Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

Orlandi Freij a Montecalno Scotij ac Sacri Palatij Doctoris.

BIBLIOTECA DELLA R. UNIVERSITA DI TORINO

EVCLIDIS MEGARENSIS CLARISSIMI PHILOSOPHI, MATHEMATICORUM facilè principis, primùm ex Campano, deinde ex Theone Græco commentatore, interprete Bartholomæo Zamberto Veneto, Geometricorum elementorum liber primus.

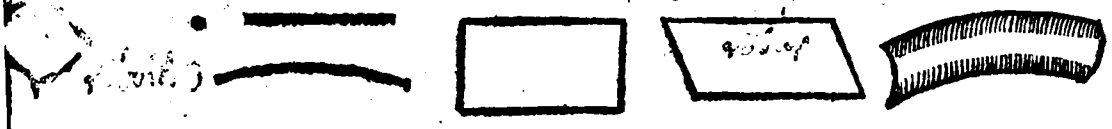
Ex Campano, triplex principiorum genus.

Primum, Diffinitiones.

PVnctus est, cuius pars non est. 2 Linea, est longitudo sine latitudine: 3 Cuius quidem extremitates, sunt duo puncta. 4 Linea recta, est ab uno pũcto ad alium breuissima extensio, in extremitates suas eam recipiens. 5 Superficies est, quæ longitudinem & latitudinem tantùm habet: 6 Cuius quidem termini, sunt lineæ. 7 Superficies plana, est ab una linea ad aliam breuissima extensio, in extremitates suas eam recipiens.

Punctus, aut signum. Linea. Superficies.

8 Angulus planus, est duarum linearum alternus contactus, quarum expansio est super superficiem, applicatioq; non directa. 9 Quando autẽ angulum continent duæ lineæ rectæ, rectilineus angulus nominatur. 10 Quando recta linea super rectam steterit, duoq; anguli utrobiq; fuerint æquales, eorum uterq; rectus erit, lineaq; lineæ superstans, ei cui superstat, perpendicularis uocatur. 11 Angulus uerò qui recto maior est, obtusus dicitur. 12 Angulus uerò minor recto, acutus appellatur.

Angulus planus. Rectilineus. Angulus obliquus. a Acutus. b Obtusus. Linea perpend. c Rectus.

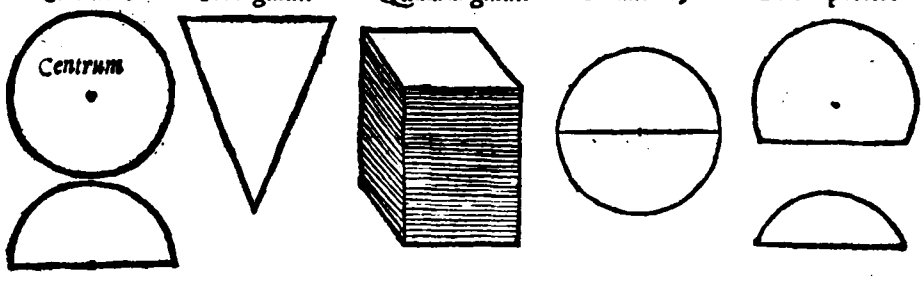

13 Terminus est, quod uniuscuiusq; finis est. 14 Figura est, quæ termino uel terminis continetur. 15 Circulus, est figura plana, una quidem linea contenta, quæ circũferentia nominatur: in cuius medio punctus est, à quo omnes lineæ rectæ & ad circũferentiã exeũtes, sibi inuicẽ

sunt æquales. 16 Et hic quidem punctus, centrum circuli dicitur.

17 Diameter circuli, est linea recta, quæ super eius centrum transiens, extremitatesq; suas circunferentię applicans, circulum in duo media diuidit. 18 Semicirculus, est figura plana diametro circuli, & medietate circunferentiæ contenta. 19 Portio circuli, est figura plana, recta linea & parte circunferentiæ contenta, semicirculo quidē aut maior aut minor.

Circulus. *Triangulus.* *Quadrangulus.* *Diameter,* *Maior portio.*

Semicirculus. *Minor portio.*

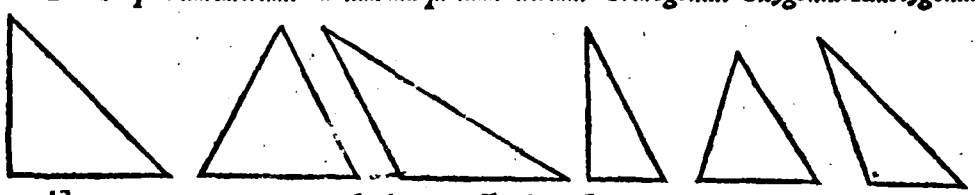
20 Rectilineæ figuræ sunt, quæ rectis lineis continentur. 21 Quarum quædam trilateræ, quæ tribus rectis lineis: 22 Quædam quadrilateræ, quę quatuor rectis lineis: 23 Quædā multilateræ, quæ pluribus q̄ quatuor rectis lineis continentur.

Trilatera. *Quadrilatera.* *Multilatera.* *Aequilaterum.*

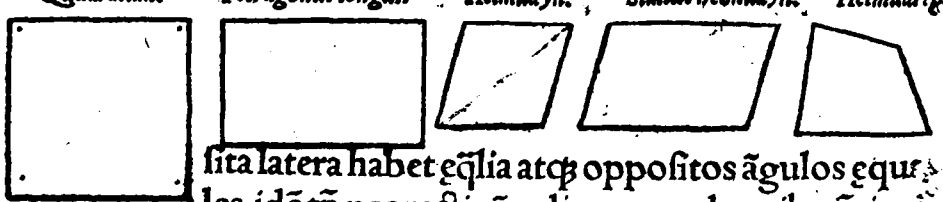
24 Figurarū trilaterarum, alia est triangulus, habens tria latera æqualia: 25 Alia triangulus, duo habens æqualia latera: 26 Alia triangulus trium inæqualium laterum. 27 Harum iterum alia est orthogonium, unum scilicet rectum angulum habens. 28 Alia est amblygonium, aliquem obtusum angulum habens. 29 Alia est oxygonium, in qua tres anguli sunt acuti.

Duum æqualium laterum. *Trium inæqualium laterum.* *Orthogoniū.* *Oxygoniū.* *Amblygoniū.*

30 Figurarum autē quadrilaterarū, alia est quadratū, quod est æquilaterum rectangulum: 31 Alia est tetragonus longus, quæ est figura rectangula, sed æquilatera non est: 32 Alia est helmuayn, quæ est æquilatera, sed rectangula non est: 33 Alia est similis helmuayn, quæ oppo-

Quadratum. *Tetragonus longus.* *Helmuayn.* *Similis helmuayn.* *Helmuariphe.*

sita latera habet eq̄lia atq; oppositos āgulos equales, idē tñ nec rectis āgulis nec eq̄s laterib. cōtinet.

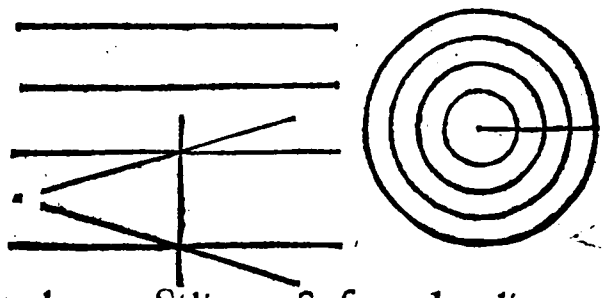
Præter

34 Præter has autẽ omnes, quadrilateræ figuræ, hedmuariphæ nominantur.

53 Æquidiſtantes lineæ ſunt, quæ in eadem ſuperficie collocatæ atque in alterutram partem protractæ non conueniunt, etiam ſi in infinitum protrahantur.

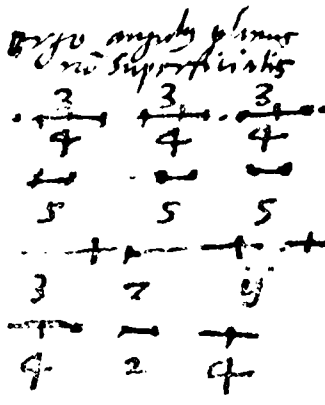
Secundum, Petitiones.

1 A quolibet puncto in quemlibet punctũ, rectam lineam ducere, atq; lineã definitam, in continuũ rectumq;, quãtum libet protrahere. 2 Super centrum quodlibet, quantumlibet occupando ſpatium, circulũ deſignare. 3 Omnes rectos angulos ſibĳnuicem eſſe æquales. 4 Si linea recta ſuper duas lineas rectas ceciderit, duoq; anguli ex una parte duobus rectis angulis minores fuerint, iſtas duas lineas in eandem partẽ protractas, proculdubio coniunctum iri. 5 Duas lineas rectas, ſuperficiem nullam concludere.

Tertium, Communes animi conceptiones.

1 Quæ uni & eidem ſunt æqualia, & ſibĳnuicem ſunt æqualia. 2 Et ſi æqualibus æqualia addantur, omnia quoq; fient æqualia. 3 Et ſi ab æqualibus æqualia auferantur, quæ relinquuntur erunt æqualia. 4 Et ſi ab inæqualibus æqualia demas, quæ relinquuntur erunt inæqualia. 5 Et ſi inæqualibus æqualia addas, ipſa quoq; fiẽt inæqualia. 6 Si fuerint duæ res uni duplices, ipſæ ſibĳnuicem erunt æquales. 7 Si fuerint duæ res, quarum utraq; unius eiuſdem fuerit dimidiũ, utraq; erit æqualis alteri. 8 Si aliqua res alicui ſuperponatur, appliceturq; ei, nec excedat altera alteram, illæ ſibĳnuicem erũt æquales. 9 Omne totum, eſt maius ſua parte.

CAMPANVS. Sciendum eſt autem, quòd præter has cõmunes animi conceptiones, ſiue communes ſententias, multas alias, quæ numero ſunt incomprehenſibiles, prætermiſit Euclides: quarum hæc eſt una. Si duæ quantitates æquales, ad quamlibet tertiã eiuſdem generis comparentur, ſimul erunt ambæ illa tertia, aut æquè maiores, aut æquè minores, aut ſimul æquales. Item alia. Quanta eſt aliqua quãtitas ad quamlibet aliam eiuſdem generis, tantam eſſe quamlibet tertiam ad aliquam quartam eiuſdem generis. In quantitatibus continuis hoc uniuerſaliter uerum eſt, ſiue antecedentes maiores fuerint conſequentibus, ſiue minores: magnitudo enim decreſcit in infinitum: in numeris autem non ſic. Sed ſi fuerit primus ſubmultiplex ſecundi, erit quilibet tertius æquè ſubmultiplex alicuius quarti: quoniam numerus creſcit in infinitum, ſicut magnitudo in infinitum minuitur.

EVCLIDIS MEGARENSIS. GRAECI PHILOSOPHI, BARTOLOMAEO ZAMBERTO VENETO interprete. *Triplex principiorum genus.*

Primum, Diffinitiones.

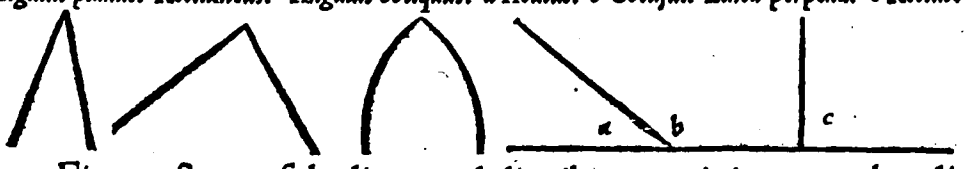
Signum, eſt cuius pars nulla. 2 Linea uerò, longitudo illatabilis. 3 Lineæ autẽ limites, ſunt ſigna. 4 Recta linea, eſt quę ex æquali, ſua interiacet ſigna. 5 Superficies, eſt quæ longitudinẽ latitudinemq; tantum habet. 6 Superficiei extrema, ſunt lineæ. 7 Plana ſuperficies, eſt quę ex æquali, ſuas interiacet lineas. 8 Planus angulus, eſt duarũ linearũ in plano ſeſe tangentium & non in directo iacentium, ad alterutram inclinatio.

Punctus, aut ſignum. Linea. Su- per fi ci es.

9 Quando autem quæ angulũ continent, rectæ lineæ fuerint, rectilineus angulus nuncupatur. 10 Cùm uerò recta linea ſuper rectam conſiſtẽs lineam, utrobiq; angulos æquales adinuicẽ fecerit, rectus eſt uterq; æqualiũ angulorũ: æquę ſuperſtat recta linea, perpẽdicularis uocitatur, ſuper quam ſteterit. 11 Obtuſus angulus maior eſt recto. 12 Acutus uerò, minor eſt recto. 13 Terminus eſt, quod cuiuſq; finis eſt.

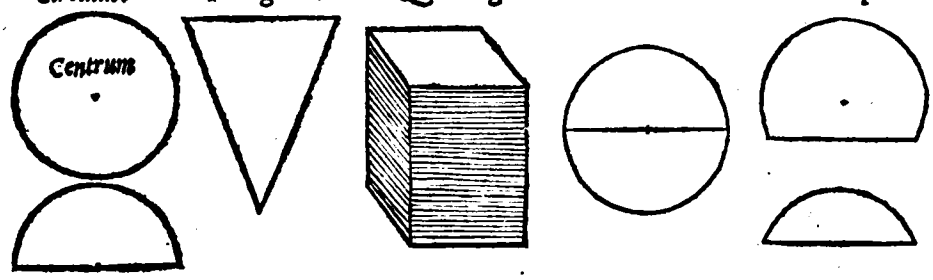
Angulus planus. Rectilineus. Angulus obliquus. a Acutus. b Obtuſus. Linea perpend. c Rectus.

14 Figura eſt, quæ ſub aliquo, uel aliquibus terminis comprehenditur. 15 Circulus, eſt figura plana una linea cõtenta, quę circũferentia appellatur, ad quã ab uno ſigno introrſum medio exiſtẽte omnes prodeũtes lineę, in ipſiusq; circuli circunferentiã incidẽtes, adinuicẽ ſunt æquales. 16 Centrum uerò ipſius circuli id ſignum appellatur. 17 Dimetiens circuli, eſt recta quædam linea per centrum acta, & ex utraque parte in circuli circunferentiã terminata, quæ circulũ bifariã diſpeſcit. 18 Semicirculus, eſt figura quę ſub dimetiẽte & ea quæ ex ipſa circuli circunferentia

ferẽtia ſublata eſt, cõtinetur. 19 Sectio circuli, eſt figura quæ ſub recta linea & circuli circũferẽtia aut maior eaut minore ſemicirculo cõtinetur.

Circulus. *Triangulus.* *Quadrangulus.* *Diameter.* *Maior portio.*

Semicirculus. *Minor portio.*

20 Rectilineæ figuræ ſunt, quæ ſub rectis lineis continẽtur. 21 Trilateræ figuræ ſunt, quæ ſub tribus rectis cõtinentur lineis. 22 Quadrilateræ figuræ ſunt, quæ ſub quatuor comprehenduntur rectis lineis. 23 Multilateræ figuræ ſunt, quæ ſub plurib. q̃ quatuor rectis lineis cõprehendũtur.

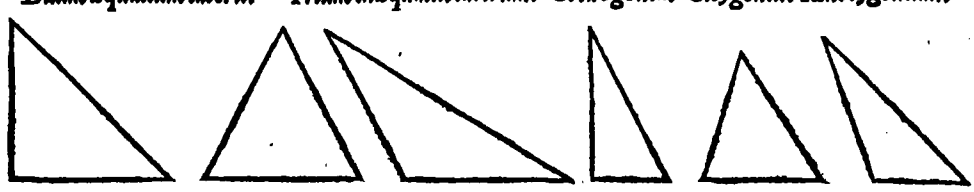
Trilatera. *Quadrilatera.* *Multilatera.* *Aequilaterus.*

24 Trilaterarũ porrò figurarũ, æquilaterũ eſt triangulum, quod ſub tribus æqualibus lateribus continetur.

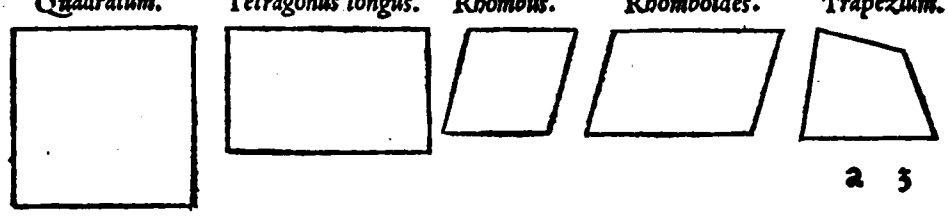
25 Iſoſceles autẽ, eſt quod ſub binis tantum æqualibus lateribus continetur. 26 Scalenum uerò, eſt quod ſub tribus inæqualibus lateribus continetur. 27 Amplius trilaterarũ figurarum, rectangulum triangulum eſt, quod rectum angulum habet. 28 Amblygonium autem, quod obtuſum angulum habet. 29 Oxygonium uerò, quod tres habet acutos angulos.

Duum æqualium laterũ. *Trium inæqualiũ laterum.* *Orthogoniũ.* *Oxygoniũ.* *Amblygonium.*

30 Quadrilaterarum autem figurarũ, quadratum quidem eſt, quod & æquilaterũ ac rectangulum eſt. 31 Altera parte longius eſt, quod rectangulum quidem, at æquilaterũ non eſt. 32 Rhombus, eſt quæ æquilatera, ſed rectãgula nõ eſt. 33 Rhomboides uerò eſt, quæ ex oppoſito latera & angulos habẽs æquales, neq; æquilatera neq; rectãgula eſt. 34 Præter hæc autẽ, reliqua quadrilatera, trapezia appellantur.

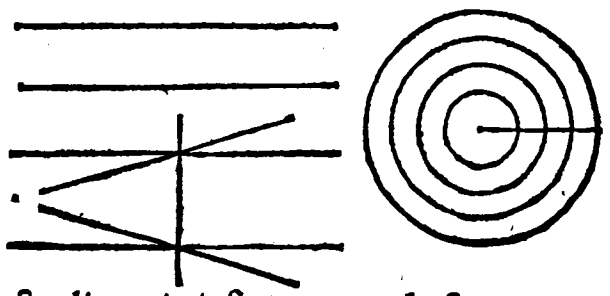
Quadratum. *Tetragonus longus.* *Rhombus.* *Rhomboides.* *Trapezium.*

55 Parallelę, rectæ lineæ ſunt, quæ in eodem exiſtentes plano, & ex utraque parte in infinitum productæ, in nulla parte concurrunt.

Secundum, Poſtulata.

1 Ab omni ſigno in omne ſignum, rectã lineam ducere. 2 Rectam lineam terminatam, in continuum rectum ꝙ producere. 3 Omni centro & interuallo, circulũ deſcribere. 4 Omnes angulos rectos, adinuicẽ æquales eſſę. 5 Si in duas rectas lineas recta linea incidens, interiores & in eadem parte angulos duobus rectis minores fecerit, rectas lineas in infinitum productas concurrere neceſſe eſt ad eas partes, in quibus anguli duobus rectis minores exiſtunt.

Tertium, Communes ſententiæ.

1 Quæ eidem æqualia, & ad inuicem ſunt æqualia. 2 Et ſi æqualibus æqualia adiiciãtur, omnia erũt æqualia. 3 Et ſi ab æqualibus æqualia auferantur, quæ relinquũtur, æqualia erũt. 4 Et ſi inæqualibus æqualia adiũgantur, omnia erũt inæqualia. 5 Et ſi ab inæqualibus æqualia auferantur, reliqua inæqualia erũt. 6 Quæ eiuſdẽ duplicia ſunt, ad inuicem ſunt æqualia. 7 Et quæ eiuſdem ſunt dimidiũ, æqualia ſunt adinuicem. 8 Et quæ ſibimetipſis conueniunt, æqualia ſunt adinuicem. 9 Totum, eſt ſua parte maius. 10 Duæ rectæ lineæ, *ſuperficiem non concludunt.

χωρίον.

EVCLIDIS MEGARENSIS

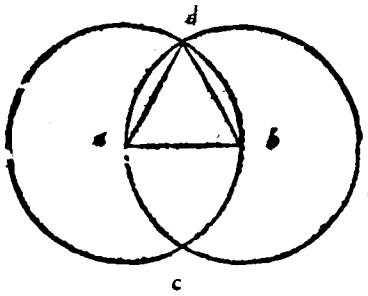
GEOMETRICA ELEMENTA,

EX CAMPANO.

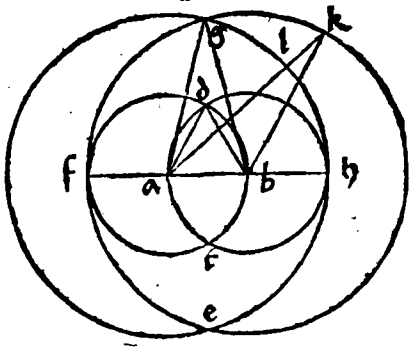
Primi libri propoſitio prima.

TRiangulum æquilaterum, ſupra datam lineam rectam collocare.

Eſto data linea recta a b. uolo ſuper ipſam, triangulũ æquilaterum conſtituere: ſuper alteram eius extremitatem, ſcilicet in puncto a, ponam pedem circini immobilem, & alterum pedem mobilem extendam uſq; ad b: & deſcribam ſecundum quantitatem ipſius lineæ datæ, per ſecundam petitionem circulum c b d f. Rurſus alteram eius extremitatem, ſcilicet punctum b faciam centrum: & per eandem petitionem & ſecundum eiuſdem quantitatẽ, lineabo circulum c a d h. qui circuli interſecabunt ſe in duobus punctis, quæ ſint c d. Et alteram duarũ ſectionũ, ſicut ſectionem d, continuabo cum ambabus extremitatibus datæ lineæ: protractis lineis d a, d b per primam petitionem. Quia ergo à puncto a, quod eſt centrũ circuli c b d, protractæ ſunt lineæ a d & a b uſq; ad eius circunferentiam: ipſæ erunt æquales, per diffinitionem circuli. Similiter quoque, quia à puncto b, quod eſt centrum circuli c a d h, protractæ ſunt lineæ b a & a d uſque ad eius circunferentiã, ipſæ erunt etiã æquales. Quia ergo utraque duarum linearum a d, b d, æqualis eſt lineæ a b, ut probatum eſt: ipſæ erunt æquales inter ſe, per primam cõmunem animi conceptionem. Ergo ſuper datam rectam lineam, collocauimus triangulum æquilaterum, quod eſt propoſitum.

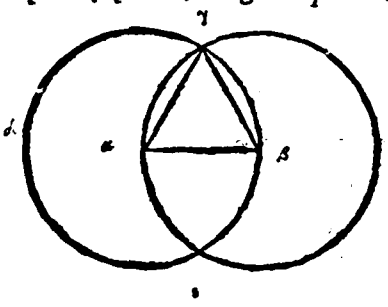
CAMPANI additio. Si autem ſuper eandem lineam libeat collocare reliquas duas triangulorum ſpecies, ſcilicet triangulum duum æqualium laterum, & triangulum trium inæqualium laterum: protrahatur linea a b, in utranque partem, uſque quo occurrent circunferentijs amborum circulorum ſuper duo puncta f & h. Et poſito centro in puncto a, lineetur circulus e h g, ſecundum quantitatem lineæ a h. Item poſito centro in puncto h, lineetur circulus e f g, ſecundum quantitatem lineæ b f. Hi autẽ circuli interſecabunt ſe in duobus punctis, quæ ſunt e g. Coniũgantur igitur extremitates datæ lineæ cum altera dictarum ſectionum, per duas lineas rectas, quæ ſint a g, b g. Et quia hæ lineæ a b, & a f, exeunt à centro circuli c d f, ad eius circũferentiã, ipſæ erunt æquales. Similiter quoque a b & a h, quia exeunt à centro circuli c a d h, uſque ad ipſius circunferentiam ipſæ, erunt æquales. Quia ergo utraque duarum linearum a f & b h æqualis eſt lineæ a b, ipſæ erunt inter ſe æquales: ergo poſita a b communi, erit b f æqualis a h. ſed b f æqualis ipſi b g: quia ambæ exeunt à centro circuli e f g, ad eius circunferentiam. Similiter quoq; a h, eſt æqualis ipſi a g. & utraque earum eſt maior a b: eò quòd utraque duarum linearum b f & a h maior eſt a b. Quare ſuper datam lineam collocauimus triangulum duorũ æqualium laterum. Triangulum etiam trium inæqualiũ laterum ſuper eandem lineam collocabimus: ſi aliquod punctum exiſtens in circunferenna alterutrius duorum maiorum circulorũ quod non ſit in altera duarum ſectionum, & cui non obuiet f h cùm in utramlibet partem producta fuerit in continuũ & directum, coniunxerimus per duas lineas rectas cum ambabus extremitatibus datæ lineæ. Sit enim punctus K ſignatus in circunferentia circuli e f g: & non ſit in altera ſectionum, nec occurrat ei f h, cùm protraheretur in continuum & directum eius uſque ad circunferentiam: protrahã ergo lineas a K & b K: & ſecabit linea a K: circũferentiã circuli e h g: ſecet ergo in puncto l, eritq; b K per 1 cõmunem animi conceptionem æqualis a l, quia b K per diffinitionem circuli eſt æqualis b g, & a l æqualis a g: quare a K, eſt maior þ K. Sed & b K, eſt maior a b: triangulus ergo a b K, eſt trium inæqualium laterum. Sic igitur ſuper datam lineam rectam, omnes triangulorum ſpecies collocauimus.

Euclides ex Zamberto. Problema 1. Propositio 1.

Super data recta linea terminata, triangulum æquilaterum constituere.

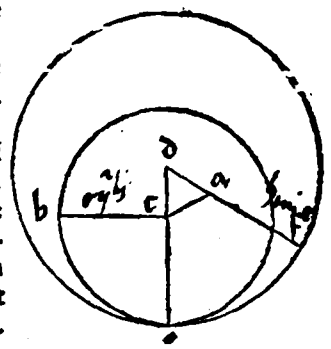
THEON ex Zãberto. *Sit data recta terminata linea, α β. Oportet super α β, triangulũ æquilaterũ constituere. Centro quidẽ α, spatio uerò α β, circulus describatur β γ δ (per 3 postulatũ) & rursus (per idem) centro quidẽ β, spatio uerò β α, alter circulus describatur α γ ε. Et (per 1 postulatum) à signo γ, in quo se circuli adinuicem secant, ad α, β, signa connectantur rectæ lineæ γ α, γ β. Et quoniam α signum, centrũ est circuli γ β δ, æqualis est (per 15 diffinitionem) α γ ipsi α β. Rursus quoniã β signum, centrum est circuli γ α ε, æqualis est β γ ipsi β α (per 15 diffinitionem). At ostensa est linea α γ, ipsi α β æqualis: utraque igitur & γ α & γ β, ipsi α β est æqualis. Quæ autem eidem æqualia, & ad inuicem sunt æqualia (per 1 communem sententiam) & γ α igitur, ipsi γ β est æqualis. Tres igitur lineæ γ α, α β, β γ, quales adinuicem sunt. Aequilaterum igitur est triangulum α β γ, & constitutum super data recta linea terminata α β, quod fecisse oportuit.*

Euclides ex Campano. Propositio 2.

Dato puncto, cuilibet lineæ rectæ propositæ æquã rectam lineam ducere.

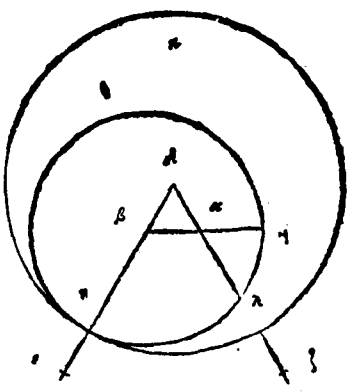
CAMPANVS. Sit a, punctus datus: & b c, linea recta data. uolo à puncto a, ducere unam lineã æqualem lineæ b c: in quãcunq; partem contingat. Coniungã ergo punctũ a, cum altera extremitate lineæ b c: cum qua uoluero: & coniungã ipsum a, cum extremitate c, per lineam a c: super quam constituam triangulum æquilaterum secundum doctrinã præcedentis, qui sit a c d. & in illa extremitate lineæ datæ cum qua coniunxi punctum datum, a scilicet: in extremitate c, ponam pedẽ circini immobilem, describamq; super ipsum (per 3 petitionem) circulum secundum quantitatem ipsius datæ lineæ: qui sit circulus e b. & latus trianguli æquilateri quod opponitur puncto dato, scilicet latus d c protraham per centrum circuli descripti usque ad eius circunferentiam: & sit tota linea sic protracta d c e. Secundum cuius quantitatẽ, lineabo circulum, posito centro in d: qui sit circulus e f. Postea protraham latus d a usque ad circunferentiam huius ultimi circuli: & occurrat circunferentiæ ipsius in puncto f. Dico igitur quòd a f, est æqualis b c, nam b c, & c e sunt æquales: quia exeunt à centro circuli e b, ad eius circunferentiam. Similiter quoque d f & d e sunt æquales: quia exeunt à centro circuli e f, ad circunferentiam. sed d a & d c sunt æquales: quia sunt latera trianguli æquilateri. ergo si d a & d c demãtur de d e & d f quæ sunt æquales: erũt residua, quæ sunt a f & c e, æqualia. Quia ergo utraque duarum linearum a f & c b est æqualis c e: ipsæ per 1 communem animi conceptionem, ad inuicem sunt æquales. Quare à puncto a, protraximus lineam a f æqualem b c: quod est propositum.

Euclid. ex Zamb. Problema 2. Propositio 2.

Ad datũ signum, datæ rectæ lineæ æquam rectam lineam ponere.

THEON ex Zamb. *Sit datum signũ α: data autẽ recta linea, β γ oportet ad ipsum α: ipsi β γ rectæ lineæ æquam rectam lineam ponere. Ducatur enim ab α signo, in β signum, recta linea α β (per 1 postulatum) & constituatur super ea (per 1 propositionẽ) triangulum æquilaterum: sitq; illud δ α β, & producãtur (per 2 postulatum) in rectum ipsis δ α, δ β lineæ α ε, β ζ & (per 3 postulatum) centro β, spatio uerò β γ, circulus describatur γ η θ. & rursus (per idẽ) centro δ, spatio uerò δ η, circulus describatur η κ λ. Quoniã igitur β signum, centrũ est circuli γ η θ, æqualis est (per 15 diffinitionem) β γ ipsi β η: & quoniã δ signum, centrum est circuli η κ λ: æqualis est (per eandem) δ λ ipsi δ η, quarum δ α, ipsi δ β est æqualis (per præcedentem:) reliqua igitur α λ, reliquæ β η (per 3 communem sententiam) est æqualis.*

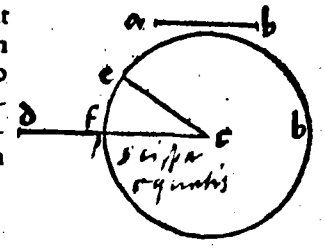
Osten-

Oſtenſum eſt autem, quòd β γ *ipſi* β ϰ *eſt æqualis, utraq; igitur* & α λ & β γ, *ipſi* β ϰ *eſt æqualis. Quæ autẽ eidem æqualia, (per primam communem ſententiam) & ad inuicem ſunt æqualia, & linea* α λ *igitur, ipſi* β γ *eſt æqualis. Ad datum igitur ſignum* α, *datæ rectæ lineæ* β γ, *æqua recta linea collocata eſt* α λ, *quod fecisſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 3.*

3 PRopoſitis duabus lineis inæqualibus, de longiori earum, breuiori æqualem abſcindere.

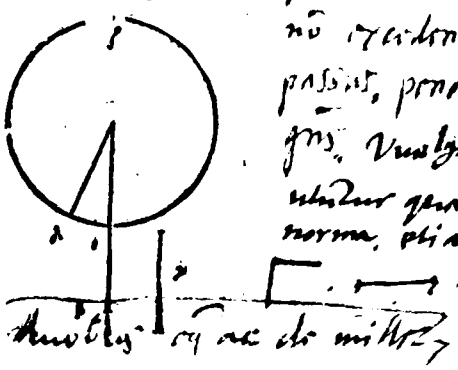
CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & c d, & ſit a b minor: uolo ex c d abſcindere unam, quæ ſit æqualis a b. Duco primò à pũcto c, unam lineam æqualem a b, ſecundũ quod docuit præcedens, quæ ſit c e: poſito ergo centro in puncto c, deſcribam circulum ſecundum quantitatem c, qui ſecabit lineam c d: ſit ergo ut ſecet eam in puncto f, eritq; linea c f, æqualis lineæ c e, quia ambæ exeunt à centro eiuſdem circuli ad circunferentiã, & quia utraque duarum linearum a b & c f eſt æqualis c e, ipſæ per 1 cõmunem animi conceptionem ſunt inter ſe æquales, quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Problema 3.* *Propoſitio 3.*

3 Duabus datis rectis lineis inæqualibus, à maiori, minori æqualem rectam lineam abſcindere.

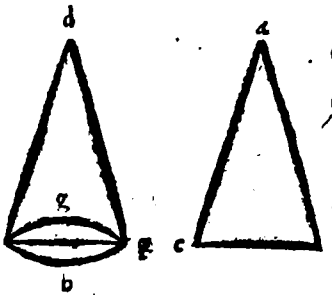
THEON *ex Zamberto.* *Sint datæ duæ rectæ lineæ inæquales* α β γ, *quarum maior ſit* α β: *oportet ab ipſa* α β *maiore, ipſi* γ *minori æqualẽ rectam lineam abſcindere. Ponatur (per ſecundam propoſitionem) ad ſignum* α, *lineæ uerò rectæ* γ, *æqualis* α δ, *& centro quidem* α, *interuallo uerò* α δ, *(per 3 poſtulatum) circulus deſcribatur* δ ι ſ. *Et quoniã* α *ſignum, centrum eſt circuli* δ ι ſ, *æqualis eſt* α ι *ipſi* α δ. *At linea* γ, *ipſi* α δ *eſt æqualis: utraq; igitur et* α ι & γ, *ipſi* α δ *eſt æqualis: quare & linea* α ι, *ipſi* γ *eſt æqualis. Duabus igitur datis rectis lineis inæqualibus* α β γ, *ab ipſa* α β *maiore, ipſi* γ *minori æqualis abſciſſa eſt* α ι, *quod facere oportebat.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 4.*

4 OMnium duorum triangulorum, quorum duo latera unius duobus lateribus alterius æqualia fuerint, duóq; anguli eorum illis æquis lateribus contenti æquales fuerint alter alteri, latera quoq; illorum reliqua ſeſe reſpicientia æqualia, reliqui uerò anguli unius reliquis angulis alterius æquales erunt, ac totus triangulus toti triangulo æqualis.

CAMPANVS. Sint duo trianguli a b c, d e f, ſitq; latus a b, æquale lateri d e, & latus a c, æquale lateri d f, & angulus a, æqualis angulo d. Tunc dico, quòd baſis b c, eſt æqualis baſi e f, & angulus b, æqualis angulo e. Item angulus c, æqualis angulo f, & totus triangulus a b c, toti triangulo d e f, quod probatur. Superponã triangulũ a b c, triangulo d e f, ita quòd angulus a, cadat ſuper angulũ d, et latus a b ſuper latus d e, & latus a c ſuper latus d f. Patet autẽ per penultimã conceptionẽ, quòd nec anguli nec latera ſeſe excedent, eò quòd angulus a, eſt æqualis angulo d, & latera ſuperpoſita ijs, quibus ſuperponuntur, per hypotheſin: puncta ergo b c, cadẽt ſuper pũcta e f. Si ergo linea b c cadit ſuper lineam e f, patet propoſitum, quia cum linea b c ſuperpoſita lineæ e f, non excedat eã, nec excedatur ab ea, eſt ei æqualis per conuerſionem penultimæ conceptionis. Eadem ratione erit angulus b, æqualis angulo e, & angulus c æqualis angulo f. Si autẽ linea b c non cadit ſuper lineam e f, ſed cadit intra triangulum ſicut linea e g f, aut extrà, ſicut linea e h f, tunc duæ lineæ rectè concludunt ſuperficiem, quod eſt contra ultimam petitionem.

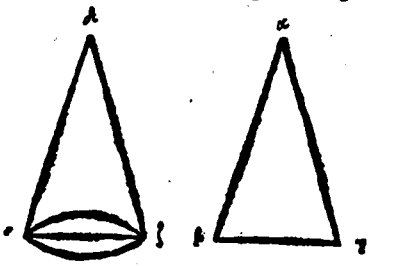

Euclid.

Euclid. ex Zamb. *Theorema primum.* *Propositio 4.*

Si duo triangula duo latera duobus lateribus æqualia habuerint alterum alteri, & angulum angulo æqualẽ ſub æqualibus rectis lineis contentum, & baſin baſi æqualẽ habebũt, & triangulum triangulo æquũ erit, ac reliqui anguli reliquis angulis æquales erunt alter alteri, ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur. 4

THEON *ex Zamb.* *Sint bina triangula α β γ, δ ι ſ, duo latera, videlicet α β, α γ, duobus lateribus, hoc eſt, δ ι, δ ſ, æqualia habentia, alterum alteri, ſcilicet α β, ipſi δ ι: & α γ, ipſi δ ſ, & angulum β α γ, angulo ι δ ſ æqualem. Dico quòd & baſis β γ, baſi ι ſ, eſt æqualis: & triangulum α β γ, triangulo δ ι ſ, æquum erit: & reliqui anguli reliquis angulis æquales erunt alter alteri, ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur, hoc eſt, α β γ, ipſi δ ι ſ: & α γ β, ipſi δ ſ ι. Congruente nanque triangulo α β γ ipſi δ ι ſ triangulo, ac poſito ſigno α ſuper δ, & α β, recta linea ſuper δ ι, congruit & ſignum β ſigno ι, ex eo quia linea α β, ipſi δ ι eſt æqualis (per hypotheſin). Et congruẽte linea α β ipſi lineæ δ ι, cõgruit & linea recta α γ, ipſi lineæ δ ſ: quoniam angulus β α γ, angulo δ ι ſ eſt æqualis (per hypotheſin). At quoniam linea recta α γ, ipſi δ ſ eſt æqualis (per hypotheſin): ſignum igitur γ, ipſi ſigno ſ congruit. Rurſus quoniam γ ſignum ipſi ſ ſigno congruit, at β ſignũ ipſi ι ſigno congruit: baſis igitur β γ, baſi ι ſ congruit. Si enim congruente β ipſi ι, & γ ipſi ſ, baſis β γ, baſi ι ſ non congruit: duæ rectæ lineæ ſuperficiem cõcludunt, quod (per 10 cõmunem ſententiam) eſt impoßibile. Congruit ergo baſis β γ, baſi ι ſ, & ei eſt æqualis. Quare totum triangulum α β γ, toti triangulo δ ι ſ, congruit (per 8 communem ſententiam), & ei eſt æquale. Et reliqui anguli (per eandem) reliquis angulis congruent, & eis erunt æquales, hoc eſt angulus α β γ, angulo δ ι ſ, & angulus α γ β, angulo δ ſ ι. Cũ igitur bina triangula duo latera duobus lateribus æqualia habuerint alterum alteri, & angulum angulo æquũ ſub æqualibus rectis lineis contentum: baſin quoque baſi æqualem habebunt, & triangulum triangulo æquum erit, & reliqui anguli reliquis angulis æquales erunt alter alteri, ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur: quod oportuit demonſtraſſe.*

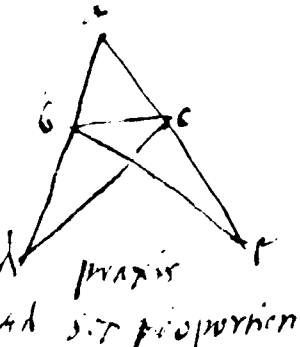

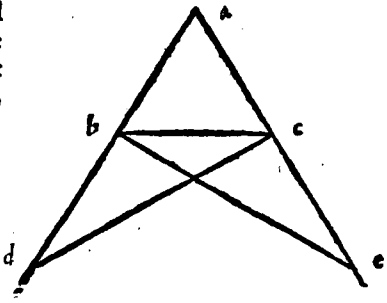
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 5.*

Omnis trianguli duum æqualiũ laterum angulos, qui ſuper baſin ſunt, æquales eſſe neceſſe eſt. Quòd ſi eius duo latera directè protrahantur, fient quoq; ſub baſi duo anguli inuicem æquales. 5

CAMPANVS. Sit triãgulus a b c, cuius latus a b ſit æquali lateri a c. Dico quòd angulus a b c, eſt æqualis angulo a c b. Quòd ſi protrahantur a b & a c, uſq; ad d & e, fiet angulus d b c æqualis angulo e c b. quod ſic probatur. Protractis a b & a c, ponam per tertiam propoſitionẽ, lineam a d æqualem lineæ a e, & protraham lineas e b, & d c. Et intelligam duos triangulos a b e & a c d, quos probabo eſſe æquales, & adinuicem æquilateros & æquiangulos. Sunt enim duo latera a b & a e, trianguli a b e, æqualia duobus lateribus a c & a d, trianguli a c d, & angulus a, communis utrique: ergo per præmiſſam, baſis b e, eſt æqualis baſi d c, & angulus e, æqualis angulo d: & angulus a b e, æqualis angulo a c d. Item intelligo duos triangulos d b c & e c b, quos ſimiliter probabo eſſe æquilateros & æquiangulos. Nam duo latera b d & d c trianguli b d c, ſunt æqualia duobus lateribus e c & e b trianguli c e b, & angulus d, angulo e: ergo per præmiſſam baſis baſi, & reliqui anguli reliquis angulis: ergo angulus d b c eſt æqualis angulo e c b (Et eſt ſecundũ propoſitũ, ſcilicet, quòd anguli ſub baſi ſunt æquales) & angulus d c b, eſt æqualis angulo e b c. Sed totus angulus a b e, eſt æqualis toti a c d, ut probatũ fuit ſuprà: ergo angulus a b c reſiduus eſt (per 3 cõmunem animi conceptionẽ) æqualis angulo a c b reſiduo, quorum uterque eſt ſupra baſin. Et hoc eſt primũ propoſitum.

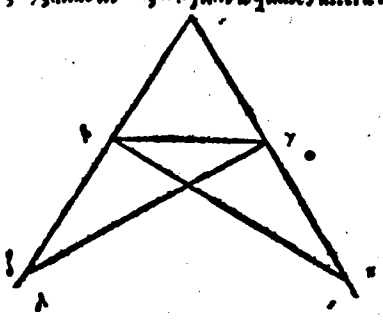

Euclid.

Euclid. ex Zamb. Theorema 2. Propoſitio 5.

Iſoſceliũ triangulorũ qui ad baſin ſunt anguli, adinuicẽ ſunt ęquales. Et productis æqualibus rectis lineis, qui ſub baſi ſunt anguli, adinuicẽ æquales erunt.

THEON ex Zamb. *Sit triangulum iſoſceles α β γ, æquum habens latus α β, lateri α γ, & producantur (per 2 poſtulatũ) in rectũ ipſis α β, α γ, rectæ lineæ β δ, γ ε. Dico quòd angulus α β γ, angulo α γ β eſt æqualis: & angulus γ β δ, angulo β γ ε. Capiatur in linea β δ, contingens ſignum, ſitq; illud ζ, & auferatur (per 3 propoſitionem) à linea α ε maiore, ipſi α ζ minori æqualis, ſitq; illa α η, & connectantur ζ γ & η β. Quoniam α ζ, ipſi α η: & α β, ipſi α γ, ſunt æquales: duæ igitur ζ α, α γ, duabus η α, α β ſunt æquales altera alteri, & communem angulũ concludũt, qui ſub ζ α η continetur. Baſis igitur ζ γ, baſi η β (per 4 propoſitionem) eſt æqualis: & triangulum α ζ γ, triangulo α η β erit æquale: & reliqui anguli reliquis angulis alter alteri æquales erunt, ſub quibus latera æqualia explicantur: hoc eſt, angulus α γ ζ, angulo α β η, & angulus α ζ γ, angulo α η β. Et quoniã tota α ζ, toti α η eſt æqualis, quarum linea α β, lineæ α γ eſt æqualis: reliqua igitur β ζ reliquæ γ η (per 3 communẽ ſententiam) eſt æqualis. Oſtenſum eſt autem, & d ζ γ ipſi β η eſt æqualis. Duæ autẽ β ζ, ζ γ, duabus γ η, η β æquales ſunt altera alteri: & angulus β ζ γ, angulo γ η β (per 4 propoſitionem) eſt æqualis: & β γ baſis eorum communis eſt. Triangulum igitur β ζ γ, triangulo γ η β erit æquale: & reliqui anguli reliquis angulis alter alteri æquales erunt, ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur (per eandem). Angulus igitur ζ β γ, angulo η γ β, & angulus β γ ζ angulo γ β η ſunt æquales. Quoniã igitur totus angulus α β γ, toti angulo α γ ζ (ut oſtẽſum eſt) æqualis eſt, quorũ γ β η, angulo β γ ζ eſt æqualis: reliquus igitur angulus α β γ, reliquo angulo α γ β (per 3 communẽ ſententiam) eſt æqualis, & ad baſin ſunt trianguli α β γ. Oſtenſum eſt autem, quòd angulus ζ β γ, angulo η γ β, eſt æqualis, & ſub baſi exiſtunt. Iſoſcelium igitur triangulorum, qui ad baſin anguli ſunt, æquales ſunt adinuicem. Et productis æqualibus rectis lineis, anguli qui ſub baſi exiſtunt, æquales erunt adinuicem, quod demonſtrandum fuerat.*

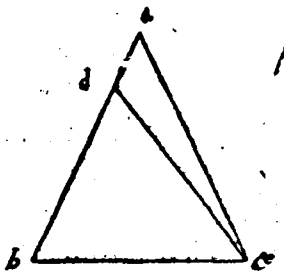

Euclid. ex Camp. Propoſitio 6.

6 Si duo anguli alicuius trianguli æquales fuerint, duo quoq; latera eius illos angulos reſpicientia, æqualia erunt.

Converſa 5ª partis Factoris

CAMPANVS. Hæc eſt conuerſa præmiſſæ, quantũ ad primam partẽ ipſius. Sit enim triãgulus a b c, cuius duo anguli b & c ſunt æquales. Dico quòd latus a b, eſt æquale lateri a c. Si enim non ſunt æqualia, erit alterũ maius: ſitq; a b maius, quod reſecetur ad æqualitatẽ a c per 3 propoſitionẽ, ut ſuperfluũ ſit a d, ad partem a, & reſecetur in puncto d, ſitq; d b æqualis a c. Intelligo ergo duos triangulos a c b & d b c, quos probabo eſſe æquilateros & æquiãgulos. Sunt enim duo latera d b & b c trianguli d b c, æqualia duobus lateribus a c & c b trianguli a c b, & angulus b ęqualis angulo c totali per hypotheſin: ergo baſis d c eſt æqualis baſi a b, per 4 propoſitionem: & angulus d c b æqualis angulo a b c. Sed angulus a c b, eſt æqualis angulo a b c, per hypotheſin: ergo angulus d c b, eſt æqualis angulo a c b, pars uidelicet toti, quod eſt impoſſibile.

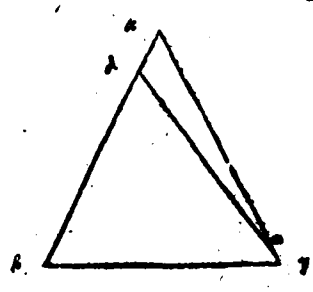

pars nõ totiꝰ ęqualis intigralis.

Euclid. ex Zamb. Theorema 3. Propoſitio 6.

6 Si triãguli duo anguli æquales adinuicẽ fuerint, ęquales quoq; anguꝰ los ſubtendẽtia latera æqualia adinuicẽ erũt.

THEON ex Zamb. *Sit triangulũ α β γ, æquũ habens angulum α β γ, angulo α γ β. Dico quòd & latus α β, æquũ eſt lateri α γ. Si enim æquale nõ eſt latus α β ipſi lateri α γ, alterũ eorũ erit maius. Sit maius α β, & auferatur (per 3 propoſitionẽ) ab ipſo α β, maiore, ipſi α γ minori linea æqualis: ſitq; illa δ β, protrahatur linea δ γ, (per 3 poſtulatum). Igitur quoniam latus δ β eſt æquale lateri α γ, communis uerò linea β γ: duo igitur δ β, β γ, latera duobus lateribus α γ & γ β ſunt æqualia alterum alteri, & angulus δ β γ, angulo α γ β (per hypotheſin). Baſis igitur δ γ (per 4 propo-*

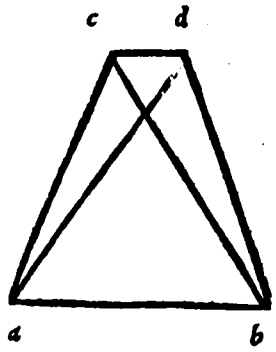

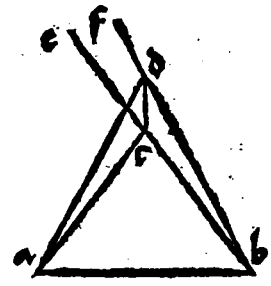
ſitionem)baſis α β,eſt æqualis: & triangulum δ β γ,(per eandem)triangulo α γ β æquum erit,minus ſcilicet maiori,quod eſt impoßibile. Latus igitur α β,lateri α γ non eſt inæquale: æquale igitur. Si trianguli ergo duo anguli æquales adinuicem fuerint,æquales quoque angulos ſubtendentia latera æqualia ad inuicem erunt: quod fuerat oſtendendum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 7.*

SI à duobus punctis aliquam lineam terminantibus, duæ lineæ ad punctum unum concurrentes exierint, ab eiſdē punctis alias duas lineas ſingulas ſuis cōterminalibus æquales, quæ ad alium punctum concurrant, in eandem partem adduci eſt impoſſibile. 7

CAMPANVS. Sit linea a b, à cuius extremitatibus a & b protrahātur duæ lineæ in partem unam, quæ concurrant in eodem puncto, ut ſint lineæ a c & b c, quæ concurrant in puncto c. Dico quòd in eandem partem non protrahentur aliæ duæ ab extremitatibus lineæ a b, quæ concurrant ad alium punctū, ita quòd illa quæ egredietur à puncto a, ſit æqualis a c, & quæ egredietur à puncto b ſit ſimul æqualis lineæ b c: quod ſi fuerit poſſibile, protrahantur aliæ duæ lineæ in eandem partem, quæ concurrāt in puncto d, & ſit a d æqualis lineæ a c, & ſimul linea b d æqualis lineæ b c. Aut ergo punctus d cadet intra triangulū a b c, aut extrà: nam in alterum laterum nō cadet, quia tunc pars eſſet æqualis ſuo toti. Si ergo cadat extrà, aut altera linearum a d, & b d ſecabit alterā linearum a c & b c, aut neutra neutram. Et ſecet primò altera alteram, & protrahatur linea c d. Quia ergo trianguli a c d duo latera a c & a d ſunt æqualia: erit angulus a c d æqualis angulo a d c (per 5 propoſitionem.) Similiter quia in triangulo b c d duo latera b c & b d ſunt æqualia, erunt anguli b c d & b d c per eandē æquales. Et quia angulus b d c eſt maior angulo a d c, ſequitur angulum b c d eſſe maiorem angulo a c d, partem ſcilicet toto, quod eſt impoſſibile. Si autem d cadat extra triangulum a b c, ita quòd lineæ ſe non ſecent, protraham lineam d c, & producam b d & b c ſub baſi uſque ad e & f. Et quia lineæ a c & a d ſunt æquales, erunt anguli a c d & a d c æquales per 5. ſimiliter quia b c & b d ſunt æquales, erunt anguli ſub baſi, qui ſunt c d f & e c d, æquales per 2 partem eiuſdem. Quia ergo angulus e c d minor eſt angulo a c d, ſequitur angulum f d c eſſe minorem angulo a d c, quod eſt impoſſibile. Eodem modo ducetur aduerſarius ad inconueniens, ſi d punctus cadat intra triangulum a b c.

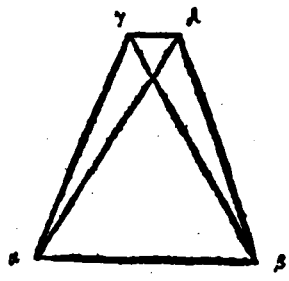

Euclides ex Zamberto. *Theorema 4.* *Propoſitio 7.*

Super eadem recta linea duabus eiſdem rectis lineis aliæ duæ rectæ lineæ æquales altera alteri non conſtituētur, ad aliud atq; aliud ſignum ad eaſdem partes, eoſdem fines primis rectis lineis poſſidentes. 7

THEON *ex Zamb. Si enim eſt poßibile, ſuper eadem recta linea α β, duabus rectis lineis α γ, γ β, aliæ duæ rectæ lineæ α δ, δ β, æquales altera alteri conſtituantur ad aliud atque aliud ſignum, hoc eſt γ & δ, ad eaſdem partes ſcilicet γ δ eoſdem fines, hoc eſt α β, poßidentes: ut æqualis ſit γ α, ipſi δ α, eundem finem habens, hoc eſt α & γ β, ipſi δ β, eundem finem habens, hoc eſt β, connectatur γ δ (per 1 poſtulatum). Quoniam igitur α γ æqualis eſt ipſi α δ, æqualis erit quoq; angulus α γ δ, angulo α δ γ. Minor igitur eſt angulus α γ δ, angulo β δ γ: multo minor igitur eſt angulus β γ δ angulo β δ γ. Rurſus quoniā β γ, ipſi δ β eſt æqualis, æquus eſt igitur & angulus β γ δ, angulo γ δ β. Oſtenſum eſt autē quòd admodum minor, quod impoßibile. Super igitur eadē recta linea, duabus eiſdem rectis lineis aliæ duæ rectæ lineæ æquales altera alteri, non conſtituentur ad aliud atque aliud ſignum, ad eaſdem partes, eoſdem fines rectis primis lineis poßidentes, quod demonſtraſſe oportuit.*

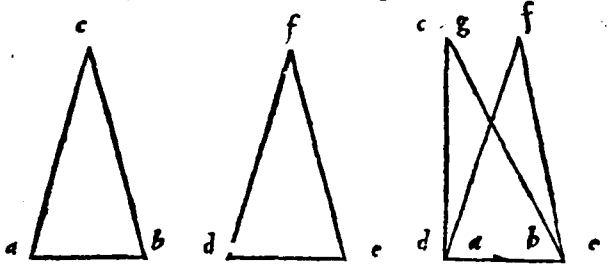

Euclid.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 8.*

8 OMnium duorum triangulorum, quorum duo latera unius duobus lateribus alterius fuerint æqualia, baſisq; unius baſi alterius æqualis, duos angulos æquis lateribus contentos, æquales eſſe neceſſe eſt.

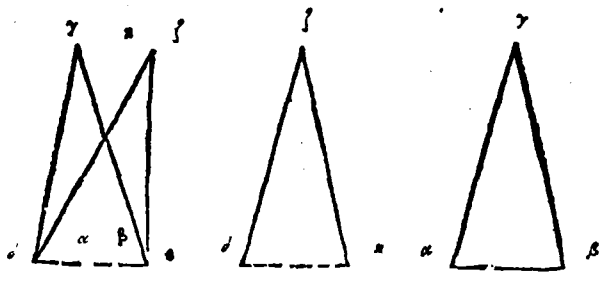
CAMPANVS. Sint duo trianguli a b c, d e f: ſitq; a c æqualis d f, & b c æqualis e f, & a b æqualis d e. Dico ergo quòd angulus c eſt æqualis angulo f, & angulus a, angulo d, & angulus b, angulo e. Superponã baſim a b, baſi d e, quæ cùm ſint æquales, neutra excedit alteram per conuerſionem penultimæ conceptionis. Aut ergo punctus c cadet ſuper punctũ f: aut non. Si ſic, tunc quia angulus c ſuperpoſitus eſt angulo f, & neuter excedit alterum, eo quòd a c ſuper d f & b c ſuper e f cadunt, ipſi ſunt æquales per eandem conceptionem. Similiter argue reliquos angulos eſſe æquales. Si autem punctus c non cadat ſuper f: cadat ſuper quemlibet alium qui ſit punctus g, quia e g eſt æqualis b c, imò eadem: itemq; quia d g eſt æqualis a c: erit d g æqualis d f, & e g æqualis e f, quod eſt impoſſibile per præcedentem.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 5.* *Propoſitio 8.*

8 Si bina triangula, duo latera duobus lateribus alterum alteri æqualia habuerint, & baſin quoq; baſi æqualem: angulum quoque angulo ſub æqualibus rectis lineis contentum, æqualem habebunt.

THEON ex Zamb. *Sint bina triãgula α β γ, δ ι ſ, duo latera α β, α γ duobus lateribus δ ι, δ ſ, æqualia habentia alterum alteri, hoc eſt α β ipſi δ ι, & α γ ipſi δ ſ: habeantq; baſin β γ baſi ι ſ æqualẽ. Dico quòd angulus β α γ: angulo ι δ ſ eſt æqualis. Congruẽte enim triangulo α β γ ipſi triãgulo δ ι ſ. & poſito quidem β ſigno, ſuper ι ſignum, et recta linea β γ ſuper ι ſ: congruit quoque ſignũ γ ipſi ſ ſigno, quoniam β γ æqualis eſt ipſi ι ſ: Congruẽte uerò b c ipſi ι ſ: congruunt quoque & β α, α γ ipſis ι δ, δ ſ. Si enim baſis β γ baſi ι ſ congruit, at β α, α γ latera, lateribus ι δ, δ ſ, non congruent, ſed different, ſicut ι ν, ν ſ: conſtituentur ſuper eadem recta linea duabus eiſdem rectis lineis aliæ duæ rectæ lineæ æquales altera alteri, ad aliud & aliud ſignum, ad eaſdem partes eoſdemq; fines poſsidentes. Non conſtituuntur autem (per 7 propoſitionem.) Non igitur congruẽte baſi β γ baſi ι ſ, non congruunt quoque & β α, α γ, latera. ipſis ι δ, δ ſ lateribus, congruunt igitur. Quare & angulus β α γ, angulo ι δ ſ congruet: & eidem æqualis erit. Si bina igitur triangula duo latera duobus lateribus alterum alteri æqualia habuerint, baſinq; baſi æqualem: angulum quoque angulo ſub æqualibus rectis lineis contentum, æqualem habebunt, quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 9.*

9 DAtum angulum, per æqualia ſecare.

CAMPANVS. Sit datus angulus, quem oportet diuidere: angulus a b c. Lineas ipſum continentes, quæ ſunt a b & b c, ponam æquales, per 3 propoſitionem, & producam lineã a c: ſuper quam conſtituam triangulum æquilaterum a d c per 1 propoſitionem, & protraham lineam b d. Dicò quòd ipſa diuidit datum angulum per æqualia. Intelligo duos triangulos a b d & c b d, duo latera a b & b d trianguli a b d ſunt æqualia duobus lateribus c b & b d trianguli c b d: & baſis a d baſi c d, ergo per præcedentem angulus a b d eſt æqualis angulo

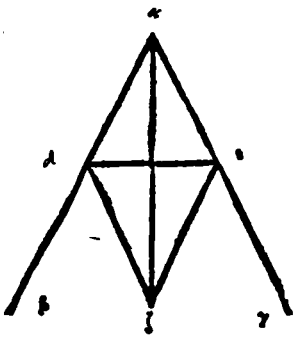

b c d, quod oportebat efficere.

Euclid. ex Zamb. Problema 4. Propositio 9.

Datum angulum rectilineum, bifariam secare.

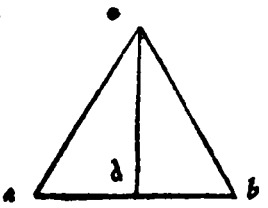
THEON ex Zamberto. *Sit datus rectilineus angulus ∠ α γ. Oportet ipsum bifariàm secare. Suscipiatur super linea α β contingens signum, sitq; illud δ. & à linea α γ (per 3 propositionem) auferatur α ε: ipsi α δ æqualis. & per 1 postulatum connectatur linea δ ε: constituaturq; (per 1 propositionẽ) super δ ε, triangulum æquilaterũ, sitq; illud δ ζ ε, & connectatur (per primum postulatum) linea δ ζ. Dico quòd angulus β α γ: à linea α ζ bifariã secatur. Quoniã α δ est æqualis ipsi α ε, cõmunis uerò α ζ: binæ igitur δ α, α ζ duabus ε α, α ζ, sunt altera alteri æquales. At basis δ ζ, basi ε ζ (per 1 propositionẽ) est æqualis: angulus igitur δ α ζ, angulo ζ α ε (per 8 propositionẽ) est æqualis. Datus igitur angulus rectilineus qui sub ∠ α γ, bifariam sectus est à recta linea α ζ, quod fecisse oportuit.*

Euclid. ex Camp. Propositio 10.

Proposita recta linea, eam per æqualia diuidere.

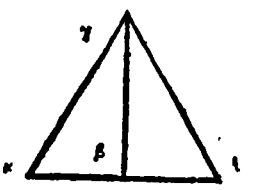
CAMPANVS. Sit proposita linea quam oportet diuidere per æqualia: linea a b, super ipsam constituam trian gulum æquilaterũ a b c. & angulum c diuido per æqualia secundum doctrinam præcedentis, per lineam c d. Dico quòd linea c d, diuidit datam lineam a b per æqualia. Intelligo enim duos triangulos, a c d & b c d, & argumentor sic: duo latera a c & c d trianguli a c d, sunt æqualia duobus lateribus b c & c d trianguli b c d, & angulus c unius angulo c alterius: ergo (per 4) basis a d, basi b d: quod est propositum.

Euclid. ex Zamb. Problema 5. Propositio 10.

Datam rectam lineam terminatam, bifariàm secare.

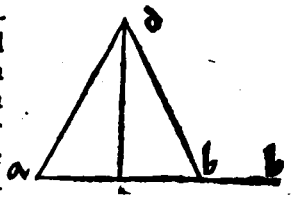
THEON ex Zamb. *Sit data recta linea terminata α β, oportet lineã α β bifariàm secare. Cõstituitur (per 1 propositionẽ) super ea, triangulũ æquilaterũ α β γ. Et (per 9 propositionem) secetur angulus α γ β bifariã: à recta linea γ δ. Dico quòd linea recta α β, bifariàm secatur in signo δ. Quoniã enim (per 1 propositionẽ) α γ ipsi γ β est æqualis, communis uerò γ δ: duæ igitur α γ, γ δ. duabus ∠ γ, γ δ sunt æquales altera alteri. & angulus α γ δ angulo ∠ γ δ æquus est. basis igitur α δ, (per 4 propositionẽ) δ β est æqualis. Data igitur recta linea terminata α β, bifariàm secta est in signo δ. quod faciendũ fuerat.*

Euclid. ex Camp. Propositio 11.

Data linea recta, à puncto in ea signato perpendicularem extrahere, duobus quidem angulis æqualibus ac rectis utrinque subnixam.

CAMPANVS. Sit data linea a b, in qua sit datus punctus c, à quo oportet perpendicularem extrahere. Faciam ergo per 3 propositionem, lineam b c æqualem lineę a c. & super totam a b constituo triangulum æquilaterũ a b d. & protraho lineam c d. de qua dico quòd ipsa est perpendicularis super lineam a b. Intelligo duos triangulos a c d & b c d. & quia duo latera a c & c d, trianguli a c d sunt æqualia duobus lateribus c b & c d, trianguli c b d, & basis a d basi b d: erit per 8 propositionem angulus a c d æqualis angulo b c d. quare uterque eorum erit rectus, per diffinitionem anguli recti: & linea c b perpendicularis super lineam a b, per diffinitionem lineæ perpendicularis. quod est propositum.

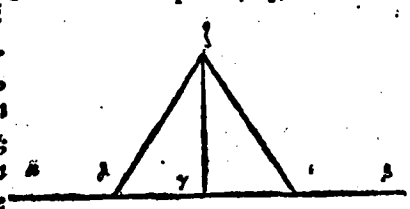

Euclid. ex Zamb. Problema 6. Propositio 11.

Data recta linea, à signo in ea dato rectã lineã ad ãgulos rectos excitare.

THEON ex Zamb. *Sit data recta linea α β: datum uerò in ea signum sit γ. Oportet ab ipso signo γ, ipsius rectæ lineæ α β: ad angulos rectos rectam lineã excitare. Suscipiatur in ipsa α γ contingens signum, sitq; illud δ: & ponatur ipsi δ γ (per 3 propositionẽ) æqualis linea γ ε, & super δ ε, (per 1 propositionẽ) constitua-*

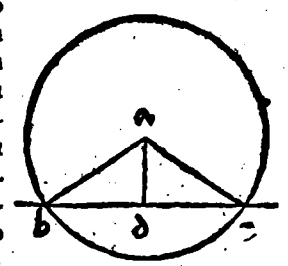
cõstruatur triangulũ æquilaterũ ſ δ ι, & connectatur linea ſ γ. Dico q̃ datæ rectæ lineæ α β, à dato in ipſa ſigno quod eſt γ, ad rectos angulos, ſ γ recta linea excitatur. Quoniã enim δ γ æqualis eſt ipſi γ ι, cõmunis uerò linea γ ſ. duæ igitur δ γ, γ ſ, duabus ι γ & γ ſ altera alteri ſunt æquales: et baſis δ ſ (p 1 propoſitionẽ) baſi ι ſ eſt æqualis. Angulus igitur δ γ ſ, angulo ι γ ſ (p 8 propoſitionẽ) eſt æqualis, & ſunt * utrobiq; . Cùm autẽ recta linea ſuper rectam lineam conſiſtens, * utrobiq; angulos ad inuicem æquales fecerit, uterq; æqualiũ angulorum rectus eſt (per 10 diffinitionẽ.) Igitur angulus δ γ ſ, & angulus ſ γ ι, ſunt recti. Datæ igitur rectæ lineæ α β, à dato in ea ſigno γ, ad rectos angulos recta linea γ ſ excitata eſt, quod feciſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 12.

11 Puncto extra ſignato, ad datam lineam indefinitæ quantitatis, perpendicularem deducere.

CAMPANVS. Sit a, punctus ſignatus extra lineam b c, à quo ad ipſam oportet deducere perpendicularem. Protraham ergo lineam b c in utranq; partem, quantum libuerit: & ſuper punctum a, deſcribam circulum b c, ſic ut ſecet lineam datam in punctis b c, & protraham lineas a b & a c, & diuidam angulum b a c per æqualia, per lineam a d (per 9 propoſitionem) Dico quòd a d eſt perpendicularis ſuper lineam b c. Intelligo duos triangulos, a b d & a c d, & quia duo latera a b & a d, trianguli a b d, ſunt æqualia duobus lateribus a c & a d trianguli a c d, & angulus b a d æqualis angulo c a d, erit per 4 propoſitionem baſis b d æqualis baſi d c, & angulus a d b æqualis angulo a d c: quare uterq; eorum rectus, & linea a d perpendicularis ſuper lineam b c, per diffinitionem anguli recti & lineæ perpendicularis, quod eſt propoſitum.

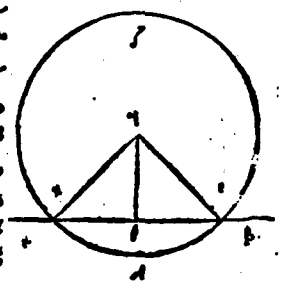

Si ſunt cylindri ſecti per mediũ horſum ſigura ex ſphæra opt. ideo in 3. lib. in quarta prop. Si duo circuli ſe ſecent non per centra ſua ſi ſecabit non per æqualia ſi ſecabit

Euclid. ex Zamb. Problema 7. Propoſitio 12.

12 Super datam rectam lineam infinitã, à dato ſigno quod in ea non eſt, perpendicularem rectam lineam deducere.

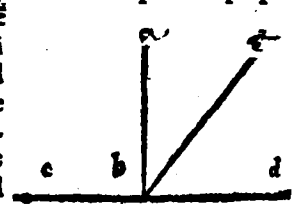
THEON ex Zamb. Sit data recta linea infinita, ſitq; illa α β, datum uerò ſignum quod in ea non eſt, ſit γ. Oportet ſuper datam rectam lineam infinitam α ζ, à dato ſigno γ quod in ea non eſt, perpendicularem rectam lineam ducere. Suſcipiatur enim in altera parte ipſius α β rectæ lineæ contingens ſignũ, ſitq; illud δ, centro quidem γ, interuallo uerò γ δ, (per 3 poſtulatum) circulus deſcribatur ι ſ κ. Seceturq; (per 10 propoſitionem) ι κ bifariàm, in ſigno θ, & connectatur (per 1 poſtulatum) rectæ lineæ γ κ, γ θ, γ ι. Dico quòd ſuper datam rectam lineam infinitam α ζ, à dato ſigno quod in ea non eſt, uidelicet γ, perpendicularis, ducta eſt recta linea γ θ. Quoniã κ θ ipſi θ ι eſt æqualis, communis uerò θ γ: duæ igitur κ θ, θ γ, duabus ι θ, θ γ ſunt altera alteri æquales, & baſis γ κ, baſi γ ι (per 10 diffinitionem) eſt æqualis. Angulus igitur γ θ κ, angulo ι θ γ (per 8 propoſitionem) eſt æqualis, ſuntq; * utrobiq; . Cùm recta linea ſuper rectam conſiſtens lineam, angulos * utrobiq; adinuicem æquales fecerit, uterq; æqualium angulorum rectus erit (per 10 diffinitionem) & ſuperſtans recta linea perpendicularis uocatur. Super datam igitur rectam lineam infinitam α ζ, à dato ſigno γ quod in ea non eſt, perpendicularis ducta eſt γ θ, quod feciſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 13.

13 Omnis rectæ lineę ſuper rectam lineam ſtantis, duo utrobiq; anguli, aut ſunt recti, aut duobus rectis æquales.

CAMPANVS. Sit ut linea a b, ſuperſtet lineæ c d, quæ ſi fuerit ſuper eam perpendicularis, faciet duos angulos rectos per cõuerſionẽ diffinitionis lineæ perpendicularis. Si autem non fuerit ſuper eam perpendicularis, à puncto b ducatur b e perpendicularis ſuper c d per 11, eruntq; duo anguli e b c & e b d recti per conuerſionem dictæ diffinitionis. Quia ergo duo anguli d b a & a b e ad æquãtur angulo d b e, ipſi cum angulo c b e, erũt æquales duobus rectis: quare tres anguli, qui ſunt d b a, a b e, & c b e, ſunt æquales duobus rectis, ſed angulus c b a, eſt æqualis duobus angulis c b e & e b a, ergo duo an-

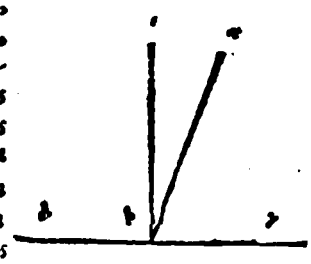

guli c b a & a b d ſunt æquales duobus rectis, quod eſt propoſitũ. Ex quo patet totũ ſpatiũ quod in qualibet ſuperficie plana punctum quodlibet circunſtat, quatuor rectis angulis eſſe æquale.

Euclid. ex Zamb. Theorema 6. Propoſitio 13.

Cùm recta linea ſuper rectam conſiſtens lineam angulos fecerit, aut duos rectos, aut duobus rectis æquales efficiet. 13

THEON *ex Zamb. Recta enim linea quædam α β, ſuper rectam lineam γ δ conſiſtens, angulos efficiat γ β α & α β δ. Dico quòd γ β α & α β δ anguli, aut duo recti ſunt, aut duobus rectis æquales. Quòd ſi angulus γ β α, eſt æqualis angulo α β δ, iam duo recti ſunt. At ſi non excitetur (per 11 propoſitionem) à dato ſigno β lineæ γ δ, ad angulos rectos linea β ε, anguli igitur γ β ε, ε β δ, (per 10 diffinitionem) ſunt recti. At quoniã angulus γ β ε, duobus γ β α, α β ε, angulis eſt æqualis, communis ponatur angulus ε β δ: igitur anguli γ β ε, ε β δ, tribus angulis, hoc eſt γ β α, α β ε, ε β δ, ſunt æquales. Rurſus quoniam angulus δ β α duobus angulis δ β ε, ε β α eſt æqualis, communis ponatur angulus α β γ. Igitur anguli δ β α, α β γ, tribus angulis δ β ε, ε β α, α β γ ſunt æquales. Oſtenſum eſt autem quòd anguli γ β ε, ε β δ, eiſdem tribus ſunt æquales: quæ autem eidem ſunt æqualia, (per 1 communem ſententiam) & ſibi inuicẽ ſunt æqualia: anguli igitur γ β ε, ε β δ, angulis δ β α, α β γ ſunt æquales. At anguli γ β ε, ε β δ ſunt duo recti, & anguli igitur δ β α, α β γ, duobus rectis ſunt æquales. Cùm igitur recta linea ſuper rectam conſiſtens lineam, angulos fecerit, aut duos rectos, aut duobus rectis æquales efficiet: quod demonſtraſſe oportuit.*

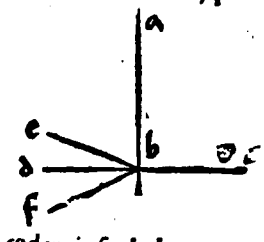

Euclid. ex Camp. Propoſitio 14.

Si duæ lineæ à puncto unius lineæ in diuerſas partes exierint, 14
duosq; circa ſe angulos rectos, aut duobus rectis æquales fecerint, illæ duæ lineæ ſibi directè coniũctæ ſunt, & linea una.

CAMPANVS. *Sit ut à punctο b lineæ a b, exeant duæ lineæ in oppoſitas partes, quæ ſint b c & b d, & faciant duos angulos qui ſint c b a & d b a, æquales duobus rectis: tunc dico quòd duæ lineæ c b & d b, ſunt ſibi mutuò directè coniunctæ & linea una. Hæc eſt quaſi conuerſa prioris. Quòd ſi non fuerint linea una, tunc protrahatur c b in continuũ & directum, quæ quia non eſt linea una cum d b, tranſibit ſuper eam ut b e, aut ſub ea ut b f. Quia ergo ſuper lineam rectam quæ eſt c b e, cadit linea a b, erunt anguli c b a & e b a æquales duobus rectis per præcedentẽ: & quia omnes recti ſunt adinuicem æquales per 3 petitionẽ, anguli quoq; c b a & d b a ſunt æquales duobus angulis rectis per hypotheſin, erunt duo anguli c b a & e b a æquales duobus angulis c b a & d b a: ergo dempto communi angulo c b a, erit angulus e b a æqualis angulo d b a, pars toti, quod eſt impoſsibile. Similiter linea c b protracta, probabis angulũ d b a eſſe æqualem angulo f b a, ſi fortè diceret aduerſarius lineam c b protractam cadere infra b d.*

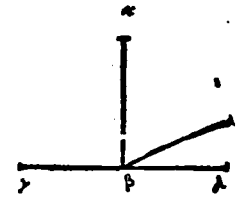

Euclid. ex Zamb. Theorema 7. Propoſitio 14.

Si ad aliquã rectam lineam atq; ad eius ſignum duæ rectæ lineæ non 14
ad eaſdem partes ductæ, *utrobiq; duobus rectis angulos æquales fecerint, ipſæ in directum rectæ lineæ adinuicem erunt.

*ἐφεξῆς

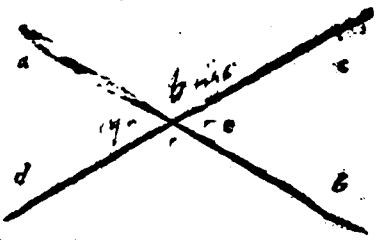
THEON *ex Zamb. Ad aliquam enim rectam lineã α β, ſignumq; in ea β, duæ rectæ lineæ β γ, β δ non ad eaſdem partes ductæ; * utrobiq; angulos α β γ, α β δ duobus rectis æquos efficiant. Dico quòd ipſi γ β, recta linea β δ in directum eſt conſtituta. Si enim ipſi γ β recta linea β δ non eſt in directum, ſit ipſi γ β recta linea β ε in directũ conſtituta. Quoniam igitur recta linea α β ſuper rectam lineam γ β ε ſtetit, anguli igitur α β γ, α β ε duobus rectis ſunt æquales (per 13 propoſitionẽ.) At anguli α β γ et α β δ, duobus rectis ſunt æquales: anguli ergo γ β α, α β ε, angulis γ β α, α β δ ſunt æquales. Communis auferatur angulus α β γ, reliquus igitur angulus α β ε, reliquo angulo α β δ eſt æqualis, minor maiori, quod eſt impoſsibile. Linea igitur β ε ipſi β γ in directum minimè eſt. Similiter quoq; oſtẽdemus, quòd nec aliqua præter lineã β δ. In directum igitur eſt ipſi γ β, linea β δ. Si ad aliquam igitur rectam lineam, ad ſignumq; eius duæ rectæ lineæ non ad eaſdem partes ductæ, utrobiq; angulos duobus rectis æquales fecerint, in directum ipſæ rectæ lineæ ſubijnuicem erunt: quod demonſtraſſe oportuit.*

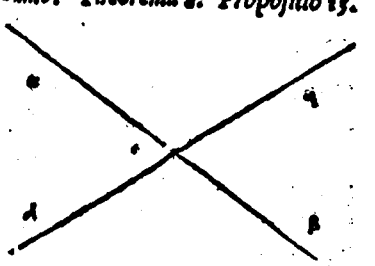
Euclides

Euclid. ex Camp. Propoſitio 15.

15 OMniũ duarũ linearũ ſe inuicẽ ſecantiũ, omnes anguli contra ſe poſiti ſunt æquales. Vnde manifeſtũ eſt, cũ duæ lineæ rectæ ſe inuicẽ ſecant, quatuor qui fiunt angulos, quatuor rectis eſſe æquales. CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & c d, ſe inuicem ſecantes in puncto e. Dico quòd angulus d e b eſt æqualis angulo a e c, & angulus b e c eſt æqualis angulo a e d. Erunt enim (per 13) duo anguli a e c & c e b æquales duobus rectis iteḿq; duo anguli c e b & d e b æquales duobus rectis, per eandem, quare duo primi ſunt æquales duobus poſtremis, eo quòd omnes recti ſunt adinuicem æquales (per 4 petitionem) dempto ergo cõmuni angulo qui eſt c e b, erit angulus a e c æqualis angulo d e b. Eodem modo probabitur, angulum c e b eſſe æqualem angulo a e d, quòd eſt propoſitum. *Euclid. ex Zamb. Theorema 8. Propoſitio 15.*

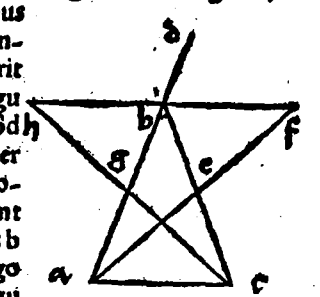

15 Si duę rectę lineę ſe adinuicẽ ſecuerint, ãgulos qui circa uerticẽ ſunt æquos adinuicẽ efficiẽt.

THEON ex Zamb. *Duæ rectæ lineæ α β & γ δ, ſe adinuicẽ ſecent in ſigno ε. Dico quòd angulus α ε γ, æqualis eſt angulo δ ε β. Quoniam enim recta linea α ε ſuper rectam lineam γ δ ſtetit, angulos efficiens γ ε α & α ε δ, igitur anguli γ ε α, α ε δ, duobus rectis ſunt æquales (per 13 propoſitionẽ.) Rurſus quoniam recta linea δ ε ſuper rectam lineã α β ſtetit, angulos efficiens α ε δ, δ ε β. igitur anguli α ε δ, δ ε β, duobus rectis ſunt æquales (per eandem 13 propoſitionẽ.) Oſtenſum autem eſt, quòd anguli γ ε α, α ε δ, duobus rectis ſunt æquales: anguli igitur γ ε α, α ε δ, angulis α ε δ, δ ε β, ſunt æquales. Cõmunis auferatur α ε δ, reliquus igitur angulus γ ε α, reliquo angulo δ ε β, eſt æqualis. Similiterq; oſtendetur quòd & anguli γ ε β, δ ε α, ſunt æquales. Si duæ igitur rectæ lineæ ſe adinuicem ſecuerint, angulos qui circa uerticẽ ſunt, adinuicẽ æquales efficient, quod oportuit demonſtraſſe.* Euclid. ex Camp. Propoſitio 16.

16 SI quodlibet laterũ triãguli directè protrahat̃, faciet angulũ extrinſecũ utroq; ãgulo triãguli ſibi intrinſecus oppoſito maiorẽ. CAMPANVS. Sit ut trianguli a b c, latus a b protrahatur uſq; ad d, dico quòd angulus d b c, maior eſt utroq; duorum angulorũ intrinſecorũ ſibi oppoſitorum, qui ſunt b a c & b c a. Diuidam enim (per 10 propoſitionẽ) lineã c b per æqualia in puncto e, & protrahã a e uſq; ad f, ita ut e f fiat æqualis a e, & protrahã lineam f b. Intelligo duos triangulos, c e a & b e f, & quia duo latera a e & e c triãguli a e c ſunt æqualia duobus lateribus f e & e b trianguli f e b, & angulus e unius eſt æqualis angulo e alterius per præmiſſam, quia ſunt anguli contra ſe poſiti, erit (per 4 propoſitionẽ) angulus e c a, æqualis angulo e b f, et ideo angulus e b d, maior erit angulo b c a. Similiter quoq; probabitur quòd h eſt maior angulo c a b. Nam diuidã a b per æqualia in puncto g, (per 10 propoſitionẽ) & protrahã lineam g h, æqualẽ lineæ c g (per 3 propoſitionẽ) poſtea protrahã h b K, erũt́q; duorũ triangulorũ qui ſunt a g c & b g h, duo latera a g & g c primi, æqualia duobus lateribus b g & b h ſecundi, & angulus g unius, angulo g alterius (per 15) ergo (per 4) angulus g c a, eſt æqualis angulo g b h, quare (per 15) & angulo K b d. Et quia angulus c b d eſt maior angulo K b d, erit etiã maior angulo b a c quod eſt propoſitũ. *Euclid. ex Zamb. Theorema 9. Propoſitio 16.*

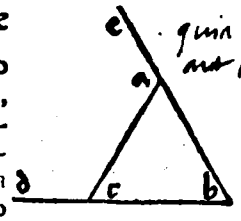

16 Omnis triãguli uno latere producto, exterior angulus utroq; interiore et ex oppoſito maior eſt. THEON ex Zamb. *Sit triangulũ α β γ, & producatur ipſius latus unum (ſitq; illud β γ) uſque in δ. Dico quòd exterior angulus α γ δ, maior eſt utroq; interiore & ex oppoſito conſtituto, hoc eſt angulo γ β α & β α γ. Secetur linea α γ bifariã (p 10 propoſitionẽ) in ſigno ε, & protracta linea β ε (p 2 poſtulatũ) extẽdatur in ſignũ ζ: colloceturq; ipſi β ε (p 2 propoſitionẽ) æqualis linea ε ζ, & cõnectatur (p 1 poſtulatũ) ζ γ, & extendatur (per 2 poſtulatũ) linea α γ uſq; in η. Quoniã igitur α ε æqualis eſt ipſi ε γ, & ε ζ ipſi ε ζ, duæ igitur α ε & ε ζ, duabus γ ε & ε ζ ſunt æquales altera alteri, & angulus α ε (per 15 propoſitionẽ) angulo ζ ε γ eſt æqua*

lis, circa uerticẽ enim. Baſis igitur ∝ β, baſi ſ γ (p 4 propoſitionẽ) eſt æqualis, & triangulũ ∝ β ι, triangulo ſ ι γ eſt æquale, et reliqui anguli reliquis angulis alter alteri ſunt æquales, ſub quibus æqualia latera ſubtendũtur. Angulus igitur β ∝ ι angulo ι γ ſ eſt æqualis. At angulus ι γ δ, angulo ι γ ſ maior eſt: maior igitur eſt angulus ∝ γ δ, angulo β ∝ ι. Similiter quoq; ſi ſecetur bifariã linea β γ oſtẽdetur et angulus β γ κ, hoc eſt ∝ γ δ, maior angulo ∝ β γ. Omnis igitur triãguli uno latere producto, exterior angulus utroq; interiore & ex oppoſito maior eſt: quod fuerat oſtendendum. Euclid. ex Camp. Propoſitio 17.

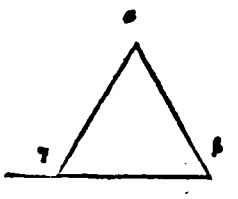
Mnis triãguli duo qlibet anguli, duobus rectis ſunt minores. CAMP. Sit triangulus a b c, dico quòd duo quilibet eiꝰ anguli, duobus rectis ſunt minores, protrahatur enim unũ laꝰ eius, ut b c, uſq; ad d, eritq; p prçcedentẽ, angulꝰ c extrinſecꝰ, maior a & maior b, ſed c extrinſecꝰ cũ c intrinſeco, eſt çqualis duobꝰ rectis p 13, ergo anguli b & c intrinſeci, ſiue anguli a & c intrinſeci, ſunt minores duobus rectis. Similiter ſi protrahatur latus b a, probabitur quòd duo anguli a & b ſunt minores duobus rectis, quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 10. Propoſitio 17.

Omnis triãguli duo ãguli duob. rectis ſunt minores, omnifariã ſumpti. 17

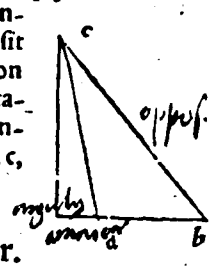
THEON ex Zãb. *Sit triãgulũ ∝ β γ. dico q, ipſius ∝ β γ triãguli duo anguli, duob. rectis omnifariã ſumpti, ſunt minores. Producatur enim (p 2 poſtulatũ) β γ, uſq; in δ. Et quoniã triãguli ∝ β γ (p præcedentẽ) exterior angulus q eſt ∝ γ δ, maior eſt angulo ∝ β γ, interiore & ex aduerſo cõmunis admittatur angulus ∝ γ β. Anguli igitur ∝ γ δ, ∝ γ β, anguli ſ ∝ β γ, β γ ∝ ſunt maiores, ſed anguli ∝ γ δ, ∝ γ β (per 13 propoſitionem) duobus rectis ſunt æquales: anguli igitur ∝ β γ, β γ ∝, duobus rectis ſunt minores. Similiter quoq; oſtendemus quòd anguli β ∝ γ, ∝ γ β, duobus rectis ſunt minores, & etiam anguli ∝ γ β, ∝ δ γ. Omnis igitur trianguli duo anguli duobus rectis ſunt minores, quomodocunq; aſſumpti: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 18.

Mnis trianguli lõgius latus, maiori angulo oppoſitum eſt. 18

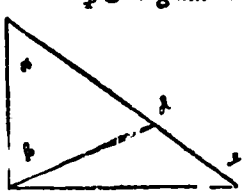
CAMPANVS. Sit ut in triãgulo a b c, angulus a ſit maior angulo c, dico quòd latus c b, maius erit latere a b. Si enim ſit æquale, erit (per 5) angulus a æqualis angulo c, quod eſt contra hypotheſin. Si autem a b ſit maius, reſecetur ad æqualitatem a b, (per 3) ſitq; d b æquale c b, erit ergo (per 5) angulus d c b, çqualis angulo b d c, ſed b d c eſt maior angulo b a c (per 16) ergo b c d, eſt maior b a c, quare multo fortius maior angulo a c b, pars toto, quod eſt impoſsibile.

Euclid. ex Zamb. Theorema 11. Propoſitio 18.

Omnis triãguli maius latus, maiori angulo ſubtẽditur. 18

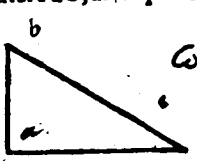
THEON ex Zãb. *Sit enim triangulũ ∝ β γ, habẽs latus ∝ γ, maius latere ∝ δ. Dico q, & angulus ∝ β γ, angulo β γ ∝ maior eſt. Quoniã ∝ γ maius eſt ∝ β, ponatur ipſi ∝ β (p 3 propoſitionẽ) æqualis linea ∝ δ, & cõnectatur (p 1 poſtulatũ) linea β δ. Et quoniã triãguli β δ γ angulus exterior ∝ δ (p 16 propoſitionẽ) maior eſt interiore & oppoſito angulo δ γ δ, æqualis autẽ eſt (p 3 propoſit.) angulus ∝ δ β angulo ∝ β δ, quoniã latus ∝ δ ipſi ∝ δ eſt æquale, maior eſt igitur angulus ∝ δ δ angulo ∝ γ δ, multo maior eſt igitur angulus ∝ δ γ angulo ∝ γ δ. Omnis igitur trianguli maius latus, maiori ſubtenditur angulo: quod oportuit demonſtraſſe.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 19.

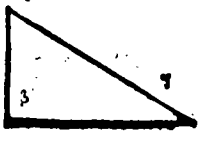
Mnis triãguli maior angulus, lõgiori lateri oppoſitus eſt. 19

CAMPANVS. Sit ut in triangulo a b c, latus b c ſit maius latere a b, dico quòd angulus a, erit maior angulo c. Hçc eſt cõuerſa prçcedentis. Si enim ſit æqualis, tunc (per 6) latus a b eſt æquale lateri b c, quod eſt cõtra hypotheſin. Si autẽ c ſit maior, tũc per præcedẽtẽ latus a b eſt maius latere b c, quod eſt cõtra hypotheſin: quare aſtruitur propoſitũ. Euclid. ex Zamb. Theorema 12. Propoſitio 19.

Omnis trianguli ſub maiorem angulum, maius latus ſubtenditur. 19

THEON ex Zãb. *Sit triangulũ ∝ δ γ, maiorẽ habẽs angulũ ∝ β γ angulo β γ ∝ Dico q, latus ∝ γ maius eſt latere ∝ β. Si autẽ nõ, aut eſt æquale latus ∝ γ lateri ∝ β, aut eo minus, æquale quidẽ minimè eſt latus ∝ γ, ipſi ∝ β: æqualis nãq; eſſet (p 5 propoſitionẽ) angulus ∝ β γ, angulo ∝ γ β, nõ eſt autẽ: latus igitur ∝ γ, lateri ∝ β minimè eſt æquale. At latus ∝ γ, latere ∝ δ minus non eſt, nã angulus ∝ β γ, angulo ∝ γ β mi-*

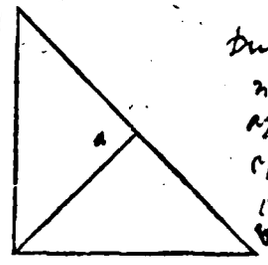

nor eſſet, at non eſt: latus igitur α γ latere α δ minus minime eſt. Maius igitur eſt latus α γ, latere α δ. Omnis igitur trianguli maior angulus à maiore latere ſubtenditur: quod demonſtraſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 20.

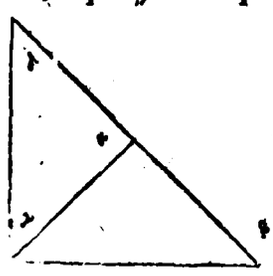
20 OMnis triãguli duo quælibet latera ſimul iuncta, reliquo ſunt longiora.

CAMPANVS. Sit triãgulus a b c, dico quòd duo latera a b & a c, ſunt longiora latere b c. Protrahatur linea b a uſq; ad d, ita ut a d ſit æqualis a c, & protrahatur c d, (per 5 propoſitionẽ) erit angulus a c d, æqualis angulo d, quare angulus b c d eſt maior angulo d, ergo (per 18) latus b d, eſt maius latere b c, ſed b d, eſt æquale a b & a c, quare b a & a c ſimul iuncta, ſunt maiora b c. Euclid. ex Zamb. Theorema 13. Propoſitio 20.

20 Omnis triãguli duo latera, reliquo ſunt maiora quomodocũq; aſsũpta.

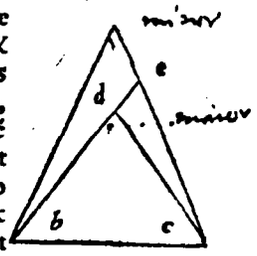
THEON ex Zamb. *Sit triangulũ α δ γ. Aio ipſius α δ γ triãguli bina latera, reliquo eſſe maiora quomodocunq; ſuſcepta, hoc eſt β α, α γ, ipſo β γ & α β: β γ, ipſo α γ & β γ: γ α ipſo α β. Producatur nanq; (per 2 poſtulatũ) ſ α ad δ ſignũ: et ponatur (per 2 propoſitionẽ) ipſi α γ æqualis α δ, connectaturq; δ γ. Quoniã igitur δ α ipſi α γ eſt æquale, angulus igitur α δ γ (per 5 propoſitionẽ) angulo α γ δ eſt æqualis. Sed angulus β γ δ, angulo α γ δ maior eſt: igitur angulus β γ δ, angulo α δ γ maior eſt. Et quoniã triangulũ eſt δ γ β, maiorẽ habens angulũ β γ δ angulo α δ γ, atq; maiorẽ angulũ maius latus ſubtendit (per 18 propoſitionẽ) ergo δ β ipſo β γ maius eſt. Aequale autẽ eſt δ β ipſis α β, α γ: maiora igitur ſunt latera δ α & α γ, latere β γ, æquale autẽ eſt δ α ipſi α γ: maiora igitur ſunt latera δ α, α γ, ipſo β γ. Similiter uerò demõſtrabimus quòd etiã latera α β & β γ, ipſo γ α ſunt maiora. Sed β γ, γ α, ipſo α δ. Omnis igitur trianguli bina latera, reliquo maiora ſunt, quoquo modo aſſumpta, quod demonſtraſſe oportuit.* Euclid. ex Camp. Propoſitio 21.

21 SI de duobus punctis terminalibus unius lateris triãguli duæ lineæ exeuntes, intra triangulũ ipſum ad punctum unum cõueniant, eædem duabus quidem reliquis trianguli lineis breuiores erunt, & maiorem angulum continebunt.

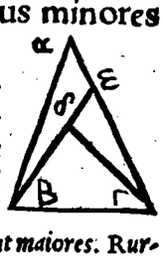

CAMPANVS. Sit ut in triãgulo a b c, ab extremitatibus lateris b c concurrãt duæ lineæ b d & c d, ad punctũ d, intra triangulũ a b c. Dico quòd ipſæ lineæ b d & c d ſimul iũctæ, ſunt breuiores duabus lineis a b & a c ſimul iunctis, & quòd angulus d eſt maior angulo a. Protrahã enim b d, uſquequo ſecet latus a c in pũcto e, erũtq; (per 20 propoſitionẽ) b a & a e ſimul iũctæ, maiores b e, ergo b a & a c, ſunt maiores b e & e c. At uero d e & e c ſimul iũctæ, per eandẽ ſunt maiores d c, quare b e & e c ſunt maiores b d & d c, & quia b a & a c ſunt maiores b e & e c, ut probatũ eſt prius, erũt multo fortius b a & a c maiores b d & d c, quod eſt 1 propoſitũ. At quoniã angulus b d c eſt maior angulo d e c (per 16 propoſitionẽ) & angulus d e c eſt maior angulo c a b (per eãdem) erit angulus b d c multo fortius maior angulo b a c, quod eſt 2 propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 14. Propoſitio 21.

21 Si trianguli à limitibus unius lateris binę rectæ lineæ introrſum cõſtituantur, quæ conſtituuntur, reliquis trianguli binis lateribus minores quidem erunt, maiorem uerò angulum continebunt.

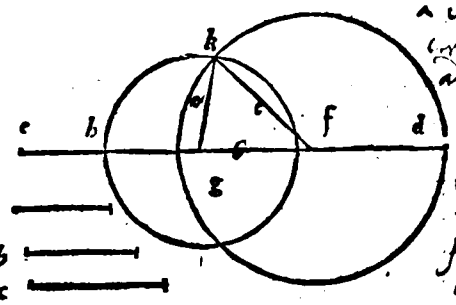

THEON ex Zamb. *Trianguli enim α δ γ ſuper latere δ γ, à terminis ipſius δ γ, duæ rectæ lineæ interius conſtituãtur δ δ & γ δ. Dico quòd δ δ & γ δ, reliquis triãguli lateribus δ α & α γ ſunt minores, angulũ uerò β δ γ maiorẽ, ipſo α δ γ comprehendunt. Producatur enim (per 2 poſtulatũ) linea δ δ ad ε. Et (per 20 propoſitionẽ) quoniã omnis trianguli bina latera reliquo ſunt maiora: trianguli, α δ ε (per 20 propoſitionẽ) duo latera α β & α ε ipſo β ε ſunt maiora. Cõmunis ponatur linea ε γ, lineæ igitur β α & α γ, lineis β ε & ε γ ſunt maiores. Rurſus quoniã (per eandẽ) trianguli γ ε δ bina latera γ ε & ε δ ipſo δ γ ſunt maiora, cõmunis ponatur δ δ, lineæ igitur γ ε & ε β, lineis γ δ & δ β ſunt maiores. Sed oſtenſum eſt quòd β α & α γ, ſunt maiores ipſis β ε & ε γ: lõge igitur maiores ſunt β α et α γ lineæ, ipſis δ δ & δ γ. Rurſus quoniã (p 16 propoſit.) omnis triã guli exterior angulus interiore et oppoſito maior eſt, triãguli ergo γ δ ε, ãgulus β δ γ exterior, maior eſt.*

angulo γ ι δ, quare & trianguli α ϛ ι, angulus γ ι β exterior, maior eſt angulo β α γ. Sed oſtenſum eſt quòd angulus ϛ δ γ, eo qui ſub γ ι ϛ, eſt maior: longe igitur maior eſt angulus ϛ δ γ, angulo ϛ α γ. Si trianguli ergo à limitibus unius lateris binæ rectæ lineæ introrſum conſtituantur, quæ conſtituentur, reliquis trianguli duobus lateribus minores quidem erunt, maiorem uerò angulum continebunt, quod oſtendere oportuit.

Euclid. ex Zamb. *Propoſitio 22.*

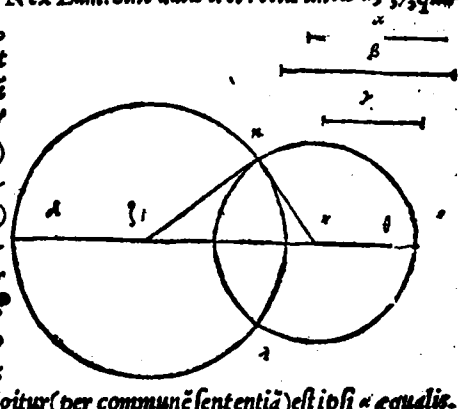
PRoposítis tribus lineis rectis, quarũ duę quælibet ſimul iunctæ reliqua ſint lõgiores, de tribus alijs lineis illis æqualibus triangulũ cõſtituere. CAMPANVS. *Sint tres lineæ rectæ propoſitæ, a, b, c,* & ſint quælibet duæ ſimul iunctæ longiores reliqua: aliter enim ex illis, tribus datis æqualibus, triangulus non poſſet cõſtitui (per 20 propoſitionem) Cùm ergo ex illis tribus prędictis uolo conſtituere triangulum, ſumo lineã rectam quæ ſit d e, cui non pono à parte e determinatum finem, de qua ſumo (per 3 propoſitionẽ) d f æqualem a, & f g æqualem b, & g h æqualem c, facto q; puncto f centro, deſcribo ſecundum quantitatem lineæ f d, circulũ d K, item q; facto g centro, deſcribo ſecundum quantitatem lineæ g h, circulũ K h,

qui circuli interſecabunt ſe in duobus punctis, quorum unum ſit K: alioquin ſequeretur, unam dictarum linearum eſſe ęqualem alijs duabus iunctis, aut maiorem eis, quod eſt contrarium poſitioni. Duco ergo lineam K f & K g, erit q; triangulus K f g, conſtitutus ex tribus lineis æqualibus datis lineis a, b, c, ſunt enim f d & f K æquales, quoniam ſunt à centro ad circunferentiã, quare f K, eſt æqualis a. Similiter q; g h & g K ſunt æquales, quia exeunt à centro ad circumferentiam, quare g K, eſt æqualis c, & quia g f ſumpta fuit æqualis b, patet propoſitum manifeſtè.

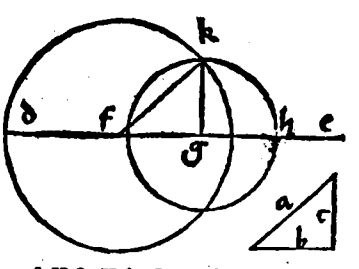
Euclid. ex Zamb. *Problema 8.* *Propoſitio 22.*

EX tribus rectis lineis, quæ ſunt tribus datis rectis lineis æquales, trian gulũ cõſtruere. Oportet autẽ duas lineas reliqua eſſe maiores quomodocũq; aſſumptas, quoniã omnis triãguli bina latera quomodocũq; aſſumpta, reliquo ſunt maiora. THEON ex Zam. *Sint datæ tres rectæ lineæ α, ϛ, γ, quarum duæ reliquæ ſint maiores quomodocunq; aſſumptæ, hoc eſt α, ϛ, ipſa γ, & α, ρ, ipſam β, & ϛ, ρ, ipſa α: oportet iã ex tribus lineis rectis, ipſis α, β, γ, æqualibus, triangulũ cõſtruere. Proponatur recta linea finita quidẽ ex parte δ infinita uerò ex parte ι, ponatur q; (per 3 propoſitionẽ) ipſi α æqualis linea δ ζ, ipſi uerò β, linea ζ κ, ipſi uerò γ, linea κ ϑ. Et centro quidẽ ζ, ſpacio uerò ζ δ (p 3 poſtulatũ) circulus deſcribatur δ κ λ: rurſus cẽtro quidẽ κ, ſpacio uero κ ϑ (per idẽ) circulus deſcribatur ϑ κ λ, & cõnectantur (p 1 poſtulatum) κ ζ & κ ϑ. Dico q; ex tribus rectis lineis æqualibus ipſis α, β, γ, triangulũ κ ζ κ conſtitutũ eſt. Quoniã enim ζ ſignũ, centrũ eſt circuli δ κ λ, æqualis eſt (p 15 diffinitionẽ) ζ δ ipſi ζ κ. Sed α, ipſi ζ δ eſt æqualis, & κ ζ igitur (per communẽ ſententiã) eſt ipſi α æqualis. Rurſus quoniã κ ſignum, centrũ eſt circuli λ κ ϑ, æqualis eſt (per eandem diffinitionẽ) κ κ ipſi ϑ, ſed γ ipſi κ ϑ eſt æqualis, & κ κ igitur (per 1 communẽ ſententiã) ipſi γ eſt æqualis. At ζ κ ipſi β eſt æqualis (p hypotheſin) tres igitur rectæ lineæ κ ζ, ζ κ, κ κ, ipſis tribus α, β, γ, ſunt æquales. Ex tribus igitur rectis lineis, hoc eſt κ ζ, ζ κ, κ κ, quæ tribus datis rectis lineis, hoc eſt, α, β, γ, ſunt æquales, triangulũ κ ζ κ conſtructũ eſt, quod feciſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 23.*

DAta recta linea, ſuper terminũ eius cuilibet angulo propoſito æquum angulum deſignare. CAMP. Sit data linea f e, quæ eſt in ſuperiori figura, & ſint lineę b, a, cõtinentes angulũ datum, cui ſubtendã ba fin e. Sup punctũ f lineę c f, iuberẽ facere ęqualẽ angulũ angulo dato. Ad lineã e f adiũgo f d ęqualem lineę a, & ex f e ſumo f g ęqualẽ b, & ex g e ſumo g h æqualẽ c, & ſuper puncta f & g deſcribo duos circulos d K & K h, ſecundum quantitatem

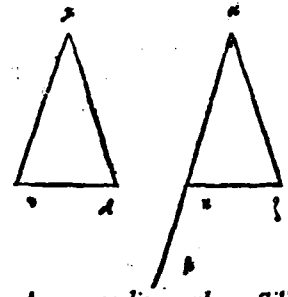

tatem duarum linearum f d & g h, interſecantes ſe in puncto k ſicut docuit præcedens, ductiſq; lineis K f & K g, erunt æqualia duo latera K f & f g trianguli K g duobus lateribus a & b trianguli a b c, & baſis g K æqualis baſi c: ergo (per 8) angulus K f g, æqualis erit angulo contento ſub a & b: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Problema 9. Propoſitio 23.

23 Ad datam rectam lineam, ad datumq; in ea ſignum, dato angulo rectilineo æqualem angulum rectilineum conſtituere.

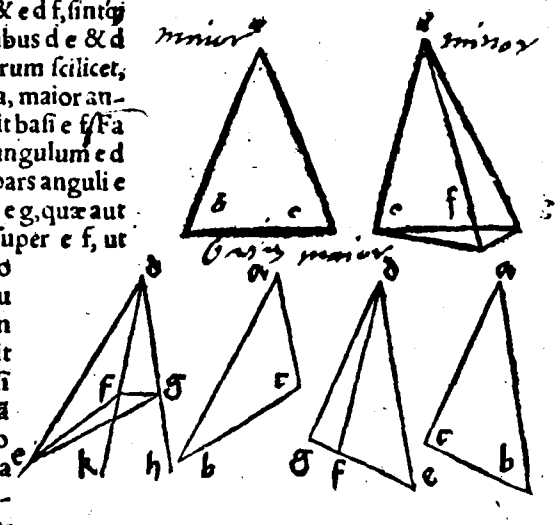
THEON ex Zamb. *Sit data recta linea α ſ, datumq; in ea ſignum ſit α: datus autem angulus rectilineus, ſit δ γ ι. Oportet ad datam rectam lineam α ſ, ad datumq; in ea ſignum α, dato angulo rectilineo δ γ ι, æqualem angulũ rectilineum collocare. Sint in utriſq; lineis γ δ & γ ι, contingentia ſigna, ſintq; illa δ ι, & connectatur (per 1 poſtulatum) δ ι. Et ex tribus rectis lineis α ſ, ſ ι, ι α, quæ tribus datis rectis lineis, hoc eſt γ δ, δ ι, ι γ, ſunt æquales, (per præcedentem) triangulum cõſtruatur, ſitq; illud α ſ ι. Ita ut linea γ δ æqualis ſit α ſ, & γ ι ipſi α ι, & inſuper δ ι ipſi ſ ι. Et quoniam duæ lineæ δ γ & γ ι duabus lineis, hoc eſt ſ α & α ι ſunt æquales altera alteri, & baſis δ ι (per hypotheſin) baſi ſ ι, angulus igitur δ γ ι, angulo ſ α ι (per 8 propoſitionem) eſt æqualis. Ad datam igitur rectam lineam α ſ, ad datumq; in ea ſignum α dato angulo rectilineo δ γ ι, æqualis angulus rectilineus ſ α ι collocatus eſt: quod feciſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 24.

24 Mnium duorum triangulorũ, quorũ duo latera unius duobus lateribus alterius fuerint æqualia, ſi fuerit angulorũ ſub illis æquis lateribus contentorũ alter altero maior, baſis quoque eiuſdem, baſi alterius maior erit.

CAMPANVS. Sint duo trianguli a b c, & e d f, ſintq; duo latera a b & a c, æqualia duobus lateribus d e & d f: & unumquodque ſuo correlatiuo, dextrum ſcilicet, dextro, ſiniſtrumq; ſiniſtro, ſitq; angulus a, maior angulo d dato. Dico quòd baſis b c, maior erit baſi e f. Fa ciam enim iuxta doctrinam præcedentis angulum e d g æqualem angulo a, eritq; angulus e d f, pars anguli e d g, & ponam d g æqualem a c, protraham e g, quæ aut tranſibit ſupra e f, ut ſecet lineam d f, aut ſuper e f, ut ſit ſecum linea una, aut infra. Tranſeat ergo primò ſupra. Et quia a b & a c latera trianguli a b c ſunt æqualia e d, & d g lateribus trianguli e d g, & angulus a angulo d totali, erit (per 4 propoſitionẽ) baſis b c æqualis baſi e g. At uerò quia d g & d f ſunt æquales (nã utraque eſt æqualis a c) erit (per 5 propoſitionem) angulus d f g æqualis angulo d g f, quare d f g, maior erit f g e, ergo e f g multo fortius maior eſt eodem f g e: ergo (per 18 propoſitionem latus e g maius eſt latere e f, quare & b c maior eſt e f: quod eſt propoſitũ. Si uerò e g tranſeat ſuper e f & ſit ſecum linea una, tunc e f erit pars e g: per ultimam ergo conceptionem patet propoſitum. Si uerò e g tranſeat infra e f, protrahantur duæ lineæ d f & d g, quæ ſunt æquales, ut probatum eſt, uſque ad K & ad h: fientq; per ſecundã partem 5 propoſitionis ſub baſi f g, anguli K f g & f g h æquales: quare angulus e f g maior erit angulo f g e: ergo (per 18 propoſitionem) latus e g maius eſt latere e f, quare b c maior eſt e f: quod eſt 5 propoſitum. Iſtud ultimum membrum poſſet etiam probari (per 21 propoſitionem) per ipſam enim erunt in diſpoſitione tertia duæ lineæ d g & e g, maiore duabus lineis d f & f e, & quia d g eſt æqualis d f, propter hoc quod ambæ ſunt æquales a c, erit e g maior e f, quare & b c maior e f, quod eſt propoſitum. Melius tamen eſt demonſtrare priori modo, ut in omni diſpoſitione arguatur per quintam.

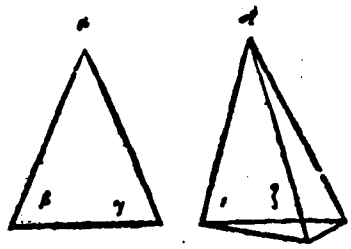
Euclid. ex Zamb. Problema 15. Propoſitio 24.

24 Si bina triangula, duo latera duobus lateribus æqualia habuerint

alterum

alterum alteri, angulum uerò angulo maiorem ſub æquis rectis lineis contentum, baſin quoq; baſi maiorem habebunt.

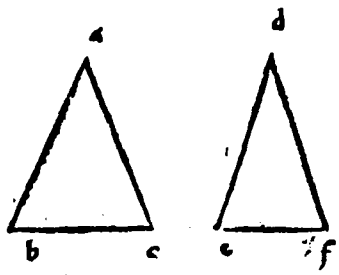
THEON ex Zamb. *Sint bina triangula α β γ, δ ε ζ, duo latera, hoc eſt α β, α γ, duobus lateribus, hoc eſt δ ε, δ ζ, æqualia habentia, alterũ alteri, hoc eſt latus α β lateri δ ε, & latus α γ lateri δ ζ: angulus uerò qui ſub β α γ, angulo ε δ ζ eſto maior. Dico quòd & baſis β γ, baſi ε ζ maior eſt. Quoniã enim angulus β α γ maior eſt angulo ε δ ζ, collocetur (per 23 propoſitionẽ) ad rectã lineã δ ε, ad datũq; in ea ſignũ δ, dato angulo β α γ æquus angulus ε δ κ. Et ponatur alterutri, hoc eſt lineæ α γ uel δ ζ, æqualis ipſa δ κ: & cõnectatur (per 1 poſtulatũ) κ ε & ζ κ. Quoniã igitur α β æqualis eſt ipſi δ ε, & α γ ipſi δ κ, binæ lineæ β α & α γ duabus lineis ε δ & δ κ ſunt æquales altera alteri, & angulus β α γ (p 23 propoſitionẽ) angulo ε δ κ eſt æqualis: baſis igitur β γ (per 4 propoſitionẽ) baſi ε κ eſt æqualis. Rurſus quoniã æqualis eſt δ κ ipſi δ ζ: angulus igitur δ κ ζ, angulo δ ζ γ eſt æqualis. Angulus igitur δ ζ κ, angulo ε ζ κ maior eſt: longè maior igitur eſt angulus ε ζ κ, angulo ε κ ζ. At quoniã triangulum eſt ε ζ κ habens angulum ε ζ κ maiorem angulo ε κ ζ, maiorem autem angulum (per 18 propoſitionem) latus maius ſubtendit: maius igitur eſt latus ε κ latere ε ζ. Aequale autem eſt latus ε κ, lateri β γ: latus igitur β γ, maius eſt latere ε ζ. Si bina igitur triangula duo latera duobus lateribus æqualia habuerint, & quæ ſequũtur reliqua ut in propoſitione, quod oſtẽdere oportuit.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 25.

OMnium duorum triangulorũ, quorũ duo latera unius duobus lateribus alterius fuerint æqualia, baſis uerò unius baſi alterius fuerit maior, erit quoq; angulus trianguli maioris baſis illis æquis lateribus cõtentus, angulo alterius ſe reſpiciente maior. 25

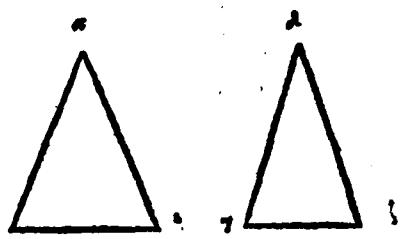
CAMPANVS. *Sint duo trianguli a b c, d e f: ſintq; duo latera a b & a c primi, æqualia duobus lateribus d c & d f ſecundi, unumquodq; ſuo correlatiuo: ſitq; baſis b c, maior baſi e f: dico quòd angulus a, maior erit angulo d. Hæc eſt conuerſa præcedentis. Aequalis quidẽ non erit. Sic enim eſſet (per 4) baſis, b c æqualis baſi e f: quod eſt contra hypotheſin. Sed nec minor, quia ſic eſſet d maior: & ita per præcedentem baſis e f, erit maior baſi b c, quod eſt contrarium poſitioni, quare maior erit. Sicq; propoſitum aſtruitur.*

Euclid. ex Zamb. Theorema 16. Propoſitio 25.

Si duo triangula duo latera duobus lateribus alterũ alteri æqualia habuerint, baſin uerò baſi maiorẽ, angulum quoq; ſub æqualibus rectis lineis contentum, angulo maiorem habebunt. 25

THEON ex Zamb. *Sint duo triangula α β γ, δ ε ζ, duo latera, hoc eſt α β, & α γ, duobus lateribus, hoc eſt δ ε & δ ζ æqualia habentia alterũ alteri, α β ſcilicet, ipſi δ ε, & α γ ipſi δ ζ: baſis autẽ β γ, baſi ε ζ maior eſto: dico quòd angulus β α γ, maior eſt angulo ε δ ζ. Si autẽ non, aut ei eſt æqualis, aut eo minor. Aequalis autem non eſt angulus β α γ, angulo ε δ ζ: ſi enim æqualis eſſet, baſis quoq; β γ (per 4 propoſitionẽ) baſi ε ζ eſſet æqualis: at nõ eſt: angulus igitur β α γ, angulo ε δ ζ æqualis minimè eſt. Neq; etiã minor eſt angulus β α γ eo qui ſub ε δ ζ: nã β baſis γ, baſi ε ζ minor eſſet: at nõ eſt: minor igitur non eſt angulus β α γ, eo qui ſub ε δ ζ: oſtenſum autẽ eſt quòd neq; æqualis: maior igitur eſt angulus β α γ, angulo ε δ ζ. Si bina igitur triangula, duo latera duobus lateribus, & quæ ſequuntur reliqua, ut theoremate: quod oſtendere oportuit.*

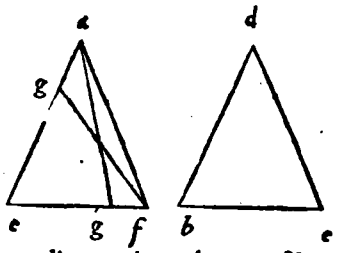

Euclid. ex Camp. Propoſitio 26.

OMnium duorum triangulorum, quorum duo anguli unius duobus angulis alterius & uterque ſe reſpicienti æquales fuerint, latus quoque unius lateri alterius æquale, fuerítq; latus illud 26

Illud aut inter duos angulos æquales, aut uni eorum oppoſitum, erunt quoq; duo unius reliqua latera duobus reliquis alterius trianguli lateribus, unumquodq; ſe reſpicienti æqualia, angulusq; reliquus unius angulo reliquo alterius æqualis.

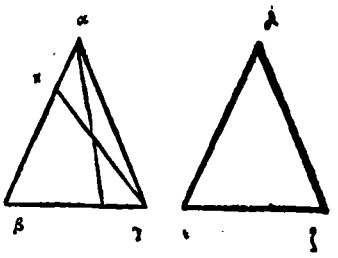
CAMPAMVS. Sint duo triangulia b c.d e f, ſitq; angulus b, æqualis angulo e, & angulus c, æqualis angulo f, ſitq; latus b c æquale lateri e f, aut alterum duorum laterum a b & a c, æquale alteri duorum laterum d e & d f, ita quòd a b ſit æquale d e, aut a c, d f. Dico quòd reliqua duo latera unius, erunt æqualia reliquis duobus lateribus alterius, & reliquus angulus reliquo angulo æqualis, angulus uidelicet a, angulo d. Ponam ergo primò ut latus b c, ſuper quod iacent anguli b c, ſit æquale lateri e f, ſuper quòd iacent anguli e, f, qui poſiti ſunt æquales angulis b c. Tunc dico, quòd latus a b eſt æquale lateri d e, & latus a c lateri d f, & angulus a angulo d. Si enim latus a b non ſit æquale lateri d e, alterum erit maius: ſit ergo maius d e, quod reſecabo ad æqualitatem a b, ſitq; g e æquale a b. Producam lineam g f, eritq; per 4 propoſitionem angulus g f e æqualis angulo a c b, quare & angulo d f e, pars toti, quod eſt impoſsibile. Erit ergo d e, æquale a b, ergo (per 4) d f æquale a c, & angulus d æqualis angulo a: quod eſt primum membrum diuiſionis propoſitæ. Sint rurſus ut prius, duo anguli b & c, æquales duobus angulis e & f: ſitq; latus a b quod opponitur angulo c, æquale lateri d e quod opponitur angulo f, cui poſitus eſt æqualis angulus c. Dico, quòd latus b c erit æquale lateri e f, & latus a c lateri d f, & angulus a angulo d. Si enim latus e f non fuerit æquale lateri b c, erit alterum maius: ſit ergo e f, maius: ponatur itaq; e g æquale b c, producam lineam d g: eritq; per 4 propoſitionem angulus d g e, æqualis angulo a c b: quare & angulo d f e, extrinſecus uidelicet, intrinſeco, quod eſt impoſsibile per 16 propoſitionem. Erit ergo e f æquale b c: ergo per 4 propoſitionem, latus d f æquale lateri a c, & angulus d totalis angulo a: quod eſt ſecundum membrum diuiſionis propoſitæ. Quare totum manifeſtè patet.

Euclid. ex Zamb. Theorema 17. Propoſitio 26.

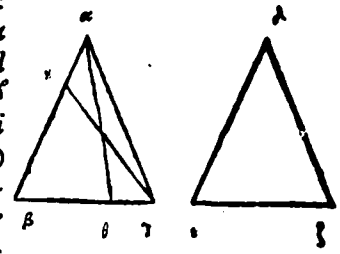
26 Si bina triãgula duos angulos duobus angulis alterum alteri æquales habuerint, unumq; latus uni lateri æquale, aut quod æquis adiacet angulis, aut quod ab uno æqualium angulorum ſubtenditur, reliqua quoq; latera reliquis lateribus æqualia alterum alteri, & reliquum angulum reliquo angulo æqualem habebunt.

THEON ex Zamb. *Sint bina triangula α β γ, δ ε ζ: duos angulos, hoc eſt, α β γ & β γ α æquales habentia duobus angulis, hoc eſt δ ε ζ & ε ζ δ, alterum alteri, hoc eſt angulum α β γ, angulo δ ε ζ, & angulum β γ α angulo ε ζ δ, unumq; latus uni lateri æquũ: & primũ id quod æquis adiacet angulis, hoc eſt latus β γ lateri ε ζ. Aio quòd & reliqua latera reliquis lateribus æqualia habebunt: alterum alteri, hoc eſt latus α β, lateri δ ε: & latus α γ, lateri δ ζ: & reliquũ angulum reliquo angulo æqualem, hoc eſt β α γ ipſi ε δ ζ. Si enim α β ipſi δ ε eſt non æqualis, earum altera maior eſt: eſto maior α β, & * collocetur (per 3 propoſitionem) ipſi δ ε æqualis linea α ϛ, & connectatur ϛ γ. Quoniam igitur ϛ β æqualis eſt ipſi δ ε, & β γ ipſi ε ζ: duæ igitur lineæ ϛ β & β γ, duabus δ ε & ε ζ, altera alteri ſunt æquales: & angulus ϛ β γ, angulo δ ε ζ æquus eſt: baſis igitur ϛ γ (per 4 propoſitionem) baſi δ ζ eſt æqualis, & triangulum ϛ β γ triangulo δ ε ζ æquum eſt: & reliqui anguli reliquis angulis erunt æquales, ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur: æqualis igitur eſt angulus ϛ γ β, angulo δ ζ ε. Sed angulus δ ζ ε ipſi β γ α ſupponitur æqualis: angulus igitur β γ ϛ (per primam communẽ ſententiam) angulo β γ α eſt æqualis minor maiori: quod eſt impoſsibile. Inæqualis igitur non eſt α β, ipſi δ ε: æqualis igitur. Eſt autẽ & β γ ϛ, ipſi ε ζ æqualis: duæ iam α β & β γ ϛ, duabus δ ε & ε ζ ſunt altera alteri æquales: & angulus qui ſub α β γ, angulo qui ſub δ ε ζ eſt æqualis. Baſis igitur α γ (p 4 propoſitionẽ) baſi δ ζ eſt æqualis: & reliquus angulus β α γ, reliquo angulo ε δ ζ eſt æqualis.*

Rurſus

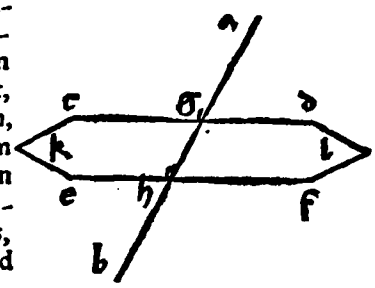
Rursus sint ad angulos æquos latera subtensa, æqualia, sintq; α β & δ ι. Dico rursus quòd reliqua latera reliquis lateribus æqualia erunt, hoc est latus α γ lateri δ ϛ, & latus β γ lateri δ ϛ: & insuper reliquus angulus β α γ, reliquo angulo ι δ ϛ æqualis erit. Si enim β γ ipsi ι ϛ æquale non est, alterũ eorum maius erit: sit igitur (si possibile est) maius latus β γ: & ponatur (per 3 propositionẽ) ipsi ι ϛ æqualis linea β θ: & connectatur (per 1 postulatũ) α θ. Et quoniam æqualis est β θ ipsi ι ϛ, & α β ipsi δ ι: duæ igitur α β & β θ, duabus δ ι & ι ϛ sunt æquales altera alteri, & angulos æquos continent. Basis igitur α θ, (per 4 propositionem) basi δ ϛ est æqualis: et triangulũ α β θ, triangulo δ ι ϛ est æquale: & reliqui anguli reliquis angulis sunt æquales, sub quibus æqualia subtenduntur latera: angulus igitur θ θ α, angulo ι ϛ δ est æqualis. Sed angulus ι ϛ δ, angulo β γ α est æqualis. Angulus igitur β θ α, angulo θ γ α est æqualis: trianguli igitur α θ γ angulus exterior β θ α, interiori angulo β γ α est æqualis & oppositus: quod (per 16 propositionem) est impossibile. Latus igitur ι ϛ, ipsi β γ inæquale non est, æquale igitur. Est autẽ α β, ipsi δ ι æqualis: duæ igitur α β & β γ, duabus δ ι & ι ϛ sunt æquales altera alteri, & angulos æquos continent. Basis igitur α γ (per 4 propositionem) basi δ ϛ est æqualis: & triangulum α β γ, triangulo δ ι ϛ est æquale: & reliquus angulus β α γ, reliquo angulo ι δ ϛ est æqualis. Si duo igitur triangula duos angulos duobus angulis, & quæ sequuntur reliqua, ut in theoremate, quod ostendere oportebat.

Euclid. ex Camp. Propositio 27.

SI recta linea super duas lineas rectas ceciderit, duosq; angulos coalternos sibi inuicem æquales fecerit, illæ duæ lineæ erunt æquidistantes. 27

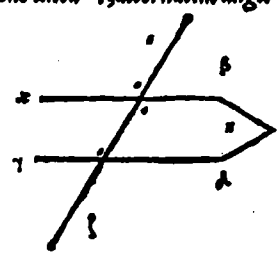
CAMPANVS. Sit ut linea a b cadat super duas lineas c d, e f, & secet lineam c d in puncto g, & lineam e f in pũcto h: fitq; angulus d g h æqualis angulo e h g: dico quòd lineæ c d & e f, sunt æquidistantes. Si enim non, cõcurrant aut ad partem c, e, super pũctum k, aut ad partem d, f, super pũctum l: & qualitercunq; fuerit, accidet impossibile per 16. uidelicet angulum extrinsecum, esse æqualem intrinseco & opposito: nam unus dictorum angulorum coalternorũ, qui positi sunt æquales, erit extrinsecus, & reliquus intrinsecus & oppositus. Quia igitur impossibile est eas cõcurrere, in alterutram partem protractas, ipsæ per ultimam diffinitionem erunt æquidistantes, quod est propositum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 18. Propositio 27.

Si in binas rectas lineas recta incidẽs linea, alternatim angulos æquos adinuicem fecerit, parallelæ adinuicem ipsæ rectæ lineæ erunt. 27

THEON ex Zamberto. In binas enim rectas lineas α β, γ δ recta incidens linea ι ϛ, alternatim angulos α ι ϛ & ι ϛ δ æquales adinuicem efficiat, dico quòd parallelus est α θ, ipsi γ δ. Si autem non, productæ concurrunt aut ad partes β, δ aut ad α γ: producantur igitur & concurrant ad partes β, δ, in signo κ, si est possibile. Trianguli ergo κ ι ϛ, angulus α ι ϛ exterior, æqualis est angulo ι ϛ κ interiori & opposito: quod (per 16 propositionem) est impossibile. Igitur α β & γ δ productæ, ad partes β, δ, minimè cõcurrunt: similiter quoque ostendetur, quòd neque ad partes α γ. Quæ autem in nulla parte concurrunt, parallelæ sunt (per ultimam diffinitionem.) Parallelus igitur est α β, ipsi γ δ. Si in binas igitur rectas lineas & quæ sequuntur reliqua, ut in theoremate, quod erat ostendendum.

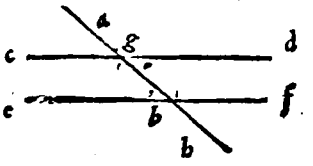

Euclid. ex Camp. Propositio 28.

SI linea recta duabus lineis rectis superuenerit, fueritq; angulus eius intrinsecus angulo extrinseco sibi opposito æqualis, aut duo anguli intrinseci ex una parte duobus angulis rectis æquales, illæ duæ lineæ æquidistantes erunt. 28

CAMPANVS. Sit ut linea a b, secet duas lineas c d & e f, in punctis g & h: fitq; angulus

lus g extrinſecus, æqualis angulo h intrinſeco ex eadem parte ſumpto, aut duo anguli g & h intrinſeci ex eadem parte ſumpti, ſint æquales duobus angulis rectis. Dico quòd duæ lineæ c d & e f ſunt æquidiſtãtes. Sit ergo primò angulus d g a, æqualis angulo f h g: erit quoq; per 15 propoſitionem angulus c g h, æqualis eidẽ angulo f g h: quare per præmiſſam, c d & e f, ſunt æquidiſtãres. Sint rurſus duo anguli d g h & f h g, æquales duobus rectis: & quia per 13 propoſitionẽ duo anguli d g h & c g h ſunt ſimiliter æquales duobus rectis, erit angulus c g h æqualis angulo f h g, quare per præmiſſam c d & e f, erunt æquidiſtantes, quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 19.* *Propoſitio 28.*

28 Si in binas rectas lineas, recta incidẽs linea exteriorẽ angulũ interiori & oppoſito ad eaſdẽ partes æqualẽ fecerit, aut interiores & ad eaſdem partes duob. rectis æquales, parallelæ erũt adinuicẽ ipſæ rectæ lineæ.

THEON *ex Zamb. In binas enim rectas lineas* α β *&* γ δ, *recta linea incidens* ε ζ, *angulum exteriorem* ε η β, *angulo interiori* η θ δ *& oppoſito, æqualem efficiat, aut interiores & ad eaſdem partes, hoc eſt* β η θ, η θ δ, *duobus rectis æquales. Dico quòd parallelus eſt* α β, *ipſi* γ δ. *Quoniam angulus* ε η β *(per hypotheſin) æqualis eſt angulo* η θ δ, *& angulus* ε η β *(per 15) æqualis eſt angulo* α η θ: *angulus igitur* α η θ *æqualis eſt angulo* η θ δ, *et ſunt alterni, (per 27 propoſitionem) parallelus eſt igitur* α β *ipſi* γ δ. *Rurſus quoniã anguli* β δ η *&* η δ δ *(per hypotheſin) duobus rectis ſunt æquales, & anguli* α η δ *&* β η δ *(per 13 propoſitionem) duobus rectis ſunt æquales: anguli ergo* α η θ *&* β η θ, *angulis* β η δ *&* η δ δ *ſunt æquales. Communis auferatur angulus* β η θ: *reliquus igitur* α η θ, *reliquo* η θ δ *eſt æqualis, & ſunt alterni. Parallelus igitur eſt* α β, *ipſi* γ δ. *Si recta igitur linea in duas incidens, & quæ ſequuntur reliqua, quod oſtendendum fuerat.*

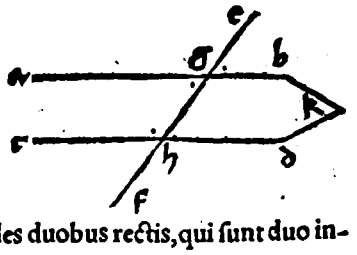

29 *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 29.*

I duabus lineis æquidiſtantibus linea ſuperuenerit, duo anguli coalterni æquales erunt, angulusq; extrinſecus angulo intrinſeco ſibi oppoſito æqualis, itemq; duo anguli intrinſeci ex alterutra parte conſtituti duobus rectis angulis æquales.

CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & c d æquidiſtantes: ſuper quas cadat linea e f, ſecans eas in punctis g & h, dico quòd anguli g & h coalterni ſunt æquales, & quòd angulus g extrinſecus eſt æqualis angulo intrinſeco ſibi oppoſito ex eadem parte ſumpto, & quòd anguli g & h intrinſeci ex eadem parte ſumpti ſunt æquales duobus rectis. Et hæc eſt conuerſa duarum præcedentium. Primum ſic patet. Si enim angulus b g h non eſt æqualis angulo c h g, alter eorum erit maior, ſit ergo maior angulus c h g, & quia duo anguli c h g & g h d ſunt æquales duobus rectis, ergo per 15 propoſitionem erunt duo anguli b g h & d h g minores duobus rectis, ergo per quartam petitionẽ, duæ lineæ a b & c d ſi protrahantur, cõcurrent in parte b & d, ad punctum aliquẽ, ut ad k: nõ ergo ſunt æquidiſtantes per ultimã diffinitionem, quod eſt cõtra hypotheſin, & ꝙa hoc eſt impoſsibile, erũt duo anguli coalterni b g h & c h g æquales, quod eſt primũ propoſitum. Ex hoc patet ſecundum. Eſt enim per 15 propoſitionem angulus b g h æqualis angulo a g e, ergo angulus a g e, erit æqualis angulo c h g, extrinſecus, uidelicet intrinſeco, quod eſt ſecundum propoſitum. Ex hoc rurſus patet tertiũ. Sunt enim per 13 propoſitionem duo anguli a g e & a g h, æquales duobus rectis, ergo duo anguli a g h & c h g, erunt etiam æquales duobus rectis, qui ſunt duo intrinſeci ex eadem parte ſumpti, quod eſt 3 propoſitum.

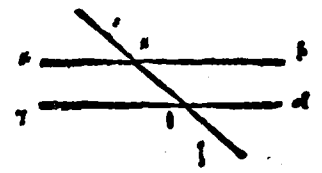
Euclid. ex Zamb. *Theorema 20.* *Propoſitio 29.*

29 In parallelos rectas lineas recta incidens linea, et alternatim angulos ad inuicem æquales, & exteriorẽ interiori & oppoſito & ad eaſdẽ partes æqualẽ, & interiores & ad eaſdẽ partes duobus rectis æquales efficit.

THEON *ex Zamb. In parallelos enim rectas lineas* α β *&* γ δ, *recta incidat linea* ε ζ. *Dico quòd & alternos angulos* α η θ *&* η θ δ *æquos efficit, & exteriorem angulũ* ε η β *interiori & oppoſito & ad*

c

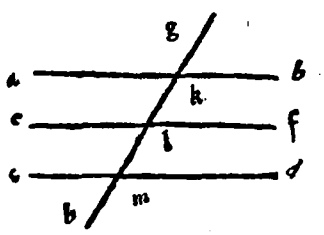
eaſdē partes, hoc eſt ipſi α ϑ æqualē, & interiores et ad eaſdē partes, hoc eſt β ϑ & ϑ δ duobus rectis æquales. Si enim æqualis non eſt α ϑ ipſi ϑ δ, alter eorum maior eſt. Sit maior α ϑ. Quoniā igitur α ϑ maior eſt ipſo ϑ δ, cōmunis ponatur angulus α ϑ δ: anguli ergo α ϑ & β ϑ δ, maiores ſunt ipſis β ϑ & ϑ δ. Sed anguli α ϑ δ & δ ϑ β (per 13 propoſitionem) duobus rectis ſunt æquales, anguli igitur β ϑ δ & ϑ δ duobus rectis ſunt minores: quæ autem à minoribus duobus rectis producuntur in infinitum. concurrunt (per 1 poſtulatum.) Rectæ igitur lineæ α β & γ δ, in infinitum productæ, concurrunt: non concurrūt autem, quoniam paralleli, per hypotheſin. Angulus igitur α ϑ δ, angulo ϑ δ in æqualis non eſt: æqualis igitur. Sed angulus α ϑ δ, angulo ι ϑ β (per 15 propoſitionem) eſt æqualis, angulus igitur ι ϑ β (per 1 communem ſententiam) angulo ϑ δ eſt æqualis, communis ponatur β ϑ, anguli ι ϑ β & β ϑ igitur, anguli β ϑ δ & ϑ δ ſunt æquales. Sed anguli ι ϑ β & β ϑ δ, duobus rectis ſunt æquales (per 13 propoſitionem) & anguli β ϑ δ & ϑ δ, duobus rectis ſunt æquales. In parallelos igitur rectas lineas & quæ ſequuntur reliqua, quod oſtendere oportebat.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 30.

30 Si fuerint duæ lineę uni æquidiſtantes, eædem ſibi inuicem diſtantes erunt.

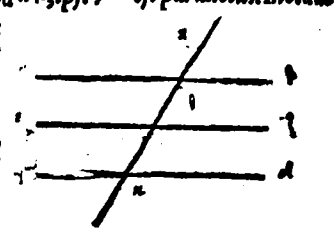
CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & c d, quarum utraq; æquidiſtet lineæ e f. Dico illas duas, uidelicet a b & c d, eſſe æquidiſtantes. Hoc autem eſt uniuerſaliter uerum, ſiue duæ lineæ a b & c d ſint in una ſuperficie cum linea e f, ſiue non: hic tamen non intelligitur, niſi ſecundum quòd omnes ſunt in ſuperficie una, ſecundum enim quòd ſunt in diuerſis ſuperficiebus, probatur in 9 undecimi libri, quòd ſunt æquidiſtātes. Sint igitur omnes in ſuperficie una: protraham autem lineam g h, ſecantem lineas a b, e f, & c d, in punctis K, l, m. Et quia a b æquidiſtat e f, erit angulus b K l æqualis angulo e l K per primam partem præcedtēis, cum illi ſint coalterni: at quia a b æquidiſtat e f, erit angulus K l e extrinſecus æqualis angulo l m c intrinſeco, per ſecūdam partē præcedentis, ergo angulus b K l, eſt æqualis angulo c m l, qui cū ſint coalterni, erūt (per 27) lineæ a b & c d æquidiſtantes: quod eſt propoſitū.

Euclid. ex Zamb. Theorema 21. Propoſitio 31.

30 Quę eidem rectæ lineæ paralleli, & ad inuicem ſunt paralleli.

THEON ex Zamb. Sint α β & γ δ, ipſi ι ſ paralleli, dico quòd α β, ipſi γ δ eſt parallelus. Incidat enim in eas recta linea ϑ κ, & quoniam in parallelos rectas lineas α β & ι ſ, recta linea ϑ λ incidit: æqualis eſt igitur angulus α ϑ λ ipſi ϑ λ ſ (per 29 propoſitionem.) Rurſus quoniam in parallelos rectas lineas ι ſ & γ δ recta linea ϑ κ incidit (per eandem) æqualis eſt ϑ λ ſ, ipſi ϑ κ δ. patuit autem quòd α ϑ λ ipſi ϑ λ ſ eſt æqualis, & quòd ϑ κ δ eſt æqualis ϑ λ ſ, α ϑ κ igitur, ipſi ϑ κ δ eſt æqualis, et ſunt alterni, parallelus igitur eſt α β ipſi γ δ. quod oſtendendum erat.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 31.

31 Pūcto extra lineā dato, lineę propoſitę æquidiſtantē ducere.

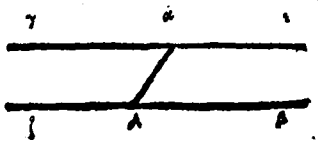
CAMPANVS. Punctus extra lineam datus intelligitur cum linea utrinq; protracta, per ipſum non tranſit. Sit ergo punctus a, datus extra lineā b c, ab eodē puncto a, à quo oportet protrahere lineam æquidiſtantē ipſi b c, protraho lineam a d lineę b c ſuperſtantem qualitercunq; contingat, & ſuper punctum a, qui eſt extremitas lineæ a d, cōſtituo angulum e a d, per doctrinam 23 propoſitionis, æqualem angulo b d a ſibi coalterno, erit q; a e æquidiſtans b c per 27 propoſitionem: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Problema 10. Propoſitio 31.

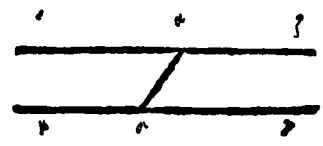
31 Per datum ſignum, datæ rectæ lineæ parallelū rectam lineā ducere.

THEON ex Zamb. Sit quidem datum ſignum α, data uerò recta linea ſit β γ. Oportet iam per datum ſignum α ipſi β γ rectæ lineæ, parallelum rectam lineam ducere. Suſcipiatur in ipſa β γ,

contingens

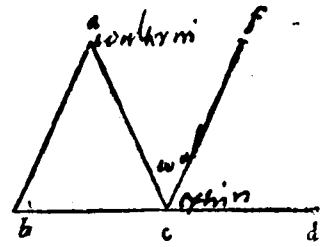
contingens ſignum, ſitq; illud δ, & connectatur (per 1 poſtulatum) α δ, & conſtituatur (per 23 propoſitionem) ad datam rectam lineam α δ, ad datumq; in ea ſignum α, dato angulo α δ γ, æqualis angulus δ α ι, & producatur (per 14 propoſitionẽ) in rectum ipſius α ι, linea α ſ. Et quoniam in rectas lineas β γ & ι ſ, recta linea incidens α δ, alternos angulos ι α δ & α δ γ æquales ad inuicem fecit, parallelus eſt igitur ι ſ ipſi β γ (per 27 propoſitionẽ.) Per datũ ergo ſignũ α, datæ rectæ lineæ β γ parallelus recta linea ι α ſ ducta eſt, quod feciſſe oportuit.

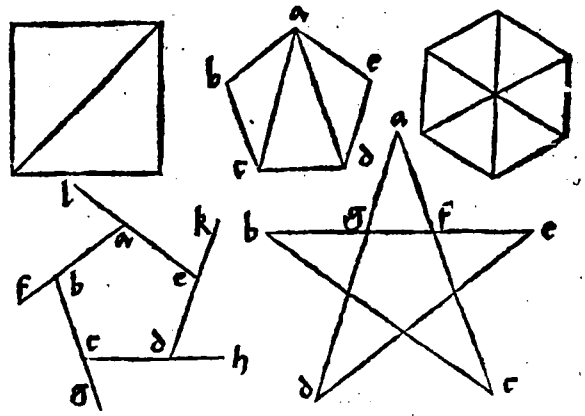
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 32.*

32 **Omnis trianguli angulus extrinſecus, duobus intrinſecis ſibi oppoſitis eſt æqualis. Omnes autem tres angulos eius, duobus rectis angulis æquos eſſe neceſſe eſt.**

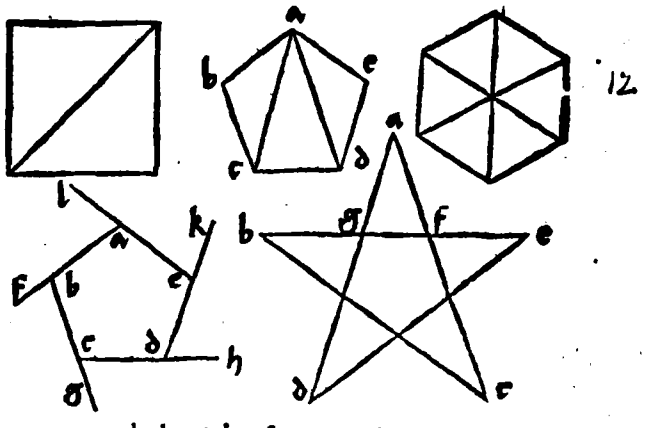
Campanvs. Sit triangulus a b c, cuius latus b c protrahatur uſq; ad d, dico quòd angulus c extrinſecus, eſt æqualis duobus angulis a & b intrinſecis ſibi oppoſitis ſimul iunctis: & quòd tres anguli trianguli a b c ſimul iuncti, ſunt æquales duobus rectis. A puncto c protraham c f æquidiſtantem a b, ſecundum doctrinam præcedentis, eritq; angulus f c a æqualis angulo a, quia ſunt coalterni per primam partem 29 propoſitionis, & angulus f c d extrinſecus, æqualis angulo b intrinſeco per ſecundam partem eiuſdem, quare totus a c d extrinſecus, eſt æqualis duobus angulis a & b intrinſecis ſibi oppoſitis, quod eſt primum. Et quia duo anguli a c b & a c d ſunt æquales duobus rectis per 13 propoſitionem, erunt tres anguli a, b, & c intrinſeci æquales duobus rectis, quod eſt ſecundum propoſitum.

Campani additio. Ex hac autem patet, quòd omnis figuræ polygoniæ omnes anguli ſimul ſumpti tot rectis angulis ſunt æquales, quotus eſt numerus quo à prima deſtiterit, duplicatus. Verbi gratia, polygoniarum figurarum, eſt triangula prima, quia ſi eſſet duarum linearum, cùm figura ſit clauſio linearum, tunc duæ lineæ rectæ includerent ſuperficiẽ, quod eſt impoſſibile per ultimam petitionem. Quadrilatera, ſecunda: pentagona, tertia. Similiter autem quælibet tota erit in ordine, quotus erit numerus laterum aut angulorum eius, dempto binario. Dico ergo quòd triangulæ (quæ eſt prima) omnes anguli ſunt æquales duobus rectis: quadrilateræ (quę eſt ſecũda) erunt æquales quatuor rectis: & pentagonæ (quæ eſt tertia) erunt æquales ſex rectis. Hoc autẽ manifeſtum eſt, quoniã cùm quęlibet talis figura ſit in tot triangulos reſolubilis, quota ipſa fuerit à prima, ductis rectis lineis, à quouis angulorum eius ad omnes angulos oppoſitos, ſintq; omnes anguli omnis trianguli duobus rectis æquale, erunt omnis lateratæ figuræ omnes anguli bis tot rectis æquales, quota ipſa fuerit à prima, quod eſt propoſitum. Sit enim exempli gratia, pentagonus a b c d e, à cuius angulo a, ducã lineas ad angulos c d, ipſi oppoſitos, erit totus pentagonus reſolutus in tres triãgulos a b c, a c d, & a d e, quorũ cùm cuiuslibet ſint anguli ęquales duobus rectis, erunt pentagoni anguli æquales ſex rectis, quod eſt duplum eius numeri quo à prima diſtat, ſiue duplum numeri angulorũ aut laterum eius, inde dempto binario. Poſſumus quoq; & ſic idem proponere, dicentes quòd omnis figuræ polygoniæ omnes anguli pariter accepti ſunt tot rectis angulis æquales, quantus eſt numerus quem eius anguli duplicãt, inde demptis quatuor: puncto enim quouis intra figurã ſignato, & ab eo ad ſingulos angulos lineis protractis, erit ipſa figura in tot triangulos reſoluta quoti fuerint eius anguli: ideoq; omnes anguli omnium illorum triangulorum pariter accepti, tot rectis angulis eunt æquales, quantus eſt numerus quem duplicant anguli propoſitæ figuræ. Cùm itaq; ſint omnes anguli triangulorum, in quos ipſa reſoluta eſt, punctum medium circunſtantes, quatuor rectis ęquales per 13 propoſitionem, manifeſtum conſtat propoſitum. Similiter quoq; patet, quòd omnis figurę polygoniæ

'anguli omnes extrinſeci, quatuor rectis angulis ſunt æquales: ſunt enim intrinſeci & extrinſeci bis tot rectis æquales, quot habuerit anguios, per 13 propoſitionem. Intrinſeci autem ſunt bis tot rectis æquales, quot habuerit angulos, demptis inde quatuor: ergo extrinſeci ſunt quatuor rectis æquales, quod eſt propoſitum. Exempli gratia, propoſiti pentagoni latera protrahantur, ut fiant anguli extrinſeci, ab quidem protrahatur uſq; ad f, b c uſq; ad g, c d uſq; ad h, d e uſq; ad K, e a uſq; ad l: eruntq; per 13 propoſitionem duo anguli, a intrinſecus & a extrinſecus, æquales duobus rectis: eadem autẽ ratione, duo anguli b intrinſecus & b extrinſecus: ſic & cæteri: quare a, b, c, d, e, anguli intrinſeci & extrinſeci, decem rectis æquantur, demptis igitur intrinſecis qui ſunt æquales ſex rectis, erunt extrinſeci, uidelicet b a l, c b f, d c g, e d h, & a e K, æquales quatuor rectis. Pater etiam quòd omnis pentagonus, cuius unumquodq; latus duo ſecat, ex reliquis habet quinq; angulos duobus rectis æquales. Sit qualis proponitur pentagonus a b c d e, & ſecet latus a c, latus b e in puncto g, & latus a d idẽ latus b e in puncto f, erit angulus a f g æqualis duobus angulis b & d, cùm ſit extrinſecus ad ipſos in triangulo f d b. Itemq; angulus f g a erit æqualis duobus angulis c & e, cùm ſit extrinſecus ad ipſos in triangulo g c e, ſed duo anguli a f g & f g a cum angulo a, ſunt æquales duobus rectis: ergo quatuor anguli b d & c e, ſunt cum angulo a æquales duobus rectis, quod eſt propoſitum.

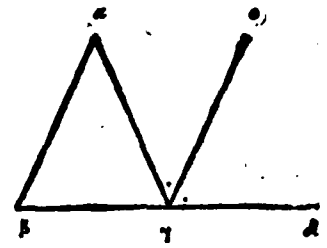

12.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 22.* *Propoſitio 32.*

Omnis trianguli uno latere producto, exterior angulus binis interioribus ex oppoſito eſt æqualis. Et trianguli tres interiores anguli, binis ſunt rectis æquales.

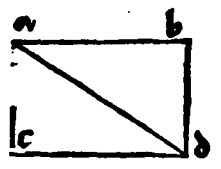
THEON *ex Zamb.* *Sit triangulum α β γ, & producatur unum illius latus (ſit q; β γ) uſq; in δ. Dico quòd exterior angulus α γ δ ipſis γ α β & α ʃ γ, duobus interioribus ex oppoſito, eſt æqualis, & trianguli tres anguli interiores, hoc eſt α β γ, β γ α, & γ α β, duobus rectis ſunt æquales. Excitetur enim (per præcedentem) per ſignum γ, ipſi α ʃ rectæ lineæ parallelus γ ι. Et quoniã parallelus eſt α ʃ ipſi γ ι, & in ipſas incidit linea α γ, alterni anguli ʃ α γ & α γ ι, æquales ſunt adinuicẽ. Rurſus quoniã parallelus eſt α β ipſi γ ι, & in eas incidit recta linea β δ, exterior angulus ι γ δ (per 27, 28, 29 propoſitiones) æqualis eſt angulo α β γ interiori & oppoſito: patuit autem quòd α γ ι ipſi β α γ eſt æqualis. Totus igitur exterior angulus α γ δ, æqualis eſt duobus interioribus & oppoſitis, hoc eſt ipſis β α γ & α β γ. Communis ponatur, α γ β angulus: igitur α γ δ & α γ β, tribus angulis α β γ, β γ α & ʃ α γ, ſunt æquales. Sed α γ δ & α γ β, duobus rectis (per 13 propoſitionem) ſunt æquales, anguli α γ β & γ α β & γ β α igitur duobus rectis ſunt æquales. Omnis igitur trianguli & quæ ſequuntur reliqua, ut in theoremate, quod oportuit oſtendere.*

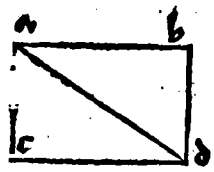
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 33.*

SI in ſummitatibus duarum linearum æquidiſtantium & æqualis quantitatis, aliæ duæ lineæ coniũgantur, ipſæ quoque æquales & æquidiſtantes erunt.

CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & c d, æquales & æquidiſtantes, quarum extremitates coniungam per lineas a c & b d. Quas dico eſſe æquales & æquidiſtantes: protraham enim lineam a d. Et quia lineæ a b & c d ſunt æquidiſtantes, erit angulus b a d æqualis angulo a d c, per primam partem uiceſimæ nonę propoſitionis. Quare erunt duo latera a b & a d trianguli a b d, æqualia duobus lateribus d c & d a trianguli d c a, & angulus a primi, æqualis angulo d ſecundi: ergo per quartam propoſitionem baſis b d primi, eſt æqualis baſi a c ſecundi, & anguli a d b primi, æqualis angulo

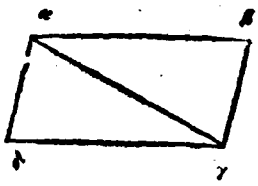
gulo d a c ſecundi. At quia ipſi anguli a d b & d a c ſunt coalterni, erunt lineæ b d & a c æquidiſtantes, per uiceſimam ſeptimam. Et quia prius probatum eſt ipſas eſſe æquales, patet propoſitum utrunq;.

Euclid. ex Zamb. Theorema 23. Propoſitio 33.

33 Æquas & parallelos ad eaſdem partes, rectæ lineæ coniungentes, & ipſæ æquales & parallelæ ſunt.

THEON. ex Zamb. *Sint æquales rectæ lineæ & paralleli, α β & γ δ, & ipſas cõiungant ad eaſdẽ partes, rectæ lineæ α γ & β δ, dico quòd α γ & β δ, æquales & parralleli ſunt. Connectatur enim (per primum poſtulatum) β γ. Quoniam parallelus eſt α β ipſi γ δ, & in eas incidit β γ, alterni anguli α β γ & β γ δ adinuicem ſunt æquales, (per uiceſimam nonam propoſitionem. Et quoniam æqualis eſt α β ipſi γ δ, communis autem β γ, duæ igitur α β & β γ, duabus β γ & γ δ ſunt æquales, & angulus α β γ, angulo β γ δ eſt æqualis. Baſis igitur β δ (per quartam propoſitionem) baſi α ε eſt æqualis, & triangulum α β ε, triangulo (ei quod ſub) β γ δ, æquum eſt, & reliqui anguli reliquis angulis ſunt æquales alter alteri, ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur. Angulus igitur α γ β, æqualis eſt ei qui ſub γ β δ, & angulus β α γ, ei qui ſub β δ γ. Et quoniam in duas rectas lineas α γ & β δ, recta linea incidit β γ, alternos angulos, hoc eſt α γ β & γ β δ æquales ad inuicem efficiens: parallelus igitur eſt α ε ipſi β δ, (per uiceſimam ſeptimam propoſitionem.) Oſtenſum autem eſt, quòd & ei æqualis eſt. Aequales igitur & parallelos ad eaſdem partes coniungentes lineæ rectæ, & ipſæ æquales & paralleli ſunt, quod oportuit demonſtraße.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 34.

34

Omnis ſuperficies æquidiſtantibus contenta lateribus, lineas atque angulos ex aduerſo collocatos habet æquales, diametro diuidente eam per medium.

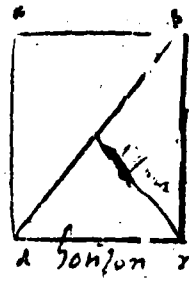
CAMPANVS. Sit ſuperficies a b c d æquidiſtantiũ laterum, ita quòd linea a b æquidiſtet c d, & a c ipſi b d. Dico duas lineas a b & c d, item duas lineas a c & b d eſſe æquales: ſimiliter dico angulum a eſſe æqualem angulo d, & angulum b angulo c. Protraham diametrum a d, quæ etiam diuidet ſuperficiem illam per medium. Cùm a b & c d ſint æquidiſtantes, erunt anguli b a d & c d a, qui ſunt coalterni, æquales per uiceſimam nonam. At quia etiã a c & b d ſunt æquidiſtãtes, erunt anguli c a d & d b a, qui ſunt coalterni æquales, per eandem. Intelligo enim duos triangulos a d b & d a c, & quia duo anguli a & d trianguli a d b, ſunt æquales duobus angulis d & a, trianguli d a c, & latus a d ſuper quod iacent illi anguli in utroque triangulo eſt commune, erit per uiceſimam ſextam propoſitionem latus a b æquale lateri c d, & latus a c lateri b d, & angulus b angulo c. Et quia angulum a totalem patet eſſe æqualem angulo d totali, per ſecundam communem animi conceptionem, totum propoſitum cum correlario liquet.

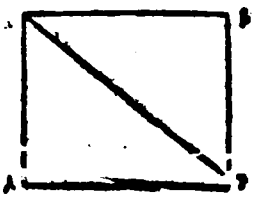
Euclid. ex Zamb. Theorema 24. Propoſitio 34.

34 Parallelogrammorum *locorum latera quæ ex oppoſito, & anguli, χωρίων æqualia ſunt adinuicem, & dimetiens ea bifariam ſecat.

THEON ex Zamberto. *Sit parallelogrammus locus α γ δ ζ, dimetiensq; illius β ε eſto. Dico quòd parallelogrãmi α γ δ ζ latera & anguli ex oppoſito, ad inuicem ſunt æqualia, & illud β ε dimetiens bifariam ſecat. Quoniam enim parallelus eſt α β ipſi γ δ, & in eas incidit recta linea ζ γ (per 29 propoſitionem) alterni anguli α ζ ε & ζ γ δ, ſunt adinuicem æquales. Rurſus quoniam parallelus eſt α γ ipſi β δ, & in eas incidit recta linea ζ γ, anguli alterni, hoc eſt α γ ζ & γ ζ δ æquales ſunt ad inuicem. Bina igitur triangula ſunt α β γ & ζ γ δ, duos angulos qui ſub α ζ γ & α γ β, duobus angulis ζ β δ et γ ζ δ æquales habentia alterum alteri & unum latus uni lateri æquale ad angulos æquos, & commune eorum β γ, & reliqua latera: igitur (per 27 propoſitionem) reliquis lateribus æqualia erunt alte-*

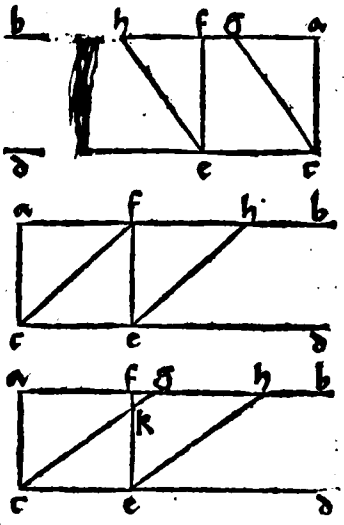
rum alteri, & reliquus angulus reliquo angulo æqualis: latus igitur α β eſt æquale lateri γ δ, & α γ ipſi β δ, & angulus β α γ angulo β δ γ eſt æqualis. Et quoniam angulus α β γ æqualis eſt angulo β γ δ, & angulus γ β δ ei qui ſub α γ β: totus igitur angulus α β δ, toti angulo α γ δ (per 2 cõmunem ſententiam) eſt æqualis. Oſtenſum eſt autem, quòd angulus β α γ χαρίεν *angulo γ δ β eſt æqualis. Parallelogrammorũ igitur ✳locorũ anguli & latera ex oppoſito, adinuicem ſunt æqualia. Dico etiam, quòd dimetiens ea bifariàm ſecat. Quoniam enim α β æquum eſt ipſi γ δ, & β γ communis eſt, duæ igitur α β & β γ, duabus β γ & γ δ ſunt altera alteri æquales: & angulus α β γ angulo β γ δ eſt æqualis: baſis igitur α γ (per 4 propoſitionẽ) baſi β δ eſt æqualis, & triangulũ α β γ triangulo β γ δ eſt æquale. Dimetiens igitur β γ, bifariàm ſecat parallelogrammum α β γ δ: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 35.*

Mnes ſuperficies ęquidiſtãtium laterũ ſuper unã baſin atq; in eiſdem alternis lineis conſtitutæ, ęquales eſſe probãtur. 35

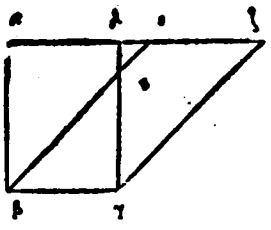
Campanvs. Sint duę lineæ a b & c d æquidiſtantes, inter quas fiat a c f e ſuperficies ęquidiſtantium laterũ ſuper baſin c e, & ſuper eãdem baſin, & inter eaſdem lineas fiat alia ſuperficies g c h e, ſimiliter ęquidiſtãtium laterum: dico duas prędictas ſuperficies, eſſe æquales. Quod ſic probatur. Aut enim linea c g ſecabit lineã a b in aliquo puncto lineæ a f, aut in puncto f, aut in aliquo puncto lineæ b f. Secet ergo primo in aliquo puncto lineæ a f, ut in prima figuratione apparet. Et quia utraq; duarũ linearum a f & g h eſt æqualis lineæ c e per præcedentem, una earum erit ęqualis alteri: dempta ergo linea f g communi, remanebit a g ęqualis f h. Et quia per præcedentem iterum eſt a c ęqualis f e, & angulus h f e angulo g a c per ſecundam partem 29, uidelicet extrinſecus intrinſeco, erit per 4, triangulus a c g ęqualis triangulo f e h. Ergo irregulari figura quadrilatera, quæ eſt g c f e, addita utriq;, erit ſuperficies a c f e æqualis ſuperficiei g c h e, quod eſt propoſitũ. Secet ſecundo modo linea c g lineam a b in puncto f, ut in ſecunda figuratione apparet, erũtq; ſimili argumentatione priori, duo trianguli a c f & f c h, ęquales, quare utrobique addito triangulo f c e, patet propoſitum. Secet tertio modo linea c g lineam a b inter duo pũcta f, b, ut in tertia figuratione apparet, ſecabitq; lineam f e, ſit ut in puncto K, & quia ſimili argumentatione priori, linea a f eſt æqualis lineę g h, facta communi linea g f, erit h g ęqualis f h, & triangulus a g c, ęqualis triangulo f e h, Addito ergo utrique triangulo c k e, & detracto ab utroq; triangulo f k g, erit ſuperficies a c f e æqualis ſuperficiei g c h e, quod eſt oppoſitũ.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 25.* *Propoſitio 35.*

Parallelogramma in eadem baſi & in eiſdẽ parallelis exiſtentia, adinuicem ſunt æqualia. 36

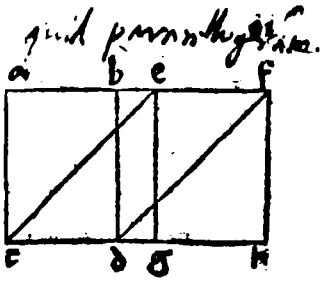
THEON ex Zamb. *Sint parallelogramma α β γ δ & ι β γ ſ, in eadem baſi exiſtentia, hoc eſt β γ, & in eiſdem parallelis hoc eſt, α ſ & δ γ. Dico quòd parallelogrammum α δ γ δ, æquale eſt parallelogrammo ι δ γ ſ. Quoniã enim parallelogrammũ eſt α β γ δ, æqualis eſt α δ ipſi δ γ (per 34 propoſitionem,) & id propterea etiam ι ſ ipſi δ γ eſt æqualis: quare & α δ ipſi ι ſ eſt æqualis, & communis δ ι: tota igitur α ι, toti δ ſ eſt æqualis. At α δ ipſi δ γ eſt æqualis, duæ igitur ι α & α β, duabus ſ δ & δ γ ſunt altera alteri æquales, & angulus ſ δ γ, angulo ι α β eſt æqualis, exterior interiori. Baſis igitur ι β, (per quartam propoſitionem) baſi ſ γ eſt æqualis, & triangulum ι α β, triangulo ſ δ γ eſt æquale. Commune auferatur triangulum δ ✳ ι, reliquum igitur trapezium α β ✳ δ, trapezio ι ✳ γ ſ eſt æquale. Cõmune autem ponatur triangulum ✳ β γ: totum igitur parallelogrammũ α β γ δ, toti parallelogrammo ι β γ ſ eſt æquale. Parallelogramma igitur & quæ ſequuntur reliqua, quod oſtendere oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 36.*

Mnia parallelogrãma in baſibus æqualibus atq; in eiſdem lineis conſtituta, æqualia eſſe neceſſe eſt. 36

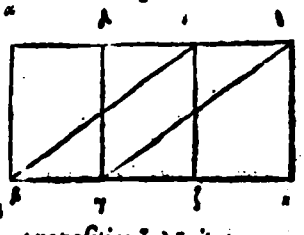
CAMPANVS. Parallelogrammũ, dicitur ſuperficies ęquidiſtantiũ laterũ. Sint duę ſuperficies a b c d & e f g h, ęquidiſtantiũ laterũ conſtitutę inter duas lineas æquidiſtãtes quę ſunt a f & c h, & ſuper ęquales baſes quę ſunt c d & g h, dico eas eſſe ęquales: nam protrahã duas lineas c e & d f, eritq; per 33, ſuperficies c d e f, ęquidiſtãtium laterum, propter hoc quod e f eſt æqualis & æquidiſtãs c d, nam utraq; earum eſt æqualis g h. Quia ergo per præmiſſam utraq; duarum ſuperficierum a b c d & e f g h eſt æqualis ſuperficiei c d e f, ipſæ erunt ſibi inuicem æquales, quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 26.* *Propoſitio 36.*

36 Parallelogramma in æqualibus baſibus & in eiſdem parallelis exiſtentia, adinuicem ſunt æqualia.

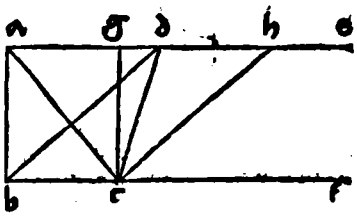
THEON *ex Zamb. Sint parallelogramma* α β γ δ *&* ζ η θ ι, *in æqualibus baſibus conſtituta, hoc eſt* β γ *&* ζ η, *& in eiſdem parallelis, hoc eſt* α ι *&* β η. *Dico quòd parallelogrammum* α β γ δ *eſt æquale parallelogrãmo* ζ η θ ι. *Cõnectantur enim* β ι *&* γ θ. *Quoniam æqualis eſt* β γ *ipſi* ζ η, *ſed* ζ η *æqualis eſt ipſi* ι θ, *&* β γ *igitur ipſi* ι θ *eſt æqualis: ſunt autem paralleli, & coniungunt eas* β ι *&* γ θ: *æquales autem & parallelos, coniungentes lineæ, æquales & paralleli ſunt (per 33 propoſitionẽ.) Igitur* ι β *&* γ θ *æquales & paralleli ſunt. Parallelogrammum igitur eſt* ι β γ θ, *& eſt æquale parallelogrãmo* α β γ δ: *baſin enim eandem habet, hoc eſt* β γ, *& in eiſdem eſt parallelis, hoc eſt* δ γ *&* ι θ: *ac per hoc etiam* ι ζ η θ, *ipſi* ι β γ δ *eſt æquale. Quare parallelogrammum* α β γ δ *parallelogrammo* ι ζ η θ *eſt æquale. Parallelogrãma igitur & quæ ſequuntur reliqua ut theoremate: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 37.*

37 Æquales ſunt ſibi cuncti trianguli, qui ſuper eandem baſin, atq; inter duas lineas æquidiſtantes ſunt conſtituti.

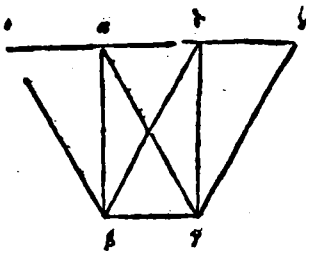
CAMPANVS. Sint duo trianguli a b c & d b c, conſtituti ſuper baſin b c, inter duas lineas a e & b f, quæ ſint æquidiſtantes, dico eos eſſe æquales. Protrahã enim c g æquidiſtantẽ a b, & c h æquidiſtãtẽ d b per 31, erũtq; duę ſuperficies a b c g & d b c h ęquales per 35. Et quia dicti trianguli ſunt earũ dimidia per correlariũ 34 propoſitionis, ipſi erũt ęquales per cõmunẽ ſcientiã quę eſt, quorum tota ſũt æqualia & dimidia, ſicq; patet propoſitũ.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 27.* *Propoſitio 37.*

37 Triangula in eadem baſi & in eiſdem parallelis conſtituta, adinuicẽ ſunt æqualia.

THEON *ex Zamb. Sint triangula* α β γ *&* δ β ε, *in eadem baſi* β ε, *& in eiſdem parallelis* α δ *&* β γ *cõſtituta. Dico quòd triangulum* α β γ, *eſt æquale triangulo* δ β γ. *Producatur (per 2 poſtulatũ)* α δ *ex utraq; parte, in* ι *&* ζ, *& per* β, *ipſi* γ α *(per 31 propoſitionẽ) excitetur parallelus* β ι, *& per* γ, *ipſi* β δ *(per eandem) parallelus excitetur* ε ζ. *Parallelogrãma igitur ſunt* ι β γ α *&* δ β γ ζ, *& parallelogrammũ* ι β γ α, *(per 35 propoſitionẽ) æquale eſt ipſi* δ β γ ζ *parallelogrammo: in eadem enim ſunt baſi* β γ, *& in eiſdem parallelis* β γ *&* ι ζ. *At parallelogrammi* ι β γ α, *triangulũ* α β γ *dimidium eſt (per 34 propoſitionẽ) nam* α β *dimetiens, illud bifariam ſecat, parallelogrãmi uerò* δ β γ ζ *(per eandem) triangulum* δ β ε *dimidium eſt, nam* β γ *dimetiens illud bifariam ſecat: at quæ æqualium ſunt dimidium, adinuicem ſunt æqualia (per ſeptimam communem ſententiam) triangulum igitur* α β γ, *triangulo* δ β γ *eſt æquale. Triangula igitur & quæ ſequuntur reliqua, ut in theoremate: quod erat oſtendendum.*

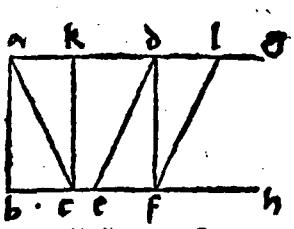

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 38.*

38 Si duo trianguli ſuper baſes æquales atq; inter duas lineas æquidiſtantes ceciderint, æquales eos eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. Sint duo triãguli a b c & d e f, cõſtituti ſup baſes b c & e f æquales, et inter lineas

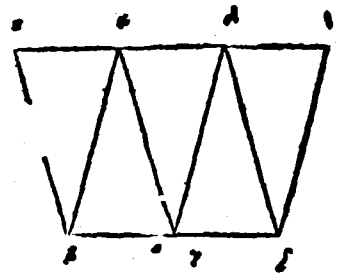
a g & b h ęquidiſtãtes, dico eos eſſe æquales. Protraham enim c K æquidiſtantem a b, & f l ęquidiſtantẽ e d, eruntq; duę ſuperficies a b c K & d e f æquales (per 36) & quia dicti trianguli ſunt earum dimidia per correlarium 34 propoſitionis, ipſi erunt æquales per antedictam communem ſententiam.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 28* *Propoſitio 38.*

Triangula in æqualibus baſibus & in eiſdem parallelis conſtituta, ad inuicem ſunt æqualia. 38

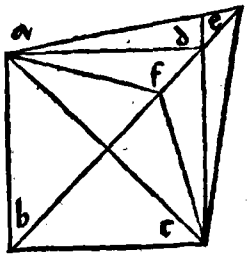
THEON ex Zamb. *Sint trianguli α β γ & δ ι ſ, in æqualibus baſibus conſtituta, hoc eſt β γ, & ι ſ, & in eiſdem parallelis, hoc eſt β ſ & α δ. Dico quòd triangulum α β γ, æquum eſt triangulo δ ι ſ. Producatur enim (per ſecundum poſtulatum) α δ, ex utraq; parte in ν, ϑ, & per β, ipſi γ α (per 31 propoſitionem) parallelus excitetur β ν, & per ſ, ipſi δ ι parallelus excitetur ſ ϑ (per eandem) Parallelogrammum igitur eſt, & ν β γ α & δ ι ſ ϑ. At Parallelogrammum ν β γ α (per 36) æquum eſt ipſi δ ι ſ ϑ parallelogrammo, in æqualibus enim ſunt baſibus, hoc eſt β ρ & ι ſ, & in eiſdem parallelis, hoc eſt β ſ & ν ϑ. At parallelogrammi ν β ρ α (per 34 propoſitionem) triangulum α β ρ, medietas eſt, α β enim dimetiens, illud bifariàm ſecat: & triangulum δ ι ſ, parallelogrammi δ ι ſ ϑ medietas eſt (per eandem), nam dimetiens ſ δ, illud ſecat bifariàm. Aequalium uerò ea quæ ſunt dimidium, ſibi inuicem ſunt æqualia, (per 7 communem ſententiam.) Triangulum igitur α β ρ, triangulo δ ι ſ eſt æquale. Triangula igitur in æqualibus baſibus & in eiſdem parallelis conſtituta, ſibi inuicem ſunt æqualia. quod oportuit demonſtraſſe.*

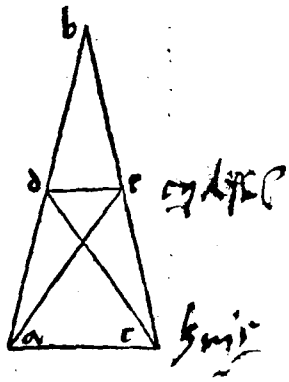
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 39.*

OMnes duo trianguli æquales, ſi in eandẽ baſin & ex eadem parte ceciderint, inter duas lineas æquidiſtantes erunt. 39

CAMPANVS. Sint duo trianguli a b c & d b c, conſtituti ſuper baſin b c ex una eademq; parte, ſintq; æquales: dico eos eſſe inter lineas ęquidiſtantes. Et hęc eſt cõuerſa 37. A puncto a, protraham lineam æquidiſtantem lineæ b c, quę ſi pertranſierit per punctum d, liquet propoſitum. Sin autem, pertranſibit ſupra aut infra. Tranſeat primò ſuprà, & ſit a e, producam b d, uſquequo ſecet lineam a e in puncto e, & protraham lineam e c. Et quia triangulus e b c eſt æqualis triangulo a b c per 37, & triangulus d b c poſitus eſt æqualis triangulo a b c, erit triãgulus d b c æqualis triãgulo e b c, pars toti, quod eſt impoſsibile. Non igitur pertranſibit linea quę à pũcto a ducitur ęquidiſtanter b c, ſupra d. Tranſeat ergo infra, & ſit a f, ſecans lineã d b in puncto f. Protraham ergo lineã f c, & quia (per 37) triangulus f b c eſt æqualis triangulo a b c, ipſe etiam erit æqualis triangulo d b c, pars toti, quod eſt impoſsibile. Quia ergo à puncto a, ęquidiſtans b c non tranſit niſi per punctum d, patet propoſitum.

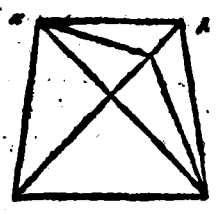
CAMPANI additio. Ex hac autem & præmiſſa, nota quòd ſi aliqua linea recta duo alicuius trianguli latera per æqua ſecet uel ſecuerit, ipſa erit tertiò æquidiſtans, quod ſic probatur. Sit triangulus a b c, cuius duo latera quę ſunt a b & b c, ſecet linea d e per æqualia, a b quidem in puncto d, & b c in pũcto e, dico quòd linea d e eſt æquidiſtans a c. Protraham enim in quadrilatero a c e d, diametros a e & d c. Ductaq; per 31 à puncto e ipſi a b æquidiſtante, erit per 38 triangulus a e d æqualis triangulo d e b, propter id quòd linea a d baſis trianguli a e d poſita eſt æqualis lineæ d b baſi trianguli d e b. Rurſus quia ducta à puncto d per 31 ipſi b c æquidiſtãte, per eandẽ triangulus c e d erit æqualis eidem triangulo d e b, propter id quod linea c e poſita eſt ęqualis lineę e b, triangulus a e d eſt æqualis triãgulo c e d. Quia ergo ipſi ſunt cõſtituti ſuper eãdẽ baſin, uidelicet lineã e d, & ex eadẽ parte, ipſi erũt per hãc 39 inter lineas ęquidiſtãtes, ergo linea d e, eſt ęquidiſtans lineę a c. Quod quidem propoſitũ ad quintam quarti tibi ualebit.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 29.* *Propoſitio 39.*

Triangula æqualia in eadem baſi & ad eaſdem partes conſtituta, in eiſdem ſunt parallelis. 39

THEON

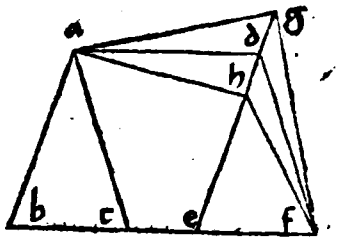
THEON ex Zamb. *Sint bina triangula* α β γ *&* δ γ β, *cõstituta in eadẽ basi* β γ, *& ad easdem partes, dico quòd & in eisdem sunt parallelis. Connectatur* α δ. *Dico quòd* α δ *ipsi* β γ *est parallelus. Si autem non, excitetur (per 31 propositionem) per* α *signum, ipsi* β γ *rectæ lineæ parallelus* α ι, *& connectatur* ι γ. *Triangulum igitur* ι β γ *(per 37 propositionem) æquale est triangulo* α β γ: *in eadem enim sunt basi* β γ *in eisdemq; parallelis* α ι *&* β γ. *At triangulum igitur* δ β γ, *ipsi triãgulo* α β γ *est æquale per hypothesin. Triangulum igitur* δ β γ, *triangulo* ι β γ *est æquale, maius, uidelicet minori quod est impossibile: parallelus igitur minimè est* α ι *ipsi* β γ. *Similiter ꝙ; ostendemus, quòd nulla alia præter* α δ: *parallelus igitur est* α δ *ipsi* β γ. *Triangula igitur æqualia, & quæ sequuntur reliqua, quod erat ostendendum.*

Euclid. ex Camp. *Propositio* 40.

40 Si duo trianguli æquales super æquales bases unius eiusdemq; lineę ex eadem parte fuerint constituti, eos inter duas lineas æquidistantes necesse est contineri.

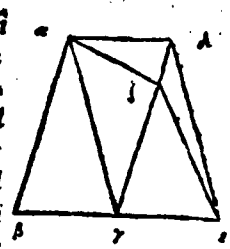
CAMPANVS. Sint duo trianguli a b c, d e f æquales constituti super duas bases, quæ sunt b c & e f, ex eadẽ parte: dico eos esse inter duas lineas æquidistãtes, & hęc est conuersa 38. Et probatur per ipsam, sicut præcedens per 37. A puncto a, ducatur linea æquidistans lineæ b f, quæ si transierit per punctum d, patet propositum: sin autem, pertrãseat supra ut a g, & producatur e d usq; ad ipsum g, ut fit e g, & ducatur linea g f. Erit per 38 triangulus a b c, æqualis triangulo g e f, quare & triangulus d e f erit æqualis triangulo g e f, pars toti, quod est impossibile: non ergo transibit supra. Transeat ergo infra, secetq; lineam d e in puncto h, & ducatur linea f h, erit per 38 triangulus h e f, æqualis triangulo a b c, quare & triangulo d e f, pars toti, quod est impossibile. Quia ergo non transibit, nisi per punctum d, patet propositum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 30. *Propositio* 40.

40 Triangula æqualia in æqualibus basibus existentia, & ad easdem partes constituta, in eisdem sunt parallelis.

THEON ex Zamb. *Sint triangula æqualia* α β γ *&* γ δ ι, *in æqualibus basibus constituta, hoc est* β γ *&* γ ι, *& ad easdem partes* α. *Dico quòd & in eisdem sunt parallelis. Connectatur (per primum postulatum)* α δ. *Dico quòd* α δ *ipsi* β ι *est parallelus. Si autem non, excitetur (per 31 propositionem) per* α *ipsi* β ι *parallelus* α ζ, *& connectatur* ζ ι. *Triangulum igitur* α β γ, *triangulo* γ ζ ι *est æquale: (per 38) in æqualibus enim sunt basibus constituta* β γ *et* γ ι, *& in eisdem parallelis* β ι *&* α ζ, *sed triangulum* α β γ, *triangulo* δ γ ι *est æquale. Triangulum igitur* δ γ ι, *æquum est triangulo* ζ γ ι, *maius minori, quod est impossibile: parallelus igitur minimè est* α ζ *ipsi* β ι. *Similiter ꝙ; ostendemus quòd nulla præter* α δ. *Parallelus igitur est* α δ *ipsi* β ι, *quod ostendere oportebat.*

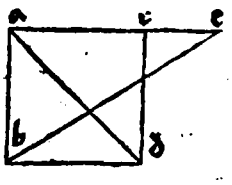

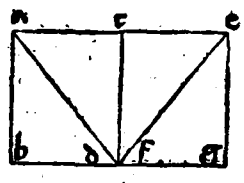
Euclid. ex Camp. *Propositio* 41.

41

Parallelogrammũ triangulusq; in eadem basi atq; in eisdem alternis lineis fuerint constituta, parallelogrammum triangulo duplum esse conueniet.

CAMPANVS. Sit parallelogrammũ a b c d, & triãgulus e b d super basin b d, & inter lineas a e et b d, quę sint æquidistãtes. Dico parallelogrãmũ, duplũ esse triãgulo. Protrahã in parallelogrãmo diametrũ a d, erit triãgulus a b d, dimidiũ parallelogrãmi per correlariũ 34, & ęa triãgulus e b d est æqualis triãgulo a b d per 37, patet triangulũ e b d, esse dimidiũ parallelogrãmi a b c d, quod est propositũ. Similiter quoq; potest probari, quòd si parallelogrammũ triangulusq; in æqualibus basibus atq; inter lineas æquidistãtes fuerint constituta, parallelogrãmũ duplũ erit triãgulo. Quod ideo nõ posuit Euclides

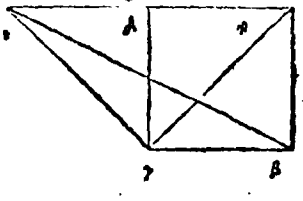

des, quia leuiter patet ex hac præcedente correlarium, & 38, diuiſo parallelogrammo per diametrum in duos triangulos, uel ſuper baſin parallelogrammi inter eaſdem lineas æquè diſtantes triangulo cõſtituto, ad quem duplũ erit parallelogrammũ per hãc præcedentẽ, et ipſe æqualis alteri dato triangulo, per 38. *Euclid. ex Zamb.* *Theorema* 31. *Propoſitio* 41.

Si parallelogrammum & triangulum eandem baſin habuerint, in eiſ demq; fuerint parallelis, trianguli parallelogrammum duplum erit. 41

THEON ex Zamberto. *Parallelogrammum enim α β γ δ, & triangulum ι β γ, eandem habeant baſin β γ, in eiſdemq; ſint parallelis β γ & α ι. Dico quòd parallelogrammum α β γ δ, trianguli ι β γ duplum eſt. Connectatur enim (per 1 poſtulatum) α γ. Triangulum igitur α β γ (per 37) æquale eſt triangulo ι β γ: in eadem ſunt baſi β γ, & in eiſdem parallelis β γ & α ι. Sed parallelogrammum α β γ δ, duplum eſt ipſius trianguli α β γ (per 34 propoſitionem) etenim dimetiens α, γ illud biſariàm ſecat. Quare parallelogrammum α β γ δ, ipſius trianguli ι β γ duplum eſt. Si parallelogrammum, & triangulum igitur, & quod ſequitur reliquum, quod erat oſtendendum.*

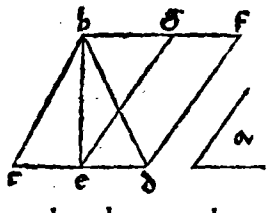

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 42.

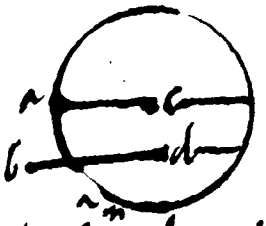
Equidiſtantium laterum ſuperficiem deſignare, cuius angulus ſit angulo aſſignato æqualis, ipſa uerò ſuperficies triangulo aſſignato æqualis. 42

CAMPANVS. *Sit aſſignatus angulus a, & aſſignatus triangulus b c d, uolo deſcribere ſuperficiem æquidiſtantium laterum æqualem triangulo b c d, cuius uterque duorum angulorum ex aduerſo poſitorum ſit æqualis a. Diuido baſin c d per dimidium in punctum e, & protraho lineam b e, & à puncto b duco b f æquidiſtantem c d, eritq; (per 38) triangulus b e d æqualis triangulo b e c, quare triangulus b e d, eſt dimidium totalis trianguli b c d. Igitur ſuper punctum e lineæ d e, conſtituo (per 23) angulum d e g, æqualem angulo a, & perficio parallelogrammum g e d f, quod etiam quia per præcedentẽ eſt duplum ad triangulum b e d, erit etiam æquale triangulo b c d, per hanc communem ſcientiam, quorum dimidia ſunt æqualia, ipſa quoq; ſunt æqualia: eſt enim triangulus b e d, utriuſq; dimidium. Quare deſcripſimus parallelogrammum g e d f æquale triangulo b c d, cuius uterq; duorum angulorum g e d & d f g ex aduerſo poſitorum eſt æqualis angulo a, quod fuit propoſitum.*

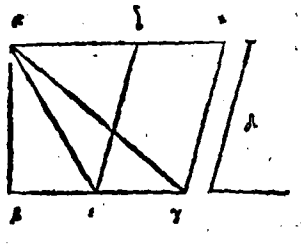

Euclid. ex Zamb. *Problema* 11. *Propoſitio* 42.

Dato triangulo, æquale parallelogrammum conſtituere, in dato angulo rectilineo. 43

THEON ex Zamb. *Sit datum triangulum α β γ, datus uerò angulus rectilineus ſit δ, oportet iam ipſi triangulo α β γ æquale parallelogrammum cõſtruere in angulo rectilineo æquali ipſi δ. Secetur (per 10 propoſitionem) linea β γ biſariàm, in ſigno ι, & connectatur (per 1 poſtulatum) α ι. Conſtituatur q; (per 23 propoſitionem) ad datã rectam lineam ι γ, ad datumq; in ea ſignũ ι, ipſi angulo δ, æqualis angulus γ ι ζ. Et (per 31 propoſitionem) per α, ipſi ι γ excitetur parallelus α κ & (per eandem) per γ ipſi ι ζ, parallelus excitetur γ κ: parallelogrammum igitur eſt ζ ι γ κ. Et quoniam æqualis eſt β ι ipſi ι γ, triangulum α β ι (per 38) triangulo α ι γ eſt æquale: in æqualibus enim ſunt baſibus β ι & ι γ, & in eiſdem parallelis β γ & α κ. Duplum igitur eſt triangulum α β γ, trianguli α ι γ: baſin enim eandem habet, in eiſdemq; parallelis eſt: parallelogrammum igitur ζ ι γ κ æquum eſt ipſi triangulo α β γ, & habet angulum γ ι ζ æqualem dato angulo δ. Dato igitur triangulo α β γ, æquale conſtitutum eſt parallelogrammum ζ ι γ κ, in angulo γ ι ζ qui æqualis ipſi δ, quod feciſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 43.

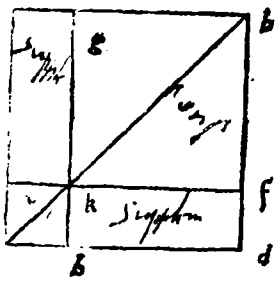

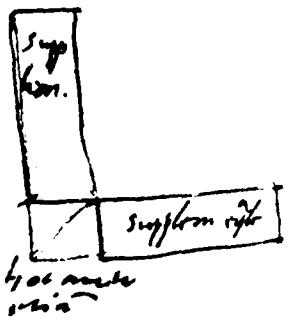
Omnis parallelogrãmi ſpatij, eorũ quę circa diametrũ ſunt parallelogrãmorũ ſupplemẽta, æqua ſibi inuicẽ eſſe neceſſe eſt. 44

CAMPANVS. *Sit parallelogrammũ a b c d, in quo protrahã diametrũ b c, & protrahã e f æquidiſtantẽ utriq; duorũ laterũ a b & c d, quę ſecet diametrũ in pũcto K à quo ducam K g æquidiſtantem utriq; duorum laterum a c & b d, & producam eam quouſque*

ſecet

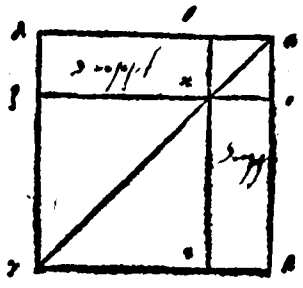
a b & c d, ſitq; tota g K h. Erit totũ parallelogrammũ a b c d diuiſum in quatuor parallelogramma, quorum duo, ſcilicet e c k h & g K b f dicuntur cõſiſtere circa c b, eo quòd diameter tranſit per medium eorum, & ideo ſunt circa diametrum: reliqua duo, ſcilicet, a e g K & K h f d, dicuntur ſupplementa. Hæc duo ſupplementa dicũtur eſſe æqualia: ſunt enim duo trianguli a b c & d c b, æquales per correl. 34 propoſitionis: ſimiliter quoq; duo triãguli g K b & f K b, ſunt æquales per idem correlariũ: at duo trianguli c e K & K h c, ſimiliter ſunt æquales per idem correlariũ. Demptis igitur duobus triãgulis b f K & K c e de totali triangulo a b c, ac duobus c triangulis reliquis b K & K c h de totali triangulo reliquo c d b, erunt per 3 communem animi conceptionem reſidua, quę ſunt duo dicta ſupplementa, æqualia: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 32.* *Propoſitio 43.*

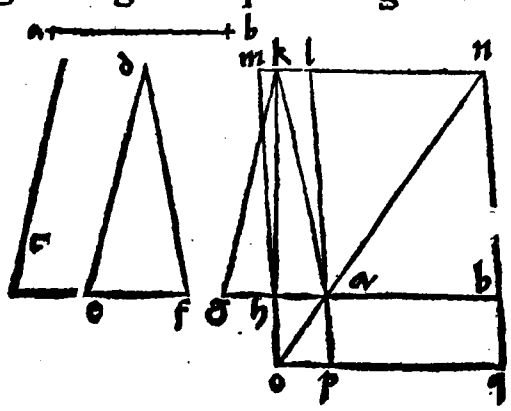
43 Omnis parallelogrammi eorum quæ circa dimetientem ſunt parallelogrammorum ſupplementa, ſibi inuicem ſunt æqualia.

THEON ex Zamb. *Sit parallelogrammum α β γ δ, dimetiens uerò illius ſit α γ, circa uerò α γ parallelogramma ι δ & κ ζ, ſupplementa uerò ſint β κ & δ λ. Dico quòd ſupplementum ζ κ, æquale eſt ſupplemento κ λ. Quoniam enim parallelogrammum eſt α β γ δ dimetiens uerò illius eſt α γ, triangulum α β γ (per 34 propoſitionem) æquum eſt triangulo α δ γ. Rurſus quoniam parallelogrammum eſt α ι κ ζ, dimetiens uerò illius eſt α κ, triangulum igitur α ι κ (per eandem) æquum eſt triangulo α ζ κ, ac per hoc etiam triangulũ ζ γ, æquum eſt triangulo κ ε γ. At quoniam triangulum α ι κ triangulo α δ κ eſt æquale, & triangulũ ζ γ triangulo κ ε γ eſt æquale, triangula igitur α ι κ & κ ε γ, triangulis α ζ κ & κ ζ γ ſunt æqualia: eſt autem totum triangulum α β γ, toti triangulo α δ γ æquale: reliquum igitur ſupplementũ β κ (per 3 cõmunem ſentẽtiam) reliquo ſupplemento κ λ eſt æquale. Omnis parallelogrammi ergo, & quod ſequitur reliquum, quod oportuit demonſtraſſe.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 44.*

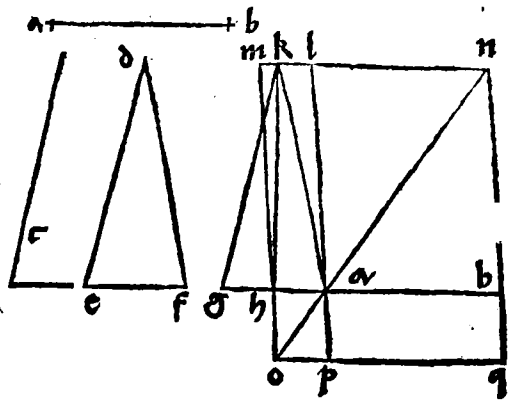
44 Dato ſpatio rectilineo, ſuper eam ſuperficiem æquidiſtantiũ laterum, cuius angulus ſit angulo adſignato æqualis, ipſa uerò ſuperficies triangulo aſſignato æqualis deſignare.

CAMPANVS. Deſignare ſuperficiem æquidiſtantium laterum ſuper lineam aliquam, eſt lineam ipſam facere latus unum ipſius ſuperficiei. Sit ergo data linea a b, & datus angulus c, & datus triangulus d e f. Super lineã a b uolo deſignare ſuperficiem unam æquidiſtantium laterum, ita quòd linea a b ſit unũ ex lateribus eius, cuius utercq; duorũ angulorum ex aduerſo poſitorũ ſit æqualis angulo c, & ipſa totalis ſuperficies ſit æqualis triãgulo d e f. Differt autẽ hæc à 42. quia hic datur latus unius ſuperficiei deſcribẽdę, ſcilicet linea a b, ibi autẽ nullũ. Cùm ergo hoc uoluero facere, adiungo lineã a g lineæ a b ſecundũ rectitudinẽ, quam pono æqualẽ lineæ e f baſi triãguli dati, ſuper quam conſtituo triangulum unum, dato triangulo æqualem, & eidem æquilaterum, quod hoc modo facio. Conſtituo angulũ a K g æqualẽ angulo e, & angulũ g a K æqualẽ angulo f, per 23, & quia g a poſita fuerat æqualis e f, erit per 26 triangulus g a K æqualis & æquilaterus triangulo c f d. Diuidam ergo g a per æqualia in pũcto h, & protraham K h, & producam à pũcto K lineã m K n æquidiſtantẽ lineæ g b, eritq; per 38 triangulus a h K, æqualis triangulo g h k. Tunc ſuper pũctũ lineæ g a faciam angulum g a l per 23 æqualem angulo c dato, & complebo ſuper baſin a h, & inter lineas g b & m n æquidiſtãtes, ſuperficiẽ æquidiſtantiũ laterũ m l h a, quæ per 41 dupla erit ad triangulum h K a: æqualis igitur totali triangulo K g a, quare & triangulo d e f propoſito.

Protraham

Protraham ergo b n æquidiſtantẽ a l,& producam diametrum n a,quam protrahã quouſq; concurrat cum m h producta in puncto o,& complebo ſuperficiem æquidiſtantiũ laterum m o n q,& protraham l a uſq; ad p punctum lineæ o q,eritq; per præcedentem,ſupplementum a b p q,æquale ſupplemento m l h a,quare & triãgulo d e f,& quia(per 15)angulus l a h eſt æqualis angulo b a p,& ideo angulus b a p eſt æqualis angulo c,patet ſuper datã lineam a b deſcriptam eſſe ſuperficiem æquidiſtantium laterum a b p q æqualem dato triangulo d e f,cuius uterque duorum angulorum ex aduerſo poſitorũ,qui ſunt a & q,eſt æqualis dato angulo c,quod fuit propoſitum.

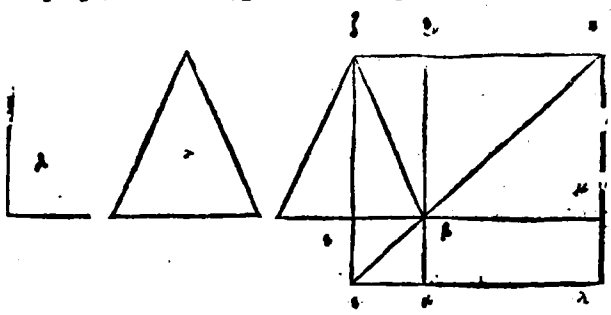
Euclid.ex Zamb. Problema 12. Propoſitio 44.

Ad datam rectam lineam,dato triangulo æquale parallelogrãmum conſtruere in dato angulo rectilineo. 44

παραβαλεῖν παραβαλλῶν

THEON ex Zamb. *Sit quidem data recta linea α β,datum uerò triangulum,ſit γ:datus autem angulus rectilineus ſit δ: oportet iam ad datam rectam lineam α β, dato triangulo γ æquale parallelogrammum*prætendere in angulo qui æqualis δ.Conſtituatur (per 42) ipſi γ triangulo æquale parallelogrãdmum β ι ſ κ,in angulo ι β ν,qui ipſi δ eſt æqualis.Et(per 2 poſtulatum)ponatur,ut β ι ſit in rectum ipſi α β,& extendatur ſ ν in ϑ,& per α(per 31 propoſitionem)utriſque & β ν & ι ſ parallelus excitetur α θ, & connectatur(per primum poſtulatum)θ β.Et quoniam in parallelos α θ & ι ſ recta linea incidit θ ſ,anguli ergo α θ ſ,θ ſ ι,(per 29 propoſitionem) duobus rectis ſunt æquales:anguli uerò β θ κ & κ ſ ι,duobus rectis ſunt minores,quæ autem à minoribus duobus rectis in infinitum producuntur,(per 5 poſtulatum) concurrunt. Lineæ igitur ϑ β & ſ ι, in infinitum productæ concurrunt: producantur igitur, & concurrant in κ. Et (per 31 propoſitionem) per κ ſignum utriſque ι α & ſ ϑ parallelus excitetur κ λ,& producantur (per 2 poſtulatum)lineæ ϑ α & κ ϑ ad λ μ, ſigna.Parallelogrammum igitur eſt ϑ λ κ ſ,illiuſq; dimetiens eſt ϑ κ,circa uerò ipſum dimetientem ϑ κ parallelogramma ſunt α ν & μ ι,ſupplementa uerò λ β & β ſ.Igitur(per 43) λ β ipſi β ſ eſt æquale,ſed β ſ (per 42) ipſi triangulo γ eſt æquale,igitur & λ β,ipſi γ eſt æquale.Et quoniam angulus ν β ι (per 15)angulo α β μ eſt æqualis, ſed angulus ν β ι,ipſi δ eſt æqualis,angulus igitur α β μ ipſi δ eſt æqualis.Ad datã igitur rectã lineam α β, dato triangulo γ æquale parallelogrammum*prætenditur λ β,in angulo α β μ,qui ipſi δ eſt æqualis, quod feciſſe oportuit.*

παραβεβλῆται

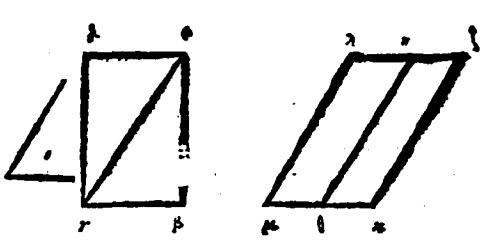

Euclid.ex Zamb. Problema 13. Propoſitio 45.

DAto rectilineo,æquale parallelogrammũ conſtituere in dato angulo rectilineo. 45

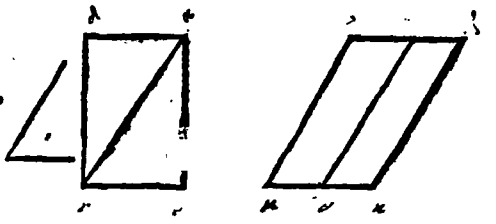
THEON ex Zamberto. *Sit datum rectilineum α β γ δ,datus uerò angulus rectilineus ſit ι,oportet iam ipſi α β γ δ rectilineo æquale conſtruere parallelogrammum in dato angulo rectilineo.Connectatur enim (per 1 poſtulatum)δ β & conſtituatur(per 42) triangulo α β δ æquale parallelogrammum ſ ϑ,in angulo ϑ κ ſ,qui ipſi ι eſt æqualis,& *prætendatur(per 44)ad rectam lineam κ θ,triangulo δ β γ æquale parallelogrammum κ μ,in angulo κ ϑ μ,qui ipſi ι eſt æqualis.Et quoniam angulo ι,angulus θ κ ſ,& angulus*

παραβεβλήσθω

angulus γ δ μ eſt æqualis, angulus igitur δ ν ſ, angulo ν δ μ æqualis. Communis ponatur angulus ν δ ν, anguli ergo ſ ν δ & ν δ ν, angulis ν δ γ & γ δ μ ſunt æquales. Sed anguli ſ ν δ & ν δ ν (per 29 propoſitionē) duobus rectis ſunt æquales: anguli igitur ν δ ν & ν δ μ, duobus rectis ſunt æquales. Ad aliquā igitur rectā lineā ν δ (per 14 propoſitionē) ad aliquod q̄; in ea ſignū δ, binæ rectæ lineæ ν δ & δ μ nō in eiſdē partibus exiſtentes, * utrobiq; angulos binis rectis æquales efficiētes. In rectū igitur eſt ν δ ipſi μ δ. At quoniā in parallelos ν μ & ſ ν recta linea incidit δ ν, alterni anguli μ δ ν & δ ν ſ (per 29 propoſitionē) ſibi inuicē ſunt æquales. Cōmunis ponatur āgulus δ ν λ. Anguli ergo μ δ ν & δ ν λ, āgulis δ ν ſ & δ ν λ ſunt æquales. Sed āguli μ δ ν et δ ν λ (per eandē) duob. rectis ſunt æquales. In rectū eſt igitur linea ſ ν, lineæ ν λ. At quoniā ν ſ ipſi δ ν (per 34) æqualis eſt & parallelus, & ipſi δ ν ipſa μ λ, igitur (per 1 cōmunē ſentētiā) ſ ν ipſi μ λ æqualis eſt & parallelus (per 30 propoſitionē.) Sed eas cōiungūt rectæ lineæ ν μ & ſ λ, lineæ igitur ν μ & ſ λ (quæ per 33 propoſitionē) æquales & paralleli ſunt: parallelogrāmū igitur eſt ν ſ λ μ. Et quoniam (per 42) triangulum α β δ parallelogrammo ſ δ eſt æquale, & triangulū δ β γ parallelogrammo ν μ, totum igitur α β γ δ rectilineum, toti ν ſ λ μ parallelogrammo eſt æquale. Dato igitur rectilineo α β γ δ, æquum parallelogrāmum conſtitutum eſt ν ſ λ μ, in angulo ſ ν μ ipſi ι dato æquali, quod feciſſe oportuit.

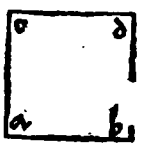
ἰσογώνιον

Euclid. ex Camp. Propoſitio 45.

45 EX data linea, quadratum deſcribere.

CAMPANVS. Sit data linea a b, ex qua uolo quadratum deſcribere. A punctis a & b lineæ a b educo, per 11, lineas a c & b d perpendiculares ad lineā a b, quę erunt æquidiſtantes, per ultimā partē 28, & pono utramq; earū, eidem a b per 3 æqualem, & protraho lineā c d, eritq; ipſa æqualis & æquidiſtans lineæ a b, per 23. Et quia uterque duorum angulorū a & b eſt rectus, erit uterque duorum c & d rectus per ultimam partem 29. ergo per diffinitionem quadrati, a b c d eſt quadratum, quod eſt propoſitum.

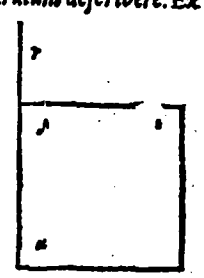

Idem aliter oſtendere. Sit a c perpendicularis ſuper lineam a b per 11, & ſit ei æqualis ut prius, & à puncto c per 31 ducatur c d ęquidiſtans a b, & ponatur ęqualis ei, & ducatur linea d b, quæ per 33 erit æqualis & æquidiſtans a c, & omnes anguli, recti, per ultimā partem 29. quare per diffinitionem quadrati habemus propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Problema 14. Propoſitio 46.

46 EX data recta linea quadratum deſcribere.

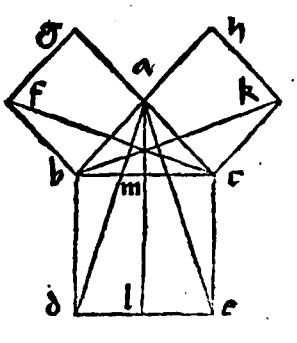
THEON ex Zamb. Sit data recta linea α β, oportet ex α β recta linea quadratum deſcribere. Excitetur (per 11 propoſitionem) ipſi, rectæ lineæ α β, à dato ſigno α, ad angulos rectos α γ, & ponatur (per 3 propoſitionē) ipſi α β æqualis α δ. Et (per 31 propoſitionē) per ſignum δ, ipſi α β parallelus excitetur δ ι, & (per eandem) per ſignum β, ipſi α δ excitetur parallelus β ι: parallelogrāmum igitur eſt ipſum α δ ι β, æqualis igitur eſt α γ ipſi δ ι, & α δ ipſi β ι. Sed α β ipſi α δ eſt æqualis: quatuor igitur β α, α δ, δ ι, & ι β, ſibi inuicem ſunt æquales: æquilaterū igitur eſt α δ ι β parallelogrammum. Dico etiam quòd & rectangulū eſt. Quoniā enim in parallelos α β & δ ι, recta linea incidit α δ, anguli igitur β α δ & α δ ι. (per 29 propoſitionē) duobus rectis ſunt æquales: angulus autē β α δ eſt rectus, angulus igitur α δ ι eſt etiam rectus, parallelogrammorum * locorum autem latera & anguli ex oppoſito, ſibi inuicē ſunt æqualia (per 34 propoſitionem) Ex oppoſito igitur ambo & α β ι & β ι δ anguli: ſunt recti. Rectangulū igitur eſt α β ι δ, oſtenſum autem eſt, quòd & æquilaterum. Quadratum igitur eſt, atque ex data recta linea α β deſcriptum, quod facere oportebat.

χωρίων.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 46.

46 IN omni triangulo rectangulo, quadratū quod à latere recto angulo oppoſito in ſemetipſo ducto deſcribit, æquū eſt duobus quadratis, quæ ex duobus reliquis lateribus conſcribuntur.

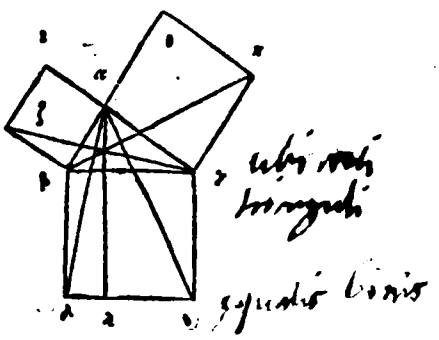

d

CAMPANVS. Sit triangulus a b c, cuius angulus a ſit rectus. Dico quòd quadratum lateris b c, æquum eſt quadrato lateris a b & quadrato lateris a c ſimul ſumptis. Quadrabo ergo hęc tria latera, ſecundũ doctrinã præcedentis, ſitq; quadratũ b c, ſuperficies b c d e, & quadratũ b a, ſuperficies b f g a, & quadratum a c, ſuperficies a c h K. Ab angulo a recto, ducã ad baſin d e baſin maximi quadrati, tres lineas, ſcilicet a l æquidiſtantem utriq; lateri b d & c e, quæ ſecet b c in puncto m, & hypothenuſas a d & a e. Itemq; à duobus reliquis angulis trianguli, qui ſunt b & c, ducam ad duos angulos duorum quadratorum minorũ, duas lineas ſe interſecantes intra ipſum triangulum, quæ ſunt b K & c f. Et quia uterq; duorum angulorum b a c & b a g, eſt rectus, per 14 erit g c linea una: eadem ratione erit b h, linea una, quia uterque duorum angulorum c a b & c a h eſt rectus. Quia ergo ſuper baſin b f, & inter duas lineas æquidiſtantes, quę ſunt c g & b f, conſtituta ſunt, parallelogrammũ b f g a & triangulo b f c, erit per 41 parallelogrammum b f g a, duplum triangulo b f c, ſed triangulus b f c eſt æqualis triangulo b a d per 4, quia f b & b c latera primi ſunt æqualia a b & b d lateribus poſtremi, & angulus b primi eſt æqualis angulo b poſtremi, eo quòd uterq; conſtat ex angulo recto & angulo a b c communi: ergo parallelogrammum b f g a, eſt duplum ad triangulum a b d. Sed parallelogrammum b d l m eſt duplum ad eundem triangulum per 41, quia conſtituti ſunt ſuper eandem baſin, ſcilicet b d, & inter lineas æquidiſtantes quæ ſunt b d & a l: ergo per communem ſcientiam quadratum a b f g, & parallelogrammũ b d l m ſunt æqualia, quia eorum dimidia, uidelicet prædicti trianguli ſunt æqualia. Eodem modo & per eaſdem propoſitiones mediantibus triangulis K b c & a e c, probabimus quadratũ a c h K eſſe æquale parallelogrammo c e l m: quare patet propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 33 Propoſitio 47.

In rectãgulis triangulis quadratum quod à latere rectum angulum ſubtendente fit, æquum eſt quadratis quæ fiunt ex lateribus rectũ angulum continentibus. 47

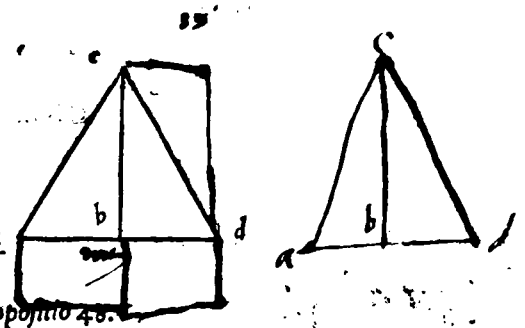
THEON ex Zamb. *Sit triangulum rectãgulum α β γ, rectum habens qui ſub β α γ angulum. Dico quòd quadratum quod fit ex β γ, æquum eſt quadratis quæ fiunt ex β α & α γ. Deſcribatur enim (per 46) ex β γ, quadratum β δ ζ γ, & (per eandem) ex β α & α γ, quadrata α β ϑ & α γ κ δ. Et per α, ipſis β δ & γ ζ, (per 31 propoſitionẽ) parallelus excitetur α λ, & connectantur (per 1 poſtulatũ) α δ & γ β. Et quoniam anguli β α γ & β α κ ſunt recti, ad aliquam igitur rectam lineam β α, ad datumq; in ea ſignum α, duæ rectæ lineæ α γ & α κ non in eaſdem partes proiectæ, angulos * utrobique duobus rectis æquos efficiunt (per 14 propoſitionem) in rectum igitur eſt α γ ipſi α κ. Ac per hoc & β α ipſi α δ eſt in rectum. Et quoniam angulus δ β γ æqualis eſt angulo ζ β α, rectus enim uterque eſt, communis ponatur angulus α β γ: totus igitur δ β α, toti ζ β γ eſt æqualis. Et quoniam duæ α β & β δ duabus β ζ & β γ ſunt altera alteri æquales, & angulus δ β α angulo ζ β γ eſt æqualis, baſis igitur α δ baſi ζ γ (per 4 propoſitionem) eſt æqualis, & triangulum α β δ triangulo ζ β γ eſt æquale. Trianguli uerò α β δ (per 41) parallelogrammum β λ duplum eſt: baſim enim habet eandẽ, hoc eſt β δ, in eiſdemq; eſt parallelis, hoc eſt β δ & α λ. Et trianguli quoq; ζ β γ (per eandem) quadratum ϑ β duplum eſt, baſin namq; eandem habet, hoc eſt β ζ, & in eiſdem eſt parallelis, hoc eſt ζ β & ϑ γ: quæ autem æqualium dupla ſunt (per 6 communem ſententiam) adinuicem ſunt æqualia: parallelogrammum igitur β λ æquum eſt quadrato ϑ β. Similiterq; ſi connectantur (per 1 poſtulatum) α ι & β ϑ, oſtendetur parallelogrammum γ λ, æquale eſſe quadrato δ γ. Totum igitur quadratũ β δ ι γ, duobus ϑ β & δ γ quadratis æquum eſt. Et quadratum β δ ι γ, eſt deſcriptũ ex β γ: at quadrata ϑ β & δ κ, ſunt deſcripta ex β α & α κ. Quadratum igitur quod ex β γ latere, æquum eſt quadratis quæ fiũt ex lateribus β α & α γ. In rectangulis igitur triangulis, quadratum quod ex rectum angulum ſubtendente latere fit, & quæ ſequuntur reliqua ut in theoremate: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 47.

Quod ab uno trianguli latere in ſeipſum ducto producitur, æquum fuerit duobus quadratis quæ à duobus reliquis lateribus deſcribuntur, rectus eſt angulus, cui latus illud opponitur. 47

CAMPANVS. Lineam in ſeipſam ducere, eſt eius quadratũ deſcribere. Sit triangulus a b c, ſitq; quadratum lateris a c, æquale quadratis duorum laterum a b & b e ſimul iunctis, dico angulum b cui latus a c opponitur, eſſe rectum. Et hæc eſt conuerſa prioris. A pũcto b extraho lineam b d per 11

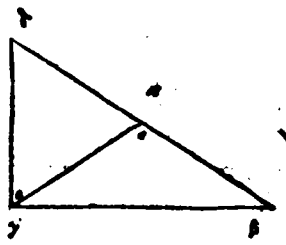
b d per 11 perpendicularem ſuper lineam b c, quam pono æqualē a b, & produco lineam d c, erit per prȩcedentem, quadratū d c, æquale duobus quadratis duarum linearum d b & b c: & quia b d poſita eſt æqualis b a, erūt per communē ſcientiam, quę eſt linearum æqualium ęqualia eſſe quadrata, quadrata duarum linearum a b & b d æqualia: quapropter erit quadratum d c, æquale quadrato a c: ergo per aliam communem ſcientiam quę eſt cōuerſa prioris, ſcilicet lineas, quarum quadrata ſunt æqualia eſſe æquales, erit d c æqualis a c: quare per 8. angulus b, trianguli a b c, eſt rectus: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 34. Propoſitio 48.

48 Si trianguli quod ab uno laterum quadratū, æquale fuerit eis quę ex reliquis triāguli lateribus, quadratis: angulus cōprehēſus ſub reliquis trianguli duobus lateribus, rectus erit.

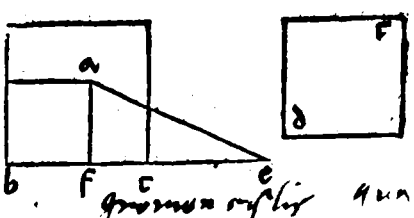
THEON *ex Zamb. Trianguli nanq; α β γ, quod ex uno latere β γ quadratum, æquum ſit eis quæ ex β α, α γ lateribus, quadratis. Dico quòd angulus β α γ, rectus eſt. Excitetur enim (per 11 propoſitionem) ab α ſigno, ipſi α γ rectæ lineæ ad angulos rectos α δ. Et (per 3 propoſitionē) ponatur ipſi α β æqualis α δ, & (per 1 poſtulatū) cōnectatur δ γ. Et quoniā æqualis eſt δ α ipſi α β, quadratū quod ex δ α, æquum eſt quadrato quod ex α β. Commune apponatur quadratum quod ex α γ, quadrata igitur quæ ex δ α & α γ, æqualia ſunt eis quæ ex β α & α γ, quadratis. At (per præcedētem) quadratis quæ ex δ α & α γ, æquum eſt quadratum quod ex δ γ. Rectus enim eſt angulus δ α γ. Quadratis autem ex α β & α γ (per hypotheſin) æquum eſt quadratum quod ex β γ, nam id receptum eſt. Quadratū igitur quod ex δ γ, æquum eſt quadrato quod ex β γ. Quare latus δ γ, lateri β γ eſt æquale: & quoniam α δ, ipſi α β eſt æquale, communis autem α γ, duæ igitur δ α & α γ, duabus β α & α γ ſunt æquales, & baſis δ γ, baſi β γ æqualis. Angulus igitur δ α γ angulo β α γ (per 8 propoſitionem) eſt æqualis. At angulus δ α γ, rectus eſt: rectus igitur eſt & angulus β α γ. Si trianguli ergo quod ab uno laterum quadratum, æquum fuerit eis quæ à reliquis trianguli duobus lateribus quadratis, angulus comprehenſus ſub reliquis duobus triangu li lateribus, rectus erit: quod erat oſtendendum.*

CAMPANI additio.

Propoſitis quibuſcunq; quadratis, alteri illorum gnomonem reliquo æqualem deſcribere.

Proponantur ergo duo quadrata, ſcilicet a b & c d, & ſit propoſitum producere gnomonem circa quadratum a b, æqualem c d quadrato. Protrahatur itaq; unū latus quadrati a b ad æqualitatem unius lateris quadrati c d in continuum & directum, & ſit f e, ita quòd f e ſit æquale uni laterum quadrati c d, & ex e ducam lineam rectam ad a: fit ergo triangulus orthogonius, quia f eſt angulus rectus. Nectatur ergo ſic argumentum, ſecundum penultimam primi: quadratū e a eſt tantū, quantum quadratum e f & quadratum f a, ſed quadratum e f eſt æquale quadrato c d, & quadratum f a eſt æquale quadrato a b: ergo quadratum a e, eſt æquale quadratis a b & c d. Item e f a, eſt trianguli, ergo e f & f a latera, ſunt longiora a e latere, ſecundum 20 primi, ſed f a eſt æquale f b ratiōne quadraturæ, ergo e f & f b ſunt longiora a e: ergo illa totalis linea, ſcilicet e b, eſt maior a e: reſecetur ergo b e ad æqualitatem a e, ad punctum c, ita quòd b c ſit æquale a e, ergo quadratum b c eſt æquale quadrato a e: ſed quadratum a e (ut prius probatum fuit) eſt æquale quadratis a b & c d, ergo quadratum b c eſt æquale eiſdem. Sed quadratū b c addit ſupra quadratum a b, gnomonem illum quem uides, ergo gnomo ille, eſt quadrato c d æqualis: quod erat probandum.

LIBRI PRIMI FINIS.

EVCLIDIS MEGARENSIS
GRAECI PHILOSOPHI, GEOMETRICORVM *elementorum, Liber ſecundus.*

Euclides ex Campano.

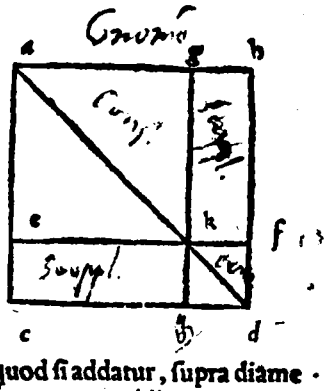

OMne parallelogrammum rectãgulum, ſub duabus lineis angulum rectum ambiẽtibus dicitur contineri.

CAMPANVS. Parallelogrammum, eſt ſuperficies æqui diſtantium laterum. Parallelogrammum rectangulum, eſt ſuperficies æquidiſtantium laterum habens omnes angulos rectos, & producitur ex uno duorum laterum eius ambientium unum ex ſuis angulis, ducto in reliquum, & ideo ſub illis dicitur contineri.

OMnis parallelogrãmi ſpatij, ea quidem quæ diameter ſecat per medium parallelogramma, circa eandem diametrum conſiſtere dicuntur. Eorũ uerò parallelogrammorum quæ circa eandem diametrum conſiſtunt, quodlibet unà cum ſupplementis duobus, gnomo nominatur.

CAMPANVS. Quæ parallelogramma dicuntur conſiſtere circa diametrum, & quæ ſunt ſuppleme̅ta, expoſitum eſt ſuprà in demonſtratione 43 primi. Sit enim parallelogrammũ a b c d, cuius diametrum a d diuidant duæ e f, g h, ductæ lineæ æquidiſtanter lateribus oppoſitis dicti parallelogrammi, ſecãtes ſe ſuper diametrũ a d, in puncto K, erit ipſum parallelogrammũ diuiſum in 4 parallelogrãma. Et unumquodq; duorũ parallelogrammorũ quæ ſunt a g e K & K f h d, quæ diameter ſecat per mediũ, dicitur cõſiſtere circa diametrũ. Reliqua duo quæ diameter non ſecat, dicũtur ſupplementa: quæ duo ſuppleme̅ta, cum utroq; dictorũ parallelogrãmorum conſiſtentiũ circa diametrũ, componũt figuram quandã, qui gnomo appellatur, cui deeſt ad complemẽtum parallelogrammi, parallelogrammum unum reliquum circa diametrum conſiſtens, quod ſi addatur, ſupra diametrum totalis compoſiti conſiſtet, eritq; ſimile totali. Vnde parallelogrammum addito gnomone quamuis creſcat, minimè tamen alteratur, quemadmodum dixit Ariſtoteles in Prædicamentis.

Euclid. ex Zamb. *Parallelogrammum rectangulum.*

OMne parallelogrammum rectangulum, ſub duabus rectum angulum comprehendentibus, rectis lineis dicitur contineri.

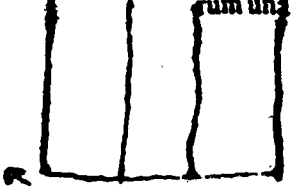
Quid gnomon.

OMnis parallelogrammi * loci eorum, quæ circa dimetiẽtem illius ſunt parallelogrammorum, unumquodq; cum binis ſupplemẽtis, gnomon uocetur.

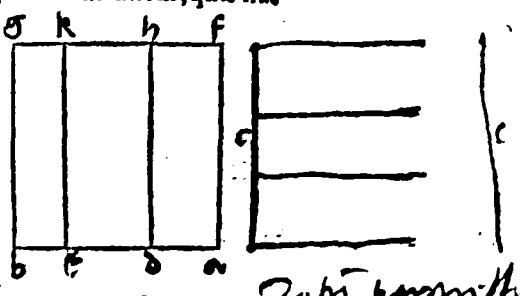
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 1.*

SI fuerint duę lineę, quarũ una in quotlibet partes diuidatur, illud quod ex ductu alterius in alteram fiet, æquũ erit ijs quę ex ductu lineæ indiuiſæ in unamquanq; partem lineæ particulatim diuiſæ rectangula producentur.

CAMPANVS. Lineam in aliam lineam ducere, eſt ſupra terminos unius earum duas lineas orthogonaliter alij æquales erigere, & ſuperficiem æquidiſtantium laterum rectangulam complere, quæ ſub illis duabus lineis per diffinitionem dicitur contineri. Sint duæ lineæ a b & c, quarum un

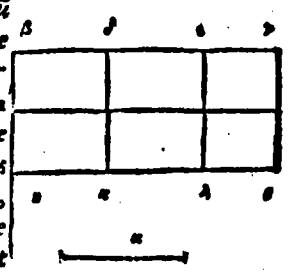

rum una ſcilicet a b, in quotlibet partes diuidatur quæ ſint a d & d e & e b: dico quòd illud quod fit ex ductu c in totum a b, æquum eſt illis parallelogrammis rectangulis ſimul iunctis, quæ fiũt ex c in a d & in d e & in e b. Super puncta a, b, erigam lineas a f & b g perpendiculares ſuper lineam a b, quarum utraq; ſit æqualis lineæ c, & complebo rectãgulam ſuperficiem a f b g, ducta linea f g, quæ per diffinitionem producitur ex c in a b, & ſub illis dicitur contineri. Protraham quoq; per 31 primi à punctis d & e, lineas d h & e k æquidiſtãtes lateribus a f & b g, eritq; utraq; earum æqualis c per 34 primi, quoniam utraq; earum eſt æqualis a f: per diffinitionem igitur rectangulũ a d f h producitur ex c in a d, & ſub illis dicitur contineri, & rectangulum d h e K, ex c in d e, & rectangulum e K b g, ex c in e b. Et quia hæc rectangula ſimul iuncta ſunt æqualia totali rectãgulo a f b g, patet uerum eſſe propoſitum. Euclid. ex Zamb. Theorema 1. Propoſitio 1.

2 Si fuerint binæ rectę lineę, ſeceturq; ipſarũ altera in quotcũq; ſegmẽta, rectangulũ cõprehenſum ſub duabus rectis lineis, æquũ eſt eis quæ ab inſecta & quolibet ſegmento rectangulis comprehenduntur.

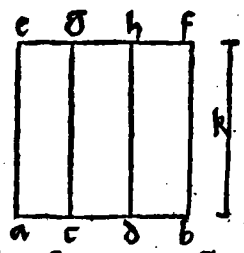
THEON ex Zamb. *Sint binæ rectæ lineæ α & β γ, ſeceturq; earũ altera β γ utcunq;, in* ι *ſcilicet, & ſignis. Dico quòd rectangulum cõprehenſum ſub α & β γ æquum eſt rectangulo comprehenſo ſub α et β δ, & ei quòd ſub α & δ ι, & etiam ei quòd ſub α & ι γ. Excitetur nãq; (per 11 propoſitionem primi) ex β, ipſi β γ ad angulos rectos β ζ: ponatur quoque (per 3 primi) ipſi κ æqualis δ ν, & per ν ipſi β γ (per 31 primi) parallelus excitetur ν π, et (per eandẽ) per λ ι γ, ipſi β π excitentur paralleli δ κ, ι λ, γ ϑ. Aequũ eſt iã δ ϑ ipſis β κ, λ ι, & ϑ, & δ θ ei quòd ſub α & β γ: cõprehẽditur enim ſub ν β et δ γ, æqualis autẽ eſt β π ipſi α. At δ κ ei quod ex α et β λ: cõprehẽditur nãq; ſub ν β & β δ, æqualis autẽ eſt β π ipſi α. At β κ, ei quod ex α & β λ cõprehẽditur nanq; ſub γ β & β δ, æqualis autem eſt β γ ipſi α. At δ λ ei quod ſub α & λ ι: æqualis nanq; λ κ, hoc eſt β π ipſi α. Et inſuper ſimiliter ι θ ei quòd ſub α & ι γ, quod igitur ſub α et β γ cõprehẽditur, æquũ eſt ei quod ſub α & β δ, & ei quod ſub α & δ ι, & ei inſuper quod ſub α & ι γ. Si fuerint ergo binæ rectæ lineæ, ſeceturq; earũ altera, & quæ ſequũtur reliqua: quod erat oſtẽdẽdũ.* Eucl. ex Camp. Propoſ. 2.

3 Si fuerit linea in partes diuiſa, illud quod ex ductu totius lineę in ſe ipſam fit, æquũ erit ijs quę ex ductu eiuſdẽ in oẽs ſuas partes.

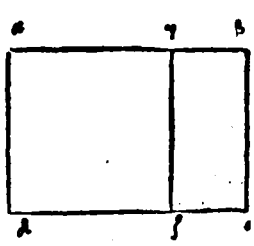
CAMPANVS. Sit linea a b diuiſa in a c & c d & d b dico quòd illud quod fit ex ductu totius a b in ſe quod ſit a e b f, æquũ eſt ijs quæ fiũt ex ipſa tota in unãquãq; dictarũ partiũ, quod palàm patebit, ductis e g et d h æquidiſtãter a c et b f. Aliter. Sumatur k æqualis a b, eritq; per præmiſſam quod fit ex ductu k in totã a b, æquũ ei quod fit ex ductu K in omnes partes a b. Et quia ex K in a b tantũ fit quãtũ ex a b in ſe, & ex K in omnes partes a b quantũ ex a b in omnes partes eiuſdẽ, propter id quod K & a b ſunt æquales: patet uerum eſſe propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 2. Propoſitio 2.

2 Si recta linea ſecetur utcũq;, quę ſub tota & quolibet ſegmentorũ rectangula cõprehenduntur, æqualia ſunt ei quod ex toto eſt quadrato.

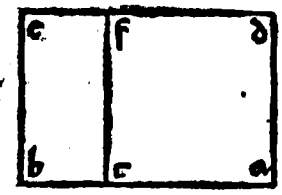
THEON ex Zamb. *Recta enim linea α ζ, ſecetur utcũq; in ſigno γ. Dico quòd rectangulũ cõprehenſum ſub α & β et ζ γ, cum rectãgulo comprehẽſo ſub β & α & α γ, æquum eſt quadrato quod ex α β. Deſcribatur enim (per 46 primi) ex α β, quadratum α δ ι β, exciteturq; (per 31 primi) per γ, utriq; & α δ & β ι parallelus γ λ, æquum eſt igitur α ι ipſis α λ & γ ι, eſt autem α ι ex α ζ quadratum. Et α λ ſub β α & α γ rectangulum contentum, comprehenditur enim ſub δ α & α ε, æqualis autem eſt α δ ipſi α ζ. Et γ ι ei quod ſub α β, β γ: æqualis enim eſt ζ ι ipſi α β. Quod igitur ſub β α & α γ cum eo quòd ſub α β & β ε, æquũ eſt quadrato quod ex α β. Si recta igitur linea, et quæ ſequũtur reliqua ut in theoremate: quod oſtẽdere oportuit.* Euclid. ex Camp. Propoſitio 3.

3 Si fuerit linea in duas partes diuiſa, illud quod fiet ex ductu totius in alterutram partem, æquum erit ijs quæ ex ductu eiuſdem partis in

ſeipſam & alterius in alteram.

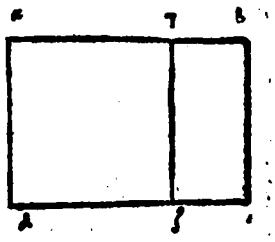
CAMPANVS. Sit linea a b diuiſa in a c & b c, dico quòd illud quod fit ex tota a b in eius partẽ a c, æquum eſt quadrato eiuſdem a c partis, et ei quod fit ex eadẽ parte a c in b c. Fiat quadratũ lineæ a c quod ſit a c d f, & perficiatur ſuperficies a b d e, patebitq; propoſitũ. Aliter. Sumatur g æqualis a c. Et quia b a in a c tantũ eſt quãtũ a c in a b, et ecõuerſo, & a c in a b, itẽ et in c b & in ſeipſam quantũ g in eaſdẽ, at g in totã a b quantũ in a c & in c b per primã huius, patet propoſitũ, ſcilicet quòd tantũ erit a c in a b, quantum in ſe & in c b. Quare econuerſo a b in a c quantum a c in ſe & in c b. Quod uolumus demonſtrare.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 3.* *Propoſitio 3.*

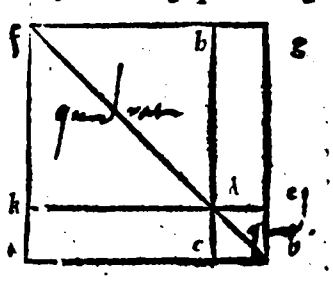
Si recta linea ſecetur utcunq;, rectangulũ ſub tota & uno ſegmentorum cõprehenſum, æquum eſt ei quod ſub ſegmentis comprehẽditur rectangulo, & ei quod ex prædicto ſegmento fit quadrato. 3

THEON *ex Zamb.* *Recta enim linea α β, ſecetur utcunq; in ſigno γ. Dico quòd rectangulũ comprehẽſum ſub α β & β γ, æquũ eſt rectãgulo comprehenſo ſub α γ & γ β, cum quadrato quod ex β γ. Deſcribatur enim (per 46 prmi) ex β γ, quadratum γ δ ε ζ, et extẽdatur ε δ in ſ, (per 2 poſtulatũ.) Et per α, utriq; γ δ & ζ ε, (per 31 primi) parallelus excitetur α ſ. Aequum iã eſt α ε, ipſis α δ & γ ε, eſtq; α ε rectangulũ comprehenſum ſub α β & β γ, cõprehẽditur etenim ſub α ζ & ζ ε, et æqualis eſt β ε ipſi β γ. Et α δ eſt quod ſub α γ & γ ζ, æqualis enim eſt δ γ ipſi γ ζ, at δ β quadratũ eſt quod fit ex γ β, Rectangulũ igitur contentũ ſub α β & β γ, æquum eſt rectangulo cõprehenſo ſub α γ & γ β cum quadrato quod ex β γ. Si recta igitur linea ſecetur & quæ ſequũtur reliqua ut in theoremate, quod demõſtraſſe oportuit.* *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 4.*

SI fuerit linea in duas partes diuiſa, illud quod ex ductu totius in ſeipſam fit, æquũ eſt ijs quę ex ductu utriuſq; partis in ſeipſam & alterius in alterã bis: ex hoc manifeſtũ eſt, quòd in oĩi quadrato duę ſuperficies quas diameter ſecat per mediũ, ſunt ãbę quadratę. 4

CAMPANVS. Sit linea a b diuiſa in a c & b c, dico quòd quadratũ totius a b, æquũ eſt duob. quadratis duarũ linearũ a c & b c & duplo eius quod fit ex ductu unius earũ in alterã. Deſcribã quadratũ alterius partiũ, ſitq; c d b e, quadratũ lineæ c b, cui adiungam gnomẽ ſecundũ ductũ directiuũ lineæ alterius, ſcilicet a c, quẽ faciã hoc modo. In quadrato deſcripto protraham diametrum b d, & à puncto a e ducam perpẽdicularẽ ſuper lineam a b, quæ ſit a K, quã a K & diametrũ b d, producã uſquequo per penultimã petitionẽ concurrãt in puncto f, & à pũcto f producã f h æquidiſtantẽ lineæ a b, quam f h & b e, producã uſq; quo concurrant in pũcto g, & producã c d uſq; ad h, & e d uſq; ad K. Et quia duo latera d e & e b, trianguli d e b ſunt æqualia, erunt per 5 primi, duo anguli e d b & e b d æquales, & quia angulus e eſt rectus, erit per 32 primi uterq; eorũ medietas recti, eadẽ ratione uterq; duorũ angulorũ c d b & c b d, erit medietas recti. Quare per ſecundã partẽ 29 primi, et 15 eiuſdẽ, erit unuſquiſq; quatuor angulorũ qui ſunt h f d & h d f & K f d & K d f, medietas recti: ergo per 6 primi, f g & g b ſunt æquales, ſimiliter quoq; f a & a b, pari ratione f h & h d, itemq; f K & K d, quare utraq; duarũ ſuperficierũ a b g f & K d h f, eſt quadrata. Et quia totale quadratũ a b f g quod eſt quadratũ lineę a b, conſtat ex duobus quadratis quę cõſiſtunt circa diametrũ quę ſunt quadrata duarũ linearũ a c & c b, & ex duobus ſupplemẽtis quorũ unũquodq; producitur ex a c in b c, patet propoſitũ noſtrũ. Aliter. Sit linea a b, ut prius diuiſa in a c & c b, eritq; p 2 huius, quod fit ex tota a b in ſe, æquũ ei quod fit ex ipſa in a c & c b, ſed ex ipſa in a c tantũ fit quantũ ex a c in ſe & ex a c in b c, per 3 huius. Itẽq; ex ipſa a b tota in b c tantũ fit quantũ ex c b in ſe & ex c b in a c per eandẽ, ergo quod fit ex tota a b in ſe, æquũ eſt ei quod fit ex a c in ſe & in c b, & ex c b in ſe & in a c, quod eſt propoſitũ. Sed hac uia non patet corrrelarium, ſicut uia præcedenti patet, unde prima eſt autori magis conſona.

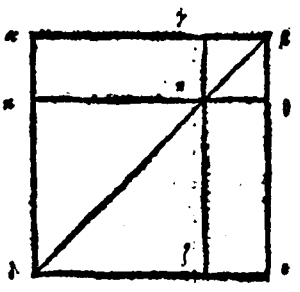

Euclid. ex Zamb. *Theorema 4.* *Propoſitio 4.*

Si recta linea ſecetur utcũq;, q̃dratũ quod fit ex tota, æquũ eſt quadratis quę fiũt ex ſegmẽtis, & ei quod bis ſub ſegmẽtis cõprehẽditur rectãgulo. 4

THEON

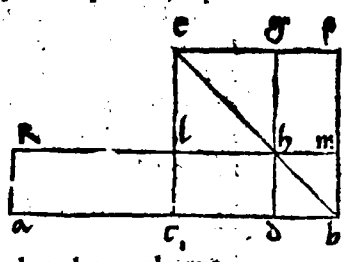
THEON ex Zamb. Recta enim linea α β, ſecetur utcũq; in ſigno γ. Dico quòd quadratũ α β, æquũ eſt quadratis quæ fiunt eſt α γ & γ β, & bis ſub α γ & γ β contento rectãgulo. Deſcribatur enim (per 46 primi) ex α ſ, quadratũ α δ ι β, & connectatur ſ δ, & (per 31 primi) per γ, utriſq; α δ & β ι parallelus excitetur γ ſ, diſpeſcens diametrũ β δ in ν ſigno, (per eandem) per ν, utriſq; α ſ et δ ι parallelus excitetur δ ν. Et quoniã parallelus eſt γ ſ ipſi α δ, & in eas incidit ſ δ (per 28 & 29 primi) ãgulus exterior γ ν β æqualis eſt interiori & oppoſito α δ β. Sed angulus α δ β, ei qui ſub α β δ (per 5 primi) eſt æqualis, quoniã latus β α, lateri α δ eſt æquale. Igitur angulus γ ν ſ, angulo ν β γ eſt æqualis: quare (per 6 primi) latus β γ, lateri γ ν eſt æquale. Sed γ β ipſi ν ν eſt æquale, & γ ν ipſi ν β: igitur ν ν ipſi ν β eſt æquale: æquilaterũ igitur eſt γ ν ν ſ. Dico etiã q; rectãgulũ, quoniã parallelus eſt γ ν ipſi β γ, & in eas incidit linea ν β, anguli igitur ν β γ & ν γ β (per 29 primi) duob. rectis ſunt æquales, angulus aũt ν ſ γ rectus eſt: rectus igitur eſt et angulus β ν ν. Quare (per 34 primi) et ex oppoſito anguli γ ν ν & ν ν β ſunt recti. Rectãgulũ igitur eſt γ ν ſ. Oſtẽſũ aũt eſt q; et æquilaterũ, quadratũ igitur eſt, eſtq; ex ſ ι, ac p hoc etiã δ ſ quadratũ eſt, et eſt ex ν ν, hoc eſt α γ. Quadrata enim δ ſ et γ ν, ſũt ex lineis α γ et ι β. Et quoniã α ν æquũ eſt ipſi ν ι, eſtq; α ν id quod ſub α γ & ι β, æqualis nãq; eſt ν γ ipſi γ β, igitur ν ι (per 43 primi) æquũ eſt ei quod ſub α γ & γ β. Igitur & α ν & ν ι, æqualia ſunt ei quod bis eſt ſub α γ & γ β. Quadrata aũt δ ſ & γ ν, ſunt ex α γ & γ β. Quatuor enim α ſ, β ν, γ ν et ν ι, ſunt eis æqualia quæ fiũt ex α γ et γ β quadratis, et ei quod fit bis ſub α γ et β γ rectãgulo. Sed δ ſ, γ ν, α γ, & ν ι, ſunt totũ α δ ι β, quod eſt quadratũ quod ex α β. Quadratũ igitur quod fit ex α β, æquũ eſt eis quæ fiunt ex α γ, & γ β quadratis, & ei quod bis ſub α γ & γ β cõprehenditur rectangulo. Si recta igitur linea ſecetur utcunq; quadratũ quod fit ex tota, æquũ eſt eis quæ ex ſectionibus fiunt quadratis, & ei quod bis cõprehenditur ſub ſectionibus rectangulo: quod demonſtraſſe oportuit.

ALITER idẽ oſtẽdere. Dico q; quadratũ α β, æquũ eſt eis quæ fiũt ex α γ et ι β quadratis ei quod bis ſub α γ et γ β cõprehẽditur rectãgulo. In eadẽ enim deſcriptione, quoniã æquale eſt α β ipſi α δ, æqualis eſt angulus α β δ ei qui ſub α δ β, (per 5 primi.) Et quoniã omnis triãguli tres anguli duobus rectis ſunt æquales (per 32 primi) trianguli α β δ tres anguli α δ β, δ β α, & β α δ, duobus rectis ſunt æquales (per eandẽ) Rectus aũt eſt angulus β α δ, reliqui ergo anguli α β δ, & α δ β, uni recto ſunt æquales, & ſunt æquales alter alteri, uterq; igitur α β δ & α δ β, dimidiũ eſt recti. Angulus aũt β γ ν, rectus eſt, æquus enim eſt ei qui ex oppoſito ad α (per 29 primi) Reliquus igitur angulus γ ν β, dimidiũ eſt recti. Angulus igitur γ ν β, angulo γ β ν eſt æqualis, quare & latus β γ, æquale eſt ipſi γ ν, ſed β γ ipſi ν ν eſt æquale, & γ ν ipſi β ν eſt æquale. Aequilaterũ igitur eſt γ ν, habet autem & angulũ γ β ν, rectũ: quadratũ eſt igitur γ ν, & eſt ex β γ, & ob id etiã δ ſ quadratũ eſt, & æquũ eſt ei quod ex α γ: igitur γ ν & δ ſ, ſunt quadrata, & æqualia ſunt eis quæ ex α γ & γ β fiunt quadratis. Et quoniã æquũ eſt α ν ipſi ν ι, eſtq; α ν id quod ſub α γ & γ β: æqualis enim eſt ν γ ipſi γ β, & ν ι igitur æquũ eſt ei quod fit ſub α γ & γ β: igitur α ν et ν ι, ſunt æqualia ei quod bis fit ſub α γ & γ β. Sũt autẽ γ ν & δ ſ, æqualia eis quæ fiũt ex α γ & γ β quadratis. Igitur γ ν, δ ſ, α ν, & ν ι, ſunt æqualia eis quæ ex α γ & γ β, & ei quod bis fit ſub α γ & γ β: ſed γ ν, δ ſ, α ν, & ν ι, totũ ſunt α ι quadratũ quod fit ex α β. Quadratũ igitur quod fit ex α β, æquũ eſt quadratis quæ fiũt ex α γ et γ β, & ei rectangulo quod bis comprehenditur ſub α γ & β γ: quod oſtendere oportuit.

CORRELARIVM. Ex hoc manifeſtũ eſt, quod in quadratis ✱æreis parallelogrãma quæ circa dimetientẽ, quadrata ſunt. Euclid. ex Camp Propoſitio 5. χωρίοις.

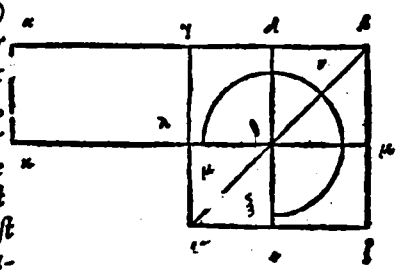
SI linea recta per duo æqualia duóq; inæqualia ſecetur, quod ſub inæqualibus totius ſectionis rectangulũ cõtinetur cũ eo quadrato quod ab ea quæ inter utraſq; eſt ſectiones deſcribitur, æquum eſt ei quadrato quod à dimidio totius lineæ in ſe ducto deſcribitur. CAMP. Sit linea a b diuiſa per æqualia in pũcto c, & per inæqualia in puncto d, dico quadratũ c b, eſſe æquale ei quod fit ex a d in d, & quadrato c d. Deſcribam quadratum c b, quod fit c b f e, in quo protraham diametrũ e b, & ducam d g æquidiſtantẽ b f, quę ſecet diametrũ e b in pũcto h, & à pũcto h educã æquidiſtantẽ lineę a b, quę ſit h k ſecans lineã b f in pũcto m, & lineã c e in pũcto l, & protrahã a k, ęquidiſtantẽ c e. Eritq; per correlariũ pręmiſſæ, utraq; duarũ ſuperficierũ l g & d m, quadrata, & per 43 primi, duo ſupplementa e h & h f, ęqualia. Ergo addito quadrato d m, utriq; erit parallelogrãmũ c m ęquale parallelogrãmo d f, et quia a l eſt ęquale c m per 26 primi, erit a h ęquale gnomoni quĩ circunſtat quadrato l g, ergo addito utriq; quadrato l g: erit a h cum quadrato l g ęquale quadrato e f, quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 5.* *Propoſitio 5.*

Si recta linea ſecetur in æqualia & non æqualia, rectangulũ comprehenſum ſub inæqualibus ſegmentis totius, unà cũ quadrato eius quæ media eſt ſectionum, æquum eſt ei quod à dimidia fit quadrato.

THEON *ex Zamb.* *Recta enim linea quædã α β ſecetur quidem in æqualia in γ, & in non æqualia in δ. Dico quòd rectangulũ comprehenſum ſub α δ & δ β unà cum quadrato quod ex γ δ, æquũ eſt ei quod fit ex γ β quadrato. Deſcribatur enim (per 46 primi) ex γ β, quadratũ γ ε ζ β, & (per primũ poſtulatũ) connectatur β ε, & (per 31 primi) per δ, utriſq; ipſarum γ ε & β ζ parallelus excitetur δ κ, ſecans β ε in puncto θ, & rurſus (per eandẽ) per θ, utriſq; α β & ε ζ parallelus excitetur κ μ æqualis ipſi α β: & rurſus (per eandem) per α, utriſq; γ λ & β μ parallelus excitetur α ν. Et quoniã (per 43 primi) ſupplementũ γ θ æquum eſt ſupplemẽto θ ζ, cõmune ponatur δ μ: totũ igitur γ μ, toti δ ζ eſt æquale. Sed γ μ ipſi α λ eſt æquale, quoniã α γ ipſi γ β eſt æqualis, & α λ igitur ipſi δ ζ eſt æquale. Commune ponatur γ θ, totũ igitur α θ ipſis δ λ & δ ζ eſt æquale. Sed α θ æquũ eſt ei quod ſub α δ & δ β, æqualis enim eſt δ θ ipſi δ β, & ζ δ λ eſt μ ν ξ gnomon. Gnomõ igitur μ ν ξ, æqualis eſt ei quod ſub α δ & δ β. Commune ponatur λ ν, quod æquũ eſt ei quod fit ſub γ δ: gnomõ igitur μ ν ξ & λ ν, ſunt æqualia rectãgulo comprehẽſo ſub α δ & δ β, & ei quod fit ex γ δ quadrato (per 36 primi.) Sed gnomon μ ν ξ & λ ν, totũ ſunt quadratũ ε ζ β quod eſt ex β γ. Rectangulũ igitur comprehenſum ſub α δ & δ β unà cum quadrato quod ex ε δ fit, æquũ eſt ei quadrato quod fit ex γ β. Si recta igitur linea &c quæ ſequuntur reliqua, ut in theoremate: quod oportuit demonſtraſſe.*

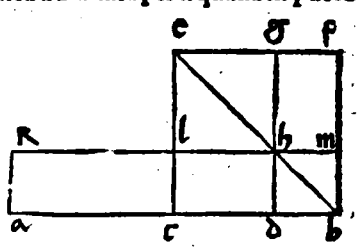

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 6.*

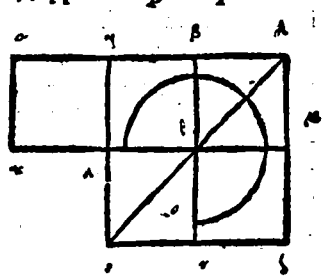
I recta linea in duo æqualia diuidatur, alia uerò ei linea in longũ addatur, quod ex ductu totius iã cõpoſitæ, in eã quæ iam adiecta eſt, cũ eo quod ex ductu dimidiæ in ſeipſam, æquũ eſt ei quadrato quod ab ea quæ cõſtat ex adiecta & dimidia in ſeipſam ducta deſcribitur. 6

CAMPANVS. Sit linea a b diuiſa per æqualia in pũcto c, eiq; addatur linea b d: dico quòd quadratũ c d, quod ſit c d e f, æquale eſt ei quod fit ex tota a d in b d & quadrato c b. Producam in quadrato prędicto e d, diametrũ d e, & ducã lineam b g æquidiſtantem d f, quæ ſecet diametrũ d e in puncto h, à quo h, producã æquidiſtãtem lineæ a b, quæ ſit h K, ſecans d f in puncto m, & c e in pũcto l, & producã a K, æquidiſtantem el, eritq; per 36 primi, a l, æqualis c h. At c h erit æqualis h f, per 42 primi, quare a l, eſt æqualis h f. Ergo addito c m utrobiq;, erit a m æquale toti gnomoni circunſtanti l g, quare l g addito utrobiq;, erit a m cũ l g, æquale toti quadrato d c. Et quia utraq; duarũ ſuperficierũ l g & b m eſt quadrata per correl. 4 huius: patet propoſitũ. *Eucl. ex Zamb.* *Theor. 6.* *Prop. 6.*

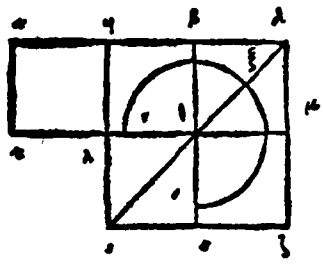

Si recta linea bifariã ſecetur, adijciaturq; ei aliqua recta linea in rectum, rectangulũ cõprehenſum ſub tota cum appoſita & appoſita, unà cum quadrato quod fit à dimidia, æquũ eſt ei quod fit ex cõiuncta ex dimidia & appoſita, tanquam ex una deſcripto quadrato. 6

THEON *ex Zam.* *Recta enim linea α β ſecetur bifariàm in ſigno γ, apponaturq; ei aliqua recta linea in rectũ β δ. Dico quòd rectãgulũ comprehenſum ſub α δ & δ β, unà cũ quadrato quod fit ex β γ, æquũ eſt ei quod fit ex δ γ, quadrato. Deſcribatur (per 46 primi) ex γ δ quadratũ γ ε ζ δ, & (per 1 poſtulatũ) cõnectatur δ ε, & (per 31 primi) per β ſignũ, utriq; earũ ε γ & δ ζ, parallelus excitetur β γ, ſecans β ε in pũcto θ, & (per eandẽ) per θ ſignũ, utriq; ipſarũ α δ & ε ζ, parallelus excitetur κ μ & inſuper (per eãdẽ) per α, utriq; earũ ε λ & δ μ, parallelus excitetur α κ. Quoniã igitur (per 36 primi) æqualis eſt α γ ipſi γ β, æquũ eſt α λ ipſi γ θ. Sed (per 34 primi) γ θ æquum eſt ipſi θ ζ, igitur & α λ ipſi θ ζ (per eandem) eſt æquale, commune apponatur ε μ: totum igitur α μ, gnomoni ν ξ o eſt æquale.*

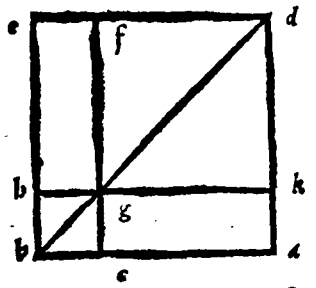
Sed α μ eſt id quod fit ſub α δ & δ β, æqualis enim eſt δ μ ipſi δ β: & gnomon igitur ν ξ ο, æqualis eſt rectangulo cõprehenſo ſub α δ & δ β. Commune apponatur λ π, quod æquũ eſt quadrato quod fit ex γ β. Rectangulũ igitur cõprehenſum ſub α δ & δ β, unà cũ eo quod ex β γ quadrato, æquum eſt ipſi ν ξ ο gnomoni, & ipſi λ π, ſed gnomõ ν ξ ο & λ π, totũ ſunt γ ι ſ δ quadratũ, quod fit ex γ δ. Rectãgulum igitur cõprehenſum ſub α δ & δ β, unà cum quadrato, quod ex β γ, æquũ eſt quadrato quod ex γ δ. Si recta igitur linea, & quæ ſequũtur reliqua: quod oſtẽdere oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 7.*

7 SI linea in duas partes diuidatur, quod fit ex ductu totius in ſeipſam, cum eo quod eſt ex ductu alterius partis in ſe ipſam, æquum eſt eis quæ ex ductu totius lineæ in eandem partem bis, & ex ductu alterius partis in ſeipſam.

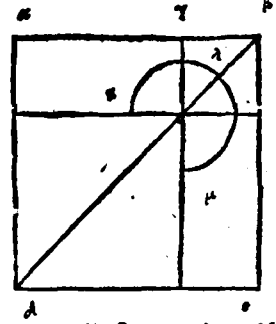
CAMPANVS. Sit linea a b diuiſa in duas partes in pũcto c, dico quòd quadratum totius a b cum quadrato b c, æquũ eſt ei quod fit ex a b in b c bis cum quadrato a c. Deſcribatur quadratum totius, quod ſit a b d e, & ducatur diameter b d, & c f æquidiſtans, b e ſecans diametrum in puncto g, & ducatur K g h æquidiſtans a b. Et quia quadratũ a e cum quadrato c h tantum ſunt, quãtum quadratum K f cum duabus ſuperficiebus a h & c e: patet propoſitũ.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 7.* *Propoſitio 7.*

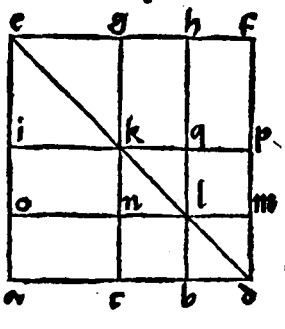
7 Si recta linea ſecetur utcunq;, & quod ex tota & quod ex uno ſegmentorũ utraq; fiũt quadrata, æqualia ſunt, rectangulo comprehenſo bis ſub tota & dicto ſegmẽto, & ei quod à reliquo ſegmento fit quadrato.

THEON *ex Zãb.* *Recta enim linea α β, ſecetur utcũq; in ſigno γ, dico q; quadrata ex α β & β γ, æqua ſunt rectãgulo cõtento bis ſub α β et β γ, et ei quod fit ex α γ quadrato. Deſcribatur enim (per 46 primi) ex α β quadratũ α δ ε β, deſcribaturq; figura. quoniã (per 43 primi) æquũ eſt α ν ipſi ν ε, cõmune apponatur γ ſ: totũ enim α ſ, toti γ ε eſt æquale. Igitur α ſ et γ ε, duplũ eſt ipſius α ſ: ſed α ſ et γ ε ſunt π λ μ gnomõ, et γ ſ quadratũ, et π λ μ igitur gnomon et γ ſ duplũ eſt ipſius α ſ. Eſt autẽ ipſius α ſ duplũ, etiã id quod bis ſub α β et β γ fit, æqualis enim eſt β ſ ipſi β γ, ergo π λ μ gnomõ, et quadratũ γ ſ, æquũ eſt rectãgulo cõtẽto bis ſub α β et β γ, cõmune apponatur δ π, quod eſt quadratũ ex α γ: gnomon igitur π λ μ, & β π & π δ quadrata, æqualia ſunt & ei quod bis ſub α β & β γ rectangulo continetur, & ei quod ex α γ fit quadrato. Sed π λ μ gnomõ, & quadrata α π & δ π, totũ ſunt α δ ε & γ ſ, quæ ſunt ex α β & β γ quadrata: quadrata igitur ex α β, β γ, æqualia ſunt rectangulo bis ſub α β & β γ cõprehenſo, cũ eo quod fit ex α γ quadrato. Si recta igitur linea, & quæ ſequuntur reliqua ut in theoremate: quod demonſtraſſe oportuit.* *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 8.*

8 SI linea in duas partes diuidatur, eiq; in longũ æqualis uni diuidentiũ adiũgatur, quod ex ductu totius iam cõpoſitæ in ſeipſam fiet, æquũ erit ijs quę ex ductu prioris lineę in eã adiectam quater, & ei quod ex ductu alterius diuidentis in ſeipſam.

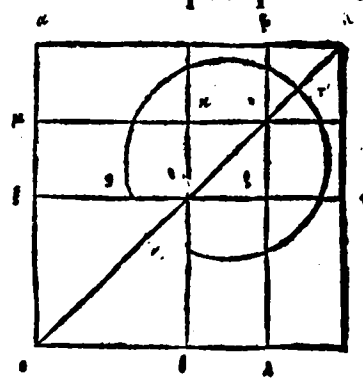
CAMPANVS. Sit a b diuiſa in pũcto c, qualitercũq; cõtingat, cui addatur b d æqualis c b, dico quòd quadratũ totius a d quod ſit a d e f, eſt æquale ei quod fit ex a b in b d quater cũ quadrato a c. Hoc autẽ patebit, ducta diametro d e, & lineis c g & b h æquidiſtantibus lineæ d f, & ſecantibus diametrũ in punctis K l, per quæ puncta ducãtur p q K r, & m l n o, æquidiſtãtes a d. Erit enim per correl. 4 huius, unaquæq; ſuperficierũ r g, n q & b m, quadrata. Et quia c b poſita eſt

ta eſt æqualis b d, erit utraq; ſuperficierũ c l & l p, quadrata. Eruntq; quatuor quadrata diuidentia quadratũ c p, æqualia, & quia totus gnomo circunſtans quadrato r g, eſt per 36 & 43 quadruplus ei quod ex a b in b d, quia quadruplus ad ſuperficiem a l: patet propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 8. *Propoſitio* 8.

Si recta linea ſeceť utcũq;, rectangulũ cõprehẽſum quater ſub tota & uno ſegmẽtorũ cũ eo quod ex reliquo ſegmẽto eſt quadrato, æquũ eſt ei quod fit ex tota et prędicto ſegmẽto tanq; ab una deſcripto quadrato. 8

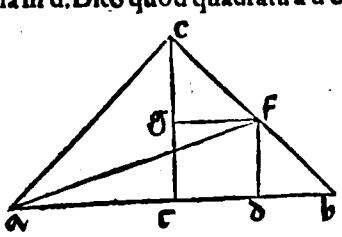
THEON ex Zamb. *Recta enim linea quædã α β ſecetur utcunq; in ſigno γ, dico quòd quater ſub α β & β γ cõprehenſum rectangulũ, unà cũ eo quod ex α γ quadrato, æquũ eſt eſt ei quod fit ex α β et β γ, tanquã ab una deſcripto quadrato. Producãtur enim (per 6 ſecũdi) in rectã lineã ipſi α β recta linea β δ, et põatur ipſi γ β æqualis β δ (per 3 primi) Et (per 46 primi) ex α δ deſcribatur quadratũ α ε ζ δ, et deſcribatur dupla figura. Quoniã igitur æqualis eſt γ β ipſi β δ, ſed γ β ipſi κ κ, eſt æqualis, & β δ (per 34 primi) ipſi κ ν eſt æqualis, et κ κ igitur ipſi κ ν eſt æqualis. et perinde π ρ ipſi ρ o eſt æqualis. Et quoniã æqualis eſt β γ ipſi β δ, & κ κ ipſi κ ν, æquũ eſt igitur γ κ ipſi κ δ, & κ ρ ipſi ρ ν, (per 36 primi.) Sed (per 43 primi) γ κ ipſi ρ ν eſt æquale: ſupplementa enim ſunt parallelogrãmi γ o, & κ δ, igitur ipſi ν ρ eſt æquale. Igitur δ κ, γ κ, ν ρ, & ρ ν, ſibi inuicẽ ſunt æqualia: ipſa quatuor igitur quadruplicata ſunt ipſius γ κ. Rurſus quoniã æqualis eſt γ β ipſi β δ, ſed β δ quidẽ ipſi β κ, hoc eſt ipſi γ κ eſt æqualis: & γ β igitur, hoc eſt κ κ ipſi κ π eſt æqualis: et γ κ igitur ipſi κ π eſt æqualis. Et quoniã æqualis eſt γ κ ipſi κ π & π ρ ipſi ρ o, æquum eſt α κ ipſi μ π, & π λ ipſi ρ ζ, ſed μ π ipſi π λ (per 43 primi) eſt æquale: ſupplementa enim ſunt parallelogrãmi μ λ: & α κ igitur ipſi ρ ζ (per 43 eiuſdẽ) eſt æquale. Quatuor igitur α κ, μ π, π λ, & ρ ζ, ſibi inuicẽ ſunt æqualia: quatuor igitur quadruplicata ſunt ipſius α κ. Oſtenſum autẽ eſt quòd quatuor γ κ, κ δ, κ ρ, & ρ ν ipſius γ κ quadruplicata: octo igitur quæ gnomonẽ σ τ υ cõplectũtur, quadruplicata ſunt ipſius α κ. Et quoniã α κ eſt quod ſub α β & β δ, æqualis enim eſt β κ ipſi β δ quod igitur quater eſt ſub α β & β δ, quadruplicatũ eſt ipſius α κ: oſtenſum eſt autẽ quòd ipſius α κ quadruplicatũ, eſt gnomon σ τ υ. Igitur id quod quater eſt ſub α β & β δ, gnomoni σ τ υ æquũ eſt. Cõmune apponatur ξ δ, quod æquũ eſt quadrato quod ex α γ. Rectangulũ igitur quater ſub α β & β δ comprehenſum, cũ quadrato quod ex α γ, æquũ eſt gnomoni σ τ υ & (ei quod eſt) ξ δ. Sed ε τ υ gnomon & ξ δ, totum ſunt α ε ζ δ quadratũ, quod eſt ex α δ: quod igitur quater ſub α β & β δ, unà cũ eo quod fit ex α γ, æquũ eſt ei quod fit ex α δ quadrato: æqualis autẽ eſt β δ ipſi β γ. Rectãgulũ igitur comprehenſum quater ſub α β & β γ, unà cum eo quod fit ex α γ quadrato, æquum eſt ei quod fit ex α δ, hoc eſt ei quod ex α β & β γ tanquam ab una deſcriptum eſt quadrato. Si recta igitur linea, & quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 9.

I linea in duo æqualia duoq; inæqualia diuiditur, quæ fiunt ex ductu utriuſq; inæqualium ſectionũ in ſeipſam pariter accepta, duplũ ſunt utriſq; pariter acceptis, quę quidẽ ex dimidia, eaq; quæ utriq; ſectioni interiacet quadratis, deſcribũť. 9

CAMP. Sit linea a b diuiſa per æqualia in c, & per inæqualia in d. Dico quòd quadratũ a d & quadratũ d b ſimul iuncta, dupla ſunt quadrato a c & quadrato c d ſimul iunctis. Super lineã a b, erigo lineã c e, perpendicularẽ & æqualẽ utriq; earũ linearũ a c & c b, & produco e a & e b, eritq; per 32 primi, uterq; angulorũ a & b, & uterq; angulorũ partialiũ qui ſunt ad e, medietas recti, totusq; e, rectus. Et produco d f, æquidiſtãtẽ c e, & perpẽdicularẽ ſuper lineã a b, eritq; uterq; angulorũ d, rectus, & ãgulus d f b, medietas recti per 32 primi, ſiue 2 partẽ 29 primi. Quare per 6 primi d f & d b ſunt

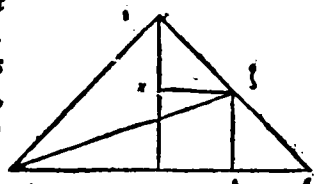
æqualia. A puncto f duco f g, æquidiſtantẽ a b, eritq; per 2 partẽ 29 primi, & per 32 eiuſdẽ, uterq; angulorũ g, rectus, & angulus e f g per 32 medietas recti, quare per 6 eiuſdẽ, latera e g & g f, ſunt æqualia. Et quia per penultimam eiuſdem, quadratum e f eſt æquale quadrato e g, & quadrato g f, ipſum erit duplum ad quadratum g f, quare ad quadratum c d. Item quia per eandem quadratum e a eſt æquale quadrato a c & quadrato c e, ipſum erit duplum ad quadratum a c: & quia quadratum a f eſt æquale quadrato e f & a e per eandem, ipſum erit duplum ad quadra-

tum a c & ad quadratum c d. Sed quadratū a f, eſt iterū æquale per eandem quadrato a d & quadrato d f, ergo quadratum d & quadratum d f, dupla ſunt ad quadratum a c & ad quadratum c d. Et quia quadratum d f eſt æquale quadrato d b, erunt quadrata duarum linearum a d & d b, dupla quadratis duarū linearū quæ ſunt a c & c d. quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 9.* *Propoſitio 9.*

9 Si recta linea ſecetur in æqualia & non æqualia, quæ ab inæqualibus totius ſegmētis fiunt quadrata, dupla ſunt eius quod à dimidia & eius quod ab ea quæ media eſt ſectionū fit, quadratorū.

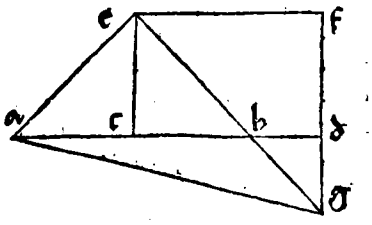
THEON *ex Zamb.* *Recta enim linea quædam α β, ſecetur in æqualia in ſigno γ, & in non æqualia in δ. Dico quòd quadrata ex α δ & δ β, dupla ſunt eorum quæ ex α γ & γ δ ſunt quadratorum. Excitetur enim (per 11 primi) ex γ ſigno ipſius α β, ad āgulos rectos γ ζ, & ponatur (per 3 primi) æqualis utriq; ipſarum α γ & γ β, & (per 1 poſtulatum) cōnectantur α ζ & ζ β. Et (per 31 primi) per δ ipſi ζ γ, parallelus excitetur δ ſ, & (per eandem) per ſ ipſi α β, parallelus excitetur ſ κ, & (per 1 poſtulatū) connectatur α ſ. Et quoniam æqualis eſt α γ ipſi γ ζ, æqualis eſt (per 5 primi) angulus ζ α ſ angulo ſ ζ α. Et quoniā rectus eſt angulus qui ad γ, reliqui igitur anguli ζ α ſ & α ſ ζ, uni recto ſunt æquales: uterq; igitur eorum qui ſub α ζ γ & ζ α ſ, recti dimidius eſt. Ob id quoq; & uterq; ipſorum ζ β γ & γ ζ β, recti dimidius eſt. Totus ĩgitur α ζ β, rectus eſt. Et quoniam qui ſub α ζ ſ recti dimidius eſt, rectus autē qui ſub ζ α ſ, æqualis enim interiori eſt oppoſito (per 29 primi) hoc eſt ipſi ζ γ β, reliquus igitur qui ſub ζ α ſ, recti dimidius eſt.*

Aequus igitur eſt (per 6 cōmunē ſentētiā) qui ſub α ζ ſ, ei qui ſub ζ ſ α: quare (per 6 primi) et latus ζ α, lateri ſ α eſt æquale. Rurſus quoniā āgulus qui ad β, recti dimidius eſt, rectus autē eſt qui ſub ſ δ β, æqualis enim rurſus eſt interiori & oppoſito ipſi ζ γ β (per 29 primi) reliquus igitur qui ſub β ſ δ, recti dimidius eſt. Aequalis igitur eſt angulus qui ad β ipſi δ ſ β. Quare (per 6 primi) & latus δ ſ, lateri δ β eſt æquale. Et quoniā α γ æqualis eſt ipſi γ ζ, & æquum eſt quod ex α γ ei quod ex γ ζ: quadrata igitur quæ ſunt ex γ α & γ ζ, eius ſunt dupla quod eſt ex α γ. At (per 47 primi) eis quæ ſunt ex α γ & γ ζ, æquum eſt quod ex ζ α fit quadratum: angulus enim qui ſub α γ ζ, rectus eſt. Igitur quod ex α ζ fit, eius quod eſt ex α ſ, duplum eſt. Rurſus quoniam æqualis eſt ζ α ipſi α ſ, æquum eſt id quod ex ζ α, ei quod ex α ſ. quadrata igitur quæ ſunt ex α ζ & ζ ſ, dupla ſunt quadrati quod ex α ſ. Quadratis autem quæ fiunt ex ζ α, & α ſ, æquum eſt id quod ex ζ ſ (per 47 primi) quadratum igitur quod ex ζ ſ, duplum eſt eius quod ex α ſ. Aequalis autem eſt α ſ ipſi ſ δ: igitur quod ex ζ ſ duplum eſt eius quod ex γ δ. Eſt autem & id quod ex δ ζ, duplum eius quod fit ex α γ. Quadrata igitur, quæ ex α ζ & ζ ſ, quadratorum quæ fiunt ex α ζ & γ δ, dupla ſunt. Eis autem quæ fiunt ex α ζ & ζ ſ, æquum eſt id quod ex α ſ fit quadratum (per 47 primi.) Rectus enim eſt angulus qui ſub α ζ ſ. Quadratum igitur ex α ſ, eorum quæ ex α ζ & γ δ fiunt, duplum eſt. Ei autem quod fit ex α ſ, æqualia ſunt ea quæ fiunt ex α δ & δ ſ (per 47 primi) rectus enim eſt angulus qui ad δ. Ea igitur quæ ex α δ & δ ſ, dupla ſunt eorū quæ ex α γ & γ δ fiunt quadratorū. Aequalis autē eſt δ ſ ipſi δ β, quadrata igitur quæ ex α δ & δ β fiunt, dupla ſunt eorum quæ ex α γ & γ δ fiunt, quadratorū. Si recta igitur linea ſecetur in partes æquales & inæquales, quæ ab inæqualibus totius ſegmentis fiūt quadrata, dupla ſunt eius quod ex dimidia, & ex medio ſegmentorum fit, quadratorum: quod oportuit demonſtrare.

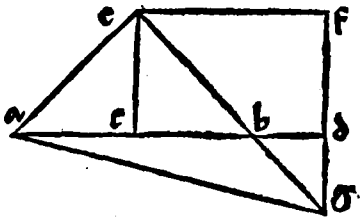
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 10.*

10 Si linea in duo æqualia diuidatur, eiq; in longum alia addatur, quadratum quod deſcribitur à tota cum addita, & quadratū quod ab ea quæ addita eſt utraq; quadrata pariter accepta, ei quadrato quod à dimidia, eiq; quod ab ea producitur quæ ex dimidia adiectaq; cōſiſtit, utriſq; quadratis pariter acceptis dupla eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. *Sit linea a b diuiſa per æqualia in c, & addita ſibi linea b d, dico quòd duo quadrata duarū linearum a c & b d, pariter accepta, dupla ſunt duobus quadratis duarum linearum a c & c d, pariter acceptis. Erigo c e perpendicularē ſuper lineā a b, & æqualē utriq; linearū a c & c b, & perficio triangulum a e b, ductis lineis a e & e b, eritq; ut in præmiſſa uterque angulorum a & b, & uterque eorum, qui ſunt ad e, medietas recti per 32 primi, totuſq;*

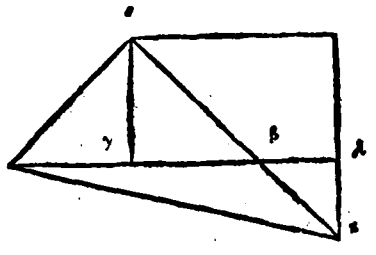
totus q̃ e eſt rectus. A puncto e, produco e f, æqualem & æquidiſtantem c d, & produco f d & e b, quouſque concurrãt in puncto g, & produco lineã a g. Erit q̃ per ultimã partẽ 29 primi, angulus c e f, rectus, ſed angulus c e b, eſt medietas recti, ergo angulus b e f, eſt ſimiliter medietas recti, & quia per 33 primi, f d eſt æquidiſtãs c e, erit per 34 eiuſdẽ, angulus f rectus, ergo per 32 eiuſdẽ, erit angulus e g f medietas recti: item per eandẽ, angulus d b g ſimiliter medietas recti, propter id quòd angulus b d g eſt rectus, ergo per 6 eiuſdem, duo latera e f & f g ſunt æqualia, item duo latera d b & d g ſunt æqualia. Ergo per penultimã eiuſdem, quadratum e g, duplum eſt ad quadratum e f: quare ad quadratum c d. Item q̃ per eandem, quadratum a e, duplum eſt ad quadratum a c. Et quia quadratum a g eſt per eandem æquale quadratis a e & e g, ſimiliter quoque & quadratis a d & d g, at quia quadratum d g eſt æquale quadrato b d, erunt duo quadrata duarũ linearum a d & b d pariter accepta, dupla duobus quadratis duarum linearũ a c & c d pariter acceptis, quod eſt propoſitũ. Hæc autẽ & omnes præmiſſæ, ueritatẽ habent in numeris ſicut & in lineis.

Euclid. ex Zamb. Theorema 10. Propoſitio 10.

Si recta linea ſecetur bifariàm, apponatur autem ei quæpiam recta linea in rectum, quod ex tota cum appoſita & quod ex appoſita utraque quadrata, dupla ſunt eius quod ex dimidia & eius quod ex adiacente dimidia & adiuncta, tanquam ex una deſcriptorum quadratorum.

THEON ex Zamb. *Recta enim quædam linea α β, ſecetur bifariàm in γ, apponatur q̃ ei quæpiam recta linea in rectum, β δ. Dico quòd quadrata quæ ex α δ & δ β, dupla ſunt quadratorũ quæ fiunt ex α γ & γ δ. Excitetur (per 11 primi) æqualis ab ipſo γ ſigno, ipſi α β δ ad angulos rectos γ ζ, & ponatur (per 3 primi) æqualis utriq; ipſarũ α γ & γ β, et (per 1 postulatum) connectantur ζ α & ζ β. Et (per 31 primi) per ζ, ipſi α δ parallelus excitetur ζ ξ, (& per eandem) per δ, ipſi γ ζ parallelus excitetur δ ξ. Et quòniam in parallelos rectas lineas γ ζ & δ ξ, recta quædam linea incidit ζ ξ, anguli igitur γ ζ ξ & ζ δ ξ, (per 29 primi) duobus rectis ſunt æquales. Anguli igitur ξ ζ β & ζ δ ξ, duobus rectis ſunt minores, (per eandem.) Quæ autẽ à minoribus duobus rectis producuntur (per 5 poſtulatũ) coincidunt: igitur ζ β & ξ δ productæ ad partes β δ coincidunt, producantur, & coincidant in κ, & (per 1 poſtulatum) cõnectatur α κ. Et quoniam æqualis eſt α γ ipſi γ ζ, angulus quoque α ζ γ angulo ζ α γ eſt æqualis (per 5 primi) & rectus eſt qui ad γ, dimidius ergo recti, eſt uterq; qui ſub ζ α γ & α ζ γ. Et propterea uterq; etiã qui ſub γ ζ β & ζ β γ, recti dimidius eſt: rectus igitur eſt qui ſub α ζ β. Et quoniam angulus ζ β γ recti dimidius eſt, & (per 15 primi) angulus igitur δ β κ recti dimidius eſt. Angulus autem β δ κ, rectus eſt, æqualis enim eſt ei qui ſub δ γ ζ, alterni enim: reliquus igitur angulus δ κ β, recti dimidius eſt. Igitur (per 6 communem ſententiam primi) angulus δ κ β, recti dimidius eſt. Igitur (per 6 communem ſententiam primi) angulus δ κ β, ei qui ſub δ β κ eſt æqualis. Quare (per 6 primi) & latus β δ, lateri κ δ æquum eſt. Rurſus quoniam angulus ζ κ ξ, recti dimidius eſt, rectus autẽ qui ad ξ, æqualis enim (per 34 primi) ex oppoſito ei qui α δ γ: reliquus igitur ãgulus ξ ζ κ, recti dimidius eſt. Angulus igitur ζ κ ξ, angulo ξ ζ κ eſt æqualis. Quare (per 6 primi) & latus ξ κ, lateri ξ κ eſt æquale. Et quoniã æqualis eſt ζ γ ipſi γ α, quadratũ quoq; quod ex ζ γ, ei quod eſt ex γ α quadrato, æquum eſt: quadrata igitur ſunt ex ζ γ & γ α, dupla ſunt eius quod fit ex α γ, quadrati. Eis autẽ quæ fiũt ex ζ γ & γ κ (per 47 quæ primi) æquũ eſt id quod ex ζ α. Quadratũ igitur quod ex ζ α, duplũ eſt eius quod fit ex α γ. Rurſus quoniam æqualis eſt κ ξ ipſi ξ ζ, quadratũ quod fit ex κ ξ, æquũ eſt ei quod fit ex ζ ξ quadrato: quadrata igitur quæ ex κ ξ & ζ ξ fiunt, eius quod fit ex ζ ξ, dupla ſunt. Eis autẽ quæ fiunt ex κ ξ & ξ (per 47 primi) æquũ eſt id quadratum quod fit ex ζ κ: id igitur quod fit ex ζ κ, duplum eſt eius quod fit ex ζ ξ. Aequalis autem eſt ζ ξ ipſi γ δ: id igitur quod fit ex ζ κ, duplum eſt eius quod fit ex γ δ. Patuit autem quòd & id quod fit ex ζ α, duplum eſt eius quod fit ex α γ. Quadrata igitur quæ fiunt ex α ζ & ζ κ, eorum quæ fiunt ex α γ & γ δ quadratorum, dupla ſunt. Quadratis autem quæ fiunt ex α ζ & ζ γ, æquum eſt id quod fit ex α κ quadratũ (per 47 primi) Quadratum igitur quod fit ex α κ, eorum quæ fiunt ex α γ & γ δ, duplum eſt. Ei autem quod fit ex α κ, æqualia ſunt quadrata quæ fiunt ex α δ & δ κ. Quadrata igitur quæ fiũt ex α δ & δ κ, dupla ſunt eorum quæ ex α γ & γ δ fiunt, quadratorum: æqualis autem eſt δ κ ipſi δ β. Quadrata igitur quæ fiunt ex α δ & δ β, dupla ſunt eorum quæ fiunt ex α γ & γ δ quadratorũ. Si recta igitur linea ſecetur bifariàm, & quæ ſequuntur reliqua ut in theoremate, quod oſtendere oportebat.*

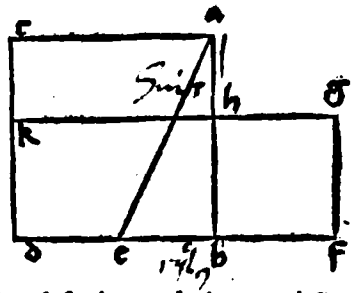

Euclides

Euclid.ex Camp. Propoſitio 11.

11 DAtam lineam ſic ſecare, ut quod ſub tota & una portione rectangulum cõtinetur, æquum ſit ei quod fit ex reliqua ſectione quadratum.

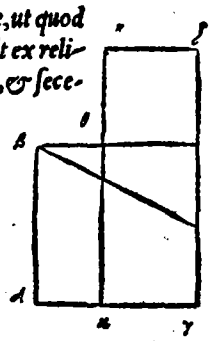
CAMPANVS. Sit linea data a b, quam uolumus ſic diuidere: ut quod ex tota & una eius portione producitur, æquum ſit quadrato alterius. Deſcribo quadratum ipſius a b, quod ſit a b c d. Latus b d diuido per æqualia in e, & produco a e: & e b produco uſq; ad fiita quòd e f ſit æqualis a e. Et ex b f portiõe extrinſeca, deſcribo quadratum quod ex latere a b reſecat portionem æqualem b f, quæ ſit b h: & quadratum deſcriptum ſit b f h g. Dico quòd a b ſic eſt diuiſa in puncto h, quòd illud quod fit ex tota a b in eius portionem h a, eſt æquale quadrato h b. Produco g h uſque ad k, quę erit ęquidiſtans a c. Quia ergo linea d b diuiſa eſt per æqualia in e, & eſt ſibi addita linea b f, erit per 6 huius, quod fit ex d f in b f cũ quadrato e b, æquale quadrato e f: quare & quadrato e a: quare per penultimã primi, quadratis duarum linearum e b & b a. Ergo dempto ab utriſq; quadrato lineæ e b, erit quod fit ex d f in b f, & ipſum eſt ſuperficies d g, ęquale quadrato lineæ a b. Ergo dempto ab utriſq; parallelogrãmo h d, erit quadratum h f æquale parallelogrammo h c. Et quia quadratum h f eſt quadratum lineæ h b, & parallelogrammum h c producitur ex c a, quæ eſt æqualis a b, in a h, patet factum eſſe propoſitum. ¶ Ad hoc autem faciendũ in numeris, non labores: quia impoſsibile eſt numerum ſic diuidi, ut hic undecima proponit, ſicut ſcies, ſexti 26 te docente.

Euclid.ex Zamb. Problema 2. Propoſitio 11.

11 Datam rectam lineam ſecare, ut quod ſub tota & altero ſegmento comprehenſum rectangulũ, æquum ſit ei quod fit ex reliquo ſegmento quadrato.

THEON ex Zamb. *Sit data recta linea α ζ: oportet autem ipſam α β ſecare, ut quod ſub tota & altero ſegmento comprehenſum rectangulum, æquum ſit ei quod fit ex reliquo ſegmento, quadrato. Deſcribatur (per 46 primi) ex α β, quadratum α β γ δ, & ſecetur (per 10 primi) α γ, bifariàm, in ι, ſigno, & connectatur ζ ι. Et extendatur (per 2 poſtulatum) γ α, in ſ, & ponatur (p 3 primi) ipſi β ι, æqualis ι ſ. Et (per 46 primi) ex α ſ deſcribatur quadratũ ſ ν α θ, & extendatur (per 2 poſtulatũ) ν θ, in κ. Dico quòd α β, ſecatur in θ, ut quod ex α β, & β θ, comprehenſum rectangulum, æquum ſit ei quod fit ex α δ, quadrato. Quoniam enim recta linea α γ ſecta eſt bifariàm in ι, adiacet autem ei α ſ, igitur (per 6 ſecundi) rectangulũ comprehenſum ſub γ ſ, & ſ α, unà cum eo quod fit ex α ι, quadrato, æquũ eſt ei quod fit ex ι ſ quadrato, æqualis autẽ eſt ι ſ, ipſi ι ζ: rectangulum igitur comprehenſum ſub γ ſ, & ſ α, unà cum eo quod fit ex ι α quadrato, æquum eſt ei quod fit ex ι β quadrato. Sed ei quod fit ex ι ζ, æqualia ſunt (per 47 primi) ea quæ fiunt ex β α, & α ι, quadrata: rectus enim eſt angulus qui ad α. Quod igitur eſt ſub γ ſ, & ſ α, cum eo quod fit ex α ι, æquum eſt eis quæ fiunt ex β α, & α ι. Commune auferatur id quod ex α ι, reliquum igitur rectangulum comprehenſum ſub γ ſ, & ſ α: æquum eſt ei quod fit ex α ζ, quadrato. Et id quidẽ quod fit ſub γ ſ, & ſ α, eſt ipſum ſ ν: æqualis enim eſt ſ α, ipſi ſ κ. Id autem quod fit ex α β, eſt ipſum α δ. Igitur ſ κ æquum eſt ipſi α δ. Commune auferatur α κ, reliquum igitur ſ δ, ipſi θ δ, eſt æquale. Eſt autem θ δ, id quod ſub α β, & ζ θ, æqualis enim eſt α β, ipſi β δ. At ſ θ, id eſt quod ex α δ. Rectangulum igitur comprehenſum ſub α ζ & ζ θ, æquum eſt ei quod fit ex δ α, quadrato. Data igitur recta linea α ζ, in θ, diſſecta eſt, ut rectangulum ſub α β, & β θ comprehenſum, æquum ſit ei quod ex α δ fit quadrato: quod feciſſe oportuit.*

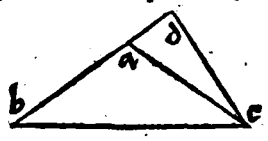

Euclid.ex Camp. Propoſitio 12.

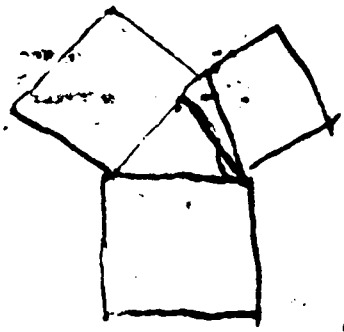
12 IN his triangulis qui obtuſum habent angulũ, tanto ea quę obtuſum ſubtendit angulum, ambobus reliquis lateribus quæ obtuſum cõtinent angulum amplius poteſt, quantum eſt quod continetur bis ſub uno eorum, atq; ea quæ ei directè iuncta ad obtuſum angulũ, à perpendiculari extrà deprehenditur.

CAMPANVS. Sit triangulus a b c, habens angulum a, obtuſum. A puncto c, ducatur linea perpendicularis ad lineam b a, quæ neceſſariò cadet extra triangulum a b c: alioqui angulus obtuſus eſſet rectus aut minor recto per 16 primi: ſit ergo c d perpẽdicularis ſuper lineam a b productam uſq; ad d. Dico quòd quadratum lateris b c quod ſubtenditur angulo obtuſo, tanto maius eſt duobus quadratis duarum linearum a b & a c ambientibus ipſum angulum obtuſum, quantum eſt illud quod fit ex b a in a d bis. (Potentia enim lineæ, reſpectu quadrati ſui eſt, unde tantum dicitur poſſe linea quælibet, quantum in ſe ducta producit.) Erit enim per 4 huius, quadratum b d, æquale duobus quadratis duarum linearum b a & a d, & duplo eius quod fit ex b a in a d. Et quia quadratum b c per penultimam primi eſt æquale quadrato b d & quadrato d c: ipſum erit æquale quadratis trium linearũ b a, a d, & d c, & duplo eius quod fit ex b a in a d. Sed per eandem, quadratum a c, eſt æquale quadratis a d & d c. ergo quadratum b c, eſt æquale quadratis duarum linearum b a & c a: & duplo eius, quod fit ex b a in a d. Quare b c tanto amplius poteſt duabus lineis b a, a c, quantum eſt duplum eius quod fit ex b a in a d. Iam enim diximus quòd tantum dicitur poſſe linea quælibet, quantum in ſe ducta, producit: quod eſt propoſitum.

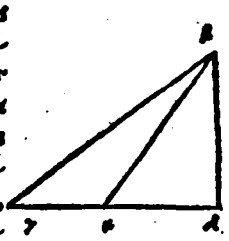

Euclid. ex Zamb. Theorema 11. Propoſitio 12.

In obtuſi angulis triangulis, quod ab obtuſum angulum ſubtendente latere fit quadratum, maius eſt eis quæ fiunt ab obtuſum angulum comprehendentibus lateribus, quadratis, comprehenſo bis ſub uno eorum qui ſunt circa obtuſum angulum, in quod protractum cadit perpendicularis, & aſſumpto extrinſecus ſub perpendiculari ad obtuſum angulum. 12

THEON ex Zamb. *Sit obtuſi anguli triangulum α β γ, obtuſum habens angulum β α γ, & ducatur ex β ſigno, in γ α, productam (per 12 primi) perpendicularis β δ. Dico quòd quadratum quod ex β γ, maius eſt eis quæ fiunt ex β α, & α γ, quadratis: bis ſub γ α, & α δ, comprehenſo rectangulo. Quoniam enim recta linea γ δ, ſecta eſt utcunq; in α, ſigno: igitur (per 4 ſecũdi) quod fit ex γ δ æquum eſt eis quæ fiunt ex γ α, & α δ, quadratis, & bis ſub γ α & α δ comprehenſo rectangulo. Commune ponatur id quod ex δ β. Ea igitur quæ ſunt ex γ δ, & δ β, æqua ſunt eis quæ fiunt ex γ α, & α δ, & δ β, quadratis, & bis ſub γ α & α δ, cõprehenſo rectangulo. Sed eis quæ ſunt ex γ δ & δ β: æquum eſt id quod ex γ β, (per 47 primi) rectus enim eſt angulus qui ad δ. Eis autem quæ fiunt ex α δ, & δ β, (per eandem) æquum eſt id quod fit ex α β. Quadratum igitur quod fit ex γ β, æquum eſt eis quæ fiunt ex γ α & α β, quadratis (per eandem) & bis ſub γ α, & α δ, comprehenſo rectangulo. Quare quadratum quod fit ex γ β, eis quæ fiunt ex γ α, & α β, maius eſt: bis ſub γ α, & α δ, comprehenſo rectangulo. In amblygonijs igitur triangulis, quod ab obtuſum angulum ſubtendente latere fit quadratum, maius eſt, & quæ ſequuntur reliqua: quod oſtendere oportuit.*

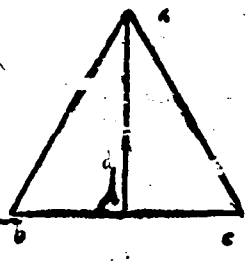

Euclid. ex Camp. Propoſitio 13.

Mnis oxygonij tanto ea quæ acutum reſpicit angulum ambobus lateribus angulum acutum continentibus minus poteſt: quantum eſt quod bis continetur ſub uno eorum, cui perpendicularis intrà ſuperſtat, eaq; ſui parte quæ perpendiculari angulóq; acuto interiacet. 13

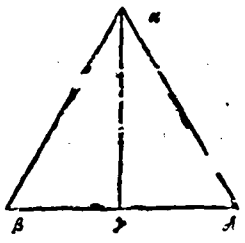
CAMPANVS. Quod hic proponitur de latere ſubtenſo alicui angulo acuto, in triangulo oxygonio: ueritatem habet de latere ſubtenſo cuilibet angulo acuto in omni triangulo, ſiue fiat orthogonius, ſiue amblygonius, ſiue oxygonſus. Sit ergo in triangulo a b c, quicunq; triangulus fuerit, angulus c acutus: qui ſi fuerit oxygonius, ducatur perpendicularis ab quouis angulorum a uel b, ad quamuis baſin b c uel a c: quia cùm ſic fuerit, ſemper cadet perpendicularis intra triangulum. Si autem ſit amblygonius aut orthogonius, ab angulo obtuſo uel recto ducatur perpendicularis ad latus oppoſitum, quam manifeſtũ eſt cadere intra triangulum. Et, ut ſimpliciter dicã, cùm in omni triãgulo ſint duo acuti anguli, neceſſariò erit alter reli-

reliquorum angulorum qui ſunt a & b, acutus. Ducam igitur perpendicularem, ad lineam illam quæ duobus acutis interiacet. Sit ergo ut trianguli a b c: angulus b etiam ſit acutus: ducam ergo ad b c, perpendicularem quæ ſit a d, quæ (ut dictum eſt) cadet intra triangulum. Dico itaq; quòd quadratum lateris a b quod ſubtenditur angulo acuto c, tanto minus eſt duobus quadratis duarum linearum a c & c b, quantum duplum eius quod fit ex b c in d c. Vel dico quòd quadratum a c quod etiam ſubtenditur angulo b quem poſuimus acutum (quicquid fuerit de angulo a) tanto minus eſt duobus quadratis duarum linearum a b, & b c, quantum eſt duplum eius quod fit ex c b in b d. Erit enim per 7 huius, quadratũ b c cũ quadrato d c, æquale ei quod fit ex b c in d c bis, & quadrato alterius partis ſcilicet b d, quare addito utriq; quadrato a d, erit quadratũ b c cum quadratis duarum linearum a d & d c, æquale quadratis duarum linearũ a d & d b, & duplo eius quod fit ex c b in c d. At quia per penultimam primi, quadratum a c eſt æquale quadratis duarum linearum a d & d c: erit quadratum b c cum quadrato a c, æquale quadratis duarum linearum a d & b d, & duplo eius quod fit ex b c in c d. Sed per eandem penultimã primi, quadratũ a b, æquum eſt quadratis duarum linearum a d & b d: ergo quadratum b c cum quadrato a c, æquum eſt quadrato a b: & duplo eius quod fit ex b c in c d: quare tanto minus poteſt a b duobus lateribus b c & a c: quantum eſt duplum eius quod fit ex b c in c d, quod eſt propoſitum. Simili modo probabis, latus a c quod ſubtenditur angulo b acuto, poſſe tãto minus duobus lateribus a b & b c: quantum eſt duplum eius quod fit ex c b in b d. ¶ Notandũ autem per hanc & præcedentem & penultimam primi, quòd cognitis lateribus omnis trianguli, cognoſcitur area ipſius, & auxiliantibus tabulis de chorda & arcu, cognoſcitur omnis eius angulus.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 12.* **Propoſitio 13.**

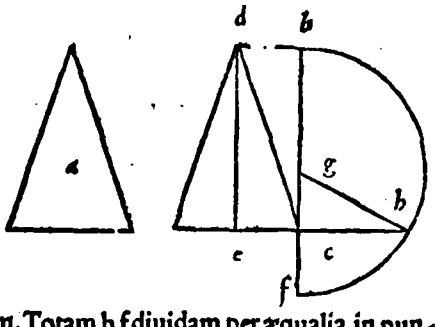
13 **In oxygonijs triangulis, quod ex acutum angulum ſubtendente fit quadratum, minus eſt eis quæ ex acutum angulum comprehendentibus lateribus fiunt quadratis: comprehenſo bis ſub uno eorum quæ ſunt circa acutum angulũ, in quod perpendicularis cadit, & ſumpto intus ſub perpendiculari ad acutum angulum.**

THEON *ex Zamb. Sit oxygonium triangulum α β γ, acutum habens angulum qui ad β, & (per 12 primi) ducatur ab α ſigno, in ℓ γ, perpendicularis α δ. Dico quòd quadratum ex α γ, minus eſt quadratis quæ fiunt ex γ β & ℓ α, comprehenſo bis rectangulo ſub γ β, & β δ. Quoniã enim recta linea β γ diſſecta eſt utcunq; in δ, igitur (per 7 ſecundi) quadrata quæ ex r β, & ℓ δ, æqualia ſunt bis ſub γ β, & β δ, comprehenſo rectangulo, & ei quod fit ex γ δ quadrato. Commune apponatur quadratum, quod ex δ α. Igitur quadrata quæ ex γ β, & β δ, & δ α, (per 7 ſecundi) æqualia ſunt rectangulo comprehenſo bis ſub γ β, & β δ, & eis quæ fiunt ex α δ, & δ r, quadratis. Sed eis quæ fiunt ex ℓ δ, & δ α, æquum eſt id quod fit ex α β, angulus enim qui ad δ, rectus eſt. Eis autem quæ fiunt ex α δ, & δ γ, æquum eſt id quod ex α r, (per 47 primi) ea igitur quæ fiunt ex γ β, & β α, æqualia ſunt ei quod fit ex α γ, & ei quod bis fit ſub γ β, & β δ. Quare ſolum quod fit ex α γ, minus eſt eis quæ fiunt ex γ β, & β α, quadratis: eo quod eſt bis ſub γ β, & β δ, comprehenſo rectangulo. In oxygonijs igitur triangulis, & quæ ſequuntur reliqua: quod oſtendere oportebat.*

Euclid. ex Camp. **Propoſitio 14.**

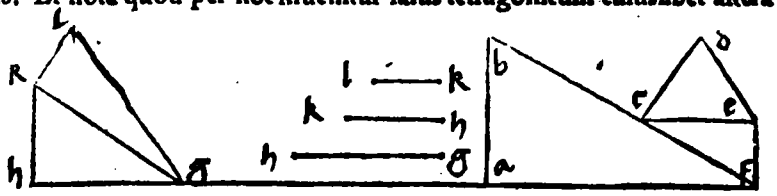
14 **DAto trigono, æquum quadratum deſcribere.**

CAMPANVS. *Sit datus trigonus a: cui nos uolumus æquum quadratum deſcribere. Deſignabo ſuperficiẽ æquidiſtãtium laterum & rectorum angulorum æqualem trigono dato, ſecundum quod docet 42 primi: ſitq; ſuperficies illa b c d e: cuius ſi latera fuerint æqualia, habemus quod quærimus: ipſa enim erit quadrata per diffinitionem. Si autem latera ſint inæqualia, tunc adiũgam minus ipſorum laterum maiori, ſecundũ rectitudinem: ſitq; linea c f, æqualis minori duorum laterum, quod eſt c e, adiuncta maiori quod eſt b c, ſecundum rectitudinem. Totam b f diuidam per æqualia, in puncto g, & facto g centro, ſuper lineam b f ſecundum quantitatem lineæ g b: deſcribam ſemicirculum b h, & latus e c producam, uſquequo ſecet circunferentiam in puncto h. Dico quòd quadra-*

tum lineæ c h, eſt æquale trigono dato. Producam lineam g h. Et quia linea b f diuiſa eſt per æqualia in g, & per inæqualia in c: erit per 5 huius, quod fit ex ductu b c in c f cum quadrato c g, æquale quadrato g f, quare & quadrato g h, quare per penultimam primi, & duobus quadratis duarum linearum g c & c h. Ergo dempto utrinque quadrato c g, erit quod fit ex b c in c f, quod eſt æquale ſuperficiei b e, eo quòd c f eſt æquale quadrato lineæ c h, quare quadratum lineæ c h, eſt æquale trigono a, quod eſt propoſitum.

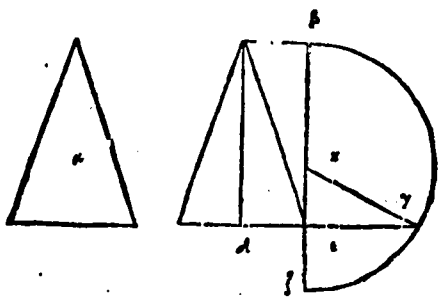
CAMPANI *additio.* Et nota quòd per hoc inuenitur latus tetragonicum cuiuslibet altera parte longioris, & ſimpliciter omnis figuræ rectis lineis cõtentæ: quæcunque fuerit, quoniam omnem figuram talem in triangulos reſoluemus: & cuiuslibet illorum triangulorũ inueniemus tetragonicum latus ſecundum doctrinam iſtius, & inueniemus per penultimam primi, lineam unam, quæ poſsit in omnia latera tetragonica inuenta. Verbi gratia, uolo inuenire latus tetragonicum rectilineæ figuræ irregularis a b c d e f, Reſoluo eam in tres triangulos qui ſunt a b f, & c d e, & f c e. Inuenio quoque ſecundum doctrinam iſtius: tria latera tetragonica iſtorum trium triangulorum, quæ ſunt g h, h k, & k l: & erigo h k, perpendiculariter ſuper g h, & produco g k, eritq; per penultimam primi, quadratum g k, æquale quadratis duarum linearum g h, & h k: & tertium latus k l, erigo perpendiculariter ſuper lineam g k, & produco lineam g l, eritq; per penultimam primi, g l latus tetragonicum totius figuræ rectilineæ propoſitæ.

Euclid. ex Zamb. *Problema* 2. *Propoſitio* 14.

Dato rectilineo, æquum quadratum conſtituere. 14

THEON *ex Zamb. Sit datum rectilineum α, oportet ei rectilineo æquum quadratum conſtituere: conſtituatur (per 45 primi) ipſi α, rectilineo: æquum parallelogrammum rectangulum β ι δ ι. Si æqualis eſt ζ ι, ipſi γ δ, factum iam eſt problema: conſtituitur enim ipſi α, rectilineo, æquum quadratũ β δ. Si autem non, ipſarum β ι, & ι δ, altera maior eſt. Sit maior ζ ι, & producatur in ſ, & ponatur ipſi ι δ, æqualis ι ſ, (per 3 primi,) & (per 10 primi) ſecetur β ſ, bifariã in ν. Et centro quidem ν, ſpatio uerò aut ν β, aut ν ſ, ſemicirculus deſcribatur β ϑ ſ, & (per 2 poſtulatum) producatur δ ι, in ϑ, & (per 1 poſtulatum) connectatur ν ϑ. Quoniam igitur recta linea ſ β, ſecta eſt in æqualia in ν, & in inæqualia in ι, igitur (per 5 ſecundi) rectangulum comprehenſum ſub β ι, & ι ſ, cum quadrato quod fit ex γ ν, æquum eſt ei quod ex ν ſ, quadrato. Aequalis autem eſt ν ſ, ipſi ν ϑ: rectangulũ igitur comprehenſum ſub β ι, & ι ſ, (per 5 ſecundi) cum eo quod ex ν ι, fit quadrato, æquum eſt ei quod fit ex ν ϑ, ei autem quod ſit ex ν ϑ, æqualia ſunt ea quæ ex ϑ ι, & ν ι, fiunt quadratis, (per 47 primi.) Quod igitur fit ſub β ι, & ι ſ, cum eo quod fit ex ν ι: æquum eſt eis quæ fiunt ex ϑ ι, & ν ι, commune auferatur quadratum quod ex ν ι: reliquum igitur rectangulum comprehenſum ſub β ι, & ι ſ, æquũ eſt ei quod fit ex ι ϑ, quadrato. Sed id quod ſub ζ ι, & ι ſ eſt, quod ipſum ζ δ, æqualis enim eſt ι ſ, ipſi ι δ, parallelogrammum igitur ζ δ, æquum eſt ei quod fit ex ϑ ι, quadrato. Sed ζ δ, æquum eſt ipſi α, rectilineo: & α igitur rectilineum æquum eſt quadrato deſcripto ex ι ϑ. Dato igitur rectilineo α, æquum quadratum conſtitutum eſt ſub ι ϑ, deſcriptum: quod feciſſe oportuit.*

LIBRI SECVNDI FINIS.

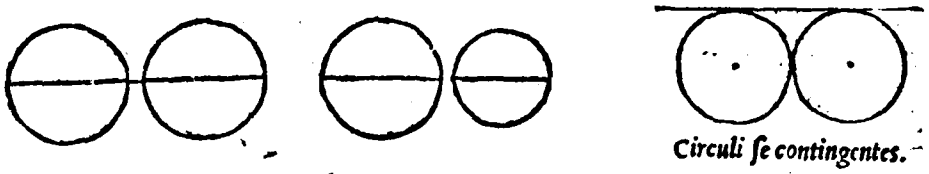
EVCLIDIS MEGARENSIS

GRAECI PHILOSOPHI, GEOMETRICORVM ELEmentorum, Liber tertius.

Ex Campano. Diffinitiones.

QVorum diametri ſunt æquales, ipſos circulos æquales eſſe, Maiores autem, quorum maiores. Et minores, quorum minores. 2 Circulum linea contingere dicitur: quæ cùm circulum tangat, in utranq; partem eiecta circulum non ſecat. 3 Circuli ſeſe contingere dicuntur, qui ſe tangentes, ſe inuicem non ſecant.

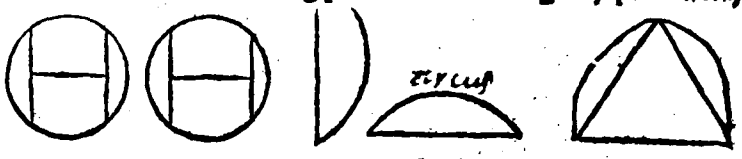
Circuli æquales. Maior. Minor. Linea circulum contingens.

Circuli ſe contingentes.

4 Rectæ lineæ in circulo æqualiter diſtare dicuntur à centro, cùm à centro ad ipſas ductæ perpendiculares, fuerint æquales. 5 Plus uerò diſtare à centro dicitur, in quam perpendicularis longior cadit. 6 Recta linea portionem circuli continens, chorda nominatur. 7 Portio uerò circunferentiæ, arcus nuncupatur. 8 Angulus autem portionis dicitur, qui à chorda & arcu continetur. 9 Supra arcum angulus conſiſtere dicitur, qui à quolibet puncto arcus ad chordę terminos duabus rectis lineis exeuntibus continetur.

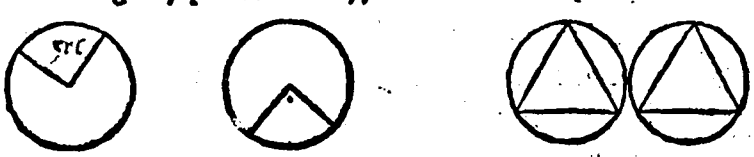
In circulo rectæ lineæ. Ang. portionis. Arcus. Angulus ſuper arcũ conſiſtens.

Chorda.

10 Sector circuli, eſt figura quæ ſub duabus à centro ductis lineis, & ſub arcu qui ab eis comprehenditur, continetur. 11 Angulus autem qui ab eis lineis ambitur, ſupra centrum conſiſtere dicitur. 12 Similes circulorum portiones dicuntur, in quibus qui ſupra arcum conſiſtunt anguli, ſibi inuicem ſunt æquales. 13 Arcus quoque ſimiles ſunt, qui æquos angulos prædicto modo ſuſcipiunt.

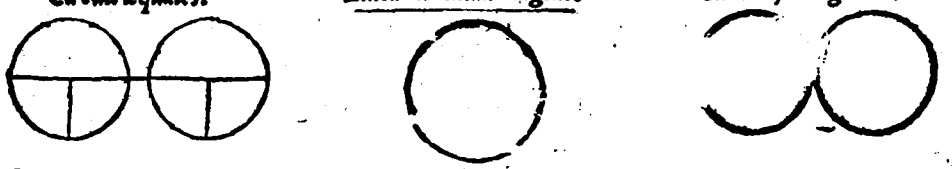
Sector circuli. Angulus ſuper centrum conſiſtens. Similes circuli portiones & ſimiles arcus.

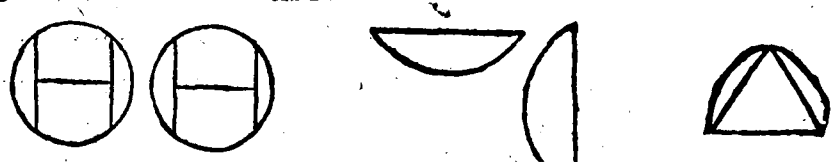
Ex Zamberto. *Diffinitiones.*

AEquales circuli ſunt, quorum dimetientes ſunt æquales, uel quorum quæ ex centris ſunt æquales. 2 Recta linea circulum tangere dicitur, quæ circulum tangens & ejecta, circulum non ſecat. 3 Circuli ſeſe tangere adinuicem dicuntur, qui ſeſe inuicē tangentes, ſe non inuicem ſecant.

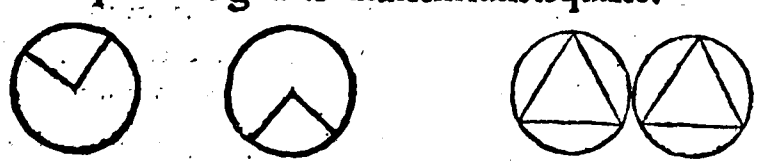
Circuli æquales. *Linea circulum tangens.* *Circuli ſe tangentes.*

4 In circulo æqualiter diſtare à centro rectæ lineæ dicuntur, cùm à centro in eas perpendiculares ductæ ſunt æquales. Magis autem diſtare dicitur, in quam maior perpendicularis cadit. 5 Segmentum circuli, eſt figura comprehenſa ſub recta linea, & circuli circunferentia. 6 Segmenti angulus eſt, qui ſub recta linea & circuli circunferentia comprehenditur. 7 In ſegmento autem angulus eſt, cùm in circunferentia ſegmenti ſumitur aliquod ſignum, & ab eo in rectæ lineæ fines, quæ baſis eſt ſegmenti rectæ lineæ coniunguntur, angulus qui continetur, ſub coniunctis rectis lineis eſt.

8 Cùm uerò comprehendentes angulum rectæ lineæ, aliquam ſuſcipiunt circunferentiam, in illa angulus eſſe dicitur. 9 Sector autem circuli, eſt cùm ad centrum circuli ſteterit angulus, comprehẽſa figura ſub angulum comprehendentibus rectis lineis, & aſſumpta ſub eis circunferentia. 10 Similia ſegmenta circuli, ſunt quæ angulos æquos ſuſcipiunt: uel in quibus anguli ſibi inuicem ſunt æquales.

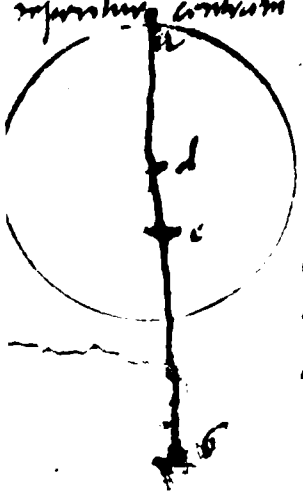

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 1.*

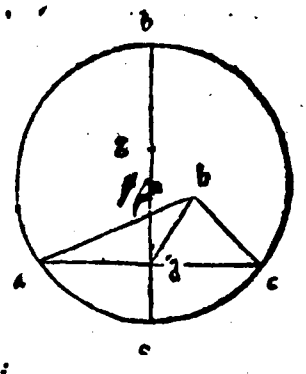
IRculi propoſiti, centrum inuenire. Vnde manifeſtum eſt quòd duabus rectis lineis in eodem circulo apud circunferentiam terminatis, neutra illarum alteram per æqualia orthogonaliter ſecat: niſi ipſa ſuper centrum tranſierit.

CAMPANVS. Sit circulus propoſitus a b c, cuius uolumus centrum inuenire. Duco in ipſo circulo lineam a c, qualitercunque contingat, quam diuido per æqualia in puncto d, à quo duco perpendicularem ad lineam a c, quam applico circunferentiæ ex utraque parte: ſitque e d b, quam rurſus diuido per æqualia in puncto f, quem dico eſſe centrum circuli. Si enim non eſt, erit autem alibi aut in linea e b, aut extra. In linea e b, non. Si enim fuerit in ea ut in punc-

to

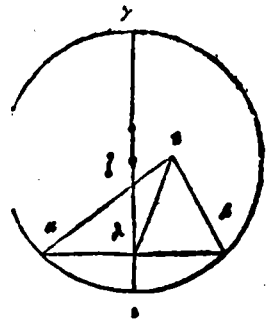
ctor g, erit linea e f maior linea e g, pars uidelicet toto, quod eſt impoſſibile. Quod ſi fuerit extra lineã e b, ut in pũcto h, ducãtur lineę h a, h d, h c. Et quia latera h d, et d a triãguli h d a ſunt ęqualia lateribꝰ h d & d c triãguli h d c, & baſis h a, baſi h c, erit (p 8 primi) angulꝰ a d h æqualis angulo c d h, quare uterq; rectꝰ, & quia angulꝰ a d b fuit etiã rectus, erit a d h ęqualis a d b (per 3 petitionem) primi, pars uidelicet toti, quod eſt impoſſibile. Non eſt ergo centrũ dati circuli alicubi, quàm in puncto f, quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Problema 1. Propoſitio 1.

Dati circuli, centrum inuenire.

THEON ex Zãb. *Sit datus circulus α β γ, oportet ipſius circuli α β γ, cẽtrũ inuenire. Excitetur in eo linea quædã recta utcũq; ſitq; α β. Et (p 10 primi) ſecetur bifariã in δ, & (p 11 eiuſdẽ) ab ipſo δ, ipſi α β, excitetur δ γ ad angulos rectos, et (per poſtulatũ ſecundũ) extẽdatur in ε, ſecetuŕq; (per 10 primi) γ ε, bifariã in ζ. Dico quòd ζ, centrum eſt circuli α β γ. Non enim, ſed ſi poßibile eſt, ſit η, & (p 1 poſtulatũ) connectatur η α, η δ, η β. Et quoniã æqualis eſt α δ, ipſi δ β, cõmunis autẽ δ η, duæ igitur α δ, et δ η, duabus η δ, & δ β, ſunt æquales altera alteri, et (p 15 diffinitionẽ primi) baſis η α, baſi η β, eſt æqualis: ex centro enim igitur (p 8 primi,) angulus α δ η, angulo β δ η, eſt æqualis. Cũ autẽ recta linea ſup rectã cõſiſtens lineã, utrobiq; angulos æquos adinuicẽ fecerit, eorũ angulorũ uterq; (p 10 primi diffinitionẽ) rectus erit. Angulus igitur β δ η, rectus eſt: at angulus ζ δ β, nõ rectus eſt. Angulus igitur ζ δ β, ãgulo β δ η (p 4 poſtulatũ) æqualis, maior minori, quod eſt impoßibile. Igitur η nõ eſt centrũ circuli α β γ. Similiter oſtendemus, quòd nullũ aliud præter ζ. Igitur ζ, centrũ eſt circuli α β γ, quod feciſſe oportuit.*

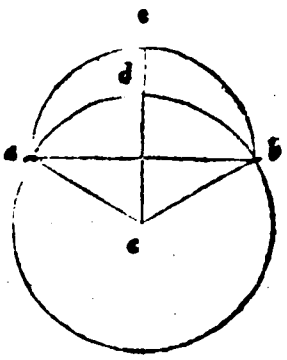

CORREL. *Hinc eſt manifeſtũ quòd ſi in circulo recta linea aliqua aliquã rectã lineam bifariã, & ad angulos rectos diſpeſcit in diſpeciente eſt centrum circuli.* Euclid. ex Camp. Propoſitio 2.

VPer circuli circunferentiã duobus punctis ſignatis, lineam rectam ductam ab altero ad alterũ circulũ ſecare neceſſe eſt.

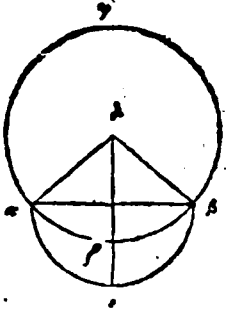
CAMPANVS. Sit ut in circunferentia circuli a b, cuius centrum ſit c, ſiguata ſunt duo puncta, quæ ſunt a & b, Dico quòd linea recta coniũgens unũ cum altero, ſecabit circulũ. Alioqui cadet extra circulũ, ſitq; a e b, linea recta: ſi poſſibile eſt. Producã lineas c a & c b, erũtq; (per 5 primi) angulus c a b & c b a æquales: protrahã item lineã c e, quæ ſecet circũferẽtiam in pũcto d, eritq; (per 16 primi) angulus a e c maior angulo c b e, quare maior ãgulo c a e, quare per (per 18 eiuſdẽ) latus a c, maius latere c e, & quia eſt æqualis c a, erit c d, maior c e, pars toto, quod eſt impoſſibile. Quia ergo lineã cõiungẽs duo pũcta a b, nõ trãſibit extra circulũ, ſecabit ipſum: quod eſt propoſitũ.

Euclid. ex Zamb. Theorema 1. Propoſitio 2.

Si in circuli circũferẽtia duo fuerint ſigna utcũq; ſumpta, ea ſigna cõnectẽs recta linea intra ipſum circulum cadit.

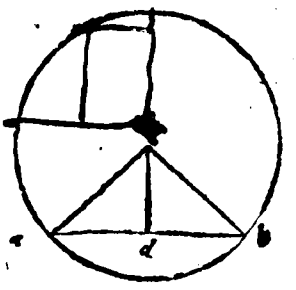
THEON ex Zãb. *Sit circulus α β γ, & in eius circũferentia ſint utcũq; bina ſigna α β. Dico quòd recta linea applicata ex α in β intra ipſum circulum α β γ, cadit. Non enim, ſed ſi poßibile eſt, cadat extra α ε β. Et contingat ſiue accipiatur centrum circuli, ſitq; illud (per præcedentem) δ, & (per 1 poſtulatum) connectatur δ α, δ β, & extendatur δ ζ, ad ε. Quoniam igitur æqualis eſt (per 15 diffinitionẽ primi) δ α, ipſi δ ζ, æqualis eſt angulus δ α ζ, angulo δ β ζ. Et quoniam trianguli δ α ε, unum latus producitur α ε ζ, igitur (per 16 primi) angulus δ ε ζ, angulo δ α ε, maior eſt. Aequalis autem eſt angulus δ α ζ, ei qui ſub δ β γ, Maior igitur eſt angulus δ ε ζ, angulo δ β ε: maiori autem angulo, maius latus ſubtenditur (per 18 primi,) maior igitur eſt δ ζ, quàm δ ε. Aequalis autem eſt (per 15 diffinitionem primi) δ ζ, quàm δ ζ, maior igitur eſt δ ζ, quàm δ ε, minor maiore, quod eſt impoßibile. Recta igitur extenſa linea ex α, in β,*

extra ipſum circulũ non cadit. Similiter etiã demonſtrabimus quòd neq; in ipſam circunferentiã intra igitur. Si in circuli circũferẽtia igitur, et quæ ſequũtur reliqua ut in theoremate: quod demõſtraſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 3.*

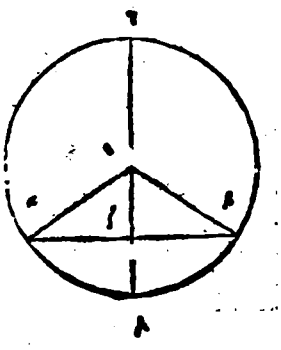
SI lineam intra circulum præter centrum collocatam alia à centro ueniens per æqua ſecet, orthogonaliter ſuper eam inſiſtere: & ſi in eam orthogonaliter ſteterit, eam per æqualia diuidere, neceſſe eſt. 3

CAMPANVS. Sit ut lineam a b collocatam intra circulum a b, cuius centrum ſit c, linea c d ueniens à centro, diuidat per æqualia. Dico quòd diuidit eam orthogonaliter, & econuerſo, uidelicet ſi diuidit eam orthogonaliter, diuidit eam per æqualia. Producam lineas c a & c b, & ponã primò quòd diuidat eam per æqualia, erunt ergo duo latera c d & d a, trianguli c d a: æqualia duobus lateribus c d, & d b, trianguli c d b, & baſis c a baſi c b: ergo (per 8 primi) angulus d unius, eſt æqualis angulo d alterius: uterque igitur eſt rectus. Quare c d, eſt perpẽdicularis ſuper a b, quod eſt propoſitum. Ponam iterum quòd c d ſit perpendicularis ſuper a b, & oſtendam quòd ipſa diuidit a b, per æqualia: erit enim propter hanc poſitionem, uterque angulorum qui ſunt ad d, rectus: quare unus æqualis alteri. At quia (per 5) primi angulus c a d, eſt æqualis angulo c b d, & latus c a æquale lateri c b, (per 26 primi) erit linea a d, æqualis lineæ d b, quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 2.* *Propoſitio 3.*

Si in circulo recta linea quædam per centrum extenſa, quandam non per centrum extenſam rectam lineam bifariàm ſecuerit, ad angulos rectos ipſam ſecabit. Et ſi ad angulos rectos ipſam ſecuerit, bifariã quoq; ipſam ſecabit. 8 *Converſa.*

THEON ex Zamb. *Sit circulus α β γ, & in eo recta quædam linea per centrum extenſa γ δ, rectam lineam quædam non extenſam per centrum α β, bifariàm ſecet in ſigno ſ. Dico quòd & ad angulos rectos eam ſecat. Contingat ſiue accipiatur centrum circuli α β γ, (per primam tertij) ſitq; illud ε, & (per 1 poſtulatum) connectatur ε α, & ε β. Et quoniam æqualis eſt α ſ, ipſi ſ β, communis autem ſ ε, duæ igitur ε ſ, & ſ α, duabus ε ſ, & ſ β, ſunt æquales. Et baſis ε α, baſi ε β, (per 15 diffinitionem primi) eſt æqualis. Igitur (per 8 primi) angulus α ſ ε, angulo β ſ ε, eſt æqualis. Cùm autem recta linea ſuper rectam lineam conſiſtens, utrobiq; angulos ſibi inuicem æquos fecerit, (per 10 diffinitionem primi,) uterque ipſorum angulorum rectus erit, uterque igitur eorum qui ſunt ſub α ſ ε, & β ſ ε, rectus eſt. Igitur γ δ, quæ per centrum ſecans, ipſam α β, non per centrum extenſam bifariàm, & ad angulos rectos ſecat. Sed ſecet γ δ, ipſam α β, ad angulos rectos. Aio quòd et bifariã ipſam ſecat, hoc eſt quòd æqualis eſt α ſ, ipſi ſ β. Eiſdem nanq; diſpoſitis & conſtructis, quoniam æqualis eſt ε α, ipſi ε β, (per 15 diffinitionem primi,) æqualis eſt angulus ε α ſ angulo ε β ſ. Et angulus α ſ ε, rectus: æqualis eſt (per quartum poſtulatum,) angulo recto qui eſt ſub β ſ ε. Duo igitur triangula ſunt ε α ſ, & ε β ſ, duos angulos duobus angulis æquales habentia, & unum latus uni lateri æquale ε ſ, ſcilicet quod (per 26 primi,) commune ipſis eſt ſubtendens unum æqualium angulorum, & reliqua igitur latera reliquis lateribus habebunt æqualia: æqualis igitur eſt α ſ ipſi ſ β. Si recta igitur linea, & quæ ſequuntur reliqua ut in theoremate, quod demonſtraſſe oportuit.*

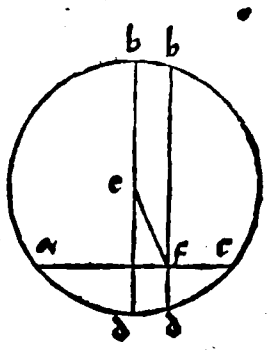
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 4.*

SI intra circulum duæ lineæ ſe inuicem ſecent, & ſuper centrũ non tranſeant, non per æqualia eas ſecari neceſſe eſt. 4

CAMPANS. Sit ut in circulo a b c d, cuius centrum ſit e, duæ lineæ a c, & b d, ſecent ſe in puncto f, & utraque earum uel altera non tranſeat per centrum. Dico quòd ipſe non diuidunt ſeſe per æqualia: ita quòd utraque per æqualia diuidatur ab

utraque

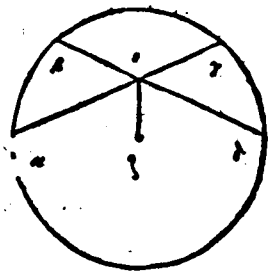
utraque. Quòd ſi fuerit hoc poſſibile, ponatur: & ſit primò, ut neutra tranſeat per centrum. A centro e producam lineam e f, eritq; per primam partem præmiſſæ, unuſquiſque quatuor angulorum qui ſunt a f e, e f c, b f e & e f d, rectus, quod eſt impoſſibile, ſic enim rectus eſſet minor recto. Sit igitur ut altera earum tranſeat per centrum, adhuc dico quòd non diuidunt ſeſe per æqualia. Quòd ſi ſic, tunc per primam partem præmiſſæ, cum b d ducta à centro diuidat a c per æqualia, diuidet eam orthogonaliter, quare etiam a c diuidet b d orthogonaliter. Et quia diuidit a c ipſam b d per æqualia ut ponit aduerſarius: ipſa tranſibit per centrum, per correlarium primæ huius: quare ambæ tranſeunt per centrum, quod eſt contra hypotheſin.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 3.* *Propoſitio 4.*

4 **Si in circulo binæ rectæ lineæ ſeſe inuicem ſecuerint non per centrum extenſæ, ſeſe inuicem bifariàm non ſecabunt.**

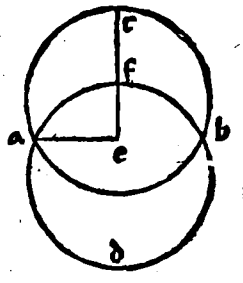
THEON *ex Zamb. Sit circulus* α β γ δ, *& in eo binæ rectæ lineæ* α γ, *& β δ, ſeſe inuicem ſecent in* ε, *non per centrũ extenſæ. Dico quòd ſe bifariàm non ſecant. Si enim eſt poßibile, ſeſe inuicẽ ſecẽt bifariã, ita ut* α ε *æqualis ſit ipſi* ε γ, *& β ε ipſi* ε δ, *ſumatur centrum circuli* α β γ δ, *ſitq; illud (per primam tertij)* ζ, *& (per primum poſtulatum) connectatur* ζ ε. *Quoniam igitur recta linea quædam per centrum extenſa* ζ ε, *rectam aliquam lineam non per cẽtrum extenſam* α γ, *bifariàm ſecat, & ad angulos rectos ipſam (per 3 tertij) ſecat. Igitur angulus* ζ ε α, *rectus eſt. Rurſus quoniam recta linea quædam* ζ ε, *rectam quãdam lineam non per centrum extenſam* β δ, *etiam bifariàm ſecat: & (per 3 tertij) ad angulos rectos eam ſecat. Angulus igitur* ζ ε β, *rectus eſt: patuit autẽ quòd angulus* ζ ε α, *rectus eſt. Angulus igitur* ζ ε α *(per quartum poſtulatum) angulo* ζ ε β, *eſt æqualis, minor maiori, quod eſt impoßibile. Rectæ igitur lineæ* α γ, *& β δ ſeſe inuicem bifariàm minimè ſecant. Si in circulo igitur, & quæ ſequuntur reliqua, quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 5.*

5 **Circulorum ſe inuicem ſecantium, centra diuerſa eſſe.**

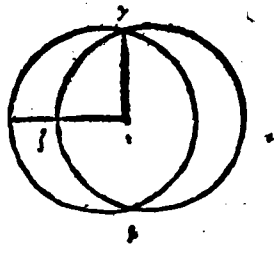
CAMPANVS. Sint duo circuli a c b, a d b, ſecantes ſe ſuper duo puncta a & b. Dico quòd eorum ſunt diuerſa centra. Si enim haberent idem centrum, ipſum eſſet per diffinitionem, in portione utrique circulo communi, ſitq; illud e, & ducantur lineæ e a & e f c, eruntq; per diffinitionem circuli duæ lineæ e a & e f, æquales. Itemq; per eandem diffinitionem duæ lineæ e a & e c, æquales, quare e f eſt æqualis e c, cùm utraq; earũ ſit æqualis e a, pars uidelicet toti, quod eſt impoſſibile.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 4.* *Propoſitio 5.*

5 **Si bini circuli ſeſe inuincem ſecuerint, non erit eorum idem centrum.**

THEON *ex Zamb. Duo inquam circuli* α β γ, *& ε β ζ, ſeſe inuicem ſecent in ſignis* γ *& β. Dico quòd eorum non eſt idem centrum. Si enim poßibile: eſto* η, *& (per primum poſtulatum) connectatur* η ε, *& ducatur* η ζ, *utcunque. Et quoniam* η *ſignum, centrum eſt circuli* α β γ, *æqualis eſt* η γ *ipſi* η ζ *(per 15 diffinitionem primi.) Rurſus quoniam* η *ſignum, cẽtrum eſt circuli* γ β ζ, *æqualis eſt (per eandem diffinitionem)* η ε *ipſi* η ζ. *oſtenſum eſt autem, quòd* η γ *ipſi* η ζ *eſt æqualis: & ſi igitur ipſi* η ζ, *eſt æqualis, minor maiori, quod eſt impoßibile. Igitur* η *ſignum, centrum non eſt circulorum* α β γ, *& γ β ζ. Si duo igitur circuli: & reliqua quæ ſequuntur: quod demonſtrare oportebat.*

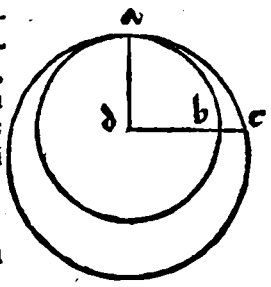

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 6.*

6 **Circulorũ ſeſe contingentiũ, nõ idem cẽtrum eſſe neceſſe eſt.**

CAMPANVS. Sint duo circuli a b & a c, contingentes ſe in puncto a. Dico

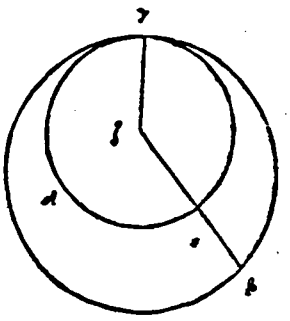
Dico quòd eorum ſunt diuerſa centra. Si enim habuerint idem centrum, erit per diffinitionem, inter minorem eorum cùm minor poſitus fuerit intra maiorem, ſitq; ipſum d, & ducantur lineę d a & d b c, eritq; (per diffinitionē circuli, utraque duarū linearū) d b & d c, æqualis a d, quod eſt impoſſibile. ¶ De circulis autem ſe contingentibus extra, quorum ſcilicet unus eſt extra alterum, manifeſtum eſt per diffinitionem centri, quod ipſi non habent idem centrum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 5. Propoſitio 6.

Si duo circuli ſe adinuicem tetigerint, eorum non eſt idem centrum.

THEON ex Zam. *Duo enim circuli α ſ γ, & ſ δ ι, ſeſe inuicem tangant in γ ſigno. Dico quòd eorum non eſt idem centrum. Si enim poſſibile, ſit ſ, & (per primum poſtulatū) connectatur ſ γ, & ducatur utcunq; ſ ι β. Quoniam igitur ſ ſignum, cētrum eſt circuli α β γ, æqualis eſt (per 15 primi diffinitionē) ſ γ ipſi ſ β. Rurſus quoniā ſ ſignum, centrum eſt circuli γ δ ι, æqualis eſt ſ γ, ipſi ſ ι, (per eandem diffinitionem.) Patuit autem quod ſ γ, ipſi ſ β, eſt æqualis. igitur ſ ι, ipſi ſ β, eſt æqualis, minor maiori, quod eſt impoſſibile. Igitur ſ ſignū, non eſt centrum orbiū α β γ, & γ δ ι. Si bini igitur circuli ſe adinuicē tetigerint, & quæ ſequuntur reliqua ut in theoremate, quod erat oſtendendum.*

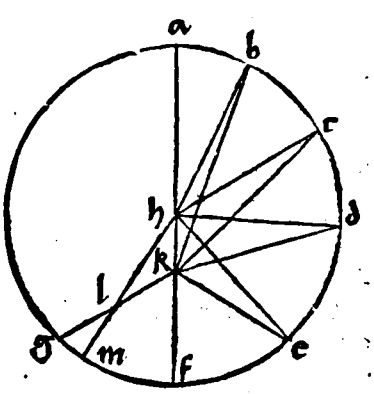

Euclid. ex Camp. Propoſitio 7.

Sl in diametro circuli punctus præter centrum ſignetur, & ab eo ad circunferentiam lineæ plurimæ ducātur, quę ſuper centrum tranſierit, omnium erit longiſsima. Quę uerò diametrū perficiet, omnium erit breuiſſima. Quæ autem centro proxima, cæteris longiores. Quanto uerò à centro remotiores, tanto breuiores eſſe conueniet. Duas quoq; æquidiſtantes lineæ breuiſſimæ collaterales: æquales eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. Sit ut in diametro a f, circuli a b c, cuius centrū ſit h: ſit ſignatus punctus K præter centrum, à quo ducantur plurimæ lineæ quæ ſunt K a, K b, K c, K d, K e, K f, K g, ad circunferentiā, & tranſeat a K per centrū h: & k f ſit complementū diametri, ſitq; ut K e & K g æquidiſtēt K f: hoc eſt dicere, ut angulus e K f, ſit æqualis angulo f K g. Dico quod K a, eſt omnium longiſſima: & K f, omniū breuiſſima. Aliæ uero tanto longiores, quanto centro propinquiores, ut K b, eſt longior K c: & K c, eſt ōgior K d: & K d, longior K e. Et K e & K g, ſunt æquales. Quia enim in triangulo b K h, duo latera b h & h k (per 10 primi) ſunt maiora latere b k, & ipſa ſunt æqualia lineę a k: erit a k maior b k, & eadem ratione, maior omnibus aliis, & hoc eſt primum. Item quia in triangulo e h k, duo latera h k & k e per eandē ſunt maiora latere h e, quod eſt æquale lineę h f: ipſa erunt maiora linea h f: ergo dempta communi linea, quæ eſt h k: remanebit k e maior k f: eadem ratione, quælibet aliarum erit maior ipſa, & hoc eſt ſecundū. Itemq; quia duo latera b h & h k, trianguli b h k ſunt æqualia duobus lateribus c h & h k, trianguli c h k, & angulus b h k eſt maior angulo c h k: erit per uiceſimam quartam primi, baſis b k maior baſi k c: eadem ratione, k c, maior erit k d, & k d, maior k e: & hoc eſt tertium. Quòd ſi duæ lineæ k g & k e non ſunt æquales, erit altera maior, ſitq; k g, de qua ſumam k l: æqualem k e: & producam h l, quouſq; ſecet circunferentiam in puncto m. Et quia per hypotheſin angulus g k f eſt æqualis angulo f k e: erit (per decimamtertiam primi) angulus l k h æqualis angulo e k h, & duo latera l k & k h, trianguli l k g, ſunt æqualia duobus lateribus e k & k h, trianguli e k h: ergo (per 4) primi, baſis h l, eſt æqualis baſi h e: & quia h m eſt æqualis h e, erit h m æqualis h l, quod eſt impoſſibile. Sunt ergo

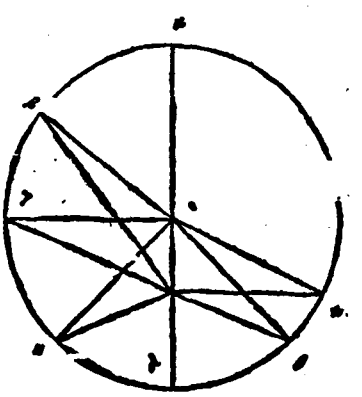
duæ

duæ lineæ k g & k e, æquales: quod eſt noſtrum propoſitum quartum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 6. Propoſitio 7.

7 Si in diametro circuli aliquod ſumatur ſignum quod minimè circuli centrum ſit, ab eoq; ſigno in circulum quædam rectæ lineæ procidant: maxima erit in qua centrum, minima uerò reliqua: aliarum uerò ſemper propinquior ei quæ per centrum extenditur, remotiore maior eſt. Duæ autem ſolùm rectæ lineæ æquales, ab eodem ſigno in circulum cadunt ad utraſq; partes minimæ.

THEON ex Zamb. *Sit circulus α β γ δ, eiusq; dimetiens ſit α δ, & in ipſo α δ, ſuſcipiatur ſignũ aliquod, ſitq; illud ζ, quod ipſius circuli centrũ non ſit. Centrũ autem circuli, ſit (per primam tertij) η. Et ab ipſo ζ, in ipſum α ε γ δ, circulum procidant quædã rectæ lineæ ζ ε, ζ γ, ζ α. Dico quòd ζ α maxima eſt: minima uerò ζ δ, aliarũ autem ζ ε, quàm ζ γ, maior eſt, & ζ γ, quàm ζ α. Connectãtur (per primum poſtulatum) ε η, γ η, & α η. Et quoniam (per 20 primi) omnis trianguli duo latera reliquo ſunt maiora: igitur η β & η ζ, reliquo ζ ε, ſunt maiora. Aequalis autem eſt α η, ipſi η ε (per 15 diffinitionẽ primi) igitur ε η, & η ζ, ipſi α ζ ſunt æquales. maior igitur eſt α ζ, quàm ε ζ. Rurſus quoniam æqualis eſt β η ipſi γ η (per 15 diffinitionem primi) communis autem ζ η, duæ igitur ε η & η ζ, duabus γ η, & η ζ, ſunt æquales. Sed angulus β η ζ, angulo γ η ζ, maior eſt: baſis igitur β ζ, (per 24 primi) baſi γ ζ maior eſt: & ob id γ ζ, maior eſt quàm ζ α. Rurſus quoniã α ζ, & ζ γ, ipſa η α (per 20 primi) ſunt maiores, æqualis autẽ eſt (p 15 diffinitionẽ primi) η α ipſi η δ, igitur α ζ & ζ γ, ipſa η δ, ſunt maiores, communis auferatur η ζ, reliqua igitur α ζ, reliqua ζ δ, maior eſt. Maxima igitur eſt ζ α, minima uerò ζ δ, maior eſt autem ζ β, quàm ζ γ, & ζ γ, quàm ζ α: dico etiam quòd à ſigno ζ, duæ tantùm rectæ lineæ æquales, in ipſum circulum α ε γ δ, cadunt ad utraſq; partes ipſius ζ δ, minimæ. Cõſtituatur enim (per 23 primi) ad datam rectam lineam η ζ, ad datumq; in ea ſignum η, ei qui ſub α η ζ, angulo æqualis angulus ζ η δ. & (per primum poſtulatum) connectatur ζ δ. Quoniam igitur æqualis eſt (per 15 diffinitionem primi) α η, ipſi η δ, communis autem η ζ, duæ igitur α η & η ζ, duabus θ η, & η ζ, ſunt æquales, & (per 8 primi) angulus α η ζ, angulos θ η ζ, eſt æqualis. Igitur (per 4 primi) baſis ζ α, baſi ζ θ, eſt æqualis. Dico inſuper quòd ipſi ζ α, alia nulla æqualis, cadit in ipſum circulum à ſigno ζ. Si enim poſſibile, cadat ζ κ. Et quoniam ζ κ, ipſi ζ α, eſt æqualis, ſed ζ θ, ipſi ζ α, eſt æqualis: igitur ζ κ, ipſi ζ θ, eſt æqualis. Quæ igitur propinquior eſt ei quæ per centrum extenditur, remotiori eſt æqualis, quod per prius oſtenſum eſt impoſſibile. Vel etiam ſic, (per primum poſtulatum) connectatur η κ, & quoniam (per 15 diffinitionem primi) æqualis eſt α η, ipſi η κ, communis autem ζ η, & baſis α ζ, baſi ζ κ eſt æqualis: igitur (per 8 primi) angulus α η ζ, angulo κ η ζ, eſt æqualis. Sed angulus α η ζ, ei qui ſub θ η ζ, eſt æqualis. Igitur (per primam communem ſententiam) angulus θ η ζ, ei qui ſub κ η ζ, ei eſt æqualis, minor maiori: quod eſt impoſſibile. Igitur ab ipſo ζ ſigno, nulla alia cadit in ipſum circulum ipſi α ζ, æqualis: una igitur ſola. Si in demetiente igitur circuli, & quæ ſequũtur reliqua ut in theoremate: quod erat oſtendendum.*

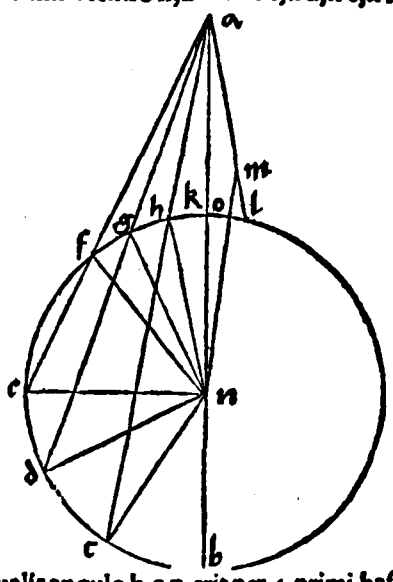
Euclid. ex Camp. Propoſitio 8.

8 I extra circulum puncto ſignato, ab eo ad circunferentiam lineæ plurimæ ducantur circulũ ſecando: quę ſuper centrum tranſierit, omnium erit longiſſima. Centro autem propinquiores, cæteris remotioribus longiores. Linearũ uerò partialium ad circunferentiam extrinſecus applicatarum, ea quidem quæ diametro in directum adiacet, omnium eſt minima. Eiq; propinquiores, remotioribus breuiores. Duæ uerò quæ lineæ breuiſſimæ utrinq; æquè propinquant, æquales ſunt.

CAMPANVS. Sit ut à puncto a, aſſignato extra circulum b c d, cuius centrum ſit n, ducãtur plurimæ lineæ ad circunferentiam, ſecando circulum, quæ ſint a k n b, a h c, a g d, & a f e. Dico quòd a b tranſiens per centrum, omnium erit longiſſima. Et quòd a c, eſt maior a d, & a d, maior a e. Et quòd a k, eſt omnium breuiſſima extrinſecarum. Et quòd a h, eſt minor a g, & a g, minor a f. Et

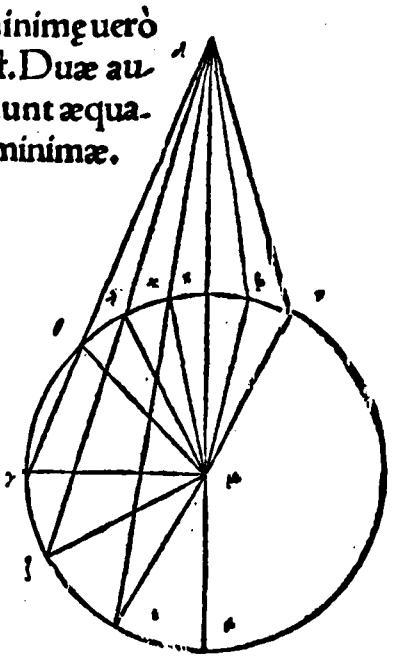
dico

dico quòd ſi ducatur a l,ita quòd ipſa & a h æqualiter diſtent ab a k,hoc eſt quod angulus k a h ſit æqualis angulo l a k,ipſæ erunt æquales. Producam enim à centro n,lineas n c,n d,n e,n f,n g,n h, eruntq; per 20 primi,duo latera a n & n c,trianguli a n c,maiora a c:& quia ipſa ſunt æqualia lineæ a b,erit a b,maior a c,eadem ratione erit maior omnibus alijs,quod eſt primum. Et quia duo latera a n & n c, trianguli a n c ſunt æqualia duobus lateribus a n & n d,trianguli a n d,& angulus a n c eſt maior angulo a n d,erit per 24 primi,baſis a c maior baſi a d:& eadem ratione erit a d,maior a e,quod eſt ſecundum. Itemq; quia in triangulo a n h,duo latera a h & n h ſunt maiora a n per 20 primi,& h n eſt æqualis n k,erit per communem ſcientiam,a h maior a k:eadem ratione quælibet extrinſecus applicatarũ,maior erit a k,quod eſt tertium. Item quia per 21 primi,duæ lineæ a h & h n ſunt minores duabus lineis a g & g n,& h n eſt æqualis g n, erit per communem ſcentiam,a g maior a h:eadem ratione erit a f,maior a g,quod eſt quartum. Quòd ſi a l non ſit æqualis a h,cùm ipſæ ſint æqualiter diſtantes ab a k,erit altera maior,ſitq; a l. Ponam ergo a m æqualem a h,& producam n o m. Quia ergo duo latera m a & a n,trianguli m a n ſunt æqualia duobus lateribus h a,& a n,trianguli h a n,& angulus m a n eſt æqualis angulo h a n,erit per 4 primi,baſis m n æqualis baſi n h,& quia n o eſt æqualis n h,erit n o æqualis n m,pars uidelicet toti,quod eſt impoſſibile,& hoc eſt quintum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 7. Propoſitio 8.

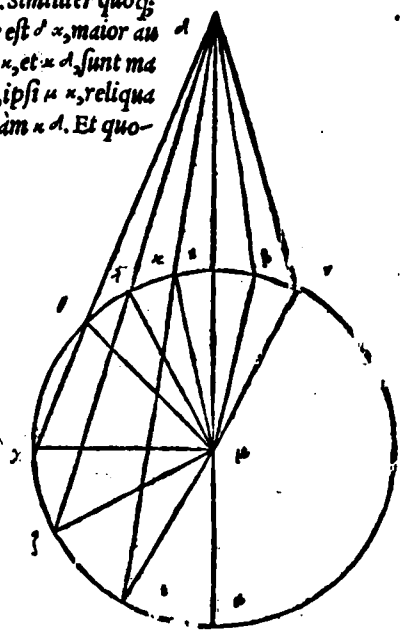
Si extra circulũ ſuſcipiatur aliquod ſignum,ab eoq; ſigno ad circulum deducantur rectæ lineæ aliquæ,quarum quidem una per centrũ extendatur, reliquæ uerò utcunq;,in conuexã circunferentiã cadentium rectarum linearũ,maxima eſt quæ per centrũ ducta eſt:aliarum autẽ ſemper ei quę per centrum tranſit propinquior,remotiore maior eſt. In curuam uerò circunferentiam cadentium rectarum linearum minima eſt, quę inter ſignum & dimetientem iacet:minimę uerò propinquior,ſemper remotiore minor eſt. Duæ autem tantùm rectæ lineæ, ab eo ſigno cadunt æquales in ipſum circulum,ad utraſque partes minimæ. 8

THEON ex Zamb. *Sit circulus α β γ, & extra ipſum α β γ, ſuſcipiatur ſignum δ, & ab eodem ducantur rectæ lineæ aliquæ in ipſum circulũ, ſintq; δ α, δ ν, δ ſ, δ γ: ſit autem δ α, per centrum extenſa. Dico quòd in ν ſ γ cõuexam circunferentiã cadentium rectarum linearum maxima eſt, quæ per centrum tranſit, hoc eſt δ α: minima uerò, quæ inter δ ſignum, & diametrum α π, iacet: maior uerò eſt δ ν quàm δ ſ, & δ ſ quàm δ γ. Cadẽtium uerò rectarum linearum in θ λ π curuam circunferentiam ſemper ipſi δ q γ minimæ propinquior, remotiore minor eſt, hoc eſt δ π uàm δ λ, & δ λ quàm δ θ. Suſcipiatur (per primam tertij) centrum circuli α β γ, ſitq; illud μ, & (per 1 poſtulatũ) connectantur μ ν, μ ſ, μ γ, μ θ, μ λ, & μ π. Et quoniam (per 15 diffinitionem primi) æqualis eſt α μ, ipſi ν μ, communis apponatur μ δ. Igitur α δ, ipſis ν μ & μ δ, eſt æqualis, ſed ν μ & μ δ, ipſa ν δ (per 20 primi) ſunt maiores: & α δ, igitur, maior eſt quàm ν δ. Rurſus quoniam (per 15 diffinitionem primi) æqualis eſt μ ν, ipſi μ ſ, communis*

munis

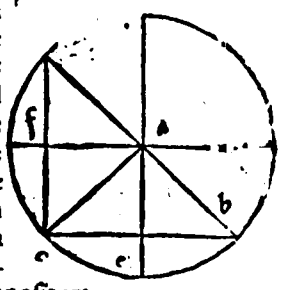
munis apponatur μ δ. Igitur ι μ, et μ δ: ipsis ζ μ, & μ δ, sunt æquales, et ăgulus q sub ι μ δ, angulo qui sub ζ μ δ, maior est. Igitur (ꝑ 24 primi) basis ι δ, basi ζ δ, maior est. Similiter quoq; ostẽdemus, quòd ζ δ, maior est quàm γ δ. Maxima quidẽ igitur est δ κ, maior autẽ est δ ι quàm δ ζ, & δ ζ, quàm δ γ. Et quoniã (ꝑ 20 primi) μ κ, et κ δ, sunt maiores quàm μ δ, æqualis autẽ est (ꝑ 15 diffinitionẽ primi) μ ν, ipsi μ κ, reliqua igitur κ δ, quàm reliqua κ δ, maior est. quare κ δ, minor est quàm κ δ. Et quoniã triãguli μ λ δ, in uno latere μ δ, duæ rectæ lineæ introrsum constituerũt μ κ, & κ δ, igitur (ꝑ 21 primi) μ κ & κ δ, ipsis μ λ. & λ δ, sunt minores, quarũ μ κ, æqualis est ipsi μ λ, reliqua igitur δ κ, minor est quàm reliqua δ λ. Similiter iã ostendemus, quòd & δ λ, minor est quàm δ θ, minima igitur est δ κ: ipsa uerò δ κ, quàm δ λ, & δ λ, quàm δ θ, minor est. Dico etiã quòd duæ tantũ æquales à signo δ, in ipsum circulũ cadunt: ad utrasq; partes ipsius δ κ, minimæ. Cõstituatur (ꝑ 23 primi) ad rectam lineã μ δ, & ad signũ in ea μ, angulo κ μ δ, æqualis angulus δ μ β, & (per 1 postulatũ) cõnectatur δ β, Et quoniã (per 15 diffinitionẽ primi) æqualis est μ β, ipsi μ κ, cõmunis autẽ μ δ, duæ igitur μ κ, & μ δ, duabus β μ, & μ δ, sunt æquales altera alteri. & angulus κ μ δ (per 23 primi) angulo β μ δ, est æqualis. Igitur (ꝑ 4 primi) basis δ κ, basi δ β, est æqualis. Dico iã quòd rectæ lineæ δ β, alia æqualis non cadit in ipsum circulũ, à signo δ. Si enim poßibile: cadat, & sit δ ν. Quoniam igitur ipsi δ κ, δ ν, est æqualis, sed ipsi δ κ, δ β, est æqualis: & δ β, igitur (ꝑ 1 communẽ sententiã) ipsi δ ν, est æqualis: propinquior igitur ipsi δ κ minimæ: remotiori est æqualis. quod iã ostẽsum est impoßibile. Vel etiã aliter. Cõnectatur (per 1 postulatum) μ ν. Quoniam (per 15 diffinitionem primi) æqualis est κ μ, ipsi μ ν, communis autem μ δ, & basis δ κ, basi δ ν, est æqualis (per hypothesin) igitur (per 8 primi) angulus κ μ δ, angulo δ μ ν, est æqualis. Sed angulus qui sub κ μ δ, ei qui sub β μ δ, est æqualis, & qui sub β μ δ, ei qui sub ν μ δ, est æqualis, minor scilicet maiori, quod est impoßibile. Igitur plures duab. rectis lineis, æquales in circulum α β γ, ab ipso δ signo ad utrasq; partes ipsius δ κ, minimæ non cadunt, si extra circulum igitur suscipiatur signum, & quæ sequũtur reliqua ut in theoremate: quod ostendere oportuit.

Euclid. ex Camp. Propositio 9.

9 Si intra circulum puncto signato, ab eo plures quàm duæ lineæ ductæ ad circunferentiam, fuerint æquales, punctum illud, centrum circuli esse necesse est.

CAMPANVS. Sit ut à pũcto a, signato intra circulum b c d, ductæ sint tres lineæ a b, a c, a d, ad circunferentiã: quas pono esse æquales. Dico punctũ a, esse centrũ circuli. Producã enim duas lineas c b & d c: & diuidã utranq; earũ per æqualia, c b quidẽ in pũcto e, & d c in pũcto f. Et producã e a & f a, quas applico circũferentiæ ex utraq; parte, eritq; per 8 primi uterq; angulorũ qui sunt ad e, æqualis alteri: igitur per diffinitionẽ anguli recti, uterq; erit rectus. Similiter quoque per eandẽ uterq; angulorũ qui sunt ad f, rectus: ergo per correlarium primæ huius, quia a e diuidit c b per æqualia & orthogonaliter, ipsa transit per centrum: similiter quoq; a f transit per centrum, quia diuidit d c per æqualia & orthogonaliter, quare a est centrum: quod est propositum.

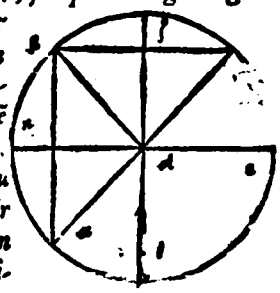

Euclid. ex Zamb. Theorema 8. Propositio 9.

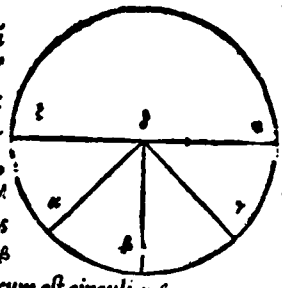
9 Si in circulo suscipiatur signum aliquod, & ab eo signo ad circulum cadant plures quàm duæ rectæ lineę æquales: susceptũ signum, centrum ipsius est circuli.

THEON ex Zamb. Sit circulus α β γ, intra ipsum: signũ sit δ, & ab ipso δ, in ipsum α β γ circulum, cadãt plures quàm duæ rectæ lineæ æquales, hoc est δ α, δ β, δ γ. Aio quòd δ signum, centrũ est circuli α β γ. Coniungantur enim (per primum postulatum) α β, & β γ, secẽturq; (per 10 primi) bifariàm in signis ι & ζ, uidelicet α β per ι: & β γ, per ζ, & coniunctæ ι δ, & ζ δ (per 2 postulatum) extendantur utrobiq;

in ν, & δ λ, signa. Quoniam igitur æqualis est α ι, ipsi ι ζ, communis uerò ι δ, duo igitur latera α ι & ι δ, duobus lateribus β ι, & ι δ sunt æqualia, & (p hypothesin) basis δ α, basi δ β, est æqualis. Angulus igitur α ι δ, angulo β ι δ, est æqualis (per 8 primi,) uterq; igitur angulorũ α ι δ, & β ι δ, rectus est. Igitur ν ι, ipsam α ζ, bifariã secat, & ad angulos rectos (p 3 tertij). Et quoniã si in circulo recta linea quædã, rectam lineã quandã bifariã & ad angulos rectos secet, (per correlariũ primæ tertij) in secãte est cẽtrũ circuli: igitur in ν ι, (per idẽ correlariũ) est centrũ ipsius circuli α β γ. Ac per hoc etiã in ζ λ, est centrũ circuli α β γ, & nullũ aliud habent commune ν ι, & δ λ, rectæ lineæ præter δ, signum. Igitur δ signum, centrum est circuli α β γ. Si intra circulum igitur sumatur signum aliquod, à signo autem ad circulum incidant plures quàm duæ rectæ lineæ æquales: assumptum signum, centrum est circuli: quod ostendere oportebat.

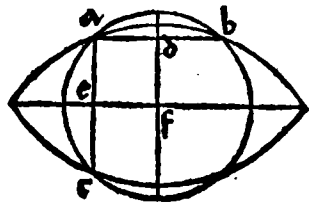
ALITER idẽ ostendere. Intra circulũ enim α ζ γ, suscipiatur signũ δ, & ab ipso δ, in circulũ cadant plures quàm binæ rectæ lineæ æquales, δ α, δ β, et δ γ. Dico quòd assumptũ signũ δ centrũ est circuli α ζ γ. Nõ enim: sed si poßibile est: sit ι, & connexa δ ι, extẽdatur in ξ ι, signa. Igitur ξ ι, dimetiens est ipsius α β γ, circuli. Quoniã igitur circuli α β γ, in dimetiẽte ξ ι, assumptũ est signũ δ, quod ipsius circuli centrũ nõ est, maxima quidẽ est δ ι, (per 7 tertij) maior autẽ est δ γ, ipsa δ β. & δ ζ, ipsa δ α. Sed & æqualis (per hypothesin) quod est impoßibile. Igitur ι, non est centrum circuli α β γ. Similiter ostendemus quòd aliud nullum præter δ. Igitur δ signum, centrum est circuli α β γ.

Euclid. ex Camp. Propositio 10.

SI circulus circulum secet, in duobus tantùm locis secare necesse est.

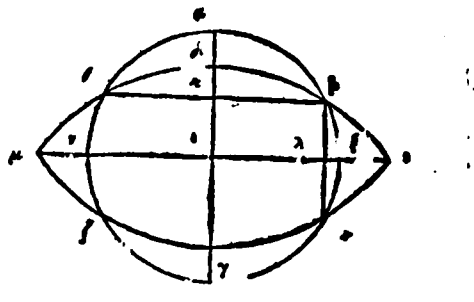
CAMPANVS. Sint, si poßibile est, duo circuli, secantes se in pluribus quàm in duobus locis, super tria pũcta a b c, producã lineas a b & a c, quas diuidã p æqualia in pũctis d & e. & producã à pũcto e, lineã e f perpendicularẽ, super lineã a c, & à puncto d, lineæ d f, perpendicularẽ super lineam a b, & secent se duæ lineæ e f, d f, in puncto f, eritq; per correlariũ primæ huius, punctum f, centrum circuli utriusq; quod est impoßibile, per 5 huius.

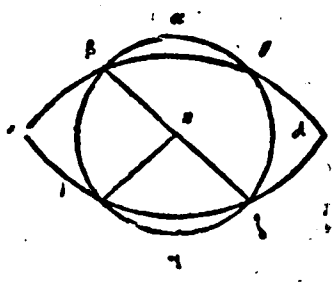
Euclid. ex Zamb. Theorema 9. Propositio 10.

Circulus circulum in pluribus duobus signis non secat.

THEON ex Zamb. Si enim poßibile, circulus α ζ γ, circulũ δ ι ξ, in pluribus signis quàm duobus secet, hoc est in ζ ν, et θ ξ, & coniũctæ ζ ν, ζ θ, bifariã (p 10 primi) secẽtur in κ λ, signis. Et (p 11 primi,) ab ipsis κ λ, ipsis β κ & β γ, ad ãgulos rectos excitatæ κ γ, & λ μ ν, extẽdãtur in α, & ξ ι, signa. Quoniã igitur in circulo α ζ γ, recta linea quædã α, rectã lineam quãdã β θ, bifariã & ad angulos rectos secat (p 3 tertij) in ipsa igitur α γ, centrũ est circuli α ζ γ. Rursus quoniã in eodẽ circulo α β γ, recta linea ν ξ, hoc est μ, ι rectã lineã quandã ζ ν, bifariã & ad angulos rectos (p 3 tertij) secat: igitur in ipsa ν ξ cẽtrũ est circuli α ζ ι (p eandẽ.) Ostensum autẽ est quòd & in α γ. Et circa nullũ aliud concurrũt rectæ lineæ α γ & ν ξ, inuicem, nisi circa ι. Igitur ι, centrũ est circuli α β γ. Similiter quoq; ostendemus quòd & circuli δ ι ξ, centrũ est ipsum ι. Duorum igitur circulorum sese adinuicem secantium α ζ γ, et δ ι ξ, idem est centrum: quod (per 5 tertij) est impoßibile. Circulus igitur, circulum in pluribus duobus signis non secat: quod erat ostendendum.

ALITER idẽ ostendere. Circulus enim rursus α ζ γ, circulũ δ ν ξ, secet in pluribus quàm in duobus signis, hoc est in β ξ, & ξ ι, & (per 1 tertij) suscipiatur centrũ circuli α ζ γ, sitq; illud κ. Et connectãtur κ ζ, κ ν, et κ ξ. Quoniã igitur intra circulũ δ ι ξ, suscipitur signũ quoddã κ, in ipsumq;

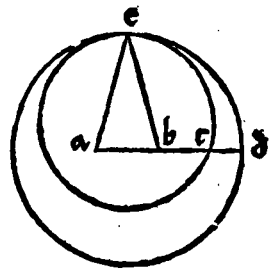

in ipſumq; δ ι ſ circulum plures duabus æquales rectæ incidunt lineæ ν β, ν ν, & ν ſ, igitur (per 9 tertij) ν ſignum, centrum eſt circuli δ ι ſ. At circuli α β γ, centrũ eſt ipſum ν. Duorum enim circulorũ ſeſe inuicẽ ſecantiũ idem eſt centrum ν. quod (per 5 tertij) eſt impoßibile. Circulus igitur circulum in pluribus quàm duobus ſignis non ſecat: quod fuerat oſtendendum.

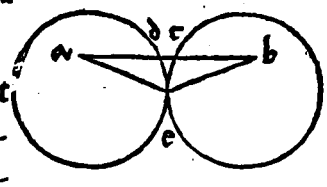
Euclid. ex Camp. Propoſitio 11.

11

I circulus circulum contingat, lineaq; per centra eorum tranſeat, ad punctum contactus eorum applicari neceſſe eſt.

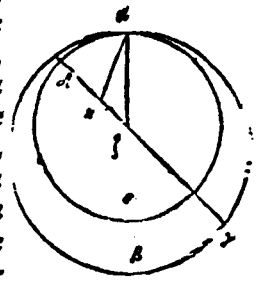
CAMPANVS. *Si enim linea tranſiens per cẽtra duorum circulorũ c e & d e ſeſe contingentiũ intrà uel extra, non uadit ad locum contactus, ſecet circunferentiam utriuſq;, ſitq; a per primam huius, centrũ circuli e d, & b centrum circuli e c, & ducatur linea recta a b c d, ſecans circunferentiam utriuſq;, & ducãtur lineæ à puncto e, qui ſit locus cõtactus, ad centra, quæ ſint e a, e b, eruntq; in cõtactu interiori, per 20 primi, duæ lineæ e b & b a, longiores e a, quare longiores a d: eſt enim a, centrum circuli e d, & quoniam b c eſt æqualis e b, quoniam b eſt centrum circuli e c, erit c a longior a d, quod eſt impoſſibile. In contactu uerò exteriori erunt duæ lineæ a e & e b, longiores a b, quare a d & c b, maius erunt quàm tota a b: quod eſt falſum.*

Euclid. ex Zamb. Theorema 10. Propoſitio 11.

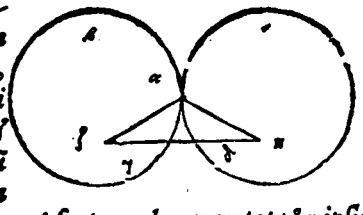
11 Si bini circuli ſe introrſum adinuicẽ tetigerint ſuſcipianturq; eorum centra, recta linea coniungens eorum centra & eiecta, in contactum circulorum, cadit.

THEON ex Zamb. *Bini inquam circuli α β γ, & α δ ι, ſeſe adinuicẽ tangant introrſum in ſigno α, ſuſcipiaturq; (per primam tertij) centrũ circuli α β γ, ſitq; illud ſ, circuli autẽ α δ ι, ſit ν. Dico quòd recta linea ducta ex ſ, in ν, & eiecta in ipſum α, ſignũ cadit. Nõ enim, ſed ſi poßibile eſt, cadat ſicut ſ ν δ θ, & cõnectãtur α ſ & α ν. Quoniã igitur α ν, & ν ſ, ipſa ſ α, hoc eſt ipſa ſ ν (per 23 primi) ſunt maiores, cõmunis auferatur ν ſ, reliqua igitur α ν, maior eſt quàm reliqua ν δ. Aequalis autẽ eſt δ ν, ipſi ν α (per 15 diffinitio nẽ primi) & ν δ, ipſa ν θ, igitur maior eſt, minor maiore, quod eſt impoßibile. Recta igitur linea ducta ex ſ, in ν ſignũ, extra ipſum α ſignũ cõtactus nõ cadit in ipſum cõtactũ igitur. Si bini circuli igitur ſeſe inuicẽ introrſum tetigerint, ſumanturq; eorum centra, recta linea eorũ centra contingens & in eorum cadit contactum, quod demonſtraſſe oportuit.* ALITER *idẽ oſtendere. Sed iam cadat ſicut ν ſ γ. & extendatur in rectas directum lineas, γ ſ ν. in δ, ſignum, & coniungãtur α ν, & α ſ. Quoniam igitur α ν, & ν ſ maior ſunt ipſa α ſ, (per 20 primi) ſed α ſ æqualis eſt ipſi γ ſ, hoc eſt ipſi ſ δ, communis auferatur ſ ν, reliqua igitur α ſ, reliqua ν δ, maior eſt, hoc eſt ν δ, quàm ν δ, maiore minor, quod eſt impoßibile. Similiter & ſi extra circulũ paruum fuerit centrum maioris circuli, oſtendemus impoßibile.*

Euclid. ex Zamb. Theorema 11. Propoſitio 12.

12 Si duo circuli ſeſe adinuicem exterius tetigerint, ad centra eorum coniungens recta linea, per contactum tranſibit.

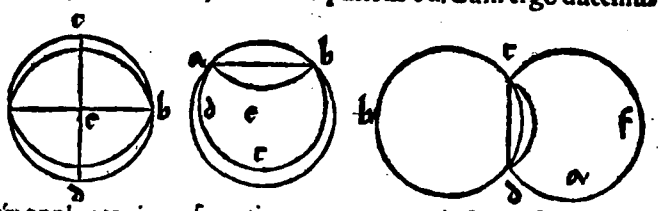

THEON ex Zamb. *Duo enim circuli α β γ, & α δ ι, ſeſe adinuicem exterius tangũt in ſigno α. Sumaturq; (per 1 tertij) centrum circuli α β γ, ſitq; illud ſ, & circuli α δ ι ſit ν. Dico quòd ex ſ, in ν, ducta recta linea, per ipſum α contactũ trãſit. Nõ enim, ſed ſi poßibile eſt trãſeat ſicut ſ γ, & δ ν. Et cõiungãtur α ſ & α ν. Quoniã igitur ſ ſignũ centrũ eſt circuli α β γ, æqualis eſt ſ α, ipſi ſ γ. Rurſus quoniã ν ſignum, centrũ eſt circuli α δ ι, æqualis eſt α ν, ipſi δ ν. Oſtenſum autem eſt quòd ſ α, ipſi ſ γ, eſt æqualis. Igitur ſ α, & α ν, ipſis ſ γ, & ν δ, ſunt æquales: quare tota ſ ν, ipſis ſ α, & α ν, maior eſt, ſed & minor (per 20 primi) quod eſt impoßibile. Igitur quæ ab ſ in ν, ducitur recta linea, per ipſum α, cõtactum tranſit. Si duo circuli igitur ſeſe adinuicẽ exterius tetigerint, ad eorum centra coniungens recta linea per contactum ueniet.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 12.*

SI circulus circulum contingat, ſiue intrinſecus, ſiue extrinſecus, in uno tantùm loco contingere neceſſe eſt. 12

CAMPANVS. Si enim fuerit poſſibile, ut circulus circulũ contingat in duobus locis intrà uel extrà, contingat circulum a b c d, circulus a b e interius in duobus punctis a b, uel exterius, circulus c d f, in duobus punctis c d. Cùm ergo ducemus lineã rectam ab a, ad b, ſi ipſa cadat extra circulum a b e, interiorem, accidet contrarium ſecundæ huius. Quòd ſi ipſa cadat intra ipſum, cùm diuiſerimus ipſam per æqualia, & eduxerimus à puncto diuiſionis

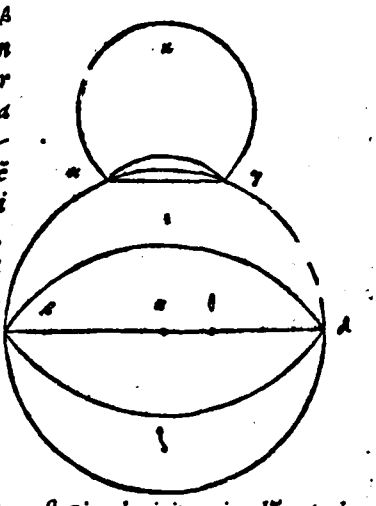

perpendicularem ad ipſam, fueritq; applicata circunferentiæ ex utraq; parte, ipſa tranſibit per centrum amborum circulorum, quare accidet contrarium præmiſſæ. In circulo uerò contingente exterius in punctis c d, ſi ducamus lineam rectam à puncto c ad punctum d, neceſſe eſt accidere, contrarium ſecundæ huius. Quare utrunq; impoſſibile.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 12.* *Propoſitio 13.*

Circulus circulum non tangit in pluribus ſignis uno, etſi extra, etſi intus tangat. 13

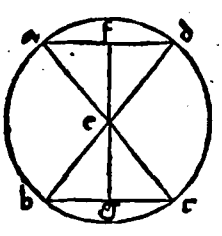
THEON ex Zã. *Si enim poſſibile, circulus α β γ δ, circulũ ι β ζ δ, tangat primũ introrſum in pluribus quàm uno ſignis, hoc eſt in δ ζ, & ſumatur quidẽ centrũ ipſius circuli α β γ δ, ſitq; illud κ, (per primam tertij,) circuli autẽ ι β ζ δ, ſit θ. Igitur (per 11 eiuſdẽ) recta linea ducta ex κ, in δ, cadit in ſigna β δ, cadat ſicut β κ δ. Et quoniam κ, ſignũ centrũ eſt circuli α β γ δ, æqualis (per 15 diffinitionẽ primi) eſt β κ, ipſi δ κ. Maior igitur eſt β κ, quàm δ δ, multo maior igitur β θ, quàm θ δ. Rurſus quoniam θ ſignũ, centrũ eſt circuli ι β ζ δ, æqualis eſt (per eandẽ) β θ, ipſi θ δ. patuit autem quòd ea multo maior, quod eſt impoſſibile: igitur circulus circulum introrſum non tangit, in pluribus quàm uno ſignis. Dico etiam quòd nec exterius. Si enim eſt poſſibile: circulus α γ κ, circulũ α β γ δ, tangat exterius in pluribus quàm uno ſignis, uidelicet in α γ. & coniũgatur (per 1 poſtulatum) α γ. Quoniã igitur in circũferentia utrorumq; circulorũ α ζ γ δ, & α γ κ, ſuſcepta ſunt duo contingentia ſigna α & γ, cõiungens ea ſigna rectá linea, (per 2 tertij) intra utrũq; cadit. Sed cadit intra ipſum circulum α β γ δ, & extra circulum α γ κ, quod abſurdum eſt. Circulus igitur circulũ exterius non tanget in pluribus ſignis quàm uno, oſtenſum autem eſt quòd neq; introrſum. Circulus igitur circulũ non tanget in pluribus ſignis quàm uno, etſi exterius, etſi interius tangat: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 13.*

REctæ lineæ in circulo ſi fuerint æquales, eas à centro æquidiſtare, & ſi à cẽtro æquidiſtiterint, æquales eſſe neceſſe eſt. 13

CAMPANVS. Sit ut in circulo a b c d, cuius centrum ſit e, duæ lineæ a d & b c ſint æquales, dico quòd ipſæ æquidiſtant à centro, & econuerſo. Producantur enim à centro e, lineæ e f & e g, perpendiculares ad a d & b c, eritq; per 2 partem tertiæ huius, a d, diuiſa per æqualia in f, & b c in g. Quia ergo duo latera e d, & d a trianguli e d a ſunt æqualia duobus lateribus e c & c b trianguli e c b, & baſis e a baſi e b, erit (per 8 primi) angulus d æqualis angulo c. Et quia duo latera e d & d f, trianguli e d f ſunt æqualia duobus lateribus e c, & g c, trianguli e c g: nam d f, eſt æqualis c g, eo quòd tota a d poſita eſt æqualis b c, & angulus d eſt æqualis angulo c, erit per 4 primi, baſis e f, æqualis baſi e g. Et quia iſtæ ſunt perpendiculares, uenientes ad eas à centro, patet per quartam diffinitionem ſiue quartam propoſitionem huius, ipſas æqualiter diſtare à centro.

Aliter idem. Quadratum enim e d, per penultimam primi, ualet quadrata duarum linearum e f & f d, & quadratum e c, quadrata duarum linearum quæ ſunt e g & c g: & quia quadratum d e eſt æquale quadrato e c, & quadratum d f, quadrato

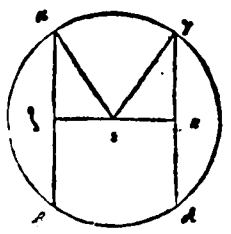
f,quadrato g c, erit quadratum e f,æquale quadrato e g,quare e f,eſt æquale e g,ſicq; patet idem.

Sit ergo e f,æqualis e g,quod eſt eas a d,ſcilicet & b c,æqualiter diſtare à centro. Dico tunc quòd a d,eſt æqualis b c. Quadratis enim duarũ linearũ e d,& e c æqualibus,demptisq; quadratis duarum linearum e f,& e g,æqualibus,remanent per penultimam primi,quadrata duarũ linearum f d,& g c, quæ per tertiam communem ſententiam neceſſe eſt eſſe æqualia, quare f d, eſt æqualis g c,ergo duplum f d,quod eſt a d,eſt æquale duplo g c,quod eſt b c. Et hæc eſt ſecunda pars propoſiti.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 13.* *Propoſitio 14.*

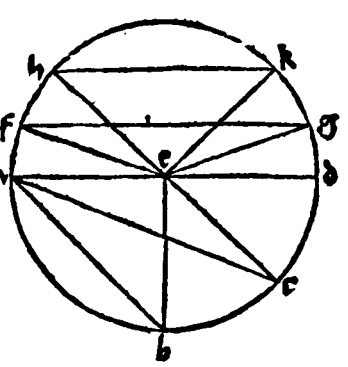
14 In circulo rectæ lineæ ſunt æquales,quæ æqualiter diſtant à centro. Et quæ æqualiter diſtant à centro,æquales adinuicem ſunt.

THEON ex Zamb. *Sit circulus α β γ δ,& in ea ſint æquales rectæ lineæ α β,& γ δ. Dico quòd æqualiter diſtant à centro. Suſcipiatur enim (per 1 tertij) centrum circuli α β γ δ,ſitq; illud ι. Et ab ipſo ι in ipſas α β,& γ δ (per duodecimam primi)perpẽdiculares excitentur ι ζ,& ι η,& coniungantur(per primum poſtulatum)α ι,& ι γ. Quoniam igitur (per tertiam tertij)recta linea quædam per centrum extenſa ι ζ.rectam lineam quandam non extenſam per centrum α ζ, ad angulos rectos & bifariàm diſpeſcit, æqualis eſt igitur α ζ,ipſi ζ β:dupla igitur eſt α ζ,ipſius α ζ,& ob id etiam γ δ, ipſius γ κ,dupla eſt. Et eſt æqualis α β,ipſi γ δ:æqualis igitur eſt α ζ,ipſi γ κ. Et quoniam æqualis eſt α ι,ipſi ι γ,ex centro enim in circunferentiam, æquum eſt quadratum quod fit ex ι γ, ei quod fit ex α ι quadrato. Sed ei quod fit ex α ι, quadrato(per 47 primi)æqua ſunt ea quæ fiunt ex α ζ,& ζ ι:quadrata rectus enim eſt angulus qui ad ζ. Ei autem quod fit ex ι ε,(per eandem)æqua ſunt ea quæ fiunt ex ι η,& η γ. rectus enim eſt angulus qui ad η. Ea igitur quæ fiunt ex α ζ,& ζ ι,quadrata,æqualia ſunt eis quæ fiunt ex γ η,& η ι,quadratis,quorum id quod fit ex α ζ,æquum eſt ei quod fit ex γ η,æqualis enim eſt α ζ,ipſi γ η. Reliquum igitur quod fit ex ζ ι,reliquo quod fit ex ι η(per tertiam communẽ ſententiam)eſt æquale. Aequalis igitur eſt ι ζ,ipſi ι η. In circulo autem æqualiter rectæ lineæ diſtare dicuntur à centro,quando à centris in ipſas perpendiculares ductæ ſunt æquales (per diffinitionem 4 tertij) Igitur α ζ,& γ δ.æqualiter diſtant à centro. Sed iam α ζ,& γ δ,rectæ lineæ æqualiter diſtent à centro,hoc eſt æqualis ſit ι ζ,ipſi ι η. Dico quòd æqualis eſt α β,ipſi γ δ. Eiſdem enim conſtructis,ſimiliter oſtendemus quod α β,dupla eſt ipſius α κ,& γ δ,ipſius γ ν. Et quoniam æqualis eſt α ι,ipſi ε ι,ex centro enim in circunferentiam,æquum eſt, quadratum quod fit ex α ι,ei quod fit ex γ ι,quadrato. Sed ei quod fit ex α ι,quadrato:æqualia ſunt(per 43 primi)quæ fiunt ex ι ζ,& ζ α,quadrata. Ei autem quod fit ex γ ι,æqualia ſunt(per eãdem)ea quæ fiunt ex ι η,& η γ. Ea igitur quæ fiunt ex ι ζ,et ζ α quadrata,æqualia ſunt eis quæ fiunt ex ι η,& η γ,quadratis. Quorum quod fit ex ι η,ei quod fit ex ι ζ,eſt æquale:æqualis enim eſt ι ζ,ipſi ι η. Reliquum igitur quod fit ex α ζ(per 3 communem ſententiam)æquum eſt ei quod fit ex γ η,æqualis igitur eſt α η,ipſi γ η. At ipſius α ζ,dupla eſt ipſa α δ,ipſius uerò γ η,dupla eſt ipſa ε δ. Aequalis igitur eſt α δ,ipſi γ δ. In circulo igitur rectæ lineæ ſunt æquales, quæ æqualiter diſtant à centro:& quæ æqualiter diſtant à centro,ſibi inuicem ſunt æquales:quod erat demonſtrandum.*

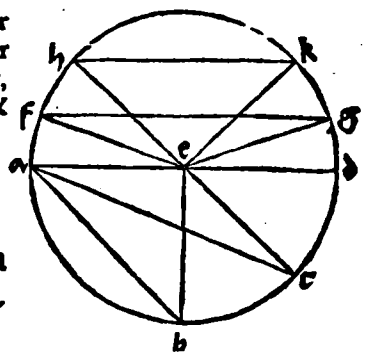
Euclid.ex Camp. *Propoſitio 14.*

14 Si intra circulũ plurimæ rectæ lineæ cecideriint,diametrũ eius omnium longiſſimã, eiq; propinquiores remotioribus lõgiores eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. *Sit in circulo a b e cuius centrum e cadant plurimæ lineæ quæ ſint a b,a c,a d,f g,h k,ſitq; a e d,diameter. Dico ipſam eſſe longiſſimam, & alias tanto maiores,quanto ſunt ipſi propinquiores. Ducantur enim à centro e,lineæ ad extremitates omnium,quæ ſint e b,e c,e f,e g,e h,& e k,eruntq; per 20 primi,duo latera e f,& e g,trianguli e f g,longiora f g, & quia ipſa ſunt æqualia a d, eſt a d maior f g. Eadem ratione maior erit quàm a c,quia a e & e c, ſunt maiora a c,& æqualia a d,ergo a d maior eſt a c. Sic quoq; eſt maior h k,& maior etiã quàm a b. Quod autem f g ſit maior h k,& a c quàm a b,patet,*

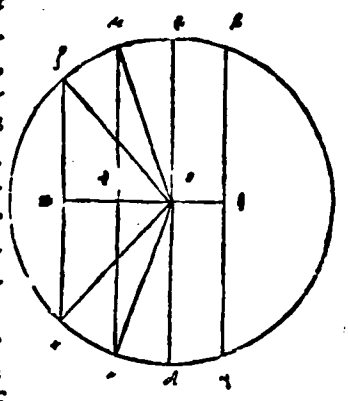
quia cum duo latera f e,& e g,trianguli f e g,ſint æqualia duobus lateribus h e& e k trianguli h e k,& angulus f e g,maior angulo h e k,erit per 24 primi baſis f g maior baſi h k. Similiter quoque quia a e,& e c,ſunt æqualia a e& e b,& angulus a e c, maior angulo a e b,erit baſis a c,per eandem maior baſi a b,& ſic eſt propoſitum.

Euclid.ex Zamb. *Theorema* 14. *Propoſitio* 15.

In circulo,maxima quidem eſt dimetiẽs,alia rum autem ſemper propinquior cẽtro,remotiore maior.

THEON ex Zamb. *Sit circulus α β γ δ,dimetiens uerò illius ſit α δ,centrum autem ſit ε. Et propinquior ipſi α δ,dimetienti ſit β γ. remotior autem ſit ζ η. Dico quòd α δ,maxima eſt,maior autem β γ, quàm ζ η. Excitetur(per 12 primi)ab ε,centro in ipſas β γ,& ζ η,perpendiculares ε θ,& ε κ. Et quoniam propinquior quidem centro eſt β γ,remotior autem ζ η,maior eſt (per 4. diffinitionẽ)igitur ε κ,ipſa ε θ. Ponatur autem(per quartam tertij)æqualis ε λ,ipſi ε θ,& (per undecimam primi)per λ,ipſi ε κ ad rectos angulos excitata λ μ,extendatur in ν. Et(per primũ poſtulatũ)coniungantur ε μ,ε ν,ζ ν,& ε κ. Et quoniam æqualis eſt ε θ,ipſi ε λ,æqualis eſt(per quartam tertij & diffinitionem quartam eiuſdem)β γ,ipſi μ ν. Rurſus quoniam æqualis eſt α ε ipſi ε μ,& ε δ,ipſi ε ν:igitur α δ,ipſis μ ε,& ε ν,eſt æqualis. Sed μ ε,& ε ν,(per 20 primi)ipſa μ ν,maiores ſunt. Igitur α δ,maior eſt quàm μ ν. Et quoniam duæ μ ε,& ε ν,duabus ζ ε,& ε κ,ſunt æquales(per 15 diffinitionem primi) ex centro enim in circunferentiam, & angulus qui ſub μ ε ν,angulo qui ſub ζ ε κ,maior eſt,baſis igitur μ ν,(per 24 primi)baſi ζ κ,maior eſt. Sed μ ν,ipſi β γ, oſtenſa eſt æqualis,& β γ,igitur,quàm ζ κ,maior eſt. Maxima igitur eſt α δ,dimetiens,maior autem β γ ipſa ζ κ. In circulo igitur dimetiens maxima eſt: aliarum autem ſemper propinquior centro,remotiore maior eſt: quod demonſtraſſe oportuit.*

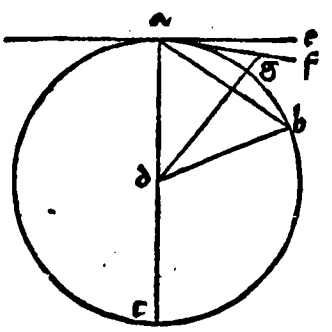

Euclid.ex Camp. *Propoſitio* 15.

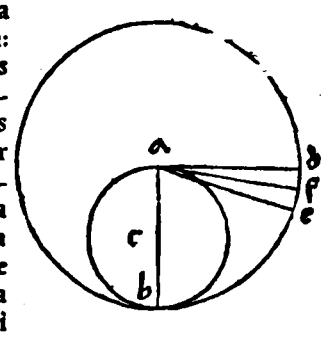
I ab altero terminorũ diametri cuiuslibet circuli orthogonaliter linea recta ducaꝛ,extra circulũ eã cadere neceſſe eſt. Atq; inter illã & circulũ,aliam lineã rectã capi impoſſibile eſt. Angulũ autẽ ab illa & circunferentia contentũ,omniũ acutorum angulorum eſſe anguſtiſſimum. Angulum uerò intrinſecũ à diametro & circũferentia contentum,omnium angulorum acutorum eſſe ampliſſimum neceſſe eſt. Vnde etiam manifeſtum eſt,omnem lineam rectam à termino diametri cuiuslibet circuli orthogonaliter ductam,circulum ipſum contingere.

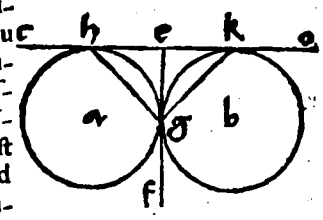
CAMPANVS. Sit ut à termino a diametri a c,circuli a b c, cuius centrum d, ducatur linea orthogonaliter,dico quòd ipſa cadit extra circulum,et quod inter lineam illam & circũferentiã,nulla alia recta linea intercipitur,& quòd angulus quem ipſa & circunferentia continet, eſt minor omni angulo rectilineo,qui uidelicet à duob⁹ rectis lineis continetur,& quòd angulus contentus à diametro & circunferentia, eſt maior omni angulo rectilineo acuto. Si enim linea ducta ab a,orthogonaliter ſuper a c lineam,poteſt cadere intra circulum, ſit illa linea a b,& ducatur linea d b,eritq; per 5 primi,angulus d a b,æqualis angulo d b a, & quia

& quia angulus d a b, eſt rectus per hypotheſin, habebit triangulus a b d, duos angulos rectos, quod eſt impoſsibile per 32 primi. Cadet ergo extrà, ſitq; a e, quòd ſi inter ipſam & circunferentiã poteſt linea recta intercipi, ſit illa a f, ad quam ducatur perpendicularis d g: & quia angulus d g a, eſt rectus, erit per 18 primi linea a d, longior linea d g, quod eſt impoſsibile: quare inter ipſam, & circunferentiam, nulla linea recta intercipietur. Propter quod patet, quòd angulus contentus ab a c, & circunferentia, qui dicitur angulus contingentiæ, eſt minor omni angulo à duobus rectis lineis contento. Si enim aliquis rectilineus angulus eſſet angulo contingentiæ æqualis, aut eo minor: cùm omnis talis poſsit per æqualia diuidi ſecundum doctrinam 9 primi, inter lineam a e, & circunferentiam, poſſet linea recta intercipi, quod monſtrauimus eſſe non poſſe. Per quod patet angulum contentum à diametro & circunferentia, omnium acutorum rectilineorum eſſe maiorẽ, quia non differt a recto, niſi in angulo contingentię quem monſtrauimus eſſe minorem omni rectilineo. Correlarium patet per primam partem. Cùm enim linea a e, in utranque partem eiecta non ſecet circulum, & tangat ipſum in puncto a, ipſa eſt contingens per diffinitionem.

CAMPANI *additio*. Ex hoc notandum, quòd non ualet iſta argumẽtatio, hoc tranſit à minori ad maius & per omnia media: ergo per æquale. Nec iſta. Contingit reperire maius hoc, & minus eodem: ergo contingit reperire æquale, hoc autem ſic patet. Sit circulus a b, ſuper centrum c, cuius diameter a c b, & ducatur ab eius termino a, linea a d orthogonaliter, eritq; contingens circulũ per correlarium huius. Deſcribatur iterum ſuper punctum a ſecundum quantitatem diametri a b, circulus b e d, & imaginetur linea a b, moueri ſuper punctum a, per circunferentiam arcus b e d, ita quòd punctum b numeret omnia puncta arcus b e d, quouſque perueniat ad lineam a d, & cooperiat ipſam. Et quia angulus b a d, eſt rectus: erit ut non ſit ſumere aliquem angulum acutum cui æqualem non fecerit linea a b, cum diametro a c b, minoris circuli, quia tranſiuit ad angulum rectum, dinumerans ſitum omnium angulorum acutorum, quorum manifeſtũ eſt quoſdam eſſe minores angulo ſemicirculi, contento a ſemicircunferentia a b, & diametro a c b, & angulum rectum manifeſtum eſt eſſe maiorem eodem. Dico quòd nullus in tranſitu ab acutis minoribus ad rectum maiorem intermedius: fuit ei æqualis. Si enim fuerit aliquis, ſit ut illum fecerit linea a b, cùm punctus b, fuit in puncto e, arcus b e d. Quia ergo angulus e a b eſt æqualis angulo ſemicirculi prædicto, angulus autem ſemicirculi eſt ampliſsimus omnium acutorũ per ultimam partem huius, erit angulus e a b, ampliſsimus omnium acutorum. Diuidatur ergo angulus e a d, ſicut propoſuit 9 primi, per æqualia, ducta linea a f, eritq; (per 9 conceptionem) angulus f a b, amplior angulo e a b, quare erit aliquid, amplius ampliſsimo: quod eſt impoſsibile. Vel ſic. Cùm angulus e a b, ſit æqualis angulo ſemicirculi ſicut ponitur, at angulus ſemicirculi cum angulo contingentiæ eſt æqualis uni recto, ſimiliter quoque angulus e a b cum angulo e a d eſt æqualis uni recto, erit angulus e a d, æqualis angulo contingentiæ: & quia angulus contingentiæ eſt anguſtiſsimus omnium acutorum per 3 partem huius: erit ſimiliter angulus e a d, ei æqualis, anguſtiſsimus omnium acutorum, ſed angulus e a f, eſt eo anguſtior per conceptionem: erit ergo aliquid anguſtius anguſtiſsimo: quod eſt impoſsibile. Non ergo erit angulus rectilineus, æqualis angulo ſemicirculi. Et quia tranſitur à minori ad maius, & non per æquale: item quia eſt reperire minorem eo & maiorem: patet inſtantia contra utranque argumentationem prædictam. Vnde per interemptionem ad illud eſt reſpondendum. Poſſet probari quòd angulus contingentiæ eſt diuiſibilis ſecundum lineam rectam, ut conſtat per figurationem hic à latere poſitam. Certum eſt quòd angulus qui cauſatur ex contactu duorum circulorum uel ſphærarum, eſt angulus contingentiæ: & talis diuidatur per lineam e g, quia hic habetur triangulus h g k, cuius baſis h k, diuidatur per æqualia in puncto e: & protrahatur uerſus g, contactum: & arguitur per quartam primi, deinde per uiceſimamſextam huius, & patet propoſitum.

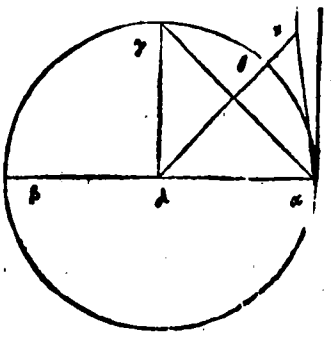

Euclid. ex Zamb. *Theorema 15.* *Propoſitio 16.*

16 Quæ à diametri circuli extremitate ad angulos rectos ducitur, extra ipſum circulum cadit, & in locum inter ipſam rectam lineam & circun-

ferentiam, altera recta linea non cadet, & ſemicirculi angulus, omni angulo acuto rectilineo maior eſt, reliquus autem minor.

THEON ex Zamb. *Sit circulus α β γ, circa centrum δ, & dimetientem α β. Dico quòd quæ ex α ipſi α β, ad angulos rectos ducitur, extra ipſum circulum cadit. Non enim, ſed ſi poßibile eſt, cadat interius ſicut γ α, & coniungatur δ γ. Et quoniam æqualis eſt δ α, ipſi δ γ (per 15 diffinitionem primi) ex centro enim in circunferentiam, æqualis eſt & angulus δ α γ, angulo α γ δ. Angulus autem δ α γ, rectus eſt: rectus igitur eſt & qui ſub α γ δ. Anguli igitur qui ſub δ α γ, & α γ δ, duobus rectis ſunt æquales, quod (per 17 primi) eſt impoßibile. Igitur ab α ſigno, ipſi α β, ad angulos rectos ducta, intra ipſum circulum non cadit. Similiter quoq; oſtendemus, quòd neq; in ipſam circunferentiã, extrà igitur cadit ſicut α ι. Dico quòd in locum inter α ι, rectam lineam, & γ β α, circunferentiam: alia recta linea non cadit. Si enim poßibile eſt, cadat ſicut ζ α, & excitetur (per 12 primi) ab δ ſigno, in ipſam ζ α, perpendicularis δ ν. Et quoniam rectus eſt angulus α ν δ, minor recto autem qui ſub δ α ν, maior igitur eſt α δ, quàm δ ν. Æqualis autem eſt δ α ipſi δ θ, ex centro enim in circunferentiam, maior (per 19 primi) igitur eſt δ θ, ipſa δ ν, minor maiore, quod eſt impoßibile. In locum igitur inter rectam lineam & circunferentiam, altera recta linea non cadet. Dico quòd & ſemicirculi angulus contentus ſub α β, recta linea & γ θ α, circunferentia, omni angulo acuto rectilineo maior eſt. Reliquus autem contentus ſub γ ν α, circunferentia & α ι, recta linea, omni acuto angulo rectilineo minor eſt. Si enim aliquis eſt angulus rectilineus maior eo qui ſub β α, recta linea & γ θ α, circunferentia continetur, minor uerò eo qui ſub γ θ α, circunferentia & α ι, recta linea continetur, in locum inter γ θ α, circunferentiam & α ι, rectam lineam recta linea cadet, quæ efficiet maiorem quidem angulum contentum ſub rectis lineis, eo qui ſub β α, recta linea & γ θ α, circunferentia continetur, minorem autem eo qui ſub γ θ α, circunferentia & α ι, recta linea continetur, non cadit autem. Igitur per præoſtenſam poßibilitatem angulo contento ſub ζ α recta linea, & γ θ α, circunferentia, angulus acutus ſub rectis lineis contentus maior non eſt, neq; etiam minor contento ſub γ θ α, circunferentia & α ι, recta linea.*

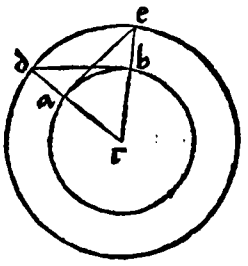

CORRELARIVM. *Hinc manifeſtum eſt, quòd à diametri circuli extremitate ad angulos rectos ducta: ipſum circulum tangit, & quòd recta linea circulum in uno ſigno tantum tangit, quoniam oſtenſum eſt (per 2 tertij) quòd quæ in duobus illis ſignis incidit, intra ipſum cadit: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 16.

Dato puncto, ad datum circulum lineam contingentem ducere. 16

CAMPANVS. Sit circulus datus a b, cuius centrum c, punctusq; datus d, uolo ergo à puncto d, ducere lineam contingentem circulum a b. Produco lineam d c, ſecãtem circunferentiam circuli a b, in puncto a, ſuper quam deſcribo circulum d e, ſecundum quantitatem lineæ d c, concentricũ circulo a b, & à puncto a, produco lineam a e, perpendicularem ad lineam d c, quę ſecet circunferentiam circuli d e, in puncto e, & produco lineam e c, ſecantem circunferentiam circuli a b in puncto b. Deinde produco lineam d b, quæ erit contingens circulum a b. Quia enim duo latera a c & c e, trianguli a c e ſunt æqualia duobus lateribus b c & c d trianguli b c d, & angulus c eſt communis utriq;, erit per 4 primi angulus e a c, æqualis angulo d b c, angulus autem e a c, eſt rectus, quare angulus d b c, eſt rectus. Per correlarium ergo præcedentis erit linea d b, contingens circulum a b: quod eſt propoſitum.

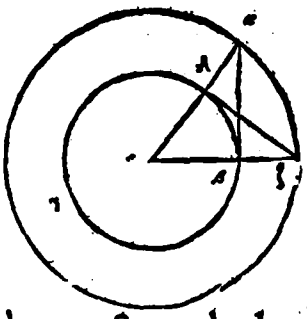

Euclid. ex Zamb. Problema 2. Propoſitio 17.

A dato ſigno, dato circulo contingentem rectam lineam ducere. 17

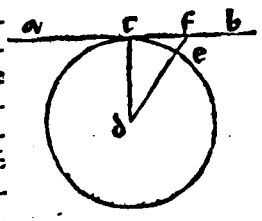
THEON ex Zãb. *Sit quidem datum ſignũ α, datus autem circulus ſit β γ δ, oportet iam à dato ſigno α, dato circulo β γ δ, contingentẽ rectam lineam ducere. Suſcipiatur enim (per 1 tertij) centrum circuli, ſitq; illud ι, & coniungatur (per 1 poſtulatũ) α δ ι. Et centro quidem ι, ſpatio uerò ι α (per 3 poſtulatũ) circulus deſcribatur α ζ ν, & ab ipſo δ, ipſi ι α, ad angulos rectos excitetur δ ζ (p 11 primi) & cõiungantur (per 1 poſtulatũ) ι ζ, & α β. Dico q, ab α ſigno, circulo β γ δ, contingens ducta eſt α β. Quoniã enim ι ſignum, centrum*

centrum eſt circulorum ζ γ δ, & α ζ ν, æqualis eſt ι α, ipſi ι ζ, & ι δ, ipſi ι ζ: ex centro enim in circunferentiam. Duæ igitur α ι, & ι β, duabus ι ζ, & ι δ, ſunt æquales, & angulum communem habent qui ad ι: baſis igitur δ ζ (per 4. primi) baſi α β, eſt æqualis, & triangulum δ ι ζ, triangulo ι β α, eſt æquale, & reliqui anguli reliquis angulis: æqualis igitur eſt angulus ι δ ζ, angulo ι β α, rectus eſt autem qui ſub ι ζ ζ, rectus igitur eſt & qui ſub ι ζ α, & eſt ι β, ex centro. Quæ autem ex diametri circuli extremitate ad angulos rectos ducitur, ipſum tangit circulum (per correlariũ 16 tertij) Igitur α β, ipſum circulum β γ δ, tangit. A dato igitur ſigno α, dato circulo β γ δ, contingens recta linea ducta eſt α β, quod feciſſe oportuit. Euclid. ex Camp. Propoſitio 17.

17 SI circulum linea recta contingat, à contactu uerò ad centrum linea recta ducatur, neceſſe eſt eam ſuper lineam contingentem eſſe perpendicularem.

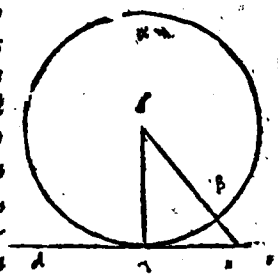
CAMPANVS. Sit linea a b, contingens circulum c e, cuius centrum ſit d, in puncto c, qui iungatur cum centro per lineam c d. Dico hanc eſſe perpendicularem ſuper lineam contingentem. Si enim non eſt perpendicularis ad ipſam, ſit ergo d f perpendicularis ad eandem, quæ ſecet circunferentiam circuli in puncto e, eritq; utérq; angulorum qui ſunt ad f rectus igitur per 18 primi, linea c d, eſt maior linea d f, quod eſt impoſsibile. Conſtat itaq; d c eſſe perpẽdicularem ſuper a b: quod eſt propoſitũ.

Euclid. ex Zamb. Theorema 16. Propoſitio 18.

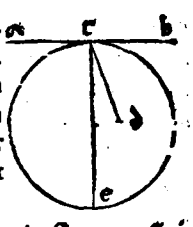
18 Si circulum tetigerit aliqua recta linea, à centro autem in contactum ducta fuerit aliqua recta linea, ipſa ducta, perpẽdicularis erit cõtingenti.

THEON ex Zamb. *Circulũ enim α ζ γ, tangat recta linea quædam δ ι, in γ ſigno, & ſumatur (per 1 tertij) centrum circuli α β γ, ſitq; illud ζ. Et ab ζ, in γ, ducatur (per primum poſtulatum) ζ γ. Dico quòd ζ γ, perpendicularis eſt in δ ι. Si enim non, excitetur (p 12 primi) ab ζ in ipſam δ ι, ppendicularis ζ ν. Quoniam igitur angulus ζ ν γ, rectus eſt, angulus igitur qui ſub ν γ ζ, eſt acutus, maior igitur eſt angulus ζ ν γ, angulo ζ γ ν, ſub maiori autẽ angulo (p 19 primi) maius latus ſubtenditur, maior igitur eſt ζ γ, quàm ζ ν. Aequalis autem eſt ζ γ, ipſi ζ ζ: ex centro enim in circunferentiã: maior igitur eſt ζ β, q̃ ζ ν, minor maiore, quod eſt impoſsibile. Igitur ζ ν, ipſi δ ι non eſt perpendicularis. Similiter quoq; oſtendemus, quòd nulla alia præter ζ γ. Igitur ζ γ, perpendicularis eſt ipſi δ ι. Si circulum igitur tetigerit aliqua recta linea, & quæ ſe quuntur reliqua: quod demonſtraſſe oportuit.* Euclid. ex Camp. Propoſitio 18.

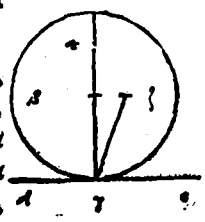
19 SI circulũ linea recta contingat, & à contactu in circulum linea quædã orthogonaliter ducatur, in eadem centrum eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. Sit ut prius linea a b contingens circulum c e in puncto c, & à contactu ducatur linea intra circulum c e, perpendicularis ad lineam a b. Dico quòd cẽtrum circuli eſt in linea c e. Hæc eſt conuerſa prioris. Si enim non fuerit centrum in linea c e, ſit alibi ubicunq; contingat, ſitq; d, & producatur d c, eritq; que d c, per præmiſſam perpendicularis ad lineã a b, quod eſt impoſsibile, cùm e c, poſita ſit perpendicularis ad ipſam. Euclid. ex Zamb. Theorema 17. Propoſitio 19.

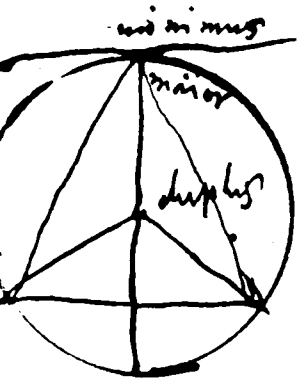

19 Si circulum tetigerit aliqua recta linea, à contactu autem ipſi tangẽti ad angulos rectos recta linea quædã excitetur, in excitata erit centrum circuli.

THEON ex Zamb. *Circulũ enim α β ζ, tangat recta linea quædã δ ι, in ſigno γ, & ab ipſo γ, ipſi δ ι (p 11 primi) excitetur ad angulos rectos γ α. Dico q̃, in ipſa γ α, eſt centrum circuli. Non enim, ſed ſi poſsibile eſt, ſit ζ, & (per 1 poſtulatũ) coniungatur γ ζ. Quoniã igitur circulũ α β γ, recta linea quædã δ ι tãgit, à cẽtro autẽ in cõtactũ ducta eſt ζ γ igitur (p 18 ppendicularis) eſt ipſi δ ι. Rectus igitur eſt ãgulus ζ γ ι,*

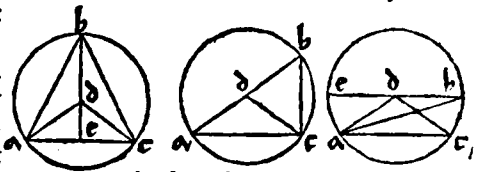
at angulus α γ ι, rectus eſt, æqualis igitur eſt angulus ſ γ ι, ei qui ſub α γ ι, minor maiori, quod eſt impoſſibile. Igitur ſ, centrum circuli α β γ non eſt. Similiter quoque oſtendemus, quòd nec alibi præter quàm in α γ. Si circulum igitur aliqua recta linea tetigerit, à contactu autem ipſi tangẽti ad angulos rectos recta linea excitetur, in excitata erit centrum circuli: quod demonſtraſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 19.

SI intra circulum angulus ſupra centrum conſiſtat, alius uerò angulus ſupra circunferentiam cõſiſtens eandem baſin habeat, interior ſuperiori duplus erit. 19

CAMPANVS. Sit ut in circulo a b c, cuius centrum d, fiat angulus a d c, ſupra centrum, & angulus a b c ſuper circunferentiam, ſitq; utriuſq; angu li eadem baſis quæ ſit arcus a c. Dico angulum a d c, duplum eſſe ad angulũ a b c. Quod ſic probatur. Aut enim duæ lineæ a b & c b, includunt duas lineas a d & d c, aut altera earum ſit linea una cum altera reliquarum, aut etiam altera primarum ſecat alteram poſtremarũ. Sit ergo primò ut includant eas ut in prima figuratione apparet, & producatur linea b d e, eritq; per 32 primi, angulus a d e extrinſecus, æqualis duobus intrinſecis, qui ſunt b a d & a b d, anguli. Et

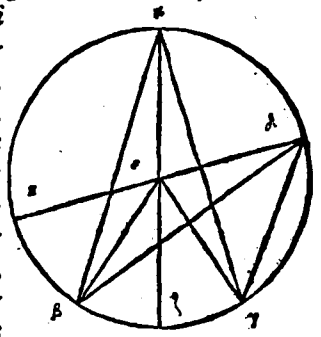

quia ipſi ſunt æquales per quintã eiuſdem, erit angulus a d e, duplus ad angulũ a b d. Simili quo que modo erit angulus e d c, duplus ad angulum d b c, quare totus angulus a d c, duplus erit ad totum angulum a b c, quod eſt propoſitum. Quòd ſi altera duarum linearum a b & b a, fuerit li nea una cum altera duarum quæ ſunt a d & b d, ut in ſecunda figuratione apparet, per eaſdem per quas prius & ſimili modo liquet propoſitum. Quòd ſi altera duarum linearum primarum ſecet alteram duarum poſtremarũ, ut in tertia figuratione apparet, ubi linea a b ſecat lineam d c, producatur linea b d e. Erit per eaſdem quas à principio aſſumpſimus & ſimili modo e d a, duplus ad angulum d b a, & totus angulus e d c, duplus ad totum angulum d b c, quare angulus a d c, duplus eſt ad angulum a b c: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 18. Propoſitio 20.

In circulo angulus qui ad centrum, duplus eſt eius qui ad circunferentiam, quando anguli eandem circunferentiam habuerint. 20

THEON ex Zamb. *Sit circulus α β γ, & ad eius centrum ſit angulus δ ι γ, ad circunferentiam uerò angulus δ α γ, habeant autem eandem baſin, circunferentiam β γ. Dico quòd duplus eſt angulus β ι γ, anguli β α γ. Ducta enim α ι (per ſecundum poſtulatum) extendatur in ſ. Quoniam enim æqualis eſt α ι, ipſi ι β, ex centro enim in circunferentiam, æqualis eſt angulus ι α β, ei qui ſub ι β α. Anguli igitur ι α β, & ι β α (per 5 primi) eius qui eſt ſub ι α δ, dupli ſunt: æqualis autem eſt qui ſub δ ι ſ (per 32 eiuſdem) eis qui ſub ι α δ & ι δ α. Angulus igitur β ι ſ, ipſius ι α δ, duplus eſt. Et perinde angulus ſ ι γ, eius qui ſub ι α γ (per eandem) duplus eſt. Totus igitur β ι γ, totus qui ſub β α γ, eſt anguli, duplus eſt. Rurſus conſtituatur, & ſit alter angulus β ∂ γ, & ducatur (per 1 poſtulatum) ∂ ι, extendaturq; (per 2 poſtulatum) in ν. Similiter quoq; oſtendemus quòd duplus*

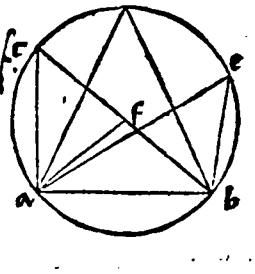

eſt ν ι γ, angulus eius qui ſub ι ∂ γ, eſt anguli. Quorum qui ſub ν ι β, duplus eſt eius qui ſub ι ∂ β. Reliquus igitur qui ſub β ι γ, eius qui eſt ſub β ∂ γ, duplus eſt. In circulo igitur angulus qui ad centrum, duplus eſt eius qui ad circunferentiam, quando eandem circunferentiam baſin habuerint ipſi anguli: quod oportuit demonſtraſſe.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 20.

SI in una circuli portione, anguli ſuper arcum conſiſtant, angulos quoſ libet æquales eſſe neceſſe eſt. 20

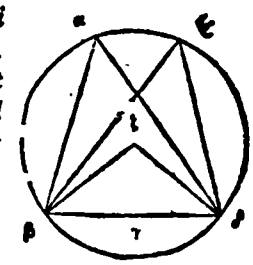
CAMPANVS. Sit ut in portione a d b, circuli a b c, cuius centrum ſit f, conſiſtant quotlibet anguli ſuper arcum a d b, qui ſunt e d c. Dico eos eſſe æquales. Protrahatur enim chorda a b, & ab eius extremitatibus ducantur in centrum lineæ a f, & b f, eritq; per præmiſſam angulus f conſiſtens ſupra centrum, ad unumquenque eorum

rum duplus, quare ipſi ſunt æquales: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 19.* *Propoſitio 21.*

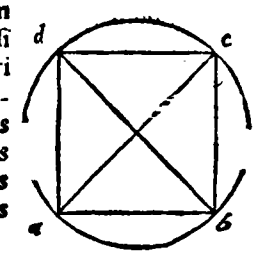
21 In circulo, qui in eodem ſegmento ſunt anguli, ſibi inuicem ſunt æquales.

THEON *ex Zamb. Sint in ſegmento* β α ι δ, *circuli* α β γ δ, *anguli qui ſub* β α δ, *&* β ι δ. *Dico quòd anguli* ζ α δ, *&* ζ ι δ, *ſibi inuicem ſunt æquales. Suſcipiatur enim (per primam tertij) centrum circuli* α β γ δ, *ſitq; illud* ζ. *Et ducantur (per primum poſtulatum)* β ζ, ζ δ. *Et quoniam angulus* β ζ δ, *eſt ad centrum, angulus autem qui ſub* β α δ, *ad circunferẽtiam, & eandem habent baſin circunferentiam* β γ δ, *angulus igitur* β ζ δ *(per præcedentem) duplus eſt eius qui ſub* β α δ, *& per hoc angulus* β ζ δ, *duplus eſt etiam eius qui ſub* β ι δ. *Aequalis igitur eſt (per communem ſententiam dicentem, quæ eiuſdem ſunt dimidium, adinuicem ſunt æqualia) angulus* β α δ, *angulo* β ι δ. *In circulo igitur, qui in eodem ſegmento ſunt anguli, ſibi inuicem ſunt æquales: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 21.*

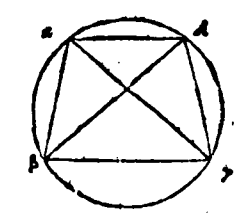
21 SI intra circulum quadrilaterũ deſcribatur, quoſlibet eius duos angulos ex aduerſo collocatos, duobus rectis angulis æquos eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. Sit quadrilaterum a b c d, inſcriptum circulo a b c d. Dico quoſcũq; eius duos angulos oppoſitos, eſſe æquales duobus rectis. Protrahantur in quadrilatero, diametri a c, b d, eritq; per præmiſſam, angulus c b d æqualis angulo c a d, & angulus a b d æqualis angulo a c d, quare totus a b c, æqualis erit duobus angulis qui ſunt a c d & c a d. Et quia ipſi cũ angulo a d c ſunt æquales duobus rectis per 32 primi, erũt & anguli b totalis, & d totalis, æquales duobus rectis: quod eſt propoſitum. Similiter quoq; probabo angulos a & c totales, eſſe æquales duobus rectis.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 20.* *Propoſitio 22.*

22 In circulis quadrilaterorum exiſtentiũ, anguli qui ex oppoſito, duobus rectis ſunt æquales.

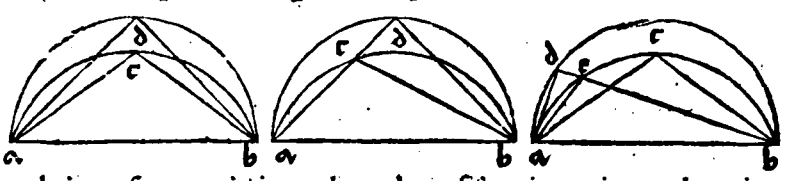
THEON *ex Zamb. Sit circulus* α β γ δ, *& in eo quadrilaterum ſit* α β γ δ. *Dico quòd anguli qui ex oppoſito, duobus rectis ſunt æquales. Coniungantur (per primum poſtulatum)* α γ, *&* β δ. *Quoniam igitur (per 32 primi) omnis trianguli tres anguli duobus rectis ſunt æquales: trianguli igitur* α β γ, *tres anguli* γ α β, α β γ, *&* β γ α, *duobus rectis ſunt æquales. Angulus autem* γ α β, *angulo* β δ γ *eſt æqualis (per 21 tertij) in eodem enim ſunt ſegmento* β α δ γ. *Angulus uerò* α γ β *(per eandem) angulo* α δ β, *in eodem enim ſunt ſegmento* α δ γ β. *Totus igitur qui ſub* α δ γ, *eis qui ſub* β α γ, *& α γ β eſt æqualis, communis apponatur angulus* α β γ. *Anguli igitur qui ſub* α β γ, β α γ, *& α γ β, eis qui ſunt ſub* α β γ, *& α δ γ, ſunt æquales: ſed qui ſub* α β γ, β α γ, *& α γ β, duobus rectis ſunt æquales. Anguli igitur* α β γ, *& α δ γ, duobus rectis ſunt æquales. Similiter iam oſtendemus, quòd etiam anguli* β α δ, *& δ γ β, duobus rectis ſunt æquales. In circulis igitur quadrilaterorum exiſtentium anguli ex oppoſito, duobus rectis ſunt æquales: quod demonſtrare oportebat.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 22.*

22 DVas ſimiles circuli portiones inæquales, ſupra unã rectam lineam aſsignatam, ex eadem parte cadere impoſsibile eſt.

CAMPANVS. Sit recta linea a b, ſuper quã fiat portio circuli, a c b. Dico quòd ſuper eandem lineam ex eadem parte non fiet alia portio quæ ſit ſimilis huic, & ea maior aut minor. Quòd ſi fuerit poſsibile, fiat ergo portio a d b, maior ea, quæ cùm ſit ſimilis ei, ſtat ergo angulus a c b in portione minori, & angulus a d b in maiori. Erit ergo ut lineæ a d, & d b, includant lineas a c & c b, ut in figuratione prima apparet. Aut altera primarũ, una fiat cum altera poſtremarum, ut in ſecunda. Aut ut altera ſecet alteram, ut in tertia. Quòd ſi fuerit primo modo, erit per uiceſimamprimã primi, angulus c maior angulo d, non

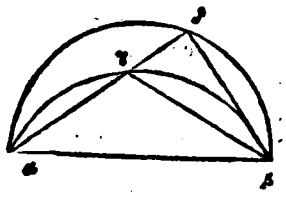
d,non ergo portiones ſimiles per diffinitionẽ.Quòd ſi ſecundo modo,erit adhuc angulus c,maior angulo d ,per decimãſextam primi : non igitur erunt portiones ſimiles. Si autem tertio modo,ſit ut linea b d, ſecet lineam a c,& ſecet circunferentiam portionis minoris in pũcto e, & ducatur linea e a.Eritq; per eandem decimamſextam primi,angulus a e b,conſiſtens in portione a c b, maior angulo d,quare nullo modo ſunt portiones ſimiles. ¶ Simili quoque modo probabis,quòd ſuper eandem lineam non fiet portio ſimilis portioni a c b, minor ea:poſito c, in loco d, & d in loco c, in figura cum omnibus prædictis: erit enim per præmiſſas & per 21 primi, & per 16 eiuſdem & præmiſſo modo,angulus d omnium figurationum,maior angulo c, quare portiones non erunt ſimiles. Et nota,quòd licèt proponatur ſuper lineam unam non poſſe fieri portiones ſimiles inæquales ex eadem parte:uerum eſt tamen,quòd neq; ex diuerſis partibus.Quodlibet probare, minore quæ eſt ex una parte,ſuperpoſita maiori quæ eſt ex altera. Neceſſe enim erit per communem ſcientiam,ipſam à maiori excedi,non ergo ſunt ſimiles per hanc 22.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 21.* *Propoſitio 23.*

Super eadem recta linea, duo ſegmenta circulorum ſimilia, & inæqualia, non conſtituentur ad eaſdem partes. 23

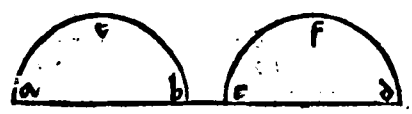
THEON *ex Zamb. Si enim poßibile,ſuper eadem recta linea* α β,*duo circulorum ſegmenta ſimilia & inæqualia conſtituantur ad eaſdem partes* α γ δ,*& ducatur (per primum poſtulatum)* α ε δ,*& coniungantur (per 2 poſtulatum)* γ δ *&* δ ε. *Quoniam igitur ſegmentum* α γ δ,*ſimile eſt ſegmento* α δ ε,*ſimiliáq; circulorum ſegmenta ſunt quæ æquales angulos ſuſcipiunt, (per diffinitionem 10 tertij) angulus igitur* α γ β, *angulo* α δ β, *eſt æqualis, exterior interiori:quod (per 16 primi) eſt impoßibile.Super eadem igitur recta linea,duo circulorum ſegmenta ſimilia & inæqualia non conſtituentur ad eaſdem partes:quod oportuit demonſtraſſe.*

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 23.*

Circulorũ ſimiles portiones ſupra lineas æquas fuerint,ipſas portiones æquas eſſe oportet. 23

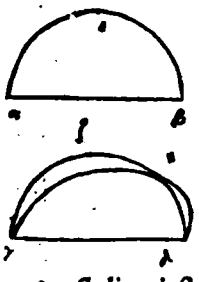
CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & c d æquales,ſuper quas ſunt duæ portiones circulorũ a c b, c f d, quæ ſunt ſimiles.Dico quòd ipſæ ſunt æquales. Si enim non ſunt æquales, altera earum ſuperpoſita alteri, excedet maior minorem. Sed linea a b, non excedet lineam c d, nec excedetur ab ea:cùm ſint æquales. Quare accidet contrarium præmiſſæ, quod eſt impoſsibile. Erit enim a b & c d linea una.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 22.* *Propoſitio 24.*

Super æqualibus rectis lineis ſimilia circulorum ſegmenta conſtituta,ſibi inuicem ſunt æqualia. 24

THEON *ex Zamb. Super æqualibus,inquam,rectis lineis* α β, *&* γ δ, *ſimilia circulorum ſegmenta* α ϛ β, *&* γ ζ δ, *conſtituantur. Dico quòd æquum eſt ſegmentum* α ϛ β, *ſegmento* γ ζ δ. *Congruente nanq; ſegmento* α ϛ β, *ipſi* ϛ ζ δ, *ſegmento, & poſito ſigno* α, *ſuper ſigno* γ, *recta uerò linea* α β, *ipſi rectæ lineæ* γ δ *congruente, &* β *ſignum congruet ipſi* δ *ſigno,quoniam æqualis eſt* α β, *ipſi* γ δ. *Congruente autem* α β, *recta linea ipſi* γ δ, *congruit* α ϛ β, *ſegmentum ipſi* α ζ δ. *Si enim* α β, *recta linea ipſi* γ δ *congruit,ſegmentum autem* α ϛ β, *ipſi* γ ζ δ, *non congruit,ſed differt ſicut* γ ϖ δ, *circulus autem circulum (per uiceſimam tertij) non ſecat in pluribus ſignis duobus. Sed* γ ϖ δ, *ipſum* γ ζ δ, *in pluribus quàm duobus ſignis,hoc eſt* γ ϖ δ, *ſecat,quod(per eandem)eſt impoßibile. Non igitur,congruente* α β, *recta linea ipſi* γ δ, *non congruit quoque & ſegmentum* α ϛ β, *ſegmento* γ ζ δ. *Congruit igitur & ei eſt æquale. Super æqualibus igitur rectis lineis ſimilia circulorum ſegmenta conſtituta, ſibi inuicem ſunt æqualia: quod erat demonſtrandum.*

Euclid.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 24.*

24 DAti ſemicirculi, ſiue ſemicirculo maioris ſiue minoris portionis, circulum perficere.

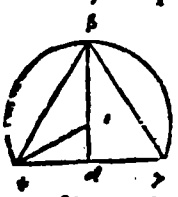
CAMPANVS. Intentio per hanc concluſionem, eſt ex omni arcu dato, ſiue ex omni circuli portione data, circulum perficere. Sit ergo a b quilibet arcus: ex quo uolo perficere circulum. Protraham in eo duas lineas qualitercunq; contingat, quæ ſint a c, & b d: quas diuidam per æqualia, a c quidem in puncto e, & b d in puncto f. Et protraham e g perpendicularem ad a c, & f h perpendicularem ad b d: quæ ſecent ſe in puncto k. Eritq; per correlarium primæ huius, centrum circuli in utraq; linearum e g & f h. Quare centrum eſt punctum k. Si autem e g non ſecet f h, ſed ſint linea una, quemadmodum erit ſi duæ lineæ a c & b d ſint æquidiſtantes: tunc ipſa applicabitur circunferentiæ dati arcus ex utraq; parte, ipſa igitur diuiſa per medium in puncto k, erit ibi centrũ circuli per idem correllarium. Aequidiſtantes autem non erunt e g & f h, quia cùm in utraq; ſit cẽtrum circuli per dictum correllarium, eſſent eiuſdem circuli duo centra. Sic poteſt de omni arcu, ſiue de omni portione communiter demonſtrari, qualiter inde circulus perficiatur. Quia tamen auctor uidetur hanc concluſionem uariare ſecundum diuerſas ſpecies arcuum, omniũ portionũ enumerando ſpecies: demonſtrabimus diùtſim per ſpecies, qualiter ex omni portione data circulus perficiatur. Sit ergo primũ a b portio data, ſemicirculus: eritq; per diffinitionem ſemicirculi, linea a b diameter: ea igitur diuiſa per medium in puncto c, erit c cẽtrum circuli. Sit rurſus portio a c b ſemicirculo maior, cuius chorda ſit a b, quam diuido per æqualia in puncto d, à quo duco d c perpendicularem ad ipſam, quæ tranſibit per centrum, per correlarium primæ huius: & protraho lineam a c. Et quia linea a b eſt minor diametro, cùm ſit a c b portio maior ſemicirculo, erit a d minor ſemidiametro, ſed d c eſt maior ſemidiametro, ergo d c eſt maior quàm a d: ergo per 19 primi angulus c a d eſt maior angulo a c d. Fiat itaq; per 23 primi, angulus c a e æqualis angulo a c d: producta linea a e quæ ſecet lineam c d in puncto e, eritq; per 6 primi, linea a e æqualis lineæ e c: producatur igitur linea e b, eritq; per 4 primi, linea e b æqualis lineæ a e, quare tres lineæ e a, e b, e c ſunt æquales, ergo per 6 huius e eſt centrum circuli. Sit iterum a c b portio minor ſemicirculo: cuius chorda ſit a c, quam diuido per æqualia in puncto d, à quo produco lineam c d e perpendicularem ad lineam a b, quę ſecet circunferentiam in puncto c: hanc manifeſtum eſt tranſire per centrum per correlarium primæ huius. Produco iterum lineam a c, eritq; angulus a c d maior angulo c a d. Si eſt æqualis, erit a c b ſemicirculus: & ſi minor, erit maior ſemicirculo: poſitum eſt autem quòd ſit minor. Produco igitur lineam a e, quæ cum linea a c faciat angulum æqualem angulo c, & ſecet lineam c f in puncto e: & manifeſtũ eſt quòd punctum e, cadat extra datam portionem, & produco lineam e b, & quia angulus a totalis eſt æqualis angulo c, erit per 6 primi, linea e a æqualis lineæ e c, & quia per 4 primi, linea e b eſt æqualis lineæ e a, erit per 9 huius punctum e, centrum circuli: quare patet propoſitum, ſecundum omnes ſpecies portionum circuli.

Euclid. ex Zamb. *Problema 3.* *Propoſitio 25.*

25 Circuli ſegmento dato, deſcribere circulum cuius eſt ſegmentum.

THEON *ex Zamb. Sit datum ſegmentum circuli α β γ. Oportet iam ſegmenti α β γ, circulum cuius eſt ſegmentũ deſcribere. Secetur enim (per 10 primi) α γ, bifariam in δ. Excitetúrq; (per 11 eiuſdem) à ſigno δ, ipſi α γ, ad angulos rectos β δ, & coniungatur (per primum poſtulatum) α β. Angulus igitur α β δ, angulo β α δ comparatus, aut eo eſt maior, aut ei æqualis, aut eo minor. Sit prius maior, & conſtituatur (per 23 eiuſdem) ad ipſam ζ α, rectam lineam, ad ſignumq; in ea α, ipſi angulo α β δ, æqualis angulus β α ι. Et extendatur (per 2 poſtulatum) ζ δ, in ι. Et coniungatur (per 1 poſtulatum) ι γ, quoniam igitur angulus α β ι, æqualis eſt angulo β α ι, æqualis igitur eſt (per 6 primi) recta linea ι β, ipſi α ι. Et quoniam æqualis eſt α δ, ipſi δ ε, communis autem δ ι,*

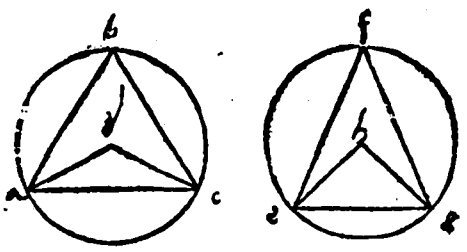
duæ igitur α δ, & δ ι, duabus γ δ, & δ ι, sunt æquales altera alteri. Et angulus α δ ι (per 4 postulatum) angulo γ δ ι est æqualis, rectus enim uterq;. Et basis igitur α ι (per 4 primi) basi γ ι, est æqualis. Sed α ι ipsi ζ ι, ostensa æqualis est. Igitur β ι, ipsi γ ι est æqualis. Tres igitur α ι, ι β, & ι γ, sibi inuicem sunt æquales. Centro igitur ι, spatio autem (per 3 postulatum) aut α ι, aut ι β, aut ι γ, circulus descriptus per reliqua signa ueniet & descriptus erit. Circuli igitur segmento dato, circulus descriptus est, & manifestum est, quòd segmentum α ζ γ, minus est semicirculo, quoniam ι, centrum extra ipsum cadit. Similiter quoque ostendemus, & si angulus α β δ, æqualis fuerit angulo β α δ. Si α δ, æquali existente utriq; ipsarum ζ δ, & δ γ, tres igitur δ α, δ β, & δ γ, sibi inuicem sunt æquales. Et erit ipsum centrũ δ, compleri circuli, ipsum erit quoque semicirculus α ζ γ. Si autem α ζ δ, minor fuerit β α δ, constituemus (per 23 primi) ad β α rectam lineam, & ad signum in ea α, angulo α β δ, æqualem intra α β ι segmentum. Segmenti centrum cadet super δ β, ut ζ, & erit, uidelicet segmentũ α β γ, maius semicirculo. Dato igitur segmento, describitur circulus cuius est segmentum: quod fecisse oportuit.

Euclid. ex Camp. Propositio 25.

SI in æquis circulis seu super centra, seu super circunferẽtias, æquales anguli consistant, super æquos arcus eos cadere necesse est. 25

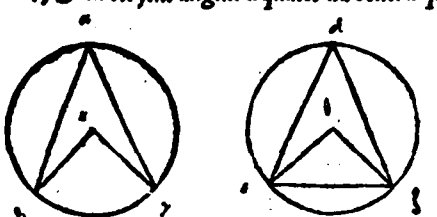
CAMPANVS. Sint duo circuli æquales a b c, cuius centrum d, & e f g, cuius centrum h, & fiant supra centra eorũ, duo anguli a d c & e h g, qui ponãtur æquales. Dico duos arcus a b c, & e f g, esse æquales. Protrahãtur duæ lineæ a c & e g, & fiant duo anguli in circũferentijs ipsorum, cõsistentes supra prædictos arcus, qui sint angulus a b c & angulus e f g. Quia ergo circuli sunt æquales, erunt per diffinitionem æqualium circulorũ semidiametri æquales, & quia duo anguli d & h sunt æquales per 4 primi, linea a c æqualis lineæ e g, & per 19 huius, erit angulus b, æqualis angulo f, cùm d angulus sit æqualis angulo h. Ergo per diffinitionem similium portionum duæ portiones a b c & e f g, sunt similes: & quia ipsæ sunt super lineas a c & e g æquales, ipsæ erunt æquales per 25 huius, quare arcus a b c & e f g, sunt æquales. Quòd si anguli b & f qui sunt in circunferentia, ponantur æquales, erunt per diffinitionem portiones similes, & anguli d & h æquales, per 19 huius. Et quia circuli sunt æquales per positionem, erunt per 4 primi, duæ lineæ a c & e g æquales, quare ut prius, portiones æquales per 23 huius, cùm sint similes, & super æquales lineas, igitur & arcus æquales: quod est propositum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 23. Propositio 26.

In æqualibus circulis æquales anguli, in æqualibus circunferentijs insistunt, siue si ad centra, siue si ad circunferentias consistunt. 26

THEON ex Zamb. Sint æquales circuli, α β γ, & δ ι ζ, & in eis sint anguli æquales ad centra qui dem, qui sub β ι γ, & ι δ ζ, ad circunferentias autem, qui sub β α γ, & ι λ ζ. Dico quòd circunferentia β ι γ, æqualis est circunferentiæ ι λ ζ. Coniungantur (per primum postulatum) β γ, & ι ζ. Et quoniam circuli α ζ ι & δ ι ζ, sunt æquales, etiam quæ ex centris, sunt æquales (per primam diffinitionem tertij) Duæ igitur β ι, & ι ι, duabus ι δ, & δ ζ, sunt æquales. Et angulus qui ad ι, angulo qui ad δ est æqualis. Et quoniã angulus qui ad α, æqualis est angulo qui ad λ, segmentum igitur β α γ (per 24 tertij) simile est segmento ι λ ζ, & sunt in æqualibus rectis lineis β γ, & ι ζ. Super æqualibus autem rectis lineis (per 24 eandem) similia circulorum segmenta existentia, inuicem sunt æqualia. Segmentum igitur β α γ, æquale est ipsi ι λ ζ segmento. Est autem totus circulus α ζ γ, æqualis toti circulo δ ι ζ. Reliqua igitur ζ α γ circunferentia (per 3 communem sententiam) reliquæ ι λ ζ, circunferentiæ est æqualis. In æqualibus igitur circulis æquales anguli in æqualibus circunferentijs insistunt, siue si ad circunferentias, siue si ad centra consistant: quod demonstrasse oportuit.

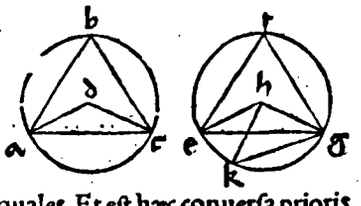

Euclid.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 26.

26 SIn æquis circulis æqui ſumantur arcus, infra illos, formatos angulos qui ſupra centra eorũ, ſeu ſupra circunferentias conſtituantur, æquos eſſe neceſſe eſt.

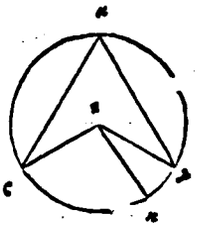
Conuerſa 25. huius.

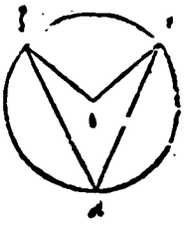
CAMPANVS. Sint ut prius duo circuli æquales a b c, cuius centrum d, & e f g cuius centrum h: ſintq; duo arcus a b c & e f g æquales: fiantq; ſuper ipſos arcus, duo anguli in cẽtro qui ſint d & h: ductis a d, c d, e h, g h. Itemq; ſuper eoſdem arcus fiant duo alij anguli in circunferentia, qui ſint b & f: ductis lineis a b, c b, e f & g f. Dico duos angulos d & h, ad inuicem eſſe æquales: itemq; duos b & f, adinuicem eſſe æquales. Et eſt hæc conuerſa prioris. Si enim non ſunt d & h anguli ad inuicem æquales: ſit ergo h maior, à quo abſcindatur angulus k h g, qui ſit æqualis angulo d, eritq; per præmiſſam, arcus k e f g, æqualis arcui a b c. Sed duo arcus a b c & e f g poſiti, ſunt æquales: accidet ergo partem eſſe æqualem toti: quod eſt impoſsibile. Quare anguli d & h totales, ſunt æquales. Simili quoq; modo probabis angulos b & f, eſſe æquales: uel ſi mauis, probato quòd anguli d & h ſint æquales: ſequitur b & f eſſe æquales per 19 huius, & econuerſo.

Euclid. ex Zamb. Theorema 23. Propoſitio 26. Conuerſa præcedentis.

26 In æqualibus circulis anguli qui æqualibus circunferentijs inſiſtunt, ſibi inuicem ſunt æquales: ſiue ſi ad centra, ſiue ſi ad circunferentias fuerint conſtituti.

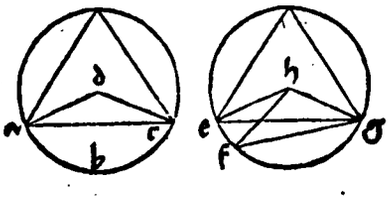
THEON ex Zamb. *In æqualibus enim circulis α ζ γ, & δ ι ξ, ſuper æqualibus circunferentijs β γ & ι ξ, ad centra γ ν δ, anguli conſiſtant β ν γ & ι δ ξ: ad circunferentias autem β α γ & δ ξ. Dico quòd angulus ζ ν γ æqualis eſt angulo ι δ ξ: & angulus ζ α γ æquus eſt angulo ι δ ξ. Siquidem angulus β ν γ æquus eſt angulo ι δ ξ: manifeſtum eſt quòd angulus etiam β α γ æquus eſt angulo ι δ ξ per 20 tertij. Si uerò non, alter eorum maior eſt: ſit maior angulus ζ ν γ, & cõſtituatur per 23 primi, ad rectam lineã ζ ν, ad datumq; in ea ſignum ν: angulo ι δ ξ æqualis angulus β ν κ. Anguli autem æquales ſuper æqualibus circunferentijs conſiſtunt, per 20 tertij, quando ad centra fuerint: æqualis igitur eſt circunferentia β κ, circunferentiæ ι ξ. Sed ι ξ, ipſi β γ eſt æqualis: & β κ igitur, ipſi β γ eſt æqualis: minor maiori, quod eſt impoßibile. Angulus igitur β ν γ, angulo ι δ ξ inæqualis non eſt: æqualis igitur. Et eſt ipſius quidem anguli β ν γ dimidius angulus qui ad α, per 20 tertij. Ipſius autem ι δ ξ dimidius angulus qui ad δ per eandem. Aequalis igitur eſt angulus qui ad α, angulo qui ad δ: in æqualibus igitur circulis anguli ſuper æqualibus circunferentijs conſiſtentes, ſibi inuicem ſunt æquales: ſiue ſi ad centra, ſiue ſi ad circunferentias fuerint conſtituti: quod demonſtraſſe oportuit.*

26

Euclid. ex Camp. Propoſitio 27.

27 SIn circulis æqualibus æquæ lineæ arcus reſecent, arcus quoque æquos eſſe: ſi autem lineæ inæquales fuerint, arcus quoque inæquales, & à maiore linea maiorem arcum, à minore uerò minorem abſcindi neceſſarium eſt.

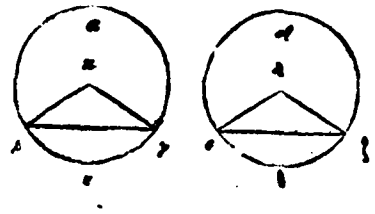
CAMPANVS. Sint duo circuli æquales a b c, cuius centrum d, & e f g cuius centrum h: ſitq; corda a c æqualis chordæ e g. Dico duos arcus a b c & e f g, quos prædictæ chordæ ex prædictis circulis reſecant, eſſe æquales. Quòd ſi chorda e g ponatur maior chorda a c: dico arcum e f g eſſe maiorem arcu a b c. Primum quidem ſic probatur. Ducantur à centris lineæ ad extremitates chordarum, quæ ſint d a, d c, h e, h g: & quia circuli poſiti ſunt fore æquales, erũt

hæ ſemidiametri æquales: & quia linea a c poſita eſt æqualis lineæ e g, erit per 8 primi, angulus d æqualis angulo h totali: quare per 25 huius, erit arcus a b c, æqualis arcui e f g: ficq; patet primum.

Secundum ſic. Sit e g maior a c: eritq; per 25 primi, angulus h, maior angulo d. Fiat ergo angulus f h g æqualis angulo d: eritq; per 25 huius, arcus f g, æqualis arcui a b c. Quare arcus e f g, eſt maior arcu a b c: quod eſt ſecundum propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 25.* *Propoſitio 28.*

In æqualibus circulis æquales rectæ lineæ, æquales circunferentias auferunt, maiorem maiori, minorem autem minori. 28

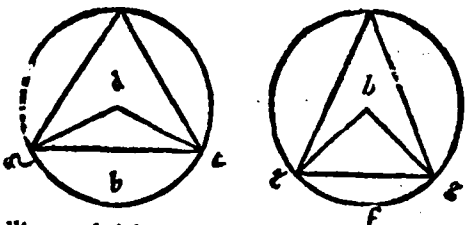

THEON ex Zamb. *Sint æquales circuli α β γ & Δ ε ζ, & in eis ſint æquales rectæ lineæ β γ & ε ζ: circunferentias β α γ & ε Δ ζ maiores auferentes, circunferentias autem β ϰ γ & ε θ ζ minores. Dico quòd circunferentia β α γ maior, æqualis eſt circunferentiæ ε Δ ζ maiori: circunferentia uerò β γ ϰ minor, æqualis eſt circunferentiæ ε θ ζ minori. Suſcipiantur enim circulorum centra (per primam tertij) ſintq; ϰ λ, & coniungantur ϰ β, ϰ γ, λ ε & λ ζ. Et quoniam circuli ſunt æquales, æquales quoq; ſunt quæ ex centris (per primam diffinitionem tertij) Duæ igitur β ϰ & ϰ γ, duabus ε λ & λ ζ ſunt æquales. Et baſis β γ (per hypotheſin) baſi ε ζ eſt æqualis: angulus igitur β ϰ γ (per 8 primi) angulo ε λ ζ eſt æqualis: æquales autem anguli (per 26 tertij) in æqualibus circunferentijs inſiſtunt: etiam quando ad centra fuerint conſtituti. Circunferentia igitur β ϰ γ, æqualis eſt circunferentiæ ε θ ζ: eſt autem totus circulus α β γ, toti circulo Δ ε ζ æqualis. Reliqua igitur circunferentia β α γ (per 3 communem ſententiam) reliquæ circunferentiæ ε Δ ζ eſt æqualis. In circulis æqualibus igitur æquales rectæ lineæ, æquales circunferentias auferunt: maiorem maiori, minorem autem minori: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 28.*

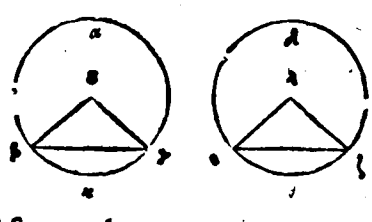
Irculorum æqualium æquos arcus, æquas chordas habere neceſſe eſt. 28

CAMPANVS. Sint duo circuli æquales a b c, cuius cẽtrum d, & e f g, cuius centrum h: ſitq; arcus a b c æqualis arcui e f g. Dico quòd chorda a c, eſt æqualis chordæ e g. Et eſt hæc conuerſa primæ partis præmiſſæ. Ducantur lineæ d a, d c, h e, h g: eruntq; per 26 huius, anguli d & h æquales. Quare per quartam primi, erit a c, æqualis e g, quod eſt propoſitum. Quęcunq; autem probatę ſunt paſsiones de diuerſis circulis æqualibus, intellige multò fortius ueras eſſe de eodem.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 26.* *Propoſitio 29.* *Converſa præcedentis.*

In æqualibus circulis, ſub æqualibus circunferentijs æquales rectæ lineæ ſubtenduntur. 29

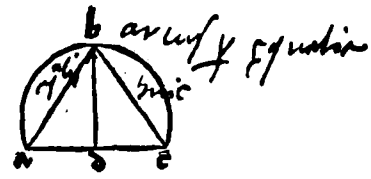
THEON ex Zamb. *Sint æquales circuli α β γ & Δ ε ζ, & in eis æquales ſumantur circunferentiæ ϛ ϰ & ε θ ζ, coniunganturq; β γ & ε ζ rectæ lineæ. Dico quòd æqualis eſt recta linea β γ ipſi ε ζ rectæ lineæ. Sumantur enim (per primam tertij) circulorum centra: ſintq; ϰ & λ, & coniungantur ϰ β & ϰ γ, λ & λ ζ. Et quoniam circunferentia β ϰ γ æqualis eſt ipſi ε θ ζ circunferentiæ: æqualis eſt angulus β ϰ γ angulo ε λ ζ (per decimam diffinitionem tertij) Et quoniam circuli α β γ & Δ ε ζ ſunt æquales: & quæ ex centris quoque ſunt æquales (per 1 eiuſdem diffinitionem) Duæ igitur β ϰ & ϰ γ, duabus ε λ & λ ζ ſunt æquales, & angulos comprehẽdunt æquales. Baſis igitur β γ (per 4 primi) baſi ε ζ eſt æqualis. In æqualibus igitur circulis, ſub æqualibus circunferentijs æquales rectæ lineæ ſubtenduntur: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 29.

29 DAtum arcum per æqualia diuidere.

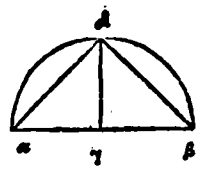
CAMPANVS. Sit datus arcus a b c, cui ſubtendatur chorda a c, quæ diuidatur per æqualia in puncto d, à quo ducatur perpendicularis ad ipſam, quæ ſit d b: ſecans circunferentiam dati arcus in puncto b, quam dico diuidere datum arcum per æqualia. Ducãtur enim lineæ b a, b c, quæ erunt æquales per 4 primi. Quare per primam partem 27 huius, arcus a b, erit æqualis arcui b c: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Problema 4. Propoſitio 30.

Datam circunferentiam, bifariam ſecare.

THEON ex Zamb. *Sit data circunferentia α δ β, oportet iam ipſam circunferentiam α δ β, bifariam ſecare. Coniungatur α β, ſecetur q; (per 10 primi) bifariam in γ ſigno: & ab ipſo γ, ipſi α β rectæ lineæ (per 11 primi) ad angulos rectos excitetur γ δ, & coniungantur α δ & δ β. Et quoniam æqualis eſt α γ ipſi γ β, communis autem γ δ: duæ igitur α γ & γ δ, duabus β γ & γ δ ſunt æquales: & angulus α γ δ (per 4 poſtulatum) angulo β γ δ eſt æqualis: rectus enim uterque eſt. Baſis igitur α δ (per 4 primi) baſi δ β eſt æqualis. Æquales autem rectæ lineæ, æquales circunferentias auferunt, maiorem maiori, minorem autem minori (per 28 tertij) Et utraque ipſarum circunferentiarum α δ & δ β, ſemicirculo minor eſt: æqualis igitur eſt circunferentia α δ, ipſi δ β circunferentiæ. Data igitur circunferentia, bifariam ſecta eſt: quod feciſſe oportuit.*

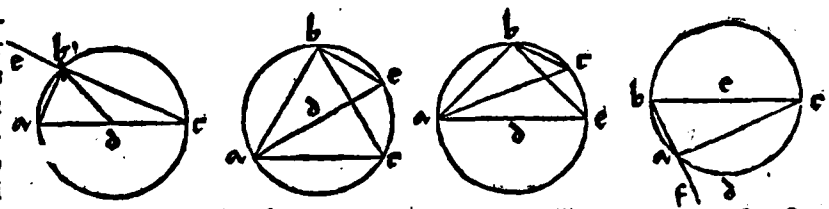

Euclid. ex Camp. Propoſitio 30.

30 SI rectilineus angulus in ſemicirculo ſupra arcum conſiſtat, rectus eſt. Si uerò in portione ſemicirculo minore, recto maior. Si autem in portione ſemicirculo maiore, recto minor. Itemq; omnis portionis angulus ſemicirculo maioris, recto maior, minoris uerò, recto minor de neceſsitate erit.

CAMPANVS. Sit in circulo a b c cuius centrũ d & diameter a d c, ſemicirculus a b c, in cuius ſemicirculi circunferentia fiat angulus a b c, ductis lineis a b & b c. Dico illum angulum eſſe rectum. Protrahatur ab ipſo angulo in centrum, linea b d: eritq; per 5 primi, angulus a b d, æqualis angulo a: & angulus d b c, æqualis angulo c. Et quia angulus c d b eſt æqualis duobus angulis d b a, & a per 31 primi: ipſe erit duplus ad angulum d b a. Eadem ratione angulus a d b, duplus erit ad angulum d b c: ergo duo anguli c d b & a d b, dupli ſunt ad totalem angulum a b c: ſed ipſi ſunt æquales duobus rectis per 13 primi: erit igitur angulus a b c totalis, medietas duorum rectorũ, quare rectus: quod eſt primum propoſitum.

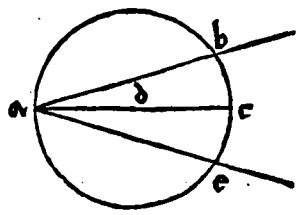

IDEM aliter. Protrahatur c b uſq; ad e, eritq; per 32 primi, angulus a b e, æqualis duobus angulis a & c, & quia angulus a eſt æqualis a b d, & angulus c angulo c b d: erit angulus a b e æqualis totali angulo a b c: ergo uterq; eorum eſt rectus per diffinitionem. Secundum ſic patet. Sit in circulo a b c cuius centrum d, portio a b c cuius chorda a c, maior ſemicirculo: & fiat ſuper eius circunferentiam angulus a b c, ductis lineis b a & b c. Dico illum angulum eſſe minorem recto. Producantur enim diameter a d e & linea e b: eritq; per primam partem huius b totalis, rectus: quare angulus a b c, erit minor recto per 9 communem ſcientiam, cũm ſit pars eius, ſicq; patet ſecundum. Tertium ſic. Sit rurſus in circulo a b c cuius centrum d, portio a b c cuius chorda a c, quę ſit ſemicirculo minor. & fiat ſuper eius circunferentiam angulus a b c, ductis lineis b a & b c. Dico hunc angulum eſſe maiorem recto. Producantur enim diameter a d e & linea b e, eritq; per primam partem huius, angulus a b e rectus, quare angulus a b c erit maior recto, quod eſt

tertium propoſitum. Quartum & quintum ſic. Sint in circulo a b c d cuius centrum e, portio a b c, cuius chorda a c maior ſemicirculo: & portio a d c cuius eadem chorda a c minor ſemicirculo. Dico angulum contentum ab arcu c b a & chorda a c, eſſe maiorem recto: & angulum contentum ab arcu c d a & chorda a c, eſſe minorem recto. Producatur diameter c e b, & linea b a, uſq; ad f, eritq; per primam partem huius, angulus b a c rectus, quare per 13 primi, angulus f a c, eſt ſimiliter rectus. Quia igitur angulus rectus eſt pars primi, & ſecundus pars recti: euidenter patet utrunq;, quare tota liquet hæc pentamembris concluſio.

CAMPANI additio.

Ex iſtis duabus ultimis partibus, nota inſtantiam contra illas duas argumẽtationes: ad quas tulimus inſtantiam in 15 huius. Tranſitur enim ab angulo portionis ſemicirculo minoris, qui eſt minor recto (per ultimam partem huius) ad angulum portionis ſemicirculo maioris qui eſt maior recto per penultimam partem huius, non tamen per æquale. Cùm enim omnis portio circuli ſit aut ſemicirculus, aut maior ſemicirculo aut minor, ſit autem tam angulus ſemicirculi per ſecundam partem 15, quàm angulus portionis minoris per ultimam partem huius minor recto, portionis uerò maioris ſit maior recto: non tamen erit alicuius portionis angulus, nec ſimpliciter aliquis contentus à circunferentia & linea recta, aut rectus aut æqualis recto. Quod ut clarius pateat: ſit in circulo a b c cuius centrum d, linea a b cui non ſit determinatus finis ex parte b, ſecans ex ipſo b portionem ſemicirculo minorem: eritq; per ultimam partem huius, minor recto. Huius circuli ſit diameter a d c, & imaginetur linea a b, moueri ad partem c ſuper punctum a: quæ quandiu fuerit citra c, uel in ipſo c, cooperiens diametrum a d c: faciet cum arcu angulum minorem recto. In omni autem puncto ultra c, uelut in e: faciet per penultimam partem huius, angulum maiorem recto. Tranſitur ergo à minori ad maius, non per æquale. Et ſicut in rectilineis angulis eſt reperire maiorem angulo ſemicirculi & minorem, non tamen æqualem, ut demonſtratum eſt in 15 huius: ſic in angulis portionis eſt reperire maiorem recto & minorem, non tamen æqualem, ut patet ex iſta demonſtratione.

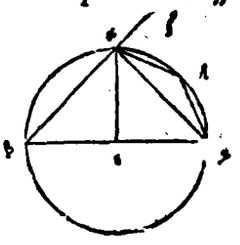
Euclid. ex Zamb. *Theorema 17.* *Propoſitio 31.*

In circulo angulus qui in ſemicirculo eſt, rectus eſt: qui autem in maiore ſegmento, minor recto: qui uerò in minore ſegmento, maior eſt recto. Et inſuper angulus maioris ſegmenti, recto quidem maior eſt: minoris autem ſegmenti angulus, minor eſt recto. 31

THEON *ex Zamb.* *Sit circulus α β γ δ: dimetiens autem eius ſit ζ γ, centrum uerò ε. Sumaturq; in ſemicirculo ſignum ut cunq;, ſitq; illud δ & coniungantur β α, α γ, α δ & δ γ. Dico quòd angulus in β α γ ſemicirculo, rectus eſt. Angulus autem in α β γ ſegmento maiore ſemicirculo, qui eſt ſub α β γ, recto minor eſt. Angulus uerò in α δ γ minore ſemicirculo ſegmento, qui eſt ſub α δ γ, recto maior eſt. Coniungatur α ε, & extendatur β α in ζ. Et quoniam æqualis eſt β ε ipſi ε α, ex centro enim in circunferentiam: æqualis eſt angulus ε α ζ angulo ε ζ α (per 5 primi) Rurſus quoniam æqualis eſt α ε ipſi ε γ, æqualis eſt per eandem, angulus qui ſub α γ ε ei qui ſub γ α ε. Totus igitur angulus β α γ duobus angulis α β γ & α γ ζ eſt æqualis. Angulus autem qui ſub ζ α γ extra ipſum triangulum α ζ γ: duobus angulis α ζ γ & α γ β eſt æqualis, per 32 primi. Aequalis igitur eſt angulus ζ α γ, angulo ζ α γ: rectus igitur uterq; eſt. In ſemicirculo igitur β α ζ, angulus qui ſub ζ α γ, rectus eſt. Et quoniam trianguli α β γ, duo anguli α β γ & ζ α γ (per 17 primi) duobus rectis ſunt minores, angulus autem ζ α γ rectus eſt: angulus igitur qui ſub α β γ, recto minor eſt, & eſt in ſegmento α ζ γ, maiore ſemicirculo. Et quoniam in circulo ineſt quadrilaterum α β γ δ, in circulis autem quadrilaterorũ conſiſtentium (per 22 tertij) anguli qui ex oppoſito duobus rectis ſunt æquales: anguli igitur α β γ & α δ γ, per eandem duobus rectis ſunt æquales. At angulus α β γ recto minor eſt. Reliquus igitur angulus α δ β, maior eſt recto, & in ſegmento minore ſemicirculo eſt. Dico iam etiam quòd angulus ſegmẽti maioris, comprehenſus ſub α ζ γ circunferentia & α γ recta linea, recto maior eſt: angulus autem minoris ſegmenti comprehenſus ſub α δ γ circunferentia & α γ recta linea, recto eſt minor, manifeſtumq; illinc eſt. Quoniã enim angulus comprehenſus ſub ζ α & α γ rectis lineis, rectus eſt: angulus igitur cõprehenſus ſub α β γ circunferentia & α γ recta linea, maior eſt recto: quoniã totũ ſua parte maius eſt (p 9 cõmunem ſententiã) Rurſus quoniã angulus cõprehenſus ſub α γ et α ζ rectis lineis, rectus eſt: angulus igitur ſub ζ α recta linea et α δ ζ circunferẽtia cõprehenſus, recto minor eſt. In circulo igitur angulus in ſemicirculo exiſtẽs, rectus eſt: qui uerò in maiore ſegmẽto, recto eſt minor: in minori autẽ, recto eſt maior.*

Et inſuper

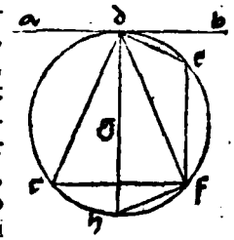
Et insuper angulus maioris ſegmẽti, maior eſt recto: minoris autẽ ſegmẽti, recto minor: quod demõſtraſſe oportuit. ALIA oſtenſio, quòd angulus qui ſub β α γ rectus eſt. Quoniã angulus α ι γ, eius qui ſub ζ α ι duplus eſt (per 2 primi) æqualis nanq; eſt duobus interioribus ex oppoſito: interiores autẽ (per 5) ſunt æquales: angulus autem α ι β eius qui ſub ι α γ duplus eſt: anguli igitur α ι ζ & α ι γ, ipſius β α γ, dupli ſunt. Sed anguli α ι β & α ι γ, duobus rectis ſunt æquales. Angulus igitur qui ſub β α γ, rectus eſt: quod erat demonſtrandũ. CORREL. Hinc manifeſtum eſt, quòd ſi triãguli angulus unus, reliquis duobus æqualis fuerit rectus eſt: eo quod illi contiguus (qui ſcilicet producto latere extra triangulũ fit) eiſdem eſt æqualis, ſed quando utrobiq; æquales fuerint, recti ſunt.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 31.

31 SI circulum linea recta contingat, & à cõtactu in circulũ quędam circulũ ſecans recta linea, præter centrũ ducatur, quouſq; duos angulos cũ cõtingẽte facit, duob. angulis qui in alternatis circuli ſuper arcus cõſiſtũt portionib. æquales ſunt.

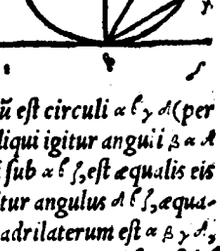
CAMPANVS. Si recta linea a b, contingens circulum c d e f, cuius centrum g, in puncto d: à quo d ducatur in circulũ præter centrum, linea d f, ſecans ipſum: fiantq; angulus, d c f conſiſtens ſuper arcum portionis d c f, ductis lineis c d & c f: & angulus d e f conſiſtens ſuper arcum portionis d c f, ductis lineis e d & e f. Dico angulo c, eſſe æqualem angulum b d f: & angulo e, angulum a d f. Ducantur enim, diameter d g h & linea f h: eritq; per 17 huius, d h, perpendicularis ſuper a b: & per primam partem præmiſſæ, angulus d f h, rectus. Quare duo anguli a d h & d f h, ſunt æquales. Poſito ergo cõmuni angulo h d f: erit angulus a d f, æqualis duobus angulis, qui ſunt d f h, & h d f: ſed hi duo cum angulo h, ſunt æquales duobus rectis, per 32 primi: ergo angulus a d f cum angulo h, æquales duobus rectis. Sed angulus a d f cum angulo b d f: æquiualet duobus rectis per 13 primi: ergo angulus b d f, eſt æqualis angulo h: ergo & angulo c, per 20 huius: & hoc eſt primum. Et quia duo anguli c & e ſunt æquales duobus rectis, per 21 huius: erit angulus e æqualis angulo a d f: quod eſt ſecundum. Vel illud ſecundum ſic. Angulus a d f cum angulo h æquiualet duobus rectis, ut præmonſtratum eſt: ſed angulus e cum angulo h, æquiualet duobus rectis, per 21 huius: ergo angulus e eſt æqualis angulo a d f: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 28. Propoſitio 32.

31 Si circulum tetigerit aliqua recta linea, à contactu autem ducta fuerit quædam recta linea, circulùm ſecans: anguli quos efficit ad tangentẽ, æquales ſunt eis qui in alternis circuli ſegmentis conſiſtunt angulis.

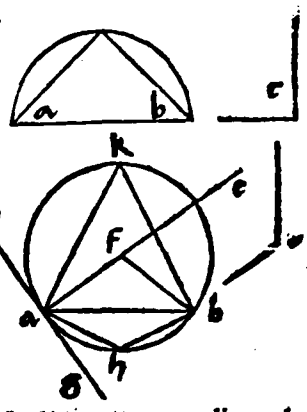
THEON ex Zamb. *Circulum enim α ζ γ δ, tangat recta linea quædam ι ζ in ζ ſigno: & à ſigno β, ducatur recta linea quædam in circulũ α β γ δ, eumq; ſecans, ſitq; β δ. Aio quòd anguli quos β δ ſimul cum ι ζ tangente cõficit angulis qui ſunt in alternis ſegmentis circuli ſunt æquales, hoc eſt quod angulus ζ β δ, æqualis eſt angulo exiſtenti in β α δ ſegmento: & angulus ι β δ, æqualis eſt angulo exiſtenti in ζ ι δ ſegmento. Excitetur enim (per 11 primi) ab ipſo ζ, ipſi ι ζ ad rectos angulos ζ α. Sumaturq; in β δ circunferentia, ſignum utcunq;: ſitq; illud γ, & connectatur α δ, δ γ & γ β. Et quoniam circulum α β γ δ, quædam recta linea tangit ι ζ in β, & ex β contactu ducta eſt ipſi cõtingẽti ad angulos rectos β α: in ipſa β α igitur centrũ eſt circuli α ζ γ δ (per 19 tertij.) Angulus igitur α δ ζ in ſemicirculo exiſtens (per 31 tertij) rectus eſt. Reliqui igitur anguli β α δ & α ζ δ, uni recto ſunt æquales. Angulus autem α β ζ, rectus eſt. Angulus igitur qui ſub α ζ ζ, eſt æqualis eis qui ſunt ſub ζ α δ & α β δ angulis. Communis auferatur angulus α ζ δ. Reliquus igitur angulus δ ζ ζ, æqualis eſt angulo β α δ exiſtenti in alterno ſegmento circuli. Et quoniam in circulo quadrilaterum eſt α β γ δ, anguli ex oppoſito duobus rectis ſunt æquales (per 22 tertij) anguli igitur δ β ζ & δ β ι, eis qui ſunt ſub ζ α δ & β γ δ anguli ſunt æquales. Quorũ angulus β α δ, oſtẽſum eſt quòd æqualis eſt ipſi δ β ζ angulo. Reliquus igitur angulus qui ſub δ β ι, angulo δ γ β, in alterno ſegmẽto δ γ β exiſtenti eſt æqualis. Si circulum igitur tetigerit aliqua recta linea, à contactu autem in circulum ducta fuerit aliqua recta linea circulum ſecans, anguli quos efficit ad tangentem, iis qui in alternis circuli ſegmentis conſiſtunt angulis æquales: quod erat demonſtrandum.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 32.

SVper datam lineam, circuli portionẽ deſcribere: capientem angulum dato angulo æqualem, ſeu rectum, ſeu maiorem, ſeu minorem recto. 32

CAMPANVS. Sit a b linea data, & c datus angulus. Super lineam a b uolo deſcribere unam circuli portionem, recipientem in circunferentia rectilineum angulum æqualem angulo c. Si igitur fuerit angulus c, rectus: diuiſa a b per medium, deſcribam ſuper eam ſemicirculum, factumq; erit propoſitum, per primam partem 30 huius. Si autẽ ſit obtuſus, ducam lineam d a cum linea b a, continentẽ æqualem angulum angulo c: & à puncto a ducam lineam a e perpendicularem, ſuper lineam a d. Et ſuper punctum b faciam angulum per 23 primi æqualẽ angulo e a b, in quo obtuſus excedit rectũ, ducta linea b f uſq; ad perpẽdicularem a e: eruntq; per 6 primi lineæ f a & f b æquales. Facto itaq; puncto f centro circuli, deſcribam ſecundum quantitatẽ lineæ f a circulum a h b: eritq; per correlarium 15 huius linea a d, contingens circulum: quare per præmiſſam, angulus qui fit in portione a h b, eſt æqualis d a b, quare & angulo c, quod eſt propoſitum. Si autem angulus c ſit acutus: producam lineam a g, continentem cum linea a b, angulum æqualem angulo c, & à puncto a ducam a e, perpendicularem ad lineam a g: & ſuper punctum b faciam angulum æqualem angulo e a b, in quo rectus excedit acutum, ducta linea b f uſq; ad perpendicularem a e, eruntq; per 6 primi, lineæ f a & f b æquales. Facto itaq; puncto f, centro circuli, deſcribam ſecundum quantitatem lineæ f a, circulum a k b: eritq; per correlarium 15 huius, linea a g contingens circulum: quare per præmiſſam, angulus qui fit in portione a k b, eſt æqualis angulo g a b, quare & angulo c, quod eſt propoſitum.

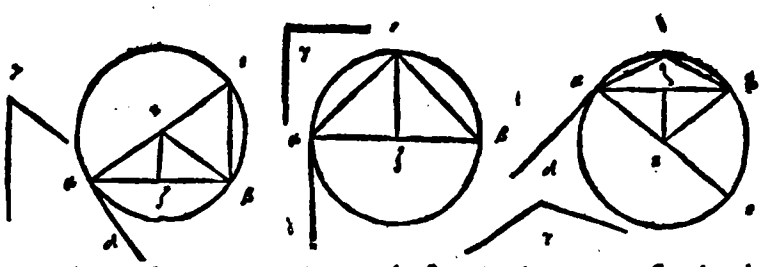

Euclid. ex Zamb. Problema 5. Propoſitio 33.

Super data recta linea, deſcribere ſegmentum circuli capiens angulum æqualem dato angulo rectilineo. 33

THEON *ex Zãb.*

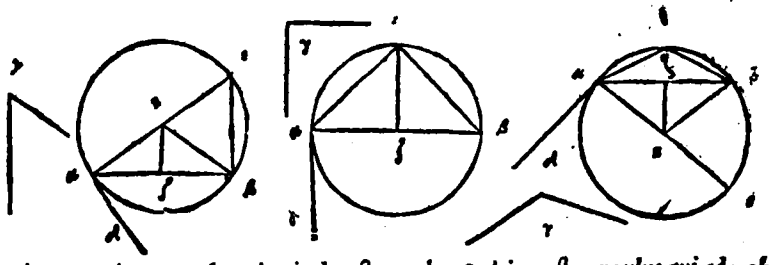
Sit data recta linea α β, datus uerò angulus rectilineus ſit γ: oportet iam ſuper data recta linea α β, deſcribere ſegmentum circuli ſuſcipiens angulum æqualem ipſi angulo

qui ad γ. Angulus igitur qui ad γ, aut eſt acutus, aut rectus, aut obtuſus. Sit primum acutus, ſicut in prima deſcriptione, & conſtituatur (per 23 primi) ad α β rectã lineã, & in ea ſignũ α, ipſi angulo γ æqualis angulus δ α ζ. Angulus igitur δ α ζ, acutus eſt. Excitetur (per 11 eiuſdẽ) igitur ipſi α δ ad angulos rectos α ι, ſecetur q; (per 10 primi) bifariã α ζ, in ſigno ſ. Et à ſigno ſ, ipſi α ζ ad angulos rectos excitetur ſ κ (p 11 eiuſdẽ) & cõnectatur κ ζ. Et quoniã æqualis eſt α ſ ipſi, ſ ζ igitur cõmunis autẽ ſ κ: duæ α ſ et ſ κ, duab. ſ β et ſ κ ſunt æquales, & angulus qui ſub α ſ κ (per 4 poſtulatũ) æqualis eſt ei qui ſub κ ſ. Baſis igitur α κ (per 4 eiuſdẽ) baſi κ β eſt æqualis. Centro igitur κ, ſpatio uerò κ α (per 3 poſtulatũ) circulus deſcriptus: ueniet etiam per β, deſcribatur, & ſit α ζ ι, & connectatur ι β. Quoniam igitur ab extremitate ipſius α ι diametri, ab α ſigno ipſi α ι ad angulos rectos eſt α δ: igitur α δ tangit circulum α β ι (per correlariũ 16 tertij.) Et quoniam circulũ α β ι tangit quædã recta linea α δ, & ab α contactu in ipſum circulũ α β ι ducta eſt recta linea quædam α ζ: angulus igitur δ α β (per 32 eiuſdẽ) angulo α ι ζ exiſtenti in alterno circuli ſegmento eſt æqualis. Sed angulus δ α ζ, ei qui eſt ad γ angulo eſt æqualis. Angulus igitur qui ad γ, æqualis eſt ei qui ſub α ι ζ eſt angulo. Sup data igitur recta linea α β, ſegmentũ circuli deſcriptũ eſt, ſuſcipiens angulũ α ι ζ æqualẽ dato

δεόμενον *angulo qui ad γ. Sed iã rectus ſit angulus qui ad γ, & †opportunũ ſit: rurſus ſuper α ζ deſcribere ſegmẽtum circuli ſuſcipiẽs angulũ æqualẽ ei qui eſt ad γ recto. Cõſtituatur enim rurſus ad ipſam α ζ rectã lineã, ad ſignũq; in ea α: dato angulo rectilineo ρ æqualis angulus q ſub β α δ (p 23 primi) ſicut in ſecũda habetur deſcriptione. Secetur q; (p 10 primi) α β, bifariã in ſ, & cẽtro ſ, ſpatio uerò ſ α aut ſ ζ: circulus deſcribatur α ι β (p 3 poſtulatũ) Tãgit igitur recta linea α δ, circulũ α ι β: quoniã ãgulus q ad α, rectus eſt. Et angulus ζ α δ*

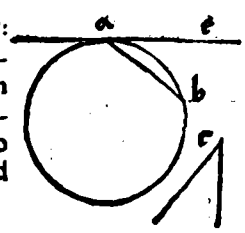
æqualis

æqualis eſt angulo qui eſt in ſegmẽto α ι β: rectus etenim & ipſe eſt qui in ſemicirculo exiſtit (per 31 tertij.) Sed angulus ζ α λ, ei qui ad γ eſt ãgulo æqualis eſt. Deſcriptum eſt igitur iterum ſuper α β, ſegmentum circuli α ι β, capiens angulum æqualem ei qui ad γ eſt angulo. Sed iam eſto angulus qui ad γ obtuſus, & cõſtituatur ei iterum ad α β rectam lineam & ad α ſignum: æqualis angulus β α λ (per 23 primi) ſicut habet tertia deſcriptio, & ipſi α λ: ad angulos rectos (per 11 eiuſdem) excitetur α ι, ſecetuŕq; rurſus α β bifariàm in ſigno ſ (per 10 eiuſdem) & ipſi ι β ad angulos rectos excitetur ſ ι (per 11 eiuſdem) & connectatur ι β. Et rurſus quoniã æqualis eſt α ſ ipſi ſ β, & cõmunis ſ ι: duæ igitur α ſ & ſ ι, duabus β ſ & ſ γ ſunt æquales: & angulus α ſ ι (per 4 poſtulatum) angulo β ſ ι eſt æqualis: baſis igitur α ι (per 4 eiuſdem) baſi β ι eſt æqualis. Centro igitur ι, ſpatio autem ι α (per 3 poſtulatum) circulus deſcriptus, tranſibit per β, tranſeat ſicut α β ι. Et quoniam ab extremitate α ι dimetientis, ad angulos rectos excitata eſt α λ: igitur (per correlarium 16 tertij) α λ tangit ipſum circulum α ι β & à contactu α extẽditur α β. Angulus igitur β α λ (per 32 eiuſdem) æqualis eſt angulo α δ β exiſtenti in alterno ſegmento circuli. Sed angulus β α λ, ei qui eſt ad γ eſt æqualis. Igitur angulus qui eſt in α δ β ſegmento, æqualis eſt ei qui eſt ad γ angulo. Super datã igitur recta linea α β, deſcriptum eſt ſegmentum circuli α θ β capiens angulum æqualem ei qui ad γ eſt angulo: quod feciſſe oportuit. Euclid. ex Camp. Propoſitio 33.

33

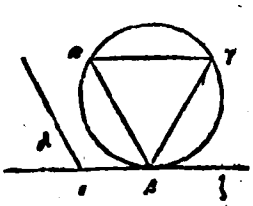
Dato circulo, dato angulo æquum angulum capientem, portionem abſcindere.

CAMPANVS. Sit a b datus circulus, & c datus angulus: uolo ergo à circulo a b, abſcindere portionẽ unam capientem æqualem angulum angulo c. Produco lineam d a e, contingentem datum circulum in puncto a, à quo duco in circulũ lineam a b, continentem cum linea a e, angulum æqualem angulo c: eritq; per 31 huius, portio a b exiſtens à parte lineæ a d, recipiens angulum æqualem angulo c: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Problema 6. Propoſitio 34.

34 ## A dato circulo, ſegmentum abſcindere capiens angulum æqualem dato angulo rectilineo.

THEON ex Zamb. *Eſto datus circulus α β γ: datus uerò angulus rectilineus qui ad λ: oportet iam ab α β γ circulo, ſegmentum abſcindere, capiens angulum æqualẽ ei qui ad λ eſt angulo. Excitetur enim (per 17 tertij) linea tangens circulum: ſitq; illa ι ſ, & tangat in β ſigno. Et conſtituatur (per 23 primi) ipſi ι ſ rectæ lineæ, et in ea ſigno β, angulo qui ad λ, æqualis angulus ſ β γ. Quoniam igitur circulum α β γ tangit quædam recta linea ι ſ & in β, et à contactu β ducta eſt β γ: angulus igitur ſ β γ (per 32 tertij) æqualis eſt angulo β α γ conſiſtenti in alterno ſegmento. Sed angulus ſ β γ, ei qui eſt ad λ eſt æqualis. Igitur angulus exiſtens in α γ ſegmento, æqualis eſt ei qui eſt ad λ angulo. A dato igitur circulo α β γ ſegmentum abſciſſum eſt β α γ, capiens angulum æqualem dato angulo rectilineo: quod feciſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 34.

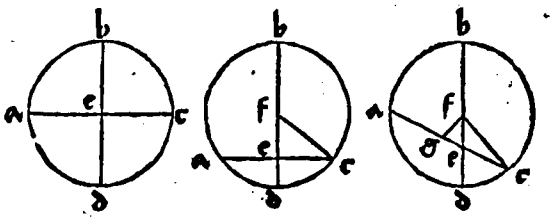
34

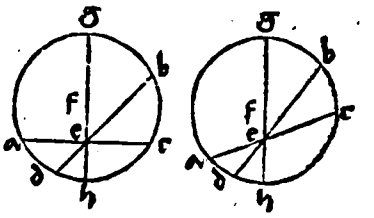
Si intra circulũ duæ rectæ lineæ ſeſe inuicem ſecẽt, quod ſub duabus partibus unius earum procedit, æquũ eſt ei rectangulo quod ſub duabus alterius lineæ partibus continetur.

CAMPANVS. Sint duæ lineæ a c & b d, ſecantes ſe in circulo a b c d, ſuper punctum e. Dico quòd illud rectangulum quod fit ex a e in e c, æquum eſt ei quod fit ex b e in e d. Aut enim ambæ lineæ a c & b d tranſibunt per centrum circuli: aut altera tantùm, aut neutra. Quòd ſi ambæ tranſeant per centrum, erit e centrum circuli, omnesq; quatuor lineæ æquales: quare liquet propoſitum. Quòd ſi altera earum tantùm tranſit per centrum, ſit illa b d, centrumq; circuli ſit f. Aut ergo b d ſecabit a c per æqualia,

aut

aut per inæqualia. Secet ergo primò per æqualia: eritq; per primam partem tertij huius, ſecans eam orthogonaliter. Ducatur itaq; linea f c, eritq; per 5 ſecundi, quod fit ex b e in e d cũ quadrato e f: æquale quadrato lineę f d: quare & quadrato lineæ f c: ergo per penultimã primi, & quadratis duarum linearum f e & e c. Dempto ergo utrinq; quadrato e f: erit quod fit ex b e in e d, æquale quadrato lineæ e c: & quia e c eſt æqualis a e, per 46 primi patet propoſitum. Quòd ſi b d tranſiens per centrum, ſecat a c per inæqualia, à centro f ducatur f g perpendicularis ad a c: eritq; per ſecundam partem tertij huius, a g, æqualis g c: & ducatur linea f c. Eritq; per 5 ſecundi, quod fit ex b e in e d cum quadrato e f (& ideo per penultimam primi cum quadratis duarum linearum f g & g e, propter id quòd angulus f g e eſt rectus) æquale quadrato lineæ d f, & ideo lineæ f c, propter quod per penultimam primi & quadratis duarum linearum f g & g c. Dempto ergo utrinque quadrato lineę f g, erit quod fit ex b e in e d cum quadrato lineæ g e, æquale quadrato lineę g c: ſed per 5 ſecundi, quod fit ex a e in e c cum quadrato lineæ g e: eſt æquum ei quod fit ex g c quadrato. Dempto igitur utrinq; quadrato lineæ g e, erit quod fit ex b e in e d, æquale ei quod fit ex a e in e c, quod eſt propoſitum. Quòd ſi neutra earum tranſit per centrum, ſiue altera diuidat alteram per æqualia ſiue per inęqualia, producam lineam g f e h diametrum circuli tranſeuntem per punctum ſectionis earum. Et ſi altera diuidat alteram per æqualia, ut b d ipſam a c, tunc g h diuidit etiam a c per æqualia: ergo orthogonaliter per tertiam huius: ergo per ſecundum modum huius concluſionis, quod ſit ex g e in e h: æquum eſt ei quod fit ex a e in e c: & per tertiũ modum huius quod ſit ex g e in e h, æquum eſt ei quod fit ex b e in e d: ergo quod fit ex a e in e c, æquum eſt ei quod fit ex b e in e d, quod eſt propoſitum. At ſi neutra diuidat alteram per æqualia, erit per tertium modum huius concluſionis, quod fit ex g e in e h, æquale utrique eorum quæ fiunt ex a e in e c & b e in e d. Quare unum eorum erit æquale alteri, quod eſt propoſitum.

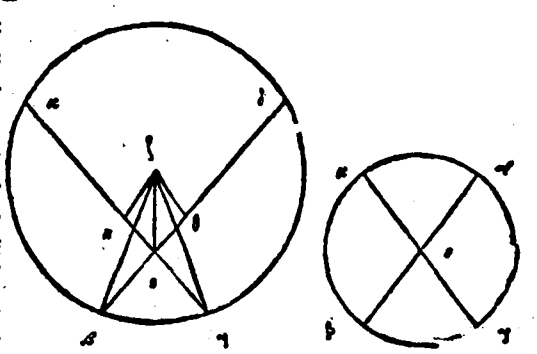

Euclid. ex Zamb. *Theorema 29.* *Propoſitio 35.*

Si in circulo duæ rectæ lineæ ſe ad inuicem ſecuerint, rectangulum comprehenſum ſub ſegmentis unius, æquum eſt ei quod ſub ſegmẽtis alterius comprehenditur rectangulo. 35

THEON ex Zamb. *In circulo enim α β γ δ: duæ rectæ lineæ α γ & β δ ſeſe inuicem ſecent in ſigno ε. Dico quòd rectangulum comprehenſum ſub α ε & ε γ: æquum eſt rectangulo comprehenſo ſub δ ε & ε β. Si enim α γ & β δ per centrum ſunt, ut ε centrum ſit circuli α β γ δ: manifeſtum eſt quòd cùm α ε, ε γ, δ ε & ε β ſunt æquales, rectangulum comprehẽſum ſub α ε & ε γ, æquũ eſt ei quod comprehẽditur ſub δ ε & ε β rectãgulo. Sint iam α γ, & δ β, nõ extenſæ per centrum: & ſumatur centrũ circuli α β γ δ: ſitq; illud ζ (per primam tertij) et ab ζ in α γ & δ β rectas lineas: ducantur (per duodecimam primi) perpendiculares ζ η & ζ θ: & connectantur ζ β, ζ γ, & ζ ε. Et quoniam (per tertiam tertij) recta linea quædam per centrum extenſa ζ η, quandam rectam lineam non per centrum tranſeuntem α γ ad angulos rectos ſecat: etiam bifariam eam ſecabit: æqualis igitur eſt α η ipſi η γ. Et quoniam recta linea α γ diſſecta eſt in æqualia in η, in inæqualia autem in ε: rectangulum igitur comprehenſum ſub α ε & ε γ unà cum eo quòd fit ex η ε (per 5 ſecundi) quadrato, æquum eſt ei quod fit ex η γ. Commune apponatur id quod fit ex η ζ. Quod fit igitur ſub α ε & ε γ unà cum iis quæ fiũt ex ε η & η ζ, æquũ eſt eis quæ fiunt ex ε η & η ζ. Sed eis quæ fiunt ex ε η, & η ζ, æquum eſt id quod fit ex ζ ε, (per 47 primi) eis autem quæ fiunt ex γ η & η ζ, æquum eſt id quod fit ex ζ γ (per eandem.) Quod igitur continetur ſub α ε, & ε γ, unà cum eo*

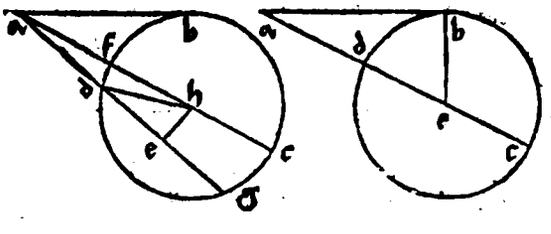
quod

quod ſit ex ſ ꝛ, æquũ eſt ei quod ſit ex ſ γ. Aequalis autem eſt ſ γ, ipſi ſ β. Et centro enim in circunferẽtiam. Quod continetur igitur ſub α ꝛ σ ꝛ γ, unà cum eo quod ſit ex ꝛ ſ, æquum eſt ei quod ſit ex ſ β. Et per hoc quod continetur ſub δ ꝛ, σ ꝛ β, unà cum eo quod ſit ex ſ ꝛ, æquum eſt ei quod ſit ex ſ β. Quod continetur igitur ſub α ꝛ σ ꝛ γ, unà cum eo quod ſit ex ſ ꝛ, æquum eſt ei quod ſit ex ſ β. Quod ſit igitur ſub α ꝛ σ ꝛ γ, unà cum eo quod ſit ex ſ ꝛ, æquum eſt ei quod continetur ſub δ ꝛ σ ꝛ β, unà cum eo quod ſit ex ſ ꝛ. Commune auferatur id quod ſit ex ſ ꝛ. Reliquum igitur rectangulum comprehenſum ſub α ꝛ σ ꝛ γ, æquum eſt rectangulo comprehenſo ſub δ ꝛ σ ꝛ β. Si in circulo igitur duæ rect. lineæ ſe adinuicem ſecuerint, rectangulum comprehẽſum ſub ſegmentis unius, æquum eſt rectangulo comprehẽſo ſub ſegmentis alterius, quod demonſtraſſe oportuit.

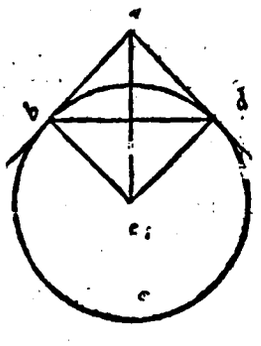
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 35.*

85

Si extra circulum punctus ſignetur, ab eo autem ad circulum alia linea ſecans, alia cõtingens, duæ rectæ lineę ducantur: quod ſub tota ſecante atque parte ſui extrinſeca continetur, æquum eſt ei quadrato quod ex contingente linea deſcribitur.

Campanvs. Sit a punctus ſignatus extra circulum b c d, cuius centrum e, à quo ducantur ad circulum, duæ rectæ lineę a b contingens, & a d c ſecans. Dico quòd illud quod fit ex a c in d a, æquum eſt quadrato lineæ a b. Aut enim a d c, tranſit per centrum, aut non. Tranſeat ergo primò per centrum, quod eſt e, & ducatur linea e b, quæ per 17 huius, perpendicularis erit ſuper lineam a b. Et quia linea d c diuiſa eſt per æqualia in puncto e, & eſt ei addita linea d a, erit per ſextam ſecundi, quod fit ex c a & a d cum quadrato lineæ e d, & ideo cum quadrato lineæ e b, æquale quadrato lineæ e a: & ideo per penultimam primi, ęquale quadratis duarum linearum e b, & b a, propter id quod angulus b, eſt rectus. Dempto ergo utrinq; quadrato e b, erit quod fit ex c a, in a d, æquale lineæ a b: quod eſt propoſitum. Quòd ſi linea a d c non tranſit per centrum, ſumatur a f e g, tranſiens per centrum, & ducantur lineæ e d & e h, & ſit e h, perpendicularis ad a d c, eritq; per 3 huius, d h, æqualis h c. Quia ergo linea d c diuiſa eſt per æqualia in puncto h, & addita ſibi linea a d, erit per 6 ſecundi, quod fit ex c a, in a d, cum quadrato d h: æquale quadrato lineę a h. Ergo addito utrinq; quadrato h e erit quod fit ex c a in a d, cum quadratis duarum linearum d h & h e, & ideo per penultimam primi cum quadrato d e, propter id quod angulus h, eſt rectus, & ideo cum quadrato e f, propter id quod e d & e f ſunt æquales, æquale quadratis duarum linearum a h, & h e, & ideo per penultimam primi quadrato lineę a e. Sed per ſextam ſecundi, quod fit ex g a, in a f, cum quadrato f e, æquale eſt quadrato lineæ a e. Quia ergo utrunq; eorum quæ ſiunt ex c a, in a d, & ex g a in a f, cum quadrato lineæ f e, eſt æquale quadrato lineæ a e, ipſa erunt inter ſe æqualia. Dẽpto ergo utrinq; quadrato lineæ e f, erit quod fit ex c a in a d, æquale ei quod fit ex g in a f, Sed id quod fit ex g a in a f, eſt æquale quadrato lineæ a b, per præmiſſum modum huius. Ergo quod fit ex c a, in a d eſt æquale quadrato lineæ a b: quod eſt propoſitum.

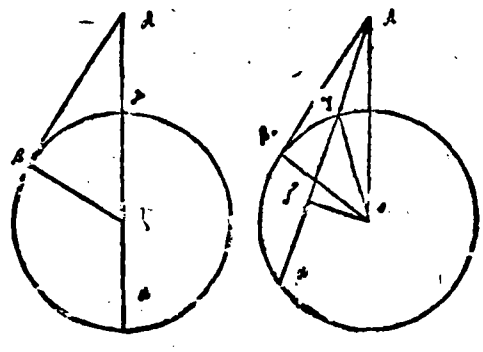
Campani *additio.* Et ex hac nota, quòd puncto extra circulum ſignato, ſi ab ipſo ad circulum quodlibet ſecantes lineæ ducantur, rectangula quæ continentur ſub totis & earum portionibus extrinſecis, adinuicem ſunt æqualia, quoniam omnia ſunt æqualia quadrato lineæ contingentis. Nota etiam quod ſi à quolibet puncto extra circulum ſignato duæ lineę contingentes ad circulum ipſum ducantur, ipſę erunt adinuicem ęquales. Erit enim quadratum utriuſque earum, ęquale ei quod fit ex linea ſecante ab ipſo puncto, ducta in circulum in partem eius extrinſecam. Hoc autem euidẽtius patet per penultimã primi.

Sit

Sit a punctus ſignatus extra circulum b c d, cuius centrum e, & ab ipſo a ducantur duæ lineæ a b & a d, contingentes circulum in punctis b d. Dico ipſas eſſe æquales. Producam enim lineas e a, e b, & e d. eritq; per 17 huius uterque angulorum b & d, rectus. Quare per penultimam primi, quadratum a e, erit æquale duobus quadratis duarum linearum a b & b e, ſimiliter quoq; & duobus duarum a d & d e. Quare quadrata duarum linearum a b & b e, ſunt æqualia quadratis duarum a d & d e. Et quia quadrata duarum quæ ſunt b e & e d ſunt æqualia, erunt quadrata duarum quæ ſunt a b & a d, æqualia: ergo eſt a b, æqualis a d: quod eſt propoſitum. Aliter etiam. Ducatur linea b d, eritq; per 5 primi, angulus e b d, æqualis angulo e d b, propter id quod linea e b, eſt æqualis lineæ e d. Et quia uterq; duorum angulorum b & d eſt rectus, erit per communem ſcientiam angulus a b d reſiduus, æqualis angulo a d b reſiduo: per ſextam ergo primi, eſt linea a b, æqualis lineæ a d.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 30.* *Propoſitio 36.*

Si extra circulum ſumatur ſignum aliquod, ab eoq; in circulum cadant duæ rectæ lineæ, & earum altera circulum diſpeſcat, altera uerò tangat, quod ſub tota diſpeſcente & extrinſecus ſumpta inter ſignū & curuam circunferentiam comprehenditur rectangulum, æquum eſt ei quod fit ex tangente quadrato. 36

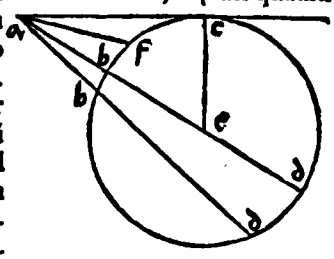
THEON ex Zamb. *Extra circulū igitur α β γ, ſumatur ſignū aliquod, ſitq; illud δ, & ab ipſo δ in circulum α β γ, cadant duæ rectæ lineæ δ γ α, et δ β, ſecet autem circulū α β γ, recta linea δ γ α, & δ ζ, tangat. Dico quòd rectangulū comprehenſum ſub α δ & δ γ, æquū eſt ei quod fit ex ζ δ, quadrato. Recta linea δ γ α, aut eſt per centrum extenſa, aut non. Sit primū extenſa per centrū, ſitq; (per 1 tertij) ζ, centrū circuli α β γ, & cōiungatur ζ β. Angulus igitur ζ β δ, rectus eſt. Et quoniā recta linea α γ bifariàm diſſecta eſt in ε, adiacetq; ei recta linea γ δ, quod cōtinetur igitur (per 6 ſecundi) ſub α δ & δ γ, unà cum eo quod fit ex ζ γ, æquum eſt ei quod fit ex ζ δ. Aequalis autem eſt ζ γ, ipſi ζ β, ex centro enim in circunferentiam. Quod continetur igitur ſub α δ, & δ γ, unà cum eo quod fit ex ζ ζ, æquum eſt ei quod fit ex ζ δ. Aequum autem eſt id quod fit ex ζ δ, eis quæ fiunt ex ζ ζ, & β δ, (per 47 primi) rectus enim eſt angulus qui eſt ſub ζ β δ. Quod igitur continetur ſub α δ, & δ γ, unà cum eo quod fit ex ζ β, æquum eſt eis quæ fiūt ex ζ β, & β δ. Commune auferatur id quod fit ex ζ β. Reliquū igitur quod ſub α δ, & δ γ, æquum eſt ei quod fit ex δ ζ, tangente. Sed recta linea δ γ α, non ſit extenſa per centrum circuli α β γ. Sitq; (per primam tertij) ε centrum circuli α ζ γ, & ab ε, in α γ, (per 12 primi) perpendicularis ducatur ε ζ, & connectantur ε ζ, ε γ, & ε δ, rectus igitur eſt angulus ε ζ δ. Et quoniam recta linea quædam per centrum extenſa ε ζ, (per 3 tertij) rectam lineam quandā non extenſam per centrū α γ, ad angulos rectos ſecat, etiam bifariàm eam ſecat. Igitur α ζ, ipſi ζ γ, eſt æqualis. Et quoniam recta linea α γ, bifariàm diuiditur in ζ ſigno, adiacet autem ei γ δ, quod igitur continetur ſub α δ, & δ γ, unà cum eo quod fit ſub ζ γ, æquum eſt ei quod fit ex ζ δ, (per 6 ſecundi.) Cōmune apponatur quod fit ex ζ ε. Quod igitur continetur ſub δ α, & δ γ, unà cum eis quæ fiunt ex ε ζ & ζ ε, & æqualia ſunt eis quæ fiunt ex ζ δ. & ζ ε. Eis autem quæ fiūt ex ζ δ. & ζ ε, æquū eſt id quod fit ex ζ δ ε, (per 47 primi) angulus nāq; qui eſt ſub ε ζ δ, rectus eſt. Eis uerò quæ fiunt ex γ ζ, & ζ ε (per eandem) æquum eſt id quod fit ex γ ε. Quod igitur cōtinetur ſub α δ, & δ ε, unà cum eo quod fit ex ε γ, æquū eſt ei quod fit ex ε δ. Aequalis autem eſt ε γ, ipſi ε β, ex centro enim in circūferentiam. Quod igitur continetur ſub α δ, & δ γ, unà cum eo quod fit ex ε ζ, æquum eſt ei quod fit ex ε δ. Ei autem quod fit ex ε δ, (per 47 primi) æqualia ſunt quæ fiunt ex ε ζ, & β δ: angulus enim qui ſub ε β δ, rectus eſt. Quod igitur continetur ſub α δ, & δ γ, unà cum eo quod fit ex ε β, æquum eſt eis quæ fiunt ex ε β, & β δ. Commune auferatur quod fit ex ε ζ: reliquum igitur quod continetur ſub α δ & δ γ, æquum eſt ei quod fit ex δ β. Si extra circulum igitur ſumatur ſignum aliquod, et quæ ſequuntur reliqua: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 36.*

Si fuerit punctus extra circulum ſignatus, à quo duę lineę ad circunferentiam ducātur, altera ſecans, altera circunferentię applicata, fueritq; quòd ex ductu totius ſecātis in partem ſui extrinſecam 36

extrinſecũ æquum ei quod ex ductu applicatæ in ſeipſam fit, erit linea applicata ex neceſſitate circulum contingens.

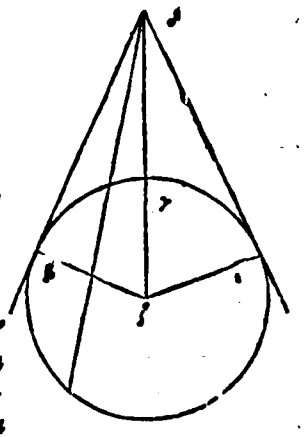
CAMPANVS. Sit a punctus ſignatus extra circulũ b c d, cuius centrũ e, à quo ducãtur ad circulum linea a b d, ſecans ipſum, & linea a c, applicata circunferentiæ, & eſto ut quod ſit ex d a in a b, ſit æquale quadrato a c. Dico lineã a c, eſſe cõtingentẽ. Et eſt hæc cõuerſa prioris. Si enim nõ eſt cõtingens, ſit ergo cõtingens linea a f, eritq; per præmiſſam quod fit ex d a in a b, æquale quadrato lineæ a f, quare quadratũ lineæ a f, eſt æquale quadrato lineæ a c, ergo a c eſt æqualis f, quod eſt impoſſibile per 8 huius. Erit ergo a c, contingens, quod eſt propoſitũ. Idem oſtenſiuè probabitur. Maneat prior diſpoſitio & hypotheſis. Et ſi linea a b d tranſit per centrũ, ducatur linea c e, erit per 6 ſecũdi, quod fit ex d a in a b, cũ quadrato e b, & ideo cum quadrato e c, æquale quadrato a e. Sed quod fit ex d a in a, poſitum eſt æquale quadrato a c: ergo quadratum a c, cum quadrato c e, eſt æquale quadrato a e: ergo per ultimam primi, angulus c eſt rectus. Ergo per correlariũ 15 huius, linea a c eſt contingens circulũ, quod eſt propoſitum. Si autem a b d, non tranſit per centrum, ducatur à puncto a, linea tranſiens per centrum. Et quia quod fit ex hac tota in eius partem extrinſecam, eſt æquale ei quod fit ex d a, in a b, per prçmiſſam. ipſum erit æquale quadrato lineę a c, quare ut prius a c, erit contingens circulum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 31. Propoſitio 37. Converſa præcedentis.

17 Si extra circulum ſumatur ſignũ aliquod, & ab eo ſigno in circulum duæ rectæ lineæ ceciderint, & earum altera circulum ſecet, altera uerò cadat: ſit autem quod fit ſub tota ſecante, & extrinſecus ſumpta inter ſignum & curuam circunferentiã æquale ei quod fit ex incidẽte, incidens circulum tanget.

THEON ex Zamb. *Extra circulum igitur α β γ, ſumatur ſignum, ſitq; illud δ, & ab ipſo δ, in circulum α ζ ε, incidant duæ rectæ lineæ δ γ α, & δ β, & δ γ α, quidem circulum ſecet, & δ β incidat. Sit autem quod continetur ſub α δ, & δ γ, æquum ei quod fit ex δ β. Dico quòd δ ζ, ipſum tangit circulum α β γ: excitetur enim (per 17 tertij) recta linea cõtingens circulum α β γ, ſitq; illa δ ι. Sitq; (per primam eiuſdem) ſ centrum circuli α β γ, & connectantur ſ ι, ſ β, & ſ δ. Angulus igitur ſ ι δ, rectus eſt. Et quoniam recta linea δ ι, ipſum circulum α β γ tangit, & recta linea δ γ α, ſecat: quod continetur igitur ſub α δ, & δ γ, æquum eſt ei quod fit ex δ ι. Ponitur autem quòd id quod continetur ſub α δ, & δ γ, æquũ ſit ei quod fit ex δ β. Quod igitur fit ex δ ι, æquum eſt ei quod fit ex δ β. Aequalis igitur eſt δ ι, ipſi δ β. Eſt autẽ & ſ ι, æqualis ipſi ſ β, ex cẽtro enim in circunferentiã. Duæ iam δ ι, & ι ſ, duabus δ β, & β ſ, ſunt æquales, & baſis earũ cõmunis eſt ſ δ. Angulus igitur δ ι ſ, (per 8 primi) angulo δ β ſ, eſt æqualis. Rectus autem eſt angulus δ ι ſ, rectus igitur eſt, & qui ſub δ β ſ. Et ſ ζ, ejecta dimetiens eſt, quæ autem ab extremitate diametri circuli ad angulos rectos ducitur, circulum tangit (per 16 tertij) Recta linea igitur δ β, circulum α β γ, tangit. Similiter oſtendetur, ſi centrum ſuper α γ fuerit. Si extra circulum igitur ſumatur ſignũ aliquod, & reliqua quæ ſequũtur: quod demonſtraſſe oportuit.*

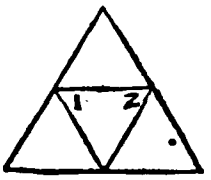
TERTII LIBRI FINIS.

EVCLIDIS MEGARENSIS
GRAECI PHILOSOPHI, GEOMETRICORVM *elementorum, Liber quartus.*

Ex Campano. Diffinitiones.

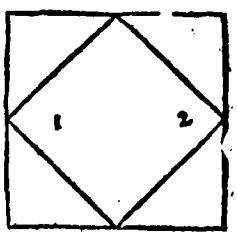
Figura intra figuram dicitur inſcribi, quando ea quæ inſcribitur, eius in qua inſcribitur, latera uno quoq; ſuorum angulorũ ab interiore parte contingit. 2 Circũſcribi uerò figura figuræ perhibetur, quoties ea quidem figura eius cui circunſcribitur, omnibus omnes angulos contingit.

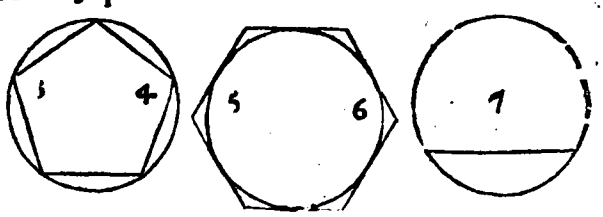

Ex Zamberto Diffinitiones.

Figura rectilinea in figura rectilinea deſcribi dicit, quando unuſquiſque inſcriptæ figuræ angulus, unumquodq; latus eius in qua deſcribitur, tangit. 2 Figura autem ſimiliter circa figuram deſcribi dicitur, quando unumquodq; latus circũſcriptæ, unumquenq; angulum eius circum quem deſcribitur, tangit. 3 Figura rectilinea in circulo deſcribi dicitur, quãdo unuſquiſq; angulus inſcriptæ circuli circunferentiam tangit. 4 Circulus uerò circa figurã rectilineã deſcribi dicitur, quando circuli circũferentia unumquenq; eius circum quã deſcribitur, angulum tangit.

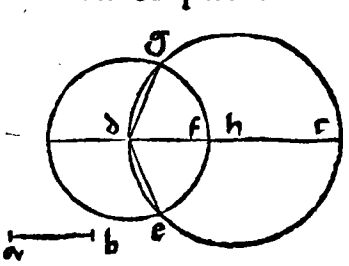
5 Circulus autem in figura rectilinea deſcribi dicit, quãdo circuli circũferentia unũquodque latus eius, in qua deſcribitur, tangit. 6 Figura uerò rectilinea circa circulum deſcribi dicitur, quando unumquodq; latus circunſcriptæ circuli circunferentiam tangit. 7 Recta linea in circulum coaptari dicitur, quando eius extrema in circuli circunferentiam cadunt.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 1.

Ntra datum circulũ, datæ lineæ rectæ, quæ diametro minimè maior exiſtat, æquam rectam lineam coaptare.

CAMPANVS. Sit linea data a b, circulusq; datus c d e, cuius diameter c d, qua non eſt maior linea a b, uolo intra datum circulum coaptare lineam æqualem a b, quæ ſi fuerit æqualis diametro, conſtat propoſitum. Si autem minor ex diametro ſumatur d f, ei æqualis, & ſuper punctum d, ſecundum quantitatẽ lineæ d f, deſcribatur circulus e f g, ſecans datum circulum in punctis g & e, ad alterum quorum ducatur linea à puncto d, ut d e, uel d g, eritq; qualibet earum æqualis lineæ a b, eo quòd utraque earum eſt æqualis lineæ d f, per diffinitionem

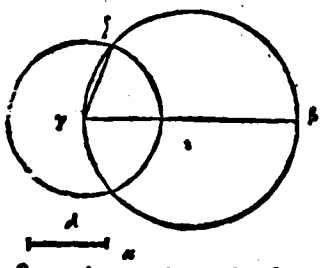

tionem circuli, quare habemus propositum.

Euclid. ex Zamb. Problema 1. Propositio 1.

1 **In datum circulum, datæ rectæ lineæ quę circuli diametro maior non est, æqualem rectam lineam coaptare.**

THEON ex Zamb. *Esto datus circulus α β γ, data uerò recta linea non maior circuli diametro, esto δ, oportet iam in datum circulũ α β γ, ipsi δ, rectæ lineæ æqualem rectam lineam coaptare. Excitetur circuli α β γ dimetiens, sitq; β γ. Si β ε, æqualis est ipsi δ, iam factum est id quod proponitur, in datum enim circulum α β γ, coaptata est recta linea β γ, æqualis ipsi δ. Si autem non: maior est β γ, quàm δ, ponatur (per 2 primi) ipsi δ, æqualis γ ζ. Et centro quidem γ, spatio uerò γ ζ, (per 3 postulatum) circulus describatur ζ α ſ, & cõnectatur γ α. Quoniam igitur centrum circuli ζ α ſ. est signum γ, (per 13 diffinitionem primi) æqualis est γ α, ipsi γ ζ. Sed ipsi δ, æqualis est ipsa γ ζ. Igitur (per primam communem sententiam & δ, æqualis est ipsi α γ. In datum circulum igitur α β γ, datæ rectæ lineæ δ, æqualis aptata est γ α, quod oportebat facere.*

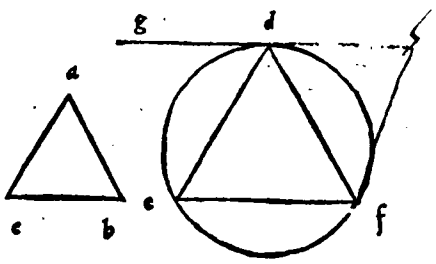

Euclid. ex Camp. Propositio 2.

2

Intra assignatum circulum, triãgulum triangulo assignato æquiangulum collocare.

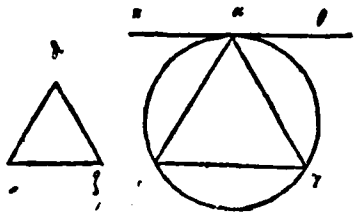
CAMPANVS. Sit assignatus triangulus a b c, assignatusq; circulus d e f. Volo in tra hunc circulum, collocare unum triangulum æquiangulum triangulo a b c, æquilaterum enim nõ est necessariũ esse, sed est possibile. Produco g d h, contingentem circulum in pũcto d, super quem facio angulum h d f, ducta linea d f, ęqualem angulo c, & angulum g d e, ducta linea d e, æqualẽ angulo b, & protraho lineam e f, eritq; per 31 tertij, angulus e, ęqualis angulo c, quia uterque est ęqualis angulo h d f c. quidem, per positionem, e uerò per 31 tertij. Eadem ratione erit angulus f, æqualis angulo b: quare per 32 primi, d tertius, erit æqualis a, tertio, quare habemus propositum.

Euclid. ex Zamb. Problema 2. Propositio 2.

3 **In dato circulo, dato triangulo æquiangulum triangulũ describere.**

THEON ex Zamb. *Sit datus circulus α β γ, datum autem triangulum δ ε ſ, oportet iam in dato circulo α β γ, ipsi δ ε ſ, triangulo æquiangulum triangulum describere. Excitetur enim (per 17 tertij,) recta linea tangens ipsum circulum α β γ, sitq; η α δ. & tangat in α, & constituatur (per 23 primi,) ad rectam lineam α δ, & ad signum in ea α, angulo qui est sub δ ε ſ, æqualis angulus δ α γ, ad rectam uerò lineam α η, & ad signum in ea α, ei qui est sub δ ſ ε angulo, æqualis angulus η α β, (per eandem,) & coniungantur β γ. Quoniam igitur circulum α β γ, tangit quædam recta linea η α δ, et ab α contactu in circulũ ducitur recta linea α γ, angulus igitur qui est sub δ α γ, (per 32 tertij,) æqualis est angulo qui in alterno est circuli segmento, α β γ. Sed angulus δ α γ, ei qui sub δ ε ſ, est æqualis: angulus igitur α β γ, ei qui sub δ ſ ε est angulo, est æqualis. Et per hoc, angulus α γ β, ei qui est sub δ ſ ε, angulo, est æqualis. Et reliquus igitur angulus β α γ, reliquo ε δ ſ, est æqualis. Aequiangulum igitur est triãgulum α β γ, ipsi δ ε ſ, triangulo, & descriptum est in dato circulo α β γ. In dato igitur circulo, dato triangulo æquiangulum triangulum descriptum est, quod facere oportebat.*

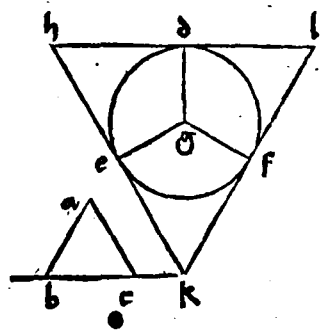
Euclid. ex Camp. Propositio 3.

3

Circa assignatum circulum, assignato triangulo triangulum æquiangulum describere.

CAMPANVS. Sint ut prius, assignatus triangulus a b c: assignatusq; circulus d e f, cuius centrum g: circa hunc circulum, uolo describere unum triangulum

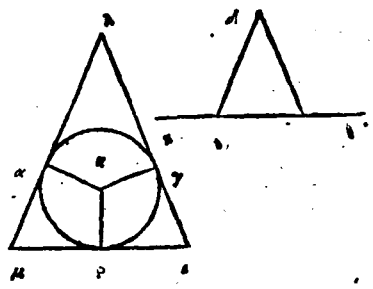
æquiangulum, triangulo a b c, æquilaterum enim non eſt neceſſarium, ſed eſt poſſibile. Producam baſin b c, in utranque partem, ut fiant duo anguli extrinſeci, & à centro g producam lineam g d ad circunferentiam, & conſtituam angulum d g e, ducta linea g e, æqualem angulo b, extrinſeco, & d g f, ducta linea g f, æqualem c extrinſeco: & à punctis d e f, producam in utramque partem lineas orthogonaliter, quæ per correlarium 15 tertij erunt contingentes circulum, quas protraham quouſque concurrant in punctis h k l. Neceſſe eſt enim ipſas concurrere, cùm enim uterq; angulorum qui ſunt ad d, & uterque eorum qui ſunt ad e, ſit rectus, ſi intelligatur protrahi linea d e, erunt duo anguli qui ſunt ad partem h minores duobus rectis, quare per penultimam petitionem, in partem illam protractæ, concurrent lineæ l d h, K e h. Eadem ratione concurrent duæ lineæ h d l, K f l: cùm uterque angulo rũ qui ſunt ad f, ſit etiã rectus. Quia ergo in quadrilatero h d e g duo anguli d & e ſunt recti: erũt duo anguli g & h æquales duobus rectis: cuiuslibet enim quadrilateri quatuor anguli, ſunt æquales quatuor rectis: ut mõſtratũ eſt ſupra 32 primi. Et quia duo anguli b intrinſecus & extrinſecus ſunt ſimiliter æquales duobus rectis per 13 primi, at uerò b, extrinſecus poſitus eſt æqualis d g e, erit intrinſecus b, æqualis h. Simili quoq; ratione erit c intrinſecus, æqualis l. Et quia duo anguli b & c, intrinſeci ſunt minores duobus rectis per 17 primi: erunt ſimiliter duo anguli h & l, minores duobus rectis: quare per penultimã petitionẽ, duæ lineæ h e & l f protractæ, cõcurrent in pũcto K, fietq; triangulus h K l: & quia angulus h eſt æqualis angulo b intrinſeco, & angulus l, angulo c intrinſeco, erit per 32 primi, angulus K æqualis angulo a: quare habemus propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Problema 3.* *Propoſitio 3.*

Circa datum circulum, dato triangulo, æquiangulum triangulum deſcribere. 3

THEON ex Zamb. *Sit datus circulus α β γ, datum autem triangulum ſit δ ε ζ, oportet circa α β γ, circulum, ipſi δ ε ζ, triangulo æquiangulum triangulum deſcribere. Extendatur ε ζ, ex utraq; parte, in η θ, ſigna. Et ſumatur (per 1 tertij) cẽtrũ circuli α β γ: ſitq; illud κ. Et ducatur utcunque recta linea η κ β. Et conſtituatur (per 23 primi,) ad η κ β, rectã lineam, ad ſignũq; in ea κ, angulo qui eſt ſub δ ε η, æqualis angulus β η κ, angulo autem δ ζ θ, æqualis angulus β κ γ. Et per ſigna α β γ, (per 17 tertij) excitentur rectæ lineæ tangentes circulũ α β γ, ſintq; λ α μ, μ β ν, ν γ λ. Et quoniam rectæ lineæ λ μ, μ ν, et ν λ, tangunt circulum α β γ, in ſignis α β γ, & à centro κ, in α β γ, ſigna coiunctæ ſunt κ α, κ β, & κ γ, anguli igitur qui ſunt ad ſigna α β γ, recti ſunt. Et quoniam quadrilateri α μ β κ, quatuor anguli quatuor rectis ſunt æquales, & quoniã quadrilaterũ α μ β κ, in duo triangula diuiditur, quorum anguli κ α μ & κ β μ, duo recti ſunt: reliqui igitur anguli α κ β, & α μ β, duobus rectis ſunt æquales. Anguli autem δ ε η, & δ ε ζ, (per 13 primi,) duobus rectis ſunt æquales. Anguli igitur α κ β, & α μ β, anguli δ ε η, & δ ε ζ, ſunt æquales, quorum angulus α κ β, angulo δ ε η, eſt æqualis: reliquus igitur angulus α μ β, reliquo angulo δ ε ζ, eſt æqualis. Similiter quoque oſtendetur, quòd & angulus λ ν μ, angulo δ ζ θ, eſt æqualis: & reliquus igitur angulus μ λ ν, reliquo angulo ε δ ζ, eſt æqualis: æquiangulum igitur eſt triangulum λ μ ν ipſi δ ε ζ, triangulo: & deſcribitur circa circulum α β γ. Circa circulum igitur datũ, dato triangulo æquiangulum deſcriptum eſt: quod facere oportebat.*

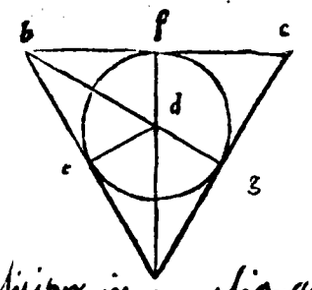
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 4.*

INtra datum triangulum, circulum deſcribere. 4

CAMPANVS. Sit aſſignatus triangulus a b c. Volo intra ipſum, circulum deſcribere. Hæc eſt quaſi conuerſa ſecundæ. Diuido enim duos eius angulos a & b, per æqualia: a quidem, ducta linea a d, b uerò ducta linea b d, quæ concurrent in puncto d, à quo ducam perpendiculares ad tria latera ipſius trianguli: d e quidem ad a b: d f, ad b c, & d g ad a c. Et quia duorum triangulorum e a d, & g a d, angulus a unius, eſt æqualis

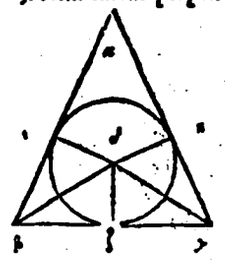
æqualis angulo a alterius, & uterque angulorũ e & g, rectus, & latus a d, commune erit per 26 primi, linea d e æqualis lineæ d g. Eadem ratione cùm duorum triangulorum e b d, & f b d, angulus b unius, ſit æqualis angulo b alterius, & uterq; angulorum e & f rectus, latus quoque d b commune, erit per eandem, linea e d ęqualis lineę d f, quare tres lineę d e, d f, d g, ſunt æquales. Poſito ergo centro in d, deſcriptus circulus ſecundum quantitatem unius earum, tranſibit per 9 tertij per reliquarum duarum extremitates. Et quia per correlarium 15 tertij, unaquęq; linearum a b, b c, c a, erit cõtingens circulum: patet perfectum eſſe propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Problema 4. Propoſitio 4.

4 In dato triangulo, circulum deſcribere.

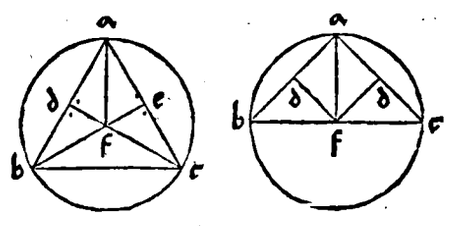
THEON ex Zamb. *Sit datum triangulum α β γ, oportet iam in triangulo α β γ circulum deſcribere. Secentur (per 9 primi,) anguli α β γ, & α γ β, bifariam, per rectas lineas β δ, & γ δ, quæ concurrãt adinuicem in ſigno δ. Excitenturq; (per 12 primi) ab ipſo δ, in ipſas α β, β γ, & γ α, rectas lineas perpendiculares δ ι, δ ſ, & δ ϰ. Et quoniam æqualis eſt angulus α β δ, angulo γ β δ, & angulus β ι δ, rectus æqualis eſt angulo β ſ δ, recto: duo iam triangula ſunt ι β δ, ſ β δ, duos angulos duobus angulis habentia æquales, & unum latus uni lateri æquale δ δ, ſcilicet quod commune ipſis eſt æqualium angulorũ ſubtendens, unũ & reliqua igitur latera (per 26 primi) reliquis lateribus æqualia habebunt, æqualis igitur eſt ι δ, ipſi ſ δ, & per hoc etiam ϰ δ, ipſi ſ δ, eſt æqualis, quare & ι δ, ipſi ϰ δ, eſt æqualis: tres igitur ι δ, ſ δ, & ϰ δ, ſibi inuicem ſunt æquales (per 1 communem ſententiam.) Centro igitur δ, ſpatio uerò aut ι δ, aut ſ δ, aut ϰ δ, circulus deſcriptus, per reliqua ſigna tranſibit, & tanget rectas lineas α β, β γ, et γ α, quoniam anguli ad ι ſ ϰ, ſigna exiſtentes, recti ſunt. Si enim eas ſecat, erit ab extremitate diametri circuli ad angulos rectos excitata, in circulum cadens: quod eſſe impoßibile, patuit (per 16 tertij.) Circulus igitur deſcriptus centro δ, ſpatio uerò aut ι δ, aut ſ δ, aut ϰ δ, rectas lineas α β, β γ, & γ α, non ſecat, tanget igitur eas per correlarium eiuſdem, & erit circulus deſcriptus in triangulo α β γ. In dato triangulo igitur α β γ, circulus deſcriptus eſt ι ſ ϰ, quod facere oportebat.*

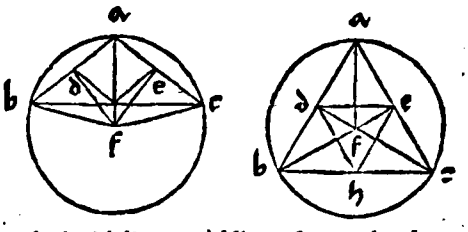
Euclid. ex Camp. Propoſitio 5.

5 Circa trigonũ aſſignatum, ſiue illud ſit orthogonium, ſiue amblygonium, ſiue oxygonium, circulum deſcribere.

CAMPANVS. Sit trigonus aſſignatus a b c. Volo circa ipſum, deſcribere circulum. Hæc eſt quaſi conuerſa tertiæ. Diuido duo eius latera a b & a c, per æqualia a b, quidem in puncto d & a c, in puncto e, à quibus punctis produco perpendiculares ad lineas a b & a c, quas pròtraho quouſque concurrant in puncto f, ſintq; d f, & e f, concurrent enim, quoniam cùm uterque angulorum d & e, ſit rectus, ſi intelligatur protrahi linea d e, fient duo anguli ad partem in quam protrahũtur, minores duobus rectis, quare concurrent per penultimam petitionem, igitur à puncto f, qui eſt punctus concurſus, quem dico eſſe centrum circuli quæſiti, protraho lineas ad ſingulos quæ ſunt f a, f b, f c. Et quia in triangulo a d f, duo latera a d & d f, ſunt æqualia duobus lateribus b d & d f, trianguli b d f, et angulus d unius angulo d alterius, quia uterq; rectus: erit per 4 primi f a, æqualis f b. Eadem ratione erit f a, æqualis f c, comparatis lateribus angulis duorum triãgulorum a c f & c e f: ergo per 9 tertij, punctum f, erit centrum circuli quæſiti. Hæc eſt uniuerſalis demonſtratio ad omnes ſpecies trigoni. Quia tamen auctor uidetur uelle medium uariare diſtinguendo inter orthogonium, amblygonium & oxygonium, de quolibet eorum ſigillatim eſt demonſtrandum. Sit ergo trigonus propoſitus orthogonius, ſitq; angulus a rectus. Latus b c a, reſpiciens hunc angulum rectum, diuido per æqualia in f, à quo puncto quem dico eſſe centrum circuli, ad medium punctum utriuſque duorum reliquorum laterum, qui ſit d, duco lineam f d. Et quia linea f d, diuidit duo latera a b & b c trianguli a b c per æqualia ipſa erit æquidiſtans tertiò uidelicet lineæ a c, hoc enim demonſtratum eſt, ſupra 39 primi. Et quia angulus a poſitus eſt rectus, erit

per ſecundam partem & per tertiam 29 primi, uterque angulorum qui ſunt ad d, rectus. Ducatur igitur linea f a, eritq; per 4 primi, linea a f æqualis lineæ b f, comparatis adinuicem lateribus & angulis trianguloruma d f, h d f. Et quia linea b f eſt æqualis lineæ c f, erunt tres lineæ b f, a f, c f, adinuicem æquales, quare per 9 tertij, erit f, centrũ circuli quæſiti. Sit rurſus trigonus a b, amblygonius, ſitq; angulus a obtuſus. Latus b c reſpiciens hunc angulum obtuſum, diuido per æqualia in puncto h, à quo ad media puncta duorum reliquorum laterum, quæ ſunt d & e, duco lineas h d & h e, eritq; d h æquidiſtans a c, & e h æquidiſtans a b, propter id quod demonſtratum eſt ſupra 39 primi, uidelicet quòd linea ſecans duo latera alicuius trianguli per æqualia tertio eſt æquidiſtans, quare per ſecundam partem 29 primi, erit uterque duorum angulorum b d h & c e h, æqualis angulo a, & ideo uterque obtuſus. Ductis igitur perpendicularibus d f, ad lineam a b, & e f ad lineam a c, quouſque concurrant in pũcto f, quẽ dico eſſe centrum circuli (manifeſtum eſt enim eas concurrere, propter cauſam prius dictam) ſecabit utraque earum, lineam b c quæ reſpicit obtuſum, & concurrent extra triangulum a b c. Igitur a puncto f qui eſt punctus concurſus earum, produco lineas f a, f b, f c, quæ per 4 primi bis aſſumptam erunt æquales, comparatis primo lateribus & angulis duorum triangulorum a d f, b d f, deinde aliorum duorum a e f, c e f, quare per 9 tertij, f eſt centrum circuli quæſiti. Eſto iterum ut trigonus a b c, ſit oxygonius. Diuiſis omnibus eius lateribus per æqualia, uidelicet latere a b, in puncto d, & latere a c in puncto e, & b c in puncto h, protraho lineas d e, d h, & e h, eritq; d h æquidiſtans a c, & e b ipſi a b, propter id quod demonſtratum eſt ſuper trigeſimamnonam primi, quare per ſecundam partem 29 primi, uterque angulorum b d h, c e h, erit æqualis angulo a, & ideo acutus. Ductis igitur perpendicularibus d f ad lineam a b, & e f ad lineam a c, manifeſtum eſt eas concurrere intra triangulum a b c, ſitq; punctus concurſus f, quem dico eſſe centrum circuli, produco enim lineas f a, f b, f c: quæ per 4 primi bis aſſumptã ut prius, erunt æquales: quare per 9 tertij, erit f, centrum circuli quæſiti.

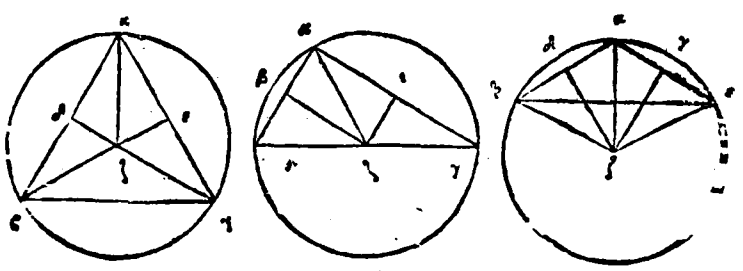

CORRELARIVM. Per prædicta patet, quòd ſi triangulus fuerit orthogonius, centrũ circuli circũſcribendi cader in medio lateris, quod opponitur angulo recto. Si fuerit amblygonius, centrum cadet extra triangulum. Si autem fuerit oxygonius, cadet intra triangulum.

Euclid. ex Zamb. *Problema 5.* *Propoſitio 5.*

Circa datum triangulum, circulum deſcribere.

THEON ex Zamb. *Sit datum triangulum α β γ, oportet iam circa datum triangulum α β γ, circulum deſcribere. Secentur enim (per 10 primi) α β, & α γ, rectæ lineæ bifariam, in δ & ε, ſignis, & ab ipſis δ ε, ſignis, ipſis α β, & α γ, (per 11 primi) ad angulos rectos excitentur δ ζ, & ε ζ. Concurrunt autem, aut intra ipſum triangulum α β γ, aut in ipſa recta linea β γ, aut extra rectam lineam β γ. Concurrant igitur primum intra ipſum triangulum, in ζ ſigno: connectanturq; (per 1 poſtulatũ) ζ β, ζ γ, & ζ α.) Et quoniam æqualis eſt α δ, ipſi δ β, communis autẽ δ ζ, & ad angulos rectos, baſis igitur α ζ, (per 4 primi) baſi ζ β, eſt æqualis. Similiter iã oſtendemus quòd etiam γ ζ, ipſi α ζ, eſt æqualis: quare ζ β, ipſi ζ γ, eſt æqualis. Tres igitur ζ α, ζ β, & ζ γ, ſibi inuicem ſunt æquales. Cẽtro igitur ζ, ſpatio uerò aut ζ α, aut ζ β, aut ζ γ, circulus deſcriptus, trãſibit per reliqua ſigna: & erit circulus deſcriptus circa triangulum α β γ, deſcribatur iam ſicut α β γ. Sed rectæ lineæ δ ζ, & ε ζ, concurrant ſuper β γ, recta linea in ſigno ζ, ſicut ſecunda habet deſcriptio, & connectatur α ζ, ſimiliter quoque oſtendemus quòd ζ ſignum, centrum eſt circuli deſcripti circa α β γ, triangulum. Sed iam δ ζ, & ε ζ, rectæ lineæ, concurrant extra ipſum triangulum α β γ, in ſigno ζ. Rurſus ſicut habet tertia deſcriptio, coniungantur α ζ, ζ β, & ζ γ, rectæ lineæ: & quoniam rurſus æqualis eſt α δ, ipſi δ β, communis autem & ad angulos rectos δ ζ, baſis igitur α ζ, (per 4 primi) baſi β ζ, eſt æqualis. Similiter quoq; oſtendemus, quòd & γ ζ, ipſi α ζ, eſt æqualis. Centro rurſus igitur ζ, ſpatio uerò aut ζ α, aut ζ β, aut ζ γ, circulus deſcriptus tranſibit per reliqua ſigna*

qua ſigna, & erit deſcriptus circa α β γ, triangulum, deſcribatur ſicut α β γ. Circa datum igitur triangulũ deſcriptus circulus eſt, quod facere oportebat.

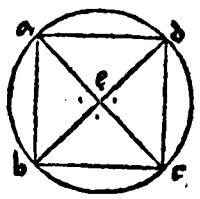
CORRELARIVM. *Et manifeſtum eſt quòd quando introrſum trianguli, cadit centrum circuli angulus β α γ, exiſtens in maiore circuli ſegmento, recto minor eſt. Quando autem in β γ, rectam lineam, in ſemicirculo exiſtens angulus, rectus eſt. Quando uerò extra ipſam β γ, rectam lineam centrum cadit, angulus β α γ, exiſtens in minore circuli ſegmento, recto maior eſt. Quare et quando minor recto fuerit datus angulus, introrſum ipſius trianguli concurrunt δ ζ, & ζ, rectæ lineæ. Quando autem rectus, ſuper β γ. Quãdo uerò maior recto, extra ipſam β γ: quod feciſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 6.*

6

INtra datum circulum, quadratum deſcribere.

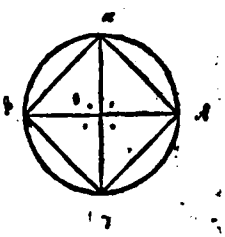
CAMPANVS. Sit datus circulus a b c d, cuius centrũ e: uolo intra ipſum deſcribere quadratum. Protraho in ipſo duas diametros a c & b d, ſecantes ſe orthogonaliter ſupra centrum e, quarum extremitates coniũgo, protractis lineis a b, b c, c d, & d a, quas dico continere quadratũ quæſitum, ipſæ enim erunt æquales adinuicem per 4 primi ter aſſumptam, propter id quod quatuor lineæ e a, e b, e c, & e d, ſunt æquales, & quatuor anguli qui ſunt ad e, recti: ſed unuſquiſq; quatuor angulorum a b c & d, eſt rectus per primam partem 30 tertij, propter id quod quilibet eorum eſt in ſemicirculo: erit igitur a b c d quadratum per diffinitionem. Quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Problema 6.* *Propoſitio 6.*

6 ## In dato circulo, quadratum deſcribere.

THEON *ex Zamb. Sit datus circulus α β γ δ, oportet iam in circulo α β γ δ quadratum deſcribere. Excitentur enim ipſius circuli α β γ δ, diametri ad angulos rectos adinuicem, ſintq; α γ & β δ, & coniungantur α β, β γ, γ δ, & δ α. Et quoniam æqualis eſt β ε, ipſi ε δ, (per diffinitionem 15 primi) centrum enim eſt ε, communis autem & ad angulos rectos ε α, baſis igitur α β, (per 4 primi) baſi α δ eſt æqualis: & per hoc etiam utraq; ipſarum β γ, & γ δ, utrique ipſarum α β & α δ eſt æqualis: æquilaterum igitur eſt quadrilaterum α β γ δ. Dico quòd etiam rectangulum quoniam enim recta linea β δ, dimetiẽs eſt circuli α β γ δ: ſemicirculus igitur eſt angulus: rectus igitur eſt angulus β α δ (per 31 tertij) & per hoc etiam unuſquiſq; angulorum contentorum ſub α β γ, β γ δ: & γ δ α, rectus eſt. Rectangulum igitur eſt quadrilaterũ α β γ δ, oſtenſum autẽ eſt quòd & æquilaterũ: quadratum igitur eſt (per 30 diffinitionem primi) & deſcriptum in circulo α β γ δ: quod feciſſe oportuit.*

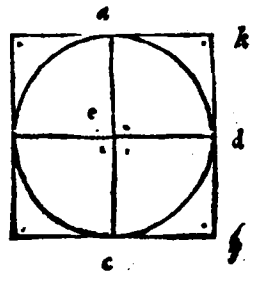

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 7.*

7

CIrca propoſitum circulum, quadratum deſcribere.

CAMPANVS. Sit propoſitus circulus a b c d, cuius centrũ e: uolo circa ipſum, deſcribere quadratũ. Protraho in ipſo duas diametros a c & b d, ſecantes ſe orthogonaliter ſuper centrum e, à quarum extremitatibus duco in utrãq; partem lineas orthogonaliter, quouſq; quælibet earum concurrat cum duabus lateribus: ſintq; puncta concurſus earũ f g h k, eritq; per correlarium 15 tertij, uterq; angulorũ qui ſunt ad unumquẽq; quatuor pũctorũ a b c d, rectus: quia ergo in quadrilatero a f b e tres anguli a b & e ſunt recti, erit quartus angulus qui eſt f, rectus: habet enim quodlibet quadrilaterum, quatuor angulos æquales quatuor rectis, ut demonſtratum eſt ſupra 32 primi. Eadem ratione quilibet angulorũ g h & K, erit rectus: ergo per ſecũdã partẽ 28 primi duæ lineæ f g & K h, itẽq; duę f K & g h, ſunt æquidiſtantes, ergo per 34 primi f K eſt æqualis g h, & f g, ipſi K h. Et quia per eandem f K eſt æqualis b d, & f g ipſi a c: at uerò b d eſt æqualis a c: erunt quatuor lineæ f k, & g h, & f g & K h, æquales. Sed & quatuor anguli f g K h ſunt recti: ut probatũ eſt prius, ergo f g k h, eſt quadratum per diffinitionem: quod eſt propoſitum.

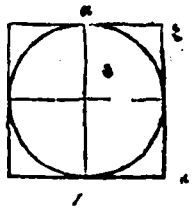

Euclid. ex Zamb. *Problema 7.* *Propoſitio 7.*

7 ## Circa datum circulum, quadratum deſcribere.

THEON *ex Zamb. Sit datus circulus α β γ δ. Oportet iam circa ipſum α β γ δ circulũ quadratum deſcribere. Excitentur ipſius circuli α β γ δ duæ diametri ad angulos rectos adinuicem, ſintq; α γ &*

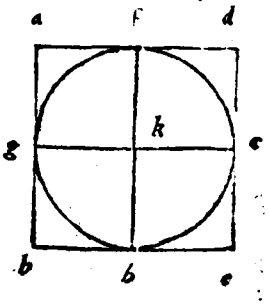
β δ: & per ſigna α, β, γ, δ, excitẽtur (per 17 tertij) rectæ lineæ tangẽtes circulũ α β γ δ, ſintq; ζ κ, κ ϑ, ϑ ν & ν ζ. Quoniã igitur recta linea ζ κ, ipſum circulũ α β γ δ, tangit in ſigno α, & ab ι, cẽtro in ipſum α, contactũ coniungitur recta linea ι α. anguli igitur qui ſunt ad α, ſunt recti (per 18 tertij) & ob id etiam anguli qui ad β γ δ, ſigna, ſunt recti. Et quoniã angulus α ι β, rectus eſt, et angulus qui ſub ι β κ, quoq; rectus eſt: parallelus igitur eſt κ ϑ, ipſi α γ, (p 28 primi,) & ob id quoq;, α γ, ipſi ζ κ, parallelus eſt. Similiter quoq; iã oſtẽdemus, quòd & utraque ipſarum κ ζ, & ϑ κ, ipſi ϛ ι δ, parallelus eſt: parallelogrãma igitur ſunt κ δ, κ γ, α κ, ζ β, & ϛ κ: æqualis igitur eſt κ ζ, ipſi ϑ κ, & κ ϑ, ipſi ζ κ (per 34 primi.) Et quoniam æqualis eſt α γ, ipſi β δ, ſed α γ, utrique ipſarum κ ϑ et ζ κ, eſt æqualis, & β δ, utriſque ipſarum κ ζ, & ϑ κ, eſt æqualis: utraque igitur ipſarum κ ϑ, & ζ κ, utrique ipſarum κ ζ, & ϑ κ, eſt æqualis, æquilaterum igitur eſt ϑ κ, ϑ κ, quadrilaterũ. Dico quòd & rectangulũ. Quoniã enim parallelogrammũ eſt κ β ι α, & angulus α ι β, rectus eſt: rectus igitur eſt & qui ſub α κ β, eſt angulus, (per 34 primi) ſimiliter quoq; oſtẽdemus quòd & qui ad ϑ κ ζ, anguli conſiſtũt recti ſunt. Rectangulum igitur eſt, ipſum ζ κ ϑ κ quadrilaterum, demonſtratum uerò quod & æquilaterum, quadratum igitur eſt, & circa α β γ δ, circulum: deſcriptum eſt. Circa datũ igitur circulum, quadratum deſcriptum eſt: quod oportebat facere.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 8.

Ntra quadratum aſſignatum, circulum deſcribere.

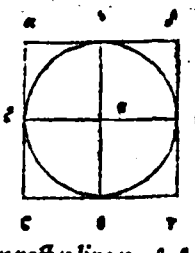
CAMPANVS. Sit quadratum aſſignatum a b c d. Volo intra ipſum, deſcribere circulum. Hæc eſt quaſi cõuerſa 6. Diuido unũquodq; latus eius per æqualia: a d quidem in puncto f, b a in pũcto g, c b in pũcto h, & d c in puncto e, & produco lineas e g & f h, ſecantes ſe in pũcto K: quem dico eſſe centrum circuli: erit enim f h æquidiſtans & æqualis a b, per 33 primi, propter id quod a f, & b h ſunt æquales & æquidiſtantes. Similiter per eandem & d c, ipſi a b, & quia omnes mediętates quatuor laterum ipſius quadrati ſunt adinuicem æquales, erũt per 34 primi quatuor lineę K e, K f, K g, & K h, æquales: ergo per 9 tertij K, eſt centrum circuli quæſiti.

Euclid. ex Zamb. Problema 8. Propoſitio 8.

In dato quadrato, circulum deſcribere.

THEON ex Zamb. Eſto datum quadratum α β γ δ. Oportet iam in α β γ δ, quadrato, circulum deſcribere, ſecetur (per 10 primi) utraque ipſarum α β & α δ, bifariàm in ι ζ, ſignis, & per ι, utrique ipſarum α β, & δ γ (per 31 primi) parallelus excitetur ι ϑ, & per ζ utrique ipſarum α δ, & β γ (per 31 primi,) parallelus excitetur ζ κ. Parallelogrammum igitur eſt unumquodque ipſorum α κ, κ ζ, α ϑ, ϑ δ, δ κ, κ γ, ϛ κ, & κ δ, & eorum latera, uidelicet quæ ex oppoſito ſunt æqualia (per 34 primi,) & quoniam æqualis eſt α δ, ipſi α β, & ipſius α δ, dimidium eſt α ι, & ipſius α β, dimidium eſt α ζ, æqualis igitur eſt α ι, ipſi α ζ, quare & quæ ex oppoſito (per eandem) ſunt æquales, æqualis igitur eſt ζ κ, ipſi ι κ. Similiter quoque oſtendemus quòd & utraque ipſarum κ ϑ, & κ α, utrique ipſarum ζ κ, & κ ι, eſt æqualis. Quatuor igitur κ ι, κ ζ, κ ϑ, & κ κ, ſibi inuicem ſunt æquales, (per 1 cõmunem ſcientiam.) Centro igitur κ, ſpatio uerò aut κ ι, aut κ ζ, aut κ ϑ, aut γ κ, circulus deſcriptus, tranſibit etiam per reliqua ſigna, & tanget α ϛ, β γ, γ δ, & δ α, rectas lineas: quoniam anguli qui ſunt ad ſigna ι ζ ϑ κ recti ſunt. Si enim circulus rectas lineas α β, β γ, γ δ, & δ α, ſecat: quæ ab diametri circuli extremitate ducitur ad angulos rectos, introrſum ipſius circuli cadit, quod eſt impoßibile (per 16 tertij.) Centro igitur κ, ſpatio autem aut κ ι, aut κ ζ, aut ζ ϑ, aut ζ κ circulus deſcriptus, ipſas rectas lineas α ϛ, ϛ γ, γ δ, & α δ non ſecat: tangit igitur eas, & in quadrato α β γ δ, deſcriptus eſt. In dato quadrato igitur, & reliqua quæ ſequuntur, quod facere oportebat.

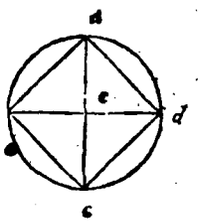

Euclid. ex Camp. Propoſitio 9.

Irca aſſignatum quadratum, circulum deſcribere.

CAMPANVS. Sit quadratũ a b c d. Volo circa ipſum, circulum deſcribere, Hęc eſt quaſi cõuerſa 7. Protraho in ipſo duas diametros a c & b d, ſecãtes ſe in pũcto e, quẽ dico eſſe cẽtrũ circuli. Cũ enim lineę a d, et a b, ſint æquales: erũt per 5 primi anguli

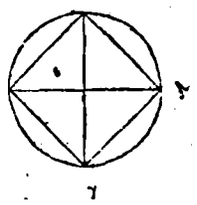
angulia d b,& a b d,æquales:& quia angulus totalis eſt rectus: erit (per 32 primi) uterq; eorum medietas recti: ſimili quoq; modo probabitur quemlibet partialium angulorum à prædictis diametris & lateribus quadrati propoſiti contentorum, eſſe medietatem recti. Quia igitur angulus e a d, eſt æqualis angulo e d a, erit per 6 primi, linea e a, æqualis lineæ e d. Eadem ratione erit e a æqualis e b & e c, æqualis e d, quare quia quatuor lineæ e a, e b, e c, e d, ſunt æquales, erit per 9 tertij, e centrum circuli quæſiti, quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Problema 9.* *Propoſitio 9.*

9 Circa datum quadratum, circulum deſcribere.

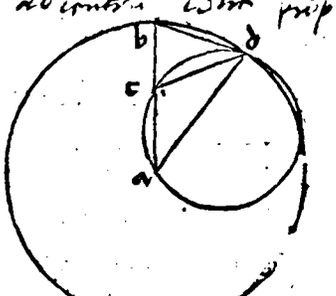
THEON *ex Zamb.* *Sit datum quadratum α β γ δ, oportet iam circa α β γ δ quadratum, circulum deſcribere. Coniunctæ rectæ lineæ α γ, & δ β, ſeſe inuicem ſecent in ε. Et quoniam æqualis eſt δ α ipſi α β, communis autem α γ, duæ igitur δ α, & α γ, duabus β α, et α γ, ſunt æquales, altera alteri, & baſis δ γ, (per 4 primi) baſi β γ, eſt æqualis: angulus igitur δ α γ, (per 8 primi) ei qui ſub β α γ eſt angulo æqualis eſt. Angulus igitur δ α β, bifariàm diuiſus eſt, per lineam α γ. Similiter iam oſtendemus quòd & unuſquiſq; angulorum qui ſunt ſub α β γ, β γ δ, & γ δ α, bifariàm diuiſus eſt per α γ, & δ β, rectas lineas. Et quoniam angulus δ α β, æqualis eſt angulo α β γ, & anguli δ α β, angulus ε α β, dimidium eſt, & anguli α β γ, dimidium eſt angulus ε β α: angulus igitur ε α β, angulo ε β α, eſt æqualis, quare (per 6 primi,) & latus ε α, lateri ε β, eſt æquale. Similiter iam oſtendemus quòd & utraq; ipſarum ε α & ε β, rectarum linearum, utriq; ipſarum ε κ, & ε δ, eſt æqualis. Quatuor igitur ε α, ε β, ε γ, & ε δ, ſibi inuicem ſunt æquales. Centro igitur ε, ſpatio uerò aut ε α, aut ε β, aut ε γ, aut ε δ, circulus deſcriptus, tranſibit per reliqua ſigna, & erit deſcriptus circa α β γ δ, quadratũ deſcribatur ſicut α β γ δ. Circa datum igitur quadratum, circulus deſcriptus eſt: quod feciſſe oportuit.*

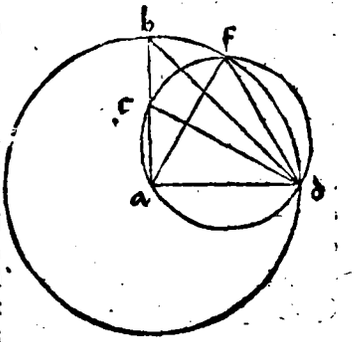
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 10.*

10 DVum æqualium laterum triangulum deſignare, cuius uterque duorum angulorum, quos baſis obtinet, reliquo duplus exiſtat.

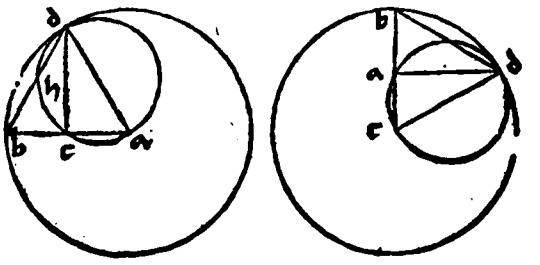
CAMPANVS. Intentio eſt deſcribere unũ triangulum duum æqualiũ laterum & tertij inæqualis, cuius uterq; angulorũ qui ſuperlatus quod eſt reliquis inequale, exiſtunt ad tertiũ, duplus exiſtat. Ad hoc autem faciendum ſumatur linea quælibet quę ſit a b, quæ diuidatur ſecundum quod docet 11 ſecundi, in pũcto c, ita quod illud quòd fit ex a b, in b c ſit æquale quadrato a c. Facto'q; puncto a centro, ſecundũ ipſius quantitatẽ deſcribatur circulus b d e, intra quẽ per primã huius coaptetur linea b d, æqualis lineæ a c, & producantur duæ lineæ d a, d c. Dico triangulũ a b d, eſſe qualis proponitur. Circunſcribatur circulus qui ſit d c a, per h huius: triãgulo d c a. Quia ergo linea d b, eſt æqualis lineæ a c, erit quod fit ex a b, in b c, æquale quadrato lineæ b d, quare per ultimã tertij b d linea, eſt contingens circulum d c a, & per 31 eiuſdem, angulus c d b, eſt ęqualis angulo c a d. Poſito ergo communi angulo c d a, erit totus angulus b d a, æqualis duobus angulis c a d, c d a, ſed per 32 primi, angulus b c d, eſt æqualis eiſdem, quia extrinſecus ad ipſos, ergo b d a, eſt æqualis angulo b c d: & quia angulus a d b, eſt ęqualis angulo a b d, per 5 primi, eo quod latera a b & a d ſunt æqualia: erit angulus b c d, æqualis angulo c b d, ergo per 6 primi, linea c d, eſt æqualis lineæ b d, quare & lineæ c a, ergo per 5 primi, angulus c a d, eſt ęqualis angulo c d a. Quia ergo uterq; angulorum c d b, & c d a, eſt æqualis angulo c a d, erit totus angulus b d a, duplus ad angulum d a b, & ideo angulus a b d, ſibi æqualis, duplus eſt etiam ad angulum b a d: quod eſt propoſitum.

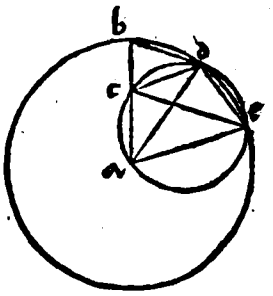

CAMPANI *additio.* Forſan dicet aduerſarius circulũ d c a, circũſcriptũ trigono partiali, ſecare circulũ b d e in aliquo pũcto arcus b d: ita quòd ſimul ſecabit lineã b d, unde ipſa nõ erit circulo applicata ſicut in demõſtratione ſupponitur, ſed ipſum ſecãs. Sit ergo ſi poſſibile eſt, ut ponit aduerſarius, & à pũcto b, ducatur ad ipſum circulũ minorẽ, cõtingẽs b f, & ducãtur lineæ f a, f d, eritq; p penultimã tertij, quod fit ex a b, in b c, ęquale quadrato, b f, ergo b f eſt æqualis

æqualis b d, quare per 5 primi, angulus b f d, eſt æqualis angulo b d f, & quia per 31 tertij, angulus b f a eſt æqualis angulo a d f, erit angulus b d f maior angulo a d f, quod eſt impoſſibile: cùm ipſe ſit pars eius. Aliter poſſumus illud refellere, & oſtendere quòd ille minor circulus nullo modo ſecabit lineam b d. Forſan enim diceret quòd ſecaret eam, non ſecando arcum d b, maioris circuli. Si enim poſſibile eſt quòd ſecet eam, ſit hoc in puncto h, eritq; quod fit ex a b in b c, æquale ei quod fit ex d b, in b h. Monſtratum eſt enim ſupra penultimam tertij quòd ſi ab aliquo puncto extra circulum ſignato, quotlibet lineæ ſecantes ad circulum ducantur, quæ ſub totis & earum portionibus extrinſecis continentur, æqualia ſunt adinuicem: & quia quod fit ex a b, in b c, eſt æquale quadrato b d, quod eſt impoſsibile, per 2 ſecundi, quare conſtat propoſitum. Et nota quòd minor circulus neceſſariò ſecabit maiorem, & abſcindet ab eo arcum unum æqualē arcui b d, & maior abſcindet ſimiliter ab eodem unum arcum æqualem arcui d c. Quod ſic probatur. Si enim minor non ſecat maiorem, contingit ergo ipſum in puncto d. Et quia per 11 tertij circulorum ſe contingentium centra & puncta contactus ſunt in linea una, erit centrum minoris circuli in linea a d, propter hoc quod in ea eſt centrum maioris, & punctus contactus, ergo per 30 tertij angulus a c d, eſt rectus, quare & angulus a d b, eſt rectus, ſimiliter & angulus a b d, ſibi æqualis, eſt rectus: quod eſt impoſsibile per 32 primi. Secet ergo ipſum in punctis e d, dico arcum e d maioris, eſſe æqualem arcui d b, & arcum e d minoris eſſe æqualem arcui d c. Produco lineas d e, c e, & e a, eritq; per 26 tertij, unuſquiſque quatuor angulorum qui ſunt d e c, c e a, d a c, & a d c, æqualis alij, propter id quod duo arcus d c, & c a, ſunt æquales per 22 eiuſdem, quare totalis angulus a e g, duplus eſt ad angulum b a d, & ideo æqualis utriq; angulorum a b d & a d b. Et quia angulus a e d eſt æqualis angulo a d e, per 5 primi, propter id quod a e & a d, ſunt æquales, à centro enim ad circumferentiam, erunt duo anguli e d, trianguli a e d æquales duobus angulis d & b, trianguli a d b: ergo per 32 primi, reliquus angulus a unius, eſt æqualis reliquo angulo a alterius. Ergo per 25 tertij, arcus e d, maioris, eſt æqualis arcui d b, & per eandem, arcus e d, minoris, eſt æqualis arcui d c, & hoc eſt quod propoſuimus.

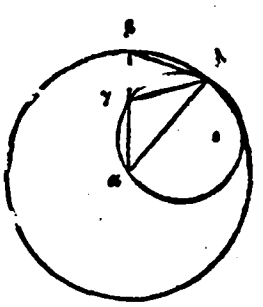

Euclid. ex Zamb. *Problema* 10. *Propoſitio* 10.

Iſoſceles triangulum conſtituere, habens unumquenq; eorum qui ad baſin ſunt angulorum duplum reliqui. 10

THEON *ex Zamb.* *Ponatur quædam recta linea* α β, *ſecetur*q; (*per* 11 *ſecundi*) *in* γ *ſigno, ut ſub* α β, & β γ. *comprehenſum rectangulum æquum ſit ei quod fit ex* γ α *quadrato, & centro* α, *ſpatio uerò* α β, (*per* 3 *poſtulatum*) *circulus deſcribatur* β δ ε. *Applicetur*q; *in circulum* β δ ε, *ipſi* α γ, *rectæ lineæ quæ diametro ipſius* β δ ε, *maior non eſt circuli* β δ ε, *æqualis recta linea* β δ, (*per* 1 *quarti*,) & *connectantur* α δ, & δ γ, *deſcribaturq;* (*per* 5 *quarti*) *circa* α γ δ, *triangulum, circulus* α γ δ ſ. *Et quoniam continetur ſub* α β, & β γ, *rectangulum æquum eſt ei quod fit ex* α γ, *quadrato, id enim receptũ eſt: æqualis autem eſt* α γ, *ipſi* β δ, *quod igitur continetur ſub* α β, & β γ, *æquum eſt ei quod fit ex* β δ. *Et quoniam extra circulum* α γ δ ſ, *ſuſcipitur ſignum aliquod* β, & *ab ipſo* β, *in circulum* α γ δ ſ, *ceciderunt duæ rectæ lineæ* β γ α, & β δ & *earum unà ſecat & altera incidit, & id quod continetur ſub* α β, & β γ, *æquum eſt ei quod fit ex* β δ, *igitur* (*per* 37 *tertij*,) β δ, *tangit circulum* α γ δ ſ. *Quoniam igitur* β δ, *tangit in* δ, *ſigno, ab ipſo autem* δ, *contactu ducta eſt* δ γ, *angulus igitur* β δ γ, (*per* 32 *eiuſdem*,) *æqualis eſt ei qui in alterno eſt circuli ſegmento, angulo qui ſub* δ α γ. *Quoniam igitur æqualis eſt angulus* β δ γ *angulo* δ α γ, *communis apponatur angulus* γ δ α. *Totus igitur angulus* β δ α *æqualis eſt duobus qui ſub* γ δ α, & δ α γ, *ſunt angulis. Sed eis qui ſunt ſub* γ δ α, & δ α γ, *æqualis eſt angulus exterior* β γ δ, (*per* 32, *primi*,) & *angulus igitur* β δ α, *æquus eſt angulo* β γ δ. *Sed angulus* β δ α, *ei qui ſub* γ β δ,

per

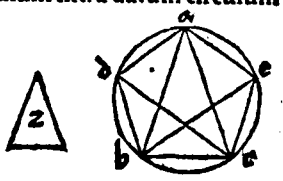
(per 5 primi) est æqualis, quoniam latus α δ (per 15 diffinitionem primi) lateri α β est æquale, quare & angulus δ β α (per 1 cõmunem scientiã) angulo β γ δ est æqualis. Tres igitur anguli β δ α, δ β α & β γ δ, sibi inuicẽ sunt æquales. Et quoniam æqualis est angulus δ β γ, angulo β γ δ, æquale est & latus β δ, lateri δ γ. Sed β δ, ipsi γ α est æqualis per hypothesin, & α γ, igitur ipsi γ δ est æqualis. Quare & angulus γ δ α (per 5 primi) angulo δ α γ est æqualis. Igitur anguli qui sunt sub γ δ α & δ α γ, eius qui sunt sub γ α δ, dupli sunt. Angulus autẽ sub β γ δ, angulis qui sunt sub γ δ α, & δ α γ est æqualis. Et ãgulus igitur ζ γ δ, eius qui est sub γ α δ, anguli duplus est. Aequalis autẽ est angulus β γ δ, utriq; ipsorũ sub β δ α, & δ β α angulo rũ. Et uterq; igitur eorũ qui sunt sub β δ α, & β δ α, angulorũ, eius qui est sub δ α β, duplus est. Isosceles igitur triangulum constitutum est α ζ δ, habens unumquenque eorum qui ad basin δ β sunt angulorũ, duplicem reliqui: quod fecisse oportuit.

Euclid. ex Camp. Propositio 11.

52

Ntra datum circulum, æquilaterum atque æquiangulum pentagonum describere.

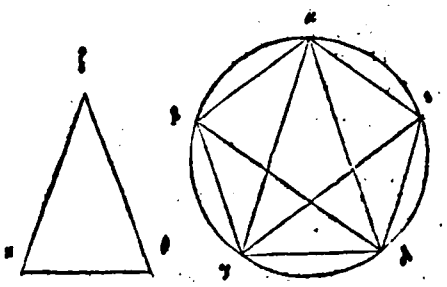
CAMPANVS. Sit datus circulus a b c, uolo intra ipsum describere pentagonum unum æquilaterum atque æquiangulum. Designo triangulũ unum qualem præmissa proponit, qui sit z, cui alium æquiangulum intra datum circulum describo, sicut docet 2 huius, qui sit a b c, sitq; uterque angulorum a b c & a c b, duplus ad angulum c a b. Vtrunque eorum diuido per æqualia, ductis lineis b e, & c d, eruntq; per 25 tertij, quinque arcus, in quos quinque puncta a d b c e, diuidũt circulum, adinuicẽ æquales, propter id quòd quinque anguli qui in dictos arcus cadunt, sunt adinuicẽ æquales. Continuatis igitur illis quinque punctis per lineas rectas quæ sunt a d, d b, b c, c e, & e a, erit pẽtagonus a d b c e inscriptus dato circulo, qualis proponitur. Est enim æquilaterus, per 28 tertij, cũ quinq; arcus, quorum eius quinque latera sunt, chordæ sint adinuicẽ æquales. Et etiã æquiangulus per 26 eiusdem, eò quòd quinque arcus d a e, a e c, e c b, c b d, & b d a, in quos anguli ipsius pentagoni cadũt, sunt adinuicem æquales. Sicq; constat propositum.

Euclid. ex Zamb. Problema 11. Propositio 11.

In dato circulo pentagonum æquilaterũ & æquiangulũ describere.

THEON ex Zamb. Sit datus circulus α β γ δ, oportet iam in α ζ γ δ, circulo, pentagonum æquilaterũ & æquiangulũ describere. Sumatur (per 14) triangulum isosceles, sitq; illud ξ π ϑ, duplum habens unumquenque eorum qui sunt ad π ϑ angulorũ, reliqui, hoc est eius qui est ad ξ. Et describatur (per 2 quarti) in circulo α ζ γ δ, triangulo ξ π ϑ, æquiangulum triangulum α γ δ. Ita ut angulo qui ad ξ, angulus qui sub γ α δ, fiat æqualis, & uterque eorum qui sub α γ δ & ρ δ α, sunt angulorum, utrique eorum angulorum qui ad π, & ϑ fiat æqualis, & uterque igitur eorum qui sunt sub α γ δ, & ρ δ α, eius qui est sub γ α δ, duplus est. Secetur (per 9 primi) uterque eorum qui sunt sub α γ δ, & γ δ α, angulorum, bifariàm per ρ σ, δ β, rectas lineas, & coniungantur α β, β γ, γ δ, δ σ, & σ α. Quoniam igitur uterque angulorũ qui sunt sub α γ δ, & γ δ α, eius qui sub γ α δ, est anguli duplus est, & diuisi sunt bifariàm per rectas lineas γ σ, & δ β, quinque igitur anguli qui sunt sub δ α γ, α γ σ, σ γ δ, γ δ β, & β δ α, sibi inuicẽ sunt æquales. Sed anguli æquales, in æqualibus circunferentijs consistunt (per 26 tertij) quinque igitur circunferentiæ α β, β γ, γ δ, δ σ, & σ α, sibi inuicem sunt æquales. Sed æqualibus circunferentijs (per 29 eiusdem) æquales rectæ lineæ subtenduntur: quinq; igitur rectæ lineæ α β, β γ, γ δ, δ σ, & σ α, sibi inuicem sunt æquales: æquilaterũ igitur est pentagonũ α β γ δ σ. Dico iam quòd & æquiangulum. Quoniam enim circunferentia α β, circunferentiæ δ σ, est æqualis, cõmunis apponatur β γ δ: tota igitur circunferentia α β γ δ, toti circunferentiæ σ δ γ β est æqualis, & consistit quidem super α β γ δ circũferentia, angulus α σ δ, & super σ δ γ β, circunferentia, consistit angulus β α σ: & angulus igitur qui sub β α σ, qui sub α σ δ, est angulo, æqualis est, & ob id unusquisque eorum qui sunt sub α β γ, & β γ δ, & γ δ σ, angulorum, unicuique eorum qui sunt sub β α σ, & α σ δ, angulorum est æqualis. Aequiangulum igitur est pentagonum α β γ δ σ: ostensum autem est quòd & æquilaterum. In dato circulo igitur pentagonũ æquilaterũ & æquiangulum descriptum est: quod facere oportebat.

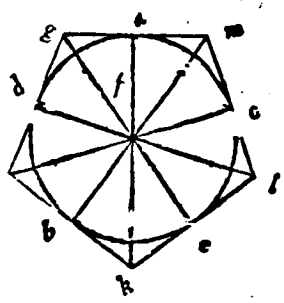

Euclid.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 12.

Circa propoſitum circulum, pentagonum æquilaterum atq; æquiangulum deſignare.

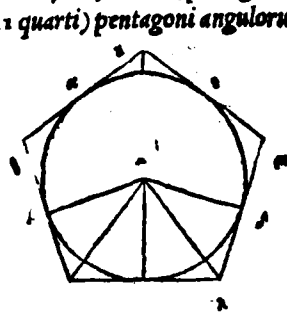
CAMPANVS. Sit propoſitus circulus a b c, cuius centrum f. Volo circa ipſum deſignare pentagonum, æquilaterum atque æquiangulum. Supra circũferentiam ipſius circuli (quaſi ſecundum doctrinam præmiſſæ ſibi inſcripſiſſem pentagonum) quinque puncta angularia notabo, quæ ſint a d b c e, ad quæ à centro ducam lineas f a, f d, f b, f c, f e, & ab eiſdem punctis educam perpendiculares ad iſtas lineas in utranque partem, quouſque concurrant in punctis g h K l m, eruntq; hæ lineæ contingentes circulum, per correlarium 15 tertij. Et ad iſta puncta concurſus, ducam à centro lineas f g, f h, f K, f l, f m. Et quia monſtratum eſt ſuper penultimam tertij, quòd ſi ab aliquo puncto extra circulum ſignato duæ lineæ contingentes ad ipſum circulum ducantur, quod ipſæ erunt æquales, erit linea g a æqualis lineæ g d, & h d, ipſi h b, & ſic de cæteris. At quoniam quinque arcus in quos quinque puncta a d b c e, diuidunt circulũ, ſunt adinuicem æquales, erũt per 26 tertij, quinque anguli a f d, d f b, b f c, c f e, e f a, cõſiſtentes ſuper hos arcus in centro f, ſibi inuicem æquales. Sunt autem duo latera a g, & f a, æqualia duobus lateribus d g & f d, trianguli f g d, & latus g f commune ergo per 8 primi, duo anguli eorũ qui ſunt ad f, itemq; duo anguli qui ſunt a g, ſunt ad inuicem æquales: eadem ratione duo anguli qui ſunt ad f, in triangulis d f h, & h f b, itemq; duo qui ſunt ad h, ſunt adinuicem æquales. Similiter quoq; ſinguli trium reliquorum angulorum qui ſunt b f c, c f e, e f a: & ſinguli triũ qui ſunt K l m, diuidantur per æqualia, primi quidem per lineam f K, ſecundi per lineam f l, tertij uerò per lineã f m. Et quia hi tres anguli qui ſunt b f c, c f e, e f a, ſunt ſibi inuicem æquales, & alijs duobus qui ſunt a f d, & d f b, æquales: erunt eorum dimidia quæ ſunt decem anguli facti in centro f, adinuicẽ æqualia. Quia igitur duo anguli a & f, ſunt æquales duobus angulis a & f, trianguli m a f, & latus a f, commune erit per 26 primi, angulus g unius, æqualis angulo m alterius, & latus g a æquale lateri a m. Eadem ratione erit angulus g m, triangulo g f d, æqualis angulo h l, in triangulo d f h, & latus g d æquale lateri d h. Quare quia g a eſt dimidium g m, & g d dimidium g h, & g a & g d ſunt æqualia, erunt per communem ſcientiam g m & g h, eorum dupla, æqualia. Similiter quoque probabimus g m, eſſe æquale m l & m l, ipſi l K, & l K, ipſi K h, quare pentagonus g h K l m eſt æquilaterus. Sed & æquiangulus. Cùm enim duo anguli qui ſunt ad g, ſint adinuicẽ æquales, & duo qui ſunt ad m, ſimiliter adinuicem æquales, & g partialis ſit æqualis m partiali (utcunq; enim probatum eſt prius) erit per eandẽ cõmunem ſcientiam g totalis, æqualis m totali, & eadẽ ratione probabis æqualitatem in cæteris angulis, quare eſt æquiangulus. Sicq; conſtat propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Problema* 12. *Propoſitio* 12.

Circa datum circulum, pentagonum æquilaterũ & æquiangulum deſcribere. 12

THEON ex Zamb. *Sit datus circulus α β γ δ ι, oportet iam circa α β γ δ ι, circulũ, pentagonum æquilaterum & æquiangulum deſcribere. Intelligantur deſcripti (per 11 quarti) pentagoni angulorum ſigna α β γ δ ι, ita ut (per præcedentem) α β, β γ, γ δ, δ ι, & ι α, circunferentiæ ſint æquales, & per α β γ δ ι, excitatæ ſint (per 17 tertij) ipſum circulum tangentes rectæ lineæ, ν δ, δ ξ, ν λ, λ μ, & μ ν. Sumatur centrum circuli α β γ δ ι, ſitq; (per primam tertij) & connectantur rectæ lineæ ſ β, ſ ν, ſ ρ, ſ λ, & ſ δ. Et quoniam ν λ, recta linea circulum ipſum α β γ δ ι, tangit in ſigno γ, & à centro ſ, in ipſum γ, contactum ducta eſt ſ γ, igitur (per decimamoctauam tertij) ſ γ, ſuper ν λ, perpendicularis eſt, rectus igitur eſt uterque eorum qui ad γ ſunt angulorum. Et per hoc, anguli qui ſunt ad λ β, ſigna recti ſunt. Et quoniam angulus qui ſub ſ γ ν, rectus eſt, quod fit igitur ex ſ ν, æquum eſt eſt eis quæ fiunt ex ſ γ, & γ ν, (per quadrageſimam ſeptimam primi) & per hoc, eis etiam quæ fiunt ex ſ β, & β ν, æquum eſt id quod fit ex ſ ν, (per eandem.) Quæ ſunt igitur ex ſ ρ, & γ ν, eis quæ fiunt ex ſ β, & β ν, ſunt æqualia, quorum quod fit ex ſ γ, æquum eſt ei quod fit ex ſ β. Reliquum igitur quod fit ex γ ν, reliquo quod fit ex β ν eſt æquale, æqualis igitur eſt β ν, ipſi γ ν. Et quoniam æqualis eſt ſ β, ipſi ſ γ, & communis ſ ν.*

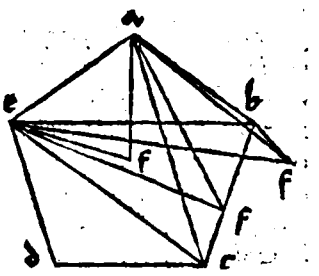

duæ

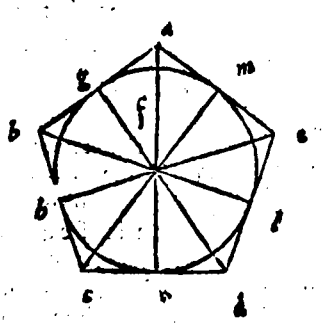
æquæ igitur β κ, & ζ κ, duabus γ ζ & ζ κ sunt æquales. Et basis β κ, basi γ κ est æqualis. Angulus igitur ϛ ζ κ (per 8 primi) angulo κ ζ ϛ est æqualis: & angulus β κ ζ (per 4 primi) angulo ζ κ γ. Duplus igitur est angulus ϛ ζ γ, eius qui sub κ ζ γ est anguli. & angulus β κ γ, eius qui est sub ζ κ γ. Et ob id iam & angulus γ ζ δ, eius qui est sub γ ζ λ duplus est: & angulus δ λ γ, eius qui sub ζ λ γ. Et quoniam circunferentia β γ æqualis est circunferentiæ γ δ, æqualis est (per 27 tertij) angulus ϛ ζ γ angulo γ ζ δ: & angulus quidem β ζ γ, eius qui est sub κ ζ γ duplus est: & qui sub δ ζ γ, eius qui sub λ ζ γ: angulus igitur κ ζ γ, angulo λ ζ γ est æqualis. Duo igitur iam triangula sunt ζ κ γ & ζ λ κ: duos angulos duobus angulis æquales habentia, & unum latus uni lateri æquale (per 26 primi) & eorum commune ζ γ, scilicet et quod commune ipsis est: & reliqua igitur latera, reliquis lateribus æqualia habebunt, & reliquum angulum reliquo angulo. Aequalis igitur est κ γ rectæ lineæ ipsi γ λ, & angulus ζ κ γ, angulo ζ λ γ. Et quoniã æqualis est κ γ ipsi γ λ: dupla igitur est κ λ ipsius κ γ: & per hoc etiam ostendetur, quòd δ κ, ipsius β κ dupla est. Et quoniam ostensum est, quòd β κ ipsi κ γ est æqualis, & κ λ ipsius κ γ dupla est, & θ κ ipsius β κ: igitur δ κ ipsi κ λ est æqualis. Similiter iam ostendetur, quòd unaquæq; ipsarum γ δ, γ μ, & μ λ, unicuiq; ipsarum δ κ & κ λ est æqualis: æquilaterum igitur est pentagonum κ θ κ λ μ. Aio etiam quòd et æquiangulum: quoniam æqualis est angulus ζ κ γ angulo γ λ κ, & ostensum est ipsius quidem anguli ζ κ γ duplum eum esse qui est sub θ κ λ, eius autem qui est sub ζ λ γ duplum eum esse qui est sub κ λ μ: angulus igitur qui est sub θ κ λ, angulo qui est sub κ λ μ est æqualis. Similiter iam ostendetur etiam quòd unusquisq; eorum qui sunt sub κ θ κ, & θ κ μ, & κ μ λ, unicuiq; eorum qui sunt sub θ κ λ, & κ λ μ est æqualis. Quinq; igitur anguli qui sunt sub κ θ κ, δ κ, κ λ μ, λ μ γ, & μ κ δ, sibi inuicem sunt æquales. Aequiangulum igitur est pentagonum κ θ κ λ μ: ostensum autem est quòd & æquilaterum: & descriptum est circa circulum α ϛ δ: quod fecisse oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propositio 13.*

INtra æquilaterum atq; æquiangulum pentagonum assignatum, circulum describere.

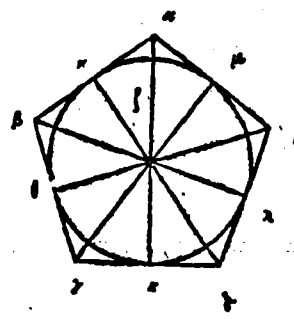
CAMPANVS. Sit assignatus pentagonus æquilaterus atq; æquiangulus (quia de alijs non est necessarium, hoc est possibile) a b c d e. Volo ei inscribere circulum. Hæc est quasi conuersa 11. Duos eius propinquos angulos qui sunt a & e, diuido per æqualia: ductis lineis a f & e f, donec concurrant in puncto f intra ipsum pẽtagonum, quem dico centrũ esse circuli. Concurrent enim propter id quòd dimidium totalis anguli a, & similiter totalis anguli c, minus est angulo recto. Si enim intra pentagonum non concurrent, aut extra ipsum pentagonum, aut in latere pentagoni, aut in eius angulo qui utriq; angulorum diuersorum opponitur. Concurrant ergo primò extrà in puncto f: & ducatur linea b f. Et quia duo latera c a, & a f, trianguli c a f sunt æqualia duobus lateribus b a & a f trianguli b a f, & angulus a unius angulo a alterius, erit per 4 primi, basis c f æqualis basi f b, & quia angulus a partialis est æqualis angulo e partiali, propter id quod a totalis e totali: erit per 6 primi, f a æqualis f e: quare f a est æqualis f b: ergo per 5 primi, duo anguli b totalis & a partialis, sunt æquales. Quare a partialis est æqualis uel maior a totali, quòd est impossibile. Concurrant ergo in puncto f super latus b c: eritq; arguendo per præmissas, & præmisso modo angulus a partialis, æqualis angulo a totali, quod est impossibile. Quòd si forsitan concurrant in angulo c: erit per easdem & eodem modo c b æqualis c a, & ideo adhuc ut prius angulus a partialis, æqualis angulo a totali. Quod quia esse non potest: sit ergo punctus concursus qui est f, intra pentagonum: à quo duco quinq; perpendiculares ad eius quinq; latera quæ sint f g, f h, f k, f l, f m: & ad duos eius angulos propinquos altrinsecus angulis per æqualia diuisis, qui sunt b & d: duco lineas f b, f d. Et quia duo anguli a & m, trianguli a f m sunt æquales duobus angulis a & g trianguli a f g, & latus a f commune: erit per 26 primi, f m æqualis f g. Per eandem quoque probabis f l æqualem f m, sumptis duobus triangulis e f m & e f l. Quia iterum duo latera a f & a b trianguli a f b sunt æqualia duobus lateribus a f & a e trianguli a f e, & angulus a unius angulo a alterius: erit per quartam primi, angulus b partialis, æqualis angulo e partiali: & quia b totalis æqualis est e totali, & e totalis diuisus est per æqualia, erit etiam b totalis diuisus per æqualia. Eodem modo probabis d totalem diui-

ſum per æqualia, propter æqualitatem d partialis & a partialis: ſumptis triangulis e a f & e d f. Quia ergo duo anguli g & b trianguli g f b ſunt æquales duobus angulis h & b trianguli h f b, & latus f b commune, erit per 26 primi, f h æqualis f g. Eodem modo probabis f k, æqualem f l: ſumptis triangulis l f d, k f d. Quoniam igitur quinq; lineæ f g, f h, f k, f l, & f m ſunt æquales, erit f, centrum circuli per 9 tertij. Quem circulum deſcribemus ſecundum quãtitatem unius earum: & tanget omnia latera pẽtagoni, propter æqualitatem linearum: & nullum eorum ſecabit, per primam partem 15 tertij: ſicq; conſtat propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Problema 13.* *Propoſitio 13.*

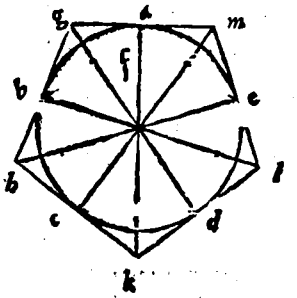
In dato pentagono æquilatero & æquiangulo, circulum deſcribere. 13

THEON ex Zamb. *Sit datum pentagonum æquilaterum & æquiangulum α β γ δ ε: oportet iam in pentagono α β γ δ ε, circulum deſcribere. Secetur (per 9 primi) uterq; eorum qui ſunt ſub ζ γ δ & γ δ ε angulorum bifariàm, per rectas lineas γ η & η δ: & ab η ſigno in quo concurrunt ad inuicem ipſæ rectæ lineæ γ η & δ η: coniungantur rectæ lineæ η ζ, η α, & η ε. Et quoniam æqualis eſt ζ γ ipſi ε δ, communis autem γ η: duæ iam ζ γ & γ η, duabus δ γ & γ η ſunt æquales: & angulus β γ η, angulo δ γ η eſt æqualis: baſis igitur β η (per 4 primi) baſi δ η eſt æqualis: & triangulum ζ γ η triangulo δ γ η æquale: & reliqui anguli reliquis angulis ſunt æquales: ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur. A equalis igitur eſt angulus γ ζ η, angulo γ δ η. Et quoniam angulus γ δ ε, eius qui ſub γ δ η eſt anguli, duplus eſt: æqualis autem eſt angulus γ δ ε ei qui ſub α ζ γ eſt angulo, & angulus γ δ η angulo γ ζ η: angulus igitur γ β α anguli γ β η duplus eſt: æqualis igitur eſt angulus α β η, angulo η β γ. Angulus igitur α β γ, bifariàm diuiſus eſt per β η rectam lineam. Similiter quoq; oſtendetur quod & uterque eorum qui ſunt ſub β α ε & α ε δ angulorum, bifariàm diuiſus eſt per utranque rectarum linearum η α & η ε. Excitentur (per 12 primi) ab η ſigno in α ζ, ζ γ, γ δ, δ ε, & α rectas lineas perpendiculares η κ, η θ, η κ, η λ, & η μ. Et quoniam æqualis eſt angulus θ γ η angulo κ γ η: eſt autem angulus η θ γ rectus, angulo η κ γ recto æqualis: duo iam ſunt triangula η θ γ & η κ γ duos angulos duobus angulis æquales habentia alterum alteri, & unum latus uni lateri æquum commune enim eorum η γ ſubtenſum ſub uno æqualium angulorum: & reliqua igitur latera reliquis lateribus (per 26 primi) æqualia habebunt: æqualis igitur eſt perpendicularis η δ: ipſi η κ perpendiculari. Similiter quoque oſtendetur, quòd & unaquæque ipſarum η λ, η μ & η κ, unicuiq; ipſarum η θ & η κ eſt æqualis. Quinque igitur rectæ lineæ η κ, η δ, η κ, η λ, & η μ, ſibijnuicem ſunt æquales. Centro igitur η, ſpatio uerò aut η κ aut η δ aut η κ aut η λ aut η μ, circulus deſcriptus: per reliqua quoque ueniet ſigna. Et tanget rectas lineas α ζ, β γ, γ δ, δ ε, & ε α (per correlarium 16 tertij) quoniam anguli qui ſunt ad κ, δ, κ, λ, μ, ſigna recti ſunt. Si enim non tanget eas, ſed ſecabit: continget quòd à diametri circuli extremitate ad angulos rectos ducta intra ipſum circulum cadet: quod eſſe impoßibile oſtenſum eſt (per 16 tertij.) Igitur centro η, ſpatio uerò uno ipſorum κ, δ, κ, λ, μ, ſignorum deſcriptus circulus, rectas lineas α ζ, β γ, γ δ, δ ε, & ε α minime ſecabit: tanget igitur eas (per correlarium 16 tertij) deſcribatur ſicut κ δ κ λ μ. In dato igitur pentagono æquilatero & æquiangulo, circulus deſcriptus eſt: quod facere oportebat.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 14.*

Circa datum pentagonum quod ſit æquilaterum atq; æquiangulum, circulum deſcribere. 14

CAMPANVS. Sit ut prius, datus pentagonus, æquilaterus atq; æquiãgulus (quia de alijs nõ eſt neceſſariũ hoc eſſe poſſibile) a b c d e: uolo circa ipsũ deſcribere circulũ. Hæc eſt quaſi cõuerſa 12. Duos eius propinquos angulos, qui ſunt a & e, diuido per æqualia, ductis lineis a f & f e quouſq; concurrant intra ipſum pentagonum in puncto f: concurrent enim & intra pentagonum, ut probatum eſt in præmiſſa. Et à puncto concurſus, duco ad reliquos angulos, lineas quæ ſint f h, f c, f d: & quia duo latera a f & a b trianguli a f b ſunt æqualia duobus lateribus a f & a

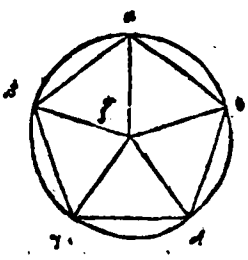
ſect a e trianguli a f e, & angulus a unius angulo a alterius: erit per 4 primi, f a æqualis f e, & angulus b partialis angulo e partiali. Et quia b totalis eſt æqualis a totali, & e totalis diuiſus eſt per æqualia: erit ſimiliter b totalis diuiſus per æqualia. Hoc quoq; modo probabis utrunq; angulorum c & d, diuiſum eſſe per æqualia: & quinq; lineas f a, f b, f c, f d, f e, eſſe æquales: quare per 9 tertij erit centrum circuli. Sicq; patet propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Problema 14. Propoſitio 14.

Circa datum pentagonum æquilaterum & æquiangulum, circulum deſcribere.

14

THEON ex Zamberto. *Sit datum pentagonum æquilaterum & æquiangulum α β γ δ ε: oportet iam circa pentagonum α β γ δ ε, circulum deſcribere. Secetur iam (per 9 primi) uterq; eorum qui ſunt ſub ζ γ δ & γ δ ε angulorum bifariàm, per utranq; ipſarum γ ζ & δ ζ. Et à ζ ſigno in quo concurrunt ipſæ rectæ lineæ, ad ſigna β, α, ε, coniungantur rectæ lineæ ζ β, ζ α & ζ ε. Similiter præcedenti oſtendetur, quod & unuſquiſq; eorum qui ſunt ſub γ β α, β α ε & α ε δ angulorum, bifariàm ſecatur per unamquanq; ipſarum ζ β, ζ α, & ζ ε rectarum linearum. Et quoniam æqualis eſt angulus β γ δ angulo γ δ ε, & anguli ζ γ δ dimidium eſt angulus ζ γ δ: anguli autem γ δ ε dimidium eſt angulus γ δ ζ: & angulus ζ γ δ igitur angulo ζ δ γ eſt æqualis. Quare & latus ζ γ, lateri ζ δ eſt æquale. Similiter iam oſtendetur, quòd & unaquæq; ipſarum ζ β, ζ α, utriq; ipſarum ζ γ & ζ δ eſt æqualis. Quinque igitur rectæ lineæ ζ α, ζ β, ζ γ, ζ δ & ζ ε, ſibijnuicem ſunt æquales. Centro igitur ζ, & ſpatio aut ζ α aut ζ β aut ζ γ aut ζ δ aut ζ ε, circulus deſcriptus: ueniet per reliqua ſigna, & deſcriptus erit circa α β γ δ ε pentagonum, quod æquilaterum & æquiangulum eſt. Deſcribatur, & ſit α β γ δ ε. Circa datum igitur pentagonum quod eſt æquiangulum & æquilaterum, circulus deſcriptus eſt: quod facere oportebat.*

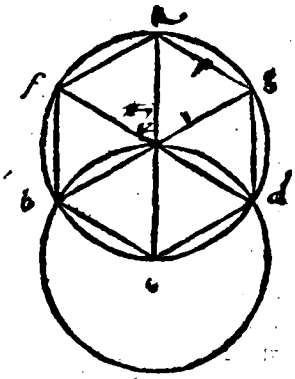
Euclid. ex Camp. Propoſitio 15.

INtra propoſitum circulum hexagonum æquilaterum atq; æquiangulum deſcribere.

15

Ex hoc itaq; manifeſtum eſt, quòd latus hexagoni, æquũ eſt dimidio diametri circuli cui inſcribitur.

CAMPANVS. Sit propoſitus circulus a b c d: cuius centrum e, uolo ſibi inſcribere hexagonum æquilaterum atque æquiangulum. Produco diametrum a e c, & ſecundum quantitatem ſemidiametri e c, facto centro puncto c, deſcribo circulum e b d, ſecantem priorem in duobus punctis b, d: à quibus produco duos diametros in circulo primo, quæ ſint b e g, d e f. Trium ergo diametrorum extremitates coniungo ſex lineis quæ ſunt a f, f b, b c, c d, d g, & g a: quas dico continere hexagonum quæſitum. Erit enim ut demonſtrat prima primi, uterque triangulorum b e c, c e d, æquilaterus: quare & æquiãgulus per 5 eiuſdem. ergo per 32 primi, duo anguli b e c & c e d, cum uno æquali uni eorũ, ſunt æquales duobus rectis. propter id quòd quiſque eorũ eſt tertia duorum rectorum. ſed ipſi per 13 eiuſdem, cum angulo d e g, ſunt æquales duobus rectis: ergo angulus d e g, eſt æqualis utriq; eorum: quare per 15 eiuſdem, ſex anguli qui ſunt ad e, ſunt adinuicẽ æquales: ergo per 25 tertij, arcus in quos cadunt, ſunt æquales: quare & eorum chordæ per 28 eiuſdem, quæ ſunt latera ipſius hexagoni. Aequilaterus igitur eſt. ſed & æquiangulus per 26 tertij, propter id quod ſex arcus in quos angularia puncta hexagoni diuidunt circulum: bini & bini ſumpti ſunt adinuicem æquales, ut arcus a f b, arcui f b c: & ideo angulus f, qui conſiſtit in primo, eſt æqualis angulo b qui conſiſtit in ſecundo, idem in cæteris, quare conſtat propoſitum.

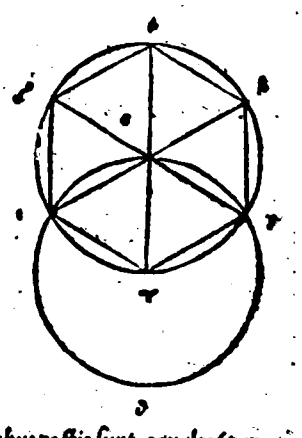

Correlarium ex hoc patet, quòd dimidium diametri & latus hexagoni, ſunt latera eiuſdem trianguli æquilateri, ut e c & c b & c d.

CAMPANI *additio.* Et nota quòd non proponitur circa propoſitum circulum hexagonum æquilaterum & æquiangulum deſignare. Nec intra talem hexagonum aut circa talem circulum deſcribere quemadmodum fecit de triangulo, quadrato, & pentagono: non quia non ſit neceſſarium hoc eſſe poſſibile: ſed quia hæc tria per eadem præcepta fiunt in pentagono æquilatero & æquiangulo, & in omni figura æquilatera atq; æquiangula quæcunq; fuerit. Vnde quamcunque figuram æquilateram & æquiangulam ſcimus circulo inſcribere: eandem circulo, extra & circulum ſibi intrà & extrà, iiſdem mediis, per quæ hoc in pentagono fecimus, deſcribemus. Nota etiam quòd omnis figura æquilatera circulo inſcripta aut circunſcripta eſt etiam neceſſariò æquiangula: de inſcripta patet per 27 & 26 tertij ſumptis arcubus circuli: quibus latera inſcriptæ figuræ chordæ ſunt, binis & binis. In hos enim arcus, ipſius figuræ anguli cadunt. De circumſcripta autem ductis à circuli centro lineis ad omnes eius angulos, & ad loca contactus, facile probabis, ſi plenè intellectæ demonſtrationi 13 huius diligens intellectus acceſſerit: erit enim, ut omnes ipſius figuræ angulos, lineæ à centro uenientes per æqualia diuidant: ſumptis itaq; quibuslibet duobus eius proximis lateribus cum linea ad angulum ab eis contentum, & cum duobus ad eorum extremitates à centro uenientibus: duos triangulos ab eis contentos, æquiangulos adinuicem per 4 primi eſſe probabis. Sicq; faciendo de omnibus, patebit eos eſſe æquiangulos per hanc communem ſcientiam, quorum dimidia ſunt æqualia, tota quoq; eſſe æqualia.

Euclid. ex Zamb. *Problema* 15. *Propoſitio* 15.

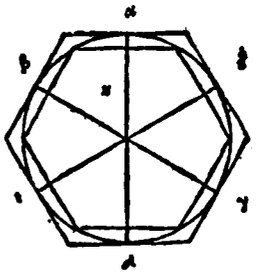
In dato circulo, hexagonum æquilaterum & æquiangulum deſcribere.

THEON *ex Zam.* *Sit datus circulus α β γ δ ε ζ: oportet iam in dato circulo α β γ δ ε ζ hexagonũ æquilaterũ æquiangulũq; deſcribere. Excitetur ipſius α β γ δ ε ζ circuli dimetiens, ſitq; illud α δ. Sumaturq; (per 1 tertij) centrum circuli: ſitq; illud η, & centro η, ſpatio uerò δ η (per 3 poſtulatum) circulus deſcribatur γ ε θ: & coniunctæ rectæ η ε & η γ extendantur in β, ζ ſigna, et connectantur α β, β γ, γ δ, δ ε, ε ζ, ζ α. Dico quòd α β γ δ ε ζ hexagonum æquilaterum eſt & æquiangulum. Quoniam enim η ſignum, centrum eſt circuli α β γ δ ε ζ, æqualis eſt (per diffinitionem 15 primi) η ipſi η δ. Rurſus quoniam δ ſignum, centrum eſt circuli γ η θ, æqualis eſt (per eandem) δ η ipſi δ η. Sed η ε ipſi η δ oſtenſum eſt quòd eſt æqualis. Igitur η ε, ipſi ε δ eſt æqualis (per 1 communem ſententiam.) Aequilaterum igitur eſt η ε δ triangulum: et tres igitur eius anguli, η ε δ, ſcilicet, η δ ε & δ ε η, ſibiinuicem ſunt æquales. Quoniam (per 5 primi) iſoſceliũ triangulorũ anguli qui ad baſin ſibijnuicem ſunt æquales, & trianguli tres anguli duobus rectis ſunt æquales (per 32 primi) angulus igitur ε η δ, duorum rectorũ tertiũ eſt. Similiter quoque oſtẽdemus, quòd & angulus δ η γ, duorũ rectorũ tertium eſt. Et quoniã recta linea γ η ſuper ε ζ ſtans (per 13 primi) utrobique angulos ε η γ & γ η β duobus rectis æquos efficit: & reliquus igitur angulus γ η ζ, tertiũ eſt duorũ rectorum: anguli igitur ε η δ, δ η γ & γ η β, ſibijnuicem ſunt æquales. Quare anguli qui ad uerticem, hoc eſt, β η α, α η ζ & ζ η ε, eiuſdem η δ, δ η γ & γ η β ſunt æquales (per 15 primi.) Sex igitur anguli ε η δ, δ η γ, γ η β, β η α, α η ζ, & ζ η ε, ſibijnuicem ſunt æquales. Aequales autem anguli, ſuper æqualibus circunferentijs conſiſtunt (per 26 tertij.) Sex igitur circunferentiæ α β, β γ, γ δ, δ ε, ε ζ, & ζ α, ſibijnuicem ſunt æquales. At ſub æqualibus circunferentijs æquales rectæ lineæ ſubtenduntur (per 29 eiuſdem.) Sex igitur rectæ lineæ α β, β γ, γ δ, δ ε, ε ζ, & ζ α, ſibijnuicem ſunt æquales: æquilaterum igitur eſt α β γ δ ε ζ hexagonum. Aio quoque quòd & æquiangulum. Quoniam enim circunferentia α ζ æqualis eſt circunferentiæ ε δ: communis apponatur circunferentia α β γ δ. Tota igitur ζ α β γ δ, toti δ γ β α eſt æqualis. Et ſuper circunferentia ζ α β γ δ, conſiſtit angulus ζ ε δ: ſuper autem ε δ γ β α circunferentia, conſiſtit angulus α β ε. Aequalis igitur eſt angulus α ζ ε, angulo δ ε ζ. Similiter quoque oſtendetur quòd & reliqui anguli ipſius α β γ δ ε ζ hexagoni, hoc eſt, unuſquiſque eorum qui ſunt ſub ζ α β, α β γ, β γ δ, & γ δ ε, unicuique eorum qui ſunt ſub α ζ & ζ ε δ angulorum, ſunt æquales. Aequiangulum igitur eſt hexagonum α β γ δ ε ζ. Oſtenſum autem eſt quòd & æquilaterum, & deſcriptum eſt in circulo α β γ δ ε ζ. In dato circulo igitur α β γ δ ε ζ: hexagonum æquilaterum & æquiangulum deſcriptum eſt: quod facere oportebat.*

CORRELA

CORRELARIVM. *Hinc manifestum est quòd hexagoni latus ei qui est ex centro circuli est æquale: & si per signa a, b, c, d, e, f, circulum tangentes ducamus rectas lineas: describetur circa circulum, hexagonum æquilaterum & æquiangulum consequenter ex prædictis in pentagono. Et insuper per ea quæ similiter in pentagono dicta sunt, in dato hexagono circulum describemus & circunscribemus: quod facere oportebat.*

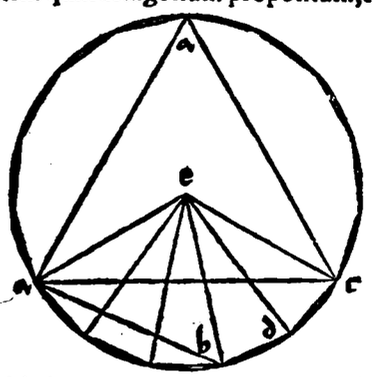

Euclid. ex Camp. *Propositio 16.*

16 INtra datum circulum, quindecagonum æquilaterum atq; æquiangulum designare.

Deinde circa quemlibet circulum assignatum, qui decagonum æquilaterum atq; æquiangulum, atq; intra datum quindecagonum, circulum describere.

CAMPANVS. Sit datus circulus a b c: uolo sibi inscribere quindecagonum æquilaterum & æquiangulum, deinde etiam circunscribere, atq; intra talem quindecagonum propositum, circulum describere. Non proponit autem circa talem quindecagonum, circulum describere: quia hoc satis dat intelligere per alia quæ proponit. In dato circulo iuxta doctrinam secundæ huius, protraho latus trianguli æquilateri, quod sit a c, & iuxta doctrinam 11 huius latus pentagoni æquilateri atque æquianguli, quod sit a b. Et quia arcus a c, est totius circunferentiæ tertia, cuius arcus a b est quinta, erit superfluum inter eos quod est arcus b c, duæ tertiæ arcus a b, uel duæ quintæ arcus a c, siue duæ quintædecimæ totius circunferentiæ. Nam in omni toto excedit tertia quintam in duabus tertijs ipsius quintæ, uel in duabus quintis ipsius tertiæ, siue in duabus quintisdecimis totius. Hoc enim patet in quinta & tertia primi numeri habentis quintam & tertiam qui est 15. eius enim tertia quæ est 5, excedit eius quintam quæ est 3 in duabus unitatibus quæ sunt duæ tertiæ ipsius ternarij qui est quinta, uel duæ quintæ ipsius quinarij qui est tertia, siue duæ quintædecimæ ipsius 15 qui est totum. Diuiso igitur arcu b c per æqualia in d, patet utrunq; duorum arcuum c d, & d b, esse tertiam arcus a b, uel quintam arcus a c, siue quintamdecimam totius circunferentiæ. Subtensis igitur eis chordis c d, & d b, coaptatisq; continuè intra datum circulum sibi æqualibus per primam huius, complebitur figura proposita. Cætera uerò duo quę proponit cum tertio quod dat intelligere, uidelicet quindecagonum circulo circunscribere, ac circulum quindecagono inscribere, ac etiam circunscribere: ex duodecima, decimatertia & decimaquarta huius plenè intellectis facilè perficies.

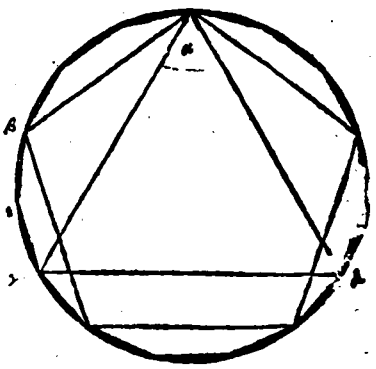
CAMPANI *additio.* Et notà quòd quamcunq; figuram æquilateram circulo scimus inscribere: duplo plurium laterum circulo scimus inscribere & circunscribere, & ipsi circulum. Diuisis enim arcubus, quibus latera eius quę scitur inscribi subtenduntur, per æqualia, & à punctis medijs ad extremitates laterum ipsius figuræ ductis lineis, fiet intra circulum figura duplo plurium laterũ quę erit æquilatera per 28 tertij: ergo & æquiangula. Hoc enim demonstratũ est, supra 15 huius, quòd omnis figura æquilatera circulo inscripta est etiã æquiãgula. Et quia hãc circulo scimus inscribere, sciemus cætera tria per duodecimam, decimatertiam & decimam quartam huius. Quia igitur scimus inscribere triangulum æquilaterum, sciemus per hoc & hexagonum, & per hexagonum, dodecagonum, ac per dodecagonum figuram uigintiquatuor laterum, & sic in infinitum duplando. Et licet per triangulum possit, ut diximus, inscribi hexagonus: posuit tamen huius propriam demonstrationem, ex qua sequitur potissimum perutile. Et similiter quia scimus & inscribere quadratum, sciemus per hoc inscribere omnem figuram, cuius laterum numerus est pariter par: per pentagonum quoq; sciemus decagonum & figuram 20 laterum: sicq; continuè duplando. Idem quoq; intellige de quindecagono, per ipsum enim scientur figuræ 30 & 60, & omnium continuè duplatorum laterum. Cæterarum autem figurarum, de quibus ista non docet,

uel quę per has non habentur: difficilis eſt ſcientia & parum utilis, ut ſunt heptagona, ennagona, hendecagona. Quòd ſi ſciemus triangulum duum æqualium laterum deſignare, cuius uterque angulorum ad baſin triplus eſſet ad reliquum, ſciremus heptagonum, ut ſupra pentagonum circulo inſcribere: quòd ſi uterq; quadruplus eſſet ad reliquum, ſciremus nonagonum: & ſi quintuplus, hendecagonum. Idemq; in cæteris figuris imparium laterum, poſito utroq; angulorum ad baſin multiplici ad reliquum, per eum numerum qui eſt medietas maximi paris ſub impari numero laterum ipſius figuræ contenti.

Euclid. ex Zamb. *Problema 16.* *Propoſitio 16.*

In dato circulo, quindecagonum æquilaterum & æquiangulum deſcribere.

THEON *ex Zamb.* *Sit datus circulus α β γ Δ: oportet iam in α β γ Δ circulo, quindecagonum æquilaterum & æquiangulum deſcribere. Deſcribatur in circulo α β γ Δ, trianguli æquilateri latus α γ, pentagoni uerò æquilateri latus α β in arcu α γ. Qualium igitur eſt circulus α β γ Δ, æqualium ſegmentorum quindecim: talium quidem circunferentia α β γ, tertium exiſtens ipſius circuli, erit quinq;. Circunferentia autem α β, exiſtens quintum circuli, erit trium: reliqua igitur β γ, duorum æqualium. Secetur (per 30 tertij) β γ, bifariam in ε: utraq; igitur ipſarum β ε, & ε γ, circunferentiarum, quintumdecimum erit ipſius α β γ Δ, circuli. Si igitur coniungentes rectas lineas β ε, & ε γ, ipſis æquales in continuum rectas lineas (per 1 quarti) coaptemus in circulum α β γ Δ: erit in eo deſcriptum quintidecagonum æquilaterum & æquiangulum: quod facere oportebat. Similiter autem ut in pentagono, ſi per circuli diuiſionem, tangentes circulum ducemus: deſcribetur circa circulum, quintidecagonum æquilaterum & æquiangulum: & per oſtenſionem ſimiliter in pentagonis, & in dato quintidecagono æquilatero & æquiangulo, circulum deſcribemus & circunſcribemus.*

QVARTI LIBRI FINIS.

EVCLIDIS MEGARENSIS
GRAECI PHILOSOPHI, GEOMETRICORVM
elementorum, Liber quintus.

Euclid. ex Campano. Diffinitiones.

1

Ars, eſt quantitas quantitatis minor maioris, cùm minor maiorem numerat.

CAMPANVS. Pars, quandoq; ſumitur propriè: & hæc eſt quæ aliquoties ſumpta, ſuum totum præciſè conſtituit, ſine diminutione uel augmento: & dicitur ſuum totum numerare per illum numerum, ſecundum quem ſumitur ad ipſius totius cõſtitutionem: talem autem partem, quam multiplicatiuam dicimus, hic diffinit. Quandoq; ſumitur communiter: & hæc eſt quælibet quantitas minor, quę quotieſcunq; ſumpta, ſuo toto minus aut maius conſtituit, quam aggregatiuam dicimus: eo quòd cum alia quantitate diuerſa totum ſuum conſtituat, per ſe autem quotieſcunq; ſumpta fuerit, non producat.

2 Multiplex, eſt maior minoris, quando eam minor metitur.

CAMPANVS. Pars, relatiuè dicitur ad totum, & in iſtis duobus extremis, conſiſtit eorum adinuicem relatio: & ideo diffinito minori extremo, diffinit hic maius: uocat autem ipſum, multiplex: propter hoc quòd minus aliquoties ſumptum, ipſum conſtituat: erunt igitur relatiuè dicta adinuicem, pars & multiplex. Nam omnis pars, ſubmultiplex: ut patet per eius diffinitionem.

3 Proportio, eſt habitudo duarum quantæcunq; ſint eiuſdem generis quantitatum, certa alterius ad alteram habitudo.

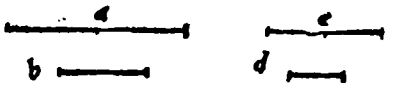
CAMPANVS. Proportio, eſt habitudo duarũ rerum eiuſdem generis adinuicem, in eo quòd earum altera maior aut minor eſt reliqua uel ſibi æqualis. Non enim ſolum in quantitatibus reperitur proportio, ſed in ponderibus, potentijs & ſonis. In ponderibus quidem & potentijs, uult Plato in Timæo eſſe proportionem: ubi elementorũ numerum oſtendit. In ſonis autem eſſe proportionem, liquet ex muſica. Nam (ut uult Boëtius in quarto) ſi quilibet neruus in duas inæquales partes diuidatur, erit ipſarum partium ſuorumq; ſonorum, eadem cõuerſo modo proportio. Sed in quibuſcunq; proportio reperitur, ea participant naturam proprietatemq; quantitatis: non enim reperitur in aliquibus rebus duabus, niſi in eo quòd earum una eſt reliqua maior, aut minor, aut ei æqualis. Quantitatis autem proprium, eſt ſecundum ipſam æquale uel inæquale dici, ut uult Ariſtoteles in Prædicamentis: unde liquet proportionem primò in quantitate reperiri, & per ipſam in omnibus alijs: nec eſſe in aliquibus rebus proportionem, cui ſimilis non ſit in aliquibus quantitatibus: propter quod bene dixit Euclides, proportionem ſimpliciter eſſe in quantitate, cùm eam diffiniuit per habitudinem duarum quantitatum eiuſdem generis adinuicem. Cuius diffinitionis intellectus eſt, quòd proportio eſt habitudo duarum quantitatũ adinuicem, quæ attenditur in eo quòd una earum eſt maior aut minor alia, uel æqualis ei: per quod patet quòd oportet eas eſſe eiuſdẽ generis, ut duos numeros, aut duas lineas, aut duas ſuperficies, aut duo corpora, aut duo loca, aut duo tempora. Non enim poteſt dici in ea, maior aut minor ſuperficie, aut corpore, nec tempus, loco: ſed linea, linea, & ſuperficies, ſuperficie. Sola enim uniuoca, cõparabilia ſunt. Quod autem dicit, certa habitudo, non ſic intelligas quaſi nota uel ſcita, ſed quaſi determinata: ut ſit ſenſus, Proportio eſt determinata habitudo duarum quantitatum: ita, in quam, determinata, quòd hæc & non alia. Non enim eſt neceſſarium, ut omnis habitudo duarum quantitatum ſit ſcita à nobis, nec etiam à natura. Nam proportio quædam eſt diſcretorum, ut numerorum: quædam autem continuorum. In numeris autem, minor: eſt pars aut partes maioris, ut demonſtratur in ſeptimo: quare & in eis omnibus eſt habitudo certa

Plato.
Boëtius.
Ariſtoteles

& nota. At uerò in continuis, eſt proportio magis larga: eſt enim in ea, ubi minor quantitas eſt, pars aut partes maioris: & talium omnium, mediantibus numeris eſt proportio nota, quę & rationalis dicitur. Dicunturq; omnes tales quantitates, cõmunicantes, quia eas una & eadem neceſſario metitur, unde & omnes numeri ſunt cõmunicãtes: omnes enim ipſos metitur unitas. Eſt etiam, ubi minor non eſt pars aut partes maioris: & in talibus non eſt nota proportio nec nobis nec naturæ. Diciturq; hæc proportio irrationalis, & hæ quantitates, incommunicantes: unde fit ut quæcunq; portio reperitur in numeris, reperiatur in omni genere continuorum, ut in lineis, ſuperficiebus, corporibus & temporibus: non autem è conuerſo: infinitæ enim ſunt proportiones in continuis repertæ: quas numerorum natura non ſuſtinet. Sed quæcunq; proportio reperitur in uno genere continuorum, eadem reperitur in omnibus alijs. Nam qualitercunq; ſe habet aliqua linea ad quamlibet aliam: ſic ſe habet quælibet ſuperficies ad aliquam aliam, & quodlibet corpus ad aliquod aliud, ſimiliter & tempus: ſed non ſic, quilibet numerus ad aliquem alium, unde magis eſt larga proportio in continuis, quàm in diſcretis. Ex quo manifeſtum eſt proportionem geometricam eſſe maioris abſtractionis, quàm proportionem arithmeticam: omnis enim proportio circa quam arithmetica uerſatur, rationalis eſt: geometria uerò, rationales & irrationales æquilateras conſiderat.

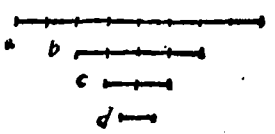
Proportionalitas, eſt ſimilitudo proportionum. 4

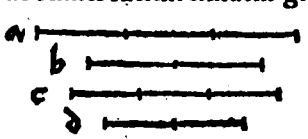
CAMPANVS. Vt ſi dicamus quòd quæ eſt proportio a ad b, ea eſt etiam c ad d: proportio quæ eſt inter a & b, ſimilis eſt illi quæ eſt inter c & d. Hæc autem ſimilitudo quæ ex iſtis proportionibus reſultat, dicitur proportionalitas.

Quantitates autem quæ dicuntur continuam habere proportionalitatem, ſunt quarum æque multiplicia aut æqua ſunt, aut æquè ſibi ſine interruptione addunt aut minuunt. 5

CAMPANVS. Súppoſita diuiſione proportionalitatis per continuam & diſcontinuam, diffinit membra diuidentia, & primò continuam. Immo (ut uerius dicam) ſuppoſita diuiſione proportionalium per continuè proportionalia & incontinuè: diffinit non continuam proportionalitatem nec continuam, ſed continuè proportionalia & incontinuè: diffinitio autem continuæ proportionalitatis & incontinuæ, ſatis patet per diffinitionem continuè proportionalium & incontinuè. Continua autem proportionalitas, eſt cùm quotlibet quantitatum eiuſdem generis, in qua proportione prima antecedit ſecundam, in eadem quęlibet aliarum antecedit proximo conſequentem: ut cùm dicimus, ſicut ſe habet a ad d, ita b ad c: & c ad d: eritq; quælibet earum, antecedens & conſequens: excepta prima quæ eſt ſolum antecedens, & ultima quæ eſt tantum conſequens. Et in hac quidem proportionalitate neceſſe eſt omnes quantitates eſſe eiuſdem generis propter continuationem proportionum, eo quòd non ſit proportio inter quantitates quæ ſunt generum diuerſorum: & hæc erit ad minus in tribus terminis conſtituta. Incontinua autem proportionalitas, eſt cùm quatuor quantitatum ſiue omnes fuerint eiuſdem generis, ſiue duæ primæ unius, & duæ poſtremæ alterius, in qua proportione, prima antecedit ſecundam, in eadem tertia antecedit quartam: ut cùm dicimus, ſicut ſe habet a ad b, ita c ad d: eritq; earum quælibet, aut tantum antecedens aut tantũ conſequens: nec eſt neceſſe ut ſint omnes quatuor eiuſdem generis, ſicut erat in proportionalitate continua: eo quòd conſequens primæ proportionis non cõtinuatur antecedenti ſecundæ, ſed poſſibile eſt ut ſint eiuſdem generis: & poſſibile eſt, ut ſint diuerſorum. Sicut enim contingit lineam reperiri duplam ad lineam, aut triplam: ita ſuperficiem ad ſuperficiem, & corpus ad corpus, & tempus ad tempus, & numerũ ad numerũ. Viſo quid ſit continua proportionalitas, & quid incontinua, explanemus diffinitionẽ cõtinuè proportionaliũ pręmiſſam. Quãtitates (inquit) proportiõales cõtinuè, ſunt quarũ æque multiplicia aut ſibi ſunt ęqualia, aut ęque ſibi ſine interruptione addũt aut minuũt, uerbi

uerbi gratia. Sint tres quantitates eiuſdem generis a,b,c: ad quas ſumantur d,e,f: æque multiplicia, ut ſicut d eſt multiplex ad a, ita e ſit multiplex ad b, & f ad c: eruntq; omnes in eodem genere: multiplicia enim & ſubmultiplicia, in eodem ſunt genere: ſitq; ut d,e,f, aut ſint æqualia adinuicem, aut ſimiliter ſe habeant in addendo aut minuendo: ita quòd ſicut d addit ſuper e aut minuit ab ipſo, ita e addat ſuper f aut minuat ab ipſo. Cùm hæc, inquam, multiplicia ſic ſe habuerint: erunt tres quantitates a,b,c, continuè proportionales. Multiplicia autem non intelligas ſimiliter ſic ſe habere in addendo aut minuendo, quantum ad quãtitatem exceſſus, ſed quantum ad proportionem: aliter enim diffinitio eſſet falſa. Nam quarumlibet quantitatum eiuſdem generis æquis ſe differentijs excedentium, æque multiplia accepta æquis etiam differentijs ſe excedunt. Vnde ſimiliter ſe habent in addendo & minuendo quantum ad quantitatem exceſſus: nec tamẽ priores quantitates ſunt continuè proportionales, immo minorum eſt ſemper maior proportio. Hoc autem ideo euenit, quoniam earum multiplicia non ſimiliter ſe excedunt, quantum ad proportionem, ſed ſolum quantum ad quantitatem exceſſus: eſt enim & ibi in minoribus multiplicibus maior proportio: uerbi gratia. Sumantur tres numeri æquis differentijs ſe excedentes, in mediocriter uidelicet arithmetica, ut, 2,3,4: horum trium omnes æque multiplices æqualiter ſe excedunt, dupli quidem binario, tripli ternario, & ſic de cæteris: non tamen ſunt 2,3,4 continuè proportionalia: immo minorum eſt maior proportio: eſt enim ipſorũ proportio ſeſquialtera, & maiorum ſeſquitertia, quia ergo inter eos non eſt ſimilitudo proportionum, non erit inter eos proportionalitas: & ideo neq; continua neq; incontinua. Patet ergo ſimilitudinem illam additionis aut diminutionis, non intelligi quantum ad quantitatem exceſſus, ſed quantum ad proportionem: erit itaq; ſenſus diffinitionis præmiſſę. Continuè proportionalia, ſunt quorum omnia multiplicia æqualia, ſunt continuè proportionalia. Sed noluit ipſam diffinitionem proponere ſub hac forma: quia tunc diffiniret idem per idem, apertæ tamen rei eſt iſtud cum ſua diffinitione conuertibile. Tres autem quantitates a,b,c, oportet eſſe eiuſdem generis: ad hoc ut earum multiplicia ſibinuicem æqualia ſint, aut ſimiliter ſe habeant in addendo aut minuendo. Si enim a & b eſſent diuerſorum generum, eſſent etiam d & e ipſarum a & b multiplicia, eorundem diuerſorum generum, propter hoc quòd multiplicia & ſubmultiplicia eiuſdem ſunt generis: quare d non eſſet æqualis e; nec ea maior aut minor: nam quantitates diuerſorum generum, non ſunt adinuicem comparabiles.

Quantitates quę dicuntur eſſe ſecundum proportionem unam, prima ad ſecundam & tertia ad quartam, ſunt quarum primæ & tertiæ multiplices æquales, multiplicibus ſecundæ, & quartæ æqualibus fuerint ſimiles, uel additione, uel diminutione, uel æqualitate eodem ordine ſumptæ.

CAMPANVS. Poſita ſuperius diffinitione quantitatum continuè proportionalium: hic ponit diffinitionem inconti nuè proportionalium: & eſt quòd quarumlibet 4 quantitatum quarum primæ & tertiæ æquè multiplicia ſumpta fuerint, itemq; ſecũdæ & quartæ æque multiplicia, fueritq; multiplex primæ, ſic ſe habens ad multiplex ſecundæ quantum ad additionem aut diminutionẽ aut æqualitatem, ſicut multiplex tertiæ ad multiplex quartæ: erit proportio primæ earum ad ſecundam, ſicut tertiæ ad quartam: uerbi gratia. Sint 4 quantitates a,b,c,d: ſumanturq; ad primã & ad tertiam quæ ſunt a & c: æque multiplicia utpote dupla quæ ſint e & f. Itemq; ad ſecundã & quartam quæ ſunt b & d: ſumantur alia æque multiplicia utpote tripla, quæ ſint g & h: ſitq; ut hæc 4 multiplicia ſic ſumpta comparata adinuicem ſecundum ordinem primarũ 4 quantitatum: ita uidelicet, quòd e comparetur ad g, & f ad h, non autem e ad f aut g ad h: ſint ſimilia in additione, diminutione & æqualitate: uidelicet quòd ſi e addit ſupra g & ſimiliter f addat ſupra h, aut ſi e minuit a g, & f ſimiliter minuat ab h: aut ſi e eſt æqualis g, & ſimiliter f ſit æqualis h: tunc proportio a ad b eſt ſicut c ad d: ſimilitudo autem in addendo aut diminuendo, intelligatur hic ſicut in diffinitione continuè proportionalium, uidelicet non quantum ad quantitatem exceſſus, ſed quantum ad proportionem. Quod autem dicit eodem ordine ſumptę, intelligatur ſicut expoſitum eſt: uidelicet ut multiplicia non referantur adinuicem ſecundum ordinem earum quantitatum, quibus æque multiplicia aſſumuntur, ut multiplex primæ non referatur ad multiplex tertiæ, aut multiplex ſecundæ ad multiplex quartæ, ſed referatur ſecundũ primum ordinem ipſarum 4 quantitatũ, uidelicet multiplex primæ ad multiplex ſecundæ, & multiplex tertię ad multiplex quartę. Erit itaq; ſenſus iſtius diffinitionis. Incõtinuè proportionales, ſunt quatuor quantitates, & proportio primæ ad ſecundam eſt ſicut tertiæ ad quartam: cum ſumptis æque multuplicibus ad primam & tertiam, itemq; æque multipli-

multiplicibus ad ſecundam & quartam: erit proportio multiplicis primæ ad multiplex ſecundæ, ſicut multiplicis tertiæ ad multiplex quartæ. Sed non diffiniuit ſub hac forma, propter cauſam prædictam: licet à parte rei idem ſit. Non eſt autem neceſſarium, ut quatuor quantitates a,b,c,d ſint eiuſdem generis, eo quòd b non continuatur in proportione cum c: ſed poſſunt eſſe duæ primæ unius generis, & duæ ſequẽtes alterius. Per quod patet quòd neceſſe eſt referri multiplex primæ ad multiplex ſecundæ, & multiplex tertiæ ad multiplex quartæ: non autem multiplex primæ ad multiplex tertiæ, aut multiplex ſecundæ ad multiplex quartæ: quia non ſemper ſunt eiuſdem generis multiplex primæ & tertiæ, nec multiplex ſecundæ & quartæ: fuit autem neceſſe ſumere æque multiplices ad primam & tertiam, itemq; æque multiplices ad ſecundam & quartam, & nõ æque multiplices ad primam & ſecundam, & item non æque ad tertiam & quartam: quia niſi per multiplicium ſumptionem continuentur termini primæ proportionis cum terminis ſecundæ, non erit per quid ſit proportio a ad b, ſicut c ad d.

Quantitates quarum proportio eſt una, proportionales nominantur. 7

CAMPANVS. Poſtquàm diffiniuit quantitates continuè proportionales & incontinuè: diffinit quantitates proportionales ſimpliciter, & patet diffinitio.

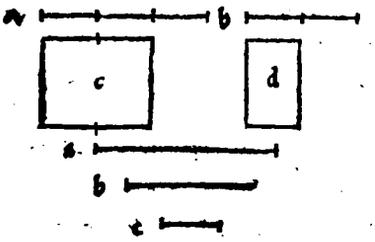
Cùm fuerint primæ & tertiæ æquè multiplices, itemq; ſecundæ & quartæ æquè multiplices, addetq; multiplex primæ ſuper multiplicem ſecundæ, non addet autem multiplex tertiæ ſuper multiplicem quartæ, dicetur prima maioris proportionis ad ſecundam, quàm tertia ad quartam. 8

CAMPANVS. Diffinitis quantitatibus proportionalibus, diffinit quantitates improportionales. Sunt autem improportionales, inter quas non eſt ſimilitudo proportionum, quod contingit dupliciter, aut quia maior eſt proportio primæ ad ſecundam quàm tertiæ ad quartam: aut quia minor: & ideo eius ſunt duæ ſpecies. Prima, quãdo maior eſt proportio primi ad ſecundum, quàm tertij ad quartum: & dicitur hoc, maior improportionalitas.

Secunda uerò, quando minor eſt proportio primi ad ſecundũ, quàm tertij ad quartum: & dicitur minor improportionalitas: diffinit ergo eas inter quas eſt maior proportio primæ ad ſecundam quàm tertiæ ad quartam: quæ eſt maior improportionalitas: diffinitionem autem earum inter quas eſt minor proportio primæ ad ſecundam quàm tertiæ ad quartam, non ponit, quia ipſa patet ex alia. Cùm igitur fuerint quatuor quantitates ad quarum primam & tertiam ſumpta ſint æque multiplicia, & ad ſecundam & quartam æque multiplicia, & multiplicia primæ & ſecundæ relata adinuicem non ſe habebunt ſimiliter multiplicibus tertiæ & quartæ relatis adinuicem in additione, diminutione & æqualitate: illæ quatuor quantitates erunt improportionales. Quòd ſi ita fuerit quòd multiplex primæ ſit æquale multiplici ſecundæ, multiplex uerò tertiæ ſit minus multiplici quartæ: aut quòd multiplex primæ ſit maius multiplici ſecũdæ, & ſimiliter multiplex tertiæ multiplici

		16		18					
	1	8	3	9					
1	2	4	4	6					
		16		24					
		18		16			24		18
	1	9	3	8		1	8	3	6
2	2	3	4	4		2	4	4	5
		12		16			16		20
		10		14					
	1	5	3	7					
3	2	3	4	4					
		9		12					
		16		14					
4	1	8	3	7					
	2	6	4	5					
		18		15					

tiplici quartæ: ueruntamen plus excedit quantum ad proportionem non quantum ad quantitatem excessus multiplex primæ multiplex secundæ, quàm multiplex tertiæ multiplex quartæ: aut quòd multiplex primæ sit minus multiplici secundæ,& similiter multiplex tertiæ multiplici quartæ, ueruntamen minus minuit quantum ad proportionem non quantum ad quantitatem excessus, multiplex primæ multiplici secundæ, quàm multiplex tertiæ à multiplici quartæ: erit quolibet istorum quatuor modorũ maior proportio primæ ad secundam,quàm tertiæ ad quartam. Quatuor autem modis istis oppositis erit minor proportio primæ ad secundam, quàm tertiæ ad quartam. Exempla autem istorum omnium euidenter sumentur ex numeris. Additio ergo illa multiplicis primæ super multiplex secundæ,non autem multiplicis tertiæ super multiplex quartæ,de qua loquitur auctor in diffinitione,latitudinem habet ad istos quatuor modos prædictos,& ipsos cõprehendit. Vnde sensus istius diffinitionis est:cum sumptis sic multiplicibus primæ ad multiplex secundæ,quàm multiplicis tertiæ ad multiplex quartæ:erit maior proportio primæ ad secundam quàm tertiæ ad quartam,non diffiniuit autem sub hac forma, propter communem causam prius dictam. Vel possumus dicere, quòd additio multiplicis primæ super multiplex secundæ,& non multiplicis tertiæ super multiplex quartę,de qua loquitur in prę missa diffinitione maioris improportionalitatis, proprie accipitur prout uerba diffinitionis sonant: & non se extendit nisi ad secundum quatuor prędictorum modorum: licet reuera quolibet illorum quatuor modorũ sit maior proportio primæ ad secundam quàm tertiæ ad quartam: unde sensus illius diffinitionis est,cum sumptis sic multiplicibus, ut proponit, si multiplici primæ existente maiori multiplici secundæ, non sit necessarium quòd multiplex tertiæ sit maius multiplici quartæ: tunc erit maior proportio primæ ad secundam quàm tertiæ ad quartam: propter hoc autem non posuit reliquos tres additionis modos in prædicta diffinitione, quia iste est illis omnibus magis planus, & ad dictam diffinitionem sufficiens. Nusquam enim est maior proportio primæ quatuor quantitatum ad secundam quam tertiæ ad quartam: quin contingat aliqua æque multiplicia ad primam & tertiam reperiri, quæ cùm relata fuerint ad aliqua æque multiplicia secundæ & quartæ,inuenietur multiplex primæ addere super multiplex secundæ,non autem multiplex tertiæ super multiplex quartæ. Nec usquam contingit hoc reperire, quin sit maior proportio primæ ad secundam quàm tertiæ ad quartam, ut demonstrabimus infrà supra decimam huius. Possunt autem esse hæ quantitates improportionales diuersorum generum,sicut & quantitates incontinuè proportionales, si intra eas fuerit incontinua improportionalitas,ut si dicatur maior est proportio a ad b,quàm c ad d. Si autem fuerit continua improportionalitas,erunt omnes eiusdem generis necessariò sicut sunt in continua proportionalitate,ut si dicatur maior est,dicatur maior est proportio a ad b,quàm b ad c.

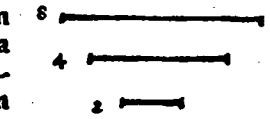
9 Est autem proportionalitas, ad minus inter tres terminos constituta.

CAMPANVS. Postquam auctor diffiniuit proportionem,proportionalitatem,& quantitates proportionales:& improportionales,ostendit quis sit minimus numerus terminorũ,inter quos proportionalitas potest consistere: maximum autem non ponit, quia illum non contingit sumere: potest enim proportio quælibet continuari in terminis infinitis, siue fuerit rationalis proportio siue irrationalis. Ad proportionalitatem autem exiguntur ad minus duæ proportiones similes,eo quòd proportionalitas sit similitudo proportionum. Quælibet autem proportio habet antecedens & consequens:ergo quælibet proportionalitas habet ad minus duo antecedentia & duo consequentia: hoc est,impossibile fieri in paucioribus quàm tribus terminis, in quibus medius eorum antecedens est & consequens, & ideo proportionalitas erit continua: quare in tribus terminis ad minus erit continua proportionalitas constituta. Incontinua autem non erit in paucioribus quàm in quatuor, eo quòd in ipsa quilibet terminus est tantum antecedens aut tantum consequens: idem intellige de minori numero terminorum improportionalitatis. Si enim fuerit continua, erit ad minus inter tres terminos. Si incontinua, ad minus inter quatuor.

Si

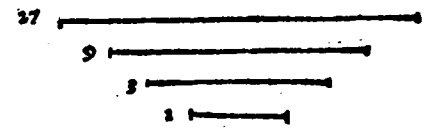
Si fuerint tres quantitates continuè proportionales, dicetur proportio primæ ad tertiam, proportio primæ ad ſecundam duplicata. 10

CAMPANVS. Diffinit proportionem quæ eſt inter extremos terminos continuæ proportionalitatis in tribus terminis conſtitutæ, & dicit quòd ſi fuerit proportio primi ad ſecundum, ſicut ſecundi ad tertium: erit proportio primi ad tertium ſicut primi ad ſecundum duplicata, hoc eſt, ex duabus talibus compoſita: ſiue (quod idem eſt) erit proportio primi ad tertium ſicut primi ad ſecundum duplicata, hoc eſt, in ſe multiplicata: uerbi gratia in numeris. Sint tres numeri continuè proportionales, ſintq; continuè dupli, ut 2, 4, 8: proportio autem primi ad tertium, erit ſicut proportio primi ad ſecũdum in ſe multiplicata: proportio autem primi ad ſecũdum eſt dupla: dupla uerò in ſe multiplicata, producit quadruplam: unde proportio extremorum eſt quadrupla, uidelicet duplum dupli: uel ſecundum priorem expoſitionem, proportio extremorum eſt ſicut proportio primi ad ſecundum duplicata, quia quadrupla conſtat ex duabus duplis.

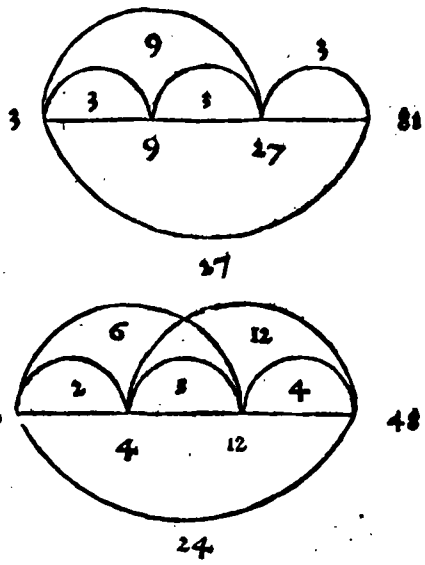

Cùm fuerint quatuor quantitates continuè proportionales, proportio primæ ad quartam, dicetur proportio primæ ad ſecundam triplicata. 11

CAMPANVS. Diffinit proportionem quæ eſt inter extremos continuæ proportionalitatis in quatuor terminis conſtitutæ: & dicit ſi fuerint quatuor quantitates continuè proportionales: erit proportio primę ad quartam, ſicut proportio primæ ad ſecundam triplicata, hoc eſt, ex tribus talibus compoſita, quoniã tres tales inueniuntur in ea: ſiue (quod idem eſt) erit proportio primæ ad quartam, ſicut primæ ad ſecundam triplicata, hoc eſt in ſe, poſtea in productum multiplicatæ: uerbi grana in numeris. Sint quatuor numeri continuè proportionales, ſintq; continuè tripli, ut ſint 1, 3, 9, 27: proportio primi ad quartum erit ſicut proportio primi ad ſecundum in ſe, poſtea in productũ multiplicata: proportio autem primi ad ſecundum, eſt tripla: tripla uerò in ſe multiplicata: producit nõcuplam, & tripla in noncuplam, producit uigincuplam ſeptuplam: erit itaq; proportio extremorum uigincupla ſeptupla, quod eſt triplum tripli. Vel ſecundum priorem expoſitionem, proportio extremorum eſt ſicut proportio primi ad ſecundum triplicata, quia uigincupla ſeptupla conſtat ex tribus triplis. Non diffinit autem proportionem extremorum continuæ proportionalitatis inter plures quàm quatuor terminos conſtitutæ, propter id quòd dimenſiones in rebus naturalibus repertæ, non excedunt ternarium. Denominatio autem proportionis duarum quantitatum, quibus nullum interponitur medium, habet naturam lineæ. Earum uerò quibus interponitur unum medium in continua proportionalitate, habet naturam ſuperficiei, eo quòd fit ex multiplicatione denominationis duarum primarum in ſe. Omne autem quod ex multiplicatione lineæ in lineam producitur, naturam habet ſuperficiei: ſi in ſe quidem, quadrati: ſi uerò in alteram, parte altera longioris. Sed proportionis earum quantitatũ denominatio quibus in continua proportione duo media interponuntur, naturam habet ſolidi: quia prouenit ex multiplicatione denominationis duarum primarum primò in ſe, ex qua multiplicatione producitur ſuperficies: deinde in productum, ex qua multiplicatione prouenit ſolidum ſiue corpus: omne etenim quod ex multiplicatione lineæ in ſuperficiem producitur, creſcit in ſolidum. Eſt ergo ac ſi diceret: proportio duarum quantitatum, eſt ſimplex interuallum, & habens naturam ſimplicis dimenſionis ut lineæ: proportionalitas autem trium, eſt duplex interuallum, & habens naturam duplicis dimenſionis ut ſuperficiei: proportionalitas autem quatuor, eſt triplex interuallum, & habens naturam trinæ dimenſionis ut ſolidi. Et quia dimenſiones ulterius non procedunt, ideo non diffiniuit proportionem contentam inter extremos proportionalitatis in quinq; terminis, aut pluribus conſtitutæ: uel non diffiniuit proportionem in his, quia earum proportio habetur ex prædictis diffinitionibus. Si enim in tribus terminis proportio extremorum conſtat ex proportione primorum duplicata, & in quatuor terminis conſtat, ex eadem triplicata, in quinque terminis conſtat ex eadem quadruplicata, & in ſex ex eadem quincuplicata: unde quemadmodum in tribus terminis continuè proportionalibus, proportio extremorum continet proportionem primorum bis, & in quartam terminis ter: ſic in quinque terminis continebit quater, & in ſex quinquies, & ita deinceps: ut ſemper proportio extremorum in terminis continuè proportionalibus toties contineat proportionem primorum, quot ſunt omnes termini, minus uno.

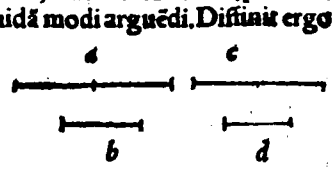

mo. Similiter quoq; ſi proportio extremorum cõtinuæ proportionalitatis in tribus terminis conſtitutæ, eſt ea quæ producitur ex proportione primorum in ſe ſemel multiplicata, & in quatuor in ſe bis multiplicata, in quinque terminis ea quæ producitur ex proportione primorum in ſe ter multiplicata, & in ſex terminis quater, & ſic ſemper termini fuerint duobus plures multiplicationibus, ſiue ut multiplicationes ſint æquales mediis extremis interpoſitis. Et nota quòd etiam in proportionalitate continua extremorum, proportio producitur ex omnibus proportionibus intermediis, ut ex prædictis apparet, & quòd proportio extremorum continuæ proportionalitatis in tribus terminis conſtitutæ denominatur à quadrato, in quatuor uerò terminis conſtitutæ denominatur à cubo, quorum quidem quadrati & cubi latus, eſt denominatio proportionis primi ad ſecundum, uerbi gratia in numeris. Sint quatuor numeri continuè proportionales, qui ſint continuè tripli 3,9,27,81, proportio primi ad ſecundum, denominatur à ternario, eſt enim tripla, primi uerò ad tertium, à nouenario qui eſt quadratus ternarij, nam ipſa eſt nõcupla. At uerò proportio primi ad quartum, denominatur à 27, qui eſt cubus denominationis proportionis primi ad ſecundum, uidelicet ternarij, ipſa enim eſt uigincupla ſeptupla. Et proportio extremorum improportionalitatis cõtinuæ in tribus terminis conſtitutę, denominatur à ſuperficiali non quadrato, cuius latera ſunt denominationes ipſarum proportionum, in quatuor uerò terminis conſtitutæ: denominatur à ſolido non cubo, cuius tria latera ſunt denominationes trium proportionum, quod etiam patet in numeris. Sint quatuor numeri continuæ improportionales, qui ſint 2,4,12,48: in quibus proportio primi ad ſecundum eſt dupla, ſecundi ad tertium tripla, & ideo primi ad tertium ſexcupla, tertij uerò ad quartum quadrupla. Senarius ergo qui eſt denominatio proportionis primi ad tertium, eſt ſuperficialis, cuius latera ſunt 2 & 3, quæ ſint denominationes duarum primarum proportionũ, 24 uerò qui eſt denominatio proportionis primi ad quartum, eſt ſolidus, cuius latera ſunt 2,3, & 4, quæ ſunt denominationes trium proportionum inter illos quatuor terminos exiſtentium.

22 Quantitates quæ ſunt in proportione una, antecedens ad cõſequentem, & antecedens ad conſequentem, dicetur econtrario ſicut conſequens ad antecedentem, ſic conſequens ad antecedentem. Itemq; permutatim ſicut antecedens ad antecedentẽ, ſic etiam conſequens ad conſequentem.

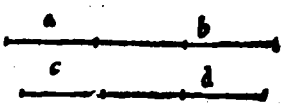
CAMPANVS. Diffinit ſpecies proportionalitatis, quæ ſunt ſex, uidelicet conuerſa, permutata, diſiũcta, cõiuncta, euerſa, & æqua. Sunt autẽ ſpecies, quaſi quidã modi arguẽdi. Diffinit ergo primò conuerſam proportionalitatem & permutatam, in quibus manent antecedentia & conſequentia eadem ſecundum ſubſtantiam (quod non eſt in diſiuncta, coniuncta, aut euerſa) & in quibus nihil extra ſumitur ut inæqua. Vocat autem antecedens, primum extremum proportionis, conſequens uerò uocat ſecundum. Vult itaq; per hanc diffinitionem, quòd ſi fuerit proportio a ad b ſicut c ad d, & ex hoc ergo concludam ergo b ad a ſicut d ad c, uidelicet ut faciam de antecedentibus conſequentia, & de conſequentibus antecedentia: quod iſte modus arguendi uocetur proportionalitas econtrario ſiue cõuerſa. Si autem ſic arguam a ad b ſicut c ad d, ergo a ad c ſicut b ad d, uidelicet ut ambo extrema primæ proportionis fiant antecedentia, ambo extrema ſecundæ, conſequentia: uult quòd iſte modus arguendi uocetur proportionalitas permutata, & in iſto modo arguendi ſit antecedens ſecundæ proportionis, conſequens primæ, & conſequens primæ, antecedens ſecundæ.

23 Coniuncta uerò proportionalitas dicitur, quoties ſicut antecedens

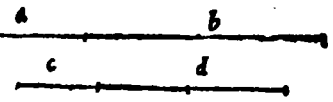
cum conſequente ad conſequens, ſic etiam antecedens cum conſequente ad conſequens.

CAMPANVS. Diffinit coniunctam, diſiunctam, & euerſam, in quibus etiam nihil extrà ſumitur, ſed termini non manent in ipſis ijdem ſecundum ſubſtantiam, & uult quòd ſi ita fuerit ut ſit a ad b, ſicut c ad d: & ego ex hoc concludam ergo totius a b ad b, ſicut totius c d ad d, quòd iſte modus arguendi dicatur proportionalitas coniuncta.

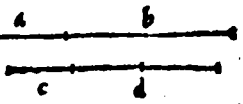
Diſiuncta uerò proportionalitas, dicitur augmentorum antecedentium ſupra cõſequentia æqua comparatio. 14

CAMPANVS. Vult quòd ſi fuerit proportio totius a b ad b ſicut totius c d ad d, & ex hoc ego cõcludam ergo a ad b ſicut c ad d, quòd iſte modus arguendi uocetur diſiuncta proportionalitas.

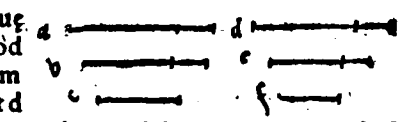
Euerſa proportionalitas, dicitur quorumlibet antecedentiũ ad augmenta ſui ſupra conſequentia ſua ſimilitudo proportionum. 15

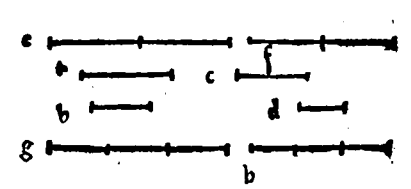
CAMPANVS. Vult quòd ſi fuerit a b ad b, ſicut c d ad d, & ex hoc ego concludam ergo a b ad a ſicut c d ad c, quòd iſte modus arguendi dicatur euerſa proportionalitas.

Aequa proportionalitas dicitur, quantitatibus plurimis propoſitis, alijſq; ſecundum eundem numerum in una proportione applicatis, mediorum æquali numero remoto, utrorumq; ſummorum ſimilitudo proportionum. 16

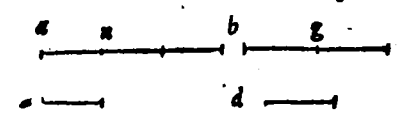
CAMPANVS. Diffinit æquam proportionalitatem, quę ad probandum propoſitum ad extrà ſumitur, & uult quòd ſi ſumantur quotlibet quantitates, ut a b c, itemq; totidem aliæ, ſiue ſint eiuſdem generis cum primis, ſiue alterius, ut d e f, fuerintq; ſecundæ in proportione primarum, ſiue eodem ordine, ut ſi dicatur a ad b ſicut d ad e, & b ad c ſicut e ad f, ſiue ordine conuerſo ut ſi dicatur a ad b, ſicut e ad f, & b ad c ſicut d ad e: & ex hoc concludatur ergo a ad c ſicut d ad f, quòd iſte modus arguendi uocetur æqua proportionalitas. Horum autem ſex modorum arguendi, qui dicuntur ſpecies proportionalitatis, quatuor probat autor in litera infrà in iſto quinto. Permutatam quidem proportionalitatem, probat in 16 huius, diſiunctam uerò, in 17, coniunctam in 18, æquam uerò proportionalitatem, demonſtrat in 22 & 23, ſed in 22, cùm quantitates duorum ordinum eodem ordine ſunt proportionales, in 23 uerò: cùm & ſunt proportionales ordine conuerſo. Conuerſam uerò proportionalitatẽ aut euerſam non demonſtrat, eo quòd conuerſa patet ex diffinitione quantitatum incontinuè proportionalium. Euerſa autem patet ex permutata adiuuante 19, ut ſuper eandem 19 ſumus dicturi. Qualiter autem conuerſa proportionalitas ex diuiſione quantitatum incontinuè proportionalium manifeſta ſit, demonſtremus nunc. Sit ergo proportio a ad b, ſicut c ad d, uolo ergo demonſtrare quòd erit b ad a, ſicut d ad c. Sumantur e ad a, & f ad c, æque multiplicia, ſimiliter quoq; g ad b, & h ad d, æque multiplicia, eritq; per conuerſionem diffinitionis quantitatum incontinuè proportionalium, ut e & g, itemq; f & b ſimiliter ſe habeant in additione, diminutione & æqualitate: intelligo tunc b primum, a ſecundum, d tertium, c quartum, ſumptaq; ſunt ad primum & tertium, g & h æque multiplicia. Itemq; ad ſecundum & quartum, e & f, æque multiplicia. Et quia multiplicia primi & ſecundi quæ ſunt g & e ſimiliter ſe habent multiplicibus tertij, & quarti quæ ſunt h & f, adinuicem in additione, diminutione & æqualitate, erit per dictam diffinitionẽ proportio b primi ad a ſecundũ, ſicut c tertij ad d, quartũ, quod eſt propoſitum. Conſtat itaque modus arguendi qui dicitur conuerſa proportionalitas. Huius autem

autem quinti libri principia plurimis difficillima eſſe uidentur, & quibuſdã concluſionibus quas ex ipſis demonſtrat, magis ab intellectu diſtantia. Nihil enim uidetur intellectui immediatius ad hærere, quàm quòd duarum quarumlibet quantitatum æqualium ſit ad tertiam quamlibet una proportio, quod tamen huius quinti ſeptima demonſtrat, ex diffinitione incontinuæ proportionalitatis, quæ ab intellectu primo uidetur quamplurimum eſſe remota. Quis enim non facilius duarum quantitatum æqualium ad aliquam tertiam, eandem eſſe proportionem cõcedat: quàm quatuor quantitatum ſi multiplicia primæ & tertiæ æqualiter ſumpta multiplicibus ſecundæ & quartæ æqualiter ſumptis ſimiliter ſe habuerint in additione, diminutione & æqualitate, eſſe proportionem primæ ad ſecundã ſicut tertiæ ad quartam? Verùm ſi ſubtiliter intuemur, liquidò conſtabit non poſſe uniri intellectui quòd proportio duarum quantitatum æqualium ad tertiam ſit una, niſi per quid eſt eſſe proportionem unam: ſi enim quis ignoret quid eſt eſſe proportionem unam eandem proportionẽ alteri, quomodo cognoſcet duarum quantitatũ æqualiũ eſſe candẽ proportionẽ ad tertiã? Indiget igitur proculdubio intellectus antequã illam quæ uidebatur conceptibilis propoſitio, apprehẽdat, huius rei quæ per ipſius diffinitionẽ habebitur cognitione, poſtmodũ utrum ea diffinitio duabus quantitatibus æqualibus ad tertiam cõparatis cõueniat pertractatione, quòd ſi diffinitio inuẽta fuerit illis quãtitatibus cõuenire, concludetur propoſitũ, ſin autẽ oppoſitũ. Non eſt igitur immediata propoſitio, quam ſuperficialis apprehẽſio immediata iudicauit. Similiter quoq; immediatius iudicat prima apprehenſio adhærere intellectui quòd duarum quantitatum inæqualium maior eſt proportio maioris earum ad aliam, quàm minoris ad eandem, quam demonſtrat 8 huius, quàm quòd 4 quantitatum ſit maior proportio primæ ad ſecundam quàm tertiæ ad quartam, cum multiplicibus ad primam & tertiam æqualiter ſumptis, itemq; alijs ad ſecundam & quartam æqualiter: multiplex primæ addit ſuper multiplex ſecundę, & multiplex tertię non addit ſuper multiplex quartę, ex quo quæ prędicta eſt propoſitio demonſtratur, ſed ſimiliter nec ipſa poteſt intelligi, niſi per quid eſt eſſe proportionẽ maiorẽ. Igitur oportuit Euclidem, quæ quantitates dicuntur proportionales, & quæ improportionales diffinire. Proportionales autem ſunt, quarum proportio una eſt, & improportionales, quarum proportiones diuerſæ. Itaq; diffiniuit quantitates quarum proportio una eſt, & eas in quibus connectuntur extrema non diſſociatis mediis, quas uocauit continuè proportionales, & dixit hanc proportionalitatem, in tribus terminis ad minus exiſtere, propter hoc quòd unum ſaltem bis ſumendum eſt medium, & eas in quibus accidit interruptio mediorum, & hæc ſunt incontinuè proportionales, & hæc proportionalitas ad minus exigit quatuor terminos, propter alterius medij ſumptionem. Et diffiniuit etiam quantitates quæ ſunt improportionales, quarum eſt maior una proportio quàm ſit alia. Et ſi eſſet omnis proportio ſcita ſiue rationalis, tunc facilè eſſet intellectu cognoſcere quæ proportiones eſſent una & quæ diuerſæ. Quæ enim haberent unam denominationem, eſſent una: quæ autem diuerſas, diuerſæ, hæc autem facilitas manifeſta eſt ex arithmetica, quoniã omnium numerorum proportio ſcita & rationalis eſt. Vnde Iordanus in ſecundo Arithmeticæ ſuæ diffiniens quæ proportiones ſunt eædem & quæ diuerſæ, dicit eaſdem eſſe quæ eandem denominationem recipiunt. Maiorem uerò, quæ maiorem, & minorem, quæ minorem. Sed infinitæ ſunt proportiones irrationales, quarum denominatio ſcibilis nõ eſt: quare cùm Euclides conſideret in hoc libro ſuo proportionalia communiter non contrahendo ad rationales uel irrationales, quoniam conſiderat proportionem repertam in continuis quę communis eſt ad iſtas, non potuit diffinire identitatem proportionũ, per identitatem denominationũ, ſicut arithmeticus, eo quòd multarum proportionum (ut dictum eſt) ſunt denominationes ſimpliciter ignotæ, diffinitionem autem oportet fieri ex notis, unde malitia proportionum irrationalium, coẽgit Euclidem tales diffinitiones ponere. Quia ergo non potuit (ut patet ex præmiſſis) diffinire proportionalitatem ſiue identitatem proportionum per identitatem habitudinum, ſiue denominationum ipſorum terminorum propter irrationalitatem habitudinum & inconuenientiam terminorum, coactus eſt refugere ad terminorum multiplicia, ut ex illorum habitudinibus quantum ad exceſſum & æqualitatem conſideratis æquis numeroſitatibus ſumptorum, per quod ad naturam irrationalitatis reducuntur, propoſitam diffinitionem uenetur: nihil enim in quocunq; inæqualitatis genere, terminis magis idem, quàm eorum multiplicia, nec terminorũ habitudinibus, quàm multiplicium habitudo. Et quia proportio eſt duarum quantitatum eiuſdem generis certa habitudo conſiderata in eo quòd ſunt æquales, aut altera maior, ideo identitas proportionum exiſtentium inter primam 4 quantitatum ad ſecundam, & tertiam ad quartam, eſt ſimilis æqualitas primæ ad ſecundam, & tertiæ ad quartam, aut ſimilis maioritas, aut ſimilis minoritas: hæc autem ſimilis æqualitas, aut ſimilis maioritas, aut ſimilis minoritas, tunc eſt inter quatuor quaslibet quãtitates, cùm eſt inter omnes earum æqualiter multiplices. Quod ergo dicit in quinta diffinitione, quantitates quæ dicuntur continuam proportionalitatem habere, ſunt quarum æque multiplicia aut æqua ſunt, aut æque ſibi ſine interruptione addũt aut minuunt: eſt ac ſi diceret, omnes

illas quantitates uoco continuè proportionales (quod eſt eas ſimiliter eſſe æquales continuè, & ſimiliter continuè eſſe maiores, & ſimiliter continuè eſſe minores) quarum omnes æque multiplices, aut ſibi inuicem ſunt, ſimiliter continuè æquales, uel ſimiliter continuè maiores, uel ſimiliter continuè minores, quòd eſt etiam ipſas multiplices eſſe continuè proportionales: quod ſi hoc alicubi in multiplicibus diſſonat, eas dico non eſſe continuè proportionales. Quòd autem dicit in ſexta diffinitione, Quantitates quę dicuntur eſſe ſecundum proportionem unam prima ad ſecundam & tertia ad quartam, &c. eſt ac ſi diceret omnes 4 quantitates uoco incontinuè proportionales, & ſe habere primam ad ſecundam, ſicut tertia ſe habet ad quartam (quod eſt primam ad ſecundam, & tertiam ad quartam ſimiliter ſe habere in æquando aut addendo aut minuendo) quarum omnes æque multiplices primæ & tertiæ ad omnes æque multiplices ſecundæ & quartę ſimiliter ſe habent aut in ęquando aut addendo aut minuendo, quod eſt etiam multiplices primę in eadem proportione ſe habere ad multiplices ſecundæ, in qua multiplices tertiæ ſe habent ad multiplices quartæ: quòd ſi hoc alicubi diſſonat in multiplicibus, dico non eſſe proportionem primæ ad ſecundam ſicut tertiæ ad quartam. Quod autem dicit in 8 diffinitione, eſt ac ſi diceret, maiorem proportionem uoco 4 quantitatum, primæ ad ſecundam quàm tertiæ ad quartã (quod eſt primam magis excedere ſecundam quàm tertia excedat quartam) quarum aliqua ex multiplicibus primæ addit ſuper aliquam ex multiplicibus ſecundæ, aliqua ex multiplicibus tertiæ ſumpta ſecundum numerationem multiplicis primæ, non addente ſuper aliquem ex multiplicibus quartæ ſumpta ſecundum numerationem multiplicis ſecundæ, quod eſt eſſe maiorem proportionem multiplicis primæ ad multiplicem ſecundę, quàm multiplicis tertiæ ad multiplicem quartæ. Diffinitiones autem iſtas niſi ſunt aliqui demonſtrare, quorum Ametus filius Ioſeph tentauit eas demonſtrare in epiſtola ſua, quam de proportione & proportionalitate compoſuit, & accepit tria per modum poſitionis tanquam principia, quæ dicit eſſe per ſe nota & probatione non indigere. Quorum primum eſt quòd ſi fuerint 4 quantitates, quarum ſit proportio primæ ad ſecundam ſicut tertiæ ad quartam, erit econuerſo proportio ſecundæ ad primam ſicut quartæ ad tertiam: & hic eſt modus arguendi, quem uocauit ſuperius Euclides conuerſam proportionalitatem. Et errauit, quoniam dixit propoſitionem eſſe per ſe notam: cuius tamen antecedens & conſequens ſunt ignota. Ignotum eſt enim quid ſit eſſe proportionem primæ quantitatis ad ſecundam ſicut tertiæ ad quartam, quare hoc ignoto poſito, impoſsibile eſt intelligere quid ex ipſo ſequatur. Similiter quoq; quia conſequens eſt ignotum, impoſsibile eſt intelligere quid ad ipſam antecedat. Secundum principium eius fuit, quòd ſi fuerint 4 quantitates, quarum ſit proportio primæ ad ſecundam ſicut tertiæ ad quartam, ſi prima ſit maior ſecunda, erit tertia maior quarta, & ſi minor, minor, & ſi æqualis, æqualis. Tertium fuit quòd ſi fuerint 4 quantitates, quarum ſit proportio primæ ad ſecundam ſicut tertiæ ad quartam, erit primæ ad quodlibet multiplex ſecundæ, ſicut tertiæ ad æque multiplex ex multiplicibus quartæ. Et accidit ſibi in iſtis duobus principijs idem peccatum, quod accidebat in primo: accepit enim in omnibus ignota ſimiliter tanquam nota, quare non demonſtrauit: peccauit etiam in ſecunda demonſtratione & in quinta, in quarum qualibet arguit ex 8 uel ex 10 huius quæ probantur ex diffinitione inconti-

nuæ proportionalitatis. Arguit enim ſic, ſi proportio a b ad e eſt maior quàm g ad d, ſit ergo ut n b partis a b ad e, ſicut g ad d, per quod apparet ipſum ſupponere quod duarum quantitatum a b & n b inæqualium relatarum ad e maior maiorem & minor minorem ad ipſam obtinet proportionem, uel quòd quantitas quæ ad e habebit minorem proportionem quàm habeat a b, erit minor a b, quorum primum demonſtrat 8 huius, & ſecundum 10. Nam cùm uultis ſumere quantitatem quæ ſe habeat ad e in proportione g ad d, dabo tibi maiorem aut minorem aut æqualem a b indifferenter ſicut uoluero, quare aut non demonſtrat aut accidit ſibi circulus, & principia eſſe ignotiora concluſionibus. Supponenda ſunt igitur cum Euclide principia tanquam nota, & non ipſa ex concluſionibus, ſed concluſiones ex ipſis demonſtrandæ ſunt.

EVCLIDIS

EVCLIDIS MEGARENSIS

GRAECI PHILOSOPHI, GEOMETRICORVM ELEmentorum, *Liber quintus.*

Euclid. ex Zamberto. *Diffinitiones.*

PArs, eſt magnitudo magnitudinis minor maioris, quãdo minor metitur maiorem. 2 Multiplex autem, maior minori, quando eam metitur minor. 3 Ratio, eſt duarum magnitudinum eiuſdem generis *aliquatenus adinuicem quædam habitudo. 4 Proportio uerò, eſt rationum*identitas. 5 Rationem habere adinuicem magnitudines dicuntur, quæ poſſunt multiplicatæ inuicem excedere. 6 In eadem ratione magnitudines dicũtur eſſe, prima ad ſecundam, & tertia ad quartam: quando primæ tertiæ æquè multiplices, ſecundæ & quartæ æquè multiplices, iuxta quamuis multiplicationem utraque utranq; uel unà excedunt, uel unà æquales ſunt, uel unà deficiunt, ſumptæ adinuicẽ. 7 Eandem autẽ habentes rationẽ magnitudines, ꝓportionales uocẽtur. 8 Quando uerò æquè multiplex primæ exceſſerit multiplicẽ ſecundæ, multiplex autẽ tertiæ nõ exceſſerit multiplicẽ quartæ, tunc prima ad ſecundã maiorem rationem habere dicetur, q̃ tertia ad quartam. 9 Proportio autem in tribus terminis, *minima eſt. 10 Quãdo tres magnitudines proportionales fuerint, prima ad tertiam duplicem rationem habere dicetur quàm ad ſecundam. Quando autem quatuor magnitudines proportionales fuerint, prima ad quartam triplicem rationem habere dicetur quàm ad ſecundã. Et ſemper deinceps una plus, quo ad proportio fuerit. 11 *Similis rationis magnitudines dicuntur, anteceden tes antecedentibus & conſequentes conſequentibus. 12 Permutata ratio, eſt acceptio antecedentis ad antecedens, & conſequentis ad conſequens. 13 *Conuerſa ratio, eſt acceptio conſequentis ad antecedens, tanquam antecedentis ad conſequens. 14 Compoſitio rationis, eſt acceptio antecedentis cum conſequente, ſicut unius, ad ipſum conſequens. 15 Diuiſio rationis, eſt acceptio exceſſus, quo excedit antecedens ipſum conſequens, ad ipſum conſequens. 16 Conuerſio rationis, eſt acceptio *antecedentis ad exceſſum, quo excedit antecedens ipſum conſequens. 17 Aequa ratio, eſt pluribus exiſtentibus magnitudinibus & alijs eis æqualibus multitudine *unà ſumptis, & in eadem ratione quãdo fuerit ſicut in primis magnitudinibus prima ad ultimam, ſic in ſecundis magnitudinibus prima ad ultimam. Vel aliter. Acceptio extremarum per ſubtractionem mediarum. 18 Ordinata proportio, eſt cùm fuerit antecedẽs ad cõſequens, ſicut antecedens ad cõſequens, & conſequens ad rem aliam, ſicut conſequens ad rem aliam. 19 Inor-

*πρὸς πολλαπλότητα, id eſt quo ad quãtitatẽ, quod ad quãtitatem pertinet.

*ὁμοιότης

*ad minim.

*ὁμόλογα

*ἀνάπαλιν λόγος cõtra uertit alibi.

*ἀναστροφὴ λόγου, ideſt binis.

dinata ꝓportio, eſt cùm fuerit antecedens ad cõſequens, ſicut antecedẽs ad conſequens, & cõſequens ad rem aliam ſicut res alia ad antecedens. 20 Extenſa ꝓportio, eſt quando fuerit ſicut antecedens ad cõſequens ſic tecedens ad conſequens, fuerit autem & ſicut cõſequens ad rem aliam, ſic conſequens ad rem aliam. 21 Perturbata autẽ proportio, eſt quando tribus exiſtentibus magnitudinibus & alijs eis æqualibus multitudine, ſit ſicut quidem in primis magnitudinibus antecedens ad conſequens ſic in ſecundis magnitudinibus antecedens ad conſequens, ſicut autem in primis magnitudinibus cõſequens ad rem aliam, ſic in ſecundis res alia ad antecedens.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 1.

SI fuerint quotlibet quantitates aliarum totidem æquè multiplices, aut ſingulæ ſingulis æquales, neceſſe eſt quemadmodum una illarum ad ſui comparem, totum quoque ex his aggregatum ad omnes illas pariter acceptas ſimiliter ſe habere.

In similibus et homogenis. Non ut in diſſimil

CAMPANVS. *Sint quotlibet quantitates quæ ſint a, b, c, aliarum totidem quæ ſint d e f, æque multiplices, unaquæq; ad ſui comparem, aut ſingulæ ſint ſingulis æquales, ita uidelicet quòd ſicut a eſt multiplex d, ita b eſt multiplex e, & c multiplex f: uel ſi a eſt æqualis d, quod ſimiliter b ſit æqualis e, & c æqualis f, dico quòd ſicut ſe habet a ad d, ita ſe habet aggregatum ex omnibus quæ ſunt a b c, ad aggregatum ex omnibus quæ ſunt d e f.* Quòd ſi ſingulæ ſingulis ſint æquales, patet propoſitum per hanc communem ſcientiam, ſi æqualibus æqualia addantur, tota quoq; erunt æqualia. Si autem ſint omnes ſuis comparibus æque multiplices, diuiſis eis ſecundum quantitatem ſuarum ſubmultiplicium, erit aggregatum ex prima parte a & prima b, & prima c, æquale aggregato ex d e f, per prædictam communem ſcientiam adiuuante hac, quæ eidem ſunt æqualia, inter ſe ſunt æqualia. Similiter quoq; aggregatum ex ſecundis partibus quantitatum a b c, erit æquale aggregato ex d e f, ſicq; de cæteris, & quia hoc poterit totiens fieri quotiens d continetur in a, erit ut æquale aggregatum ex d e f, totiens contineatur in aggregato ex a b c, quotiens d, continetur in a. Quia ergo quotiens d numerat a, totiens aggregatum ex d e f, numerat aggregatum ex a b c, patet quod ſicut a eſt multiplex ad d, ita aggregatum ex a b c, aggregati ex d e f: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 1. *Propoſitio* 1.

SI fuerint quotcunq; magnitudines quotcunq; magnitudinũ æqualium numero ſingulę ſingularũ æque multiplices, quotuplex eſt unius una magnitudo, totuplices erunt & omnes omnium.

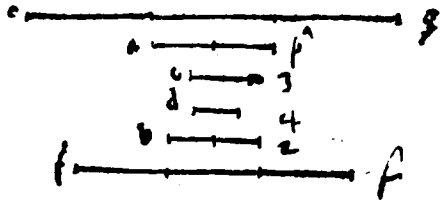
THEON *ex Zamb.* *Sint quodcunq; magnitudines α β, γ δ, quotcunq; magnitudinum ζ, ſ, æqualium numero, æque multiplices, ſingulæ ſingularum. Dico quòd quotuplex eſt α β, ipſius ζ, totuplices erunt α β, & γ δ, ipſarum ζ, ſ. Quoniam enim æque multiplex eſt α β ipſius ζ, & γ δ ipſius ſ: quotcũq; igitur magnitudines ſunt in α β æquales ipſi ζ, totidem & in γ δ ſunt æquales ipſi ſ. Dirimatur quidem α β, in magnitudines æquales ipſi ζ, hoc eſt α η & η β: & γ δ in ipſi ſ æquales magnitudines, hoc eſt γ ϑ, & ϑ δ. Erit nimirum multitudo ipſarum γ ϑ & ϑ δ: multitudini ipſarum α η & η β æqualis. Et quoniam æqualis eſt α η ipſi ζ, & γ ϑ ipſi ſ, & α η & γ ϑ, ipſis ζ, ſ, ſunt æquales, & per hoc quoniam æqualis eſt η β, ipſi ζ, & α ϑ, ipſi ſ, & γ ϑ, & ϑ δ, ipſis ζ, ſ. Quotcunq; igitur ſunt in α β, æquales ipſi ζ, tot & in ipſis α ϑ & γ ϑ, ſunt æquales ipſis ζ, ſ, quotuplex igitur eſt α β, ipſius ζ, totuplices ſunt α ϑ, & γ ϑ, ipſarum ζ, ſ. Si fuerint igitur quotcunq; magnitudines quotcunq; magnitudinum æqualium numero ſingulæ ſingularum æque multiplices, quotuplex eſt una magnitudo unius, totuplices erunt & omnes omnium: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid.

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 2.*

SI fuerint ſex quantitates, quarum prima ad ſecundam atq; tertia ad quartam æquè multiplices, quinta uerò ad ſecundam atq; ſexta ad quartã æquè multiplices, totum primæ & quintæ ad ſecũdam, totumq; tertiæ & ſextæ ad quartã æquè multiplicia eſſe conueniet.

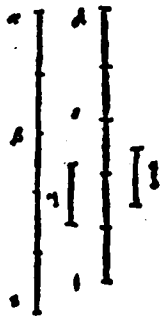
CAMPANVS. Sint ſex quantitates, a prima, b ſecunda, c tertia, d quarta, e quinta, f ſexta. Sintq; a & c, æquè multiplices ad b, & d. Itemq; e, & f, ſint æquè multiplices ad eaſdem. Dico quòd ſicut totum aggregatũ ex a & e, eſt multiplex ad quãtitatem b, ita totum aggregatum ex c & f, eſt multiplex ad quantitatem d. Nam quia numerus ſecundum quem b continetur in a, eſt æqualis numero ſecundũ quem d continetur in c, ſimiliter quoq; numerus ſecundum quem b continetur in e, eſt æqualis numero ſecundum quem d continetur in f, erit per communem ſcientiam, quæ eſt, ſi æqualibus æqualia addantur & tota quoq; erunt æqualia, numerus ſecundum quem b continetur in aggregato ex a & e, æqualis numero ſecundum quem d continetur in aggregato ex c & f, quare ſicut aggregatum ex a & e, eſt multiplex ad b, ita aggregatum ex c & f, eſt multiplex ad d, quod eſt propoſitum.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 2.* *Propoſitio 2.*

B SI prima ſecundæ æquè fuerit multiplex, & tertia quartæ, fuerit autẽ & quinta ſecũdæ æquè multiplex & ſexta quartæ, & compoſita prima & quinta, ſecundæ æquè multiplex erit, & tertia & ſexta quartæ.

THEON ex Zamb. *Prima enim α β, ſecundæ γ, æquè multiplex eſto, & tertia δ ε, ipſius ζ, quartæ, ſit autem & quinta ε η, ſecundæ γ, æquè multiplex, & ſexta ε θ ipſius ζ, quartæ. Dico quòd compoſita prima & quinta α η, ipſius γ, ſecũdæ æquè multiplex erit, & tertia & ſexta δ θ, ipſius ζ, quartæ. Quoniã enim æquè multiplex eſt α ϛ, ipſius γ, & δ ε, ipſius ζ, quot magnitudines igitur ſunt in α β, æquales ipſi γ, totidem magnitudines ſunt & in δ ε, æquales ipſi ζ, ac per hoc, & quot ſunt in β η, æquales ipſi γ, tot etiam ſunt in ε θ, æquales ipſi ζ. Quot igitur ſunt in tota α η, æquales ipſi γ: tot ſunt in tota δ θ, æquales ipſi ζ. Quotuplex igitur eſt α η, ipſius γ, totuplex eſt δ θ, ipſius ζ. Et compoſita igitur prima & quinta α η, ipſius γ, ſecundæ æquè erit multiplex & tertia & ſexta δ θ: ipſius ζ, quartæ. Si prima igitur ſecundæ æquè fuerit multiplex & tertia quartæ, fuerit autem & quinta ſecundæ æquè multiplex & ſexta quartæ, etiam compoſita prima & quinta, ſecundæ æquè multiplex erit, & tertia ſexta quartæ: quod demonſtraſſe oportuit.*

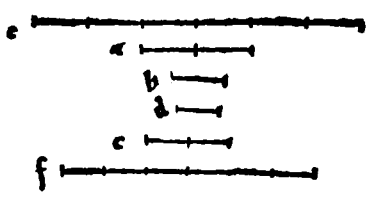

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 3.*

C SI fuerint primum ſecundi & tertium quarti æquè multiplicia, ad primum uerò & tertium multiplices ſumantur æquales, erunt multiplex primi ad ſecundum, atq; multiplex tertij ad quartum æquè multiplicia.

CAMP. Sint ſex quãtitates, a prima, b ſecũda, c tertia, d quarta, e quinta, f ſexta, ſintq; a ad b & c ad d, itemq; e ad a & f ad c, æquè multiplices. Dico quòd ſicut e eſt multiplex ad b, ita f ad d. Diuidatur enim e ſecundum quantitatem a ſui multiplicis, & f ſecundum quantitatem c, eritq; propter æqualitatem partium e ad a, & partium f ad c, ut quælibet partium e ſit ita multiplex ad b, ſicut quælibet partium f ad d. Quia ergo ſicut prima pars c eſt multiplex ad b, ita prima pars eſt multiplex ad d, itemq; ſicut ſecunda pars e eſt multiplex ad b, ita ſecunda f ad d, ergo erit per præmiſſam, ut aggregatum ex duabus primis partibus, e ſit ita multiplex ad b, ſicut aggregatum ex

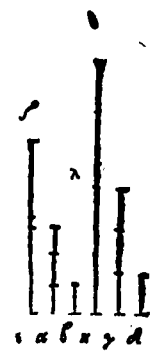
duabus primis partibus f ad d. Et quia rurſus tertia pars e (ſi ſit aliqua tertia pars) eſt ita multiplex ad b ſicut tertia f ad d, erit per eandem ut totum aggregatũ ex tribus primis partibus c, ſit ita multiplex ad b, ſicut totum aggregatum ex tribus primis partibus f ad d. Sicq; (ſi plures fuerint partes e & f) componendo ſemper ſequentem cum aggregato ex prioribus, concludes quòd ſicut e eſt multiplex ad b, ita f ad d per præmiſſam totiens ſumptam, quot fuerint partes in e aut in f, minus una, ſicq; patet propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 3. Propoſitio 3.

Si primum ſecundi æquè fuerit multiplex & tertium quarti, ſumãtur autem æquè multiplicia primi & tertij, etiam ex æquo eorũ quę ſumpta ſunt utrũque utriuſque æquè erit multiplex, alterum quidem ſecundi, alterum autem quarti. 3

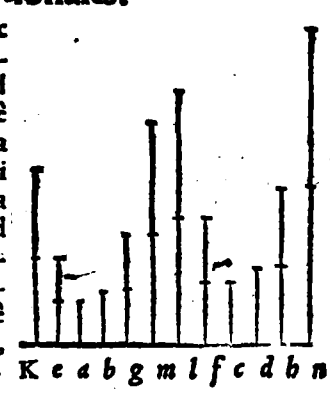
THEON ex Zamberto. *Primum enim α ſecundi β, æquè ſit multiplex, & tertium γ, ipſius δ, quarti, ſumanturq; ipſorũ α γ, æquè multiplicia ι ζ, & κ θ. Dico quòd æquè multiplex eſt ι ζ, ipſius β, & κ δ, ipſius δ. Quoniam enim æquè multiplex eſt ι ζ, ipſius α, & κ θ, ipſius γ, quot igitur ſunt magnitudines æquales in ι ζ, ipſi α, tot etiam ſunt magnitudines in κ δ, æquales ipſi γ. Dirimatur quidem ι ζ, in magnitudines æquales ipſi α, hoc eſt ι κ, & κ ζ, & θ, in æquales ipſi γ, hoc eſt κ λ, & λ δ, erit utiq; æqualis multitudo ipſorum ι κ, & κ ζ, multitudini ipſorum κ λ, & λ θ. Et quoniã æquè multiplex eſt α, ipſius β, & ι ipſius δ, æqualis autẽ eſt ι κ, ipſi α, & κ λ, ipſi γ: æquè igitur eſt multiplex ι κ, ipſius β, & κ λ, ipſius δ. Ac per hoc iã æquè multiplex eſt κ ζ, ipſius β, & λ δ, ipſius δ. Quoniam igitur primum ι κ, ipſius β, ſecundi æquè eſt multiplex, & tertium κ λ, ipſius δ, quarti: eſt autem & quintum κ ζ, ipſius β, ſecundi æquè multiplex & ſextum λ θ ipſius δ, quarti, & compoſitum igitur (per 2 quinti) primum & quintum ι ζ, ipſius β, ſecundi æquè eſt multiplex, & tertium & ſextum κ θ, ipſius δ quarti. Si primum igitur ſecundi æquè fuerit multiplex et tertium quarti, ſumãturq; primi & tertij æque multiplicia, etiam ex æquo eorum quæ ſumpta ſunt utrunq; utriuſq; æquè erit multiplex, alterum ſecundi, alterum autem quarti: quod oportebat demonſtrare.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 4.

SI fuerit proportio primi ad ſecũdum, ſicut tertij ad quartum, ad primum autem & tertium æquè multiplicia aſſignentur, itemq; ad ſecundum & quartum multiplices æquales, erunt aſſignatæ multiplices eodem ordine proportionales. 4

CAMPANVS. *Sit proportio a primi ad b ſecundum, ſicut c tertij ad d quartum, ſumanturq; e ad a, & f ad c, æquè multiplicia: itemq; g ad b, & h ad d, æquè multiplicia. Dico quòd proportio e ad g, eſt ſicut f ad h. Sumam k ad e, & l ad f, æquè multiplicia, itemq; m ad g, & n ad h, æquè multiplicia. Et quia e & f, ſunt æquè multiplicia ad a & c, itemq; k & l æquè multiplicia ad e & f, erunt per præmiſſam k & l, æquè multiplicia ad a & c, per eandem quoq; erunt m & n, æquè multiplicia ad b & d. Quare per conuerſionẽ diffinitionis incontinuæ proportionalitatis, k ad m, & l ad n, ſimiliter ſe habebunt in addendo, diminuendo & æquando. Quia ergo K & l ſunt æquè multiplicia ad e & f, itemq; m & n, æquè multiplicia ad g & h, erit per diffinitionẽ incontinuæ proportionalitatis, proportio e ad g, ſicut f ad h: quod eſt propoſitum.*

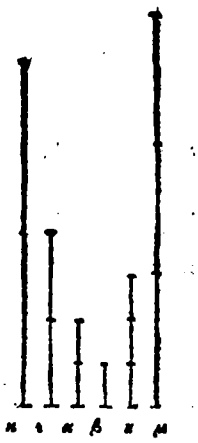

Euclid. ex Zamb. Theorema 4. Propoſitio 4.

Si primum ad ſecundum eandem habuerit rationem, & tertium ad quartum, 4

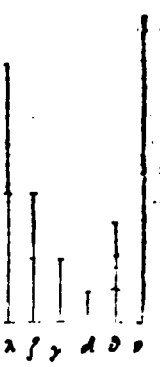
quartum, etiam æquè multiplicia primi & tertij ad æquè multiplicia ſecundi & quarti, iuxta quamuis multiplicationem, eandem habebunt rationem ſumpta adinuicem.

THEON ex Zamb. *Primum enim α, ad ſecundum β, eandem habeat rationem, quam tertium γ, ad quartum δ, Et ſumatur quidem ipſorũ α γ, æquè multiplicia, ι ζ, & ipſorũ β δ, alia utcunque multiplicia κ ϑ. Dico quòd ſicut ſe habet ι, ad ipſum κ, ſic ſe habebit ζ, ad ipſum ϑ. Sumantur enim ipſorum ι ζ, æquè multiplicia κ & λ, & ipſorum κ ϑ, alia quomodocunq; æquè multiplicia, hoc eſt μ, & ν. Et quoniam æquè multiplex eſt ι, ipſius α, & ζ, ipſius γ, & ſumpta ſunt ipſorum ι ζ, æquè multiplicia κ & λ, igitur κ. (per 3 quinti) æquè multiplex eſt ipſius α, & λ, ipſius γ, & propterea, æquè multiplex eſt quoq; μ, ipſius β, & ν, ipſius δ. Et quoniam eſt ut α, ad β: ſic γ, ad δ & ſumpta ſunt ipſorum α γ, æquè multiplicia κ λ, ipſorum autem β δ, alia quomodocunq; æquè multiplicia, hoc eſt μ, ν, ſi igitur excedit κ, ipſum μ, excedit & λ, ipſum ν, & ſi æquale, æquale, & ſi minus, minus, (per 6 diffinitionẽ tertij) Sunt autem κ λ, ipſorũ ι ζ. æquè multiplicia, et μ ν, ipſorũ κ ϑ, alia quomodocũq; æquè multiplicia ſunt. Eſt igitur ut ι, ad κ, ſic ζ, ad ϑ. Si primum igitur ad ſecundum eandem habuerit rationem & tertium ad quartum, & æquè multiplicia primi & tertij ad æquè multiplicia ſecundi et quarti, iuxta quamuis multiplicationẽ eandem rationẽ habebunt ſumpta adinuicem, (per 6 diffinitionem quinti) quod oportebat demonſtrare.*

LEMMA *ſiue aſſumptio. Quoniam igitur demõſtratum eſt quòd ſi excedit κ, ipſum μ excedit quoq; λ, ipſum ν, & ſi æquale, æquale: & ſi minus, minus: manifeſtũ autem eſt quòd ſi μ, ipſum κ, excedit, & ν excedit ipſum λ: & ſi æquale, æquale: & ſi minus, minus: ac per hoc erit ut κ, ad ι, ſic ϑ, ad ζ.*

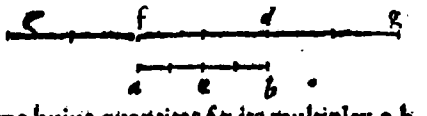
CORRELARIVM. *Hinc manifeſtum eſt quòd ſi quatuor magnitudines proportionales fuerint, & contrà quoq; proportionales erunt.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 5.

5 SI fuerint duæ quantitates quarũ una ſit pars alterius, minuaturq; ab utraq; ipſarũ ipſa pars, erit reliquum reliquo atq; totum toti æquè multiplex. Vel ſic, minuaturq; ab utraque ipſarum ipſa pars aliquota, erit reliquum reliqui tota pars, quota totum totius.

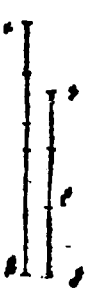
CAMPANVS. Sit quantitas a b tota pars quantitatis c d, quota eſt e b ipſius a b, minuaturq; a b ex quantitate c d, & ſit reſiduum f c, eritq; f d, æqualis a b, ſimiliter quoq; minuatur e b ex quantitate a b. ſitq; reſiduum e a. Dico quòd quota pars eſt quantitas a b quantitatis c d, tota eſt quantitas a e quantitatis c f. Cùm enim f d ſit æqualis a b, erit f d, ita multiplex e b, ſicut c d eſt multiplex a b, ponam itaq; d g ita multiplicem a e, ſicut f d, eſt multiplex e b eritq; ex prima huius quantitas f g, ita multiplex a b, ſicut f d, eſt multiplex e b, & quia ſic fuit c d, multiplex a b, ſicut f d, fuit multiplex e b, erit utraque duarum quantitatum c d f, g, æquè multiplex quantitatis a b, quare per communem ſcientiam, c d & f g ſunt æquales adinuicem, dempta igitur a b utraq; earum quantitate f d, erit c f æqualis d g. Et quia d g fuit ita multiplex a e ſicut f d, e b, & ideo ſicut a b, e b, quare & ſicut c d, a b, erit c f, ita multiplex a e, ſicut tota c d, totius a b: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 5. Propoſitio 5.

5 SI magnitudo magnitudinis æquè fuerit multiplex, & ablata ablatæ, & reliqua reliquæ, ita erit multiplex ut tota totius eſt.

THEON ex Zãb. *Magnitudo etenim α β, magnitudinis γ δ, æquè multiplex eſto, atq; & ablata α ι, ablatæ γ ζ. Dico quòd & reliqua ι β, reliquæ δ ζ, æquè erit multiplex: atq; tota α β, totius γ δ, eſt multiplex. Quotuplex eſt α ι, ipſius γ ζ, totuplex fiat ι β, ipſius γ κ. Et quoniã (per 1 huius) æquè multiplex eſt α ι, ipſius γ ζ, & α β, ipſius γ δ, ponitur autẽ æquè multiplex α ι, ipſius γ ζ et α β, ipſius κ ζ, æquè igitur eſt multiplex α β, utriuſq; ipſorũ κ ζ, et γ δ, æqualis igitur eſt κ ζ, ipſi γ δ. Cõmunis auferatur γ ζ, reliqua igitur κ γ, reliquæ δ ζ, eſt æqualis. Et quoniã æquè multiplex eſt α ι, ipſius γ ζ, & ι β, ipſius κ γ, æqualis autem eſt γ κ, ipſi δ ζ, æquè igitur eſt multiplex α ι, ipſius β γ ζ, &*

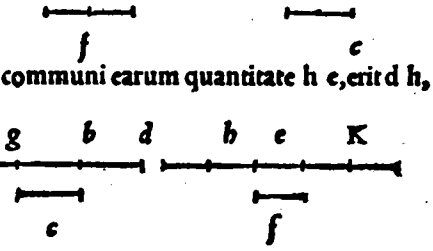

γ f, & ι b, ipſius f d. Aequè autem ponitur multiplex α ι, ipſius γ f, & α β, ipſius γ d: æquè igitur eſt multiplex ι β, ipſius f d, & α β, ipſius γ d. Et reliqua igitur ι β, reliquæ f d, æque multiplex erit: quotuplex eſt tota α β, totius γ d. Si magnitudo igitur magnitudinis æquè fuerit multiplex & ablata ablatæ: & reliqua reliquæ æquè multiplex erit, quotuplex eſt tota totius: quod demonſtraſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 6.

SI fuerint duæ quantitates ad alias duas æquè multiplices, duæq; minores à duabus maioribus utraq; à ſua multiplice ſubtrahantur, erunt duo reliqua earundem partium æquè multiplicia, aut eis æqualia. 6

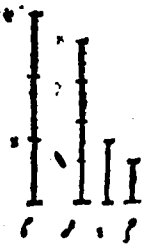
CAMPANVS. Sint quantitates a b ad c, & d e ad f, æquè multiplices, ſubtrahantuq; c ex a b, & f ex d e, & ſint reſidua ex a b quidem a g, ex d e, d h, eritq; g b, æqualis c, & h e æqualis f, dico quòd duo reſidua a g, & d h erunt æqualia duabus quantitatibus c f, aut eis æquè multiplicia. Sit ergo primò a g, æqualis c, dico quòd d h eſt æqualis f. Sumam enim quantitatẽ e k, æqualem f, eritq; per præmiſſas hypotheſes, ut toties f ſit in h K, quoties c in a b, quare ſicut a b eſt multiplex c, ita h k, eſt multiplex f, ſed ſic etiam d e, erat multiplex eiuſdem f, erit igitur per communem ſcientiam, h k æqualis d e, dempta igitur communi earum quantitate h e, erit d h, æqualis f: quod eſt propoſitum. Si autem a g ſit multiplex c, ponam ut e k ſit æquè multiplex f, eritq; ut prius, ut toties f ſit in h K, quoties c in a b, ſed toties erat etiam in d e: erit igitur ut prius, d e æqualis h k, & d h, e k: quare ſicut a g eſt multiplex c, ita d h eſt multiplex f: quod eſt propoſitum. Aliter idem. Cùm ſecundum eundem numerum contineat quantitas a b quantitatem c, ſecundum quem quantitas d e quantitatem f, demptaq; ab eo unitate remaneat unitas uel numerus ſecundum quem a g, continet c, & ſecundum quem d h, continet f, patet quantitates a g, & d h, eſſe æquales aut æquè multiplices quantitatibus c & f.

Euclid. ex Zamb. Theorema 6. Propoſitio 6.

Si duæ magnitudines duarum magnitudinum æquè fuerint multiplices, & ablatæ aliquæ earundem æquè fuerint multiplices, etiam reliquæ eiſdem uel æquales ſunt, uel æquè ipſarum multiplices. 6

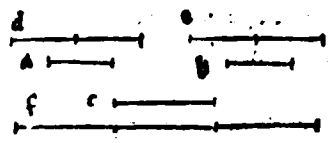
THEON ex Zãb. Duæ enim magnitudines α β γ d, duarũ magnitudinũ ι & f, æquè ſint multiplices, & ablatæ aliquæ α ε, & γ θ, earundẽ ι & f, æquè ſint etiam multiplices. Dico quòd & reliquæ ε β, & θ d, eiſdem ι, & f, aut ſunt æquales, aut earum æquè multiplices. Sit enim primum, ε β, ipſi ι, æquale. Dico quòd & θ d, ipſi f, eſt æquale. Ponatur enim ipſi f, æqualis γ κ. Et quoniã æquè multiplex eſt α ε, ipſius ι, & γ θ, ipſius f, æqualis autem eſt ε β, ipſi ι, & κ γ, ipſi f, æquè igitur eſt multiplex α θ, ipſius ι, & κ θ, ipſius f. Aequè autem ponitur multiplex α θ, ipſius ι, & γ d, ipſius f. Aequè igitur eſt multiplex κ κ, ipſius f, & γ d, ipſius f. Quoniã igitur utraq; ipſarũ κ θ, & γ d, ipſius f, æquè eſt multiplex, æqualis igitur (per 1 communẽ ſententiã,) eſt κ θ, ipſi γ d. Cõmunis auferatur γ θ, reliqua igitur κ γ, reliquæ θ d, eſt æqualis. Sed f, ipſi κ γ, eſt & ipſi æqualis θ d, igitur f eſt æqualis. Quare ſi κ θ, æqualis eſt ipſi ι, & d θ, ipſi f, erit æqualis. Similiter quoq; oſtendemus quòd & ſi multiplex fuerit ε β, ipſius ι, tam multiplex erit & θ d, ipſius f. Si duæ igitur magnitudines duarum magnitudinũ æquè fuerint multiplices, et ablatæ aliquæ earundem æquè fuerint multiplices, & reliquæ eiſdem aut æquales, aut earum æquè multiplices erunt: quod demonſtrare oportebat. Euclid. ex Camp. Propoſitio 7.

SI duæ quantitates inæquales ad quamlibet comparentur, earum ad illam erit una proportio, itemq; ad illas proportio illius, una eſt. 7

CAMPANVS. Sint duæ quantitates a b, æquales, quæ comparentur ad quamlibet tertiam ut ad c, dico quòd eadem eſt proportio a ad c, & b ad c, itemq; eadem c ad a, & c ad b. Primum ſic probatur. Cùm enim c ſit conſequens ad a primam & ad b tertiam, ipſa erit in ratione ſecundę & quartę. Sumam igitur d ad a primam, & e ad b tertiam æquè multiplices, & ſumam f, quamlibet ex multiplicibus c, quæ eſt ſecunda & quarta. Et quia a & b quarum ſunt æquè multiplices d e, poſitæ ſunt æquales, erit ut ſi d diuidatur

datur ſecundum quantitatẽ a,& e ſecũdum quantitatem b, quod partes utrobiq; ſunt numero & quantitate ęquales: numero quidem, per hypotheſin propter æqualitatem multiplionis utrobiq; : quantitate autem, per hanc communem ſcientiam quoties oportuit repetitam, quę eidem ſunt æqualia, ſibi inuicem ſunt æqualia. Quia igitur prima ex partibus d

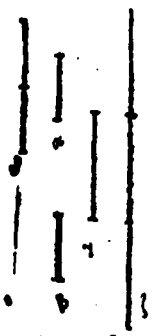

eſt æqualis primæ ex partibus e,& ſecunda ſecundæ,& cæteræ cæteris, ſuntq; tot partes in d quot ſunt in e, erit per primam huius, d æqualis e. Quare per communem ſcientiam, ſi duæ quantitates æquales comparentur ad aliam tertiam, aut ambæ quantitates d & e ſunt ſimiliter maiores f, aut ſimiliter minores, aut ſibi æquales, igitur ex diffinitione cõtinuæ proportionalitatis, quæ eſt proportio a primæ ad c ſecundã, eadem eſt b tertiæ ad c, quartam, quod eſt propoſitum. Secundùm eodem modo probabis ordine conuerſo, ut c ponatur prima & tertia, a uerò ſecunda, b quarta. Cùm uerò quantitas f, quæ eſt æquè multiplex primæ & tertiæ, ſit aut ſimiliter maior quantitatibus d & e, quæ ſunt æquè multiplices ſecundæ & quartæ, aut ſimiliter minor, aut eis æqualis: erit per eandem diffinitionem proportio c primæ ad a ſecundam, ſicut c tertiæ ad b quartam: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 7.* *Propoſitio 7.*

Aequales, ad eandem, eandem habent rationem, & eadem, ad ęquales.

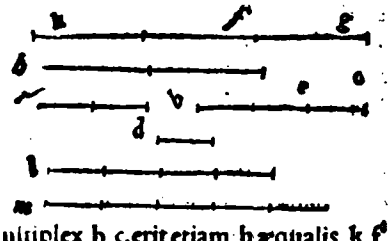
7 THEON ex Zamb. *Sint æquales magnitudines α β. alia autẽ utcunq; magnitudo γ. Dico quòd utraq; ipſarũ α β, ad ipſam γ, eandem habet rationem, & γ, ad utranq; ipſarũ α β. Sumantur (per 3 quinti) ipſarum α β, æquè multiplices, ſintq; δ, ε, ipſius autem γ, alia utcunque multiplex, ſitq; ζ. Quoniam igitur æquè multiplex eſt δ ipſius α, & ε, ipſius β, æqualis autem eſt α, ipſi β, æqualis igitur eſt (per primam communẽ ſententiam) & δ, ipſi ε. Alia autem quæcunq; ζ, multiplex ipſius γ, ſi excedit igitur δ ipſum ζ, excedit & ε, ipſum ζ, & ſi æqualis, æqualis, & ſi minor, minor. Et ſunt quidem δ ε, ipſarum α β, æquè multiplices, & ζ, ipſius γ, alia utcunq; multiplex. Eſt igitur ut α ad γ, ſic β, ad γ, dico iam quòd & γ, ad utramq; ipſarum α β, eandem habet rationem. Eiſdem nanq; diſpoſitis, ſimiliter oſtendemus, quòd æqualis eſt δ ipſi ε, alia autẽ quædam eſt ζ. Si igitur excedit ζ, ipſum δ, excedit quoq; ipſum ε, & ſi æqualis, æqualis, & ſi minor, minor. At ζ, ipſius γ, multiplex eſt, & δ ε, ipſarum α β, aliæ quæuis ſunt æquè multiplices. Eſt igitur ſicut γ ad α, ſic etiam γ ad β. Aequales igitur ad eandẽ, eandẽ habent rationem, & eadem, ad æquales: quod fuerat demonſtrandum.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 8.*

8 Si duæ quantitates inæquales ad unam quantitatem proportionentur, maior quidem maiorem, minor uerò minorẽ obtinebit proportionem. Illius autem ad illas, ad minorem quidem proportio maior, ad maiorem uerò minor erit.

CAMPANVS. Sint duæ quantitates inæquales a & b c, ſitq; maior b c, & proportionentur ad eandem quãtitatem quę ſit d, dico quòd maior eſt proportio b c ad d, quàm a ad d, & quod e contrario maior eſt d ad a quàm d ad b c. Primũ ſic probatur. Ponam c b, æqualem a, & multiplicabo totiẽs e c, quod proueniat quantitas maior d, ſitq; f g, & ſumam k f, ita multiplicem b e, & ſimiliter h ita multiplicem a, ſicut f g, eſt multiplex e

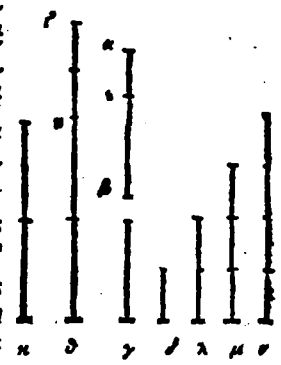
c, eritq; per primam huius, h ita multiplex a: ſicut k g, eſt multiplex b c, erit etiam h æqualis k f propter hoc quòd earũ ſubmultiplices, quæ ſunt a & b e, poſitæ ſunt æquales. Ponã quoq; quòd h non ſit minor d, ſed æqualis aut maior, toties enim multiplicabo unamquãq; triũ quantitatum e c, b e, & a, ęqualiter, quòd f g multiplex e c proueniat maior d, & quòd h multiplex a non proueniat minor eadem, deinde toties multiplicabo d, quod proueniat quantitas maior h, ſitq; m prima quãtitas multiplicitũ d, quæ ſit maior h, ſub qua ſumã maximã multiplicẽ d, aut ſibi ęqualẽ, ſi m eſt prima in ordine multiplicitũ d, quæ ſit l: eritq; ut l, nõ ſit maior h, & cõſtabit m ex d & l: propter id quòd omne multiplex conſtat ex proximo præcedenti multiplici & ſimplo, ut triplum ex duplo & ſimplo, excepto primo multiplici, quod conſtat ex bis ſimplo. Quia ergo h eſt æqualis

k f, non erit k f minor l, itaq; k f & d non efficient minus quàm l & d, quare non efficient minus quàm m, & quia f g, eſt maior d, erit k g maior quàm m. Intelligo igitur quantitatem b c primam, d ſecundam, a tertiam, d quartam, & quia ad primam & tertiam ſumpta ſunt æquè multiplicia, uidelicet K g & h, ſimiliter quoq; ad ſecundam & quartam æquè multiplicia, immo idem in ratione duorum quod eſt m, & addit k g, multiplex primæ ſuper m multiplex ſecundæ, non addit autem b multiplex tertiæ ſuper m multiplex quartæ, erit per diffinitionẽ maioris improportionalitatis, maior proportio b c primæ ad d ſecundam quàm a tertiæ ad d quartam, quod eſt primum. Secundum probabis per eandem diffinitionem conuerſo ordine, ut d ſit prima & tertia, a ſecunda, b c quarta, addit enim m multiplex primæ, ſuper b multiplicem ſecundæ, non addit autem m multiplex tertiæ ſuper K g, multiplicem quartæ, quare maior eſt proportio d ad, a quàm d ad b c quod eſt ſecundum. Ex huius autem demonſtrationis modo, patet ſufficientia diffinitionis maioris improportionalitatis, quam poſuit author in principio huius quinti. Nuſquam enim eſt maior proportio primæ quatuor quantitatum ad ſecundam, quàm tertiæ ad quartam: quin contingat aliqua æquè multiplicia ad primam & tertiam, & reperiri, quæ cùm relata fuerint ad aliqua æquè multiplicia ſecundæ & quartę, inuenietur multiplex primæ addere ſuper multiplex ſecundæ, non autem multiplex tertiæ ſuper multiplex quartæ. Hæc autem multiplicia ſic reperiemus, ſicut demonſtrabitur infrà ſupra 12 huius.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 8.* *Propoſitio 8.*

In æqualium magnitudinum maior, ad eandem, maiorem rationem habet, quàm minor, & eadem ad minorem, maiorem rationem habet, quàm ad maiorem. 8

THEON *ex Zamb.* *Sint inæquales magnitudines, α, ζ & γ, & ſit maior α ζ, quàm γ. Alia autem quæuis, ſit ut δ Dico quòd α ζ, ad δ, maiorem rationem habet, quàm γ ad δ, & δ ad γ, maiorem rationem habet, quàm ad α β. Quoniam enim maior eſt α ε, quàm γ. ponatur ipſi γ, æqualis β ι, minor iam ipſarum α ι, & ι β, multiplicata: maior aliquando fiet quàm δ. Sit primum α ι, minor quàm ι β. Et multiplicetur α ι, quoad quod fiet, maius ſit ipſo δ, & ſit illius multiplex ſ κ, quod maius eſt quàm δ. Et quàm multiplex eſt ſ κ, ipſius α ι, tam multiplex eſto κ ϑ, ipſius ι β, & κ, ipſius γ, & ſumatur ipſius δ duplum, ſitq; γ, triplum poſtmodum: ſitq; illud μ, et deinceps uno plus, quoad ſumptum multiplex fiat ipſius δ, primo maius quàm κ, ſumaturq;, & ſit ν, quadruplum quidem ipſius δ, primo autem maius quàm κ. Quoniam igitur κ, ipſo ν, primo eſt minor: κ igitur ipſo μ, non eſt minor. Et quoniã æquè multiplex eſt ſ κ, ipſius α ζ, atq; æquè multiplex eſt ſ κ, ipſius α ι, æquè igitur eſt multiplex, (per 1 quinti,) ſ ϑ ipſius α β. & ſ κ, ipſius γ. Igitur ſ ϑ, & κ, ipſarum α β, & γ, æquè ſunt multiplices, (per eandem.) Rurſus quoniam æquè eſt multiplex ϑ δ, ipſius ι β, & κ ipſius γ, æqualis autem eſt ι β, ipſi γ, æqualis igitur eſt & κ ϑ, ipſi κ. At κ, non eſt minor quàm μ: neq; igitur ϑ δ, eſt minor quàm μ. Maior autẽ eſt ſ κ, quàm δ, tota igitur ſ δ, ſimul ambabus δ & μ, maior eſt. Sed ambæ δ & μ, ipſi ν, ſunt æquales: quandoquidem μ, ipſius δ triplũ eſt: ambæ autẽ μ, et δ, ipſius δ quadruplices ſunt: eſt autẽ ν, ipſius δ quadruplũ: ambæ igitur μ, & δ, ipſius δ quadruplices ſunt, eſt autẽ γ, ipſius δ, quadruplum: ambæ igitur μ & δ, ipſi ν ſunt æquales. Sed ſ ϑ, ipſis μ & δ maior eſt, igitur ſ ϑ, ipſũ ν excedit. Sed κ, ipſum ν, non excedit, & ſunt quidẽ ſ ϑ & κ, æquè multiplices ipſarum α β, & γ, & ν, ipſius δ, alia quæuis eſt multiplex. Igitur α β, ad δ maiorem rationẽ habet, quàm γ, ad δ. Dico iam quòd & δ, ad γ, maiorem rationem habet, quàm δ ad α β. Nam illis ſic deſcriptis ſimiliter oſtendemus quòd ν, maior quidẽ eſt quàm κ, nõ uerò maior quàm ſ δ: & eſt quidem ν ipſius δ, multiplex. Ipſæ uerò ſ ϑ, & κ ipſarũ α β & γ, aliæ quæuis æquè multiplices. Igitur δ ad ν, maiorẽ rationẽ habet, quàm δ ad α β. Sed iam α ι: maior eſt quàm ι β, iam minor ι β multiplicata: maior aliquando fiet quàm δ. Multiplicetur, & eſto κ ϑ, multiplex quidẽ ipſius ι ζ, maior autem ipſo δ. Et quàm multiplex eſt κ ϑ ipſius ι ζ, tam multiplex fiat & ſ κ ipſius α ι, & κ ipſius γ, ſimiliter oſtendemus quod ſ δ, & κ ipſarum α β, & γ, æquè ſunt multiplices. Sumaturq; ſimiliter multiplex quidẽ ipſius δ, primo autem maior quàm ſ κ quare rurſus ſ κ non eſt minor quàm μ, maior autẽ eſt κ ζ, quàm δ. Tota igitur ſ δ, ipſas δ μ. hoc eſt ipſam ν, excedit, & κ ipſam ν, nõ excedit. Quoniã & ſ κ, quæ maior eſt quàm κ ϑ, hoc eſt quàm κ ipſam ν, non excedit: pariterq; ſuperiora conſequuti demonſtrationem conficiemus. Inæqualium igitur magnitudinũ maior ad eandẽ, maiorem rationẽ habet, quàm minor: & eadem ad minorem, maiorem rationem habet quàm ad maiorem: quod demonſtraſſe oportuit.*

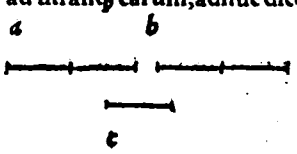

Euclid.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 9.

9 SI fuerit aliquarum quantitatum ad unam quantitatẽ proportio una, ipſas eſſe ęquales: ſi uerò unius ad eas proportio una, ipſas æquales eſſe neceſſe eſt.

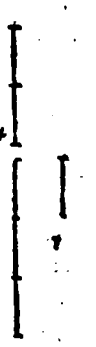
CAMPANVS. Sit duarum quantitatum a & b, proportio una ad c, dico eas eſſe æquales, & ſi econuerſo fuerit eadem proportio c ad utranq; earum, adhuc dico eas eſſe æquales, hæc eſt conuerſa ſeptimæ huius. Primum ſic patet. Si enim non ſunt æquales, ſed altera earum maior, utpote a, erit per primam partem præmiſſæ, maior proportio a ad c, quàm b ad c, quod eſt contra hypotheſin. Secundum quoq; patet, quia ſi a eſt maior b, erit per ſecundam partem præmiſſæ, maior proportio c ad b, quàm ad a, quod eſt etiam contra hypotheſin.

Euclid. ex Zamb. Theorema 9. Propoſitio 9.

9 Quæ ad eandem, eandem habent rationem, ęquales adinuicẽ ſunt, & ad quas eadem, eandem habet rationem, ipſæ ſunt æquales.

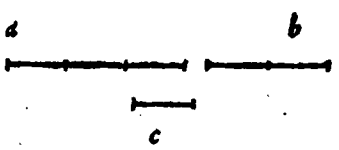
THEON ex Zamb. *Habeat inquam utraq; ipſarum α, β, ad γ, eãdem rationem. Dico quòd æqualis eſt α, ipſi β. Si autem non, utraque ipſarum α, β, ad ipſam γ, eandem non haberet rationem, (per 8 quinti,) habet autem, æqualis igitur eſt α, ipſi β. Habeat rurſus γ, ad utranq; ipſarum α, β, eandem rationem. Dico quòd æqualis eſt α, ipſi β: ſi autem non, ipſa γ, ad utranq; ipſarum α, β, non habet eandem rationem, habet autem, æqualis igitur eſt α ipſi β. Quæ ad eandem igitur, eandem habẽt rationem, adinuicẽ ſunt æquales, & ad quas eadem, eandem habet rationem, ipſæ ſunt æquales: quod demonſtrandum fuerat.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 10.

10 SI fuerit unius quantitatis ad quantitatẽ unam proportio maior, quantitatem maiorem eſſe. Si uerò unius ad eandem proportio maior, minorẽ eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. Quòd ſi fuerit maior proportio a ad c quàm b ad c, dico a eſſe maiorẽ b, & ſi fuerit maior c ad b quàm c ad a, adhuc dico a eſſe maiorẽ b. Hæc eſt cõuerſa 8. Primum patet per primam partem 7 & per primam 8, nam per primam partem ſeptimæ, non erit a æqualis b, nec etiam minor, per primam octauæ. Secundum uerò patet ex ſecundis partibus earundem.

Euclid. ex Zamb. Theorema 10. Propoſitio 10.

10 Ad eandem, rationem habentium, maiorem rationem habens, illa maior eſt, ad quam autẽ eadem maiorem rationẽ habet, illa minor eſt.

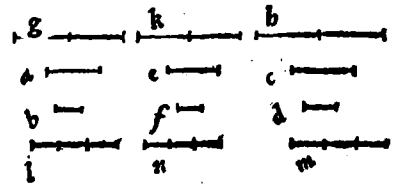
THEON ex Zamb. *Habeat enim α, ad γ, maiorem rationẽ, quàm β, ad γ. Dico quòd α, maior eſt quàm β. Si autem non, aut eſt α, ipſi β, æqualis, aut ea minor æqualis autem minimè eſt α, ipſi β, utraq; etenim ipſarum α, β, ad γ, eandem rationem haberet: (per 9 quinti) non habet autẽ, igitur α, ipſi β minimè æqualis eſt. Neq; etiam minor eſt α, quàm β, nam α, ad ipſum γ, minorem rationem haberet, quàm β, ad γ, (per 8 quinti) non habet autem, igitur α, quàm β, minor non eſt. Oſtenſum autem eſt, quòd neque eſt æqualis, maior igitur eſt à, quàm β. Habeat rurſus γ ad β, maiorem rationem, quàm γ ad α. Dico quòd minor eſt β, quàm α. Si autem non, aut eſt ei æqualis aut ea minor: æqualis quidem non eſt, β ipſi α: nam γ, ad utranque ipſarum α, β, eandem haberent rationem, (per 6 quinti,) non habet autem: igitur α, ipſi β, minimè eſt æqualis. Neq; etiam maior eſt β, quàm α, nam γ ad β, minorem rationem haberet, quàm ad α, (per 8 quinti) non habet autem. Igitur maior non eſt β quàm α: patuit autẽ quod neque æqualis eſt, minor igitur eſt β, quàm α. Ad eandem igitur rationem habentiũ, maiorem rationem habens, maior eſt, & ad quam eadem maiorem rationem habet, ipſa minor eſt: quod erat demonſtrandum.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 11.

11 SI fuerint quantitatum proportiones alicui uni æquales, ipſas quoq; proportiones ſibi inuicem æquales eſſe neceſſe eſt.

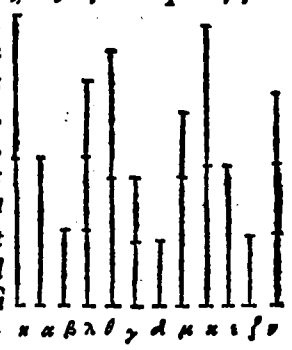
CAMPANVS. Propoſitionem hanc quam Euclides in principio primi annumerauit inter communes animi conceptiones, quæ eidem ſunt æqualia ſibi quoq; ſunt æqualia, prout de quantitatibus intelligitur, hic demonſtrat prout proportionibus accommodatur. Sit ergo utraque duarum proportionum quæ ſunt a ad b, & c ad d, æqualis proportioni quæ eſt e ad f. Dico proportiones quę ſunt a ad b & c ad d, ſibi inuicē eſſe æquales. Sumã enim g ad a, & h ad c, & k ad e, ęquè multiplices, itēq; l ad b, & m ad d, & n ad f, æquè multiplices. Et quia per hypotheſin proportio c ad f, eſt ſicut a ad b, & ſimiliter ſicut c ad d, erit per cõuerſionem diffinitionis incontinuæ proportionalitatis bis ſumptam, ſi K addit ſuper n, quod g addat ſuper l, & h ſuper m, & ſi K minuit ab n, quod g minuat ab l, & h ab m, & ſi K eſt æqualis n, quod g ſit æqualis l, & h æqualis m. Quia igitur g ad l, & h ad m ſimiliter ſe habent in addendo, diminuendo & æquando, mediantibus K & n, erit per diffinitionem incontinuæ proportionalitatis, a ad b ſicut c ad d: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 11. *Propoſitio* 11.

Quæ eidem ſunt eædem rationes, & adinuicem ſunt eædem. 11

THEON ex Zãb. *Sint enim ſicut α, ad β, ſic γ, ad δ, ſicut uerò γ, ad δ, ſic ι, ad ſ. Dico quòd eſt ſicut α β, ſic ι, ad ſ. Sumantur enim ipſarum α γ ι, æquè multiplices, ſintq; ι θ κ, ipſarum uerò β δ ſ, aliæ quæuis æquè multiplices, ſintq; λ μ ν. Et quoniam eſt ſicut α, ad β, ſic γ, ad δ, & ſumptæ ſunt ipſarum α γ, æquè multiplices ι θ, ipſarum autem β δ, aliæ quæuis æquè multiplices λ μ, ſi igitur excedit ι, ipſum λ, excedit & θ, ipſum μ, & ſi æquale, æquale: & ſi deficit, deficit, (per conuerſionẽ 6 diffinitionis quinti.) Rurſus quoniã ſicut eſt ι, ad ſ, ſic eſt γ, ad δ, & ſumptæ ſunt ipſarum γ ι, æquè multiplices θ κ, & ipſarum δ ſ, aliæ quæuis æquè multiplices μ, & ν: ſi igitur excedit θ ipſum μ, excedit quoq; κ ipſum ι, & ſi æquale, æquale: & ſi minus, minus, (per eãdem.) Sed ſi excedit θ, ipſum μ, excedit quoq; et ν, ipſum λ, & ſi æquale, æquale: & ſi minus, minus: (per eandem conuerſionem.) Quare ſi excedit κ, ipſum λ, excedit & ι, ipſum ν, & ſi æquale, æquale: & ſi minus, minus: (per eandem.)*

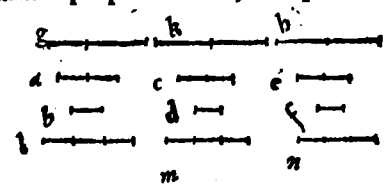

Sunt autem κ ι ipſarum α, ι, æquè multiplices, & λ ν, ipſarum β ſ, aliæ quæuis æquè multiplices. Eſt igitur ſicut α, ad β, ſic eſt ι, ad ſ. Quæ igitur eidem eædem ſunt rationes, & ad inuicem ſunt eædem (per 6 diffinitionem) quod demonſtraſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 12.

SI fuerit proportio primi ad ſecundũ ſicut tertij ad quartum, tertij uerò ad quartum maior quàm quinti ad ſextum, erit proportio primi ad ſecundum, maior quàm quinti ad ſextum. 12

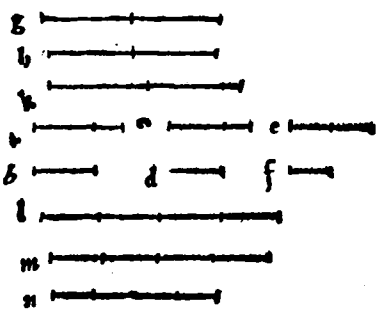
CAMPANVS. Sicut in præcedenti, quod hic demonſtrat in proportionibus, conceptibile eſt in quantitatibus, uidelicet quòd ſi duæ quantitates fuerint ſibi inuicem æquales, quæcunq; fuerit una earũ maior, eadem maior erit & reliqua. In proportionibus tamen hoc demonſtratur, ut ſi ſit proportio a ad b ſicut c ad d, c uerò ad d, ſit maior quàm e ad f, erit quoq; a ad b, maior e quã ad f. Sumã enim g ad a, & h ad c, & K ad e, æquè multiplices, itemq; l ad b, & m ad d, & n ad f, æquè multiplices. Et quia per hypotheſin proportio c ad d eſt ſicut a ad b, & maior quàm e, ad f: erit per conuerſionem diffinitionis incontinuæ proportionalitatis, ſi h addit ſuper m, ut g addat ſuper l, & per conuerſionem diffinitionis maioris improportionalitatis, quod non ſit neceſſe k addere ſuper n. Quia igitur mediantibus h & m ſi g addit ſuper l, non eſt neceſſe K addere ſuper n: erit per diffinitionem maioris improportionalitatis, maior proportio a ad b quàm e ad f: quod eſt propoſitum.

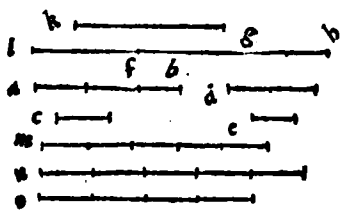

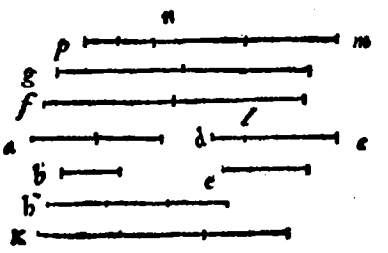
CAMPANI *additio.* Simili quoq; modo probabis, quòd ſi ſit a ad b ſicut c ad d, & c ad d, minor quàm e, ab f, erit a ad b minor quàm e ad f. Cùm enim ſit c ad d minor quàm e ad f: erit e ad f, maior quàm c ad d: per conuerſionem igitur diffinitionis maioris improportionalitatis,

ſi k addit

ſi k addit ſuper n, non eſt neceſſe quòd h addat ſuper m, ſed ſi h non addit ſuper m, g non addit ſuper l, ergo ſi k addit ſuper n, non eſt neceſſe ut g addat ſuper l: per diffinitionem igitur maioris improportionalitatis, maior erit proportio e ad f, quàm a ad b, ergo cõuerſo minor erit a ad b quàm e ad f, quod eſt propoſitũ. Ex modo autẽ demõſtrationis octauę huius, & hac fiet manifeſtum quòd ſi fuerit primę quatuor quantitatũ ad ſecundã maior proportio quàm tertiæ ad quartã, continget reperire aliqua æquè multiplicia primæ & tertiæ, quæ cũ comparabuntur ad aliqua æquè multiplicia ſecundæ & quartæ, inuenietur multiplex primæ addere ſuper multiplex ſecundæ, non autem multiplex tertię ſuper multiplex quartę. Quod ſic patet. Sit enim maior proportio a b ad c, quàm d ad e. Ponam ergo ut ſit proportio a f ad c, ſicut d ad e, eritq; per hanc 12 & per 10, a f minor a b, & ſit minor in quantitate f b, quã multiplicabo toties, quod proueniat quantitas maior c, quæ ſit g h, hac conditione ut d toties multiplicata producat quantitatem non minorem e, quæ ſit k, tunc ponam ut l g ſit ita multiplex a f, ſicut g h eſt multiplex f b, aut K d, eritq; per primam huius l h, ita multiplex a b, ſicut k d. Deinde ponam quòd m ſit prima quantitas multiplex c, quæ ſit maior k, & ponam n ita multiplicem c, ſicut m eſt multiplex e, eritq; per præmiſſas hypotheſes & conuerſiionem diffinitionis incontinuæ proportionalitatis quantitas n prima, multiplicium c, quæ erit maior l g, nec erit l g minor c. Sumam ergo ſub n, maximam multiplicium c, aut ſibi ęqualem, ſi forſitan n ſit prima multiplicũ eius, quæ ſit o, conſtabitq; n, ex o & c, quia ergo l g non eſt minor o, & g h eſt maior c, erit l h, maior n, quare cùm k ſit minor m, patet propoſitum. Conuerſam quoq; huius demõſtrare poſſumus, uidelicet, quòd ſi contingit reperire aliqua æquè multiplicia primæ & tertiæ, quarum multiplex primæ addat ſuper aliquod multiplex ſecundæ, & multiplex tertiæ non addat ſuper multiplex quartæ, maior erit proportio primæ ad ſecundam quàm tertiæ ad quartam, quòd ſic probatur. Sint quatuor quantitates, a prima, b ſecunda, c tertia, e quarta, ſintq; f ad a, & g ad c d, æquè multiplicia, ſimiliter h ad b, & k ad e, æquè multiplicia, & addat f ſuper h, non addat autem g ſuper k, dico quòd maior eſt proportio a ad b quàm c d ad e. Si enim dico æqualis per conuerſionem diffinitionis incontinuę proportionalitatis addet g, ſuper k, quod eſt contra hypotheſin. Si autem minor, ſit c l ad e ſicut a ad b, eritq; per huius 10, c l minor c d & ſit minor in quantitate l d. Ponam igitur ut m n ſit ita multiplex c l, & n p multiplex l d, ſicut f eſt multiplex a, eritq; per primam huius m, p ita multiplex c d, ſicut f eſt multiplex a, utraque igitur duarum quantitatũ m p & g, eſt æquè multiplex quantitatis c d, ergo ipſæ ſunt æquales, nam hæc illatio, demonſtrata eſt in 7 huius. Et quia g non eſt maior K, non erit m p maior eadem. Sed per conuerſionem diffinitionis incontinuæ proportionalitatis, m n eſt maior K, eo quod f eſt maior h, ergo m n, eſt maior m p, quod eſt impoſſibile: quare relinquitur propoſitum.

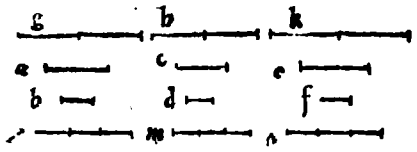

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 13.*

23 SI fuerint quotlibet quantitatum ad totidem alias, proportio una erit quoq; quæ proportio unius ad unam, eadem proportio harum omnium pariter acceptarum ad omnes illas pariter acceptas.

CAMPANVS. Quod prima propoſuit de multiplicibus, hæc proponit de omnibus proportionibus, unde hęc eſt communior illa, eo quòd omnis multiplicitas eſt proportio, non autem

econuerſo. Sit igitur a ad b, & c ad d, & e ad f, una proportio: dico quòd quæ eſt proportio a ad b, eadem eſt compoſiti ex a c e, ad compoſitum ex b d f. Sumam g ad a, & h ad c, & k ad e, æque multiplicia, itemq; l ad b, & m ad d, & n ad f, æque multiplicia, eritq; per primam huius, compoſitum ex g h k, ita multiplex compoſiti ex a c e, ſicut g eſt multiplex a, ſimiliter per eandem, compoſitum ex l m n, erit ita multiplex compoſiti ex b d f, ſicut l eſt multiplex b: & per conuerſionem diffinitionis incontinuæ proportionalitatis bis ſumptam, ſi g addit ſuper l, & h addit ſuper m, & k ſuper n, & ſi minuit, minuit, & ſi æquat, æquat: ergo per communem ſcientiam, ſi g addit ſuper l, compoſitum ex g h k, addit ſuper compoſitum ex l m n, & ſi minuit, minuit, & ſi æquat, æquat: ergo per diffinitionem incontinuæ proportionalitatis, proportio a ad b, eſt ſicut compoſiti ex a c e, ad compoſitum ex b d f: quod eſt propoſitum.

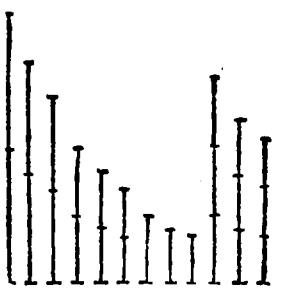

Hæ ſequentes duæ propoſitiones 12 ſcilicet & 13, ex Zamberto, duabus præcedentibus ex Campano, præpoſtero ordine reſpondent 12 unius 13 alterius.

Euclid. ex Zamb. Theorema 12. Propoſitio 12.

Si fuerint quælibet magnitudines proportionem habentes, erit ſicut una antecedentium ad unam conſequentium, ſic omnes antecedentes ad omnes conſequentes. 12

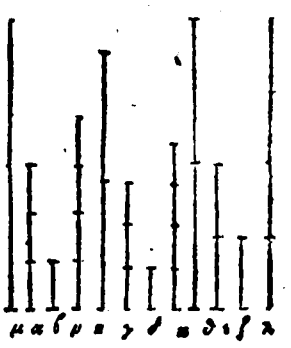
THEON ex Zamb. *Sint quotcunq; magnitudines proportionem habentes α β γ δ ſ, ſicut α, ad ϛ, ſic γ, ad δ, & ι, ad ſ. Dico quòd eſt ſicut α, ad β, ſic eſt α γ ι, ad β δ ſ. Sumantur enim æque multiplices ipſarum α γ ι, ſintq; ν ϑ κ, & ipſarum ϛ δ ſ, aliæ quæuis æque multiplices, ſintq; λ μ ν. Et quoniam eſt ſicut α ad β, ſic γ ad δ, & ι ad ſ, & ſumptæ ſunt ipſarum α γ ι, æque multiplices ν ϑ κ, & ipſarum ϛ δ ſ, aliæ quæuis æque multiplices, hoc eſt λ μ ν: ſi igitur excedit ν, ipſum λ, excedit & ϛ, ipſum μ, & κ, ipſum ν, & ſi æquale, æquale: & ſi minus, minus (per conuerſionem 6 diffinitionis quinti) Quare & ſi excedit ν, ipſum λ, excedunt & ν ϑ κ, ipſas λ μ ν, & ſi æquales, æquales: & ſi minores, minores (per eandem) Et eſt ν, quidem, & ν ϑ κ, ipſius α, & ipſarũ α γ ι, æque multiplices. Quoniam (per primam quinti) ſi fuerint quælibet magnitudines quarumlibet magnitudinum æqualium numero, ſingulæ ſingularum æque multiplices, quàm multiplex eſt una unius magnitudinũ, tam multiplices erunt, & omnes omnium. Ac per hoc, etiam λ, & λ μ ν, ipſius ϛ, & ϛ δ ſ, æque ſunt multiplices. eſt igitur ſicut α ad ϛ, ſic α γ ι, ad β δ ſ (per 6 diffinitionem quinti) Si fuerint igitur quotcunq; magnitudines proportionem habentes, erit ſicut una antecedentium ad unam conſequentium, ſic omnes antecedentes ad omnes conſequentes: quod demonſtrandum fuerat.*

Euclid. ex Zamb. Theorema 13. Propoſitio 13.

Si prima ad ſecundam eandem habuerit rationem, & tertia ad quartam, tertia autem ad quartam maiorem rationem habeat quàm quinta ad ſextam, prima quoq; ad ſecundam maiorem rationem habebit quàm quinta ad ſextam. 13

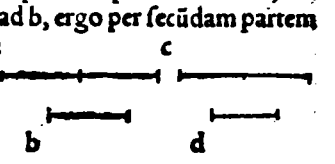
THEON ex Zamb. *Prima enim α, ad ſecundam β, eandem habeat rationem & tertia γ, ad quartam δ, tertia uerò γ, ad quartam δ, maiorem habeat rationem quàm quinta ι, ad ſextam ſ. Dico quòd & prima α, ad ſecundam β, maiorem rationem habebit, quàm quinta ι, ad ſextam ſ. Quoniã γ ad δ maiorem rationem habet, quàm ι ad ſ, ſunt enim ipſarum γ ι, quædã æque multiplices, & ipſarum δ ſ, aliæ quæuis ſunt æque multiplices, ac multiplex ipſius γ, excedit multiplicem ipſius δ, multiplex autem ipſius ι, non excedit multiplicem ipſius ſ, ſumantur igitur, & ſint ipſarũ γ ι, æque multiplices*

multiplices ν δ, ipſarum autem ο ſ, aliæ quæuis æque multiplices κ λ. Ita quidem ut ν, excedat ipſum κ, & δ, ipſum λ, non excedat, & quàm multiplex quidem eſt ν, ipſius γ, tam multiplex eſto, & μ ipſius α, quàm multiplex autem eſt κ, ipſius ο, tam multiplex eſto & ν, ipſius β, & quoniam eſt ſicut α, ad β, ſic γ, ad δ, & ſumptæ ſunt ipſarum α ε, æque multiplices μ κ, ipſarum β ο, aliæ quæuis æque multiplices ν κ: ſi excedit igitur μ, ipſam ν, excedit & κ, ipſam κ, & ſi æqualis, æqualis, & ſi minor, minor (per conuerſionem ſextæ diffinitionis quinti) Excedit autem (per conſtructionem) γ ipſam κ, excedit igitur & μ ipſam ν, at δ ipſam λ, non excedit: ſunt autem μ δ, æque multiplices ipſarum α κ, & ν λ, ipſarum ε ſ, aliæ quæuis æque multiplices. Igitur α, ad ε, maiorem habet rationem, quàm κ, ad ſ. Si prima igitur ad ſecundam eandem habuerit rationem, & tertia ad quartam: tertia autem ad quartam maiorem rationem habeat quàm quinta ad ſextam: prima ad ſecundum quoque maiorem rationem habebit, quàm quinta ad ſextam: quod demonſtrare oportebat. Euclid. ex Camp. Propoſitio 14.

14 SI fuerint quatuor quantitates proportionales, fueritq; prima maior tertia, neceſſe eſt ſecundam quarta eſſe maiorem. Quòd ſi minor, & minorem: ſi uerò æqualis, & æqualem eſſe.

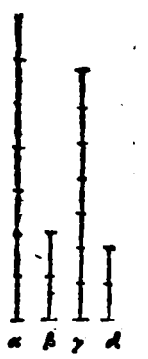
CAMPANVS. Sit proportio a ad b, ſicut c ad d. Dico quòd ſi a eſt maior c, b erit maior d, & ſi minor, minor, & ſi æqualis, æqualis. Si enim a ſit maior c, erit per primam partem 8 huius, maior proportio a ad d quàm c ad d. Quare maior erit a ad d, quàm ad b, ergo per ſecũdam partem 10 huius, b erit maior d: quod eſt propoſitum. Quòd ſi a ſit minor c, erit per primam partem 8, minor proportio a ad d, quàm c ad d. Quare maior erit a ad b, quàm ad d: per ſecundam ergo partem 10, b erit minor d. Si autem a ſit æqualis c, erit per primã partem 7, a ad d ſicut c ad d. Quare a ad d, ſicut a ad b, itaq; per ſecundam partem 9, b erit æqualis d: ſicq; patet propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 14. Propoſitio 14.

14 Si prima ad ſecundam eandem habuerit rationem & tertia ad quartã, prima uerò tertia maior fuerit, & ſecunda, quarta maior erit, & ſi æqualis, æqualis, & ſi minor, minor.

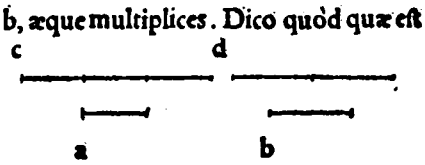
THEON ex Zamb. *Primum enim α, ad ſecundum β, eandem habeat rationẽ, & tertium γ, ad δ quartum, maius autem eſto α, quàm ε. Dico quòd & β, maius eſt quàm δ. Quoniam enim α, eſt maior quàm γ, eſt autem alia quædam magnitudo β, igitur (per 8 quinti) α, ad ε, maiorem rationem habet quàm γ, ad ε. Sicutq; α ad β, ſic γ, ad δ, maiorem rationem habet, quàm ε, ad β. Ad quod autem idem maiorem rationem habet, illud minus eſt (per 10 quinti) minus igitur eſt δ, quàm β, quare maior eſt β, quàm δ. Similiter quoq; oſtendemus quod & ſi æquale fuerit α, ipſi γ, æquale erit quoq; & β, ipſi δ, & ſi minus fuerit α, quàm γ, minus erit quoq; & β, quàm δ. Si prima igitur ad ſecundam eandem habuerit rationem & tertia ad quartam, prima autem tertia maior fuerit, & ſecunda quarta maior erit, & ſi æqualis, æqualis: & ſi minor, minor: quod demonſtrare oportebat.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 15.

15 SI fuerint aliquibus quantitatibus æque multiplices aſſignatæ, erit ipſarum multiplicium atque ſubmultiplicium una proportio.

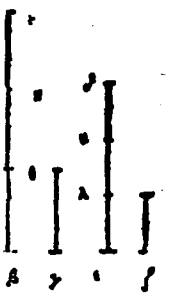
CAMPANVS. Sint c ad a, & d ad b, æque multiplices. Dico quòd quæ eſt proportio a ad b, eadem eſt c ad d. Diuidatur c ſecundũ quantitatem a, & d ſecundum quãtitatem b, ſuntq; tot partes e, quot d, & quia quælibet pars c ad quamlibet partem d ſe habet ſicut a ad b, erit per 13 huius, c ad d, ſicut a ad b: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 15. Propoſitio 15.

15 Partes eodem modo multiplicium, eandem rationem habent ſumptæ adinuicem.

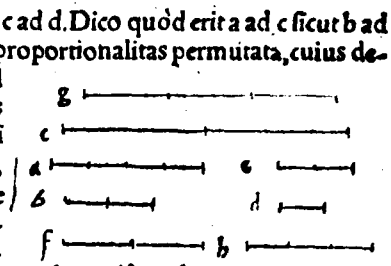
THEON ex Zamb. *Sit igitur æque multiplex α ζ, ipſius γ, & δ ι, ipſius ſ. Dico q̃ eſt ſicut γ, ſic eſt α β, ad δ ι. Quoniã enim æque eſt multiplex α β, ipſius ι: & δ ι, ipſius ſ. quot igitur magnitudines ſunt in α ζ, ipſi γ, æquales, tot ſunt in δ ι æquales ipſi ſ. Diuidatur α ζ, in magnitudines æquales ipſi γ. hoc eſt α ν, ν ξ, ξ ζ, ipſum autem δ ι, in magnitudines æquales ipſi ſ, hoc eſt δ κ, κ λ, & λ ι, erit iam magnitudo ipſorũ α ν, ν ξ, & ξ β, æqualis multitudini ipſorum δ κ, κ λ, & λ ι. Et quoniã α ν, ν ξ, & ξ ζ, ſibi inuicem ſunt æquales, & δ κ, κ λ, & λ ι, quoq; ſibi inuicem ſunt æquales: eſt igitur ſicut α ν, ad δ κ, ſic eſt α ξ ad κ λ, & ξ ζ, ad λ ι: erit igitur (per 12 quinti) ſicut unũ antecedentiũ ad unum cõſequentium, ſic omnia antecedentia ad omnia conſequentia. Eſt igitur ſicut α ν, ad δ κ, ſic eſt α ζ, ad δ ι, æqualis aũt eſt α ν, ipſi γ, ipſum autẽ δ κ, ipſi ſ: eſt igitur ſicut γ ad ſ, ſic eſt α ζ ad δ ι. Partes igitur eodẽ modo multipliciũ, eandẽ habent rationem ſumptæ ad inuicem: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 16.

SI fuerint quatuor quantitates proportionales, permutatim quoq; proportionales erunt. 16

CAMPANVS. Sit proportio a ad b, ſicut c ad d. Dico quòd erit a ad c ſicut b ad ad d. Et iſte eſt modus arguẽdi, qui dicitur proportionalitas permutata, cuius demonſtratio ſic patet. Sumam e ad a, & f ad b, æquè multiplices: itemq; g ad c & h ad d, æquè multplices eritq; per præmiſſam e ad f, ſicut g ad h: quare per 14, ſi e addit ſuper g, & f addit ſuper h: & ſi minuit, minuit, & ſi æquat, æquat: per diffinitionem igitur incontinuæ proportionalitatis erit a ad c, ſicut b ad d: quod eſt propoſitum. Neceſſe eſt autem, ut in permutata proportionalitate ſint omnes quatuor quantitates eiuſdem generis.

Eucl. ex Zãb. Theor. 16. Prop. 16.

Si quatuor magnitudines proportionales fuerint, & uiciſſim proportionales erunt. 16

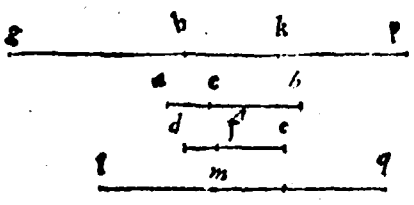
THEON ex Zamb. *Sint quatuor magnitudines proportionales α ζ γ δ, ſicut α ad ζ, ſic γ ad δ. Dico quòd & uiciſſim proportionales erũt, ſicut α ad γ, ſic ζ ad δ. Sumãtur quidem ipſarum α ζ, æquè multiplices ι ſ, & ipſarũ γ δ. & aliæ quæuis, æquemultiplices κ θ, & quoniam æquè multiplex eſt ι ipſius α, & ſ ipſius ζ, partes autẽ eodẽ modo multipliciũ eandẽ habẽt rationẽ ſumptæ ad inuicẽ (per præcedentẽ) eſt igitur ſicut α ad β, ſic ι ad ſ. Sicut autẽ α, ad β, ſic & γ ad δ, & ſicut igitur γ ad δ, ſic ι ad ſ (per 11 quinti.) Rurſus quoniã κ θ ipſarum γ δ, æquè ſunt multiplices, partes autẽ eodem modo multipliciũ eandem habẽt rationẽ ſumptæ adinuic. (per 15 quinti) eſt igitur ſicut γ ad δ, ſic eſt κ ad θ. Sicut aũt γ ad δ, ſic ι ad ſ, & ſicut igitur ι ad ſ, ſic κ ad (per 11 quinti.) Si quatuor aũt magnitudines proportionales fuerint, prima uerò tertia maior ſit, & ſecũda quarta maior erit: & ſi æqualis, æqualis: & ſi minor, minor (per 14 quinti.) Si igitur excedit ι ipſum κ, excedit & ſ ipſum θ: & ſi æquale, æquale: & ſi minus, minus (per 6 diffinitionem quinti.) Sunt aũt ι ſ ipſarũ α β æque multiplices: & κ θ ipſarum γ δ: aliæ quæuis æquè multiplices. Eſt igitur ſicut α ad γ, ſic eſt β ad δ. Si quatuor igitur magnitudines proportionales fuerint, & uiciſſim proportionales erunt: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 17.

SI fuerint quantitates coniunctim proportionales, eaſdem diſiunctim quoque proportionales eſſe. 17

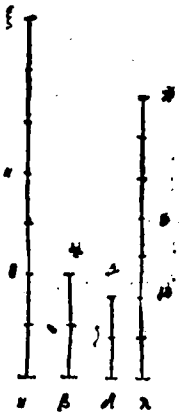
CAMPANVS. Demonſtrato modo arguẽdi qui dicitur proportiõalitas permutata, demõſtrat illũ qui dicitur proportionalitas diſiũcta. Sit itaq; proportio a b ad b c, ſicut d e ad e f. Dico quòd erit a c ad c b, ſicut d f ad f e. Sumã enim g h ad a c, & h K ad c b, itẽq; l m ad d f, & m n ad f e, æquè multiplices. Eritq; per primã huius g k ita multiplex a b: ſicut g h eſt multiplex a c, & l n, ita multiplex d e ſicut l m eſt multiplex d f. Et ideo per præmiſſas hypotheſes g K eſt ita multiplex a b, ſicut eſt l n, d e. Ponã iterũ k p ad c b, & n q ad f e, æquè multiplices, eruntq; per ſecundam, h p ad ad c b, & n q ad f e, æquè multiplices, per conuerſionem

ſionem igitur diffinitionis incontinuæ proportionalitatis. ſi g k addit ſuper h p, l n, addit ſuper m q, & ſi minuit, minuit: & ſi æquat, æquat: demptis itaq; communibus h k & m n: erit per communem ſcientiam, ut ſi g h addit ſuper k p, quod l m addit ſuper n q: & ſi minuit, minuit: & ſi æquat, æquat: ergo per diffinitionem incontinuæ proportionalitatis, proportio a c ad c b, eſt ſicut d f ad f e: quod eſt propoſitum. *Euclid. ex Zamb. Theorema 17. Propoſitio 17.*

17 **Si compoſitæ magnitudines proportionales fuerint; diuiſæ quoq; proportionales erunt.**

THEON *ex Zamb. Sint compoſitæ magnitudines proportionales* α β, β ι, γ λ, λ ξ, *ſicut* α β *ad* β ι, *ſic* γ δ *ad* λ ξ. *Dico quòd & diuiſæ proportionales erunt: ſicut* α ι *ad* β ι, *ſic* ι ξ *ad* λ ξ. *Sumantur enim ipſarum* α ι, ι β, γ ξ, ξ δ, *æque multiplices* ι ϑ, ϑ κ, λ μ *& quæ* μ ν: *ipſarum autem* ι β *&* ξ δ, *aliæ quæuis æque multiplices, hoc eſt* ϑ ξ *&* ν π. *Et quoniam æque multiplex eſt* ι ϑ *ipſius* α ι, *& ϑ* κ *ipſius* ι ϑ: *æque igitur eſt multiplex* ι ϑ *ipſius* α ι, *& ι* κ *ipſius* α β (*per primã quinti*) *Æque autem eſt multiplex* ι ϑ *ipſius* α ι, *& λ* μ *ipſius* γ ξ: *æque igitur eſt multiplex* ι κ *ipſius* α β, *& λ* μ *ipſius* γ ξ (*per 11 eiuſdem*) *Rurſus quoniam æque eſt multiplex* λ μ *ipſius* ι ξ, *& μ* ν *ipſius* λ ξ: *æque igitur eſt multiplex* λ μ *ipſius* γ ξ, *& λ* ν *ipſius* γ λ (*per primã eiuſdem*) *æque autem erat multiplex* λ μ *ipſius* γ ξ: *& ι* κ *ipſius* α β. *Æque igitur eſt multiplex* ι κ *ipſius* α β, *& λ* ν *ipſius* γ λ: *igitur* ι κ *& λ* ν, *ipſarum* α ι *& γ* δ *æque ſunt multiplices. Rurſus quoniam æque multiplex eſt* ϑ κ *ipſius* ι β, *& μ* ν *ipſius* ξ λ: *eſt autem & ι* ξ *ipſius* ι β *æque multiplex, & μ* π *ipſius* ξ λ: *& compoſitum igitur (per 11 eiuſdem)* ϑ ξ *ipſius* ι β *æque multiplex eſt, & μ* π *ipſius* ξ δ. *Et quoniam*

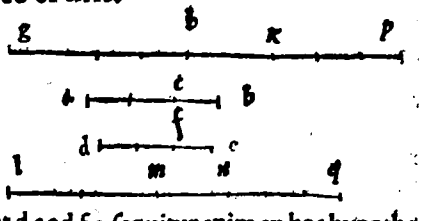

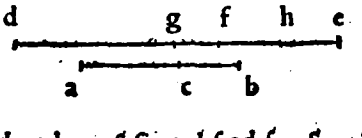
eſt ſicut α β *ad* β ι, *ſic eſt* γ λ *ad* λ ξ, *& ſumptæ ſunt ipſarum quidem* α ι *& γ* δ *æque multiplices* ι κ *& λ* ν *ipſarum autem* ι β *& ξ* λ *aliæ quæuis æque multiplices: hoc eſt,* ϑ ξ *& μ* π: *ſi igitur excedit* ι κ *ipſam* ϑ ξ, *excedit & λ* ν *ipſam* μ π: *& ſi æqualis, æqualis: & ſi minor, minor (per conuerſionem 6 diffinitionis quinti) Excedat nempe* ι κ, *ipſam* ϑ ξ: *& igitur communi ablata* ϑ κ, *excedit* ι ϑ *ipſam* κ ξ. *Sed ſi excedit* ι κ *ipſam* ϑ ξ *excedit & λ* μ, *ipſam* μ π: *excedat igitur λ* ν, *ipſam* μ π: *& communi ablata* μ ν, *excedit & λ* μ *ipſam* ν π. *Quare ſi excedit* ι ϑ *ipſam* κ ξ: *excedit & λ* μ *ipſam* ν π. *Similiter iam oſtendemus quòd & ſi æqualis fuerit* ι ϑ *ipſi* κ ξ: *æqualis erit & λ* μ *ipſi* ν π: *& ſi minor, minor: ſunt autem* ι ϑ *& λ* μ, *ipſarum* α ι *& γ* δ *æque multiplices, & ι* κ *& μ* π, *ipſarum* ι β *& ξ* λ *aliæ quæuis æque multiplices: eſt igitur ſicut* α ι *ad* ι β: *ſic eſt* ι ξ *ad* ξ λ (*per 6 diffinitionem quinti*) *Si compoſitæ magnitudines igitur proportionales fuerint, diuiſæ quoq; proportionales erunt: quòd demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 18.

18 **I fuerint quantitates diſiunctim proportionales, cõiunctim quoq; proportionales erunt.**

CAMPANVS. Demonſtrat modum arguendi, qui dicitur proportionalitas coniuncta: & eſt modus conuerſus prioris. Ad cuius demõſtrationem, reſumatur diſpoſitio præmiſſæ, & maneant omnes eius hypotheſes: excepto quòd ponatur eſſe proportio a c ad c b ſicut d f ad f e: dico quòd erit proportio a b ad b c, ſicut d e ad f e: ſequitur enim ex hac hypotheſi & aliis hypotheſibus præmiſſæ de multiplicibus æqualiter ſumptis, per conuerſionem diffinitionis incõtinuæ proportionalitatis, ſi g h addit ſuper k p, quod l m addat ſuper n q: & ſi minuit, minuat: & ſi æquat, æquet: ergo poſitis communibus h k & m n: ſequitur per communem ſcientiam, ſi g k addit ſuper h p, quod l n addat ſuper m q: & ſi minuit, minuat: & ſi æquat, æquet: quare per diffinitionem incontinuæ proportionalitatis, erit proportio a b ad b c: ſicut d e ad e f: quod eſt propoſitum. Aliter idem indirectè ſic. Cùm ſit proportio a c ad c b ſicut d f ad f e, non eſt autem a b ad b c ſicut d e ad e f: ſit ergo proportio d e ad aliquam aliam quãtitatem: ſicut a b ad b c, quæ aut erit maior e f, aut minor: ſi enim ei eſſet æqualis, cõſtaret propoſitum. Sit itaq; primo maior, & ſit e g: eritq; per præmiſſam a c ad c b, ſicut d g ad e g: quare d g ad e g, eſt ſicut d f ad f e. Sequitur igitur per decimamquartam, quod cùm d g prima ſit minor d f tertia: erit ergo g e ſecunda minor e f quarta: ſed erat propoſitũ quòd eſſet maior. Sit ergo proportio d e ad minorẽ e f, quę ſit ei ſicut a b ad b c: eritq; per præmiſſã a c ad c b ſicut d h ad h e: quare per 11, d h ad h e, ſicut d f ad f e: &

quia d h prima eſt maior d f, tertia erit per 14 e h ſecunda, maior e f, quarta, quòd quia eſt impoſſibile: ſequitur propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 18. *Propoſitio* 18. *Conuerſa præcedentis.*

Si diuiſæ magnitudines proportionales fuerint, compoſitæ quoq; proportionales erunt. 18

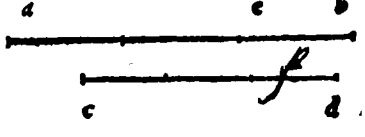
THEON *ex Zamb.* *Sint diſiunctæ magnitudines proportionales* α γ, ι β, γ ſ, *&* ſ δ, *ſicut* α ι, *ad* ι β, *ſic* γ ſ, *ad* ſ δ. *Dico quòd & compoſitæ proportionales erunt, ſicut* α β, *ad* β ι, *ſic* γ δ, *ad* δ ſ. *Si autem non eſt, ſicut* α ζ, *ad* ζ ι, *ſic* γ δ, *ad* ſ δ, *erit ſicut* α β, *ad* β ι, *ſic* γ δ, *ad minorem ipſa* ſ δ, *aut ad maiorem. Sit prius ad minorem* δ κ. *Et quoniam eſt ſicut* α β, *ad* β ι, *ſic* γ δ, *ad* δ κ, *compoſitæ magnitudines proportionales ſunt, quare etiam diuiſæ proportionales erunt (per* 17 *quinti) Eſt igitur ſicut* α ι, *ad* ι ζ, *ſic* γ κ, *ad* κ δ, *ſupponitur autem ſicut* α ι, *ad* ι β, *ſic* γ ſ, *ad* ſ δ. *Et ſicut igitur (per* 11 *quinti)* γ κ, *ad* κ δ, *ſic* γ ſ, *ad* ſ δ, *maior autem eſt prima* γ κ, *tertia* γ ſ, *maior igitur eſt (per* 14 *quinti) ſecunda* κ δ, *ipſa* ſ δ, *quarta. Sed & minor, quod eſt impoßibile. Igitur non eſt ſicut* α β, *ad* β ι, *ſic* ε δ, *ad minorem ipſa* ſ δ. *Similiter quoq; oſtendemus quòd neq; ad maiorem, ad eandem igitur. Si diſiunctæ igitur magnitudines proportionales fuerint, & compoſitæ quoque proportionales erunt: quod demonſtraſſe oportuit.*

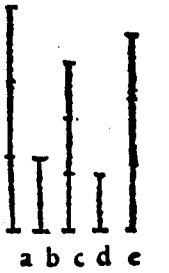
Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 19.

Si à duobus totis duæ portiones abſcindantur, fueritq; totum ad totum quantum abſciſum ad abſciſum, erit reliquum ad reliquum quantum totum ad totum. 19

CAMPANVS. Quod quinta proponit de multiplicibus, hæc proponit uniuerſaliter de omnibus proportionibus, unde eſt illa tanto communior, quanto multiplicitate proportio. Sint igitur duæ quantitates a b, & c d, à quibus abſcindantur duæ quæ ſint b e & d f, ſitq; proportio totius a b, ad totam c d, ſicut b e, abſciſæ ad d f abſciſam, dico quòd eadem erit a e reſidui ad c f, reſiduum: quæ eſt totius a b ad totam c d. Cùm enim ſit a b ad c d ſicut b e ad d f: erit permutatim a b ad b e, ſicut c d ad d f, & diſiunctim a e ad e b, ſicut c f ad f d, & iterum permutatim a e ad c f, ſicut e b, ad f d, & quia ſic erat a b ad c d: patet propoſitum.

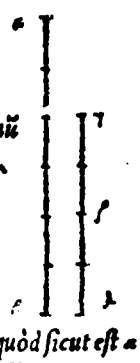
CAMPANI *additio.* Ex hac autem decimanona, & permutata proportionalitate demonſtratur modus arguendi, qui dicitur proportionalitas euerſa, ut ſi ſit a b ad b e, ſicut c d ad d f, dico quòd erit b a ad a e ſicut d c ad c f, quia cum ſit a b, ad b e, ſicut c d ad d f, erit permutatim a b ad c d ſicut b e ad d f, quare per hanc 19, b a ad d c, ſicut a e ad c f, igitur permutatim b a ad a e, ſicut c d ad c f: quod eſt propoſitum. Conuerſa quoq; proportionalitas, quam ex diffinitione incontinuæ proportionalitatis demonſtrauimus in exponendis principijs huius quinti, poteſt hic quoq; demonſtrari indirectè ex permutata proportionalitate & 9 huius, ut ſi ſit proportio a ad b ſicut c ad d, dico quòd erit b ad a ſicut d ad c, ſin autem ſit d ad e, ſicut b ad d, & quia iterũ b ad a, ſicut d ad e: erit quoq; permutatim b ad d ſicut a ad e, quare erit a ad e, ſicut d ad c, ſi igitur e non ſit æqualis c, accidet impoſsibile & contrarium ſecundæ partis 9, ſi autem æqualis, erit b ad a ſicut d ad c: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 19. *Propoſitio* 19.

Si fuerit ſicut totum ad totum, ſic ablatum ad ablatum, & reliquum ad reliquum, erit ſicut totum ad totum. 19

THEON *ex Zã. Eſto ſicut totũ* α ζ, *ad totũ* γ δ, *ſic ablatũ* α ι *ad ablatũ* γ ſ. *Dico q, et reliquũ* ι ζ, *ad reliquũ* ſ δ, *erit ſicut totũ* α ζ *ad totũ* ε δ. *quoniã enim eſt ſicut totũ* α ζ *ad totũ* ε δ *ſic* α ι *ad* γ ſ, *et uicißim quoq; (p* 16 *qnti) ſicut* α ζ, *ad* α ι, *ſic et* δ γ, *ad* γ ſ. *Et quoniã cõpoſitæ magnitudines proportionales ſunt (p* 17 *&* 18 *qnti) etiã diſiunctæ proportionales erũt, ſicut igitur* β ι, *ad* ι α, *ſic* δ ſ, *ad* γ ſ, *& uicißim igitur (p* 16 *quinti) eſt ſicut* β ι, *ad* δ ſ, *ſic* ι α, *ad* ſ γ. *Sicut autẽ* α ι, *ad* γ ſ, *ſic ſupponitur totũ* α β *ad totũ* γ δ, *& reliquũ igitur* ι β, *ad reliquũ* ſ δ, *erit ſicut totũ* α β, *ad totũ* γ δ. *Si fuerit igitur ſicut totũ ad totũ ſic ablatũ ad ablatũ, et reliquũ ad reliquũ erit ſicut totũ ad totũ, quod demonſtrandũ erat. Et quoniã oſtenſum eſt quòd ſicut eſt* α β, *ad* γ δ, *ſic eſt* ι β, *ad* ſ δ, *& uicißim ſicut* α β, *ad* β ι, *ſic* γ δ *ad* δ ſ, *cõpoſitæ igitur magnitudines proportionales ſunt (p* 18 *propoſitionẽ quinti) oſtẽſum eſt autẽ quòd ſicut* β α, *ad* α ι, *ſic* δ γ, *ad* γ ſ, *& eſt cõuertendo.*

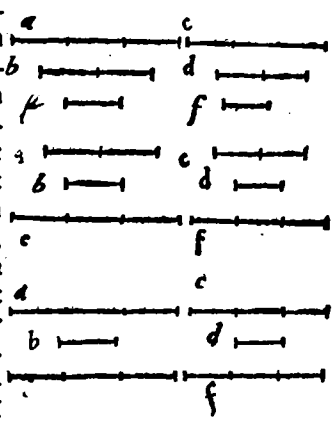

tendo. Hinc manifeſtum, quòd ſi compoſitæ magnitudines propoſitionales fuerint, etiam conuertendo proportionales erunt: quod demonſtrandum erat.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 20.*

20 Si fuerint quotlibet quantitates aliæ ſecundum earum numerum, quarum quę duæ priorum ſecundum proportionem duarum poſtremarũ, neceſſe eſt in proportionalitate quidem æqualitatis, ut ſi fuerit prima priorũ ultima maior, & poſteriorum primam ultima eſſe maiorem. Quòd ſi minor, & minorem: ſi uerò æqualis, & æqualem.

CAMPANVS. Demonſtraturus Euclides modum arguendi, qui dicitur æqua proportionalitas, ſiue quantitates duorum ordinum directe ſiue peruerſim proportionentur, præmittit duo antecedentia ad demonſtrandum propoſitum neceſſaria, per quorum primum demonſtratur æqua proportionalitas, cùm quantitates duorum ordinum directè proportionantur, ſecundum autem cùm proportionantur peruerſim: proponit autem hæc duo antecedentia de quantitatibus duorum ordinum numero æqualibus, quæcunq; fuerint. Vniuerſaliter enim ſumptis utrobique quantitatibus ſecundum quemcunq; numerum, ueritatem habent, non eſt autem neceſſe ut demonſtremus ea, niſi ſolum in tribus, hoc enim omnino ſufficiens eſt ad propoſitum, de pluribus autem quibuſcunq; patebit per æquam proportionalitatẽ cum ipſa demonſtrata fuerit. Sint igitur tres quantitates a b e, ſumanturq; tres aliæ quæ ſint c d f, & ſit proportio a ad b, ſicut c ad d, & b ad e, ſicut d ad f, dico quòd ſi a eſt maior e, c erit maior f, & ſi minor, minor: & ſi æqualis, æqualis. Si enim eſt maior, erit per primam partem 8, maior proportio a ad b, quàm e ad b, quare per 12, maior erit c ad d, quàm e ad b, & quia per conuerſam proportionalitatem, e ad b eſt ſicut f ad d, erit c ad d maior quàm f ad d, itaq; per primam partem 10, c eſt maior f, quod eſt propoſitum. Quòd ſi a ſit minor e, per eaſdem, & eodem modo probabitur c eſſe minorem f, erit enim minor proportio a ad b, quàm e ad b, per primam partem 8, ideo per 12 & per conuerſam proportionalitatem, minor erit c ad d, quàm f ad d, & ideo per primam partem 10 erit c minor f, quod eſt propoſitum. Si autem a ſit æqualis e, erit per primam partem 7 proportio a ad b ſicut e ad b, & ideo per ſecundam partem 11 & conuerſam proportionalitatem, erit c ad d, ſicut f ad d, quare per primam partem 9, c eſt æqualis f: quod eſt propoſitum.

CAMPANI additio.

Quidam autem hanc concluſionem demonſtrauerunt per proportionalitatem, permutatim, hoc modo, proportio a ad b, eſt ſicut c ad d, ergo permutatim a ad c, ſicut b ad d, & quia rurſus b ad e ſicut d ad f, erit permutatim b ad d ſicut e ad f, ſed erat b ad d, ſicut a ad c, ergo per 11 erit a ad c, ſicut e ad f, itaq; per 14, ſi a prima eſt maior e tertia, erit c ſecunda maior f quarta, & ſi minor, minor, & ſi æqualis, æqualis: quod eſt propoſitum. Iſti autem errauerunt in ſua demonſtratione, quia ſi eſſet intentio Euclidis ſic demonſtrare, non oporteret ipſum præmitttere hanc concluſionem pro antecedente ad æquam proportionalitatem: ſi enim rurſus fiat una permutatio proportionalitatis, ad quam deuentum eſt, quæ eſt eſſe a ad c ſicut e ad f, ſequitur quòd ſit a ad e ſicut c ad f, & hoc eſt æqua proportionalitas. Præterea eorum concluſio non ſequitur, niſi omnes quãtitates amborũ ordinum fuerint generis unius. Si enim a b e ſint lineę, & c d f ſuperficies, aut corpora, aut tempora, non erit tunc permutare proportiones: peccant igitur, uniuerſaliter dictũ, particulariter demonſtrantes.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 20.* *Propoſitio 26.*

30 Si fuerint tres magnitudines, & aliæ eiſdem æquales numero, binæ ſumptę & in eadem ratione, ex æquali autem prima tertia maior fuerit, & quarta ſexta maior erit, & ſi æqualis, æqualis, & ſi minor, minor.

THEON

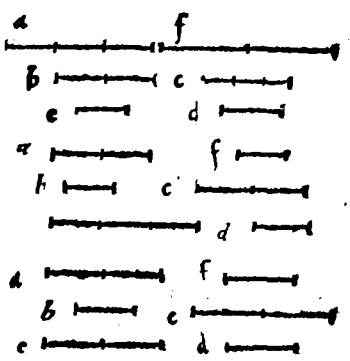
THEON ex Zamb. *Sint tres magnitudines α β γ, & aliæ eiſdem æquales numero δ ε ζ, binæ ſumptæ & in eadem ratione, ſicut quidem α ad β, ſic δ ad ε, ſicutq; β, ad γ, ſic ε, ad ζ. Ex æquali autem ſit maior α, quàm γ. Dico quòd & δ, quàm ζ, maior erit, & ſi æqualis, æqualis, & ſi minor, minor. Quoniam enim maior eſt α, quàm γ, alia autem quædam β, maior autem ad eandem (per 8 quinti) maiorem rationem habet quàm minor, igitur α, ad β, maiorem rationem habet, quàm γ ad β: ſed ſicut eſt quidem α ad β, ſic eſt δ, ad ε, ſicutq; γ, ad β, rurſus ſic ζ, ad ε. Et δ, igitur ad ε, maiorem rationem habet quàm ζ, ad ε (per correlarium 4. quinti) Ad eandem autem rationem habentium, maiorem rationem habens, maior eſt (per 10 quinti) maior igitur eſt δ, quàm ζ. Similiter quoq; oſtendemus, quòd ſi æqualis eſt α ipſi γ, æqualis erit & δ, ipſi ζ, & ſi minor, minor. Si fuerint igitur tres magnitudines, & aliæ eiſdem æquales numero, binæ ſumptæ & in eadem ratione, ex æquali autem prima tertia maior fuerit, & quarta ſexta maior erit, & ſi æqualis, æqualis: & ſi minor, minor: quod oportebat demonſtrare.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 21.

SI fuerint quotlibet quantitates aliæq; ſecundum earum numerum, quarum quæq; duæ ex prioribus quibusq; duabus ex poſterioribus peruerſim comparatæ ſecundum proportionem earum fuerint, neceſſe quoq; eſt ut ſi fuerint in proportionalitate æqualitatis priorum prima ultima maior, & poſteriorum prima ultima eſſe maiorem: ſi autem minor, & minorem: ſi uerò æqualis, & æqualem. 21

CAMPANVS. Secundum antecedens, ſint tres quantitates a b e, ſumanturq; aliæ tres quæ ſunt f c d, & ſit proportio a ad b, ſicut c ad d, & b ad e, ſicut f ad c, dico quòd ſi a eſt maior e, f erit maior d, & ſi minor, minor: & ſi æqualis, æqualis, hoc autem probatur per eaſdem & eodem modo, quo præcedens, ſi enim a ſit maior e, erit maior proportio a ad b quàm e ad b, quare maior c ad d, quàm e ad b, & ideo maior quàm c ad f, maior igitur f, quàm d, per ſecundam partem 10. quod eſt propoſitum. Quòd ſi a ſit minor e, erit tandem minor c ad d, quàm ad f, quare per eandem partem eiuſdem f, erit minor d. Si autem a ſit æqualis e, ſequitur ut ſit proportio c ad d, ſicut c ad f, igitur per ſecundam partem nonam erit f æqualis d: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 21. Propoſitio 21.

Si fuerint tres magnitudines & aliæ eiſdem æquales numero, binæ ſumptę & in eadem ratione, fuerit autem perturbata earum proportio, ex æquali uerò prima tertia maior fuerit, & quarta ſexta maior erit, & ſi æqualis, æqualis: & ſi minor, minor. 22

THEON ex Zamb. *Sint tres magnitudines α β γ, & aliæ eiſdem numero æquales δ ε ζ, binæ ſumptæ, & in eadem ratione, ſit autem earum proportio perturbata, ſicut quidem α, ad β, ſic ε, ad ζ, ſicutq; β, ad γ, ſic δ, ad ε, ex æquali autem α, quàm γ, ſit maior, dico quòd & δ, quàm ζ, maior erit, & ſi æqualis, æqualis: & ſi minor, minor. Quoniam enim maior eſt α, quàm γ, & alia quædam β, igitur (per 8 quinti) α, ad β, maiorem habet rationẽ quàm γ, ad β. Sed ſicut quidem α, ad β, ſic ε, ad ζ, ſicutq; γ, ad β, rurſus ſic ε, ad δ, & ε, igitur ad ζ, maiorẽ rationem habet, q̃ ε, ad δ (p̃ correlarium quartæ quinti) Ad quam autem eadem maiorẽ rationẽ habet illa minor eſt (p̃ 10 q̃nti) minor igitur eſt ζ, quàm δ, maior igitur eſt δ, q̃ ζ. Similiter quoq; oſtendemus, q, & & ſi æqualis fuerit α, ipſi γ, æqualis erit & δ, ipſi ζ, & ſi minor, minor. Si fuerint igitur tres magnitudines et aliæ eiſdem æquales numero binæ ſumptæ & in eadem ratione, fueritq; perturbata earum proportio, ex*

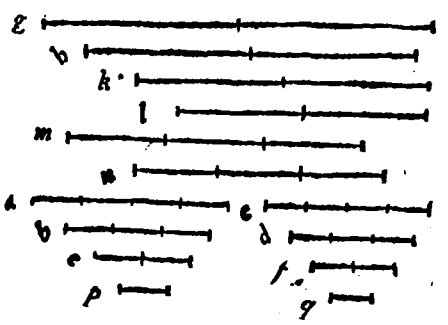
æquali

æquali autem prima tertiæ maior fuerit, & quarta ſextæ maior erit, & ſi æqualis, æqualis, & ſi minor, minor: quod demonſtrare oportebat.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 22.*

82 SI fuerint quotlibet quantitates alięq; ſecundum earum numerum, quarum quæque duæ ſecundum proportionem duarum ex primis in æqua proportionalitate, proportionales erunt.

CAMPANVS. Demonſtratis antecedentibus ad æquam proportionalitatem, hic demonſtrat eam, & primò, cùm quantitates duorum ordinum ſunt directè proportionales. Non eſt autem neceſſe ut demonſtraretur, niſi cùm in utroq; duorum ordinũ ſunt tantum tres quantitates. Per hoc enim euidenter ſequitur, cùm in utroq; ordine fuerint 4 quantitates, & deinceps, & ideo etiam non oportuit eius antecedens demonſtrari, niſi ſolum cùm in utroq; ordine ſunt etiam tres quantitates. Sint igitur tres quantitates, a b e, ſumanturq; tres aliæ quæ ſunt c d f, & ſit proportio a ad b, ſicut c ad d, & b ad e, ſicut d ad f, dico quòd erit a ad e, ſicut c ad f. Sumam enim

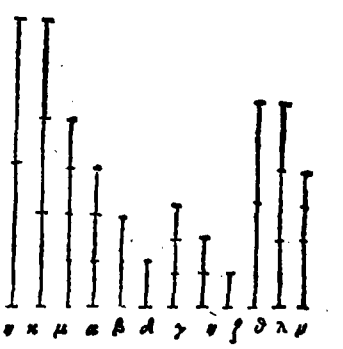

g ad a, & h ad c, ęque multiplicia. Itęq; k ad b, & l ad d ęque, & rurſus m ad e, & n ad f ęque. eritq; per quartam, g ad k, ſicut h ad l & k ad m, ſicut l ad n, quare per 20, ſi g eſt maior m, erit h maior n, & ſi minor, minor: & ſi æqualis, æqualis igitur: per diffinitionem incontinuæ proportionalitatis, proportio a ad e, eſt ſicut c ad f, quod eſt propoſitum. Poteſt quoq; hoc demonſtrari per 15 huius, ſumptis g k m, ad a b e, & h l n ad c d f, ęque multiplicibus, erit enim per 15, g ad k, ſicut h ad l, & k ad m, ſicut l ad n. Cætera pertracta ut prius. Quòd ſi fuerint quantitates plures tribus in utroq; ordine, utpote quatuor, additis p & q, ita quòd ſit e ad p, ſicut f ad q, erit iterũ a ad p, ſicut c ad q, erit enim a ad e, ſicut c ad f: hoc enim demõſtratum eſt: ſublatis igitur b & d, erunt tres quantitates a e p, & aliæ tres c f q, ut proponitur, quare a ad p, ſicut c ad q. Sicutq; demonſtratur de quatuor per tres, ſublato uno medio, eodem modo demonſtrabis de quinq; per quatuor, ſublatis duobus mediis, & de ſex per quinq;, ſublatis tribus, & ſic de cęteris.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 22.* *Propoſitio 22.*

82 Si fuerint quælibet magnitudines & aliæ eiſdem æquales numero binæ ſumptæ in eadem ratione, etiã ex æquali in eadem ratione erunt.

THEON ex Zamb. *Sint quælibet magnitudines α β γ, & aliæ eiſdem æquales numero δ ε ζ, binæ ſumptæ in eadem ratione, ſicut quidem α ad β, ſic δ ad ε, ſicutq; β ad γ, ſic ε ad ζ. Dico quòd etiam ex æquali in eadem ratione erunt, ſicut α, ad γ, ſic δ, ad ζ. Sumãtur quidem ipſarum α δ, æque multiplices η θ, ipſarum autem β ε, aliæ quæuis æque multiplices κ λ, & inſuper ipſarum γ ζ, aliæ quæuis multiplices μ ν. Et quoniam eſt ſicut α, ad β, ſic δ, ad ε, & ſumptæ ſunt ipſarum α δ æque multiplices η θ, ipſarum autem β ε, aliæ quæuis æque multiplices κ λ, eſt igitur (per 4 quinti) ſicut η, ad κ, ſic θ ad λ, & per hoc ſicut η, ad μ, ſic λ, ad ν. Quoniam igitur tres magnitudines ſunt η κ μ, & aliæ eiſdem æquales numero θ λ ν, binæ ſumptæ & in eadem ratione, ex æquali igitur (per 20 quinti) ſi excedit ν, ipſam μ, excedit & θ, ipſam κ, & ſi æqualis, æqualis: & ſi minor, minor. Sunt autem η θ, ipſarum α δ, æque multiplices, & μ ν, ipſarum γ ζ, aliæ quæuis æque multiplices: eſt igitur (per 6 diffinitionem quinti) ſicut α, ad γ, ſic δ, ad ζ. Si fuerint igitur quælibet magnitudines & aliæ eiſdem æquales numero binæ ſumptæ in eadem ratione etiam ex æquali in eadem erunt ratione: quod demonſtraſſe oportuit.*

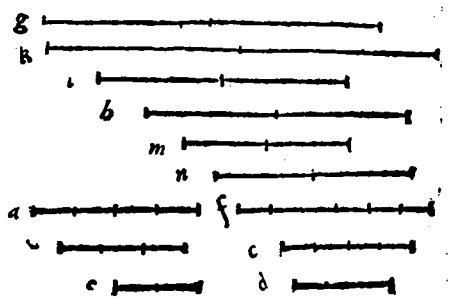

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 23.*

83 SI fuerint quotlibet quantitates aliæq; ſecundum earum numerum, quarum ex prioribus quæq; duæ ſecundum proportionem duarum ex prioribus indirectè proportionatæ, in æqua proportionalitate proportionales erunt.

CAMPA-

CAMPANVS. Demonſtrat æquam proportionalitatem in quantitatibus duorum ordinum indirectè ſiue peruerſim proportionatis. Nec eſt neceſſe quòd demonſtretur, niſi cùm in utroq; quorum ordinum ſunt tantum tres quantitates: per hoc enim euidenter ſequitur quæcunq; ponantur in utroq; ordine, ſicut in præmiſſa de directè proportionatis demonſtratum eſt. Sint igitur tres quantitates a b e, ſumanturq; aliæ tres quæ ſint f c d, & ſit proportio a ad b, ſicut c ad d, & b ad e, ſicut f ad c, dico quòd erit a ad e, ſicut f ad d. Sumã enim g ad a, & h ad c, & k ad f, æque multiplicia, itemq; l ad b, & m ad e, & n ad d æque, eritq; per 4. g, ad l, ſicut h ad n, & per 15, l ad m, ſicut k ad h, quare per 21, ſi g addit ſuper m, & k addit ſuper n: & ſi minuit, minuit: & ſi æquat, æquat: ergo per diffinitionem incontinuæ proportionalitatis, proportio a ad e, eſt ſicut f ad d: quod eſt propoſitum.

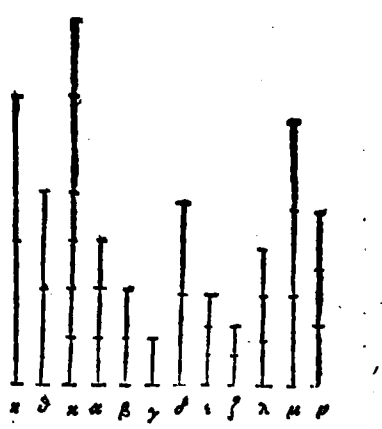

Poteſt quoq; & hoc demonſtrari per decimãtertiam huius, ſumptis g l m ad a b e, & k h n, ad f c d, æque multiplicibus, erit enim per decimamquintam g ad l, ſicut h ad n: & l ad m, ſicut k ad h, cætera pertracta ut prius. Conuenientius tamen demonſtrantur hæc & præmiſſa, ſecundum primum modum. Quòd ſi plures tribus fuerint quantitates in utroq; ordine, utpote quatuor additis p & q, ita quòd ſit a ad b ſicut d ad q, & b ad e, ſicut c ad d, & e ad p ſicut f ad c, erit iterum a ad p ſicut f ad q: erit enim per prædemonſtrata a ad e, ſicut c ad q. Sublatis igitur b & d, erunt tres quantitates a e p, & aliæ tres f c q, ut proponitur, quare a ad p, ſicut f ad q. Sic igitur demõſtratur de quatuor per tres, ſublato uno medio. Eodem modo demõſtrabis de quinq; per quatuor, ſublatis duobus medijs, & de ſex per quinq;, ſublatis tribus, & ſic in cæteris.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 23.* *Propoſitio 23.*

Si fuerint tres magnitudines, aliæq; eiſdem æquales numero binæ, ſumptæ in eadem ratione, fuerit autem perturbata earum proportio, etiam ex æquali in eadem ratione erunt. 23

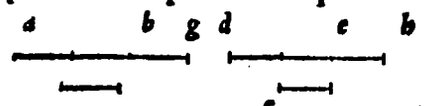
THEON ex Zamb. *Sint tres magnitudines α β γ, & aliæ eiſdem æquales numero binæ ſumptæ in eadem ratione δ ι ζ, ſit autem perturbata ipſarum proportio, ſicut quidem α ad β, ſic ι ad ζ, ſicut q; β ad γ, ſic δ ad ι. Dico quòd eſt ſicut α ad γ, ſic eſt δ ad ζ. Sumantur, inquam, ipſarum α β δ, æque multiplices γ θ κ, ipſarum autem γ ι ζ, aliæ quæuis æque multiplices λ μ ν. Et quoniam æque ſunt multiplices ν θ, ipſarũ α β, partes autem eodem modo multiplicium eandem habent rationem (per 15 quinti) eſt igitur ſicut α ad β, ſic κ ad θ. Ac per hoc, etiam ſicut ι ad ζ, ſic μ ad ν, & eſt ſicut α ad β, ſic ι ad ζ, & ſicut igitur κ ad θ, ſic μ ad ν (per 11 quinti) Et quoniã eſt ſicut β ad γ, ſic eſt δ ad ι, & ſumptæ ſunt ipſarum quidem β δ, æque multiplices θ κ, ipſarum autem γ ι, aliæ quæuis æque multiplices λ μ, eſt igitur ſicut θ ad λ, ſic κ ad μ, & uiciſſim (per 16 quinti) ſicut β ad δ, ſic γ ad ι. Et quoniam θ κ, ipſarũ β δ, æque ſunt multiplices, partes autem æque multipliciũ eandem habent rationem (per 15 quinti) eſt igitur ſicut β ad δ, ſic θ ad κ. Sed ſicut β ad δ, ſic γ ad ι, & ſicut igitur θ ad κ, ſic κ ad ι (per 11 quinti) Rurſus quoniam λ μ, ipſarum γ ι, æque ſunt multiplices, eſt igitur γ ad ι, ſic λ ad μ. Sed ſicut γ ad ι, ſic θ ad κ, & ſicut θ ad γ, ſic λ ad μ, & uiciſſim (per 16 quinti) ſicut θ ad λ, & κ ad μ. Oſtenſum eſt autem q; ſicut κ ad θ, & ſic μ ad ν. Quoniam igitur tres magnitudines ſunt proportionales κ θ λ, & aliæ eiſdem æquales numero κ μ ν, binæ ſumptæ in eadem ratione, & eſt earum perturbata proportio, ex æquali igitur (per 21 quinti) ſi excedit ν, ipſum λ, & excedit κ, ipſum ν, et ſi æquale, æquale: & ſi minus, minus. Sunt autem γ κ, ipſarum α δ, æque multiplices, & λ ν, ipſarum γ ζ, æque ſunt multiplices: eſt igitur ſicut α ad γ, ſic δ ad ζ (per 6 diffinitionem quinti) Si fuerint igitur tres magnitudines, & aliæ eiſdem æquales numero binæ ſumptæ in eadem ratione, fuerit autem perturbata ipſarum proportio, etiam ex æquali in eadem ratione erunt: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 24.*

24 SI fuerit proportio primi ad ſecũdum tanquã tertij ad quartũ, proportio uerò quinti ad ſecundũ tanquã ſexti ad quartũ, erit proportio primi & quinti pariter acceptorum ad ſecundũ, tãquam ſexti & tertij pariter acceptorũ ad quartũ.

CAMPANVS. Quod ſecunda propoſuit de multiplicibus, hæc proponit uniuerſaliter de omnibus proportionibus: unde hæc eſt illa tanto cõmunior, quanto multiplicitate proportio & ſe habet ad illam, quemadmodũ 13 ad primam. Sit igitur proportio a b ad c, ſicut d e ad f: & item b g ad c, ſicut e h ad f: dico quòd proportio a g ad c, eſt ſicut d h ad f. Erit enim per conuerſam proportionalitatem, c ad b g, ſicut f ad e h: quare per 22 erit in æqua proportionalitate a b ad b g, ſicut e d ad e h: ergo coniunctim per 18, a g ad g b, ſicut d h ad h e: itaq; per 22, erit in æqua proportionalitate a g ad c, ſicut d h ad f: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 24.* *Propoſitio 24.*

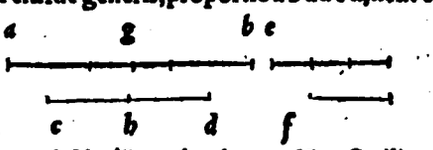
24 Si primum ad ſecundum eandem habuerit rationem & tertium ad quartum, habuerit autem & quintum ad ſecundum eandem rationem & ſextum ad quartum, etiam compoſita primum & quintum ad ſecundum, eandem habebunt rationem, & tertium & ſextũ ad quartũ.

THEON ex Zamb. *Primum etiam α β, ad ſecundum γ eandem habeat rationem, & tertium δ ε ad quartum ζ, habeat autem & quintum β η, ad ſecundum γ: eandem rationem & ſextum ε θ ad quartum ζ. Dico quòd etiam compoſita primum & quintũ α η ad ſecundum γ, eandem habebũt rationem: ac tertium & ſextum δ θ ad ipſum ζ quartũ. Quoniam enim eſt ſicut β η ad γ, ſic eſt ε θ ad ζ: cõuerſim quoq; ſicut γ ad β η, ſic ζ ad ε θ. Quoniam igitur eſt ſicut α β ad γ, ſic δ ε ad ζ, ſicut autem γ ad β η, ſic ζ ad ε θ: ex æquali igitur (per 22 quinti) eſt ſicut α β ad β η, ſic δ ε ad ε θ. Et quoniam diſiunctæ magnitudines proportionales ſunt, compoſitæ quoq; proportionales erũt (per 18 quinti) ſicut igitur α η ad η β, ſic δ θ ad θ ε: eſt autem & ſicut β η ad γ, ſic ε θ ad ζ: ex æquali igitur (per 22 quinti) eſt ſicut α η ad γ, ſic δ θ ad ζ. Si primum igitur ad ſecundum eandem habuerit rationem & tertium ad quartum, habuerit autem quintum ad ſecundum eandem rationem, & ſextum ad quartum: etiam compoſita primum & quintum ad ſecundũ eandem habebunt rationem & tertium & ſextum ad quartum: quod oportebat demonſtrare.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 25.*

25 SI fuerint quatuor quantitates proportionales, fueritq; prima earũ maxima, & ultima minima, primã & ultimam pariter acceptas cęteris duabus maius eſſe neceſſariò comprobatur.

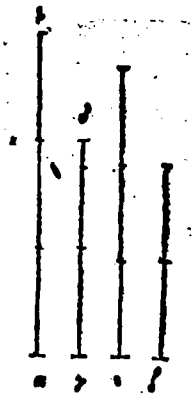

CAMPANVS. Quod hic proponitur, nõ habet locũ: niſi cũ omnes quatuor quãtitates ſunt eiuſdẽ generis. Sint igitur quatuor quãtitatũ eiuſdẽ generis, proportio a b ad c d, ſicut e ad f: ſitq; a b, maxima. Neq; oportet ponere quòd f ſit minima: quia ipſum ex hoc ſequitur, quòd a b poſita eſt maxima: unde nõ poſuit hoc auctor in cõcluſione tanquã poſitionẽ, ſed potius tanquã pręcedẽtis poſitionis cõcluſionẽ. Dico quòd cùm ita fuerit, maius erit aggregatũ ex a b & f, quàm ex c d & e. Cùm enim a b ſit maior e, abſcindã ex a b, g b æqualẽ e: ſimiliter quoq; quia c d eſt maior f, abſcindã ex c d, h d ęqualẽ f. Eritq; per hypotheſin a b ad c b, ſicut g b ad h d quare per, 19, ag reſiduũ ad c h reſiduũ: ſicut totũ a b ad totũ c d. Cùm ergo a g ſe habet ad c h, ſicut a b ad c d, ſed a b eſt maior c d, quare a g maior eſt c h: additis igitur utriq; duabus quãtitatibus g b & h d, erit per communẽ ſcientiam, aggregatum ex a b & h d maius aggregato ex c d & g b: & quia d h poſita eſt æqualis f, & g b, e: maius erit aggregatum ex a b & f, quàm aggregatum ex c d et e: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 25.* *Propoſitio 25.*

25 Si quatuor magnitudines proportionales fuerint, maxima earum & minima, reliquis maiores erunt.

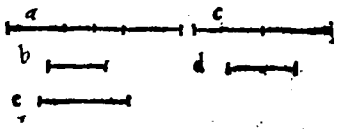
THEON ex Zamb. *Sint quatuor magnitudines proportionales α ζ, γ δ, ι ſ: ſicut α β ad γ δ, ſic ι ad ſ. Sit autem maxima earum α β, minima uerò ſ. Dico quòd ipſæ α β & ſ, ipſis γ δ & ι maiores ſunt. Ponatur, inquam (per tertiam primi) ipſi ι æqualis α κ, & ipſi ſ æqualis γ δ. Quoniam igitur eſt ſicut α β ad γ δ, ſic ι ad ſ: æqualis autem eſt ι ipſi α κ, & ipſi ſ æqualis γ δ: eſt igitur ſicut α β ad γ δ, ſic α κ ad γ δ, & quoniam eſt ſicut totum α β ad totum γ δ, ſic ablatum α κ ad ablatum γ δ: & reliquum igitur κ β (per 19 quinti) ad reliquum δ δ, erit ſicut totum α β ad totum γ δ. Maior autem eſt α β, quàm γ δ: maior igitur eſt κ β, ipſa δ δ. Et quoniam æqualis eſt α δ ipſi ι, & γ δ ipſi ſ: igitur α κ & ſ ſunt æquales ipſis γ δ ι. Et quoniam ſi inæqualibus æqualia addantur, omnia inæqualia fient (per quartã communem ſententiam:) cùm igitur κ δ & δ δ ſint inæquales, & κ β maior ſit, & ipſi quidem κ β addantur α κ & ſ: ipſi uerò δ δ addantur γ δ & ι, producentur α β & ſ maiores ipſis γ δ & ι. Si quatuor igitur magnitudines proportionales fuerint, maxima & minima earum, reliquis maiores erunt: quod demonſtrare oportebat.*

Nouem ſequentes propoſitiones, quas ad 25 adiecit Campanus, nihil in Zamberto eis reſpondens habent: nec plures 25 in uetuſtioribus Euclidis exẽplaribus reperiuntur: quare ex additione Campani eſſe uidentur.

SI fuerit quatuor quantitatũ proportio primæ ad ſecũdã maior quàm tertiæ ad quartã, erit cõuerſim è cõtrario ſecundæ ad primam minor quàm quartæ ad tertiam. 26

CAMPANVS. *Sit proportio a ad b, maior quàm c ad d, dico quòd erit è cõuerſo, modò contrario minor proportio b ad a, quàm d ad c. Si enim eſt eadẽ b ad a quæ eſt d ad c, erit è cõuerſo a ad b ut c ad d: ſed nõ eſt, immo maior. At uerò ſi eſt b ad a maior quàm d ad c, ſit e ad a, ut d ad c: eritq; ex duodecima, e ad a minor quàm b ad a: quare ex prima parte decimæ e eſt minor b. Ideoq; ex ſecunda parte 8, maior erit proportio a ad e, quàm a ad b: & quia per conuerſam proportionalitatẽ, a ad e, ſicut c ad d, erit ex duodecima proportio c ad d maior quàm a ad b, ſed erit minor, relinquitur ergo propoſitum. Poſſumus quoq; (ſi libet) aſtruere propoſitum oſtenſiuè: manifeſtum enim eſt ex prima parte decimæ, quòd illa quantitas, cuius ad b eſt eadem proportio quæ eſt c ad d, eſt minor a: eo quòd ponitur maior proportio a ad b quàm c ad d: illa ergo quãtitas ſit e, cùm igitur proportio e ad b ut c ad d: erit è conuerſo b ad e, ut d ad c. Conſtat autem ex ſecunda parte octauæ, quòd proportio b ad a, minor eſt quàm proportio b ad e. Itaque per duodecimam, proportio b ad a: eſt minor quàm d ad c: quod uoluimus.*

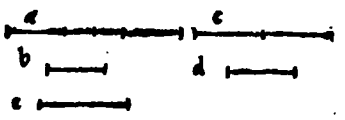

Si fuerit quatuor quantitatum maior proportio primæ ad ſecũdam quàm tertiæ ad quartã, erit permutatim maior proportio primæ ad tertiam quàm ſecundæ ad quartam. 27

CAMPANVS. *Sit hic quoque proportio a ad b maior, quàm c ad d: dico quòd erit permutatim maior proportio a ad c, quàm b ad d. Eadem enim non erit, quia tunc quoque eſſet permutatim a ad b, ſicut c ad d. Neque minor: nam ſi hoc ponatur, ſit itaque e ad c, ut b ad d: eritq; ex duodecima, maior proportio e ad c, quàm a ad c: quare ex prima parte decimæ, e eſt maior a. Itaque per primam partem octauæ, proportio e ad b, eſt maior quàm a ad b. Et quia poſitum eſt, ut ſit e ad c, ſicut b ad d: erit permutatim e ad b, ſicut c ad d: ex duodecima igitur, maior erit proportio c ad d, quàm a ad b, ſed poſitum erat oppoſitum, uerùm ergo eſt propoſitum.*

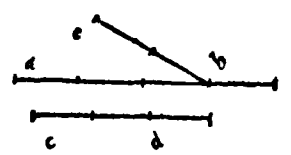
Oſtenſiue

Oſtenſiue quoque idem, quemadmodum in præmiſſa. Sumpta enim e ad b, ut c ad d: erit ex prima parte decimę, e minor a: quia ex prima parte octauæ, maior erit a ad c, quàm e ad c. Sed ex permutata proportionalitate, eſt e ad c, ut b ad d: igitur ex duodecima, a ad c eſt maior quàm b ad d: quod eſt propoſitum

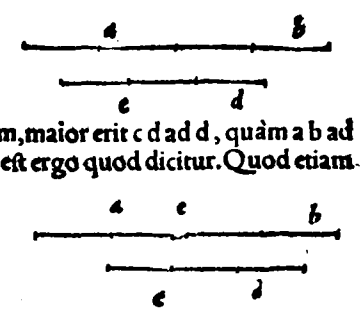
28 Si fuerint quatuor quantitates quarum primæ ad ſecundam ſit maior proportio quàm tertiæ ad quartam, erit quoque coniunctim maior propotio primæ & ſecundæ ad ſecundam quàm tertiæ & quartæ ad quartam.

CAMPANVS. Sit maior proportio a ad b, quàm c ad d: dico quòd maior erit totius a b ad d, quàm totius c d ad d: quia ipſa neque erit æqualis, neq; minor. Si enim æqualis, tunc erit diſiunctim a ad b ut c ad d. Si autem eſt minor, ſit e b ad b, ut c d ad d: eritq; ex duodecima, maior proportio e b ad b, quàm a b ad b, itaq; ex prima parte decimæ e b, eſt maior quàm a b: & per conceptionem, e maior quàm a, quare ex prima parte octauæ, maior eſt proportio e ad b, quàm a ad b: ſed e ad b eſt ut c ad d per diſiunctam proportionalitatem: eo quòd erat e b ad b, ut c d ad d: ergo per duodecimam c ad d, eſt maior quàm a ad b: hoc autem eſt contra hypotheſin. Idem etiam oſtenſiue. Cùm enim propoſitum ſit quòd maior ſit proportio a ad b, quàm c ad d: ſit proportio e ad b, ut c ad d: eritq; ex prima parte decimæ, e minor a. Ideoq; ex communi ſcientia, e b erit minor quàm a b: quare ex prima parte octauæ, maior erit proportio a b ad b, quàm e b ad b. At uerò proportio e b ad b, eſt per coniunctam proportionalitatem, ſicut c d ad d: poſitum enim eſt, ut ſit e ad b, tanquam c ad d: igitur ex duodecima, maior eſt a b ad b, quàm c d ad d: quod eſt propoſitum.

29 Si fuerint quatuor quantitates, quarum primæ & ſecundæ ad ſecundam ſit maior proportio quàm tertiæ & quartæ ad quartam, erit quoque diſiunctim proportio primæ ad ſecundam, maior quàm tertiæ ad quartam.

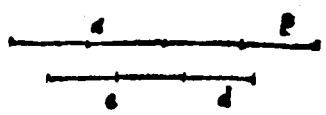
CAMPANVS. Sit proportio a b ad b, maior quàm c d ad d: dico quòd erit diſiunctim, proportio a ad b, maior quàm c ad d: alioqui erit æqualis uel minor. Quòd ſi æqualis, erit per coniunctam proportionalitatem a b ad b, ut c d ad d. Si autem minor, erit maior c ad d, quàm a ad b: ergo per præmiſſam, maior erit c d ad d, quàm a b ad b: quod eſt inconueniens, quia poſitum eſt quòd minor, uerum eſt ergo quod dicitur. Quod etiam oſtenſiuè aſtruemus, hoc modo. Ponemus enim ut proportio e b ad b, ſit tanquam proportio c d ad d: eritq; ex prima parte 10, e b minor quàm a b, quare ex communi ſcientia e eſt minor quàm a, minor igitur eſt ex prima parte 8, proportio e ad b, quàm ſit a ad b: ſed proportio e ad b, eſt ſicut c ad d, ex diſiuncta proportionalitate: itaque ex 12, proportio a ad b, eſt maior quàm ſit c ad d: quod eſt propoſitum.

30 Si fuerint quatuor quantitates, quarum primæ & ſecundæ ad ſecundam ſit maior proportio quàm tertię & quartę ad quartam, erit euerſim minor proportio primæ & ſecundæ ad primam quàm tertiæ & quartæ ad tertiam.

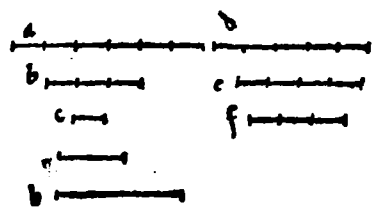
CAMPANVS. Sit maior proportio a b ad b, quàm c d ad d: dico quòd euerſim minor erit

proportio a b ad a, quàm c d ad d: erit enim diſiũctim ex præmiſſa, maior proportio a ad b, quàm c ad d. Itaq; per 26, erit è conuerſo minor b ad a, quàm d ad c: quare per ante præmiſſam, coniunctum minor erit b ad a, quàm c d ad c: quod eſt propoſitum.

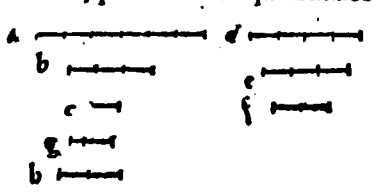
Si fuerint tres quantitates in uno ordine, itémque tres in alio, fueritq; primæ priorum ad ſecundam maior proportio, quàm primæ poſteriorum ad ſecundam, itemq; ſecundæ priorũ ad tertiam maior quàm ſecũdæ poſteriorũ ad tertiam: erit quoque primę priorũ ad tertiam maior proportio, quàm primæ poſteriorum ad tertiam. 21

CAMPANVS. Sint tres quantitates a, b, c, itemq; aliæ tres, d e f: ſitq; maior proportio a ad b, quàm d ad e. Itemq; maior b ad c, quàm e ad f: dico quòd maior erit proportio a ad c, quàm d ad f. Sit enim g ad c, ut e ad f: eritq; ex prima parte 10, g minor b: quare ex ſecũda parte 8, proportio a ad g, eſt maior quã a ad b, multo maior ergo eſt proportio a ad g, quàm d ad e: ſit itaq; h ad g, ut d ad e: eritq; ex prima parte 10, a maior h: quare ex prima parte 8, proportio a ad c maior eſt quàm proportio h ad c. At uerò proportio h ad c, eſt per æquam proportionalitatem, ſicut d ad f: eſt enim h ad g, ut d ad e, & g ad c, ut e ad f: igitur ex 12, proportio a ad c, eſt maior quàm d ad f: quare conſtat propoſitum.

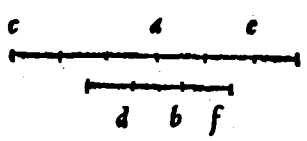
Si fuerint tres quãtitates in uno ordine, itemq; tres in alio, fueritq; proportio ſecundæ priorum ad tertiã maior quàm primæ poſteriorũ ad ſecundam, itemq; primæ priorum ad ſecundam maior quàm ſecundę poſteriorũ ad tertiam, erit maior proportio primæ priorũ ad tertiã quàm primæ poſteriorum ad tertiam. 22

CAMPANVS. Sint enim tres quãtitates in uno ordine, a, b, c: itẽq; tres in alio, d, e, f, quẽadmodũ in præmiſſa: ſitq; maior proportio b ad c, quàm d ad e: & maior a ad b, quã e ad f: dico quòd maior erit a ad c, quàm d ad f. Sit enim g ad c, ut d ad e: eritq; g minor b, per primã partẽ 10: quare maior erit proportio a ad g, quàm a ad b, per ſecundã partẽ 8: igitur multo maior eſt a ad g, quàm e ad f. Sit itaq; h ad g, ut e ad f: eritq; a maior h, ex prima parte 10, quare proportio a ad c, maior eſt quàm h ad c: ex prima parte 8. At uerò ex 23, proportio h ad c, eſt tanquam d ad f: eo quòd eſt g ad c, ut d ad e, & h ad g, ut e ad f: igitur ex 12 maior eſt proportio a ad c, quàm d ad f: quod eſt propoſitum.

Si fuerit proportio totius ad totum, maior quàm abſciſi ad abſciſum, erit reſidui ad reſiduum maior proportio, quàm totius ad totum. 23

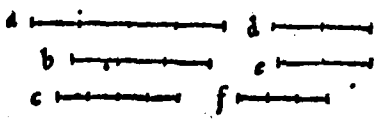
CAMPANVS. Sint duæ quantitates a & b, à quibus abſcindãtur c & d: et reſidua ſunt e et f: ſitq; maior proportio a ad b, quàm c ad d: dico quòd maior erit proportio e ad f, quàm a ad b: erit enim ex 27, permutatim maior proportio a ad c, quàm b ad d: quare ex 30, erit euerſim minor proportio a ad e, quàm b ad f: igitur rurſus ex 27, permutatim minor erit a ad b, quàm e ad f: quod eſt propoſitum.

Si quotlibet quantitates ad totidem alias comparentur, fueritq; cuiuſlibet precedentis ad ſuam relatiuã maior proportio quàm alicuius ſubſequentis ad ſuam, erit omnium pariter acceptarum ad omnes illas pariter acceptas maior proportio quàm alicuius ſubſequẽtiũ ad ſuam cõparem, aut 24

rem, aut etiam quàm omniũ pariter acceptarum ad omnes pariter acceptas, minor autem quàm primæ ad primam.

CAMPANVS. Sint tres quantitates a, b, c, relatæ ad totidẽ alias quæ ſint d e f, ſitq; maior proportio a ad d, quàm b ad e, & b ad e ſit maior quàm c ad f: dico quòd proportio a, b, c, pariter acceptarũ ad d, e, f, pariter acceptas, eſt maior quàm b ad e, uel maior quàm c ad f, & etiam maior quàm b & c pariter acceptarum ad e & f pariter acceptas: & ipſa eſt minor quàm a ad d. Cùm enim ſit a ad d maior quàm b ad e: erit permutatim a ad b maior quàm d ad e: & coniunctim a b ad b, maior quàm d e ad e: & iterum permutatim a b ad d e, maior quàm b ad e: quare per præmiſſam a ad d, eſt maior quàm a b ad d e. Eodemq; modo probatur maiorem eſſe b ad e, quàm b c ad e f: itaque maior proportio eſt a ad d, quàm b c ad e f: quare permutatim maior eſt a ad b c, quàm d ad e f: et coniunctim maior a b c ad b c, quàm d e f ad e f: & iterum permutatim maior a b c ad d e f, quàm c b ad e f: quare per præmiſſam, maior eſt a ad d, quàm a b c ad d e f: quod eſt propoſitum.

QVINTI LIBRI FINIS.

EVCLIDIS MEGARENSIS GRAECI PHILOSOPHI, GEOMETRICORVM ELEMENTORUM, *Liber ſextus.*

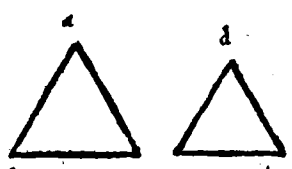
Euclid. ex Campano. *Diffinitiones.*

1 VPerficies ſimiles dicuntur, quarũ anguli unius angulis alterius æquales, lateraq; æquos angulos continentia proportionalia.

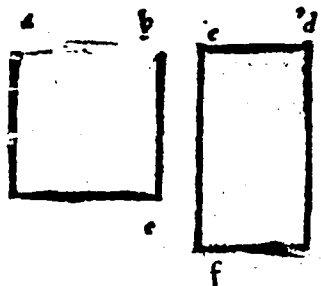
Superficies ſimbo

CAMPANVS. Vt ſit trigonus a b c fuerit æquiangulus trigono d e f, fueritq; angulus a æqualis angulo d, & angulus b æqualis angulo e, & proportio a b ad d e, ſicut a c ad d f, & b c ad e f, ipſi erunt ſimiles.

2 Superficies mutuorum laterũ, ſunt inter quarum latera, incontinua proportionalitas retranſitiuè habetur.

CAMPANVS. Vt ſi duorum quadrilaterorum a b c, d e f, proportio a b lateris primi ad d c latus ſecũdi fuerit, ſicut proportio e f lateris ſecundi ad b c latus primi, illa duo quadrilatera dicuntur mutuorum laterum, ſiue mutekeſia.

3 Linea dicitur diuidi ſecundũ proportionem habentem medium & duo extrema, quando eadẽ eſt proportio totius ad maiorem ſui ſectionem, quæ eſt maioris ad minorem.

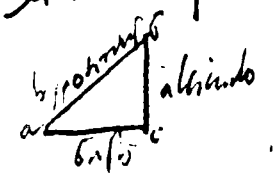
Euclid. ex Zamb. *Diffinitiones.*

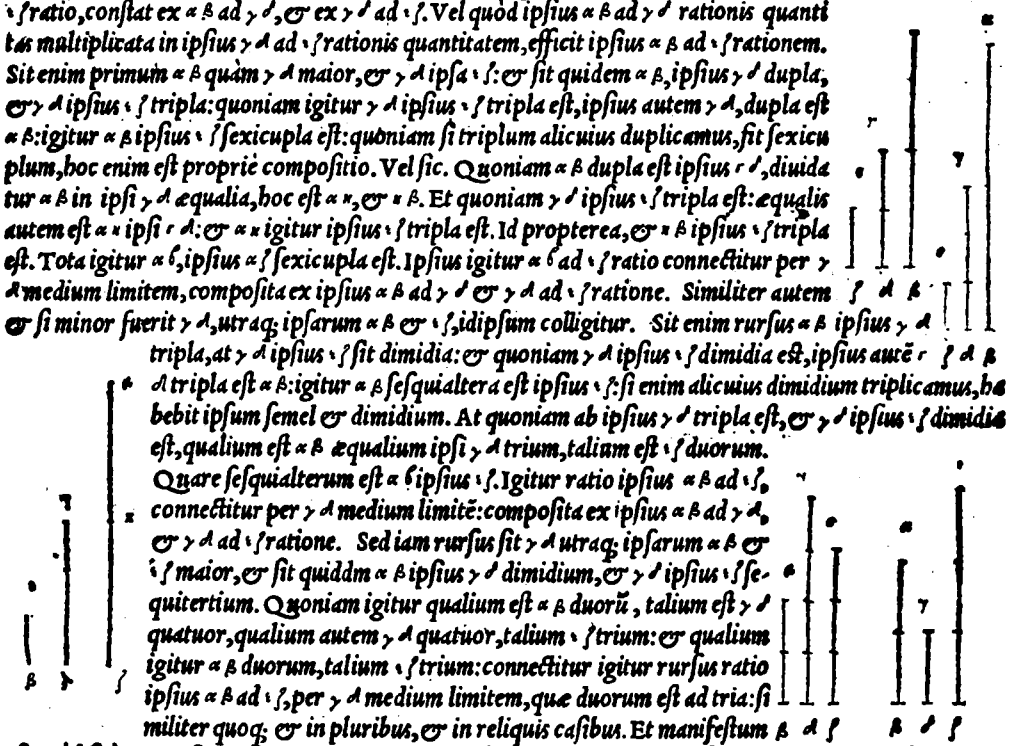
1 Imiles figuræ rectilineæ ſunt, quæ & angulos æquales habent *ad unum, & quæ circa angulos æquales ſunt latera proportionalia. 2 Reciprocæ autem figuræ ſunt, quãdo in utra

*Κατὰ μίαν, ſigillatim.

que figura antecedentes & conſequentes termini rationales fuerint. 3 Extrema & media ratione, recta linea diuidi dicitur, quando fuerit ſicut tota ad maius ſegmentum, ſic maius ad minus. 4 Altitudo uniuſcuiuſque figuræ, eſt à uertice ad baſin perpendicularis deducta. 5 Ratio ex duabus rationibus, aut ex pluribus conſtare dicitur, quando rationum quantitates multiplicatæ, aliquam efficiunt quantitatem.

THEON ex Zamb. *Sit enim α β ad γ δ rationem habens datam, ueluti duplã aut triplam aut quamlibet aliam, & γ δ ad ζ, eandem quoq; datam. Dico quòd ipſius α β & ζ ratio, conſtat ex α β ad γ δ, & ex γ δ ad ζ. Vel quòd ipſius α β ad γ δ rationis quantitas multiplicata in ipſius γ δ ad ζ rationis quantitatem, efficit ipſius α β ad ζ rationem. Sit enim primum α β quàm γ δ maior, & γ δ ipſa ζ: & ſit quidem α β, ipſius γ δ dupla, & γ δ ipſius ζ tripla: quoniam igitur γ δ ipſius ζ tripla eſt, ipſius autem γ δ, dupla eſt α β: igitur α β ipſius ζ ſexicupla eſt: quoniam ſi triplum alicuius duplicamus, fit ſexicuplum, hoc enim eſt propriè compoſitio. Vel ſic. Quoniam α β dupla eſt ipſius ε δ, diuidatur α β in ipſi γ δ æqualia, hoc eſt α η, & η β. Et quoniam γ δ ipſius ζ tripla eſt: æqualis autem eſt α η ipſi ε δ: & α η igitur ipſius ζ tripla eſt. Id propterea, & η β ipſius ζ tripla eſt. Tota igitur α β, ipſius α ζ ſexicupla eſt. Ipſius igitur α β ad ζ ratio connectitur per γ δ medium limitem, compoſita ex ipſius α β ad γ δ & γ δ ad ζ ratione. Similiter autem & ſi minor fuerit γ δ, utraq; ipſarum α β & ζ, idipſum colligitur. Sit enim rurſus α β ipſius γ δ tripla, at γ δ ipſius ζ ſit dimidia: & quoniam γ δ ipſius ζ dimidia eſt, ipſius autẽ ε δ α β δ tripla eſt α β: igitur α β ſeſquialtera eſt ipſius ζ: ſi enim alicuius dimidium triplicamus, habebit ipſum ſemel & dimidium. At quoniam ab ipſius γ δ tripla eſt, & γ δ ipſius ζ dimidia eſt, qualium eſt α β æqualium ipſi γ δ trium, taliam eſt ζ duorum. Quare ſeſquialterum eſt α ζ ipſius ζ. Igitur ratio ipſius α β ad ζ, connectitur per γ δ medium limitẽ: compoſita ex ipſius α β ad γ δ, & γ δ ad ζ ratione. Sed iam rurſus ſit γ δ utraq; ipſarum α β & ζ maior, & ſit quidem α β ipſius γ δ dimidium, & γ δ ipſius ζ ſeſquitertium. Quoniam igitur qualium eſt α β duorũ, talium eſt γ δ quatuor, qualium autem γ δ quatuor, talium ζ trium: & qualium igitur α β duorum, talium ζ trium: connectitur igitur rurſus ratio ipſius α β ad ζ, per γ δ medium limitem, quæ duorum eſt ad tria: ſimiliter quoq; & in pluribus, & in reliquis caſibus. Et manifeſtum eſt quòd ſi à compoſita ratione quæuis una compoſitarum auferatur, uno ſimplicium eiecto, reliqua compoſitarum aſſumetur.*

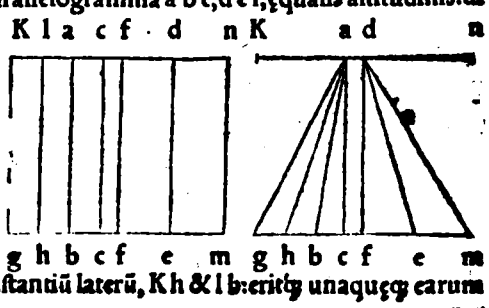

Euclid. ex Camp. Propoſitio 1.

I duarum rectilinearum ſuperficierum, æquidiſtantium laterum ſiue triangulorum, fuerit altitudo una, tanta erit alterutra earum ad alteram, quanta ſua baſis ad baſin alterius.

CAMPANVS. Sint duo parallelogramma a b c, d e f, æqualis altitudinis: dico eſſe proportionem eorum ſicut b c ad e f: ponam illa duo parallelogrãma ſuper lineam unã, quę ſit g m: eruntq; propter hoc quòd ſunt æqualis altitudinis, inter lineas æquidiſtãtes, quarũ ſit altera k n, deinde ex linea g m, ſumã g c multiplicẽ ſecũdũ quẽcũq; numerũ uoluero, ad b c, & diuidã eam in partes æquales b c, in pũctis h & b, à quibus & pũcto g, ducã æquidiſtãtes lineę a b, quæ ſunt g K & h l: & complebo ſuperficies æquidiſtantiũ laterũ, K h & l b: eritq; unaquęq; earum

per

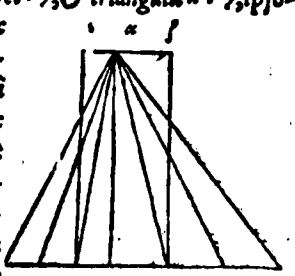
per 36 primi, æqualis a c: quare ſicut linea g c eſt multiplex lineæ b c ita ſuperficies c k, ſuperficiei a c. Si ſimiliter quoq; ad lineam e f, ſumam ex linea g m, lineam f m multiplicem ſecundum quemcunque numerum uoluero ad e f, & complebo ſuperficiem æquidiſtantium laterum ducta linea m n æquidiſtanter lineæ d e, eritq; ſuperficies n f ita multiplex ſuperficiei d f, ſicut linea m f lineę e f. Et quia per 36 primi ſi linea g c eſt maior linea f m, ſuperficies k c eſt maior ſuperficie f, & ſi minor, minor, & ſi æqualis, æqualis, erit per diffinitionem incontinuæ proportionalitatis, eadem proportio baſis b c ad baſin e f, quæ eſt ſuperficiei a c ad ſuperficiem d f, quod eſt propoſitum.

De triangulis unius altitudinis idem probabis & eodem modo per 38 primi, ductis lineis ab extremitatibus earum quas ad baſes ſumes multiplices, ad uertices triangulorum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 1. *Propoſitio* 1.

Triangula & parallelogramma, quæ ſub eadem ſunt altitudine, ad ſe inuicem ſunt ut baſes.

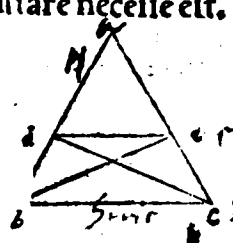
THEON ex Zamb. *Sint triangula quidem α ζ γ, & α ε δ, parallelogramma uerò ϛ γ, & γ ζ, ſub eadem altitudine exiſtentia perpendiculari ſcilicet ab α, in ζ δ, ducta. Dico quòd eſt ſicut ζ γ, baſis ad γ δ, baſin: ſic eſt α ζ γ, triangulum ad α γ δ, triangulũ, & ϛ γ, parallelogrammum ad γ ζ, parallelogrammũ. Producatur inquã (per 2 poſtulatũ) δ β, ex utraq; in ζ λ, ſigna, & ponatur (per 2 primi) ipſi quidem β γ, baſi, æquales, quotcunq; β κ, & ϛ θ, ipſi autem γ δ, baſi æquales quotcunq; δ ν, & κ λ. Conectanturq; α ν, α θ, α κ, & α λ. Et quoniam γ β, β κ, & ϛ θ, ſibijnuicem ſunt æquales, & triangula quoq; α θ ϛ, α κ ν, & α β γ, ſibijnuicem ſunt æqualia (per 38 primi) Quod multiplex igitur eſt θ γ, baſis, ipſius β ε, baſis, tam multiplex eſt & triangulũ α θ γ, trianguli α β γ. Id propterea, quàm multiplex eſt λ γ, baſis, ipſius δ γ, baſis, tam multiplex eſt & α λ γ, triangulũ, ipſius α δ γ, trianguli, & ſi æqualis eſt ϛ γ, baſis, ipſi α ε, baſi æquum eſt (per 38 primi) triangulũ α θ γ, triangulo α γ λ, & ſi baſis ϛ γ, excedit baſim γ λ, excedit & triangulũ α θ γ, triangulum α γ λ, & ſi minor, minus (per 6 diffinitionẽ quinti) Quatuor iam exiſtentibus magnitudinibus duabus quidẽ baſibus hoc eſt β γ, & γ δ, duobus autẽ triangulis hoc eſt α β γ, & α γ δ, ſumptæ ſunt æquè multiplices, ipſius quidem β γ, baſis, & ipſius α β γ, trianguli, baſis uidelicet ϛ γ, & triangulũ α ϛ γ, ipſorum autem γ δ, baſis & α ϛ ε, trianguli: alia quæuis æquè multiplicia, hoc eſt baſis ε λ, & triangulum α λ γ, & demonſtratum eſt quòd ſi excedit baſis ϛ γ, baſin γ λ, excedit quoq; & triangulum α ϛ γ, triangulum α λ γ, & ſi æqualis, æquale: et ſi minor, minus, Eſt igitur ſicut baſis ζ γ, ad baſin γ δ, ſic triangulum α ζ γ, ad triangulũ α γ δ (per ſextam diffinitionem quinti.) Et quoniam (per 41 primi) ipſius quidem triãguli α β γ, duplum eſt parallelogrammum ϛ γ, ipſius autem α γ δ, trianguli duplum eſt (per eandem) parallelogrammum ζ γ, partes autem eodem modo multiplicium (per 15 quinti) eandem habent rationem: eſt igitur ſicut triangulũ α β ε, ad triangulum α γ δ, ſic parallelogrammũ ϛ γ, ad parallelogrammũ γ ζ, Quoniã igitur patuit ſicut quidem baſis β γ, ad baſin γ δ, ſic triangulum α β γ ad triangulum α γ δ, ſicutq; triangulum α ζ ε, ad triangulum α γ δ, ſic parallelogrammum ϛ γ ad parallelogrammum ζ γ, et ſicut igitur (per 11 quinti) baſis β γ, ad baſin γ δ, ſic parallelogrammum ϛ γ, ad parallelogrammũ ζ γ. Trianguli igitur & parallelogramma ſub eadem altitudine exiſtentia, ad ſe inuicem ſunt ſicut baſes: quod demonſtrare oportebat.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 2.

Si linea recta duo trianguli latera ſecans, reliquo fuerit æquidiſtans, eam duo illa latera proportionaliter ſecare. Si uerò proportionaliter ſecet, eam reliquo lateri æquidiſtare neceſſe eſt.

CAMPANVS. Sit triangulus a b c, cuius duo latera a b & a c ſecet linea d e, æquidiſtanter tertio lateri quod eſt b c, dico quòd erit proportio a d ad d b ſicut a e ad e c, & ecõuerſo, ſi fuerit proportio a d ad d b ſicut a e ad e c, linea d e erit æquè diſtãs lineæ b c, protraham enim duas lineas e b & d c, eritq; per 37 primi, triãgulus e d b, æqualis triãgulo d e c, propter id quod ipſi ſunt ambo ſuper lineã d e, inter lineas æquidiſtantes, itaq; per ſecundam partẽ 7 quinti, proportio trianguli a d e ad utrunq; illorũ, erit una, ſed proportio eius, per præmiſſam ad triangulũ e d b, eſt ſicut lineæ a d ad lineã d b, & ad triãgulũ d e c, ſicut lineę a e ad lineã e c. Nã ipſe cũ utroq; illorũ eſt æqualis altitudinis, quare erit proportio a d ad d b, ſicut a e ad e c, quod eſt primũ. Et ſi hoc fuerit, erit per præmiſſã ipſius a d e ad utrũq; illorũ proportio una, quare per ſecundã partẽ 9 quinti, ipſi ſunt adinuicẽ æquales, & quia ipſi ſunt ſuper eandẽ baſin, uidelicet lineã d e, & ex eadem parte: erit per 39 primi,

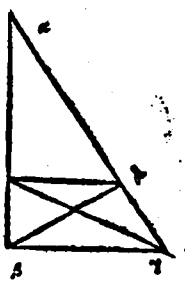

linea d e æquidistans lineæ b c: quod est secundum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 2.* *Propositio 2.*

Si trianguli ad unum laterũ ducta fuerit aliqua recta linea, parallelus proportionaliter secat ipsius trianguli latera: & si triãguli latera proportionaliter secta fuerint, ipsas sectiones connectens recta linea, parallelus ad reliquum erit ipsius trianguli latus.

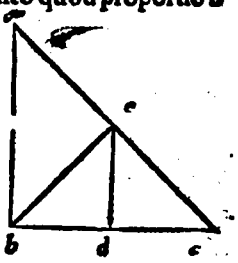
THEON *ex Zamb. Trianguli enim α β γ, parallelus ad latus β γ, agatur δ ε. Dico quòd est sicut β δ, ad δ α, sic est γ ε, ad ε α. Connectantur enim β ε, et γ δ, æquale igitur est (per 37 primi) triangulũ β δ ε, triangulo ε δ γ: in eadẽ enim sunt basi δ ε, & in eisdem parallelis δ ε, & β γ. Aliud autem quoddã triangulũ α δ ε, æqualia autẽ (per 7 quinti) ad idem eandẽ habẽt rationem. Est igitur sicut triangulũ β δ ε, ad triangulũ α δ ε, sic triangulũ γ δ ε, ad triangulum α δ ε. Sed sicut quidẽ triangulũ β δ ε, ad triangulũ α δ ε, sic est β δ, ad δ α, sub eadem nanq; altitudine perpendiculari, scilicet ab ε in α β, ducta cùm sint, ad seinuicẽ sunt sicut bases (per 1 sexti.) Ac propterea sicut triangulũ γ δ ε, ad triangulũ α δ ε, sic γ ε, ad ε α, & sicut igitur (per 11 quinti) β δ, ad δ α, sic γ ε, ad ε α. Sed iam ipsius α β γ trianguli, latera α β, & α γ, proportionaliter secentur, sicut β δ, ad δ α, sic γ ε, ad ε α, & connectatur δ ε. Dico quòd parallelus est δ ε, ipsi β γ. Eisdẽ nanq; dispositis, quoniã est sicut β δ, ad δ α, sic γ ε, ad ε α, sed sicut quidẽ β δ, ad δ α, sic triangulũ β δ ε, ad triãgulũ α δ ε, (per 1 sexti) sicut autẽ γ ε, ad ε α, sic triangulũ γ δ ε, ad triangulũ α δ ε, (per eandẽ) & sicus igitur (per 11 quinti) triangulũ β δ ε, ad triangulũ α δ ε, sic triangulum γ δ ε, ad triangulũ α δ ε. Vtrũq; igitur ipsorũ β δ ε, & γ δ ε, triangulorũ, ad α δ ε, eandem habet rationem (per 9 quinti.) Aequale igitur (per eandem) est triangulũ β δ ε, triangulo γ δ ε, & in eadem sunt basi δ ε, æqualia autem triãgula & in eadem basi existentia, etiam in eisdem sunt parallelis (per 39 primi) parallelus igitur est δ ε, ipsi β γ. Si trianguli ad unum latus igitur acta fuerit parallelus aliqua recta linea, proportionaliter secat trianguli latera: & si trianguli latera proportionaliter secta fuerint, ipsas sectiones coniungens recta linea, parallelus erit ad reliquum trianguli latus: quod demonstrasse oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propositio 3.*

Si ab aliquo angulorum triãguli linea recta ad basin ducta, angulum illum per æqualia secet, duas partes ipsius basis reliquis eiusdem trianguli lateribus proportionales esse. Si uerò duæ partes basis quas linea ab angulo ducta distinguit, reliquis trianguli lateribus proportionales fuerint, lineam illam angulum per æqualia diuidere necessariò comprobatur.

CAMP. Sit trigonus a b c, cuius angulum a diuidat linea a d per æqualia, dico quòd proportio b d ad d c, est sicut b a ad a c, & econuerso: protrahã enim b e, æquidistantem a d, & producam c a, quousq; concurrat cum b e, in puncto e, eritq; per primam partem 29 primi, angulus e b c, æqualis angulo b a d: & per secũdam partem eiusdem, angulus c, angulo d a c: quare angulus e, est æqualis angulo e b a, ergo per sextam primi, e a est æqualis a b: & ideo per primam partem septimi quinti, proportio e a ad a c, est sicut b a ad a c: sed per præmissam, e a, ad a c, est sicut b d ad d c. ergo b a ad a c, sicut b d ad d c, quod est primum. Secunda pars quæ est conuersa primæ partis, probabitur conuerso modo. Manente enim eadem dispositione, si fuerit proportio b a ad a c, sicut b d ad d c, quia per præmissam e a ad a c est sicut b d ad d c, erit eadem proportio e a ad a c, quæ est b a ad a c, ergo primam partem 9 quinti e a & a b sunt æquales. quare per 5 primi duo anguli e & e b a, sunt æquales: igitur per primam & secũdam partem 29 primi, angulus b a d, est æqualis angulo d a c: quod est secundum.

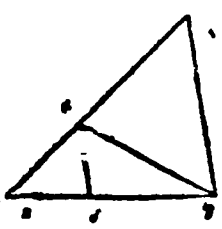
Euclid. ex Zamb. *Theorema 3.* *Propositio 3.*

Si trianguli angulus bifariàm secetur, dispescens autem angulum recta linea secuerit & basin basis segmenta, eandem habebunt rationẽ reliquis ipsius trianguli lateribus: & si basis segmenta eandem habuerint rationem reliquis ipsius triãguli lateribus, à uertice ad sectionẽ coniuncta

iuncta

iuncta recta linea bifariàm diſpeſcit ipſius trianguli angulum.

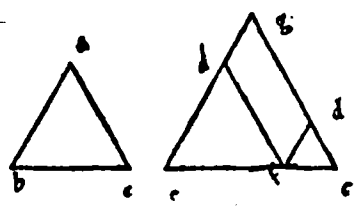
THEON ex Zãb. *Sit triangulũ α ϐ γ, ſecetuŕq; (per 9 primi) angulus β α γ, bifariàm per rectam lineam α δ. Dico quòd eſt ſicut ϐ δ, ad γ δ, ſic eſt β α, ad α γ. Excitetur enim (per 31 primi) per γ, ipſi δ α, parallelus γ ζ, & extenſa ϐ α, ei concurrat in ζ, & quoniam in parallelos α δ & ζ γ, recta linea α γ, cecidit, angulus igitur α γ ζ, (per 29 primi,) æqualis eſt angulo γ α δ. Sed angulo γ α δ, is qui eſt ſub β α δ, ſupponitur æqualis, & angulus igitur β α δ, ei qui ſub α γ ζ, eſt angulo, eſt æqualis. Rurſus quoniam in parallelos α δ, & ζ γ, recta linea cecidit ϐ α ζ, (per 28 primi) angulus exterior β α δ, æqualis eſt angulo interiori α ζ γ: oſtenſum autẽ eſt quòd angulus α γ ζ, angulo ϐ α δ, eſt æqualis, & angulus α γ ζ igitur, angulo α ζ γ, eſt æqualis, quare & latus α ζ, lateri α γ, (per 6 primi) eſt æquale. Et quoniam trianguli β γ ζ, ad unum latus ζ γ, parallelus acta eſt α δ, proportionalis igitur eſt (per 2 ſexti,) & (per 11 quinti) ſicut β δ, ad δ ζ, ſic β α, ad α ζ. Aequalis autem eſt, α ζ, ipſi α γ. eſt igitur ſicut β δ, ad δ γ, ſic β α ad α γ. Sed eſto ſicut ϐ δ, ad δ γ. ſic β α, ad α γ, & connectatur α δ. Dico quòd bifariàm ſecatur angulus β α γ, per rectam lineam α δ. Eiſdem nanq; diſpoſitis, quoniam eſt ſicut β δ, ad δ γ, ſic eſt β α, ad α ζ, ſed ſicut ζ δ ϐ, ad δ γ, ſic ϐ α, ad α ζ, (per ſecundã ſexti,) trianguli enim β γ ζ, ad unum latus ζ γ, acta eſt parallelus α δ, & ſicut igitur β α, ad α γ, ſic β α, ad α ζ, (per 9 quinti,) æqualis igitur eſt α γ, ipſi α ζ, quare & angulus qui ſub α ζ γ, (per quintam primi,) ei qui eſt ſub α ζ ζ, eſt æqualis. Sed qui eſt ſub α ζ ζ, (per 29 primi) exteriori qui eſt ſub α β δ, eſt æqualis, angulus autem α γ ζ, ei qui uiciſſim eſt ſub ζ α δ, angulo eſt æqualis: igitur ϐ α δ, æqualis eſt angulo γ α δ. Angulus igitur β α γ, bifariàm diſcinditur ſub α δ, recta linea. Si trianguli angulus igitur bifariàm ſecetur, eum autẽ diſpeſcens recta linea ſecuerit & baſin: baſis ſegmenta eandem habebunt rationem reliquis trianguli lateribus, & ſi baſis ſegmenta eandem habuerint rationem reliquis trianguli lateribus, à uertice ad baſin cõiuncta recta linea bifariàm ſecat ipſius trianguli angulum: quod erat demonſtrandum.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 4.

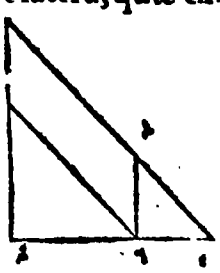
4 MNium duorum triangulorũ, quorũ anguli uni ſus angulis alterius ſunt æquales, latera æquos angulos continentia ſunt proportionalia.

CAMPANVS. Sint duo trianguli a b c, d e f æquianguli: ſitq; angulus a æqualis angulo d: & angulus b, angulo e: & angulus c angulo f: dico quòd proportio d e ad a b, & d f ad a c: eſt ſicut e f ad b c: ponam enim ambos triangulos ſuper lineam unam quæ ſit e c, ita quòd duo anguli unius qui erunt ſuper hanc lineam, ſint æquales duobus alterius, qui erunt ſuper eandem: non quidem medius medio aut extremus extremo: ſed medius unius, extremo alterius: & ponam duos eorum medios angulos in eodem puncto coire, ſitq; a f c, ipſe idem triangulus qui erat a b c: & quia angulus a f c eſt æqualis angulo e, & angulus d f e angulo c per hypotheſin: erit per primã partem 28 primi, linea a f æquidiſtans d e, & d f æquidiſtans a c: complebo igitur ſuperficiem æquidiſtantium laterum, quæ ſit g f: eritq; per 34 primi, g a æqualis d f, & g d æqualis a f. Quia ergo per ſecundam huius g a ad a c, ſicut e f ad f c, & per eandem e f ad f c ſicut e d ad d g: erit per 7 quinti d f ad a c: & per eandem e d ad f a, ſicut e f ad f c: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 3. Propoſitio 4.

4 Aequiangulorum triangulorum proportionalia ſunt latera, quæ circum æquales angulos, & ſimilis ſunt rationis quæ æqualibus angulis latera ſubtenduntur.

THEON ex Zamb. *Sint triangula æquiangula α ϐ γ & δ ζ ε, æquum habentia angulum qui ſub α ϐ γ ei qui ſub δ ζ ε eſt angulo, & angulum qui ſub β α γ ei qui ſub γ δ ε, & inſuper angulum qui ſub α γ β ei qui ſub δ ε ζ. Dico quòd triangulorum α β γ & δ ζ ε latera ſunt proportionalia, quæ circum æquales ſunt angulos: eiuſdemq; rationis, quæ æqualibus angulis latera ſubtenduntur. Ducatur enim in rectam lineam β γ, ipſi ζ ε. Et quoniam anguli α ϐ γ & α γ β duobus rectis ſunt minores (per decimamſeptimam primi)*

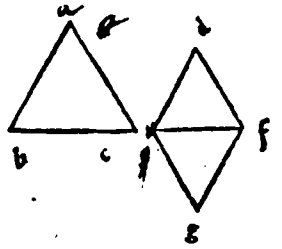
æquales

æqualis autem eſt angulus α γ ζ, eĩ qui eſt ſub δ α γ angulo: anguli igitur α ζ γ & δ ι γ, duobus rectis ſunt mĩ nores. Igitur β α & ι δ productæ, in congreſſum ueniunt. Congrediãtur, conueniantq; in ſ: & quoniã per hypotheſin angulus δ γ ι, angulo α β γ eſt æqualis: parallelus eſt (per 28 primi) β ſ ipſi γ δ. Rurſus quoniã per hypotheſin, angulus α γ β æqualis eſt angulo δ ι γ: parallelus eſt, per 23 primi, α γ ipſi ſ ι, Parallelogrãmum igitur eſt, ſ α δ γ. Aequalis igitur eſt ſ α, ipſi δ γ, & α γ ipſi ſ δ. Et quoniã per 2 ſexti, triãguli β ſ ι ad latus unũ ſ ι parallelus acta eſt α γ: eſt igitur ſicut β α ad α ſ, ſic β γ ad γ ι. Aequalis autẽ eſt α ſ ipſi γ δ. Sicut igitur, per 11 quinti, β α ad γ δ, ſic β γ ad γ ι: & uiciſſim, per 16 quinti, ſicut α β ad β γ, ſic δ γ ad γ ι. Rurſus quoniam parallelus eſt γ δ ipſi ζ ſ: eſt igitur, per 2 ſexti, ſicut β γ ad γ ι, ſic ſ δ ad δ ι. Aequalis autem eſt ſ δ ipſi α γ. Sicut igitur β γ ad γ ι, ſic α γ ad δ ι: uiciſſim igitur, per 16 quinti, ſicut β γ ad γ α, ſic γ ι ad ι δ. Quoniam igitur demonſtratum eſt, quòd ſicut α β ad β γ, ſic δ γ ad γ ι: ſicut autem ζ γ ad γ α: ſic γ ι ad ι δ: ex æquali igitur, per 22 quinti, ſicut β α ad α γ, ſic γ δ ad δ ι. Proinde æquiangulorum triangulorũ proportionalia ſunt, quæ circum æquales angulos ſunt latera, eiuſdemq; rationis, quæ æqualibus angulis latera ſubtenduntur: quod fuit demonſtrandum. *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 5.*

Mnium duorum triangulorũ, quorum cũctorum laterum ſeſe reſpicientium eſt proportio una, anguli lateribus proportionalibus contenti, æqui ſibĩnuicem eſſe probantur. 5

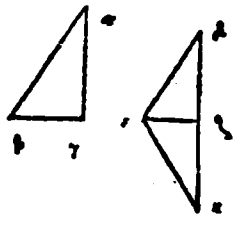
Campanvs. Hæc eſt conuerſa prioris. Nec fecit ex ea & præmiſſa unam concluſionem, ſicut fecit in 2 & 3 huius: quia nec eadem figuratione, nec eiſdem mediis demonſtratur, quibus præcedens. Sint itaq; duo triangulia b c, d e f, ſitq; proportio a b ad d e, & a c ad d f, ſicut b c ad e f, dico quòd angulus a, eſt æqualis ãgulo d, & angulus b angulo e, & angulus c angulo f. Conſtituã ſuper lineam e f, in oppoſita parte trianguli d e f, angulum f e g æqualem angulo b, & angulum e f g æqualẽ angulo c, eritq; per 32 primi, angulus g, æqualis angulo a: ergo per præmiſſam, proportio a b ad e g, & a c ad f g, ſicut b c ad e f, quare a b ad d e, ſicut ad e g, & a c ad d f, ſicut ad f g, igitur per ſecũdam partem 9 quinti, d e, eſt æqualis e g, & per eandem d f, æqualis f g, quare per 8 primi, duo triangulia d e f, & g e f, ſunt æquianguli, quia ergo triangulus g e f, eſt etiam æquiangulus triangulo a b c, conſtat propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 5.* *Propoſitio 5.*

Si duo triangula, latera proportionalia habuerint, æquiangula erunt triangula, & æquales habebunt angulos, ſub quibus eiuſdem rationis latera ſubtenduntur. 5

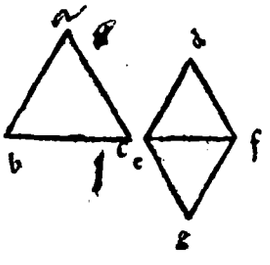
THEON *ex Zamb. Sint bina triangula α ζ γ & δ ι ſ, latera proportionalia habentia: ſicut α β ad ζ γ, ſic δ ι ad ι ſ: ſicutq; β γ ad α, ſic ι ſ ad δ ſ. Et præterea ſicut β α ad α γ, ſic ι δ ad δ ſ. Dico quòd æquiangulũ eſt α β γ triangulum, triangulo δ ι ſ: æqualesq; habebũt angulos, ſub quibus eiuſdem rationis latera ſubtenduntur: hoc eſt, angulum α β γ angulo δ ι ſ: & angulum β γ α angulo ι ſ δ, & inſuper angulum ζ α γ, angulo ι δ ſ. Conſtituatur per 23 primi, enim ad rectam lineam ι, ad ſignaq; in ea ι ſ, angulo quidem α β γ æqualis angulus ſ ι ϰ, angulo autẽ α γ ζ æqualis qui eſt ſub ι ſ ϰ. Reliquus igitur angulus qui ſub ζ α γ, reliquo quĩ ſub ι ϰ ſ eſt æqualis: æquiangulum igitur eſt triangulum α β γ, triangulo ſ ι ϰ. Triangulorũ igitur α β γ & ι ϰ ſ proportionalia ſunt latera, quæ circum æquales ſunt angulos, per 4 ſexti, eiuſdemq; triangulis latera ſubtẽduntur. Eſt igitur ſicut α β ad β γ, ſ c ι ad ι ſ. Sed ſicut α β, ad β γ, ſic ſupponitur δ ι ad ι ſ. Igitur ſicut δ ι ad ι ſ, ſic ϰ ι ad ι ſ, utrũq; igitur ipſorũ δ ι & ϰ ι, ad ι ſ eandẽ habet rationẽ. Aequalis igitur, p 9 quinti, eſt δ ι, ipſi ι ſ. Id propterea & δ ſ, ipſi ſ ϰ eſt æqualis. Quoniã igitur æqualis eſt δ ι ipſi ι ϰ, cõmunis autẽ ι ſ, duæ igitur δ ι & ι ſ duabus ϰ ι & ι ſ ſunt æquales, & baſis δ ſ baſi ſ ι eſt æqualis. Angulus igitur δ ι ſ, p 8 primi, angulo ϰ ι ſ eſt æqualis, & triangulum δ ι ſ (per 4 primi) triangulo ϰ ι ſ eſt æquale, & reliqui anguli reliquis angulis æquales erunt, ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur. Aequalis igitur eſt angulus δ ſ ι angulo ϰ ſ ι, & angulus ι δ ſ angulo ι ϰ ſ. Et quoniam angulus ſ ι δ angulo ϰ ſ ι eſt æqualis, ſed angulus ϰ ι ſ angulo α ζ γ: & angulus α β γ igitur ei qui ſub ſ ι δ angulo eſt æqualis. Id propterea & angulus α β γ angulo δ ſ ι eſt æqualis: & inſuper angulus qui ad α & qui ad δ. Aequiangulum igitur eſt triangulum α γ ζ, triangulo δ ι ſ. Si bina triangula igitur, latera proportionalia habuerint, æquiangula erunt triangula, & æquales habebunt angulos, ſub quibus eiuſdẽ rationis latera ſubtẽduntur; quod erat demonſtrandum.*

Euclid.ex Camp. Propoſitio 6.

6 OMnes duo triãguli, quorum unus angulus unius uni angulo alterius æqualis, lateraq; illos duos æquos angulos continentia proportionalia, ſunt inter ſe inuicem æquianguli.

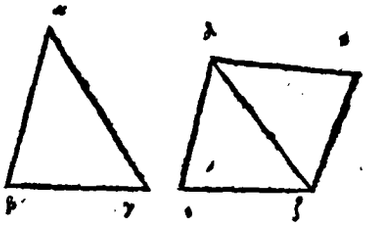
CAMPANVS. Mancat prior diſpoſitio, & ſit ſolũ angulus b, æqualis angulo d e f, & proportio a b ad d e, ſicut b c ad e f: dico adhuc duos triangulos a b c, d e f eſſe æquiangulos. Cùm ſit prima per 4 huius propter hypotheſes præmiſſæ concluſionis, a b ad d e g, ſicut b c ad e f: erit a b ad d e, ſicut a b ad e g: quare per ſecundam partem nonæ quinti d e, eſt æqualis e g. Quia ergo duo latera d e & e f trigoni d e f ſunt æqualia duobus lateribus e g & e f trigoni g e f, & angulus e unius angulo e alterius, quia uterq; eſt æqualis angulo b: ipſi erunt per quartam primi, æquianguli: & quia e g f eſt etiam æquiangulus a b c, patet propoſitum.

Euclid.ex Zamb. Theorema 6. Propoſitio 6.

6 Si bina triangula unum angulũ uni angulo æqualem habuerint, & circũ æquales angulos latera proportionalia, æquiangula erũt triãgula, & æquales habebũt angulos, ſub quibus eiuſdẽ rationis latera ſubtẽdũtur.

THEON ex Zamb. *Sint bina triangula α β γ, & δ ε ζ, unum angulum qui ſub ζ α γ, uni angulo qui ſub ε δ ζ, æqualem habentia, & quæ circum æquales angulos latera proportionalia, ſicut β α, ad α γ, ſic ε δ, ad δ ζ. Dico q; triangulum α β γ, æquiangulũ eſt ipſi triangulo δ ε ζ, & æqualem habebit angulum α β γ, angulo δ ε ζ, & angulum α γ β, angulo δ ζ ε. Conſtituatur enim (per 23 primi,) ad rectã lineam δ ζ, ad ſignaq; in ea δ ζ, utriq; ipſorum β α γ & ε δ ζ, æqualis angulus ζ δ η, angulo autem α γ β, æqualis angulus δ ζ η, reliquus igitur angulus qui ad β, reliquo angulo qui ad η eſt æqualis.*

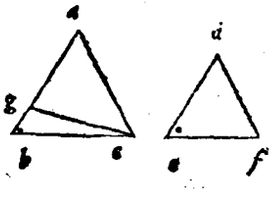

Æquiangulum igitur eſt triangulum α β γ, triangulo δ η ζ. Proportionaliter igitur eſt, ſicut β α, ad α γ, ſic η δ, ad δ ζ, (per 4 ſexti.) Receptum autem eſt, quòd ſicut β α, ad α γ, ſic ε δ, ad δ ζ, & ſicut igitur (per 11 quinti) ε δ, ad δ ζ, ſic η δ, ad δ ζ. Æqualis igitur eſt (per 9 quinti) ε δ, ipſi δ η. Et communis δ ζ. Duæ iam ε δ, & δ ζ, duabus η δ, & δ ζ, ſunt æquales, & angulus ε δ ζ, (per hypotheſin) angulo η δ ζ, eſt æqualis. Baſis igitur ε ζ, (per 4 primi) baſi η ζ eſt æqualis, & triangulum δ ε ζ, (per eandem) triangulo η δ ζ eſt æquale, & reliqui anguli reliquis angulis æquales erunt alter alteri, ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur. Æqualis igitur eſt angulus δ ζ η, angulo δ ζ ε, & qui ad η, ei qui ad ε. Sed angulus qui ſub δ ζ η, ei qui ſub α γ β, eſt æqualis, & angulus α γ β, igitur ei qui ſub δ ζ ε, eſt æqualis. Receptum autem eſt, quòd angulus ζ α γ, ei qui ſub ε δ ζ eſt, angulo æqualis eſt, & reliquus igitur qui ad ζ, reliquo qui ad ε, eſt æqualis, æquiãgulum igitur eſt triangulum α β γ, triangulo δ ε ζ. Si bina triangula igitur unum angulũ uni angulo æqualem habuerint, circum uerò æquales angulos latera proportionalia: æquiangula erunt ipſa triãgula, & æquales habebunt angulos, ſub quibus eiuſdem rationis latera ſubtenduntur: quod demonſtraſſe oportuit.

Euclid.ex Camp. Propoſitio 7.

7 SI fuerint duo triãguli, quorum unus angulus unius uni angulo alterius æqualis, duoq; ſuorũ reliquorũ angulorum lateribus proportionalibus cõtenti, duorũ uerò demum reliquorũ uterq; aut neuter recto ãgulo minor, neceſſe eſt illos duos triangulos omnibus ſuis angulis inter ſe inuicem æquiangulos eſſe.

CAMPANVS. Sint duo triãguli a b c, d e f, ſitq; angulus a, æqualis angulo d, & proportio a c ad d f, ſicut c b ad f e, & uterq; duorum angulorum b & e, aut neuter, ſit minor recto, dico eos eſſe æquiãgulos. Si enim angulus c unius, eſt æqualis angulo f alterius, patet propoſitũ per præmiſſam. Sin autẽ, ſit c maior, fiatq; angulus a c g, æqualis eidẽ, eritq; per 32 primi, triangulus a g c, æquiangulus triangulo d e f, quare per quartã huius, proportio a c, ad f: ſicut

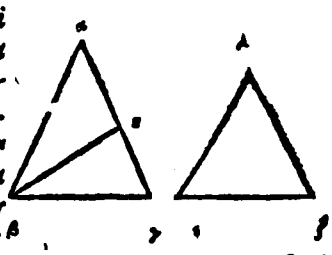

ſicut g c, ad d f, ſed ſic fuit b c ad e f, ergo per nonam quinti, g c & b c, ſunt æquales, ergo per quintam primi angulus b, eſt æqualis angulo b g c. Si ergo neuter duorum angulorum b & e fuerit minor recto: accidet duos angulos unius trianguli non eſſe minores duobus rectis, quod eſſe non poteſt per 17 primi. Quòd ſi uterque fuerit minor recto, erit angulus a g c maior recto per 13 primi: quare & angulus e ſibi æqualis, eſt etiam recto maior, quod eſt contra hypotheſin: quare deſtructo oppoſito remanet propoſitum. Oportet autem utrũq; angulorum reliquorum, aut neutrum, eſſe minorem recto: poſſibile enim eſt in eodem triangulo, ut in triangulo a b c, lineam g c eſſe æqualem b c: & ideo erit a c ad utramq; earum una proportio per 7 quinti. Nec tamen erunt triangulia g c & a b c æquianguli, quamuis unus angulus unius ſit æqualis uni angulo alterius, imò idem ut angulus a: & proportio lineæ a c prout eſt latus magni ad g c prout eſt latus parui: ſicut b c latus magni ad g c latus parui: utraq; enim æqualis, & hoc eſt, propter hoc quod angulus g minoris, eſt maior recto: & angulus b minoris minor. Nam in omni triãgulo duum æqualium laterum uterq; angulorum qui ſunt ad baſin, eſt minor recto.

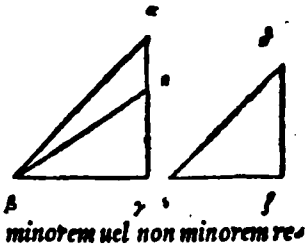
Euclid. ex Camp. *Theorema 7.* *Propoſitio 7.*

Si bina triangula unum angulum uni angulo æqualem habuerint, circum autem alios angulos latera proportionalia, reliquorum uerò utrunque ſimul aut minorem aut non minorem recto, æquiangula erunt triangula, & æquales habebunt angulos, circum quos proportionalia ſunt latera. 9

THEON ex Zamb. *Sint bina triangula α β γ & δ ε ζ, unum angulum uni angulo æqualem habentia, eum ſcilicet qui ſub β α γ ei qui eſt ſub ε δ ζ. Circum autem alios angulos α β γ & δ ε ζ, latera proportionalia ſicut α β ad β γ, ſic δ ε ad ε ζ. Reliquorum uerò qui ad γ, ζ, primo utrunq; ſimul maiorem recto. Dico quòd æquiangulum eſt α β γ triangulum, ipſi δ ε ζ triangulo: & æqualis erit angulus α β γ, angulo δ ε ζ: & reliquus qui ad γ, reliquo qui ad ζ. Si enim inæqualis eſt angulus α β γ, ei qui ſub δ ε ζ eſt angulo, alter eorũ maior eſt: ſit maior angulus α β γ, & conſtituatur (per 23 primi) ad α β rectam lineam, ad ſignumq; in ea β, ipſi δ ε ζ angulo æqualis angulus α β η. Et quoniam æqualis eſt angulus qui ad α ei qui eſt ad δ, & angulus α β η ei qui ſub δ ε ζ: reliquus igitur angulus α η β reliquo angulo δ ζ ε eſt æqualis. Aequiangulum igitur eſt triangulum α β η, triangulo δ ε ζ. Eſt igitur* (per 4 ſexti) *ſicut α ζ ad ζ η, ſic δ ε ad ε ζ. Sicut q; δ ε ad ε ζ * recipitur, ſic α β ad β γ. Et ſicut igitur* (per 11 quinti) *α β ad β γ, ſic α β ad β η. Igitur* (per 9 quinti) *α β, ad utrunq; ipſorũ β γ & ζ η, eandem habet rationem, æqualis igitur eſt β γ ipſi ζ η. Quare per quintam primi, & angulus qui ad ζ η γ, angulo qui ſub β η γ eſt æqualis: ſed minor recto ſubijciatur angulus qui ad γ: minor igitur recto eſt angulus qui ſub ζ η γ. Quare* (per 13 primi) *& * altrinſecus ipſi angulus α η β, maior eſt recto: & oſtẽſum eſt quòd æqualis eſt ei qui ad ζ: & qui ad ζ igitur, maior eſt recto. Subijcitur autem minor recto, quod eſt abſurdum. Igitur inæqualis minimè eſt angulus α β γ, angulo δ ε ζ. Aequalis autem eſt & qui ad α ſignũ ei qui ad δ: & reliquus qui ad γ igitur, reliquo qui ad ζ eſt æqualis. Aequianguluin igitur eſt triangulũ α β γ, triangulo δ ε ζ. Sed rurſus ſupponatur uterq; eorum qui ad γ ζ, non minor recto. Dico rurſus quòd & ſic eſt æquiangulum triangulum α β γ, triangulo δ ε ζ. Eiſdem nempè diſpoſitis, ſimiliter demonſtrabimus quòd æqualis eſt β γ, ipſi β η: quare & angulis qui ad γ, ei qui ſub β η γ eſt æqualis.*

At non minor recto eſt angulus qui ad γ: neq; igitur minor recto eſt angulus qui eſt ſub β η γ. Trianguli igitur β η γ (per 17 primi) duo anguli duobus rectis non ſunt minores, quod eſt impoßibile. Non igitur rurſus inæqualis eſt angulus α β γ, angulo δ ε ζ, æqualis igitur: eſt autem angulus qui ad α, ei qui ad δ æqualis. Reliquus igitur qui ad γ, reliquo qui ad ζ eſt æqualis. Aequianguluin igitur eſt triangulum α β γ, triangulo δ ε ζ. Si bina igitur triangula unum angulum uni angulo æqualem habuerint, circum autem alios angulos latera proportionalia, reliquorũ uerò utrunq; ſimul uel minorem uel non minorem recto: æquiangula erunt triangula, & æquales habebunt angulos, circum quos proportionalia ſunt latera: quod oportuit demonſtraſſe. *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 8.*

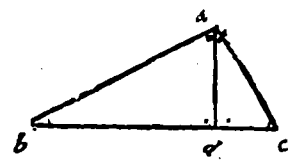
Si ab orthogonij angulo recto, ad baſin linea perpendicularis ducatur, fient duo trianguli partiales toti triangulo & ſibijnuicem ſimiles, 8

CORRE-

CORRELARIVM.

Vnde etiam manifestum est, quia in omni triangulo rectangulo, si ab eius angulo recto ad basin perpendicularis ducatur, erit ipsa perpēdicularis inter duas sectiones ipsius basis proportionalis: itemq; utrūq; latus inter totam basin atq; sibi conterminalem basis portionem.

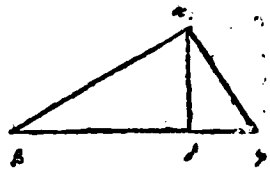
CAMPANVS. Sit trigonus a b c, orthogonus, eiusq; angulus a, rectus, à quo ducatur a d perpendicularis ad basin, dico quòd uterque duorum triangulorum partium, qui sunt a b d, a d c, similis est totali triangulo a b c, & unus eorum alteri: est enim uterque ipsorum æquiangulus totali per 32 primi, eo quòd uterque est orthogonius & in uno angulo communicat cum totali, quare & sibi inuicem sunt æquianguli, ita quòd angulus b est æqualis angulo d a c, & angulus b a d angulo c, & duo anguli qui sunt ad d, sibi inuicem, & angulo a totali æquales, quare per 4 huius, latera æquos eorum angulos respicientia, sunt proportionalia: ergo per diffinitionem sunt similes, quod est propositum. Vtrunq; correlarium ex his euidenter apparet.

Euclid. ex Zamb. Theorema 8. Propositio 8.

Si in triangulo rectangulo ab angulo recto in basin perpendicularis agatur, quę ad perpendiculare triangula, similia sunt toti & adinuicem.

THEON ex Zamb. *Sit triangulū rectangulū α β γ, rectum habens eum qui sub β α γ, angulū, & exci tetur (per 12 primi) ab α in β γ, perpendicularis α δ. Dico quòd simile est utrunq; ipsorum α β δ, & α δ γ triangulorū, toti α β γ, & insuper adinuicē. Quoniā enim (per 4 postulatū) æqualis est angulus β α γ, angulo α δ β, rectus enim uterque est, cōmunis autē est ipsorū duorū triangulorū α β γ, & α β δ, angulus qui ad β, reliquus igitur angulus α γ β, reliquo β α δ, est æqualis (per 32 primi.) Aequiangulū igitur est triangulum α β γ, triangulo α β δ. Est igitur (per 4 sexti) sicut γ β, subtendens angulū rectum α β γ, triāguli ad β α, subtendentem rectum angulū ipsius α β δ trianguli: sic eadem α β, subtendens angulū qui ad γ, trianguli α β γ, ad β δ, subtendentem æqualem angulū β α δ, ipsius α β δ, trianguli, & insuper α γ, ad α δ, subtendentē angulū qui ad β, communē duorum triangulorū. Triangulū igitur α β γ, triāgulo α β δ, æquiangulū est (per 7 sexti) & quæ circum æquales angulos sunt, latera proportionalia habet. Simile igitur est triangulū α β γ, triangulo α β δ, (per 1 diffinitionē sexti.) Similiter iam ostēdemus quòd & triangulo α δ γ, simile est triangulū α β γ, utrunque igitur ipsorū α β δ, & α δ γ, triangulorū simile est toti α β γ. Dico etiam quòd & adinuicem sunt similia triangula α β δ, & α δ γ. Quoniam enim rectus angulus β δ α, recto angulo α δ γ, est æqualis (per 4 postulatum) sed et angulus β α δ, ei qui ad γ ostensum est, quod est æqualis: reliquus igitur qui ad β, reliquo qui sub δ α γ, est æqualis. Aequiangulū igitur est triangulū α β δ, triangulo α δ γ, est igitur sicut β δ, ipsius α β δ, trianguli subtendens angulū qui sub β α δ, ad δ α ipsius α δ γ, trianguli subtendentē angulum qui ad γ, æqualem ei qui sub β α δ, sic ipsa α δ, trianguli α β δ, subtendens angulum qui ad β, ad δ γ, subtendentem angulum qui sub δ α γ, ipsius trianguli α δ γ, æqualem ei qui ad β, & insuper β α ad α γ, subtendens rectos angulos. Simile igitur est triangulum α β δ, triangulo α δ γ. Si in rectangulo triangulo igitur ab angulo recto in basin perpendicularis agatur, triangula quæ circum perpendicularem similia sunt toti & adinuicem: quod demonstrasse oportuit.*

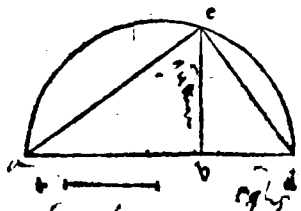

CORRELARIVM. *Ex hoc manifestum est, quòd si in rectangulo triangulo ab angulo recto in basin perpendicularis agatur: acta, ipsius basis segmētis media proportionalis. Et insuper ipsius basis & uniuscuiusq; segmentorū, latus quod ad segmentum, medium proportionale est: quod erat demonstrādum.*

Euclid. ex Camp. Propositio 9.

DVabus lineis propositis tertiam inter eas sub proportionalitate continua collocare.

CAMPANVS. Sint duæ lineæ propositæ a b & c, inter quas uolo unam lineam in proportionalitate cōtinua collocare. Adiungā unam earum alteri, sitq; tota ex eis cōposita a d, ita quòd b d, sit æqualis c, & super totam describo semicirculum a e d, & produco b e usque ad circunferentiam perpendicularem ad lineam a d, dico lineam b e, esse quam quærimus: produco enim li-

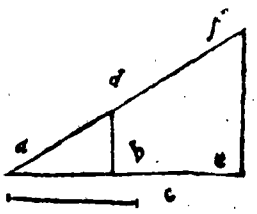
neas c a & e d, eritq; per 30 tertij, angulus e totalis, rectus: quare per primam partē correlarij præmiſſæ, proportio a b ad b e, ſicut b e ad b d: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 10.*

Duabus lineis datis, tertiam eis in continua proportionalitate ſubiungere.

10

CAMPANVS. Sint duæ lineæ propoſitæ a b & c: quibus uolo tertiam in continua proportionalitate ſubiungere. Coniungo lineam c angulariter ut contingit, cùm linea a b ſitq; a d, ei æqualis. & produco lineā a b uſq; ad e, donec fiat b e æqualis a d: & protracta linea b d, à puncto e duco lineam ſibi æquidiſtantem, quam & lineam a d: produco quouſq; concurrant in puncto f, dico igitur lineam d f, eſſe quam quærimus: eſt enim per ſecundam huius, proportio a b ad b e, ſicut a d ad d f: ſed a b ad b e, eſt ſicut a b ad a d, per 2 partem 7 quinti. quare a b ad a d, ſicut a d ad d f: quod eſt propoſitum.

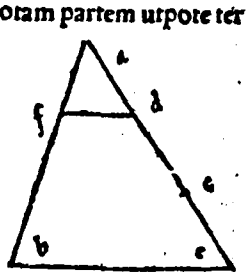
CAMPANI *additio.* Quòd ſi propoſitis tribus lineis uelimus inuenire quartam, ad quam ſit proportio tertiæ ſicut primæ ad ſecundam: ex prima & ſecunda fiat linea una, & toti compoſitæ tertia angulariter adiungatur, & à communi termino primæ & ſecundæ, ducatur linea ad extremitatem tertiæ. & ab altero termino ſecun[illegible]ducatur huic lineæ æquidiſtans: quouſq; concurrat cum tertia in continuum rectumq; protrac[illegible]eritq; per ſecundam huius, linea quam hæc æquidiſtans abſcinder: quæ quæritur, quemadmodum ſi in hac figura fuerit prima a b, ſecunda b e, tertia a d, erit quarta d f.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 11.*

A B aſſignata linea, quotamcūq; iubearis, partem abſcindere.

11

CAMPANVS. Sit a b linea aſſignata, ab ea uolo aliquotam partem utpote tertiam abſcindere, coniungo ei angulariter ut contingit lineam indefinitę quantitatis, quę ſit a c: à qua reſeco tres æquas portiones, quæ ſunt a d, d e, & e c, & produco lineas c b & d f, tibi æquidiſtantes: dico a eſſe tertiam a b: eſt enim per ſecundam huius, proportio c d ad d a, ſicut b f ad f a, quare coniūctim c a ad d a, ſicut b a ad f a. Cùm igitur c a ſit tripla ad d a, patet a eſſe tertiam a b: quod eſt propoſitum.

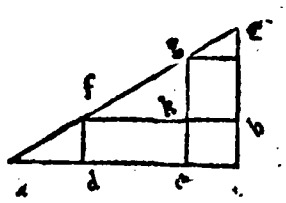

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 12.*

12

DVabus lineis propoſitis, altera indiuiſa, altera per partes diuiſa, indiuiſam quidem admodum diuiſæ diuidere.

CAMPANVS. Sint duæ lineæ quas angulariter ut, contingat coniungam a b & a c, ſitq; a b diuiſa in tres uel qualeſcunque portiones: ſignatis in ea punctis d & e, uolo ſecundum eaſdem portiones diuidere lineam a c: cùm igitur ipſas angulariter coniunxero, protraham lineam b c & æquidiſtantes ei d f & e g, dico iſtas æquidiſtantes diuidere lineam a c in partes proportionales partibus a b, protraham enim f a æquidiſtantem a b, quæ ſecet e g in puncto k, eritq; per ſecundam huius, proportio g f ad f a: ſicut e d ad d a, & c g ad g f: ſicut h k ad k f, quare & ſicut b e ad e d, per 34 primi & ſecundam partem 7 quinti, quod eſt propoſitum. Oportet autem ſecundam huius toties repetere: quot erunt partes lineæ a b, minus una. At uerò 34 primi & ſeptimam quinti, minus duabus.

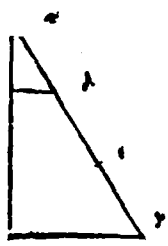
Quinque ſequentes, ex Zamberto Euclidis propoſitiones, præpoſtero ordine, quatuor ex Campano præcedentibus reſpondent, nona undecimæ, decima duodecimæ, undecima & duodecima decimæ cū additione, decimatertia nonæ.

Euclid.

Euclid.ex Zamb. Problema 1. Propoſitio 9.

9 Data recta linea, imperatam partem abſcindere.

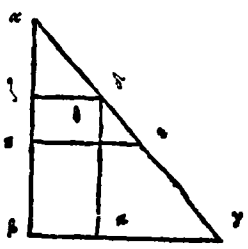
THEON ex Zamb. *Sit data recta linea α β, oportet iam ex ipſa α ζ, imperatã partem abſcindere. Imperetur tertia, & ducatur ab α recta linea α γ, faciens angulum cum α β, & ſumatur contingens ſignum ſuper α γ, ſitq; illud δ. & ponatur ipſi α δ, (per 2 primi) æqualis δ ι, & ι γ, & connectatur β γ, & per δ, ipſi β γ, (per 31 primi) parallelus excitetur δ ſ. Quoniam igitur trianguli α β γ, ad unum latus ζ γ, acta eſt ſ δ, parallelus, proportionalis igitur eſt (per 2 ſexti) ſicut γ δ, ad δ α, ſic β ſ ad ſ α, dupla autem eſt γ δ, ipſius δ α, dupla eſt igitur & β ſ, ipſius ſ α. Tripla enim eſt β α, ipſius α ſ. Data igitur recta linea α ζ, imperata tertia pars ablata eſt α ſ: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Zamb. Problema 2. Propoſitio 10.

10 Datã rectam lineam non ſectam, datę rectæ lineę ſectæ ſimiliter ſecare.

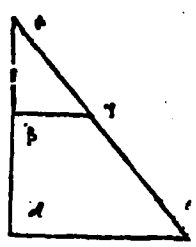
THEON ex Zamb. *Sit quidem data recta linea non ſecta α β, ſecta uerò ſit α γ, oportet iam lineam α ζ, nõ ſectam, ſecare ſimiliter lineæ α γ, ſectæ. Sit linea α γ, ſecta in ſignis quidem δ ι, & ſitæ ſint, ut angulum contingentem comprehendant, & connectatur β γ, et per δ ι, ipſi β γ, paralleli excitentur δ ſ, & ι κ, (per 31 primi) & per δ, ipſi α β, parallelus excitetur ſ θ κ, (per eandem) parallelogrammũ igitur eſt utrunq; ipſorum ſ θ, & θ ζ, æqualis igitur eſt quidẽ ſ θ, ipſi ſ κ, & θ κ ipſi ι δ, & quoniã trianguli δ κ γ, ad unum laterũ κ γ, recta linea acta eſt θ ι, proportionaliter igitur parallelus (per 2 ſexti) ſicut γ ι, ad ι δ, ſic κ δ, ad θ δ, æqualis autem eſt κ δ, ipſi β κ, & θ δ, ipſi κ ſ. Eſt igitur (per 2 quinti) ſicut γ ι, ad ι δ, ſic β κ, ad κ ſ. Rurſus quoniam trianguli α κ ι, ad unũ latus κ ι, parallelus acta eſt ſ δ, proportionaliter igitur eſt (per 2 ſexti) ſicut ι δ, ad δ α, ſic κ ſ, ad ſ α. patuit autem quod ſicut γ ι, ad ι δ, ſic β κ, ad κ ſ. Eſt igitur ſicut quidem γ ι, ad ι δ, ſic β κ, ad κ ſ, ſicut autem ι δ, ad δ α, ſic κ ſ, ad ſ α. Data igitur recta linea non ſecta α ζ, datæ rectæ lineæ ſectæ α γ, ſimiliter ſecta eſt: quod facere oportebat.*

Euclid.ex Zamb. Problema 3. Propoſitio 11.

11 Duabus datis rectis lineis, tertiam proportionalem inuenire.

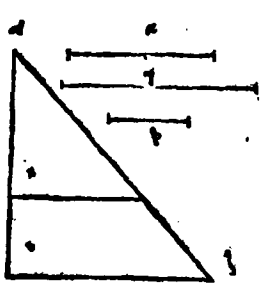
THEON ex Zamb. *Sint duæ datæ rectæ lineæ, ζ α, & α ι, & ſitæ ſint angulum comprehendentes contingentem, oportet ipſis β α, & α γ, tertiam proportionalem inuenire. Producantur enim α β & α γ, ad ſigna δ ι, & ponãtur (per 2 primi) ipſi α γ, æqualis β δ, & connectatur β γ, & per δ (per 31 primi) ipſi β γ, parallelus excitetur δ ι. Quoniã igitur triãguli α δ ι, ad unũ latus δ ι, acta eſt, parallelus β γ, proportionaliter eſt (per 2 ſexti) ſicut α β, ad ζ δ, ſic α γ ad γ ι, æqualis autem eſt ζ δ, ipſi α γ, eſt igitur ſicut α β, ad α γ, ſic α γ, ad γ ι. Duabus igitur datis rectis lineis α ζ, & α γ, tertia proportionalis eis inuenta eſt γ ι: quod oportebat facere.*

Euclid.ex Zamb. Problema 4. Propoſitio 12.

12 Tribus datis rectis lineis, quartam proportionalem inuenire.

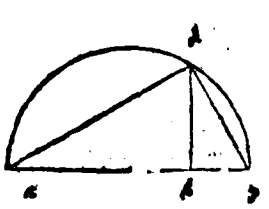
THEON ex Zãb. *Sint datæ tres rectæ lineæ α β γ, oportet ipſis α β γ quartam proportionalem inuenire. Ponãtur duæ rectæ lineæ δ ι, & δ ſ: angulum contingentem comprehendentes eum qui eſt ſub ι δ ſ, & ponatur (per 2 primi) ipſi quidẽ α, æqualis δ κ, ipſi autem ζ, æqualis κ ι, & inſuper ipſi γ, æqualis δ θ, & coniuncta κ θ, parallelus ei excitetur (per 31 primi) per ι, ſitq; ι ſ. Quoniam igitur trianguli δ ι ſ, ad unum latus ι ſ, acta eſt parallelus κ θ, igitur (per 2 ſexti) eſt ſicut δ κ, ad κ ι, ſic δ δ, ad δ ſ, æqualis autem eſt δ κ, ipſi α, & κ ι, ipſi β, & δ θ, ipſi γ: eſt igitur ſicut α ad β, ſic γ ad δ ſ. Tribus igitur datis rectis lineis α ζ γ, quarta proportionalis inuẽta eſt θ ſ: quod oportebat facere.*

Euclid.ex Zamb. Problema 5. Propoſitio 13.

13 Duabus datis rectis lineis, mediam proportionalem inuenire.

THEON ex Zamb. *Sint duæ rectæ lineæ α β et β γ, oportet iam ipſarũ*

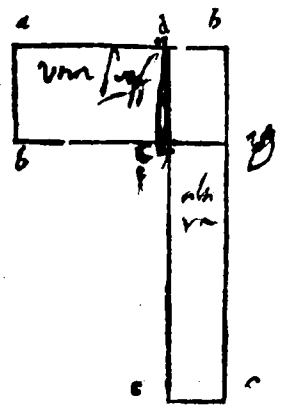

ϛ, & β γ, mediã proportionalẽ inuenire. Diſponatur (per 14 primi) in rectas lineas, deſcribaturq; ſuper α γ ſemicirculus α δ γ, & excitetur (per 11 primi) à ſigno β, ipſi α γ, ad angulos rectos ϛ δ, et connectantur α δ, & δ γ. Quoniam (per 31 tertij) in ſemicirculo angulus, qui eſt ſub α δ γ, rectus eſt, & quoniam in rectangulo triangulo α δ γ, à recto angulo in baſin perpendicularis deducta eſt δ β, igitur per correlarium octauæ ſexti) δ β, ipſius baſis ſegmentis α ϛ, & β γ, media proportionalis eſt. Duabus igitur datis rectis lineis α β & β γ, media proportionalis inuenta eſt δ ϛ: quod feciſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 13.*

Si duæ ſuperficies æquidiſtantiũ laterum, quarũ unus angulus unius uni angulo alterius æqualis, æquales fuerint latera duos æquos angulos continentia mutekeſia eſſe. Si uerò latera duos æquos angulos cõtinentia, mutekeſia fuerint, duas ſuperficies æquales eſſe neceſſe eſt. 12

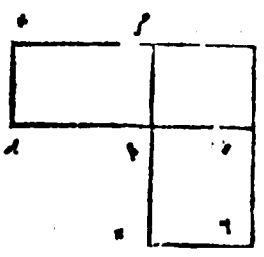
CAMPANVS. *Sint duæ ſuperficies a b c d & c e f g, æquidiſtantium laterum & æquales, ſitq; angulus c unius, æqualis angulo c alterius, dico proportionem b c ad e g, eſſe ſicut e c ad c d, & ſi proportio b c ad c g fuerit ſicut e c ad c d, & prædicti anguli fuerint adhuc æquales. dico illas duas ſuperficies æquidiſtãtiũ laterum, eſſe æquales. Coniungam enim eas angulariter, uidelicet angulũ c unius, cũ angulo c alterius, ita quòd duo latera earũ quæ ſunt b c & c g fiant linea una erũtq; ſimiliter duo reliqua latera d c & c e linea una, alioqui ſequeretur per prçſentẽ hypotheſin, quæ eſt angulũ c unius eſſe æqualẽ angulo c alterius, & per 15 primi, partem eſſe æqualẽ toti, complebo itaq; ſuperficiẽ æquidiſtantiũ laterum, productis lineis a d & f g, quouſq; concurrant in h, eritq; per primam partem 7 quinti, utriuſq; ſuperficiei a d c & c f a d ſuperficiem c h proportio una, et quia per primam huius proportio ſuperficiei a c ad ſuperficiem c h, ſicut linea b c ad lineam c g, & ſuperficiei c f a d eandem ſuperficiem c h, ſicut e c ad c d, manifeſta eſt prima pars propoſitæ concluſionis. Secũda pars ſic patet, per primam enim huius, eſt proportio b c ad c g, ſicut a c ad c h, & e c ad c d, ſicut c f a d eandẽ c h, & quia poſitum eſt quòd proportio b c eſt ad c g ſicut e c ad d: erit utriuſq; duarum ſuperficierum a c & e g ad ſuperficiem c h una proportio, ergo per primam partem 9 quinti, a c, eſt æqualis c f: ſicq; patet ſecunda pars.*

Euclid. ex Zamb. *Theorema 8.* *Propoſitio 13.*

Aequalium, & unum uni æqualem habentium angulum parallelogrammorum reciproca ſunt latera, quæ circũ æquales angulos & quorum parallelogrammorum unum uni angulo æqualem habentium reciproca ſunt latera, quæ circum æquales angulos, ea quoque ſunt æqualia. 13

THEON *ex Zamb. Sint æqualia parallelogramma α β, & β γ, æquales habentia angulos qui ad ϛ, & conſtituãtur (per decimamquartam primi) in rectas lineas δ ϛ & ϛ ζ, in rectas lineas igitur ſunt η β, & β ν. Dico quòd ipſorum α β, & ϛ γ, reciproca ſunt latera, quæ circum æquales angulos, hoc eſt quod ſicut eſt β δ, ad β ζ, ſic eſt ν β, ad β η. Compleatur nanq; parallelogrammum η ζ. Quoniam igitur (per hypotheſin) æquum eſt α β, parallelogrammum ipſi ϛ γ, parallelogrãmo, aliud autem quoddam η ζ, eſt igitur (per ſeptimam quinti) ſicut α β, ad η ζ, ſic β γ, ad η ζ. Sed ſicut quidem α, ad η ζ, ſic δ β, ad β ζ, ſicutq; β γ, ad η ζ, ſic ν β, ad β η, & ſicut igitur (per 11 quinti) δ β, ad β ζ, ſic ν β, ad β η. Ipſorum igitur α β, & β γ, parallelogrammum reciproca ſunt latera, quæ circum æquales angulos.*

Verùm ſint latera reciproca quæ circũ æquales ſunt angulos, eſtoq; ſicut δ β ad β ζ, ſic ν β ad β η. Dico quòd æquale eſt parallelogrammum α β ipſi β γ, parallelogrammo. Quoniam enim eſt ſicut δ β, ad ϛ ζ, ſic ν β, ad β η, ſed ſicut quidem δ β, ad β ζ, ſic (per 1 ſexti) α ϛ, parallelogrammum ad η ζ, parallelogrammũ, ſicut autem ν ϛ, ad β η: ſic ϛ γ parallelogrammum ad η ζ, & ut igitur (per 11 quinti) α β, ad η ζ, ſic ϛ γ ad η ζ, æquum

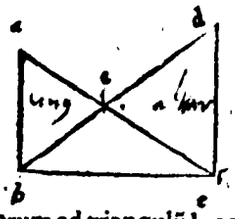
igitur

igitur eſt α β, parallelogrammum, ipſi β γ, parallelogrammo. Aequalium igitur & æquiangulorum parallelogrammorum reciproca ſunt latera: quæ circum æquales angulos: & quorum æquiangulorum parallelogrammorum reciproca ſunt latera, quæ circum æquales angulos, ea quoq; ſunt æqualia: quod demonſtraſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 14.

14 SI duo trianguli quorum unus angulus unius uni angulo alterius æqualis, æquales fuerint, latera duos angulos æquos continentia erunt mutekeſia. Si uerò latera duos æquos angulos continentia fuerint mutekeſia, duo trianguli æquales eſſe comprobantur.

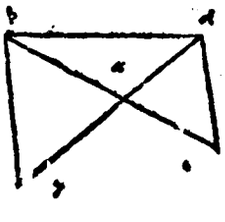
CAMPANVS. Sint duo trianguli a b c, c d e, æquales, ſitq; angulus c unius, æqualis angulo c alterius, dico proportionem a c ad c e, eſſe ſicut d c ad c b: & ſi fuerit proportio a c ad c e, ſicut d c ad c b, & prædicti anguli fuerint adhuc æquales, dico illos duos triangulos eſſe æquales. Coniungam enim eos angulariter ita quòd latera a c & c e, fiant linea una, eruntq; ſimiliter b c & c d, linea una, aliter ſequeretur partem eſſe æqualem toti per 15 primi, & protraham lineam b e, eritq; per primam partem 7 quinti, utriuſq; dictorum triangulorũ ad triangulum c b e, proportio una, & quia per primam huius, primi eorum ad ipſum eſt, ſicut a c ad c e, & ſecundi eorum ad eundem ſicut d c ad c b, manifeſta eſt prima pars propoſitę concluſionis. Secunda pars econuerſo probatur, quia a c ad c e eſt ſicut primi trianguli ad triangulum b c e & d c ad c b, ſicut ſecũdi ad eundem, per primam huius, & quia poſitum eſt ut ſit a c ad c e, ſicut d c ad c b, erit utriuſq; dictorum triangulorum ad triangulũ b c e una proportio, quare per primam partem 9 quinti, ipſi ſunt æquales, ſicq; patet ſecunda pars.

Euclid. ex Zamb. Theorema 10. Propoſitio 15.

15 Aequalium & unum uni æqualem habentiũ angulum triangulorum reciproca ſunt latera, quæ circum æquales angulos, & quorum unũ uni angulum æqualem habentium triãgulorum reciproca ſunt latera, quæ circum æquales angulos, ea quoque ſunt æqualia.

THEON ex Zamb. *Sint æqualia triangula α β γ, & α δ ε, unum uni æqualem habentia angulũ, eum ſcilicet qui ſub β α γ: ei qui ſub δ α ε. Dico quòd ipſorum α β γ, & α δ ε, triangulorum reciproca ſunt latera: quæ circum æquales angulos, hoc eſt ſicut γ α, ad α δ, ſic ε α, ad α β. Conſtituantur enim (per 14 primi) in rectũ lineæ γ α, ipſi α δ. In directum igitur eſt ε α, ipſi α β, & connectatur β δ. Quoniam igitur (per hypotheſin) æquum eſt triangulum α β γ, triangulo α δ ε, aliud autem quoddam ζ α δ, eſt igitur (per 7 quinti) ſicut triangulũ β α γ, ad ipſum β α δ triangulum, ſic triangulum ε α δ, ad triangulum ζ α δ. Sed ſicut quidem α β, ad β α δ, ſic γ α, ad α δ, ſicut autem (per primã ſexti) ε α δ, ad β α δ, ſic ε α, ad α β, & ſicut igitur (per 11 quinti) γ α ad α δ, ſic ε α, ad α β. Triangulorum igitur α β γ, & α δ ε, reciproca ſunt latera: quæ circum æquales angulos. Verùm reciproca ſint latera ipſorum α ζ γ, & α δ ε, triangulorũ, eſtoq; ſicut γ α, ad α δ, ſic ε α, ad α β. Dico quòd æquum eſt triangulum α β γ, triangulo α δ ε. Connexa enim rurſus ζ δ, quoniam eſt ſicut γ α, ad α δ, ſic ε α, ad α β, ſed ſicut quidem γ α, ad α δ, ſic triangulum α β γ, ad triangulum β α δ: ſicut autem ε α, ad α β, ſic triangulum ε α δ, ad triangulum β α δ: ſicut igitur triangulum α β γ, ad triangulum β α δ, ſic triangulum ε α δ, ad triangulum β α δ. Vtrunq; igitur ipſorum α β γ, & ε α δ, ad β α δ, eandem habet rationem. Aequum igitur eſt (per nonam quinti) triangulum α β γ, triangulo ε α δ. Aequalium igitur & unum uni æqualem habentium angulum triangulorum reciproca ſunt latera, quæ circum æquales angulos. Et quorum unum uni æqualem habentium angulum triangulorũ reciproca ſunt latera, quæ circum æquales angulos: ea quoq; ſunt æqualia, quod demonſtraſſe oportuit.*

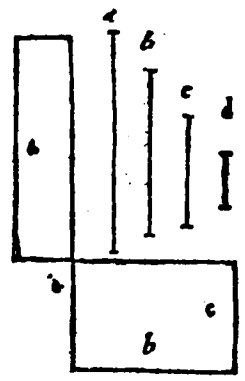

Euclid. ex Camp. Propoſitio 15.

15 SI fuerint quatuor lineæ ꝓportionales, quod ſub prima & ultima rectangulũ cõtinetur, æquum erit ei quod ſub duabus reliquis. Si uerò quod ſub prima & ultima cõtinetur, æquũ fue-

rit ei quod duabus reliquis continetur rectangulū, quatuor lineas proportionales eſſe conuenit.

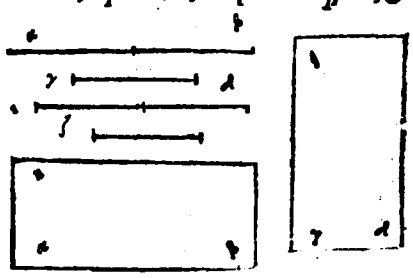
CAMPANVS. Sint quatuor lineæ a b c d proportionales, ſitq; proportio a ad b, ſicut c ad d, dico quòd ſuperficies contenta ſub a & d, æqualis eſt ſuperficiei contentæ ſub b & c, & ſuperficies cõtenta ſub a & d, eſt æqualis ſuperficiei contentæ ſub b & c. Et ſuperficies contenta ſub a & d eſt æqualis ſuperficiei contentæ ſub b & c, dico quòd proportio a ad b eſt ſicut c ad d. Fiant enim ſuperficies contenta ſub a & d, & ſuperficies contenta ſub b & c. Si ergo eſt proportio a ad b ſicut c ad d, latera illarum ſuperficierum erunt mutekeſia, ſed & anguli ab eis contenti æquales: quia utraq; eſt rectorum angulorum, quare per ſecundam partem 13 huius, ipſi ſunt æquales: quod eſt primum. Secundū patet per primam partem eiuſdem, ſi enim ipſæ ſunt æquales, quia omnes anguli earum ſunt recti, latera earum erunt mutekeſia, quare proportio a ad b, ſicut c ad d, quod eſt ſecundum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 11. *Propoſitio* 16.

Si quatuor rectæ lineæ proportionales fuerint, quod ſub extremis comprehenſum rectangulum, æquum eſt ei quod ſub mediis continetur rectangulo. Et ſi ſub extremis comprehenſum rectangulū æquum fuerit ei quod ſub mediis continetur rectangulo, quatuor rectæ lineæ proportionales erunt. 16

THEON ex Zamb. *Sint quatuor rectæ lineæ proportionales α β γ δ ſ, ſicut α ad γ δ, ſic ι ad ſ. Dico quòd ſub ipſis α β, & ſ, comprehenſum rectangulum, æquum eſt ei quod ſub γ δ, & ι, continetur rectangulo. Excitetur enim (per 11 primi) ab α γ, ſignis, ipſis α ζ, & γ δ, rectis lineis, ad angulos rectos α κ, & ρ ϑ, & ponatur (per ſecundam primi) ipſi ſ, æqualis α κ, ipſi autem ι, æqualis γ ζ, compleanturq; κ ζ, & ϑ δ, parallelogramma. Et quoniam eſt ſicut α β ad γ δ ſic eſt ι, ad ſ, æqualis autem eſt ι, ipſi γ ϑ, & ſ, ipſi α κ, eſt igitur ſicut α β, ad γ δ, ſic γ ζ, ad α κ. Igitur (per 14 ſexti) β κ, & δ ϑ, parallelogrammorum reciproca ſunt latera, quæ circum æquales angulos. Quorum autem parallelogrãmorum æquiangulorum reciproca ſunt latera quæ circum æquales angulos, ea quoq; ſunt æqualia. Æquum igitur eſt parallelogrammum β κ, ipſi δ ϑ, parallelogrammo, & eſt β κ, id quod ſub α β, & ſ, æqualis enim eſt α κ, ipſi ſ. At δ ζ, id eſt quod ſub γ δ, & ι, æqualis enim eſt γ ζ, ipſi ι. Igitur quod ſub α ζ, & ſ, cõtinetur rectangulū: æquum eſt ei quod ſub γ δ, & ι, continetur rectangulo. Sed iam quod ſub α β, & ſ, comprehenditur rectangulum, æquum eſto ei quod ſub γ δ, & ι, continetur rectangulo. Dico quòd quatuor rectæ lineæ proportionales erunt, ſicut α ζ, ad γ δ, ſic ι, ad ſ. Eiſdem nanq; conſtructis quoniam quod ſub α β, & ſ, æquū eſt ei quod ſub ρ δ, & ι, et eſt quidem quod ſub α β & ſ, ipſius ζ κ, æqualis enim eſt α κ, ipſi ſ, quod autem ſub γ δ, & ι, eſt ipſum δ ϑ, æqualis enim eſt γ ζ, ipſi ι, igitur β κ, æquum eſt ipſi δ ζ, & æquiangula ſunt. Æqualium autem & æquiangulorum parallelogrammorum (per 14 ſexti) reciproca ſunt latera, quæ circum æquales angulos. Eſt igitur (per 10 quinti) ſicut α β, ad γ δ, ſic γ ζ, ad α κ, æqualis autem eſt γ ϑ, ipſi ι, & α κ, ipſi ſ: eſt igitur ſicut α β, ad γ δ, ſic ι, ad ſ. Si quatuor igitur rectæ lineæ proportionales fuerint, quod ſub extremis cõprehenſum rectangulum, æquum eſt ei quod ſub mediis comprehenditur rectangulo, & ſi quod ſub extremis comprehenditur rectangulum, æquum fuerit ei quod ſub mediis continetur rectangulo, ipſæ quatuor rectæ lineæ proportionales erunt: quod oportebat demonſtrare.*

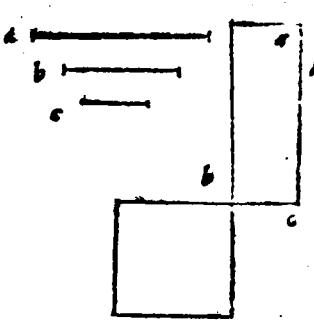
Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 16.

Si fuerint tres lineæ proportionales, quod ſub prima & tertia rectangulum continetur, æquum erit ei quod à ſecūda quadrato deſcribitur. Si uerò quod ſub prima et tertia cõtinetur, æquum ei quadrato quod à ſecunda producitur, ipſæ tres lineæ proportionales erunt. 17

CAMPA-

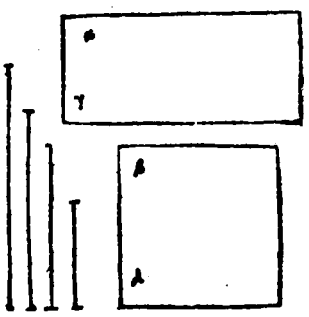
CAMPANVS. Sit proportio lineæ a ad lineam b, ſicut lineę b ad lineam c, dico quòd ſuperficies contenta ſub a & c, æqualis eſt quadrato b, & ſi ſuperficies contenta ſub a & c eſt ęqualis quadrato b, dico quòd proportio a ad b eſt ſicut b ad c, hoc autem eſt euidens per præcedentem, poſita alia linea quæ ſit æqualis b, ita quòd b ſit in ratione ſecundæ & tertiæ.

Euclid. ex Zamb. *Problema* 12. *Propoſitio* 17.

17 Si tres rectæ lineæ proportionales fuerint, quòd ſub extremis comprehẽſum rectangulũ, æquũ eſt ei quod à media quadrato. Et ſi quòd ſub extremis continetur rectangulum, æquum fuerit ei quod à media quadrato, ipſæ tres rectæ lineæ proportionales erunt.

THEON *ex Zamb.* *Sint tres rectæ lineæ proportionales* α β γ, *ſicut* α *ad* β, *ſic* β *ad* γ. *Dico quòd ſub* α γ, *comprehenſum rectangulum, æquum eſt ei quod ex* β *quadrato. Ponatur (per* 2 *primi) ipſi* β, *æqualis* Δ. *Et quoniam eſt (per hypotheſin) ſicut* α *ad* β, *ſic* β *ad* γ, *æqualis autẽ eſt* β, *ipſi* Δ, *eſt igitur (per* 7 *quinti) ſicut* α *ad* β, *ſic* Δ *ad* γ. *Si quatuor autem rectæ lineæ proportionales fuerint, quod ſub extremis comprehenſum rectangulum, æquum eſt ei quod ſub mediis continetur rectangulo (per* 16 *ſexti.) Igitur quod ſub* α γ, *æquum eſt ei quod ſub* β Δ. *Sed quod ſub* β Δ, *id eſt quod fit ex* β, *æqualis enim eſt* β, *ipſi* Δ. *Igitur quod ſub* α γ, *comprehenditur rectangulum, æquum eſt ei quod ex* β, *quadrato. Sed iam quod ſub* α γ, *eſto æquale ei quod ex* β. *Dico quòd eſt ſicut* α, *ad* β, *ſic* β, *ad* γ. *Eiſdem nanq; conſtructis, quoniam quod ſub* α γ, *æquum eſt ei quod ex* β, *ſed quod ex* β, *id eſt quod ſub* β Δ, *æqualis enim eſt* β, *ipſi* Δ, *igitur quod ſub* α γ, *æquũ eſt ei quod ſub* β Δ. *Si autẽ quod ſub extremis æquũ fuerit ei quod ſub mediis, quatuor rectæ lineæ proportionales ſunt (per* 16 *ſexti.) Eſt igitur ſicut* α, *ad* β, *ſic* Δ, *ad* γ. *Aequalis autem eſt* β, *ipſi* Δ, *ſicut igitur* α *ad* β, *ſic* β, *ad* γ. *Si tres igitur rectæ lineæ proportionales fuerint, quod ſub extremis cõprehenditur rectangulũ, æquum eſt ei quod à media quadrato. Et ſi quod ſub extremis comprehenditur rectangulũ, æquũ fuerit ei quod à media quadrato, tres rectæ lineæ proportionales erunt: quod oportebat demonſtrare.*

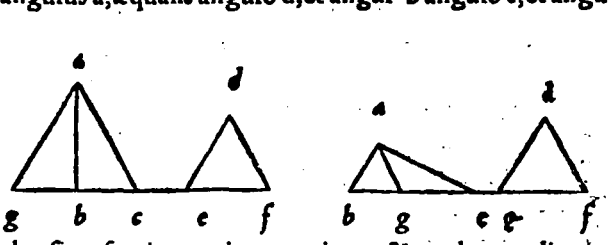
Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 17.

17 SI fuerint duo triãguli ſimiles, proportio alterius ad alterũ eſt tanquã proportio cuiuslibet ſui lateris ad ſuum relatiuum latus alterius duplicata.

CORRELARIVM.

Manifeſtum etiam ex hoc, quia omnium trium linearum continuè proportionalium quanta eſt prima ad tertiam, tanta erit ſuperficies conſtituta ſuper primam ad ſuperficiem cõſtitutam ſuper ſecundam, cùm fuerit ei ſimilis in lineatione & creatione.

CAMPANVS. Sint duo trianguli a b c & d e f ſimiles, eruntq; per primam diffinitionem, æquiãguli, & laterũ proportionalũ. Sit ergo angulus a, æqualis angulo d, & angulus b angulo e, & angulus c, angulo f, eritq; proportio a b ad d e, & a c ad d f, ſicut b c ad e f, dico quòd proportio triãguli a b c ad triãgulum d e f, eſt ſicut proportio b c ad e f duplicata. Subiũgatur enim ſecundum doctrinam 10 huius, duabus lineis b c & e f, tertia in cõtinua proportionalitate: quæ ſit c g, protracta aut reſecata c b, ſi c g fuerit ea maior aut minor: & producatur linea g a, eritq; per ſecundam partem 14 huius, triangulus a g c, æqualis triangulo d e f, propter id quod

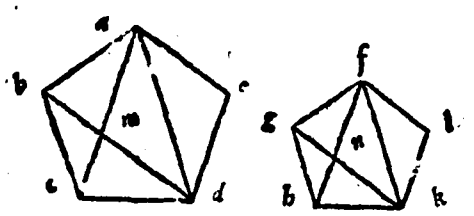
proportio a c ad d f eſt ſicut e f ad c g, et angulus c æqualis angulo f: quare per ſecundam partem 7 quinti, trianguli a b c ad utrunq; illorum erit una proportio: ſed per primã huius, proportio trianguli a b c ad triangulum a g c, eſt ſicut b c ad g c. At uerò proportio b c ad c g, ſicut b c ad e f duplicata, per 10 deſcriptionem quinti: ergo proportio trianguli a b c ad triangulũ d e f, eſt ſicut proportio b c ad d f duplicata, quòd eſt propoſitum. Si autem c g ſit æqualis b c, erit per ſecundam partem 14 huius, triangulus a b c æqualis triangulo d e f: æqualis autem proportio componitur ex æquali duplicata uel triplicata uel quotieſcunque ſumpta. Iſtam eandem paſſionem poſſemus eodem modo & per eadem media demonſtrare de ſuperficiebus æquidiſtantium laterum ſimilibus, ſumpta ſolum 13 præſentis, loco 14. Non demonſtrat autem eam, quia per ſequentem demonſtratur uniuerſaliter de omnibus ſuperficiebus ſimilibus. Quare per correlarium, quod uniuerſaliter proponitur de omnibus ſuperficiebus ſimilibus, nondum patet niſi de triangulis, ſed demonſtrata ſequente, patens erit de omnibus. Poſuit autem ipſum hic & non in ſequente, quia eſt correlarium huius, nõ autem ſequentis: ex modo enim demonſtrationis huius, ſua ueritas manifeſtata eſt, non ex modo illius.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 18.*

Mnes duæ ſuperficies ſimiles multiangulæ, ſunt diuiſibiles in triangulos ſimiles atque numero æquales, eſtq; proportio alterius earum ad alteram, ſicut cuiuslibet ſui lateris ad ſuum relatiuum latus alterius, proportio duplicata. 18

Campanvs. Sint gratia exempli, duo pentagoni a b c d e, f g h k l ſimiles, dico quòd ipſi ſunt diuiſibiles in triangulos ſimiles numero æquales, & quòd proportio alterius eorum ad alterũ, eſt ſicut a b ad f g proportio duplicata: ducantur enim lineæ duæ a c & a d, itẽq; f h & f K, eritq; per præſentem hypotheſin & per 6 huius, triangulus a b c, æquiangulus triangulo f g h, & triangulus a e d, triangulo f l k. Similiter quoq; per hanc communem ſcientiam. Si ab æqualibus æqualia demas, quæ relinquuntur æqua ſunt, erit triangulus a c d, æquiangulus triangulo f h K. Nam ipſi pentagoni, poſiti ſunt æquianguli, & laterum proportionalium: & quia trianguli in quos diuiduntur ſunt adinuicem æquianguli, ut probatum eſt, erunt etiam & ſimiles per 4 huius, & diffinitionem ſimilium ſuperficierum, quare cùm ipſi ſint numero æquales, patet primum. Secundum ſic: protrahantur b d, quæ ſecẽt a c in puncto m, & g K quæ ſecẽt f h in puncto n, eritq; triangulus b c d, æquiangulus triangulo g h K per 6 huius & præſentem hypotheſin, quare & triangulus a b m triangulo f g n, & a m d, f n K, ergo per 4 huius, proportio b m ad g n, eſt ſicut a m ad f n: & a m ad f n, ſicut m d ad n K: quare per 11 quinti, b m ad g n, ſicut m d ad n K, ergo permutatim b m ad m d, ſicut g n ad n k. Sed per 1 huius, a b m ad a m d & b c m ad c m d, ſicut b m ad m d, & per eandem f g ń ad f n k, et g n h ad h n k, ſicut g n ad n K, ergo per 13 quinti, a b c ad a c d, ſicut f g h ad f h K, quare permutatim a b c ad f g h, ſicut a c d ad f h K. Eadem ratione probabis, quòd & ſicut a c d ad f l K, ergo per 13 quinti totius pentagoni ad totum pentagonum, ſicut a b c ad f g h, per præmiſſam igitur eſt proportio pentagoni a c d ad pentagonum f h K, ſicut proportio a b ad f g duplicata: quod eſt propoſitũ. Ex quo rurſus patet correlariũ præcedentis. Aliter poteſt demõſtrari ſecundũ: cùm enim triãguli in quos pentagoni diuidũtur ſint adinuicem ſimiles, erit per præcedentẽ proportio a b c ad f g h ſicut b c ad g h duplicata, et a c d ad f h k, ſicut c d ad h k duplicata, et a e d ad f l K: ſicut d e ad k l duplicata, quia igitur omnes hæ proportiones duplicatę, ſunt æquales, propter hoc quod poſitũ eſt ſimplas eſſe æquales: erit per 13 quinti totius pentagoni ad totum pentagonum, ſicut lateris unius ad ſuum relatiuum latus alterius proportio duplicata.

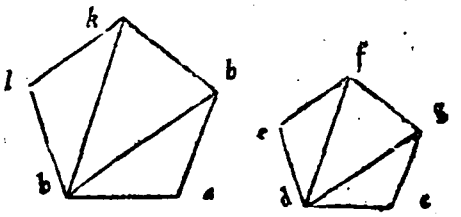
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 19.*

Supra datam lineam, datæ ſuperficiei ſimilem ſuperficiem deſcribere. 19

Campanvs. Sit data linea a b, ſupra quam uolo conſtituere ſuperficiem ſimilem datæ ſuperficiei, quæ ſit pentagona, & ſit c d e f g: diuido hunc pentagonum in triangulos ductis lineis d f, & d g, & ſuper punctum a conſtituo angulum æqualem angulo c, ducta linea a h, & ſuper punctum b, conſtituo alium angulum, qui ſit a b h, æqualem angulo c d g, protracta linea b h, quouſque concurrat cum a h in puncto h, eritq; per 32 primi angulus a h b, æqualis angulo c g d, & ideo per 4 huius, latera duorum triangulorum g c d & h a b, proportionalia. Facio quoq; angulũ h b K, ducta linea b K, æqualẽ angulo g d f: & angulũ K b l, ducta linea b l, æqualem

angulo

angulo d g f, & angulum b K l ducta linea K l, æqualem angulo d f e, eritq; perfectus pentagonus qui conſtituendus erat ſuper lineam a b, eſt enim æquiangulus dato pentagono propter æqualitatem angulorum triangulorum, in quos eſt uterq; diuiſus, ſed & laterum proportionalium, propter proportionalitatem laterum ipſorum triangulorum, quæ ex 4 huius euidenter apparet, quare per diffinitionem ſimilium ſuperficierum, pentagonus conſtitutus ſuper lineam a b, eſt ſimilis pẽtagono dato: quod eſt propoſitum.

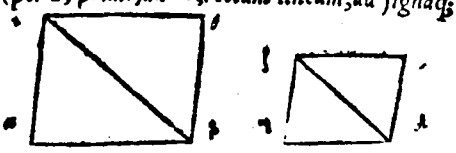

Tres ex Zamberto ſequentes propoſitiones, tribus præcedentibus ex Campano, conuerſo ordine reſpondent prima ultimæ, media primę, & ultima mediæ.

Euclid. ex Zamb. *Problema 6.* *Propoſitio 18.*

18 A data recta linea, dato rectilineo ſimile ſimiliterque poſitum rectilineum deſcribere.

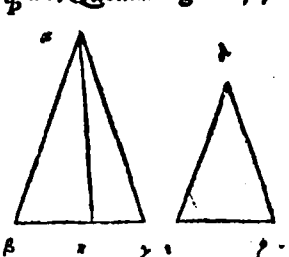
THEON ex Zamb. *Sit data quidem recta linea α β, datum uerò rectilineum γ ι, oportet iam à data α β recta linea, ipſi γ ι rectilineo ſimile ſimiliterq; poſitum rectilineum deſcribere. Connectatur λ ζ, & conſtituatur (per 23 primi) ad α β, rectam lineam, ad ſignaq; in ea α β, ei qui ad γ, eſt angulo æqualis angulus ν α β, ei autem qui eſt ſub γ λ ζ, æqualis angulus α β ν: reliquus igitur qui ſub γ λ ζ, ei qui ſub α ν β, eſt æqualis, æquiangulum igitur eſt ζ γ λ triangulum, ipſi ν α β, triangulo (per 4 ſexti,) proportionaliter igitur eſt ſicut ζ λ, ad ν β, ſic ζ γ, ad ν α, & γ λ, ad α β. Rurſus conſtituatur (per 23 primi) ad δ θ, rectam lineam, ad ſignaq; in ea β ν, ei qui ſub λ ζ ι, eſt angulo æqualis angulus β ν ϑ, ipſi autem ζ λ ι, qui eſt ſub ν δ ϑ. Reliquus igitur qui ad ι, reliquo qui ad ϑ eſt æqualis, æquiangulũ igitur eſt triangulũ ζ λ ι, triangulo ν δ ϑ, proportionaliter igitur eſt (per 4 ſexti) ſicut ζ λ, ad ν β, ſic ζ ι, ad ν ϑ, & ι λ, ad δ ϑ: oſtenſum autem eſt quòd ſicut ζ λ, ad ν β, ſic ζ γ, ad ν α, & γ λ, ad α β, & ſicut igitur (per 11 quinti) γ ζ, ad α ν, ſic γ λ ad α β, & ζ ι ad ν ϑ, & inſuper ι λ ad ϑ β. Et quoniam æqualis eſt angulus γ ζ λ, angulo α ν β, & angulus λ ζ ι, angulo δ ν θ, totus igitur qui ſub γ ζ ι, toti qui ſub α ν θ, eſt æqualis. Propterea & qui ſub γ λ ι, ei qui ſub α δ θ æqualis. Eſt autem & qui ad γ, ei qui ad α æqualis, & qui ad ζ, ei qui ad ϑ, æquiangulum igitur eſt α θ, ipſi γ ι, & ea quæ circum æquales angulos ſunt latera, ei proportionalia habet. Simile igitur eſt (per primam diffinitionem ſexti) α ϑ rectilineum, ipſi γ ι rectilineo. A data igitur recta linea α β, dato rectilineo γ ι, ſimile ſimiliterq; poſitum rectilineum deſcriptum eſt α β: quod facere oportebat.*

Euclid. ex Zamb. *Theorema 13.* *Propoſitio 19.*

19 Similia triangula, adinuicem in dupla ſunt ratione laterum ſimilis rationis.

THEON ex Zamb. *Sint ſimilia triangula α β γ, & λ ι ζ, æqualem habentia eum qui ad β angulum, ei qui ad ι, ſicut q; α δ, ad β γ, ſic λ ad ι ζ, ita ut β γ, & ι ζ, ſimilis rationis ſint. Dico quòd triangulum α β γ, ad triangulum λ ι ζ, duplicem habet rationem, quàm β γ, ad ι ζ. Sumatur nanq; (per 10 ſexti,) ipſorum β γ, & ι ζ, tertia proportionalis β ν, ut ſit ſicut γ β, ad ι ζ, ſic ι ζ, ad γ ν connectaturq; α ν. Quoniam igitur eſt ſicut α δ ad γ β, ſic λ ad ι ζ, uicißim igitur (per 16 quinti) ſicut α δ ad λ ι, ſic ſic β γ, ad ι ζ. Sed ſicut γ β ad ι ζ, ſic eſt ι ζ, ad β ϑ, & ſicut igitur (per 11 quinti) α δ ad λ ι, ſic ι ζ ad β ν. Igitur (per 15 ſexti) α δ ν, & λ ι ζ, triangulorũ reciproca latera, quæ circum æquales angulos. Quorũ autem unũ uni æquale habentium angulum triangulorum reciproca ſunt latera quæ circum æquales angulos ea quoq; ſunt æqualia (per eandem) Aequale igitur eſt triangulum α β ν, triangulo λ ι ζ: & quoniam eſt ſicut γ β, ad ι ζ, ſic ι ζ, ad β ν: ſi autem tres rectæ lineæ proportionales fuerint, prima ad tertiam duplicem habebit rationem, quàm ad ſecundam, igitur β γ, ad γ ν, duplicem rationem habet, quàm ad ι ζ, (per 10 diffinitionem quinti. Sicut autem γ β, ad β ν ſic (per 1 ſexti) α β γ triangulum ad α β ν triangulum. Triangulum igitur α δ γ ad α β ν (per eandem diffinitionem) duplicem rationem habet, quàm β γ ad ι ζ. Aequale autem eſt triangulum α β ν, triangulo λ ι ζ. Igitur & triangulum α δ γ, ad triangulum λ ι ζ duplicem rationẽ habet, quàm δ γ ad ι ζ. Similia igitur triangula, adinuicem in duplici ratione ſunt ſimilis rationis laterum: quod oportebat demonſtrare.*

CORRE-

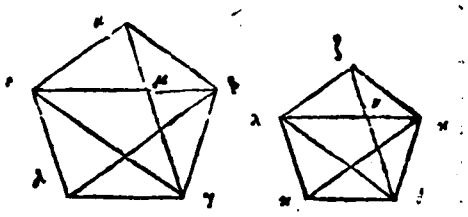
CORRELARIVM. *Ex hoc utiq; manifeſtum eſt, quòd ſi tres rectæ lineæ proportionales fuerint, ſicut prima ad tertiam, ſic quòd à prima triangulum ad id quod eſt à ſecunda ſimile ſimiliterq; deſcriptum: quoniam oſtenſum eſt quòd ſicut γ β ad β ν, ſic triangulum α β γ ad triangulum δ ν ζ: quod oportebat demonſtrare.*

Euclid. ex Zamb. *Theorema 14.* *Propoſitio 20.*

Similia polygona, in ſimilia triangula diuiduntur, & inæqualia numero, & * æqua ratione totis, & polygonum ad polygonum duplicẽ rationem habet, quàm ſimilis rationis latus ad ſimilis rationis latus.

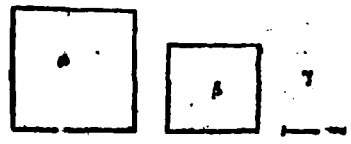
ὁμόλογα

THEON ex Zamb. *Sint ſimilia polygona, α β γ δ ε & ζ ν ϑ ξ κ: ſimilis autem rationis, eſto α β ipſi ζ ν. Dico quòd α β γ δ ε & ζ ν ϑ ξ κ polygona, in ſimilia triangula diuiduntur, & in æqualia numero, & * æqua ratione totis: & polygonum α β γ δ ε ad polygonum ζ ν ϑ ξ κ, duplam rationem habet, quàm α β ad ζ ν. Connectantur β ε, γ ε, & ϑ ξ: & quoniam polygonum α β γ δ ε (per hypotheſin) ſimile eſt polygono ζ ν ϑ ξ κ: æqualis eſt angulus β α ε ei qui ſub ν ζ κ eſt angulo, & eſt ſicut β α ad α ε, ſic ν ζ ad ζ κ. Quoniam igitur duo triangula ſunt α β ε & ζ ν κ unum angulum uni angulo æqualem habentia: circum autem æquales angulos latera proportionalia, æquiangulum igitur eſt (per ſextam ſexti) triangulum α β ε triangulo ζ ν κ: quare et ſimile. Aequalis autem eſt & angulus α ε β, angulo ζ κ ν: eſt autem & totus α ε γ, toti ζ κ ϑ æqualis, propter ſimilitudinem polygonorum. Reliquus igitur angulus ε β γ, reliquo angulo κ ν ϑ eſt æqualis: & quoniã ob ſimilitudinem ipſorum α β ε & ζ ν κ triangulorum, eſt ſicut ε β ad β ϑ, ſic κ ν ad ν ζ, ſed & propter ſimilitudinem polygonorum eſt ſicut α β ad β γ, ſic ζ ν ad ν ϑ: ex æquali igitur (per 22 quinti) eſt ſicut ε β ad β γ, ſic κ ν ad ν ϑ: & circum æquales angulos ε β γ & κ ν ϑ, latera proportionalia ſunt: æquiangulum igitur eſt (per 6 ſexti) triangulum ε β γ, triangulo κ ν ϑ. Quare & triangulum ε β γ, ipſi triangulo κ ν ϑ eſt ſimila. Id propterea etiam (per 1 ſexti diffinitionem) triangulum ε γ δ, ſimile eſt triangulo κ ϑ ξ. Polygona igitur α β γ δ ε & ζ ν ϑ ξ κ, in ſimilia triangula diuiſa ſunt, & æqualia numero. Dico inſuper quòd ſimilis rationis ſunt totis, hoc eſt, quod ſunt proportionalia, & quidem antecedentia α β, ε β & ε γ δ: ſequentia autem illorum ζ ν, κ ν ϑ & κ ϑ ξ, & quòd polygonum α β γ δ ε, ad polygonum ζ ν ϑ ξ κ, duplam rationem habet, quàm ſimilis rationis latus, ad ſimilis rationis latus, hoc eſt, α β ad ζ ν. Connectantur enim α γ & ζ κ: & quoniam propter ſimilitudinem polygonorum, æqualis eſt angulus α β ε angulo ζ ν ϑ, & eſt ſicut α β ad β γ, ſic ζ ν ad ν ϑ: æquiangulum eſt igitur (per ſextam ſexti) triangulum α β γ triangulo ζ ν ϑ: æqualis igitur eſt angulus β α γ, angulo ν ζ ϑ, & qui ſub β γ α, ei qui ſub ν ϑ ζ: & quoniam æqualis eſt angulus β α μ angulo ν ζ ν: patuit autem quòd angulus α β μ angulo ζ ν ε eſt æqualis: & reliquus igitur angulus α μ β, reliquo ζ ν ε eſt æqualis. Aequiangulum igitur eſt (per 6 ſexti) triangulum α β μ, triangulo ζ ν ε. Similiter quoq; oſtẽdemus quòd & triangulum β μ γ, æquiangulũ eſt triangulo γ ν ϑ, proportionaliter igitur eſt (per 3 ſexti) ſicut quidem α μ ad μ β, ſicut ζ ν ad ν ε. Sicut autẽ β μ ad μ γ, ſic ε ν ad ν ϑ. Quare ex æquo (per 22 quinti) ſicut α μ ad μ γ, ſic ζ ν ad ν ϑ. Sed ſicut α μ ad μ γ, ſic triangulum α β μ ad triangulũ μ β γ, & α μ ad μ γ, ad ſeinuicẽ enim ſunt, ſicut baſes (per 1 ſexti) Et ſicut unũ antecedentiũ ad unum ſequentiũ (per 12 quinti) ſic omnia antecedẽtia ad omnia ſequẽtia. Sicut igitur (per cõuerſionẽ primæ diffinitionis ſexti) triãgulũ α μ β ad triãgulũ β μ γ, ſic α β ε ad γ β ε. Sed ſicut α μ β ad β μ γ, ſic α μ ad μ γ: & ſicut igitur (per 11 quinti) α μ ad μ γ: ſic triangulũ α β ε ad triangulũ ε β γ. Propterea & ſicut ζ ν ad ν ϑ, ſic triãgulũ ζ ν λ ad triãgulũ λ ϑ. Eſtq; ſicut α μ ad μ γ, ſic ζ ν ad ν ϑ, & ſicut igitur (per 11 quinti) triangulũ α β ε ad triangulũ β ε γ, ſic triãgulũ ζ ν λ ad triangulũ λ ϑ θ & uicißim (per 16 quinti) ſicut triangulum α β ε ad triangulũ ζ ν λ: ſic triangulũ β ε γ ad triangulum λ ϑ θ. Similiter quoq; oſtendemus connexis β δ & λ κ, quòd & ſicut triangulum ε β γ ad triangulum λ ϑ θ, ſic triangulum ε ε δ ad triangulũ ϑ ϑ κ. Et quoniam eſt ſicut triangulum α β ε ad triangulũ ζ ν λ ſic triangulũ ε β ε ad triangulum λ ϑ α, & etiam triangulũ ε γ δ ad triangulum λ ϑ κ, & ſicut igitur (per 12 quinti) unũ antecedentium ad unũ ſequentium: ſic omnia antecedentia ad omnia ſequentia. Eſt igitur ſicut triangulum α β ζ ad triangulum ζ ν λ, ſic polygonum α β γ δ ε ad polygonum ζ ν ϑ ξ κ. Sed triãgulũ α β ε ad triangulũ ζ ν λ, duplã rationem habet, quàm α β ſimilis rationis latus ad ζ ν ſimilis rationis latus. Similia enim triãgula in duplici ratiõe ſunt ſimilis rationis laterũ (per 19 ſexti) & polygonũ igitur α β δ ε ad polygonũ ζ ν ϑ ξ κ, duplã habet rationẽ, quã α β ſimilis rationis lat⁹ ad ζ ν ſimilis rationis latus. Similia igitur polygona*

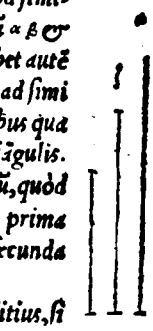

lygona in ſimilia triangula diuiduntur, & * inæqualia numero, & æqua ratione totis, & polygonum ad polygonum duplam rationem habet, quam ſimilis rationis latus ad ſimilis rationis latus: quod demonſtrare oportebat. ὁμόλογα

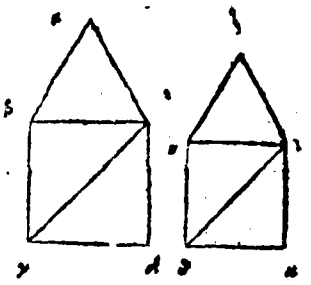
PRIMVM CORRELARIVM. Proinde in uniuerſum manifeſtum eſt, quòd ſimiles rectilineæ figuræ adinuicem in dupla ſunt ratione ſimilis rationis laterum, & ſi ipſarũ α β & ſ proportionalem accipiamus ξ, ipſa α β ad ξ duplam habet rationẽ, quam α β ad ſ: habet autẽ et polygonũ ſiue quadrilaterũ ad quadrilaterũ duplã rationẽ, quàm ſimilis rationis latus ad ſimilis rationis latus, hoc eſt α ℓ ad ſ: patuit autẽ hoc in triãgulis. Similiter autẽ & in ſimilibus quadratis oſtẽdetur, quod in duplici ratione ſunt ſimilis rationis laterũ, patuit autem & in triãgulis.

II CORR. Proinde etiã in uniuerſum eſt manifeſtũ, quòd ſi tres rectæ lineæ proportionales fuerint, erit ſicut prima ad tertiam: ſic quæ à prima ſpecie ad eam quæ à ſecunda ſimilis & ſimiliter deſcripta eſt.

ALITER. Demonſtrabimus aliter & expeditius, ſimilis rationis eſſe triangula. Inſtituãtur enim rurſus α ℓ γ λ & ſ ν ℓ ν λ polygona: & cõnectãtur ξ ν β β ι, γ ι ν λ, & λ δ. Dico quòd eſt ſicut triangulum α β ι ad ſ ν λ: ſic ι β γ ad λ ν ℓ, & γ λ ι a l δ ν λ. Quoniam enim ſimile eſt triangulum α β ι triangulo ſ ν λ: igitur (per 19 ſexti) triangulum α ℓ ι ad ſ ν λ duplam habet rationẽ quàm β ι ad ν λ. Id propterea & triangulũ ℓ ι γ, ad triangulum ν λ δ duplam habet rationẽ, quàm β ι ad ν λ. Eſt igitur ſicut triangulum α β ι ad triangulũ ſ ν λ, ſic triangulum β ι γ, ad ν λ δ. Rurſus quoniam triangulum ι β γ, ſimile eſt triãgulo λ ν δ: igitur ι β γ ad λ ν δ duplam habet rationem quàm γ ι recta linea ad ℓ λ. Id propterea & triangulum ι γ λ duplam rationẽ habet ad triangulum λ δ ν, quàm γ ι ad δ λ. Eſt igitur ſicut triangulum β ι γ ad λ ν ℓ, ſic γ λ ι ad λ ℓ ν. Patuit autem & ſicut ι ℓ γ ad λ ν δ: ſic α ℓ ι ad ſ ν λ & ſicut igitur (per 11 quinti) β ι ad ſ ν λ, ſic β ι γ ad ν λ δ, & ι γ λ ad λ δ ν: & ſicut igitur (per 12 quinti) unum antecedentium ad unum conſequentium: ſic omnia antecedentia ad omnia conſequentia: & reliqua ut in priore demonſtratione: quod oportebat demonſtrare.

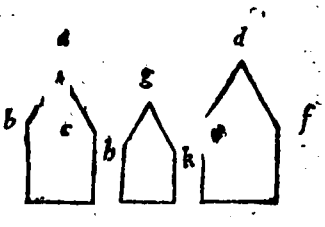

Euclid. ex Camp. Propoſitio 20.

20 Si fuerint uni ſuperficiei ſimiles, quaslibet ſuperficies ſibijnuicẽ ſimiles eſſe eſt.

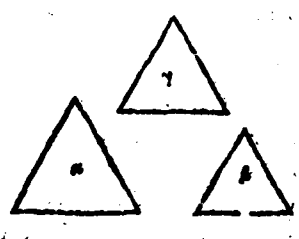
CAMPANVS. Sit uterq; pentagonorum a b c d e f, ſimilis pentagono g h K: dico eos eſſe ſimiles ſibijnuicẽm. Eſt enim uterq; eorum æquiangulus pentagono g h K per conuerſionem diffinitionis ſimilium ſuperficierum: quarẽ ſunt æquianguli adinuicem. Similiter quoque per conuerſionem eiuſdem diffinitionis, proportio a b ad g h, ſicut a c ad g k, & g h ad d e, ſicut g K ad d f: ergo per æquam proportionalitatem, a b ad d e, ſicut a c ad d f. Eodem modo probabis reliqua latera pentagonorum a b c & d e f, continentia æquos angulos, eſſe proportionalia. Per diffinitionem itaq; ſimilium ſuperficierum, ipſi ſunt ſimiles adinuicem: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 15. Propoſitio 21.

21 Quæ eidem rectilineo ſunt ſimilia, & adinuicem ſunt ſimilia.

THEON ex Zamb. Sit utrunq; ipſorum α β rectilineorum, ſimile ipſi γ. Dico quòd & α ipſi β eſt ſimile. Quoniam enim ſimile eſt α ipſi γ, æquiangulum eſt & ei (per conuerſionem primæ diffinitionis ſexti) et quæ circũ æquales angulos ſunt latera, proportionalia habet. Rurſus quoniam β ſimile eſt ipſi γ: æquiangulum igitur eſt & ei per eãdem & quæ circũ æquales ſunt angulos latera proportionalia habet: utrunque igitur ipſorum α, ipſi γ æquiangulum eſt (per 6 ſexti) & quæ circa æquales ſunt angulos latera habet proportionalia, quare per eãdem & α ipſi β æquiangulum eſt, & quæ circum æquales ſunt angulos latera habet proportionalia. Simile igitur eſt ℓ ipſi α: quod oportebat demonſtrare.

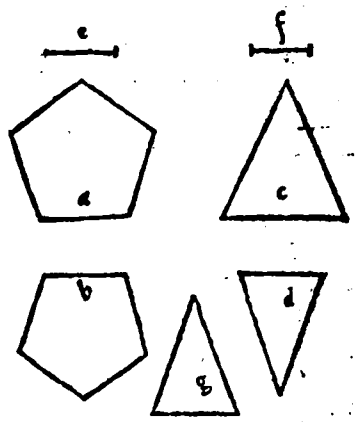

Euclid.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 21.*

SI fuerint quotlibet lineę proportionales, atq; ſuper binas & binas ſimiles ſuperficies deſignentur, ipſæ quoque ſuperficies erunt proportionales. Si uerò ſuper binas & binas, ſimiles ſuperficies conſtitutæ fuerint proportionales, ipſas quoq; lineas proportionales eſſe neceſſe eſt. 21

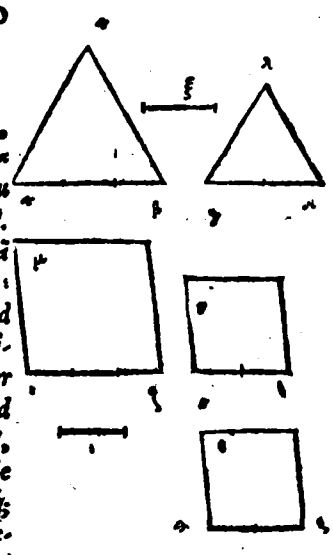
CAMPANVS. Sint quatuor lineæ proportionales, a, b, c, d, ſitq; proportio a ad b, ſicut c ad d: dico quòd ſi ſuperficies ſimiles conſtituantur ſuper a & b, utpote duo pentagoni ſimiles, & aliæ ſimiles conſtituantur ſuper c & d, utpote duo anguli ſimiles, erit proportio pẽtagonorum ſicut triãgulorum. Quòd ſi fuerint pentagoni ſimiles & ſimiliter trianguli ſimiles, fueritq; proportio pentagoni ad pentagonũ ſicut triangu li ad triangulum: dico quòd erit proportio a ad b ſicut c ad d.

Subiungantur enim lineis a & b, e, & lineis c & d, f; in cõtinua proportionalitate, ſicut docet 10 huius: eritq; per 22 quinti, & per æquam proportionalitatẽ a ad e, ſicut c ad f: quia ergo per correlariũ 17 huius, proportio pentagonorum eſt ſicut a ad e, & triangulorum ſicut c ad f: erit proportio pentagonorum ſicut triangulorum: & hoc eſt primum. Secũdum ſic pater. Sint duo pentagoni ſimiles, & duo trianguli ſimiles, ſitq; proportio pentagonorum, ſicut triangulorum: dico quòd proportio a ad b, eſt ſicut c ad d. Sit enim c ad g, ſicut a ad b: hoc enim qualiter fiat, dictum eſt ſupra 10 huius, & ſuper g fiat ſicut docet 19 huius, ſuperficies ſimilis illi quæ eſt conſtituta ſuper lineam e eritq; per præmiſſam, ſimilis ei quæ conſtituta eſt ſuper lineam d: eritq; etiam per primam partem huius 21, quæ proportio pentagoni a ad pentagonum b: eadem trianguli c ad triangulum g: ſed eadem erat etiam trianguli c ad triangulum d: ergo per ſecundam partem 9 quinti, triangulus d, eſt æqualis triangulo g. Et quia ſunt ſimiles, erit linea g æqualis lineæ d, per primam partem 17 huius, cùm ſuper lineas c d & g ſint trianguli: uel ſecundum partem 18: cùm fuerint quælibet aliæ figuræ multiangulæ: æqualitas enim non producitur ex aliqua proportione duplicata uel tri plicata uel quotieslibet ſumpta, niſi ex æquali: erit itaq; c ad d ſicut a ad b: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 15.* *Propoſitio 22.*

Si quatuor rectæ lineæ proportionales fuerint, etiam quæ ab eis rectilinea ſimilia ſimiliterque deſcripta, proportionalia erunt. Et ſi ab ipſis rectilinea, proportionalia fuerint: ipſæ quoque rectæ lineæ proportionales erunt. 22

THEON *ex Zamb.* *Sint quatuor rectæ lineæ α β, γ δ, ζ, & ν ϑ, ſicut α β ad γ Δ, ſic ζ ad ν ϑ. Deſcribanturq; (per 18 ſexti) α β ipſis α β & γ Δ, ſimilia ſimiliterq; poſita rectilinea ν α β & λ γ Δ. Ab ipſis autem ζ, & ν ϑ, per eandem ſimilia ſimiliterq; poſita rectilinea μ ζ & ρ ϑ. Dico quòd eſt ſicut ν α β ad λ γ Δ, ſic eſt μ ζ ad ρ ϑ. Sumatur enim inquã (per 12 ſexti) ipſarum α β & γ Δ, tertia proportionalis ξ: ipſarũ autẽ ζ & ϑ, tertia proportionalis ο, & quoniã eſt ſicut α β ad γ Δ, ſic ζ ad ν ϑ, ſicut autem γ Δ ad ξ, ſic ν ϑ ad ο: ex æquali igitur (per 22 quinti) ſicut α β ad ξ, ſic ζ ad ο. Sed ſicut quidẽ α β ad ξ, ſic & ν α β ad λ γ Δ (per correlarium ſecundum 20 ſexti.) Sicut autem ζ ad ο, ſic μ ζ ad ρ ϑ. Sed iam eſto, ſicut ν α β ad λ γ Δ, ſic μ ζ ad ρ ϑ. Dico quòd eſt ſicut α β ad γ Δ, ſic ζ ad ν ϑ. Fiat enim (per 22 ſexti) ſicut α β ad γ Δ, ſic ζ ad π ρ, & deſcribatur (per 8 ſexti) ex π ρ, utriq; ipſorum μ ζ et ρ ϑ ſimile, ſimiliterq; poſitum σ ρ. Quoniam igitur eſt ſicut α β ad γ Δ, ſic ζ ad π ρ, & deſcriptæ*

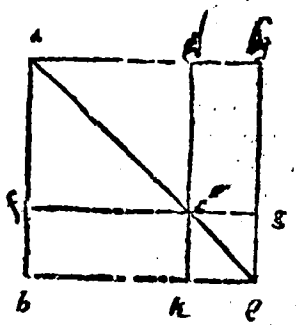
ſcripta ſunt, ab ipſis quidem α β, et γ δ, ſimilia ſimiliterq; poſita α α β, & λ γ δ, ab ipſis autē ι ζ, & π ρ, ſimilia ſimiliterq; poſita μ ζ, et σ ρ, eſt igitur ſicut α α β, ad λ γ δ, ſic μ ζ, ad ν δ, & ſicut igitur (per 11 huius) μ ζ, ad σ ρ, ſic μ ζ, ad ν θ. Igitur (per 9 quinti) ad utrunq; ζ μ ipſorum ν θ, & σ ρ, eadem habet rationem, æquale igitur eſt ν δ, ipſi σ ρ. Eſt autem ei & ſimile ſimiliter poſitum: æqualis igitur eſt α θ, ipſi π ρ. Et quoniam eſt ſicut α β, ad γ δ, ſic ι ζ, ad π ρ, æqualis autem eſt π ρ, ipſi α θ, eſt igitur ſicut α ε, ad γ ζ, ſic ι ζ, ad ν θ. Si quatuor igitur rectæ lineæ proportionales fuerint, & quæ ab ipſis rectilinea ſimilia ſimiliterq; deſcripta, proportionalia erunt, & ſi ab ipſis rectilinea ſimilia ſimiliterq; deſcripta proportionalia fuerint, & ipſæ rectæ lineæ proportionales erunt: quod demonſtraſſe oportuit.

LEMMA. Quod autem ſi rectilinea æqualia & ſimilia fuerint ſimilis rationis latera ipſorum æqualia inuicem ſunt, ſic demonſtrabimus, ſint æqualia & ſimilia rectilinea ν δ, & σ ρ, ſitq; ſicut θ ρ, ad γ ν, ſic ρ π ad π σ. Dico quòd æqualis eſt ρ π, ipſi ν δ. Si autem inæquales ſunt, earum altera maior eſt, ſit maior ρ π, quàm δ ν, & quoniam eſt ſicut ρ π, ad π σ, ſic θ ν, ad ν ν, & uicißim quoq; (per 16 quinti) ſicut ρ π, ad θ ν, ſic π σ, ad ν ν, maior autem eſt ρ π, ipſa δ ν, maior igitur & π σ, quàm ν ν. Quare & ρ σ, maius eſt ipſo θ ν, ſed & æquale (per hypotheſin) quod eſt impoßibile, inæqualis igitur minimè eſt π ρ, ipſi δ ν, æqualis igitur: quod demonſtraſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 22.*

22 VNctæ ſuperficies æquidiſtantium laterum, quæ circa diametrum conſiſtunt, toti parallelogrammo atque ſibi inuicem ſunt ſimiles.

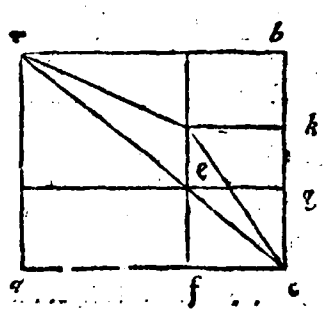
CAMPANVS. Sit ut in parallelogrammo b d cuius diameter a c, cõſiſtant ſuperficies g h & f k æquidiſtantium laterum circa diametrum, dico eas eſſe ſimiles toti parallelogrammo & ſibi inuicem, eſt enim per ſecundam huius, b g ad g c, & d h ad h c, ſicut a e ad e c, ergo coniunctim b c ad c g, & d c ad c h, ſicut a c ad c e, quare per 11 quinti, b c ad c g: ſicut d c ad c h, ſed etiam ſicut a b ad e g, cùm a b ſit æqualis d c, & e g, ad h c, eodẽ modo erit a d ad e h, ſicut a b ad e g, & d c ad h c: quia ergo iſta parallelogramma ſunt æquiangula, conſtat per diffinitionem ſimilium ſuperficierum g h eſſe ſimile b d. Simili quoq; modo probatur f k eſſe ſimile eidem, propter hoc quod b a ad a k & d a ad a f, eſt ſicut c a ad a e per ſecundam huius & coniunctam proportionalitatem, quare per 20 huius, f k eſt etiam ſimile d h: ſitq; patet totum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 23.*

23 SI in ſuo ſpatio parallelogrammum partiale diſtinctũ toti parallelogrammo ſimile atque ſecundum ſuum illius eſſe fuerit, circa eiuſdem diametrum conſiſtit.

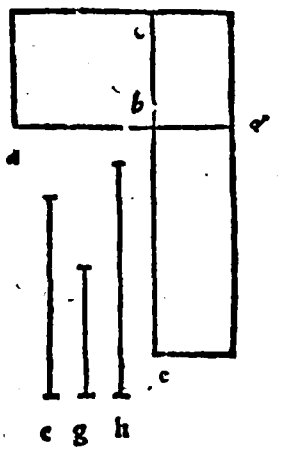
CAMPANVS. Sit ut in parallelogrammo b d ſit diſtinctum parallelogrammum f g, quod ſit ei ſimile, & ſecundũ ſuum eſſe id eſt participans cum eo in angulo c, dico quòd parallelogrammum f g cõſiſtit circa diametrum parallelogrammi b d, & eſt hæc conuerſa præcedentis: producam enim a e c, quæ ſi fuerit diameter parallelogrãmi b d, conſtat propoſitum. Sin autem ſit a h c diameter eius, & ducatur h k: æquidiſtans f c, eritq; per præmiſſam parallelogrammũ f k, ſimile parallelogrãmo b d, ergo per conuerſionẽ diffinitionis ſimiliũ ſuperficierũ proportio b c ad k c, eſt ſicut d c ad f c: ſed per eandem conuerſionẽ dictæ diffinitionis, proportio b c ad g c eſt ſicut d c ad f c: propter id quod parallelogrammum f g, poſitum eſt ſimile parallelogrammo b d,

ergo per 11 quinti, proportio b c ad g c, eſt ſicut b c ad k c, utraq; enim eſt ſicut d c ad f e, quare per ſecundam partem nonæ quinti, g c eſt æqualis K c pars uidelicet toti quod eſt impoſſibile. Erit igitur a e c diameter parallelogrammi b d, quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Campano *Propoſitio 24.*

Omnium duarum ſuperficierum æquidiſtantium laterum, quarum unus angulus unius uni angulo alterius, æqualis proportio alterius ad alteram, eſt quæ producitur ex duabus proportionibus ſuorũ laterum duos æquos angulos continentium. 24

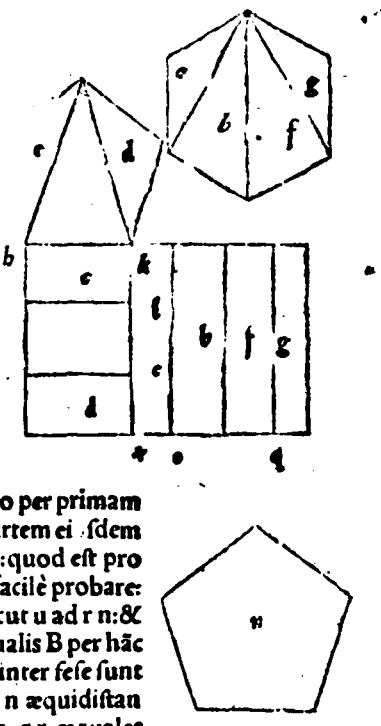

CAMPANVS. Sint duæ ſuperficies æquidiſtantiũ laterum a c & e d, ſitq; angulus b unius, æqualis angulo b alterius, dico quod proportio unius ad alteram producta eſt ex proportione a b ad b d, & c b ad b e, diſponã enim has duas ſuperficies penitus ſicut diſpoſui eas in 3 huius, adiuncto ad utranque parallelogrammo c d, & ponam ut proportio lineæ f ad lineam g, ſit ſicut a b ad b d, & g ad h ſicut c b ad b e: quia iter enim hoc fiat, dictum eſt ſuprà 10 huius, eritq; per per primam huius & 11 quinti, a c ad c d, ſicut f ad g, & c d ad d e, ſicut g ad h, quare per 22 quinti, erit in æqua proportionalitate a c ad d e ſicut f ad h: & quia f ad h producitur ex f ad g & g ad h, ut dictum eſt in fine expoſitionis 11 diffinitionis quinti: erit ut a c ad d e producatur ex eiſdem: quare conſtat propoſitum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 25.*

Datæ ſuperficiei ſimilem, alijq; propoſitæ æqualem deſignare. 25

CAMPANVS. Sint propoſitæ duæ ſuperficies rectilineæ: A pentagona, B hexagona: uolo facere unam ſuperficiem ſimilem A, & æqualem B, utranq; propoſitarũ ſuperficierum reſoluo in triangulos. A quidem in triangulos a c d. B uerò in triangulos e b f g, & ſuper baſin trianguli a, quæ ſit h k: conſtituo ſecundum doctrinam 44 primi, ſuperficiẽ æquidiſtantiũ laterũ rectangulã æqualẽ c: quæ ſit h l, & l m æqualẽ a, & m n æqualẽ d, ut ſit tota ſuperficies: æquidiſtantiũ laterũ h n, conſtituta ſuper baſin k: æqualis pentagono h. Eodem modo ſuper lineam k n quæ eſt ſecundum latus huius ſuperficiei h n, conſtituo aliam ſuperficiem rectãgulam æqualem hexagono b: quia facio k o æqualem e, & o p æqualem l b, & p q æqualem f, & q r o æqualẽ g: ut ſit tota rectãgula ſuperficies n r æqualis hexagono B, & pono per 9 huius, lineam ſ t, proportionalem inter lineam h k & lineam k r, & ſuper eam ſecundũ doctrinam 19 huius, conſtituo ſuperficiem u ſimilem ſuperficiei A, dico ipſam eſſe quam quærimus, & æqualem ſuperficiei B. Cùm enim tres lineæ h k ſ t & k r ſint continuè proportionales, & ſuper primam & ſecundam ſint conſtitutæ ſuperficies ſimiles, uidelicet a & μ, erit per correlarium 17 huius, A ad u, ſicut h K ad k r: quare (per primam huius) ſicut h n ad n r, & ideo per primam partem 7 quinti, ſicut A ad n r, & propter hoc per ſecundam partem eiſdem ſicut A ad B: itaq; per ſecundã partem 9 quinti, u eſt æqualis B: quod eſt propoſitũ. Hoc etiam poſſumus ex permutata proportionalitate facilè probare: quia cùm ſit A ad n ſicut h n ad n r, & permutatim a ad h n, ſicut u ad r n: & quia A eſt æqualis h n, erit u æqualis n r: quare u eſt etiam æqualis B per hãc communem ſcientiam: quæcunq; uni & eidem ſunt æqualia, inter ſeſe ſunt æqualia. Non eſt autẽ neceſſarium ut ſuperficies h l, l m, & m n æquidiſtantium laterũ æquales triangulis c a d, aut ſuperficies k o, o p, p q, q r, æquales triangulis e b f h, ſint rectangulæ: ſed ut angulus extrinſecus ſuperficiei l m, ſit æqualis angulo intrinſeco ſuperficiei l h, & extrinſecus m n intrinſeco m l. Similiter quoque ut extrinſecus ſuperficiei

ficiei K o, sit æqualis intrinseco superficiei h n, & extrinsecus o p intrinseco k o, sicq; de cęteris. Cũ enim sic fuerit, erit unaquæq; linearum K n & sibi opposita h m, itemq; h r, & sibi opposita n q, linea una per ultimam partem 29 primi, & per 14 eiusdem, quoties oportuerit æqualiter repetitas propter id quod omnes superficies h l, l m, & m n, itemq; K o, o p, p q, & q r, sunt æquidistantium laterum, & angulus extrinsecus cuiusque sequentis est æqualis intrinseco eam præcedentis: quare duæ superficies h n & n r, erunt æquidistantium laterum & inter lineas æquidistantes & æqualis altitudinis. Cætera ergo argue ut prius.

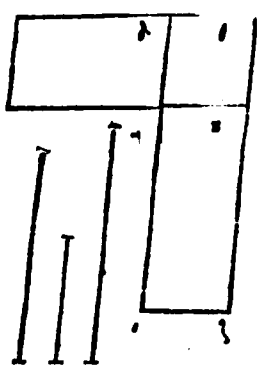
Qnatuor ex Zamberto sequentes propositiones, prçcedentibus quatuor ex Cpãno ordine peruerso respondent, prima tertiæ, secunda primæ, tertia quartæ, quarta secundæ.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 17.* *Propositio 23.*

Aequiangula parallelogramma rationem adinuicem habent compositam ex lateribus.

23

THEON *ex Zamb.* *Sint æquiangula parallelogramma α γ & γ ſ, æqualem habentia angulum β γ δ, angulo ι γ ν. Dico quòd parallelogrammũ α γ, ad parallelogrammũ γ ſ, rationẽ habet compoſitã ex lateribus, hoc eſt, ex ea, quam habet β γ ad γ ν, & ex ea quam habet δ γ ad γ ι. Ponatur enim (per 14 primi) ut ſit in rectus lineas β γ, ipſi γ ν, in rectus lineas igitur eſt (per eandẽ) δ γ, ipſi γ ι. Compleaturq; parallelogrammum δ ν, & ponatur quædã recta linęa κ, & fiat (per 12 ſexti) ſicut quidem ϛ γ ad γ ν, ſic κ ad λ: ſicutq; δ γ ad γ ι, ſic λ ad μ: proportiones igitur ipſius κ ad λ, & ipſius λ ad μ, eædẽ ſunt ipſis rationibus laterũ β γ ad γ ν. & ipſius δ γ ad γ ι. Sed ipſius κ ad μ ratio, componitur ex ratione ipſius κ ad λ, & ipſius λ ad μ. Quare & κ ad μ rationem habet cõpoſitam ex lateribus. Et quintã eſt ſicut β γ ad γ ν, ſic α γ parallelogrãmum ad γ θ (per 1 ſexti) ſed ſicut β γ ad γ ν, ſic ϛ ad λ: & ſicut igitur (per 11 quinti) κ ad λ, ſic α γ ad γ θ. Rurſus quoniã eſt ſicut δ γ ad γ ι, ſic γ ϑ parallelogrãmũ ad γ ſ parallelogrãmũ: ſed ſicut δ γ ad γ ι, ſic λ ad μ: & ſicut igitur (per eandem) λ ad μ, ſic γ ϑ parallelogrãmũ, ad γ ſ parallelogrãmũ. Quoniã igitur oſtenſum eſt quòd ſicut quidem κ ad λ, ſic α γ parallelogrammũ ad γ θ parallelogrammũ, ſicut autẽ ϛ ad μ, ſic γ θ parallelogrammũ ad γ ſ parallelogrammum: ex æquo igitur (per 22 quinti) ſicut ϛ ad μ, ſic α γ parallelogrammũ ad γ ſ parallelogrammũ, At ϛ ad μ rationẽ habet cõpoſitam ex lateribus, & α δ parallelogrammũ igitur ad γ ſ rationẽ habet confectam ex lateribus. Aequiangula igitur parallelogramma adinuicem rationẽ habent compoſitam ex lateribus: quod demonſtraſſe oportebat.*

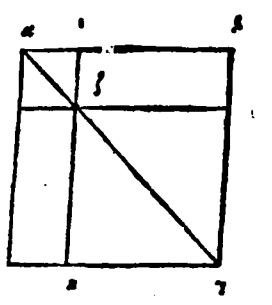

Euclid. ex Zamb. *Theorema 18.* *Propositio 24.*

Omnis parallelogrammi, quæ circa dimetientem parallelogramma ſimilia ſunt toti & inuicem.

24

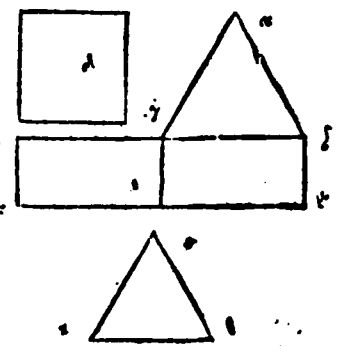
THEON *ex Zamb.* *Sit parallelogrammum α ϛ γ, dimetiens uerò illius α γ, circum autem α γ, parallelogramma ſint ι κ & ϑ κ. Dico quòd utrunq; ipſorum ι κ & ϑ κ parallelogrammorum ſimile eſt toti α β & δ & ad inuicem. Quoniam enim trianguli α ϛ γ, ad unum latus β γ, acta eſt parallelus ι ſ, proportionaliter eſt (per 2 ſexti) ſicut β ι ad ι α, ſic γ ſ ad ſ α. Rurſus per eandem, quoniam trianguli α δ γ ad unum latus γ δ acta eſt parallelus ſ κ: proportionale eſt per 2 ſexti, ſicut γ ſ ad ſ α, ſic δ κ ad ν α. Sed ſicut γ ſ ad ſ α, ſic oſtenſa eſt & β ι ad ι α. Et ſicut igitur (per 11 quinti) ſ ι ad ι α, ſic δ κ ad ν α: et cõpondẽo igitur (per 18 quinti) ſicut ϛ α ad α ι, ſic δ α ad α κ: & permutatim (per 16 quinti) ſicut ϛ α ad α δ, ſic ι α ad α ν: parallelogrãmorũ igitur α ϛ δ, & ι κ, proportionalia ſunt latera quæ circu cõmunẽ angulũ β α δ ſunt: & quoniã parallelus eſt κ ſ ipſi δ γ æqualis eſt (per 29 primi) angulus α κ ſ, angulo α δ γ, & qui ſub κ ſ α, ei qui ſub δ γ α, & communis duorum triangulorum α δ γ & α ſ κ, angulus qui ſub δ α γ. Aequiangulũ igitur eſt triangulũ δ α γ triangulo α κ ſ. Idq; propterea & triangulũ α β γ æquiangulum eſt triangulo α ι ſ, & totum α ϛ γ δ parallelogrammum ipſi ι κ parallelogrãmo æquiãgulũ eſt: proportionaliter igitur eſt (per 4 ſexti) ſicut α δ ad α γ, ſic α κ ad κ ſ, ſicutq; δ γ ad γ α, ſic κ ſ ad ſ α. Sicut aũt α γ ad γ ϛ, ſic α ſ ad ſ ι, & inſuper ſicut γ β ad ϛ α, ſic ſ ι ad ι α. Et quoniã oſtenſum eſt ſicut quidẽ δ γ ad γ α, ſic ſ κ ad ſ α: ſicut uerò α γ ad γ ϛ, ſic α ſ ad ſ ι: ex quo igitur eſt (per 22 quinti) ſicut δ γ ad γ β, ſic κ ſ ad ſ ι. Parallelogrãmorũ igitur α β γ δ, & ι κ, proportionalia ſunt*

latera: quæ circũ æquales angulos. Simile igitur eſt (per primã diffinitionẽ ſexti) parallelogrãmum α β γ δ, parallelogrãmo ι κ. Id propterea & parallelogrammũ α ζ γ δ, parallelogrammo κ θ eſt ſimile: utrunq; igitur ipſorum ι κ & θ κ parallelogrammorũ, ipſi α ζ γ δ parallelogrammo ſimile eſt. Quæ autẽ eidem rectilineo ſimilia, & ſibi inuicem ſunt ſimilia (per 21 ſexti) igitur & ι κ parallelogrammũ ipſi κ κ parallelogrammo ſimile eſt. Omnis igitur parallelogrãmi, quæ circa dimetientẽ parallelogramma, ſimilia ſunt toti & ad inuicẽ: quod erat demonſtrandũ. Euclid. ex Zãb. Probl. 7. Propoſit. 35.

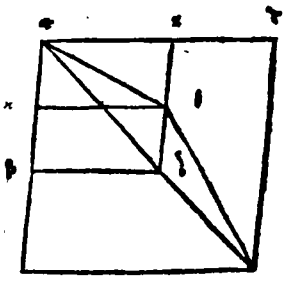
Dato rectilineo ſimile, & alij dato æquale idem conſtituere.

THEON ex Zamb. *Sit quidẽ datum rectilineũ cui oportet ſimile conſtituere α ζ γ, cui autẽ oportet æquale δ oportet iam ipſi α β γ ſimile, ipſi autẽ δ æquale, idẽ cõſtituere, prætendatur (per 44 primi) igitur ad β γ ipſi triangulo α β γ æquale: parallelogrammũ β ι & ad ι ipſi δ æquale parallelogrammũ ι μ in angulo qui ſub ſ γ ι, qui æqualis eſt ei qui ſub γ θ δ. In rectam lineã igitur eſt (per 14 primi) β γ ipſi γ ſ: & λ ι ipſi ι μ. Sumatur q; (per 13 ſexti) ipſarũ β ι & γ ſ media proportionalis κ θ, deſcribatur q; (per 18 ſexti) ex κ θ ipſi α β γ ſimile, ſimiliter q; poſitũ κ κ δ. Et quoniã eſt ſicut ζ γ ad λ θ, ſ. c κ θ ad γ ſ, ſic autẽ tres fuerint rectæ lineæ proportionales ſicut prima ad tertiã, ſi quæ à prima eſt ſpecies ad eã quæ à ſecũda ſimilis ſimiliter q; deſcripta eſt: igitur (per correlariũ ſecundum 20 ſexti) ſicut β γ ad ſ, ſic triangulũ α ζ γ ad triangulũ κ κ θ. Sed ſicut ζ γ ad ι ſ, ſic ι parallelogrãmum ad ι ſ parallelogrãmum. Et ſicut igitur (per 1 ſexti) triangulũ α β γ ad λ κ θ, ſic β ι parallelogrammũ ad ι ſ parallelogrammum, uicißim quoq; igitur (per 16 quinti) ſicut triangulũ α ζ γ ad β ι parallelogrãmũ, ſic triangulũ κ κ δ ad parallelogrãmum ι ſ: æquale autẽ eſt triangulũ α β γ parallelogrammo β ι: æquale igitur eſt triangulum λ κ θ ipſi ι ſ parallelogrammo: ſed parallelogrammũ ι ſ ipſi δ eſt æquale, & λ κ δ igitur ipſi δ eſt æquale, eſt autẽ κ κ δ ipſi α β γ ſimile. Dato igitur rectilineo α β γ ſimile & alij duo δ æquale. Idẽ κ κ θ conſtitutum eſt, quod facere oportebat.* Euclid. ex Zamb. Theor. 19. Prop. 25

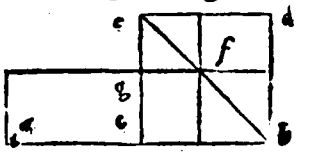
Si à parallelogrãmo parallelogrãmũ auferatur, ſimile toti & ſimiliter poſitũ cõmunem angulũ habens ei, circum eundẽ dimetientẽ eſt toti. 26

THEON ex Zamb. *A parallelogrãmo enim α ζ γ δ, parallelogrãmum auferatur α ſ, ſimile ipſi α ζ γ δ, & ſimiliter poſitũ, cõmunẽ angulũ habens ei qui ſub δ α β. Dico quòd circum eandẽ diametrũ eſt α ζ γ δ ipſi α ſ. Nõ enim, at ſi poßibile eſt, ſit eorũ dimetiens α κ γ, & excidetur (per 31 primi) ab δ utriq; ipſarũ α δ & β γ parallelus δ κ. Quoniã igitur circũ eandẽ dimetientẽ eſt α β γ δ ipſi κ λ ſimile eſt (per 24 ſexti) α β γ δ ipſi κ κ: eſt igitur ſicut δ α ad α ζ, ſic κ α ad α κ (per conuerſionẽ 1 diffinitionis ſexti.) Eſt autẽ propter ſimilitudinẽ ipſorum γ ζ δ & ι κ, ſicut δ α ad α ζ, ſic κ α ad α ι. Igitur (per 9 quinti) κ α ad utrũq; ipſarũ α λ, & α ι eandem habet rationẽ: æqualis igitur eſt α λ ipſi α ι, minor maiori, quod abſurdũ eſt. Igitur α β γ δ non eſt circa eandẽ dimetientẽ ipſi κ κ. Circa eundẽ igitur dimetientẽ eſt α γ ζ δ, parallelogrãmum ipſi α ſ parallelogrãmo. Si à parallelogrãmo igitur parallelogrammũ auferatur, ſimile toti & ſimiliter poſitum cõmunem angulũ habens ei, circa eandẽ dimetientẽ eſt toti: quod oſtendere oportebat.* Euclid. ex Camp. Propoſitio 26.

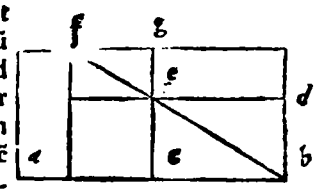
SVper dimidium datæ lineæ parallelogrammũ deſignatum maius eſt eo parallelogrãmo cui datæ lineæ applicatio, deeſt ad cõpletionem lineæ ſimile & ſuper diametrum conſiſtens ſuper dimidium collocati. 26

CAMPANVS. *Sit data linea a b, ſuper cuius dimidium c b, conſtituatur parallelogrammum c d, cuius diameter b e, & ad lineam a b applicetur parallelogrammum a f, cuius unum latus ſecet e c in puncto g, ita quòd ad complementum totius lineæ a b deſit ſuperficies f b, quæ ſit ſimilis ſuperficiei c d, & conſiſtens circa diametrum eius: dico tunc quòd parallelogrammum c d eſt maius parallelogrammo a f. Eſt enim, per primã huius, a g: æquale g b, & per quadrageſimã tertiã primi c f æquale f d, ergo per hanc communem ſcientiã ſi æqualibus æqualia addas, tota quoq; fient*

æqua-

ęqualia, erit gnomo conſtans ex tribus parallelogrammis quę ſunt c t, f b, et f d, æqualis parallelogrammo a f, quare parallelogrammũ c d, eſt maius parallelogrammo a f, in parallelogrammo e f, quod eſt propoſitum. Idem etiam eſſet ſi ſuperficies a f fieret altior ſuperficie c d: ut uidere potes in ſecũda figura, in qua etiam per primam huius a g: eſt æquale g b: demptis itaque utrinq; duobus ſupplemẽtis ſuperficiei f b: excedet parallelogrammum c d, parallelogrammum a f in parallelogrammo f e.

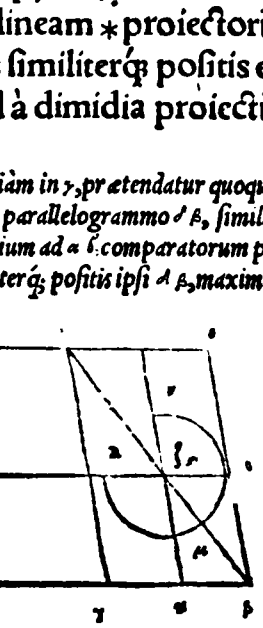

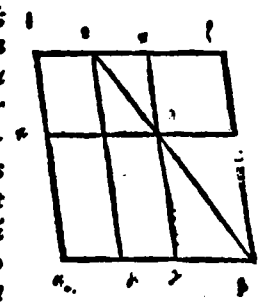
Euclid. ex Zamb. *Theorema 20.* *Propoſitio 27.*

27 Omnium parallelogrammorũ ad eandẽ rectam lineam *proiectorũ deficientiumq; *ſpecie parallelogrammis, ſimilibus ſimiliterq; poſitis ei quòd à dimidia deſcriptum eſt, maximum eſt quod à dimidia proiectũ parallelogrammum ſimile exiſtens *ſumpto.

παραβαλλειν μίαν applicatorũ. ἔλλειψις, id eſt figuris. ὑπερβολή, id eſt defectui.

THEON *ex Zamb. Sit recta linea* α β, *& ſecetur (per 10 primi) bifariàm in* γ, *prætendatur quoque (per 28 ſexti) ad* α β, *rectam lineam, parallelogrammum* α δ *deficiens ſpecie parallelogrammo* δ β, *ſimili, ſimiliterq; deſcripto ei quod à dimidia ipſius* α β, *hoc eſt* γ β. *Dico quòd omnium ad* α δ *comparatorum parallelogrammorum & deficientium ſpecie parallelogrammis ſimilibus ſimiliterq; poſitis ipſi* δ β, *maximũ eſt* α δ. *Prætendatur enim ad* α δ, *rectam lineam parallelogrammũ* α ζ *deficiens ſpecie parallelogrãmo* ζ β, *ſimili ſimiliterq; poſito ipſi* δ β. *Dico quòd maius eſt* α δ *ipſo* α ζ. *Quoniam enim ſimile eſt* δ β, *parallelogrammum ipſi* ζ β, *parallelogrammo: circum eandẽ igitur ſunt demetientem (per 36 ſexti) excitetur eorum dimetiens* δ β, *& deſcribatur figura. Quoniam igitur (per 42 primi) æquũ eſt* ζ γ, *ipſi* ι ε, *commune apponatur* ζ β, *totum igitur* γ δ *toti* α ι, *eſt eſt æquale. Sed* γ δ, *ipſi* γ κ, *eſt æquale (per 36 primi) quoniam et recta* α γ, *rectæ* κ δ *æqualis. Igitur* κ γ, *ipſi & ι κ, eſt æquale. Commune apponatur* γ κ *totum igitur* α ζ, *toti* λ μ ν, *gnomoni eſt æquale. Quare parallelogrammũ* δ β, *hoc eſt* α δ, *ipſo* α ζ, *parallelogrammo maius eſt, omnium igitur ad eandem lineam conſiſtentium parallelogrammorũ & deficientiũ ſpecie parallelogrãmis, ſimilibus ſimiliterq; poſitis ei quod à dimidia deſcribitur: maximum eſt quod dimidia comparatum eſt: quod oportebat demonſtrare.* ALITER *Sit enim rurſus* α β, *diſſecta bifariàm in* γ, *& comparatum* α λ *deficiens ſpecie ipſo* λ β. *Comparetur q; rurſus ad* α β, *parall: logrammum* α ι, *deficiens ipſo* ι β, *ſimili ſimiliterq; poſito ipſi* λ δ, *quod à dimidia fit ipſius* α β. *Dico quòd à dimidia comparatũ,* α λ *maius eſt ipſo* α ι. *Quoniam enim ſimile eſt* ι δ, *ipſi* λ β, *circum eandẽ dimetiẽtem ſunt (per 26 ſexti) Sit eorum dimetiens* ι β *deſcribaturq; figura, & quoniam æquũ eſt* λ ζ, *ipſi* λ ϑ, *quoniam & rectæ* ζ κ, *rectæ* κ ϑ, *eſt æqualis: maius igitur eſt* λ ζ, *ipſo* α ι, *æquum autẽ eſt* λ ζ *ipſi* δ λ, *maius igitur eſt et* δ λ *ipſo* α ι, *cõmune eſto* α δ *totũ igitur* α λ, *toto* α ι, *maius eſt: quod demonſtrare oportebat.*

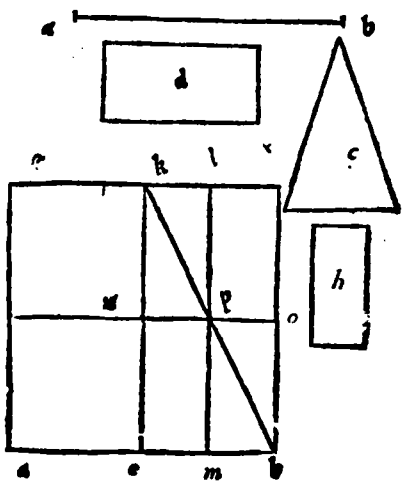

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 27.*

27 Rilatera ſuperficie propoſita ęquũ ei ſuper quãlibet aſſignatã lineã parallelogrãmũ deſignare cui deſit ad complẽdã lineã alij ſuperficiei propoſitæ ſimile parallelogrãmũ quod ſecundum eiuſdẽ ſuum eſſe parallelogrammo ſuper dimidiam datę lineę collocato minime maius exiſtat.

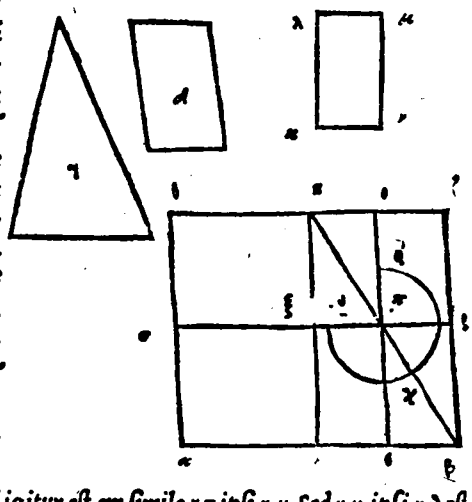
CAMPANVS. Sit aſſignata linea a b, & propoſitus triangulus c, propoſitumq; parallelogrammum d, uolo ſuper lineam a b, deſignare parallelogrammum æquale triangulo c, ita quòd deſit ad complen-

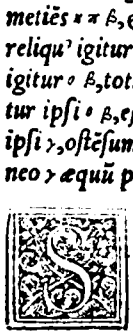
dam lineam a b parallelogrammum ſimile d: & ſit ita conditionatum quòd triangulus c nõ ſit ma ior parallelogrãmo ſimili d, collato ſuper dimidiũ lineæ a b, alioquin ad impoſſibile laboraretur, per præmiſſam. Diuido igitur lineã a b per æqualia in pũcto e & ſecundũ doctrinã 19 huius ſuper eius medietatem b e conſtituo parallelogrammũ c f ſimile d, & cõplebo ſuper totã lineã a b: paral lelogrammũ b g. Quia igitur c nõ eſt maior parallelogrãmo e f, ſed æqualis ei aut minor ſicut poſi tũ erit, ſi fuerit ei æqualis, erit parallelogrammũ e g quale intenditur per 36 primi coadiuuante pri ma parte 9, & per diffinitionẽ ſimiliũ ſuperficierũ & 20 huius. Si autẽ minor, ſit minor in ſuperfi cie aliqua, cui æqualis & ſimilis d fiat ſecundum doctrinã 25 huius quæ ſit h, eritq; h ſimilis e f per 20 huius, quare per cõuerſionẽ diffinitionis, æquiangula ſibi & proportionaliũ laterũ, protraham igitur in parallelogrãmo e f diametrũ b K, & reſecabo latera k f, & e K ſuperficiei e f, ad menſurã la terũ ſuperficiei h, protractis lineis l m & n o æquidiſtantibus lateribus ſuperficiei e f, ſecantibus ſe in pũcto p, ut ſuperficies k p ſit æqualis & ſimilis ſuperficiei h, eritq; per 23, huius punctũ p, in dia metro K b: protracta itaq; o n uſq; ad a g, dico parallelogrammũ a p eſſe quale proponitur. Deeſt enim ſibi ad complementũ lineę a b parallelogrammũ p b, quod per 22 & 20 huius eſt ſimile paral lelogrãmo d. Sed ipſum etiã parallelogrammũ a p eſt æquale triangulo c. Eſt enim per primã huius, a n æquale n b, ergo per 43 primi, & hanc cõmunẽ ſcientiam ſi æqualibus æqualia addas, tota quoq; fient æqualia, parallelogrammũ a p, eſt æquale gnomoni n b l, & quia iſte gnomo eſt æqua lis triangulo c propter id quod parallelogrammũ e f poſitum fuit eſſe maius triangulo c in paral lelogrammo h, quod eſt æquale parallelogrammum k p: patet propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Problema 28.* *Propoſitio 28.*

Ad datã rectã lineã dato rectilineo æquale parallelogrammum com- 28
parare, deficiens ſpecie parallelogrammo ſimili dato. Oportet iam datũ
rectilineum cui* expedit æquum comparare, nõ maius eſſe eo quod à di
Ἀπὸ, ἀπὸ, oportet. midia comparatum ſimilibus exiſtentibus ſumptis, & eius quod à dimi
dia & cui expedit ſimile deficere.

Ἀπὸ THEON ex Zamb. *Sit quidem data recta linea α β, datum uerò rectilineũ cui oportet æquum præ tendere ad α β, ſitq; illud γ, nõ maius exiſtẽs, eo quòd à dimidia cõparatũ eſt ſimilibus exiſtẽtibus ſumptis, cui autẽ expedit ſimile deficere δ, oportet iã ad datã rectã lineã α β, dato rectilineo γ æquale parallelogrã mũ prætẽdere deficiẽs ſpecie parallelogrãmo ſimili exiſtẽte ipſi δ. Secetur (per 10 primi) α β bifariã in ſi gno. Deſcribaturq; (per 18 ſexti) ab ε ζ ipſi δ, ſimile ſi militerq; poſitũ ε ζ η. Cõpleaturq; α ν, parallelogrãmũ ιã α ν, aut æquũ eſt ipſi γ, aut eo maius per determina tionẽ. Si quidẽ igitur æquũ eſt α ν, ipſi γ, q̃ quærimus fa ctũ iã eſt. Cõparatũ ſiquidẽ eſſet ad datã rectã lineã α ε dato rectilineo γ æquũ parallelogrãmũ α ν deficiẽs ſpe cie parallelogrammo ν β ſimili ipſi δ. Si autẽ non, eſt maius θ ι, quàm γ, æquale autẽ ϑ ι, ipſi α β, maius igitur ϑ β, quã γ. Quo autẽ maius eſt α ε, quã γ, tali exceſ ſui (per 25 ſexti) æquale, ipſi δ, ſimile ſimiliterq; poſi tũ idẽ cõſtituatur λ μ ρ. Sed ipſi α β ipſum δ eſt ſimi le, ϑ α ρ, igitur ipſi α ε, eſt ſimile. Eſto igitur ſimilis ra tionis α λ, ipſi ν ι, ϑ λ μ, ipſi α ζ. Et quoniã æquũ eſt α ε ipſis γ α μ, maius igitur eſt α β, quàm α μ. Maior igitur α ι, quàm α ν, ϑ α ζ, quàm α ρ, ϑ α ζ, quàm λ μ, ponatur (per 11 primi) ipſi quidẽ α λ æqualis α ξ, ipſi autẽ λ μ, æ qualis α ο, ϑ cõpleatur parallelogrãmũ ξ α ο π. Aequũ igitur eſt ϑ ſimile α π ipſi α μ. Sed α μ, ipſi α ϑ eſt ſi mile, ϑ α π igitur ipſi α β, eſt ſimile. Circũ eundẽ dimetientẽ (per 26 ſexti) igitur, ea α π, ipſi α β. Sit eorũ di metiẽs α π β, ϑ deſcribatur figura. Quoniã igitur æquũ eſt β α, ipſ s γ ϑ α μ quorũ α π ipſi α μ, eſt æquale: reliqu' igitur λ φ χ, gnomõ reliquo γ eſt æqualis et quoniã æquũ eſt ο ρ, ipſi ξ σ, cõmune apponatur π ε. Totũ igitur ο β, toti α β, eſt æquale. Sed ξ β ipſi τ ι, eſt æquale: quoniã ϑ latus α ι, lateri ι β, eſt æquale, ϑ τ ι, igi tur ipſi ο β, eſt æquale, Cõmune applicetur ξ ζ, totũ igitur τ σ toti φ χ μ, gnomoni æquũ eſt. Sed φ χ μ gnomõ ipſi γ, oſtẽſum eſt quòd eſt æqualis, et τ σ igitur: ipſi γ æquũ eſt. Ad datã rectã lineã igitur α ε, dato rectili neo γ æquũ parallelogrãmũ cõparatũ eſt τ σ deficiẽs ſpecie parallelogrãmo π β, ſimili exiſtẽti ipſi δ, quo niã π ε, ipſi α π, ſimile eſt: quod erat propoſitũ.* *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 28.*

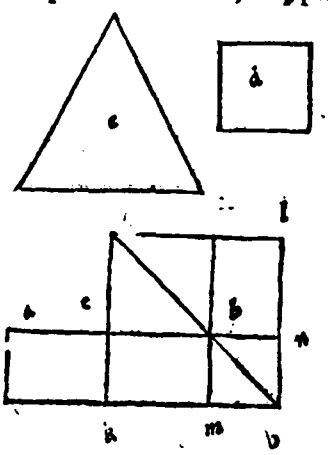

V per datã lineã datę ſuperficiei trilaterę æquũ parallelogrãmũ 30
cõſtituere, quod addat ſuper cõpletionẽ datę lineę ſuperficiem

æquidi-

æquidiſtantium laterũ, datę ſuperficiei ęquidiſtantiũ laterum ſimilem.

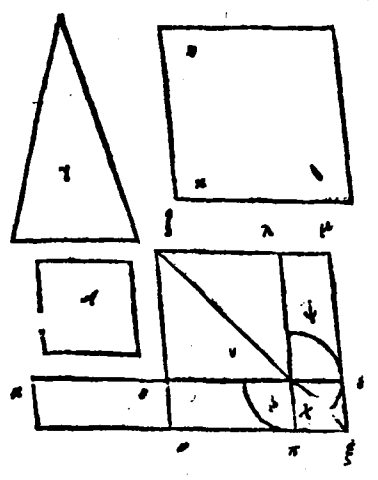
CAMPANVS. Sit ut prius data linea a b,& datus triangulus c,datumq; parallelogrammum d,uolo ſuper lineam a b conſtituere parallelogrammum æquale triangulo c,quod addat ſuper totam lineam a b,parallelogrammũ ſimile d. Diuido lineam a b per æqualia in puncto e,& ſuper eius medietatem e b,facio e f ſimilem d,ſecundum quod docet 19 huius,& ſecundum doctrinam 25 huius,facio k l,cuius diameter g h,ſimilem d & ęqualem duabus ſuperficiebus e f & c,eritq; per 20 huius k l ſimilis e f. Superpoſita igitur ſuperficie k l ſuperficiei e f, ita quòd ambæ communicent in angulo g,erit per 23 huius ſuperficies e f,conſiſtens circa diametrũ ſuperficiei k l:quare punctum b eſt in diametro g h,complebo igitur parallelogrammum a h: quod dico eſſe quale proponitur, quod conſtat protractis linea f b uſq; ad m,& linea e b,uſq; ad n. Eſt enim per primã partẽ huius,a k æquale k b,& ideo per 43 primi eſt etiam æquale n f,addito ergo utriq; e h,erit per communem ſcientiam a h æquale gnomoni e h f,ſed iſte gnomo eſt æqualis triangulo c,quia parallelogrammum K l poſitum fuit æquale duabus ſuperficiebus c & e f,ergo parallelogrammũ a h eſt æquale c,& addit ad complementum lineæ a b parallelogrammũ m n,quod per 22 & 20 huius eſt eſt ſimile parallelogrammo d,quare conſtat perfectum eſſe quod uolumus.

CAMPANI *additio.* Poſſumus autẽ ad lineã datã adiungere parallelogrammum æquale,non ſolum trilateræ ſuperficiei poſitæ,ſed & cuiuslibet rectilineę figurę propoſitæ quæcũq; ipſa fuerit:cui deſit ad cõplendã lineã datã ſuperficies ſimilis ſuperficiei ęquidiſtantiũ laterũ propoſitæ ſicut docet præmiſſa,obſeruata conditione eius ne laboretur ad impoſſibile per antè præmiſſam,uel quod addat ſuper completionẽ lineæ ſuperficiẽ æquidiſtãtium laterũ ſimilem ſuperficiei propoſitæ,ſicut proponit concluſio præſens. Propoſitam enim ſuperficiẽ cui æquale parallelogrammum debet ad lineam datam adiungi quod addat aut diminuat ad completionẽ lineæ parallelogrammũ ſimile parallelogrammo dato:reſoluemus in triangulos, & ipſis meditatis deſcribemus ſuperficiẽ æquidiſtantium laterum,totali ſuperficiei propoſitæ æqualem,hoc autem qualiter fiat & ſi ſcire uolueris,require 25 huius. Dehinc ſuper duplum baſis eius ęqualis altitudinis triangulũ conſtituemus,quem (ſi 44 primi diligenter inſpexeris) parallelogrammo prius deſignato inuenies eſſe æqualem,quare & ſuperficiei propoſitę,huic ergo triangulo ſi æquale, parallelogrammum ad lineam datam adiunxeris,quod addat ad complementũ lineæ aut minuat parallelogrammũ ſimile parallelogrammo dato,ſecundum quod docet hæc & præmiſſa:quod propoſitum erat,te perfeciſſe non dubites.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 9.* *Propoſitio 29.*

29. Ad datã rectã lineã,dato rectilineo æquale parallelogrammũ prætendere excedẽs ſpecie parallelogrãmo ſimili dato.

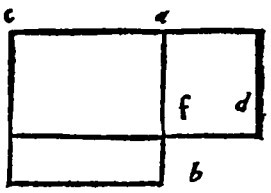
THEON *ex Zamb. Sit quidẽ data recta linea α β,datũ uerò rectilineũ cui expedit ad α β,æquale parallelogrammũ prætẽdere γ. Cui autẽ oportet ſimile prætendere δ,oportet iam ad α β,rectã lineam ipſi γ,rectilineo æquũ parallelogrammũ prætẽdere,excedens ſpecie parallelogrãmo ſimili ipſi δ. Secetur (per 10 primi) α β,bifariam in ε,& deſcribatur (per 16 ſexti) ex ε ipſi δ ſimile ſimiliterq; poſitum parallelogrammũ β ζ,& ambobus quidẽ β ζ γ æquale,ipſi,autẽ δ,ſimile ſimiliterq; poſitũ,idem cõſtituatur α ϑ. Simile igitur eſt α ϑ,ipſi β ζ. Similis autẽ rationis eſto α ϑ,ipſi ζ λ,et α κ,ipſi ζ ε. Et quoniam maius eſt α ϑ,ipſo ζ β,maius igitur eſt quidẽ ὰ ϑ,ipſa ζ λ,& α κ,ipſa ζ ε. Extẽdantur ζ λ,& ζ ε,& ipſi quidem ὰ ϑ,æqualis eſto ζ λ μ,ipſi autem ὰ κ,æqualis eſto ζ ε ν. Cõpleaturq; μ ν. Igitur μ ν,ipſi α θ,æquũ & ſimile,ſed α θ,ipſi ε λ. eſt ſimile. Igitur (per 26 ſexti) μ ν ipſi ε λ,eſt ſimile,circũ igitur eandẽ diametrum conſiſtunt ε λ & μ ν. Excitetur eorum dimetiens ζ ξ, & deſcribatur figura, quoniam igitur æquum eſt ζ ϱ ipſis ε λ & γ. ſed α ϑ,ipſi μ ν,eſt æquale, & μ ν igitur ipſis ε λ γ,eſt æquale. Commune auferatur ε λ,reliquus igitur ↓ χ φ gnomon ipſi γ eſt æqualis. Et quoniam α ε ipſi ε β,eſt æqualis,æquũ eſt (p 39 primi) et ε ν ipſi ν ϱ,hoc eſt (p 43 primi) ipſi λ ϱ commune ap-*

ponatur ι ξ, totum igitur α ξ, æquum eſt ipſi φ χ ψ, gnomoni. Sed φ χ ψ gnomon æqualis eſt ipſi γ. Igitur α ξ ipſi γ eſt æquale. Ad datam igitur rectam lineam α β, dato rectilineo γ, æquale parallelogrammum comparatum eſt α ξ, excedens ſpecie parallelogrammo π ρ ſimili exiſtente ipſi δ. Igitur δ, ſimile eſt ipſi β ξ, & β ξ, ipſi ι π, eſt ſimile, circum enim eandem dimetientem conſiſtunt: quod feciſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 29.*

VAmlibet lineam propoſitam, ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema ſecare. 29

CAMPANVS. Sit propoſita linea a b: quam uolo diuidere ſecundum proportionem habentem medium & duo extrema. Ex ipſa deſcribo quadratum b c: & ad eius latus a c adiungo ſecundum quod docet præmiſſa, parallelogrammum c d æquale quadrato b c: quod ſit ſimile b c, ſitq; latus parallelogrammi c d, quod æquidiſtat a c: d e, & ſecet lineam a b in puncto f. Dico, lineam a b eſſe diuiſam in puncto f ſicut proponitur. Eſt enim ad quadratum, propter id quod eſt ſimile b c, quare a f, eſt æquale f d, ſed & f e eſt æqualis a b: propter id quod eſt æqualis a c per 34 primi, & quia c d æquale b c: dempto ab utroque c f: erit a d æquale e b, & angulus f unius angulo f alterius. ergo per 13 huius latera ſunt mutekeſia: ergo e f ad f d ſicut a f ad f b: & quia e f eſt æqualis a b, & f d a f, erit a b ad a f ſicut a f ad f b: ergo per diffinitionẽ eſt diuiſa ut proponitur. Idẽ etiã poteſt demõſtrari ex 11 ſecundi. Diuidatur enim a b in puncto f: ſecundum quod docet 11 ſecundi, ſitq; e b quod continetur ſub tota a b & eius parte f b: ita quod f e ſit æqualis a b & a d ſit quadratum a f: eſt itaq; per prædictã 11 ſecundi e b, æquale a d. Quod reſtat arguere ut prius per 13 huius, uel ſic: cum a b ſit diuiſa in puncto f ſecundum quod docet 11 ſecundi: quod fit ex a b prima in f b tertiam eſt æquale quadrato a f ſecundæ: ergo per ſecundam partem 16 huius proportio a b primæ ad a f, ſecundam eſt ſicut a f ſecundæ ad f b tertiam: per diffinitionem itaq; diuiſa eſt a b ut proponitur.

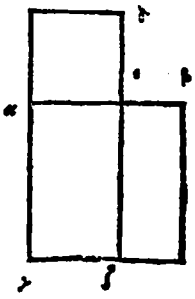

Euclid. ex Zamb. *Theorema 10.* *Propoſitio 20.*

τμᾶν ſecare. τμᾶν.

Data rectam lineam terminatã, extrema ac media ratione *diſpeſcere. 10

THEON ex Zamb. *Sit data recta linea terminata α β, oportet iam ipſam α β, rectam lineam extrema et media ratione * diſpeſcere. Deſcribatur enim (per 46 primi) ex α β, quadratum β γ. Comparetur q; (per 29 ſexti) ad α γ, ipſi β ς. æquum parallelogrammum γ δ excedens ſpecie α δ, ſimili ipſi β γ. Quadratum autem eſt ϛ γ, quadratum igitur eſt & α δ, & quoniam æquũ eſt β γ, ipſi γ δ, commune auferatur γ ι, reliquum igitur ϛ ξ, reliquo α δ eſt æquale, eſt autem & æquiangulum. Igitur (per diffinitionem 2 tertij, & per 14 ſexti) ipſorũ β ξ, & δ α, reciproca ſunt latera: quæ circum æquales angulos. Eſt igitur ſicut ξ ι, ad ι δ, ſic α ι, ad ι β. Aequalis autem eſt ξ ι, ipſi α δ, hoc eſt ipſi α ϛ. Ipſa autem ι δ, ipſi α ι. Eſt igitur ſicut ϛ α, ad α ι, ſic α ι, ad ι β, maior autem eſt (per 34 primi) α β, quàm α ι: maior igitur eſt & α ι, quàm ι β. Igitur α β, recta linea extrema & media ratione ſecta eſt, in ι, & maius ſegmentum ipſius eſt α γ: quod feciſſe oportuit.*

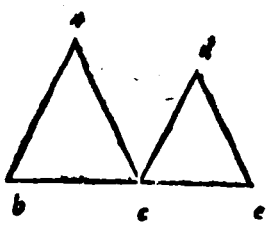
ALITER. *Sit data recta linea α β, oportet ipſam iã α β, extrema, & media ratione ſecare, ſecetur enim α β, in γ, (per 11 ſecundi) ut quod ſub α β & ϛ γ, æquum ſit ei quod ex γ α, quadrato. Quoniam igitur quod ſub α β & ϛ γ, æquum eſt ei quod ex γ α, eſt igitur (per 17 huius) ſicut β α, ad α γ ſic α ρ, ad γ β. Igitur α ϛ, media & extrema diuiſa eſt ratione in ρ: quod oportebat facere.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 30.*

SI fuerint duo anguli ſuper unum angulum conſtituti quorum duo latera angulum illum continentia duobus alijs eorum lateribus æquidiſtẽt, fuerintq; illa quatuor latera ſecundum æquidiſtãtiam relata, proportionalia, illos duos trianguloſ ſuper unam lineam rectam conſtitutos eſſe, neceſſe eſt. 30

CAMPANVS. Sint duo anguli a b c, d c e conſtituti ſuper angulum a c d. ſitq; a c æquidiſtans d e & d c: a b, & ſit proportio a c ad d e, ſicut a b ad d c, dico quòd duæ baſes eorum b c & c e, ſunt linea una. Eſt enim angulus a æqualis angulo d: quia uterq; eorum eſt æqualis angulo c a d per primam partem 29 primi, igitur per præſentem hypotheſin

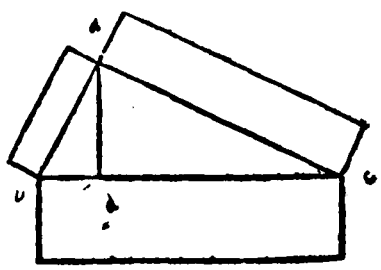
ſin & 6 huius: ipſi trianguli ſunt æquianguli, & angulus b eſt æqualis angulo d c e, & angulus a c b angulo e, quare per 31 primi, tres ãguli qui ſunt ad c iunt æquales duobus rectis, ipſi enim æquantur tribus angulis utriuslibet duobus triangulorum, ergo per 14 primi b c, eſt linea una, quod eſt propoſitum.

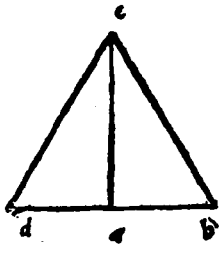

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 31.*

31 IN omni triangulo rectãgulo ſuperficies lateris quod ſubtenditur angulo recto, æqualis eſt ſuperficiebus duorũ laterum, angulum rectum continẽtium pariter acceptis, cùm fuerint ſimiles ei in lineatione & creatione.

CAMPANVS. Quod proponit penultima primi de ſuperficiebus quadratis, proponit hic penultima ſexti de omnibus ſuperficiebus ſimilibus, unde hæc eſt illa tanto uniuerſalior, quanto ſuperficies laterata quadrato. Sit itaque triangulus rectangulus a b c, cuius angulus a ſit rectus. Dico quòd ſuperficies conſtituta ſuper latus c b, eſt æqualis duabus ſuperficiebus conſtitutis ſuper a b & a b, cùm omnes tres ſuperficies fuerint ſimiles in figura & ſitu. Ducam perpendicularem a d ad lineam b c, eritq; per ſecũdam partem correlarij 8 huius, proportio b c ad c a, ſicut c a ad d c, & c b ad b a, ſicut b a ad d b. Si itaque ſuper quamlibet trium linearum b c, c a & a b fiat ſuperficies ſimilis aliis in figura & ſitu, erit per correllarium 17 huius, proportio ſuperficiei conſtitutæ ſuper b c primam ad conſtitutã ſuper c a ſecundam, ſicut b c primæ ad d c tertiam: & item eiuſdem ſuperficiei conſtitutæ ſuper b c primam ad conſtitutam ſuper a b ſecundam, ſicut b c primæ ad d b tertiam per idem correlarium. Quare per conuerſam proportionalitatem ſuperficiei a c ad ſuperficiẽ c b, ſicut c d ad c b, & ſimiliter ſuperficiei a b ad ſuperficiem b c, ſicut b d ad ſuperficiem b c, & ponatur a c prima, & c b ſecunda & quarta: & c d ſuperficies tertia, & a b ſuperficies quinta, & b d ſuperficies ſexta, & arguatur per 24 quinti, quod proportio ſuperficiei conſtitutæ ſuper b c ad duas ſuperficies cõſtitutas ſuper c a & c b ſimul: eſt ſicut b c ad c d & d b ſimul, quia igitur b c eſt æqualis duabus lineis c d & d b ſimul ſumptis, erit ſuperficies conſtituta ſuper b c æqualis duabus ſuperficiebus conſtitutis ſuper c a & a b ſimul ſumptis: quod eſt propoſitum.

CAMPANI *additio.* Conuerſam quoque huius poſſumus facilè demonſtrare per modum demonſtrationis ultimæ primi: ſit enim triangulus a b c, ſitq; ſuperficies conſtituta b c æqualis duabus ſuperficiebus conſtitutis ſuper duas lineas a b & a c ſibi ſimilibus. Dico quòd angulus a eſt rectus, ponã enim angulum c a d rectum & lineam a d æqualem a b, & claudo ſuperficiem ducta linea d c, eritq; per hanc 31 ſuperficies conſtituta ſuper c d æqualis duabus conſtitutis ſuper duas lineas c a & a d ſibi ſimilibus, quare etiam conſtitutæ ſuper b c ſibi ſimili, hæc enim poſita eſt æqualis duabus conſtitutis ſuper a b & a c ſibi ſimilibus: erit ergo linea b c æqualis c d, quare per 8 primi, angulus a eſt rectus: quod eſt propoſitum.

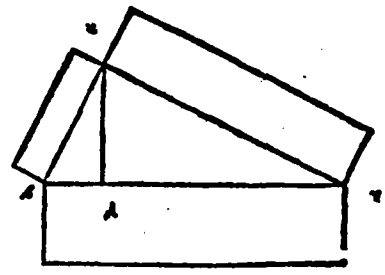
Sequentes duæ ex Zamberto propoſitiones, duabus præcedentibus ex Campano præpoſtero ordine reſpondent. *Euclid. ex Zamb.* *Thorema 21.* *Propoſitio 31.*

32 In rectangulis triangulis quæ ab rectum angulum ſubtendente lateræ ſpecies, æqualis eſt eis quæ ab rectum angulum cõprehendentibus lateribus ſpeciebus ſimilibus ſimiliterq; deſcriptis.

THEON *ex Zamb.* *Sit triangulum α β γ, rectum habens angulum qui ſub ℓ α γ. Dico quòd quæ ex β γ ſpecies, æqualis eſt eis quæ ex ℓ α et α γ ſpeciebus ſimilibus ſimiliterq; deſcriptis. Excitetur (per 12 primi) perpẽdicularis α δ. Quoniã igitur in triãgulo rectãgulo α β γ, ab α recto angulo ℓ γ, in baſin perpẽdicularis acta eſt α δ triãgula α β δ & α δ γ, quæ ad perpẽdicularẽ, ſimilia ſunt toti α ℓ γ, & ſibi inuicẽ (per 8 ſexti quoniã ſimile eſt α β γ ipſi α ℓ δ: eſt igitur ſicut γ β ad β α, ſic α β ad β δ. At quoniã tres rectæ lineæ proportiõales ſunt, eſt igitur (per correlariũ ſecũdũ 20 ſexti) ſicut prima ad tertiã, ſic quæ à prima ſpecies ad eã quæ à ſecũda ſimilis ſimiliterq; deſcripta eſt. Sicut igitur γ β ad β δ, ſic ſpecies quæ ex ℓ γ ad eã quæ ℓ α, ſimilis ſimiliterq; deſcripta eſt. Id propterea et ſicut ℓ γ ad γ δ ſic ſpecies quæ ex β ad eã quæ ex γ α.*

Quare

Quare ſicut β γ ad β δ & δ γ, ſic quæ ex β γ ſpecies ad ea quæ ſub ζ α et α γ, ſimiles ſimiliterq; deſcriptæ ſunt. Aequalis aũt eſt π γ ipſi β δ et δ γ: æqualis igitur eſt ſpecies quæ ex β γ eis quæ ex β α & α γ ſunt ſpeciebus ſimilibus ſimiliterq; deſcriptis. In rectãgulis igitur triangulis, quæ ad rectũ ãgulum ſubtendentẽ ſpecies, æqualis eſt eis quæ ad rectum angulũ cõprehendentibus ſpeciebus ſimilibus ſimliiterq; deſcriptis: quod demonſtraſſe oportuit.

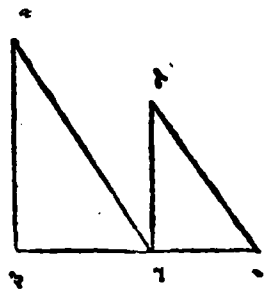

ALITER. *Quoniã (per correlariũ primũ 20 ſexti) ſimiles figuræ in dupla ſunt ratione ſimilis rationis laterum, igitur quæ ex β γ, eſt ſpecies ad eam quæ ex β α, duplã rationẽ habet quã γ β ad β α: habet aũt et quod ex β γ quadratũ ad id quod ex β α quadratũ duplã rationẽ quàm γ β ad β α: & ſicut igitur quæ ex γ ζ ſpecies ad eam quæ ex β α ſpeciẽ, ſic quadratum quod ex γ β ad quadratũ quod ex β α. Id propterea & ſicut ſpecies quæ ex β γ ad ſpeciẽ quæ ex γ α, ſic quadratum quod ex β γ ad quadratum quod ex γ α. Quare & ſicut ſpecies quæ ex β γ ad ſpecies quæ ex β α & α γ, ſic quadratũ quod ex β γ ad quadrata quæ ex ζ α & α γ. Quadratũ aũt quod ex ζ γ, æquũ eſt eis quæ ex β α & α γ, quadratis (per 47 primi) æqualis igitur eſt ſpecies quæ ex ζ γ eis quæ ex β α & α γ ſpeciebus ſimilibus ſimiliterq; deſcriptis.*

Euclid. ex Zamb. Theorema 22. Propoſitio 32.

Si duo triãgula cõponantur ad unum angulũ, duo latera duobus lateribus proportionalia habentia, ut quæ eiuſdẽ rationis eorũ latera ſint etiã parallela, reliqua ipſorũ triangulorũ latera in rectam lineam erunt. 32

THEON ex Zamb. *Sint bina triangula α ζ γ & δ γ ι, duo latera β α & α γ duobus lateribus δ γ et δ ι, proportionalia habentia, ſicut quidem α β ad α γ, ſic δ ι ad δ ι: parallelũ autẽ α β ipſi δ ι, & α γ ipſi δ ι. Dico quòd in rectam lineam eſt β γ ipſi γ ι. Quoniam enim parallelus eſt α β ipſi δ ι, & in eas incidit*
ἀναλλάξ *recta linea α γ, anguli igitur (per 29 primi) *utrobiq; qui ſub β α γ & α γ δ ſibi inuicem ſunt æquales. Id propterea & angulus γ δ ι angulo α γ δ eſt æqualis. Quare angulus β α γ angulo γ δ ι eſt æqualis: & quoniã duo triãgula ſunt α β γ, et δ γ ι, unum angulũ qui ad α, uni angulo qui ad δ æqualẽ habentia, circum autẽ æquales angulos latera proportionalia, ſicut quidẽ β α ad α γ, ſic γ δ ad δ ι: æquiangulum igitur eſt (per 6 ſexti) triangulum α β γ triangulo δ γ ι. Aequalis igitur eſt angulus α β γ ãgulo δ γ ι. Patuit autẽ quòd angulus α γ δ æquus (per 29 primi) angulo β α γ. Tòtus igitur angulus α γ ι duobus α ζ γ & ζ α γ eſt æqualis. Cõmunis apponatur angulus α γ β. Igitur anguli α γ ι & α γ ζ eis qui ſunt ſub γ α β, α γ ζ & γ β α ſunt æquales. Sed ãguli ζ α γ, γ β α, & α γ β (per 32 primi duobus rectis ſunt æquales, & anguli igitur α γ ι, & α γ ζ duobus rectis ſunt æquales. Ad*
ἴσας *aliquam autẽ rectam lineã α γ, ad ſignumq; in ea γ, duæ rectæ lineæ β γ & γ ι, nõ ad eaſdem partes ductæ, æquos *utrobiq; ſub α γ ι, & α γ β, duobus rectis æquales efficiunt angulos (per 14 primi) in rectã lineã igitur eſt β γ ipſi γ ι. Si bina igitur triangula componantur ad unum angulum, duo latera duabus lateribus proportionalia habẽtia, ut eorum ſimilis rationis latera etiam parallela ſint, reliqua ipſorũ triangulorum latera in rectam lineam erunt: quod demonſtraſſe oportuit.*

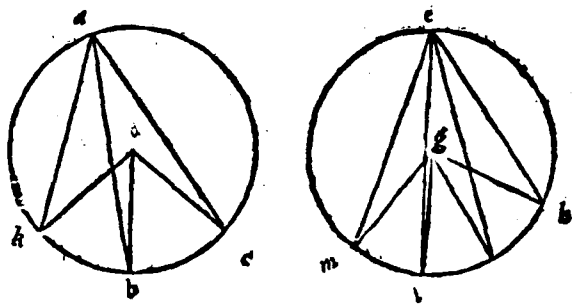
Euclid. ex Camp. Propoſitio 32.

SI in circulis æqualibus ſupra centrum ſiue ſupra circunferentiam anguli conſiſtant, erit angulorum proportio tanquam proportio arcuum illos angulos ſuſcipientium. 32

CAMPANVS. *Sint circuli a b c, cuius centrũ d, & e f g cuius centrum h: æquales, ſuper quorũ cẽtra fiant duo anguli b d c & f h g, & ſuper eorũ circunferentias aliꝫ duo qui ſint b a c, & f e g, dico quòd proportio angulorum tam eorũ qui ſunt ſuper centra, quàm eorum qui ſuper circunferentias, eſt ſicut arcus b c ad arcum f g. Continuabo enim illis duobus arcubus alios arcus æquales: ſiue ſecundum eundẽ numerum ſiue ſecundum diuerſos, ſitq; arcus k b æqualis b c, & uterq; duorum arcuum l m & f l, æqualis f g: & producam lineas K d, K a, m h, l h, m e, & l e: eruntq;, per 26 tertiꝫ, anguli qui ſunt ad d adinuicem æquales: ſimiliter quoq; & qui ſunt ad h, adinuicẽ æquales. Idẽ etiam de iꝭ qui ſunt ad a, & de iꝭ qui ſunt ad e: ſicut igitur arcus K c eſt multiplex arcus b c: ita ãgulus K d c ãguli b d c, & ãgulus k a c ãguli b a c:*

ſimiliter

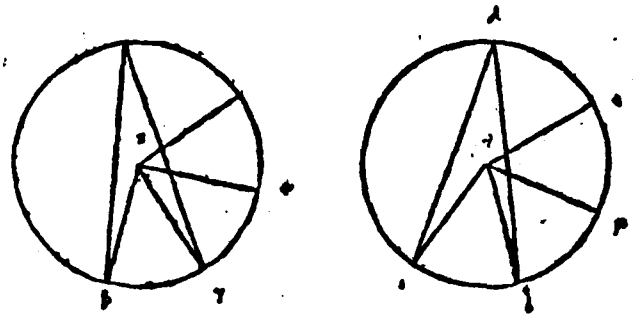
similiter sicut arcus m g est multiplex arcus f g, ita angulus m h g anguli f h g, & angulus m e g anguli f e g, sed si arcus k c est æqualis arcui m g, angulus K d c est æqualis angulo m h g, & angulus K a c angulo m e g, & si maior, maiores, & si minor, minores per 26 tertij: per diffinitionem itaq; inconstinuæ proportionalitatis, proportio arcus b c ad arcū f g, est sicut anguli b d c ad angulum f h g, & sicut anguli b a c ad angulū f e g, quod est propositum. Idem intellige in eodem circulo.

Euclid. ex Zamb. Theor. 23 Propoſit. 33.

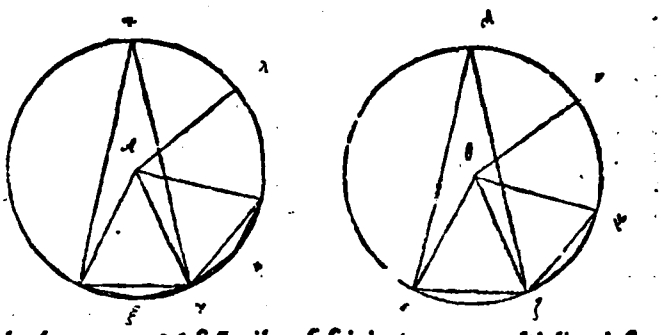
33 In æqualibus circulis anguli eandē habent rationē ipſis circunferentijs in quibus conſiſtūt, & ſi ad centra & ſi ad circūferentias fuerint conſtituti, tum etiam ſectores, utputa ad centra conſtituti.

THEON ex Zamb. *Sint æquales circuli α β γ, & δ ε ζ, ad eorūq; cētra η θ, anguli ſint β η γ & ε θ ζ. ad eorū circūferentias uerò anguli qui ſub β α γ, et ε δ ζ. Dico q, eſt ſicut circūferētia β γ, ad circūferentiā ε ζ, ſic eſt angulus β η γ, ad angulū ε θ ζ, & ăgulus β α γ ad ăgulū ε δ ζ, & inſuper η β γ ſector ad θ ε ζ ſectorē. Ponatur (per 28 tertij) ipſi quidē β γ, circūferentiæ æquales quotcunq; ordine hoc eſt γ κ, & κ λ, ipſi aūt ε ζ, quotcunq; æquales circūferentiæ ζ μ & μ ν. Cōnectanturq; η κ, η λ, θ μ, & θ ν. Quoniā igitur æquales ſunt β γ, γ κ, & κ λ, circūferentiæ adinuicē, æquales (per 27 tertij) quoq; ſunt anguli β η γ, γ η κ, & κ η λ. Quotuplex igitur eſt β λ, circūferentia ipſius β γ circūferentiæ, totuplex eſt ăgulus β η λ, ăguli β η γ. Id propterea etiā quotuplex eſt ν ε, circūferentia ipſius ε ζ circunferētiæ, totuplex eſt angulus ν θ ε, ipſius ε θ ζ. Si igitur æqualis eſt circūferentia β λ, ipſi circūferētiæ ε ν, æqualis eſt & angulus β η λ angulo ε θ ν, & ſi maior eſt β λ circunferentia quā ε ν circunferentia, maior eſt & angulus β η λ, angulo ν θ ε, et ſi minor, minor. Quatuor iam exiſtentibus magnitudinibus, duabus, inquā circūferentijs β γ & ζ, binisq; angulis hoc eſt β η δ, & ε θ ζ, ſuſcipiuntur quidē ipſius β γ circunferentiæ atq; ipſius anguli β η γ, æquè multiplices hoc eſt β λ circūferētia & angulus β η λ, ipſius aūt ζ circūferentiæ et anguli ε θ ζ, circūferētia ε ν, & ăgulus ε θ ν. Oſtenſum aūt eſt quòd ſi circunferentia β λ excedit circunferentiam ε ν, angulus quoq; β η λ excedit angulū ε θ ν, & ſi æqualis, æqualis. et ſi minor, minor. Eſt igitur (per 6 diffinitionē quinti) ſicut β γ circūferentia ad ε ζ, circūferentiā: ſic angulus β η γ ad angulū ε θ ζ. Sed ſicut angulus β η γ, ad angulū ε θ ζ: ſic angulus β α γ ad angulū ε δ ζ, duplus enim eſt (per 20 tertij) uterq; utriuſq;. Et ſicut igitur β γ, circunferentia ad ζ circunferentiā, ſic angulus β η γ, ad angulū ε θ ζ, & angulus β α γ ad angulū ε δ ζ. In æqualibus igitur circulis anguli eandē habēt rationem ipſis circunferentijs, & ſi ad centra & ſi ad circūferentias cōſtituti fuerint: quod demonſtraſſe oportuit. Dico etiā quòd & ſicut β γ circunferentia ad ζ circūferentiā, ſic η β γ ſector ad θ ε ζ ſectorē. Cōnectantur β γ & γ λ, & aſſumptis ſuper β γ, & γ λ, circūferentijs ξ ο ſignis, cōnectātur β ξ, ξ γ, γ ο, & ο π. Et quoniā (per 15 diffinitionē primi) duæ β η, & η γ, duab. γ η et η λ, ſunt æquales, æqualesq; angulos cōprehendūt, et baſis β γ ipſi γ λ eſt æqualis; triangulū igitur η β γ (per 4 primi) triangulo η γ λ eſt æquale. Et quoniā æqualis eſt β γ circūferentia γ λ circūferētiæ, et reliqua igitur quæ in totū circulū α β γ circūferētia reliquæ quæ in eūdē totū α β γ, circulū circūferētiæ eſt æqualis. Quare et ăgulus β ξ γ ipſi γ ο λ eſt æqualis. Simile igitur (per 10 diffinitionē tertij) eſt β ξ γ ſegmentum, ipſi γ ο λ, eſt ſegmento, & in æqualibus ſunt rectis lineis β γ & λ γ. Quæ autem ſuper æequalibus rectis lineis ſimilia circulorum ſegmenta conſiſtunt, ea ad inuicem ſunt æqualia (per 24 tertij) ſegmentum igitur β ξ γ ipſi γ ο η ſegmento eſt æquale, eſt aūtē & triangulum η β γ triangulo η γ λ æquale. Totus igitur ſector η β γ, toti η γ λ ſectori eſt æqualis. Id propterea & η λ α, ſector, utrique ipſorum η β γ, & η γ κ, eſt æqualis. Tres igitur ſectores η β γ, η γ κ, & η λ α ſibi inuicem ſunt æquales. Id pro-*

pterea

ptereà & ∂ ι ζ, ∂ ζ μ, & θ μ ν, ſectores, ſibi inuicem ſunt æquales. Quotuplex igitur eſt β λ, circunferẽtiã ipſius ϛ γ circunferentiæ, totuplex eſt & λ ϰ ϛ, ſector ipſius ϰ β γ, ſectoris. Id propterea & quotuplex eſt ν ι, circunferentia ipſius ι ζ, circunferẽtiæ, totuplex eſt & ∂ ι ν ſector ipſius ∂ ι ζ, ſectoris. Si igitur æqualis eſt ϛ λ, circunferentia ipſi ι ν circunferentiæ, æqualis eſt & β ϰ λ, ſector ipſi ι ∂ ν, ſectori. Etſi excedit ϛ λ, circunferentia ipſam ι ν circunferentiam, excedit quoq; & ϛ ϰ λ, ſector ipſum ∂ ι ν, ſectorem, & ſi deficit, deficit. Quatuor iam exiſtentibus magnitudinibus, duabus inquam β γ, & ι ζ, circunferentijs, duobuſq; ϰ β γ, & ι ∂ ζ, ſectoribus, ſuſcipiuntur æque multiplices ipſum quidem β γ circunferentiæ & ipſius ϰ β γ ſectoris, hoc eſt β λ, circunferentiæ & ϰ β λ, ſector ipſius autem ι ζ: circunferentiæ & ipſius ∂ ι ζ, ſectoris, circunferentia nempe ι ν, & ſector ∂ ι ν. Et oſtenſum eſt quòd ſi circunferentia β λ excedit ipſam circunferentiam ι ν, excedit quoq; & ϛ ϰ λ, ſector ipſum ι θ ν, ſectorẽ, & ſi æqualis, æqualis: & ſi deficit, deficit. Eſt igitur (per conuerſionẽ 1 diffinitionis ſexti) ſicut circunferentia β γ, ad ι ζ, ſic ϰ β γ, ſector ad ∂ ι ζ, ſectorem.

CORRELARIVM. *Et manifeſtum eſt quòd ſicut ſector ad ſectorem, ſic angulus ad angulum.*

SEXTI LIBRI FINIS.

EVCLIDIS MEGARENSIS
GRAECI PHILOSOPHI, GEOMETRICORVM *elementorum, Liber ſeptimus.*

Ex Campano triplex principiorum genus. *Primum.* *Diffinitiones.*

Nitas, eſt qua unaquæq; res una dicit̃. 2 Numerus, eſt multitudo ex unitatibus cõpoſita 3 Naturalis ſeries numerorũ dicitur, in qua ſecundum unitatis additionem fit ipſorum cõputatio. 4 Differentia numerorũ, appellatur numerus quo maior abũdat à minore. 5 Numerus primus dicitur, qui ſola unitate metit̃. 6 Numerus cõpoſitus dicitur, quem alius numerus metit̃. 7 Numeri cõtra ſe primi dicuntur, qui nullo numero excepta ſola unitate numerant̃. 8 Numeri adinuicem cõpoſiti ſiue communicantes dicuntur, quos alius numerus cõ unitas metitur, nullusq; eorum eſt ad alium primus. 9 Numerus per aliũ multiplicari dicitur, qui toties ſibi coaceruat̃, quoties in multiplicante eſt unitas. 10 Productus uerò dicitur, qui ex eorũ multiplicatione creſcit. 11 Numerus aliũ numerare dicitur, qui ſecundũ aliquem multiplicatus illum ꝓducit. 12 Pars, eſt numerus numeri minor maioris, cùm minor maiorẽ numerat. Et qui numerat̃, numerãtis multiplex appellat̃. 13 Denominãs, eſt numerus ſecundũ quẽ pars ſumit̃ in ſuo toto. 14 Similes dicunt̃ partes, quę ab eodẽ numero denominant̃.

Prima

15 Prima ſimpla numeri pars, eſt unitas. 16 Quando duo numeri partem habuerint communẽ, tot partes maioris dicetur eſſe minor, quoties eadem pars fuerit in minore: totæ uerò, quoties ipſa fuerit in maiore.

17 Numeri ad numerum dicitur proportio minoris quidem ad maiorem, in eo quod eſt maioris pars uel partes. Maioris uerò ad minorẽ, ſecundum quòd eum continet & eius partem uel partes. 18 Cùm fuerint quotlibet numeri continuè proportionales, dicetur proportio primi ad tertium ſicut primi ad ſecundum duplicata, ad quartũ uerò triplicata. 19 Cùm continuatæ fuerint eædem uel diuerſæ proportiones, dicetur proportio primi ad ultimum, ex omnibus compoſita. 20 Denominatio dicitur proportionis minoris quidem numeri ad maiorem, pars uel partes ipſius minoris quæ in maiore ſunt. Maioris autem ad minorem, totũ uel totũ & pars uel partes, prout maior ſuperfluit. 21 Similes ſiue una alij eadem dicuntur proportiones, quę eandem denominationem recipiunt. Maior uerò, quæ maiorem. Minor autem, quæ minorem. 22 Numeri uerò quorum proportio una, proportionales appellantur. 23 Termini ſiue radices dicuntur, quibus in eadem proportione minores ſumi impoſſibile eſt.

Petitiones.

1 Cuiuslibet numero, quotlibet poſſe ſumi æquales prout libet, uel multiplices. 2 Quolibet numero, aliquem quantumlibet ſumere poſſe maiorem. 3 Seriem numerorum, in infinitum poſſe procedere.

4 Nullum numerum in infinitum poſſe diminui.

Communes animi conceptiones.

1 Omnis pars, minor eſt ſuo toto. 2 Quicunque eiuſdẽ ſiue æqualium fuerint æquè multiplices, ipſi quoq; erunt æquales. 3 Quibus idem numerus æquè multiplex fuerit, ſiue quorũ æquè multiplices fuerint æquales, & ipſi etiam erunt æquales. 4 Omnis numeri pars, eſt unitas ab ipſo denominata. 5 Omnis pars eſt minor, quæ maiorem habet denominationem, maior uerò quæ minorem. 6 Quilibet numerus totus eſt ab unitate, quota pars ipſius eſt unitas. 7 Quicunq; numerus in unitatẽ ducitur, ſeipſum producit, & in ſeipſum numerat. Vnitas quoq; in quemcunq; ducta, producit eundem. 8 Quicunque numerus numerat duos, numerat quoq; compoſitum ex illis. 9 Quicunq; numerus numerat aliquem, numerat omnem numeratũ ab illo.

10 Quicũq; numerus numerat totũ & detractũ, numerat reſiduum.

FINIS.

EVCLIDIS MEGARENSIS GRAECI PHILOSOPHI, ARITMETICORVM ELEmentorum, *Liber ſeptimus.*

Euclid. ex Zamberto. *Diffinitiones.*

VNitas eſt, qua unumquodq; eorum quæ ſunt, unum dicitur. 2 Numerus autem, ex unitatibus cõpoſita multitudo. 3 Pars, eſt numerus numeri minor maioris, quando dimetitur maiorem. 4 Partes autem, quando nõ metitur. 5 Multiplex uerò, maior minoris, quãdo eum metitur minor. 6 Par numerus eſt, qui bifariàm diuiditur.

7 Impar uerò, qui bifariàm non diuiditur, uel qui unitate differt à pari. 8 Pariter par numerus eſt, quem par numerus metitur per numerum parem. 9 Pariter autem impar eſt, quem par numerus metitur per imparem numerum. 10 Impariter uerò par eſt, quem impar numerus dimetitur per numerum parem. 11 Impariter uerò impar numerus eſt, quem impar numerus metitur per imparem numerum.

12 Primus numerus eſt, quem unitas ſola metitur. 13 Primi adinuicem ſunt numeri, quos unitas ſola dimetitur communi menſura.

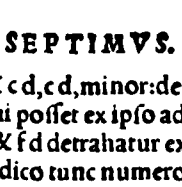
14 Cõpoſitus numerus eſt, quem numerus aliquis metitur. 15 Cõpoſiti autem adinuicem numeri, ſunt, quos numerus aliquis communi dimenſione metitur. 16 Numerus numerũ multiplicare dicitur, quãdo quotæ ſunt in ipſo unitates, toties componitur multiplicatus, & gignitur aliquis. 17 Quando autem bini numeri ſeſe adinuicem multiplicantes, aliquem fecerint, factus, planus appellatur. Latera uerò illius, multiplicantes ſeſe inuicem numeri. 18 Quando uerò tres numeri ſeſe multiplicantes adinuicem fecerint aliquem, factus, ſolidus appellatur: latera uerò illius, multiplicantes ſeſe inuicem numeri. 19 Quadratus numerus eſt, qui æquè æqualis, uel qui ſub duobus æqualibus numeris cõtinetur. 20 Cubus uerò, qui æquè æqualis æquè, uel qui ſub tribus æqualibus numeris continetur. 21 Numeri proportionales ſunt, quãdo primus ſecundi, & tertius quarti æquè fuerit multiplex, uel eadẽ pars uel eædem partes. 22 Similes plani & ſolidi numeri ſunt, qui proportionalia habẽt latera. 23 Perfectus numerus eſt, qui ſuijpſius partibus eſt æqualis.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 1.*

SI à maiore duorum numerorum minor detrahatur donec minus eo ſuperſit, ac deinde de minore ipſum reliquum donec minus eo relinquatur, itemq; à reliquo primo reliquũ ſecũdũ quouſq; minus eo ſuperſit, atq; in huiuſcemodi cõtinua detractione nullus fuerit reliquus qui ante relictũ numeret uſq; ad unitatem, eos duos numeros contra ſe primos eſſe neceſſe eſt.

Campanus

CAMPANVS. Sint duo numeri a b & c d, c d, minor: detrahaturq; c d ex a b quoties poteſt, & fit reſiduum e b, qui erit minor c d, alioqui poſſet ex ipſo adhuc detrahi c d, detrahatur et ipſe e b ex c d, quoties poteſt, ſitq; reſiduum f d, ſed & f d detrahatur ex e b quoties poteſt, & ſit reſiduũ g b, quod ſit unitas, dico tunc numeros a b & c d, eſſe cõtra ſe primos. Si enim ſunt compoſiti, numerabit eos communiter per diffinitionem aliquis numerus præter unitatem, qui ſit h, & quia h numerat c d, numerabit a e per penultimam conceptionẽ, & quia idem numerat a b, numerabit etiam e b per ultimam conceptionem: ergo & c f per penultimam, quare & f d per ultimam, ergo & g e per penultimam, igitur & g b per ultimam, & quia g b eſt unitas, ſequitur numerum eſſe partẽ unitatis uel ſibi æqualem, quod eſt impoſſibile. Erunt igitur a b & c d, contra ſe primi, quod eſt propoſitum.

CAMPANI *additio*. Quòd ſi duo numeri a b & c d ſint contra ſe primi, non erit in hac mutua detractione ſtatus antequàm ad unitatẽ perueniatur. Et eſt iſtud conuerſum eius quod autor proponit. Si autem in hac mutua detractione fuerit ſtatus antequàm perueniatur ad unitatem, ſit ut g b ſit numerus qui detrahatur ab f d, & nihil ſit reſiduum: igitur g b numerat f d, ergo per penultimam conceptionẽ, numerat & e g, et quia etiam numerat ſeipſum, numerabit per antepenultimam conceptionem totum e b, ergo per penultimam numerat c f. Sed oſtenſum eſt prius quòd numerat f d, ergo per antepenultimã numerat totum c d, quare per penultimam numerat a e, & quia oſtenſum eſt prius quòd etiam numerat e b, ſequitur per antepenultimam ut etiam numerat a b: quia igitur numerus g b numerat utrũq; duorum a b & c d, numeri a b & c d ſunt compoſiti: non igitur contra ſe primi, quod eſt contra hypotheſin. Per hanc ergo uiam, propoſitis quibuſq; duobus numeris, inueſtigamus utrum ipſi ſint contra ſe primi, ſi enim tali facta mutua detractione perueniatur ad unitatem, ipſi ſunt contra ſe primi. Si autem ſit ſtatus antequàm perueniatur ad unitatem, ipſi ſunt compoſiti.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 1. *Propoſitio* 1.

1 Si duobus numeris inæqualibus expoſitis, ſublato ſemper minore, à maiore reliquus minimè metiatur præcedentem quoad aſſumpta fuerit unitas, qui à principio numeri, primi adinuicem erunt.

THEON *ex Zamb.* *Duobus nanq; inæqualibus numeris propoſitis α β & γ δ, ſublato ſemper minore à maiore, reliquus minimè metiatur præcedentem, quoad ſumpta fuerit unitas. Dico quòd ipſi α β & γ δ primi adinuicem ſunt, hoc eſt quod ipſos α β & γ δ unitas ſola dimetitur. Si autem α β & γ δ non ſunt primi adinuicem, eos aliquis numerus metietur: metiatur, eſtoq; ζ, & γ δ ipſum β ζ metiens, relinquat ſe minorem ζ α: at α ζ ipſum δ γ metiens, relinquat ſe minorẽ α γ: & α γ ipſum ζ δ metiens, relinquat unitatem ζ α. Quoniam igitur ζ ipſum δ γ metitur, & γ δ ipſum β ζ metitur, igitur & ζ ipſum β ζ metitur: metitur autem & totum β α, & reliquum igitur α ζ metietur. At α ζ ipſum δ η metitur, & ζ igitur ipſum δ η metietur: metitur autem & totum δ γ, & reliquum igitur γ η metietur. At ζ η ipſum ζ δ metitur, & ζ igitur ipſum ζ δ metietur, metitur autem & totum ζ α, & reliquam igitur α δ metietur unitatẽ, numerus exiſtens, quod eſt impoßibile. Igitur ipſos α β & γ δ, nullus numerus metietur. Igitur α β & γ δ, primi adinuicem ſunt: quod demonſtrare oportebat.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 2.

2 PRopoſitis duobus numeris adinuicem compoſitis, maximũ numerum communem eos numerantem inuenire.

CORRELARIVM.

Vnde manifeſtum eſt, quia omnis numerus duos numeros numerans, numerat numerum maximum ambos numerantem.

CAMPANVS. Sint duo numeri compoſiti a b & c d, minor c d, quia ergo numerat eos communiter aliquis numerus per diffinitionem, uolo inuenire maximum numerum eos communiter numerantem. Secundum modum & ſimilitudinem prioris, minuo minorem de maiori, quoad poſſum, uidelicet c d de a b, & ſit reſiduum e b: itemq; e b de c d quoad poſſum, & ſit reſiduum f d, & quia huius diminutio non po

teſt fieri infinities per ultimam petitionem, nec poteſt etiam ad unitatem peruenire in propoſito per præcedentem, quia tunc eſſent numeri propoſiti contra ſe primi, quod eſt contra hypotheſin: ſit ut cùm detraxero f d ex e b quoad potero, quod nihil ſit reſiduum: dico tunc f d eſſe maximum numerum numerantem a b & c d. Quòd enim numeret eos, patet per penultimam & antepenultimam conceptionem, alternatim quoties oportuerit repetitas, ſicut in demonſtratione conuerſę prȩcedentis. Numerat enim f d, e b, quia cùm ab ipſo detrahitur quoad poteſt, nihil ſit reſiduum, ergo & c f per penultimam cõceptionem, igitur & c d per antepenultimam, quare & a e per penultimam, igitur & a b per antepenultimam. Quòd autem nullus maior f d, numeret a b, & c d, ſic patet. Si enim fieri poteſt, ſit numerus g maior f d, numerans utrunq; duorum numerorum a b & c d: quia igitur g numerat c d, numerabit per penultimam conceptionem a e, & quia numerat a b, numerabit per ultimam f d, maior uidelicet, minorem: quod eſt impoſſibile. Ex hoc ſecundo proceſſu liquet correlarium.

a ..... e ..... b
c ..... f ... d
g ....

Euclid. ex Zamb. *Problema* 1. *Propoſitio* 2.

Duobus numeris datis non primis adinuicem, maximã eorum communem dimenſionem inuenire.

THEON *ex Zamb. Sint dati bini numeri non primi adinuicem, α β & γ δ: oportet iam ipſorum α β & γ δ, maximam dimenſionem inuenire. Si quidem γ δ ipſum α β metitur, metitur autem & ſeipſum. Igitur γ δ, ipſorum γ δ & α β communis dimenſio eſt, & manifeſtum eſt quòd maxima, nullus enim maior ipſo γ δ, ipſum γ δ metietur. Si autem γ δ non metitur ipſum α β, ipſorum α β & γ δ ſublato (per primã ſeptimi) ſemper minore à maiore, ſumetur numerus aliquis qui metietur præcedentem, unitas quidem non ſumetur. Si autem non, erunt α β & γ δ primi adinuicem, quod non ſupponitur. Sumetur aliquis numerus igitur qui metietur præcedentem, & γ δ quidem ipſum α β metiens, (per primam ſeptimi) relinquat ſe minorem α ε: α ε autem ipſum γ δ metiẽs, relinquat ſe minorem γ ζ, & γ ζ ipſum α ε metiatur. Quoniam igitur γ ζ ipſum α ε metitur, & α ε ipſum δ ζ metitur: igitur & ζ ipſum δ ζ metietur, metitur & ſeipſum, & totũ igitur γ δ metietur. At γ δ ipſum β ε metitur, & ε ζ igitur ipſum β ε metitur: metitur autem & ε α, igitur & totum β α metietur, metietur quoque ipſum γ δ, igitur γ ζ ipſos α β & γ δ metitur. Igitur γ ζ ipſorum α β & γ δ communis dimenſio eſt. Dico enim quòd & maxima, ſi γ ζ ipſorum α β & γ δ non eſt maxima communis menſura, metietur ipſos α β & γ δ numeros aliquis numerus maior exiſtens, ipſo γ ζ metiatur, eſtoq; η. Et quoniam η ipſum γ δ, & γ δ ipſum ζ ε metitur, & η igitur ipſum ζ ε metitur. Metitur autem & totum α β, & reliquum igitur α ε metietur: at α γ ipſum δ ζ metitur, & η igitur ipſum δ ζ metietur: metietur autem & totum & δ, & reliquũ igitur γ ζ metietur, maior minorem, quod eſt impoßibile. Igitur ipſos α β & γ δ numeros numerus non metietur, maior exiſtens ipſo & ζ. Igitur γ ζ ipſorum α β & γ δ maxima eſt communis menſura: quod oportebat facere.*

β ..... ε .... α
δ .... γ
β ..... ε .... α
δ .... ζ .. γ
β ..... ε .... α
η ...
δ .... ζ .. γ

CORRELARIVM. *Ex hoc manifeſtum eſt, quòd ſi numerus binos numeros metitur, & maximam communem eorum dimenſionem metietur.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 3.

PRopoſitis tribus numeris adinuicem compoſitis, maximũ numerorum eos communiter numerantium inuenire.

CAMPANVS. Priuſquam hanc tertiam concluſionem demonſtremus, demonſtrandum arbitramur ipſius antecedens, uidelicet propoſitis tribus numeris, qualiter poterimus certificare an ipſi ſint adinuicem compoſiti. Sint itaque tres numeri a b c, de quibus uolo uidere utrum ipſi ſint adinuicem compoſiti: per primam igitur inquiro, an duo primi qui ſunt a & b ſint adinuicem primi, quòd ſi ſic, non erunt a, b, c, adinuicem compoſiti per diffinitionem. Si autem a & b ſunt adinuicem compoſiti, ſit per præcedentem d maximus numerus eos numerans, qui ſi numerat c, erunt per diffinitionem, a, b, c, adinuicem compoſiti. Si autem non numerat ipſum, ſed ipſi c & d quidem ſunt contra ſe primi, non erunt a, b, c, adinuicem compoſiti: nam quicunque numeraret eos, numeraret etiam d per correlarium prȩcedentis, ſicq; eſſent d & c compoſiti, quod eſt contra

a .....
b .....
c ...

a ..... d ....
b ..... e ..
c ....
c .....
c .....

contra hypotheſin. Si autem c & d ſunt compoſiti, erũt etiam a,b,c, adinuicem compoſiti. Sit enim per præmiſſam e, maximus numerans c & d, qui etiam per penultimam conceptionem numerabit a & b, quare per diffinitionem a b c, ſunt adinuicem compoſiti. Simili quoq; modo ſcietur, propoſitis quotlibet pluribus quàm tribus, an omnes ſint adinuicem compoſiti. Propoſitis itaq; tribus qui ſunt adinuicem cõpoſiti, qui etiam ſint a,b, c, uolo inuenire maximum numerum numerãtem omnes. Sumo ſecundum doctrinam prçmiſſç, d maximũ numerãtem a & b, qui ſi numerat c, ipſe eſt quem quærimus: alioqui per correlarium præcedentis ſequeretur maiorem numerare minorem. Si autem non numerat c, erũt tamen c & d adinuicem compoſiti per hypotheſin & correlarium præcedẽtis & diffinitionem: ſit igitur maximus eos numerãs e, dico e eſſe maximum numerantem a,b,c. Quod enim eos numerer, patet per hanc ultimam hypotheſin, quæ eſt ipſum eſſe maximum numerantem c & d, & per penultimam conceptionem. Et quòd nullus eo maior numeret eos, ſic patet: ſit enim ſi poteſt fieri, f maior e, qui numeret a b c, qui cùm numeret a & b, numerabit per correlarium præmiſſæ d, & quia etiam numerat c, numerabit per idem correlarium c, maior uidelicet minorem, quod eſt impoſſibile. Non erit igitur numerus aliquis maior e, numerans a b c: quod eſt propoſitum.

a.....
b.....
c...

a..... d....
b..... e..
c....
c.....
c.....

a..... d....
b..... e..
c.... f...
c.....

CAMPANI *additio.*

Simili quoque modo inuenietur maximus numerus, numerans quotlibet plures tribus adinuicem compoſitos. Vnde non oportuit Euclidem de pluribus tribus hoc docere, quia idem eſt modus & ars in tribus & pluribus.

Ex ultimo autem huius demonſtrationis proceſſu, poſſumus etiam iſtud correlarium huic tertiæ concluſioni adijcere.

CORRELARIVM.

Vnde manifeſtum eſt quòd omnis numerus numerans quotlibet adinuicem cõpoſitos, numerat maximum numerantem eos omnes, & etiam maximos numerantes binos & binos eorum.

Euclid. ex Zamb. *Problema 2.* *Propoſitio 3.*

3 Tribus numeris datis non primis adinuicem, maximam eorum communem menſuram inuenire.

THEON *ex Zamb. Sint dati tres numeri non primi adinuicem α β γ, oportet iam ipſorũ α β γ, maximam communem dimenſionẽ inuenire. Sumatur ipſorum α β, maxima cõmunis menſura δ, (per 2 ſeptimi.) Iam ipſe δ, ipſum γ aut metitur aut nõ metitur, metiatur primum: metitur autem ipſos & α β. Igitur δ metitur ipſos α β γ. Igitur δ, ipſorũ α β γ, communis dimenſio eſt.* α.....
Dico iam quòd & maxima. Si autem δ ipſorum α β γ non eſt maxima communis mẽ- β.....
ſura, metietur ipſos α β γ, numeros aliquis numerus maior ipſo δ. Metiatur, & eſto ε. γ....
Quoniam enim ε metitur ipſos α β γ, metietur igitur & ipſos α β. Igitur & ipſorum α δ..
β, maximam communem menſuram metietur, (per correlarium ſecundæ ſeptimi.) Ip- ε...
ſorum autem α β, maxima communis menſura eſt δ. Igitur γ ipſum δ metietur, maior minorem, quod eſt impoßibile (per conſtructionem.) Ipſos igitur α β γ numeros, numerus aliquis non metietur, maior exiſtens ipſo δ. Igitur δ ipſorum α β γ, maxima communis dimenſio eſt. Non metiatur iam δ ipſum γ. Dico quòd primum δ & γ, non ſunt primi adinuicem. Quoniam
enim α β γ, (per hypotheſin) nõ ſunt primi adinuicem, metietur eos aliquis α.....
numerus. At ipſos α β γ metiens, metietur & ipſos α β, & ipſorum α β ma- β.....
ximam menſuram δ metietur (per correlarium ſecundæ ſeptimi.) Metitur γ.....
autem & γ. Ipſos igitur δ γ numeros, numerus aliquis metietur: igitur δ δ.....
& γ, non ſunt primi adinuicem. Sumatur (per 1 ſeptimi) igitur ipſorum ε..
δ γ, maxima cõmunis menſura ε, & quoniam ε ipſum δ metitur, at δ ipſos ζ...
α β, metitur, & ε igitur ipſos α β, metitur: metitur autem & γ. Igitur ε ipſorum α β γ, communis dimenſio eſt. Dico autem quòd & maxima. Si autem ε ipſorum α β γ, non eſt maxima menſura, ipſos α β γ numeros metietur, aliquis numerus maior exiſtens ipſo ε, metiatur, & eſto ζ. Et quoniam ζ ipſos α β γ metitur, & ipſos α β metitur, & ipſorum α β, igitur communem maximam

mensuram metietur (per correlarium secundæ septimi.) Ipsorum autem α β, maxima communis mensura est δ. Igitur ſ ipsum Δ metitur: metitur autem & γ. Igitur ſ ipsos Δ γ, metitur & ipsorum Δ γ, maximam communem mensuram metietur (per idem.) At ipsorum Δ γ, maxima communis mensura est ι. Igitur ſ ipsum ι metitur, maior minorem, quod est impoßibile. Ipsos igitur α β γ, numeros numerus aliquis non metitur maior existens ipso ι. Igitur ι ipsorum α β γ, maxima communis dimensio est: quod feciſſe oportuit.

α .....
β .....
γ .....
Δ .....
ι ..
ſ ...

CORRELARIVM.

Proinde manifestum est, quòd si numerus aliquis tres numeros metitur, & maximam eorum communem dimensionem metietur. Similiter autem & pluribus numeris datis non primis adinuicem, maxima communis dimensio inuenietur & correlarium succedet.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 4.*

OMnium duorum numerorum inæqualium, minor maioris aut pars, aut partes. 4

CAMPANVS. Sint duo numeri a & b, b minor, dico quòd b est pars uel partes a. Aut enim b numerat a, aut non: si numerat, pars eius est per diffinitionem. Si non numerat ipsum, aut ergo sunt adinuicem primi, aut non: si non sunt adinuicem primi, habebunt per diffinitionem partem communem, quæ quoties fuerit in b tot partes a dicetur esse b per diffinitionem: si autem sint adinuicem primi, quia tamen omnis numeri pars est unitas ab ipso denominata, patet idem per unitates.

a .....
b ....
b .....
b .....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 2.* *Propoſitio 4.*

OMnis numerus, omnis numeri minor maioris aut pars est, aut partes. 4

THEON ex Zamb. *Sint bini numeri α ſ γ, & sit minor β γ. Dico quòd β γ ipsius α, aut pars est aut partes. Ipsi enim α β γ, aut primi adinuicem sunt, aut non: sint primum α β γ, primi adinuicem. Diuiso etenim β γ in eas quæ in ipso sunt unitates, erit unaquæque unitas earũ quæ in β γ, pars aliqua ipsius α: proinde partes sunt β γ, ipsius α. Non sint autem ipsi α β γ, primi adinuicem. Iam β γ ipsum α aut metitur, aut non metitur. Si quidem igitur β γ ipsum α metitur, pars est β γ ipsius α. Si autem non, sumatur (per secundam septimi) ipsorum α ſ γ, maxima communis mensura, sitq; δ. Diuidatur β γ in æquales ipsi δ, hoc est β ι, ι ſ & ſ γ. Et quoniam δ ipsum α metitur, pars est δ ipsius α: æqualis autem est δ unicuiq; ipsorum β ι, ι ſ & ſ γ: & unusquisq; igitur ipsorum β ι, ι ſ & ſ γ, ipsius α est pars. Quare partes est β γ ipsius α. Omnis igitur numerus, omnis numeri minor maioris aut pars est aut partes: quod demonstrare oportebat.*

α .....
β ..... γ
β ..... γ
β ... ι ... ſ ... γ
δ ...

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 5.*

SI fuerint quatuor numeri, quorũ primus tota pars secũdi quota tertius quarti, erunt primus & tertius pariter accepti tota pars secundi & quarti pariter acceptorum, quota primus secundi. 5

CAMPANVS. Volẽs Euclides hos libros de numeris aliquo præceptorio non indigere, sed per seipsos stare. partem eius quod proposuit per primã quinti de quantitatibus in genere. proponit per hanc quintam huius septimi de numeris. Sint igitur quatuor numeri a b c d, sitq; b tota pars a, quota d, c: dico quòd b & d pariter accepti sunt tota pars a & c pariter acceptorũ, quota b est a: diuisis enim a & c secundum quantitatem b & d, argumentare sicut in prima quinti: erit enim ut totidẽ sint partes a, quot c per positionem, & ut aggregatum ex prima parte a & prima c, sit æquale aggregato ex b & d: similiter quoq; & aggregatum ex secunda parte a & secũda c, & quia hæc aggregatio toties potest fieri quoties continetur b in a, sequitur ut numerus æqualis aggregato ex b & d, toties contineatur in aggregato ex a & c, quoties b continetur in a: quare constat propositum.

a ..... c .....
b .... d ...

Euclid. ex Zamb. *Theorema 3.* *Propoſitio 5.*

SI numerus numeri pars fuerit, & alter alterius eadem pars, & uterque utriusque eadem pars erit, quæ unus unius. 5

THEON ex Zamb. *Numerus enim α, numeri ſ γ esto pars, & alter δ alterius ι ſ eadem pars, quæ est α ipsius β γ. Dico quòd uterque α δ, utriusq; β γ & ι ſ eadem pars est, quæ & α ipsius*

α .....

α, ipſius ζ γ. Quoniam enim α pars eſt ipſius ζ γ, eadẽq; pars eſt δ ipſius ι ζ. quot igitur ſunt in ipſo β γ numeri æquales ipſius α, tot ſunt & in ipſo ι ζ numeri æquales ipſi δ. Diuidatur, inquam, ζ γ in æquales ipſi α, hoc eſt β κ & κ γ, & ι ζ in æquales ipſi δ, hoc eſt ι θ, & θ ζ, erit iam æqualis multitudo ipſorum β κ & κ γ, multitudini ipſorum ι θ & θ ζ. Et quoniam æqualis eſt β κ ipſi α, & ι θ ipſi δ, igitur β κ & ι θ, α & δ ſunt æquales. Id propterea enim κ γ ipſi α eſt æqualis, & θ ζ ipſi δ: ipſi igitur κ γ & ipſis α & δ æquales ſunt. Quot igitur ſunt ipſo β γ numeri æquales ipſi α, tot ſunt & in β γ & ι ζ æquales ipſi α, δ. Quotuplex igitur eſt ζ γ ipſius α, totuplex eſt & uterque β γ & ι ζ, utriuſq; α, δ. Quæ igitur pars eſt α ipſius β γ, eadem pars eſt, & uterq; α, δ, utriuſq; β γ & ι ζ: quod oportebat demonſtrare.

α . . . . . κ . . . . . γ
δ . . . .
ι . . . . θ . . . . ζ

Euclid. ex Camp. Propoſitio 6.

6 SI fuerint quatuor numeri, quorũ primus totæ partes ſecundi quotæ tertius quarti, erunt primus & tertius pariter accepti totę partes ſecundi & quarti pariter acceptorũ, quotę primus ſecundi.

CAMPANVS. Quod propoſuit præmiſſa de parte, proponit iſta de partibus. Sint itaq; ut prius quatuor numeri a, b, c, d, ſitq; ut b ſit tot & totæ partes a, quot & quotæ d eſt c: dico quòd b & d pariter accepti erunt tot & totæ partes a & c pariter acceptorum, quot & quotæ b eſt a. Dico autem tot & totas, quia partium pluralitas duobus numeris diffinitur, quorum alter numerator dicitur, alter denominator: ut cùm dicimus tres quintæ, ternarius numerat, quinarius denominat. Quia igitur b eſt partes a, ſit ut ſint partes eius numeratæ ab h & denominatæ à k, eritq; ſimiliter per poſitionem, d partes c numeratæ ab h & denominatæ a k. Vna itaq; partium b ſit e, & una partium d ſit f, eritq; per hypotheſin, e pars b denominata ab h. & pars a denominata a k. Similiter quoq; & f erit pars d ſecundũ h, & pars c ſecundum k. Compoſitus igitur ex e & f ſit g, eritq; per præmiſſam, g pars b & d pariter acceptorum, ſecundum h, itemq; per eandem erit pars a & c pariter acceptorum, ſecundum K: quare per 16 diffinitionem, erunt b & d pariter accepti partes a & c pariter acceptorum numeratæ ab h & denominatæ à k, eo quòd eorum communis pars eſt g minoris ſecundum h & maioris ſecundum K, & quia ſic erat b, a, conſtat propoſitum.

a . . . . . c . . . . . .
b . . . . d . . . . . .
g
e . . f . . . .
h . . k' . . .

CAMPANI *annotatio.* Potes autẽ & per hanc & præmiſſam, quòd proponit de quatuor numeris, ad quotlibet numeros ampliare, quòd ſi quotlibet numeri minores ad totidem maiores comparentur, fuerintq; ſinguli ſingulorũ tota pars aut partes, quota uel quotæ primus ſecundi, erunt quoq; omnes pariter accepti tota pars aut paries omnium pariter acceptorum, quota uel quotæ primus ſecundi, quod facilè probatur per hanc & præmiſſam, quoties oportuerit repetitas. Et ſi crederemus eſſe intentionem Euclidis aſſumere ex prius demonſtratis, aliqua ad demonſtrationem eorum quę hic proponit, ex 13 quinti facilè demonſtraſſemus hanc ſextam. Nunc autẽ quia uidetur oppoſitum (aliter enim ſuperuacuè propoſuiſſet multa de numeris, quæ demonſtrata ſunt in quinto de quantitatibus in genere) neceſſe habuimus propriis uti demonſtrationibus tam quam ex prioribus nihil ſumentes, ſolis huius ſeptimi contenti principijs: propter quod & petitiones & communes animi conceptiones, propoſito proprias non inconuenienter huius ſeptimi principio appoſuimus.

Euclid. ex Zamb. Problema 4. Propoſitio 6.

6 Si numerus numeri partes fuerit, & alter alterius eædem partes, & uterq; utriuſq; eædem partes eruut, quæ unus unius.

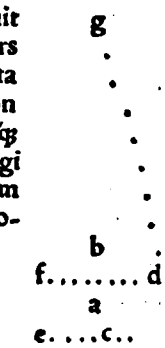
THEON ex Zamb. Numerus enim α β, numeri γ eſto partes, & alter δ ι, alterius ζ eædem partes, quæ α β ipſius γ. Dico quòd & uterq; α β & δ ι, utriuſq; ι, ζ, eædem partes ſunt, quæ α β ipſius γ. Quoniã enim quales partes eſt α β ipſius γ, eædem partes eſt & δ ι ipſius ζ: quot igitur partes ſunt in ipſo α β ipſius γ, tot partes & in δ ι, ipſius ζ. Diuidatur quidem α β in partes ipſius γ, hoc eſt α κ & κ β, necnõ δ ι in partes ipſius ζ, hoc eſt δ θ, & θ ι. Erit multitudo ipſorũ α κ, κ β æqualis multitudini ipſorũ δ θ, θ ι: & quoniam qualis pars eſt α κ ipſius γ, talis pars eſt & δ θ ipſius ζ: qualis igitur pars eſt α κ ipſius γ, talis pars eſt et uterq; α κ & δ θ utriuſq; γ, ζ. Id propterea & qualis pars κ β ipſius γ, talis pars eſt & uterque κ β & θ ι, utriuſq; γ ζ. Quales igitur partes ſunt α β ipſius γ, tales partes ſunt et uterq; α β & δ ι, utriuſque γ, ζ: quod oportebat demonſtrare.

α . . . κ . . . β
γ . : . . . . .
δ . . . . θ . . . . ι
ζ . . . . . .

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 7.*

SI fuerint duo numeri quorum unus alterius pars, detrahatúrq; ab ambobus ipſa pars, erit reliquus tota pars reliqui, quota totus totius. 7

CAMPANVS. Quod proponit hic Euclides de numeris, propoſuit ſuperius in quinta quinti de quãtitatibus in genere. Sit ita ut quota pars eſt totus a totius b, totus ſit c detractus ab a, d detracti a b: dico quòd tota erit e reſiduus a f reſidui b, quota eſt totus a totius b, & hæc eſt quaſi conuerſa quintæ. Sit enim per petitionem, e tota pars g, quota c eſt d, eritq; per 5, tota pars a compoſiti ex g & d, quota c, d: quare & quota eſt a, b: igitur per ſecundam conceptionem compoſitus ex g & d eſt æqualis b: demptoq; itaq; ab utroq; numero, d, erit g æqualis f, quare erit e tota pars f, quota eſt a, b, tota enim erat e, g: quod eſt propoſitum.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 5.* *Propoſitio 7.*

Si numerus numeri pars fuerit qualis ablatus ablati, & reliquus reliqui pars erit qualis totus totius. 7

THEON *ex Zamb.* *Numerus enim α β numeri γ δ pars eſto, qualis ablatus α ϛ ablati γ ζ. Dico quòd & reliquus ϛ β reliqui ζ δ eadem eſt pars, qualis eſt totus α β totius γ δ. Qualis enim pars eſt α ϛ ipſius γ ζ, talis pars eſto & ϛ ϐ ipſius γ η. Et quoniam qualis pars eſt α ϛ ipſius γ ζ, talis pars eſt & ϛ β ipſius γ η, qualis igitur pars eſt α ϛ ipſius γ ζ, talis eſt (per 5 ſeptimi) & α β ipſius ζ η. Qualis autem pars eſt α ϛ ipſius γ ζ, talis pars ſupponitur η ϐ ipſius γ δ. Qualis pars igitur eſt α ϐ ipſius ζ η, talis pars eſt α β ipſius γ δ: igitur α β, utriuſq; ipſorum η ζ & γ δ eadem pars eſt: æqualis igitur eſt ζ η ipſi γ δ. Communis auferatur γ ζ. Reliquus igitur η γ, reliquo ζ δ eſt æqualis. Et quoniam qualis pars eſt α ϛ ipſius ϛ ζ, talis pars eſt ϛ β ipſius η γ, æqualis autem eſt η γ ipſi ζ δ, qualis igitur pars eſt α ϛ ipſius γ ζ, talis pars eſt & ϛ ϐ ipſius ζ δ. Sed qualis pars eſt α ϛ ipſius γ ζ, talis pars eſt & α β ipſius γ δ: qualis igitur pars eſt ϛ β ipſius ζ δ, talis pars eſt & α β ipſius γ δ. Et reliquus igitur ϛ β, reliqui ζ δ talis eſt pars, qualis totus α β totius γ δ: quod oportebat demonſtrare.*

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 8.*

SIà duobus numeris (quorum alter alterius partes) propoſitis partes illæ ſubtrahantur, erit reliquus reliqui eædem partes quæ eſt totus totius. 8

CAMPANVS. Hæc eſt quaſi conuerſa ſextæ, ut ſi ſit quot & quotæ partes eſt totus a totius b, tot & totæ c detractus a, b, ad detracti a b, erit e reſiduus a, tot & totæ partes f reſidui b, quot & quotæ eſt a b. Sit enim g una partium a, & h una partium c, eritq; propter hypotheſin, g tota pars a, quota h, c, & tota b, quota h, d: detrahatur h d g, & remaneat k, eritq; k per præmiſſam, tota pars e, quota g, a, & tota f per eandem, quota g, b: quia igitur e & f habent partem communem quę eſt k, erit per 16 diffinitionem, e partes f tot quidem quota pars eſt K, e, & totæ, quota eſt K, f. & quia tot & totæ erat a, b patet propoſitum.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 6.* *Propoſitio 8.*

Si numerus numeri partes fuerit quæ ablatus ablati, & reliquus reliqui, eædem partes erit, quæ totus totius. 8

THEON *ex Zamb.* *Numerus enim α ϐ, numeri γ δ partes eſto, quæ ablatus α ϛ, ablati γ ζ. Dico quòd reliquus ϛ ϐ, reliqui ζ δ eædem partes eſt, quæ totus α β totius γ δ. Ponatur enim ipſi α β æqualis η θ, quæ igitur partes eſt η θ ipſius γ δ, eadẽ partes eſt & α ϛ ipſius γ ζ. Diuidatur quidẽ η θ in ipſius γ δ partes, hoc eſt η κ & κ θ & α ϛ in ipſius ϛ ζ partes, hoc eſt α λ & λ ϛ, erit autem æqualis multitudo ipſorum η κ & κ θ multitudini ipſorũ α λ & λ ϛ, & quoniã qualis pars eſt η κ ipſius γ δ, talis pars eſt & α λ ipſius γ ζ: maior autem eſt γ δ ipſo ϛ ζ, maior igitur eſt et ϛ κ ipſo κ λ, ponatur ipſi α λ æqualis μ κ, Igitur qualis pars eſt η κ ipſius ϛ δ, talis*

pars eſt

pars eſt ϖ μ ipſius γ ſ: ϖ reliquus igitur μ ν (per 7 ſeptimi) reliqui ſ δ eadem pars eſt ſicut totus ν ξ totius γ δ. Rurſus quoniam qualis pars eſt ξ ο ipſius γ δ talis pars eſt ϖ λ ipſius γ ſ, maior autē eſt γ δ ipſo γ ſ. maior igitur eſt ϖ ο ξ ipſo λ, ponatur ipſi λ æqualis ξ π. Qualis igitur pars eſt ξ ο ipſius γ δ, talis pars eſt ϖ ξ π ipſius γ ſ, ϖ reliquus igitur π ν (per 7 ſeptimi) reliqui ſ δ eadē pars α . . . . . λ . . . ν . . β eſt, quæ totus ξ β totius γ δ: patuit autem quòd ϖ reliquus μ ξ reliqui ſ δ eadem ν . . . μ . ξ . . . γ . δ pars eſt, qualis totus ν ξ totius δ γ: ϖ uterq; igitur μ ξ ϖ π ο (per 5 ſeptimi) ipſius δ ſ eædem partes eſt, quæ totus ο ξ totius γ δ. Aequalis autem eſt uterq; ſimul μ ξ γ . . . . . ſ . . . δ ϖ π ο ipſi ε. At ο ξ ipſi β α, ϖ reliquus igitur ν β, reliqui ſ δ eædem partes eſt, quæ totus α β totius γ δ: quod oportebat demonſtrare.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 9.*

9 SI fuerint quatuor numeri, quorum primus ſecūdi tota pars quota tertius quarti, erit permutatim tota pars aut partes primus tertij, quota pars aut partes ſecundus quarti.

CAMPANVS. Sit a primus tota pars b ſecundi, quota c tertius d quarti: ſintq; a & b minores c & d: aliter enim eſſet econuerſo ei quod b . . . . . d . . . . . proponit: dico quòd quota pars uel partes eſt a, c, tota uel totæ a . . . c . . . . eſt b, d: diuidantur enim, b quidem ſecundum quantitatem a, d uerò ſecūdum c, eruntq; per præſentem hypotheſin, tot partes b, quot d: & quia unaquæq; partium b eſt æqualis a, & unaquæq; d, c, eſt autem a, c, pars aut partes per præſentem hypotheſin, & per quartam huius, erit unaquæq; partium b ſuæ comparis ex partibus d ut prima primæ ſecundæ: ſicq; de cæteris tota pars aut partes quota uel quotæ eſt a, c, per 5 igitur uel 6 ſub diſiunctione quoties oportuerit repetitas, erit tota pars aut partes b, d, quota uel quotæ eſt a, c: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 7.* *Propoſitio 9.*

9 Si numerus numeri pars fuerit, & alter alterius eadem pars, & uiciſſim qualis pars eſt uel partes primus tertij, eadem pars erit uel partes ſecundus quarti.

THEON ex Zamb. Numerus enim α numeri β γ eſto pars, ϖ alter δ alterius ε ſ eadem pars, qualis eſt α ipſius β γ: minorem eſto α ipſo δ. Dico quòd ϖ uiciſſim qualis pars eſt α ipſius δ uel partes, eadem pars eſt uel partes β γ ipſius ε ſ. Quoniā enim qualis pars eſt α ipſius β γ, talis pars eſt ϖ δ ipſius ε ſ, quot igitur ſunt in β γ numeri æquales ipſi α, tot ſunt ϖ in ε ſ æquales ipſi δ. Dirimatur α . . . . quidem β γ in ipſi α æquales, hoc eſt β ξ ϖ ξ γ, ϖ ε ſ in ipſi δ æquales, hoc eſt ε ο ϖ β . . . . ξ . . . . γ ο ſ, eſt iam æqualis multitudo ipſorum β ξ ϖ ξ γ, multitudini ipſorum ε ο et β ſ: ϖ δ . . . . . quoniam æquales ſunt β ξ ϖ ξ γ numeri adinuicem, ϖ ε ο ϖ ο ſ numeri, ſibijnuicem ε . . . . . ο . . . . . ſ ſunt æquales, ϖ æqualis eſt multitudo ipſorum β ξ ϖ ξ γ multitudini ipſorum ε ο ϖ ο ſ: æqualis igitur pars eſt β ξ ipſius ε ο uel partes, eadem pars eſt ξ γ ipſius ο ſ uel eædem partes. Itaq; qualis pars eſt β ξ ipſius ε ο uel partes, talis pars eſt (per 2 quinti ϖ 5 ſeptimi) ϖ uterq; ε γ utriuſq; ε ſ uel eædem partes, ta- qualis autem eſt ξ β ipſi α, ϖ ε ο ipſi δ. Qualis igitur pars eſt α ipſius δ uel partes, eadem pars eſt ϖ β γ ipſius ε ſ uel eædem partes: quod oportebat demonſtrare.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 10.*

10 SI fuerint quatuor numeri, quorū primus totæ partes ſecundi quotæ tertius quarti, erit permutatim primus tota pars aut partes tertij quota uel quotæ ſecundus quarti.

CAMPANVS. Sint quatuor numeri ut prius, quorum ſimiliter minores ſint a & b, ſitq; a totæ partes b, quotæ c eſt d: dico quòd quota pars aut a . . . . b . . . . . partes eſt a, c, tota uel totæ eſt b, d. Diuidantur enim minores in c . . . . . d . . . . . partes illas qui ſunt a & c: eruntq; per præſentē hypotheſin tot partes a, quot c, & quia unaquæq; ex partibus a eſt tota pars b, quota quælibet ex partibus c eſt d (hoc enim habemus ex noſtra hy- potheſi) erit permutatim per præmiſſam, ut quota pars aut partes eſt b, d, tota uel totæ ſit una- quæq; ex partibus a ſuæ comparis ex partibus c: per quintam igitur uel 6 ſub diſiūctione quoties oportuerit repetitas, erit tota pars aut partes b, d, quota uel quotæ eſt a, c: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 8.* *Propoſitio 10.*

10 Si numerus numeri partes fuerit, & alter alterius eædem partes, & uiciſſim

ciſſim quæ partes eſt primus tertij uel pars, eædem partes erit & ſecundus quarti uel eadem pars.

THEON ex Zamb. *Numerus enim α β, numeri γ partes eſto, & alter δ ε, alterius ζ eædem eſto partes, ſit autem α β, ipſo γ δ minor. Dico quòd & uiciſſim quales partes eſt α β ipſius δ ε, uel pars eædē partes eſt & γ ipſius β uel eadem pars. Quoniam enim quales partes eſt α β ipſius γ, eædem partes eſt & δ ε ipſius ζ, quot igitur ſunt in ipſo α β partes ipſius γ, tot & in δ ε ſunt partes ipſius ζ. Diuidatur quidē α β in ipſius γ partes (æquales) hoc eſt α η & η β. Itidemq; δ ε in ipſius ζ partes (æquales) hoc eſt δ θ & θ ε, erit iam æqualis multitudo ipſorum α η & η β, multitudini ipſorū δ θ & θ ε. Et quoniam qualis pars eſt α η ipſius γ, eadem pars eſt & δ θ ipſius ζ, uiciſſim quoq; (per præcedentem) qualis pars eſt α η ipſius δ θ uel partes, eadem pars eſt & γ ipſius ζ uel eædem partes. Id propterea qualis pars eſt η β ipſius θ ε uel partes, talis pars eſt & γ ipſius ζ uel partes. Quare qualis pars eſt α η ipſius δ θ uel partes, eadem pars eſt & α β ipſius δ ε uel eædem partes (per diffinitionem) Sed (per 6 ſeptimi) qualis pars eſt α η ipſius δ θ uel partes, talis pars oſtenſus eſt & γ ipſius ζ, uel eædem partes, & (per 11 quinti) quales igitur partes eſt & α β ipſius δ ε uel pars, eædem partes eſt & γ ipſius ζ uel eadem pars: quod oportebat demonſtrare.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 11.*

SI fuerint quatuor numeri proportionales, quorum primus ſecundo & tertius quarto ſit maior, erit ſecundus tota pars aut partes primi, quota uel quotæ quartus tertij. Quòd ſi ſecundus fuerit tota pars aut partes primi quota uel quotæ quartus tertij, quatuor numeros proportionales eſſe conueniet. 11

CAMPANVS. Sit proportio a ad b, ſicut c ad d, ſintq; a & c maiores. Dico quòd quota pars aut partes eſt b a, tota uel totæ eſt d, c, & econuerſo.

a . . . . . c . . . . . .
b . . . d . . . .

Erit enim per conuerſionem diffinitionis ſimilium proportionum, ut quoties b in a, toties ſit d in c, & ſi qua pars aut partes b ſuperfluunt in a, tota pars aut partes d ſuperfluant in c, ſi itaq; cōtineatur b in a ſine ſuperfluitate partis, quia toties ſine ſuperfluitate continetur d in c, erit per diffinitionem ſimilium partium quota pars b a, tot ad c. Quod ſi quotieslibet continetur b a cum ſuperfluitate partis, toties cōtinetur d in c cum ſuperfluitate ſimilis partis, diſtincto a ſecundum b ut ſuperfluitate, atq; e ſecūdum d ut ſuperfluat f, erit tota pars e b quota f, d. At quia toties continetur b in differentia a ad e, quoties d in differentia c ad f, erit per communē ſciētiam toties e in a quoties f in c: cùm igitur a & b habeant e partem communem, ſimiliter c & d, f, ſit itaq; e in b quoties f in d, itemq; e in a quoties f in c, erit per 16 diffinitionem, b tot & totæ partes a, quot & quotæ d c. Si autem quotieslibet b continetur in a cum ſuperfluitate quotlibet partium, toties continetur d in c cum ſuperfluitate totidem & ſimilium partium, diſtincto a ſecundum b ut ſuperfluat e, ſimiliter c ſecūdum d ut ſuperfluat f, erit e tot & totæ partes b, quot & quotæ f, d.

a b c
. . . . . e . . . . . f . .
. . . . . .

Sumpta itaq; una ex ipſis, argumentandum ut prius, ſicq; patet primum. Secundum ſic. Sit b, a, tota pars aut partes, quota uel quotæ d, c, dico quòd erit proportio a ad b, ſicut c ad d: ſi enim eſt tota pars, conſtat propoſitum. Si autem totæ partes, diuiſis eis ſecundum partes illas, patebit toties eſſe b in a, quoties d in c, & totam partem aut partes b, ſuperfluere in a, quota an quotæ d ſuperfluunt in c, per diffinitionem itaq; eſt proportio a ad b, ſicut c ad d, ſicq; liquet totum.

Hæc undecima, in Zamberto nullam habet reſpondentem.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 12.*

SI à duobus numeris ſecūdum ſuas proportiones duo numeri detrahantur, erit proportio reliqui ad reliquū tanquam proporti o totius ad totum. 12

CAMPANVS. Quod propoſuit Euclides in 19 quinti de quantitatibus in genere, proponit hic de numeris. Vt ſi ſit proportio totius a ad totum b ſicut c derracti ab a ad d detractum a b, erit e reſidui a ad f reſiduum b, ſicut a ad b. Si enim a ſit minor b, erit per præſentem hypotheſin & per conuerſionem diffinitionis

b
d . . . f . . . . .
a
c . . . e . . .

nitionis, c tota pars aut partes d, quota uel quotæ eſt a, b: per 7 igitur uel 8, erit e tota pars aut partes f, quota uel quotæ eſt a, b: per diffinitionem igitur erit proportio una, quod eſt propoſitum. Quod ſi a ſit maior b, erit per primam partem præmiſſæ quota pars aut partes b, a, tota uel totæ d, c, quare per 7 uel 8, tota uel totæ erit f, e, itaque per ſecundam partem præmiſſæ erit e ad f, ſicut a ad b, quare conſtat propoſitum.

b . . . . f . . .
a
c . . . . e . . . .

CAMPANI *annotatio*. Cedunt autẽ huic, 7 & 8, hæc enim ſola quod ambæ illæ, continet. Volunt autem quidam ſecundam partem huius probare per 19 quinti, ſed ſi hoc intẽderet Euclides, cùm iſta proponat particulariter quod illa uniuerſaliter, uanè (illa demõſtrata in quinto) propoſuiſſet hanc hic in ſeptimo, & quia iterum non demõſtrant eam ſimpliciter per 19 quinti. At uerò nec modum demonſtrationis illius poſſunt affirmare ad demonſtrationẽ huius, cùm illa demonſtretur in quantitatibus in genere per proportionalitatem permutatam, quæ infrà demonſtratur in numeris. Exiſtimo autem, & rationabiliter conuinci uidetur Euclidem (quem uultum demonſtratoris arithmetici, gratia decimi, in quo fine numerorũ aliqua præcognitione tranſire non poterat, conſtat aſſumere) idcirco plurima eorum quæ in quinto de quantitatibus in genere demonſtrauit, hic repetere demonſtranda de numeris, quoniam per alia principia propria uidelicet numerorum, quæ magis nota ſunt intellectui quàm ea per quæ proceſſit in quinto, ipſa demonſtrare intendit, principia enim quinti propter malitiam quãtitatum incommunicantiũ difficilia ſunt: principia uerò numerorum, magis ultrò ſe intellectui applicant faciliusq; quàm illa. Egent enim illa intellectu magis diſpoſito.

Hæc ſequens undecima Euclidis ex Zamberto propoſitiõ, duodecimæ præcedenti ex Campano reſpondet.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 9.* *Propoſitio 11.*

11 Si fuerit ſicut totus ad totum, ſic ablatus ad ablatum, & reliquus ad reliquum erit, ſicut totus ad totum.

THEON *ex Zamb.* *Eſto ſicut totus α β ad totũ γ δ, ſic ablatus α ε ad ablatum ε ζ. Dico quòd & reliquus ε β ad reliquum ζ δ, eſt ſicut totus α β ad totum γ δ. Quoniam enim eſt ſicut α β ad γ δ ſic α ε ad γ ζ, qualis igitur pars eſt α β ipſius γ δ uel partes, eadẽ pars eſt & α ε ipſius γ ζ uel eædem partes, & reliquus igitur ε β (per 3 ſeptimi) reliqui ζ δ eadem pars eſt uel partes, quæ α β ipſius γ δ: eſt igitur (per 11 quinti) ſicut ε β ad ζ δ, ſic α ε ad γ δ: quod oportebat demonſtrare.*

a . . . . . d
b . . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
e . . . . . .
. . . . . f
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
d c

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 13.*

13 SI fuerint quotlibet numeri proportionales, quantus erit unus antecedens ad ſuum conſequentẽ, tanti erunt omnes antecedentes pariter accepti ad omnes cõſequẽtes pariter acceptos.

CAMPANVS. Quod proponit Euclides per 13 quinti de quantitatibus in genere, proponit per hanc de numeris. Vt ſi ſint a, b, & c, d, & e, f, proportionales, dico quòd quæ eſt proportio a ad b ea eſt quæ a, c, e, pariter acceptorum ad b, d, f pariter acceptos. Si enim a, c, e ſint minores b, d, f, erit per conuerſionẽ diffinitionis quota pars aut partes a b, tota uel totæ c, d, & e, f: per 5 ergo uel per 6 quoties oportuerit repetitas, erit quota pars uel partes a, b, tota uel totæ a, c, e pariter accepti b, d, f pariter acceptorũ, quare per diffinitionem, proportio una. Si autem a, c, e, ſunt maiores b, d, f, erit per primam partem 11, quota pars uel partes b, a, tota uel totæ d, c & f, e, per 5 ergo uel 6 quoties oportuerit repetitas, erit quota pars uel partes b, a, tota uel totæ b, d, f, pariter accepti a, c, e pariter acceptorum: itaq; per ſecundam partem 11, proportio a ad b ſicut a, c, e pariter acceptorum, ad b, d, f pariter acceptos: quod eſt propoſitum.

a . . . . . c . . . . . .
b . . . . d . . . f . . .
a . . . . . c . . . . . .
b . . . . d . . . f . . .

Euclid. ex Zamb. *Theorema 10.* *Propoſitio 12.*

12 Si fuerint quotcunq; numeri proportionales, erit ſicut unus antecedentium ad unũ ſequentiũ, ſic omnes antecedẽtes ad omnes conſequẽtes.

THEON *ex Zãb.* *Sint quotcũq; numeri proportionales α, β, γ, δ, ſicut α ad β ſic γ ad δ. Dico quòd eſt ſicut α ad β, ſic ſunt α & γ ad β & δ. Quoniã enim (per hypotheſin) eſt ſicut α ad β ſic γ ad δ, qualis igitur pars eſt α ipſius β uel partes, eadẽ pars eſt & γ ipſius δ uel partes, & (per 5 ſeptimi) uterq; igitur α, γ, utriuſq; β, δ, eadẽ pars eſt uel eædem partes, quæ α ipſius β: eſt igitur (per 11 quinti) ſicut α ad β, ſic α & γ ad β δ: quod erat demonſtrandum.*

. . . . . d
. c
. . . . . b
. . . . . a

Euclid.

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 14.*

SI fuerint quatuor numeri proportionales, permutatim quo que proportionales erunt. 14

CAMPANVS. Modum arguendi qui dicitur proportionalitas permutata, quam demonſtrauit Euclides per 16 quinti in genere, proponit hic demonſtrandum in numeris. Vt ſi ſit proportio a ad b ſicut c ad d, erit permutatim a ad c ſicut b ad d, erit enim a maior b aut minor, ſimiliter quoq; & maior c aut minor.

Sit itaq; primò minor utroq;, erit ergo per præſentem hypotheſin & conuerſionem diffinitionis a tota pars aut partes b, a . . b . . . . c . . . d . . . . . , quota uel quotæ c, d, per 9 itaq; uel 10, erit permutatim a tota pars aut partes c, quota uel quotæ b, d, quare per diffinitionem proportio una. Sit ſecundò a maior utroq;, erit per primã partem 11, ut quota pars aut partes eſt b, a, a . . . . . b . . . c . . . . d . , tota uel totæ ſit d, c, quare per 9 uel 10 tota pars aut partes erit b, d, quota uel quotæ c, a. Igitur per ſecundam partem 11 erit a ad c, ſicut b ad d. Sit tertio a maior b, & minor c, eritq; per primam partem 11 tota pars aut partes b, a, a . . . . b . . c . . . . . d . . . , quota uel quotæ eſt d c, quare per 9 uel 10 quota uel quotæ eſt a c, tota uel totæ erit b d, per diffinitionem itaq; proportio una. Vltimò quoq; ſit a minor b, maior q; e: eritq; ut tota pars aut partes ſit c, d, quota uel quotæ eſt a, b, a . . . b . . . . . c . . d . . . , per 9 itaq; uel 10 erit tota uel totæ d, b, quota uel quotæ c, a, quare per ſecundam partem undecimæ, b ad d, ſicut a ad c, ſicq; conſtat propoſitum. Huic autem cedunt 9 uel 10, quia hæc ſola quod ambæ illæ proponit.

Euclid.ex Zamb. *Problema 11.* *Propoſitio 14.*

Si quatuor numeri proportionales fuerint, & uiciſſim proportionales erunt. 14

THEON *ex Zamb. Sint quatuor numeri proportionales α, β, γ, δ, ſicut α ad β, ſic γ ad δ. Dico quòd & uiciſſim proportionales erunt, ſicut α ad γ, ſic β ad δ.* α . . . . . β . . . . *Quoniam etim (per hypotheſin) eſt ſicut α ad β ſic γ ad δ, qualis igitur pars eſt* γ . . . . . δ . . . *α ipſius β uel partes, eadẽ pars eſt & γ ipſius δ uel partes (per 6 ſeptimi.) Viciſſim igitur qualis pars eſt α ipſius γ uel partes, eadẽ pars eſt & β ipſius δ uel partes (per 9 ſeptimi & 10 eiuſdẽ.) Sicut igitur α ad γ, ſic β ad δ (per 11 quinti) quod erat demonſtrandum.*

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 15.*

SI fuerint quotlibet numeri alijq; ſecũdum eorum numerum, omnesq; duo ex prioribus ſecundũ proportionem omnium duorum ex poſterioribus, in proportione æqualitatis proportionales erunt. 15

CAMPANVS. Modum arguendi qui dicitur æqua proportionalitas, quam demõſtrauit Euclides per 22 quinti de quantitatibus in genere, proponit hic demonſtrandum in numeris directæ proportionalitatis: æquam autẽ proportionalitatẽ quam demonſtrauit per 23 quinti de quantitatibus indirectę proportionalitatis, non proponit demonſtrandũ in numeris, ſed eam demonſtrabimus infrà ſuper 19 huius: nec eſt neceſſariũ, ut prædemonſtremus in numeris, quod demonſtratũ eſt per 11 quinti de quantitatibus in genere, uidelicet ſi quotlibet proportiones in numeris fuerint uni æquales uel eædem, ipſas eſſe ſibi æquales uel eaſdem, hoc enim manifeſtum eſt per diffinitionem. Vt ſi a ad c & e ad f, a . . . . . c . . . . . e . . . . b . . . . d . . . f . . ſit ſicut b ad d, erit tam a c, quàm e f, tota pars aut partes, quota uel quotæ b, d, aut toties continebit a, c, & f, quoties b, d, & tota pars aut partes ſuperfluent e in a, & f in e, quota uel quotæ d in b, quia ergo quota pars aut partes eſt a c, tota uel totæ eſt e f, aut quoties a continet c toties e, f, & quota pars aut partes c ſuperfluunt in a tota uel totæ f in e, erit per diffinitionẽ a ad c ſicut e ad f. Sint igitur uti proponitur, numeri a b e, & alij totidem c, d, f, ſitq; a ad b, a . . . . . e . . . . b . . . . . d . . . c . . . . f . . ſicut c ad d, & b ad e, ſicut d ad f: dico quòd erit in æqua proportionalitate a ad e, ſicut c ad f, erit enim per præmiſſam a ad c, ſicut b ad d, ſed & b ad d, ſicut e ad f: quare a ad c, ſicut e ad f: igitur per eandem a ad e, ſicut c ad f, idem erit ſumptis pluribus, ſicq; conſtat propoſitum.

CAMPANI *additio.* Quoniam autem Euclides cæteras quatuor ſpecies proportionalitatis quæ ſunt cõuerſa, coniuncta, diſiuncta, euerſa, proponit demonſtrandas in numeris, conueniens arbitramur eas quas non autor tanquam facilè demonſtrabiles prætermiſit, demonſtrare.

Primùm

Primùm itaq; demonſtrabimus conuerſam, ut ſi ſit a ad b, ſicut c ad d: dico quòd erit ecõuerſo b ad
a . . . . . c . . . . . b . . . . d . . .
a, ſicut d ad c: ſi enim fuerit a minor b, tunc quoq; erit c minor d, & tota pars aut partes a, b, quota uel quotæ c, d, quare per ſecundam partem 11, erit b ad a, ſicut d ad c: ſi autem fuerit a maior b, erit quoq; & c maior d, & per primam partem 11 b tota pars aut partes a, quota uel quotæ d, c, per diffi nitionem igitur, b ad a, ſicut d ad c.

Diſiunctam proportionalitatem oſtendere.

Vt ſi ſit a b ad d, ſicut c d ad d, erit a ad b, ſicut c ad d, erit enim permutatim a b ad c d, ſicut b ad
& per 12 ſicut a ad c, a . . . . . b . . . c . . . . . d . .
quia ergo a ad c, ſicut b ad d, erit permutatim a ad b, ſicut c ad d.

Coniunctæ proportionalitati demonſtrationem afferre.

Vt ſi ſit a ad b, ſicut c ad d, erit a b ad b, ſicut c d ad d: erit enim per- a . . . . . b . . . c . . . . d . .
mutatim a ad c, ſicut b ad d: quare per 13 a b ad c d, ſicut b ad d, permutatim igitur erit a b ad b, ſicut c d ad d.

Euerſam proportionalitatem reſtat in numeris ſtabilire.

Vt ſi ſit a b ad b, ſicut c d ad d, erit a b ad a, ſicut c d ad c, erit enim a . . . . . b . . . c . . . . d . .
permutatim a b ad c d, ſicut b ad d, quare per 12 ſicut a ad c, permutatim igitur erit a b ad a, ſicut c d ad c, patet itaq; totum. Ex his quoq; leuè eſt demonſtrare in numeris, quod Euclides proponit per penultimam quinti de quantitatibus in genere, uidelicet

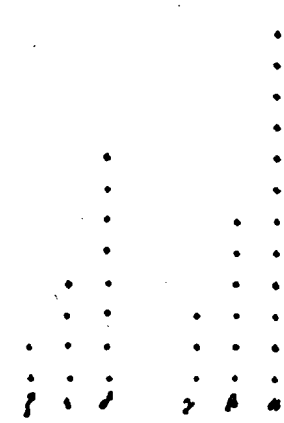
Si proportio primi ad ſecundum fuerit ſicut tertij ad quartum, quinti quoque ad ſecundum ſicut ſexti ad quartum, erit proportio primi & quinti pariter acceptorum ad ſecundum, ſicut tertij & ſexti pariter acceptorum ad quartum.

Vt ſi ſit à ad b, ſicut c ad d, itemq; e ad b, ſicut f ad d, erunt a & e pariter accepti ad b, ſicut c & f pariter accepti ad d: erit enim per a . . . . . e . . . . c . . . . . f . . . b . . . . d . . .
conuerſam proportionalitatem b ad e, ſicut d ad f: quare per æquam proportionalitatem a ad e, ſicut c ad f, ergo coniunctim a & e ad e, ſicut c & f ad f, itaq; per æquam proportionalitatem a & e ad b, ſicut c & f ad d: quod eſt propoſitum. Eodemq; modo probabis econuerſo, ſi ſit b ad a, ſicut d ad c, itemq; b ad e, ſicut d ad f, erit b ad a & e, ſicut d ad c & f, erit enim per conuerſam proportionalitatem a ad b, ſicut c ad d: quare per æquam a ad e, ſicut c ad f, & coniunctim a & e ad e, ſicut c & f ad f: igitur econuerſo e ad a & e, ſicut f ad c & f, per æquam itaq; proportionalitatẽ erit b ad a & e, ſicut d ad c & f, quod erat propoſitum. Ex hoc quoq; manifeſtũ eſt, quòd ſi fuerit proportio quotlibet numerorum ad primum ſicut totidem aliorum ad ſecundum, erit aggregari ex omnibus antecedentibus ad primum, ad primum, ſicut aggregati ex omnibus antecedentibus ad ſecundum, ad ſecundum. Itemq; econuerſo ſi fuerit proportio primi ad quotlibet numeros ſicut ſecundi ad totidem alios, erit primi ad aggregatum ex omnibus conſequentibus ad ipſum, ſicut ſecundi ad aggregatum ex omnibus conſequentibus ad ipſum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 12. *Propoſitio* 14.

14 **Si fuerint quotcunq; numeri, & alij eiſdem æquales numero cum duobus ſumptis et in eadẽ ratione, & ex æquali in eadem ratione erunt.** *σὺν δύο, bini, duo & duo.*

THEON ex Zamb. *Sint quotcũq; numeri α, β, γ & alij eiſdem æquales numero cum duobus ſumptis in eadem ratione δ, ε, ſicut quidem α ad ϛ, ſic δ ad ε, ſicut autem ϛ ad γ, ſic ε ad ζ. Dico quòd & ex æquali eſt ſicut α ad γ, ſic δ ad ζ. Quoniam enim (per hypotheſin) eſt ſicut α ad ϛ, ſic δ ad ε, & uiciſſim igitur (per 13 ſextimi) eſt ſicut α ad δ, ſic ϛ ad ε. Rurſus quoniam eſt ſicut ϛ ad γ, ſic eſt ε ad ζ, uiciſſim igitur (per eandem) eſt ſicut ϛ ad ε, ſic γ ad ζ, ſicut autem ϛ ad ε, ſic α ad δ, & ſicut igitur (per 11 quinti) α ad δ, ſic γ ad ζ. Viciſſim igitur (per 13 ſeptimi) eſt ſicut α ad γ, ſic δ ad ζ: quod oportuit demonſtraſſe.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 16.*

I numeret unitas aliquem numerũ quoties quilibet tertius aliquem quartum, erit quoq; permutatim, ut quoties unitas numerat tertium, toties ſecundus numeret quartum. 16

CAMPANVS. Vt ſi ſit unitas ad a, ſicut b ad c, erit permutatim unitas ad b, ſicut a ad c. Non ſuperfluit autem hæc, demonſtrata permutata proportione, non enim ex illa poteſt concludi quod hic proponitur. Nam illa demonſtrata eſt de quatuor numeris proportionalibus, unitas uerò non eſt numerus per diffinitionem. Hoc ergo modo pateat propoſitum. Diuidatur a per unitates, & c, ſecundum quantitatem b, eruntq; per præſentem hypotheſin tot partes a, quot c, & quia unaquæq; partium a eſt unitas, & unaquæq; partium c eſt æqualis b, erit ut quoties unitas in b, toties unaquæq; partium a in ſua compari ex partibus c, per modum itaq; demonſtrationis quintæ, ſequetur toties eſſe a in c, quoties unitas in b: quod eſt propoſitum.

unitas b..
.
a.... c.....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 13.* *Propoſitio 15.*

Si unitas numerum aliquem metiatur, pariter autem alter numerus alium quempiam numerum metiatur, et uiciſſim pariter unitas tertium numerum metietur, & ſecundus quartum. 15

THEON ex Zamb. *Vnitas, inquam, α numerum aliquem β γ metiatur, pariter autem alius numerus δ, alium quempiam numerum ε ζ metiatur. Dico quòd & uiciſſim pariter α ipſum δ numerũ metietur, & β γ ipſum ε ζ. Quoniam enim æquè α unitas ipſum β γ numerum metietur, & δ ipſum ε ζ: quot igitur ſunt in β γ unitates, tot ſunt in ε ζ numeri æquales ipſi δ. Diuidatur, inquam, β γ in eas quæ in eo ſunt unitates, hoc eſt β κ, κ δ & δ γ. Ipſe uerò ε ζ in ipſi δ æquales, hoc eſt ε κ, κ λ & λ ζ, eſt iam æqualis multitudo ipſorum β κ, κ δ et δ γ, multitudini ipſorũ ε κ, κ λ & λ ζ, quoniã β κ, κ δ & δ γ unitates ſibi inuicẽ ſunt æquales, & ε κ, κ λ & λ ζ numeri ſibiinuicem ſunt æquales, & eſt æqualis multitudo ipſarum β κ, κ δ & θ γ unitatem multitudini ipſorum ε κ, κ λ & λ ζ numerorum, eſt igitur ſicut β κ unitas ad ε κ numerũ, ſic eſt κ θ unitas ad κ λ numerũ, & β γ unitas ad λ ζ numerum: erit igitur (per 12 ſeptimi) & ſicut unus antecedentium ad unum conſequentium, ſic omnes antecedentes ad omnes conſequẽtes. Eſt igitur ſicut β κ unitas ad ε κ numerum, ſic β γ ad ε ζ: æqualis autem eſt β κ unitas ipſi α unitati, & ε κ numerus ipſi δ numero: eſt igitur (per 11 quinti) ſicut α unitas ad δ numerum, ſic β γ ad ε ζ: pariter igitur α unitas ipſum δ numerum metitur, & β γ ipſum ε ζ: quod oportuit demonſtraſſe.*

unitas
.
a... b....
c.....
d.....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 17.*

I duorum numerorum uterq; ducatur in alterum, quiinde producentur erunt æquales. 17

CAMPANVS. Sicut ſi ex a in b proueniat c b, & ex b in a proueniat d, erunt c & d æquales. Cùm enim b multiplicatus per a producat c, erit per conuerſionem diffinitionis b in c, quoties unitas in a, ergo per præmiſſam, erit a in c, quoties unitas in b. Et quia toties eſt a etiam in d, quia ex b in a fit d, ſequitur ut toties ſit a in c quoties in d, per conceptionem igitur c & d ſunt æquales.

CAMPANI *annotatio.* Poſſumus quoq; hanc concluſionem alio modo proponere. Si duorum numerorum uterq; ducatur in alterum, idem numerus unobiq; proueniet, ut ſi ex a in b proueniat c, idẽ etiam ex b in a proueniet. Quia enim ex a in b fit c, erit prius per conuerſionem diffinitionis b in c, quoties unitas in a. Et permutatim per præmiſſam a in c, quoties unitas in b, quia igitur a toties ſibi coaceruatur in c, quoties in b eſt unitas, ſequitur per diffinitionem quod ex b in a fit c.

Euclid. ex Zamb. *Problema 14.* *Propoſitio 16.*

Si bini numeri multiplicantes ſe adinuicem, fecerint aliquos, geniti ex eis æquales adinuicem erunt. 16

THEON

THEON ex Zamb. *Sint bini numeri α,β,& α quidem ipſum β multiplicans, efficiat γ,& β ipſum α multiplicans, efficiat δ. Dico quòd æqualis eſt γ ipſi δ. Quoniam enim α ipſum β multiplicans, γ fecit, & β igitur ipſum γ, metitur per eas quæ in α ſunt maiores: metitur autem & ι unitas ipſum α numerũ per eas quæ in eo ſunt unitates: pariter igitur (per 11 quinti) ι unitas ipſorum α numerum metitur & β ipſum γ. Viciſſim igitur (per 15 ſeptimi) pariter ι unitas ipſum β numerum metitur, & α ipſum γ. Rurſus quoniã δ ipſum α multiplicans, fecit ipſum ε, igitur α ipſum ε metitur per eas in ipſo β ſunt unitates. Metitur autẽ & ι unitas, ipſum δ per eas quæ in eo ſunt unitates: pariter igitur (per 11 quinti) ι unitas ipſum δ numerum metitur, & α ipſum ε: pariter autem ι unitas ipſum β numerũ metitur, & α ipſum γ. Pariter igitur α, utrunq; γ, ε, metitur: æqualis igitur eſt γ ipſi ε: quod erat demonſtrandum.*

α.. β.... γ..... δ..... ε..... ι.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 18.*

18 SI unus numerus in duos ducatur, tantus erit duorum inde productorum alter ad alterum, quantus duorum multiplicatorum alter ad alterum.

CAMPANVS. Multiplicet a utrunq; duorum numerorum b & c, & proueniant d & e. Dico quòd erit proportio d ad e, ſicut b ad c: ſequitur enim per conuerſionem diffinitionis eius quod eſt multiplicari, ut b in d, & c in e fiat, quoties unitas in a: quare per diffinitionem, proportio d ad b, eſt ſicut e ad c: æqualiter enim eos cõtinẽt, quia quoties a unitatem, ergo permutatim d ad e, ſicut b ad c: quod eſt propoſitum.

d..... e..... b... c.... a.. Vnitas

Euclid. ex Zamb. *Theorema 15.* *Propoſitio 18.*

18 Si numerus duos numeros multiplicans, fecerit aliquos, geniti ex eis eandem rationem habebunt quam multiplicati.

THEON ex Zamb. *Numerus enim α duos numeros β,γ, multiplicãs, efficiat ipſos δ, ε. Dico quòd eſt ſicut ζ ad γ, ſic eſt δ ad ε. Quoniam enim α ipſum ζ multiplicans, ipſum δ fecit, & β igitur ipſum δ metitur per eas quæ in α ſunt unitates. Metitur autem & ſ unitas, ipſum α numerum, per eas quæ in eo ſunt unitates. Pariter igitur ſ unitas ipſum α numerum metitur, & β ipſum δ: eſt igitur ſicut ſ unitas ad α numerum, ſic eſt ζ ad δ. Propterea iam & ſicut ſ unitas ad α numerum, ſic γ ad ε: & ſicut igitur (per 11 quinti) ζ ad δ, ſic γ ad ε. Viciſſim igitur (per 15 ſeptimi) eſt ſicut β ad γ, ſic eſt δ ad ε. Si igitur numerus duos, & reliqua quæ ſequuntur: quod oportebat demonſtrare.*

α..... β.... γ..... δ..... ε..... ζ..... ſ.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 19.*

19 SI duo numeri unum multiplicent, erit proportio duorum inde productorum tanquam duorum multiplicantium.

CAMPANVS. Ex conuerſione antecedentis præmiſſæ, cõcluditur hæc eadem paſſio quæ in præmiſſa, ut ſi utercq; duorum numerorum b & c multiplicet a, & proueniant d & c, erit d ad e, ſicut b ad c: erit enim per ante præmiſſam ut ex a in b & c fiant d & e: quare per præmiſſam d ad e, ſicut b ad c, quod eſt propoſitum.

d..... e..... a.. b... c....

CAMPANI *annotatio.* Potes autem quod proponit per hanc & præmiſſam de duobus numeris, ad quotlibet numeros ampliare, quod ſi unus multiplicet quotlibet erit productorũ & multiplicatorũ una proportio. Similiter quoq; ſi quotliber multiplicẽt unum, erit productorum & multiplicantium una proportio, quod per hanc & præmiſſam quoties oportuerit reperitas, facilè probabis. Hic autem (ut ſuprà polliciti ſumus) demonſtrare uolumus æquam proportionalitatem in quotliber numerus duorum ordinum indirectæ proportionalitatis, quam demonſtrat Euclides per 23 quinti, in quantitatibus in genere. Dicimus igitur

Si quotlibet numeri totidem alijs fuerint indirectè proportionales, extremi quoq; in eadem proportione proportionales erunt.

Vt ſi ſit a ad b, ſicut d ad f, & b ad e, ſicut c ad d, erit a ad e, ſicut c ad f: ducatur enim c in d & f, & prouenient g & h, eritq; per præmiſſam g ad h, ſicut d ad f, quare & ſicut a ad b, ducatur item f in d, & proueniat K: eritq; per hanc 19 g ad K, ſicut c ad f, & quia ex f in d fit k, fiet idem econuerſo per 10 ex d in f, quia igitur ex c & d in f fiunt h & k, erit per hanc 19, h ad k, ſicut c ad d, quare ſicut b ad c, & quia iam oſtenſum eſt quòd eſt g ad h ſicut a ad b, erit per 15, a ad e, ſicut g ad K, ſed ſic erat etiam c ad f: eſt igitur a ad e, ſicut c ad f, quod eſt propoſitum. Idem probabis ſi fuerint in utroq; ordine numeri plures tribus, quemadmodum probatur in 23 quinti, de quantitatibus pluribus tribus.

g.....
h.....
a..... c....
b..... d...
c.... f...
k.....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 16.* *Propoſitio 18.*

Si duo numeri numerum aliquem multiplicantes, fecerint aliquos, geniti ex eis eadem habebunt rationem quam multiplicantes. 18

THEON *ex Zamb.* *Duo enim α, β, numerum aliquem γ multiplicantes, efficiant ipſos δ, ε. Dico quòd eſt ſicut α ad β, ſic eſt δ ad ε. Quoniam α enim multiplicans ipſum γ, fecit ipſum δ, & γ igitur ipſum α multiplicans, facit ipſum δ. Id propterea γ ipſum β multiplicans, ipſum ε fecit. Numerus iã γ duos numeros α, β, multiplicans, fecit ipſos δ, ε. Eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut α ad β, ſic eſt δ ad ε: quod oportuit demonſtraſſe.*

α....
β.....
γ...
δ.....
ε.....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 20.*

I fuerint quatuor numeri proportionales, quod ex ductu primi in ultimum producetur, æquum erit ei quod ex ductu ſecũdi in tertium. Si uerò quod ex primo in ultimum producetur, æquum eſt ei quod ex ſecundo in tertium, illi quatuor numeri ſunt proportionales. 20

CAMPANVS. Quod propoſuit Euclides per 15 ſexti, de quatuor lineis proportionalibus, proponit hic de quatuor numeris proportionalibus, uerbi gratia. Sit proportio a ad b, ſicut c ad d, fiatq; ex a in d, e, & b in c, f: dico quòd e & f ſunt æquales, & ecõuerſo. Ducatur enim a in b, & fiat g, eritq; per 18 g ad e, ſicut b ad d, & quia per 17 ex b in a fit g, & ex eodẽ b in c, f, erit per 18 g ad f, ſicut a ad c: æquales igitur ſunt f & e, quod eſt primum. Nec oportet prædemonſtrare ſi unius numeri ad duos ſit una proportio, quod ſunt æquales, aut ſi ipſi ſunt æquales, quod unius ad ipſos ſit una proportio. Si enim eſt una proportio g ad e & ad f, aut ipſe erit tota pars uel partes e, quota uel quotæ idem eſt f, & tunc per conceptionem patet e & f eſſe æquales, aut totes g continebit e quoties f, & ſuperfluent in eo tota pars uel partes e, quota uel quotæ in eodem ſuperfluent f, & tunc etiam per conceptionem patet eos eſſe æquales. Quòd ſi ipſi fuerint æquales patet per conceptionem, quod aut g erit tota pars uel partes e quota uel quotæ f, & tunc per diffinitionem erit ipſius g ad utrunq; eorum proportio una, aut æqualiter continebit utrunq; cum ſuperfluitate ſimilium & tot numero partium, & tunc etiam per diffinitionem erit eius ad utrunq; proportio una.

e.....
g.....
f.....
a..... c....
b... d..

Secundum ſic patet. Sit e productus ex a in d, æqualis f producto ex b in c: dico proportio a ad b eſt, ſicut c ad d, & eſt hæc conuerſa primæ partis. Sit enim ut prius g, qui fit ex a in b, & quia e & f ſunt æquales, erit g ad utrunq; eorum proportio una, & quia ut prius per 18, g ad f ſicut a ad c, & ad e ſicut b ad e, erit a ad c, ſicut b ad c, quare permutatim a ad b, ſicut c ad d.

CAMPANI *annotatio.* Non proponit autem Euclides de tribus numeris continuè proportionalibus, quòd ille qui ex ductu primi in tertium producitur, ſit æqualis quadrato mediĩ, & ſi ille qui ex primo in tertium producitur, fuerit æqualis quadrato mediĩ, quod illi tres numeri ſint continuè proportionales, ſicut proponit in 16 ſexti, de tribus lineis: hoc enim facilè demonſtratur per hanc 20, medio illorum trium numerorum, æquali aſſumpto, quemadmodum in ſexto de tribus lineis probatur per quatuor, aſſumpta quarta æquali mediæ.

Euclid. ex Zamb. Theorema 17. Propoſitio 19.

19 Si quatuor numeri proportionales fuerint, qui ex primo & quarto fit, æquus eſt ei qui ex ſecundo & tertio. Etſi qui ex primo & quarto fit numerus æqualis, fuerit ei qui ex ſecundo & tertio, ipſi quatuor numeri proportionales erunt.

THEON ex Zamb. *Sint quatuor numeri proportionales α, β, γ, δ, ſicut α ad β, ſic γ ad δ: & α quidem ipſum δ multiplicans, efficiat ipſum ε, & β ipſum γ multiplicãs, efficiat ipſum ζ. Dico quòd æqualis eſt ε ipſi ζ. Ipſe autem α ipſum γ multiplicans, efficiat ipſum η. Quoniam igitur α ipſum γ multiplicans, ipſum η fecit, multiplicans autẽ ipſum δ, ipſum ε fecit, numerus iam α duos numeros γ, δ, multiplicans, ipſos η, ε, fecit, & igitur (per 17 ſeptimi) ſicut γ ad δ, ſic eſt η ad ε. Sicut autem γ ad δ, ſic α ad β: & ſicut igitur (per 11 quinti) α ad β, ſic η ad ε. Rurſus quoniã α ipſum γ multiplicans, ipſum η fecit, ſed & ipſum γ multiplicans, ipſum ζ fecit, duo iam numeri α, β, numerum aliquem γ multiplicantes ipſos fecerunt η, ζ: eſt igitur (per 18 ſeptimi) ſicut α ad β, ſic η ad ζ, ſed ſicut α ad β, ſic η ad ε, & ſicut igitur (per 11 quinti) η ad ε, ſic η ad ζ. Igitur η ad utrunque ipſorum ε, ζ, eandem habet rationem: æqualis igitur eſt ε ipſi ζ (per 7 quinti.) Sit uerò rurſus æqualis ε ipſi ζ. Dico quòd eſt ſicut α ad β, ſic eſt γ ad δ. Eiſdem nanq; diſpoſitis, quoniam α ipſos γ, δ, multiplicans, ipſos η, ε, fecit, eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut γ ad δ, ſic η ad ε: æqualis autem eſt ε ipſi ζ: eſt igitur ſicut η ad ε, ſic η ad ζ (per ſecundã partem ſeptimæ quinti.) Sed ſicut quidem η ad ε, ſic γ ad δ: ſicut igitur γ ad δ, ſic η ad ζ: ſicut autem η ad ad ζ, ſic α ad β, (per 18 ſeptimi) ſicut igitur (per 11 quinti) α ad β, ſic γ ad δ: quod oportebat demonſtrare.*

Euclid. ex Zamb. Theorema 18. Propoſitio 20.

20 Si tres numeri proportionales fuerint, qui ſub extremis æqualibus eſt ei qui à medio. Et ſi qui ſub extremis æqualibus fuerit ei qui à medio, ipſi tres numeri proportionales erunt.

THEON ex Zamb. *Sint tres numeri proportionales α, β, γ, ſicut α ad β, ſic β ad γ. Dico quòd qui ex ipſis α, γ, æquus eſt ei qui ex β. Ponatur enim ipſi β æqualis δ: eſt igitur ſicut α ad β, ſic δ ad γ. Igitur qui ex ipſis α, γ, æquus eſt ei qui ex β, δ, atqui ex β, δ, æquus eſt ei qui ex β: æqualis enim eſt β ipſi δ. Qui igitur ex α, γ, æquus eſt ei qui β.*

Sed qui ex α, γ, æquus eſto ei qui ex β. Dico quòd ſicut α ad β, ſic eſt β ad γ. Quoniam enim qui ex α, γ, æquus eſt ei qui ex β, qui uerò ex β, æquus eſt ei qui ex β, δ, eſt igitur (per 11 quinti) ſicut α ad β, ſic δ ad γ, æquus autem eſt β ipſi δ: eſt igitur ſicut α ad β, ſic β ad γ: quod erat demonſtrandum.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 21.

21 NVmeri ſecundum quamlibet proportionem minimi, numerãt quoslibet in eadem proportione, minor minorem & maior maiorem æqualiter.

CAMPANVS. Sint a & b, minimi numeri in ſua proportione, ſitq; c ad d, ſicut a ad b: dico quòd a numerat c, & b, d, æqualiter. Cùm ſit enim a ad b, ſicut c ad d, erit permutatim a ad c, ſicut b ad d: erit igitur a, c rota pars uel partes, quota uel quotę b, d: ſi itaq; fuerit pars, conſtat propoſitum. At ſi partes, ſit e una partium a, & f una partium b, & quia rota pars eſt e, c per hypotheſin quota f, d, erit per diffinitionem proportio e ad c, ſicut f ad d, quare permutatim e ad f, ſicut c ad d, quare etiam ſicut a ad b: non ſunt itaq; a & b, minimi ſuæ proportionis, quod eſt contrarium poſitis.

c.... d..
a.. b.
c..... d...
a.... b..
e.. f.

Similiter quoq;

Quotlibet numeri, ſiue in eadem proportione ſiue in diuerſis minimi, numerant omnes in eadem proportione quiſq; ſuum correlarium æqualiter.

Vt ſi ſint a,b,c, minimi in eadem proportione uel in diuerſis, ſintq; in eadem uel eiſdem d,e,f, ita quòd ſit d ad e, ut a ad b, & e ad f, ut b ad c: dico quòd a numerat d, & b,e, & c,f, æqualiter: quia enim eſt a ad b, ut d ad e, erit permutatim a ad d, ut b ad e: & quia b ad c, ut e ad f, erit etiam permutatim b ad e, ut c ad f, quare b ad e, & c ad f, ſicut a ad d, & quia a,b,c, ſunt minores d,e,f, erit b,e, & c,f, tota pars aut partes, quota eſt a,d. Si itaq; pars, conſtat propoſitum. At ſi partes, ſit g una partium a, & h una partium b, & k una c, eritq; per præſentem hypotheſin tota pars h,e, & K, f, quota g,d: quare per diffinitionem h ad e, & k ad f, ſicut g ad d, permutatim igitur erit g ad h, ut d ad e, & h ad k, ut e ad f: quare g ad h, ut a ad b, & h ad K, ut b ad c, quia ergo g,h,k, ſunt minores a,b,c, & in eadem proportione, ſequitur contrarium poſiti.

d..... e..... f....
a.... b... c..
d..... e..... f....
a.... b... c..
g... h.. k.

Euclid. ex Zamb. *Problema* 19. *Propoſitio* 21.

Minimi numeri eandem rationem habentium eis, metiuntur eandem rationem habentes æqualiter, maior maiorem minor minorem. 21

THEON *ex Zamb.* *Sint enim minimi numeri eandem rationem habentium ipſis α,β, ipſi γ δ & ζ ſ. Dico quòd æqualiter γ δ ipſum α metitur, & ζ ſ ipſum β. Ipſe enim ε δ, ipſius α non eſt partes. Si enim poſſibile eſto γ δ ipſius α partes: & θ ſ igitur ipſius β eædem partes eſt, quæ & γ δ ipſius α. Igitur quot ſunt in γ δ, partes ipſius α, tot ſunt & in ζ ſ, partes ipſius ſ. Diuidatur quidē γ δ in ipſius α partes, hoc eſt γ η & η δ. Sicq; ζ ſ in ipſius ſ partes, hoc eſt ζ ϑ & ϑ ſ, erit iam æqualis multitudo ipſorum γ η & η δ, multitudini ipſorum ζ θ & θ ſ: & quoniam æquales ſunt γ η & η δ numeri adinuicem, ſunt autem & ζ ϑ, ϑ ſ numeri inuicem æquales, eſtq; multitudo ipſorum γ η & η δ æqualis multitudini ipſorum ζ θ & θ ſ: eſt igitur (per 7 quinti) ſicut γ η ad ζ θ, ſic η δ ad θ ſ. Erit igitur (per 12 ſeptimi) & ſicut unus antecedentium ad unum ſequentium, ſic omnes antecedentes ad omnes ſequentes. Eſt igitur ſicut γ η ad ζ ϑ, ſic γ δ ad ζ ſ. Igitur γ η & ζ ϑ, ipſius γ δ & ζ ſ in eadem ratione ſunt, minores exiſtentes eis, quod eſt impoßibile. Supponuntur enim ipſi γ δ & ζ ſ minimi, eandem rationem habentium eis. Igitur γ δ minimè partes eſt ipſius α, pars igitur, & ζ ſ ipſius β eadem pars eſt quæ & γ δ ipſius α, pariter igitur γ δ ipſum α metitur, & ζ ſ ipſum β: quod oportebat demonſtrare.*

α.....
β....
γ..ε
δ.....
ζ..ϑ.ſ
α.....
β.....

Huic ex Zamberto propoſitioni reſpondet id quod ſuprà, ad 19 addidit Campanus.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 20. *Propoſitio* 22.

Ex Orobini Si fuerint tres numeri, & alij eiſdem æquales numero, *cum duobus ſumpti & in eadem ratione, fuerit autem perturbata eorum proportio, & ex æquali in eadem ratione erunt. 22

THEON *ex Zamb.* *Sint numeri α,β,γ, & alij eiſdē æquales numero δ,ε,ζ, cum duobus ſumpti, & in eadem ratione: ſit autem perturbata eorum proportio: ſicut quidem α ad β, ſic ε ad ζ, & ſicut β ad γ, ſic δ ad ε. Dico quòd & ex æquali eſt ſicut α ad γ, ſic eſt δ ad ζ. Quoniam enim eſt ſicut α ad ζ, ſic ε ad ζ, qui igitur ex α,ζ, (per 20 ſeptimi) æqualis eſt ei qui ex β,ε. Rurſus quoniam eſt ſicut β ad γ, ſic eſt δ ad ε, qui igitur ex δ,γ, æqualis eſt ei qui ex ζ,ε: oſtenſum autem eſt quòd qui ex α,ζ, æquus eſt ei qui ex ζ,ε, & qui ex α,ζ igitur (per 20 ſeptimi) æquus eſt ei qui ex δ,γ. Eſt igitur (per 12 quinti) ſicut α ad γ, ſic δ ad γ, ſic δ ad ζ: quod oportebat demonſtrare.*

α.....
β....
γ..ε
δ.....
ε.....
ζ.....

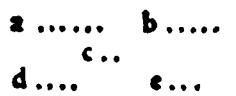
Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 22.

I fuerint duo numeri ſecūdum ſuam proportionem minimi, ipſi erunt adinuicem primi. 23

CAMPANVS.

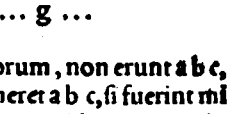
CAMPANVS. Sint duo numeri a & b, ſecundum ſuam proportionem minimi: dico quòd ipſi ſunt contra ſe primi. Si enim nō, numeret eos c ſecundum d & e: eritq; per 18 d ad e, ſicut a ad b, & quia d & e ſunt minores a & b, ſequitur a & b non eſſe ſuæ proportionis minimos, quod eſt contrarium poſitioni.

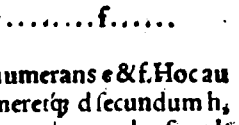

Similiter quoque.

Si fuerint quotlibet numeri in continuatione ſuarum proportionum (ſiue eadem ſiue diuerſæ fuerint) minimi, nullus numerus numerabit omnes.

Vt ſi ſint a b c, minimi in continuatione ſuarum proportionum: dico quòd nullus numerabit omnes. Sin autē numeret eos d, a quidem ſecūdum e, b uerò ſecundum f, & c ſecundum g: eritq; per 18 e ad f, ſicut a ad b, & f ad g, ſicut b ad c, quia ergo e f g, ſunt minores a b c, & ſecundum proportionem eorum, non erunt a b c, quales poſiti ſunt, quod eſt inconueniens. Quanquam autem nullus numeret a b c, ſi fuerint minimi, poteſt tamen eſſe ut quoslibet duos ex eis numeret unus, ducto etenim quolibet numero in aliquem ad ſe primum, ac utroq; eorum in aliquem tertium ad utrunq; primum, prouenient tres numeri quorum quiq; duo erunt compoſiti, nullus tamen numerabit omnes. Sint enim a b c, tres numeri quorū quiſq; ſit primus ad alios, ducaturq; a in b & c, & prouenial d & e, itemq; b in c: & prouenial f, dico quoſq; duos ex d e f, eſſe adinuicem compoſitos, tamen nullus numerabit omnes. Duos quoſque patet eſſe compoſitos: a enim numerat d & e, b uerò d, & f & c, e & f, quod autem nullus numeret omnes, patebit prius demonſtrato quòd a eſt maximus numerans d & e, b quoq; maximus numerans d & f, & c maximus numerans e & f. Hoc autem ſic conſtat, ſi enim a non eſt maximus numerans d & e, ſit itaque g, numeretq; d ſecundum h, & e ſecundum K, erit per ſecundam partem 20 a ad g, ſicut h ad b, itemq; per eandem a ad g, ſicut K ad c. Quia ergo a eſt minor g, erit b minor h, & k minor c, & quia h ad K, ſicut b ad c, utraque enim eſt ſicut d ad c per 18 bis aſſumptam, ſunt autem h & k minores b & c, erit per immediatè ſequentem, & per hāc hypotheſin, quòd b & c ſunt contra ſe primi, reperire minimis minores, quod quia eſt impoſſibile, erit a maximus numerans d & e. Eodemq; modo probabitur quòd b ſit maximus numerans d & f, & c maximus numerans e & f, ſi quis ergo numerat d e f, per correlarium ſecundæ ter aſſumptum ipſe numerabit a b c, ſed quiſque eorum primus erat ad reliquos: accidit igitur impoſſibile.

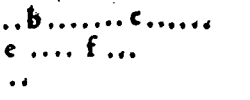

Similiter quoque.

Quotlibet numeri quos unus non numerat, ſecundum continuationem ſuarum proportionum ſunt minimi.

Vt ſit ſint a b c, quilibet numeri quos omnes nullus numerat: dico quòd ipſi ſunt in continuatione ſuarum proportionum minimi. Alioquin ſint minimi d e f, qui per 21 numerabunt a b c, quiſq; ſuum relatiuum æqualiter: ſit ergo ut ſecundum g, eritq; per 17 ut uiceuerſa g numeret a b c, ſecundum d e f, quare accidit contrarium poſitioni.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 22.* *Propoſitio 23.*

23 ## Primi numeri adinuicem, minimi ſunt eadem rationem habentium eis.

THEON *ex Zamb.* *Sint primi numeri adinuicem α β. Dico quòd ipſi α β, minimi ſunt eandē rationem habentiū eis: ſi autem α & β non ſunt minimi eandē habentiū rationē eis, erūt aliqui numeri ipſis α β.*

minores in eadem ratione exiſtentes ipſis α ζ, ſint autem γ δ. Quoniam igitur minimi numeri eandem rationem habentium, eis metiuntur eãdem rationem habentes pariter, maior maiorem, minor minorem (per 21 ſeptimi) hoc eſt antecedens ipſum antecedentem, & conſequens ipſum conſequentẽ, æqualiter igitur γ ipſum α metitur, & δ ipſum β. Quoties iam γ ipſum α metitur, tot unitates ſint in ε, & δ igitur ipſum ζ metitur, per eas quæ in ipſo ε ſunt unitates, & quoniã γ ipſum α metitur per eas quæ in ipſo ε ſunt unitates, igitur & ε ipſum α metitur per eas quæ in ipſo γ ſunt unitates. Id propterea & ε ipſum β metitur, per eas quæ in ipſo δ ſunt unitates. Igitur & ε ipſos α β, metitur primos exiſtẽtes adinuicem. Quod eſt impoßibile (per 13 diffinitionem ſeptimi) Non erunt igitur aliqui numeri ipſis α β, minores in eadem ratione exiſtẽtes ipſis α β. Minimi igitur ſunt α β, & eandem rationem habentium eis: quod oportuit demonſtraſſe.

α .....
β .....
ε ..
γ ....
δ ...

Sequens ex Campano 23, præcedenti 23 ex Zamberto reſpondet: præcedens autem ex Campano 22, ſequenti ex Zamberto 24.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 23.*

QVilibet numeri contra ſe primi, ſunt ſecũdum ſuam proportionem minimi. 23

CAMPANVS. Hæc eſt conuerſa præmiſſæ, ut ſi duo numeri ſint a & b contra ſe primi, ipſi erunt ſecundum ſuam proportionem minimi, ſin autem, ſint minimi in eadem proportione (ſi poſſibile eſt) c & d, cõſtat itaq; per 21 quod c numerat a, et d b ęqualiter: ſit igitur ut ſecundum e, erit per 17 ut uiceuerſa e numeret a & b, a quidem ſecundum c, & b ſecundum d: non ſunt igitur a & b contra ſe primi, quod eſt contra hypotheſin.

a ..... b .....
e ..
c .... d ...

Euclid. ex Zamb. *Theorema 22.* *Propoſitio 24.* *Conuerſa præcedentis.*

Minimi numeri eandem rationem habentium eis, primi adinuicem ſunt. 24

THEON *ex Zamb. Sint minimi numeri eandem rationem habentium eis α β. Dico quòd α ζ, primi adinuicem ſunt. Si autem α β, adinuicem nõ ſunt primi, metietur aliquis numerus ipſos α β, metiatur, et eſto γ: & quoties quidẽ γ ipſum α metitur, tot unitates ſint in δ: quoties autem γ ipſum ζ metitur, tot unitates ſint in ε. Et quoniam γ ipſum α metitur per eas quæ in δ unitates exiſtunt, igitur & γ ipſum δ multiplicans ipſum α fecit: id propterea & γ ipſum ε multiplicans, ipſum β fecit: numerus igitur γ duos numeros δ ε, multiplicans ipſos α ζ fecit. Eſt (per 17 ſeptimi, & per 11 quinti) igitur ſicut δ ad ε, ſic eſt α ad β: ipſi igitur δ ε ipſis α β in eadem ſunt ratione minores exiſtentes, quod eſt impoßibile. Ipſos igitur α β numeros numerus aliquis non metietur. Igitur ipſi α β, primi inuicem ſunt: quod demonſtraſſe oportuit.*

α .....
ζ .....
γ ....
δ ...
ε ..

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 24.*

SI fuerint duo numeri contra ſe primi, ſi quis unum eorũ numerẽt, ad alterum eſſe primus neceſſariò comprobatur. 24

CAMPANVS. Sint a & b contra ſe primi, c uerò numeret a. Dico quòd c primus eſt ad b, alioquin, numeret eos d, quæ per penultimam conceptionem numerabit etiã a, non ſunt ergo a & b contra ſe primi, d enim numerat ambos.

a .... b .....
c .. d ...

Euclid. ex Zamb. *Theorema 23.* *Propoſitio 25.*

Si bini numeri, primi adinuicem fuerint, unum eorum metiens adreliquum primus erit. 25

THEON *ex Zamb. Sint bini numeri primi adinuicem α β. Ipſum autem α metiatur aliquis numerus γ. Dico quòd & γ β, primi adinuicẽ ſunt. Si autem γ β, nõ ſunt adinuicem primi, metietur ipſos γ β, aliquis numerus: metiatur & eſto δ. Et quoniã δ ipſum γ metitur, & γ ipſum α metitur, & δ igitur ipſum α metitur: metitur autẽ et ζ. Igitur δ ipſos α β metitur, primos adinuicẽ exiſtẽtes, quod eſt impoßibile (per 13 diffinitionem*

α .....
β .....
γ ...
δ ...

nitionem ſeptimi.)Ipſos igitur β γ numeros,numerus aliquis non metietur. Ipſi igitur γ β primi adinuicem ſunt:quod erat demonſtrandum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 25.*

25

I fuerint duo numeri ad alium quẽlibet primi,qui ex ductu unius in alterum producetur,ad eundẽ erit primus.

CAMPANVS. Sit uterque duorum numerorum a & b,primus ad c,& ex a in b ſit d.Dico quòd d eſt primus ad c, aliter enim numeret eos e d, quidẽ ſecundum f:eritq; per ſecundam partem 20 a ad e,ſicut f ad b,& quia a & c ſunt primi,& e numerat c,ipſe erit per 24 primi ad a, quare per 23 a & e,ſunt ſecundum ſuam proportionem minimi:ſequitur ergo per 21,ut e numeret b,& quia poſitum eſt quòd ipſe numeret c,non erunt b & c contra ſe primi:quod eſt contra hypotheſin.

a ... b ....
c .....
d .....
e... f.....

Euclid.ex Zamb. *Theorema 29.* *Propoſitio 26.*

26 Si bini numeri ad aliquem numerum primi fuerint,& ex eis genitus ad eundem primus erit.

THEON ex Zamb. Bini enim numeri α β,ad aliquem numerum γ primi ſint,& α ipſum β multiplicans,ipſum δ efficiat. Dico quòd ipſi γ δ,primi ſunt adinuicem. Si autem γ δ,non ſunt primi adinuicem, metietur eos aliquis numerus,metiatur γ.et eſto ζ. Et quoniam ζ α,primi adinuicem ſunt,ipſum autẽ γ metitur aliquis numerus ζ,igitur ζ α(per 25 ſeptimi)primi ſunt adinuicẽ. Quoties iam ζ metitur ipſum δ,tot unitates ſint in ε:& ε igitur ipſum δ metitur,per eas quæ in ζ ſunt unitates. Igitur ζ ipſum ε multiplicãs ipſum δ fecit. Sed & α ipſum ε multiplicãs ipſum δ fecit:æqualis igitur eſt qui ex ζ ε,ei qui ex α β. Si autem qui ſub extremis æquus fuerit ei qui ſub mediis,quatuor numeri proportionales ſunt(per 19 ſeptimi)Eſt igitur(per 21 quinti)ſicut ζ ad α ſic eſt ε ad ε. Ipſi autem α ζ,primi:ipſi autẽ primi,& minimi:minimi autem numeri(per 21 ſeptimi)eandem rationem habentium eis, metiuntur eandem rationem habentes pariter,maior maiorem,minor minorem,hoc eſt antecedens antecedentem, & conſequens conſequentem. Igitur ζ ipſum β metitur:metitur autem & γ,igitur ζ ipſos γ β,metitur primos exiſtẽtes adinuicem,quod eſt impoßibile(per 13 diffinitionem ſeptimi)Ipſos igitur γ δ,numeros numerus aliquis non metietur. Ipſi igtur γ δ primi adinuicem ſunt:quod oportebat demonſtrare.

a .. β ...
γ .....
δ .....
ζ ...
ε ..

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 26.*

26

I fuerint duo numeri contra ſe primi,qui ex uno eorum in ſeipſum producitur,ad reliquum eſt primus.

CAMPANVS. Sint contra ſe primi a & b,& ex a in ſe fiat c. Dico quòd c primus eſt ad b:ſit enim d, æqualis a, eritq; d primus ad b,& ex a in d,fiet c,per præmiſſam:igitur patet c primum eſſe ad b:quod propoſuimus.

a ... b ....
c .....
d ...

Euclid.ex Zamb. *Theorema 25.* *Propoſitio 27.*

27 Si duo numeri primi adinuicem fuerint,qui ex uno eorum fit,ad reliquum primus erit.

THEON ex Zamb. Sint bini numeri primi adinuicẽ α β,& α ſeipſum multiplicans,ipſum γ efficiat. Dico quòd ipſi β γ,primi adinuicẽ ſunt. Ponatur enim ipſi α æqualis δ. Et quoniam α β,primi adinuicem ſunt,æqualis autem eſt α ipſi δ & δ β:igitur primi adinuicem ſunt:uterq; igitur ipſorum δ α,ad β primus eſt,& qui ex δ α,igitur ſit ad β primus eſt(per 36 ſeptimi)Qui autem ex δ α,ſit numerus,eſt γ, igitur γ β, primi adinuicem ſunt:quod erat demonſtrandum.

α ... β ....
γ .....
δ ...

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 27.*

27

I duobus numeris ad alios duos comparatis,uterque ad utrũque fuerit primus,qui ex duobus prioribus ad eũ qui ex duobus poſterioribus producetur,erit primus.

Campanus

CAMPANVS. Sint a & b priores, c & d posteriores: sitq; uterq; duorum a et b, primus ad utrunq; duorum c et d, & ex a in b sit e, & ex c in d f: dico quòd e primus est ad f. Hoc autem 25 ter assumpta euidenter concludit. Cùm enim fiat e ex a in b, quorum uterq; primus est a ad c & ad d, erit per ipsam e primus ad c, & item per ipsam primus ad d. Quia itē f fit ex c in d, quorum uterq; primus est ad e, erit rursus per ipsam f primus ad e: quod est propositum.

a .. b .....
e .....
c ... c .....
f .....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 26.* *Propositio 28.*

Si bini numeri ad binos numeros uterq; ad utrunq; primi fuerint, & qui ex eis fient, primi adinuicem erunt. 28

THEON *ex Zamb. Bini enim numeri* α β, *ad binos numeros* γ δ *uterq; ad utrunq; primi sint: &* α *quidem ipsum* ζ *multiplicans, efficiat ipsum* ι, *&* γ *ipsum* δ *multiplicãs, efficiat ipsum* κ. *Dico quòd* ι, κ *primi sunt adinuicẽ. Quoniã enim uterq; ipsorum* α β, *ad ipsum* γ *primus est, & qui ex* α ζ, *igitur fit (per 26 septimi) ad* γ *primus est: qui autem fit ex* α β, *est* ι, *igitur* ι, γ *primi sunt adinuicem. Id propterea et ipsi* ι, δ, *primi sunt adinuicem: & uterq; igitur ipsorum* γ δ, *ad* ι *primus est, & qui ex* γ δ, *igitur ad* ι *primus est, (per eandem.) Qui autem fit ex* γ δ, *est* κ. *Igitur* ι, κ *primi sunt adinuicem: quod erat demonstrandum.*

α ...
β .....
ι .....
γ ...
δ ....
ζ .....

Euclid. ex Camp. *Propositio 28*

SI fuerint duo numeri cõtra se primi, ducaturq; eorũ uterque in seipsum, erunt inde producti cõtra se primi. Itēq; si in utrunq; productorum suum ducatur principium, erunt quoq; producti contra se primi. 28

CAMPANVS. Sint a & b, contra se primi, ducaturq; uterq; in se, & proueniant ex a quidem c, ex b uerò d, itemq; ducatur a in c, & proueniat e, & b in d, & proueniat f: dico c et d esse contra se primos, itemq; e et f, contra se primos. Est enim per 26 c primus ad b: per eandẽ igitur erit d primus ad a & ad c, sicq; constat primum, quod est c & d esse contra se primos. Reliquum sic, est enim uterque duorum numerorum a & c, primus ad utrunque duorum b & d, itaq; per 27 erit e primus ad f, quod est reliquum. Non solum autem erit e primus ad f, sed etiam per 25, ad b & ad d, itemq; per eandem f ad a & c. Sicq; si infinities duceretur utrunq; productorum in suum principium, essent omnes producti contra se primi, & non solum, sed quilibet eductus ab a, ad quemlibet eductum a b.

a ..
c ....
e .....
b ...
d .....
f .....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 27.* *Propositio 29.*

Si bini numeri primi adinuicẽ fuerint, & multiplicans uterq; seipsum fecerit aliquos, qui ex eis fiunt, primi adinuicẽ erũt. Et si qui in principio genitos multiplicãtes fecerint aliquos, & illi quoq; primi adinuicẽ erunt, & semper circa extremos hoc continget. 29

THEON *ex Zamb. Sint bini numeri primi adinuicem* α β, *&* α *seipsum multiplicans, efficiat* γ, *ipsum uerò* γ *multiplicans, efficiat* ι. *At* α *seipsum multiplicans efficiat* δ, *ipsum autem* δ *multiplicans efficiat* ι. *Dico quòd* γ δ *&* ι, *primi sunt adinuicem. Quoniam enim* α β, *primi adinuicem sunt, &* α *seipsum multiplicans fecit ipsum* γ, *igitur* γ β, *primi sunt adinuicem (per 27 septimi.) Quoniam igitur* γ β *primi sunt adinuicem, &* β *seipsum multiplicans ipsum* δ *fecit, igitur* γ δ *primi sunt adinuicem. Rursus quoniam* α β *primi adinuicem (per eandem) &* β *seipsum multiplicãs, ipsum* δ *fecit. Igitur* α δ, *primi sunt adinuicem (per eandẽ.) Quoniam igitur bini numeri* α γ *ad binos numeros* ζ δ, *uterq; ad utrũq; primi (per 27 septimi) & qui ex* α γ, *igitur fit ad eum qui ex* β δ, *primus est, qui autem ex* α γ, *est* ι, *qui ex* δ β, *uerò est* κ: *igitur* ι, κ *primi sunt adinuicem: quod oportuit demonstrasse.*

α ...
γ .....
ι .....
β ...
δ .....
ζ .....
κ .....

Euclid. ex

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 29.*

29

Si fuerint duo numeri cõtra ſe primi, qui ex ambobus coaceruatur, ad utrũq; eorum erit primus. Si uerò ex ambobus coaceruatus ad utrũq; eorũ fuerit primus, duo quoque numeri adinuicem erunt primi.

CAMPANVS. Sint a & b, contra ſe primi, dico quòd ex eis compoſitus a b, ad utrunq; eorum erit primus, & econuerſo: nam ſi d numerat totum a b & alterum eorum numerabit per communem ſcientiam & reliquum: quare non erunt contra ſe primi, ſed hoc poſitum fuerat, patet ergo primum. Secundum ſic. Sit a b primus ad utrunq; ſuorum componentium qui ſunt a & b, dico quòd a & b, ſunt contra ſe primi. Poſito enim quòd d numeret utrunque duorum numerorum a & b, ſequitur per communem ſcientiam, quod etiam numeret a b ex eis compoſitum, quare ad neutrum duorum numerorũ a & b, erit a b primus, ſed poſitum erat quod eſſet ad utrunque, accidit igitur impoſſibile.

a ... b. ....
d ..

CAMPANI annotatio. Eodem quoq; modo ſi coaceruatus ex duobus, primus fuerit ad alterum, primus quoque erit ad reliquum: ideoq; & coaceruati inter ſe. Sit enim compoſitus ex a b, primus ad a, dico quòd erit etiam primus ad b, alioqui numeret eos d, qui per conceptionem numerabit & a, cùm numeret totum & detractum: hoc autem inconueniens, erat enim compoſitus ex a & b, primus ad a.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 28.* *Propoſitio 30.*

30 Si bini numeri, primi adinuicem fuerint, & uterq; ſimul ad alterũ ipſorum primus erit. Et ſi uterq; ſimul ad unum aliquem eorum primus fuerit, æqui in principio numeri, primi adinuicem erunt.

THEON *ex Zamb.* *Componantur enim bini numeri primi adinuicem, α β & β γ. Dico quòd & uterq; α β γ, ſimul ad alterum ipſorum α β, β γ, primus eſt. Si autem γ α & α β primi adinuicem non ſunt, metietur eos aliquis numerus: metiatur, & eſto δ.*

α ..... β ..... γ
δ ....

Quoniam igitur δ ipſos γ α & α β metitur, & reliquum igitur β γ metietur. Metitur autem & ε α. Igitur δ ipſos α β & β γ metitur, primos exiſtentes adinuicẽ, quod eſt impoßibile (per 13 diffinitionem 7.) ipſos igitur γ α & α ε numeros, numerus aliquis non metietur. Igitur γ α & α β, primi adinuicem ſunt. Id propterea iam & ipſi γ α & β γ, primi ſunt adinuicem. Igitur α γ, ad utrunq; ipſorum α ε & β γ primus eſt. Sint rurſus γ α & α β, primi adinuicem. Dico quòd ipſi α β & β γ primi adinuicem ſunt. Si enim ipſi α ε, β γ, primi non ſunt adinuicem, metietur ipſos α ε & ε γ, numerus aliquis, metiatur & eſto δ, & quoniam δ utrunq; ipſorum α ε & ε γ metitur: & totum igitur γ α, metietur: metitur autem & ipſum α ε. Igitur δ, ipſos γ α, & α β primos adinuicẽ exiſtẽtes metietur, quod (per 13 diffinitionem ſeptimi) eſt impoßibile. Ipſos igitur α β & β γ numeros, numerus aliquis non metietur. Ipſi igitur α β & ε γ, primi adinuicem ſunt: quod oportuit demonſtraſſe.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 30.*

30

Omnis numerus compoſitus, ab alio primo numeratur. *Zamb. 33*

CAMPANVS. Sit a, quilibet numerus compoſitus. Dico quòd aliquis primus numerat ipſum, quia enim eſt cõpoſitus, numerabitur ab aliquo numero qui ſit b: qui ſi fuerit primus, uerum erit quod dicitur: ſi autem compoſitus, ſit c qui numerat eum, qui etiam per communem ſcientiam numerabit a: ſi ergo ipſe fuerit primus, cõſtat quod dicitur. At ſi compoſitus, neceſſariò numerabit eum alius qui ſit d, qui etiam per communem ſcientiã numerabit a, de quo ratiocinare ut prius. Quia ergo quoties occurrit compoſitus, neceſſe eſt minorem aſſumere, qui compoſitum occurrentẽ numeret, ſequitur ut tandem deueniatur ad aliquem primũ, alioquin accidet impoſſibile & contrarium petitioni, numerum in infinitum decreſcere.

a .....
b .....
c .....
d ...

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 31.*

31 Omnis numerus, aut eſt primus, aut à primo numeratur. *Zamb. 34*

CAMPANVS. Sit a quilibet numerus, dico ipſum eſſe primum, uel numerari à primo, quia ſi non eſt primus, erit compoſitus, quilibet autem talis, ab aliquo primo numeratur per præmiſſam: a igitur uel primus eſt, uel à primo numeratur: quod proponitur.

a .....
a .....
...

Euclid. ex

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 32.*

Zamb.31 Omnis numerus primus, ad omnẽ quem non numerat, eſt primus. 30

CAMPANVS. Sit a numerus primus non numerans b, dico quòd a ..... b .....
a & b, ſunt contra ſe primi: ſi enim c numerat eos, non eſt uerum quòd a ſit primus. e .....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 33.*

Zamb.32 Si numerus ex duobus productus, ab aliquo primo numeretur, ne- 33
ceſſe eſt eundem primum alterum, illorum duorum numerare.

CAMPANVS. Sit c productus ex a in b, & ſit d numerus primus qui ponatur numerare c: di
co quòd d numerat a uel b, numeret enim c, ſecundum e: ſi ergo a .... b .....
non numerat a, erit primus ad ipſum per præmiſſam, & ideo c .....
erunt ſecundum ſuam proportionem minimi per 23, & quia a d ... e .....
ad d, ſicut e ad b, per ſecundam partem 20, ſequitur ut d numeret b per uigeſimam primam: quod
eſt propoſitum.

CORRELARIVM.

Vnde manifeſtum eſt, quòd ſi aliquis numerus numerat productum ex duobus, uel ſi eidem
fuerit commenſurabilis, commenſurabilis quoq; erit alteri eorum.

Campanus 30 31 32 33 Quatuor præcedentes ex Campano, Euclidis propoſitiones, quatuor
ſequentibus ex Zamberto propoſitionibus hoc præpoſtero ordine
reſpondent.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 29.* *Propoſitio 31.*

33 34 31 32 Zambertus Omnis primus numerus, ad omnem numerum quem non metitur 31
primus eſt.

THEON ex Zamb. *Sit primus numerus α, & ipſum β non metiatur. Dico quòd ipſi ζ α, primi adinuicem ſunt. Si autem ipſi α ζ, non ſunt adinuicẽ primi, aliquis numerus eos metietur, metiatur γ ipſe γ, non eſt unitas. Quoniam igitur γ ipſum β metitur, & α non metitur ipſum β, igi* α ..... ζ .....
tur γ ipſi α non eſt idem. Et quoniam γ ipſos α β, metitur & α igitur metitur pri γ .....
mum exiſtentem, non exiſtens ei idem, quod eſt impoßibile (per 13 diffinitionem ſeptimi.) Ipſos igitur α ζ, numerus aliquis non metietur. Igitur ipſi α ζ, primi adinuicem ſunt: quod oportuit demonſtraſſe.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 30.* *Propoſitio 32.*

Si bini numeri multiplicantes ſe adinuicem fecerint aliquem, factum 32
autem ex eis metitur aliquis primus numerus, & unum eorum qui in
principio metietur.

THEON ex Zamb. *Bini enim numeri α β, multiplicantes ſe adinuicem, ipſum efficiant γ, ipſum au tem γ metiatur aliquis numerus primus δ. Dico quòd δ, unum ipſorum α β, metitur. Ipſum α nõ metiatur, eſtq; primus δ. Igitur α δ, primi adinuicem ſunt (per præcedentem) Et quoties δ ipſum γ metitur, tot uni tates ſint in ε. Quoniam igitur δ ipſum γ metitur per eas quæ in ε ſint unitates:* ε ....
igitur δ ipſum ζ multiplicans, ipſum γ efficit. Atqui & α ipſum β multiplicãs, ζ ...
ipſum efficit γ: æqualis igitur eſt qui ex δ ε, ei qui ex α β. Eſt igitur (per 19 ſe- γ .....
ptimi) ſicut α ad δ, ſic β ad ε. Ipſi autem δ α primi ſunt, primi autem et minimi: β .....
minimi uerò metiuntur eandem rationem habentes æqualiter, maior maiorem, α ..
& minor minorem (per 21 ſeptimi) hoc eſt antecedens antecedentem, ſequens ſequentem. Igitur ζ ipſum β metitur. Similiter quoq; oſtendemus quòd & ſi δ ipſum β non metiatur, metietur & α. Igitur δ, unum ipſo rum α β metitur: quod erat demonſtrandum.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 31.* *Propoſitio 33.*

Oĩs cõpoſitus numerus, ſub alicuius primi numeri dimẽſionẽ cadit. 33

THEON ex Zamb. *Sit compoſitus numerus α. Dico quòd α ſub alicuius primi numeri dimẽſionem cadit. Quoniam enim α cõpoſitus eſt, metietur eũ aliquis numerus (per 14 diffinitionẽ ſeptimi) metiatur, & eſto β, & ſi β primus eſt, manifeſtum iã eſt quòd quærimus* γ ...
(per eãdẽ.) Si autẽ cõpoſitus, metietur eũ aliquis numerus (per β .....
eandẽ) metiatur, & eſto γ. Et quoniã γ ipſum β metitur & β ip α .....
ſum α metitur, & ε igitur ipſum α metitur, & ſi quidẽ γ primus eſt manifeſtũ iã eſt id quod quæritur. Si au tẽ cõpoſitus, eũ aliquis numerus metietur: tali uerò facta cõſideratiõe, ſumetur aliquis numerus primus qui metietur præcedẽtem, qui & ipſum α metietur. Si autẽ non ſumetur, metiẽtur ipſum α numeriũ infiniti nu meri, quorum alter altero minor eſt, quod eſt impoßibile in numeris. Sumetur igitur aliquis primus nume-

rus qui

rus qui metietur præcedentem, qui & ipſum α metietur. Omnem igitur compoſitum numerum, primus aliquis numerus dimetitur: quod oportuit demonſtraſſe.

ALITER *Sit compoſitus numerus α. Dico quòd eum aliquis primus numerus metitur. Quoniam cõpoſitus eſt ipſe α, metietur eum aliquis numerus (per 14. diffinitionem ſeptimi) & ſit minimus metientium eum β. Dico quòd β primus eſt. Si autem β, primus non eſt, metietur igitur eum aliquis numerus. Cadat ſub dimenſionem ipſius γ. Igitur γ ipſo β minor eſt, & quoniam γ ipſum β metitur, & β ipſum α metitur, & γ igitur ipſum α metitur minor exiſtens ipſo β ipſum α metientium minimo, quod abſurdum eſt. Igitur β non eſt compoſitus, ſed primus.*

α .....
β ...
γ ..

Euclid. ex Zamb. Theorema 32. Propoſitio 34.

84 Omnis numerus, aut primus eſt, aut eum aliquis primus metitur.

THEON ex Zamb. *Sit numerus α. Dico quòd α, aut eſt primus, aut eum aliquis numerus primus metitur. Si quidem primus eſt α, factum iam eſt id quod quæritur. Si autem compoſitus, eum aliquis numerus primus metietur (per 33 ſeptimi) Omnis igitur numerus, aut primus eſt, aut eum aliquis primus numerus metitur: quod oportuit demonſtraſſe.*

α ...
α .....

Euclid. ex Camp. Propoſitio 34.

34 Vmeros ſecundum proportionem numerorum aſſignatorum minimos inuenire.

CORRELARIVM.

Vnde manifeſtum eſt, maximum numerum duos cõmuniter numerantem, ſecundum minimos illius proportionis eos numerare.

CAMPANVS. Sint a et b numeri propoſiti, ſecundum quorum proportionem uolumus inuenire minimos, ſi ergo fuerint contra ſe primi, ſunt quales inquirimus: per 23. ſi autem compoſiti: ſumatur (ut docet ſecunda) maximus eos cõmuniter numerans qui ſit c, numeretq; eos ſecundum d & e, eruntq; in eadem proportione per 18, quos dico eſſe quales quærimus. Sin autem, ſint f & g, qui per 21 numerabunt a & b æqualiter, ſit igitur ut ſecũdum h, eritq; per ſecundam partem 20 c ad h ſicut f ad d, uel ſicut g ad e: quare c eſt minor h, itaq; cùm h numeret a & b, non fuit c maxima eos numerans, ſed erat poſitum quod ſic: ergo contra hypotheſin.

a ..... b .....
c ..
d ... e ....
f .. g ...
h .....

CAMPANI *additio.*

Numeros ſecundum continuitatẽ proportionum numerorum aſſignatorum minimos reperire.

CORRELARIVM.

Vnde etiam manifeſtum eſt, maximum numerum quotlibet cõmuniter numerantem, ſecundum minimos proportionum eorum eos numerare.

Vt ſi ſint a b c, ſecundum quorum proportiones uolumus minimos inuenire, ſiue fuerint in eadem proportione, ſiue in diuerſis, ſi nullus numerus numerat eos omnes, ipſi ſunt quos quærimus, per 23. hoc enim ibi demõſtratum eſt. Si autem unus numerat omnes, ſumatur ut docet tertia, maximus eos cõmuniter numerans qui ſit d, numeretq; eos ſecũdum e f g, qui erunt in eadem proportione per 18, dico eos eſſe quos quærimus, alioqui ſint h K l, qui per 21 numerabunt a b c, æqualiter, ſit ut ſecundum m, eritq; per ſecundam partem 20 d ad m, ut h ad e, uel K ad f, uel l ad g. Minor eſt igitur d quàm m, quare cùm m numeret a b c, non fuit d maximus eos numerans, quare ſequitur impoſſibile: fuit enim d, maximus numerans a b c.

a ..... b ..... c .....
d ..
e ... f .... g .....
h .. k ... l .....

Euclid. ex Zamb. Problema 3. Propoſitio 35.

35 Numeris datis quotcunque, inuenire minimos eaſdem rationes habentium eis.

THEON ex Zamb. *Sint dati quotcunq; numeri α β γ. Oportet iam inuenire minimos eaſdem rationes habentium eiſdem α β γ. Ipſi enim α ϛ γ, aut primi adinuicem ſunt, aut non. Siquidem ipſi α β γ, primi ſunt adinuicem, minimi ſunt eandem rationem habentium eis (per 23 ſeptimi) Si autem non ſumatur (per 3 ſeptimi) ipſorum α β γ, maxima communis dimenſio δ, & quoties δ unumquenq; ipſorum α β γ metitur, tot unitates ſint in unoquoq; ipſorum ι ſ κ, & unuſquiſq; igitur ipſorum ι ſ κ, unumquenq; ipſorum α β γ, metitur per eas quæ in ipſo δ ſunt unitates. Igitur ipſi ι ſ κ, ipſos α β γ: æque metiuntur. Igitur (per 18 ſeptimi) ipſi ι ſ κ, ipſis α β γ, in eadẽ ſunt ratione. Dico iã quòd et minimi. Si enim ipſi ι ſ κ, non ſunt minimi eãdem rationem habentium eiſdem α β γ: erũt aliqui numeri ipſis ι ſ κ, minores in eadem ratione exiſtentes ipſis α β γ. Sint ὁ κ λ, æque igitur ὁ metitur ipſum α, et uterq; ipſorum κ λ, utrunq; ipſorum ϛ γ. Quoties autem ὁ ipſum α metitur, tot unitates ſint in ipſo μ, & uterq; igitur (per 22 ſeptimi) ipſorum κ λ, utrunq; ipſorum ϛ γ metitur per eas quæ in μ ſunt unitates. Et quoniã μ ipſum α metitur per eas quæ in κ λ ſunt unitates, et μ igitur ipſum α metitur per eas quæ in ϑ ſunt unitates. Id propterea μ utrunq; ipſorum β γ, metitur per eas quæ in utrunq; ipſorũ κ λ, ſunt unitates. Igitur μ, ipſos α ϛ γ, metitur. Et quoniam ὁ ipſum α metitur per eas quæ in μ ſunt unitates, igitur ὁ ipſum μ multiplicãs, ipſum α fecit. Id propterea et ι, ipſum ϑ multiplicãs, ipſum effecit α. Aequalis igitur eſt qui ι ϑ, ei qui ex ϛμ (per 17 ſeptimi) Eſt igitur (per 19 ſeptimi) ſicut ι ad ὁ, ſic eſt μ, ad ϑ, maior autẽ ι, ipſo ὁ: maior igitur eſt & μ ipſo ϑ, & metitur ipſos α β γ, quod eſt impoßibile Supponitur nanq; ϑ, ipſorum α β γ, maxima cõmunis dimenſio. Igitur nõ erunt aliqui numeri, minores ipſis ι ſ ὁ, in eadem exiſtentes ratione ipſis α β γ. Igitur ι ſ κ, minimi ſunt eandem rationem habentium ipſis α β γ: quod feciſſe oportuit.*

α .....
β .....
γ .....
ϑ ..
ι ...
ſ ....
κ .....
ϑ ..
κ ...
λ ....
μ ...

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 35.*

Vilibet duo numeri minimos numeros, ſuæ proportionis maior minorem & minor maiorem multiplicãtes minimum ab ipſis numeratum producunt. 35

CORRELARIVM.

Vnde manifeſtum eſt minimum, quem duo numerant, quemlibet ab eis numeratum numerare.

CAMPANVS. *Sint duo numeri a & b, minimiq; in eorum proportione c & d, eritq; per primã partẽ 20, ut ex a in d, & b in c: fiat idem numerus qui ſit e, quem dico eſſe minimũ numeratum ab a & b, aliter enim, ſit f, quem numerent a & b ſecũdũ g & h, eritq; per ſecũdam partem 20, h ad g ſicut a ad b, & ſicut c ad d, & per 18 erit c ad h, ſicut e ad f, cùm itaq; per 21 c numeret h, e numerabit f, maior minorem, quia ergo hoc eſt impoſſibile conſtat uerum eſſe quod dicitur.*

a .... b .....
c .. d ...
e .....
f .....
g ... h .....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 36.*

Ropoſitis quotlibet numeris minimum ab eis numeratum reperire. 36

CORRELARIVM.

Manifeſtum etiam ex hoc eſt, minimũ numerum quem quotlibet numerant, quemlibet ab eis numeratum numerare.

CAMPANVS. *Sint propoſiti numeri a b c d. Volo inuenire minimum numerũ numeratum ab eis. Inuenio itaq; primo minimum numeratum ab a & b: quod ſi a numerat b, nõ erit alius quàm b: ſi autẽ non numerat eum nec econuerſo, ſi ipſi ſunt cõtra ſe primi, ex uno in alterũ prouenit, erit minimus per 23, & præmiſſam.*

a ....
b .....
c ..
d ...
e .....
f .....
g .....
h .....

Quòd ſi ſunt communicantes, ſumantur minimi eorum proportione, ut docet 34 & maiore in minorem eorum multiplicato, prouenit e, qui erit minimus numeratus ab eis per præmiſſam. Simili quoq; modo inueniatur minimus numeratus ab e et c, qui ſit f, eritq; f minimus numeratus ab a b c, ſed & minimus quem numerant f & d, ſit g eritq; g minimus: quem numerant numeri propoſiti, quod enim omnes ipſum numerent patet per conceptionem: ſed ſi non eſt minimus, ponatur

ergo

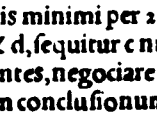
ergo h,quem quia numerant a & b,numerabit etiam ipſum e,per correlarium præmiſſæ:per idem quoq; correlariũ,numerabit ipſum f,ſed & g maior itaq; numerat minorem:quod eſt impoſſibile.

CAMPANI *additio.*

Hæc & præmiſſa proponuntur in alio loco ſub tribus concluſionibus,quarum prima æquiua let præmiſſæ,ſecunda componitur ex correlarijs ambobus,tertia proponit de tribus:quod hæc de quotlibet numeris.Eſt itaq; prima.

Datis duobus numeris,minimum ab eis numeratum inuenire. *Zamb.36*

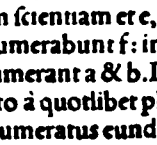
Dati numeri ſint a & b,quorum minor ſi numerat maiorem,eſt maior quẽ quærimus,alioqui maior eorum numeraret minorẽ ſe.Si autem neuter neutrũ numeret,ſi ipſi ſunt contra ſe primi,erit qui ex a in b prouenit (qui ſit c) minimus omnium quem numerant a & b.Nam ſi minorem eo numerauerint, eſto d,quem numerent ſecundum e & f,eritq; per ſecundam partem 20 a ad b,ſicut f ad e,& quia a et b ſunt ſuæ proportionis minimi per 23,numerabit a f,per 21,& quia per 18 eſt c ad d ſicut a ad f,nam ex b in a & f fiunt c & d,ſequitur c numerare d,ſed erat d minor c,quare impoſſibile. Si autem a & b ſint communicantes,negociare propoſitum ut in 35.

Secunda trium concluſionum ex ambobus correlarijs eſt confecta.

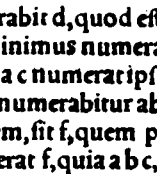
Si plures numeri numerum unum numerent,neceſſe eſt ut minimus quem numerant,eundem numerum numeret. *Zamb. 37*

Vt ſi ſit quilibet numerus quem numerat a & b,d:minimusq; ab eiſdem numeratus c, erit ut c numeret d,cùm enim ſit d maior c,ſi c non numerat ipſum,numerabit tamẽ aliquid eius,ſitq; plurimum quod numerat e,& reſiduum ſit f,eritq; f minus c,quia igitur a & b numerant c: numerabunt per communem ſcientiam et e,ſed numerabunt d,itaq; per aliam communem ſcientiam numerabunt f: inconueniens ergo ſequitur quòd c non fuit minimus quẽ numerant a & b.Idem quod conuinces & eodem modo de quòlibet numerato à quotlibet plurimis, ſcilicet quod minimus ab illis quotlibet pluribus numeratus eundẽ numeret. Vltima triũ concluſionũ.

Propoſitis tribus numeris, minimum numerorum ab eis numeratorum inuenire. *Zamb.38*

Tres numeri propoſiti ſint a b c,minimusq; quem numerant a & b ſit d, qui ſumetur ut prima trium concluſionum docet.Si igitur c numerat d,ſcito d eſſe quem quærimus.Si enim a b c,minorem eo numerant,ſit e,quem per prçmiſſam concluſionem numerabit d,quod eſt impoſsibile. Si autem c non numerat d,ſumatur e minimus numeratus ab eis.Quòd autem e numeretur ab a b c,patet, quia c numerat ipſum,& d ſimiliter,ergo & a b, qui numerant d,quare e numerabitur ab a b c.Eritq; e minimus quem numerant a b c.Sin autem,ſit f,quem per præmiſſam concluſionem numerabit d,ſed c numerat f,quia a b c,numerat eum:quare c d numerabunt eum:ideo per prçmiſſam e numerabit eum,maior minorem:quod eſſe non poteſt. Idem inuenies & eodem modo,quotlibet propoſitis.

Duæ præcedentes ex Campano propoſitiones, 35 ſcilicet & 36,tribus ex Zamberto ſequentibus Euclidis propoſitionibus ſic reſpondent,ut correlarium 35 ex Campano,37 ex Zamberto reſpondeat:36 autem ex Campano,ſit ad 36 & 38 ex Zamberto propoſitiones uniuerſales.

Euclid.ex Zamb. Problema 4. Propoſitio 36.

Duobus numeris datis, inuenire quem minimum metiuntur numerum. 36

THEON *ex Zamb. Sint dati bini numeri α β,oportet iam inuenire quem minimum numerum metiuntur.Ipſi α ζ certe aut primi ſunt adinuicem,aut non. Sint primùm α ζ,primi adinuicem,& α,ipſum ζ multiplicãs,efficiat ipſum γ,& β igitur ipſum α multiplicans,ipſum effecit γ,(per 16 ſeptimi) igitur ipſi α ζ ipſum γ metiuntur. Dico iam quòd & minimum. Si autem non,ipſi numeri α ζ,metiuntur aliquem numerum minorem exiſtentem γ,metiantur & eſto δ,& quoties α,ipſum δ metitur,tot unitates ſint in ε,quoties autem β,ipſum γ,metitur tot unitates ſunt in ζ. Igitur α,ipſum ε multiplicans,effecit ipſum δ,& β multiplicans,ipſum γ,effecit ipſum δ,æqualis igitur eſt qui ex α ε,ei qui ex β ζ: eſt igitur (per 18 ſeptimi) ſicut α ad*

β,sic est ſ ad ι,ipſi autẽ α ζ,ſunt primi,primi autẽ(per 23 ſeptimi) et minimi,mini mi uero metiuntur eandẽ rationẽ habẽtes æqualiter:maior maiorẽ, & minor minorem. Igitur(per 21 ſeptimi) ſ metitur ipſum ι,ſequens uidelicet ſequentẽ. Et quoniam α,ipſos β ι,multiplicans ipſos γ δ,fecit:eſt igitur(per 17 ſeptimi)ſicut β ad ι,ſic γ ad δ. At β,ipſum ι metitur,metitur ergo & γ,ipſum δ,maior minorẽ, quod eſt impoßibile. Igitur ipſi α ζ,non metiuntur aliquem numerum minorem exiſtentem ipſo γ, quando ipſi α β,primi adinuicem fuerint. Igitur γ,minimus eſt,qui ſub ipſorum α ζ,dimenſionem cadit. Non ſint primi ipſi α β adinuicem,& ſumantur(per 35 ſeptimi)minimi numeri eandem rationẽ habentium ipſi α β,ſintq; ſ ι,æqualis igitur eſt qui ex α ſ,ei qui ex β ι(per 19 ſeptimi)& α ipſum ι multiplicans:efficiat ipſum γ,& β,igitur ipſum α multiplicans effecit ipſum γ. Igitur α β,ipſum γ,metiuntur. Dico iam quòd & minimum, ſi non,metiuntur ipſi numeri α β,aliquem numerum minorem exiſtentem ipſo γ, metiantur & eſto δ, & quoties quidem α,ipſum δ,metitur:tot unitates ſint in ι. Quoties autem β,ipſum δ, metitur, tot unitates ſint in ϑ α,igitur ι multiplicans,effecit ipſum δ,ipſe β uerò ipſum ϑ,multiplicans,effecit ipſum δ, æqualis igitur eſt qui ex α ι,ei qui ex β ϑ. Eſt igitur(per 19 ſeptimi)ſicut α,ad β,ſic eſt ϑ,ad ι. Sicut autem ι,ad β,ſic ſ ad ι,& (per 11 quinti)igitur ſicut ſ,ad ι,ſic ϑ ad ι,ipſi autem ſ ι: minimi uerò eandem rationem habentes æque metiuntur:maior maiorem & minor minorẽ (per 21 ſeptimi)igitur ι,ipſum ι metitur,& quoniam α,ipſos ι ſ multiplicans,ipſos fecit γ δ,eſt igitur(per 17 ſeptimi)ſicut ι ad ι,ſic eſt γ,ad δ. At ι,ipſum ι metitur, & γ igitur ipſum δ metitur maior minorem,quod eſt impoßibile. Ipſi igitur α β,non metientur aliquem numerum minorem exiſtentem ipſo γ. Igitur γ,minimus exiſtens:ſub ipſorum α β,dimenſionem cadit:quod oportuit facere.

α...	β...	
γ.....		
δ.....		
ι....		
ſ.....		

Euclid.ex Zamb. Theorema 33. Propoſitio 37.

Si bini numeri numerum aliquem menſi fuerint,& minimus qui ſub eorum dimenſionem cadit,eundem metietur. 37

THEON ex Zamb. Bini enim numeri α β,numerum aliquem γ δ metiantur,minimus uerò ſit ι. Dico quòd ι quoq; ipſum γ δ,metitur. Si autem ι,ipſum γ δ,non metitur ipſum δ ſ,metiens ipſe ι,relinquat ſeipſo minorem,hoc eſt γ ſ,& quoniam ipſi α β, ipſum ι metiuntur,at ι,ipſum δ ſ,& ipſi α ζ,igitur ipſum δ ſ,metientur,metiũtur autem & totum γ δ,& reliquum igitur γ ſ,metientur minorem exiſtẽtem ipſo γ. quod eſt impoßibile. Haud igitur non metitur ι,ipſum γ δ,metitur ergo:quod erat demonſtrandum.

α..			
β...			
ι.....			
γ....	ſ.....	δ	

Euclid.ex Zamb. Problema 5. Propoſitio 38.

Tribus numeris datis,inuenire quem minimum numerũ metiuntur. 38

THEON ex Zamb. Sint dati numeri α ζ γ,oportet iam inuenire,quem minimum numerũ metiũtur. Suſcipiatur enim(per 36 ſeptimi)minimus numerus δ,qui ſub ipſorum α β,dimenſionem cadat. Iam γ, ipſum δ,aut metitur,aut non metitur,metiatur prius,metiuntur autem & ipſi α β,ipſum γ. Igitur ipſi α β, ipſum δ,metiuntur. Dico quòd & minimum. Si autem non:ipſi α β γ,numeri metientur numerum minorem ipſo δ,metiantur ι. Quoniam ipſi α ζ γ,ipſum ι metiũtur,igitur & α ζ,ipſum ι metiuntur,& minimus igitur quẽ ipſi α ζ metiuntur, metietur ipſum ι,per 37 ſeptimi. At minimus quem ipſi α β metiuntur,eſt δ. Igitur δ, ipſum ι metietur,maior minorem,quod eſt impoßibile. Ipſi α β γ,igitur non metiẽtur numerum aliquem minorem exiſtentem ipſo δ. Igitur ipſi α β γ,minimum δ,metiuntur. Non metiatur rurſus γ,ipſum δ,& ſuſcipiatur(per 36 ſeptimi)minimus numerus ι,quem metiantur ipſi γ δ. Quoniã α ζ,ipſum δ,metiuntur,at δ ipſum ι metitur,& α β ipſum ι,igitur metiuntur,metitur autem & γ,ipſum ι, igitur ipſi α ζ γ,ipſum ι,metiuntur. Dico quòd & minimum,ſi autem non ipſi α β γ,metiuntur aliquẽ numerum minorem exiſtentem ipſo ι,metiantur ſ. Quoniam ipſi α ζ γ,ipſum ſ,metiuntur, et ipſi α ζ igitur ipſum ſ metiuntur,& minimus igitur quem α β,metiuntur,ipſum ſ, metietur(per 37 ſeptimi)minimus autem quem ipſi α ζ metiuntur eſt δ. Igitur δ ipſum ſ,metitur autem & γ,ipſum ſ. Igitur ipſi δ γ ipſum ſ metiuntur,quare(per eandẽ)& minimus quẽ ipſi γ δ,metiuntur:ipſum ſ,metietur. At minimus quem ipſi γ δ,metiũtur eſt ι. Igitur ι ipſum ſ metitur,maior minorem,quod eſt impoßibile. Ipſi α β γ,igitur non metiuntur aliquem numerum minorem exiſtentem ipſo ι. Igitur ι minimus eſt,quem ipſi α β γ,metiuntur:quod oportebat facere.

α...			
β.....			
γ.....			
δ.....			
ι.....			
ſ.....			

Euclid.ex

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 37.*

37

I numerus aliquis alium numerum numerat, erit in numerato pars à numerante denominata.

CAMPANVS. Huius ſenſus eſt quòd omnis numerus numeratus à ternario, habet tertiã, et numeratus à quinario habet quintã: ſicq; de cæteris, ut ſi b numeret a, erit in a pars denominata à b: numeret enim ipſum, quoties unitas in c, eritq; per 16 ut c quoq; toties numeret a, quoties unitas in b, quare tota pars eſt c a, quota unitas b: & quia unitas eſt pars omnis numeri ab ipſo denominata per communem ſcientiam, erit c pars a, denominata a b: quod eſt propoſitum.

unitas
c ... c.
a .....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 34.* *Propoſitio 39.*

38 Si numerum aliquis numerus metiatur, menſus cognominatam partem habebit metienti.

THEON ex Zamb. *Numerum enim α, numerus aliquis β, metiatur. Dico quòd α, cognominatã partem habet ipſi β. Quoties enim β, ipſum α metitur, tot unitates ſunt in γ. Quoniam β, ipſum α, metitur per eas quæ in γ ſunt unitates, metitur autem et Δ, unitas ipſum γ, per eas quæ in eo ſunt unitates, æquè igitur (per 15 ſeptimi) Δ unitas ipſum γ, numerum metitur, & β, ipſum α. Viciſſim igitur (per eandẽ) æquè Δ unitas ipſum β metitur numerum, metitur uerò & γ, ipſum α. Qualitatis igitur pars eſt Δ, unitas ipſius β numeri, talis pars eſt & γ, ipſius α. At Δ unitas, pars eſt ipſius β ei cognominata, & γ igitur ipſius α, pars eſt cognominata ipſi β. Quare α, partẽ habet γ cognominatam ipſi β: quod erat demonſtrandum.*

α .....
β ....
γ ...
δ .

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 38.*

38

I numerus aliquis partem quotamcunq; habeat, numerabit ipſum numerus ad illam partem dictus.

CAMPANVS. Hæc eſt conuerſa præmiſſæ: cuius eſt intentio, quòd omnis numerus habens tertiam, numeratur à ternario, & habens quintam, à quinario, ſicque de cæteris, ut ſi b ſit pars à denominata a c, ſequitur ut c numeret a, quia enim b eſt pars à denominata a c, ſed & unitas eſt pars c denominata ab ipſo c per cõceptionem, ſequitur ut quoties unitas numerat c toties b numeret a, itaq; per 16 quoties unitas b, toties c numerat a, quare conſtat propoſitum. Aliter idem. Cùm ſit b pars a, ſit tota unitas c, eritq; per hanc communem ſcientiam, unitatem eſſe partem omnis numeri ab ipſo denominatam c, denominans b in a: & quia eſt b in a quoties unitas in c, euidenter ſequitur propoſitum per 16.

unitas
b .. c ...
a .....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 35.* *Propoſitio 40.*

40 Si numerus partem habuerit quamlibet, eum numerus cognominatus parti, metietur.

THEON ex Zamb. *Numerus inquam α, partem habeat quamlibet β, & ipſi β, parti cognominatus ſit numerus γ. Dico quòd γ, ipſum α metitur. Quoniam enim β, ipſius α pars eſt cognominata ipſi γ, eſt autem & Δ unitas ipſius γ, pars cognominata ei: qualis igitur pars eſt Δ, unitas ipſius γ, numeri: talis pars eſt & β ipſius α, æquè igitur Δ unitas ipſum γ numerum metitur: & β, ipſum α. Viciſſim igitur (per 15 ſeptimi) æquè Δ, unitas ipſum β numerũ metitur & γ ipſum α, et γ igitur ipſum α metitur: quod erat demonſtrandum.*

α .....
β ....
γ ..
δ .

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 39.*

39

Vmerorum minimum, propoſitarum denominationũ habentium partes inuenire.

CORRELARIVM.

Ex quo manifeſtum eſt quòd minimus numerus numeratus à quotlibet, eſt minimus habens partes denominatas ipſis.

CAMPANVS. Sint a b c d, denominantes partes propoſitas, & e minimus numeratus ab eis ſum

ptus ſecundum 36. Ipſum e dico eſſe quem quærimus. Sint enim ſecundum quos numerant ipſum f g h K, eritq; per 16 & hanc communem ſcientiam, unitas eſt pars omnis numeri ab ipſo dicta, ut uiceuerſa f g h k, numerent e ſecundum a b c d, quare ſunt partes eius ab illis dictæ: eſt igitur e habens partes propoſitarum denominationum. Minimus etiam, quoniam ſi alter fuerit ut l, ſint partes l dictæ ab eis m n p q, eruntq; per 16 & prædictam communem ſcientiam a b c d, uiceuerſa partes l dictæ ab m n p q, quare non erat e minimus quem numerant, a b c d: quod eſt inconueniens.

e.....
a.. f.....
b... g....
c.... h...
d..... k..

CAMPANI *annotatio.* Habito minimo, ſi cura eſt habere ſecundũ, aut quotũcũq; libet, ſi ſecũdũ quidem, ſume duplum minimi, ſi tertium, triplũ, & ad hunc modũ in aliis. Cùm enim omnis multiplex ipſius e numeretur ab a b c d, per hanc communem ſcientiam omnis numerus numerans alium, numerat omnem numeratum ab illo: neceſſe eſt per 37 ut omnis multiplex e habeat partes denominatas ab a b c d, ſi itaq; duplus e, non fuerit ſecundus habẽs partes propoſitarum denominationum, erit alius, quem ſicut ſequitur eſſe maiorem e, ſic ſequitur eſſe minorem duplo, & quia illum numerant a b c d, per 38, ſequitur per correlarium 36 quod e numeret eũdem, quod eſt impoſſibile: cùm enim numeret ſe, numeraret per hanc communem ſcientiam, omnis numerus numerans totũ & detractũ, numerat reſiduũ, differentiam illius ad ſe, quæ cùm ſit minor eo, maior numerus numeraret minorem, quod eſſe non poteſt. Sequitur itaq; duplum e, eſſe ſecundum numerũ habentem propoſitarum denominationum partes. Similiter quoq; argues triplum e eſſe tertium, probato duplo eſſe ſecundum, alioqui quia eſſet triplo minor & duplo maior, ſequeretur e numerare aliquem inter ipſius duplum & triplum, quod ut prius patet, eſt impoſſibile: probato autẽ triplo eſſe tertium: ad huius ſimilitudinem probabis quadruplum eſſe quartum: & ſic in cæteris.

l.....
m.....
n.....
p.....
q...

CAMPANI *additiones.*

Minimum numerum habentem partes propoſitarum denominationum ſumptarum continuè, reperire.

Vt minimum numerum habentem ſecundam, quæ ſecunda habeat tertiam, quæ etiam tertia habeat quartam, aut qualitercunq; contingat eas ab eiſdem uel diuerſis denominari. Multiplicare oportet denominatorem primæ partis in denominatorẽ ſecundę, & ex eis productũ in denominatorẽ tertiæ, productum quoq; in denominatorẽ quartæ, ſicq; de cæteris uſq; ad ultimam à prima, uel uſq; ad primam ab ultima: & qui prouenerit, erit qui inquiritur, ut propoſito 60 uel 84. Hoc autem ita eſſe demonſtratiuè ſic habeto. Sint numeri partes propoſitas denominantes a b c, uolumus inuenire minimum numerum qui habeat partem denominatam ab a, ita quòd illa pars habeat partem denominatam a b, ſed & hęc aliam dictam a c, Ducatur itaq; c in b, & proueniat e, & e in a, prouenial f, eum dico eſſe quẽ quærimus. Cùm enim f prouenerit ex a in e, erit e pars f dicta ab a, ſed & propter hoc erit c pars e dicta a b, & quia unitas eſt pars c dicta ab ipſo c, patet f habere partes ut proponitur. Si ergo f non fuerit minimus, ſit g, ſitq; h pars eius dicta ab a, et K pars h dicta a b, l quoq; pars K dicta a c, eritq; per 18, f ad g, ut e ad h, & e ad h, ut c ad K, itemq; c ad k, ut unitas ad l, quare per mutatim f ad e, ut g ad h, & e ad c, ut h ad k, & c ad unitatem ut K ad l, ergo per 15, erit in proportione æqualitatis f ad unitatem, ut g ad l, ergo permutatim erit f ad g: ut unitas ad l, quare cùm g ſit minor f, erit l minor unitate, ſequitur igitur impoſſibile partẽ numeri, minorem eſſe unitate: erit itaq; f minimus, habens partes ut proponitur. Quo inuento ſi cura fuerit habere ſecundum aut quotũcunq; libet, per minimi multiplices (ut prius dictum eſt) ſumendi erunt, hoc autem 39 proponitur in alio ſecundum hunc modum.

f.....
e.....
c.... b... a..
unitas
g.....
h.....
K.....
l.. .

Propoſitis partibus quotiſcunquelibet, minimũ numerum eas continentium inuenire.

Vt ſi partes propoſitæ ſint a b c, ſintq; eas denominantes d e f, & ſumatur minimus quẽ numerant d e f, qui ſit g, hunc dico eſſe quem quærimus, erũt enim in eo propoſitæ partes per 37, qui ſi non fuerit minimus eas continens: ſit ergo h, quem numerabunt d e f, per 38, igitur non erit g minimus numeratus ab eis, quod eſt inconueniens, quia minimus erat.

a tertia d...
b quinta e.....
c ſexta f.....
g.....
h.....

CAMPANI *annotatio.* Intelligo uerò partes a b c, indeterminatè poni, non ſub quantitate certa: aliter enim non eſſet neceſſarium, ut minimus numerus, quem numerant d e f,

eſſet

eſſet minimus continens partes propoſitas, plurimas enim contingit partes reperire, quas numerus numeratus ab eorum denominatoribus non continet: uerbi gratia, Tres numeri qui ſunt 120,90,& 712, ſunt eiuſdem numeri partes,primus quidem tertia,ſecũdus uerò quarta, & tertius quinta, nec tamen minimus quem numerant denominatores eorum qui eſt 60 : partes iſtas:continet.Initandum igitur eſt(ſi partes ſub certa quantitate ponantur)primæ conſequẽtiæ huius demonſtrationis.Non enim ſequitur ut arguit per 37 ſi ternarius hunc numerat,ergo hic numerus poſitus eſt eius tertia,ſed ergo habet tertiã, quapropter idem eſt quod proponitur ſecundũ utrunque modum, ſed ſecundũ primum , conuenientius uidetur quod intenditur proponi. Attendere autem oportet cùm omnis pars habeat quantitatem , quod in eo contingit ponere quotlibet & quaslibet partes ſecundũ quantitatem,& inquirere quis minimus eas continet,& ſub quibus denominationibus.Minimum autem eas continentẽ conſtat eſſe minimũ numeratum ab eis,ſecundum quos uerò numerat : ſunt qui illas in illõ denominant.Contingit iterũ ponere quotlibet & quaslibet denominationes,& inquirere in quo minimo hç denominationes reperiuntur et ſecundum quas quantitates. Minimum quoq; conſtat eſſe minimum numeratũ ab illis,ſecundũ quos uerò numerant: ſunt qui quantitates determinant, utrobiq; autem idcirco inquiritur minimus, quia infiniti ſunt hinc quidem qui has partes continent:inde uerò in quibus hç denominationes reperiuntur. Contingit rurſus ponere quotlibet partes & totidem denominationes uel quotlibet denominationes & totidem partes,non autem quaslibet cum quibuslibet: ſed certas cum certis. Si enim ponam partes tres,quatuor,quinque,& denominationes earum 6, 7,8,& inquiram quis numerus cõtinet has partes ſub iſtis denominationibus:ſimilis ero inquiſitori uano quærenti impoſſibile. Certas igitur conuenit ponere partes cum denominationibus certis & non ut cõtingit, & inquirere quis numerus poſitas partes ſub poſitis denominationibus continet, non autem quos minimus,unicus enim eſt:nam ſiue propoſita fuerit una pars & una denominatio,ſiue plures & plures,non erit ſumere plures numeros quod propoſitum erit continentes.Solus enim eſt cuius ternarius eſt quinta : non plures.Solus quoque cuius ternarius octaua, & ſenarius quarta, non plures.Ideoq; proponẽtem partes & denominationes ipſarum in toto,non eſt quærere quis minimus continet has partes ſub iſtis denominationibus : ſed quis unus continet, proponentem autem partes tantum, contingit quærere quis minimas continet & à quibus in eo denominãtur: ſolas quoq; proponentem denominationes,conuenit quærere quæ partes ab illis dictæ & in quo minimo reperiuntur.Conuenientius autem uidetur partes per denominationes inquirere,quam denominationes per partes, diuerſitatem quidem denominationum,non partium , comitatur proportionum diuerſitas.

Euclid.ex Zamb. *Problema 17.* *Propoſitio 41.*

41 Numerum inuenire,qui minimus exiſtens habeat datas partes.

THEON *ex Zamb. Sint datæ partes α,ζ,γ,oportet iam numerum inuenire,qui minimus exiſtens habeat ipſas α,β,γ,partes. Sint(per 35 ſeptimi)ipſæ α,β,γ,partes cognominatæ numeris δ, ι, ſ,& ſumatur (per 38 ſeptimi)ν,minimus numerus,quem δ,ι,ſ,metiũtur. Quoniam igitur ipſi δ,ι,ſ,metiuntur ν,cognominatam partem habet ν,ipſis δ,ι,ſ,(per 39 ſeptimi.)Ipſis autem δ,ι,ſ,cognominatæ partes ſunt α,β,γ. Igitur ν,habet partes α, β, γ. Dico quòd & minimus exiſtens. Si autem ν,non exiſtat minimus habens ipſas α,ζ,γ,partes:erit aliquis numerus minor ipſo ν,qui habebit ipſas partes α,ζ,γ. Sit(per 40 ſeptimi)ο,quoniam ο,habet ipſas partes α,β,γ,igitur numeri cognominati partibus α,β,γ,metientur ipſum ο,partibus autem α β γ,numeri δ,ι,ſ,cognominatæ ſunt. Igitur ipſi δ,ι,ſ,ipſum ο metientur,qui minor eſt ipſo ν. Quod eſt impoßibile. Non erit igitur aliquis numerus minor ipſo ν: qui habeat ipſas α,β,γ,partes: quod oportebat demonſtrare.*

a ſecunda d..
b tertia e...
c quarta f....
g .....
h .....

SEPTIMI LIBRI FINIS.

EVCLIDIS MEGARENSIS
GRAECI PHILOSOPHI, ARITHMETICORVM
elementorum, Liber octauus.

Ex Campano. *Diffinitiones.*

Atera numerorum dicuntur, quorum multiplicatione numeri producuntur. 2 Superficialis appellatur numerus, qui ſub duobus lateribus continetur. 3 Solidus uerò qui ſub tribus, ex quorum continua multiplicatione habet procreari. 4 Quadratus, eſt numerus ſuperficialis æqualibus lateribus conſiſtens. 5 Cubus, eſt ſolidus æqualibus conſiſtens lateribus. 6 Similes dicuntur numeri ſuperficiales ſiue ſolidi, quorũ latera ſunt proportionalia.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 1.*

I numerorum quotlibet continuæ proportionalitatis duo extremi fuerint contra ſe primi, eos omnes ſecundum ſuam proportionem minimos eſſe neceſſe eſt. 1

CAMPANVS. Sint continuè proportionales a, b, c, duoq; extremi qui ſunt a, c, ſint contra ſe primi, dico quòd in eadem proportione, non reperientur totidẽ minores. Si autem contingit, ſint d, e, f, eritq; per 15 ſeptimi, a ad c, ſicut d ad f, & quia a & c ſunt minimi in ſua proportione per 23 eiuſdem, ſequitur per 21 ut a numeret d, & c, f, maiores ſcilicet minores, quod eſſe non poteſt.

a....b.....c.....

d ...e..... f.....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 1.* *Propoſitio 1.*

I fuerint quotcunq; numeri continuè proportionales, extremi uerò ipſorum primi adinuicẽ fuerint, minimi ſunt eandem rationem habentium eis. 2

THEON ex Zamb. *Sint quotcunq; numeri continuè proportionales α, β, γ, δ, extremi autem ipſorum hoc eſt α, δ, primi ſunt adinuicem. Dico quòd ipſi α, β, γ, δ, minimi ſunt eandem rationem habentium eis. Si autem non: ſint minores ipſis α, β, γ, δ, ipſi ι, ſ, ν, ϑ, in eadem ratione exiſtentes eis. Et quoniam ipſi α, β, γ, δ, in eadẽ ſunt ratione ipſis ι, ſ, ν, ϑ, & æqualis eſt multitudo ipſorum ι, ſ, ν, ϑ, at α, δ, multitudini ipſorum α, β, γ, δ, æquè igitur eſt ſicut α ad Δ, ſic ι, ad θ, primi ſunt adinuicem, primi uerò & minimi (per 14 ſeptimi) minimi autem numeri metiuntur eandem rationem habentes æqualiter, antecedens antecedentem, & ſequens ſequentem (per 21 ſeptimi.) Metitur igitur α, ipſum ι, maior minorem, quod eſt impoſſibile. Igitur ipſi ι, ſ, ν, ϑ, minores exiſtentes ipſis α, ſ, γ, δ, in eadem non ſunt ratione ipſis. Igitur α, ſ, γ, δ, minimi ſunt eandem rationem habentium eis: quod oportebat demonſtrare.*

α.....

β.....

ν.....

Δ.....

ι.....

ſ.....

ν.....

θ.....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 2.*

Vmeros quotlibet continuæ proportionalitatis, ſecundum proportionem datam, minimos inuenire. 3

Vnde

CORRELARIVM.

Vnde manifestũ erit, quòd si fuerint tres numeri continuæ proportionalitatis secundum eam minimi, duo extremi erunt quadrati, quod si fuerint quatuor, erunt extremi cubi.

CAMPANVS. Sint datæ proportionis minimi, a & b ducaturq; a in se, & fiat c, & in b, & fiat d, b, quoq; in se, & prouenient e, eruntq; c, d, e, cõtinuè proportionales in proportione a ad b per 18 & 19 septimi. Et quia c & e sunt contra se primi per 28 eiusdem, erunt c, d, e, secundum datam proportionem minimi, per præmissam. Ducatur iterum a in omnes illos, & proueniãt f, g, h, & b in e, & proueniat k, & erunt etiam f, g, h, K, continuè proportionales in proportione a, ad b, per 18 & 19 septimi: minimi quoq; per 28 eiusdem & præmissam. Hac uia & ratione inuenientur quinq;, uel sex, uel quotlibet.

a..
b...
c....
d.....
e.....
f.....
g.....
h.....
k.....

Euclid. ex Zamb. *Problema* 1. *Propositio* 2.

2 Numeros inuenire continuè proportionales minimos, quotcunq; imperauerit quispiam, in data ratione.

THEON *ex Zamb. Sit data ratio in minimis numeris, ipsius α ad β, oportet iam numeros inuenire continuè proportionales minimos quotcunq; imperauit quispiam in ipsius α ad ζ, ratione. Imperentur iam quatuor, & α, seipsum, multiplicans, efficiat γ, ipsum uerò ι, multiplicans, efficiat ipsum δ: & insuper ζ, seipsum multiplicans, ipsum efficiat ι. Et insuper α, ipsos γ, δ, ι, multiplicans, ipsos λ, υ, θ, faciat, at ι, ipsum ι, multiplicans efficiat ipsum κ. Et quoniam α, seipsum multiplicans ipsum effecit γ, ipsum autem ζ, multiplicans fecit ipsum δ, numerus iam α, binos numeros α, ζ, multiplicans effecit γ, δ. Est igitur (per decimam septimam septimi) sicut α, ad ζ, ita α.*
sic est γ, ad δ. γ.
Rursus quoniã δ.
α, ipsum ζ, multiplicans ipsum ι.
ipsum δ, fecit, at β, seipsum multiplicans ipsum fecit ι, uterq; igitur ipsorum α, ζ, ipsum β, multiplicans effecit utrunq; ipsorum δ, ι. Est igitur (per 18 septimi) sicut α, ad β sic est δ ad ι. Sed sicut α, ad β, sic est γ, ad δ, & sicut igitur (per undecimam quinti) γ, ad δ, sic est δ, ad ι. Et quoniã α, ipsos γ, δ, multiplicans ipsos λ, υ, fecit, est igitur (per 17 septimi) sicut γ, ad λ, sic est λ, ad κ. Sicut autem γ, ad δ, sic erat α, ad β, & sicut igitur (per 11 quinti) α, ad β, sic est λ, ad κ. Rursus quoniam α, ipsos δ, ι, multiplicans, ipsos effecit κ, ϑ, est igitur (per eandem 17) sicut δ ad ι, sic est κ ad θ, sed sicut δ ad ι, sic est α, ad β, & sicut igitur (per 11 quinti) κ, ad β, sic κ, ad ϑ, & quoniam ipsi α, β, ipsum ι, multiplicantes: ipsos effecerunt θ, κ: est igitur (per 18 septimi) sicut α ad β, sic ϑ, ad κ: patuit autem quòd sicut α ad β, sic λ, ad κ, est α ad θ, & sicut igitur (per undecimã quinti) λ ad κ, & κ ad ϑ, sic est θ ad κ. Igitur ipsi γ, δ, ι, & λ, κ, θ, κ, proportionales sunt in ipsius α ad β ratione. Dico quod & minimi quoniã enim ipsi α, ζ, minimi sunt eandem rationem habentium eis, minimi autem eandem rationem habentium primi sunt adinuicem (per 21 septimi,) ipsi α, β, igitur primi sunt adinuicem, & uterq; ipsorum α, β, seipsum multiplicans, utrunq; ipsorum γ, ι, fecit: utrunq; autem ipsorum γ, ι, multiplicãs: utrunq; ipsorum λ, κ, fecit. Igitur (per uigesimam nonam septimi) ipsi γ, ι, & λ κ, primi sunt adinuicem. Si autem fuerint quotlibet numeri continuè proportionales, extremi autem ipsorum primi adinuicem fuerint: minimi sunt eandem rationem habentium eis, (per primam octaui.) Ipsi γ, δ, ι, igitur & λ, κ, ϑ, κ, minimi sunt eandem rationem habentium ipsis α, β: quod oportuit fecisse.

PORISMA *siue correlarium. Proinde manifestum est quòd si tres numeri continuè proportionales minimi fuerint eandem rationem habentium eis, extremi eorum quadrati sunt: si autem quatuor, cubi.*

Euclid. ex Camp. *Propositio* 3.

3 I numeri quotlibet continuè proportionales secundum suam

propor

proportionem fuerint minimi, duos eorum extremos contra ſe primos eſſe neceſſariò comprobatur.

CAMPANVS. Hæc tertia eſt conuerſa primæ. Sint enim a, b, c, d, continuè proportionales, & ſecundum ſuam proportionem minimi, dico quòd a & d extremi, erunt ad inuicem primi, minimi enim in proportione a ad b, ſint e & f, eruntq; per 22 ſeptimi contra ſe primi, per hos ergo duos ſecundum doctrinam præmiſſæ inueniantur totidē continuè proportionales & minimi quot ſunt numeri propoſiti, primo quidē tres qui ſunt g h k, deinde quatuor qui ſunt l, m, n, p, & ad hunc modū continuè per additionem unius, quouſq; fiant tot quot ſunt numeri propoſiti, ut ſunt hic l, m, n, p: ſequitur ergo l, m, n, p, æquales eſſe a, b, c, d, eo quòd in eadem proportione ſunt utriq; minimi, & quia l & p ſunt contra ſe primi per 28 ſeptimi, erunt quoq; a & o illis æquales, contra ſeptimi: quod eſt propoſitum.

a.....
b.....
c.....
d.....
e..
f...
g....
h.....
k.....
l.....
m.....
n.....
p.....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 2.* *Propoſitio 3.* *Conuerſa primæ.*

Si fuerint quotcunq; numeri continuè proportionales, minimi eandem rationem habentium eis, eorum extremi primi adinuicem erunt. 3

THEON *ex Zamb. Sint quotcunque numeri continuè proportionales, minimi eandem rationē habentiū eis,* α, β, γ, δ. *Dico quòd extremi eorū hoc eſt* α, & δ, *primi adinuicē ſunt. Sumātur enim (per 2 octaui uel 35 ſeptimi) bini numeri minimi in ipſorū* α, β, γ, δ, *ratione: hoc eſt* ι ſ. *Tres autē* ι ſ λ, & *ſemper deinceps uno plus, quoad aſſumpta multitudo æqua ſit multitudini ipſorum* α, β, γ, δ. *Suſcipiantur, ſintq;* λ μ ν ξ, *igitur (per 29 ſeptimi) eorum extremi* λ ξ, *primi adinuicē ſunt. Quoniam enim* ι ſ, *primi ſunt, uterq; autem eorū ſe ipſum multiplicans utrunq; ipſorum* ι, λ, *fecit utrunque autem ipſorū* ι, λ: *multiplicās utrunq; ipſorum* λ, ξ, *fecit igitur (per 29 ſeptimi) ipſi* ι, ſ, *primi ſunt &* λ ξ. *Et quoniam ipſi* α, β, γ, δ, *minimi ſunt eandem rationem habentium eis, ſunt autem &* λ, μ, ν ξ, *minimi in eadem ratione exiſtens ipſis* α, β, γ, δ, & *æqualis multitudo ipſorum* α, ε, γ, δ, *multitudini ipſorum* λ, μ, ν, ξ, *unuſquiſq; igitur ipſorum* α, β, γ, δ, *unicuiq; ipſorum* λ, μ, ν, ξ, *eſt æqualis, æqualis igitur eſt* α, *ipſi* λ, & δ *ipſi* ξ, & *quoniam ipſi* λ, ξ, *primi adinuicem ſunt, æqualis autem eſt* λ *ipſi* α, & ξ, *ipſi* δ, *igitur & ipſi* α, δ, *primi ſunt adinuicem: quod demonſtraſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 4.*

SImilitudinem aſſignatarum proportionū in minimis numeris, ſecundum ipſas proportiones continuatim ꝓportionalibus inuenire. 4

CAMPANVS. Aſſignatæ proportiones in minimis terminis inueniantur, ut docet 34 ſeptimi, ſintq; prima inter a & b, ſecunda inter c & d, tertia, inter e & f, ſic quoq; de pluribus ſi fuerint plures, uolo has proportiones in quatuor minimis numeris continuare. Sumo ergo g minimum quem numerant b & c, & quoties b numerat ipſum g, toties a numeret h, d quoque toties numeret k, quoties e g. Itaq; ſi e numerat k, ſit ut f numeret l, eruntq; h, g, K, l, quos quærimus: cōſtat enim per 18 ſeptimi, quòd ſit h ad g, ſicut a ad b, & g ad k, ſicut c ad g, at k ad l, ſicut

a.....
b.....
c.....
d.....
e.....
f...
b.....
g.....
K.....
l.....
m.....
n.....
p.....
q.....

cut e ad f. Minimi quoq; nam si alij sint minimi ut m n p q, oportebit per 21 septimi, bis assumptam ut uterque duorum b & c numeret p, quare & g numerabit eundem per correlarium 35 septimi, quod est inconueniens. Sunt igitur h, g, k, l, minimi.

At uerò si e non numerat k, sit m minimus numeratus ab eis scilicet e & K, quem quoties numerat k, toties h numeret n, & g toties p, eruntq; per 18 septimi, n p m, in proportione h g k, quare n ad p, ut a ad b, & p ad m, ut c ad d, sed quoties e numerat m, toties f numeret q, & erit per eandem m ad q, sicut e ad f. Manifestum igitur quòd assignatæ proportiones, continuatæ sunt in quatuor numeris qui sunt n p m q. Qui si non fuerint minimi, sint (si possibile est) alij qui sint r, s, t, x, quia itaq; per 21 septimi, bis assumptã utercq; duorũ numerorũ b & c numerat s, sequitur per correlariũ 35 septimi, ut g numeret eundẽ, quare etiã k numerabit: at quia per 21 septimi, ut e numerat eundem, non erit m minimus quem numerant k & e. Hac ratione quartam illis & quotlibet alias sine omni offendiculo continuare poteris.

a... b..
c.... d...
e..... f....
g.....
h.....
k.....
n.....
p.....
m.....
q.....
r.....
s.....
t.....
x.....

Euclid. ex Zamb. *Problema 2.* *Propositio 4.*

4 Rationibus datis quibuscunq; in minimis numeris, numeros inuenire continuè proportionales minimos in datis rationibus.

THEON ex Zamb. *Sint datæ rationes in minimis numeris, ipsius α ad β, & ipsius γ ad δ, & ipsius ϛ ad ſ oportet iã numeros inuenire continuè proportionales minimos, in ipsius α ad ζ, & γ ad δ, & ϛ ad ſ, ratione. Sumatur enim ϖ, minimus numerus, quẽ metiantur β γ, & quoties quidẽ ζ, ipsum ϖ, metitur, toties α, ipsum θ metiatur, quoties autẽ γ ipsum ϖ metitur, toties δ, ipsum ϖ, metiatur. At γ ipsum ϖ aut metitur aut nõ metitur. Metiatur primũ. Et quoties γ ipsũ ϖ metitur: toties ſ, ipsum λ metiatur, et quoniã ϖ, ipsum ϑ, æquè metitur & ζ, ipsum ϖ, eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut α ad β, ſic eſt ϑ, ad ϖ. Id propterea & ſicut ϖ ad δ, ſic ϖ ad ϖ, et inſuper ſicut ϛ ad ſ, ſic ϖ ad λ, Igitur ipſi ϖ ϑ ϖ λ, continuè ſunt proportionales, & in ipſius α ad ζ, & ipſius γ, ad δ, & inſuper ipſius ϛ ad ſ, ratione. Dico quòd & minimi. Si autẽ ipſi ϖ ϑ ϖ λ, non ſunt continuè proportionales minimi in ipſius α ad ζ, & ϖ ad δ, et ϛ ad ſ rationibus: erũt aliqui numeri minores ipſis ϖ ϑ ϖ λ, in ipſius α ad β, et γ ad δ, & ϛ ad ſ rationibus: ſint autem ν ξ ο. Et quoniã eſt ſicut α ad β, ſic γ ad ξ, ipſi autẽ α β, minimi, minimi autẽ (per 21 ſeptimi) metiuntur eandem habentes æquè, maior maiorẽ & minor minorẽ, hoc eſt antecedẽs antecedẽtẽ, et ſequẽs ſequentẽ, igitur β, ipſum ξ metitur. Id propterea & γ, ipſum ξ metitur. Igitur γ β. Ipſum ξ, metiuntur, & minimus igitur quẽ ipſi β γ, metiuntur (per 37 ſeptimi) ipſum ξ metietur: minimus autẽ quem ipſi β γ metiuntur, eſt ϖ. Igitur ϖ ipſum ξ metietur maior minorem, quod eſt impoßibile. Non erũt igitur aliqui numeri minores (per 15 ſeptimi) ipſis ϖ ϑ ϖ λ, continuè proportionales in ipſius α, ad β, & ϖ ad δ: & ϛ ad ſ, ratione. Non metiatur iam ϛ, ipſum ϖ, et ſumatur (p 36 ſeptimi) minimus numerus quem metiantur ipſi ϛ ϖ, & ſit μ, & quoties quidem ϖ, ipſum μ, metitur, toties uterq; ipſorum ϖ ϑ utrunq; ipſorum ϖ ξ, metiatur. Quoties autem ϛ, ipſum μ, metitur, toties & ſ, ipſum ο, metiatur. Et quoniam ϖ ipſum ν, & ζ, ipſum ξ, æquè metitur: eſt igitur ſicut ϑ ad ϖ, ſic eſt ν ad ξ. Sicut autẽ ϖ ad ϖ, ſic eſt α ad β, & ſicut igitur (p 11 quinti) α ad β, ſic ξ ad γ. Id propterea etiam ſicut γ ad δ, ſic eſt ν ad μ. Rurſus quoniam quoties ϛ, ipſum μ metitur, toties & ſ, ipſũ ο: eſt igitur ſicut ϛ ad ſ, ſic eſt μ ad ο. Igitur ipſi ν ξ μ ο, cõtinuè proportionales ſunt in ipſius α ad β, & γ ad δ, & ϛ ad ſ, rationibus. Dico quòd & minimi. Si autem ipſi ν ξ μ ο, nõ ſunt cõtinuè proportionales*

α...
β....
γ..
δ...
ϛ....
ſ....
ζ.....
ϖ.....
ϑ.....
λ.....
ν....
ξ.....
μ.....
ο.....

tionales minimi in ipſorum α β γ δ ι ſ rationibus, erunt aliqui numeri ipſis ξ ν, μ ο, minores, continuè proportionales in ipſorum α ζ γ δ ι ſ, rationibus. Sint π ρ σ τ. Et quoniã eſt ſicut π ad ρ, ſic eſt α, ad β, ipſi autem α β, minimi, minimi autem (per 21 ſeptimi) metiuntur eandem rationem habentes eis æqualiter antecedẽs antecedentem & ſequens ſequentem, igitur β, ipſum ρ metitur. Id propterea etiam σ, ipſum ρ, metitur. Igitur ipſi β, γ, ipſum ρ metiuntur, & minimus igitur (per 36 ſeptimi) quem ipſi ζ γ, metiuntur, ipſum metietur ξ. minimus autem quem ipſi β γ metiuntur, eſt κ. Igitur ν ipſum ρ metitur, eſtq; ſicut ν, ad ρ. ſic eſt κ, ad σ, & κ igitur ipſum σ metitur, metitur autem & ι, ipſum σ. Igitur ipſi ι κ, ipſum σ, metiuntur, & minimus quem ipſi ι κ, metiũtur, (per eandem) metietur ipſum σ. Minimus autem quem ipſi ι κ, metiuntur: eſt μ. Igitur μ, ipſum σ metitur maior minorẽ, quod eſt impoßibile. Igitur non erunt aliqui numeri minores ipſis ξ ν, μ ο, continuè proportionales in ipſius α ad β, & γ ad δ, & ι ad ſ, rationibus. Igitur ipſi ξ ν, μ ο, continuè proportionales minimi ſunt in ipſorum α β γ δ ι ſ, rationibus: quod oportuit feciſſe.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 5.*

Mnium duorũ numerorũ compoſitorũ proportio unius ad alterum, eſt ex laterũ ſuorum producta proportionibus. 5

CAMPANVS. Quod proponit 24 ſexti de ſuperficiebus æquidiſtantium laterum, proponit hæc de numeris compoſitis. Sint duo numeri compoſiti a b, latera a, ſint c & g, latera b, ſint e & f, dico itaque quòd proportio a ad b, conſtat ex ea quæ eſt c ad e & d ad f. Sit enim ut ex d in e, fiat g. Quia ergo ex d in c fit a, & ex f in e fit b, per conuerſionem diffinitionis laterum: erit per 18 ſeptimi, a ad g, ſicut c ad e, & per 19 eiuſdem g ad b, ſicut d ad f: quare per diffinitionẽ, proportio a ad b, cõpoſita eſt ex ea quę eſt c ad e, & ea quæ eſt d ad f, quod eſt propoſitũ.

a.....
b.....
c..
d.....
e....
f.....
g.....

CAMPANI *annotatio.* Nec eſt neceſſarium ut continuemus proportiones laterum (uidelicet eam quæ eſt c ad e & eam quæ eſt d ad f) in minimis numeris repertis, ſecundũ doctrinam præcedentis, ut docent quidam, hoc enim eſt propoſito præter neceſſarium. Arguunt enim poſito quòd illi minimi ſint h k l, ita quod ſit h ad k ſicut c ad e & k ad l, ſicut d ad f, proportionem h ad l eſſe compoſitam ex propoſitorum laterum proportionibus. Sumptoq; g fieri ex d in e, arguunt a ad g, ut h ad K, quia ut c ad e, & g ad b ut K ad l, quia ut d ad f, ideoq; ſecundum æquam proportionalitatẽ, & a ad b: ut h ad l, concludunt igitur a ad b, cõponi ex quibus h & l, uerũ quidem, ſed non neceſſarium aſſumpto.

a.....
g.....
b.....
c..
e....
d.....
f....
h.....
k.....
l.....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 3.* *Propoſitio 5.*

Plani numeri, adinuicem rationem habent compoſitam ex lateribus. 6

THEON *ex Zamb. Sint plani numeri α ζ, ipſius quidẽ α, latera ſint γ δ, ipſius autem β, ſint ι ſ. Dico quòd α ad β, rationem habet ex lateribus compoſitam. Rationibus enim datis quas habent γ ad ι, & δ, ad ſ, ſuſcipiantur (per 4 octaui) numeri continuè proportionales minimi in ipſorum γ ι, & δ ſ, rationibus ſintq; π θ κ. ut ſit ſicut γ ad ι, ſic eſt π, ad ϑ ſicutq; δ, ad ſ, ſic θ, ad κ. Ipſi igitur π ϑ κ habent laterum rationes. Sed ipſius π ad κ ratio compoſita eſt ex ea quã habet π ad θ, & ex ea quã habet ϑ, ad κ, ipſi igitur π ad κ, rationẽ habet ex lateribus compoſitã. Dico igitur quòd eſt ſicut α ad ζ, ſic π ad ϑ, ipſe enim δ ipſum ι multiplicans: efficiat ipſum λ. Quoniam δ ipſum γ, multiplicans ipſum fecit α, multiplicans autem ipſum ι efficit λ, eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut γ ad ι, ſic eſt α, ad λ. Sicut autem γ ad ι, ſic π ad θ, & ſicut igitur (per 11 quinti) π, ad ϑ, ſic α ad λ. Rurſus quoniam ι ipſum δ, multiplicans ipſum fecit λ, ſed & ipſum ſ, multiplicans ipſum fecit β. eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut δ ad ſ, ſic eſt λ, ad β. Sed ſicut δ ad ſ, ſic eſt ϑ, ad κ, & ſicut igitur (per 11 quinti) ϑ, ad κ, ſic λ, ad β, patuit autem quòd ſicut π, ad θ, ſic eſt α ad β. Aequè igitur eſt (per 14 ſeptimi) ſicut π ad κ, ſic eſt α, ad β, ipſe autem π ad κ, rationem habet compoſitam ex lateribus: & α igitur ad β, rationem habet compoſitam ex*

α.....
λ.....
β.....
γ..
δ.....
ι
ſ.....
π.....
ϑ.....
κ.....

lateribus

laterib. qđ feciſſe oportuit. *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 6.*

6 I numerorum quotlibet continuè proportionalium primus ſecundum non numeret, nullus eorum numerabit ultimum.

CAMPANVS. Sint a, b, c, d, e, continuè proportionales, dico quòd ſi a non numeret b, nullus eorum numerabit e. Manifeſtum autē eſt quod ſi ipſum numeret, omnes numerabunt e, & ſimpliciter quilibet prçcedens quemlibet ſequentem. Si autē non numerat ipſum, patet quòd d non numerabit e, nec ſimpliciter aliquis eorum proximè ſequentem e, quia ſunt poſiti cōtinuè proportionales. Sed quod nullus alius ut c numeret ipſum, ſic conſtat. Sumantur ſecundum doctrinam 2 huius, totidem minimi continuè proportionales in proportione eadē, quot ſunt ipſe c & omnes ſequentes, qui ſunt f, g, h, eruntq; per 3 huius & f & h, contra ſe primi, & quia per æquam proportionem c ad e ut f ad h, cum f non numeret h, nec c numerabit e, eodem modo nec aliquis aliorū, quare liquet: quod propoſitum eſt.

a .....
b .....
c .....
d .....
e .....
f ....
g .....
h .....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 4.* *Propoſitio 6.*

6 Si fuerint quotcunq; numeri continuè proportionales, primus autem ſecundum non metiatur, & alius nullus nullum metietur.

THEON *ex Zamb. Sint numeri cōtinuè proportionales α, β, γ, δ, ε. Ipſe autē α, ipſum β, non metiatur. Dico quòd & alius nullus, nullum metietur. Quod quidem ipſi α, β, γ, δ, ε, continuè adinuicē ſeſe non metiuntur manifeſtum eſt: quia neq; α, ipſum β metitur, dico iam quòd neq; alius ullus, ullum alium metietur. Dico quòd neq; α, ipſum γ metietur, quod enim ſunt ipſi α, β, γ, tot ſumantur (per 35 ſeptimi) minimi numeri eandem rationem habentium ipſis α, β, γ, ſintq; ζ, η, θ. Et quoniam ipſi ζ, η, ε, in eadem ratione ſunt ipſis, α, β, γ, & eſt æqualis multitudo ipſorum α, ζ, γ, multitudini ipſorum ζ, η, θ, ex æquali igitur (per 14. ſeptimi, eſt ſicut α, ad γ, ſic eſt ζ, ad θ. Et quoniam eſt ſicut α, ad ζ, ſic eſt ζ, ad η, non metitur autem α, ipſum ζ, igitur neq; ζ ipſum η, metitur. Igitur ζ, non eſt unitas. Si enim ζ, eſſet unitas, omnem numerum meturetur. Et ζ, θ, (per 3 octaui) primi ſunt adinuicem. Igitur neq; ζ, ipſum θ, metitur, & eſt ſicut ζ, ad θ, ſic α, ad γ, neque igitur α, ipſum γ metitur. Similiter quoq; oſtendemus, quòd neque alius ullus ullum metietur: quod oportuit demonſtraſſe.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 7.*

7 I numerorum continuè proportionaliū primus ultimum numeret, idem ipſe & ſecundum uumerabit.

CAMPANVS. Sint qui prius, continuè proportionales, dico ſi a numerat e: ipſe numerabit b, alioqui ex præmiſſa non numeraret e, quod eſt contrariū & impoſſibile. Non ſolum autē numerabit b: ſed & omnes, & quiſq; eorum: quemlibet ipſum ſequentem.

a ..
b ....
c .....
d .....
e .....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 5.* *Propoſitio 7.*

7 Si fuerint quotcunq; numeri cōtinuè proportionales, primus autem extremum metiatur, & ſecundum quoq; metietur.

THEON *ex Zamb. Sint quotcunq; numeri proportionales α, β, γ, δ, et α, ipſum δ metiatur. Dico quòd & α, ipſum β metietur. Si autem non metitur α, ipſum ε, neq; alius ullus (per 7 octaui) alium ullū metietur, quod (per hypotheſin) eſt impoßibile, ſupponitur enim α, ipſum δ metiri, metitur autem α, ipſum δ, metitur igitur & α, ipſum β: quod oportuit demonſtraſſe.*

α ...
β .....
γ .....
δ .....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 8.*

8 I inter duos numeros numeri quotlibet in continua proportionalitate ceciderint, totidem inter omnes duos in eadē proportione relatos cadere neceſſe eſt.

CAMPANVS. Sint a & b, inter quos cadunt c & d in continua proportione habentes ſe in proportione e ad f, dico quòd totidem cadũt inter e & f & in eadem proportione, quot inter a & b. Sint enim g,h,k,l, totidẽ minimi: quot ſunt a & b qui inter eos cadunt, ſumpti quemadmodum docet 2 huius, continuè proportionales in eadem proportione, eruntq; per 3 g & l, contra ſe primi, & per æquam proportionalitatem erit g ad l, ſicut a, ad b, ideoq;, & ſicut e ad f, & quia ipſi ſunt in ſua proportione minimi per 23 ſeptimi, ſequitur per 21 eiuſdẽ ut g numeret e, & l, f æqualiter, toties igitur numeret h, m, & k, n, poſitisq; m & n inter e & f, conſtat per 18 ſeptimi, e, m, n, f eſſe continuè proportionales quemadmodum ſunt h, k, l, & ideo quemadmodum a, c, d, b, quare patet quod dictum eſt.

a..
c....
d.....
b.....
e...
m.....
n.....
f.....
g.
h..
K....
l.....

CAMPANI *annotatio.* Ex hac conſtat nullam ſuperparticularem poſſe per æqualia diuidi, ſi enim hoc eſſet, oporteret inter duos numeros ſola unitate diſtãtes numerũ cadere medium, quod eſſe non poteſt: ideoq; tonus in muſica quem ſeſquioctaua cõtinet proportio, in duo uera ſemitonia diuidi non poteſt, ſed neceſſariò diuiditur in minus ſemitonium & maius.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 6.* *Propoſitio 8.*

Si inter duos numeros continuè proportionales ceciderint numeri, quot in eos ceciderint numeri, tot & inter eandem rationem habentes eis continuè proportionales cadent.

THEON *ex Zãb. Inter binos enim numeros α, β, cõtinuè proportionales cadãt numeri γ, δ. Fiatq; ſicut α, ad β, ſic ι, ad ſ. Dico quòd quot inter ipſos α, β, cõtinuè proportionales numeri cadunt, tot quoq; inter ipſos ι, ſ, continuè proportionales cadent. Quot enim ſunt multitudine ipſi α, β, γ, δ, tot ſumãtur (per 35 ſeptimi) minimi numeri eandem rationem habentium eiſdẽ α, β, ι, δ, ſintq; ι, θ, λ, λ. Igitur extremi ipſorum, hoc eſt ι, λ, primi ſunt adinuicem (per 3 octaui.) Et quoniam ipſi α, γ, & θ, β, ipſis ι, θ, & ι, λ, in eadem ſunt ratione, & æqualis eſt multitudo ipſorum α, γ, & θ, β, multitudini ipſorum ι, θ, & ι, λ, ex æquali igitur (per 14 ſeptimi) eſt ſicut α, ad β, ſic eſt ι, ad λ. Sicut autem α, ad ζ, ſic ι, ad ſ, ut igitur ι, ad λ, ſic eſt ι, ad ſ. Ipſi autem ι, λ, primi ſunt, primi autem, & minimi, minimi uerò numeri, eandẽ rationem habentes eis æquè metiuntur maior maiorem & minor minorem (per 21 ſeptimi) hoc eſt antecedens antecedentẽ & ſequens ſequentem. Aequè igitur ι, ipſum ι metitur, & λ, ipſum ſ. Quoties autẽ ι, ipſum ι metitur, toties & uterq; ipſorum θ, ι, utrunque ipſorum*

α...
γ.....
δ.....
β.....
ι.
θ...
ι.....
λ.....
ι..
μ.....
ν.....
ſ.....

μ, ν, metiatur. Ipſi igitur ι, θ, ι, λ, ipſos ι, μ, ν, ſ, æquè metiuntur. Igitur (per 18 ſeptimi) ipſi ι, θ, ι, λ, ipſis ι, μ, ν, ſ, in eadem ſunt ratione. Sed ipſi, ι, θ, ι, λ, ipſis α, γ, δ, β, in eadem ſunt ratione, & ipſi α, γ, δ, β, igitur, ipſis ι, μ, ν, ſ, in eadem ſunt ratione. Ipſi autem α, γ, δ, β, continuè ſunt proportionales, & ipſi ι, μ, ν, ſ, igitur continuè proportionales ſunt. Quod igitur inter ipſos α, ζ, continuè proportionales numeri ceciderunt, tot & inter ι, ſ, continuè proportionales cadunt: quod oportuit demonſtraſſe.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 9.*

Si inter duos numeros contra ſe primos numeri quotlibet continua proportionalitate ceciderint, inter utrũq; eorum & unitatem totidem continua proportionalitate cadere neceſſe eſt.

CAMPANVS. Sint a & b contra ſe primi, inter duos cadant in continua proportionalitate c & d. Dico quòd totidem erunt continuè proportionales inter a & unitatem, itemq; totidem inter b & unitatem. Sint enim in illa proportione minimi e & f, ſumpti, ut docet 34 ſeptimi, ex quibus ſumantur tres continuè proportionales & minimi in eorum proportione

prout docet 2 huius, qui ſint g,h, k, deinde quatuor, qui ſint l,m,n,p,& hoc toties fiat, uſquequo ſic ſumpti fiant totidem quot ſunt numeri propoſiti, ut ſunt hic l,m,n,p. Conſtat itaq; (cùm ſint a,c,d,b, in ſua proportione minimi per primam huius, ſintq; l,m,n,p, totidem minimi in eadem, nõ ſit autem poſſibile eſſe aliquid minus minimo) quòd numeri l,m,n,p, æquales erunt numeris a,c,d,b, quiſq; ſuo relatiuo, eſt igitur l, æqualis a,& p, b. Manifeſtum autem eſt ex ſecunda huius quòd ex f in ſe fit k,& ex eodem in k,p, per diffinitionem igitur eius quod eſt multiplicari erit f, in k, k quoque in p, quotes unitas eſt in f, itaq; unitas, f, K, p, ſunt cõtinuè proportionales, ſimiliter autem & unitas e, g, l. Sumptis ergo a & b loco l & p ſibi æqualiũ erũt inter a & unitatẽ g, & e,& inter b & unitatem k & f, continuè proportionales totidẽ, quot ſunt inter a & b: quod eſt propoſitum.

a.....
l.....
g....
a.....
m..... e..
h.....
n..... f...
d.....
k.....
p.....
b.....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 7.* *Propoſitio 9.*

Si bini numeri primi adinuicem fuerint, & inter eos cõtinuè proportionales ceciderint numeri, quot inter eos cõtinuè proportionales ceciderint numeri, tot quoq; inter utrunq; eorum & unitatẽ continuè proportionales cadent.

THEON *ex Zamb. Sint bini numeri primi adinuicem α, β, & inter eos continuè proportionales cadant γ, δ, & ponatur ι unitas. Dico quòd quot inter α, δ, continuè proportionales ceciderint numeri, tot quoq; inter utrunq; ipſorum α, β, & ι, unitatem continuè proportionales numeri cadent. Sumantur (per 35 ſeptimi) bini numeri minimi in ipſorum, α, γ, δ, β, ratione exiſtentes, ſintq; ζ, κ, tres autem: ſintq; θ, κ, λ, & ſemper ordinatim uno plus, quo ad æqualis fiat multitudo ipſorũ, multitudini ipſorum α, γ, ζ, δ, ſumantur, ſintq; μ, ν, ξ, ο. Manifeſtum iam eſt quòd ζ, ſeipſum multiplicans, fecit ipſum δ, ipſum autem δ multiplicans, ipſum effecit μ, & κ, ſeipſum multiplicans, ipſum λ, effecit: ipſum autem λ multiplicans, ipſum ο fecit. Et quoniam ipſi μ, ν, ξ, ο, (per hypotheſin) minimi ſunt eandem rationem habentium ipſis κ, ζ, ſunt autem (per 1 octaui) & ipſi α, γ, δ, ζ, minimi eandem rationem habentium ipſis κ, ζ, & æqualis eſt multitudo ipſorum μ, ν, ξ, ο, multitudini ipſorum α, γ, δ, ζ: unuſquiſq; igitur ipſorum μ, ν, ξ, ο, unicuiq; ipſorum α, γ, δ, β, eſt æqualis. Aequalis igitur eſt μ ipſi α, & ο, ipſi β. Et quoniam ζ ſeipſum multiplicans, ipſum effecit δ, igitur (per 16 ſeptimi) ζ, ipſum δ metitur per eas quæ in κ, ſunt unitates: metitur autẽ & ι, unitas ipſum ζ, per eas quæ in ipſo ſunt unitates, pariter igitur (per 15 ſeptimi) ι unitas, ipſum ζ numerũ metitur, & ζ, ipſum δ. Eſt igitur ſicut ι, unitas ad ζ, numerum, ſic eſt ζ ad δ. Rurſus quoniam ζ ipſum θ multiplicans, ipſum effecit κ, igitur θ ipſum κ, metitur per eas quæ in ζ ſunt unitates. Metitur autem ι, unitas ipſum ζ numerum, per eas quæ in ipſo ſunt unitates, æquè igitur (per eandem) ι, unitas ipſum ζ, metitur numerum, & δ ipſum μ. Eſt igitur ſicut ι, unitas ad ζ numerum, ſic eſt δ, ad μ. Oſtenſum autem eſt quòd & ſicut ι, unitas ad ζ, numerum, ſic eſt ζ, ad δ, & ſicut igitur (per 11 quinti) ι, unitas ad ζ numerum: ſic eſt ζ, ad δ, & θ ad μ. At μ, ipſi α, eſt æqualis, eſt igitur ſicut ι unitas ad ζ numerum, ſic eſt ζ, ad δ, & δ, ad α. Id propterea (per 7 & 11 quinti) & ſicut ι, unitas ad κ, numerum: ſic κ ad λ, & κ ad ζ. Quot igitur inter ipſos α, ζ, continuè proportionales ceciderint numeri, tot & inter utrunque ipſorum α, β, & ipſum ι, unitatem continuè proportionales numeri cadunt: quod erat demonſtrandum.*

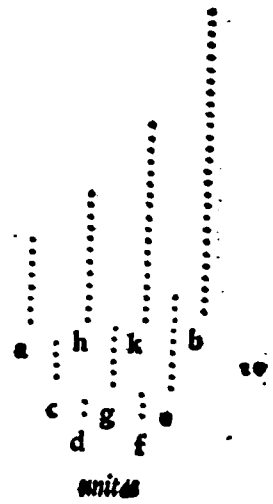
α.....
μ.....
δ.....
γ.....
ν.....
κ.....
ξ.....
ζ.....
λ.....
ο.....
β.....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 10.*

20 **Si inter utrunq; eorum & unitatem quotlibet numeri continua proportionalitate ceciderint, ambobus numeris totidem continua proportionalitate intereſſe neceſſe eſt.**

CAMPANVS. Sint duo numeri a & b, ſintq; c & d, c d inter a & unitatẽ, e quoque & f inter b & unitatem, continuè proportionales. Dico totidem eſſe inter a & b continuè proportionales. Hæc eſt conuerſa prioris, excepto quòd ad ſubiectum præmiſſæ, appoſitum erat a &

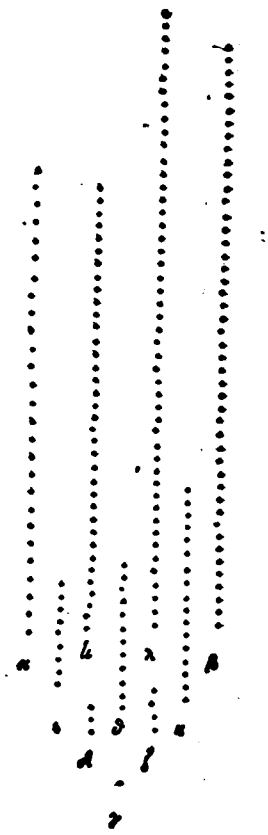
b esse contra se primos, quod non apponitur hic ad passionem, quapropter uniuersalior est passio huius, subiecto illius. Quia igitur quoties unitas in d, toties est d in c & toties c in a, constat quòd ex d in se fit c, & ex eodem d in c a. Similiter quoq; ex f in se & in e, fient e & b. Ducatur itaq; d in f, & productus sit g, itemq; idem d ducatur in g & e, & sint producti h & k. Cõstat igitur ex 18 septimi, quod c ad g, ut d ad f, & ex 19 quod g ad e, ut d ad f, quare c, g, e, sunt continuè proportionales in proportione d ad f. Item per 18 iterum sunt a ad h sicut c ad g, & h ad k sicut g ad e, & per 19 K ad b sicut d ad f, igitur sunt a, h, K, b, continuè proportionales. Quare constat propositum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 8. Propositio 10. Conuersa præcedentis.

Si inter binos numeros & unitatẽ continuè proportionales numeri ceciderint, quot inter utrũq; ipsorum & unitatem cõtinuè proportionales ceciderint numeri, tot & inter eos continuè proportionales cadent.

THEON ex Zamberto. *Inter binos enim numeros α, ζ, & unitatem ι, continuè proportionales cadant numeri δ ε, & ſ, κ. Dico quòd quot inter utrunque ipsorum α, ζ, & ipsam γ unitatem, continuè proportionales ceciderint numeri: tot quoque inter α, β, continuè proportionales cadent. Igitur δ, ipsum ſ, multiplicans, ipsum efficiat θ, uterque autem ipsorum δ, ſ, ipsum ϑ multiplicans, efficiat ipsos κ, λ. Et quoniam est sicut ε, unitas ad δ numerum, sic est δ, ad ι: æquè igitur γ, unitas ipsum δ, metitur numerũ, et δ ipsum ι. Ipsa autem γ unitas, ipsum δ, numerum metitur, per eas quæ in ipso sunt δ unitates, & δ, igitur numerus ι metitur, per eas quæ in δ, sunt unitates. Igitur δ, seipsum multiplicans, ipsum ι, fecit. Rursus quoniam est sicut γ, unitas ad δ numerum, sic est ι ad α, æquè igitur ε, unitas ipsum δ, numerum metitur, et ι, ipsum α. At γ unitas, ipsum δ, numerum metitur per eas quæ in ipso δ, sunt unitates, & ι, igitur ipsum α, metitur per eas quæ in ipso δ, sunt unitates. Igitur δ, ipsum ι multiplicans, ipsum α fecit. Id propterea etiam ſ, seipsum multiplicans, ipsum κ, fecit, ipsum autem κ, multiplicans, ipsum ζ, fecit. Et quoniam δ, seipsum multiplicans ipsum ι, fecit ipsum autem ſ, multiplicans ipsum fecit θ, est igitur (per decimam septimi) sicut δ, ad ſ, sic est ι ad ϑ. Id propterea etiam sicut δ, ad ſ, sic ϑ, ad κ. Et sicut igitur (per undecimã quinti) ι ad ϑ, sic θ ad κ. Rursus quoniam δ utrunque, ipsorum ι, ϑ, multiplicans, utrũque ipsorum α, κ, fecit: est igitur (per 17 septimi) sicut ι ad ϑ, sic α, ad κ. Sed sicut ι, ad ϑ, sic est δ, ad ſ, & sicut igitur (per undecimam quinti) δ ad ſ, sic α, ad κ. Rursus quoniam uterque ipsorum δ, ſ, ipsum ϑ, multiplicans, utrunq; ipsorum μ, λ, fecit: est igitur (per decimam septimam septimi) sicut δ, ad ſ, sic κ ad λ. Sed sicut δ ad ſ, sic α, ad κ, & sicut igitur (per undecimam quinti) α, ad κ, sic κ ad λ. Insuper quoniam ſ, utrunq; ipsorum ϑ, κ, multiplicãs, utrunq; ipsorum λ, ζ, fecit: est igitur (per decimam septimam septimi) sicut ϑ ad κ, sic λ, ad β. Sicut autem θ ad κ, sic δ ad ſ: & sicut igitur (per 11 quinti) δ ad ſ, sic λ ad β. patuit autẽ quòd sicut δ ad ſ, sic α, ad κ, & κ ad λ, & λ ad β, igitur ipsi α, κ, λ, β: continuè sunt proportionales. Quot igitur inter utrunque ipsorum α, β, & γ, unitatem, continuè proportionales cadunt numeri: tot & inter α, β, continuè cadunt, quod demonstrasse oportuit.*

Hæc undecima ex Campano, duabus ex Zamberto sequentibus respondet.

Euclid.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 11.*

10 I fuerint ambo quadrati, erit proportio unius ad alterũ tanquam ſui lateris ad latus illius proportio duplicata. Si uerò ambo fuerint cubi, erit proportio alterius ad alterum tanquam ſui lateris ad latus alterius proportio triplicata.

CAMPANVS. Sint duo quadrati a & b, & duo cubi c & d, laterà tam quadratorum quàm cuborum: ſint e, quidem a & c, f uerò, b & d. Dico quòd proportio a ad b erit ſicut e ad f duplicata, c uerò ad d ſicut eadẽ triplicata. Manifeſtũ enim eſt quòd ex e in ſe fit a, & ex ipſo e in a, c, ſic quoq; ex f in ſe fit b, & ex ipſo in b, d, ducatur igitur e in f, & proueniat g, & in g & b, & proueniant h & k, eritq; per 18 ſeptimi a ad g, ſicut e ad f, & per 19 g ad b, ſicut e ad f, igitur ex diffinitione, a ad b, ſicut e ad f duplicata: quod eſt primum. Secundũ eodem modo conſtat. Sunt enim per 18 iterum c ad h ſicut a ad g, & h ad k, ſicut g ad b, & per 19 K ad d, ſicut e ad f, quare c, h, K, d, ſunt etiã continuè proportionales in proportione e ad f, per diffinitionem igitur erit c ad d, ſicut e ad f, triplicata: quod eſt ſecundum.

c.....
a....
e.. h.....
g.....
f... k.....
b.....
d.....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 9.* *Propoſitio 11.*

11 Duorum numerorum quadratorum, unus medius proportionalis numerus. Et quadratus ad quartum duplam habet rationem, quàm latus ad latus.

THEON *ex Zamb. Sint quadrati numeri α, β, & ipſius quidem α, latus ſit γ, ipſius uerò β, ſit latus δ. Dico quòd ipſorum α, ζ, unus medius proportionalis eſt numerus, & α, ad β, duplam habet rationem quàm γ, ad δ. Ipſe enim γ, ipſum δ, multiplicans, ipſum efficiat ε. Et quoniam α, quadratus eſt, latus autem eius eſt γ, igitur γ, ſeipſum multiplicans ipſum effecit α, id propterea & δ, ſeipſum multiplicans ipſum β fecit. Quoniam igitur γ, utrunq; ipſorum γ, δ, multiplicans utrunq; ipſorum α, ε, effecit: eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut γ ad δ, ſic eſt α, ad ε. Rurſus quoniam γ, ipſum δ, multiplicans ipſum effecit ε, at δ, ſeipſum multiplicans ipſum effecit β, duo iam numeri ε, δ, unum & eundem multiplicantes δ, ipſos ε, β, effecerunt. Eſt igitur (per 18 ſeptimi) ſicut γ ad δ, ſic eſt ε ad β. Sed ſicut γ ad δ, ſic eſt α ad ε) & ſicut igitur (per 11 quinti) α ad ε, ſic eſt ε ad β. Ipſorũ igitur α, β, unus medius proportionalis eſt numerus ε. Dico iam quòd & α ad β, duplam rationem habet, quàm γ ad δ. Quoniam enim tres numeri proportionales ſunt α, ε, β, igitur (per 10 diffinitionem quinti) α ad ζ, duplam rationem habet quàm α ad ε. Sicut autem α ad ε, ſic γ ad δ, igitur α ad β, duplam rationem habet, quàm γ latus ad δ latus: quod oportuit demonſtraſſe.*

α.....
γ...
ε.....
δ....
ζ.....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 10.* *Propoſitio 12.*

12 Duorum cuborum numerorũ, bini medij proportionales ſunt numeri. Et cubus ad cubum triplam rationẽ habet, quàm latus ad latus.

THEON *ex Zamb. Sint bini cubi numeri α, ζ, & ipſius quidem α, latus eſto γ, ipſius autem β, latus eſto δ. Dico quòd ipſorum α, β, bini medij proportionales ſunt numeri, & α ad β, triplam rationem habet, quàm γ ad δ. Igitur γ, ſeipſum multiplicans, ipſum efficiat ε: ipſum autem δ, multiplicans, ipſum efficiat ſ, at δ ſeipſum multiplicans, ipſum η, faciat. Vterq; autem ipſorum γ, δ, ipſum ſ multiplicans, utrunq; ipſorum θ, κ, faciat. Et quoniã α cubus eſt, ipſius autem latus eſt γ, igitur & ſeipſum multiplicans ipſum effecit ε, ipſum autem ε, multiplicans ipſum α confecit. Id propterea & δ ſeipſum multiplicans, ipſum η effecit: ipſum autem κ, multiplicans, ipſum effecit β. Et quoniam γ utrunq; ipſorũ γ, δ, multiplicans, utrunq; ipſorum ε, ſ, fecit: eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut γ ad δ, ſic eſt ε, ad ſ. Id propterea etiam (per eandem) ſicut γ ad δ, ſic ſ ad κ. Rurſus quoniam γ utrunq; ipſorum ε, ſ, multiplicans, utrunq; ipſorum α, ϑ, fecit: eſt igitur ſicut ε ad ſ, ſic α ad ϑ, ſicut autem ε, ad ſ, ſic γ ad δ. Et ſicut igitur (per 11 quinti) γ, ad δ, ſic eſt α, ad θ. Rurſus quoniã uterq; ipſorum γ, δ, ipſum ſ multiplicans, utrunq; ipſorum θ, κ, fecit: eſt igitur (per 18 ſeptimi) ſicut γ ad δ, ſic eſt ϑ ad κ.*

α.....
ϑ.....
κ.....
β.....
γ...
δ....
ε.....
ſ.....
η.....
θ.....

Rursus quoniam ♂ utrunq; ipsorum ſ,ϰ,multiplicans,utrunq; ipsorum α, ι,fecit:eſt igitur(per 17 ſeptimi)ſicut ſ ad ϰ,ſic eſt α ad β,ſicut autem ſ ad ϰ,ſic eſt γ ad ♂,& ſicut igitur(per 11 quinti) γ ad ♂,ſic ω,ad β. Patuit autem quod & ſicut γ ad ♂,ſic eſt α ad δ,& θ,ad ϰ,& ϰ,ad β. Ipſorũ igitur α,ζ,bini medij proportionales ſunt,hoc eſt δ λ. Dico iam quòd & α ad ζ triplam rationem habet,quàm γ ad ♂. Quoniam enim quatuor numeri proportionales ſunt α,δ, ω,β.igitur(per 10 diffinitionem quinti)α ad β,triplam habet rationẽ quàm α ad θ,ſicut autem eſt α,ad δ,ſic eſt γ ad ♂. Igitur α ad β triplam raationem habet quàm γ ad ♂:quod oportuit demonſtraſſe.

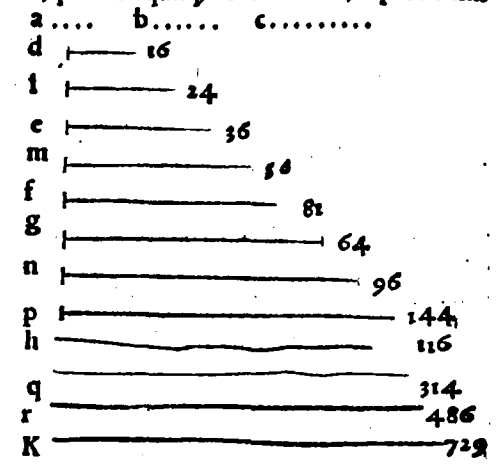
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 12.*

I numerorum continuæ proportionalitatis quiſq; in ſeipſum ducatur,qui inde producẽtur ſub cõtinua ꝓportionalitate eſſe. Quod ſi itẽ in ipſos productos principia ſua ducantur,inde quoq; productos continuæ proportionalitatis eſſe, neceſſe eſt. Idemq; in omnibus hoc modo productis extremitatibus.

CAMPANVS. Sint a,b,c,cõtinuè proportionales,quorum quiſq; in ſe ducatur,& prouenitũ ex a quidẽ,d ex b,uerò e,ex c,f. Dico quòd d,e, f,ſunt continuè proportionales, quod ſi item a ducatur in d & proueniat g,b quoq; in e,& prouenial h,& c in f,prouenial K,dico etiam quod g,h, k, erunt continuè proportionales. Sit enim ex a in b,l,& ex c in eundem,m,eruntq; per 18 & 19 ſeptimi,d,l,e,m,f,continuè proportionales in proportione a,b,c,itaq; per æquam proportionalitatẽ arguè d ad e,ſicut e ad f:quod eſt primum.

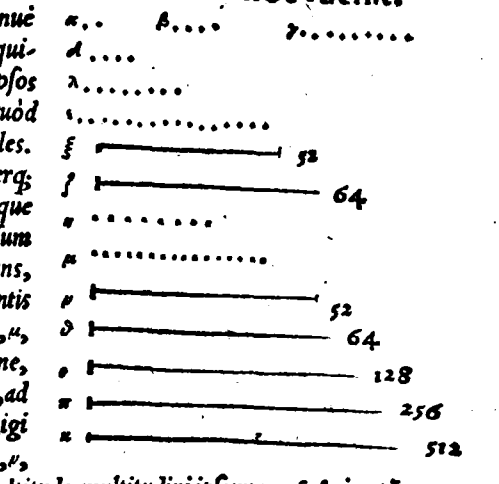
Reliquũ ſic:Ducatur a in l & prouenianl n & p,c quoq; ducatur in e & m,& prouenianl q & r, eruntq; per eaſdem g,n, p,h,q,r,k,continuè quoque proportionales in proportione primorum, per æquam igitur proportionalitatem conclude g ad h,ſicut h ad k:quod eſt reliquũ.Eadem erit ratio, quotieſcũq; primi in productos ducantur.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 11.* *Propoſitio 13.*

Si fuerint quotcunq; numeri cõtinuè proportionales, & multiplicãs unuſquiſq; ſeipſum fecerit aliquos,qui fiũt ex ipſis ꝓportionales erunt. Et ſi qui in principio genitos multiplicantes, fecerint aliquos, & ipſi quoq; proportionales erunt,& ſemper circa extremos hoc euenit.

THEON ex Zamb. *Sint quotlibet numeri continuè proportionales α, β, γ,ſicut α ad β,ſic β ad γ,& ipſi quidem α,β,γ,ſe ipſos multiplicãtes,efficiant ipſos ♂,ϛ,ſ,ipſos autem ♂,ϛ,ſ,multipliicãtes,ipſos efficiant ϰ, θ,ϰ. Dico quòd & ipſi ♂,ϛ,ſ,& ipſi ϰ,θ,ϰ,continuè ſunt proportionales. Ipſe nanq; α,ipſum ζ multiplicans,ipſum efficiat λ,uterq; autem ipſorum α,β ipſum multiplicans λ efficiat utrunque ipſorum μ,ν,& rurſus ipſe β,ipſum γ,multiplicans,ipſum efficiat ξ,uterq; autem ipſorum ζ, γ, ipſum ξ multiplicans, utrunq; ipſorum ο, π, faciat. Similiter iam ex præcedentis theorematis diſcurſu oſtendemus quod ipſi ♂, ϰ, ϛ, & ϰ,μ, ν,ξ,continuè ſunt proportionales in ipſius α ad β,ratione, & ipſi ϛ,ξ,ſ,& δ,ο,π, ϰ ſunt proportionales in ipſius β,ad γ,ratione. Et eſt ſicut α,ad β,ſic eſt β ad γ,& ipſi ϰ, λ, ϛ,igitur,ipſis ϛ,ξ,ſ,in eadem ſunt ratione & inſuper ipſi ϰ,μ,ν, δ,ipſis ξ,ο,π,ϰ. & æqualis eſt quidem ipſorum ♂,λ,ϛ,multitudo,multitudini ipſorum ϛ,ξ,ſ,ei autẽ quæ ipſorum eſt ϰ,μ,ν,ξ,ea quæ ipſorum eſt ξ,ο,π,ϰ. Ex æquali igitur(per 14 ſeptimi)eſt ſicut quidem ♂,ad ϛ,ſic eſt ϛ,ad ſ. Sicut autem ϰ ad δ,ſic eſt ξ ad ϰ:quod oportebat demonſtrare.*

Euclid.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 37.*

13 SI quis quadratus numerus aliũ quadratũ numeret, latus quoq; ſuũ, latus illius numerare probatur. Si uerò latus ſuũ latus illius numeret, quadratus numerat quadratũ.

CAMPANVS. Sint duo numeri a & b quadrati, laterag; eorũ c & d, dico quòd ſi a numerat b, c quoq; numerabit d, econuerſo. Conſtat enim quod ex c in ſe fit a, ex d quoq; in ſe, b fiat igitur, e ex c in d. eruntq; per 18 & 19 ſeptimi, a e b, continue proportionales in proportione c ad d. Si igitur a numerat b, idẽ ipſe per 7 huius, numerabit e, quare & c d, quod eſt primum. Conuerſa ſic patet, ſi c numerat d, a numerabit e, propter id quod proportio a ad e ſicut c ad d, & ſi numerat e, ipſe numerabit b, propter hoc quod ſunt continue proportionales.

a ....
c .....
b .....,
c ..
d ...

Euclid. ex Zamb. *Theorema 12.* *Propoſitio 14.*

14 Si quadratus numerus quadratũ numerũ menſus fuerit, & latus latus metietur. Et ſi latus metiatur, & quadratus quadratũ metietur.

THEON ex Zamb. *Sint quadrati numeri α, β, latera uerò ipſorum ſint γ, δ, at α ipſum β metiatur. Dico quòd & γ ipſum δ metietur. Igitur γ, ipſum δ multiplicans, efficiet ipſum α. Igitur (per 17 & 18 ſeptimi, & 11 quinti, ac 13 octaui) ipſi α, β, continuè proportionales ſunt in ipſius γ ad δ ratione. Et quoniam ipſi α, β, cõtinue ſunt proportiõales, & metitur α ipſum β, metitur igitur (per 7 octaui) & α ipſum α. Eſtq; ſicut α ad α, ſic γ ad δ, metitur igitur & γ ipſum δ. Sed iã metitur & γ ipſum δ. Dico quòd & α ipſum β metitur, eiſdẽ nanq; diſpoſitis ſimiliter oſtẽdemus quod ipſi α, ε, cõtinuè ſunt proportionales in ipſius γ ad δ, ratiõe: & quoniã eſt ſicut γ ad δ, ſic eſt α ad α metitur autẽ γ ipſum δ, metitur igitur & α ipſum α, & ſunt ipſi α, β, cõtinuè proportionales, metitur igitur & α ipſum ε. Si quadratus igitur, et quæ ſequuntur reliqua: quod oportebat demonſt.* *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 14.*

α .....
α .....
β .....
ε .....
γ ...
δ ....

14 SI cubus alium cubum numeret, latus quoq; ſuum latus alterius numerabit. Si uerò latus ſuum, latus alterius numeret, cubus numerabit cubum.

CAMPANVS. Sint duo numeri a & b cubi, laterag; eorũ c & d, dico quòd ſi a numerat b, c quoq; numerabit d, & ecõuerſo ducatur enim b in ſe & fiat e, d quoq; in ſe, & fiat f, cõſtat igitur quòd ex c in e fit a, & ex d in g b, fiat itaq; f, ex c in d: eruntq; per 17 & 19 ſeptimi, e f g, continuè proportionales in proportione c ad d, ſed & h, & K, prouenient ex c in f & g: per eaſdem igitur erunt a h k b, cõtinue quoq; proportionales in eadem proportione, itaq; ſi a numerat b idẽ per 7 huius numerabit h, quare & c, d eſt enim c ad d, ſicut a ad h, conſtat igitur prima pars. Conuerſa patet, ſicut conuerſa prioris. Nam ſi e numerat d, a quoq; numerabit h, quem ſi numerat: neceſſe eſt ut numeret b.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 13.* *Propoſitio 15.*

15 Si cubus numerus cubum numerũ mẽſus fuerit, & latus latus metietur. Et ſi latus latus menſum fuerit, & cubus cubum metietur.

THEON ex Zamb. *Cubus enim numerus α, cubũ ε metiatur, et ipſius quidem α, latus ſit γ, ipſius autem β ſit δ. Dico quòd γ ipſum δ metitur. Igitur γ, ſeipſum multiplicãs ipſum efficiat ζ. et inſuper γ, ipſum δ multiplicans ipſum efficiat ſ. A d δ ſeipſum multiplicans ipſum efficiat κ. Vterq; autem ipſorũ γ δ ipſum ſ multiplicans utrũq; ipſorũ ϑ κ faciat. Manifeſtũ iam eſt (per 17 & 18 ſeptimi et 12 octaui) quod ipſi ζ ſ κ et α ζ κ ε, cõtinue ſunt proportionales, in ipſius γ ad δ, ratione. Et quoniã ipſi α ϑ κ ε, cõtinue ſunt proportionales, & metitur α ipſum β, metitur igitur (per 7 octaui) & α, ipſum ϑ, & eſt ſicut α ad ϑ, ſic eſt γ ad δ. Metitur igitur & γ ipſum δ. Sed iã metiatur γ ipſum δ. Dico quòd & α, ipſum β metitur. Eiſdẽ nãq; diſpoſitis: ſimiliter oſtẽdemus quod ipſi α ϑ κ ε cõtinue proportionales ſunt in ipſius γ ad δ, ratione: quoniam enim γ ipſum δ, metitur, eſtq; ſicut γ ad δ, ſic α ad ϑ, & α igitur ipſum ϑ metitur. Quare & α ipſum ε metitur. Si cubus igitur numerus & reliqua: quod oportuit demonſtraſſe.* *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 15.*

α .....
ϑ .....
κ .....
ε .....
γ .....
δ .....
ζ .....
ſ .....
κ .....

15 SI numerus quadratus quendã aliũ quadratũ non numeret, nec latus ſuum, latus illius numerabit. Si uerò latus ſuũ, latus illius

non numeret, quadratus is quadratum illum numerare ex neceſſitate conuincitur.

CAMPANVS. Hæc 15 proponit negationes conuerti, quæ affirmationibus quas 13 huius conuerti propoſuit opponuntur. Vt ſi ſint duo numeri quadrati a & b, quorum latera c & d, ſi a non numerat b, c quoq; non numerabit d, econuerſo etiam ſi c non numerat d, nec a b. Sit enim primò ut a non numeret b, ſi itaq; c numerat d, per ſecundam partem 13 huius & a numerabit b, quod eſt contrarium poſitioni, ſicq; patet primum. Secundum quoq; ſic: ſit ut c non numeret d, itaq; ſi a numeret b, per primam partẽ 13 neceſſe eſt ut c numeret d, neceſſe eſt igitur ut c numeret ipſum, cùm numerat ipſum: quod eſt impoſſibile.

a .... b .....
c .. d ...

CAMPANI *annotatio.* Quemadmodũ autem neceſſe eſt cõuerti negationes oppoſitas affirmationibus quas 13 demonſtrauit conuerti, ſic quoq; neceſſe eſt eas negationes quę opponuntur illis affirmationibus quas prȩmiſſa conuerti demonſtrauit, conuertantur. Vnde ſi cubus non numerat cubũ, nec latus eius numerabit latus illius: econuerſo quoq; ſi latus unius non numerat latus alterius, nec ipſe cubus numerabit alterum cubum: demonſtratur autẽ hoc per præmiſſam à deſtructione conſequentis, ſicut quod propoſitum eſt per 13, ideoq; hoc autor non propoſuit, ſed per id quod propoſitum eſt, ipſum dedit intelligi.

Hæ ſequentes ex Zamberto duæ propoſitiones præcedenti ex Campano cum annotatione eiuſdem reſpondent.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 14. *Propoſitio* 16. *Conuerſa* 14.

Si quadratus numerus quadratum numerum menſus non fuerit, neque latus latus metietur. Et ſi latus latus menſum non fuerit, neq; quadratus quadratum metietur. 16

THEON ex Zamb. *Sint quadrati numeri α β, eorum autem latera ſint γ δ. At α ipſum β non metiatur. Dico quòd neq; γ ipſum δ, metietur. Si autem γ ipſum δ metitur, metitur (per 14 octaui) & α ipſum β: non metitur autem (per hypotheſin) β ipſum ζ, neq; igitur γ ipſum δ metietur. Non metiatur autem rurſus γ ipſum δ. Dico quòd neq; α ipſum β, metietur. Si autem α ipſum β metitur, & γ (per 14 octaui) ipſum δ. Non metitur autem γ, ipſum δ (per hypotheſin) neque α igitur, ipſum β metietur: quod erat demonſtrandum.*

α .....
ζ .....
γ ...
δ ....

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 15. *Propoſitio* 17. *Conuerſa* 15.

Si cubus numerus cubum numerum non metiatur, neq; latus latus metietur. Et ſi latus latus non metiatur, neq; cubus cubum metietur. 17

THEON ex Zamb. *Cubus enim numerus α cubum numerum β non metiatur, & ipſius quidem α latus eſto γ, ipſius uerò ſit δ. Dico quòd & γ ipſum δ non metietur. Si enim γ ipſum δ metitur, & α ipſum β metietur (per 15 octaui) non metitur autem α, ipſum β (per hypotheſin) neq; igitur γ ipſum δ metietur. Sed iam non metiatur γ ipſum δ. Dico quòd & α ipſum β non metietur, ſi enim α ipſum β metietur, & γ ipſum δ metietur (per 15 octaui) non metitur autem γ ipſum δ (per hypotheſin) neq; α igitur ipſum β metietur: quod oportuit demonſtraſſe.*

α .....
β .....
γ .....
δ .....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 16.

I duo numeri ſuperficiales fuerint ſimiles, neceſſe eſt tertium numerũ ſecundũ proportionalitatẽ continuam eis intereſſe. Eritq; proportio unius numeri ad alterum ſibi ſimilem, uelut unius lateris ſui ad latus alterius ipſum reſpiciens proportio duplicata. 16

CAMPANVS. Sint duo numeri a & b, ſuperficiales & ſimiles, dico quòd inter ipſos cadet unus numerus in continua proportione, latera enim a ſint c & d, b uerò latera, ſint e & f, eruntq; ex conuerſione diffinitionis numerorum ſimilium, c ad e, ſicut d ad f, cõſtat autem quòd ex c in d fiat a, & ex e in f b, fiat itaq; g ex e in d, eritq; per 19 ſeptimi, a ad g, ſicut c ad e, & per 18 eiuſdem g ad b ſicut d ad f, quare a ad g, ſicut g ad b,

a .....
g .....
b .....
c ..
d ....
e ...
c .....

g ad b, eſt itaq; g, continua proportionalitate medius inter a & b, quod eſt propoſitum. Correlarium autẽ patet, cũ ſit a ad b per diffinitionem ſicut a ad g duplicata, quæ eadẽ eſt illi quæ eſt c ad e,

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 17.*

17 I ſecundum continuam proportionalitatem tertius numerus duobus numeris interſit, illi duo numeri ſuperficiales ſunt & ſimiles.

CAMPANVS. Hæc eſt conuerſa præmiſſæ. Vt ſi inter a & b ſit c ſub continua proportionalitate conſtitutus, a & b erunt ſuperficiales & ſimiles, ſunt enim d & e minimi in proportione qua continuantur a c b, qui per 21 ſeptimi, numerabunt a & c æqualiter, ſitq; ut ſecundum f, & per eandem c & b æqualiter, ſitq; ut ſecundum g, erunt igitur per diffinitionem a & b ſuperficiales, & erunt etiam per diffinitionẽ d & f, latera numeri a, e quoq; & g latera numeri b. Quod autem ipſi ſint ſimiles, ſic habeto, cùm enim ex d in g, ſit c, & ex e in f, ſit idem c, erit per ſecundam partẽ 20 ſeptimi, d ad e, ſicut f ad g, per diffinitionem igitur a & b ſunt ſimiles, quod eſt propoſitũ. Hoc autẽ ultimũ quod eſt a & b eſſe ſimiles, poteſt etiã haberi per 19 & 18 ſeptimi, & per has hypotheſes quod a c b, ſunt continuè proportionales in proportione d ad e minimorum numerantium a & c ſecundum f, & c & b ſecundum g.

a .....
c .....
b .....
d ..
e ...
f ....
g .....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 18.*

18 I fuerint duo numeri ſolidi ſimiles, neceſſe eſt eis duos numeros ſecundum continuam proportionalitatem intereſſe, eritq; proportio unius ſolidi ad alterum ſibi ſimilem, uelut cuiuslibet ſui lateris ad latus alterius reſpiciẽs ſe proportionaliter, proportio triplicata.

CAMPANVS. Sint duo numeri a & b, ſolidi ſimiles, dico quòd inter ipſos cadent duo numeri in continua proportione. Sint enim latera numeri a c d e: latera uerò b, ſint f g h, eruntq; ex conuerſione diffinitionis numerorum ſimilium, c ad f, & d ad g, ſicut c ad h. Sit igitur ex c in d, K & ex f in g l, eruntq; ex diffinitione, K & l, ſuperficiales & ſimiles, quare per 16 huius, unius numerus cadit inter eos medius ſecundum proportionem c ad f, qui ſit m. Manifeſtum autem eſt quod ex e in k, fit a & ex h in l b, ſi igitur ex e in m, & l fiant n & p, erũt per 18 ſeptimi, a ad n ſicut k ad m & n ad p, ſicut m ad l, quare a n p, ſunt cõtinue proportionales in proportione c ad f, & quia per 19 eiuſdem p ad b ſicut e ad h, & ideo ſicut c ad f, ſequitur ut quatuor numeri a n p b, ſint continue proportionales ſecũdum proportionem c ad f, ſunt itaq; inter a & b duo numeri n & p, medij in continua proportionalitate ſuorum laterum interpoſiti, quod eſt propoſitum. Correlarium autẽ patet, cũ proportio a ad b ſit per diffinitionem ſicut a ad n triplicata quæ eſt eadem illi quę eſt c ad f.

a .....
n .....
p .....
b .....
c ..
d ....
e ..
f ...
g .....
h ...
K .....
m .....
l .....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 19.*

19 I eis ſecundum continuam proportionalitatẽ duo numeri interiacẽt, quilibet duo numeri, ſolidi ſunt atq; ſimiles.

CAMPANVS. Hæc eſt conuerſa præmiſſæ, ut ſi inter a & b ſint duo numeri c & d medij in continua proportione, erunt a & b ſolidi & ſimiles. Sumantur enim tres minimi in eadem proportione continue proportionales: qui ſunt e f g, eruntq; per 17 e, & g, ſuperficiales et ſimiles: ſint ergo h & k, latera e, at l & m, latera g: eritq; per correlarium 16 huius e ad f, ſicut h ad l, aut ſicut K ad m. Manifeſtum autem eſt ex tertia quod e & g, ſunt contra ſe primi, ideoq; per 25 ſeptimi, in ſua proportione minimi, & quia per æquam proportionalitatem ſunt a ad d & c ad b, ſicut e ad g, ſequitur per 21 ſeptimi, ut ipſi numerent a & d æqualiter, quod ſit ſecundum n, & item c & b æqualiter, quod ſit ſecundum p. Quia igitur ex h in K fit e, & ex e in n fit a, ſequitur per diffinitionem ut a ſit ſolidus eiusq; latera h K n, ſimiliter quia ex l, in m fit g, & ex g in p b, ſequitur etiam ut b, ſit ſolidus & eius latera l, m p. Ipſos autem eſſe ſimiles ſic conſtabit. Cùm ex g in n fiat d, & ex eodem in p b: erit per 18 ſepti-

a .....
c .....
d .....
b .....
e .... h .. k .. n ..
f .....
g ..... m ... l ... p ...

mi,n ad p,ſicut d ad b,& quia ſic erant h ad l,& K ad m,per diffinitionem manifeſtum eſt a & b, eſſe ſimiles: quod eſt propoſitum.

Quatuor præcedentes ex Campano Euclidis propoſitiones, ſcilicet 16,17,18,19,quatuor ſequentibus ex Zamberto propoſitionibus puta,18,19,20,21,hoc ordine reſpondẽt,prima primę, ſecunda tertiæ,tertia ſecundæ,quarta quartæ.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 16.* *Propoſitio 18.*

Duorum ſimilium planorum numerorum,unus medius proportionalis eſt numerus. Et planus ad planum duplam habet rationem, quam ſimilis rationis latus ad ſimilis rationis latus. 18

THEON *ex Zamb. Sint bini plani ſimiles numeri α β, & ipſius α,latera ſint γ δ,ipſius autẽ β ſint, ζ ſ. Et quoniam ſimiles plani ſunt,qui proportionalia habent latera(per 22 diffinitionem ſeptimi)eſt igitur ſicut γ ad δ,ſic eſt ζ ad ſ. Dico igitur quòd ipſorum α β,unus medius proportionalis eſt numerus, & α ad β duplam rationem habet,quàm γ ad ζ,uel δ ad ſ,hoc eſt quàm ſimilis rationis latus,ad ſimilis rationis latus. Et quoniam eſt ſicut γ ad δ,ſic eſt ζ ad ſ,uicißim igitur eſt(per 13 ſeptimi)ſicut γ ad ζ,ſic eſt δ ad ſ. Et quoniam α planus eſt,ipſius autem latera ſunt γ δ,igitur δ,ipſum γ multiplicans,ipſum α fecit. Id propterea etiam ζ,ipſum ſ multiplicans,ipſum effecit β. At δ,ipſum ζ multiplicans,ipſum efficiat ν,et quoniam δ,ipſum quidem γ multiplicans,ipſum effecit α, ipſum autem ζ multiplicans ipſum fecit ν,eſt igitur(per 17 ſeptimi)ſicut γ ad ζ,ſic eſt α ad ν. Sed ſicut γ ad ζ,ſic eſt δ ad ſ, & ſicut igitur(per 11 quinti)δ ad ſ:ſic α ad ν. Rurſus quoniam ζ,ipſum quidem δ multiplicans ipſum effecit ν,ipſum autem ſ,multiplicans ipſum β fecit,eſt igitur(per 17 ſeptimi)ſicut δ ad ſ,ſic eſt ν ad ζ,oſtenſum autem eſt quòd & ſicut δ ad ſ,ſic eſt α ad ν,& ſicut igitur(per 11 quinti)α ad ν ſic eſt ν ad β. Igitur ipſi α ν β,continue ſunt proportionales. Ipſorum igitur α β unus medius proportionalis eſt numerus. Dico iam quòd & α ad β,duplam rationẽ habet,quàm ſimilis rationis latus ad ſimilis rationis latus,hoc eſt quàm γ ad ζ,uel quàm δ ad ſ. Quoniam enim ipſi α ν β cõtinue proportionales ſunt,igitur(per 10 diffinitionem quinti)α ad β,duplam habet rationem quàm ad ν,& eſt ſicut α ad ν,ſic eſt γ ad ζ,& δ ad ſ,& α igitur ad β,duplam rationẽ habet quàm γ ad ζ uel δ ad ſ: quod erat demonſtrandum.*

α .....
ν .....
β .....
γ ..
δ ..
ζ ..
ſ ..
ν ...
ϑ ...
κ .....
μ .....
λ .....

Euclid.ex Zamb. *Theorema 17.* *Propoſitio 19.*

Duorum ſimilium ſolidorum numerorum,bini medij proportionales ſunt numeri. Et ſolidus ad ſolidum ſimile triplam rationẽ habet,quã ſimilis rationis latus ad ſimilis rationis latus. 19

THEON *ex Zamb. Sint bini ſimiles ſolidi numeri α β & ipſius quidem α,latera ſint γ δ ζ,numeri ipſius autem β ſint ſ ν ϑ, & quoniã(per 22 diffinitionem ſeptimi)ſimiles ſolidi latera habent proportionalia,eſt igitur ſicut γ ad δ,ſic eſt ſ ad ν,ſicut autẽ δ ad ζ,ſic ν ad ϑ. Dico quòd ipſorum α ζ,bini medij proportionales ſunt numeri,et quòd α ad ζ,triplam rationem habet, quàm γ ad ſ,uel δ ad ν,uel inſuper γ ad ϑ. Igitur γ ipſum δ multiplicãs ipſum efficiat κ: at ſ ipſum ν multiplicãs ipſum efficiat λ. Et quoniã ipſi γ δ,ipſis ſ ν in eadem ſunt ratione,ex ipſis ſq; γ δ gignitur κ,ex ipſis autẽ ſ ν,gignitur λ,igitur κ λ ſimiles plani ſunt numeri. Ipſorum igitur κ λ,unus medius proportionalis eſt numerus (per 18 octaui)ſit μ. Igitur μ ex ipſis δ ſ gignitur,quemadmodũ ex præcedenti patuit theoremate. Eſt igitur ſicut κ ad μ ſic eſt μ ad λ. Et quoniam δ ipſum quidem γ multiplicans, fecit ipſum κ, ipſum autem ſ multiplicans, fecit ipſum μ, eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut γ ad ſ ſic eſt κ ad μ, ſed ſicut κ ad μ, ſic μ ad λ. Ipſi igitur κ μ λ, continuè ſunt proportionales, in ipſius γ ad δ, ratione Et quoniam eſt ſicut γ ad δ, ſic eſt ſ ad ν, uicißim igitur (per 13 ſeptimi) eſt ſicut γ ad ſ, ſic eſt δ ad ν. Rurſus quoniam eſt ſicut δ ad ζ, ſic ν ad ϑ, uicißim igitur (per 13 ſeptimi) eſt ſicut δ ad ν, ſic eſt ζ ad ϑ. Ipſi igitur κ λ μ cõtinue ſunt proportionales in ipſius γ ad ſ, & δ ad ν ratione, & inſuper ipſius ζ ad ϑ. Vterque iam ipſorum ζ ϑ, ipſum μ multiplicans, utrunq; ipſorum ν ſ faciat, & quoniam α ſolidus eſt, latera autem eius ipſi γ δ ζ, igitur ζ eũ*

qui ex

qui ex γ δ, multiplicans, ipſum effecit α, at qui gignitur ex γ ζ, eſt ν. Igitur ι ipſum ν multiplicans, ipſum effecit α. Id propterea etiam ϑ ipſum qui gignitur ex ſ ν hoc eſt λ multiplicans, ipſum effecit β. Et quoniam ι, ipſum ν multiplicans ipſum α effecit, ſed et ipſum μ multiplicans, ipſum ν effecit, eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut ν ad μ, ſic eſt α ad ν. Sicut autem ν ad μ, ſic eſt γ ad ſ, & δ ad κ, & in ſuper ι ad ϑ, ſicut igitur γ ad ſ, & δ ad κ, & ι ad ϑ, ſic eſt α ad ν. Rurſus quoniam uterq; ipſorũ ι ϑ ipſum multiplicans μ, utrunq; ipſorũ ν ξ fecit, eſt igitur (per 18 ſeptimi) ſicut ι ad ϑ, ſic eſt ν ad ξ. Sed ſicut ι ad ϑ, ſic eſt γ ad ſ, & δ ad κ, & ſicut igitur (per 11 quinti) γ ad ſ, et δ ad κ, & ι ad ϑ, ſic eſt α ad ν, & ν ad ξ. Rurſus quoniã ζ, ipſum μ multiplicãs cõficit ipſum ξ, ſed & ipſum λ multiplicans, ipſum effecit ζ, eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut μ ad λ, ſic ξ ad ζ. Sed ſicut μ ad λ, ſic eſt γ ad ſ, & δ ad κ, & ι ad ϑ, et ſicut igitur γ ad ſ, & δ ad κ, & ad ζ, ſic nõ ſolũ ξ ad ζ, ſed & α ad ν, & ν ad ξ. Igitur ipſi α ν ξ β, continue ſunt proportionales in prædictis laterum rationibus. Dico inſuper quòd & α ad β, triplam rationem habet, quàm ſimilis rationis latus ad ſimilis rationis latus, hoc eſt, quàm γ numerus ad ſ uel δ ad κ, & inſuper quàm ι ad ϑ. Quoniam enim quatuor numeri continue ſunt proportionales, hoc eſt, α ν ξ ζ, igitur (per 10 diffinitionem quinti) α ad β triplam rationẽ habet, quàm α ad ν. Sed ſicut α ad ν ſic patuit γ ad ſ, δ ad κ, & inſuper ι ad ζ. Igitur α ad ζ, triplam rationem habet, quàm ſimilis rationis latus ad ſimilis rationis latus, hoc eſt quàm γ numerus ad ſ numerum, & δ ad κ, & ι ad ϑ: quod erat demonſtrandum. Euclid. ex Zamb. Theorema 18. Propoſitio 20.

α ..... ν ..... ſ ..... β ..... γ .. δ .. ι .. ζ .. κ .... μ ..... λ .....

20 Si binorum numerorũ ũnus medius proportionalis fuerit numerus, ſimiles plani erunt ipſi numeri.

THEON ex Zamb. Duorum enim numerorum α β, unus medius proportionalis eſto γ, numerus. Dico quòd ipſi α β, ſimiles plani ſunt numeri. Sumantur (per 35 ſeptimi) enim minimi numeri eandem rationẽ habentium ipſis α γ β, duo: ſintq; δ ι. Eſt igitur ſicut δ ad ι, ſic eſt α ad γ, ſed ſicut α ad γ, ſic eſt β ad β, & ſicut igitur (per 11 quinti) δ ad ι, ſic γ ad β. Aequè igitur δ ipſum α metitur, & ι ipſum γ, quoties autem δ ipſum α metitur, tot unitates ſint in ζ, igitur ζ ipſum δ multiplicans ipſum effecit α. Ipſum autem ι multiplicans, ipſum fecit γ, quare α, planus eſt: latera autem eius ſunt δ ζ (per 22 diffinitionem ſeptimi) Rurſus quoniam ipſi δ ι minimi ſunt eandem rationem habẽtium ipſis γ β, æquè igitur (per 21 ſeptimi) δ ipſum γ, metitur & ι ipſum β, Quoties autem ι, ipſum ι metitur, tot unitates ſint in ipſo κ. Igitur ι ipſum β metitur per eas quæ in κ, ſunt unitates, igitur κ ipſum ι multiplicans, ipſum effecit ζ, igitur planus eſt (per 22 diffinitionem ſeptimi) latera autem eius ſunt ι κ. Igitur ipſi α β, plani ſunt duo numeri. Dico inſuper quòd et ſimiles. Quoniã enim uterque ipſorum ſ κ, ipſum ι multiplicans, utrunq; ipſorum γ β effecit, eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut ſ ad ν, ſicut eſt γ ad β. Sicut autem γ ad β, ſic δ ad ι, & ſicut igitur (per 11 quinti) δ ad ι, ſic ſ d κ. Ipſi igitur α ζ ſimiles plani ſunt numeri, eorũ enim latera proportionalia ſunt: quod erat demonſtrandum. Euclid. ex Zamb. Theorema 19. Propoſitio 21.

α ..... γ ..... δ ..... β ..... ι ..... ſ ..... ν ..... ζ ..... κ ..... μ ....

Hoc fiet, per 35 ſeptimi, ſumẽdo ipſorum aut α γ, aut γ β, maximam dimenſionem, per quam inuenientur duo in eandem ratione minimi, hoc eſt δ ι.

21 Si duorum numerorum duo medij proportionales fuerint numeri, ſimiles ſolidi ſunt ipſi numeri.

THEON ex Zãb. Duorũ enim numerorũ α ζ, duo medij proportionales ſint numeri γ δ dico q; ipſi α ζ, ſimiles ſolidi ſunt. Sumãtur enim (p 35 ſeptimi aut 2 octaui) minimi numeri eãdẽ rationẽ habentiũ eiſdẽ α γ δ ζ, tres, ſintq; ι ſ κ. Igitur (per 3 octaui) eorum extremi ι κ, primi adinuicẽ ſunt, & quoniã ipſorũ ι κ, unus medius proportionalis eſt numerus, ſimiles igitur plani ſunt (p 20 octa.) Sint

Hoc fiet per 35 ſep. ſumendo ipſorũ aut α γ δ, aut γ δ ζ, maximã dimenſionẽ, per quã inuenientur tres in eadẽ ratione minimi. Aut ipſorũ uel α γ uel γ δ, uel δ ζ, ſumẽdo maximã dimẽſionẽ per quã ſumẽtur duo in eadẽ ratiõe minimi, per quos per 2 octaui ſumentur tres, hoc eſt ι ſ κ.

Sint igitur ipſius quidem ι, latera θ κ, ipſius autem κ, ſint λ μ. Manifeſtum igitur eſt ex hoc, quòd ipſi ι ſ κ, continua proportionales ſunt in ipſius ϑ, ad λ ratione, & ipſius κ, ad μ. Et quoniam ipſi ι ſ κ, minimi ſunt eandem rationem habẽtium ipſis α γ δ, ex æquali igitur (per 14. ſeptimi) eſt ſicut ι, ad κ, ſic eſt α ad δ. At ι κ, (per 3 octaui primi) ſunt, primi autem, & minimi, minimi uerò (per 21 ſeptimi) metiuntur eandem rationẽ habentes æqualiter: maior maiorẽ, & minor minorẽ, hoc eſt antecedens antecedentẽ, et ſequẽs ſequentem: æquè igitur ι, ipſum α metitur, & κ ipſum δ: quo ties igitur ι, ipſum α, metitur tot unitates ſint in ipſo μ. Igitur μ, ipſum ι, multiplicans, ipſum effecit α. At ι, eſt ex ϑ κ. Igitur μ, eũ qui ex ϑ κ, gignitur multiplicãs ipſum effecit α. Solidus igitur eſt α, latera autem eius ſunt ϑ κ μ. Rurſus quoniam ipſi ι ſ κ, minimi ſunt eandem rationem habẽtium ipſis γ δ β, æquè igitur ι, ipſum γ metitur, & κ ipſum β. Quoties autem κ, ipſum ϑ metitur: tot unitates ſint in ſ. Igitur κ, ipſum ζ metitur per eas quæ in ſ, ſunt unitates. Igitur ξ, ipſum κ multiplicans, ipſum effecit β. At κ eſt ex λ μ. Igitur ξ, eum qui ex λ μ gignitur, multiplicans ipſum fecit β.

α .....
γ .....
δ .....
β .....
ι .....
ſ .....
κ .....
θ ...
κ ...
μ ...
λ ....
μ ....
ξ ....

Solidus igitur eſt β, latera autem eius ſunt λ μ ξ. Igitur ipſi α β, ſolidi ſunt. Dico inſuper quòd & ſimiles, quoniam μ ξ, ipſum ι multiplicantes, ipſos fuerunt α γ, eſt igitur (per 18 ſeptimi) ſicut γ, ad ξ, ſic eſt α ad γ, hoc eſt ι, ad ſ. Sed ſicut ι ad ſ, ſic eſt ϑ ad λ, & κ ad μ, & igitur (per 11 quinti) ϑ ad λ, ſic κ ad μ & μ ad ξ, & ſunt quidem ipſi θ κ μ latera ipſius α, ipſi uerò ξ λ μ, latera ſunt ipſius β. Igitur ipſi α β, numeri ſolidi ſunt ſimiles: quod oportuit demonſtraſſe.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 20.

SI trium numerorũ continuè proportionaliũ primus fuerit quadratus, tertium quoq; quadratum eſſe. 20

CAMPANVS. Sint tres numeri continuè proportionales a b c, ſitq; a quadratus. Dico quòd c eſt etiam quadratus: ſunt enim per 17 a & c ſuperficiales & ſimiles: cùm igitur a ſit quadratus, per hypotheſin, erit c quadratus.

a .... b ..... c .....

Euclid. ex Zamb. Theorema 20. Propoſitio 22.

Si tres numeri continuè proportionales fuerint, primusq; fuerit quadratus, & tertius quadratus erit. 22

THEON ex Zamb. Sint tres numeri continuè proportionales α β γ, primus autẽ ſit quadratus. Dico quòd & tertius quadratus eſt, quoniam enim ipſorum α γ (per 20 octaui) unus medius proportionalis eſt numerus β, igitur α γ, ſimiles plani ſunt, at quadratus eſt α, quadratus igitur eſt & γ: quod erat demonſtrandum.

β .....
β .....
δ .....

Euclid. ex Camp. Propoſitio 21.

SI quatuor numerorum continuè proportionalium primus fuit cubus, quartum cubum eſſe neceſſe eſt. 21

CAMPANVS. Sint quatuor numeri continuè proportionales a b c d, ſitq; a cubus, dico quòd d eſt etiam cubus, conſtat enim per 19 quòd a & d ſunt ſolidi ſimiles, & quia a eſt cubus per hypotheſin, erit etiam d cubus.

Euclid. ex Zamb. Theorema 22. Propoſitio 23.

Si quatuor numeri continuè proportionales fuerint, primus autem cubus fuerit, & quartus cubus erit. 23

THEON ex Zamb. Sint quatuor numeri proportionales continuè α β γ δ, ſit autem α, cubus, dico quòd & δ, cubus erit. Quoniam enim ipſorum α δ, duo medij proportionales ſunt numeri β γ. Ipſi igitur α δ, ſimiles ſunt ſolidi numeri, at α cubus eſt, cubus igitur eſt & δ: quod demonſtraße oportuit.

α .....
β .....
γ .....
δ .....

Euclid.

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 22.*

SI duorum numerorum, quorum proportio ſicut quadrati ad quadratum, fuerit unus quadratus, alterum quoq; quadratum eſſe.

22

CAMPANVS. Sint duo numeri a & b, in proportione duorum quadratorum qui ſunt c, & d, ſitq; a uel b quadratus: dico reliquũ eſſe quadratũ. Cùm enim c & d, ſint quadrati, ſequitur eos eſſe ſuperficiales. Ideoq; per 16 cadet unus medius inter eos in continua proportione: quare per 8 inter a & b, per 26 igitur conſtat propoſitum.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 22.* *Propoſitio 24.*

Si bini numeri rationẽ habuerint, quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, primus autem fuerit quadratus, & ſecundus quadratus erit.

24

THEON *ex Zamb. Bini enim numeri α β adinuicẽ rationẽ habeant, quam quadratus numerus γ ad quadratum numerũ δ. Ipſe autem α quadratus ſit, dico quòd & β quadratũ eſt. Quoniam ipſi γ δ, ſunt quadrati, ipſi γ δ, igitur ſimiles plani ſunt. Ipſorum igitur γ δ (per 18 octaui) unus medius proportionalis eſt numerus. Et ſi ſicut γ ad δ, ſic α ad ζ. Ipſorum igitur, α β, unus medius proportionalis eſt numerus. At α quadratus eſt, et ζ igitur quadratus eſt: quod erat demonſtrandum.*

α ....
..... *Camp.22*
β *Zamb.24*
γ .....
.....
δ .....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 23.*

SI duorum numerorum quorum proportio unius ad alterum ſit, ſicut cubi ad cubum, alteruter fuerit cubus, & alterum cubum eſſe.

23

CAMPANVS. Sint duo numeri a & b, in proportione duorum cuborum qui ſunt c & d, ſitq; a uel b cubus: dico reliquum eſſe cubũ. Neceſſe eſt enim quod c & d ſint ſolidi ſimiles, quippe omnes cubi ſunt ſimiles & ſolidi, itaq; per 18 inter ipſos cadẽt duo medij in continua proportione: totidem igitur per 8 cadent inter a & b, itaq; per 21 manifeſtũ eſt quod dicitur.

Euclid.ex Zamb. *Theorema 25.* *Propoſitio 25.*

Si bini numeri adinuicem rationẽ habuerint, quam cubus numerus ad cubum numerũ, primus autem cubus fuerit, & ſecundus cubus erit.

25

THEON *ex Zamb. Bini enim numeri α β, adinuicẽ rationem habeant, quam cubus numerus γ ad cubũ numerum δ, cubus autẽ eſto α. Dico quòd & β cubus eſt. Quoniam enim ipſi γ δ, cubi ſunt, ſunt igitur (per 19 octaui) ipſi γ δ, ſimiles ſolidi, ipſorũ igitur γ δ, bini medij ſunt proportionales (per 21 octaui) quot autem inter ipſos γ δ, cõtinuè proportionales cadũt, totidem & inter eandẽ rationẽ habentes cadũt numeri. Quare & inter α β duo medij proportionales cadunt (per 8 octaui) cadant ipſi ε ſ. Quoniam igitur quatuor numeri α ε ſ β, continue proportionales ſunt, & α cubus eſt, cubus igitur eſt (per 23 octaui) & β: quod erat demonſtrandum.*

α — 8
ε — 12
ſ — 18
ζ — 27
γ — 64
— 95
— 44
δ — 216

Camp.23
Zamb.24

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 24.*

NVmerorum ſuperficialium ſimiliũ eſt proportio unius ad alterum, ſicut proportio quadrati ad quadratum.

24

CAMPANVS. Sint a & b ſuperficiales ſimiles, dico quòd unus ad alterum eſt proportio, ſicut quadrati ad quadratum, erit enim per 16 inter eos unus numerus medius in continua proportione qui ſit c, ſumptis itaq; tribus minimis in proportione eorũ qui ſunt d e f, erũt per correlarium 2, d & f quadrati: &

a .....
c .....
b .....
d ....
e .....
f .....

quia per æquam proportionalitatem eſt a ad b ſicut, d ad f, conſtat uerum eſſe quod proponitur.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 24.* *Propoſitio 26.*

Similes plani numeri adinuicem rationem habent, quam quadratus numerus ad quadratum numerum. 26

THEON *ex Zamb. Sint ſimiles plani numeri* α ζ. *Dico quòd* α *ad* β *rationẽ habet, quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Quoniam ipſi* α β, *ſimiles plani ſunt, inter ipſos igitur* α β, *unus medius proportionalis cadit numerus (per 18 octaui) Cadat, & ſit* γ, *aſſumãturq́ (per 35 ſeptimi) minimi numeri eandẽ ipſis* α β γ, *habentium rationem, ſintq́* δ ε ζ: *ipſi igitur ipſorum extremi, hoc eſt* δ ζ, *ſunt quadrati. Et quoniam eſt ſicut* δ *ad* ζ, *ſic* α *ad* β, *& ipſi* δ ζ, *ſunt quadrati, igitur* α *ad* β *rationem habet, quam quadratus numerus ad quadratum numerum: quod demonſtrare oportebat.*

α .....
γ .....
ζ .....
δ .....
ε .....
ζ .....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 25.*

Omnium duorum ſolidorũ ſimilium eſt proportio unius ad alterum, ſicut alicuius cubi ad aliquem cubum. 25

CAMPANVS. Sint a & b ſolidi ſimiles, dico quòd eſt proportio unius eorum ad alterum eſt, ſicut alicuius cubi ad aliquem alium cubũ. Sunt quidem per 18 inter eos duo numeri medij ſecundùm continuam proportionem, qui ſint c & d, & in eorum proportione ſint minimi quatuor e f g h, quorum e & h erunt cubi per correlarium ſecũdæ: quia igitur per æquam proportionalitatem eſt a ad b, ſicut e ad h, liquet propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 25.* *Propoſitio 27.*

Similes ſolidi numeri adinuicem rationem habent, quam cubus numerus ad cubum numerum. 25

THEON *ex Zamb. Sint ſimiles ſolidi numeri* α ζ. *Dico quòd* α *ad* β *rationem habet, quam cubus numerus ad cubum numerum. Quoniam enim ipſi* α ζ, *ſimiles ſolidi ſunt, inter ipſos igitur* α ζ (*per 19 octaui*) *bini cadunt numeri proportionales, cadũt, & ſint* δ ε. *Accipianturq́ (per 35 ſeptimi) minimi numeri eandem habẽtium rationem ipſis* α γ δ β, *ſintq́ ipſis æquales multitudine* ζ ϛ θ. *Ipſi igitur* ε ϑ, *eorum extremi cubi ſunt: eſtq́ ſicut* ε *ad* ϑ *ſic* α *ad* ζ. *Et* α *igitur ad* β *rationẽ habet, quã cubus numerus ad cubum numerum: quod oportuit demonſtraſſe.*

α .....
γ .....
δ .....
ε .....
ζ .....
ϛ .....
θ .....
ϑ .....

EVCLIDIS MEGARENSIS
GRAECI PHILOSOPHI, ARITHMETICORVM *elementorum, Liber nonus.*

Ex Campano. *Diffinitiones.*

DAr numerus, eſt qui poteſt in duo æqualia diuidi. 2 Impar numerus, eſt qui in duo æqualia diuidi non poteſt, additq́ ſupra parẽ unitatem. 3 Pariter par eſt, quẽ cuncti pares eum numerantes, paribus uicibus numerãt. 4 Pariter impar eſt, quem cuncti pares eũ numerantes, imparibus uicibus numerant. 5 Pariter par & impariter eſt, quẽ pares eum numerantes, quidam paribus, quidam imparibus uicibus numerant. 6 Impariter impar, quem cuncti impares

pares eum numerantes, imparibus uicibus numerant. 7 Perfectus numerus appellatur, qui in omnibus partibus ſuis quibus numeratur, eſt æqualis. 8 Abundans dicitur, qui omnibus ſuis partibus minor eſt. 9 Diminutus uerò, qui maior.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 1.*

I fuerint duo numeri ſuperficiales ſimiles, qui ex ductu alterius in alterũ producetur, numerũ quadratũ eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. Sint a & b ſuperficiales ſimiles, ex quorũ multiplicatione proueniat c, dico c eſſe quadratum: fiat enim d ex a in ſe, eritq; per 18 ſeptimi, d ad c, ſicut a ad b, & quia inter a & b cadit medius ſecundum continuam proportionalitatem per 16 octaui, ſequitur per 8 eiuſdẽ, ut unus quoq; cadat inter d & c, itaq; cùm d ſit quadratus, erit per 20 eiuſdem, c quoq; quadratus: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 1.* *Propoſitio 1.*

Si bini ſimiles plani numeri ſeſe inuicem multiplicantes, aliquem fecerint, factus ex eis quadratus erit.

THEON *ex Zamb. Sint bini ſimiles plani numeri α β, & α ipſum ε multiplicans, ipſum efficiat γ. Dico quòd γ quadratus eſt, ipſe enim α ſeipſum multiplicans, ipſum δ efficiat, ipſe igitur δ, quadratus eſt. Quoniam igitur α ſeipſum quidem multiplicans ipſum ſe cit, ipſum autem ε multiplicans ipſum γ fecit: eſt (per 17 ſeptimi) ſicut α ad β, ſic δ ad γ. Et quoniam ipſi α β, ſimiles plani ſunt numeri, unus medius (per 18 octaui) proportionalis cadit numerus ipſorum α, β. Si autem inter binos numeros cõtinuè proportionales, numeri proportionales ceciderint, quot inter ipſos cadunt, totidem quoq; (per 8 octaui) & inter eandem rationem habentes cadent. Quare & inter ipſos γ δ, unus medius proportionalis numerus cadit: eſt autem ipſe δ, quadratus, quadratus igitur eſt γ: quod oſtendere oportuit.*

γ .....
.....
δ .....
β .....
.....
α ....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 2.*

Ex ductu alterius in alterum tetragonus producatur, duo quilibet numeri ſunt ſuperficiales ſimiles.

CORRELARIVM.

Ex his itaq; patens eſt, quia ſi tetragonus in tetragonum ducatur, qui ex eis producetur, tetragonũ eſſe. Si uerò ex ductu tetragoni in numerum aliquem, tetragonus producatur, illũ numerum aliquem eſſe tetragonum. Itemq; ſi ex ductu tretagoni in numerum aliquem, non tetragonus producatur, eum numerum aliquem nõ tetragonum eſſe. Si uerò tetragonus in numerum aliquem nõ tetragonum ducatur, qui inde producetur, non tetragonum eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. Hæc eſt conuerſa prioris. Vt ſi ex a in b fiat c, fueritq; quadratus, erunt a & b, ſuperficiales ſimiles. Sit enim d ex a in ſe, eritq; per 18 ſeptimi, d ad c, ſicut a ad b. Per 16 autem octaui, cùm d & c ſint ſuperficiales ſimiles, eo quòd ſunt ambo quadrati, erit inter eos unus numerus medius ſecundum continuam proportionem: per 8 itaq; eiuſdẽ erit etiam unus inter a & b, igitur per 17 eiuſdem, a & b ſunt ſuperficiales ſimiles: quod eſt propoſitum. Prima pars correlarij patet per præmiſſam, ſunt enim omnes tetragoni, ſuperficiales ſimiles. Secunda patet ex hac, cùm ſit ſolus tetragonus ſimilis tetragono. Tertia pars patet, ex prima ipſius correlarij parte, à deſtructione conſequentis. Quarta uerò patet ex eiuſdem parte ſecunda, à deſtructione conſequentis.

c .....
.....
d ....
b .....
....
a ..

Euclid. ex Zamb. *Theorema 2.* *Propoſitio 2.*

Si bini numeri inuicem ſeſe multiplicantes, quadratum fecerint, ſimiles plani ſunt.

THEON ex Zamb. Bini enim numeri α δ, inuicem ſeſe multiplicantes, quadratum efficiant γ. Dico quòd & ipſi α δ, ſimiles plani ſunt numeri. Ipſe enim α ſeipſum multiplicans, ipſum ∂ efficiat: ∂ igitur quadratus eſt. Et quoniam α ſeipſum quidē multiplicans γ ..... ipſum ∂ fecit, ipſum autē δ multiplicans ipſum γ fecit, eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut α ad β, ſic ∂ ad γ: ∂ ..... & quoniam ∂ quadratus eſt, ſed & γ, ipſi igitur ∂ γ, δ ..... ſimiles plani ſunt, ipſorū igitur ∂ γ (per 18 octaui) ..... unus medius proportionalis eſt numerus, & eſt ut ∂ α ... ad γ, ſic α ad β. Ipſorū igitur α δ (per 8 octaui) unus medius eſt proportionalis. Si autem binorum numerorū unus medius proportionalis eſt numerus (per 18 octaui) ſimiles plani ſunt numeri: ipſi igitur α β ſimiles plani ſunt: quod oportuit demonſtraſſe. Euclid. ex Camp. Propoſitio 3.

I numerus cubus in ſeipſum ducat, q inde ꝓducet erit cubus. 3

CAMPANVS. Sit a cubus ex quo in ſe ducto fiat b, dico b eſſe cubum: fit enim c latus cubicum a, ex c uero in ſe, fiat d, patet itaq; quòd ex c in d, fit a: ſunt igitur unitas c d a, continue proportionales, quod ex 18 ſeptimi, & prę ſentibus hypotheſibus manifeſtum eſt, & quia eſt a ad b, ſicut unitas ad a, eo quòd quoties unitas eſt in a toties a in b, erūt inter a & b, duo numeri mediꝝ ſecundū proportionalitatē continuā per 8 octaui, cùm igitur ex hypotheſi ſit a cubus, erit per 21 eiuſdē, b quoq; cubus: quod oportebat demōſtrare.

Euclid. ex Zamb. Theorema 3. Propoſitio 3.

Si cubus numerus ſeipſum multiplicās aliquē fecerit, factus cubus erit. 3

THEON ex Zamb. Cubus enim numerus α, ſeipſum multiplicās, ipſum efficiat δ. Dico quòd δ cubus eſt, accipiatur enim ipſius α, latus γ, & γ ſeipſum multiplicans, ipſum efficiat ∂, manifeſtum iam eſt, quòd γ ipſum ∂ multiplicans, ipſum effecit α: & quo- δ ..... niā γ ſeipſum multiplicās, ipſum ∂ fecit, igitur ..... γ ipſum ∂ metitur per eas quæ in ipſo ſunt unita ..... tes. Sed et unitas ipſum γ metitur, per eas quæ in α ..... ipſo ſunt unitates. Eſt igitur ſicut unitas ad γ, ſic ∂ .... γ ad ∂. Rurſus quoniam γ ipſum ∂ multiplicans, γ .. ipſum effecit α, igitur ipſe ∂ ipſum α metitur per Vnitas. eas quæ in ipſo γ ſunt unitates. Et unitas ipſum γ metitur per eas quæ in ipſo ſunt unitates. Eſt igitur ſicut unitas ad γ, ſic ∂ ad α. Sed ſicut unitas ad γ, ſic γ ad ∂, & (per 11 quinti) igitur ſicut unitas ad γ, ſic γ ad ∂ et ∂ ad α. Ipſius igitur unitatis & α, bini medij ſunt continuè proportionales numeri γ ∂. Rurſus quoniam α ſeipſum multiplicans, ipſum β fecit, igitur α ipſum β metitur per eas quæ in ſeipſo ſunt unitates. Metitur autem & unitas ipſum α per eas quæ in ipſo ſunt unitates. Eſt igitur ſicut unitas ad α, ſic α ad β. Ipſius autem α & unitatis, bini medij ſunt proportionales numeri, & ipſorum igitur α δ, bini medij proportionales ſunt numeri (per 8 octaui) Si autē binorū numerorū bini medij proportionales fuerint numeri, primus autem cubus fuerit, & quartus cubus erit (per 21 octaui) eſt autē α cubus, & β igitur cubus eſt: quod oſtendere oportuit. Euclid. ex Camp. Propoſitio 4.

I cubus in aliū cubū ducatur, qui inde producetur erit cubus. 4

CAMPANVS. Sint a & b cubi, fiatq; c ex a in b, dico c eſſe cubū: fiat enim d ex a in ſe, eritq; per præmiſſam d cubus, & quia per 18 ſeptimi, eſt a ad b, ſicut d ad c, cōſtat ex 23 octaui, c eſſe cubum: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 4. Propoſitio 4.

Si cubus numerus cubum numerum multiplicans, aliquē fecerit, factus cubus erit. 4

THEON ex Zamb. Cubus enim numerus α, cubū numerū δ multiplicans, efficiat γ. Dico quòd γ cubus eſt. Ipſe nā- α 8 27 que α ſeipſum multiplicās, ipſum efficiat ∂. Igitur ∂ cubus eſt β 64 (per præcedentem) Et quoniā α ſeipſum multiplicans, ipſum ∂ 216 ∂ fecit, ipſum autem δ multiplicās, ipſum γ fecit, eſt igitur (per γ 17 ſeptimi) ſicut α ad δ, ſic ∂ ad γ. Et quoniā ipſi α δ cubi ſunt, ſimiles ſolidi ſunt ipſi α β. Ipſorum igitur α β (per 19 octaui) bini medij ſunt proportionales numeri. Quare & (per 8 eiuſdem ipſorum) ∂ γ, bini medij proportionales ſunt numeri, eſt autem ∂ cubus, cubus igitur eſt & γ: quod demonſtrare oportebat.

Euclid.ex Camp. Propoſitio 5.

5 SI numerus cubus in numerum alium ducatur, fueritq; productus cubus, in quem ductus eſt, numerũ cubum eſſe neceſſe eſt.

CORRELARIVM.

VNde & manifeſtum eſt, quia ex ductu cubi in non cubum, producitur non cubus. Ductoq; cubo in numerum aliquem, ſi fuerit qui inde producitur nõ cubus, in quem ille ductus fuerit, neceſſe eſt eſſe non cubum.

CAMPANVS. Sit enim ex a cubo in b numerum, productus c cubus, dico b eſſe cubum: fiat enim d ex a in ſe, qui per antepręmiſſam erit cubus, quia igitur eſt per 18 ſeptimi a ad b ſicut d ad c, eſtq; a cubus, ſed & d & c cubi, erit per 23 octaui, b cubus, quod eſt propoſitum. Prima pars correlarij patet ex hac quinta, à deſtructione conſequentis, ſecunda per præmiſſam, ſimiliter à deſtructione conſequentis.

1728
C.5 729
Z.5.

Euclid.ex Zamb. Theorema 5. Propoſitio 5.

5 Si cubus numerus numerũ aliquẽ multiplicãs, cubum fecerit, & multiplicatus cubus erit.

64

THEON ex Zamb. *Cubus enim numerus α numerũ aliquẽ β multiplicans, cubum efficiat γ. Dico quòd β cubus eſt. Ipſe enim α ſeipſum multiplicans, ipſum δ efficiat. Cubus igitur eſt (per 3 noni) & ipſe δ, & quoniam α ſeipſum multiplicãs, ipſum δ fecit, ipſum autem β multiplicãs ipſum γ fecit, eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut α ad β, ſic δ ad γ, & quoniam ipſi δ γ, cubi ſunt, ſimiles ſolidi ſunt. Ipſorum igitur δ γ, (per 19 octaui) bini medij ſunt proportionales numeri. Eſtq; ſicut δ ad γ, ſic eſt α ad β: & ipſorum igitur α β, (per 8 eiuſdem) bini medij ſunt proportionales numeri, eſtq; α cubus, cubus igitur & β: quod oportuit demonſtraſſe.*

27

α β δ γ

Euclid. ex Camp. Propoſitio 6.

6 SI ex ductu cuiuſdam numeri in ſeipſum cubus producatur, eum eſſe cubum neceſſariò comprobatur.

CAMPANVS. Sit ut ex a in ſe fiat b, ſitq; b cubus: dico ergo a eſſe cubũ. Fiat enim c ex a in b, eritq; ex diffinitione, c cubus: & quoniam cõſtat ex 18 ſeptimi, quòd ſit a ad b, ſicut b ad c, cùm ſint b & c cubi, ſequitur ex 23 octaui, a eſſe cubum: quod eſt propoſitum.

512 c
64 b
8 a

Euclid.ex Zamb. Theorema 6. Propoſitio 6.

6 Si numerus ſeipſum multiplicãs, cubũ fecerit, & ipſe cubus erit.

1968
729
27

THEON ex Zamb. *Numerus enim α ſeipſum multiplicans, cubum efficiat β. Dico quòd α cubus eſt. Ipſe enim α ipſum β multiplicans, ipſum efficiat γ. Quoniam igitur α ſeipſum quidẽ multiplicans ipſum β fecit, ipſum autem β multiplicans ipſum γ fecit, igitur γ (per 4 noni) cubus eſt. Et quoniam α ſeipſum multiplicans ipſum β fecit, ipſum autem β multiplicans ipſum effecit γ, ſicut igitur (per 27 ſeptimi) α ad β, ſic β ad γ. Et quoniam ipſi β γ cubi ſunt, ſimiles ſolidi ſunt, ipſorum igitur β γ (per 19 octaui) bini ſunt medij proportionales numeri, eſtq; ſicut β ad γ, ſic α ad β, & ipſorum igitur α β bini, medij ſunt proportionales numeri (per eandem) eſt autem β cubus, cubus igitur eſt & α: quod oſtendere oportuit.*

α β γ

Euclid.ex Camp. Propoſitio 7.

7 SI numerus cõpoſitus in numerũ quemlibet ducatur qui inde producetur, erit ſolidus.

CAMPANVS. Sit a numerus compoſitus, qui ducatur in b & proueniat c, dico c eſſe numerũ ſolidum. Cũ enim a ſit compoſitus, numeratur ab aliquo numero, qui ſit d, numeretq; eũ ſecundũ e. Quia igitur ex e in d ſit a, & ex a in b c, erit ex diffinitione ſolidorum c ſolidus, eiusq; latera e d b: quod eſt propoſitum.

e ..
d ..
c .....
b .....
a ....

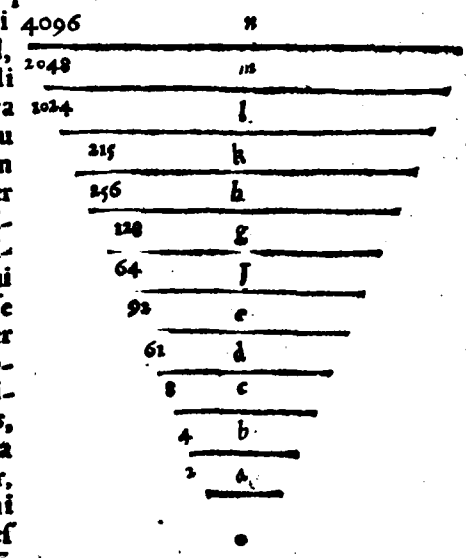
Euclid. ex Zamb. *Theorema 7.* *Propoſitio 7.*

Si cõpoſitus numerus numerum aliquem multiplicãs, aliquem fece 6
rit, factus ſolidus erit.

THEON *ex Zamb.* *Cõpoſitus enim numerus α numerũ aliquẽ β multiplicãs, ipſum γ efficiat. Dico quòd γ ſolidus eſt. Quoniã enim α compoſitus eſt, eum aliquis numerus metietur (per diffinitionẽ) metiatur eum δ. & quoties δ ipſum α metitur, tot unitates ſint in ε. Igitur ε ipſum β multiplicãs, ipſum effecit α. Et quoniam α ipſum β multiplicãs, ipſum γ fecit, & α eſt ex δ ε, qui igitur ex δ ε, ipſum β multiplicãs, ipſum effecit γ: & ζ igitur eũ qui ex δ ε, multiplicãs ipſum γ fecit. Igitur γ ſolidus eſt latera autẽ ipſius ſunt ipſi δ ε ζ: quod oſtẽdere oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 8.*

Si fuerint numeri ab unitate cõtinuè proportionales, ter- 8
tius ab unitate erit quadratus, ac deinceps uno ſemper intermiſſo. Quartus uerò ab unitate, cubus, ac deinceps duobus ſemper intermiſſis. Itemq; ſeptimus ab unitate, eſt quadratus cubicus, ac deinceps quinq; ſemper intermiſſis quadratus cubicus continuò ſequitur.

CAMPANVS. Sint continuè proportionales, unitas a b c d e f g h K l m n. Dico b eſſe quadratum, & d, omiſſo c, et ſic aliosuno ſemper obmiſſo, unde ſimpliciter omnes exiſtẽtes in locis imparibus, ſunt quadrati, ut ſunt tertius, quintus & ſeptimꝰ. Dico itẽ c eſſe cubũ, & f, duobus obmiſſis, & ſic in cęteris. Omnisq; ſimpliciter eſt cubus, cuius ab unitate locus addit ſuper ternariũ, uel quẽlibet multiplicẽ ipſius ternarij unitatẽ, ut ſunt quartus, ſeptimus, decimus, tertiuſdecimus & ſextuſdecimus: in hoc enim cõueniũt oẽs qui duos trãſmittunt. Itẽq; dico f ab unitate ſeptimũ, eſſe quadratũ cubicũ, & ſimiliter n, quinq; numeris intermiſſis, idẽq; in cæteris. Simpliciter autẽ dico, cuius locus ac unitate addit ſuper ſenariũ, uel quẽlibet multiplicẽ ipſius unitatẽ, ut ſunt ſeptimus, tertiuſdecimus, decimuſnonus, & uicefimuſquintus illũ eſſe quadratũ cubicũ: quadratũ quidẽ quoniã eius locus impar, cubũ autẽ quoniã ſuper multiplicẽ ternarij addit unitatẽ, quippe ſenarij multiplices, cũctos ternarij neceſſe eſt eſſe multiplices. Quę autẽ propoſita ſunt, ſic cõſtat. Eſt enim ex hypotheſi a in b, quoties unitas in a, itaq; b ex diffinitione quadratus. Quia igitur b c d, ſunt cõtinue proportionales, cũ b ſit quadratus, patet ex 17 uel 20 octaui, d eſſe quadratum. Eadẽ ratione & f, quia d e f, ſunt cõtinue proportionales, & d eſt quadratus. Idẽ in cæteris uno intermiſſo. Cõſtat itaq; primũ. Secundũ ſic. Cũ ſit b in c quoties a in b ex hypotheſi, ſequitur à diffinitione ut ex a in b ſuũ quadratũ fiat c, igitur ex diffinitione cubi, c eſt cubus. At quia c d e f, ſunt cõtinue proportionales, ſed & f g h k, eſt autẽ c cubus, neceſſe eſt per 19, uel 21 octaui, ut f quoq; ſit cubus, ideoq; & k. Idẽq; in cæteris, duobus tranſmiſſis. Quare liquet ſecundũ. Quoniã autẽ in f ſeptimo, & in n tertiodecimo, cæterisq; quinq; medios obmittentibus, ſimpliciter uerò & in omnibus quorũ locus ſuper quẽlibet multiplicẽ ſenarij addit unitatẽ, terminẽtur quadratorũ & cuborũ cõputationes, in his quidẽ unius, in illis autẽ duorũ obmiſſione, ſequitur ipſos eſſe quadratos ex huius prima parte, & cubicos ex ſecunda, quare quadrati cubici. Conſtat ergo totum quod dicitur.

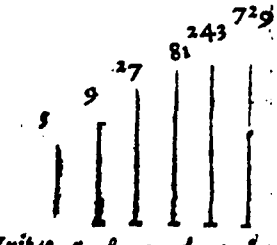
Euclid. ex Zamb. *Theorema 8.* *Propoſitio 8.*

Si ab unitate quotcũq; numeri ordine proportionales fuerint, tertius 8
ab unitate quadratus eſt, & unum reliquẽtes omnes, quartus autem cubus, & binos relinquẽtes omnes, ſeptimus uerò cubus ſimul & quadratus & quinq; relinquentes omnes.

iſta continue

THEON *ex Zãb.* *Sint ab unitate quilibet ordinatim proportionales numeri α β γ δ ε ζ. Dico quòd tertius quidẽ ab unitate ſcilicet γ, eſt quadratus, & unũ relinquẽtes oẽs, quartus autẽ δ eſt cubus, & binos relinquẽtes oẽs, ſeptimus uerò ζ cubus & ſimul quadratus, et quinq; relinquẽtes omnes. Quoniã enim eſt ſi-*

cut unitas ad α, ſic α ad ε, æquè igitur unitas ipſum α numerũ, & α ipſum β metitur, at unitas ipſum α metitur per eas quæ in α ſunt unitates, igitur, & α ipſum β metitur per eas quæ in ipſo α ſunt unitates: & quoniam α ipſum β metitur per eas quæ in ipſo α ſunt unitates, igitur α ſeipſum multiplicans, ipſum effecit β, quadratus igitur eſt β. Et quoniam ipſi β, γ, δ, ordinatim ſunt proportionales, & β quadratus eſt, igitur (per 22 octaui) & δ quadratus eſt, & iã id propterea & ſ quadratus eſt. Similiter iam demonſtrabimus quòd & unum relinquẽtes, quadrati ſunt omnes. Dico iam quòd & quartus ab unitate, hoc eſt ζ, cubus eſt, & binos reliquentes omnes. Quoniam enim eſt ſicut unitas ad α numerum, ſic ε ad ζ: æquè igitur unitas ipſum α numerum, & β ipſum γ metitur, at unitas ipſum α metitur per eas quæ in α ſunt unitates, igitur et β ipſum γ metitur per eas quæ in ipſo α ſunt unitates, & α igitur ipſum β multiplicãs, ipſum effecit γ. Quoniam igitur α ſeipſum quidem multiplicans, ipſum effecit β, ipſum autem β multiplicans ipſum δ fecit, cubus igitur eſt ipſe γ. Et quoniam ipſi γ, δ, ε, ſ ordinatim ſunt proportionales, ipſe autem γ cubus eſt, & ſ igitur (per 22 octaui) cubus eſt. Demonſtratum autem eſt, quòd ſ ſeptimus ab unitate exiſtens, quadratus eſt. Igitur ſ cubus eſt & quadratus. Similiter iam oſtẽdemus quod & quinq; relinquẽtes cubi ſunt omnes & quadrati: quod oportuit demonſtraſſe.

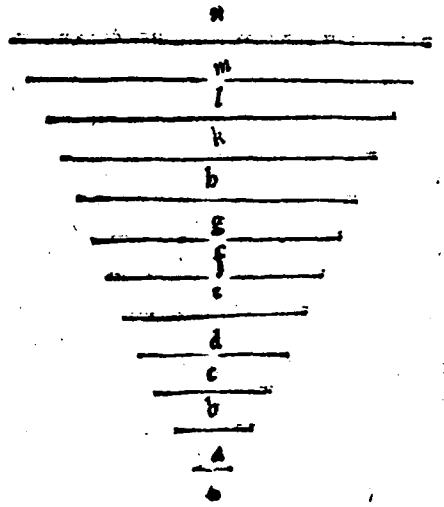

Euclid. ex Camp. Propoſitio 9.

In numeris quotlibet ab unitate continua proportionalitate diſpoſitis, unitatẽ ſequens quadratus fuerit; cæteri quoque omnes erunt quadrati. Si uerò qui unitatem ſequitur fuerit cubus, cæteri quoq; omnes erunt cubi.

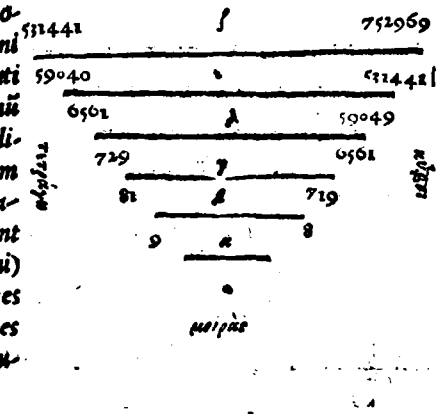
CAMPANVS. Sint qui prius continuè proportionales ab unitate, ſitq; a quadratus, dico omnes eſſe quadratos. Aut ſit idem cubus, tunc quoq; dico omnes eſſe cubos, b enim conſtat eſſe quadratum per præmiſſam, quia ergo a ad b, ſicut b ad c, ex 22 octaui, ſequitur c eſſe quadratum, idem quoque ex eiuſdem 17 uel 20 potes arguere. De ſequentibus autem idem eodemq; modo probabis, quare patet primum. Secundum autem ſic. Cum b fiat ex a in ſe, ſi fuerit a cubus, erit per tertiam ipſe quoque cubus, c uerò conſtat eſſe cubum per præmiſſam, itaque per 23 octaui, d omnesq; ſequentes cubicos eſſe probabis, eſt enim a ad b, ſicut c ad d. Idem quóq; arguere potes ex 19 uel 21 eiuſdem: ſunt enim a, b, c, d, ſed & b, c, d, e, ſinguliq; quatuor continuè ſumpti, continuè proportionales.

Euclid. ex Zamb. Theorema 9. Propoſitio 9.

Si ab unitate quotcunq; numeri conſequẽter proportionales fuerint, qui uerò poſt unitatẽ quadratus fuerit, & reliqui omnes quadrati erũt. Et ſi qui poſt unitatem cubus fuerit, & reliqui omnes cubi erunt.

THEON ex Zamb. Sint ab unitate conſequenter proportionales, quotcunq; numeri α, β, γ, δ, ε, ſ, qui uerò poſt unitatem, α ſit quadratus. Dico quòd & reliqui omnes quadrati erunt. Quod quidẽ tertius ab unitate, β ſit quadratus & unũ relinquẽtes omnes, patet (ex præcedenti.) Dico quòd & reliqui omnes quadrati ſunt. Nam quoniã ipſi α, ε, γ, ordinatim ſunt proportionales, & α eſt quadratus, igitur (per 22 octaui) & γ eſt quadratus. Rurſus quoniã ipſi β, γ, δ, ordine ſunt proportionales, & β eſt quadratus, & δ igitur (p 22 octaui) eſt quadratus. Similiter iã oſtendemus quòd & reliqui omnes quadrati ſunt. Sed iam eſto α cubus. Dco quòd reliqui omnes cubi ſunt. Quod quidem quartus ab unitate, hoc eſt ζ cu-

bus eſt, & binos relinquentes omnes, (ex præcedenti) patet. Dico iam quòd & reliqui omnes cubi ſunt. Quoniam enim eſt ſicut unitas ad α, ſic α ad β, æquè igitur unitas ipſum α numerum metitur, & α ipſum β metitur. Vnitas autem ipſum α metitur per eas quæ in ipſo ſunt unitates: et α igitur ipſum β metitur per eas quæ in ipſo ſunt unitates. Igitur α ſeipſum multiplicans, ipſum β fecit. Eſt autem & α cubus. Si autem cubus numerus ſeipſum multiplicans fecerit aliquem, factus cubus eſt (per tertiam noni) & β igitur cubus eſt. Et quoniam quatuor numeri ordine proportionales ſint ipſi α, β, γ, δ, & α cubus eſt, & δ igitur (per 23 octaui) cubus eſt. Iam id propterea & ε cubus eſt, & ſimiliter reliqui omnes ſunt: quod oportuit demonſtraſſe. *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 10.*

SI numeris quotlibet ab unitate continua proportionalitate diſpoſitis, unitatem ſequens non quadratus fuerit, non erit aliorum quiſquam quadratus, exceptis ab unitate tertio & ijs qui deinceps uno ſemper intermiſſo reperiuntur tetragoni. Si uerò ſecundus ab unitate non fuerit cubus, nullus cæterorum erit cubus, exceptis ab unitate quarto, & deinceps ijs qui duorum ſemper intermiſſione formantur cubicis. 10

CAMPANVS. Hæc ex oppoſito ſubiecti præmiſſæ, infert partem oppoſiti paſſionis. Dico autem partem, quoniam ex 8 conſtat omnes in locis imparibus cõſtitutos eſſe quadratos, omnesq; quorum locus ſuper ternarium uel quemlibet ipſius multiplicem addit unitatem, eſſe cubos. Sint itaq; qui prius ab unitate continuè proportionales, non fit autem a quadratus, ſed nec cubus, dico nullum ex omnibus eſſe quadratum aut cubicum, niſi quos octaua proponit. Si enim quis alius ponatur quadratus, ſequitur per 22 octaui, a eſſe quadratum. Quod ſi cubus, ſequitur per 23 eiuſdem, a eſſe cubum, quorum utrunq; contrarium eſt hypotheſi. Conſtat ergo propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 10.* *Propoſitio 10.*

Si ab unitate quotcunq; numeri ordinatim proportionales fuerint, qui uerò poſt unitatem non fuerit quadratus, neq; alius nullus quadratus erit, exceptis tertio ab unitate & unum relinquentibus omnibus, & ſi qui poſt unitatẽ, cubus non fuerit, neq; alius ullus cubus erit exceptis quarto ab unitate & binos relinquentibus omnibus. 10
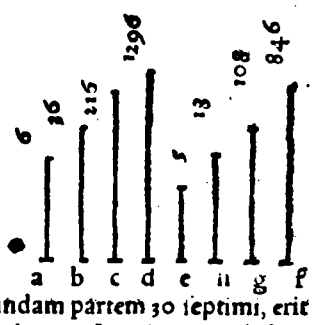

THEON *ex Zãb. Sint ab unitate ordinatim proportionales quilibet numeri α, β, γ, δ, ε, ζ, qui uerò poſt unitatem α non ſit quadratus. Dico quòd neq; alius ullus quadratus erit, exceptis tertio ab unitate & unũ relinquentibus omnibus. Si enim poſsibile, eſto γ quadratus, eſt autem et β quadratus: ipſi igitur β, γ, adinuicem rationẽ habent, quam quadratus numerus ad quadratum numerum. Eſtq; ſicut β ad γ, ſic α ad β, ipſi igitur α, β, adinuicẽ rationem habent, quam quadratus numerus ad quadratum numerum: quare (per 26 octaui) ipſi α, ſimiles plani ſunt, et quadratus eſt β, igitur α eſt quadratus, quod non ſuppoſitum eſt. Igitur γ non eſt quadratus, neq; ullus alius eadem ratione, exceptis ab unitate tertio & unum relinquentibus omnibus. Sed iam α non ſit cubus. Dico quòd neq; alius ullus cubus erit, exceptos ab unitate quarto et binos relinquentibus omnibus. Si enim eſt poſsibile, ſit δ cubus. Eſt autem & γ cubus (per 8 noni) quartus enim ab unitate. Eſtq; ſicut γ ad δ, ſic β ad γ, igitur β ad γ rationem habet, quam cubus numerus ad cubum numerum, quare (per 27 octaui) ipſi β, γ, ſimiles ſolidi ſunt, & cubus eſt γ, igitur β cubus eſt. Eſtq; ſicut unitas ad α, ſic α ad β. At unitas metitur ipſum α, per eas quæ in ipſo ſunt unitates, igitur & α ipſum β metitur per eas quæ in ipſo ſunt unitates. Igitur α ſeipſum multiplicans, ipſum β cubum effecit. Si uerò numerus ſeipſum multiplicans, cubum fecerit, & ipſe cubus erit (per 6 noni.) Cubus igitur eſt & α, quod ſuppoſitum non eſt. Igitur δ cubus non eſt. Similiter iam oſtendemus quòd neq; alius ullus cubus eſt, præter quartum ab unitate & binos relinquẽtes omnes: quod oſtendendum fuerat.* *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 11.*

SI numeris quotlibet ab unitate continua proportionalitate diſpoſitis aliquis numerus primus ultimũ numeret, eũ quoq; qui unitatem ſequitur numerare neceſſe eſt. 11

CAMPANVS.

CAMPANVS. Sint uſq; ad d continuè proportionales ab unitate: ſitq; e numerus primus, de quo ponatur, ipſum numerare d: dico quòd idem numerabit a. Nam ſi non, erit ad ipſum primus per 32 ſeptimi, & quia ex a in ſe fit b, ſequitur ex 25 eiuſdē ut ipſe quoq; ſit primus ad b, ſed & ad c & ad d, ſequitur ipſum eſſe primum per 25 eiuſdem, eo quòd ex a in b fit c, & ex eodē in c, d, non ergo numerat d, cum ſit primus ad ipſum, quare accidit contrarium hypotheſi. Idem aliter. Cum ſi e primus, ſi non numerat a, primus erit ad ipſum per 32 ſeptimi, itaq; per 32, eiuſdē, erunt minimi in ſua proportione: quia autem e ex hypotheſi numerat d, ſit ut ſecundum f, conſtat uerò quod ex a in c, fiat d, ergo per ſecundam partem 30 ſeptimi, erit a ad e, ſicut f ad c, quare per 21 eiuſdem, e numerabit c, & ſit ut ſecundum g, & quia ex a in b fit c, ſequitur quoq; per eaſdem & eodem modo ut e numeret b: eſto ergo quòd ſecundum h, & quoniam rurſus ex a in ſe ſit b, neceſſe eſt iterum per eaſdem ut e numeret a, ſed poſitum erat non numerare, ergo accidit impoſſibile.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 12.

82 IN numeris ab unitate continuè proportionalibus, minor maiorem numerat, ſecundum aliquem in illa proportionalitate diſpoſitum.

CAMPANVS. Sint ab unitate uſq; ad f continuè proportionales, dico nullum ipſorum numerare f, niſi ſecundum aliquem aliorum. Conſtat enim quòd e numerat ipſum f ſecundum a, eſt enim e ad f, ut unitas ad a. Sed & d numerat eundē f ſecundū b, eſt nanq; per æquam proportionalitatē d ad f, ut unitas ad b. De c quoque patet eodem modo, quod ſecundum ſeipſum numeret eum. Econuerſo quoq; a numerat eum ſecundum e, eo quod ſicut unitas ad e, ita ad f, b uerò ſecundum d, eſt enim ut unitas ad d ita b ad f, uerum igitur eſt quod proponitur. Quippe quotus quiſq; qui proponitur ultimum numerare, fuerit ſub ultimo ſecundum totum ſupra unitatem, numerare ipſum: conuincitur per æquam proportionalitatem & diffinitionem.

f.....
e.....
d.....
c.....
b....
a..
Vnitas.

Sequentes duæ ex Zamberto Euclidis propoſitiones, duabus præcedentibus ex Campano ordine præpoſtero reſpondent.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 2. *Propoſitio* 11.

81 Si ab unitate quotcunq; numeri cōtinuè ꝓportionales fuerint, minor maiorē metitur per aliquē præexiſtentē in proportionalibus numeris.

THEON *ex Zamb. Sint ab unitate α, quotcunq; numeri continuè proportionales β, γ, δ, ι. Dico q; ipſorum β, γ, δ, ι, minor β, ipſum ι maiorem metitur per aliquem ipſorum γ, δ.*

Quoniam enim eſt ſicut α unitas ad β, ſic δ ad ι, æquè igitur α unitas ipſum ε numerum metitur, & δ ipſum ι: uicißim igitur (per 15 ſeptimi) æquè α unitas ipſum δ metitur, & β ipſum ι. At α unitas ipſum δ metitur, per eas quæ in ipſo ſunt unitates: & β igitur ipſum ι metitur per eas quæ in ipſo δ ſunt unitates.

ι.....
δ.....
γ....
ε..
α.

Quare minor β ipſum ι maiorem metitur per aliquem numerum præexiſtentem in proportionalibus numeris: quod oſtendere oportuit.

Euclid. ex Zamb. *Problema* 12. *Propoſitio* 12.

82 Si ab unitate quotlibet numeri cōtinuè ꝓportionales fuerint, quot primorū numerorū ultimū metient, tot & eū qui apud unitatē eſt metiēt.

THEON *ex Zamberto. Sint ab unitate quotlibet continuè proportionales numeri α, ε, γ, δ. Dico quòd quot primorum numerorum ipſum δ metiuntur, tot quoque & ipſum α metientur: metiatur enim ipſum δ numerus aliquis primus ι. Dico etiam quòd ι ipſum α metiatur, non enim metiatur ι ipſum α, eſt autem ι primus, omnis autem numerus ad omnem numerorum quem non metitur, primus eſt (per trigeſimum primum ſeptimi) ipſi igitur α, ι, primi ſunt adinuicem. Et quoniam ι ipſum δ metitur, metiatur ipſum per ζ. Igitur ι ipſum ζ multiplicans, ipſum effecit δ. Rurſus quoniā α ipſum δ metitur per eas quæ in ipſo γ ſunt unitates, igitur α ipſum γ multiplicans, ipſum δ effecit. Sed & ι ipſum ζ multiplicans, ipſum δ*

effecit.

effecit. Igitur qui ex α,γ,ei qui ex ι,ζ,est æqualis. Est igitur sicut α ad ι,sic est ζ ad γ. At ipsi α,ι,primi,primi uerò & minimi,minimi autem metiuntur eandem rationem habentes æqualiter(per 22 septimi)antecedens antecedentem & sequens sequentẽ:metitur igitur ι ipsum γ,metiatur ipsum per κ. Igitur ι ipsum κ multiplicans,ipsum effecit ε. Sed ne tollatur & α ipsum β multiplicans, ipsum effecit γ:qui igitur ex α,ζ,ei qui ex ι,κ,est æqualis. Est igitur sicut α ad ι,sic κ ad γ. Ipsi autem α,ι,primi,primi uerò & minimi, minimi autem numeri, (per 22 septimi) metiuntur eandem rationem habentes eis æqualiter,antecedens antecedentem,& sequens sequentem:metitur igitur ι ipsum ζ,metiatur ipsum per δ,igitur ι ipsum δ multiplicans,ipsum ζ effecit. Sed & α seipsum multiplicans,ipsum effecit β,qui igitur ex ι,θ, ei qui ex α est æqualis,est igitur sicut ι ad α,sic α ad θ. At ipsi α,ι,primi, primi autẽ & minimi :minimi uerò (p 21 septimi) metiuntur eandẽ eis

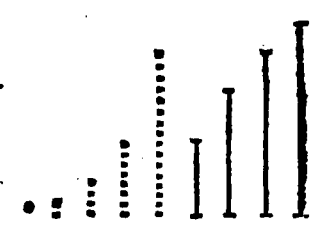
rationẽ habẽtes æqualiter,antecedẽs antecedentẽ & sequens sequentẽ. Igitur ι ipsum α metitur, sed & nõ metitur, quod est impoßibile. Ipsi igitur α,ι,non sunt adinuicẽ primi:cõpoßiti igitur. At cõpoßitos numeros aliquis primus numerus metitur. Ipsi igitur α,ι,ßub alicuius numeri primi dimenßionẽ cadũt, & quoniam ι primus ßupponitur. At primus numerus ßub alterius numeri menßuram non cadit(per diffinitionẽ) quàm ßub ßibijpßius, igitur ι ipßos α,ι, metitur,quare ι ipßum α metitur:metitur autem & Δ. Igitur ι ipßos α,Δ, metitur: ßimiliter iam demonßtrabimus quòd quot numeri primi ipßum Δ metiuntur, tot & ipßum α metientur:quod oßtendere oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propoßitio 13.*

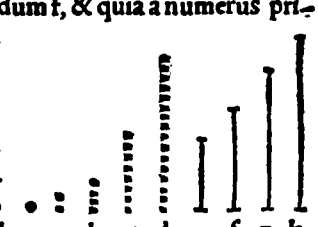

Votlibet numeris ab unitate continuè proportionalibus,ßi qui unitatem ßequitur,fuerit numerus primus, maximum eorum nißi de numeris in illa proportionalitate dißpoßitis, nullus numerabit. 13

CAMPANVS. Sint ut prius uſq; ad d,continuè proportionales ab unitate, ſitq; a numerus primus. Dico quòd nullus numerabit ultimum, nec ſimpliciter aliquem eorum, niſi aliquis eorum, qui antecedit ultimum,uel eum qui ponitur numerari. Sit enim (ſi poſſibile eſt)e diuerſus ab eis, qui numeret d, qui ſi fuerit primus, per 11 numerabit a:non igitur eſt a primus, quod eſt contra hypotheſin. Si autem ipſe fuerit compoßitus,neceſſe eſt per 30 ßeptimi,ut aliquis primus numeret eum,qui non erit niſi a. Nam ſi eſt alius ab a ut f,cum neceſſe ſit ipſum numerare d,arguetur etiam eandem numerare a per 11,ſic quoq; a non erit primus. Eſt igitur a primus, numerans e. Quoniam autem e numerat d,fit ut ßecundum g,eritq; per ßecundam partem 20 ßeptimi,a ad e,ßicut g ad c:fit enim d ex a in c. Quare cum a numeret e,& g numerabit c,ſitq; ut ßecundũ h,ßequiturq; ut a numeret g, ßicut ßequebatur ut numeraret e,alioqui ßi g quidem eſt primus,cum numeret c,ßequitur per 11 ipßum numerare a. Si autẽ cõpoßitus,per eandẽ ßequitur numerũ primũ numerantẽ g,numerare a, quod eſt inconueniens. Itaq; a numerat eum. Sequitur ergo per ßecũdam partem 20 ßeptimi,ut h numeret quoq; b,eo quòd tã ex a in b,quàm ex g in h conſtat produci c,numeret h itaq; ipßum, ßecundum k. Conſtat autem (ut prius d e g) quod a numeret h. Nam ßi non, non erit a primus, itaq; per ßecundam partem 20 ßeptimi,ßequitur ut k numeret a:ßit enim tam ex a in ße quàm ex h, in K b. Manifeßtum eſt autem K non eßſe a,nullus enim numerorum g,h,K,eſt aliquis ex a,b,c,d: ßi enim g eßſet aliquis ex eis, cum ipße numeret d ßecũdum e,eßſet per præmißſam, e quoq; aliquis ex eis,ßed non erat,igitur g. Similiter cum h numeret c ßecundũ g,non erit h aliquis ex a, b,c,nam eßſet per præmißſam & g:oßtenßum eſt autem quòd non,nec igitur h. Eadẽ ratione nec K,cũ enim ipße numeret b ßecundum h,ßi ipße eßſet a,conuinceretur per præmißſam,h quoque eßſe a. At non erat,nec igitur k erit a. Numerat autem ipßum,non eſt itaq; a primus:quod eſt impoßßibile.

ALITER idem. Si e diuerſus ab a,b,c,d, numerat d, ſit ut ßecundum f, & quia a numerus primus numerat d productum ex e in f, ßequitur ex 33 ßeptimi,quod ipße numeret e uel f,numeret ergo e:quia igitur tã ex a in c,quàm eſt e in f ſit d,erit per ßecundam partem 20 ßeptimi, a ad e ßicut f ad c,numerat itaq; f,c,ſit ut ßecundũ g,eritq; per 33 ßeptimi,ut a quoq; numeret f uel g,ſitq; ut f. Sequiturq; per ßecundam partem 20 eiuſdem,ut g numeret b,ßicq; ut ßecundum h. Vt prius igitur,a numerabit g uel h,& ßit ut numeret g, h ergo per ßecundam partem 20 numerabit a. Si itaq; h non eſt æqualis a,non erit a primus. Quod eſt contra

est contra hypothesin. Si autem æqualis, erit unusquisq; numerorum g, f, e, aliquis ex a, b, c, d, per præmissam quoties oportet assumptam. Non est igitur e diuersus ab eis, quod est etiam cõtra hypothesin. Itaq; constat uerum esse quod proponitur.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 13.* *Propositio 13.*

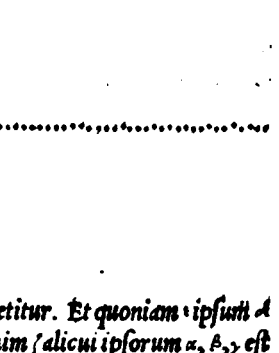
13 Si ab unitate quotlibet numeri ordinatim proportionales fuerint, qui uerò post unitatẽ primus fuerit, maximum nullus alius metietur, præter præexistentes in proportionalibus numeris.

THEON ex Zamb. *Sint ab unitate quotlibet numeri continuè proportionales α, β, γ, δ, qui uerò post unitatem sit primus, hoc est α. Dico quòd maximum eorum δ nullus alius metietur, præter ipsos α, β, γ. Si enim possibile, metiatur ipsum ι, & ι nulli ipsorum α, β, γ, δ, sit idem manifestum quòd ι primus non est. Si enim ι primus est, & ipsum δ metitur, & ipsum α metietur primum existentem, eidem non idem existẽs, quod est impossibile. Igitur ι primus non est: cõpositus igitur. Omnis autem compositus numerus, sub alicuius primi mẽsurã cadit. Dico quòd eum nullus alius metietur, præter α. Si enim aliquis alius primus ipsum ι metitur, & ι ipsum δ metitur, & ipse igitur ipsum δ metietur quare & ipsum α metietur primum existentem, cùm ei non sit idem, quod est impossibile. Igitur α ipsum ι metitur. Et quoniam ι ipsum δ metitur, metiatur ipsum per ζ. Dico quòd ζ nulli ipsorum α, β, γ, est idem. Si enim ζ alicui ipsorum α, β, γ est idem, & metitur ipsum δ per ι, unus igitur ipsorum α, β, γ, metitur ipsum δ per ι, sed unus ipsorum α, β, γ, ipsum δ metitur per aliquem ipsorum α, β, γ, igitur ι uni ipsorũ α, β, γ, est idem, quod non supponitur. Igitur ζ uni ipsorum α, β, γ, non est idem. Similiter iam ostendemus quòd α ipsum ζ metitur, ostendentes rursus quòd ζ non est primus. Si enim est primus, & metitur ipsum δ, & ipsum α metitur primum existentẽ non existens ei idẽ, quod est impossibile. Igitur ζ nõ est primus. Cõpositus igitur, & perinde eũ aliquis primus numerus metietur. Dico q, eum nullus alius primus metietur præter α. Si enim aliquis alius primus ipsum ζ metitur, at ζ ipsum δ metitur, & ille igitur ipsum δ metietur, quare & ipsum α metietur primũ existentem, cum ei non sit idem, quod est impossibile. Igitur α ipsum ζ metitur. Et quoniam ι ipsum δ metitur per ζ, ipse igitur ι ipsum ζ multiplicans, ipsum effecit δ. Sed & α ipsum γ multiplicans, ipsum δ fecit: qui igitur ex α, γ, ei qui ex ι, ζ, est æqualis: proportionaliter igitur est sicut α ad ι, sic ζ ad γ. At α ipsum ι metitur, & ζ igitur ipsum γ metitur, metiatur ipsum per κ, similiter ostẽdemus quòd ipse κ: nulli ipsorũ α, β, est idẽ & quod eũ metitur ipse α. Et quoniã ζ ipsum γ metitur per κ: igitur κ ipsum ζ multiplicans ipsum fecit γ, sed & α ipsum β multiplicans, ipsum fecit γ: qui igitur ex α, β, ei qui ex ζ, κ, est æqualis: proportionaliter igitur est sicut α ad ζ, sic κ ad β: metitur autem α ipsum ζ, metitur igitur & κ ipsum ε, metiatur ipsum per θ. Similiter iam ostendemus quòd ipsi α non est θ idem: & quoniam κ ipsum β metitur per eas quæ in δ sunt unitates, igitur κ ipsum δ multiplicans ipsum effecit β. Sed & α seipsum multiplicans, ipsum ε fecit. Qui ex δ, κ, igitur, ei qui ex α quadrato est æqualis. Est igitur sicut δ ad α, sic α ad κ, metitur autem α ipsum α, metitur igitur & θ ipsum α primum existentem, non existens ei idem, quod absurdum est. Igitur ipsum δ maximum alter numerus non metietur præter ipsos α, b, γ: quod oportuit demonstrare.*

Euclid. ex Camp. *Propositio 14.*

14 Si proposito fuerit numerus, minimus quem numerãt primi assignati, non numerabit eum aliquis numerus primus, præter illos assignatos.

CAMPANVS. Sit a minimus numerus numeratus à numeris primis qui sunt b, c, d. Dico quòd alius primus præter eos non numerabit a. Sin autem, sit e primus numerans eum secundum f: quia ergo quilibet numerorum b, c, d, numerat a productum ex e in f, est autem quilibet eorum primus, sequitur ex 33 septimi, ut quilibet eorum numeret e uel f, sed e nullus numerat cum sit primus: quilibet ergo eorum numerat f, cum itaq; sit f minor a, utpote qui numerat eum secundum e, non erit a minimus numeratus ab illis, quod est inconueniens.

Euclid.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 14.* *Propoſitio 14.*

Si minimum numerum primi numeri menſi fuerint, nullus alius primus numerus ipſum metietur, præter eos qui in principio metiuntur. 14

THEON ex Zamb. *Minimus enim quem ipſi α, β, γ, δ, primi metiuntur, ſit α. Dico quòd ipſum α nullus alius primus numerus metietur, præter ζ, γ, δ, ſi enim poſſibile, metiatur eum primus numerus ε, & nulli ipſorum α, β, γ, δ, eſto idem. Et quoniam ε ipſum α metitur, ipſum metitur per ſ: ipſe igitur ε ipſum ſ multiplicans, ipſum effecit α. Et ipſum α, primi numeri α, β, γ, δ, metiuntur: ſi autem bini numeri ſeſe inuicem multiplicantes fecerint aliquem, factum uerò ex eis metiatur aliquis primus numerus, & unum eorum qui in principio metietur (per 32 ſeptimi) ipſi igitur ζ, γ, δ, unum ipſorum ε, ſ, metientur. Ipſum autem ε non metietur, nam ε primus eſt, & nulli ipſorum α, β, γ, δ, eſt idem: ipſum igitur ſ metiuntur minorem exiſtentē ipſo α, quod eſt impoſſibile. Nam α ſupponitur minimus, quem ipſi α, β, γ, δ, metiũtur. Ipſum igitur α, numerus primus non metietur, præter ζ, γ, δ: quod oportuit demonſtrare.*

α .....
ζ ..
γ ...
δ ....
ε
ſ

Hæc decimaquinta ſequens ex Campano propoſitio, nullam in Zamberto reſpondentem habet.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 15.*

SI quotlibet numeri continuè proportionales ſecundũ ſuam proportionem fuerint minimi, quicunq; aliquem illorum numerat, alteri terminorũ illius proportionis erit commẽſurabilis. 15

CAMPANVS. Sint a, b, c, d, continuè proportionales & minimi ſecundum proportionem f ad g qui ſint in ſua proportione minimi, & ponatur h numerare c. Dico quòd h eſt commenſurabilis f uel g, ſumantur enim in eadem proportione quatuor minimi, qui ſunt k, l, m, n, conſtat autem ex 2 octaui, quod ex f in m fit c, alioqui contingeret eſſe minus minimo, quod eſſe nõ poteſt. Itaq; per correlarium 33 ſeptimi, erit h commenſurabilis f uel m, quod ſi f, conſtat propoſitum: ſi autem m, ſumantur in eadem proportione tres minimi qui ſint p, q, r, eritq; ex 2 octaui, ut m fiat ex f in r, ne minus minimo aliquid eſſe cogamur concedere: quare per prædictum correlarium h eſt commenſurabilis f uel r, ſed non erat f, ſic enim conſtabat propoſitum: commenſurabilis igitur eſt, qui cùm ex 2 octaui, fiat ex g in ſe, ſequitur ex dicto correlario, ut h ſit commenſurabilis g, quod eſt propoſitum.

a .....
b .....
c .....
d .....
e .....
K .....
l .....
m .....
n .....
p ....
q .....
r .....
f .. g ... h .....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 16.*

SI fuerint numeri quodlibet continuè proportionales in ſua proportione minimi, quilibet eorum ad compoſitum ex reliquis primus eſſe, neceſſariò comprobatur. 16

CAMPANVS. Sint a, b, c, d, continuè proportionales & minimi: dico compoſitum ex a, b, c, primum eſſe ad d. Si enim non, aliquis numerus, qui ſit e, compoſitum ex a, b, c, numerabit & d: per præmiſſam igitur erit e, communicans alteri terminorum illius proportionis qui ſunt f & g, erit itaq; numerus aliquis numerans e, & alterum duorum f g, qui ſit h: quia ergo h numerat e,

numerabit

numerabit d,& compoſitum ex a,b,c,& quia numerat fuel g,quorum uterq; numerat utrunque mediorum, & ſimpliciter omnes ſi plures duobus ſint,ex 2 octaui, ſequitur ut ipſe numeret b & c,ergo & a,quia numerat totũ a, b,c,non ſunt igitur a & d contra ſe primi, quod eſt inconueniens per 3 octaui. Similiter quoque conſtabit,compoſitũ ex a, b, d, primũ eſſe ad c. Si enim ut prius c numerat ambos, ſequitur per præmiſſam, ut aliquis numerus, qui etiã ſit h,numeret e & alterũ duorum f,g,itaq; h numerat c,& totum a,b, d,ſed & b,cum utraq; radicum numeret omnes medios:igitur & compoſitũ ex a & d.Et quia neceſſariò numerat alterum duorum a,d,cum numeret alterum duorũ f,g,numerabit et reliquum. Non ſunt igitur a & d contra ſe primi,& ita idem ut prius.

a.....
b.....
c.....e.....
d.....
a..... b..... c.....
a..... b..... d.....
e ——————
f..
g...
h ——

CAMPANI *annotationes*. Demonſtrant autem idem aliter de tribus continuè proportionalibus & minimis ſine adminiculo præmiſſæ, probant enim ex quibuſq; duobus compoſitum primum eſſe ad reliquum.Sint itaq; tres continuè proportionales & minimi a, b, c, quorum termini d & e:dico tunc compoſitum ex a & b,primum eſſe ad c, & compoſitum ex b & c,ad a,itemq; ex a & c,ad b.Manifeſtum enim eſt ex ſecundo octaui,quod ex d in ſe,fit a,& in e,fit b,& ex e in ſe,c,& ex 22 ſeptimi,quod d & e ſunt contra ſe primi. Itaq; ex prima parte 29 eiuſdem,erit totus d e primus ad utrunq; eorum:quia igitur uterq; numerorum d & d e primus eſt ad e,erit per 25 eiuſdẽ qui ex d in d e producitur(& ipſe eſt compoſitus ex a & b)primus ad e:ſequitur ergo per 26 eiuſdem ut etiam compoſitus ex a & b ſit primus ad c, fit enim c ex e in ſe,ſimili quoq; demonſtratione probabis compoſitum ex b & c primum eſſe ad a.

a....
b.....
c.....
a....b.....
c.....
b..... c .....
a....
d..
e...
d..e...

At uerò compoſitum ex a & c,primum eſſe ad b,ſic habeto. Cum ſit enim uterq; duorum d & e primus ad totum d e,erit per 25 ſeptimi,qui ex d in e producitur(& ipſe eſt b)primus ad d e,itaq; per 26 eiuſdem qui ex d e in ſe prouenit(& ipſe eſt qui componitur ex a & c & duplo b)primus erit ad b: ſequitur ergo compoſitum ex a & c primum eſſe ad b,neceſſe enim eſt ut ex duobus compoſitus,cum primus fuerit ad unum eorũ ex quibus componitur,ſit primus ad reliquum:demonſtratum autem eſt hoc ſupra 29 ſeptimi. Oportet autem ſtabilire ad robur iſtius demonſtrationis compoſitum ex a & b produci ex d in compoſitũ ex d & e,ſuppoſito quod ex d in ſe fit a & ex eodem in e,b,itemq; quod ex d e in ſe producatur compoſitum ex a & c & duplo b,ſuppoſito eo quod prius,& quod ex e in ſe ſit c. Huius itaque gratia proponimus hæc demonſtranda.

a..
c.....
d.....
e.....f.....g.....
a..
b...
c....
d.....
e.....f.....g.....

Quod ſit ex ductu unius numeri in quotlibet,tantum eſt quantum quod ex ductu eiuſdem in compoſitum ex illis.

Idem proponit prima ſecundi de lineis.Sit enim ut ex a in b & in c & in d,proueniant e & f & g. Dico quòd ex a in compoſitum ex b & c & d, prouenit compoſitum ex e & f & g. Sequitur enim ex conuerſione diffinitionis eius quod multiplicatur, ut tota pars ſit b e tota c f,ſed & d tota g,quota eſt unitas a, per 5 itaq; ſeptimi, tota quoq; pars erit cõpoſitus ex b & c & d,compoſiti ex e & f & g, quota eſt unitas a, ergo per diffinitionem ex a in compoſitum ex b & c & d, ſit compoſitus ex e & f & g,quod eſt propoſitum.

Quod ſit ex ductu quotlibet numerorũ in unum,æquum eſt ei quod

fit ex compoſito eorum in eundem.

Hoc eſt conuerſum eius quod modo demonſtratum eſt. Vt ſi ex b & c & d in a, fiant e & f & g, fiet quoq; compoſitus ex his ex illorum compoſito in eundem, quod ex 17 ſeptimi, & præmonſtrato facilè concluditur.

b... c.... d.....
a..
e..... f..... g.....
b... c.... d.....
a..
e..... f..... g.....

Quod fit ex ductu quotlibet numerorum in quotlibet alios, æquum eſt ei quod fit ex compoſito horum in compoſitum illorum. 3

Vt ſi a, b, c, multiplicent d, e, f, quilibet quemlibet, iunganturq; producta, dico aggregatum ex productis eſſe æquale producto ex compoſito ex a & b & c, in compoſitum ex d & e & f. Eſt enim per præmiſſam quod fit ex compoſito ex a, b, c, in d, quantum quod ex ſingulis in illum d, ſic & in e & in f: ex compoſito autem horum a, b, c, in quemlibet illorum d, e, f, per ante præmiſſam fit quantum ex compoſito in compoſitum, itaq; conſtat propoſitum.

a.. b... c....
d .... e..... f.....
a.. b... c....
d .... e..... f.....

Numero in quotlibet partes diuiſo, tantum eſt quod fit ex toto eo in ſe, quantum quod ex eo in omnes ſuas partes. 4

Idem proponit ſecunda ſecundi de lineis. Vt ſi a diuidatur in b, & c & d, dico quod tantum fit ex a in ſe, quantum in omnes illos b, c, d: poſito enim e æquali a, conſtat ex prima harum incidentium tantum fieri ex e in a, quantum in omnes partes a, ſed per conceptionem ex e in a fit quantum ex a in ſe, & ex e in partes a, quantum ex a in eaſdem. Manifeſtum ergo eſt, uerum eſſe quod dicitur.

b.. c... d....
e.....

Numero in duo diuiſo, quod fit ex toto in alterum diuidentũ tantũ eſt, quantum quod ex eodem in ſe & in alterum. 5

Idem proponit tertia ſecundi de lineis. Sit enim a diuiſus in b & c, dico tantum fieri ex a in c, quantum ex c in ſe & in b. Nam quod ex a in c eſt, quantum quod ex c in a, per 17 ſeptimi. Sũmpto itaq; d æquali c, erit a in c, quantum d in a. At per primam harum, d in a, eſt quãtum in b & c. Quia ergo d in a & in b & in c, eſt quantum c in a & in b & in ſe propter æqualitatem c & d, conſtat propoſitum.

a
b..... c...
d ..

Numero in duo diuiſo, quod ex ductu totius in ſe eſt, quantum quod ex ductu utriuſq; diuidentium in ſe & alterius eorum bis in alterum. 6

Idem proponit quarta ſecundi de lineis. Vt ſi a diuidatur in b & c, dico tantum fieri ex a in ſe, quantum ex b in ſe & c in ſe, & ex b bis in e. Eſt enim per 4 harum, quod ex a in ſe, quantum quod ex eo in b & in c: ex eo autem in b, per præmiſſam eſt quantũ ex b in ſe & in c, at ex a in c, per eandem eſt quantum ex c in ſe & in b. Et quia ex c in b tantum eſt quantum ex b in c per 17 ſeptimi, liquet uerum eſſe quod proponitur.

a
b ..... c ...

Numero per duo æqualia duoq; inæqualia diuiſo, quod fit ex maiori inæqualium in minorem cum quadrato inter medij æquum eſt quadrato medietatis totius. 7

Idem proponit de lineis 5 ſecundi. Vt ſi a b diuidatur in duos numeros æquales, qui ſint a c & c b, itemq; in duos inæquales, quorum ſit maior a d, & minor d b, dico quòd illud quod fit ex toto a d in d b cum quadrato c d, æquale eſt quadrato c b. Per præmiſſam enim, quadratum c b eſt æquale quadrato c d, & quadrato d b & ei quod fit ex b d in c d bis. Sed ex b d in ſe & in c d tantum fit, quantum in c b per primam harum, & ideo quantum in a c. Itaq; ex b d in ſe & in c d bis, quantum ex ipſo b d in a d: per eandem igitur, quadratum c b ſuperat id quod fit ex b d in a d in quadrato c d, conſtat ergo propoſitum.

a..... c... d.. b

Cum

8 Cùm fuerit numerus in duo æqualia diuiſus, eiq; alius numerus adiunctus, quod fit ex ductu totius compoſiti in adiunctum cũ quadrato medietatis, æquum eſt quadrato compoſiti ex dimidio & adiuncto.

Idem proponit 6 ſecundi de lineis. Sit enim a b diuiſus in duos æquales numeros, qui ſint a c & c b, addaturq; ei numerus b d: dico illud quod fit ex toto a d in d b, cum quadrato b c, eſſe æquale quadrato c d. Eſt enim ex 6 harum, quadratum c d æquale quadrato d b & quadrato b c, & ei quod fit ex d b in b c bis. Sed per primam harum, ex b d in ſe & in b c bis, eſt quantum ex b d in d a, ſunt enim a c & c b, æquales. Itaq; quadratum c d, ſuperat id quod fit ex b d in d a, in quadrato c b: quod eſt propoſitum.

a .... c .... b .....d

9 Cùm numerus in duo diuiditur, quod fit ex toto in ſe, cum eo quod ex altero diuidentium in ſe, eſt æquum ei quod ex toto in eundem bis cum eo quod ex altero in ſe.

Idem proponit 7 ſecundi de lineis. Sit enim numerus a diuiſus in b & d: dico quadratum a cum quadrato d, tantum eſſe, quãtum quod fit ex a in d bis cum quadrato b. Conſtat quidem ex 6 harum quòd quadratum a tantum eſt, quantum quadratum b & quadratum b & quod fit ex d in b bis. Itaq; quadratum a cum quadrato d, tantum eſt quantum quod ex d bis in ſe & bis in b cum quadrato b. Sed ex d bis in ſe & bis in b fit, quantũ ex d bis in a, per primam harum: ergo quod fit ex d bis in a cum quadrato b, eſt quantum quadratum a cum quadrato d, quare patet propoſitum.

a
b ..... d ....

10 Cùm fuerit numerus in duo diuiſus, eiq; additus æqualis uni diuidentium, quadratum totius compoſiti æquũ eſt quadruplo eius quod fit ex priori in additum cum quadrato alterius.

Idem proponit 8 ſecundi de lineis. Sit numerus a b diuiſus in a c & c b, cui addatur b d, qui ponatur æqualis c b. Dico quadratum a d tantum eſſe, quantum eſt id quod fit ex a b in b d quater cum quadrato a c. Eſt nanque ex 6 harum, quadratum a d, æquum quadrato a b & quadrato b d, & ei quod fit ex a b in b d bis. Et quia quadratum b d eſt æquale quadrato c b, erit quadratum a d æquale quadrato a b & quadrato c b, & ei quod fit ex a b, in b d bis. Per præmiſſam autem, eſt quadratum a b cum quadrato c b, quantum quadratum a c cum eo quod fit ex a b in b c bis. Itaq; quadratum a d tantum eſt, quantum quod ex a b in b d bis, & ex a b in b c bis, cum quadrato a c. Et quia ex a b in b a tantum fit quantum in b d, conſtat uerum eſſe: quod propoſitum eſt.

a ... c ..... b .....d

11 Cùm fuerit numerus in duo æqualia duoq; inæqualia diuiſus, quadrata amborũ inæqualiũ pariter accepta duplũ ſunt quadrato medietatis & quadrato eius quo maior portio excedit minorẽ pariter acceptis.

Idem proponit 9 ſecundi de lineis. Sit enim a b diuiſus per duos æquales qui ſint a c & c b, & per duos inæquales qui ſint a d & d b. Dico quòd quadrata duorum numerorum a d & d b pariter accepta, ſunt duplum duobus quadratis duorum numerorum a c & c d pariter acceptis. Eſt enim per 6 harum, quadratum a d, quantum quadratum a & c quadratum c d & duplum eius quod fit ex a c in c d. Quia autem a c eſt æqualis c b, erit quadratum a d quantum quadratum b c & quadratum c d & duplum eius quod fit ex b c in c d. Itaq; quadratum a d cum quadrato b d, ſunt quantum quadratum b c & quadratum c d & duplum eius quod fit ex b c in c d, & quadratum b d. Duplum autem eius quod fit ex b c in c d cum quadrato b d, eſt æquale quadrato b c & quadrato c d per 9 harum. Ergo quadrata duorum numerorum a d & d b, ſunt quantum quadrata duorum numerorum b c & c d duplicata. Et quia b c & c a ſunt æquales, patet propoſitum.

a ..... c ... d ... b

Cùm fuerit numerus in duo æqua diuiſus, aliuſq; adiunctus, quadratum totius compoſiti cum quadrato adiuncti, duplum ſunt ad quadratum medietatis ipſius cum quadrato cõpoſiti ex medietate et adiuncto. 14

Idem proponit 10 ſecundi de lineis. Sit enim numerus a b diuiſus in duos æquales a c & c b, ſitq; ſibi adiunctus numerus b d: dico quadratum a d cum quadrato b d, duplum eſſe ad quadratum a c cum quadrato c d. Cum ſit enim numerus c d in duo diuiſus, ſibiq; ſi a c additus æqualis uni diuidẽtium, erit per 10 harum, quadratum a d quantum quod fit ex c d in c a quater, cum quadrato b d. Quia uerò a c eſt æqualis c b, erit quadratũ a d quantum quod fit ex d c in c b quater, cum quadrato b d. Itaq; quadratum a d cum quadrato b d, erit quantum quod fit ex d c in c b quater, cum duplo quadrati b d. Hoc autem per 19 harum, duplum eſt ad quadratum c d cum quadrato c b. Cum igitur ſit quadratum c b æquale quadrato a c, conſtat propoſitum.

a .... c .... b ...

Numerũ aliquem ita diuidere, ut quod ſub toto & una eius portione continetur, æquum ſit quadrato alterius, eſt impoſſibile. 18

Quod 11 ſecundi proponit faciendum in lineis, demonſtrat hoc impoſſibile eſſe in numeris. Sit enim quilibet numerus, a b. Dico impoſſibile eſſe ipſum ſic diuidi, ut proponitur: ſic enim diuideretur ſecundum proportionem habentem medium & duo extrema, ut patet ex diffinitione & 20 ſeptimi. Si autem poteſt, diuidatur in c, ſitq; a b ad b c, ſicut b c ad c a: erit itaq; a c minor c b, detrahatur igitur ab eo æqualis ſibi qui ſit c d, quia igitur eſt proportio totius a b ad totum b c, ſicut b c detracti ab a b ad c d detractũ ab b c, erit eadẽ a c reſidui a b ad b d reſiduũ b c, quare b c ad c d, ſicut c d ad d b, erit igitur c d, maior d b. Detracto itaq; d e de c d, ut ſit d e æqualis d b, erit etiam proportio b c ad c d, ſicut c d ad d e, quare ſic d b reſidui c b, ad c e reſiduum c d: poteſt igitur c e detrahi ab e d, non erit itaque finis iſtius detractionis, quod eſt impoſſibile. Nunc ad propoſitum reuertamur.

a ..... c .... e .. d .. b

Euclid. ex Zamb. *Theorema 15.* *Propoſitio 15.*

Si tres numeri continuè proportionales fuerint minimi, eandem eis habẽtium rationem, bini quilibet compoſiti ad reliquum primi erunt. 15

THEON ex Zamb. *Sint tres numeri continuè proportionales, minimi eandem eis habentium rationem* α, β, γ. *Dico quòd ipſorum* α, β, γ, *bini quilibet cõpoſiti, ad reliquum primi ſunt: ſcilicet* α β *ad* γ, *& β γ ad* α, *& α γ ad* β. *Aſſumantur (per 35 ſeptimi) bini minimi numeri eandem ipſis* α, β, γ, *habentium rationem, ſintq;* δ ‚ ζ. *Manifeſtum iam eſt quòd* δ ‚ ζ *ipſum multiplicans, ipſum effecit* α, *& ipſum* ‚ ζ *multiplicãs, ipſum* β *fecit, & inſuper* ‚ ζ *ipſum multiplicans, ipſum effecit* γ. *Et quoniã ipſi* δ ‚ ζ, *minimi ſunt primi adinuicem ſunt (per 24 ſeptimi.) Si autem bini numeri, primi adinuicẽ fuerint, et uterq; ſimul ad alterum primus eſt (per 30 ſeptimi.) Igitur* δ ζ *ad utrunq; ipſorũ* δ ‚ ζ, *primus eſt. Sed et* δ ‚ *ad* ζ *primus eſt. Ipſi igitur* δ ζ, δ ‚ *ad ipſum* ‚ ζ *primi ſunt, & qui ex* δ ζ, δ ‚, *igitur, ad* ‚ ζ *(per 26 ſeptimi) primus eſt. Si uerò bini numeri primi fuerint adinuicẽ, qui ex uno eorum gignitur ad reliquum primus eſt (per 27 ſeptimi) quare qui ex* δ ζ, δ ‚ *ad eum qui eſt ex* ‚ ζ *primus eſt. Sed qui ex* ζ δ, δ ‚ *eſt qui ex* δ ‚ *unà cum eo qui ex* δ ‚, ζ, *(per 3 tertiam ſecundi.) Qui igitur ex* δ ‚ *unà cum eo qui ex* δ ‚, ζ, *ad eum qui ex* ‚ ζ *primus eſt. Eſt autẽ qui ex* δ ‚, *ipſe* α, *qui uerò ex* δ ‚, ζ, *ipſe* β, *qui autẽ ex* ‚ ζ, *eſt* γ. *Ipſi* α β, *igitur cõpoſiti, ad* γ *primi ſunt. Similiter oſtendemus quòd ipſi* β γ, *ad* α *primi. Dico iam quòd ipſi* α, γ, *ad* β *primi ſunt: nam quoniam* δ ζ *ad utrunque ipſorum* δ ‚, ζ, *primus eſt, & qui ergo ex* δ ζ, *ad eum qui ſub* δ ‚, ζ, *primus eſt. Sed ei qui ex* δ ζ, *æquales ſunt qui ex* δ ‚, ζ, *unà cum eo qui bis eſt ſub* δ ‚, ζ, *Si enim quæ ex* δ ‚ *unà cum eo quæ ex* ‚ ζ, *& qui ſub* δ ‚, ζ, *non eſſent primi, cum communis dimenſio metiatur compoſitũ, non erunt qui ex* δ ‚, ζ, *unà cũ eo qui ſub* δ ‚, ζ, *& qui ſub* δ ‚, ζ, *primi. At iterũ cum cõmunis dimenſio metiatur & compoſitũ, non erũt qui ex* δ ‚, ζ, *unà cum eo qui ſub* δ ‚, ζ *bis, & qui ſub* δ ‚, ζ, *adinuicem primi, cuius contrariũ eſt oſtẽſum.*

α ..... β .....
γ .....
β ..... γ .....
α .....
γ ..... α .....
β .....
δ ... ‚ .... ζ

Et qui

Et qui ex δ, ſ, igitur unà cum ijs qui bis ſub δ, ſ, ad eum qui ſub δ, ſ, primi ſunt. Diuidendo quoq; qui ex δ, ſ, unà cum eo qui ſub δ, ſ, primi ſunt ad eum qui ſub δ, ſ. Inſuper diuidendo, qui ex δ, λ, ad eum qui ſub δ, ſ, primi ſunt. Eſt autẽ qui ex δ, ipſe α, qui ex ſ, ipſe γ, qui uerò ſub δ, ſ, ipſe β. Ipſi ergo α, γ, compoſiti, ad ζ primi ſunt: quod oſtendere oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 17.*

17 SI fuerint duo numeri contra ſe primi, quantus eſt primus eorum ad ſecundum, tantum eſſe ſecundum ad tertium quemquam impoſſibile eſt.

CAMPANVS. Sint a & b contra ſe primi, dico impoſſibile eſſe, aliquem eis in continua proportionalitate adiungi. Si enim poteſt, ſit c, quia igitur a ad b, ſicut b ad c, ſunt autem a, & b in ſua proportione minimi per 23 ſeptimi, ſequitur per 21 eiuſdem, ut a numeret b, qui cùm etiam numeret ſe, non erunt a & b contra ſe primi: quod eſt contrarium poſitioni.

c ——————
b .....
a ...

Euclid. ex Zamb. *Theorema 26.* *Propoſitio 16.*

16 Si bini numeri primi adinuicem fuerint, non erit ſicut primus ad ſecundum, ſic ſecundus ad aliquem alium.

THEON *ex Zamb. Bini enim numeri α, β, primi ſint adinuicem.* *Dico quòd non eſt ſicut α ad β, ſic β ad aliquem alium. Si enim poßibile, ſit ſicut α ad β, ſic β ad γ. Ipſi autem α, β, primi ſunt: primi autem & minimi (per 23 ſeptimi) minimi uerò, metiũtur eandem rationem habentes, æqualiter (per 21 ſeptimi) antecedens antecedentem & ſequens ſequentem: metitur igitur α ipſum ζ, antecedens antecedentem, metitur autem & ſeipſum: igitur α ipſos α, ζ, metitur primos adinuicem exiſtentes, quod eſt abſurdum, non eſt igitur ſicut α ad β, ſic β ad γ: quod oſtendere oportebat.*

γ ——————
β .....
α .....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 18.*

18 SI quotlibet numerorũ continuè proportionaliũ duo extremi fuerint contra ſe primi, quantus eſt primus ad ſecundũ, tantum eſſe ultimum ad aliquem alium, eſt impoſſibile.

CAMPANVS. Sint a, b, c, cõtinuè proportionales, ſintq; a & c cõtra ſe primi: dico quòd in eadẽ proportione nõ poteſt eis adiũgi alius: ſi enim poteſt, ſit d. Quia igitur eſt a ad b ſicut c ad d, erit permutatim a ad c, ſicut b ad d: ſunt autem a & c, in ſua proportione minimi, per 23 ſeptimi, itaq; per 21 eiuſdem a numerat b, quare etiam numerat c, numerorum enim cõtinuè proportionalium, ſi primus numerat ſecundum, ipſe numerat omnes, & ſimpliciter quilibet præcedens quemlibet ſequentem, at quia etiam numerat ſe, non erunt a & c contra ſe primi: quod eſt inconueniens.

d ——————
c .....
b .....
a ....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 27.* *Propoſitio 17.*

17 Si fuerint quotcunq; numeri continuè proportionales, ipſorum autem extremi primi adinuicem fuerint, non erit ſicut primus ad ſecundum, ſic ultimus ad aliquem alium.

THEON *ex Zamb. Sint quotcunq; numeri cõtinuè proportionales, α, β, γ, δ, ipſorum autem extremi α β ſint primi adinuicẽ. Dico quòd non eſt ſicut α ad β, ſic δ ad aliquem alium. Si enim poßibile, eſto ſicut α ad ζ, ſic δ ad ε: uicißim igitur (per 13 ſeptimi) eſt ſicut α ad δ, ſic β ad ε. Ipſi autem α, δ, primi ſunt, primi autem & minimi: minimi uerò numeri, metiuntur eandem rationem habentes æqualiter (per 21 ſeptimi) antecedens antecedentem, & ſequens ſequentem: metitur igitur α ipſum ζ, eſtq; ſicut α ad β, ſic β ad γ, & β igitur ipſum γ metitur, quare & α ipſum γ metitur: & quoniam eſt ſicut ζ ad γ, ſic γ ad δ, metitur autem β ipſum γ, metitur igitur & γ ipſum δ. Sed α ipſum γ metitur, quare & α ipſum δ metitur, metitur autem & ſeipſum. Igitur α, ipſos α, δ, metitur primos inuicem exiſtentes, quod eſt impoßibile. Non eſt igitur ſicut α ad β, ſic δ ad aliquem alium: quod oſtendere oportuit.*

ε .....
δ .....
γ .....
β .....
α .....

Euclid. ex Camp. *Propositio 19.*

PRopositis duobus numeris, an sit eis tertius continuè proportionalis, perscrutari. 19

CAMPANVS. Sint a & b duo numeri propositi, uolo inquirere, an eis possit tertius sub continua proportionalitate adiũgi. Igitur si ipsi sunt contra se primi, impossibile est per 17, si uerò compositi, ducatur b in se, & proueniat c, quem si a numerat, erit: si uerò non numerat, non erit. Numeret enim eũ secundũ d, qui erit quem quærimus per 2 partem 20 septimi. Sit ergo ut non numeret eum, est tamen ut a ad b, sic b ad d, itaq; quia ex b in se fit c, sequitur per primam partem 20 septimi, ut ex a in d fit idem: igitur a numerat c secundum d, sed erat positum quòd non, quare sequitur impossibile.

c.....
d ——
b....
a.....
c.....
d..
b....
a.....
. ——
b....
a...

Euclid. ex Zamb. *Theorema 18.* *Propositio 18.*

Binis numeris datis, considerare si possibile est eis tertium proportionalem inuenire. 18

THEON ex Zamb. *Sint bini dati numeri α, β, γ, sitq; *opportunum scrutari, si est posibile eis tertium inuenire proportionalẽ. Iam ipsi α, β, aut sunt primi adinuicẽ, aut non. Si quidẽ igitur primi sunt adinuicẽ, patet (per 16 noni) quod impossibile est eis inuenire proportionalem tertium. Sed iam non sint ipsi α, β, primi adinuicem, & β seipsum multiplicans ipsum efficiat γ. Iã α aut ipsum γ metitur aut non metitur. Metiatur prius per Δ. Ipse igitur α ipsum Δ multiplicãs, ipsum effecit γ. Sed & β seipsum multiplicans, ipsum γ effecit, qui ex α, Δ, igitur ei qui ex β est æqualis. Est igitur sicut α ad β, sic β ad Δ (per secundam partem 19 septimi.) Ipsis igitur α, β, tertius inuentus est Δ. Sed iam non metiatur α ipsum γ. Dico quòd ipsis α, β, impossibile est tertium inuenire proportionalẽ numerũ. Si enim possibile, inueniatur Δ. Igitur qui ex α, Δ, ei est æquus qui ex β, qui autem ex β, est ipse γ. Igitur qui ex α, Δ, æquus est ipsi γ. Quare α ipsum Δ multiplicans, ipsum effecit γ. Igitur α, ipsum γ metitur per Δ. Sed supponitur etiam non metiri, quod est impossibile. Non est igitur possibile ipsis α, β, tertium proportionalem inuenire, quando α ipsum γ non metitur: quod oportuit ostendere.*

*Περ ἰσον.

α.....
β....
α.....
γ.....
Δ .....
β.....
α....
. ——
β.....
α.....

Euclid. ex Camp. *Propositio 20.*

DAtis tribus numeris continuè proportionalibus, an sit aliquis quartus eis continuè proportionalis inquirere. 20

CAMPANVS. Sint continuè proportionales a, b, e. Volo inquirere an alius eis sub continua proportionalitate possit adiungi, igitur si a & c sunt contra se primi, impossibile est per 18. Si autem cõpositus d qui prouenit ex b in c, quem si numerat a, erit: si uerò non numerat, non erit. Numeret enim eum secundum e, qui erit quem quærimus per secundã partem 20 septimi. Sit ergo ut non numeret eum, est tamen ut a ad b, sicut c ad e, itaque quia ex b in c fit d, sequitur per primam partem 20 septimi, ut ex a in e sit idem, ergo a numerat d secundum e, sed positum erat quòd non. Idem potes perscrutari, quodlibet continuè proportionalibus propositis, si enim duo extremi sint contra se primi, finem habet intentio per 18, si autem compositi, ducto secundo in ultimum, si productum numeret primus, is secundum quem eum numerat, est quem quærimus per secundam partem 20 septimi: si autem primus productũ non numerat, nullus erit,

d ——
e ——
c.....
b.....
a.....
d ——
e.....
c.....
b.....
a.....
. ——
c.....
b.....
a....

erit, quotlibet enim posito, per primam partem eiusdem secundum ipsum positum numerabit primus productum, quod positum erat non numerare.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 19.* *Propositio 19.*

19 Tribus numeris datis, considerare si est possibile eis quartū inuenire proportionalem.

THEON *ex Zamb. Sint dati tres numeri, α β γ, sitq; ✱opportunum coniectare, si possibile est eis quartum proportionalem inuenire. Iam ipsi α δ γ, aut continuè sunt proportionales, & eorum extremi α γ, sunt primi adinuicem, aut non sunt cõtinuè proportionales & eorum extremi primi sunt adinuicem, aut continuè sunt proportionales & eorum extremi non sunt adinuicem primi, uel neq; sunt continuè proportionales neq; eorum extremi primi sunt adinuicem. Si quidem igitur ipsi α β γ, continuè sunt proportionales: et eorum extremi α γ, sunt primi adinuicem, patet per 17 noni, quod est impossibile eis quartum proportionalem inuenire numerum. Non sint iam ipsi α δ γ, continuè proportionales, extremis rursus primis existẽtibus adinuicẽ. Dico quòd & sic quartū proportionalem inuenire, est impossibile. Si enim possibile, inueniatur δ. Vt sit sicut α ad β, sic γ ad δ, fiatq; sicut δ ad γ, sic δ ad ι. Et quoniam est sicut quidem α ad δ, sic γ ad δ, sicut autem δ ad γ, sic δ ad ι, ex æquali igitur (per 14 septimi) est sicut α ad γ, sic δ ad ι. At α γ, primi sunt, primi autem & minimi, minimi uerò metiuntur eandem rationem habentes, antecedens antecedentem, & sequens sequentem (per 21 septimi) metitur igitur α ipsum γ, antecedens antecedentem: metitur autem & seipsum. Igitur α ipsos α γ, metitur primos adinuicem existentes, quod est impossibile: ipsis igitur α β γ, quartum proportionalem inuenire est impossibile. Sed iam rursus sint ipsi α β γ, continuè proportionales, at α γ, non sint primi adinuicem. Dico quòd eis quartum proportionalem inuenire est possibile. Nam β ipsum γ multiplicans, ipsum efficiat δ. Igitur α ipsum δ aut metitur, aut non metitur. Metiatur prius ipsum per ι. Igitur α ipsum ι multiplicans, ipsum effecit δ, sed & δ ipsum γ multiplicans ipsum δ effecit. Igitur qui ex α ι, ei est æquus qui ex β γ, proportionalis igitur est sicut α ad β, sic γ ad ι. Ipsis igitur α β γ, inuentus est quartus proportionalis ι scilicet. Sed iam non metiatur α ipsum δ: dico quòd ipsis α δ γ, quartū proportionalẽ inuenire est impossibile. Si enim possibile, inueniatur ι. Igitur qui ex α ι, ei qui ex β γ, est æqualis. Sed qui ex β γ, est ipse δ, & qui ex α ι, igitur ipsi δ est æqualis. Igitur α ipsum ι multiplicans ipsum effecit δ. Igitur α ipsum δ metitur, sed & non metitur, quod est impossibile. Igitur ipsis α β γ, quartum proportionalem inuenire numerum est impossibile, quando α ipsum δ non metitur. Sed iam ipsi α β γ, neq; continuè sint proportionales, neq; eorum extremi ad α δ γ ι δ inuicẽ sint primi, & β ipsum ι multiplicans ipsum efficiat δ. Similiter ostẽdetur quòd siquidẽ α ipsum δ metitur, possibile est eis proportionalẽ inuenire, si autẽ nõ metitur, est impossibile: quod ostẽdere oportebat.*

α 12, β 8, γ 18, δ 27, ι 28, 216, 1350, 45, 30, 20

Euclid. ex Camp. *Propositio 21.*

21 Datis quotlibet numeris primis, aliquem primum ab eis diuersum esse necesse est.

CAMPANVS. *Nihil aliud intenditur, nisi quòd numeri primi sint infiniti, demonstrare. Sint enim a b c, numeri primi, dico esse aliquem primũ diuersum ab eis, sit quidem d f minimus quem numerant, cui addita unitate fiat d g, qui est primus aut cõpositus, si primus, constat propositum, si compositus, numerat eum aliquis primus, qui sit h, quem non est possibile esse aliquem ex primis propositis. Si enim esset aliquis eorum, cùm quilibet ipsorum numeret d f, ipse quoq; numeraret eundem: at quia numerat d g, oporteret ipsum numerare f g qui est unitas, quod est impossibile. Idem sequitur posito d f quotlibet numero, quem numerant a b c: quare constat propositum.*

a … b ….. c …….
d 105 f . g
h 53

Euclid. ex Zamb. *Theorema 20.* *Propositio 20.*

20 Primi numeri, plures sunt omni proposita multitudine primorū numerorum.

THEON *ex Zamb. Sint propoſiti primi numeri α β γ. Dico quòd ipſis α δ γ, plures ſunt primi numeri. Accipiatnr enim (p 39 ſeptimi) minimus quem ipſi α δ γ: metiantur, ſit q̄ δ ι, addatur q̄ δ ι unitas δ ſ, iam ι ſ, aut eſt primus aut nō, ſit prius primus, inuēti igitur ſunt primi numeri α δ ρ ι ſ, plures ipſis α δ ρ. Sed iam non ſit ι ſ primus: igitur eum aliquis numerus primus metitur (per 34 ſeptimi) metiatur eum numerus primus ν. Dico quòd ν nulli ipſorum α δ γ, eſt idem. Si enim ν alicui ipſorum α β γ, eſt idem, ipſi autem α δ γ, ipſum δ ι metiuntur, igitur & ν ipſum δ ι metietur, metitur autem & ι ſ, & reliquam δ ſ unitatem metietur ν numerus exiſtens, quod eſt abſurdum: igitur ν non eſt idem uni ipſorum α β γ, ipſe autem ſupponitur & primus. Inuenti igitur ſunt primi numeri plures propoſita multitudine ipſorū α δ ρ, ipſi α β γ ν: quod oſtendere oportuit.*

α ..
β ...
γ .....
ι ——— δ. ſ
ν ———

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 22.*

SI coaceruentur quotlibet numeri pares, totus quoq; ab eis coaceruatus erit par. 22

CAMPANVS. Sit quiſq; numerorū a b c, par. a .. b .... c .....
Dico ex eis compoſitum, eſſe parem: habet enim ex conuerſione diffinitionis quiſq; eorum medietatem, ſint ergo eorum medietates d e f, quia igitur ſicut a ad d, ſic b ad e, & c ad f, erit ex 13 ſeptimi, ſicut a ad d, ſic totus a b c ad totum d e f, itaq; d e f, eſt medietas a b c, ergo per diffinitionem a b c, eſt par: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 21.* *Propoſitio 21.*

Si pares numeri quotcunq; componantur, totus par eſt. 21

THEON *ex Zamb. Componantur enim numeri quilibet pares ipſi α δ, δ γ, γ δ, δ ι. Dico quòd totus α ι par eſt. Nam quoniam unuſquiſq; ipſorum α β, β γ, γ δ, δ ι, par eſt, partem habet dimidiam, quare & totus α ι habet partem dimidiam: numerus autem par eſt qui bifariàm diuiditur (per diffinitionem) igitur α ι par eſt: quod oſtendere oportuit.*

α .... β ..... γ ..... δ ..... ι

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 23.*

SI numeri impares numero pares coaceruentur, totus quoq; ex eis coaceruatus erit par. 23

CAMPANVS. Sit quilibet numerorum a b c d, impar: dico ex eis cōpoſitum, eſſe parem, dēpta enim à quolibet unitate, conſtat reſiduos eſſe pares, & quia ille unitates, dempte componunt parem, cùm ſint numero pares, conſtat propoſitum per præmiſſam.
a ... b ..... c ..... d .....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 22.* *Propoſitio 22.*

Si impares numeri quotcunq; componantur, fuerit autem multitudo par, totus par erit. 22

THEON *ex Zamb. Componantur enim impares numeri quotcūq;, multitudine pares, α δ, β γ, γ δ, δ ι. Dico quòd totus α ι par eſt. Nam quoniam unuſquiſq; ipſorum α β, β γ, γ δ, δ ι, impar eſt, ablata unitate ab unoquoq;, unuſquiſq; reliquus par erit. Quare & compoſitus ex ipſis par erit (per 21 noni) Eſt autem & unitatem multitudo par, totus igitur α ι par eſt: quod oſtendere oportebat.*
α ..... β ..... γ ..... δ ... ι

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 24.*

SI numeri impares numero impares coaceruentur, totū quoq; ex eis coaceruatum imparem eſſe. 24

CAMPANVS. Sit quilibet numerorum a b c, impar.
Dico totum ex eis cōpoſitum eſſe imparem. Erit enim a ... b ..... c .....
per præmiſſam compoſitus ex a & b, par: & quia c, dempta unitate, eſt par, erit per antepræmiſſam totus a b c, dempta unitate par. Per diffinitionem itaque cōſtat totum eſſe imparem.

Euclid. ex

Euclid. ex Zamb. *Theorema 23.* *Propoſitio 23.*

23 Si impares numeri quotcunq; componantur, multitudo autem ipſorum fuerit impar, & totus impar erit.

THEON *ex Zamb. Componantur enim quotcunq;* α ..... β ..... γ ..... δ. *impares numeri, quorum multitudo ſit impar* α β, β γ, γ δ. *Dico quòd totus* α δ *impar eſt. Auferatur ab ipſo* γ δ, *unitas* δ ε, *reliquus igitur* γ ε *par eſt: eſt autem &* α γ *par, & totus igitur* α ε *par eſt, eſt autem* δ ε *unitas: totus igitur* α δ *impar eſt: quod oportuit demonſtraſſe.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 25.*

25 Ià numero pari numerus par detrahat, reliquus erit par.

CAMPANVS. Sit a totus par, à quo detrahatur b, qui quoq; ſit par, & reſiduus ſit c. Dico c eſſe parem, ſit enim d medietas a, e quoq; ſit medietas b, detractoq; e de d, ſit reliquus f, erit per 13 ſeptimi, c ad f, ſicut a ad d, quare f eſt medietas, itaq; eſt par: quod eſt propoſitum.

a
..... d ..... f ...
b c
..... e ....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 24.* *Propoſitio 24.*

24 Si à pari numero par auferatur, reliquus par erit.

THEON *ex Zamb. A pari enim* α β, *auferatur par. Dico quòd reliquus* α γ ..... γ ..... β
α γ *par eſt. Nam quoniam* α β *par eſt, habet partem dimidiã: iam id propterea & β γ, habet partem dimidiam, quare & reliquus* γ α *habet partem dimidiam, par igitur eſt* α γ: *quod oſtendere oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 26.*

26 Ide numero pari imparem tollas, qui relinquitur impar eſt.

CAMPANVS. Sit a b par, à quo tollatur a c, qui ſit impar. Dico c b reſiduum eſſe imparem, ſubtrahatur enim ab a c, unitas quæ ſit c d, eritq; a d par, itaq; per 25, d b quoq; erit par. Quia igitur d c eſt unitas, ſequitur c b eſſe imparem: quod eſt propoſitum.

a .... d. c ... b

Euclid. ex Zamb. *Theorema 25.* *Propoſitio 25.*

25 Si à pari numero impar auferatur, reliquus impar erit.

THEON *ex Zamb. A pari nanq; numero* α β, *auferatur impar* β γ. *Dico quòd reliquus* γ β *impar eſt. Auferatur ab ipſo* β γ, *unitas* γ δ, *igitur* δ β, *par eſt. Eſt autem* α β *quoq; par, & reliquus igitur* α δ, *par eſt, at* γ δ *eſt unitas, igitur* α γ *impar eſt: quod oſtẽdere oportuit.*

α ..... γ . δ .... β

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 27.*

27 Ià numero impari detrahatur impar, reliquus erit par.

CAMPANVS. Sit a b numerus impar, à quo detrahatur b c, qui etiam ſit impar: dico reliquum qui eſt a c, eſſe parem. Detrahatur enim ab utroq; duorum numerorum a b & b c, unitas quæ ſit b d, erit uterq; duorum reſiduorum quæ ſunt a d & d c, par, per præmiſſam itaq; conſtat a c eſſe parem: quod eſt propoſitum.

a ..... c. ... d. b

Euclid. ex Zamb. *Theorema 26.* *Propoſitio 26.*

26 Si ab impari numero impar auferatur, reliquus par erit.

THEON *ex Zamb. Ab impari nanque* α β, *impar auferatur* β γ. *Dico quòd reliquus* γ α *par eſt, nam quoniam* α β *impar eſt, auferatur unitas* β δ: *reliquus igitur* α δ, *par eſt. Iam id propterea &* γ δ *par eſt (per diffinitionem) quare & reliquus* γ α *par eſt: quod oſtendere oportuit.*

α .... γ ..... δ. β

Euclid. ex

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 28.*

SI à numero impari numerum parem ſubtrahas, qui relin quitur impar eſt. 28

CAMPANVS. Sit a b impar, à quo detrahatur a ..... c .... d . b a c qui ſit par. Dico b c reſiduũ eſſe imparẽ. Sit enim b d unitas, eritq; a d par. Et quia a c eſt par, erit per 25 c d par, cũ itaq; ſit d b unitas, erit c b impar: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 27.* *Propoſitio 27.*

Si ab impari numero par auferatur, reliquus impar erit. 27

THEON ex Zamb. *Ab impari nanq; α β, par referatur β γ. Dico quòd reli α. δ .... γ .... β quus γ α impar eſt. Auferatur unitas α δ, igitur δ β par eſt: eſt autem β γ par, & reliquus igitur γ δ, par eſt eſt autem & unitas δ α, igitur γ α impar eſt: quod oſtendere oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 29.*

SI numerus impar in numerum parem ducatur, qui inde pro ducetur erit par. 29

CAMPANVS. Ex 23 manifeſtum eſt quod dicitur.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 28.* *Propoſitio 28.*

Si impar numerus parem multiplicans, aliquem fecerit, qui gignitur par eſt. 28

THEON ex Zamb. *Impar enim numerus α parem β multiplicans, ip- γ .....*
ſum efficiat. Dico quòd γ par eſt. Nam quoniã α ipſum β multiplicans, ipſum β ....
γ fecit, igitur γ ex totidem ipſi β æqualibus quotæ ſunt in α unitates cõponi- α ...
tur: eſtq; & par, igitur γ ex paribus componitur. Si uerò numeri pares quotcunq; componantur, totus par eſt (per 22 noni) igitur γ par eſt: quod oſtendere oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 30.*

SI in imparem ducatur impar, qui producetur erit impar. 30

CAMPANVS. Hæc quoq; ex 24 manifeſta eſt.

Hæ ſequentes duæ ex Campano propoſitiones, nullas ſibi ex Zamberto reſpondentes habent.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 31.*

Si numerus impar numerum parem numeret, numero pari eum nu- merabit. 31

CAMPANVS. Si enim numero impari eum numeraret, ex impari in imparem fieret par, quod eſt inconueniens per præmiſſam.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 32.*

Si impar imparem numeret, impariter eum numerat. 32

CAMPANVS. Si enim pariter eum numeraret, ex numero impari in numerum parem fieret impar: quod eſt inconueniens per 29.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 29.* *Propoſitio 29.*

Si impar numerus imparem numerum multiplicans, fecerit aliquem, factus impar erit. 29

THEON *ex Zamb. Impar enim numerus α, imparem numerum β mul* *γ .....*
tiplicans, ipſum efficiat γ. Dico quòd γ impar eſt. Nã quoniam α ipſum β mul *β .....*
tiplicans, ipſum fecit γ, igitur γ ex totidẽ ipſi β æqualibus quotæ ſunt in α uni *α ...*
tates, componitur. Eſt autem uterq; ipſorum α β, impar. Igitur γ ex imparibus conflatur numeris, quorum multitudo impar eſt. Quare (per 23 noni) impar eſt: quod oſtendere oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 33.*

SI numerus impar numerum parem metiatur, eiuſdem quoque dimidium ipſum metiri neceſſe eſt. 33

Campanus

CAMPANVS. Sit a numerus par cuius dimidium b, ſitq; c numerus impar qui numeret a, dico quòd c numerabit b, numeret enim a ſecundū d, eritq; per 31, d numerus par. Eſto igitur eius dimidiū, e ducaturq; c in e, & proueniat f, eritq; per 18 ſeptimi a ad f, ſicut d ad e, & quia etiā eſt a ad b, ſicut d ad e, ſequitur b & f eſſe æquales: cū itaq; c numeret f, idē numerabit b: quod eſt propoſitū.

a ..... f .....
b ..... e ..
c ... d ....

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 30. *Propoſitio* 30.

Si impar numerus parem numerum menſus fuerit, & eius dimidium metietur.

30

THEON *ex Zamb. Impar enim numerus α, parem numerū β metiatur. Dico quòd & eius dimidium metietur. Nam quoniā α ipſum β metitur, ipſum γ metiatur per γ. Dico quòd γ nō eſt impar. Si enim poſsibile, ſit impar. Et quoniam α metitur ipſum β per γ, igitur α ipſum γ multiplicans, ipſum effecit β. Igitur β componitur ex imparibus numeris, quorum multitudo impar eſt. Igitur β impar eſt, quod eſt abſurdum, ſupponitur enim par. Igitur impar non eſt, par igitur eſt γ. Quare α ipſum β metitur pariter, & γ igitur ipſum β metitur per α: habet autem uterq; ipſorum γ β, partem dimidiam, eſt igitur ſicut γ ad β, ſic dimidiū ad dimidium: metitur autem γ, ipſum β per α, & dimidium ipſius metietur ipſius β dimidiū per α: igitur α, dimidiū multiplicans ipſius γ dimidium ipſius β efficit. Igitur α ipſius β dimidium metitur, metiturq; per ipſius γ dimidium. Idq; propterea α ipſius dimidium metietur, quod oſtendere oportuit.*

α ...
γ .....
β .....

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 34.

Si numerus impar ad aliquem fuerit primus, idem ad eiuſdem duplum erit primus.

34

CAMPANVS. Sit a numerus impar primus ad b, cuius duplum ſit c. Dico quòd a eſt primus ad c, ſin autē, numeret eos d. Cumq; a ſit impar, ſequitur d eſſe imparem, quicunq; enim impar parem numerat, pari numero eum numerabit per 31, per præmiſſam itaq; a numerabit b, non ſunt igitur a & b contra ſe primi: quod eſt contra hypotheſin.

c ..... d
a ..... d
b .....

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 31. *Propoſitio* 31.

Si impar numerus ad numerum aliquem primus fuerit, & ad ipſius duplum primus eſt.

31

THEON *ex Zamb. Impar enim numerus α, ad numerum aliquem β, primus eſto, ipſius autem β, duplus eſto γ. Dico quòd α ad γ primus eſt. Si autem α γ, non ſunt primi, metitur eos aliquis numerus: metiatur, & eſto δ, eſt autem impar numerus α, impar igitur & δ. Et quoniam δ impar exiſtens ipſum γ metitur, eſt autem & γ par, igitur δ metietur ipſius γ dimidium (per præcedentem) Dimidium autem ipſius γ, eſt β, igitur δ ipſum β metitur, metitur autem & α. Igitur δ, ipſos α β, metitur primos adinuicē exiſtentes, quod eſt abſurdū. Igitur α ad γ primus eſt. Ipſi igitur α γ, primi ſunt adinuicē: quod erat oſtēdendū.*

α .....
β .....
γ .....
δ

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 35.

Numeri à duobus dupli, ſunt pariter pares tantum.

35

CAMPANVS. Sint unitas a b c d, continuè proportionales, ſitq; a binarius. Dico omnes eos eſſe pariter pares, eisq; ſecundum hanc proportionem in infinitū auctis, nullum alium eſſe pariter parem. De his quidē conſtat per diffinitionem, cùm per 12 quilibet præcedēs numeret quemlibet ſequentem per aliquem eorum quos omnes oportet eſſe pares, & nullus alius numeret aliquem eorum, per 13 eo quod a qui eſt binarius unitatem ſequens eſt primus. Quod autem nullus alius ab his ſit pariter par, conſtat ſic. Poſito enim aliquo, diuidatur in duas medietates, eiusq; medietas in duas, & hoc toties fiat, quouſq; numerus aut unitas diuiſionem impediat, quod neceſſe eſt euenire per ultimam petitionem. Siquidem numerus hanc prohibeat, ipſe erit impar, qui cùm numeret pariter parem poſitum, non erat pariter par, qui poſitus eſt pariter par. Si autem unitas, non erit is alius à continuè duplis ab unitate.

d .....
c .....
b ....
a ..
.
Vnitas

Euclid. ex

Euclid. ex Zamb. *Theorema 32.* *Propoſitio 32.*

A binario duplorum unuſquiſq; pariter par eſt tantum. 32

THEON ex Zamb. *A binario enim α, duplicentur quotcunq; numeri β γ δ. Dico quòd ipſi ε ζ δ, pariter pares ſunt tantum. Quod quidem unuſquiſq; pariter par eſt, manifeſtum eſt: à binario enim eſt duplicatus. Dico quòd & tantũ. Exponatur unitas ι. Quoniã igitur ab unitate quotlibet numeri continue proportionales ſunt, qui autem poſt unitatem α primus eſt, maximum ipſorũ α β γ, hoc eſt ipſum δ nullus metitur, præter ipſos α ε γ (per 13 noni) Eſt autem unuſquiſq; ipſorum α ε γ, pariter par. Igitur δ pariter par eſt autem. Similiter iam oſtendemus, quod & unuſquiſq; ipſorum α ε γ, pariter par eſt tantum: quod oportuit demonſtrare.*

α	
ι	
γ	
β	
α ..	
	Vnitas.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 36.*

VMerus cuius medietas eſt impar, eſt pariter impar. 36

CAMPANVS. Sit a numerus, cuius medietas quę ſit b, ſit impar. Dico a, eſſe pariter imparem. Sit enim c binarius, manifeſtũ itaq;, quoniam ex c in b fit a. Sit autem d quilibet numerus par numerans a, qui numeret eum ſecundum e, eritq; per ſecũdam partem 20 ſeptimi, e ad b, ſicut c ad d. Igitur e numerat b, quia c numerat d. Eritq; itaq; e numerus impar, erat enim & b, per diffinitionem igitur a eſt pariter impar.

a	
b	b...
c ..	d .....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 33.* *Propoſitio 33.*

Si numerus dimidium imparem habuerit, pariter impar eſt tantum. 33

THEON ex Zamb. *Numerus enim α, dimidium habeat imparem. Dico quòd α pariter impar eſt tantum. Quod quidem pariter impar, eſt manifeſtum: eius nanq; dimidius impar exiſtens, eum pariter metitur (per diffinitionem) Dico quòd & tantum. Si enim α pariter par eſt, & eius dimidius par eſt (per diffinitionem) metietur igitur eum par numerus, per parem numerum. Quare et dimidium eius metietur (per 39 numerus) par, impar exiſtens, quod eſt abſurdum. Igitur δ pariter impar eſt tantum: quod oportuit oſtendere.*

α	

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 37.*

OMnis numerus à duobus nõ duplus, cuius medietas eſt par, eſt pariter par & impariter. 37

CAMPANVS. Sit numerus a, non duplus a duobus, cuius medietas quæ ſit b ponatur par: dico ipſum eſſe pariter parẽ & impariter. Sit enim c binarius, de quo manifeſtum eſt quod ipſe numerat a ſecundum b: quia uerò a non eſt duplus a duobus, neceſſe eſt ſi eius medietas quæ eſt b, in alias duas medietates diuidatur, medietatisq; medietas in alias duas, ut tandem occurrat numerus impediens diuiſionem, qui propter hoc quod diuiſionem non recipit, erit impar, ſitq; is in quo ſiſtit diuiſio d. In numero quippe neceſſe eſt ſtare, quia ſi uſq; ad unitatem peruenire diuiſio, eſſet a de numeris duplis a binario, de quibus non eſt, de d uero manifeſtũ eſt quod & ipſe numerat a per hanc communẽ ſcientiã. Omnis numerus numerãs aliũ, numerat omnẽ numeratũ ab illo. Numeret ergo eũ ſecundum e, eritq; e par, alioquin cùm d ſit maior impar, ſequeretur per 30 a eſſe imparem. Quia igitur b numerus par numerat a ſecundum c, qui quoq; eſt par (eſt enim binarius) at uerò c numerus par numerat eundem ſecundum d qui eſt impar, conſtat ex diffinitione numerum a eſſe pariter parem & impariter: quod eſt propoſitum.

a	
b	d ...
c ..	e ....

Euclid. ex Zamb. *Theorema 34.* *Propoſitio 34.*

Si numerus neq; à binario fuerit duplus, neq; dimidium imparem habuerit, pariter par eſt & pariter impar. 34

THEON ex Zamb. *Numerus enim α non ſit à binario duplus, neq; dimidium habeat imparem. Dico quòd α pariter par eſt & pariter impar, quod quidem α pariter par eſt, manifeſtum eſt: dimidium nanque non habet imparem. Dico iã quòd & pariter impar eſt. Si enim ipſum α bifariàm ſecuerimus, idq; ſemper efficientes, in quẽdam numerum * deſinemus imparem, qui ipſum metietur α per parem numerum. Si autẽ non deſinemus in quendam imparem numerum, qui per parem numerum metiatur ipſum α: ad binariũ enim ueniemus, eritq; ipſe α ex ijs qui à binario duplicati ſunt, quod nõ ſuperponitur*

α	

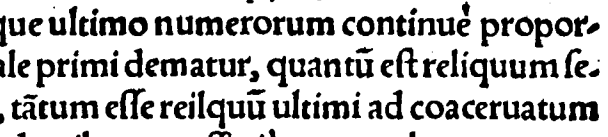
λαυθάσομεν, incidemus.

ponitur. Quare α pariter impar eſt, patuit autẽ quòd & pariter par. Igitur α pariter par eſt & pariter impar: quod oſtendere oportuit.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 38.*

38 SI de ſecundo atque ultimo numerorum continuè proportionalium, æquale primi dematur, quantũ eſt reliquum ſecundi ad primũ, tãtum eſſe reilquũ ultimi ad coaceruatum ex cunctis præcedentibus neceſſariò comprobatur.

CAMPANVS. Sint continuè proportionales a b, c d, e f, g h, dematurq; de c d æqualis a b, qui ſit c k, & de g h qui ſit g l. Dico tunc quòd proportio K d ad a b, eſt ſicut l h ad compoſitum ex e f, c d, & a b. Sumatur ex g h æqualis e f, qui ſit g m, & æqualis c d qui ſit g n, eritq; l n æqualis k d. Manifeſtũ aũt eſt per 12 ſeptimi, quòd cùm ſit g h ad g m ſicut g m ad g n, erit h m reſiduũ ad m n reſiduum, ſicut g h ad g m, ideoq; ſicut e f ad c d, ſimili quoque modo erit m n ad l n ſicut c d ad a b. Permutatim igitur erit h m ad e f & m n ad c d, ſicut n l ad a b: itaque coniuncti, per 13 ſeptimi, erit l h cõpoſitus ex h m, m n & l n, ad compoſitũ ex e f, c d & a b: ſicut l n ad a b, ideoq; ſicut k d ad a b, quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Thorema 35.* *Propoſitio 35.*

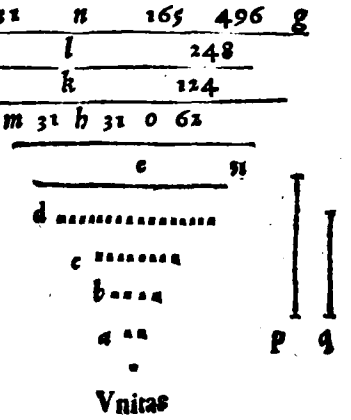
35 SI fuerint quocunq; numeri continuè proportionales, auferantur autem à ſecundo & ultimo æquales ipſi primo, erit ſicut ſecundi exceſſus ad primum, ſic ultimi exceſſus ad omnes ſe præcedentes.

THEON ex Zamb. *Sint quocunq; numeeri continuè proportionales α, β, γ, δ, ι, ſ, incipientes ab α minimo, auferaturq; ab ipſis ζ γ & ι ſ ipſi α æquales uterq; ipſorum γ, ι, ſ, δ. Dico quòd eſt ſicut ζ, ι, ad α ſic eſt θ ι ad α, ζ, γ, δ. Ponatur enim ipſi quidem β, γ, æqualis ſ κ, ipſi autẽ δ æqualis ſ λ. Et quoniã ſ μ ipſi γ β, eſt æqualis, quorũ ſ κ ipſi γ ι eſt æqualis: reliquus igitur δ μ reliquo κ β eſt æqualis. Et quoniã eſt ſicut ι ſ ad δ, ſic eſt δ ad ζ γ, et γ ζ ad α: æquus aũt eſt δ ipſi ſ λ & β γ ipſi ſ μ, & α ipſi ſ θ: eſt igitur ſicut ι ſ ad ſ λ ſic λ ſ ad ſ κ, & ſ κ ad ſ δ: diuidendo ergo (per 17 quinti) & ſicut ι λ ad λ ſ, ſic λ μ ad ſ κ, & θ κ ad κ δ. Eſt igitur & ſicut unus antecedentium ad unum ſequentium, ſic omnes antecedentes ad omnes ſequentes. Eſt igitur ſicut μ δ ad ſ δ, ſic ι λ, λ δ, κ δ ad ipſos λ ſ, ſ μ, ſ δ: æqualis autem eſt κ δ ipſi ζ κ, & ſ θ ipſi α. Ipſi autem ſ λ, ſ κ, ſ θ, ipſis δ, β γ, α, eſt igitur ſicut ζ κ ad α, ſic ι δ ad δ, ζ, γ, α. Eſt igitur ſicut ſecundi exceſſus ad primum, ſic eſt ultimi exceſſus ad omnes ſeipſum præcedentes: quod oſtendere oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 39.*

39 VM coaptati fuerint numeri ab unitate cõtinuè dupli, qui cõiuncti faciant numerum primum, extremus eorũ in aggregatum ex eis ductus producit numerum perfectum.

CAMPANVS. Sint ab unitate continuè dupli, a, b, c, d, ex eis autem & unitate coaceruatus ſit, qui ponatur eſſe numerus primus, in quẽ e multiplicetur d, & prouenial f g, dico f g eſſe numerũ perfectum. Sumantur igitur h, k, l, cõtinuè dupli ad e, ut tot ſint e, h, k, l, quot ſint continuè dupli ad unitatem ſumpti, eritq; per æquam proportionalitatẽ l ad e, ſicut d ad a: quare per primam partem 20 ſeptimi, ex a in l prouenit f g, nã ipſe f g prouenit ex d in e. Et quia a eſt binarius, eſt f g duplus ad l, ſunt igitur e, h, k, l, & f, g, continuè proportionales. Dematur igitur ex h æqualis e, qui ſit m h, & reſiduus h o, qui erit etiam æqualis e, itemq; ex f g dematur eidem e æqualis qui ſit f n, eritq; per præmiſſam n g, quantum aggregatum ex e & h & K & l. Sed & f n cùm ſit æqualis e, eſt quantum aggregatum ex a & b & c & d & unitate,
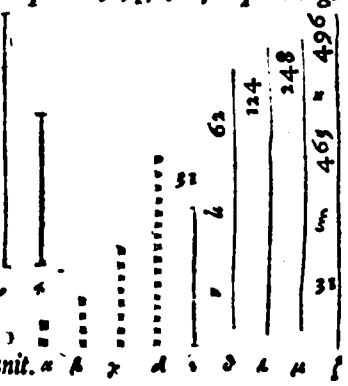

item q̃ totus fg est quantus aggregatus ex omnibus his scilicet,a,b,c,d,& unitate, & illis e, h, K, l, de, quibus omnibus manifestum est, quòd numerant eum scilicet fg,e quidem secundum h,& h secundum k,quod ex prima parte 20 septimi conuincitur,adiuuante æqua proportionalitate sicu bi opus fuerit. Est enim ut a ad c,sic k ad h,& ut d ad b sic K ad e,per æquam proportionalitatem, quare & ex c in h,& ex b in K,necesse est prouenire fg,quem dudum produxerat d in e. Si igitur nullus alius ab his numerat fg,ipse erit per diffinitionem numerus perfectus. Quod autem nullus alius eum numeret, patet. Si enim hoc possibile est, sit p qui numeret eum secundum q, eritq̃ per 33 septimi, ut e numeret alterum eorum, ponaturque quòd numeret p. Et quia per secundam partem 20 septimi, est q ad d sicut e ad p, sequitur ut q numeret d, quare cùm a qui sequitur unitatem sit primus (est enim binarius) erit q per 13 huius, aut a aut b aut c, quicunque autem horum fuerit, erit p, aut l, aut k, aut h, si enim q fuerit a, constat quòd p erit l, quòd si fuerit b, p erit K, si autem c, p quoque erit h: non est igitur p diuersus ab illis ut fuerat positum, relinquitur ergo quòd fg sit numerus perfectus, quod erat demonstrandum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 36.* *Propositio 36.*

Si ab unitate quotcunq; numeri continuè expositi fuerint in duplici proportione, quoad totus compositus primus fuerit, & totus in ultimum multiplicatus aliquem fecerit, qui gignitur, perfectus erit. 36

THEON *ex Zamb.* *Ab unitate siquidem exponantur quocunq; numeri continuè duplici proportione, quoad totus compositus primus sit* α,β,γ,δ, *& toti æquus esto* ι, *& ι ipsum δ multiplicans, ipsum efficiat* ζ,ν. *Dico quòd ζ ν perfectus est. Quot enim sunt multitudine ipsi* α,β,γ,δ, *totidem ab ι accipiantur in duplici proportione, hoc est* ι, θ, λ, λ, μ. *Ex æquali igitur (per 13 septimi) est sicut* α *ad* δ, *sic est ι ad* μ. *Igitur qui ex ι,δ, ei est æquus qui ex* α,μ, *estq̃ qui ex ι,δ, ipse ζ ν. Igitur qui ex* α,μ, *ipsi ζ ν est æqualis. Igitur* α *ipsum* μ *multiplicans, ipsum efficit ζ ν: igitur* μ *ipsum ζ ν metitur per eas quæ in* α *sunt unitates. Est autem binarius* α, *duplus ergo est ζ ν ipsius* μ. *Sunt autem & μ,λ,θ,κ, continuè duplices adinuicem, igitur ι,θ,κ,λ,μ,ζ,ν, cõtinuè sunt proportionales in duplici proportione. Auferatur iam à secundo κ θ, & ultimo ζ ν, ipsi ι primò æqualis uterq; ipsorum ϑ ν & ζ ξ: igitur (per præcedentem) sicut secundi numeri excessus ad primũ, sic ultimi excessus ad omnes seipsum præcedentes, est igitur sicut ν κ ad ι, sic est ξ κ ad ipsos μ,λ,κ,θ,ι. At est ν κ ipsi ι æquus, & ξ κ: igitur ipsis μ,λ,θ,κ,ι, est æquus. Est autem & ξ ζ ipsi ι æqualis, at ι ipsis* α,ζ,γ,δ, *& unitati. Totus igitur ζ ν æquus est & ipsis ι,θ,κ,λ,μ, & ipsis* α,β,γ,δ, *& unitati, & sub eorũ dimensionem cadit. Dico quòd ipsum ζ ν nullus alius metitur, præter ipsos* α, *unit.* α β γ δ ι ϑ λ μ ζ

θ,γ,δ,ι,κ,λ,λ,μ, & unitatẽ. Si enim possibile metiatur ipsum ζ ν ipse ο, & ο nulli ipsorũ α,ζ,γ,δ,ι,θ,κ,λ,μ, *esto idem, & quoties ο ipsum ζ ν metitur, tot unitates sint in* π. *Igitur ο ipsum* π *multiplicãs ipsum fecit ζ ν. Sed et ι ipsum δ multiplicãs, ipsum effecit ξ ν: est igitur (p 19 septimi) sicut ι ad ο, sic* π *ad δ: uicißim igitur (per 9 septimi) sicut ι ad* π, *sic ο ad δ. Et quoniam ab unitate continuè proportionales sunt ipsi* α, ζ, γ, δ, *qui uerò post unitatẽ* α *primus est, igitur δ nullus alius numerus metitur præter* α,β,γ *(p 13 noni) Supponitur quæ nulli ipsorũ* α,β,γ, *ipse ο idẽ: igitur ipsum δ ipse ο nõ metitur. Sed sicut ο ad δ, sic ι ad* π, *neq; ι igitur ipsum* π *metitur, estq; ι primus, omnis autẽ primus numerus ad omnẽ quẽ non metitur primus est (per 31 septimi) igitur ipsi ι,* π, *primi sunt inuicem, primi autem & minimi, minimi uerò metiuntur eandẽ rationẽ habentes æqualiter (per 21 septimi) antecedens antecedentẽ, & sequens sequentem. Estq; sicut ι ad* π, *sic ο ad δ: æquè igitur ι ipsum ο metitur, & π ipsum δ. Sed δ nullus alius metitur præter* α,ϑ,γ, *igitur* π *uni ipsorum* α,ζ,γ, *est idem. Sit* π *ipsi* β *idem, & quot sunt ipsi* β,γ,δ, *multitudine, totidẽ assumantur ab ipso ι ipsi ϑ λ λ: sunt aũt ipsi ι* θ,λ,λ, *ipsis* β,γ,δ, *in eadẽ ratiõe, ex æquali ergo p 25, est sicut* β *ad* δ, *sic ι ad λ: igitur qui ex ϑ λ, ei qui ex δ, ι, est æqualis. Sed qui ex δ, ι, ei qui ex π ο, est æqualis, & qui ex π ο, igitur ei qui ex* β λ *est æqualis. Est igitur sicut* π *ad* β, *sic* λ *ad ο, estq; π ipsi ϑ idem, & λ igitur ipsi ο est idem, quod est impoßibile. Nam ο nulli expositorũ supponitur idem: igitur ipsum ζ ν aliquis numerus non metitur præter* α,β,γ,δ,ι,ϑ,λ,λ,μ, *& unitatem, & ostensum est quòd ζ ν ipsis* α,β,γ,δ,ι,θ,κ,λ,μ, *& unitati est æqualis: perfectus autem numerus est (per diffinitionem) qui suis partibus est æqualis, perfectus igitur est ζ ν: quod ostendere oportuit.*

NONI LIBRI FINIS.

EVCLIDIS MEGARENSIS

GRAECI PHILOSOPHI, GEOMETRICORVM ELEmentorum, Liber decimus.

Ex Campano. Diffinitiones.

QVantitates quibus fuerit una quantitas communis eas numerans, dicẽtur cõmunicantes. 2 Quibus uerò non fuerit una cõmunis quãtitas eas numerans, dicentur incõmensurabiles. 3 Lineæ in potentia communicantes dicuntur, quarũ superficies quadratas una communis superficies numerat. 4 Lineæ incommensurabiles in potentia dicuntur, quarũ superficies quadratas non numerat una cõmunis superficies. Quæ cùm ita sint, manifestum est quia omni lineæ positæ, multæ aliæ sunt incommensurabiles, quædam in longitudine tantum, quædam in longitudine & potentia. 5 Omnis autem linea cum qua ratiocinamur posita, uocetur rationalis. 6 Lineæq; ei cõmunicantes, dicuntur rationales. 7 Eidem autem incõmunicantes, dicuntur irrationales siue surdæ. 8 Omnis uerò quadrata superficies, de qua per hypothesin ratiocinamur, dicitur rationalis. 9 Superficies uerò ei communicantes, dicuntur rationales. 10 Eidem autem incommensurabiles superficies, dicuntur irrationales, siue surdæ. 11 Latera uerò quę in illas quadratas possunt, dicuntur irrationalia.

Euclid. ex Zamb. Diffinitiones.

OMmensurabiles magnitudines dicuntur, quas eadem mensura dimetietur. 2 Incommensurabiles autem, quæ sub nullius communis mensuræ dimensionem cadunt. 3 Rectæ lineæ potentia cõmensurabiles sunt, quando quæ ab ipsis quadrata, eadem area dimetitur. 4 Incommensurabiles aũt, quando nulla area cõmunis mensura esse potest eorũ quæ ex ipsis sunt quadratorũ. His expositis indicatur, quòd proposita recta linea, hoc est à qua & cubitales, & palmi, & digitales, ac pedales sumuntur mensurę, ipsi sunt rectæ lineæ multitudine infinitæ commensurabiles & incõmensurabiles. 5 Cõmensurabiles quidẽ, aut potẽtia tantum, aut potentia & longitudine simul. Incomimensurabiles uerò, aut longitudine tantum, aut longitudine & potentia simul. 6 Vocatur igitur ipsa quidem proposita recta linea, rationalis. 7 Et quæ huic commensurabiles siue lõgitudine & potentia, siue potentia tantum, rationales. 8 Quę autẽ incõmensurabiles per utrunque, hoc est longitudine & potentia, irrationales appellantur. 9 Et quod quidem à proposita recta linea quadratũ, rationale. 10 Et quæ huic commensurabilia, irra-

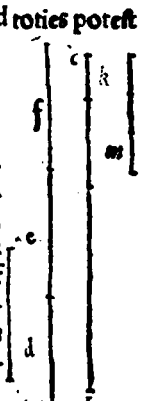
tionalia. 11 Et quæ huic incommenſurabilia, irrationalia dicuntur.

12 Et ipſorum (ſi quadrata fuerint) latera, ſin autẽ alia quępiam rectilinea, ipſa potentes æqualiáq; ipſis quadrata deſcribentes, irrationales uocentur.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 1.*

SI duabus quantitatibus inæqualibus propoſitis maius dimidio à maiori detrahatur, itẽq; de reliquo maius dimidio dematur, deinceps quoq; eodem modo, neceſſe eſt ut tandẽ minore poſitarum, minor quantitas relinquatur. 1

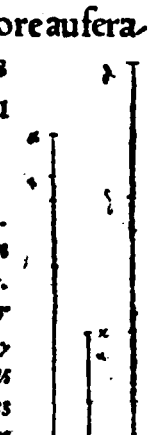
CAMPANVS. Sint duæ quantitates inæquales a & b c, b c maior: dico quòd toties poteſt maius dimidio detrahi ab ipſa b c, uel eius reſiduo, quod neceſſe erit reliqui quantitatem minorem eſſe a. Multiplicetur enim a toties quouſque excedat b c, ſitq; eius multiplex d e f maius b c. Detrahatur itaque ab ipſa b c maius dimidio, quod ſit b, d. Itemq; ex reſiduo quod eſt g e, maius dimidio quod ſit g h, hoc quoque toties fiat, quouſque b c diuiſa ſit in tot partes, quoties a continetur in d e f. Dico tunc quòd ultimum reſiduum ut eſt hic a c, eſt minus a. Multiplicetur nanque h c quoties eſt multiplicata a in d e f, ſitq; eius multiplex K l m. Quia igitur unaquæq; quantitatum K, l, m, eſt æqualis h c, ſequitur ut & K ſit minor b g, ſed et l minor g h, at quia m eſt æqualis h c, erit per conceptionem k l m minor b c, quare minor d e f. Cùm ſit ergo d e f ad a ſicut k l m n ad h c, ſitq; d e f maior k l m, ſequitur per 14 quinti, quòd a ſit maior h e, quod eſt propoſitum. Idemq; ſequitur, ſi a maiori dimidium dematur, itemq; de reliquo dimidiũ, fiatq; toties quouſq; maior diuidatur in tot partes quoties continetur minor in quolibet ſuo multiplice maiorẽ poſitarũ quantũlibet excedente.

CAMPANI *additio.* Attendere autem oportet, quod huic propoſitioni uidetur decima quinta tertij contradicere, proponens angulum contingentiæ minorem fore quolibet angulo à duabus lineis rectis contento. Poſito enim angulo quolibet rectilineo, ſi ab ipſo maius dimidio dematur, itemq; de reſiduo maius dimidio, neceſſe uidetur hoc toties poſſe fieri, quouſque angulus rectilineus, minor angulo contingentiæ relinquatur, cuius oppoſitũ 15 tertij ſyllogiſat, Sed hi non ſunt uniuoce anguli, non enim eiuſdem ſunt generis ſimpliciter curuum & rectum. At uerò nec angulum cõtingentiæ toties contingit ſumi, ut qualencunque rectilineum excedat, quod neceſſarium eſt (ut ex præhabita demonſtratione patet) ad hoc ut conſequens ex anteceden te ſequatur. Planum ergo eſt etiam quemlibet angulum rectilineum, infinitis angulis contingentiæ eſſe maiorem.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 1.* *Propoſitio 1.*

Duabus magnitudinibus inæqualibus expoſitis, ſi à maiore auferatur maius quàm dimidium, & eius quod relictum eſt maius quàm dimidium, idq; ſemper fiet, relinquetur quædã magnitudo minor minore magnitudine expoſita. 1

THEON *ex Zamb.* *Sint binæ magnitudines inæquales α, β, quarum maior ſit α β. Dico quòd ſi ab ipſa α ζ, auferatur maius quàm dimidium, & reliqui maius quàm dimidium & hoc ſemper fiat, relinquetur quædam magnitudo minor minore magnitudine expoſita γ. Et quoniam minor eſt γ, igitur γ multiplicata, maior tandem erit quàm α ζ. multiplicetur, & eſto δ ν ipſius quidem γ multiplex, maior autem quàm α β. Diuidaturq; δ ν in æquales ipſi γ hoc eſt δ ξ, ξ ν, ν ν. Auferaturq; ab ipſa α ζ maius quàm dimidium β δ, & ab ipſa α δ maius quàm dimidium, hoc eſt δ κ: & hoc fiat ſemper, quoad quæ in α ζ ſunt diuiſiones æquales ſint multitudine eis quæ in ipſo δ ν ſunt diuiſionibus, ſintq; igitur α κ, κ δ, & θ β, diuiſiones æquales exiſtentes multitudine ipſi δ ξ, ξ ν, & ν ν. Et quoniam maior eſt δ ν, quàm ex α β, ablatumq; eſt ab ipſa δ ν minus quàm dimidium, hoc eſt ν ν: ab ipſa autem α ζ maius quàm dimidium β θ: reliquum igitur γ δ reliquo θ α maius eſt. Et quoniam maius eſt ν δ quàm δ α, ablatumq; ab ipſa ν δ dimidium, hoc eſt ν δ: ex ipſa autem α δ maius dimidio, hoc eſt ν κ: reliquum igitur δ ξ reliquo α κ maius*

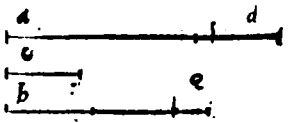
maius est. Aequale autem est ℓ ſ ipſi γ, & igitur ipſo α κ maius est: minus igitur est α κ ipſo γ. Relinquitur igitur ex α β, magnitudine ipſa α κ magnitudo, minor existens minore expoſita magnitudine γ: quod oportuit demonſtraſſe. Similiter quoque oſtendetur ſi dimidia ſublata fuerint.

ALITER idem oſtendere. Conſtent binæ magnitudines inæquales α, β, γ. Sit autẽ γ minor. Et quoniã minor est γ, igitur γ multiplicata, maior erit tandẽ quàm α ζ, multiplicetur & esto ſ μ ipſius γ multiplex. Diuidatur q; ſ μ, in ipſi γ æqualia, hoc est μ θ, θ ν, ν ſ, & ab ipſa α β auferatur maius quàm dimidium ζ ι, & ex ipſa ι α maius quàm dimidiũ, hoc est ι λ, & hoc fiat quoad quæ in ipſa ſ μ diuiſiones æquales fiant ipſis quæ sunt in α ζ diuiſionibus, fiant aũt sicut ζ ι, ι λ, & λ α. Et ipſi λ α unaquæq; ipſarũ κ ξ, ξ ο, & ο ſ esto æqualis, & hoc fiat quoad diuiſiones quæ sunt in κ ſ fiãt æquales eis quæ sunt in μ ſ. Et quoniã β ι, maior est quàm dimidiũ ipſius α β, ipſa β ι maior est quàm ι α, multo maior igitur est β ι quàm λ α. Sed ipſi λ α æqualis est ζ ξ: igitur β ι maior est quàm ο ξ. Rursus quoniam λ ι maior est quàm dimidium ipſius ι α, ipſa igitur λ ι maior est quàm λ α, ſed ipſa λ α æqualis est ipſi ξ ο: igitur, ipſa λ ι maior est quàm ξ ο. Tota igitur λ ζ maior est quàm ξ ξ. Sed ipſa λ α æqualis est ipſi ο ξ. Tota igitur α β maior est quàm κ ξ. Sed ipſa μ ſ maior est quàm ζ α, multo maior igitur est μ ſ quàm ζ ξ. Et quoniam ξ ο, ο ξ, & ξ κ ſibi inuicem sunt æquales, & μ θ, θ ν, & ξ κ, ſibi inuicem sunt æquales, & μ θ, ν κ, & ν ſ ſibi inuicem sunt æquales, & æqualis est multitudo ipſarũ quæ in μ ſ, multitudini ipſarum quæ in κ ξ: est igitur sicut ζ ξ ad ξ ο, & ο ξ ad ο μ: igitur (per 12 quinti) sicut ζ ξ ad ſ ν, sic ſ κ ad μ. Maior aũt est ſ μ quàm ζ ξ, maior, igitur est & ſ κ quàm ξ κ. At ſ κ æqualis est ipſi ζ ξ ipſi α λ. Igitur γ maior est quàm α λ: quod oportuit demonſtrare. Eucl. ex Camp. Prop. 2.

SI fuerint duæ quantitates inæquales, detrahaturq; à maiori æquale minori donec minus eo ſuperſit, ac deinde à minori ipſius reliqui æquale dematur, donec minus eo relinquatur: denuo quoq; reliquo primo æquale reliqui ſecundi donec minus eo ſuperſit, auferatur et in huiuſmodi cõtinua detractione nullũ reliquum quod antè relictum numeret, inueniatur: eas duas quantitates incommenſurabiles eſſe, neceſſe est.

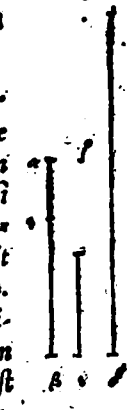
CAMPANVS. Simile huic propoſuit prima ſeptimi in numeris. Sint duę quantitates inæquales a & b maior a, quibus (ſi fiat reciproca quoad poteſt detractio) nõ occurrat (etiam ſi infinities fiat) aliqua quantitas detractione impediens, ſiue ante relictum numerans, dico eas incommẽſurabiles eſſe. Si autem ſint commenſurabiles, ſit cõmunis earum menſura c. Detrahatur igitur b ex a quoties poteſt, ſitq; reſiduũ d, quod reſiduum detrahatur ex b quoties poteſt, & ſit reſiduum e. Fiatq; toties iſta detractio, quouſq; ex alterutra duarũ quãtitatũ a & b remaneat minus c, hoc enim neceſſe eſt eſſe poſſibile per præcedentẽ, ſitq; hic e minus c. Cùm igitur c menſuret b detractã ab a, & etiam a menſurabit per conceptionem, d reſiduũ: ideoq; cùm menſuret d detractum ab ipſo b, & etiam ipſum b menſurabit e reſiduũ, ſed erat e minus c: maior ergo quantitas menſurat minorem, quod eſt impoſſibile.

Euclid. ex Zamb. Theorema 2. Propoſitio 2.

SI duabus magnitudinibus inæqualibus expoſitis: ſublata ſemper minore à maiore reliqua minimè metiatur præcedentẽ, incommenſurabiles erunt ipſæ magnitudines.

THEON ex Zamb. Duabus enim magnitudinibus inæqualibus existẽtibus α β, γ δ, & existente minore ipſa α β, ſublata ſemper minore ipſa α β, à maiore γ δ, reliqua nequaquã metiatur præcedentem. Dico quòd incõmenſurabiles sunt ipſæ α β, γ δ, magnitudines. Si enim sunt cõmenſurabiles metietur (per 1 diffinitionem decimi) eas aliqua magnitudo metiatur ſi poßibile est, & esto ι & κ β ipſam δ ſ metiens, relinquat ſeipſa minorem γ ſ. At γ ſ ipſam ζ κ metiens (per 1 decimi) relinquat ſeipſa minorem α κ, & hoc ſemper fiat, quoad ſumpta fuerit quædã magnitudo quæ sit minor quàm ι fiat, & (per præcedentẽ) ſumatur α κ minor quàm ι. Quoniã igitur ι ipſam α β metitur, ſed α β ipſam δ ζ metitur. Igitur ι ipſam δ ſ metietur, metitur aũt & totã γ δ, igitur & reliquã γ ſ metietur. Sed γ ſ ipſam ζ ν metitur, et ι igitur ipſam β ν metitur: metitur autẽ & totã α ζ, & reliquũ igitur α ν metietur, maior minorem, quod eſt

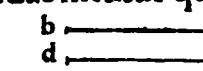
impoßibile. Ipſæ igitur α β, γ δ, nulla metietur magnitudo. Incõmenſurabiles igitur ſunt ipſæ α ζ, γ δ. Si binæ igitur magnitudines inæquales exponantur, auferaturq; ſemper à maiore minor, & reliqua tamen præcedentẽ non metiatur, ipſæ magnitudines erunt incõmenſurabiles: quod oportuit demonſtrare.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 3.*

PRopoſitis duabus quantitatibus inæqualibus communicantibus, maximã quãtitatẽ cõmuniter eas numerantẽ inuenire. 4

CORRELARIVM.

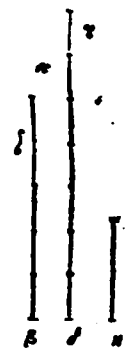
Ex hoc itaq; manifeſtũ eſt, quæ duas metitur quãtitates, maximã quoq; cõmuniter ãbas metientẽ metiri.

CAMPANVS. Huius demonſtrationẽ, ſi 2 ſeptimi, nnn ignoras, non potes ignorare. Si enim numeri nomen in quantitatis nomen conuertas, idem prorſus hic & illic efficies, proceſſus enim utrobiq; idem erit. *Euclid. ex Zamb. Probl. 1. Prop. 3.*

Duabus magnitudinibus commenſurabilibus datis, maximã earum communem inuenire menſuram. 3

THEON *ex Zamb. Sint datæ binæ magnitudines cõmenſurabiles α, β, & ε, δ, quarũ minor ſit α β, oportet iam ipſarũ α β, γ δ, maximã cõmunẽ inuenire menſurã. Igitur α ζ aut metitur ipſam γ δ, aut non. Si enim metitur, metitur autẽ et ſeipſam, igitur α β, ipſarũ α β & γ δ cõmunis eſt dimenſio. Et manifeſtum eſt quòd & maxima, maior nanq; ipſa α β magnitudine, ipſam α β non metietur. Non metiatur autem α, ipſam γ δ. Sublata igitur ſemper minore à maiori, id quod relinquitur metietur quandoq; præcedentem, eò quia ipſæ α ζ, γ δ ſunt cõmenſurabiles, & α β ipſam ι δ metiẽs relinquat ſe ipſa minorem ι γ: at ι γ ipſam ſ ζ metiens relinquat ſe ipſa minorem, hoc eſt ſ α, at ſ α ipſam γ ι metiatur. Quoniam igitur α ſ ipſam γ ι metitur, ſed γ ι ipſam ſ β metitur, & α ſ igitur ipſam ſ β metietur. Metitur autem & ſeipſam, & totam igitur α β metietur ipſa α ſ. Sed α ζ ipſam δ ι metitur, igitur α ſ ipſam ι δ metietur, metitur autem & γ ι, & totam igitur γ δ metitur. Igitur α ſ ipſas α β & ε δ metietur: igitur α ſ ipſarũ α ζ & γ δ cõmunis eſt dimenſio. Aio quoq; quòd & maxima: ſi enim non erit aliqua magnitudo maior ipſa α ſ, quæ ipſas α β, & γ δ metietur, ſitq; inquã η. Quoniã igitur η ipſam α β metitur, ſed α β ipſam ι δ metitur. Metitur aũt & totã γ δ, & reliquam igitur γ ι metietur ipſa η. Sed γ ι ipſam ſ β metitur & η ipſum ſ β metietur, metitur aũt & totã α ζ, & reliquã igitur α ſ metietur, maior minorem, quod eſt impoßibile. Igitur maior aliqua magnitudo ipſa α ſ, ipſas α β & γ δ magnitudines non metietur. Igitur α ſ ipſarũ α β & γ δ maxima cõmunis dimenſio eſt. Duabus igitur magnitudinibus cõmenſurabilibus datis α β & γ δ, maxima cõmunis dimenſio inuenta eſt α ſ, quod feciſſe oportuit.*

CORRELARIVM.

Ex hoc manifeſtũ eſt, quòd ſi magnitudo binas magnitudines menſa fuerit, & maximã earũ cõmunẽ dimenſionem metietur. *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 4.*

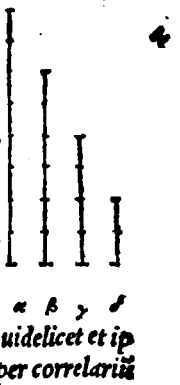
PRopoſitis tribus quantitatibus cõmunicantibus, maximã eas communiter numerantem inuenire. 4

CAMPANVS. Hæc ex tertia ſeptimi, ſic patet, ſicut præmiſſa ex ſecunda: ſimulq; correlariũ ex hac deducet, ut illic ex ſecunda deductum eſt.

Euclid. ex Zamb. *Problema 2.* *Propoſitio 4.*

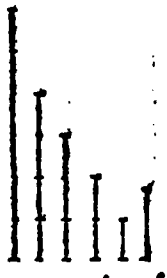
Tribus magnitudinibus cõmenſurabilibus datis, maximam earum communem menſuram inuenire. 4

THEON *ex Zamb. Sint datæ tres magnitudines cõmenſurabiles α, β, γ, oportet iam ipſarũ α, β, γ, maximã cõmunem menſurã inuenire. Sumatur enim (per 3 decimi) ipſarũ duarum α, β, maxima cõmunis menſura, ſitq; illa δ. Igitur δ ipſam γ aut metitur, aut non metitur, metiatur primum. Quoniã igitur δ ipſam γ metitur, metitur autẽ & ipſas α β, igitur δ ipſas α, β, γ, metitur. Igitur δ ipſarũ α, β, γ, cõmunis dimenſio eſt. Eſt manifeſtũ quòd maxima, maior nanq; quã δ magnitudo, ipſas α, ζ, γ, nõ metietur. Si enim poßibile, metiatur ipſas α, ζ, γ, magnitudine δ maior ipſa ι. Et quoniã ι ipſas α, ζ, γ, metitur, metitur & ipſas α, ζ, & ipſarũ igitur α ζ maximã cõmunẽ menſurã metietur, hoc eſt ipſam δ, maior uidelicet minorem, quod eſt impoßibile. Non metiatur iam δ ipſam γ, dico quòd cõmenſurabiles ſunt ipſa α β γ δ γ δ, Quoniam enim commenſurabiles ſunt ipſæ α, ζ γ, metietur eas aliqua magnitudo, quæ uidelicet et ipſas α, β, metietur, quare & ipſarum α, β, maximam communem menſuram δ, metietur (per correlariũ*

præce-

præcedentis)metitur autem & γ,quare dicta aliqua magnitudo metietur ipſas γ,Δ.Commenſurabiles igitur ſunt ipſæ ε,Δ. Sumatur(per 3 decimi)earum communis maxima dimenſio,ſitq; ζ. Quoniam igitur ζ ipſam Δ,metitur,ſed Δ ipſas α,β,metitur,& ζ igitur α,β,metitur,metitur autem & γ. Igitur ζ,ipſarum α,β, ε,communis eſt menſura. Dico quòd & maxima. Si enim poßibile, ſit magnitudo η, minor quàm ζ.metiaturq; η ipſis α β γ. Et quoniam η ipſas α, β, γ, metitur,metitur & ipſas α,β:et ipſarũ igitur α β(per præcedens correlariũ)maximã cõmunẽ menſurã metietur. At ipſarũ α,β,maxima cõmunis menſura eſt Δ. Igitur η ipſum Δ metitur,metitur aũt & γ,igitur η ipſas γ Δ metitur, & ipſarũ ergo γ,Δ, maximam communem menſuram(per præcedens correlarium)metietur η,maxima uerò communis menſura ipſarum γ Δ,eſt ζ, igitur η ipſam ζ metitur maior minorem, quod eſt impoßibile. Ipſa igitur magnitudine ζ maior aliqua magnitudo,ipſas α,ε,γ,nõ metitur. Igitur ζ,ipſarũ α,β,γ,maxima cõmunis eſt dimẽſio,ſi nõ metiatur Δ ipſam ε. Si aũt metiatur ipſa eſt Δ. Trib.igitur magnitudinib. cõmenſurabilib. datis,maxima cõmunis earũ dimẽſio inuẽta eſt,quod facere oportebat.

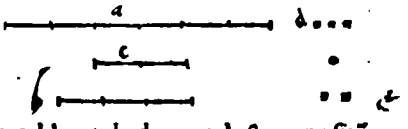

CORRELARIVM. *Ex hoc proinde manifeſtũ eſt,quòd ſi magnitudo tres magnitudines mẽſa fuerit, & maximam quoq; earũ cõmunem dimenſionem metietur. Similiterq; & in pluribus & communis maxima mẽſura, & ſubinde correlariũ,inuenietur.* *Eucl. ex Camp.* *Propoſitio 5.*

5

MNium duarum quãtitatum communicantium eſt proportio,tanquam numeri ad numerum.

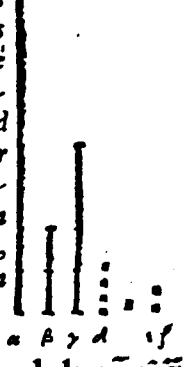
CAMPANVS. Sint duæ quantitates a& b,communicantes.Dico quòd earum proportio eſt ſicut alicuius numeri ad alium numerum. Sit enim c maxima quantitas communiter menſurans a & b reperta,ut docet ſecunda huius,quæ menſuret a ſecundum numerum d,& b ſecundum numerum c, eritq; a ad c ut d ad unitatem, eo quòd ſicut a eſt multiplex c,ita d eſt multiplex unitatis ac c ad b,ut unitas ad e :quoniam ſicut c eſt ſubmultiplex b, ita unitas eſt ſubmultiplex e,igitur per æquã proportionalitatẽ a ad b, ut d ad e,quod eſt propoſitũ.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 3.* *Propoſitio 5.*

8 COMMENSURABILES magnitudines,adinuicẽ rationem habent quam numerus ad numerum.

THEON ex Zamb. *Sint commenſurabiles magnitudines α ε. Dico quòd α ad β rationem habet,quã numerus ad numerũ. Quoniã enim commenſurabiles ſunt α β,metietur eas aliqua magnitudo,metiatur,& eſto γ. Et quoties γ ipſam α,metitur,tot ſint unitates in Δ,quoties aũt γ ipſum ε metitur,tot unitates ſint in ζ. Quoniam igitur γ ipſum α metitur per eas quæ in Δ ſunt unitates,et unitas metitur ipſum Δ per eas quæ in ipſo ſunt unitates,æquè igitur unitas ipſum Δ metitur numerum, & γ magnitudo ipſum α,eſt igitur ſicut γ α, ſic eſt unitas ad Δ,contra igitur(per correlarium 4 quinti)ſic ut α ad γ,ſic Δ ad unitatem. Rurſus quoniam γ ipſum β metitur per eas quæ in ζ ſunt unitates, metitur autem & unitas ipſum ζ per eas quæ in eo ſunt unitates,æquè igitur unitas ipſum ζ metitur,& γ ipſum β. Eſt igitur (per idem) ſicut γ ad β, ſic eſt unitas ad ζ. Patuit autem quòd & ſicut α ad γ,ſic Δ ad unitatem,ex æquali igitur (per 22 quinti) eſt:ſicut α ad β, ſic eſt Δ numerus ad ζ numerum. Commenſurabiles igitur magnitudines α ε,ad inuicem rationem habent,quam numerus Δ ad numerum ζ:quod oportebat demonſtrare.*

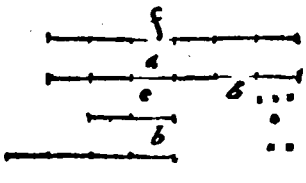

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 6.*

6

SI fuerint duę quãtitates quarũ ſit,pportio unius ad alterũ tãq; numeri ad numerum, eas duas cõmunicãtes eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. Hęc eſt cõuerſa prioris, ut ſit a ad b ſicut numerus ad numerũ d,erũt duę quãtitates a et b communicãtes. Sit enim e toties menſurãs b,quoties eſt unitas in d,& toties menſurans f,quoties unitas in c. Cũ ſit igitur f ad e ut c ad unitatẽ, ac e ad b ut unitas ad d, erit per æquam proportionalitatem f ad b ut c ad d, quare etiam ut a ad b. Igitur per primam partem 9 quinti, f eſt æqualis a. Cùm itaq; e menſuret f, per conceptionẽ menſurabit a:igitur a & b cõmunicantes, mẽſurabit enim & b: quod eſt propoſitum.

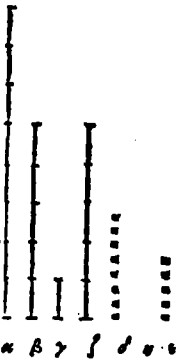

Euclid. ex Zamb. *Theorema 4.* *Propoſitio 6.*

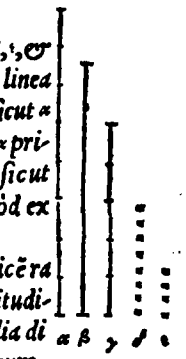
6 SI binæ magnitudines adinuicem rationẽ habuerint quam nume-

rus ad numerum, commenſurabiles erunt ipſæ magnitudines.

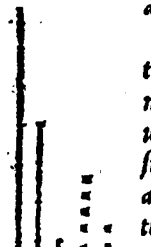
THEON ex Zamb. *Binæ enim magnitudines α, β, adinuicē rationem habeant, quam numerus Δ ad numerū ι. Dico quòd cōmenſurabiles ſunt ipſæ α, β, magnitudines. Quot enim ſunt in ipſo β unitates, in tot æquales diuidatur (per 9 ſexti) ipſa α & uni earum æqualis eſto γ. Quot autē unitates ſunt in ι, ex totidem magnitudinibus ipſi γ æqualibus cōponatur ζ. Quoniā igitur quot ſunt unitates in ipſa ζ, tot magnitudines ſunt & in ipſa α æquales ipſi γ: qualis igitur pars eſt ι, unitas ipſius Δ, talis pars eſt & γ ipſius α: eſt igitur ſicut γ ad α, ſic ι unitas ad ipſum ζ. Metitur autē ι unitas ipſum Δ numerum, metitur igitur & γ ipſum α. Et quoniā eſt ſicut γ ad α, ſic eſt ι unitas ad numerum ζ: & contra (per correlariū 4 quinti) ſicut eſt α ad γ, ſic eſt Δ numerus ad ι unitatem. Rurſus quoniā quot unitates ſunt in ι, tot ſunt & in ipſa ζ æquales magnitudines ipſi γ: eſt igitur ſicut γ ad ζ, ſic ι unitas ad ζ numerum. Patuit autē & ſicut α ad γ, ſic eſt Δ ad unitatē ι. Ex æquali igitur (per 22 quinti) eſt ſicut α ad ζ, ſic eſt Δ ad ι. Sed ſicut Δ ad ι, ſic eſt α ad β. Igitur (per 11 quinti) & ſicut α ad ζ ſic eſt & α ad ζ. Igitur α ad utranq; ipſarū ζ, ζ, eandē habet rationē, æqualis (per 9 quinti) igitur eſt ζ ipſi ζ, metitur autē γ ipſam ζ, metitur igitur & β ſed & ipſam α. Igitur γ ipſas α, β, metitur. Cōmenſurabilis igitur eſt α ipſi β. Si binæ igitur magnitudines adinuicem rationem habuerint, quam numerus ad numerum, commenſurabiles ſunt ipſæ magnitudines: quod erat oſtendendum.*

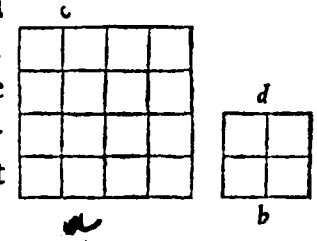
CORRELARIVM. *Ex hoc proinde manifeſtū eſt, ſi fuerint bini numeri Δ, ι, & recta linea ſicut α, quod datur et factu eſt poſsibile ſicut numerus ad numerū ſic recta linea ad rectā lineā. Si autē ut ipſarū α, ζ, media proportionalis ſumpta fuerit, ſicut ζ, erit ſicut α ad ζ, ſic quod ex ipſa α ad id quod ex ipſa β, hoc eſt ſicut prima α ad tertiā ζ, ſic quòd α prima ad id quod ex ſecunda ſimile ſimiliterq; deſcriptam (per correlariū 19 ſexti) Sed ſicut α ad ζ, ſic eſt Δ numerus ad ι numerum: fit igitur ſicut Δ numerus ad ι numerum, ſic quòd ex α recta linea ad id quod ex β recta linea.*

ALITER *idem oſtendere. Binæ enim magnitudines α, ζ, adinuicē rationem habeant, quam numerus γ ad numerum Δ: dico quòd ipſæ magnitudines ſunt cōmenſurabiles. Quot enim ſunt in ipſo γ unitates, in tot æqualia diuidatur α, & uni earū æqualis eſto ι. Eſt igitur ſicut unitas ad γ numerum, ſic eſt ι ad α: eſt autē & ſicut γ ad Δ, ſic α ad ζ: ex æquali igitur (per 22 quinti) eſt ſicut unitas ad ipſum Δ numerum, ſic eſt ad ζ, metitur autē unitas ipſum ζ: metitur igitur ι ipſum β, metitur aūt & α, quoniā unitas ipſum ι. Igitur ι utranq; ipſarū α, β, metitur. Ipſæ igitur α, β, cōmenſurabiles ſunt, & ι ipſarū cōmunis eſt dimenſio.* Euclid. ex Camp. Propoſit. 6

Mniū duarū ſuperficierū quadratarū quarū latera in longitudine cōmunicāt, eſt proportio unius ad alterā, tanquā numeri quadrati ad numerum quadratū. Si uerò fuerit proportio ſuperficiei quadratę ad ſuperficiē quadratā, tāquā proportio numeri quadrati ad numerū quadratum, erūt latera earū in lōgitudine cōmunicātia. Quod ſi fuerit proportio ſuperficiei quadratæ ad ſuperficiē quadratā, non uelut numeri quadrati ad numerū quadratum, latera earum erūt in longitudine incommenſurabilia.

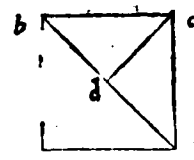

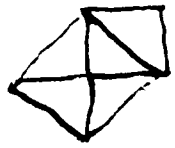
CAMPANVS. Sint a & b duæ lineæ quadratæ, quarū quadrata ſint c & d. Dico quòd ſi a & b cōmunicant in lōgitudine, erit proportio c ad d ſicut numeri quadrati ad numerū quadratū, & econuerſo. Si aūt proportio c ad non ſit ſicut numeri quadrati ad numerū quadratū, a & b erūt incōmēſurabiles in lōgitudine, & econuerſo. Veruntamē iſtud argumentū quartum non proponit. Primum patet ſic. Si a & b cōmunicant in longitudine, ipſæ per 5 erūt in propoſitione duorū numerorū qui ſint e & f, quorū quadrati ſint g & h. Quia ergo eſt c ad d ſicut a ad b proportio duplicata per 18 ſexti, ſequitur ut ſit etiam c ad d c, ſicut d etiā ad f duplicata, ſed etiam, per 11 octaui, g ad h, ut e ad f duplicata: ergo c ad d, ſicut

g..... b....
e.... f...

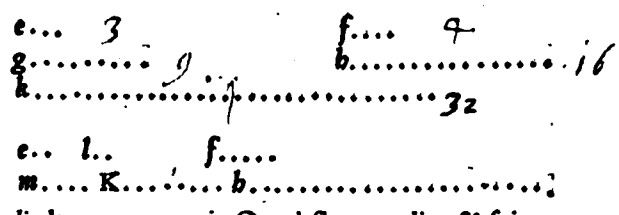
ſicut g ad h, quod eſt primum. Secundum ſic. Sit c ad d ſicut g numerus quadratus ad h numerũ quadratum, dico quòd a & b erunt in longitudine communicantes. Cùm enim ſit c ad d ut a ad b, duplicata per 18 ſexti, & g ad h per 11 octaui ut e ad f ad g duplicata, quare & ſimpla a ad b ſicut ſimpla e ad f, per 6 igitur ſunt a & b communicantes, quod eſt ſecundum. Tertium uerò patet ex primo à deſtructione conſequẽtis. Similiter quartũ patet ex ſecundo, à deſtructione conſequẽtis.

CAMPANI *additio.* Ex tertia parte huius, nota diametrum eſſe incommenſurabilem coſtæ. Cùm enim ſit quadratum diametri duplum quadrato coſtæ, dupla uerò proportio non ſit ſicut numerorum quadratorum, ſequitur diametrum eſſe incommenſurabilem coſtæ in longitudine. Alioqui cùm quaternarius ſit numerus quadratus, eſſent omnes pariter pares, quadrati, etiam alij infiniti qui non ſunt quadrati. Ducit autem Ariſtoteles ad iſtud inconueniens, ſi diameter ponatur cõmenſurabilis coſtæ, quòd impar numerus erit æqualis pari, quod ſic patet. Sit enim diameter a b cõmenſurabilis lateri a c, eritq; per 5 a b ad a c, ſicut aliquis numerus ad alium. Sint ergo hi numeri e & f, qui ſint minimi in ſua proportione, eritq; ob hoc alter eorum impar.

Si enim uterque par, non erunt minimi, quadrati quoque eorum ſint g & h, ſi ergo e eſt impar, erit quoque ex 30 noni g impar, ſit itaque k duplus ad h, eritq; k ex diffinitione par. Quia igitur a b ad a c ut e ad f, erit per 8 ſexti, & 11 octaui quadratum a b ad quadratũ a c ut g ad h: eſt itaque g duplus ad h: ſic enim eſt quadratũ a b ad quadratum a c, per penultimam primi. Et quia etiam k eſt duplus ad h, ſequitur per nonã quinti, utputa g numerus impar ſit æqualis k, numero pari. Quod ſi e æqualis, & f impar erit proportio f ad dimidium e quod ſit l, ſicut a c ad dimidiũ a b, quod ſit a d: & ideo erit proportio quadrati a c ad quadratum a d, ſicut proportio numeri h qui eſt impar, per 30 noni, ad quadratum numeri l, qui ſit m, cui K ponatur eſſe duplus, eritq; k per diffinitionem par. At quia quadratum a c eſt duplum ad quadratum a d per penultimam primi, erit h duplus ad m, cumq; k ſit etiã duplus ad m, erit per 9 quinti numerus impar b æqualis k numero pari: quod eſt propoſitum.

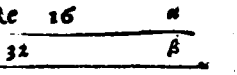

Sequentia duo ex Zamberto Theoremata, in Campano nihil reſpondens habent.

Euclid. ex Zamb. Theorema 5. Propoſitio 7. Converſa quintæ.

7 Incommenſurabiles magnitudines adinuicem rationẽ non habent, quam numerus ad numerum.

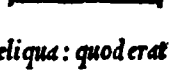
2 THEON *ex Zamb. Sint incommenſurabiles magnitudines α, ſ. Dico quòd α ad ſ rationẽ non habet quam numerus ad numerum. Si enim habet α ad ſ eã rationem quam numerus ad numerũ, cõmenſurabilis erit α ipſi β (per ſextam decimi) Non eſt autem: igitur α ad β rationẽ non habet, quam numerus ad numerum. Incommenſurabiles igitur magnitudines rationem non habent adinuicem, quam numerus ad numerum: quod oportuit demonſtraſſe.*

Euclid. ex Zamb. Theorema 6. Propoſitio 8. Converſa ſextæ.

8 Si binæ magnitudines adinuicem, rationem non habuerint, quam numerus ad numerũ, incommenſurabiles erunt ipſæ magnitudines.

THEON *ex Zamb. Binæ enim magnitudines α, β adinuicẽ non eã habeant rationẽ, quam numerus ad numerum. Dico quòd ipſæ α, β, magnitudines ſunt incommenſurabiles. Si enim commenſurabilis eſt α ipſi β, rationem habebit quã numerus ad numerum (per decimam quinti) non habet autem. Incommenſurabiles igitur ſunt ipſæ α, β magnitudines. Si binæ igitur magnitudines, &c quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendum.*

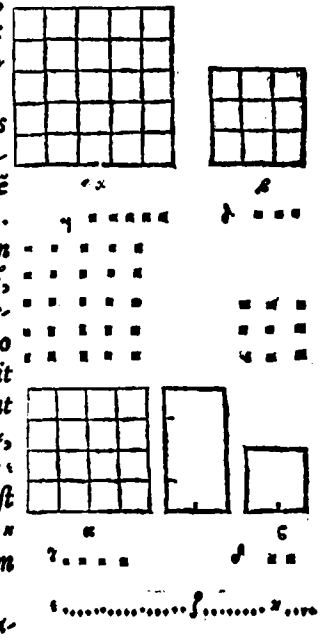
Euclid. ex Zamb. Theorema 7. Propoſitio 9.

9 A longitudine cõmenſurabilibus rectis lineis quadrata, adinuicẽ rationem habent quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Et quadrata adinuicẽ rationẽ habẽtia quã quadratus numerus ad quadratum numerũ, latera quoq; habebunt lõgitudine cõmenſurabilia. A longitudine uerò incõmẽſurabilibus rectis lineis quadrata adinuicẽ rationem

non

non habent quam quadratus numerus ad quadratũ numerum. Et quadrata adinuicẽ rationem non habentia quã quadratus numerus ad quadratum numerũ, neq; latera habebunt longitudine commenſurabilia.

THEON ex Zamb. *Sint enim α, β, longitudine cõmenſurabiles. Dico quòd quadratum quod ex α ad id quod ex β quadratum ratione habet, quã quadratus numerus ad quadratũ numerum. Quoniã enim cõmenſurabilis eſt α ipſi β lõgitudine: igitur α ad β, rationẽ habet quã numerus ad numerũ (per 5 decimi) habeat, inquã, quam γ ad δ. Quoniã igitur eſt ſicut α ad ζ, ſic eſt γ numerus ad δ numerum, ſed ipſius quidem α ad β, rationis dupla eſt ipſius α quadrati ad ipſius β, quadratũ ratio: ſimiles nanq; figuræ (per 19 ſexti & per correlariũ primum 20 ſexti) in dupla ſunt ratione ſimilis rationis laterũ) ipſius autem γ numeri ad δ numerum rationis, dupla eſt ratio ipſius γ quadrati ad ipſius δ quadratũ (binorũ etenim quadratorum numerorũ (per 11 octaui) unus medius proportionalis eſt numerus, & quadratus ad quadratũ duplam rationem habet quam latus ad latus: eſt igitur ſicut quadratũ quod ex α ad quadratum quod ex β, ſic & ex γ numero, quadratus numerus ad eũ qui ex δ numero quadratũ numerum.*

ALITER *idem demonſtrare. Quoniam enim commenſurabilis eſt α ipſi β, rationem habet (per 5 decimi) quam numerus ad numerũ, habeat autem quam γ ad δ, & γ ſeipſum multiplicans, efficiat ε ipſum autẽ δ multiplicans, efficiat ipſum ζ ad δ, ſeipſum multiplicãs, efficiat ipſum η. Quoniã igitur γ ſeipſum multiplicãs ipſum effecit ε, at multiplicãs ipſum δ fecit ipſum ζ: eſt igitur (per 17 ſeptimi) ſicut γ ad δ, hoc eſt ſicut α ad ζ, ſic eſt ε ad ζ. Sed ſicut α ad β, ſic id quod ex α ad id quod ſub α β (per 1 ſexti) Eſt igitur ſicut quod ex α ad id quod fit ſub α, β, ſic ε ad ζ. Rurſus quoniã ipſum δ multiplicans ipſum efficit ζ, aũt multiplicans ipſum effecit ζ: igitur (per 17 ſeptimi) ſicut γ ad δ, hoc eſt α ad β, ſic eſt ζ ad η. Sed ſicut α ad ζ, ſic eſt quod ſub α, β, ad id quod ex β, eſt igitur ſicut id quod ſub α, β, ad id quod ex β, ſic eſt ζ ad η. Sed ſicut quod ex α ad id quod ſub α ζ, ſic ε ad ζ: ex æquali igitur (per 22 quinti) ſicut quod ex α ad id quod ex β, ſic eſt ε ad η: eſt autem uterque ipſorum ε, η, quadratus, ε quidem ab ipſo γ, at η eſt ab ipſo δ. Quod igitur ex α ad id quod ex β, eam habet rationẽ quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ: quod oportebat demonſtrare.*

Sed iam eſto ſicut quadratũ quod ex α ad id quod ex β, ſic qui ex ε quadratus ad eum qui ex δ quadratum. Dico quòd α ipſi β commenſurabilis eſt longitudine. Quoniam enim eſt ſicut quadratum quod ex α ad id quadratum quod ex ζ, ſic qui ex γ quadratus ad eum qui ex δ quadratum, ſed ipſius quidem quadrati quod ex α ad id quod ex β ratio, eſt dupla eius quæ eſt ipſius α ad ζ, quadrati autẽ qui ex γ numero, ad eum qui ex δ numero quadratum (per 11 octaui) ratio dupla eſt eius rationis quæ eſt ipſius γ numeri ad ipſum δ numerum: eſt igitur ſicut α ad β, ſic eſt γ numerus ad δ numerũ. Igitur α ad β eam habet rationẽ quam γ numerus ad δ numerum. Commenſurabilis eſt igitur (per 6 decimi) α ipſi β longitudine.

ALITER *idem demonſtrare. Sed habeat iam quod ex α ad id quod ex β, eam rationem quã quadratus numerus ε ad quadratum numerum η. Dico quòd commenſurabilis eſt α ipſi ζ. Sit enim ipſius ε latus γ, ipſius autem η ſit δ & γ ipſum δ multiplicans ipſum efficiat ζ. Ipſi igitur ε, ζ, η, continuè ſunt proportionales, in ea quæ eſt ipſius γ ad δ ratione (per 17 & 18 ſeptimi) Et quoniã eorũ quæ ex α & β, medium proportionale eſt eſt id quod ſub α β (per α 7 ſexti) & ipſorum ε η ipſe ζ: eſt igitur ſicut quod ex α ad id quod ſub α, β, ſic ε ad ζ: ſicut autem quod ſub α, ζ, ad id quod ex β, ſic ζ ad η. Sed ſicut quod ex ζ ad id quod ſub α, ζ, ſic eſt α ad β. Igitur α & β commenſurabilia ſunt, rationem etenim habent, quam numerus ε ad numerum ζ, hoc eſt γ ad δ, quod oportebat demonſtrare.* α Re. 18. β Re. 9.

Sed iam incõmenſurabilis eſto α ipſi ζ longitudine: dico quòd quadratum quod ex α ad quadratum quod eſt β eam non habet rationẽ quam quadratus numerus ad quadratum numerum. Sit enim quadratum quod ex α ad quadratum quod ex ζ eam habet rationem quam numerus quadratus ad numerum quadratum, commenſurabilis erit α ipſi β, non eſt autem. Igitur quadratum quod ex α, ad id quadratum quod ex β (per præcedentem) eam non habet rationem quam quadratus numerus ad quadratum numerum.

Rurſus quadratum quod ex α ad id quadratũ quod ex β rationem non habeat, quam numerus quadratus ad

tus ad numerum quadratum. Dico quòd incõmenſurabilis eſt α ipſi ſ longitudine. Si enim fuerit commenſurabilis α ipſi β, quadratum quod ex α ad quadratum quod ex ſ, eam habebit rationem quã numerus quadratus ad numerum quadratum, non habet autem. Igitur commenſurabilis non eſt α ipſi β longitudine. Incommenſurabilis igitur eſt α ipſi β longitudine. A longitudine cõmenſurabilibus igitur quadrata, & quæ ſequuntur reliqua: quod demonſtraſſe oportuit. CORRELARIVM.

Et manifeſtum eſt ex his, quòd longitudine commenſurabiles rectæ lineæ, omnino ſunt potentia, quæ autem potentia, non omnino longitudine, longitudine uerò incommenſurabiles, non omnino potentia, quæ autem potentia, omnino & longitudine.

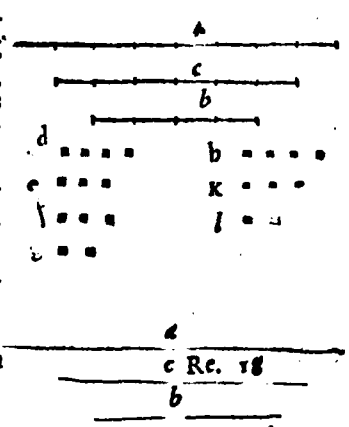
Quoniam enim ex longitudine commenſurabilibus rectis lineis quadrata rationem habent quam quadratus numerus ad quadratum numerum, at quæ rationem habent quam numerus ad numerum, commenſurabilia ſunt: (per 6 decimi) longitudine igitur commenſurabiles rectæ lineæ, non ſolùm longitudine ſunt commenſurabiles, ſed & potentia. Rurſus quoniam quæcunq; quadrata rationem habent quam numerus ad numerum commenſurabilia ſunt (per 6 decimi) at quatenus rationem habent quam quadratus numerus ad numerum quadratum eorum latera longitudine commenſurabilia ſunt, quæcunq; igitur quadrata rationem non habent quam quadratus numerus ad quadratum numerum, ſed ſimpliciter quam aliquis numerus ad numerũ, cõmenſurabilia potentia quidẽ habent latera, non aũt & longitudine. Quare longitudine quidem cõmenſurabiles rectæ lineæ, omnino et potẽtia, quæ aũt potẽtia, non omnino lõgitudine, niſi rationẽ habuerint eorum quadrata quàm quadratus numerus ad quadratũ numerum Dico iam quòd & quæ longitudine incommenſurabiles, non omnino & potentia. Quandoquidẽ quadrata cõmenſurabilia, poſſunt rationẽ habere non quidẽ quam quadratus ad quadratũ, ſed ſimpliciter quã aliquis numerus ad numerũ, & ob id potentia commenſurabilia latera habebunt, & longitudine incommenſurabilia. Quare quæ longitudine incommenſurabiles rectæ lineæ, non omnino & potentia. Sed longitudine exiſtentes incommenſurabiles poſſunt & potentia eſſe incommenſurabiles, ſi eorum quadrata ſunt incommenſurabilia. Quæ autem potẽtia incommenſurabiles, omnino & longitudine incommenſurabiles. Si enim longitudine commenſurabiles fuerint, erunt quoque & potentia commenſurabiles. Supponuntur autem & incommenſurabiles, quod eſt abſurdum. Quæ igitur potentia incommenſurabiles, omnino & longitudine.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 8.*

8

Si fuerint duæ quãtitates uni quantitati cõmunicantes, ipſas quoq; inuicem commenſurabiles eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. Sit utraque duarum quantitatum a & b, cõmunicans quantitati c, dico a & b eſſe commenſurabiles. Eſt enim per 5, a ad c ſicut numerus ad numerum, ſimiliter quoque per eandem, c ad b, ſicut numerus ad numerum. Sit itaque numerus d ad numerũ e ſicut a ad c, numerusq; f ad numerum g, ſicut c ad b. At proportiones quæ ſunt d ad e & f ad g continentur in tribus terminis qui ſunt h, K, l, ut docet 4 octaui, eritq; per æquam proportionalitatem, a ad b, ſicut h numerus ad l numerum, per 6 igitur ſunt a & b communicantes, quod eſt propoſitum.

CAMPANI *additio.* Ex hac quoq; ſequitur, quòd ſi fuerint duæ quãtitates ſibi inuicem communicantes, cuicunq; una earũ cõmunicat, & reliqua cuicunq; una non communicat, nec reliqua. Sint enim duæ quantitates a & b communicantes: ponaturq; quælibet quantitas quæ ſit c, cum qua communicet a, dico quòd b cõmunicabit cũ eadẽ, quod ex hac octaua patet cũ utrũque earum communicet cum a ex hypotheſi. Quòd ſi iterum a & b ſint communicantes ut prius, ponatur c quælibet qutãitate cum qua non communicet a, dico quòd b non communicabit cum eadẽ. Si enim c cõmunicaret cũ b, cũ a quoq; per hypotheſin cõmunicet cũ eodẽ b, eſſent per hanc octauam a & c cõmunicantes, ſed poſitum erat, quòd nõ eſſent: quare cõſtat quod diximus.

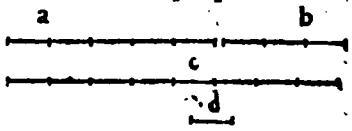
Euclid. ex Campano. *Propoſitio 9.*

9

Si fuerint duæ quantitates cõmunicantes, totum quoq; ex eis confectũ utriq; earum erit cõmunicans. Si uerò fuerit totum utriq; commenſurabile, erunt ambæ commenſurabiles.

CAMPA-

CAMPANVS. Sint duæ quantitates a & b commenſurabiles, dico totum ex eis compoſitum quòd ſit c, utriq; earũ eſſe cõmenſurabile, & econuerſo. Adhuc quoq; ſi totum ex eis cõpoſitum uni earum communicet, dico quòd cõmunicabit alteri, & ipſæ ſimiliter inter ſe etiam communicabunt. Idem quoque in contrario, ſi enim a & b ſint incommunicantes, dico quòd c utrique earum erit incommunicans, & econuerſo, ſic alteri earũ ſit incommunicans, erit quoq; incommunicans & alteri, & ipſæ etiam inter ſe. Sint itaque primùm a & b communicantes, ſitq; earum communis menſura d, quæ cùm utranq; earum numeret, per conceptionem ſimilem antepenultimæ ſeptimi, numerabit & c, quare per diffinitionẽ c communicabit utrique earum ſcilicet a & b. Econuerſo quoque ſi c cõmunicet utrique earum, ſit omnium communis menſura d, conſtat itaque per diffinitionem a & b communicantes eſſe. Sed communicet c cum altera earum quæ ſit a, dico quòd communicabit cum b, & a etiam & b communicabunt adinuicem: ſit enim d communiter menſurans c & a. Quia igitur d menſurat totum & detractum, per conceptionem ipſa menſurabit reſiduum uidelicet b, per diffinitionem ergo, & c communicat cum b, & a communicat quoq; cum b.

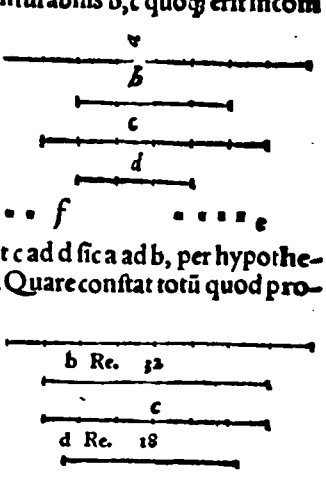
CAMPANI *additio.* Si autem a & b ſint incommunicantes, erit c incommunicans utrique earum. Si enim cum utraque ſeu etiam cum altera earum cõmunicaret, & ipſæ communicarent adinuicem, quod eſt contra hypotheſin. Similiter quoque econuerſo ſic eſt incommunicans utriq; earum, ſeu etiam alteri earum, erit quoque incommunicans reliquæ, & ipſæ inter ſe, quod palam eſt ex prædemonſtratis, à deſtructione conſequentis.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 10.*

Zamb. 11

MInium quatuor quantitatum proportionalium, ſi fuerit prima communicans ſecundæ, tertia quoq; erit communicans quartæ. Si uerò prima incõmenſurabilis fuerit ſecundæ, tertia quoq; incommenſurabilis erit quartæ. 10

CAMPANVS. Sint quatuor quantitates proportionales a, b, c, d: dico quòd ſi a communicat cum b, c quoque communicabit cum d: quòd ſi a eſt incommenſurabilis b, c quoq; erit incommenſurabilis d. Et ſi a communicabit cum b in potentia tantum, c quoq; communicabit cum d in potentia tantum, ueruntamen illud nõ proponit autor, quia facilè patet ex demõſtratione priorũ. Si enim a cõmunicat cum b, erit per 5 a ad b ſicut numerus ad numerum, ſit ergo ſicut e ad f. At quia per hypotheſin a ad b ſicut c ad d, ſicut numerus e ad numerũ f, per 6 igitur eſt c communicans cum d: quod eſt primum. Secundum patet ex primo à deſtructione conſequentis. Si enim a eſt incommenſurabilis b, oportet c eſſe incommenſurabilem d: nam ſi eſſet ei commenſurabilis, cùm ſit ut c ad d ſic a ad b, per hypotheſin, eſſet per primam partem a communicans cum b, ſed non erat. Quare conſtat totũ quod proponit autor. Quod autem adiunximus, uidelicet quòd ſi a cõmunicat cum b in potentia tantum, c communicat cum d in potentia tantum, ſic patet. Cùm enim a non communicet cum b in longitudine, nec c quoque ex parte ſecunda huius, communicabit cum d in longitudine. At uerò cùm quadratũ a communicet cum quadrato b ex hypotheſi, erit per 5, quadratum lineæ a ad quadratum lineæ b, ſicut numerus ad numerum qui ſint e & f. Et quia quadratum c ad quadratum d ſicut quadratum a ad quadratum b, erit etiam quadratum c ad quadratum d, ſicut numerus e ad numerum f, per 6 igitur c & d, communicant in potentia, & quia non communicant in longitudine, conſtat propoſitum.

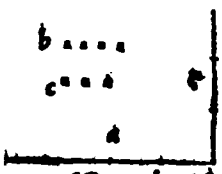
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 11.*

Zamb. 14

DRopoſita qualibet recta linea, duas ei incõmenſurabiles alteram in longitudine tantum, alteram in longitudine & potentia rectas linas inuenire. 11

CAMPANVS. Sit linea a propoſita, uolo duas lineas reperire, quarum una communicet cum a in potentia tantum, altera uerò ſit incommenſurabilis ei in longitudine

ne & in potentia. Sumo itaq; duos numeros nequaquam ſe habentes in proportione aliquorum numerorum quadratorũ, ſintq; hi b & c, quos facile eſt ſumere, cùm quilibet quadratus numerus ad quemlibet non quadratum eam habeat proportionem, quam nequaquam habent aliqui numeri quadrati, confirmante hæc 22 octaui. Duobus talibus numeris ſumptis inuenio lineam d, ad cuius quadratum ſe habeat quadratum lineę a, ſicut numerus b ad numerum c. Hanc autem lineã ita reperio. Diuido lineam a in tot partes æquales, quot ſunt unitates in numero b, quod facile facio adiuuante 11 uel 12 ſexti, dehinc ſuper extremitatem lineæ a, erigo lineam e perpendiculariter, in qua toties contineatur una ex partibus a, quoties unitas eſt in c. Quia igitur ex prima ſexti proportio quadrati lineæ a ad ſuperficiem quæ fit ex a in e eſt ſicut a ad e, & ideo ſicut numeri b ad numerum c: ponatur d medio loco proportionalis inter a & e ſicut docet 9 ſexti. Quia tunc per primam partem 6 eiuſdem quadratum erit æquale ſuperficiei productæ ex a in e, erit proportio quadrati lineæ a ad quadratum lineæ d, ſicut numeri b ad numerum c quare a et d, ſunt commenſurabiles in potentia ex diffinitione, & per ultimam partem, ipſe ſunt incommenſurabiles in longitudine, reperta eſt itaq; d prima linea, quam propoſitum erat inquirere. Alteram ſic reperio. Interpono ut docet 9 ſexti, lineam f medio loco proportionalem inter a & d, eritq; per corrolarium 17 ſexti quadratum a ad quadratum f, ſicut a ad d, itaq; per ſecundam partem 10, quadratum a eſt incommenſurabile quadrato f, igitur linea f eſt incommenſurabilis lineæ a in potentia, quare & in longitudine, eſt itaq; f ſecunda linea quam propoſitum erat reperire: & ſic patet propoſitum.

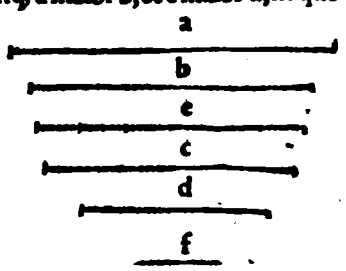
f Re. cub. 48

d Re. q. 12.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 22.*

22 OMnium quatuor linearum proportionalium ſi prima tanto amplius poſſit ſecunda quantum eſt quadratum alicuius lineæ communicãtis ſibi in longitudine, neceſſe eſt tertiã quoque tanto amplius poſſe quartã, quantum eſt quadratũ alicuius lineę communicantis ſibi in longitudine. Quod ſi fuerit prima potentior ſecunda quadrato alicuius lineæ incommenſurabilis ſibi in longitudine, erit quoq; tertia potentior quarta quadrato alicuius lineæ ſibi incommenſurabilis in longitudine.

CAMPANVS. Sint quatuor lineæ proportionales a b c d, ſitq; a maior b, & c maior d, ſit quoque a potẽtior b, quadrato lineæ e: & c potentior d, quadrato lineæ f, dico quòd ſi a communicet e in lõgitudine, c quoq; communicabit f in longitudine: quòd ſi a non communicat e in lõgitudine, nec c cõmunicabit f in lõgitudine. Quòd & ſi a communicat e in potentia tantùm, c quoq; communicabit f in potentia tantum. Veruntamen iſtud ultimum non proponit autor, quia facile patet ex priorum demõſtratione. Cùm ſit enim proportio a ad b ſicut c ad d, erit quadrati a ad quadratum b, ſicut quadrati c ad quadratum d. Et quia quadratum a eſt æquale quadratis duarũ linearũ b & e, ſimiliter quadratũ c quadratis duarum linearum d & f, erit proportio quadratorum duarum linearum b & e ad quadratum e, ſicut quadratorum d & f ad quadratum f, ergo diſiunctim erit quadratum b ad quadratum e, ſicut quadratum d ad quadratum f, ergo b ad e ſicut d ad f, item per æquam proportionalitatem erit a ad e, ſicut c ad f, ergo per primam partem decimæ conſtat prima pars huius, & per ſecundã ſecũda, & per tertiam ibi adiunctam, tertia hic adiuncta.

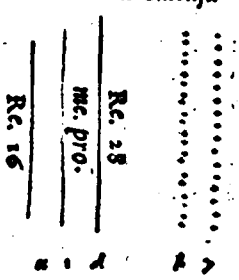
Quinq; præcedentes propoſitiones ex Campano cũ ſuis additionibus, ſequentibus ſeptem ex Zamberto cum ſibi præmiſſis lemmatibus hoc ordine reſpondent. Octaua apud Campanum cum additione duodecimæ & decimætertiæ ex Zamberto propoſitionibus reſpondent. Nona apud Campanum cum additione decimæquintæ & decimæſextę ex Zamberto propoſitionibus. Decima autẽ et undecima apud Campanum decimæ, & undecimæ ex Zamberto propoſitionibus præpoſtero reſpõdent ordine. Duodecima uerò apud Campanum, decimæquartæ ex Zamberto propoſitioni reſponder.

THEON. Lemma.

Quoniam autem oſtenſum eſt in arithmeticis (ex 26 octaui) quòd ſimiles plani numeri adinuicem rationem habent quam quadratus numerus ad quadratum numerũ, & quòd ſi bini numeri adinuicem rationem habuerint quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ ſimiles ſunt ipſi plani numeri (per 24 eiuſdem) manifeſtum ex his quòd diſſimiles plani numeri, hoc eſt latera proportionalia non habentes, adinuicem rationem non habent quàm quadratus numerus ad quadratum numerũ. Si enim habebunt, ſimiles ipſi plani erunt, quod quidem non ſupponitur. Diſſimiles igitur plani numeri ad inuicem rationem non habent, quam quadratus numerus ad quadratum numerum.

Euclid. ex Zamb. Problema 3. Propoſitio 10.

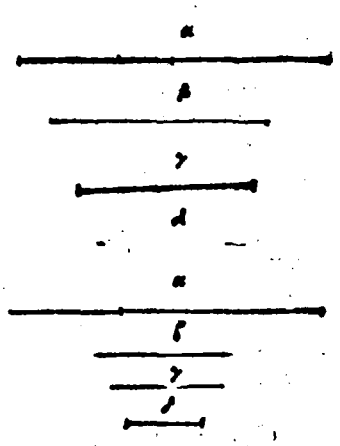
Propoſitę rectæ lineę binas rectas incõmenſurabiles inuenire lineas, altéram quidem longitudine tantum, alteram autem & potentia. 10

THEON ex Zamb. Sit propoſita recta linea α, oportet iam ipſi α, binas rectas inuenire incõmenſurabiles, alterum quidem longitudine tantum, alteram autẽ et potentia. Ponantur bini numeri δ, γ, adinuicẽ rationẽ nõ habentes quàm quadratus numerus ad quadratũ numerum hoc eſt nõ ſimiles plani (ſimiles nãq; plani, per 26 octaui, adinuicẽ rationẽ habẽt, quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ) & fiat ſicut δ ad γ, ſic quòd ex α quadratũ ad id quod ex δ quadratũ, cõmenſurabile igitur eſt quod ex α, ei quod ex δ, cõmẽſurabilis igitur potẽtia eſt α ipſi δ, & quoniã δ ad γ rationẽ nõ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; igitur quod ex α ad id quod ex δ rationem habet, quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ, incommenſurabilis igitur eſt (per 9 decimi) α ipſi δ, longitudine. Capiatur (per 13 ſexti) ipſarum α δ, media proportionalis ε, eſt igitur ſicut α ad δ, ſic quòd ex α quadratum ad id quod ex ε. Incommenſurabilis autem eſt α, ipſi δ longitudine, incommenſurabile igitur eſt & id quod ex α quadratum, ei quod ex ε quadrato. Incommenſurabilis igitur eſt α, ipſi ε, potentia. Propoſitæ igitur rectæ lineæ α, inuentæ ſunt binæ rectæ lineæ incommenſurabiles longitudine, inquam tantum ipſa δ, at ε potentia & longitudine. Propoſitæ igitur rectæ lineæ rationali, à qua diximus menſuras capi, uẽ delicet ipſi α, inuenta eſt tantum potentia commenſurabilis δ, hoc eſt rationalis, potentia tantum commenſurabilis, irrationalis autem ε, irrationales enim in uniuerſum appellat, longitudine & potentia ipſi rationali incommenſurabiles.

Euclid. ex Zamb. Theorema 8. Propoſitio 11. 11

Si quatuor magnitudines proportionales fuerint, prima autem ſecũdæ fuerit commenſurabilis, & tertia quartæ commenſurabilis erit, & ſi prima ſecundæ incommenſurabilis fuerit, & tertia quartæ incommenſurabilis erit.

THEON ex Zamb. Sint quatuor magnitudines proportionales α β γ δ, ſicut α ad β, ſic γ ad δ, ſit autem α ipſi β commenſurabilis. Dico quòd & γ ipſi δ, eſt cõmenſurabilis. Quoniã enim cõmenſurabilis eſt α ipſi ζ, rationẽ habet (per 5 decimi) quã numerus ad numerũ. Eſtq; ſicut α ad ζ, ſic γ ad δ. Igitur et γ ad δ eã habet rationẽ quã numerus ad numerum. Cõmenſurabilis igitur eſt γ ipſi δ. Sed iam α ipſi ζ incommenſurabilis eſto. Dico quòd & γ ipſi δ eſt incommenſurabilis. Quoniã enim incõmenſurabilis eſt α ipſi β, igitur (per 7 quinti) α ad β, non habet rationem quam numerus ad numerum, & eſt ſicut α ad β, ſic γ ad δ. Igitur (per octauam decimi) γ ad δ, non habet rationem quam numerus ad numerum. Incommenſurabilis eſt igitur γ ipſi δ. Si quatuor igitur magnitudines, et quæ ſequuntur reliqua: quod oportuit demonſtraſſe.

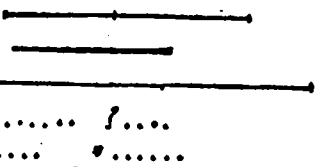
Euclid. ex Zamb. Theorema 9. Propoſitio 12. 12

Quę eidẽ magnitudini cõmẽſurabiles, & adinuicẽ ſunt cõmẽſurabiles.

THEON ex Zamb. Vtraq; enim ipſarum α ζ, ipſi γ ſit commenſurabilis. Dico quòd & α ipſi ζ eſt cõmẽſurabilis. Quoniã enim cõmẽſurabilis eſt α ipſi γ, igitur (per 5 decimi) α ad γ, eã habet rationẽ quã numerus ad numerũ, habeat quã δ ad ε. Rurſus quoniã cõmenſurabilis eſt γ ipſi β, igitur (per eandẽ) γ ad β habet rationẽ quã numerus ad numerũ, habeat autẽ quã ζ ad κ. Et rationibus datis quibuſcũq;, ea ſcilicet quã habet δ ad ε, & ζ ad κ, capiãtur (per 4 octaui) numeri cõtinuè proportionales in datis rationibus, ſintq; δ κ λ, ſicut α ad ε, ſic δ κ, ſicutq; ζ ad κ, ſic κ λ. Quoniã igitur eſt ſicut α ad γ ſic δ ad ε, ſed ſicut δ ad ε ſic δ ad κ, eſt igitur

(per 11

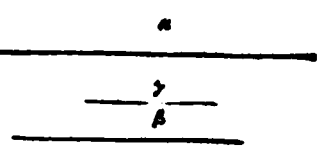
(per 11 quinti) ſicut α ad γ, ſic eſt δ ad κ. Rurſus quoniam eſt ſicut γ ad β, ſic ſ ad κ, ſed ſicut ſ ad κ ſic κ ad λ, & ſicut igitur ε ad β, ſic ω ad λ, eſt autem & ſicut α ad γ, ſic eſt δ ad κ, ex æquali igitur (per 22 quinti) eſt ſicut α ad ζ, ſic eſt δ ad λ. Igitur α ad ζ rationem habet, quã numerus ι ad numerum λ. Commẽſurabilis eſt igitur (per 6 decimi) α ipſi β. Quæ idem igitur magnitudini commenſurabiles, & adinuicem ſunt commenſurabiles: quod oportuit demonſtraſſe.

THEON. Lemma.

Si fuerint binæ magnitudines, & altera quidem commẽſurabilis fuerit eidem, altera uerò incommenſurabilis, incommenſurabiles erunt ipſæ magnitudines.

Sint enim binæ magnitudines α β, & alia quædã γ, & α ipſi quidem ε eſto cõmenſurabilis: at ζ ipſi γ eſto incommenſurabilis. Dico quòd & α, ipſi ζ eſt incommenſurabilis. Si enim commenſurabilis eſt α ipſi β, eſt quoq; & ε ipſi α, & γ igitur (per 12 decimi) ipſi ζ eſt commenſurabilis: quod non ſupponitur.

Euclid. ex Zamb. Theorema 10. Propoſitio 13.

13 Si binæ magnitudines commenſurabiles fuerint, alteraq; earum magnitudini alicui incommenſurabilis fuerit, & reliqua eidem incommenſurabilis erit.

THEON ex Zamb. Sint binæ magnitudines cõmẽſurabiles α ζ, earumq; altera uidelicet α, alicui hoc eſt γ ſit incõmẽſurabilis. Dico quòd et reliqua β, ipſi γ incommẽſurabilis eſt.

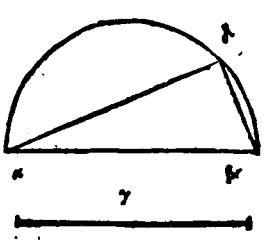

Si enim commenſurabilis eſt ζ ipſi γ, iam α ipſi β commenſurabilis eſt, & α igitur (per 12 decimi) ipſi γ, cõmenſurabilis eſt, ſed & incommenſurabilis, quod eſt impoßibile. Igitur β & γ ſunt incommenſurabiles. Si binæ igitur magnitudines commenſurabiles fuerint, & quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendum.

THEON. Lemma.

Duabus datis rectis lineis inæqualibus, inuenire quo maius poteſt maior minore.

THEON ex Zamb. Sint binæ datæ inæquales rectæ lineæ α β γ, quarũ maior ſit α β, oportet iam inuenire quo maius poteſt α ζ, quàm ipſa γ. Deſcribatur ſuper α ζ, ſemicirculus α δ ζ, & in ipſum (per 1 quarti) coaptetur ipſi γ æqualis α δ, connectaturq; δ ζ, manifeſtum eſt iam quòd angulus α δ β rectus eſt, & quod α ζ, ipſa α δ, hoc eſt quàm ipſa γ maius poteſt ipſa δ β. Similiter autem & duabus datis rectis lineis, potens ipſas ſic inuenietur. Sint datæ binæ rectæ lineæ α δ, δ ζ, oporteatq; inuenire potentem ipſas. Ponantur enim ut α δ, δ β, comprehendant rectum angulum qui ſub α δ β, connectaturq; α β. Manifeſtum rurſus eſt (per 47 primi) quod ipſas α δ, δ ζ, potens eſt ipſa α ζ.

Euclid. ex Zamb. Theorema 11. Propoſitio 14.

14 Si quatuor rectæ lineæ proportionales fuerint, potueritq; prima ſecũda maius eo quòd fit ab eadem longitudine commenſurabili, & tertia quarta maius poterit eo quòd fit ab eidem longitudine commenſurabili. Et ſi prima ſecunda maius potuerit eo quod fit ab incommenſurabili eidem longitudine, & tertia quarta maius poterit eo quòd fit ab eidem longitudine incommenſurabili.

THEON ex Zamberto. Sint quatuor rectæ lineæ proportionales α β γ δ, ſicut α ad β, ſic γ ad δ, et α quidem, ipſa ζ, maius poßit, eo quod fit ex ι, γ uerò ipſa δ, eo quod fit ex ſ. Dico quòd ſi α ipſi ι eſt commenſurabilis, commenſurabilis eſt quoq; γ ipſi ſ, ſed ſi α ipſi ι, incommenſurabilis eſt, incommẽſurabilis eſt quoq; γ ipſi ſ. Quoniam enim eſt ſicut α ad ζ, ſic eſt γ ad δ, eſt igitur ſicut id quod ex α, ad id quod ex β, ſic

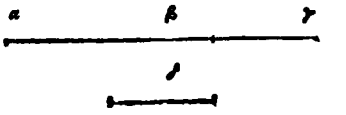
est id quod ex γ, ad id quod ex Δ. Sed ei quidem quod fit ex α æqua sunt ea quæ fiunt ex ι, ei autem quod fit ex γ, æqua sunt ea quæ fiunt ex Δ ζ. Igitur (per 9 quinti) sicut quæ ex ι, ad id quod ex ε, sic quæ ex Δ ζ, ad id quod ex Δ, diuidendo igitur est (per 17 quinti) quòd sicut ex ι ad id quod ex ε, sic est id quod ex ζ ad id quod ex Δ. Est igitur & sicut ι ad ε, sic est ζ ad Δ. Conuersim igitur est (per 22 sexti, & correlarium 4 quinti) sicut β ad ι, sic est Δ ad ζ, est autem & sicut α ad ε, sic est γ ad Δ: ex æquali igitur (per 22 quinti) est sicut α ad ι, sic est γ ad ζ. Si igitur commensurabilis est α ipsi ι, cõmensurabilis est quoque (per 11 decimi) γ ipsi ζ, si uerò incommensurabilis est α ipsi ι, incommensurabilis est γ ipsi ζ. Si quatuor igitur rectæ lineæ proportionales, & quæ sequuntur reliqua: quod erat demonstrandum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 12. Propositio 15.

Si binæ magnitudines cõmensurabiles, cõpositæ fuerint, & tota utri que ipsarũ commensurabilis erit. Et si tota uni earum commensurabilis fuerit, & quæ in principio magnitudines commensurabiles erunt. 15

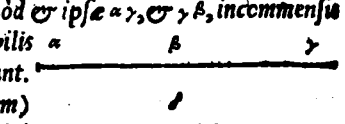
THEON ex Zamb. *Componantur binæ magnitudines commensurabiles α ε, ε ι. Dico quòd tota α γ utriq; ipsarum α ζ, ε γ, commensurabilis est. Quoniam enim cõmensurabiles sunt ipsæ α β, β γ, ipsas aliqua magnitudo metietur (per primã diffinitionẽ 10) metiatur, & sit Δ. Quoniam igitur Δ ipsas α β, β γ, metitur & totam α ι metietur, metitur autem & ipsas α ε, β γ, igitur Δ ipsas α β, β γ, & α γ, metietur. Commensurabilis igitur est (per 12 decimi) α γ, utriq; ipsarum α β, β γ. Sed iam α γ, uni ipsarum α β, ε γ, sit commensurabilis, sitq; ipsi α β. Dico quòd α β, β γ, commensurabiles sunt. Quoniam enim commensurabiles sunt α β, & α γ, metietur eas (per primam diffinitionem decimi) aliqua magnitudo metiatur, & esto Δ. Quoniam igitur Δ ipsas α β, ε γ metitur, & reliquam igitur metietur β ι, metitur autem & α ε, igitur Δ ipsas α β, β γ metietur. Commẽsurabiles igitur sunt, α ε, & β γ. Si binæ igitur magnitudines, & reliqua quæ sequuntur: quod oportebat demonstrare.*

Euclid. ex Zamb. Theorema 13. Propositio 16. Præcedentis conuersa.

Si binæ magnitudines incõmensurabiles cõpositę fuerint, & tota utri que ipsarũ incõmẽsurabilis erit. Et si tota uni ipsarum incõmensurabilis fuerit, & quæ in principio magnitudines, incommensurabiles erunt.

THEON ex Zamb. *Componantur enim binæ magnitudines incommensurabiles α β, β γ. Dico quòd tota α γ, utriq; ipsarum α ε, β γ, incommensurabilis est. Si enim γ α, & α β, incommensurabiles non sunt, ipsas aliqua metietur magnitudo (per 1 diffinitionem decimi) metiatur si est poßibile, sitq; Δ. Quoniam igitur Δ ipsas γ α, & α β, metitur & reliquam β γ metietur, metitur autẽ & α β, igitur Δ, ipsas α β, & β γ, metietur. Commensurabiles igitur (per 1 diffinitionem decimi) sunt ipsæ α β, β γ. Supponuntur autem quòd et incommensurabiles, quod est impoßibile. Ipsas igitur α β, & α γ, aliqua magnitudo non metietur. Incommẽsurabiles igitur sunt ipsæ γ α, & α β. Similiter iam demonstrabimus, quòd & ipsæ α γ, & γ β, incommensurabiles sunt. Sed iam ipsa α γ, uni ipsarum α β, & β γ, incommensurabilis esto, et primum ipsi α ε. Dico quòd & ipsæ α ε, ε γ, incõmensurabiles sunt. Si enim sunt commẽsurabiles, metietur eas aliqua magnitudo (per eãdem) metiatur, sitq; Δ. Quoniam igitur Δ ipsas α β, & ε γ metitur, & totam igitur α γ metietur, metitur autem & α β. Igitur Δ, ipsas γ α, & α ε metitur. Commensurabiles igitur sunt ipsæ γ α & α β. Suppositæ uerò sunt quod & incommensurabiles, quod est impoßibile. Ipsas igitur α β, & ε γ, aliqua magnitudo non metietur. Incommensurabiles igitur sunt ipsæ α ε, ε γ. Similiter iam demonstrabitur quòd ipsa α γ, reliquæ ε γ, incommensurabilis est. Si binæ igitur magnitudines, & quæ sequuntur reliqua: quod erat ostendendum.*

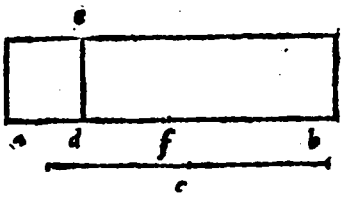
Euclid. ex Camp. Propositio 13.

SI fuerint duæ lineæ inæquales quarũ longiorẽ in duo commu nicantia diuidat superficies sibi adiuncta æqualis quartæ parti quadrati breuioris lineæ, cui adiũctæ superficiei desit ad cõplẽ dã totã lineã superficies quadrata, necesse est ipsam lineã lõgiorẽ linea bre uiori tãto amplius posse, quantũ est quadratũ alicuius lineę cõmunican tis eidẽ longiori in lõgitudine. Si uerò lõgior fuerit potẽtior breuiori, au 18

gmento

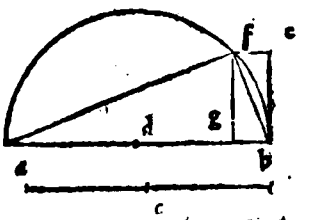
gmento quadrati lineæ communicantis ſibi in longitudine, eiq; adiũga tur ſuperficies ęqualis quartę parti quadrati breuioris lineę, cui deſit quadrata ſuperficies, ſuperficiem ſibi adiunctam, eandem lineam lõgiorem in duas portiones commenſurabiles diuidere neceſſe eſt.

CAMPANVS. Sint duæ lineæ inæquales a b & c, maior a b, & adiungatur ad lineam a b, quarta pars quadrati lineę c, ita quòd deſit ad complendam lineã a b, ſuperficies quadrata: hoc enim eſt poſſibile per 27 ſexti. Quod facile fiet hoc modo. Diuidatur a b in duas lineas a d & d b, ita quòd inter eas cadat medietas lineæ c, continuè proportionalis. Hoc autem qualiter fiat, in fine demonſtrationis huius docebitur. Eritq; ex 16 ſexti, ſuperficies b d in d a, quæ ſit b e, æqualis quadrato medietatis lineæ c, quare ex 4 ſecundi erit eadem ſubquadrupla quadrati lineæ c, d: eſt quoq; ad complendam lineam a b, ſuperficies quadrata, cùm & a d ſit æqualis d e. Dico itaq; quòd ſi ſuperficies b e diuidat lineam a b in duo communicantia, erit linea a b potentior linea c in quadrato alicuius lineę ſecum cõmunicantis in longitudine, & econuerſõ. Cùm enim ſit linea a b maior linea c, non erit a d æqualis d b, ſic enim eſſet ſuperficies d e, quadrata & quia ipſa eſt ęqualis quadrato medietatis lineæ c, eſſet a d æqualis medietati c, & tota a b toti c, quod eſt contra hypotheſin. Non eſt igitur a d æqualis d b. Itaq; de maiori earum quæ ſit d b, abſcindatur d f, æqualis a d: eritq; per 8 ſecundi quadratum totius a b, æquale iis quæ ſunt ex d b in d a quater & quadrato f b; quare linea a b, erit potentior linea c in quadrato lineæ f b, quam neceſſe eſt cõmunicari toti a b, ſi linea a d eſt communicans lineæ d b: ſi enim hoc fuerit, erit d b cõmunicans d f, eius ęquali, quare per 9, b f communicat cum f d, & ideo toti a d & propter hoc cum tota a f, igitur & cũ tota a b. Sicq; patet primum. Conuerſum huius ſic patet. Sit a b potentior c in linea f b quæ communicet cum eo in longitudine. Dico tunc quòd quarta pars quadrati lineæ c, addita ad lineam a b, ita quòd deſit ſuperficies quadrata, diuide: lineam a b, in duo communicantia. Diuidatur enim f a per æqualia in d, & fiat ſuperficies b e ex d b in d a & deerit ad complendam lineam a b, ſuperficies quadrata, eritq; per 8 ſecundi,

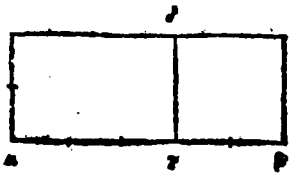
quadratum a b æquale quadruplo ſuperficiei b e cum quadrato f b: igitur quadruplum ſuperficiei b e eſt æquale quadrato c, cùm ſuperficies d e ſit æqualis quartæ parti quadrati c. Dico igitur quòd d b eſt communicans cum a d, cùm ſit f b communicans cum a b. Si enim hoc fuerit ut quod a d ſit communicans cum a b, erit etiam communicans cum a f, per nonam, quare & cum a d, ſed & cum d f, itaq; & d b eſt communicans cum a d, quod eſt ſecundum.

NVNC autem monſtrandum eſt qualiter linea a b (cum ipſa poſita fuerit maior linea a c) poſſit ſic diuidi, ut inter partes eius cadat medietas lineæ c, continuè proportionalis. Cùm enim ſic fuerit diuiſa, ſuperficies quæ fiet ex una in alteram, erit ſuperficies æqualis quadrato medietatis lineæ c, & ipſa erit ſuperficies æqualis quartæ parti quadrati lineæ c, adiuncta ad lineam a b, ita quòd deſit ſuperficies quadrata: hoc enim ſic fiet. Diuiſa a b per ęqualia in d, lineetur ſuper eam ſemicirculus a f b, & ſumatur b e perpẽdicularis ad a b, quæ ponatur æqualis medietati lineæ c, & ducatur e f æquidiſtans ad a b, uſq; quo ſecet circunferentiam ſemicirculi in puncto f (neceſſe eſt enim ut ſecet eam, cum linea a b ſit maior linea c) & ducatur f g, perpẽdicularis ad a b, quæ cùm per 34 primi ſit æqualis lineæ e b, erit quoq; æqualis medietati lineæ c. Ducantur itaq; lineæ f a, f b, eritq; per primam partem 30 tertij, angulus a f b, rectus: & ideo per primam partem correlarij 8 ſexti, erit linea f g medio loco proportionalis inter a g & g b, quare medietas lineæ c quæ eſt ſibi ęqualis, erit etiam proportionalis inter eaſdem: quod eſt noſtrum propoſitum.

THEON. *Lemma.*

Si ad aliquã rectã lineam * cõparetur parallelogrãmũ, deficiens forma quadrata, ipſum cõparatũ æquũ eſt ei quod (continetur) ſub ſegmentis rectæ lineæ, quę ex ipſa cõparatione ſunt facta. * παραβάλλῃ apponatur applicetur

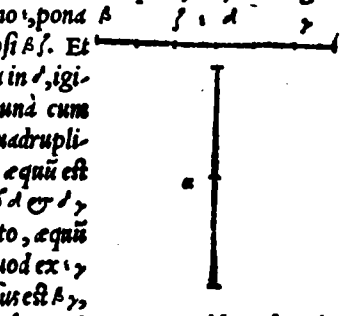
THEON ex Zamb. *Ad aliquam rectam lineam α β, comparetur parallelogrammum α δ, deficiens forma quadrata δ β. Dico quòd α δ æquum eſt ei quod ſub α γ, γ β, & ex ſeipſo manifeſtum eſt. Quoniam enim quadratũ eſt δ β, æqualis eſt δ γ, ipſi γ β, & α δ, eſt quod ſit ſub*

α γ, γ δ, hoc eſt quod ſub α γ, & γ ζ. Si ad aliquam igitur rectam lineam, & quæ ſequuntur reliqua: quod fuerat demonſtrandum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 14.* *Propoſitio 17.*

Si fuerint binæ rectæ lineæ inæquales, quartæ autem parti eius quod ex minore æquum ad maiorem cõparatã fuerit deficiens forma quadrata, & in cõmenſurabilia ipſam diuiſerit lõgitudine, maior minore maius poterit eo quod ex ſibi longitudine commenſurabili. Et ſi maior minore maius poterit eo quod fit à ſibi cõmenſurabili longitudine, quartæ uerò parti eius quod à minore æquale ad maiorem comparatũ deficiens forma quadrata, in commenſurabilia longitudine ipſam diſtribuet. 17

THEON ex Zamb. *Sint binæ rectæ lineæ inæquales α, et ζ ε, quarum maior ſit β γ, quartæ uerò parti eius quod fit ex minore ipſa α, hoc eſt ei quod ex dimidio ipſius α, æquum ad ipſam β γ, comparetur (per 28 ſexti) parallelogrammum deficiens forma quadrata, ſitq; quod ſub β δ, & δ γ, commenſurabilis autem ſit (per hypotheſin) ζ δ ipſi δ γ longitudine. Dico quòd β γ, ipſa α maius poteſt, eo quòd fit α ſibi longitudine commenſurabili. Secetur enim (per 10 primi) β γ, bifariàm in ſigno ε, ponaturq; (per 3 primi) ipſi δ ε, æqualis ε ſ: reliqua igitur δ γ, æqualis eſt ipſi β ſ. Et quoniam recta linea ζ γ, ſecta eſt in æqualia in ſigno ε, & in inæqualia in δ, igitur (per 5 ſecundi) quod ſub β δ, & δ ε comprehenditur rectangulum unà cum eo quòd ex γ δ, quadrato æquum eſt ei quod ex ε δ quadrato. Et ipſa quadruplicia, quod igitur quater ſub β δ, & δ ε, unà cum eo quod ex ε δ, ſumpto æquũ eſt ei quod ex quater ſumpto ε γ quadrato. Sed ei quidem quod quater ſub ζ δ & δ γ æquum eſt id quod ex α quadratum, ei autem quod ex δ ε, quater ſumpto, æquũ eſt id quod ex δ ſ, quadratum dupla enim eſt δ ſ, ipſius δ ε. Ei autem quod ex ε γ quater ſumpto, æquum eſt id quod ex ζ γ quadrato, dupla enim rurſus eſt β γ, ad ipſam γ ε. Quæ igitur ex α & δ ſ, quadrata, æqualia ſunt ei quod ex ζ γ quadrato. Quare id quod ex β γ eo quòd ex α maius eſt, eo quod ex δ ſ. Igitur β γ, ipſa α maius poteſt, ipſa δ ſ, oſtendendum quod & commẽſurabilis eſt β γ ipſi δ ſ. Quoniam enim commenſurabilis eſt β δ, ipſi δ γ longitudine, commenſurabilis igitur eſt (per 15 decimi) & β γ, ipſi δ γ, ſed γ δ, & β ſ, commenſurabilis eſt longitudine, æqualis enim eſt γ δ ipſi β ſ, & ζ γ, igitur, ipſis β ſ, & γ δ longitudine commenſurabilis eſt (per 12 decimi) Igitur (per 15) & β γ ipſi ſ δ, commenſurabilis eſt longitudine. Igitur β γ, quàm ipſa α maius poteſt, eo quod fit à ſibi longitudine commenſurabili. Sed iam ipſa β γ, quàm α maius poſſit eo quòd à ſibi commenſurabili in longitudine, quartæq; eius quod ex α æquale ad ipſam ζ γ, comparetur deficiens forma quadrata, ſitq; quod ſub ζ δ, & δ γ. Demonſtrandum eſt quod commenſurabilis eſt δ γ longitudine. Eiſdem nanq; diſpoſitis, ſimiliter oſtendemus quod ζ γ, quàm ipſa α maius poteſt, eo quod fit ex ſ δ, poteſt autem ζ γ, quàm ipſa α maius eo quod ex ſibi commenſurabili. Commenſurabilis igitur eſt β γ, ipſi ſ δ, longitudine. Quare & reliquæ utriq; ipſarũ β ſ, & γ δ, ſimul commenſurabilis longitudine eſt β γ. Sed utraq; β ſ, & δ γ, ſimul commenſurabilis eſt ipſi δ γ longitudine: æqualis enim eſt β ſ, ipſi δ γ, & β γ, igitur commenſurabilis eſt ipſi γ δ, longitudine. Manifeſtum eſt igitur quod ζ δ ipſi δ γ, eſt commenſurabilis longitudine. Si fuerint igitur binæ magnitudines inæquales & reliqua: quod erat oſtendendum.*

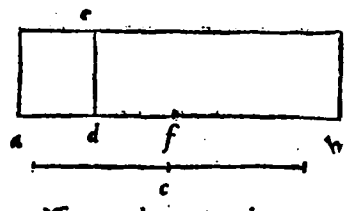

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 14.*

SI fuerint duæ lineæ inæquales quarũ longiorẽ diuidat in duas partes incõmenſurabiles ſuperficies æqualis quartę parti quadrati breuioris ſibi adiũcta, ita quod deſit ad eius cõpletionem ſuperficies quadrata, erit longior, potentior breuiori, augmẽto quadrati lineę incõmenſurabilis ipſi lõgiori in longitudine. Si uerò longior, potẽtior fuerit breuiori, quadrato lineæ incõmẽſurabilis ipſi longiori in lõgitudine, adiũgaturq; ei ſuperficies æqualis parti quartę quadrati breuioris, defuerítq; lõgiori ſuperficies quadrata, neceſſe eſt ut ipſa ſuperficies ſi bi adiũcta eãdẽ lõgiorẽ lineã in duas portiones in cõmẽſurabiles diuidat. 14

Campanus

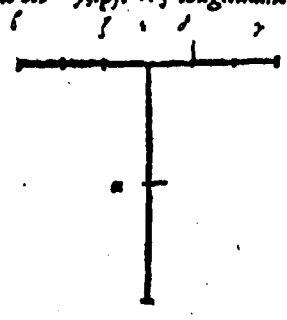
CAMPANVS. Hæc 14 ex contrario antecedentis præmiſſæ infert contrarium conſequentis præmiſſæ, & non differt eius diſpoſitio à diſpoſitione illius, ſed & modus argumentandi utrobique idem. Si enim a d non communicet cum d b, nec d f ſibi adæqualis communicabit cum eandem d b, itaq; per 9 d f non communicabit cum f b, quare neque a f, ſunt enim a f & d f communicantes tanquam numerans & numeratum, ideo neq; ab communicabit cum linea f b. Quod ſi hoc fuerit uidelicet ſi ab non communicet cum f b, non communicabit cum a f, quare neq; cum a d aut d f, neq; igitur a b cum d a. Poteſt quoq; hæc 14 demonſtrari per præmiſſam, prima pars huius ex ſecunda illius, & ſecunda ex prima, à deſtructione conſequentis. Si enim a d & d b non communicent, nec etiam a b & f b communicabunt, nam ſi a b & b f communicarent, oporteret per ſecundam partem præmiſſæ u a d communicaret cum d b, ſed poſitum eſt quòd non. Eodem modo de ſecunda parte, ſi enim b a & b f non cõmunicant, nec a d & d b communicabunt: nam ſi ſic, ſequitur per primam partem præmiſſæ, ut a b & b f communicent quæ non communicant: quare patet propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 15.* *Propoſitio 18.* *Converſa præcedentis.*

18 Si fuerint binæ rectæ lineæ inæquales, quartæ autẽ parti eius quod ex minore æquum ad maiorem comparetur deficiens forma quadrata, & in incõmenſurabilia ipſam diuiſerit longitudine, maior minore maius poteſt eo quod ex ſibi incommenſurabili lõgitudine. Et ſi maior minor maius potuerit eo quod ex ſibi incõmenſurabili, quartæ autem ipſius quod ex minore æquum, ad maiorem comparatum fuerit deficiẽs forma quadrata, in incommenſurabilia longitudine ipſam diſpeſcit.

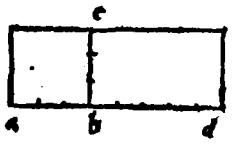
THEON *ex Zamb.* *Sint binæ rectæ lineæ inæquales α & β γ, quarũ maior ſit β γ, quartæ autem parti eius quod ex, α, ad ipſam β γ, æquale comparetur deficiens forma quadrata, ſitq; quod ſub β δ, & δ γ. Incommenſurabilis autem eſto β δ, ipſi δ γ. Dico quòd β γ, quàm ipſa α maius poteſt, eo quod à ſibi incõmenſurabili. Ipſis nanq; diſpoſitis ut in præmiſſa, ſimiliter demonſtrabimus, quòd β γ quàm ipſa α, malius poteſt eo quod ex δ ζ. Demonſtrandum igitur quòd incommenſurabilis eſt ζ γ, ipſi δ ζ longitudine. Quoniam enim incommenſurabilis eſt ζ γ ipſi δ γ, incõmenſurabilis igitur eſt (per 16 decimi) ζ γ ipſi γ δ, longitudine. Sed ipſa δ γ commenſurabilis eſt utriq; & β ζ & δ γ ſimul, quia ζ ζ ipſi δ γ eſt æqualis, & β γ, igitur (per 13) ipſis β ζ & δ γ incommẽſurabilis eſt, & perinde (per 16 decimi) & reliquæ ζ δ, incommenſurabilis eſt, & ζ γ lõgitudine. Et ipſa β γ quàm α maius poteſt, eo quod ex ζ δ. Igitur ipſa β γ, quàm α, maius poteſt eo quod à ſibi commenſurabili longitudine. Poſit iam rurſus β γ maius quàm α, eo quod à ſibi incõmenſurabili, quartæ autem parti eius quod ex α, æquale ad ipſam β γ comparetur deficiens forma quadrata, & eſto id quod ſub β δ γ. Demonſtrandum quòd incommenſurabilis eſt β δ ipſi δ γ longitudine. Eiſdem nanq; diſpoſitis, ſimiliter demonſtrabimus, quòd ipſa β γ quàm α maius poteſt eo quod ex ζ δ. Sed iam (per hypotheſin) ipſa ζ γ quàm α maius poteſt eo quod à ſibi incommenſurabili. Incommẽſurabilis eſt igitur β γ ipſi ζ δ longitudine. Quare (per 16 decimi) & reliquæ β ζ & δ γ utriq; incommenſurabilis eſt ζ γ. Sed utraq; β ζ & δ γ, ipſi δ γ commenſurabilis eſt longitudine. Igitur (per 13 decimi) β γ ipſi δ γ incommenſurabilis eſt longitudine, quare & diuidendo, ζ δ, ipſi δ γ incommenſurabilis eſt longitudine. Si binæ igitur rectæ lineæ, & reliqua quæ ſequuntur: quod erat demonſtrandum.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 19.*

19 Omnis ſuperficies rectangula quam continent duæ lineæ in longitudine rationales, rationalis eſſe probatur.

CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & b c cõtinentes, ſuperficiem rectangulã a c rationales in longitudine dico ſuperficiem a c eſſe rationalem: deſcripto enim quadrato cuiuſuis earum, ut c d lineæ b c, erit per primam ſexti c d ad a c, ſicut b d ad a b. Quia igitur b d cõmunicat in lõgitudine cum a b ex hypotheſi, eo quod b c ſua æqualis, erit per primam partem decimæ, c d communicans a c. Cũ ſit itaq; c d rationalis per diffinitionẽ, erit & a c rationalis: quod eſt propoſitum.

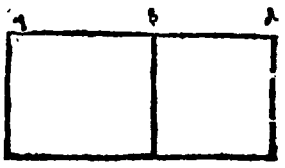
THEON. Lemma.

Quoniam oſtenſum eſt quòd quæ longitudine commenſurabiles omnino etiam potentia ſunt commenſurabiles, quæ autem potentia non omnino etiam longitudine, ſed uidelicet, poſſunt & longitudine cõmenſurabiles eſſe & incõmenſurabiles, manifeſtũ eſt quòd ſi poſitæ rationali cõmenſurabilis aliqua fuerit longitudine, rationalis appellatur, & ei cõmenſurabilis non ſolum longitudine uerum & potentia, quæ enim longitudine cõmenſurabiles, omnino & potẽtia. Si autẽ poſitæ rationali cõmenſurabilis aliqua fuerit potentia, ſiquidẽ & longitudine dicitur, etiã rationalis & ei commenſurabilis longitudine & potentia. Quæ uerò expoſitæ rurſus rationali cõmenſurabilis exiſtẽs potentia, longitudine fuerit ei incõmenſurabilis, dicitur ſic rationalis, potentia tantũ cõmenſurabilis. Procli ſcholion. Rationales appellat, expoſitæ rationali lõgitudine & potentia cõmenſurabiles, aut potentia tantũ. Sunt autem aliæ quoq; rectæ lineæ quæ longitudine incõmenſurabiles ſunt expoſitæ rationali, potentia uerò tantũ cõmenſurabiles, & id propterea rurſus appellantur rationales, cõmenſurabiles adinuicem quatenus rationales. Sed cõmenſurabiles adinuicẽ uel non ſolũ potentia uerũtamen & longitudine, uel potentia tantũ, & ſi longitudine quidẽ, & ipſæ rationales longitudine commenſurabiles, audito quòd & potentia. Si uerò potentia tantum adinuicẽ ſunt commenſurabiles: appellãtur & ipſæ rationales potentia tantum commenſurabiles. Quod autem rationales commenſurabiles ſunt, hinc certum eſt. Quoniam enim rationales ſunt quæ expoſitæ rationali ſunt commenſurabiles, quæ uerò idem commenſurabiles & adinuicem ſunt commenſurabiles (per 12 decimi) quæ rationales igitur ſunt commenſurabiles.

Euclid. ex Zamb. Theorema 16. Propoſitio 19.

Sub rationalibus longitudine cõmenſuralibus rectis lineis iuxta aliquem prędictorum modorũ comprehenſum rectangulũ rationale eſt. 19

THEON ex Zãb. Sub rationalibus enim longitudine cõmenſurabilibus rectis lineis α β, & β γ, rectangulum comprehẽdatur α γ. Dico q; α γ, rationale eſt. Deſcribatur enim (per 46 primi) ex α β, quadratũ α δ, rationale igitur eſt α δ. Et quoniam commenſurabilis eſt α β, ipſi δ γ, longitudine, æqualis autem eſt α δ, ipſi β δ, commenſurabilis eſt igitur δ δ, ipſi β γ longitudine, eſtq; ſicut δ δ, ad δ γ, ſic eſt δ α ad α γ. Commenſurabilis autem eſt β δ ipſi β γ, commenſurabile igitur & δ α, ipſi α γ: rationale autem δ α, rationale igitur (per 11 decimi) eſt & α γ. Quod ſub rationalibus commenſurabilibus igitur longitudine, & reliqua: quod oportuit oſtendiſſe.

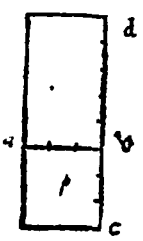

Euclid. ex Camp. Propoſitio 16.

Vm adiuncta fuerit lineæ in lõgitudine rationali ſuperficies rationalis rectangula, latus eius ſecundum erit in longitudine rationale, lateriq; primo in longitudine commenſurabile. 16

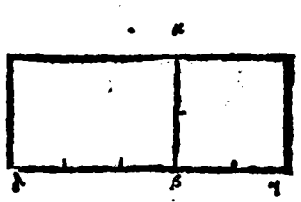
CAMPANVS. Hæc eſt quaſi conuerſa prioris. Vt ſi ſuperficies a c adiuncta ad lineam a b rationalem in longitudine, fuerit rationalis, dico quòd latus eius ſecundũ quod eſt b c, erit etiam rationale in longitudine, & communicans lateri primo. Sit enim a d quadratum a b eritq; rationale ex diffinitione, & propter hoc erit cõmunicans cum ſuperficie a c rationali. Quia igitur per primam ſexti ſicut a d ad a c, ita eſt etiam d b ad b c, communicat autem d a cum a c, erit per primam partem decimæ b d communicans cum b c, ergo cum b a ſua æquali. Sed b a, rationalis eſt, quare per diffinitionem & b c. Conſtat itaq; propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 17. Propoſitio 20.

Si rationale ad rationalem comparatum fuerit, latitudinem efficit rationalem, cõmenſurabilem q; ei ad quam comparatur longitudine. 20

THEON ex Zamb. Rationale enim α γ, ad rationalem iuxta aliquem prædictorum modorum α δ, comparetur, latitudinem efficiens δ γ. Dico q; rationalis eſt δ γ, & cõmenſurabilis ipſi β α lõgitudine. Deſcribatur enim (p 46 primi) ex α β, quadratũ α δ. Rationale igitur (p 9 diffinitionẽ decimi) eſt α δ, rationale autẽ & α ε, cõmenſurabile igitur (p cõuerſionẽ 10 diffinitionis eſt δ α, ipſi α γ. Eſtq; ſicut δ α ad α γ, ſic eſt δ δ, ad β γ: cõmenſurabilis igitur eſt (per 11 decimi) δ β, ipſi δ γ. Aequalis autem eſt δ β, ipſi β α, commenſurabilis igitur eſt α β, ipſi δ γ. Rationalis autẽ eſt α β, rationalis igitur eſt (per cõuerſionẽ 7 diffinitionis.)

& β γ

& βγ, & commensurabilis ipsi βα, longitudine. Si rationale igitur ad rationem comparatum fuerit, & quæ sequuntur reliqua: quod erat ostendendum.

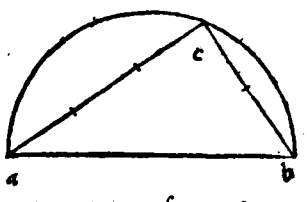
Subsequentes ex Campano proportionales 17 scilicet & 18 respondent 29 & 30 ex Zamberto infrà suo loco & ordine dispositis.

Euclid. ex Camp. *Propositio 17.*

97

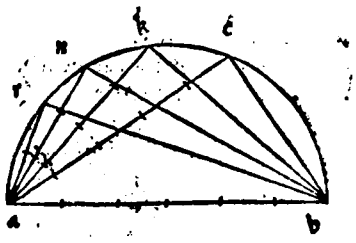
DVas lineas inuenire potentia tantum rationales commensurabiles, quarum longior plus possit breuiori, quadrato lineæ sibi commensurabilis in longitudine.

CAMPANVS. Propositum est inuenire duas lineas rationales potentia tantum communicantes, quarum longior sit potentior breuiori, quadrato lineæ sibi communicantis in longitudine. Sumo itaq; aliquam lineam rationalē quæ sit a b, super quam describo semicirculum a c b, & sumpto aliquo numero ut d e, diuido ipsum in duos numeros d f & f e, ita quòd sit proportio d e ad d f sicut numeri quadrati ad numerum quadratū: non sit autem proportio d e ad f e, ut numeri quadrati ad numerum quadratum, talis autem numerus est quilibet quadratus diuisibilis in quadratum & non quadratum, ut 9 qui diuiditur in 4 & 5, & omnes horum æquè multiplices. Et inuenio lineam a d, ad cuius quadratum se habeat quadratum lineæ a b, sicut numerus d e ad numerum d f: qualiter autem ipsa reperiatur, in demonstratione 5 dictum est. Hanc lineam inuentā quæ necessariò est minor a b, coapto per primam quarti intra semicirculum a c b, sitq; a c, & subtraham lineā c b. Dico duas lineas a b & c b, esse quas quærimus. Erit enim per primā partē 30 tertij, angulus c rectus, & ideò per penultimam primi, quadrarum a b æquale est quadratis duarum linearum a c & c b. Et quia proportio quadrati lineæ a b ad quadratum lineæ a c est sicut d e ad f per hypothesin, erit per euersam proportionalitatem proportio quadrati lineæ a b ad quadratum lineæ c b, sicut d e ad f e, ergo quadratum c b, communicat cum quadrato a b per 6 huius, erit igitur quadratum c b, rationale per diffinitionem, cùm communicet rationali superficiei. Et quia c b & a b sunt incommensurabiles per ultimam partem 7, constat duas lineas a b & c b esse rationales, potentia tantum communicantes. At quia linea a b est potentior linea c b in quadrato lineæ a e quæ per secundam partem septimæ communicat secum in longitudine, constat habitum esse propositum.

9 in 4. 45

CAMPANI *annotatio.* Si autem lineæ plures duabus potentia tantum rationales cōmunicantes, quarum una potentior longior sit qualibet aliarum in quadrato alicuius lineæ secum communicantis in longitudine, reperire, sic ut prius linea a b rationalis in longitudine, super quā describatur semicirculus a c b, sumaturq; numerus d quadratus, qui sit diuisibilis in multos quadratos & non quadratos, quorum non quadratorum minime sit proportio sicut aliquorum numerorum quadratorum, tales autē numeri ultrò se offerunt, ut 36, qui est diuisibilis in 25 & 11, itemq; in 16 & 20, rursusq; in 9 & 27, ac iterum in 4 & 27, ac iterum in 4 & 32, istorum uerò non quadratorum qui sunt 11, 20, 27, 32. adinuicem, non est proportio sicut alicuius numeri quadrati ad alium numerum quadratum. Esto igitur ut numerus d quadratus diuidatur in e quadratum & f non quadratum. Sitq; quadratum lineę a b ad quadratum lineę a c, sicut numerus d ad numerum e, ducatur linea c b, & cōstat propositū & ut prius demonstratum est a b & b c esse duas tales lineas, quas inquirimus. Similiter quoque diuidam d in g quadratum & h non quadratum, sitque quadratum lineæ a b ad quadratum lineæ a K, sicut d ad g, & ducatur linea k b, eruntque ut prius duæ lineæ a b & k b, quales inquirimus. Eodem modo, si rursus diuidatur d in l quadratum, & m non quadratum, & ponatur

d
e ..... f .....
d
g ..... h .....
d
l ..... m .....
d
p ..... q .....

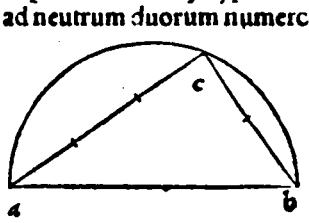
proportio

proportio quadrati lineæ a b ad quadratum lineæ a n ſicut d ad l,m producatur n b,erunt duæ lineæ a b & b n quales inquirimus. Quod ſi rurſus diuidatur d in p quadratum & in q non quadratum, & fuerit proportio quadrati lineæ a b ad quadratum lineæ a r ſicut d ad p,& protracta fuerit linea r b,erunt etiam duæ a b & b r,quales inquirimus. Sunt itaq; lineæ a b,b c,b K,b n,b r, potentia tantum rationales & in ea communicãtes, quarum una uidelicet a b eſt potentior qualibet aliarum in quadrato lineæ ſecum communicantis in longitudine. Si igitur quatuor linearum b c,b k,b n, b r,nulla communicat alij in longitudine,conſtat propoſitum. Iſtud autem ſic probatur,patet enim ex præmiſſis,quod quadratum lineę b c ad quadratum lineæ a b eſt ſicut numerus f ad numerum d,& quadratum lineæ a b ad quadratum lineæ b K, eſt ſicut numerus f ad numerum d,& quadratum lineæ a b ad quadratum lineę b k eſt ſicut numerus d ad numerum h, ergo per æquam proportionalitatem quadratum lineæ b c ad quadratum lineæ b K,eſt ſicut numerus f ad numerum h,ſed nullus quatuor numerorum f,h,m,k,ſe habet ex hypotheſi ad alium ſicut numerus quadratus ad numerum quadratum,quare per 3 partem ſeptimæ,duæ lineæ b c,b k,ſunt incommenſurabiles in longitudine. Eadem ratione quælibet duę ex illis quatuor ſunt incommenſurabiles in longitudine. Liquet ergo quod uolumus.

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 18.*

Zamb.30. DVas lineas in potentia tantum rationales communicantes, quarum longior plus poſſit breuiori quãtum quadratum lineæ ſibi incommenſurabilis in longitudine inuenire. 18

CAMPANVS. In hac quoq; remaneat ædem diſpoſitio eademq; hypotheſes quæ in præmiſſa,hoc ſolum mutato quod proportio numeri d e ad neutrum duorum numerorum d f & f e,ſit ſicut numeri quadrati ad numerum quadratum, hoc autem facilè fiet,poſito d,e quotlibet numero quadrato diuiſo in duos numeros non quadratos,ut ſi d e ſit 9,& d f,6,& f e 3,argumentando ut prius,hoc duntaxat excepto quòd a b & a c ſint incommenſurabiles in longitudine per ultimam partem 7.

CAMPANI *additio*. Et ſciendum quòd duæ lineæ quales hæc & præmiſſa docent inuenire,componunt binomium,& minorię earum abſciſſa de maiori,quæ reliqua eſt dicitur reſiduum. Nota etiam quòd lineę tantum potentia rationales communicantes,poſſunt eſſe una rationalis & alia irrationalis,ſicut latera tetragonica duarum ſuperficierum quarum una ſit 25 pedum & alia 24, ſunt rationalia potentia tantũ cõmunicantia,latus enim primæ ſuperficiei eſt 5,latus uerò ſecundæ non numeratur. Et poſſunt eſſe ambæ irrationales,ut latera tetragonica duarum ſuperficierum,quarum una ſit 24 pedum & alia 23,neutrius enim numeratur latus, ſuntq; in longitudine incommenſurabilia ex ultima parte ſeptimæ. Quòd ſi libeat etiam inuenire plures lineas duabus potentia tantum rationales communicantes, quarum una ſit potentior qualibet aliarum in quadrato lineæ ſecum non communicantis in longitudine,ſumatur talis numerus qui poſſit pluries ſic diuidi quòd ipſius ad nullam ſuarum partium nec alicuius ad aliquam aliarum ſit proportio ut numeri quadrati ad numerum quadratũ,ut 25,poteſt diuidi in 2 & 23,item in 5 & 20,& rurſus in 7 & 18. Et ſic proceſſus idem qui fuit in præmiſſa.

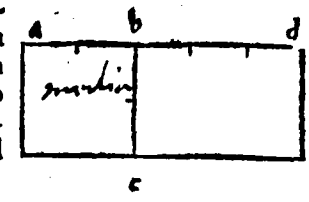
Euclid.ex Camp. *Propoſitio 19.*

Surf medial
Linea med

OMnis ſuperficies quam continent duæ lineæ potentialiter tantum rationales communicantes, eſt irrationalis, diciturq; ſuperficies medialis, eiuſque latus tetragonicum,ſcilicet quod in eam poteſt, eſt irrationale, diciturq; linea medialis. 19

CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b,b c,continentes ſuperficiem a c,rationales potentia tantum communicantes, quæ qualiter reperiantur,ex præmiſſa & ante præmiſſam manifeſtum eſt, dico ſuperficiem a c eſſe irrationalem. Sit enim d c quadratũ b c,eritq; rationale per hypotheſin, eo quòd linea b c eſt rationalis in potentia. Et quia ex prima ſexti a c ad c d, ſicut a b ad b d,non communicat autem a b cum b d,quia ex hypotheſi non communicat cum ſua æquali,quæ eſt b c, ſequitur per ſecundam partem 10,ut etiam a c non communicet cum c d,quare per diffinitionem, ſuperficies a c eſt irrationalis,ideoq; & ſuum latus tetragonicum eſt etiam irrationale. Dcitur autem

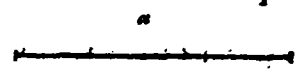
rem hæc ſuperficies medialis, quoniã ipſa eſt medio loco proportionalis inter duas ſuperficies rationales, uidelicet inter quadrata duarum linearum ipſam continentiũ. Et lineam potens in ipſam dicitur medialis, quoniam ipſa quoque eſt medio loco proportionalis inter duas lineas potentia tantum rationales communicantes, & hæ duæ lineæ, ſunt latera dictæ ſuperficiei. Et hoc eſt quod uolumus.

THEON. Lemma.

Potens irrationalem aream, irrationalis eſt.

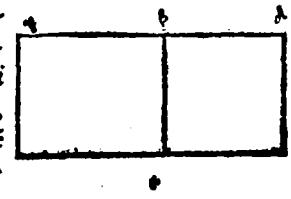
Poſsit enim α, irrationalẽ aream, hoc eſt id quod fit ex α, quadratũ æquale irrationale areæ. Dico quòd α irrationalis eſt: ſi enim eſt rationalis, erit rationale quoq; id quod ex α quadratum, ſic enim in diffinitionibus, non eſt autem. Irrationalis igitur eſt α. Potens irrationalem igitur, & reliqua: quod erat demonſtrandum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 18. Propoſitio 21.

21 Sub rationalibus potentia tantum commenſurabilibus rectis lineis comprehẽſum rectangulum, irrationale eſt, illudq; potens irrationalis eſt, uocetuŕq; media.

THEON *ex Zamb. Sub rationalibus enim potentia tantum commenſurabilibus rectis lineis α β, & β γ comprehendatur rectangulum α γ, Dico quòd α γ, irrationale eſt, potẽsq; illud irrationalis eſt, & media appellatur. Deſcribatur enim (per 46 primi) ex α β, quadratum α δ, rationale igitur eſt ipſum α δ. Et quoniam incommenſurabilis eſt α β, ipſi β γ, longitudine (potentia nanq; tantum ſupponuntur commenſurabiles) æqualis autẽ eſt α β ipſi β δ, incõmenſurabilis igitur eſt & β δ, ipſi β γ longitudine. Eſtq; ſicut δ β ad β γ, ſic eſt α δ, ad α γ, incõmenſurabile igitur eſt (per 11 decimi) δ α, ipſi α γ. Rationale autem eſt δ α, irrationale igitur eſt α γ, quare & ipſum potens α γ, hoc eſt potens æquale ei quadratum, irrationalis eſt: uocetuŕq; media, eo qui ex ipſa quadratum, æquale eſt ei quod fit α β, & β γ, & eo qui ipſa media (per ſecũdam partẽ 27 ſexti) proportionalis eſt ipſis α β, & β γ. Sub rationalibus igitur potentia tantum, & reliqua: quod oportuit demonſtraſſe.*

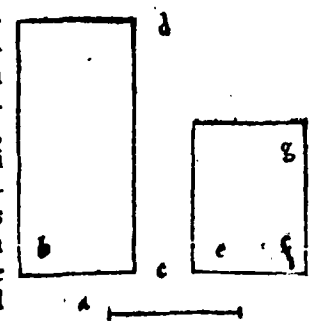

Euclid. ex Camp. Propoſitio 20.

22 Vm adiecta fuerit lineæ in longitudine rationali ſuperficies æqualis quadrato lineæ medialis, latus eius ſecundũ potentialiter tantum erit rationale, lateríq; primo in longitudine incommenſurabile.

CAMPANVS. Hæc eſt quaſi conuerſa præmiſſæ. Sit a linea medialis, ſitq; linea b c rationalis in longitudine, cui adiungatur ſuperficies b d æqualis quadrato lineæ a. Quod hoc modo fiet. Subiungatur duabus lineis b c & a, linea c d in continua proportionalitate, ut docet 10 ſexti, eritq; ſuperficies ex b c in d æqualis quadrato lineæ a, per 16 eiuſdem, dico latus eius ſecundum quod eſt d c, eſſe rationale in potentia tantum, & incommenſurabile in longitudine lateri b c. Eritq; ex præmiſſa per diffinitionem lineę medialis, ut linea a poſſit in aliquam ſuperficiem contentam à duabus lineis potentia tantum rationalibus communicantibus, quæ ſit ſuperficies e g, cuius latera e f & f g. Eruntq; duæ ſuperficies b d & e g per primã partem 13 ſexti laterum mutuorũ, propter hoc quod ipſæ ſunt æquales & rectangulæ, proportio ergo b c ad e f, eſt ſicut f g ad c d. Quare per 10 cùm b c communicet in potentia cum e f, eo quòd quadrata utriuſque earum ſunt rationalia ex hypotheſi, f g communicabit in potentia cum c d. Cùm igitur quadratum f g ſit rationale per hypotheſin, erit quoq; quadratum c d rationale per diffinitionẽ. At quia ſuperficies b d eſt irrationalis, ſicut ſua æqualis e g, per præmiſſam, ſequitur ut quadratum lineæ c d non communicet cum ſuperficie b d. Et quia quadratum lineæ c d ad ſuperficiem b d eſt per primam ſexti ſicut c d ad c b, erit per ſecundam partem 10 ut c d non communicet cum b c. Quare cùm b c ſit rationalis in longitudine ex hypotheſi, erit c d irrationalis in longitudine, & potentia tantum rationalis. Patet ergo propoſita concluſio.

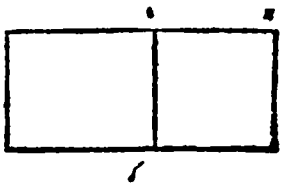

Theon.

THEON. Lemma.

Si binæ fuerint rectæ lineæ, est sicut prima ad secundam, sic quod à prima ad id quod sub duabus rectis lineis.

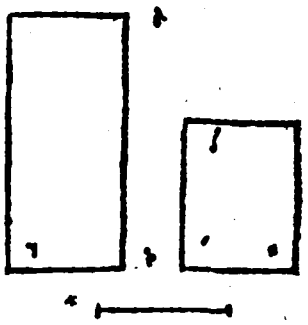
Sint binæ rectæ lineæ, ſ ι, ι π. Dico q, est sicut ſ ι, ad ι π, sic est quod ex ſ ι, ad id quod sub ſ ι, & ι π. Describatur enim (per 46 primi) ex ſ ι, quadratũ ſ π, cõpleatur q; ſ π. Quoniã igitur est sicut ſ ι ad ι π, sic est ſ δ, ad ſ π, & est quidã ſ δ, id quod fit ex ſ ι, at ſ π id est quod sub δ ι, & ι π, hoc est quod sub ſ ι, & ι π, est igitur sicut ſ ι, ad ι π, sic quod ex ſ ι, ad id quod sub ſ ι, & ι π, similiter quoq; & sicut quod sub π ι, et ι ſ ad id quod ex ι ſ, hoc est sicut π δ, ad δ ſ, sic ι π, ad ι ſ.

Euclid. ex Zamb. Theorema 19. Propositio 22.

Quod à media ad rationalem cõparatum, latitudinem efficit rationalẽ, & ei ad quam comparatur longitudine incommensurabilem. 22

THEON ex Zamb. *Sit (per 21 decimi) media quidem α, rationalis autem γ β, & ei quidem quod ex α, æqua ad β γ, comparetur (per 45 primi) area rectangula β δ, latitudinem efficiens γ δ. Dico quod rationalis est γ δ, & incommensurabilis ipsi γ β longitudine. Quoniam (per 21 decimi,) α media est aream potest cõprehensam sub rationalibus potentia tantum cõmensurabilibus, posit ipsam ι ſ, potest autẽ & β δ, æqualis igitur est β δ, ipsi ι ſ, est autem & ei æquiangula. Æqualium autem & æquiangulorũ parallelogrammorũ (per 14 sexti) reciproca sunt latera, quæ circũ æquales angulos, proportionaliter igitur est sicut β γ ad ι π, sic ι ſ ad γ δ, est igitur (per 22 sexti) & sicut id quod ex β ι ad id quod ex ι π, sic est id quod ex ι ſ, ad id quod ex γ δ. Cõmensurabile autẽ est (per hypothesin) quod ex β γ, ei quod ex ι π. Rationalis enim est utraq; ipsarum. Cõmensurabile igitur est (per 11 decimi) & quod ex γ ſ ei quod ex γ δ. Rationale autẽ est quod ex ι ſ, rationale igitur & quod ex γ δ, rationalis igitur est γ δ. Et quoniã incõmensurabilis est ι ſ, ipsi ι π longitudine (potentia enim tantũ sunt commensurabiles) sicut autẽ ι ſ, ad ι π, sic (per lemma præcedens) quod ex ι ſ, ad id quod sub ι ſ, & ι π, incõmensurabile igitur est (per 11 decimi) quod ex ι ſ, ei quod sub ſ ι, & ι π. Sed ei quidẽ quod ex ι ſ, cõmensurabile est ei quod ex ι δ, rationales enim sunt potentia, ei autem quod sub ſ ι, & ι π, cõmensurabile est id quod sub δ γ, & γ β, æqualia enim sunt ei quod ex α. Incommẽsurabile igitur est (per 13 decimi) quod ex γ δ ei quod sub δ γ, & γ β. Sicut autem quod ex γ δ, ad id quod sub δ γ, & γ ζ, sic (per lemma præcedens) est δ γ ad γ β. Incommẽsurabilis igitur est δ γ, ipsi ι β longitudine. Rationalis igitur est γ δ, & ipsi γ β longitudine commensurabilis: quod erat demonstrandum.*

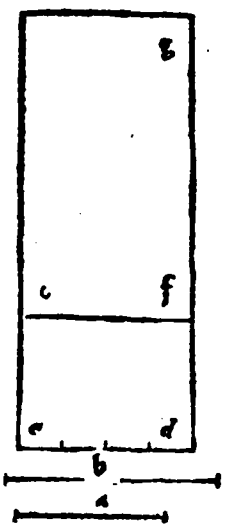

Euclid. ex Camp. Propositio 21.

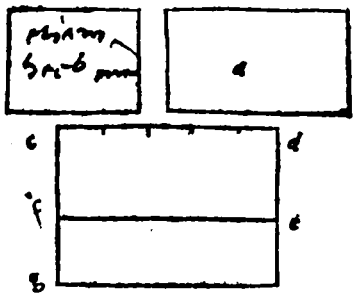
Mnis linea communicans mediali, est medialis. 21

CAMPANVS. Sit linea a medialis, cui ponatur linea b esse communicans siue in longitudine siue in potentia tantum. Dico quòd etiam linea b est medialis. Sit enim linea c d rationalis in lõgitudine, cui adiungatur superficies c f æqualis quadrato lineæ a, & item superficies e g æqualis quadrato lineę b, hoc autem qualiter fiat, in præmissæ demonstratione dictum est. Eritq; per præmissam linea d f rationalis in potentia tantum, & incommensurabilis lineæ c d. Et quia per primam sexti e g ad c f sic f g ad d f, communicat autem e g cum c f eo quod quadratum b communicat cum quadrato a per hypothesin, quibus quadratis dictæ superficies positę sunt æquales, sequitur per primam partem decimæ ut linea f g communicet cum linea d f, quare f g est rationalis in potentia tantum, sicut est d f, & incommensurabilis in longitudine lineæ e f, cum linea d f sibi communicans sit incommensurabilis eidem e f, eo quod suæ æquali. Hoc enim probatum est in 8. quod si fuerint duę quantitates communicantes, unicuiq; una earum non communicat, nec reliqua. itaq; per 19 erit superficies e g medialis, & eius latus tetragonicum quod est b: quod est propositum.

CAMPANI *additio.* Similiter quoque omnis superficies communicans superficiei mediali, medialis esse conuincitur. Sit enim superficies

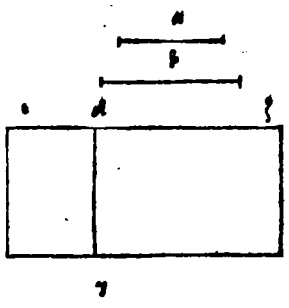
cies a medialis, cui ponatur ſuperficies b eſſe communicans, dico ſuperficiem b eſſe medialem, quod ſic conſtabit. Sit linea c d rationalis in longitudine, adiungaturq; ei ſuperficies c e, quæ ſit æqualis ſuperficiei a, quod hoc modo fiet. Inueniatur linea c f ad quam ſic ſe habeat unum ex lateribus ſuperficiei a, ſicut linea c d ſe habet ad reliquum: hæc autem linea qualiter reperiatur, in 10 ſexti dictum eſt, eritq; ex 15 eiuſdem ſuperficies d f æqualis a. Itemq; eodem modo ad lineam e f adiungatur ſuperficies e g, quæ ſit æqualis b: erit itaq; per 20 linea c f potentia tantum rationalis, erit quoque lineæ c d in longitudine incommenſurabilis. Et quia a & b erant communicantes ex hypotheſi, erunt quoq; c e & e g eis æquales cõmunicantes, itaq; per primam ſexti & per primã partem decimæ huius, erunt duæ lineæ c f & f g, communicantes in longitudine. Eſt igitur linea f g rationalis in potentia tantum, & lineæ e f incommenſurabilis in longitudine, quare per 19 ſuperficies e g erit medialis, cùm linea e f ſit rationalis in longitudine ſicut c d ſibi æqualis. Cùm ſit ergo b æqualis e g, erit quoq; b medialis, quod eſt propoſitum. Et nota quòd omnes ſuperficies mediales communicantes, componunt ſuperficiem medialem. Vnde tota d g eſt medialis, quia cum duæ lineæ c f & f g ſint rationales in potentia tantum, & non communicantes in longitudine, ſequitur ut tota c g ſit rationalis in potentia tantum, & non communicans c d in longitudine, itaq; per 19 d g eſt medialis. Eodemq; modo ſi ſint plures.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 20. *Propoſitio* 23.

Quæ mediæ commenſurabilis, media eſt.

23 THEON *ex Zamb. Sit media α, & ipſi α commenſurabilis eſto* β. *Dico quòd & β media eſt. Exponatur enim rationalis* γδ, *& ei quod ex α ſit æquale ad* γδ *comparetur area rectangula* γζ *(per 45 primi) latitudinem efficiens ipſam* ζδ. *Rationalis igitur eſt (per præcedentem)* ζδ, *incommenſurabilisq; ipſi* γδ *longitudine, ei autem quod eſt* β *æquale ad* γδ *comparetur (per 44 primi) area rectangula* γξ, *latitudinem efficiens* δξ. *Quoniam igitur commenſurabilis eſt* α *ipſi* β, *commenſurabile eſt quoq; id quod ex* α *ad id quod eſt* β. *Sed ei quidẽ quod ex* α, *æquũ eſt* ζγ: *ei autem quod ex* β, *æquum eſt* γξ. *Cõmenſurabile igitur eſt* ζγ *ipſi* γξ, *eſtq; ſicut* ζγ *ad* γξ, *ſic eſt* ζδ *ad* δξ. *Commẽſurabilis igitur eſt (per 11 decimi)* ζδ *ipſi* δξ *longitudine. Rationalis autem eſt* ζδ, *& ipſi* δξ *incõmenſurabilis longitudine. Rationalis igitur eſt & δξ & ipſi* δγ *longitudine incommenſurabilis. Igitur* γδ *& δξ (per 13 decimi) rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles. Quod autem ſub rationalibus potentia tantum commenſurabilibus rectis lineis comprehenditur rectangulum, irrationale eſt (per 21 decimi) & illud potens, irrationalis eſt, appellaturq; media, potens igitur id quod ſub* γδ, *& δξ, media eſt, poteſtq; β quod ſub* γδ *& δξ ſit, media igitur eſt* β: *quod erat oſtendendum.*

CORREL. *Hinc igitur eſt manifeſtum, quòd mediæ areæ rationali commenſurabilis media eſt, poſſunt enim eas rectæ lineæ quæ potentia ſunt commenſurabiles, quarum altera media, quare & reliqua media eſt. Similiter autem eis quæ de rationalibus & medijs dicta ſunt, ſequitur ut mediæ longitudine commenſurabilis, media appelletur, eiq; commenſurabilis, non tãtum longitudine ſed & potentia, quoniam in uniuerſali longitudine commenſurabiles omnino & potentia. Si uerò mediæ commenſurabiles potentia tantum, dicuntur mediæ potentia tantum commenſurabiles.*

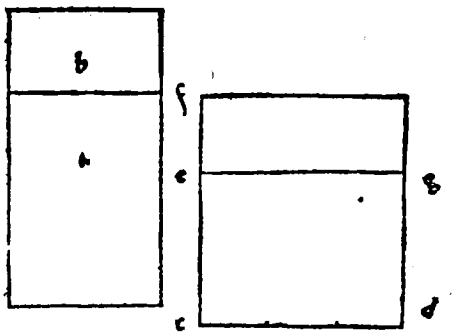
Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 22.

OMnis differentia qua abundat mediale à mediali, irrationalis eſſe probatur. *Zamb.* 26.

22

CAMPANVS. Sit utraq; duarum ſuperficierum a b & a, medialis: dico quòd ſuperficies b quæ eſt earum differentia, eſt irrationalis. Sit enim linea c d rationalis in longitudine, cui adiungatur ſuperficies d e æqualis ſuperficiei a, & ſuperficies d f æqualis totali ſuperficiei a b, hoc autem qualiter fiat, in præmiſſa docuimus. Quia ergo d f eſt æqualis a b, & d e æqualis a, erit per conceptionẽ g f æqualis b. Si itaq; ſuperficies b non eſt irrationalis ſed rationalis, erit & f g ſua æqualis rationalis. At cùm linea e g ſit rationalis in longi-

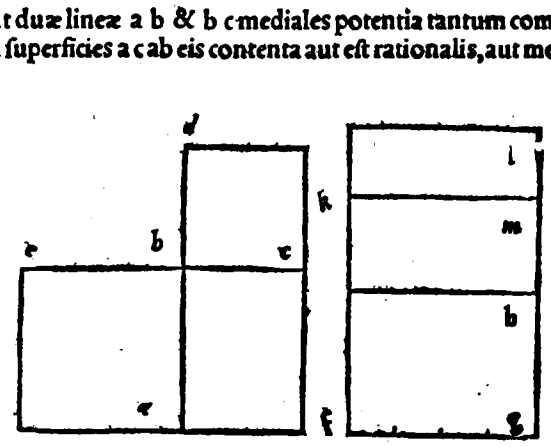
tudine ſicut ſua æqualis c d, erit per 16 linea e f rationalis in longitudine & communicans lineæ e g, per 20 autem eſt utraque duarum linearum c e & e f potentialiter tantum rationalis, & lineæ c d incommenſurabilis in longitudine, itaq; e f linea eſt incommenſurabilis lineæ c e in longitudine. Et quia per primam ſexti quadratum lineæ e f ad ſuperficiē quę fit ex e f in c e eſt, ſicut e f ad c e, ſequitur per ſecundam partem decimæ ut quadratum lineæ e f ſit incommenſurabile ſuperficiei factæ ex e f in c e, quare & ipſum quadratum erit incōmenſurabile duplo ſuperficiei ex e f in c e: quadratum uerò c e cum ſit rationale, eſt communicans quadrato e f, totum igitur ex ambobus compoſitum erit per 9 communicans quadrato e f. Et ideo incommēſurabile duplo ſuperficiei ex e f in c e. Et quia per 4. ſecundi quadratum lineæ c f eſt æquale duobus quadratis duarum linearum c e & e f, & duplo ſuperficiei ex c e in e f, & duplum ſuperficiei c e in e f eſt incommenſurabile, aggregato ex duobus quadratis duarum linearum c e & e f, ſequitur per ea quæ addita ſunt in 5, ut quadratum c f ſit incommenſurabile aggregato ex duobus quadratis duarum linearum c e & e f. At cum aggregatum ex his quadratis ſit rationale, ſequitur quadratum lineæ c f non eſſe rationale, & ideo linea c f non eſt rationalis in potentia, & idcirco non erit ſuperficies d f medialis, neq; a b ſibi æqualis, quod eſt inconueniens, cum ſit contrarium poſitis. Relinquitur igitur quòd ſuperficies b, eſt irrationalis: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 23.*

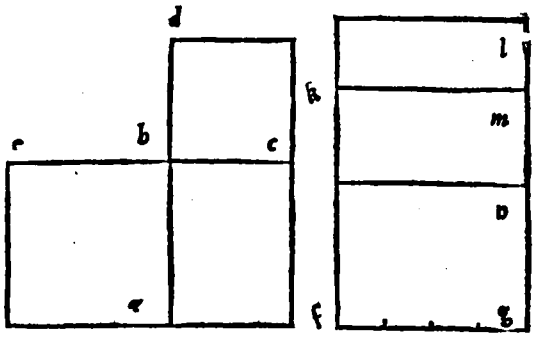
OMnis ſuperficies quam continent duæ lineæ mediales potentialiter tantum communicantes, aut rationalis eſt aut medialis. 23

CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & b c mediales potentia tantum communicantes, dico quòd ſuperficies a c ab eis contenta aut eſt rationalis, aut medialis. Sint enim, c d quadratum lineæ b c, & a e quadratū lineæ a b: eruntq; ex hypotheſi hæc duo quadrata communicantia, & erit per primā ſexti ſuperficies a c medialis medio loco proportionalis inter ipſa quadrata. Sumatur igitur linea f g, quę ſit rationalis in longitudine, cui adiungatur ſuperficies f h ęqualis quadrato a e, & h k ęqualis ſuperficiei a c, & k l ęqualis quadrato d c, eruntq; hæ tres ſuperficies f h, h K, & K l cōtinuè proportionales, ſicut ſunt æquales a e, a c, & d c, quare per primam ſexti erunt etiam tres lineæ g h, h m, & m l, quæ ſunt baſes earum, continuè proportionales. Et cum ſuperficies f h & k l ſint communicantes ſicut duo quadrata a e & c d eis æqualia, ſequitur per primam ſexti & decimam huius, ut linea g h ſit communicans cum l m, utraq; autem earum eſt rationalis, in potentia per 20 huius: igitur ſuperficies unius earum in alteram eſt rationalis: omnis enim ſuperficies quam continent duę lineæ rationales in potentia, cōmunicantes in longitudine, neceſſariò eſt rationalis, ut patet ex prima ſexti & prima parte decimæ huius & ex diffinitione ſuperficierum rationalium. Et quia ex prima parte decimæ ſextæ quadratum lineæ l m eſt æquale ſuperficiei ex g h in m l, erit quadratum lineæ h m rationale. Si ergo linea h m eſt rationalis in longitudine ſibi communicans lineæ k m quæ eſt æqualis lineæ f g, erit per 15 ſuperficies h K rationalis, ideoq; & ſua æqualis a c. Si autem h m ſit irrationalis in longitudine ſiue incommenſurabilis lineæ k m quæ eſt æqualis lineæ f g, cum ipſa ſit rationalis ſaltem in potentia, eo quòd ſuum quadratum eſt rationale, erit ex 19 ſuperficies h K medialis, quare & ſua æqualis a c. Conſtat ergo propoſitum.

Zamb. 24. CAMRANI *annotatio*, Et nota quòd ſi duæ lineæ a b & b c eſſent mediales in longitudine communicans

municantes, eſſet ſuperficies a c medialis tantũ, eſſet enim ſuperficies a c cõmunicans utriq; duorum quadratorũ a e & c d per primam ſexti & per præſentem hypotheſin, & per 10 huius, & ideo ſuperficies h k æqualis a c, eſſet communicans utriq; ſuperficiei f h & K l, igitur per primam ſexti & 10 huius linea h m eſſet communicans utrique duarum linearum g h & l m. Et quia hæ ambæ eſſent rationales in potẽtia tantum, non communicãtes in longitudine lineæ f g, eſſet quoq; h m rationalis in potentia tantũ, non communicans in longitudine lineæ f g, quare per 19 eſſet ſuperficies h k medialis tãtum, & ideo etiam a c ſibi æqualis. Si autem duæ lineæ a b & b c eſſent mediales, neq; in longitudine neq; in potentia communicantes, ſuperficies a c neq; eſſet rationalis neq; medialis: ſi enim ſic eſſet, ſcilicet quòd duæ lineæ a b & b c eſſent mediales neq; in longitudine neq; in potentia communicantes, eſſent duo quadrata a e & c d incõmunicantia, itaq; & duæ ſuperficies f h & k l eis æquales quoque eſſent incommunicantes, quare & duæ lineæ g h & m l eſſent incommenſurabiles per primam ſexti, & per ſecundam partem decimi. Et quia utraq; earum eſt rationalis tantum in potentia, per 20 eſſet ſuperficies unius earum ad alteram medialis per 19. Cum ergo quadratum lineæ h m ſit æquale dictæ ſuperficiei quæ fit ex g h in m l, per primam partem 16 ſexti, eſſet per 19 linea h m linea medialis, per 15 ergo non eſſet ſuperficies h K rationalis, nec etiam per 20 medialis, quare nec ſua æqualis a c.

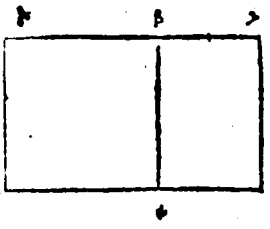

Præcedentes duæ ex Campano propoſitiones, ſcilicet, 22. & 23. tribus ex Zamberto ſequentibus, uidelicet, 24. 25. & 26. inuerſo ordine reſpondent, 22. nanq; ex Campano, 26. ex Zamberto, 26. autem ex Campano, cum additione, 24. & 25. ex Zamberto reſpondent.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 22.* *Propoſitio 24.*

24 Sub medijs longitudine cõmenſurabilibus rectis lineis comprehenſum rectangulum, medium eſt.

THEON ex Zamb. *Sub medijs enim longitudine cõmenſurabilibus rectis lineis α β, β γ, comprehendatur rectangulũ α γ, dico quòd α γ medium eſt. Deſcribatur enim (per 46 primi) ex α β, quadratum α δ, medium igitur eſt α δ. Et quoniam commenſurabilis eſt α β ipſi β γ longitudine, æqualis autem eſt α β ipſi β δ, commenſurabilis igitur eſt δ β ipſi β γ longitudine. Quare & δ α ipſi α γ (per correlarium 23 decimi) commẽſurabile eſt: medium autem & δ α, medium igitur & α γ: quod oportebat oſtendere.*

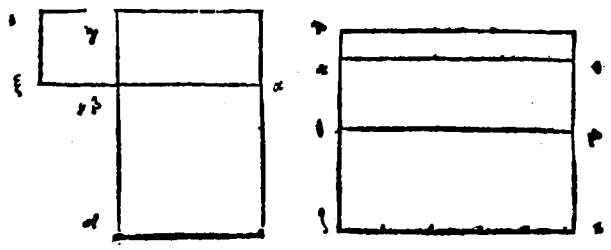

Euclid. ex Zamb. *Theorema 22.* *Propoſitio 25.*

25 Sub medijs potentia tantum commenſurabilibus rectis lineis comprehenſum rectangulum, aut rationale aut medium eſt.

THEON ex Zamb. *Sub medijs potentia tantum commenſurabilibus rectis lineis α β, β γ, comprehendatur rectangulum α γ. Dico quòd α γ, aut rationale, aut medium eſt. Deſcribãtur enim (per 46 primi) ex α β & β γ, quadrata α δ & β ε, medium eſt igitur utrunq; ipſorum α δ & β ε. Exponatur q; rationalis ζ η ipſiq; α δ æquum ad ζ η commparetur (per 43 primi) rectangulum parallelogrammum η θ, ipſam latitudinem efficiens ζ θ. Ipſi autem α γ ad θ μ æquum comparetur (per eandem) rectangulum parallelogrammum μ ν, latitudinem efficiens θ ν. Et inſuper (per eandem) β ε æquum ſimiliter ad ν ξ cõparetur η λ, ipſam*

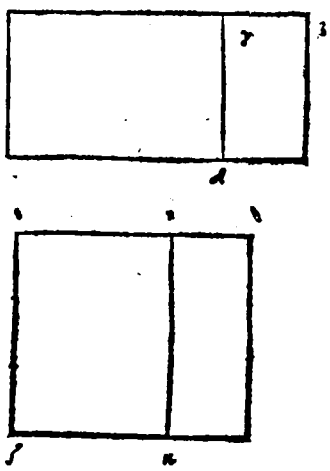
latitudinẽ efficiẽs ϰ λ. In rectas lineas igitur ſunt ſ δ, θ ϰ, & ϰ λ, & quoniã utrũq; ipſorũ ϰ θ & β medium eſt, eſtq; æquale ϰ Δ, ipſi ν θ, & β ι ipſi ν λ, mediũ igitur eſt & utrũq; ipſorũ ϰ δ, ν λ, & ad rationalẽ ſ ϰ comparata ſunt. Rationalis igitur eſt (p 22 decimi) utraq; ipſarũ ſ θ & ϰ λ, & incõmenſurabilis ipſi ſ r lõgitudine. Quoniã igitur cõmẽſurabile eſt α Δ ipſi β ι, cõmẽſurabile igitur eſt (p 11 decimi) & ϰ θ ipſi ν λ, eſtq; ſicut ν δ ad λ ν, ſic (p 1 ſexti) eſt ſ δ ad ϰ λ. Cõmẽſurabilis igitur eſt (p eandẽ 11) ſ θ ipſi ϰ λ lõgitudine. Ipſæ igitur ſ δ, ϰ λ, rationales ſunt longitudine commenſurabiles. Rationale eſt igitur (per 19 decimi) quod ſub ſ θ, ϰ λ. Et quoniam æqualis eſt quidem Δ β ipſi β α, et ξ ℓ ipſi β γ, eſt igitur ſicut Δ β ad ℓ γ, ſic eſt α β ad β ξ. Sed ſicut quidẽ ℓ ad β γ, ſic eſt (per 1 ſexti) & per 11 quinti) Δ α ad α γ, ſicut autem α β ad β ξ, ſic eſt α γ ad γ ξ, eſt igitur ſicut ℓ α ad α γ, ſic eſt α γ ad γ ξ, æquũ autem eſt α ℓ ipſi ϰ δ, & α γ ipſi μ ϰ, & γ ξ ipſi ν λ, eſt igitur (per 17 ſexti) ſicut ϰ δ ad μ λ ad ν λ, eſt igitur ſicut & ſ θ ad ipſam θ ϰ, ſic eſt δ ϰ ad ipſam ν λ. Igitur quod ſub ſ θ, ϰ λ, æquũ eſt ei quod fit ſub δ ϰ. Rationale autẽ eſt quod ſub ſ δ, ſ λ, rationale igitur eſt & quod ex θ ϰ. Rationalis eſt igitur (per 19 decimi) ipſa θ ϰ, & ſiquidẽ cõmenſurabilis eſt ipſi δ μ, hoc eſt ipſi ſ ϰ longitudine, rationale eſt (per 22 decimi) ipſum ν θ. Si autẽ incõmenſurabilis eſt ipſi ſ ν longitudine, ipſæ δ λ & δ μ rationales (per 22 decimi) potentia ſolũ cõmenſurabiles, mediũ igitur eſt θ ν. Igitur θ ν aut rationale eſt aut mediũ, æquũ autẽ eſt δ ν ipſi α γ, igitur α γ uel rationale, uel mediũ eſt. Sub mediis igitur potẽtia tantũ cõmenſurabilibus, & quæ ſequũtur reliqua: quod erat oſtẽdẽdum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 23. Propoſitio 26.

Medium non excedit medium rationali.

THEON ex Zamb. Si enim poßibile, mediũ α β, medium α γ excedat rationali Δ β, ponaturq; rationalis ι ſ, ipſiq; α β æquum ad ι ſ comparetur (per 44 primi) parallelogrammum rectangulum ſ δ, latitudinem efficiens ι δ: ipſi autem α γ æquum auferatur ſ ι, reliquum igitur β Δ (per tertiam communem ſententiã) reliquo ϰ δ eſt æquale. Rationale autem eſt Δ β, rationale igitur eſt & ϰ δ. Quoniam igitur mediũ eſt utrunq; ipſorũ α β, α γ, eſtq; α β ipſi ſ δ æquale (per correlariũ 23 decimi) at α γ ipſi ſ ϰ, medium igitur eſt utrũq; ipſorũ ſ δ, ſ ϰ, & ad rationalẽ ι ſ cõparata ſunt. Igitur rationalis eſt utraq; ipſarũ θ ι & ϰ, & incõmenſurabilis ipſi ι ſ longitudine (p 22 decimi.) Et quoniã rationale eſt δ ℓ, eſtq; ipſi ϰ δ æquale rationale igitur eſt & ϰ δ, ad rationalẽq; ι ſ cõparatũ eſt, rationalis igitur eſt (per 20 decimi) ϰ θ, & ipſi ι ſ longitudine cõmenſurabilis. Sed ι ϰ rationalis eſt, & ipſi ι ſ longitudine incõmenſurabilis: incõmenſurabilis igitur eſt (per 13 decimi) ι ϰ ipſi ϰ δ lõgitudine, eſtq; ſicut ι ϰ ad ϰ δ, ſic quod ex ι ϰ ad id quod ι ϰ & ϰ ϰ. Incõmenſurabile igitur eſt (per 11 decimi & lẽma 21 decimi) quod ex ι ϰ, ei quod ſub ι ϰ & ϰ θ. Sed ipſi quidẽ quod ex ι ϰ, cõmenſurabilia ſunt quæ ex ι ϰ & ϰ δ, ϰ δ quadrata, rationalia etenim utraq;, ei autẽ qd' ſub ι ϰ & ϰ δ cõmẽſurabile eſt (p 13 decimi) id quod bis ſub ι ϰ & ϰ δ, duplũ nãq; eſt illius. Incõmẽſurabilia ſunt (per 16 decimi) quæ ex ι ϰ & ϰ δ, ei quod bis ſub ι ϰ & ϰ θ, & utraq; igitur ſimul quæ ex ι ϰ & ϰ δ, & quod bis ſub ι ϰ & ϰ δ, & quod eſt id quod ex ι δ (per 4 ſecundi) incommenſurabile eſt eis quæ ex ι ϰ & ϰ θ. Rationalia autem ſunt quæ ex ι ϰ & ϰ θ (per diffinitionẽ.) Irrationale igitur eſt quod ex ι θ, irrationalis igitur eſt ι θ, ſed & rationalis, quod eſt impoßibile: medium igitur, medium non excedit rationali: quod erat oſtendendum.

Sequentes duæ ex Zamberto neutiquam in Campano reſpondentes habent.

Euclid. ex Zamb. Problema 4. Propoſitio 27.

Medias inuenire potentia tantùm commenſurabiles, rationale comprehendentes.

THEON ex Zamb. Exponãtur binæ rationales potentia tantum commenſurabiles α β, ſumãturq; (per 13 ſexti) ipſarũ α, β, media proportionalis γ. Fiatq; (per 12 ſexti) ſicut α ad ℓ, ſic γ ad Δ. Et quoniam ipſæ α, β, rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles, igitur quod ſub α, β, hoc eſt quod ex γ fit (per 21 decimi) medium eſt, media igitur eſt γ. Et quoniam eſt ſicut α ad β, ſic γ ad Δ, ipſæ autem α, β, potentia

tantum

tantum ſunt commẽſurabiles, & γ,δ, igitur (per 11 decimi) potentia tantum ſunt commenſurabiles, eſtq; γ media, media igitur eſt (per 23 decimi) & δ. Ipſæ igitur γ,δ, (per conſtructionẽ) mediæ ſunt potẽtia tantũ cõmenſurabiles. Dico q; et rationale cõprehendunt. Quoniã enim eſt ſicut α ad ζ, ſic eſt γ ad δ, uicißim igitur (p 16 quinti) eſt ſicut α ad γ, ſic eſt ζ ad δ. Sed ſicut α ad ε, ſic γ ad β, & ſicut igitur (per 11 quinti) γ ad ζ, ſic β ad δ, igitur quod ſub γ,δ, æquũ eſt ei quod ex ζ. Rationale autem eſt quod ex β. Rationale igitur eſt quod ſub γ,δ. Inuentæ igitur ſunt mediæ potentia tantum commenſurabiles, rationale comprehendentes: quod feciſſe oportuit.

α R. 9
γ R. R 54
β R. 6
δ R. R. 24

Euclid. ex Zamb. Problema 5. Propoſitio 28.

28 Medias comperire potentis tantum commenſurabiles, mediũ comprehendentes.

THEON ex Zãb. Exponãtur enim tres rationales potentia tantũ cõmenſurabiles, α, β, γ, ſuſcipiaturq; (per 13 ſexti) ipſarũ α, β, media proportionalis δ. Fiatq; (p 12 ſexti) ſicut β ad γ, ſic δ ad ι. Quoniã enim α,β, rationales ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles, igitur (p 21 decimi) quod ſub α β, hoc eſt id quod ex δ, medium eſt: media igitur eſt δ. Et quoniã β, γ, potentia ſolum ſunt cõmenſurabiles, eſtq; ſicut ζ ad γ, ſic eſt δ ad ι, ipſæ igitur δ,ι, (per 11 decimi) potentia tantum ſunt cõmenſurabiles, media uerò eſt δ, & igitur ι. Igitur ipſæ δ,γ, mediæ ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles. Dico q; & medium comprehendunt. Quoniam enim eſt ſicut β ad ε, ſic eſt δ ad ι, uicißim igitur (per 16 quinti) ſicut β ad δ, ſic eſt γ ad ι. Sicut autem β ad δ, ſic δ ad α. Et ſicut igitur (per 11 quinti) δ ad α, ſic γ ad ι. Quod igitur ſub α, ε, (per 16 ſexti) æquum eſt ei quod ſub δ, ι, mediũ autem quod ſub α, γ, medium igitur (per correlarium 23 decimi) quod ſub δ ι. Inuentæ igitur ſunt mediæ potentia tantum commenſurabiles, medium comprehendentes: quod feciſſe oportuit.

α R. 16
δ R. R. 128
β R. 8
γ R. 6
ι R. R. 72

THEON. Lemma.

Cõperire duos quadratos numeros, ut ex eis cõpoſitus ſit quadratus.

THEON ex Zamb. Exponãtur bini numeri α β & β γ, ſintq; aut pares, aut impares. Et quoniam ſi à pari par auferatur, et ab impari impar, (per 26 noni) reliquus erit par, ſi igitur ab α β pari par β γ, aut ab impari α ζ, impar β γ auferatur, reliquus α γ par eſt. Secetur α γ bifariam in δ, ſint autẽ ipſi α ζ, ζ γ, aut ſimiles plani, aut quadrati, qui & ipſi ſimiles plani ſunt. Igitur qui ſub α β, β γ, unà cum eo qui ex γ δ quadrato, æquus eſt (per 6 ſecundi) ei qui ex β δ quadrato, eſtq; quadratus qui ſub α β, β γ, quoniam patuit (per primam noni) quòd ſi bini ſimiles plani multiplicantes ſe adinuicem aliquem fecerint, factus quadratus eſt. Inuenti igitur ſunt bini quadrati numeri qui ſub α β, β γ, & qui ex γ δ, qui compoſiti, β δ quadratum conficiunt.

α ..... δ ..... γ ..... ζ

CORREL. Ac manifeſtũ quòd inuẽti ſunt rurſus bini quadrati, & qui ex β δ, & qui ex γ δ, ut & eorũ exceſſus qui ſub α β, ζ γ, eſt quadratus, quãdo ipſi α ζ, ζ γ, ſimiles fuerint plani. Quãdo autẽ nõ fuerint ſimiles plani, inuenti ſunt binĩ quadrati & qui ex β δ & qui ex δ γ, quorũ exceſſus qui ſub α β & β γ non eſt quadratus. Lemma præcẽdentis oppoſitum.

Græcus ſic habet: Maior autẽ nõ erit, ne ſcilicet ſecetur unitas, et ne qui ſub α β, ζ γ unà cum eo qui γ δ, q eſt ipſius δ ζ quadratus, æquus ſit ei q ſub α β, β γ unà cum eo qui ex γ ι.

Inuenire binos quadratos numeros, ut ex eis cõpoſitus non ſit quadratus. Sint enim α β, ε ζ, ſimiles plani ut qui ſub α β, β γ, (p 1 noni) ſit quadratus, ſitq; par γ α, ſecetur q; γ α bifariã in δ. Manifeſtũ iam eſt quòd qui ſub α β, β γ, quadratus α ..... δ ..... γ ..... β unà cũ eo qui ex γ δ quadrato, æquus eſt ei qui ex β δ quadrato. Auferatur autẽ unitas δ ι. Igitur qui ſub α β & ζ γ unà cum eo qui ex γ ι, minor eſt eo qui ex ζ δ quadrato. Dico igitur q, qui ſub α ζ, β γ, quadratus unà cum eo qui ex γ ι, non eſt quadratus. Si enim eſt quadratus, uel eſt æqualis ei qui ex ζ ι, uel eo minor. *Maior autẽ non erit, cũ qui ſub α β, β γ, quadratus unà cũ eo qui ex ε δ quadrato, hoc eſt qui ex β δ, primus ſit maiorũ quadrato qui ex β ι, unitas enim non ſecatur: maior autẽ eſt eo qui ſub α β, β ε, unà cũ eo qui ex γ ι, γ δ enim, ipſo γ ι unitate maior. Sit autẽ (ſi poßibile eſt) prius qui ſub α β, β γ, unà cũ eo qui ex γ ι, æqualis ei qui ex β ι, ſitq; ipſius δ ι unitatis duplus α ν. Quoniam igitur totus α γ totius γ δ duplus eſt, quorum α ν ipſius δ ι eſt duplus et reliquus igitur (per 7 ſeptimi) ν γ reliqui ι γ duplus eſt, bifariam igitur ipſe γ ν, diuiſus eſt in ι. Igitur qui ſub ν ζ & β γ, unà cum eo qui ex γ ι, æquus eſt ei qui ex ζ ι quadrato. Sed qui ſub α β, β γ, unà cum eo qui ex γ ι, æquus ſupponitur ei qui ex β ι quadrato. Qui ſub ν β, β γ, igitur unà cum eo qui ex γ ι, æquus ei eſt qui ſub α β, β γ, unà cum eo qui ex γ ι. Communi igitur ſublato eo qui ex γ ι, *ducitur α β æqualis ipſi ν ζ, quod eſt impoßibile. Qui ſub α β, β γ, igitur unà cũ eo qui ex γ ι, æquus non eſt ei qui ex β ι. Dico iam quòd neq; minor ei ex ζ ι. Si enim poßibile, ſit ei qui ex β ſ æqualis, & ipſius δ ſ

*ὑπάγεται colligitur.

συναγόμενα colligetur.

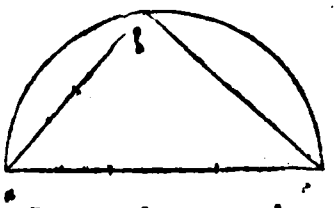
duplus ponatur ℓ α. *Conducaturq; duplus rursus ∂ γ ipsius γ ζ, et quod ipse ℓ γ bifariam sectus est in ζ, ae per hoc is qui sub ℓ β, β γ, unà cum eo qui ex ζ γ, æquus erit ei qui ex β ζ. Supponitur autem quòd qui sub α β, β γ, unà cum eo qui ex γ ι, est æqualis ei qui ex β ζ. Conducetur igitur qui sub α β, β γ, unà cum eo qui ex γ ι æqualis ei qui ex ∂ ϛ & β γ, unà cum eo qui ex γ ζ, quod absurdũ α . ι . . ∂ . λ . ι . ζ . . . γ . . . . . β est. Igitur qui sub α ϛ, β γ, unà cum eo qui ex γ ι, æquus non est minori eo qui ex ϛ ι, patuit autem quòd neq; ei qui ex ϛ ι, neq; eo maiori. Igitur qui sub α ϛ, ϛ γ, unà cum eo qui ex γ ι, quadratus non est. Cum autem sit poßibile & pluribus modis prædicta oßtendere, sufficiant nobis tamen prædicta, ne materia longior existens longius protrahatur.

Euclid. ex Zamb. Theorema 6. Propoſitio 29.

Camp. 17

Comperire binas rationales potentia tantum commensurabiles, ut maior minore maius posſit eo quod ex cõmensurabili sibi longitudine. 29

THEON ex Zamb. Exponatur enim quædã rationalis α β, & bini quadrati numeri γ λ, λ ι, ut ipsorum residuum γ ι non sit quadratus (per correlariũ 1 lemmatis 28 decimi) et super α ϛ describatur semicirculus α ζ β. Fiatq; sicut (per correlariũ 6 decimi) λ γ ad γ ι, sic quòd ex β α quadratũ ad id quod ex α ζ quadratũ, connectaturq; ζ ϛ. Quoniã igitur est sicut quod ex β α ad id quod est α ζ, sic γ λ ad γ ι: igitur quod ex ϛ α ad id quod ex α ζ, eam habet rationẽ quã numerus γ λ ad numerũ γ ι. Cõmensurabile igitur est quod ex β α, ei quod ex α ζ. Rationale autẽ quod ex α β, rationale igitur & id quod ex α ζ. Rationalis igitur est & α ζ. Et quoniã λ γ ad γ ι rationẽ non habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; quod ex α β igitur ad id quod ex α ζ rationẽ habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Igitur α β (per 9 decimi) ipsi α ζ longitudine incõmensurabilis est. Ipsæ igitur α ζ, α β, rationales sunt potẽtia tantum commensurabiles. Et quoniã est sicut λ γ ad γ ι, sic est quod ex α β ad id quod ex α ζ, conuertendo igitur (per correlariũ 19 quinti) sicut γ λ ad λ ι, sic quod ex α β ad id quod ex ϛ ζ. At γ λ ad λ ι eam habet rationẽ quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Quod igitur ex α ϛ ad id quod ex β ζ, eam habet rationẽ quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Cõmensurabilis igitur est (per 9 decimi) α β ad β ζ lõgitudine. Et quod ex α β (per 47 primi) æquũ est eis quæ ex α ζ & ζ β. Igitur α β ipsa α ζ maius potest ipsa β ζ sibi cõmensurabili. Inuentæ igitur sunt binæ rationales potentia tantum commensurabiles ϛ α & α ζ, ut β maior ipsa α ζ maius posſit, eo quod ex ζ β sibi longitudine commensurabili: quod facere oportebat.

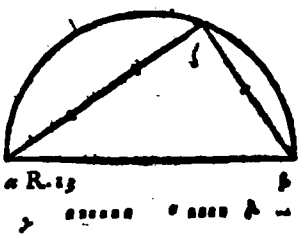

Euclid. ex Zamb. Theorema 7. Propoſitio 30.

Camp. 18

Comperire binas rationales potentia tantum cõmensurabiles, ut maior minore maius posſit eo quod fit à sibi longitudine incõmensurabili. 30

THEON ex Zãb. Exponatur rationalis α β, biniq; numeri quadrati γ ι & λ ι, ut ex eis cõpositus γ λ non sit quadratus (per lẽma secundum 28 decimi.) Describaturq; super α β, semicirculus α ζ β, fiatq; (p correlariũ 6 decimi) sicut λ γ ad γ ι, sic quod ex α β ad id quod ex α ζ connectaturq; ζ ϛ. Similiter iam oßtendemus sicut in præcedenti, quòd ipsæ β α & α ζ rationales sunt potẽtia tantũ cõmensurabiles. Et quoniã est sicut ϛ γ ad γ ι, sic est quod ex β α ad id quod ex α ζ, conuertendo igitur (per correlariũ 19 quinti) sicut γ λ ad λ ι, sic quod ex α ϛ ad id quod ex β ζ. At ϛ λ ad λ ι rationẽ non habet quam quadratus numerus ad quadratum numerũ, neq; igitur quòd ex α β, ad id quod ex β ζ rationẽ habet quam numerus quadratus ad quadratũ numerũ. Incommensurabilis igitur est α β ipsi β ζ longitudine, potestq; α ϛ, quam ipsa α ζ maius eo quod ex β ζ sibi incommensurabili. Ipsæ igitur α β, β ζ, rationales sunt potentia tantum commensurabiles, & α β quàm ipsa α ζ maius potest quod ex β ζ sibi longitudine incommensurabili: quod fecisse oportuit.

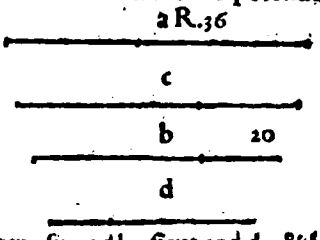
Euclid. ex Camp. Propoſitio 24.

DVas lineas mediales potentia tantũ cõmunicantes superficiemq; rationalem continentes, quarum lõgior sit potẽtior breuiore, augmento quadrati lineæ cõmunicantis eidẽ longiori in longitudine, inuenire. 24

CAMPANVS. Cum omnes duæ lineæ mediales potentia tantũ communicantes, contineant superficiẽ rationalẽ aut medialẽ, ut ex præmiſſa patet, docet inuenire eas duas quæ continent superficiẽ rationalẽ & eas quæ medialẽ. Vnde propoſitum est inuenire duas lineas mediales potentia tantum cõmunicantes, quarum longior

posſit

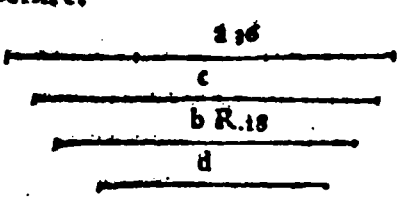
possit amplius breuiori in quadrato alicuius lineæ sibi communicantis in longitudine, quæ cõtineant superficiem rationalem. Ad hoc secundum doctrinam 17 sumo duas lineas a & b potentia tantum rationales communicantes, quarũ longior quæ sit a, possit amplius breuiori quę sit b, in quadrato alicuius lineæ secum cõmunicantis in longitudine, & ponam lineam c secundum doctrinam 9 sexti, medio loco proportionalem inter a & b, & ponã ut sit proportio a ad b, sicut c ad d, quod qualiter fiat, in 10 sexti dictũ est. Dico tunc duas lineas c & d, esse quas quærimus. Patet enim ex 19, quod superficies quam continent duæ lineæ a & b, est medialis. Et quia per primam partem 16 sexti, quadratum lineæ c est dictæ superficiei æquale, erit igitur per 19 linea c medialis. Cum autem sit a ad b, sicut c ad d, & b communicet cum a in potentia tantum ex hypothesi, quia tam a quàm b rationalis est in potẽtia, sequitur per 10 quòd c quoq; communicet cùm d in potentia tantum. Itaq; per 21, cũ c sit linea medialis erit etiam d medialis, & per primam partem 12, erit linea c potentior linea d, in quadrato lineæ sibi communicantis in longitudine. Si ergo duæ lineæ c & d contineant superficiem rationalem, ipsæ sunt quales inquirimus. Eas autem continere superficiem rationalem, sic habeto. Cũ sit a ad b, sicut c ad d, erit permutatim a ad c, sicut b ad d, sed erat a ad c, sicc ad b, igitur est c ad b, sicut b ad d, itaq; per primam partem 16 sexti, superficies quam continent duæ lineæ c & d, est æqualis quadrato b: est autem quadratum b, rationale per hypothesin, cum ipsa sit rationalis in potentia. Superficies ergo quam continent duæ lineæ c & d, est rationalis: quare constat propositum.

Euclid. ex Camp. *Propositio 25.*

85 DVas lineas mediales potentia tantum communicantes superficiemq; rationalem continẽtes, quarum longior sit potentior breuiori, quadrato lineæ eidem longiori in lõgitudine incommensurabilis, inuenire.

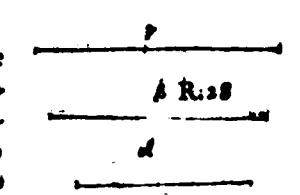
GAMPANVS. Positis duabus lineis a & b rationalibus potentia tantum communicantibus, quarum lõgior possit amplius breuiori in quadrato lineæ secum non cõmunicantis in longitudine, quæ quidem reperiuntur secundum doctrinam 18, cæterisq; positionibus manentibus sicut in præmissa, argumentando modo consimili patebit duas lineas c & d esse quales quærimus. Et nota quòd duæ lineæ quas hæc & præmissa docent inuenire, componunt bimediale primum, & minori earum abscisa de maiori: quæ reliqua est, dicitur residuum mediale primum.

Euclid. ex Zamb. *Problema 8.* *Propositio 31.*

41 Comperire binas medias potentia tantum commensurabiles rationale comprehendentes, ut maior minore maius possit eo quod fit à sibi longitudine commensurabili.

THEON ex Zamb. Exponantur (per 29 decimi) binæ rationales potentia tantum cõmensurabiles α ϛ, ut α maior existẽs, ipsa β minore maius possit eo quod ex sibi longitudine commensurabili, & ei quod sub α β, cõprehenditur æquum esto id quod ex γ. Medium autem est quod sub α ϛ, medium igitur est (per correlarium 23 decimi) quod sub γ, media igitur est γ (per 21 decimi) Ei uerò quod ex ϛ, æquũ esto quod sub γ δ. Rationale autem est quod ex β, rationale igitur et quod sub γ δ. Et quoniã (per 1 sexti) est sicut α ad δ, sic est quod sub α β, ad id quod ex β, sed ei quidem quod sub α ϛ, æquum est id quod ex γ, ei autem quod ex ϛ æquum est quod sub γ δ, sicut igitur α ad β, sic quod ex γ ad id quod sub γ δ. Sicut autem quod ex γ ad id quod sub γ δ, sic est γ ad δ, & sicut igitur α ad ϛ, sic γ ad δ. Cõmensurabilis autem est (per hypothesin) α ipsi β potentia tantum: commensurabilis igitur (per 11 decimi) & γ ipsi δ potentia tantum. At γ, media est, media igitur est (per 23 decimi) et δ. Et quoniam est sicut α ad β & γ ad δ, at α ipsa ϛ maius potest eo quod ex sibi commensurabili, & γ igitur ipsa δ maius potest, eo quod ex sibi commensurabili. Inuentæ sunt igitur binæ mediæ potentia tantum commensurabiles γ, δ, rationale comprehendentes, & γ ipsa δ maius potest eo quod ex sibi longitudine cõmensurabili. Similiter uerò ostẽdetur & id quod ex incommensurabili, quando β maius potuerit eo quod fit ex sibi incõmensurabili: quod facere oportuit. Camp. 25.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 26.*

DVas lineas mediales potentia tantū communicantes ſuperficiemq; medialē continentes, quarū longior breuiore tāto amplius poſſit quantū eſt quadratū alicuius lineæ incommenſurabilis ipſi longiori in longitudine, inuenire. 26

CAMPANVS. Cùm docuerit inuenire duas lineas mediales potentia tantum communicantes ſuperficiemq; rationalem continentes, quarum longior plus poſſit breuiori in quadrato lineæ ſecum communicantis in longitudine, & ſecum incommenſurabilis in longitudine, nunc docet inuenire duas lineas mediales potentia tantum communicantes, ſuperficiemq; medialem continentes, quarum longior ſit potētior breuiori in quadrato lineę non ſecum commenſurabilis, ſed ſolum ſibi incommenſurabilis in longitudine, illud enim facile habetur ex iſto. Sint itaq; tres lineæ ſumptæ ſecundum doctrinam 18 a b c, potentia tantum rationalis & in ea ſolum communicantes, ſitq; à potentior b & c, quadrato lineæ ſibi incommenſurabilis in longitudine, & ponatur d medio loco proportionalis inter a & b ut docet 9 ſexti, & ſit d ad e ſicut a ad c, dico duas lineas d & e eſſe quales inquirimus. Cùm ſit enim quadratum lineę d æquale ſuperficiei quæ continetur ſub a & b per primam partem 16 ſexti, ſitq; ſuperficies contenta ſub a & b medialis ex 19 cum a & b ſint potentia tantùm rationales communicantes, erit ex eadem linea d medialis. At quia a ad c ſicut d ad e, communicat autem a cum c in potentia tantum ex hypotheſi, ſequitur ex 10 ut é quoq; communicet cum d in potētia tantum. Itaq; per 21 erit e linea medialis. Et etiam quia a eſt potentior c, quadrato lineæ ſibi incommenſurabilis in longitudine, erit quoq; per 12 d potentior e quadrato lineæ ſibi incommenſurabilis in longitudine. Si igitur duæ lineæ d & e contineant ſuperficiem medialem, conſtat eas eſſe quales inquirimus. Eas autem continere ſuperficiem medialem, ſic habetur. Cùm ſit ex hypotheſi a ad c ſicut d ad e, erit permutatim a ad, d ſicut c ad e. Sed a ad d eſt ſicut d ad b per hypotheſin, itaq; d ad b ſicut c ad e, igitur per primam partem 12 ſexti ſuperficies quam continent d & e, eſt æqualis ei quam continent c & b. Sed b & c continent ſuperficiem medialem per 19, cum ipſæ ſint rationales in potentia tantum cōmunicantes ex hypotheſi, itaq; d & e continent ſuperficiem medialem: quod eſt propoſitum.

a 36.
d R.R.864
b R.24
c R.12
e R.R.96

Zamb. 32. CAMPANVS. Si autē cura eſſet inuenire duas lineas mediales potentia tantum communicantes ſuperficiēq; medialem continentes, quarum longior eſſet potentior breuiori quadrato lineæ ſecum communicantis in longitudine, ſumeremus tres lineas ſecundū doctrinam 17, a b c, potentia tantum rationales & in ea ſolum cōmunicantes, et poneremus lineam a eſſe potentiorem linea c, quadrato alicuius lineę ſibi communicantis in longitudine, cætera uerò manerent ut prius, et argumentatione conſimili cōcluderemus, duas lineas d & e eſſe quales proponitur inquirere. Et nota quòd duæ lineæ quas hæc 26 docet inuenire, componunt bimediale ſecundum, & minori earū abſciſa de maiori, quæ reliqua eſt: dicitur reſiduum mediale ſecundum.

a R.54
d R.R.1944
b R.36
e R.R.499
c R.15

Euclid. ex Zamb. *Problema 9.* *Propoſitio 32.*

Inuenire duas medias potentia tantum cōmenſurabiles mediū comprehendentes, ut maior minore maius poſſit eo quod fit ex ſibi commenſurabili. 32

THEON *ex Zamb. Exponantur tres rationales potentia tantū cōmenſurabiles* α β γ, *ut* α *(per 29 decimi) ipſa* γ *maius poſſit eo quod ex ſibi commenſurabili, & ei quidem quod ſub* α β *æquum ſit (per 13 & 17 ſexti) quod ex* δ, *medium autem eſt quod ſub* α β, *medium igitur (per eandem) quod ex* δ, *& ipſi igitur media eſt. Hi autem quod ſub* δ γ, *æquum eſto quod ſub* δ ε. *Et quoniam (per 1 ſexti & lēma 21 decimi) ſicut quod ſub* α β *ad id quod ſub* β γ, *ſic*

α R.64
δ R.R.3072
β R.48
ε R.R.R.1456
γ R.28

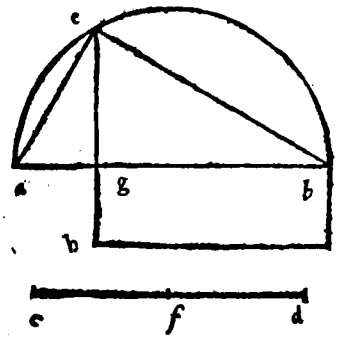
β γ, sic est α ad γ, sed ei quidem quod sub α β, æquum est id quod ex δ, ei autem quod sub β γ, æquum est id quod sub δ ε, est igitur (per 9 quinti) sicut α ad γ, sic quod ex δ ad id quod sub δ ε. Sicut autem quod ex δ ad id quod sub δ ε, sic est δ ad ε, & sicut igitur (per 11 quinti) α ad γ, sic δ ad ε. Commensurabilis autem est α ipsi γ potentia tantum, commensurabilis igitur est (per 11 decimi) & δ ipsi ε potentia tantum. Media autē est δ, media igitur (per 22 decimi) est & ε. Et quoniam est sicut α ad γ, sic est δ ad ε, & α quā γ maius potest, eo quod ex sibi commensurabili, & δ igitur quam ε maius poterit eo quod ex sibi cōmensurabili (per 14 decimi) Dico insuper quòd comprehensum sub δ ε, medium est. Quoniā enim æquum est quod sub β γ, ei quod sub δ ε, medium autem quod sub β ε, medium igitur (per correlarium 22) & quod sub δ ε. Inuentæ sunt igitur duæ mediæ potentia tantum commensurabiles δ ε, medium cōprehendentes, ut maior minore maius posſit, eo quod fit ex sibi commensurabili. Similiter iam rursus ostendetur & id quod ex incommensurabili, quando α ipsa γ maius poterit, eo quod fit ex sibi incōmensurabili: quod facere oportuit.

α Re. 64
δ Re. R. 3072
β Re. 48
ε Re. Re. Re. 1456
γ Re. 28

Euclid. ex Camp. Propositio 27.

27 DVas lineas potentialiter incommensurabiles, superficiemq; medialem continentes, quarum ambo quadrata pariter accepta sint rationale, inuenire.

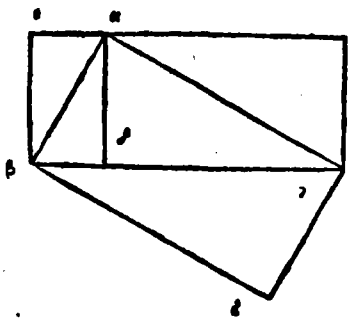
CAMPANVS. Propositum est inuenire duas lineas incommensurabiles tam in potentia quàm in longitudine, quæ contineant superficiem medialem, & quadrata ambarum pariter accepta faciant superficiem rationalē. Ad hęc autē sumo per 18 duas lineas a b & c d potentia tantùm rationales cōmunicantes, quarum longior quæ sit a b, sit potentior c d, quadrato alicuius lineæ secum incōmensurabilis in longitudine. Et super lineam a b describo semicirculum a e b. Et diuido lineam c d per æqualia ad punctum f. Et diuido lineam a b ad pūctum g, ita quòd linea e f cadat in medio loco proportionalis inter a g & g b: qualiter hoc fiat, in 13 dictū est. Et pono quòd superficies b h fiat ex a g in g b, eritq; ex prima parte 16 sexti, quadratum c f, æquale superficiei b h. Et quia quadratum c f est æquale quartæ parti quadrati c d ex quarta secūdi, & quia superficiei b h deest ad complēdam lineā a b, superficies quadrata cum a g sit æqualis g h, & quia linea a b potentior est linea c d, quadrato lineæ sibi incommensurabilis in longitudine ex hypothesi, erit ex secunda parte 14 linea a g incommensurabilis lineæ g b. Educo igitur à puncto g perpendicularem super lineam a b usq; ad circumferentiam semicirculi, quæ sit g e, & protraho lineas a e & e b. Quas dico esse quales quærimus, erit enim e g æqualis c f, eo quòd utraq; cadit medio loco proportionalis inter a g & g b, primam quidem per primā partē correlarij 8 sexti, secunda uerò per hypothesin, propter quod quadratum utriusq; earum per primam partem 16 sexti est æquale superficiei a g in g b, quæ est b h, ipsæ igitur sunt æquales. At quia per quartam sexti proportio a e ad e b est sicut a g ad g e, sunt autē a g & g e & g b continuè proportionales, erit a e ad e b duplicata, sicut a g ad g b, quare per 18 sexti, erit quadratum lineæ a e ad quadratū lineæ e b, sicut a g ad g b. Cùm sit igitur a g incommunicans g b, erit per secundam partē 10 quadratum a e incommunicans quadrato e b, quare duæ lineæ a e & e b sunt incommensurabiles in potentia. Et quia per penultimam primi quadratū a b est æquale quadratis duarum linearum a e & e b pariter acceptis, quadratum autem a b est rationale, cum a b sit rationalis in potentia per hypothesin, erunt quoq; quadrata duarum linearum a e & e b pariter accepta, rationale. Si uerò hæ duę lineæ continent superficiem medialem, habitum est propositum. Erat autem c d rationalis in potentia & in ea tantum communicans lineæ a b, quare & c f, & ideo etiam g e sibi æqualis erit potentia rationalis, & tantum in eadem communicans cum a b, itaq; per 19 superficies a b in g e est medialis. Quia igitur per 4 sexti & per primam partem 15 eiusdem superficies a e in e b est superficiei a b in g e æqualis, constat duas lineas a e & e b, esse quales uolumus. Et nota quòd duæ lineæ quas docet hæc 27 inuenire, componunt lineā maiorem & minori earum abscisa de maiori: quæ reliqua est, dicitur linea minor.

THEON

THEON. Lemma.

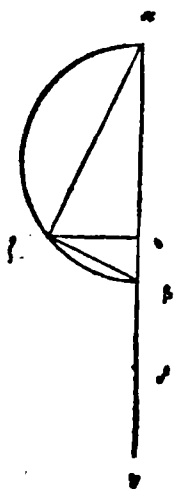
THEON ex Zamb. Eſto triangulum rectangulum α δ γ, rectum habens qui ſub δ α γ, excitetur q; (per 11 primi) perpendicularis α δ. Dico quòd ſub γ β & β δ, æquum eſt ei quod ex β α: quod uerò ſub β γ, γ δ, ei quòd ſub γ α: quod autem ſub δ β & δ γ, æquum eſt ei quod ex α δ: & inſuper id quod ſub β γ, α δ, æquũ eſt ei quod ſub β α & α γ. In primis q;, quòd id quod ſub γ δ & δ δ, æquum eſt ei quod ex α β. Quoniã enim in rectangulo triangulo β α γ, ab angulo recto in baſin, perpẽdicularis ducta eſt α δ, igitur (per 8 ſexti) triãgulum α β δ & α δ γ, ſimilia ſunt toti α β γ, & ſibi inuicem. Et quoniam triangulum α β γ ſimile eſt triangulo α δ δ, eſt igitur ſicut γ δ ad δ α, ſic eſt α β ad δ δ. Igitur quod ſub γ δ & β δ, æquum eſt ei quod ex α β. Id propterea iam quod ſub δ γ & γ δ, æquum eſt ei quod ex α γ. Et quoniam ſi in rectangulo triangulo ab angulo recto in baſin perpendicularis excitetur, excitatæ baſis ſegmẽtorum media proportionalis eſt (per correlarium 8 ſexti) eſt igitur ſicut β δ ad δ α, ſic eſt α δ ad δ γ. Igitur (per 17 ſexti) quod ſub δ δ, δ γ, æquum eſt ei quod ex δ α. Dico autem quòd & id quod ſub β γ & α δ, æquum eſt ei quod ſub δ α et α γ. Quoniã enim ut diximus α β γ ſimile eſt ipſi α γ δ, eſt igitur ſicut β γ ad α γ, ſic β α ad α δ. Si fuerint autem quatuor rectæ lineæ proportionales, quod ſub extremis (per 16 ſexti) æquum eſt ei quod ſub medijs, quod igitur ſub β γ, α δ, æquum eſt ei quod ſub β α, α γ. Vel etiam quando deſcribimus ι γ rectangulum parallelogrammum, complebimus q; α ſ, æquum erit (per 41 primi) ι γ ipſi α ſ, utrunq; enim eorum, ipſius α β γ trianguli duplum eſt, eſt q; quod ex β α, α γ, id quod ſub β γ, α δ, ipſum autem α ſ eſt id quod ſub β α & α γ. Quod igitur ſub β γ, α δ, æquum eſt ei quod ſub δ α & α γ.

Euclid. ex Zamb. Problema 10. Propoſitio 33.

Inuenire binas rectas lineas potentia incõmenſurabiles, conficiẽtes cõ- 33
flatum ex quadratis quę ab ipſis rationale, quod uerò ſub ipſis mediũ.

THEON ex Zamb. Exponantur (per 30 decimi) binæ rationales potentia tantum commenſurabiles α β, δ γ, ut maior α β minore β γ maius poßit, eo quod ex ſibi incommenſurabili. Seceturq; (per 10 primi) β γ bifariàm in δ, & ei quod ex altera ipſarum β δ, δ γ (per 26 ſexti) æquum ad ipſam α β comparetur parallelogrammum deficiens forma α quadrata, ſitq; quod ſub α ι, ι β. Deſcribaturq; ſuper α δ ſemicirculus α ſ δ, excitenturq; (per 11 primi) ipſi α δ ad angulos rectos ι ſ, cõnectanturq; α ſ & ſ β. Et quoniam binæ rectæ lineæ ſunt inæquales α δ, δ γ, & α δ ipſa δ γ maius poteſt, eo quod α ſibi incõmẽſurabili, quartæ autem parti illius quod ab ipſa δ γ, minore, hoc eſt ab eius dimidio, æquum ad ipſam α δ parallelogrammũ comparatum eſt deficiens forma quadrata, efficitq; id quod ſub α ι, ι β: incommenſurabilis igitur eſt (per ſecundam partem 18 decimi) α ι ipſi ι β. Eſtq; ſicut α ι ad ι δ ſic quod ſub α β & β ι. Ei autẽ quod ſub δ α, & α ι, æquũ eſt id quod ex α ſ. Quod autem ſub α β, & β ι (per lemma præcedentis) ei quod ex β ſ eſt æquale. Incommenſurabile igitur eſt quod ex α ſ, ei quod ex β ſ. Ipſe igitur α ſ, ſ β, potẽtia ſunt incommenſurabiles. Et quoniam α β rationalis eſt, rationale igitur eſt (per 7 diffinitionẽ decimi) quod ex α β, quare & compoſitum ex eis quæ ex α ſ, ſ β, rationale eſt. Et quoniam rurſus quod ſub α ι, ι δ, æquum eſt (per lemma præcedentis) ei quod ex ι ſ, ſupponitur autem id quod ſub α ι, ι β, ipſi quod ex δ δ æquale, æqualis igitur eſt ſ ι, ipſi β δ. Dupla igitur eſt β γ, ipſius ſ ι. Quare & quod ſub α β, δ ι, duplum eſt eius quod ſub α δ, ι ſ, medium autem eſt quod ſub α β, β γ, medium igitur & id quod ſub α β, ι ſ, æquum autem eſt quod ſub α β, ι ſ, ei quod ſub α ſ, ſ β, medium igitur et quod ſub α ſ, ſ β, patuit uerò quod et rationale compoſitum ex eis quæ ab ipſis quadrata. Inuentæ igitur ſunt binæ rectæ lineæ potentia incommenſurabiles α ſ, ſ β, efficientes cõpoſitum ex eis quæ ab ipſis ſunt quadratis rationale, & quod ſub ipſis medium: quod erat agendum.

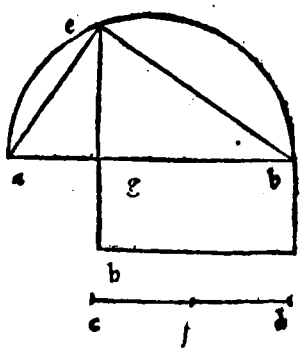

Euclid. ex Camp. Propoſitio 28.

DUas lineas potentialiter incommenſurabiles ſuperficiẽq; ra- 28
tionalem continentes, quarum ambo quadrata pariter acceptа ſint mediale, inuenire.

Campa

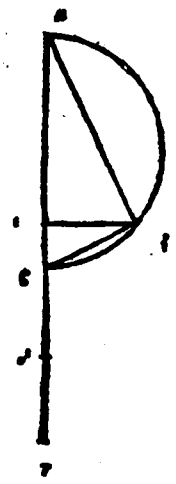
CAMPANVS. Sit hic prorſus eadem diſpoſitio quæ prius in præmiſſa. Sint autem duæ lineę a b & c d, quales proponit 25, eruntq; ſimili argumentatione præmiſſæ duæ lineæ a e & e b, quales hæc 18 proponit. Cùm ſit enim a b linea medialis, erit eius quadratum mediale per 19, & ideo quadrata duarum linearum a e & e b, ſunt mediale per penultimam primi. Et quia a b in c d continet ſuperficiem rationalem, ſequitur etiam ut a b in c f, & ideo in g e ſibi æqualem, contineat ſuperficiem rationalẽ, itaq; & a e in e b. Patet ergo quod quæritur. Vnde duæ lineæ quas hæc 28 docet inuenire, componũt lineam potentem in rationale & mediale, & minori earum abſciſa de maiori, quę reliqua eſt, dicitur linea quę iuncta cũ rationali componit totum mediale.

Euclid. ex Zamb. *Problema 11.* *Propoſitio 34.*

34 Binas rectas lineas potentia incommenſurabiles efficientes, compoſitum ex ijs quæ ab ipſis ſunt quadrata mediũ, quod uerò ſub ipſis rationale, comperire.

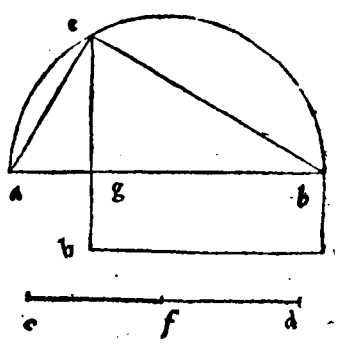
THEON *ex Zamberto.* *Exponantur binæ mediæ potentia tantùm commenſurabiles α β, β γ, rationale comprehendentes quod ſub ipſis, ut α β, ipſa δ γ, maius poßit eo quod α ſibi incommenſurabili. Deſcribatur q; ſuper ipſa α β, ſemicirculus α δ β, ſecetur q; (per 10 primi) β γ, bifariàm in ε, comparetur q; (per 28 ſexti) ad ipſam α β, ei quod ex β ε æquum parallelogrammum forma deficiẽs ε quadrata, ſit q; quod ſub α ζ, ζ β. Incommenſurabilis igitur α ζ, ipſi ζ β longitudine. Excitetur q; (per 11 primi) ab ζ, ipſi α β ad angulos rectos ζ δ, connectanturq; ipſæ α δ & δ β. Quoniam igitur incommenſurabilis eſt α ζ ipſi ζ β, incommenſurabile eſt igitur & quod ſub β α, & α ζ, ei quod ſub α β, & δ ζ. Aequale autem eſt id quod ſub δ α & α ζ, ei quod ex α δ, quod autem ſub α β, δ ζ, ei quod ex δ δ, incommẽſurabile igitur eſt & id quod ex α δ, ei quod ex δ δ. Et quoniam medium eſt quod fit ex α β, mediũ igitur eſt et compoſitum ex eis quæ ex α δ, δ δ. Et quoniã dupla eſt δ γ ipſius δ ζ, duplũ igitur eſt quod ſub α β, β γ, eius quod ſub α β, ζ δ. Rationale autem eſt quod ſub α β, β γ, ſupponitur enim: rationale igitur & quod ſub α β, ζ δ. Ei autem quod ſub α β, ζ δ, æquũ eſt (per lemma 32 decimi) quod ſub α δ, δ β. Quare & quod ſub α δ, δ β, rationale eſt. Inuentæ ſunt igitur binæ rectæ lineæ potentia incommenſurabiles α δ, δ β, efficientes compoſitum ex eis quæ ab ipſis ſunt quadratis mediũm, quod uerò ſub ipſis rationale: quod facere oportuit.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 29.*

29 DVas lineas potentialiter incommenſurabiles ſuperficiẽq; medialem continentes, quarum quadrata ambo pariter accepta ſint mediale, duplo ſuperficiei unius in alteram incommenſurabile, inuenire. *Zamb. 29.*

CAMPANVS. Huius quoq; diſpoſitio, à duarum præmiſſarum diſpoſitione nõ ſit in quoquam diuerſa. Sint autem lineæ duæ a b & c d, quales 26 proponit, eruntq; præmiſſa argumentatione duæ lineæ a e & e b, quas inquirimus. Cùm enim a b ſit linea medialis, erunt quadrata duarum linearum a e & e b pariter accepta mediale, at cùm a b & c d contineant ſuperficiem medialem, ſequitur ut a b in e f, & ideo in e g ſibi æqualem contineat quoque ſuperficiem medialem, omnis enim ſuperficies mediali communicans, medialis eſſe conuincitur, quẽadmodũ in 21 monſtratum eſt: ſuperficies igitur a e in e b medialis eſt, cùm ipſa ſit æqualis ſuperficiei a b in g e. Quia uerò linea a b eſt incõmenſurabilis lineæ c d, erit etiã incõmenſurabilis lineæ c f, quare

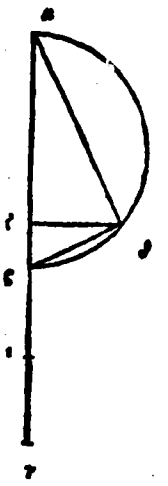

quare & lineæ e g. Quare per primam partem ſexti & ſecũdam partem decimæ huius, ſuperficies a b in e g quæ eſt æqualis ſuperficiei a e in e b, erit incommenſurabilis quadrato lineæ a b, itaq; & quadratis duarum linearum a e et e b pariter acceptis. Quod cùm ita ſit, ſequitur quoq; ut duplum ſuperficiei a e in e b ſit incommenſurabile quadratis prædictis duarum linearum a e & e b pariter acceptis. Et hoc erat demonſtrandum. Duæ lineæ quas hæc 29 docet inuenire, componũt lineam potẽtem in duo mediãlia, & minori earum abſciſſa de maiori, quę reliqua eſt, dicitur linea quę iuncta cùm mediali facit totum mediale.

Euclid. ex Zamb. **Problema 12.** **Propoſitio 35.**

Comperire binas rectas lineas potentia incommenſurabiles, efficientes compoſitum ex earum quadratis medium, & quod ſub ipſis mediũ, & inſuper incommenſurabile compoſito ex earum quadratis. 35

THEON *ex Zamb. Exponantur (per 28 decimi) binæ mediæ potentia tãtum incommenſurabiles α β, β γ, medium comprehendentes, ut α β ipſa β γ, maius poſsit eo quòd ex ſibi incommenſurabili. Deſcribatur q; ſuper α β, ſemicirculus α δ β, & reliqua fiant quemadmodum in ſuperioribus. Et quoniam (per ſecundam partem 18) incommenſurabilis eſt α ζ ipſi ζ β longitudine, incommenſurabilis eſt (per 11 decimi) & α δ ipſi δ β potentia. Et quoniam quod ex α β medium eſt, medium igitur eſt & cõpoſitum ex ijs quæ ex α δ, δ β. Et quoniam quod ſub α ζ, ζ β, æquũ eſt ei quod ex utraque ipſarum β ε, δ ζ, æqualis igitur eſt β ε ipſi δ ζ. Dupla igitur eſt β γ ipſius ζ δ, quare & quod ſub α β, β γ, duplum eſt eius quod ſub α β, ζ δ. Medium autem quod ſub α β, β γ, medium igitur & quod ſub α β, ζ δ, æquumq; eſt ei quod ſub α δ, δ β, medium igitur eſt (per correlarium 23 decimi & per lemma primum decimi) quod ſub α δ, δ β. Et quoniam incommenſurabilis eſt α β, ipſi β γ longitudine, commenſurabilis autem eſt β γ ipſi β ε, incõmenſurabilis igitur eſt (per 23 decimi) et α β ipſi β ε longitudine. Quare & quod ex α β, ei quod ſub α β, β ε, incommenſurabile eſt. Sed ei quidem quod ex α β æqualia ſunt quæ ex α δ, δ β (per 47 primi) ei autem quod ſub α β, β ε, æquum eſt id quod ſub α ζ, ζ δ, hoc eſt quod ſub α δ, δ β, incommenſurabile igitur eſt compoſitum ex ijs quæ ex α δ, δ β, ei quod ſub α δ, δ β. Inuentæ igitur ſunt binæ rectæ lineæ α δ, δ β, potentia incommenſurabiles, efficientes compoſitũ ex earum quadratis medium & quod ſub ipſis medium, & inſuper cõpoſito ex earũ quadratis incõmenſurabile: quod feciſſe oportuit.*

Euclid. ex Camp. **Propoſitio 30.**

Si duæ lineæ potentialiter tantùm rationales communicantes, in longum directumq; coniungantur, tota linea ex his compoſita erit irrationalis, diceturq; binomium. 30

CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & b c in continuum directũq; coniunctæ rationales in potentia tantum communicantes, quas per 17 & 18 reperies, dico totam lineam a c ex eis compoſitam eſſe irrationalem, & ipſa uocatur binomium. Eſt enim per quartam ſecundi quadratum a c, æquale quadratis duarum linearum a b & b c, & duplo ſuperficiei unius earum in alteram, quadrata autem ambarum faciunt ſuperficiem rationalem ex hypotheſi, duplum uerò ſuperficiei unius earum in alteram facit ſuperficiem medialem ex decimanona, itaq; quadrata ambarum pariter acceptarũ faciũt ſuperficiem incommenſurabilem duplo ſuperficiei unius earũ in alteram: erit igitur ex 9 quadratum a c incommenſurabile duobus quadratis duarum linearum a b & b c pariter acceptis, quare irrationale per diffinitionem, cùm duo illa quadrata faciant ſuperficiem rationalem, ideoq; ſuum latus terragonicũ quod eſt a c, irrationale quoq; per diffinitionem: conſtat ergo propoſitum.

a Re. 12 · b Re. 4 c

a c Re. Re. 256

Euclid. ex Zamb. **Theorema 24.** **Propoſitio 36.**

Si binæ rationales potentia tantùm commenſurabiles compoſitæ fuerint, tota irrationalis eſt, uoceturq; ex binis nominibus. 36

THEON *ex Zamb. Componantur enim binæ rationales potentia tantùm commenſurabiles α β, β γ. Dico quòd α γ, irrationalis eſt. Quoniam enim incommenſurabilis eſt α ζ, ipſi ζ γ longitudine, potẽtia enim*

tantum

tantum ſunt commenſurabiles, ſicut autem α ℓ ad ℓ γ (per lemma 21 decimi) quod ſub α β, β ε, ad id quod ex β γ. Incommenſurabile (per 11 decimi) igitur eſt quod ſub α β, ℓ γ, ei quod ex ℓ γ, ſed ei quod ſub α ℓ, β γ, commenſurabile quidem eſt quod bis ſub α β, β γ. Ei autē quod ex ℓ γ, cōmenſurabilia ſunt quæ ex α β, β γ. Quare & quod bis ſub α β, β γ, eis quæ ex α β, β γ, incommenſurabile eſt. Componendoq; (per 4 ſecundi) quod bis ſub α β, β γ, unà cum eis quæ ex α β, ℓ γ, hoc ex quod eſt α γ, incommenſurabile eſt compoſito ex ijs quæ ex α ℓ, ℓ γ, rationale autem eſt compoſitum ex ijs quæ ex α ℓ, ℓ γ: irrationale igitur eſt (per diffinitionem decimi) quod ex α γ. Quare & α γ irrationalis eſt, uocatur autem ex binis nominibus. Vocauit ſane ipſam ex binis nominibus, eo quia ipſa ex binis rationalibus conſtat, proprium nomen appellans, rationale quatenus rationale: quod feciſſe oportuit.

α 20 β 6 γ
β γ Re. Re. 640

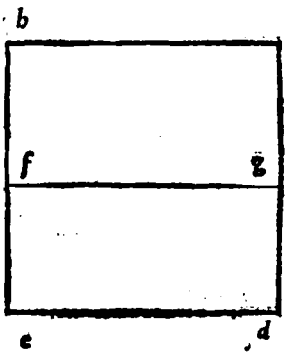
Euclid. ex Camp. Propoſitio 31.

31 I duæ lineę mediales potētia tantū cōmunicans ſuperficiēq; rationalē continentes, directè coniūgantur, tota linea ex his compoſita erit irrationalis, diceturq; bimediale primum.

Campanvs. Sint duę lineæ a b & b c, in continuum directumq; coniunctę quales proponuntur, quas per 24 & 25 reperies, dico totam lineam a c eſſe irrationalem, & ipſa uocatur bimediale primum. Eſt enim duplum ſuperficiei a b in b c rationale per hypotheſin, duoq; quadrata duarum linearum a b & b c pariter accepta faciunt mediale, cum utrunq; quadratum ſit mediale per hypotheſin, & unum eorum communicans alij, duplum igitur ſuperficiei unius earum in alteram eſt incommunicans duobus quadratis pariter acceptis, totum ergo aggregatum ex duplo ſuperficiei & duobus quadratis (& ipſum eſt quadratum totius a c per 4 ſecundi) eſt incommenſurabile duplo ſuperficiei unius earum in alteram per 9 huius. Cum itaq; duplum ſuperficiei ſit rationale, erit quadratum a c irrationale, ideoq; & linea a c: quod eſt propoſitum.

a Re. Re. 54 Re. Re. 24 c

Idem aliter. Sit linea d e, rationalis in longitudine, cui adiungatur ſuperficies d f, æqualis duobus quadratis duarum linearū a b & b c, eritq; ſuperficies hæc d f medialis, cū utrunq; quadratum ſit mediale per hypotheſin, & unum eorum communicans alij, quare per 20 linea d g, eſt rationalis in potentia tantum, non communicās in longitudine lineæ d e. Rurſus ad lineam f g, quæ eſt æqualis d e, adiungatur ſuperficies f h æqualis duplo ſuperficiei a b in b c, eritq; f h rationalis per hypotheſin, quare per 16 linea g h erit rationalis in longitudine: duæ itaq; lineæ d g & g h ſunt potētialiter rationales, & in ea tantum communicantes, ergo per 30 tota ex eis compoſita quę eſt d h, eſt binomium & irrationalis, quare per 16 à deſtructione conſequentis ſuperficies e h eſt irrationalis. At quia per 4 ſecūdi latus eius tetragonicum eſt linea a c, ipſa erit irrationalis per diffinitionē: quod oportuit demonſtrare.

Euclid. ex Zamb. Theorema 25. Propoſitio 37.

37 Si binæ mediæ potentia tantum commenſurabiles cōpoſitæ fuerint rationale comprehendentes, tota irrationalis eſt, uocatur autem ex binis prima mediꝭs.

Theon ex Zamb. Componantur enim binæ mediæ potentia tantum commenſurabiles α β, β γ, rationale comprehendentes. Dico quòd α γ irrationalis eſt. Quoniam enim incommenſurabilis eſt α β, ipſi β γ, longitudine, & quæ ex α β, β γ, igitur ſunt incōmenſurabilia ut quod bis ſub α β, β γ. Componendo igitur quæ ex α ℓ, β γ, unà cū eo quod bis ſub α β, β γ, hoc eſt illud quod ex α γ, incommenſurabile eſt ei quod ſub α β, β γ. Supponuntur autem ipſæ α ℓ, β γ, rationale comprehendentes: irrationale igitur eſt id quod ex α γ, irrationalis igitur eſt α γ, uocatur ſanè ex binis mediꝭs prima, * uocauit autem eam ex binis mediꝭs primam, quoniam rationale comprehendit, & conterit rationale.

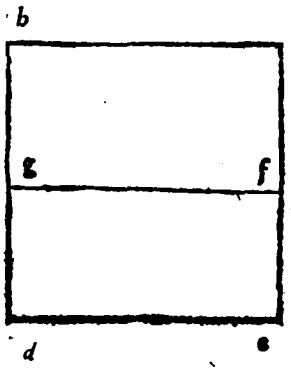
α Re. Re. 27 ℓ Re. Re. 12 γ

Græcus nō habet.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 32.

32 I duæ lineæ mediales potentialiter tantum communicantes ſuperficiemq; medialem continentes directè coniungantur, tota linea erit irrationalis diceturq; bimediale ſecundum.

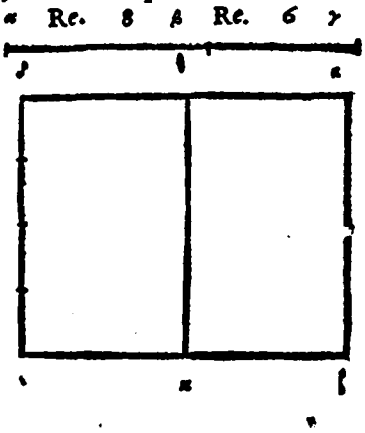
CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & b c in continuum directum{q} coniunctæ, ut proponitur, quas per 26 contingit reperiri, dico totam a c ex eis compoſitam eſſe irrationalem & ipſa uocatur bimediale ſecundum. Eſto enim linea a Re. Re 128 b Re. Re. 72 c d e rationalis in lõgitudine, cui adiũgatur ſuperficies d f æqualis duo bus quadratis duarum linearum a b & b c pariter acceptis. Et quia ex hypotheſi duo illa quadrata ſunt communicantia, & utrũq; mediale erit ſuperficies d f medialis, quare per 20 linea d g quę eſt eius latus ſe cundum, eſt rationalis in potentia tantum, & lineæ d e incommenſu rabilis in longitudine. Rurſus adiungatur ad lineã g f quæ eſt æqua lis lineæ d e, ſuperficies f h ęqualis duplo ſuperficiei a b in b c, eritq; e- tiam ſuperficies f h medialis, erat enim per hypotheſin ſuperficies a b in b c medialis, ergo duplũ eius cui eſt æqualis f h erit mediale, partẽ 20 igitur eſt linea g h, rationalis in potentia tantum & incommenſu rabilis in longitudine lineæ g f. Quia uerò a b & b c ſunt potentialiter tantũ cõmunicantes, erit per primam ſexti & per ſecundã partem 10 huius, ſuperficies unius in alteram, incommenſurabilis quadrato utriuſq;. At quia quadrata earum communicant per hypotheſin, erit dicta ſuperficies, quare & duplũ eius, incommunicãs duobus quadratis earum pariter acceptis, duæ ergo ſuperficies d f & f h ſunt incommunicantes: per primam ita que ſexti & ſecundam partem 10 huius erit linea d g incommenſurabilis lineæ g h, quæ cum ſint rationales in potentia, erit per 30 tota linea d h binomium & irrationalis. Et quia latus eius tetragonicum per 4. ſecundi eſt linea c, ſequitur per diffinitionem quod linea a c ſit irrationalis: quod propoſitum erat oſtendere.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 26.* *Propoſitio 38.*

Sibinæ mediæ potentia tantum commenſurabiles cõpoſitæ fuerint 38
medium comprehendentes, tota irrationalis eſt, uocatur autem ex binis ſecunda mediis.

THEON ex Zamb. *Componantur enim binæ mediæ potentia tantum commenſurabiles α β, β γ, medium comprehendentes. Dico quòd irrationalis eſt α γ. Exponatur rationalis δ ι, ei autem quod ex α γ (per 44 primi) æquum ad ipſam δ ι comparetur δ ſ, latitudinem efficiens δ κ. Et quoniam quod ex α γ, æquum eſt & eis quæ ex α β, β γ, & ei quod bis ſub α ϛ, β γ, quod autem ex α γ, æquũ eſt ipſi δ ſ, igitur & δ ſ, æquũ eſt & eis quæ ex α β, β γ, & eis quod bis ſub α β, β γ. Comparetur (per eandem) iam eis quæ ex α ϛ, β γ, ad ipſam δ ι, æquum ipſum ι ϑ, reliquum igitur ϑ ſ æquum eſt ei quod bis ſub α β, ϛ γ. Et quoniam media eſt utrę que ipſarũ α β, ϛ γ, media igitur ſunt & ea quæ ex α ϛ, ϛ γ, mediũ autem ſupponitur quod bis ſub α β, ϛ γ, eis autem quæ ex α β, ϛ γ æquum eſt ι θ, ei uerò quod eis ſub α β, β γ, æquum eſt ſ θ, medium igitur eſt utrunq; ipſorum ι ϑ, ϑ ſ, & ad rationalem δ ι, compara ta ſunt. Rationalis igitur eſt utraq; ipſarum ſ θ, ϑ κ, & ipſi δ ι, longitudine, incommenſurabilis. Et quoniam incommenſurabilis eſt α β, ipſi β γ, longitudine. Eſtq; ſicut α β ad β γ, ſic quod ex α ϛ, ad id quod ſub α ϛ, ϛ γ, incommenſurabile igitur eſt ei quod ex α β, id quod ſub α β, β γ, at ei quidem quod ex α ϛ commenſurabile eſt compoſitum ex ijs quæ ex α β, β γ, ſunt quadrata, ei uerò quod ſub α β, β γ, commenſurabile eſt id quod bis ſub α ϛ, β γ. Incommenſurabile igitur eſt compoſitum ex ijs quæ ex α β, β γ, ei quod bis ſub α ϛ, β γ. Sed eis quidem quæ ex α β, β γ, æquum eſt ι θ, ei autem quod bis ſub α β, β γ, æquum eſt ſ ϑ. Incommenſurabi le igitur ſ ϑ, ipſi ϑ ſ. Quare & ſ θ, ipſi ϑ κ, eſt incommenſurabilis longitudine. Oſtenſum eſt autem quòd ra tionales. Ipſæ igitur ſ ϑ, ϑ κ, rationales ſunt potentia tantum commẽſurabiles. Quare ſ κ, irrationalis eſt, rationalis autem δ ι. Quod autem ſub irrationali & rationali comprehenſum rectangulum, irrationale eſt (per 22 decimi) Igitur area δ ſ irrationalis eſt, ipſamq; potens irrationalis eſt, ipſum autem δ ſ, ipſa α γ, po teſt, irrationalis igitur eſt α γ, uocaturq; ex binis mediis ſecunda. Vocauit autem eam ex binis mediis ſecun dam, quoniam medium comprehendit quod ſub ipſis, & non rationale, in ſecundo uerò eſt loco medium ra tionale. Quod autem ſub rationali et irrationali comprehenſum rectangulum ſit irrationale, patet: ſi enim eſt rationale, comparatumq; eſt ad rationalem, erit aliud latus rationale, ſed & irrationale, quod eſt abſur dum. Quod igitur ſub rationale eſt: quod oſtendere oportuit.*

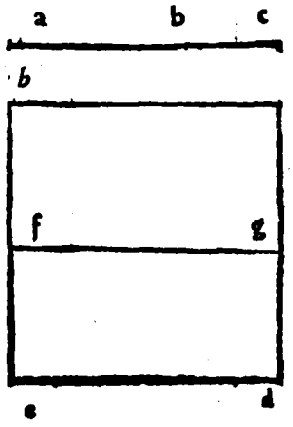

Euclid.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 33.*

33 VM coniunctæ fuerint duæ lineæ potentialiter incõmenſurabiles ſuperficiemq; medialẽ continentes, quarũ ambo quadrata pariter accepta ſint rationale, tota linea erit irrationalis, diceturq; linea maior.

CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & b c ſibi in continuumq; coniunctæ ſicut proponitur, quas contingit ex 27 reperire. Dico a c ex eis compoſitam eſſe lineam irrationalem, & ipſa uocatur linea maior. Cùm enim ambo quadrata pariter accepta ſint rationale, ſuperficies uerò alterius in alterã (quare & eius duplum) medialis per hypotheſin erit totũ ex duobus quadratis pariter acceptis incommunicans duplo ſuperficiei unius in alteram, itaq; totum aggregatum ex duobus quadratis & duplo ſuperficiei (& ipſum eſt æquale quadrato a c) per 4 ſecundi, erit per 9 huius incommenſurabile duobus quadratis a b & b c pariter acceptis. Per diffinitionẽ ergo eſt quadratũ lineæ a c irrationale, & linea a c irrationalis: quod eſt propoſitum.

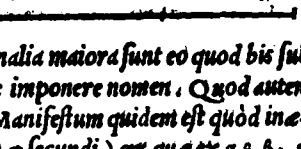

IDEM *aliter.* Sicut præmiſſis ad lineam d e, quæ ſit rationalis in longitudine, adiungatur ſuperficies d f, quæ ſit æqualis duobus quadratis duarum linearum a b & b c pariter acceptis, eritq; rationalis per hypotheſin, quare per 16 latus eius, ſecundum quod eſt d g, erit etiam rationale in longitudine & communicãs lineæ d e. Rurſus ad lineam f g adiungatur ſuperficies f h æqualis duplo ſuperficiei a b in b c, eritq; medialis per hypotheſin, quare per 20 linea g h quę eſt eius latus ſecundum eſt rationalis in potentia tantum: per 30 igitur eſt linea d h binomium & irrationalis, ideoq; per 16 à deſtructione conſequentis ſuperficies e h eſt irrationalis, quare latus eius tetragonicum, quod per 4 ſecundi eſt a c, eſt irrationale per diffinitionem: quod uolumus oſtendere.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 27.* *Propoſitio 39.*

39 SI binæ rectæ lineæ potentia incõmenſurabiles cõpoſitæ fuerint cõficientes compoſitũ ex quadratis, quæ ab ipſis rationale, quod autẽ ſub ipſis medium, tota recta linea irrationalis eſt, uocatur autem maior.

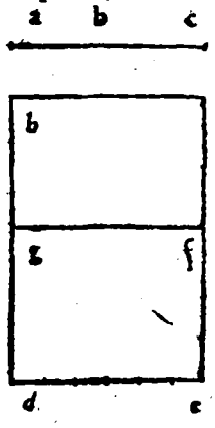
THEON *ex Zamb. Componantur enim binæ rectæ lineæ potentia incommenſurabiles α ζ, ζ γ, efficientes ea quæ propoſita ſunt. Dico quòd α γ irrationalis eſt. Quoniam enim (per hypotheſin) quod ſub α ζ, ζ γ, medium eſt, & quod bis igitur ſub α ζ, ζ γ, medium eſt. Compoſitum uerò ex ijs quæ ex α ζ, ζ γ, rationale eſt, incommenſurabile igitur eſt quod bis ſub α ζ, ζ γ, cõpoſito ex ijs quæ ex α ζ, ζ γ. Quare & quæ ex α ζ, ζ γ, unà cum eo quod bis ſub α ζ, ζ γ, quod eſt id quod ex α γ, incommenſurabile eſt compoſito ex ijs quæ ex α ζ, ζ γ. Rationale autem eſt compoſitum ex ijs quæ ex α ζ, ζ γ, irrationale igitur eſt quod ex α γ. Quare et α γ irrationalis eſt. Vocatur autem maior. Vocauit autem ipſam maiorem, tum quia quæ ex α ζ, ζ γ, rationalia maiora ſunt eo quod bis ſub α ζ, ζ γ medio, tum quod conueniat ab ipſorum rationalium proprietate imponere nomen. Quod autem quæ ex α ζ, ζ γ, maiora ſunt eo quod bis ſub α ζ, ζ γ, ſic oſtendendum eſt. Manifeſtum quidem eſt quòd inæquales ſunt ipſæ α ζ, ζ γ. Si enim æquales eſſent, æqualia quoq; eſſent (per 7 ſecundi) & quæ ex α ζ, ζ γ, ei quod bis ſub α ζ, ζ γ, eſſet quoq; id quod ſub α ζ, ζ γ, rationale. Quod non ſupponitur, inæquales igitur ſunt ipſæ α ζ, ζ γ. Supponatur maior α ζ, ponaturq; ipſi ζ γ, æqualis ζ δ. Quæ igitur ex α ζ, ζ δ, æqualia ſunt ei quod bis ſub α ζ, ζ δ, & ei quod bis ſub α ζ, ζ δ & ei quod ex α δ, æqualis autem eſt δ ζ, ipſi ζ γ. Quæ igitur ex α ζ, ζ γ, æqua ſunt ei quod bis ſub α ζ, ζ γ, et ei quod ex α δ. Quare quæ ex α ζ, ζ γ, maiora ſunt eo quod bis ſub α ζ, ζ γ, eo quod ex δ α: quod erat demonſtrandum.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 34.*

34 VM coniunctæ fuerint duæ lineæ potentialiter incommenſurabiles ſuperficiemq; rationalem continentes, quarum ambo quadrata pariter accepta ſint mediale, tota linea erit irrationalis, diceturq; potens in rationale & mediale.

CAMPANVS. Sint ut in præmiſſis duę lineę a b & b c in continuum directumq; coniũctę quales proponitur, & ipſæ ſint ex 28 ſumendæ. Dico quòd tota linea a c ex eis compoſita, erit irrationalis, & illa uocatur linea potens in rationale & mediale. Cùm ſit enim ſuperficies a b in b c rationalis per hypotheſin, ideoq; & duplum eius, ac ambo quadrata pariter accepta ſint mediale, ſequitur per 4 ſecundi & 9 huius quemadmodum in præmiſſis, quòd quadratum totius a c ſit incommunicans duplo ſuperficiei a b in b c, per diffinitionem igitur ipſum eſt irrationale, & linea a c irrationalis: quod eſt propoſitum.

IDEM *aliter*. Sit ut in præmiſſis linea d e rationalis in lõgitudine, ſuperficiesq; d f ſibi adiuncta æqualis duobus quadratis pariter acceptis duarum linearum a b & b c, eritq; medialis per hypotheſin, per 20 igitur erit linea d g rationalis in potentia tantum non cõmunicans in longitudine lineæ d e. Sitq; ſuperficies f h adiuncta ad lineam g f, æqualis duplo ſuperficiei a b in b c, eritq; rationalis per hypotheſin, & ideo per 16 latus eius ſecundũ, quod eſt g h, rationale in longitudine, quare per 30 linea d h eſt binomium & irrationalis, et ſuperficies e h per 16 à deſtructione conſequẽtis eſt irrationalis. Cùm itaq; linea a c ſit eius latus tetragonicum per 4 ſecundi, ſequitur ut a c ſit irrationalis per diffinitionem: conſtat ergo propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 28.* *Propoſitio 40.*

Si binæ rectæ lineæ potẽtia incõmenſurabiles compoſitę fuerint, efficientes compoſitum quidẽ ex earum quadratis medium: quod uerò ſub ipſis rationale, tota recta linea irrationalis eſt, uocatur autẽ rationale mediumq; potens. 40

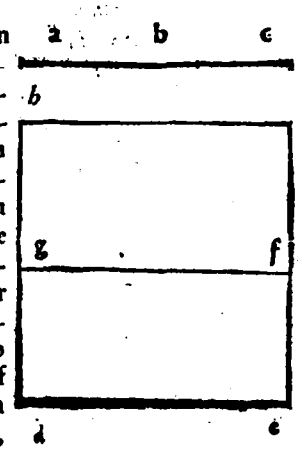
THEON *ex Zamb.* *Componantur enim binæ rectæ lineæ potentia incõmenſurabiles α β, β γ, efficientes præcedentia. Dico quòd irrationalis eſt α γ. Quoniam enim compoſitum ex ijs quæ ex α β, β γ, medium eſt, quod uerò bis ſub α β, β γ, rationale, incommenſurabile igitur eſt compoſitum ex ijs quæ ex α β, β γ, ei quod bis ſub α β, β γ. Quare & componendo (per 16 decimi & 4 ſecundi) quod ex α γ, incommenſurabile eſt ei quod bis ſub α β, β γ. Rationale autem eſt quod ſub α β, β γ. Irrationale igitur eſt quod ex α γ. Irrationalis igitur eſt α γ. Vocatur autem rationale mediumq; potens. Rationale autem & medium potentem appellauit, eo quia binas poteſt areas unam quidem rationalem, alteram uerò mediam, ac propter rationalis præexiſtentiam, primam rationalem appellauit: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 35.*

Vm coniunctæ fuerint duæ lineæ potentialiter incõmenſurabiles ſuperficiemq; medialem cõtinentes, quarum ambo quadrata pariter accepta ſint mediale duplo ſupficiei unius in alteram incommenſurabile, tota linea erit irrationalis, diceturq; potens in duo medialia. 35

CAMPANVS. Sint quoq; duæ lineæ hic a b & b c, in continuum directumq; coniunctæ ut proponitur, quæ ex 29 ſumendæ ſunt. Dico quòd linea a c ex eis compoſita eſt irrationalis, ac ipſa dicitur potens in duo medialia. Adiungatur enim ad lineã d e quæ ſit rationalis in longitudine, ſuperficies d f æqualis duobus quadratis duarum linearũ a b & b c pariter acceptis, eritq; medialis per hypotheſin, quare per 20 linea d g erit rationalis in potentia tantum, & incommenſurabilis d e lineæ rationali in longitudine. Rurſus ad lineam g f quæ eſt æqualis d e, adiungatur ſuperficies f h, quæ ſit æqualis duplo ſuperficiei unius in alteram, erit etiam ex hypotheſi medialis, quare per 20 linea g h erit rationalis in potentia tantum. At quia per hypotheſin ambo quadrata pariter accepta ſunt incommenſurabile duplo ſuperficiei unius in alteram, ſequitur ut d f ſit incommenſurabilis f h, quare per primam ſexti, et ſecundam partẽ 10 huius, linea d g eſt incõmẽſurabilis g h, per 30 igitur eſt linea d h, binomiũ & irrationalis, itaq;

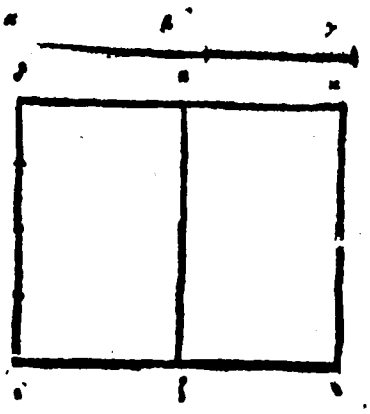

itaq; ſuperficies e h eſt irrationalis, et eius latus tetragonicū quod eſt a c, ut in præmiſſis, quarè conſtat propoſitum. Si autem duplum ſuperficiei a b in b c non eſſet incommẽſurabile ambobus quadratis pariter acceptis, eſſet linea a c medialis: eſſet enim d f cõmunicãs f h: ideoq; linea d g, lineæ g h: tota igitur d h eſſet rationalis in potentia tantum, incommẽſurabilis in lõgitudine lineæ d e, per 19 igitur eſſet ſuperficies e h medialis, eiusq; latus tetragonicum quòd eſt a c, linea medialis.

Euclid. ex Zamb. Theorema 29. Propoſitio 41.

41 Si binæ rectæ lineæ potentia incommenſurabiles compoſitę fuerint, efficiẽtes cõpoſitū ex earū quadratis mediū, quod uerò ſub ipſis mediū, & inſuper incõmenſurabile cõpoſito ex earū quadratis, tota recta linea irrationalis eſt, uocatur autem bina potens media.

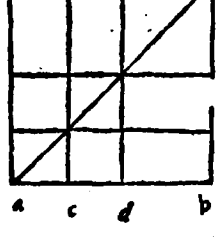
THEON *ex Zamb. Componantur enim binæ rectæ lineæ potentia incommenſurabiles α β, β γ, efficientes compoſitum ex ijs quæ ex α β, β γ, medium, quodq; ſub ipſis α ζ, β γ, medium & inſuper incommenſurabile compoſito ex ijs quæ ex α β, β γ, quadratis. Dico quod α γ irrationalis eſt. Exponatur rationalis δ ι, comparetur q; (per 44 primi) ad ipſam δ ι, ipſis quidem quæ ex α β, β γ, æquum δ ſ, ei uerò quod bis ſub α β, ζ γ, æquum ι ϑ, totum igitur δ ϑ æquũ eſt ei quod ex α γ quadrato. Et quoniã compoſitum ex ijs quæ ex α β, β γ, medium eſt, ac eſt æquale ipſi δ ſ, medium igitur eſt & δ ſ, & ad ipſam δ ι rationalem comparatur, rationalis igitur eſt ϑ ι, & ipſi δ ι, longitudine incommenſurabilis. Ac (per 24 decimi) ι ϑ, rationalis eſt & ipſi ι ſ, incommẽſurabilis, hoc eſt ipſi δ ι longitudine. Et quoniam incommenſurabilia ſunt quæ ex α β, β γ, ei quod bis ſub α β, β γ, incommenſurabile eſt δ ſ ipſi ι ϑ, quare & δ ι ipſi ι ι (per 1 ſexti & 11 decimi) incommenſurabilis eſt, ſuntq; rationales, ipſæ igitur δ ι, ι ϑ, rationales ſunt, potentiã tantum commenſurabiles. Irrationalis igitur eſt ϑ ι (per 36 decimi) appellata ex binis nominibus. Rationalis autem δ ι, irrationale igitur eſt δ ϑ, & illud potens irrationalis eſt, poteſt autẽ ipſum δ ϑ, ipſa α γ. Irrationalis igitur eſt α γ, uocaturq; bina potens media. Appellat uerò ipſam bina potentẽ media, eo quia ipſa poteſt duas mediales areas aliam compoſitam ex ijs quæ ex α ζ, β γ, & aliam quæ bis ſub ipſis α β, β γ: quod erat oſtendendum.*

CAMPANVS. Vt autem facilior fiat doctrina ſequentium, præmonſtranda arbitramur hoc loco duo, quorum primum eſt:

1 Si aliqua linea per duo inæqualia diuidatur, quadrata ambarũ ſectionũ pariter accepta, tanto amplius ſunt duplo ſuperficiei unius earum in alteram, quantum eſt quadratum eius lineæ qua maior excedit minorẽ.

Sit enim linea a b diuiſa per duo inæqualia in punctο c, ſitq; maior portio c b, de qua ſumatur c d æqualis a c. Dico quòd quadrata duarum linearum a c & c b ſunt amplius duplo ſuperficiei unius in alterã, in quadrato lineæ d b, nã quod fit ex a c in c b bis, cum quadratis duarum linearum a c & c b, eſt æquale ei quod fit ex a c in c b quater, cum quadrato d b, eo quòd utraq; hæc æqualia ſunt quadrato lineæ a b, primum quidem per quartam ſecundi, ſecundum uerò per 8 eiuſdẽ. Demptis itaq; utrinq; æqualibus, uidelicet eo quod fit ex a c in c b bis, erunt reſidua quę ſunt dę primo quidem quadrata duarũ linearũ a c & c b, de ſecundo uerò quod fit ex a c in c b bis cũ quadrato d b æqualia, quare conſtat propoſitũ. Ex hoc ergo manifeſtũ eſt quòd ſi aliqua linea per duo inæqualia diuidatur, quadrata ambarũ partiũ pariter accepta plus ſunt duplo ſuperficiei unius earũ in alterã. Et hoc eſt, propter quod iſtud præmiſimus.

2 Si aliqua linea per duo inæqualia, itemq; alia duo inæqualia diuidat, quadrata magis inæqualium pariter accepta, tanto ſunt amplius quadratis minus inęqualiũ pariter acceptis, quantũ eſt duplum quadrati illius lineæ quæ in utraſq; eſt ſectiones, & quadruplũ eius quod fit ex eadem linea in eam, quæ eſt inter punctum ſectionis minus inæqualiũ & punctum quod diuidit totam lineam per æqualia.

Sit linea a b diuiſa per duo inæqualia in puncto c, itemq; per alia minus inæqualia in puncto d rurſus per æqualia in e. Dico quòd quadrata duarum partium magis inæqualium quæ ſunt a c & c b tantum ſunt amplius duobus quadratis duarum linearum minus inæqualium quæ ſunt a d & d b, quantum eſt duplum quadrati lineæ c d & quadruplum eius quod fit ex c d in d e. Sunt enim per 9 ſecundi quadrata duarum linearum a c & c b, pariter accepta dupla quadratis duarum linearum b e & e c, pariter acceptis. At per eandem 9 ſecundi quadrata duarum linearum a d & d b, pariter accepta, dupla ſunt quadratis duarum linearũ b e & e c pariter acceptis. Itaq; quadrata duarum linearum a c & c b, pariter accepta excedunt quadrata duarum linearum a d & d b pariter accepta in eo quo duplum quadrati lineæ c, excedit duplũ quadrati lineæ d e, hoc autẽ, per 4 ſecundi eſt duplũ quadrati lineæ c d, & quadruplũ eius quod fit ex c d in d c, quare conſtat propoſitũ. Ex hoc manifeſtũ eſt quòd quanto fuerint ſectiones alicuius lineæ magis inæquales, tãto erunt earũ quadrata pariter accepta, maiora & hoc eſt: propter quod iſtud præmiſimus.

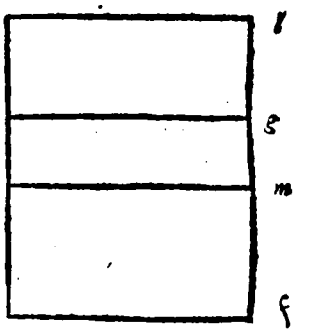
a c d e b

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 36.*

IN alias duas lineas ſub earum termino ex quibus coniunctũ & nominatum eſt binomium, diuidi impoſſibile eſt. 36

CAMPANVS. Sit a binomium, eritq; ex 30 compoſita ex duabus lineis in potẽtia tantũ rationalibus cõmunicantibus, quæ ſint a c & c b. Dico quòd impoſſibile eſt eã diuidi in alias duas lineas ſub hac diffinitione, uidelicet quòd ipſi ſunt potẽtia tantũ rationales cõmunicantes. Si enim poteſt, diuidatur in a d & d b, quæ ſint potentia rationales tantum communicantes. Eſto quoq; linea e f rationalis in lõgitudine, cui adiungatur ſuperficies e g, quæ ſit æqualis quadratis duarũ linearum a c & c b pariter acceptis, & ſuperficies f h quæ ſit æqualis quadrato lineæ a b. Eritq; ſuperficies e g, rationalis, eo quod utrũq; quadratorum linearum a c & c b pariter acceptorum eſt rationale per hypotheſin & ſuperficies g h medialis per 19, quoniã ipſa eſt æqualis duplo ſuperficiei a c in c b per 4 ſecundi. Sit igitur rurſus ſuperficies f K æqualis quadratis duarum linearum a d & d b pariter acceptis, quæ cum ſint diuerſæ à duabus lineis a c & c b erit per ſecundũ prædemonſtratorum antecedentium ſuperficies f k diuerſa a ſuperficie e g, earũ ergo differentia ſit k g, eritq; per 4 ſecundi exceſſus ſuperficiei f h, ſuper f k qui ſit K l, æqualis duplo eius quod fit ex a d in d b, & propter hoc erit etiã ſuperficies f K rationalis, & ſuperficies k l medialis. Itaq; ſuperficies K g cum ipſa ſit differentia duarum ſuperficierum rationalium quæ ſunt e g & f K, erit rationalis. Non enim differt rationale à rationali, niſi in rationali, & hoc dico, diffinitione & 9 huius hoc confirmantibus. Eadem quoq; cũ ipſa ſit differentia duarum ſuperficierum medialium, quæ ſunt g h & k l, erit irrationalis per 22, quod eſt impoſſibile.

a d c b

Quod autem prædictæ irrationales ſolummodo diuiduntur in eas rectas lineas ex quibus componuntur efficientibus propoſitas ſpecies, oſtendemus iam huiuſmodi proponentes lemmatium.

THEON. *Lemma.*

Exponantur recta linea α β, ſecetur q; tota in inæqualia in utrunq; ſignorum γ δ, ſupponatur q; maior α γ quàm δ β. Dico quòd quæ ex α γ, β γ, maiora ſunt eis quæ ex α δ, δ β. Secetur enim (per 10 primi) α β, bifariam in ε, & quoniam maior eſt α γ, quàm δ ζ, communis auferatur δ γ. Reliqua igitur α δ, reliqua ε ζ, maior eſt, æqualis autẽ eſt α ε, ipſi ε β, minor igitur eſt δ ε, quàm ε γ, igitur γ & δ ſigna, non æqualiter diſtant à bifaria ſectione. Et quoniam (per 5 ſecundi) quod ſub α ε, γ β, unà cum eo quod ex δ ε, æquũ eſt ei quod ex ε β, at quod ſub α δ, δ β, unà cum eo quod ex δ ε, æquum eſt eĩ quod ex ε ζ, igitur quod ſub α γ, γ β, unà cum eo quod ex ε γ, æquum eſt ei quod ſub α δ, δ β, unà cum eo quod ex δ ε, quorum quod ex δ ε, minus eſt eo quod ex ε γ, & reliquum igitur quod ſub α γ, γ β, minus eſt eo quod ſub α δ, δ β. Quare & quod bis ſub α γ, γ β, minus eſt eo quod bis ſub α δ, δ β, & reliquum igitur cõpoſitum ex ijs quæ ex α γ, γ ζ, maius eſt compoſito ex ijs quæ fiunt ex α δ, δ β, ſiquidẽ utraq; æqualia ſunt ei quod ex α β: quod oſtendere oportuit.

α δ ε γ β

Euclid. ex Zamb. *Theorema 30.* *Propoſitio 42.*

QUæ ex binis nominibus, ad unũ dũtaxat ſignũ diuidit in nomina. 42

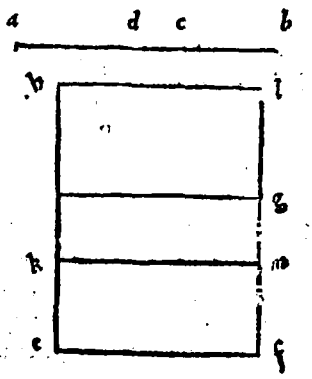
THEON ex Zãb. *Sit ex binis nominibus α ζ, diuiſa in nomina in γ, igitur ipſæ α γ, γ ζ, rationales ſunt potentia*

potentia tãtum commenſurabiles. Dico quòd ipſa α β, ad aliud ſignum non diuiditur in binas rationales potentia tantum commenſurabiles. Si enim poßibile, diuidatur in δ, ut ipſæ α δ, δ β, ſint rationales potentia tantũ cõmenſurabiles, manifeſtũ iam quòd α γ, ipſi β δ non eſt eadem. Si enim fieri poteſt, eſto, erit iam & α δ, ipſi β γ eadem, eritq; ſicut α γ ad γ β, ſic δ δ ad δ α, eritq; α β in eadem qua γ diuiſione, diuiſa & in δ, quod poſitum non eſt. Ipſa igitur α γ ipſi δ β non eſt eadem. Ac per hoc etiam & ſigna γ, δ, non æquidiſtant α bifaria ſectione. Quo itaq; differunt quæ ex α γ, γ β, ab eis quæ ex α δ, δ β, eo etiam differt & quod bis ſub α δ, δ β, ab eo quod tum quæ ex α γ, γ β, unà cum eo quod bis ſub α γ, γ β, tum quæ ex α δ, δ ζ, unà cum eo quod bis ſub α δ, δ ζ, ſunt æqualia ei quod ex α β. Sed quæ ex α γ, γ β, ab eis quæ ex α δ, δ β, rationali differunt, utraq; enim rationalia (per 21 decimi) quod bis igitur ſub α δ, δ β, ab eo quod bis ſub α γ, γ β, differunt rationali, quæ media exiſtunt: medium autem, mediũ non excedit rationali (per 26 decimi.) Ex binis igitur nominibus, ad aliud et aliud ſignum non diuiditur, ad unum duntaxat igitur: quod erat oſtendendum.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 37.

37 BImediali primo ſecundum terminum ſuum in duas lineas mediales diuiſo, ſub earum termino in alias duas lineas mediales idem diuidi eſt impoſſibile.

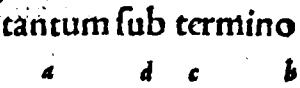
CAMPANVS. Sit quoq; hic linea a b, bimediale primum diuiſa in duas lineas mediales potentia tantum cõmunicantes ſuperficiemq; rationalem continentes, ex quibus 31 aſſerit eam cõponi, quæ ſint a c & c b. Dico quòd impoſſibile eſt eam diuidi in alias duas lineas ſub earum diffinitione. Quod ſi poſſibile fuerit, diuidam eam in pũcto d, aſſumptaq; linea rationale e f, adiungatur ei e g æqualis duobus quadratis duarum linearum a c & c b, & ſuperficies f h æqualis quadrato a b, & ſuperficies f K æqualis quadratis duarum linearũ a d & d b, eritq; per quartum ſecundi g h æqualis duplo ſuperficiei a c in c b, & per eandem erit k l æqualis duplo ſuperficiei a d in d b, propter hypotheſin quoque erit utraq; duarum ſuperficierum e g & k f medialis, & utraq; duarum linearũ g h & k l rationalis, hoc autem impoſſibile, eſſet enim per primum ſuperficies K g, irrationales ex 22, per ſecundam autem eadem eſſet rationalis ex diffinitione & 9. Quod eſt inconueniens.

Euclid. ex Zamb. Problema 31. Propoſitio 43.

43 Ex binis mediis prima, ad unũ duntaxat ſignũ diuiditur in nomina.

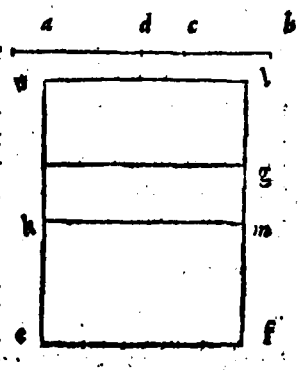
THEON ex Zamb. Eſto ex binis prima mediis α β diuiſa in γ, ut ipſæ α γ, γ β, mediæ ſint potentia tantum commenſurabiles rationale cõprehendentes. Dico quòd ipſa α β, ad aliud ſignũ non diſcinditur. Si enim poßibile, diuidatur in δ, ut α δ & δ ζ ſint potẽtia mediæ tantum commẽſurabiles rationale cõprehendentes. Quoniã igitur quo differt quod bis ſub α δ, δ β, ab eo quod bis ſub α γ, γ β, differunt quæ ex α γ, γ β, ab eis quæ ex α δ, δ β, rationali autem differt quod bis ſub α δ, δ ζ, ab eo quod bis ſub α γ, γ β, rationalia enim utraque. Rationali igitur differunt & quæ ex α γ, γ β, ab eis quæ ex α β, δ β, media exiſtentia, quod eſt impoßile. Ex binis igitur mediis prima, ad aliud & aliud ſignum non diuiditur in nomina, ad unum duntaxat igitur: quod erat demonſtrandum.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 38.

38 BImediale ſecundum, niſi in duas lineas tantum ſub termino ſuo diuidi non poteſt.

CAMPANVS. Sit ut prius linea a b bimediale ſecundum, diuiſa in duas lineas a c & c b mediales, potentia tantum communicantes, ſuperficiemq; medialem continentes, ex quibus 32 proponit eam componi. Dico quòd impoſſibile eſt eam diuidi ſub earũ diffinitione in alias duas. Sin autem, diuidatur in d, ſintq; ut prius ſuperficies e g, f h, & f K, adiunctæ ad lineã rationalẽ e f, eritq; per præſentes hypotheſes, utraq; ſuperficies e g, & g h, medialis, quare per 20 utraq; duarũ linearũ f g & g l erit rationalis in potentia tantum non cõmunicans in longitudine lineæ e f. At quia duæ lineæ a c, & c b, erunt incõmenſurabiles in longitudine, ſequitur per primã ſexti & per ſecundã partẽ 10 huius, quod utrunq; quadra-

torum linearum a c & c b ſit incommenſurabile ſuperficiei unius in alteram. Cumq; dicta quadrata communicent ex hypotheſi, ſequitur ut ambo quadrata pariter accepta ſint incommenſurabile ſuperficiei unius in alteram, ideoq; & eius duplo. Quare ſuperficies e g incommenſurabilis eſt ſuperficiei g h, & linea g f, lineæ g l per primam ſexti & ſecundam partem 10 huius. Itaque per 30 linea f l eſt binomium, diuiſa ſecundum ſuum terminum in puncto g. Eodemq; modo probabitur ipſam binomium eſſe, mediantibus ſuperficiebus e m & m h diuiſam, ſecundum ſuum terminum in puncto m, quod eſt impoſſibile per 36. Non enim poteſt dici, quòd linea f l diuiſa ſit ad puncta g & m in partes cõſimiles, ſic enim eſſet linea f m æqualis g l, ſed ipſa eſt maior linea m l, ut patet ex primo præmiſſorũ antecedentiũ huius & prima ſexti, cum e m ſuperficies ſit maior h m ſuperficie. Huius autem demonſtrationis modus poteſt eſſe cõmunis 37 cæteris{q;} eam ſequentibus. *Euclid. ex Zamb.* *Theorema 32.* *Propoſitio 44.*

Ex binis ſecunda medijs, ad unũ dũtaxat ſignũ diuiditur in nomina. 44

THEON *ex Zamb. Sit ex binis medijs ſecunda α β, diuiſa in γ, ut α γ, γ ζ, mediæ ſint potentia tantum commenſurabiles mediũ cõprehendentes, manifeſtũ iam eſt quòd γ non eſt in diuidua ſectione, quandoquidẽ non ſunt longitudine cõmenſurabiles. Dico quòd ipſa α ζ, ad aliud ſignum non diuiditur. Si enim poſſibile, diuidatur in λ ut α γ ipſi λ β non ſit eadem, ſed per hypotheſin ſit maior α γ, manifeſtum quòd ea quæ ex α γ, γ β, maiora ſunt eis quæ ex α λ, λ β, ſicut ſuprà demonſtrauimus. Et quod ipſæ α λ, λ β, mediæ ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles, mediũ comprehendentes. Exponatur{q;} rationalis ι ſ, & ei quidem quod ex α ζ æquum, ad ipſam ι ſ comparetur (per 44 primi) ι κ, eis autem quæ ex α γ, γ β, æquũ auferatur ι κ, reliquũ igitur ϑ κ æquum eſt ei quod bis ſub α γ, γ β. Rurſus iã eis quæ ex α λ, λ ζ, quæ minora ſunt eis quæ ex α γ, γ β, æquum auferatur ι λ, & reliquũ igitur μ κ, æquũ eſt ei quòd bis ſub α λ, λ β. Et quoniam media ſunt quæ ex α γ, γ β, medium igitur eſt & ι κ. Et ad rationalẽ ι ſ comparatur: rationalis igitur eſt ι ϑ & incõmenſurabilis ipſi ι ſ longitudine. Ac per hoc etiã θ ν rationalis eſt & ipſi ι ſ longitudine incõmenſurabilis. Et quoniã ipſæ α γ, γ ζ, mediæ ſunt potentia tantũ commẽſurabiles, incõmenſurabilis eſt igitur α γ ipſi γ β longitudine, ſicut autem α γ ad γ β, ſic quod ex α γ ad id quod ſub α γ, γ ζ. Incõmenſurabile igitur eſt quod ex α γ, ei quod ſub α β, γ β. Sed ei quidẽ quod ex α γ commenſurabilia ſunt quæ ex α γ, γ β, potẽtiã enim ſunt cõmenſurabiles ipſæ α γ, γ ζ, ei autem quod ſub α γ, γ β, cõmenſurabile eſt quod bis ſub α γ, γ β, & quæ ex α γ, γ β, igitur incõmenſurabilia ſunt ei quod bis α γ, γ β. Sed eis quidẽ quæ ex α γ, γ β, æquum eſt ι κ, ei autẽ quòd bis ſub α γ, γ β, æquum eſt ϑ κ. Incommenſurabile igitur eſt ι κ ipſi θ κ, quare & ipſa ι θ ipſi ϑ ν, eſt longitudine incõmenſurabilis. Et ipſæ ι ϑ & θ ν ſunt rationales, igitur rationales ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles. Si uerò binæ rationales potẽtia tantũ cõmenſurabiles cõpoſitæ fuerint, tertia irrationalis eſt uocatur{q;} ex binis nominibus (p 36 decimi) ipſa igitur ι ν ex binis nominibus, eſt diuiſa in ϑ. Per eandẽ iam oſtendẽtur & ipſæ ι μ, μ ν, rationales potẽtia tantũ cõmenſurabiles. Igitur ipſa ι ν ex binis nominibus per aliud ſignum & aliud diuiſa eſt in ϑ & in μ, nec eſt ι ϑ ipſi μ ν eadẽ: quandoquidẽ quæ ex α γ, γ ζ, maiora ſunt eis quæ ex α β, α λ, ſed quæ ex α λ, λ β, maiora ſunt eo quod bis ſub α λ, λ ζ, multo igitur magis quæ ex α γ, γ β, hoc eſt ι κ, maius eſt eo quod bis ſub α λ, λ β, hoc eſt μ κ. Quare et ι ϑ, ipſa μ ν maior eſt. Igitur ι κ, ipſi μ ν non eſt eadem. Ex binis igitur nominibus in alio & alio ſigno diuiditur, quod eſt abſurdum. Ex binis ſecunda medijs igitur, in alio & alio ſigno non diuiditur, in uno igitur tantũ ſigno diuiditur: quod erat oſtendendum.* *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 39.*

Linea maior, niſi in duas lineas tantum ex quibus conſtat ſub earum termino diuidi non poteſt. 39

CAMPANVS. Sit quoq; hæc linea maior a b diuiſa ad punctum c, in duas lineas potentialiter incõmenſurabiles ſuperficiemq; medialẽ continentes, quarũ ambo quadrata pariter accepta ſint rationale, ex talibus enim cõponitur, ut affirmat 33. Dico quòd impoſſibile eſt ad alium punctũ in alias duas lineas ſub hac diffinitione ipſam diuidi. Quòd ſi poteſt, ſit hic ad d, maneantq; ſub his eadem figura eædemq; hypotheſes quæ prius, & argue quemadmodum in 36 ſuperficiem g k eſſe rationalem & irrationalem: quod eſt impoſſibile.

a d c b

Euclid. ex Zamb. *Theorema 33.* *Propoſitio 45.*

Maior, ad unum duntaxat ſignum diuiditur in nomina.

THEON *ex Zã. Sit maior α ζ, diuiſa in γ, ut (p 34 decimi) α γ, γ β, potẽtia nõ ſint cõmẽſurabiles efficiẽtes cõpoſitũ ex ijs quæ ex α γ, γ ζ, quadratis ratiõale, qd{q;} ſub ipſis α γ, γ ζ, mediũ: dico q ipſa α β, ad aliud*

ſignum

ſignum non diuiditur. Si enim poſsibile, diuidatur in δ, ut ipſæ α δ, δ β, potentia ſint incommenſurabiles, efficientes quidem compoſitum ex quadratis quæ ex α δ, δ β, rationale, quod q; ſub ipſis mediũ (per 39 decimi.) Et quoniam quo differunt quæ ex α γ, γ β, eis quæ ex α δ, δ β, hoc differt & quod bis ſub α δ, δ β, ab eo quod bis ſub α γ, γ ζ, ſed quæ ex α γ, γ ζ, ea quæ ex α δ, δ β, excedũt rationali (rationalia enim utraq;) & quod bis ſub α δ, δ β igitur id quod bis ſub α γ, γ ζ, excedit ratio α δ γ β

nali, media exiſtentia. quod eſt impoſsibile. Maior igitur, ad aliud

& aliud ſignum non diuiditur, per idem igitur unum tantum ſignum: quod demonſtrare oportebat.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 40.

40 LInea potẽs in rationale & mediale, niſi in ſuas duas lineas tantum ſub termino ſuo non diuiditur.

CAMPANVS. Hęc quoq; 40, manentibus prioribus figura & poſitionibus (excepto quòd ipſa linea a b diuidatur in punctum c, in illas duas lineas ex quibus 34 dicit eam cõponi) probabitur, quemadmodũ 37. Si autẽ aliter fuerit quàm proponat, erit ſuperficies k g rationalis & irrationalis, quod eſſe non poteſt.

Euclid. ex Zamb. Theorema 34. Propoſitio 46.

46 Rationale mediũ q; potẽs, ad unũ dũtaxat ſignũ diſcinditur in nomina.

THEON ex Zamb. Eſto rationale medium q; potens α β, diuiſa in γ, ut ipſæ α γ, γ β, potentia ſint incommenſurabiles efficientes compoſitum ex ijs quæ ex α γ, γ ζ, medium quod autem ſub α γ, γ β, rationale, dico quòd ad aliud ſignum ipſa α β non diuiditur. Si enim poſsibile eſt, diuidatur et in δ, & ut α δ, δ β, potentia ſint incommenſurabiles efficientes cõpoſitum ex α δ, δ β medium, quod uerò ſub ipſis α δ, δ β, rationale (per 40 decimi) Quoniã enim quo differt quod bis ſub α γ, γ β, ab α δ γ β

eo quod bis ſub α δ, δ β, eo differunt & quæ ex α δ, δ β, eis quæ ex α γ, γ β,

quod autem ſub α γ, γ ζ, id quod bis ſub α δ, δ β, rationali excedit, & quæ ex α δ, δ β, igitur quæ ex α γ, γ β rationali excedunt, cũ media exiſtant, quod eſt impoſsibile. Rationale mediumq; potens igitur, ad aliud potens, ad aliud q; ſignum non diuiditur, ad unum igitur ſignum diuiditur: quod oportuit demonſtrare.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 41.

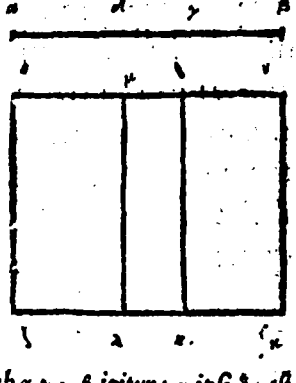
41 LInea potens in duo medialia nequit diuidi in alias duas ſub termino earum ex quibus coniũcta eſt, ſed in ſuas tantum duas ex quibus componitur, eſt diuiſibilis.

CAMPANVS. Hæc enim 41 diuiſa linea a b ad punctum c, in eas ex quibus 39 aſſerit eam componi, cæteris q; ut ſuprà tam figura quàm poſitionibus manentibus, probatur ſicut 38, nam dato oppoſito propoſiti, ſequitur oppoſitum 36. quod eſt impoſsibile.

Euclid. ex Zamb. Theorema 35. Propoſitio 47.

47 Bina potens media, ad unum dũtaxat ſignum diuiditur in nomina.

THEON ex Zãb. Sit bina potens media α β diuiſa in γ, ut ipſæ α γ, γ β, potentia ſint incommenſurabiles efficientes (per 35 decimi) compoſitũ ex eis quæ ex α γ, γ β, mediũ, quod uerò ſub α γ, γ β, mediũ, & inſuper incõmenſurabile cõpoſito ex ijs quæ ab ipſis ſunt quadratis.

Dico q; ipſa α β in alio ſigno non diuiditur, efficiẽs ea quæ propoſita ſunt. Si enim poſsibile, diuidatur in ε, ut uidelicet ipſa α γ ipſi δ β, non ſit eadẽ, ſed maior per hypotheſin ſit α γ, ponatur q; rationalis λ ζ, comparetur q; (per 43 primi) ad ipſam λ ζ, eis quæ ex α γ, γ β, æquum λ κ, ei autẽ quod bis ſub α γ, γ ζ, æquũ ζ μ. Totũ igitur λ μ, æquũ eſt ei quod ex α β quadrato. Rurſus cõparetur ad ipſam λ ζ, eis quæ ex α δ, δ β, æquũ λ ν, reliquũ igitur quod bis ſub α δ δ β, reliquo μ κ eſt æquale. At quoniam mediũ ſupponitur compoſitũ ex ijs quæ ex α γ, γ β, mediũ igitur eſt & ν, & ad rationalẽ λ ζ comparatur. Rationalis igitur eſt (per 26 decimi) ζ λ, & ipſi λ ζ lõgitudine incõmenſurabilis. Id propterea etiam ζ ν, rationalis eſt, & ipſi ζ ν lõgitudine incõmenſurabilis. Et quoniam

compoſitum ex ijs quæ ex α γ, γ β, incommenſurabile ex eo quod bis ſub α γ, γ β, igitur λ ν, ipſi δ κ eſt incommenſurabile. Quare & λ δ ipſi ζ ν, eſt incommenſurabilis, ſuntq; rationales. Ipſæ igitur λ δ, δ ν, rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles, ipſa igitur λ ν ex binis nominibus eſt, diuiſa in δ. Similiter iam demonſtrabimus quòd in ν diuiſa, & quòd λ δ ipſi ν ν eſt eadem. Ex binis igitur nominibus in alio & alio ſigno diuiditur, quod eſt abſurdũ. Bina potens media igitur in alio & alio ſigno non diuiditur: in uno igitur tantum ſigno diuiditur: quod erat oſtendendum.

Euclid.

Euclid. ex Camp. *Binomiorum diffinitiones.*

1 Si fuerit binomij longior portio breuiore potentior augmento quadrati lineæ cõmunicantis eidẽ longiori in longitudine, fueritq; eadem longior lineæ positæ rationali cõmunicans, ipsum uocabitur binomiũ primũ. 2 Si uerò breuior positæ rationali cõmunicet, dicetur binomiũ secundum. 3. Quòd si neutra portionum eius positæ rationali communicet, appellabitur binomium tertium. 4 Item si longior breuiore tanto amplius possit, quantum est quadratum alicuius lineæ ipsi longiori incommensurabilis in longitudine, fueritq; longior portionum positæ lineæ rationali cõmunicans in longitudine, ipsum nuncupabitur binomium quartum. 5 Si uerò breuior, positæ rationali communicet in longitudine, quintum nominabitur. 6 Si autem neutra portionum eius positæ rationali communicet in longitudine, erit binomium sextum.

Euclid. ex Zamb. *Binum nominum Diffinitiones.*

1 Proposita rationali & ea quæ ex binis diuisa in nomina, cuius nomẽ maius minore maius possit eo quod ex sibi lõgitudine cõmẽsurabili, si maius nomẽ lõgitudine fuerit cõmensurabile expositæ rationali, tota uocetur ex binis nominibus prima. 2 Si uerò nomẽ minus lõgitudine cõmensurabile fuerit expositæ rationali, uocatur ex binis nominibus secunda. 3 Si autem neutrum ipsorum nominum commensurabile longitudine fuerit expositæ rationali, uocatur ex binis nominibus tertia.

4 Rursus iam si maius nomẽ minore maius possit, eo quod à sibi longitudine incommensurabili, si quidem maius nomen expositæ rationali lõgitudine cõmensurabile fuerit, uocatur ex binis nominibus quarta.

5 Si uero minus, quinta. 6 Si uero neutrum, sexta.

Sex igitur existẽtibus sic sumptis rectis lineis, primas ordine facit, tres primas in quibus maior minore maius potest, eo quod ex sibi cõmensurabili, secũdas ordine uerò reliquas tres similiter, quarum maior minore maius possit eo quod ex sibi incõmensurabili, eo quia præstãtius est cõmensurabile incõmensurabili. Et insuper primã, in qua maius nomen expositæ rationali cõmensurabile est. Secundam autem in qua minus, quoniam rursus præstantius est maius minore dum continet maius. Tertiam uerò, cuius neutrũ nominũ expositæ rationali est commensurabile. Et in tribus sequentibus similiter primam prædicti secundi ordinis quartam appellans, secundam uerò quintam, ac tertiam sextam.

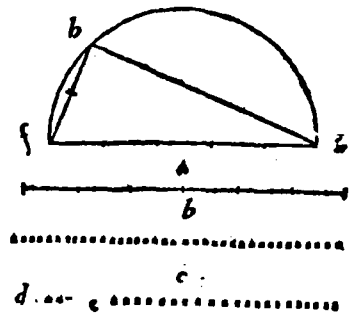
Euclid. ex Camp. *Propositio 42.*

Inominum primum inuenire. 24

Campanvs. Sit a linea rationalis posita, sumanturq; duo numeri quadrati b & c, quorum e sit diuisibilis in quadratum qui sit d, & in non quadratum qui sit e, ponaturq; proportio quadrati lineæ a ad quadratũ lineæ f g, sicut numeri b ad numerum c, eritq; ex secunda parte 7 linea f g communicans lineæ a rationali positæ in longi

In longitudine. Super eam igitur lineetur f g h ſemicirculus, ſitq; proportio quadrati lineæ f g ad quadratũ lineæ f h, ſicut c ad d, & ducatur linea g h: dico ergo duas lineas f g & g h directè coniunctas, componere binomium primum. Eſt enim linea f g quæ eſt longior, potentiorq; linea g h quæ eſt breuior. in quadrato lineæ f h per 30 tertij & penultimam primi, communicat autem linea f h lineæ f g in longitudine per 2 partem 7, cum proportio quadratorũ ipſarum f g & f h ſit ſicut numerorum quadratorum qui ſunt c & d. Linea uero g h, conuincitur eſſe rationalis in potentia tantum non communicans lineæ f g in longitudine, ideoq; neq; lineæ a rationali poſitæ, cum ſit enim quadratum lineæ f g ad quadratum lineæ f h, ſicut numerus c ad numerũ d, erit per euerſam proportionalitatem quadratum lineæ f g ad quadratũ lineæ g h, ſicut numerus c ad numerum e. Cũ itaq; c ſit numerus quadratus, e uerò non quadratus

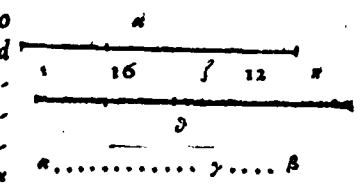

ſequitur per ultimam partem 7, ut linea g h ſit incommenſurabilis lineæ f g longitudine, relinquitur igitur ipſam g h eſſe rationalem in potentia tantum, & a diuiſione lineas f g & g h componere binomiũ primum: quod erat inueniendum.

Euclid. ex Zamb. Problema 15. Propoſitio 48.

48 Inuenire ex binis nominibus primam.

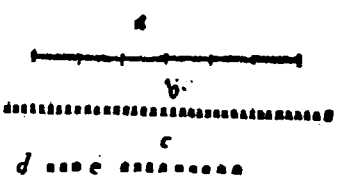
THEON ex Zamb. *Exponãtur bini numeri α ι, γ ϛ, ut compoſitus ex ipſis α β ad β γ rationẽ habeat quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ, ad ipſum autem γ α rationẽ non habeat quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ: exponaturq; quædam rationalis δ, ac ipſi δ commenſurabilis eſto (per correlariũ 6 decimi) longitudine ipſa ι ζ, rationalis igitur eſt ι ζ, fiatq; (per 9 decimi ſicut β α numerus ad α γ, ſic quod ex ι ζ ad id quod ex ζ κ. At α β ad α γ rationem habet quam numerus ad numerum. Igitur & quod ex ι ζ ad id quod ex ζ κ rationẽ habet quam numerus ad numerũ. Quare quod ex ι ζ, ei quod ex ζ κ eſt commenſurabile. Eſt autem rationalis ι ζ, rationalis igitur eſt & ζ κ. Et quoniam α β ad α γ rationem non habet quam quadratus numerus ad quadratum numerũ, neq; quod ex ι ζ ad id quod ex ζ κ rationem habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum: incommenſurabile igitur eſt ι ζ, ipſi ζ κ longitudine. Ipſæ igitur ι ζ, ζ κ, rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles, ex binis igitur nominibus eſt ipſa ι κ. Dico quòd & prima. Quoniam enim eſt ſicut β α numerus ad α γ, ita quod ex ι ζ ad id quod ex ζ κ, maior autem eſt ipſe β α ipſo α γ, maius igitur eſt & quod ex ι ζ eo quod ζ κ, eſto igitur ei quod ex ι ζ æqualia quæ ex ζ κ δ. Et quoniam eſt ſicut β α ad α γ, ſic quod ex ι ζ ad id quod ex ζ κ, conuertendo igitur (per correlariũ 19 quinti) eſt ſicut α β ad β γ, ſic quod ex ι ζ ad id quod ex δ. At α β ad β γ rationem habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum, & quod ex ι ζ igitur ad id quod ex δ rationem habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerum. Commenſurabilis igitur eſt ι ζ ipſi δ longitudine. Ipſa igitur ι ζ quàm ζ κ, maius poteſt eo quod ex ſibi commenſurabili. Ipſæq; ι ζ, ζ κ, rationales ſunt. Commenſurabilisq; eſt ι ζ ipſi δ longitudine, ipſa igitur ι κ ex binis nominibus prima eſt: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 43.

43 Binomium ſecundum reperire.

CAMPANVS. *Sit ut prius a rationalis linea poſita, b uero numerus quadratus, c uero ſit numerus nõ quadratus, diuiſibilis in d non quadratum & e quadratũ, ita tamẽ quod proportio totius c qui eſt non quadratus ad d, qui eſt etiam non quadratus, ſit ſicut numerorum quadratorum: talis autem numerus eſt 12 & 48. diuiſibilis enim eſt 12 in 9 quadratum numerum, & 3 non quadratum, eſtq; proportio 12 ad 3, ſicut 16 ad 4, quorum uterque quadratus, eodem modo 48 diuiſibilis eſt in 36 & 12.*

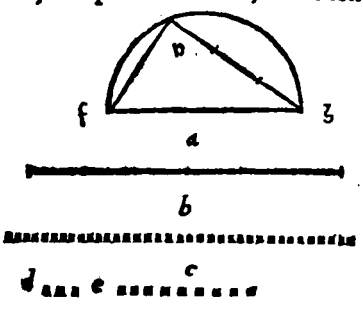

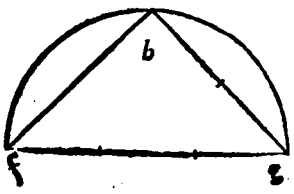
Tales autem numeros ſic reperies. Sit a numerus quadratus, b quoq; ſit unitate minor, cuius quadratũ ſit c, at uero d proueniat ex b in a, eritq; ex prima incidentiũ noni, b differentia d ad c, ducatur idem a in c, & proueniat e, eritq; e quadratus ex prima parte correlarij 2 noni, eo quòd uterque numerorum a & c eſt quadratus per hypotheſin. Fiat rurſus f ex a in d, eritq; f qualem

f .....
e .....
d .....
c .....
b ...
a ....

quærimus

quærimus. Eſt enim ex ultima parte prædicti correlarij numerus f non quadratus, eo quod d numerus ſit non quadratus. Si enim d numerus eſſet quadratus, eſſet quoq; b quadratus ex 2 parte eiuſdem correlarij 2 noni & ex 22 octaui, & quia a eſt quadratus, eſſet per 16 eiuſdem, tertius continuè proportionalis inter a & b, quod eſt impoſſibile, cum ſint ſola unitate diſtantes, non eſt igitur d quadratus, quare nec f, eſt enim f æqualis d & e, quoniã cum b ſit differentia d ad c, ut patet ex præmiſſis, erit per primam incidentium noni quod fit ex a in d, æquum ijs quæ fiunt ex a in b & in c, & quia ex a in b fit d, & in c fit e, ſequitur ut d ſit differentia f ad e, & quia per 18 ſeptimi eſt f ad e ſicut d ad c, erit permutatim f ad d ſicut e ad c. Cumq; uterq; duorum numerorum e & c ſit quadratus, manifeſtum eſt numerũ f eſſe qualẽ uolumus, eſt enim non quadratus diuiſibilis in d non quadratum & e quadratum, cuius proportio ad d eſt ſicut quadrati ad quadratum uidelicet e ad c. Cætera omnia ſint ut prius: Dico quòd lineæ f g & g h componunt binomium ſecundum. Cum enim ſit a quadratum f g ſicut b ad c, rurſusq; quadratum f g ad quadratum g h ſicut c ad e, erit per æquam proportionalitatem quadratum a ad quadratum g h, ſicut b ad e. Cum igitur uterq; duorum numerorum b et e ſit quadratus, erit per 2 partem 7, linea g h communicans in longitudine lineæ a rationali poſitæ: de linea uerò f g conſtat quòd ipſa ſit rationalis in potentia tantum non communicans lineæ a rationali poſitæ in longitudine per ultimã partẽ 7, quæ cum ſit potẽtior linea g h in linea f h per 30 tertij & penultimã primi, cõmunicet autem linea f h lineæ f g in longitudine per ſecundam partem 7, eo quòd eorum quadrata ſunt in proportione numerorũ c & d, quorum eſt proportio ſicut numerorum quadratorum per hypotheſin, conſtat propoſitum. Aliter quoq; idem. Eſto linea g h, communicans a rationali poſitæ in longitudine, quam facilè eſt inuenire, ſitq; c numerus quadratus diuiſibilis in quadratum d, & non quadratum e, ſitq; proportio quadrati lineæ g h ad quadratum lineæ f g, ſicut numerus e ad numerum c erit q; f g incommenſurabilis lineæ g h in lõgitudine per ultimam partem 7, & potentior ea in quadrato lineæ f h, cui communicat in longitudine primò per conuerſam deinde per euerſam proportionalitatem, & per ſecũdam partem 7, ex diffinitione igitur lineæ f g & g h, componunt binomium ſecundum.

a Re. 5

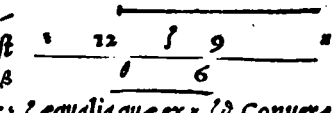
d..... e.....

Euclid. ex Zamb. **Problema 44.** **Propoſitio 49.**

Comperire ex binis nominibus ſecundam.

49

THEON *ex Zamb. Explicentur bini numeri α γ, γ β, ipſis compoſitus α β, ad β γ, rationem habeat quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ, ad ipſum autem γ α rationẽ non habeat quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Exponaturq; rationalis δ, ipſiq; δ cõmenſurabilis eſto lõgitudine ſ ν, ipſa igitur ſ ν rationalis eſt. Fiat etiã (per correlariũ 6 decimi) et ſicut γ α numerus ad α β, ſic quod ex ν ſ, ad id quod ex ſ ι, commẽſurabile igitur eſt id quod ex ν ſ, ei quod ex ſ ι, rationalis igitur eſt & ſ ι. Et quoniã γ α, numerus ad α β, rationẽ non habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; igitur quod ex ν ſ, ad id quod ex ſ ι, rationẽ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incõmenſurabilis igitur eſt ν ſ, ipſi ſ ι longitudine. Ipſæ igitur ι ſ ſ ν, rationales ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles, ex binis igitur nominibus eſt ipſa ι ν. Oſtendendũ uerò quod & ſecunda. Quoniã rurſus eſt ſicut β α, numerus ad α γ ſic quod ex ι ſ ad id quod ex ſ ν, maior autẽ eſt β α, ipſo α γ, maius igitur & quod ex ι ſ, eo quod ſ ν, eſto autem ei quod ex ι ſ, æqualia quæ ex ν ſ δ. Conuertendo igitur (per correlarium 19 quinti) eſt ſicut α β, ad β γ, ſic quod ex ι ſ, ad id quod ex δ. At α β ad β γ, rationem habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum, & quod ex ι ſ, igitur ad id quod ex δ, rationem habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum. Commenſurabilis igitur eſt ι ſ, ipſi δ, longitudine (per 9 decimi.) Quare ι ſ, ipſa ſ ν, maius poteſt, eo quod fit ex ſibi commenſurabili, & ipſæ ι ſ, ſ ν, rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles, & ſ ν, nomen minus commenſurabile eſt longitudine ipſi δ rationali expoſitæ, ipſa igitur ι ν, ex binis nominibus eſt ſecunda: quod erat faciendum.*

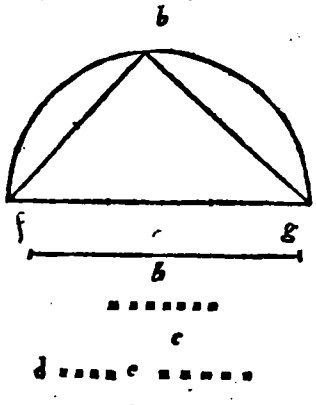

Euclid.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 44.

44 # Binomium tertium inueſtigare.

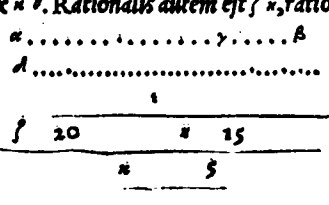
CAMPANVS. Binomium quoq; tertium ſic reperitur. Poſita ut prius linea a rationali in longitudine, ſit b numerus primus, c uerò quadratus, diuiſibilis in quadratum d, & non quadratũ e, cætera omnia ſint ut prius, dico quòd duę lineę f g & g h componunt binomium tertium: neutra enim earum eſt commenſurabilis in longitudine lineę a rationali poſitę, ſed utraq; incommẽſurabilis, f g quidem, per ultimã partem 7, h g uerò, per æquam proportionalitatẽ & ultimã partem 7. Eſt enim per æquam proportionalitatẽ quadratum lineæ a ad quadratum lineę g h, ſicut numerus b ad numerum e, mediãtibus hinc quidem quadrato lineæ f g, inde uerò numero c, numeri autem b & e non ſunt in proportione aliquorum quadratorũ, cũ b ſit numerus primus: ſi enim eſſent in proportione numerorũ quadratorũ, neceſſe eſſet per 16 octaui & octauã eiuſdem tertiũ eis in continua proportionalitate intereſſe, eſſet igitur per 17 eiuſdem numerus b ſuperficialis, quod eſt impoſſibile, cum ſit primus per hypotheſin, incõmenſurabilis eſt itaq; linea g h, lineæ a rationali poſitæ, ex ultima parte 7. Quia ergo linea f g potentior eſt linea g h in quadrato lineæ f h ex 30 tertij & penultima primi, quę communicat ei in longitudine ex ſecunda parte 7, ex diffinitione binomij tertij patet noſtra intentio.

Euclid. ex Zamb. Theorema 15. Propoſitio 50.

50 # Inuenire ex binis nominibus tertiam.

THEON ex Zamb. *Exponantur bini numeri α γ, γ β, ut ex ipſis compoſitus α β, ad β γ, rationẽ habeat quam quadratus numerus ad quadratum numerum, ad ipſum autem α γ rationem non habeat quam quadratus numerus ad quadratum numerũ. Expliceturq; aliquis etiam alius numerus non quadratus ad utrunq; ipſorum β α, α γ, rationem non habeat quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Exponaturq; aliqua rationalis recta linea quæ ſit ι. Fiatq; ſicut δ ad α β, ſic quod ex ι ad id quod ex ſ κ, Cõmenſurabile igitur eſt quod ex ι, ei quod ex ſ κ. Eſt autem ι rationalis, rationalis igitur eſt & ſ κ, (per diffinitionem.) Et quoniam δ ad α β, rationẽ non habet quam quadratus numerus ad quadratum numerũ, neque quod ex ι ad id quod ex ſ κ, rationem habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incommenſurabilis igitur eſt ι, ipſi ſ κ, longitudine (per 9 decimi) Fiat iam rurſus ſicut α β numerus ad α γ, ſic quod ex ſ κ, ad id quod ex κ ϑ. Commenſurabile igitur eſt quod ex ſ κ, ei quod ex κ θ. Rationalis autem eſt ſ κ, rationalis igitur & κ θ. Et quoniã β α, ad α γ, rationẽ nõ habet quã quadratus numerus ad quadratum numerũ, neq; quod ex ſ κ ad id quod ex ϑ κ rationem habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum. Incommenſurabilis igitur eſt ſ κ, ipſi κ ϑ longitudine. Ipſæ igitur ſ κ & κ ϑ, rationales ſunt potentia tantum cõmenſurabiles. Igitur ipſa ſ θ ex binis nominibus eſt. Aio etiã quòd et tertia. Quoniam enim eſt ſicut δ ad α β, ſic eſt id quod ex ι ad id quod ex ſ κ, ſicut autem θ α, ad α γ, ſic quod ex ſ κ ad id quod ex κ θ, ex æquali igitur (per 22 quinti) eſt ſicut δ ad α γ, ſic quod ex ι ad id quod ex κ ϑ. At δ ad α γ, rationem non habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerum, neq; quod ex ι igitur ad id quod ex κ ϑ, rationem habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ, incõmenſurabilis eſt igitur ι ipſi κ ϑ longitudine. Et quoniam eſt ſicut β α, ad α γ, ſic quod ex ſ κ, ad id quod ex κ ϑ, maius igitur eſt quod ex ſ κ eo quod ex κ θ. Eſto igitur ei quod ex ſ κ, æqualia quæ ex κ θ, λ. Conuertendo igitur (per 19 quinti & eius correlarium) eſt ſicut α β ad β γ, ſic quod ex ſ κ ad id quod ex λ. At α θ, ad β γ rationẽ habet quam quadratus numerus ad quadratum numerũ, & quod ex ſ κ igitur, ad id quod ex λ, rationem habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerum. Commenſurabilis igitur eſt ſ κ, ipſi λ longitudine. Ipſa igitur ſ κ, ipſa κ ϑ maius poteſt, eo quod ex ſibi longitudine commenſurabili. Ipſæ q; ſ κ, κ ϑ, rationales ſunt potentia tantum cõmenſurabiles. Ac neutra ipſarum cõmenſurabilis eſt ipſi ι longitudine: ipſa igitur ſ ϑ, ex binis nominibus tertia eſt: quod inuenire oportebat.*

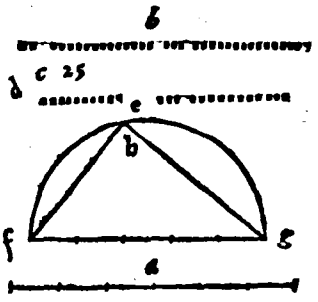

Euclid. ex Camp. Propoſitio 45.

45 # Binomium quartum ſcrutari.

CAMPANVS. In inuentione binomij quarti eodem modo procedendum eſt ſicut in inuentione primi, excepto quòd quadratus numerus c diuidatur in duos

non quadratos qui ſunt d & e. Cætera omnia negotianda ſunt hic ex diffinitione binomij quarti, ſicut ibi ex diffinitione binomij primi.

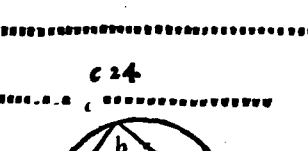

51

Euclid. ex Zamb. **Problema 16.** **Propoſitio 51.**

Inuenire ex binis nominibus quartam.

THEON ex Zamb. *Exponantur bini numeri α γ, γ β, ut α β, ad utrũq; ipſorum rationem non habeat quã quadratus numerus ad quadratum numerũ, exponaturq; rationalis δ. Ipſiq; δ commenſurabilis eſto lõgitudine, ipſa ϛ ζ. Rationalis igitur eſt ipſa ϛ ζ. Fiatq; ſicut β α numerus ad α γ, ſic quod ex ϛ ζ ad id quod ex ζ η. cõmenſurabile igitur eſt per diffinitionẽ quod ex ϛ ζ, quod ex ζ η. Rationalis autẽ eſt (per correlarium 6 decimi) ϛ ζ. Rationalis igitur eſt (per 6 decimi) & ζ η. Et quoniam β α ad α γ rationem non habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerum, neq; quod ex ϛ ζ igitur ad id quod ex ζ η, rationem habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerum. Incõmenſurabilis igitur eſt ϛ ζ, ipſi ζ η longitudine. Ipſæ igitur ϛ ζ, ζ η, rationales ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles. Quare ipſa ϛ η, ex binis nominibus eſt. Dico iam quòd & quarta. Quoniã enim eſt ſicut ϛ α, ad α γ, ſic quod ex ϛ ζ, ad id quod ζ η, maior autẽ eſt ϛ α ipſo α γ, maius igitur & quod ex ϛ ζ, eo quod ex ζ η, eſto nempe ei quod ex ϛ ϑ, æqualia quæ ex ζ η, ϑ. Cõuertendo igitur (per 19 quinti) & eius correlariũ ſicut α β, numerus ad ϛ γ, ſic quod ex ϛ ζ, ad id quod ex ϑ. Ipſe uero α β, ad β γ, rationem non habet quam quadratus numerus ad quadratum numerũ, neq; igitur quod ex ϛ ζ ad id quod ex ϑ, rationẽ non habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incommenſurabilis igitur eſt (per 9 decimi) ϛ ζ, ipſi ϑ longitudine. Ipſa igitur ϛ ζ, ipſa η ζ, maius poteſt eo quod ex ſibi incommenſurabili, & ipſæ ϛ ζ, ζ η, rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles, & ϛ ζ, ipſi δ commenſurabilis eſt longitudine. Ipſa igitur ϛ η, ex binis nominibus eſt quarta: quod erat inueniendum.*

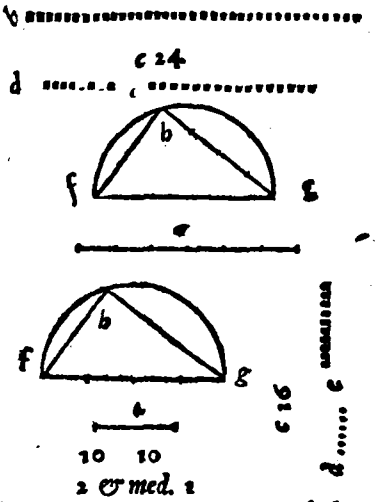

Euclid. ex Camp. **Propoſitio 46.**

46

Binomium quintum quærere.

CAMPANVS. Huius inuentio ſic eſt ſicut binomij ſecundi, excepto quòd numerus c non quadratus diuidetur in d nõ quadratum & e quadratũ, ita tamen quod proportio c ad d, non ſit ſicut numeri quadrati ad numerũ quadratum. Cætera omnia ſunt hic perquirenda ex diffinitione binomij quinti, ſicut ibi quæſita ſunt ex diffinitione binomij ſecundi. Vel pone quod linea g h ſit communicans lineæ à rationali poſitæ in longitudine, & pone numerum c quadratum diuiſum in duos non quadratos qui ſunt d & e. Pone itaq; proportionẽ quadrati lineæ g a ad quadratum f g, ſicut numeri e ad numerum c, deinde aſtrue propoſitum ex ultima parte 7, & præſentibus hypotheſibus & conuerſa & euerſa proportionibus 7. & iterum ex ultima parte 7. & diffinitione binomij quinti.

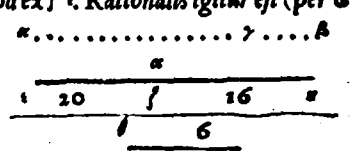

Euclid. ex Zamb. **Problema 17.** **Propoſitio 52.**

52

Inuenire ex binis nominibus quintam.

THEON ex Zãb. *Explicentur bini numeri α γ, γ β, ut α β, ad utrunq; ipſorũ rationem non habeat quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Exponaturq; aliqua rationalis recta linea δ ac ipſi δ cõmenſurabilis eſto (per diffinitionẽ) longitudine ζ η, rationalis igitur ipſa ζ η. Fiatq; ſicut γ α ad α ϛ, ſic quod ex η ζ, ad id quod ex ζ ϛ. Cõmenſurabile igitur eſt quod fit ex η ζ, ei quod ex ζ ϛ. Rationalis igitur eſt (per 6 decimi) & ζ ϛ. Et quoniã γ α ad α β, rationẽ non habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum, neq; quod ex η ζ, igitur ad id quod ex ζ ϛ, rationẽ habet quam quadratus numerus ad quadratum numerũ. Incommenſurabilis igitur eſt (per 9 decimi) η ζ, ipſi ζ ϛ longitudine. Igitur ϛ ζ, ζ η, rationales ſunt potentia cõmenſurabiles, tãtũ ex binis igitur nominibus eſt ipſa ϛ η, (per 36 decimi.) Dico iã quod & quinta. Quoniã enim eſt ſicut γ α, ad α β, ſic quod ex η ζ, ad id quod ex ζ ϛ, * rurſus ſicut β α ad α γ, ſic quod ex ϛ ζ, ad id quod ex ζ η, maior aũt eſt β α ipſo α γ, maius igitur eſt quod ex ϛ ζ eo quod ex ζ η. Eſto nempe ei quod ex ϛ ϑ, æqualia quæ ex η ζ, ϑ.*

Conuer-

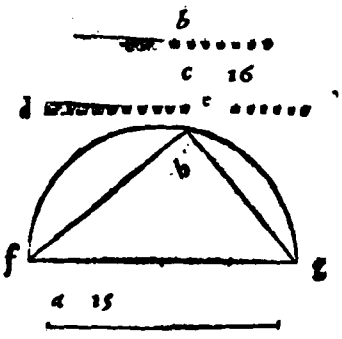
Conuertẽdo igitur (per 19 quinti) & eius correlariũ, eſt ſicut α ℓ numerus ad β γ, ſic quod ex ι ſ ad id quod ex ℓ. At α β, ad β γ, rationem non habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; igitur quod ex ι ſ, ad id quod ex δ rationẽ habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incõmenſurabilis igitur eſt (per 9 decimi) ι ſ, ipſi ℓ longitudine. Quare ι ſ ipſa ſ κ maius poteſt, eo quod ſibi ex incommenſurabili. Suntq; rationales potentia tantũ cõmenſurabiles, & ſ κ nomen minus cõmenſurabile, eſt expoſitæ rationali λ longitudine. Ipſa igitur ι κ, (per 48 decimi) quinta eſt ex binis nominibus: quod erat inueniendum.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 47.

47 IN binomio ſexto demum oportet inſiſtere.

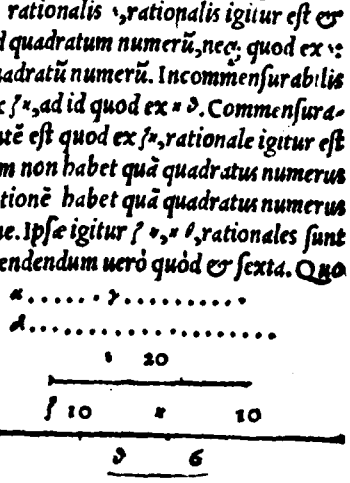
CAMPANVS. Binomium ſextum ſicut tertium ſcrutandum eſt, & tamen erit hic numerus quadratus c diuiſus in duos nõ quadratos d & e. Cætera ut ibi, eritq; ex diffinitiõe binomij 6 linea quam componunt f g & g h ſibi inuicem directe coniunctæ binomium ſextum, quod eſt propoſitum inuenire.

Euclid. ex Zamb. Problema 18. Propoſitio 53.

53 Inuenire ex binis nominibus ſextam.

THEON ex Zamb. Explicentur bini numeri α γ, γ β, ut α β, ad utrunq; ipſorũ rationẽ non habeat quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Sitq; etiam alius numerus δ non exiſtẽs quadratus, quia utrunq; ipſorũ β α, α γ, rationẽ nõ habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerum. Exponaturq; aliqua recta linea rationalis quæ ſit ι, fiatq; (per diffinitionem) ſicut δ ad α β, ſic quod ex ι ad id quod ex ſ κ. Commenſurabilis igitur eſt (per 6 decimi) ι ipſi ſ κ, potentia, eſtq; rationalis ι, rationalis igitur eſt & ſ κ. Et quoniã δ ad α ζ, rationẽ non habet quam quadratus numerus ad quadratum numerũ, neq; quod ex ι igitur ad id quod ex ſ κ, rationẽ habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incommenſurabilis igitur eſt ι, ipſi ſ κ, longitudine. Fiat rurſus ſicut β α ad α γ, ſic quod ex ſ κ, ad id quod ex κ δ. Commenſurabile igitur eſt (per 6 decimi) quod ex ſ κ, ei quod ex κ δ. Rationale autẽ eſt quod ex ſ κ, rationale igitur eſt & quod ex κ δ, rationalis igitur κ δ. Et quoniam β α ad α γ rationem non habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; igitur eſt quod ex ſ κ ad id quod ex κ δ, rationẽ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incõmenſurabilis igitur ex ſ κ ipſi κ ℓ lõgitudine. Ipſæ igitur ſ κ, κ ℓ, rationales ſunt potentia tantũ, ex binis igitur nominibus ex ſ δ, (per 36 decimi.) Oſtendendum uerò quòd & ſexta. Quoniã enim eſt ſicut δ ad α β, ſic quod ex ι, ad id quod eſt ſ κ, eſt autem & ſicut ζ α ad α ε, ſic quod ex ſ κ ad id quod ex κ ℓ, ex æquali igitur (p 22 quinti) eſt ſicut δ ad α γ, ſic quod ex ι ad id quod ex κ ℓ. At δ ad α γ, rationẽ non habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum, neq; igitur quod ex ι, ad id quod ex κ δ, rationem habet quam quadratus numerus ad quadratum numerũ. Incõmenſurabilis eſt igitur utraq; ipſarũ ſ κ, et κ δ, ipſi ι longitudine. Et quoniã eſt ſicut β α, ad α γ, ſic eſt quod ex ſ κ, ad id quod ex κ δ, maius igitur eſt quod ex ſ κ eo quod ex κ δ. Eſto igitur ei quod ex ſ κ æqualia, quæ ex κ ℓ, κ. Conuertendo igitur (per 19 quinti et correlarium eiuſdem) ſicut α β ad β γ, ſic quod ex ſ κ ad id quod ex κ. At α β, ad β γ, rationẽ non habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum. Quare neq; quod ex ſ κ, ad id quod ex κ, rationem habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum. Incommenſurabilis igitur eſt ſ κ ipſi κ longitudine, ipſa igitur ſ κ, ipſa κ ℓ maius poteſt eo quod ex ſibi incommenſurabili. Suntq; ipſæ ſ κ, κ ℓ, rationales, potentia tantum commenſurabiles. Ac ipſarum ſ κ, neutra commenſurabilis eſt longitudine ipſi ι expoſitæ rationali, ipſa igitur ſ δ, ex binis nominibus eſt ſexta: quod erat inueniendum.

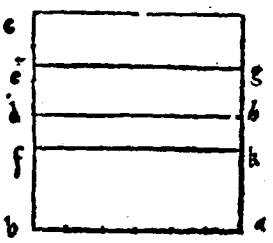
Euclid. ex Camp. Propoſitio 48.

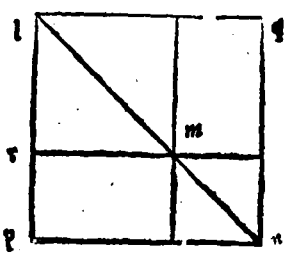
48 SI fuerit ſuperficies binomio primo lineæq; rationali contenta, latus quod ſuper eam poteſt, binomium eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. Sit ſuperficies a c, cõtenta linea rationali a b, & binomio primo quod ſit b c. Dico quòd latus tetragonicum ſuperficiei a c eſt binomium. Si enim punctus d communis terminus duarum portionum binomij primi in b c, cuius maior portio ſit b d, eritq; rationalis in longitudine ex diffinitione, & commenſurabilis lineæ a b rationali poſitæ. Diuidatur itẽ minor portio quæ eſt d c per æqualia ad pũctum e, lineaq; d b diuidatur ſub ea conditione ad punctum f, quod inter partes eius quæ ſunt b f, & f d, cadat d e medio loco proportio-

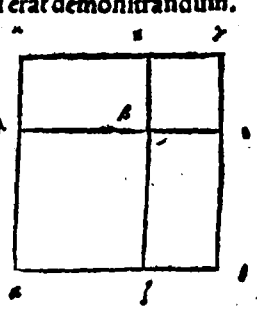
nalis quòd qualiter fiat in 13 dictum eſt, ducãtur autẽ lineæ e g, d h, f k, æquidiſtantes lineę a b. Et quia ex diffinitione binomij primi linea d b eſt potẽtior linea d c in quadrato lineæ ſibi cõmuni cãtis in lõgitudine, ſequitur ex ſecũda parte 13 quòd duę lineæ b f & f d ſint cõmunicãtes, per 9. igitur eſt utraq; earum communicans toti lineæ b d, quare per diffinitionem ambæ ſunt rationales in longitudine, ideoq; per 15 utraq; earum communicans toti lineæ b d, quare per 15 utraq; duarum ſuperficierum a f & f h, eſt rationalis. Deſcribatur itaq; quadratum l m, cuius latus l r, æquale ſuperficiei a f, cui circumponatur gnomo protracta diagonali l m n, ad eam quãtitatem, quod ipſius gnomonis quadratum quod ſit m n, ſit æquale ſuperficiei f h, duoq; eius ſupplementa ſint p m & m q, quare neceſſe eſt eſſe æqualia duabus ſuperficiebus d g & g c. Quod ſic collige. Cum enim ſit linea d e medio loco proportionalis inter lineas b f & f d erit ſuperficies d g, ex 1 ſexti medio loco proportionalis inter ſuperficies a f & f h, quare & inter quadrata l m & m n. Et quia ſupplementum p m eſt etiam medio loco proportionale inter quadrata dicta ex prima ſexti, ſequitur ut p m ſit æqualis d g, ideoq; m q, g c, igitur linea l p, eſt latus terragonicum ſuperficiei a c. Hanc lineam dico eſſe binomium. Cum ſint enim ambo quadrata l m, & m n, rationalia, erunt ex diffinitione duæ lineæ l r & r p potentialiter rationales. Eſt autem per primam ſexti a f ad d g, ſicut b f ad d e: ſed b f eſt incommenſurabilis d e, ſcilicet, quia b f eſt rationalis ſimpliciter, ut probatum eſt, d e uerò quia communicat in longitudine d c rationali in potentia tantum, erit etiam ipſa rationalis in potentia tãtum per 18, quod ex præmiſſis hypotheſibus manifeſtum eſt. Itaq; per 2 partem 10, ſuperficies a f, eſt incommenſurabilis ſuperficiei d g, igitur & quadratũ l m, ſupplemento p m, quare per primam ſexti & ſecũdam partem 10 linea l r, eſt incommenſurabilis lineæ r p. Ex 30 igitur conſtat lineam l p eſſe binomium: quod erat demonſtrandum.

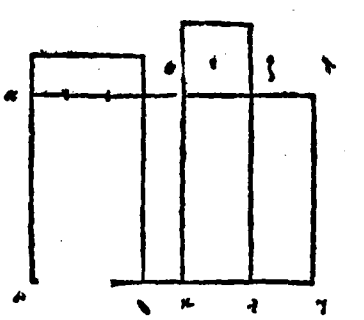

THEON. Lemma.

Sint bina quadrata α β, β γ, ponaturq; (per 14 primi) ut δ β, ipſi β ε, ſit in rectas lineas. In rectas lineas igitur eſt & ζ β, ipſi β η. Cõpleaturq; parallelogrammũ α γ. Dico quòd α γ, quadratũ eſt, & quod δ ε, ipſorum α β, β γ, medium eſt proportionale, & inſuper δ γ, ipſorum α γ, γ β, mediũ proportiõale eſt. Quoniã enim δ ϛ, ipſi β ζ eſt æqualis, & ϛ ε, ipſi β η: igitur δ ε toti ζ η eſt æqualis. Sed δ θ, utriq; ipſarũ α ϑ, κ γ eſt æqualis. Igitur (per 35 primi) parallelogrammũ α γ, æquilaterũ eſt, eſt quoq; & rectangulum, quadratũ igitur eſt α γ, (per 46 primi) Et quoniã eſt ſicut ζ ad ϛ κ, ſic δ β, ad β ε, ſed ſicut quidẽ ζ β, ad β κ, ſic (per 1 ſexti) α ϛ, ad δ κ, ſicut uerò δ β, ad ϛ γ, ſic δ κ, ad β ε, & ſicut igitur α ϛ ad δ κ, ſic δ κ ad ϛ ε. Igitur δ κ, ipſorũ α β, ϛ γ, medium proportionalitate eſt. Dico iam quòd & δ γ, ipſorum α γ, γ ϛ, medium proportionale eſt. Quoniã enim eſt ſicut α δ ad δ κ, ſic eſt α θ ad κ γ, (æqualis eſt enim altera alteri) & componendo (per 16 quinti) ſicut α κ ad λ δ, ſic κ ϛ, ad γ θ, ſed ſicut α κ, ad κ δ, ſic α γ, ad γ δ, ſicut autem κ γ ad γ ϛ, ſic (per 1 ſexti) δ γ, ad γ β, igitur δ γ, ipſorum α γ, γ β, medium & proportionale eſt.

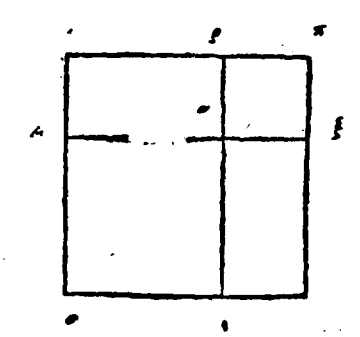

Euclid. ex Zamb. Problema 16. Propoſitio 54.

Si areola cõprehẽdatur ſub rationali ac ex binis nominib. prima, quæ areolã poteſt, irrationalis eſt, ex binis nominib. uocata,

THEON ex Zãb. *Areola etenim α β γ δ, cõprehendatur ſub rationali α β, & ex prima ex duobus nominibus α δ. Dico q, ipſam α γ areolã potẽs irrationalis eſt, ex binis uocata nominibus. Quoniã enim ex binis nominibus eſt prima ipſa α δ, diuidatur (p 42 decimi) in nomina in ε, ſitq; maius nomen α ε. Manifeſtũ iã, quod ipſæ α ε, ε δ, rationales ſunt potẽtia tantũ cõmenſurabiles, & α ε, ipſa ε δ, maius poteſt eo quod ſit ex ſibi cõmẽſurabili & α ε, (per 48 decimi) cõmẽſurabilis eſt expoſitæ rationali α β longitudine. Secetur iã (p 10 primi) ε δ, bifariàm in ſigno ζ. Et quoniã α ε, ipſa ε δ, maius poteſt*

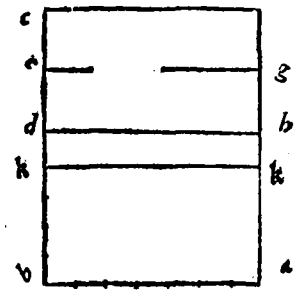
94

eo quod ex ſibi cõmenſurabili, ſi quartæ igitur parti eius quod ex minore, hoc eſt ei quod ex ſ, æquũ ad maiorẽ α ι cõparatũ fuerit deficiẽs forma quadrata, in cõmenſurabilia diſtribuit (per 17 decimi) Cõparetur (p 28 ſexti) igitur ad ipſam α ι, ei quod ex ſ, æquũ quod ſub α ν, ν ι, cõmenſurabilis igitur eſt α ν, ipſi ν ι lõgitudine. Excitẽturq; (per 31 primi) per ipſa ν, ι, ſ, utriq; ipſarũ α β, δ γ, paralleli ν δ, ι, ſ λ. Et ipſi quidẽ α θ parallelogrãmo, æquũ (p 14 ſecũdi) quadratũ cõſtituatur ο μ, ipſi autẽ ν κ, μ π. Ponãturq; (p 14 primi) ſicut in rectas lineas μ ν, ipſi ν ξ, in rectas igitur lineas eſt & ξ ν, ipſi ν ι. Cõpleaturq; ipſum ο π, parallelogrãmũ, quadratũ igitur eſt ο π. Et quoniã quod ſub α ν, ν ι, æquũ eſt ei quod ι ſ, eſt igitur (p cõſtructionẽ) ſicut α ν, ad ι ſ, ſic ſ ι, ad ι ν, & ſicut igitur (per 1 ſexti) α δ ad ι λ, ſic ι λ, ad κ ν. Ipſorũ igitur α δ, ν κ, mediũ ι λ, proportionale eſt. Sed α θ quidẽ, æquum eſt ipſi ο ν & ν κ, æquũ eſt ipſi γ π. Ipſorũ igitur α δ, ν ι, mediũ ι λ proportionale eſt. Eſt autẽ ipſorũ ο ν, μ π, mediũ μ ξ proportionale, (p oſtẽſum lẽma) æquũ eſt igitur μ ξ, ipſi ι λ. Sed μ ρ, quidẽ, ipſi ο ξ, æquũ eſt, & ι λ, ipſi ſ γ, totũ igitur ι γ, ipſis μ ρ, ο ξ, eſt æquale. Sũt autẽ et ipſa α δ, ν ι, ipſis σ ν, ν π, æqualia, (p 44 primi) totũ igitur α γ, æquũ eſt toti ο π, hoc eſt ei qd' ex μ ξ, quadrato, igitur ipſa μ ξ, ipſum poteſt α γ. Dico iã q, et ipſa μ ξ, ex binis nominibus eſt. Quoniã enim cõmẽſurabilis eſt (p 17 decimi) α ι ipſi ι ν, cõmẽſurabilis igitur eſt (p 12 decimi) & diffinitionẽ, & α ι, utriq; ipſarũ α ν, ι ν. Supponatur autẽ (p diffinitionẽ primæ) α ι ipſi α β, cõmẽſurabilis, & ipſæ igitur α ν, ι ν, ipſi α β, ſunt cõmẽſurabiles. Rationalis uerò eſt α β, rationalis igitur eſt & utraq; ipſarũ α ν, ι ν. Rationale igitur eſt & utrũq; ipſorũ α δ, ν κ. Cõmẽſurabile autẽ eſt (per 1 ſexti et 11 decimi) α θ ipſi ν κ. Sed α δ, ipſi quidẽ ο ν eſt æquale, ipſum uerò ν ι, ipſi ν π, & ipſa igitur ο ν, ν π, hoc eſt qd' ex μ ν, ν ξ, rationalia ſunt & cõmenſurabilia. Et quoniã incõmẽſurabilis eſt α ι, ipſi ι δ longitudine, ſed ipſa qdẽ α ι ipſi α ν, eſt cõmenſurabilis, ipſa autẽ δ ι ipſi ι ſ cõmenſurabilis (per 13 decimi) incõmenſurabilis igitur eſt & α ν, ipſi ι ſ. Quare & α θ, ipſi ι λ, incõmenſurabile eſt. Sed α ε, quidem ipſi ο ν, eſt æquale, ipſum uero ι λ, ipſi μ ρ, & ο ν, igitur ipſi μ ρ, incõmẽſurabile eſt. Sed ſicut ο ν ad μ ρ, ſic & ο ν ad μ ρ, incõmenſurabilis igitur eſt ο μ ipſi ν ρ. Aequalis autem eſt ο ν ipſi μ ν, & ν ρ ipſi μ ξ, incõmenſurabilis igitur eſt μ ν, ipſi ν ξ. Et quod ex μ ν, commẽſurabile eſt ei quod ex ν ξ, & utrunq; rationale. Ipſæ igitur μ ν, ν ξ, rationales ſunt potẽtia tantũ cõmenſurabiles, ipſa igitur μ ξ, ex binis nominibus eſt, ipſumq; α γ, poteſt: quod erat oſtendendum. Euclid. ex Camp. Propoſitio 49.

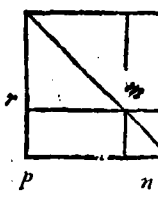
49

Si fuerit ſuperficies linea rationali binomioq; ſecundo cõtenta, latus eius tetragonicum erit bimediale primum.

Camp. Sit eadẽ figura eædẽq; hypotheſes quę in præmiſſa, eritq; ex diffinitiõe binomij ſecũdi, linea d c, rationalis in lõgitudine, quare per 15 utraq; duarũ ſuperficierũ d g & g c, (ideoq; & duo ſupplemẽta p m, m q) erit rationalis, linea uerò b d erit rationalis in potẽtia tantũ, & diuiſa in duas lineas cõmunicãtes f d & b f, ex diffinitione binomij ſecũdi & præmiſſis hypotheſibus, & ſecunda parte 13 per 19 igitur erit utraq; duarũ ſuperficierũ a f & f h, (ideoq; & utrunq; quadratorũ l m & m n) medialis, itaq; ambæ lineæ l r & r p, ſunt mediales in potẽtia quoq; cõmunicantes, nã cũ linea b f cõmunicet lineæ f d, ſequitur ut a f cõmunicet f h, quare quadratũ l m, quadrato m n, ideoq; & linea l r, lineæ r p in potẽtia, in lõgitudine autẽ non cõmunicãt, quoniã per 1 ſexti una earũ ad alterã eſt ſicut l m ad m p. Cũ igitur l m nõ cõmunicet m p, eo quod altera medialis uidelicet l m, altera uero rationalis uidelicet m p, ſequitur ut l r nõ cõmunicet in lõgitudine r p. Quia igitur ipſæ cõtinent ſuperficiẽ rationalẽ quæ eſt m p, conſtat lineam l p ex 31 huius, eſſe bimediale primum. Euclid. ex Zamb. Theorema 37. Prop. 51.

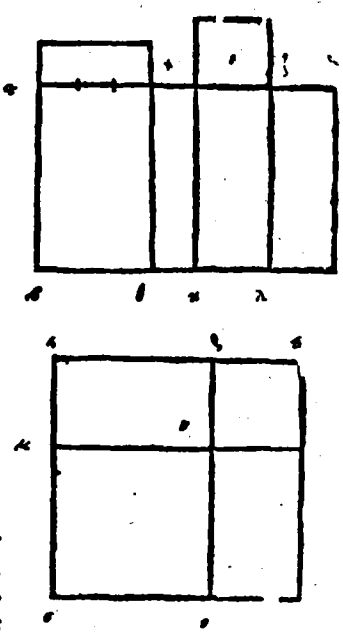

51

Si areola comprehẽſa fuerit ſub rationali, & ex binis nominibus ſecunda, areolam potens irrationalis eſt, uocaturq; ex binis mediis prima.

Theon ex Zã. Cõprehẽdatur areola α β γ δ, ſub rationali α β, ac ex binis nominibus ſecũda α δ. Dico q, α γ areã potẽs, ex binis mediis eſt prima. Quoniã enim ex binis nominib. ſecũda eſt α δ, diuidatur in nomina in ſigno ι, ut maius nomẽ ſit α ι, ipſæ igitur α ι, δ ι, (p 49 decimi) ratiõales ſunt potẽtia tantũ cõmẽſurabiles, & α ι, ipſa ι δ maius poteſt eo qd' ex ſibi cõmẽſurabili, ac nomẽ minus ι δ cõmẽſurabile eſt ipſi α β lõgitudine. Secetur (p 10 primi) ipſa ι δ bifariã in ſigno ſ, & ei qd' ex ι ſ, æquũ ad ipſam α ι cõparetur (p 28 ſexti) deficiẽs forma quadrata qd' ſub α ν, ν ι, cõmẽſurabilis igitur eſt (p 27 decimi) α ν, ipſi ν ι lõgitudine. Et p ipſa ν ι, ſ, ſigna excitẽtur (per 31 primi) paralleli ipſis α ε, γ δ, ſintq; ν θ, ι κ, ſ λ. Ac ei quidẽ qd' eſt α δ, parallelogrãmo cõſtruatur (per 14 ſecũdi) æquũ quadratũ ο ν, ipſi aũt ν κ, æquũ quadratũ ν π. Ponaturq; (p 14 primi) ſic in rectas lineas, μ ν, ipſi ν ξ, in rectas lineas: igitur eſt & ξ ν, ipſi ν ο. Cõpleaturq; ο π quadratũ. Manifeſtum iã eſt ex præoſtẽſo lẽmate qd' μ ρ mediũ proportionalitate eſt ipſorũ ο ν, μ π, & per præcedens theorema æquũ ipſi ι λ, & qd' α γ areã poteſt μ ξ. Oſtẽdendũ iã quod μ ξ, ex binis mediis eſt prima. Quoniã α ι, ipſi ι δ eſt incõmẽſurabilis lõgitudine, cõmẽſurabilis autẽ eſt (per 49 decimi) ι δ, ipſi α ε, incõmẽſurabilis igitur per

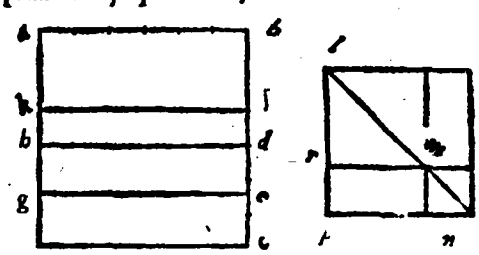
13 decimi, eſt α ι, ipſi α δ, lõgitudine. Et quoniã cõmẽſurabilis eſt α ν, ipſi ι κ, cõmenſurabilis eſt et α ι utriq; ipſarũ α κ, κ ι. Et α ι, rationalis eſt, ratiõalis igitur & utraq; ipſarũ α κ, κ ι, p cõparationẽ. Et quoniã incõmẽſurabilis eſt α ι, ipſi α δ, cõmenſurabilis autẽ eſt α ι, utriq; ipſarũ α κ, κ ι, & ipſæ α κ, κ ι, igitur incõmenſurabiles ſunt ipſi α β. Ipſæ δ α, α κ, κ ι, igitur (p 13 decimi) ratiõales ſunt potẽtia tantũ cõmẽſurabiles. Quare (p 21 decimi) utrũq; ipſorũ α ϑ, κ α, medium eſt, quare & utrũq; ipſorũ σ ν, ν π, mediũ eſt, & ipſæ μ ν, ν ξ, igitur mediæ ſunt (per 21 decimi) Et quoniã cõmẽſurabilis eſt α κ ipſi κ ι, lõgitudine, cõmẽſurabile eſt & α ϑ ipſi κ α, hoc eſt σ ν ipſi ν π, hoc eſt qd' ex μ ν ei qd' ν ξ. quare & ipſæ μ ν, ν ξ, potẽtia ſũt cõmẽſurabiles. Et quoniã incõmẽſurabilis eſt α ι, ipſi ι ϑ, lõgitudine, ſed ipſa qdẽ α ι cõmẽſurabilis eſt ipſi α κ, & ι ϑ, ipſi ι ϑ, incõmenſurabilis igitur eſt (p 13 decimi) α κ ipſi ι ϑ. Quare (p 1 ſexti) & 11 decimi & α ν, ipſi ι λ incõmẽſurabile eſt, hoc σ ν, ipſi μ ρ, hoc eſt ϑ ν, ipſi ν ρ, hoc eſt μ ν, ipſi ν ξ, incõmẽſurabilis lõgitudine eſt. Oſtẽſum autẽ eſt qd' ipſæ μ ν, ν ξ, mediæ exiſtẽtes, potẽtia ſunt cõmẽſurabiles. Ipſæ igitur μ ν, ν ξ, mediæ ſunt potẽtia tantũ commẽſurabiles. Dico iã q; & rõnale cõprehẽdũt. Quoniã enim ϑ ι ſupponitur utriq; ipſarũ α β, ι ϑ cõmẽſurabilis, cõmẽſurabilis igitur (p 12 decimi) eſt & ϑ ι ipſi ι κ. Et utraq; ipſarũ rationalis, rationale igitur ι λ, hoc eſt μ ρ. Sed μ ρ, eſt qd' ſub μ ν, & ν ξ. Si uerò (per 37 decimi) bi

næ mediæ potentia tantũ cõmenſurabiles, cõpoſitæ fuerint rationale cõprehendẽtes tota irrationalis eſt, uocaturq; ex binis prima medijs. Igitur ipſa μ ξ, ex binis eſt prima medijs: quod erat oſtendendum.

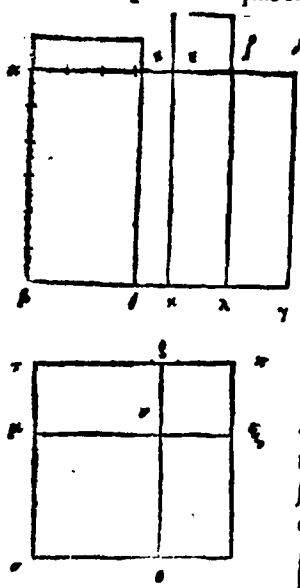
Eucl. ex Camp. Prop. 50.

SI binomio tertio ac linea rationali ſuperficies continea tur, linea in eã potens erit bi mediale ſecundũ. CAMP. Diſpoſitio & hypotheſes maneãt ut ſuprà. Eritq; ex his hypotheſibus & diffinitiõe binomij tertij & 19, unaquæq; quatuor ſu

perficierũ in quas diuiſa eſt ſuperficies a c medialis, quare utrũq; duorũ quadratorũ l m, m n, & utrũ que ſupplemẽtorũ p m & m q, erit etiã mediale, utraq; igitur duarũ linearũ l r & r p, erit medialis. Et cũ duæ ſuperficies a f & f h ſint cõmunicãtes, eo quòd duę lineę b f & f d ſint cõicãtes, p ſecũdã partẽ 13 erũt duæ lineę l r & r p cõicãtes in potẽtia, in lõgitudine uero nõ, quia ſuperficies l m nõ cõicat cũ ſuperficie m p, eo quod neq; a f cõicat cũ d g. Nã linea b f nõ cõicat cũ d e, cũ igitur ipſæ cõtineãt ſuperficiem quæ eſt p m, conſtat ex 32 linea l p eſſe mediale ſecundum: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 38. Propoſitio 56.

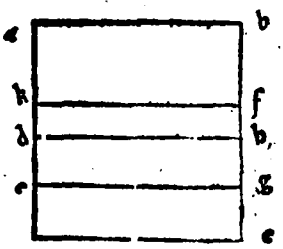
SI ſuperficies ſub rationali, & ex binis nominibus tertia com prehenſa fuerit, ſuperficiem potens irrationalis eſt, appellaturq; ex binis ſecunda medijs. 56

THEON ex Zamb. Areola nãq; α β γ δ, cõprehendatur ſub rationali α β, ac ex binis nominibus tertia β δ diuiſa in nomina in ι, quorũ maius ſit α ι. Dico q; areolã α γ, potẽs irrationalis eſt, uocaturq; ex binis ſecũda medijs. Cõſtruantur nanq; eadẽ quæ prius. Et quoniã α δ, ex binis eſt tertia nominibus, ipſæ igitur α ι, ι δ, rationales ſunt potẽtia tantũ commenſurabiles, & ipſæ α ι, ipſa ι δ, maius poteſt eo quod ex ſibi cõmenſurabili, et ipſarũ α ι, ι δ, neutra ipſi α β, eſt cõmẽſurabilis lõgitudine. Similiter iã ex ijs quæ prius ſunt oſtẽſa, demõſtrabimus, quod ipſæ μ ν, ν ξ, mediæ ſunt potẽtia tantũ cõmenſurabiles. Quare μ ξ, ex binis eſt medijs. Oſtẽdendũ etiã quod & ſecũda. Quoniã incõmenſurabilis eſt (p 50 decimi) δ ι, ipſi α β, lõgitudine, hoc eſt ipſi ι λ, atqui δ ι cõmenſurabilis eſt ipſi ι ſ, incõmenſurabilis igitur eſt (p 13 decimi) ι ſ, ipſi ι κ lõgitudine. Sũtq; rationales, ipſæ ſ ι, ι κ, igitur rationales ſunt potẽtia tantũ cõmenſurabiles. Mediũ igitur (p 21 decimi) eſt ι λ, hoc eſt μ ρ, cõprehenditurq; ſub μ ν, ν ξ, mediũ igitur eſt quod ſub μ ν, ν ξ. Ipſa igitur μ ν ξ, ex binis eſt ſecunda medijs: quod fuerat oſtendendum. Euclid. ex Camp. Prop. 51.

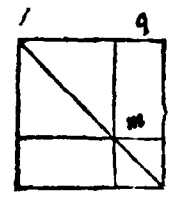
SI linea rationali binomioq; quarto ſuperficies conti neatur, quę in eã ſuperficiem poteſt, eſt linea maior. 51

CAMPANVS. Cũctis ut in præmiſſis manẽtibus erit ex hypotheſi & diffinitione binomij 4 & 19 utraq; duarũ ſuperficierũ d g & g c(quare & utraq; duarũ p m & m q)medialis,duoq; quadrata l m & m n pariter accepta rationale,eo quod ſuperficies a d eſt rationalis per diffinitionem binomij quarti & 15.Et quia d b diuiditur in pũcto f n duo in cõmunicãtia per ſecũdã partẽ 14,erit ſuperficies a f incõmẽſurabilis ſuperficiei f h,ideoq; & quadratũ l m,in quadrato m n.Duę igitur lineę l r et r p,ſunt incõmẽſurabiles in potẽtia quę cũ cõtineãt ſuperficiẽ medialẽ p m & earũ quadrata ambo pariter accepta ſint rationale,cõſtat per 33 lineam l p eſſe lineam maiorem:quod erat demonſtrandum.

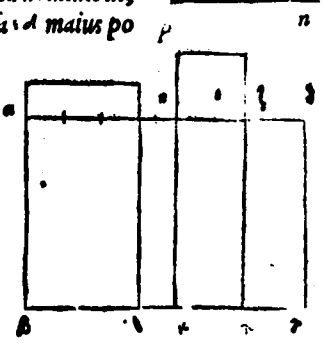

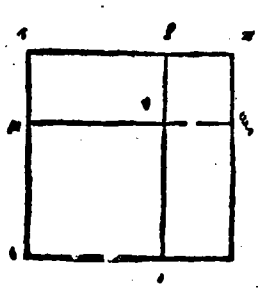
Euclid.ex Zamb. *Theorema 39.* *Propoſitio 57.*

57 Si areola ſub rationali ac ex binis quarta noĩbus cõprehẽſa fuerit ipſam areolã potẽs irrationalis eſt,uocatq; maior.

THEON ex Zãb. *Areola nãq; α γ,cõprehẽdatur ſub rationali α β,et ex binis quarta nominibus α δ diuiſa in nomina in ι,quorũ maius eſto α ι. Dico quòd areolã α γ, potẽs irrationalis eſt appellata maior. Quoniã enim α δ ex binis eſt quarta nominibus, ipſæ igitur α ι, ι δ,rationales ſunt potẽtia tantũ cõmẽſurabiles,et α ι ipſa ι δ maius poteſt eo quod ex ſibi incõmenſurabili,et α ι,ipſi α ϛ,longitudine cõmenſurabilis eſt. Secetur(per 10 primi)δ ι,bifariàm in ſ, et ei quod ex ι ſ, æquum ad α ι,cõparetur(per 44 primi)parallelogrãmũ quod ſub α κ, κ ι. Incõmenſurabilis igitur eſt(per 18 decimi)ακ,ipſi ι κ lõgitudine excitẽtur(per 31 primi)paralleli ipſi α ϛ,ſintq; κ θ, ι λ, ſ λ. Fiantq; reliqua eadẽ ſicut in præcedẽti. Manifeſtũ iã eſt quod μ ξ, eſt potẽs ipſam α γ. Oſtendendũ uerò quod μ ξ irrationalis eſt,appellata maior. Quoniam incõmenſurabilis eſt α κ ipſi ι κ lõgitudine,incõmenſurabile(per 1 ſexti et 11 decimi) eſt et α δ ipſi κ κ,hoc eſt ρ ν ipſi ν κ. Ipſæ igitur μ ν, ν ξ, potẽtia ſunt incõmenſurabiles. Et quoniã cõmenſurabilis eſt α ι,ipſi α β lõgitudine,rationale eſt α κ. Et æquũ eſt eis quæ ex μ ν, ν ξ,rationale eſt α κ, eſt,conflatũ ex ijs quæ ex μ ν, ν ξ. Et quoniã(per 34 decimi)incõmenſurabilis eſt δ ι ipſi α ϛ longitudine,hoc eſt ipſi ι κ,ſed(per 13 decimi)δ ι cõmenſurabilis eſt ipſi ι ſ,incõmenſurabilis igitur eſt ι ſ, ipſi ι λ lõgitudine. Ipſæ igitur ι κ, ι ſ,rationales ſunt potẽtia tantũ cõmenſurabiles. Mediũ (per 21 decimi)igitur eſt λ ι hoc eſt μ ſ. Cõprehenditurq; ſub μ ν, ν ξ, mediũ igitur eſt quod ſub μ ν, ν ξ. Et compoſitũ ex ijs,quæ ex μ ν, ν ξ,rationale et μ ν, ipſi ν ξ potentia incõmenſurabilis eſt. Si autẽ(per 39 decim)duæ lineæ potentia incõmenſurabiles cõpoſitæ fuerint efficientes cõpoſitum ex ijs quæ ex ipſis ſunt quadratis rationale,quod uerò ſub ipſis mediũ,tota irrationalis eſt,appellatur autẽ maior. Ipſa igitur μ ξ irrationalis eſt,uocata maior ipſamq; α γ areolã poteſt: quod erat oſtendendum.*

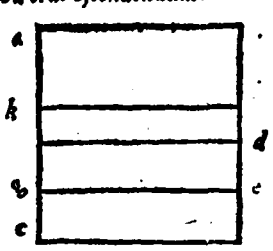

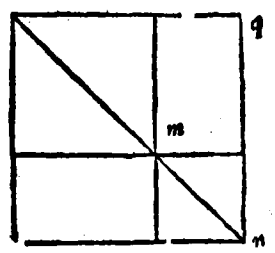
Euclid.ex Camp. *Propoſitio 52.*

52 Si fuerit ſuperficies linea rationali atq; binomio quinto cõtẽta,quæcunq; in eam lineã poteſt, potens in rationale & mediale eſſe,ex neceſſitate conuincitur.

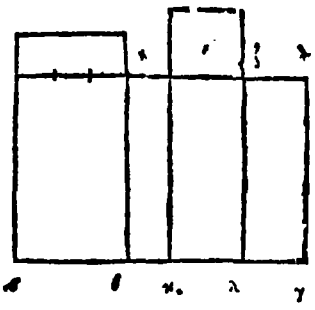

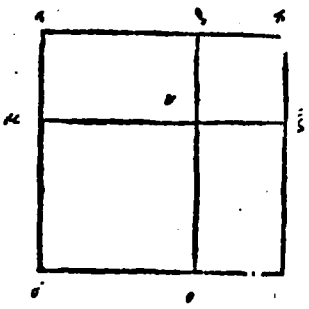
CAMP. Nec in hac quoq; eſt aliquid ex priorũ diſpoſitiõe & poſitionib⁹ mutãdũ,eis enim manẽtib⁹ erit ex ijs quę poſitæ ſunt in diffinitione binomij 5 & 15,utraq; duarũ ſuperficierũ d g & g e,quare utraq; duarũ p m & m q,rationalis totaq; a d,quare & duo quadrata l m, m n pariter accepta,medialia ex 19. Cũq; ex ſecũda parte 14 ſit linea f b incõmẽſurabilis lineę f d,ideoq; ſuperficies a f ſuperficiei f h, & quadrato m n,erit linea l r incõmẽſurabilis in potẽtia lineę r p. At quia ipſę cõtinẽt ſuperficiẽ rationalẽ p m,et earũ quadrata ãbo pariter accepta ſunt mediale,cõclude ex 34 lineã l p eſſe potẽtẽ in rõnale & mediale:qd' eſt propoſitũ. *Euc.ex Zãb. Theor.40. Prop.58.*

58 Si areola cõprehendatur ſub rationali,ac ex binis quinta nominibus,areolã potens irrationalis eſt, appellata rationale mediũq; potens.

THEON ex Zãb. Areola etenim α γ, cõprehẽdatur ſub ratiõa li α δ, ac ex binis quinta noĩbus α ∧ diſiũcta in nomina in ι, ut maius nomẽ ſit α ι. Dico q̃ ipſam α γ, areolã potẽs irrationalis eſt, appellata ratiõale mediũq̃ potẽs. Cõſtruãtur enim ea quæ ſuperius demõſtrata ſunt. Nõ dubiũ quod α γ areolã potẽs, eſt μ ξ. Oſtẽdẽdũ iã, quod μ ξ eſt rationale mediũq̃ potẽs. Quoniã enim incõmẽſurabilis eſt αι ipſi ι ι, incõmẽſurabile igitur eſt (p 1 ſexti, et 11 decimi) et α ϑ, ipſi ϑ ι, hoc eſt quod ex μ ρ ei quod ex ν ξ. Ipſæ igitur μ ν, ρ ξ, potẽtia ſunt incõmẽſurabiles. Et quoniã α ∧, ex binis eſt quinta nominibus, ac eius minus ſegmẽtũ eſt ι ∧, cõmẽſurabilis igitur eſt ι ∧ ipſi α δ lõgitudine. Sed α ι, ipſi ι ∧, eſt incõmẽſurabilis, & α δ, igitur (per 13 decimi) ipſi α ι, eſt incõmẽſurabilis lõgitudine. Ipſæ igitur α δ, α ι, ratiõales ſunt potẽtia tãtũ cõmẽſurabiles, mediũ igitur eſt (p 21 decimi) α κ, hoc eſt cõflatũ ex ijs quæ ex μ ν, ρ ξ. Et quoniã cõmẽſurabilis eſt ∧ ι, ipſi α β lõgitudine hoc eſt ι κ, ſed ∧ ι, ipſi ι ſ, cõmẽſurabilis eſt, et ι ſ igitur (p 12 decimi) ipſi ι κ cõmẽſurabilis eſt. Rationalis aũt ι κ, rationale igitur (p 19 decimi) et ι λ, hoc eſt μ ſ, hoc eſt quod ſub μ ν, ρ ξ. Ipſæ igitur μ ν, ρ ξ (per 40 decimi) potẽtia incõmenſurabiles ſunt, efficiẽtes cõflatũ ex ipſarũ quadratis mediũ, & quod ſub ipſis rationale, ipſa igitur μ ξ, eſt ratiõale mediũq̃ potẽs, ipſamq̃ poteſt areã α ∧. Quod fuerat demõſtrandũ. Euclid. ex Camp. Propoſitio 53.

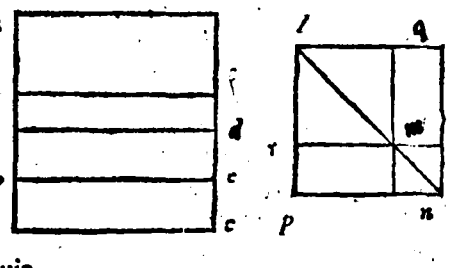

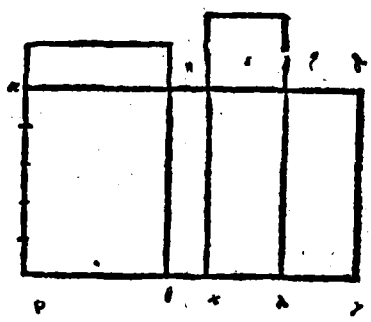
I binomio ſexto lineaq̃ rationali ſuperficies cõtineatur, linea quæ in eam poteſt, in duo medialia potens eſſe probatur. 53

CAMPANVS. Hæc 53, adhuc te ſuſtinet ociari à pingẽdis figuris, cõtẽta enim eſt præmiſſis diſpoſitione & poſitionibus. Quibus ſtãtibus, neceſſe eſt ex ipſis poſitis & diſpoſitione, id eſt diffinitiõe binomij poſtremi & 19, quã libet ex ſuperficiebus a d & d g & g c (propter quod & ambo quadrata l m & m n pariter accepta & p m & m q) eſſe medialẽ. Cũq̃ b f & f d (propter quod a f & f h, ideoq̃ l m & m n) ſint incõmẽſurabiles erũt duæ lineæ b c & r p incõmenſurabiles in potẽtia. At quia ipſç continẽt ſuperficiẽ medialẽ p m, earũq̃ ambo quadrata pariter accepta ſunt mediale, quod eſt duplo ſuperficiei uniꝰ in alterã incõmẽſurabile, quod ex eo probatur quòd ſuperficies b h eſt incõmẽſurabilis ſuperficiei h c, propter hoc quod linea d b ex incõmenſurabilis lineę d c, ſequitur ex 35 lineã l p eſſe, quæ poteſt in duo medialia.

Euclid. ex Zamb. Theorema 41. Propoſitio 59.

Si areola cõprehẽdat ſub rationali, & ex binis ſexta nominibus areolã potẽs irrationalis eſt, appellata bina potens media.

59

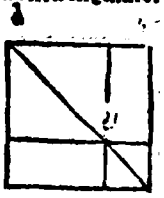
THEON ex Zãb. Areola nãq̃ α β γ ∧, cõprehẽdatur ſub rationali α β, & ex binis nominibus α ∧, diuiſa in nomina in ι, ut maius nomẽ ſit α ι. Dico q̃ ipſam α γ potẽs, irrationalis eſt, appellata bina potẽs in media. Cõſtruãtur enim quæ et præoſtẽſis. Nõ dubiũ quod μ ξ eſt potẽs ipſam α γ, & q̃ incõmẽſurabilis eſt μ ν, ipſi ν ξ, potẽtia. Et quoniã incõmenſurabilis eſt α ι, ipſi α β lõgitudine, ipſæ igitur α ι, α β, rationales ſunt potentia tãtũ cõmenſurabiles, mediũ igitur eſt (p 21 decimi) α κ, hoc eſt cõpoſitũ ex ijs quæ ex μ ν, ν ξ. Rurſus quoniã incõmẽſurabilis eſt ι ∧, ipſi α β lõgitudine, incõmẽſurabilis igitur eſt & ſ, ipſi ι κ. Et ſ ι, ι κ, igitur rationales ſunt potentia tãtũ commenſurabiles, mediũ igitur eſt (p eãdem) ι λ, hoc eſt μ ſ, hoc eſt, conflatũ ſub μ ν, ν ξ. Et quoniam incommenſurabilis eſt α ι ipſi ι ſ, & α κ ipſi ι λ incommenſurabile eſt. Sed

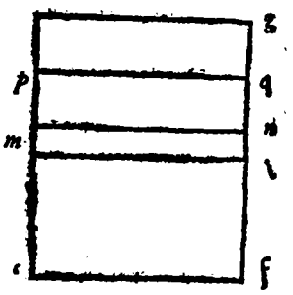
eſt. Sed α κ quidem eſt conflatum ex ijs quæ ex μ ν, ν ξ, & ι λ eſt quod ſub μ ν, ν ξ, incommenſurabile igitur eſt (per 1 ſexti & 22 decimi) compoſitum ex ijs quæ ex μ ν, ν ξ, ei quod ſub μ ν, ν ξ, & ipſorũ utrunq; medium eſt. Ipſæ igitur μ ν, ν ξ, potentia ſunt incommenſurabiles. Ipſa igitur μ ξ bina potens eſt media (per 42 decimi) & ipſam poteſt α γ: quod oſtendere oportebat.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 54.*

54 Si lineæ rationali æquũ quadrato binomĩ rectangulũ adiũgatur, latus eius ſecundum binomiũ primũ eſſe conueniet.

CAMPANVS. Hæ ſex ſequentes, conuerſæ ſunt ſex præcedentiũ per ordinẽ. Huius autẽ eſt hæc intẽtio, ſit linea a b binomiũ, diuiſa ad pũctũ c in duas lineas a c & c b, ſecũdũ ſuã diffinitionẽ aut terminũ, eiusq; a b quadratũ ſit b d, ſitq; linea e t, rationalis in lõgitudine, cui adiungatur ſuperficies e g æqualis quadrato b d. Dico quòd latus ſecũdũ huius ſuperficiei eſt, quod & linea f g, eſt binomiũ primũ. Diuidatur enim quadratũ b d in duo quadrata b h & h d, quę ſint quadrata duarũ linearũ portionũ binomij, & in duo ſupplemẽta a h & h k, quorũ utrũq; continetur ſub duabus portionibus binomij, eritq; ex diffinitione binomij quę habetur per 30, utrũq; iſtorũ quadratorũ rationale, & per 19 utrũq; ſupplementũ mediale. Ex ſuperficie igitur e g, abſcindatur ſuperficies e l æqualis quadrato d h, & l m, æqualis quadrato h b, & n p æqualis uni duorũ ſupplemẽtorũ a h uel h k, eritq; p g reſidua, æqualis reliquo ſupplemento: quare per 1 ſexti linea n q, eſt ęqualis lineæ q g. Ex præmiſſis autẽ manifeſtum eſt quòd utraq; duarũ ſuperficierũ e l & l m (& ideo tota ſuperficies e n) eſt rationalis. Et utraq; duarum ęqualium n p & p g (& ideo tota m g) medialis, quare per 16 utraq; duarum linearum f l & l n, & tota linea f n, rationalis in longitudine, & lineę ef rationali põſitæ cõmenſurabilis, & per 20 utraq; duarum n q & q g, & tota n g, rationalis in potentia tantũ, incõmenſurabilis lineę m n (& ideo lineę e f ſibi æquali, & per conſequens & lineæ f n) in longitudine. Si igitur linea f n, quæ eſt maior linea n g ut ex primo duorum antecedentiũ 35 demõſtrationi ſub iunctorũ & prima ſexti apparet, fuerit potentior linea n g minori in quadrato lineæ ſecum cõmunicantis in longitudine, tunc ex diffinitione binomij primi manifeſtum eſt lineam f g eſſe binomium primũ. Hoc autẽ ita eſſe ſic habeto. Cũ inter duo quadrata d h & h b, ſit (per primã ſexti) ſuperficies a h medio loco proportionalis, conuincitur ex prioribus hypotheſibus ſuperficiẽ m q eſſe inter ſuperficies e l & l m medio loco proportionalis, quare (per primam ſexti) linea n q quæ eſt medietas lineæ n g eſt medio loco proportionalis inter duas lineas f l & l n. Quod igitur fit ex f in l n, eſt quantum quod ex n q in ſe per 16 ſexti, ideoq; per 4 ſecundi quantũ quarta pars quadrati lineæ n g. Itaq; per primã partẽ 13 cũ linea f n diuidatur à ſuperficie ſibi adiuncta æquali quartæ parti quadrati breuioris lineæ n g, ita quod ad cõplẽdã totã lineã f n deſit ſuperficies quadrata lineę ſibi cõmunicãtia ad punctũ l, erit f n potẽtior n g in quadrato lineæ ſibi cõmunicantis in lõgitudine: cõſtat ergo propoſitum.

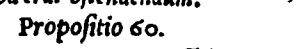

THEON. *Lemma.*

Si recta linea ſecetur in inęqualia, quæ ab inæqualibus quadrata, maiora ſunt, eo quod bis ſub inæqualibus comprehenſum eſt rectãgulum.

Sit recta linea α δ, ſecetúrq; in inæqualia in γ, ſitq; maior α γ. Dico quòd quæ ex α γ, γ δ, maiora ſunt eo quòd ſub α γ, γ δ, ſecetur enim (per 10 primi) α β, bifariàm in Δ. Quoniã igitur recta linea ſecta eſt in æqualia in Δ, et in inæqualia in γ, igitur (per 5 ſecũdi) quod ſub α γ, γ δ, unà cũ eo quod ex γ Δ, æquũ eſt ei quod ex α Δ, & perinde quod ex ſub α γ, γ δ, minus eſt eo quod ex α Δ. Quod igitur bis ſub α γ, γ δ, eſt minus quã duplũ eius quod ex α Δ. Sed quæ ex α γ, γ δ, dupla ſunt eorum quæ ex α Δ, Δ γ, ergo quæ ex α γ, γ δ, maiora ſunt eo quod bis ſub α γ, γ β: quod erat oſtendendum.

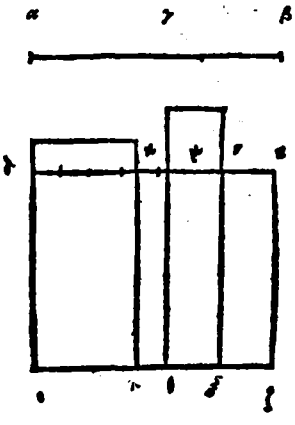
Euclid. ex Zamb. *Theorema 42.* *Propoſitio 60.*

60 Quod ex ea quę ex binis nominibus ad rationalem comparatũ latitudinem efficit, ex binis nomibus primam.

THEON ex Zamb. Eſto ex binis nominibus α β, diuiſa in nomina in γ, ut maius nomen ſit α γ, exponaturq; rationalis Δ ι, & ei quod ex α β, æquum ad ipſam Δ ι, cõparetur (per 44 primi) Δ ι ζ κ, latitudinem efficiens Δ κ. Dico quòd Δ κ ex binis eſt prima nominibus. Cõparetur enim (per 44 primi) ad Δ ι, ei quidẽ quod ex α γ æquum Δ θ, ei autem quod ex β γ, æquum ι λ. Reliquum igitur quod bis ſub α γ, γ δ (per 4 ſecundi) æquum eſt ipſi μ ζ. Secetur (per decimam primi) ipſa μ κ bifariàm in ν, excitetúrq; (per 31 primi) parallelus ν ξ utriq; ipſarũ μ λ, κ ζ. Vtrunq; igitur ipſorũ μ ξ, ν ζ, æquũ eſt ei quod ſub α γ, γ δ. Et quoniã α ζ,

ex binis

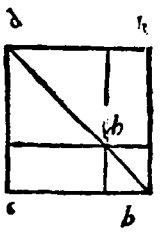
ex binis nominibus eſt diuiſa in nomina in γ, ipſæ igitur α γ, γ β, rationales ſunt potentia tantum cõmẽſurabiles. Quæ igitur ex α ε, γ ζ, rationalia, ſunt ſibi inuicem commenſurabilia. Quare (per 15 decimi) & cõpoſitum ex ijs quæ ex α γ, γ β, commenſurabile eſt eis quæ ex α γ, γ β, rationale igitur eſt compoſitum ex ijs quæ ex α γ, γ β. Et ipſi δ λ, eſt æquale, rationale igitur eſt δ λ. Et ad ipſam δ ι, comparatur, rationalis igitur (per 20 decimi) δ μ, & ipſi δ ι, longitudine commenſurabilis. Rurſus quoniam α γ, γ ζ, rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles, medium igitur eſt quod bis ſub α γ, γ β, hoc eſt ipſum μ ſ, & ad ipſum comparatur μ λ, rationalem, rationalis igitur eſt & μ ν, ipſi λ μ incõmenſurabilis (hoc eſt ipſi δ ι) longitudine, eſt autẽ & μ δ rationalis, & ipſi δ ι longitudine cõmenſurabilis. Incõmenſurabilis igitur eſt (per 13 decimi) δ μ, ipſi μ ν, lõgitudine. Suntq; ipſæ igitur δ μ, μ ν rationales, potentia tantũ cõmenſurabiles, ex binis nominibus igitur eſt (per 36 decimi) δ ν. Oſtendendũ quòd & prima. Quoniã enim (per lẽma præcedẽs 54 decimi) eorũ quæ ex α γ, γ β, mediũ proportionale eſt quod ſub α γ, γ ζ, et ipſorũ igitur δ ϑ, ν λ, mediũ proportionale eſt μ ξ. Eſt igitur (per cõſtructionẽ) ſicut δ θ ad μ ξ, ſic μ ξ, ad ν λ, hoc eſt ſicut δ ν ad μ ν, ſic μ ν, ad μ ν: quod igitur ſub δ ν, & μ ν, æquum eſt ei quod ex μ ν. Et quoniam cõmenſurabile eſt quod ex α γ, ipſi quod ex β γ, cõmenſurabile eſt & δ ϑ, ipſi ν λ quare (per 1 ſexti & 11 decimi) & δ & ipſi ν μ cõmenſurabilis eſt. Et quoniam maiora ſunt quæ ex α γ, γ β, eo quod bis ſub α γ, γ β, maius igitur eſt & δ λ ipſo μ ſ. Quare (per lẽma præcedens & per primã ſexti) & δ μ, ipſa μ ν maior eſt, & quale quod ſub δ ν, ν μ, ei quod ex μ ν, hoc eſt quartæ parti eius quod ex μ ν, & cõmenſurabilis eſt δ ν, ipſi ν μ. Si uerò (per 17 decimi) fuerint binæ rectæ lineæ inæquales, quartæ autem parti eius quod ex minore æquũ, ad maiorem cõparetur deficiens forma quadrata, & in cõmenſurabilia ipſam diuiſerit, maior minore maius poteſt, eo quòd ex ſibi cõmenſurabili. Ipſa igitur δ μ, ipſa μ ν maius poteſt, eo quod fit ex ſibi cõmẽſurabili. Ipſa igitur δ μ, ipſa μ ν maius poteſt, eo quod ex ſibi cõmenſurabili. Suntq; rationales ipſæ δ μ, μ ν, & δ μ nomẽ maius exiſtens, cõmenſurabilis eſt longitudine ipſi δ ι expoſitæ rationali, ipſa igitur δ ν, ex binis nominibus eſt prima: quod oportuit demonſtraſſe.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 55.

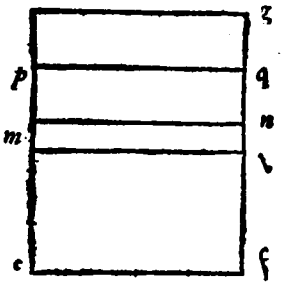
Si lineę rationali ęqua ſuperficies quadrato bimedialis primi adiungatur, latus eius reliquũ binomiũ ſecundũ eſſe oportebit. 55

Campanvs. Sit linea a b bimediale primũ, diuiſa ad pũctũ c ſecũdũ ſuũ terminũ, cætera autẽ ſint ut prius. Dico lineã f g eſſe binomiũ ſecundũ. Erit enim ſuperficies m g rationalis, eo quod partes bimedialis primi continent ſuperficiẽ rationalem, & ſuperficies tres e l, l m, & tota e n, mediales cõmunicantes, eo quòd portiones bimedialis primi ſunt lineæ mediales potentia tantum cõmunicantes ex 31. Per 16 igitur erit linea n g rationalis in lõgitudine, cõmenſurabilis lineæ e f rationali poſitæ, & per 20 linea f n rationalis in potẽtia tantũ: quæ cũ ſit maior linea n g ex primo duorũ antecedẽtiũ demonſtrationi 35 adiunctorũ & 1 ſexti, eaq; potentior quadrato lineę communicantis ſecum in longitudine ex prima parte 13, erit à diffinitione linea f g binomium ſecundum: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 43. Propoſitio 61.

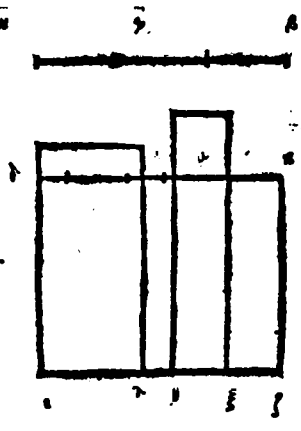
Quod ex ea quę ex binis mediis prima ad rationalẽ cõparatũ latitudinẽ, efficit ex binis noibus ſecũdã. 61

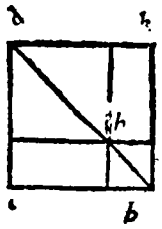
Theon ex Zamb. *Eſto (per 43 decimi) ex binis mediis prima α ζ, diuiſa in medias in γ, quarum α γ maior ſit, exponaturq; rationalis δ ι. Cõparetur q; (per 44 primi) ad ipſam δ ι, ei quod ex α β æquum parallelogrammum δ ſ, latitudinẽ efficiens δ ν. Dico quòd ipſa δ ν, ex binis eſt ſecunda nominibus. Conſtruantur enim eadem quæ & in præcedenti. Et quoniam α β, ex binis mediis eſt prima diuiſa in γ, ipſæ α γ, γ ζ, igitur (per 37 decimi) mediæ ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles rationale comprehẽdentes. Quare (per 24 decimi) & quæ ex α γ, γ β, media ſunt: medium igitur (per correlarium 23 decimi) eſt δ λ. Et ad ipſam δ ι comparatur, rationalis igitur eſt (per 22 decimi) μ δ, & ipſi δ ι longitudine incommenſurabilis. Rurſus quoniam rationale eſt quod bis ſub α γ, γ β, rationale eſt & μ ſ, ad ipſam q; μ λ, rationalem comparatur, & rationalis igitur eſt (per 20 decimi) μ ν, & longitudine commenſurabilis ipſi μ λ, hoc eſt ipſi δ ι. Incommenſurabilis igitur eſt δ μ, ipſi μ ν longitudine. Suntq; rationales ipſæ, igitur δ μ, μ ν, rationa-*

les

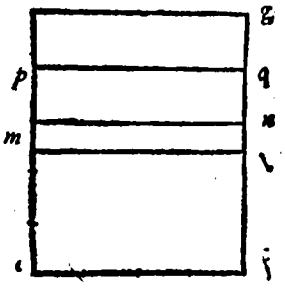
les ſunt potentia tantum cõmenſurabiles, ex binis igitur nominibus eſt (per 36 decimi) δ κ. Oſtendendum iã quod & ſecunda. Quoniam enim quæ ex α γ, γ β, maiora ſunt eo quod bis ſub α γ, γ β, maius eſt igitur & δ λ ipſo μ ζ, quare (per primam ſexti) et δ μ ipſa μ κ. Et quoniam cõmenſurabile eſt quod eſt ex α γ, ei quod ex γ ζ, commenſurabile eſt et δ θ ipſi κ λ. Quare & δ κ, ipſi κ μ, commenſurabilis eſt et id quod ſub δ κ, κ μ, æquum eſt ei quod ex ν κ. Ipſa igitur δ μ, ipſa μ κ maius poteſt eo quod ex ſibi commenſurabili, & μ κ, ipſi δ ι longitudine cõmenſurabilis eſt, ipſa igitur δ κ, ex binis nominibus eſt ſecunda: quod erat oſtendendũ. Euclid. ex Camp. Prop. 56.

56 VM adiũcta fuerit lineæ in lõgitudine rationali ſuperficies rectãgula æqualis quadrato bimedialis ſecũdi, latus eius ſecũdum binomium, tertium eſſe neceſſe eſt.

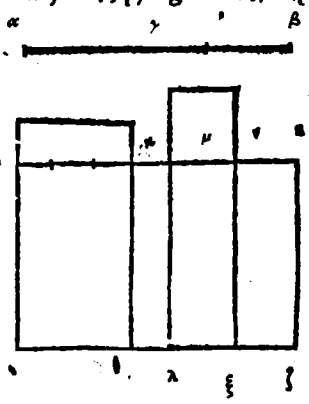
CAMPANVS. Si fuerit linea a b bimediale ſecundũ diuiſa per terminũ ſuũ ad punctũ c, reliqua uerò omnia fuerint ut prius, erit linea f g binomium tertiũ Erit enim ex 32 & noſtris poſitionibus utraq; ſuperficierum e n & g m, medialis quare per 30 utraq; duarũ linearũ f m & n g erit rationalis in potentia tantũ lineæ e f rationali potentia cõmenſurabilis. At quia bimedialis ſecũdi partes ſunt cõmunicantes in potentia tantũ, erit ſuperficies e l cõmunicans ſuperficiei l m & ideo linea f l lineæ l n, potentior ergo eſt per primã partẽ 13 f n quàm ſit n g, in quadrato lineæ ſibi cõmunicantis in longitudine. Cũq; ſint ſuperficies a h & quadratũ h b incõmẽſurabilia, eo quod lineę a c & c b incõmenſurabiles, ideoq; & ambo quadrata pariter accepta ambobus ſupplemẽtis pariter acceptis, eo quod quadrata ſibi inuicẽ cõmunicãt ex hypotheſi, ſupplementa quoq; cũ ſibi inuicẽ ſint æqualia, ſequitur ut ſuperficies e n ſit incõmẽſurabilis ſuperficiei m g, & ideo linea f n, lineę n g, per diffinitionem igitur eſt linea f g, binomiũ tertium: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 44. Propoſitio 62.

62 Quod ex ea quæ ex binis ſecunda medijs ad rationalem comparatum latitudinem efficit, ex binis nominibus tertiam.

THEON ex Zamb. Eſto (per 44 decimi) ex binis medijs ſecunda α ζ, diuiſa in medias in γ ut maius ſegmentũ ſit α γ, rationalis autem eſto δ ι, & ad ipſam δ ι, ei quod ex α β æquum parallelogrammum cõparetur (per 44 primi) δ ζ, latitudinem efficiens δ κ. Dico quòd δ κ eſt ex binis nominibus tertia. Conſtruantur eadem quæ in præcedentibus. Et quoniam α β ex binis eſt ſecunda medijs diuiſa in γ, ipſæ igitur α γ, γ ζ (per 38 decimi) mediæ ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles mediũ cõprehẽdẽtes, quare et cõflatũ ex ijs quæ ex α γ, γ ζ, mediũ eſt, & eſt æquale ipſi δ λ mediũ igitur eſt & δ λ, cõparaturq; ad rationalem δ ι. Rationalis igitur eſt (per 22 decimi) μ δ, ipſi δ ι lõgitudine incõmenſurabilis. Id propterea etiã μ κ rationalis eſt & ipſi μ λ incõmenſurabilis (hoc eſt ipſi δ ι) longitudine. Rationalis igitur eſt utraq; ipſarũ δ μ, μ κ, & ipſi δ ι lõgitudine incõmenſurabilis. Et quoniã α γ ipſi γ β lõgitudine eſt incõmenſurabilis, ſicut autẽ (per lẽma præcedẽs 22 decimi) α γ ad γ β, ſic quod ex α γ, ad id quod ſub α γ, γ β, incõmẽſurabile igitur eſt & quod ex α γ, ei quod ſub α γ, γ β. Quare et cõflatũ ex ijs quæ ex α γ, γ ζ, ei quod bis ſub α γ, γ β, incõmenſurabile eſt, hoc eſt δ λ ipſi μ ζ. Quare (per 1 ſexti, & 11 decimi) et δ μ ipſi μ κ incõmenſurabilis eſt. Sũtq; rationales. Ipſa igitur δ κ, ex binis nominibus eſt.

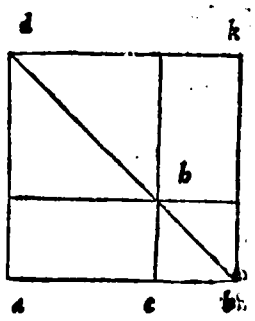

Oſtendendũ id quod & tertia. Similiter iam ſicut in præcedentibus ratiocinabimur quod maior eſt δ μ ipſa μ κ, & quod & δ κ ipſi κ μ cõmenſurabilis eſt. Eſtq; quod ſub δ κ, λ μ, æquũ ei quod ex μ κ. Ipſa igitur δ μ, ipſa μ κ, maius poteſt eo quod ex ſibi cõmẽſurabili, & neutra ipſarũ δ μ, μ κ, cõmẽſurabilis eſt ipſi δ ι, lõgitudine ipſa igitur δ κ, ex binis eſt tertia nominibus, quod erat oſtẽdẽdũ. Euclid. ex Cãp. Propoſitio 57.

57 SI lineæ rationali rectangulũ æquũ quadrato lineæ maioris adiũgatur, alterũ ſe continentiũ laterum erit binomium quartum.

Cam-

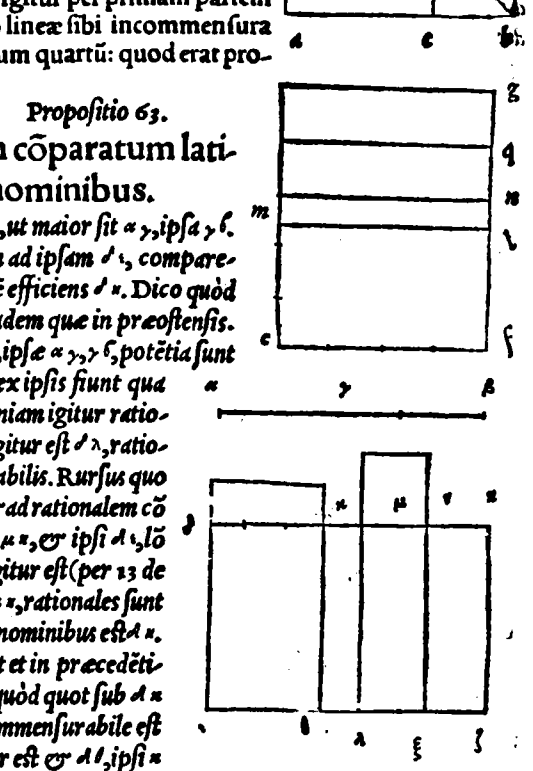
CAMPANVS. Si hæc quoq; fuerit linea a b linea maior diuiſa ſecundum terminũ ſuum ad punctũ c, cunctaq; reliqua nõ fuerint aliter quàm prius, erit linea f g binomium quartum. Cum enim ſint ambo quadrata portionum lineæ maioris pariter accepta rationale, erit ſuperficies e n rationalis, ideoq; per 16 linea f n rationalis in longitudine, communicans lineæ e f rationali poſitæ, ſuperficies uerò m g erit medialis, propter illud quod portiones lineæ maioris continent ſuperficiem medialem, itaq; per 20 linea n g eſt in potentia rationalis tantum, & quia etiam portiones prę fatæ lineę a b ſunt potentialiter incommenſurabiles, ſuperficies e l incommenſurabilis erit l m, ideoq; linea f l, lineæ l n, igitur per primam partem 14 linea f n eſt potentior linea n g, in quadrato lineæ ſibi incommenſurabilis. Ex diffinitione igitur eſt linea f g binomium quartũ: quod erat propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 45. Propoſitio 63.

Quæ ex maiore ad rationalem cõparatum latitudinem efficit ex binis quartam nominibus. 63

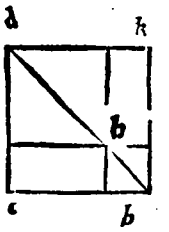
THEON ex Zamb. *Sit maior α δ, diuiſa in γ, ut maior ſit α γ, ipſa γ δ. Rationalis uerò eſto ∂ ι, & ei quod ex α β, æquum ad ipſam ∂ ι, comparetur (per 44 primi) ∂ ſ parallelogrammũ, latitudinẽ efficiens ∂ ν. Dico quòd ∂ ν, ex binis eſt quarta nominibus. Conſtruantur eadem quæ in præoſtenſis. Et quoniã (per 39 decimi) maior eſt α β diuiſa in γ, ipſæ α γ, γ δ, potẽtia ſunt commenſurabiles efficientes conflatum ex ijs quæ ex ipſis fiunt quadrata rationale, quod uerò ſub ipſis medium. Quoniam igitur rationale eſt conflatum ex ijs quæ ex α γ, γ δ, rationale igitur eſt ∂ λ, rationalis igitur eſt & μ ∂, & ∂ ι, lõgitudine cõmenſurabilis. Rurſus quoniam medium eſt quod bis ſub α γ, & β, hoc eſt μ ſ, & ad rationalem cõparatur μ λ, rationalis igitur (per 22 decimi) eſt & μ ν, & ipſi ∂ ι, lõgitudine incommenſurabilis. Incommenſurabilis igitur eſt (per 13 decimi) et ∂ μ, ipſi μ ν, longitudine. Ipſæ igitur ∂ μ, μ ν, rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles, ex binis igitur nominibus eſt ∂ ν. Oſtendendum iam quod et quarta. Similiter iã ſicut et in præcedẽtibus ratiocinabimur quod maior eſt ∂ μ ipſa μ θ, et quòd quot ſub ∂ ν ν μ, æquum eſt ei quod ex γ ν. Quoniam igitur incommenſurabile eſt quod ex α γ, ei quod ex γ β, incommenſurabile igitur eſt & ∂ θ, ipſi ν λ. Quare (per 1 ſexti & 11 decimi) & ∂ ω, ipſi ν μ incommenſurabilis eſt. Si autẽ fuerint binæ rectæ lineæ inæquales, quartæ autem parti eius quod fit ex minore (per 17 decimi) æquum comparatũ fuerit parallelogrammum ad maiorẽ forma quadrata deficiens, & in incõmenſurabilia ipſam diuiſerit, maior minore maius poteſt, eo quod à ſibi incommenſurabili in longitudine, ipſa igitur ∂ μ, ipſa μ ν maius poteſt, eo quod à ſibi incõmenſurabili ſunt & ipſæ ∂ μ, μ ν, rationales potentia tantũ cõmenſurabiles, & ∂ μ: cõmenſurabilis eſt ipſi expoſitæ rationali ∂ ι, ipſa igitur ∂ ν, ex binis nominibus eſt quarta: quod erat oſtendendum.*

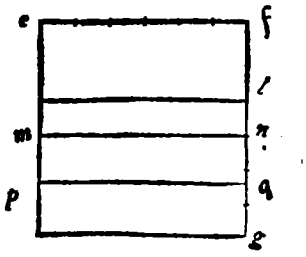
Euclid. ex Camp. Propoſitio 58.

Il lineæ rationali quadrato lineæ potẽtis ſupra rationale & mediale æqualis parte altera longior forma adiungatur, alterũ latus eius, binomium quintum eſſe neceſſe eſt. 58

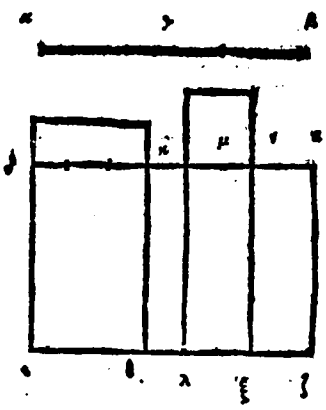
CAMPANVS. Propoſita linea a b ea quę poteſt ſupra mediale & rationale diuiſa ſecundum eius diffinitionem ad punctũ c nihil immutetur de reliquis, ſequiturq; lineã f g eſſe binomiũ quintum. Cùm enim partes huius lineæ a b contineant rationalem ſuperficiem, neceſſe eſt ut ſuperficies g m, ideoq; (per 16 linea n g) ſit rationalis. Cumq; ambo quadrata partium huius lineę pariter accepta ſint mediale, erit ſuperficies e n medialis, & per 20 linea f n rationalis in potentia tantum lineæ f e potentia rationali communicans. At quia portiones prædictæ lineę ſunt incommenſurabiles

biles in potentia, erit ſuperficies e l incommẽſurabilis ſuperficiei m l, ideoq; & linea f l, lineæ l n: pẽtentior igitur eſt per primam partem 14. linea f n linea n g, in quadrato lineæ ſibi incommenſurabilis. Per diffinitionem itaq; binomij quinti conclude propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 46.* *Propoſitio 64.*

64 ## Quod ex ea quę rationale mediumq; poteſt ad rationalẽ comparatũ, latitudinem efficit ex binis quintam nominibus.

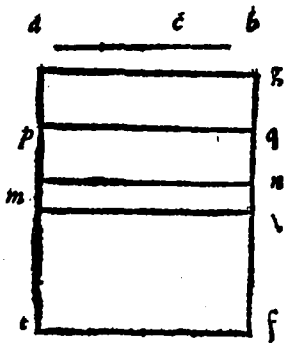

THEON ex Zamb. *Sit rationale mediumq; potens α β, diuiſa in rectas lineas in γ, ut ſit maior α γ, exponaturq; rationalis δ ι, & ei quod ex α β, æquum ad δ ι comparetur δ ſ (per 44 primi) latitudinẽ efficiens δ κ. Dico quòd δ κ ex binis eſt quinta nominibus. Conſtruãtur eadem quæ in præcedentibus. Et quoniã α ẽ eſt rationale mediiq; potens diuiſa in γ, ipſæ igitur α γ, γ ẽ, potentia ſunt incommenſurabiles efficientes conflatum ex earum quadratis medium, quod uerò ſub ipſis rationale. Quoniam igitur conflatum ex ijs quæ ex α γ, γ β, medium eſt, medium igitur eſt δ λ. Quare rationalis eſt δ μ, & ipſi δ ι longitudine incommenſurabilis. Rurſus quoniam rationale eſt quod bis ſub α β, β γ, hoc eſt μ ſ, rationalis igitur eſt μ ν, et ipſi δ ι, lõgitudine cõmenſurabilis. Incommẽſurabilis igitur eſt δ μ, ipſi μ ν. Ipſæ igitur δ μ, μ ν, rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles, ex binis igitur nominibus eſt δ ν. Dico quòd & quinta. Similiter nanq; oſtendetur quod ſub δ ν, ὑ μ, æquum eſt ei quod ex ν o, et quod δ ν ipſi ν μ longitudine incommenſurabilis eſt, ipſa igitur δ μ, ipſa μ ν maius poteſt eo quod ex ſibi incommenſurabili, & ipſæ δ μ, μ ν, rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles, & minor μ ν, cõmenſurabilis eſt ipſi δ ι longitudine. Ipſa igitur δ μ ex binis eſt quinta nominibus: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 59.*

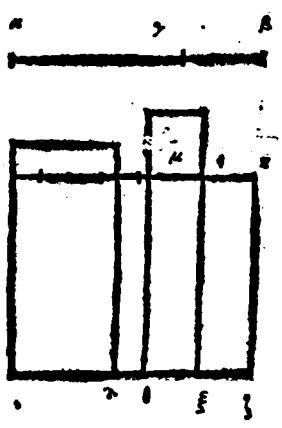
59 ## Voties adiuncta fuerit lineę rationali ſuperficies rectangula æqualis quadrato lineæ potentis in duo medialia, eiuſdem ſuperficiei latus ſecundum, binomiũ ſextum eſſe conuincitur.

CAMPANVS. In hac 59 ſit linea a b, linea potens ſupra duo medialia, quæ autem præter hæc ſunt, ſicut ſuprà maneant, & erit tunc linea f g binomium ſextũ, quod ignorare non poteris, ſi præmiſſorum eiusq; quod 35 proponit, immemor non fueris, & ſic patet in hac, noſtra intentio.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 47.* *Propoſitio 65.*

65 ## Quod ex bina media potente ad rationalem comparatum latitudinẽ efficit ex binis nominibus ſextam.

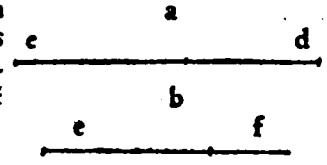

THEON ex Zamb. *Eſto (per 47 decimi) bina potens media α ẽ, diuiſa in γ, rationalis autem eſto δ ι, & ad ipſam rationalẽ δ ι, ei quod ex α ẽ æquum comparetur (per 44 primi) δ ſ, latitudinem efficiens δ κ. Dico quòd ipſa δ κ, ex binis nomibus eſt ſexta. Conſtruantur etenim eadem quæ & in præcedentibus. Et quoniam α β bina media potens, eſt diuiſa in γ, ipſæ igitur (per 42 decimi) α γ, γ ẽ, potentia ſunt incommenſurabiles efficientes compoſitum ex earum quadratis medium, & quod ſub ipſis mediũ & inſuper incõmenſurabile cõpoſito ex earũ quadratis. Quare per ea quæ oſtenſa ſunt, medium eſt utrunq; ipſorum δ λ, μ ſ. Et ad rationalem δ ι comparatur, rationalis igitur eſt (per 22 decimi) utraq; ipſarum δ μ, μ ν, & ipſi δ ι longitudine incommenſurabilis. Et quoniam conflatum ex ijs quæ ex α γ, γ β, incommenſurabile eſt ei quod bis ſub α γ, γ β, incommenſurabile igitur eſt (per 2 partem 11 decimi) δ λ ipſi μ ſ. Incommenſurabilis igitur eſt (per 1 ſexti & 11 decimi) & δ μ ipſi μ ν. Ipſæ igitur δ μ, μ ν, rationales ſunt potentia tantum cõmenſurabiles, ex binis igitur nominibus eſt δ ν. Dico quòd & ſexta. Similiter nãq; rurſus ut prius demõſtrabimus, quia quod*

ſub α κ, κ μ, æquum eſt ei quod ex ν κ, & quod α κ ipſi κ μ longitudine incommenſurabilis eſt, ac id propterea α μ ipſa μ κ maius poteſt eo quod ex ſibi longitudine cõmenſurabili, & neutra ipſarũ α μ, μ κ, commenſurabilis eſt expoſitæ rationali α ι longitudine. Ipſa igitur α κ (per ſecundas diffinitiones) ex binis eſt ſexta nominibus: quod erat oſtendendum. Euclid. ex Camp. Propoſitio 60.

60 Mnis linea cuilibet binomiorum cõmunicans, ſub eadem ſpecie binomium eſſe probatur.

CAMPANVS. Sit linea a binomium cuiuſuis ſpeciei, ſitq; linea b ei cõmunicans in longitudine. Dico lineam b eſſe binomiũ eiuſdem ſpeciei cuius a, ſint enim binomiales portiones a, c & d, eruntq; ambæ rationales in potentia tantum communicantes per 30, linea uerò b diuidatur per 12 ſexti ſecundum proportionem c ad d, in e & f, eritq; per coniunctam & euerſam & permutatam proportionalitatem c ad e, & d ad f, ſicut a ad b. Cùm ſint igitur a & b communicantes erunt etiam per primam partem 10 c & e, itemq; d & f, communicantes. Si igitur fuerit c rationalis in potentia tantũ, erit & e: ſi autẽ in longitudine & e. Eodemq; modo ſi d eſt rationalis in potentia tantum uel etiam in longitudine, erit quoq; & f ſimiliter, & ex 12 ſi potentior eſt c d, in quadrato lineæ ſibi commenſurabilis in longitudine, uel ſi forte incommenſurabilis, erit & e potentior f in quadrato lineę ſibi commenſurabilis uel etiam incommẽſurabilis, neceſſe eſt ex diffinitionibus ſex ſpecierum binomiorum, ut eiuſdem ſpeciei binomij ſint a & b.

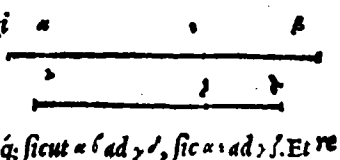

Si autẽ linea b communicet binomio a in potentia tantũ, erit etiã & ſic linea b. Binomiũ autem eiuſdem eſſe ſpeciei non eſt neceſſariũ, immo impoſſibile eſt ut ambæ ſimul cadant ſub prima ſpecie binomiorum uel ſub ſecunda, quarta uel quinta, ſed neceſſe eſt ut ambo cadant ſub primis tribus aut ambo ſub tribus poſtremis, unum enim eorum eſſe in aliqua ex tribus primis ſpeciebus, & aliud in aliqua ex tribus poſtremis, eſt impoſſibile. Cùm enim a communicet cum b in potentia tantum, c quoq; cum e, & d cum f communicabit tantũ in potentia ex 10. Si igitur alterutra duarum linearum c & d fuerit rationalis in longitudine, non erit ſua compar ex lineis e & f rationalis in lõgitudine. Non eſt itaq; poſſibile ut a & b cadant ſimul ſub aliqua ex illis ſpeciebus binomiorum, in quibus altera duarum portionum binomij eſt rationalis in longitudine, hę autem ſpecies ſunt, prima & ſecunda, quarta & quinta. At uerò quia per 12 duæ lineæ c & e ſimul potentiores ſunt duabus lineis d & f in quadratis duarum linearum ſibi in longitudine communicantium aut incommunicantium, neceſſe eſt ut ambo binomia a & b ſimul cadant ſub primis tribus ſpeciebus binomiorum, aut ſimul ſub tribus poſtremis ex diffinitione ipſarum ſpecierum. Lineam autem b quid dubitas eſſe binomium? cùm ſint enim c & e communicantes in potentia tantum, ſimiliter quoq; d & f, ſint autem c & d rationales in potentia, conuincitur e & f rationales in potentia tantũ, quæ quia non communicant in longitudine ſicut nec eis proportionales c & d, ipſæ componunt indubitanter binomium per 30 huius.

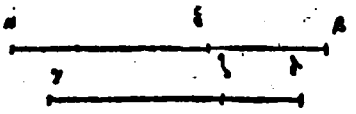
Euclid. ex Zamb. Theorema 48. Propoſitio 66.

66 Ei quæ ex binis nominibus longitudine commẽſurabilis, ipſa quoq; ex binis nominibus eſt ac in ordine eadem.

THEON ex Zamb. *Eſto ex binis nominibus α β & ipſi α β longitudine commenſurabilis eſto γ Δ. Dico quòd ipſa γ Δ ex binis nominibus eſt, & in ordine ipſi α β eadem. Quoniam enim (per 42 decimi) ex binis nominibus eſt α ζ, diuidatur in nomina in ι, ſitq; maius nomen α ι. Ipſæ igitur α ι, ι ζ rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles. Fiatq; ſicut α ζ ad γ δ, ſic α ι ad γ ſ. Et reliqua igitur ι β, ad reliquam ſ δ (per 19 quinti) eſt ſicut α β ad γ Δ. Commenſurabilis autẽ eſt (per hypotheſin) α β ipſi γ Δ longitudine. Cõmenſurabilis igitur eſt (per 11 decimi) & ipſa α ι ipſi γ ſ, & ι ζ ipſi ſ δ. Suntq; rationales ipſæ α ι & ι β, rationales igitur ſunt (per 11 decimi) & ipſæ γ ſ, ſ Δ. Et quoniam eſt ſicut α ι ad γ ſ, ſic eſt ι ζ ad ſ Δ, uicißim igitur (per 16 quinti) ſicut α ι ad ι β, ſic eſt γ ſ ad ſ δ. Ipſæ autem α ι, ι β, tãtum potentia ſunt commenſurabiles, & ipſæ γ ſ, ſ δ, igitur potentia tantum ſunt commenſurabiles, ſuntq; rationales: ex binis igitur nominibus eſt ipſa γ δ. Dico iam quòd in ordine eſt eadem ipſi α β. Ipſa α ι, ipſa ι ζ aut maius poteſt eo quod ex ſibi commenſurabili, uel eo quod ex ſibi incommenſurabili. Si uerò α ι ipſa ι ζ maius poteſt eo quod ex ſibi incõmenſurabili, & γ ſ ipſa ſ δ (per 14 decimi) maius poterit eo quod ex ſibi commenſurabili. Et ſi α ι expoſitæ rationali commenſurabilis fuerit, & γ ſ eidem commenſurabilis erit (per 12 decimi) Idq; propterea utraq; ipſarum α ζ, γ Δ, ex binis nominibus eſt prima, hoc eſt in ordine eadem. Si uerò ι β commenſurabilis eſt ipſi expoſitæ rationali, & ſ δ eidem commenſurabilis eſt. Ac per hoc rurſus in ordine eadem eſt ipſi α β, utraq; enim ipſarum eſt ex binis nominibus ſecunda. Si uerò neutra ipſarum α ι, ι ζ, com-*

√f, commẽſurabilis eſt expoſitæ rationali, neutra etiam ipſarum √f, f Δ, eidem erit commenſurabilis, & utraq; tertia eſt. Si autẽ α √ ipſa √ f maius poteſt eo quod ex ſibi incommenſurabili, & √ f, ipſa f Δ maius poterit eo quod ex ſibi incommenſurabili, & ſi α √ expoſitæ rationali commenſurabilis eſt, & √ f eidem commẽ ſurabilis eſt, & utraq; erit quarta. Si autem √ f, & f Δ, & erit utraq; quinta. Si uerò neutra ipſarum α √, β & ipſarum √ f, f Δ neutra commenſurabilis, eſt expoſitæ rationali, eritq; utraq; ſexta. Quare ei quæ ex binis nominibus lõgitudine cõmenſurabilis, ex binis nominibus eſt, & in ordine eadẽ: quod erat oſtendendũ.

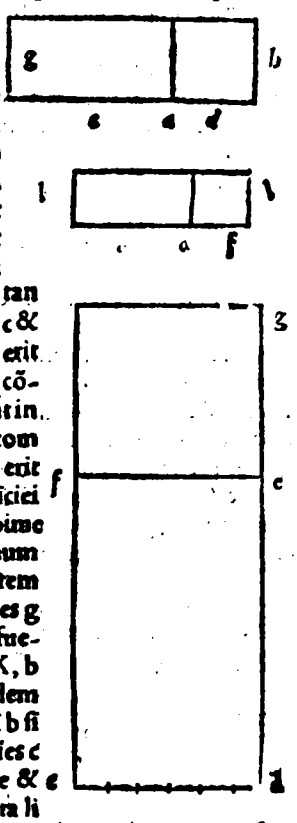

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 61.*

61

Mnis linea alterutri bimedialium cõmẽſurabilis, ſub eadem ſpecie bimedialis eſſe, ex neceſſitate conuincitur.

CAMPANVS. Veritatem habet quod dicitur, ſiue in lõgitudine, ſiue etiam in potentia tantum communicet aliqua linea alterutri bimedialium. Sint enim duæ lineę communicantes a & b quouis duorum modorum prædictorum, ſitq; a bimediale primum uel ſecundum, dico quòd etiamb eſt bimediale primũ uel ſecundum, prout fuerit a. Diuiſo enim a bimediale in ſuas bimediales portiones, ex quibus componitur per 31 & 32 quæ ſunt c & d, b quoq; diuiſa in e & f ſecundum proportionem c ad d ut docet 12 ſexti, poſitaq; g ſuperficie contenta ſub c & d, & K ſub e & f, & poſito h quadrato d, & l f, erit per coniunctam & euerſam & permutatam proportionalitatem quemadmodum in præmiſſa c ad e & d ad f, ſicut a ad b: ſicut igitur ex poſitione a & b ſunt communicantes, ſiue hoc ſit in longitudine ſiue in potentia, ſic c & e, itemq; d & f, ſimiliter erunt communicantes. At quia c & d ſunt mediales potentia tantum cõmunicantes, ſequitur ex 12 ut e & f ſint etiam mediales, & ex 10 potentia tantum communicantes, cùm ipſæ per hypotheſin ſint proportionales c & d. Cumq; ſit per primam ſexti g ad h, ſicut c ad d, & K ad l ſicut e ad f, erit g ad h ſicut k ad l, & permutatim g ad K ſicut h ad l. Quia igitur h eſt cõmunicans l, eo quod duo eorum latera quæ ſunt d & f communicant in longitudine uel in potentia ſecundum quod a & b in alterutro eorũ communicant, ſequitur ex 10 ut g & k quoq; ſibi inuicem communicent: erit igitur k rationalis aut medialis prout fuerit g, ex diffinitione ſuperficiei rationalis aut 21. In hoc enim tantum differt bimediale primum a bimediali ſecundo, quod portiones bimedialis primi in quas ſecundum ſuum terminum diuiditur, cõtinent ſuperficiem rationalem, bimedialis autem ſecundi, medialem. Si igitur a fuerit bimediale primum, erit ſuperficies g rationalis, quare & k, & ideo b bimediale primum per 31. Quod ſi a fuerit bimediale ſecundum, erit ſuperficies g medialis, ob hoc etiam & K, b itaq; per 32 erit bimediale ſecundum, quare conſtat propoſitum. Idem aliter. Ad lineam rationalem c d (poſita a alterutro bimedialium, & b ſibi in longitudine uel potentia communicante) adiungatur ſuperficies c e æqualis quadrato a, & f g æqualis quadrato b, eruntq; ſuperficies c e & e f g communicantes, eo quod quadrata eis æqualia quæ ſunt quadrata linearum a & b ſunt communicantia ex hypotheſi: ex prima igitur ſexti & decima huius, neceſſe eſt duas lineas d e & e g eſſe communicantes. Et quia ſi a fuerit bimediale primum, linea d e erit binomium ſecundũ per 55, ideoq; e g etiam binomium ſecundum per præmiſſam, quare latus tetragonicum ſuperficiei f g (& ipſum eſt b) bimediale primum per 49, at uerò ſi a fuerit bimediale ſecundum linea d e erit binomium tertium per 56, ideo e g eſt binomium tertium per præmiſſam, quare & latus tetragonicum ſuperficiei f g (& ipſum eſt b) bimediale ſecundum per 50, manifeſtũ eſt igitur uerum eſſe quod proponitur.

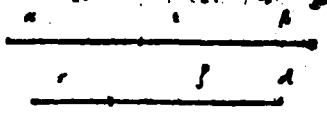

Euclid. ex Zamb. *Theorema 49.* *Propoſitio 67.*

67 ## Ei quæ ex binis mediis longitudine commẽſurabilis, & ipſa ex binis eſt mediis, & in ordine eadem.

THEON ex Zamb. *Eſto ex binis mediis α β, & ipſi α β commenſurabilis eſto longitudine γ δ. Dico quòd γ δ ex binis eſt mediis, & in ordine ipſi α β eadem. Quoniam enim α β ex binis mediis eſt diuiſa in mediis in √, ipſæ igitur α √, √ β (per 37 et 38 decimi) mediæ ſunt potentia tantum commenſurabiles. Fiatq; (per 12 ſexti) ſicut α ζ ad γ δ, ſic α √ ad γ ſ, & reliqua igitur √ β ad ſ δ, reliquã (per 19 quinti) eſt ſicut α ζ ad γ δ.*

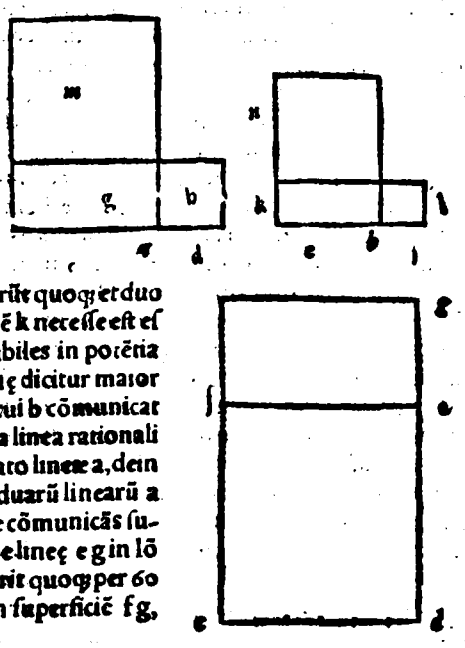
Cõmenſurabilis autẽ eſt α ipſi ε δ longitudine, cõmenſurabilis igitur eſt & α ipſi γ ζ, & ipſi ζ δ, ſuntq; mediæ ipſæ α, β, mediæ igitur ſunt & γ ζ, ζ δ. Et quoniã eſt ſicut α ad ε ζ & γ ζ ad ζ δ, ipſæ autem α, β, potentia tantũ ſunt cõmenſurabiles, & ipſæ igitur γ ζ, ζ δ, potentia tantũ cõmenſurabiles. Oſtenſum autem quòd mediæ. Ipſa igitur γ δ, ex binis eſt mediis. Dico quòd & in ordine eadẽ eſt ipſi α β. Quoniã enim eſt ſicut α, ad β, ſic eſt γ ζ ad ζ δ, & ſicut igitur quod ex α ad id quod ſub α, β, ſic quod ex γ ζ ad id quod ſub γ ζ, ζ δ. Viciſſim igitur (per 16 quinti) ſicut quod ex α ad id quod ex ε ζ, ſic quod ſub α, ζ, ad id quod ſub γ ζ, ζ δ. Commenſurabile autem eſt quod ex α ei quod ex γ ζ. Commenſurabile igitur & quod ſub α, β, ei quod ſub γ ζ, ζ δ. Si igitur rationale eſt quod ſub α, β, & quod ſub γ ζ ζ δ, rationale eſt, ac per hoc eſt ex binis mediis prima. Si autem medium fuerit quod ſub α, ζ, medium erit & quod γ ζ, ζ δ, & utraq; eſt ſecunda, ac per hoc & γ δ erit ipſi α ζ in ordine eadem: quod erat oſtendendũ.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 62.

62 Mnis linea communicans lineæ maiori, eſt linea maior.

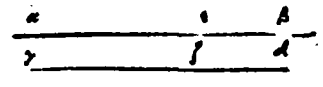
Campanvs. Et hęc quoq; ueritatẽ habet, ſi utrolibet modo cõmunicãs fuerit aliqua linea lineę maiori. Eſto enim a linea maior, b uerò quouis ſibi cõmunicans modo, erit b linea maior. Diuiſa nãq; a in eas portiones ex quibus cõſtat per 33 quę ſunt c & d, & b ſecũdã earũ proportionẽ in e & f, poſitoq; quod g ſit ſuperficies cõtenta ſub c & e, & k ſub e & f, et m & h ſint quadrata c et d, at n & l, è & f, erit m ad h ſicut n ad l, per ſecundã partẽ 18 ſexti, & cõiũctim m & h ad h, ſicut n & l ad l, & permutatim m & h ad n & l, ſicut h ad l, quia ergo h cõmunicat cũ l eo quòd d cõmunicat cũ f, aut in longitudine aut in potẽtia prout cõmunicat cũ b, ſequitur ut ambo quadrata m & h pariter accepta cõmuni cẽt cũ ambobus quadratis n & l pariter accepti. Cum itaq; duo prima pariter accepta ſint rationale per 33, erũt quoq; et duo poſtrema rationale per diffinitionẽ. At quia ſuperficiẽ k neceſſe eſt eſſe medialẽ ſicut g ex 21, lineasq; e & f eſſe incõmẽſurabiles in potẽtia ſicut c & d ex 10, cõcluditur per 33 lineã b eſſe lineã quę dicitur maior quod eſt propoſitũ. ¶ Idẽ aliter. Cũ ſit a linea maior cui b cõmunicat ſiue hoc fuerit in lõgitudine ſiue in potentia, ſumpta linea rationali quę ſit c d, adiũgatur ſuperficies ei c e, æqualis quadrato lineæ a, deinde f g æqualis quadrato lineæ b. Cũ igitur quadrata duarũ linearũ a & b ſint cõmunicãtia ex hypotheſi, erit ſuperficies c e cõmunicãs ſuperficiei f g, ideoq; per primã ſexti & 10 huius linea d e lineę e g in lõgitudine. At quia ex 57 linea d e eſt binomiũ quartũ, erit quoq; per 60 linea e g binomiũ quartũ, igitur ex 51 linea b potẽs in ſuperficiẽ f g, eſt linea maior.

Euclid. ex Zamb. Theorema 50. Propoſitio 68.

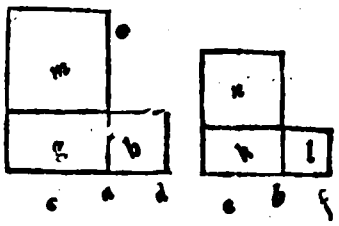
68 Maior commenſurabilis, eadem quoq; maior.

Theon ex Zamb. Eſto maior α ζ, & ipſi α β cõmẽſurabilis eſto ε δ. Dico quòd & ε δ maior eſt. Diuidatur α ζ in η. Ipſæ igitur α η, η ζ (per 39 decimi) potẽtia ſunt incommenſurabiles, efficientes quidẽ conflatũ ex earũ quadratis rationale, quod uerò ſub ipſis mediũ. Fiantq; eadẽ quæ in præcedentibus. Et quoniã eſt (per 2 ſexti) ſicut α β ad γ δ, ſic eſt α η ad γ ζ & η ζ ad ζ δ, cõmenſurabilis autẽ eſt α β ipſi γ δ, cõmenſurabilis igitur eſt & utraq; ipſarũ α η, η β, utriq; ipſarũ γ ζ, ζ δ. Et quoniã eſt ſicut α η ad γ ζ, ſic η ζ ad ζ δ, & uiciſſim (per 16 quinti) ſicut α η ad η β, ſic eſt γ ζ ad ζ δ. Et cõponendo igitur (per 18 quinti) ſicut α ζ ad ζ η, ſic γ δ ad ζ δ, & ſicut igitur (per 22 ſexti) quod ex α β ad id quod ex β η, ſic quod ex γ δ ad id quod ex ζ δ. Similiter iã demonſtrabimus quòd & ſicut quod ex α β ad id quod ex α η, ſic quod ex γ δ ad id quod ex γ ζ. Et ſicut igitur (per 11 quinti) quod ex α β ad ea quæ ex α η, η ζ, ſic quòd ex γ δ, ad ea quæ ex γ ζ, ζ δ. Et uiciſſim igitur (per 16 quinti) ſicut quod ex α ζ ad id quod ex γ δ, ſic quæ ex α η, η ζ, ad ea quæ ex γ ζ, ζ δ. Cõmenſurabile autẽ eſt id quod ex α β, ei quod ex γ δ. Cõmenſurabilia ſunt igitur & quæ ex α η, η β, eis quæ ex γ ζ, ζ δ. Suntq; quæ ex α η, η β, ſimul rationale, & quæ ex γ ζ, ζ δ ſimul, rationale. Similiter autẽ & quòd bis ſub α η, η β, cõmenſurabile eſt ei quod bis ſub γ ζ, ζ δ. At quod bis ſub α η, η β, medium eſt: mediũ igitur eſt & quod bis ſub γ ζ, ζ δ. Ipſæ igitur γ ζ, ζ δ, potẽtia ſunt incõmenſurabiles, efficiẽtes cõſtatũ ex earũ quadratis ſimul rationale, & quod bis ſub ipſis mediũ. Tota igitur γ δ (per 57 decimi) irrationalis eſt, maior appellata. Maiori igitur cõmẽſurabilis, & eadẽ maior eſt: quod oſtẽdendũ fuerat.

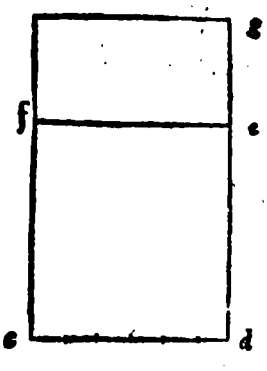

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 36.*

63 SI qua linea lineæ potenti in rationale & mediale cõmunicet, ipſa in rationale & mediale potens eſſe comprobatur.

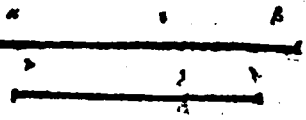
CAMPANVS. Verum quoq; eſt, quod quali tercunq; linea aliqua ſit cõmunicans potenti in rationale & mediale ſiue in longitudine ſiue in potentia tantum, ipſa etiam eſt potens in rationale & mediale, quod ſicut prius duplici modo probatur, neceſſe eſt autẽ quãtũ ad primũ modũ, quòd ſicut duæ lineę c & d ſunt in potentia incommenſurabiles, ita ſint etiam e & f per 10, & quòd quẽadmodum g eſt ſuperficies rationalis (nã talẽ continent portiones lineæ potentis in rationale & mediale) ita etiã per diffinitionem ſit K rationalis, & quẽadmodũ duo quadrata m & h pariter accepta ſunt mediale, ſic etiam per 21 duo quadrata m & l pariter accepta erũt mediale, igitur ex 34 b eſt potens in rationale & mediale. Quantum autem ad ſecundum modũ, neceſſe eſt ex 58, ut linea d e ſit binomium quintũ, ideoq; & per 60 linea e g eſt binomium quintũ, quare per 52 latus tetragonicum ſuperficiei f g, quod eſt b, erit linea potẽs in rationale & mediale: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 51.* *Propoſitio 69.*

69 Rationale ac medium potẽti cõmenſurabilis, & eadem rationale ac medium potens eſt.

THEON ex Zamb. Eſto rationale mediũq; potens α ß, & ipſi α ß cõmenſurabilis eſto γ δ. Oſtendendũ quod & γ δ rationale ac medium potẽs eſt. Diſtribuatur (per 46 decimi) α ζ in rectas lineas in ι. Ipſæ igitur α ι, ι ß (per 40 decimi) potentia ſunt incommenſurabiles, efficientes quidẽ cõpoſitũ ex earũ quadratis mediũ, quod uerò ſub ipſis rationale, & ea dẽ conſtruãtur quæ in præcedẽtibus. Similiter iã demõſtrabimus quòd γ ſ, ſ δ, potẽtia ſunt incõmenſurabiles, et cõmenſurabile eſt conflatũ ex ijs quæ ex α ι, ι ζ, cõflato ex ijs quæ ex γ ſ, ſ δ, quod autẽ ſub α ι, ι ζ, ei quòd ſub γ ſ, ſ δ. Quare & cõflatũ ex ijs quæ ex γ ſ, ſ δ, quadratis, mediũ eſt, quod uerò ſub γ ſ, ſ δ, rationale. Rationale igitur eſt ac mediũ potens, ipſa γ δ: quod erat oſtendendũ.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 64.*

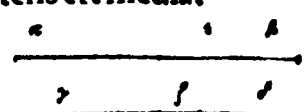
64 OMnis linea communicans potenti in duo medialia, ipſa quoque potens eſt in duo medialia.

CAMPANVS. Hæc quoq; manentibus eiſdem diſpoſitione & poſitionibus, eo duplici modo quo præmiſſæ probabitur uera eſſe, ſiue in lõgitudine ſiue in potentia cõmunicet linea b cum linea a potente in duo medialia. Quãtũ enim ad primũ argumẽtationis modũ erit per 35 ſuperficies g medialis, ideoq; & k per 21, cũ cõmunicet ei, duo quoq; quadrata m & h pariter accepta erũt ex eadẽ 35, ideoq; duo n & l pariter accepta p 21. At quia duo quadrata m et h pariter accepta ex prædicta 35 ſunt incõmenſurabile duplo ſuperficiei g, ſequitur per 10 & noſtras poſitiones ut duo quoq; l & n pariter accepta ſint incõmenſurabile duplo ſuperficiei K, cùm itaq; ſint e & f incommenſurabiles in potentia quẽadmodũ c & d, erit ex 35 linea b potens in duo medialia. Quantum autẽ ad ſecundũ ſolitæ argumentationis modũ erit per 59 d e binomium ſextum ideoq; etiam per 60 linea e g erit binomiũ ſextũ, quare per 53 latus tetragonicũ ſuperficiei f g quod eſt b, erit potens in duo medialia: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 52.* *Propoſitio 70.*

70 Bina potenti media commenſurabilis, bina potens eſt media.

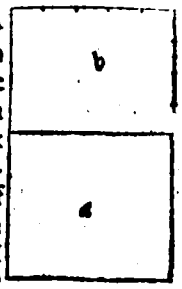
THEON ex Zamb. Eſto bina potens media α ß, & ipſi α ß cõmẽſurabilis eſto γ δ. Oſtendendũ quod & γ δ, bina potẽs eſt media. Quoniam enim bina potẽs eſt media α ζ, diſtribuatur (per 47 decimi) in rectas lineas in ι, igitur α ι, ι ß (per 42 decimi) potentia ſunt incõmenſurabiles, efficientes conflatũ ex ipſarũ quadratis mediũ, & quod ſub ipſis mediũ, & incommenſurabile eſt conflatũ ex ipſarum α ι, ι ζ, quadratis ei quod ſub α ι, ι ζ. Conſtruantur eadẽ quæ in præcedẽtibus. Similiter iã demõſtrabimus quòd & ipſæ γ ſ, ſ δ, potẽtia ſunt incõmẽſurabiles, & cõpoſitũ ex ijs quæ ex α ι, ι ζ, cõpoſito ex ijs quæ ex γ ſ, ſ δ, cõmenſurabile eſt: quod autẽ ſub α ι, ι ß, ei quòd ſub γ ſ, ſ δ, quare & conflatũ ex ipſarum γ ſ, ſ δ, quadratis mediũ eſt, & quod ſub ipſis γ ſ, ſ δ, mediũ & inſuper incõmenſurabile eſt cõflatum ex ipſarum

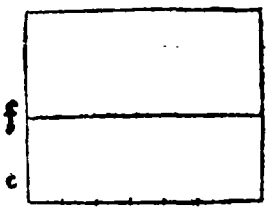
γζ, ζδ, quadratis ei quod sub γζ, ζΔ. Ipsa igitur γΔ, bina potens est media: quod ostendere oportuit.

Euclid. ex Camp. Propositio 65.

SI duæ superficies quarũ altera rationalis, altera uerò medialis cõiũgat, linea potẽs totã superficiẽ inde cõpositã aliq; erit quatuor irratiõaliũ linearũ, uidelicet aut binomiũ, aut bimediale primũ, aut linea maior, aut potẽs in ratiõale & mediale.

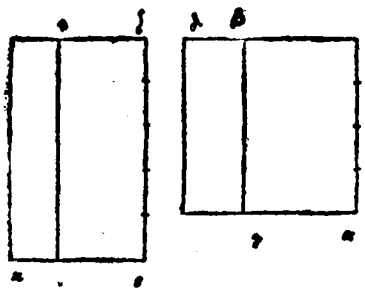
CAMPANVS. Vt si a sit rationalis superficies, & b medialis, erit linea potẽs in totã a b, aliqua præmissarũ quatuor. Sit enim linea c d rationalis, cui adiũgatur c e æqualis a, & f g æqualis b, eritq; ex 16 linea d e rationalis in longitudine, cõmunicãs lineæ c d rationali positæ, ex 20 linea e g rationalis in potentia tantũ, & ex 30 linea d g binomiũ, cuius cũ altera binomialiũ portionũ quę est d e, sit rationalis in lõgitudine cõmunicans lineæ rationali positæ quæ est c d, ipsum erit ex diffinitione specierum binomij aut binomium primum, aut secundũ, aut quartum aut quintũ: tertium autẽ aut sextũ non erit ex diffinitione, itaq; ex 44, 49, 51, & 52, linea potẽs in totã c g quæ est æqualis duabꝰ simul a & b, erit aut binomiũ, aut bimediale primũ, aut linea maior, aut potẽs in rationale aut mediale, quod est propositũ. Bimediale uerò secũdũ, aut potẽs in duo medialia nõ erit, quoniã si esset bimediale secũdũ, esset ex 56 linea d g binomiũ tertiũ, quod si esset potẽs in duo medialia, esset ex 59 linea d g binomiũ sextũ, sed neutrum erat: unde patet nostra intentio.

Euclid. ex Zamb. Theorema 53. Propositio 71.

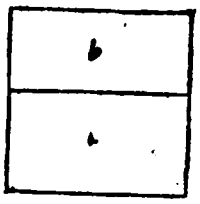
Rationali ac medio cõpositis, quatuor fiũt irrationales, quę ex binis noĩ bus, quæ ex binis prima mediis, maior ac rationale mediumq; potens. 71

THEON ex Zamb. Sit rationale αβ, mediũ autem γδ. Dico quòd ipsam αΔ areolã potẽs, aut ex binis nominibus est, aut ex duobus prima mediis, aut maior, aut rationale mediũq; potens. Ipsa etenim αζ, ipsa γΔ aut maior aut minor est. Esto prius maior, exponaturq; rationalis ιλ, cõparaturq; (per 44 primi) ad ipsam ιλ ipsi αβ æqua areola ιν, latitudinẽ efficiẽs ιδ. Ipsi autẽ Δγ æquũ ad ιλ, hoc est θκ, cõparetur δι latitudinẽ efficiẽs θκ. Et quoniã rationale est αζ, & æquale est ipsi ιν, rationale igitur est & ιν. Et ad ipsam rationalem ιλ cõparatur, latitudinẽ efficiens ιδ, rationalis igitur est ιδ, & cõmensurabilis est ipsi ιλ lõgitudine. Rursus quoniã mediũ est γΔ, & æquũ est ipsi θι, mediũ igitur est & δι. Et ad rationalẽ ιλ cõparatur, hoc est ad ipsam δκ, latitudinẽ efficiens θκ, rationalis igitur est δκ, & ipsi ιλ longitudine incõmensurabilis. Et quoniã mediũ est ζΔ, rationale autem αβ, incõmensurabile igitur est αβ ipsi γΔ, quare & ιν incommensurabile est ipsi θι. Sicut autẽ ιν ad δι sic (per 1 sexti) est ιδ ad δκ. Incõmensurabilis igitur est (per 11 decimi) & ιδ, ipsi δκ longitudine. Et ambæ sunt rationales, ipsæ igitur θι, δκ, rationales sunt, potẽtia tantũ cõmẽsurabiles, ex binis igitur noĩbus est κμ, diuisa in δ. Et quoniã maius est αζ ipso γΔ, æquũ autẽ est αβ ipsi κμ, & γΔ ipsi δι, maius igitur est κμ ipso δι, et κδ, igitur maior est ipsa δλ. Igitur κδ, ipsa δκ maius potest, aut eo quod ex sibi lõgitudine cõmẽsurabili, aut eo qd' ex sibi incõmẽsurabili. Posit prius maius eo qd' fit ex sibi cõmẽsurabili. Estq; maior κδ cõmẽsurabilis expositæ rationali ιλ. Ipsa igitur κμ (per secũdas diffinitiones) ex binis nominibus est prima. Rationalis aũt est ιλ. Si areola uerò cõprehẽdatur sub rationali & ex binis nominibus prima, quæ areolã potest, eò binis nominibus (p 54 decimi) igitur quæ ipsum ιν potest, ex binis nominibus est. Quare & ipsum αΔ potẽs, ex binis nominibus est. Posit uerò κδ ipsa δκ, maius eo quod ex sibi incõmẽsurabile, estq; maior κδ, cõmẽsurabilis ipsi ιλ expositæ rationali lõgitudine. Ipsa igitur κμ, ex binis nominibus est quarta. Rationalis aũt est ιλ. Si uerò areola cõprehẽdatur sub rationali ac ex binis quarta nominibus, quæ areolã potest, irratiõalis est appellata maior (p 57 decimi) igitur quæ ipsam ιν potest areolã, maior est. Quare et ipsam αΔ potẽs maior est. Sed iã esto minus αβ ipso γΔ, & κμ igitur ipso δι minus est, quare et κδ, minor est ipsa δκ. At δκ ipsa κδ maius potest, aut eo q, ex sibi cõmẽsurabili, aut eo quod ex sibi incõmensurabili. Posit prius maius eo qd' ex sibi cõmẽsurabili lõgitudine, & minor κδ est, cõmẽsurabilis lõgitudine ipsi ιλ expositæ rationali, ipsa igitur κμ, ex binis nominibus secũda. Rationalis aũt est ιλ. Si uerò areola cõprehẽdatur sub rationali et ex binis secũda nominibus, quæ areolã potest, ex binis est prima (p 55 decimi) quæ igitur ipsam ιν potest areolã, ex binis est prima mediis. Quare et quæ ipsam αΔ areolã potest, ex binis mediis est prima. Atq; δλ, ipsa κδ maius posit, eo qd' ex sibi incõmẽsurabili, & minor κδ est, cõmẽsurabilis expo

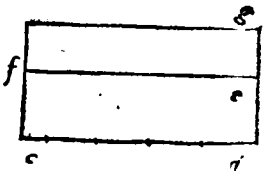

sitæ ratio

ſitæ rationali ϛ ſ. Ipſa igitur ϛ ν ex binis nominibus eſt quinta. Rationalis autẽ eſt ϛ ſ. Si uerò areola cõprehẽdatur ſub rationali & ex binis nominibus quinta, quæ areolam poteſt rationale ac medium potens eſt (per 58 decimi.) Quæ igitur ipſam ϛ ι areolã poteſt, rationale ac medium poteſt, quare & ipſam α Δ areolam potens, rationale ac medium poteſt. Rationali igitur ac medio compoſitis, quatuor irrationales fiunt quæ ex binis nominib. quæ ex binis prima mediȷs, maior, & rationale mediumq; potẽs: quod demõſtraſſe oportuit. *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 66.*

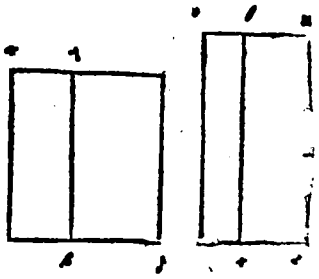

66 VM cõiũctę fuerint duæ ſuperficies mediales in cõmẽſurabiles linea potẽs in totã ſuperficiẽ alter utra erit duarũ irratiõaliũ linearũ, uidelicet aut bimediale ſecũdũ aut potẽs in duo medialia.

CAMP. Vt ſi a & b ſint duæ ſuperficies mediales incommenſurabiles (ſi enim eſſent cõmenſurabiles, eſſet cõpoſita ex eis medialis ex 9 & 21, quare & linea potẽs in eã, medialis ex 19) dico quod linea potens incõpoſitã ex ambabus, erit aut bimediale ſecũdũ, aut potẽs in duo medialia. Sit quidẽ linea c d, rationalis, ſuperficies uero ſibi adiuncta c e æqualis a, & ſuperficies f g æqualis b, eritq; ex 20 linea d e, ſimiliter quoq; linea e g, rationalis in potẽtia tantũ. Cũq; ſuperficies c e & f g ſint incommenſurabiles ſicut a & b eis æquales, ideoq; lineæ d e & e g ex prima ſexti & 10 huius erit ex 30 linea d g binomiũ. Cuius cũ utraq; binomialiũ portionũ quæ ſunt d e & e g, ſit incõmẽſurabilis lineæ rationali poſitæ quæ eſt c d, ipſum erit ex diffinitiõe binomiũ tertiũ aut ſextũ. Linea ergo potens in totam c g æqualem compoſitæ ex a & b, erit ex 30 & 55, aut bimediale ſecundum aut potens in duo medialia: quod eſt propoſitum. *Euclid. ex Zamb.* *Propoſitio 72.* *Problema 54.*

72 Binis mediȷs adinuicẽ incõmenſurabilibus cõpoſitis, reliquæ duæ irrationales fiũt, quæ ex binis ſecũda mediȷs, & quæ bina potẽs eſt media.

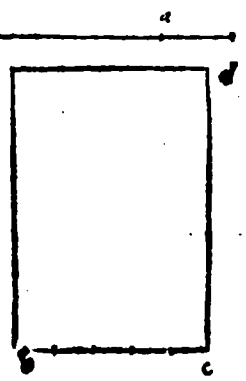

THEON ex Zamb. Cõponãtur etenim bina media adinuicẽ incõmẽſurabilia, α ε, γ Δ. Dico q; α Δ areolã, potẽs aut ex binis eſt ſecũda mediȷs, aut bina potens eſt media. Ipſum nãq; α β ipſo γ Δ aut maius eſt aut minus. Sit prius maius α ε ipſo γ Δ, exponaturq; ratiõalis ϛ ſ, et ipſi α ε æquũ adipſã ϛ ſ (per 45 primi) cõparetur ϛ ν latitudinẽ efficiẽs ϛ θ, ipſi autẽ γ Δ, æquũ ϑ ι, latitudinẽ efficiẽs ϑ λ. Et quoniã utrũque ipſorũ α ε Δ, mediũ eſt, & utrũq; igitur ipſorũ ϛ ν, ϑ ι, mediũ eſt. Et adipſã ϛ ſ rationalẽ cõparatur, latitudinẽ efficiẽs ipſas ϛ θ, θ κ, utraq; igitur ipſarũ ϛ θ, θ κ, ratiõalis eſt (per 22 decimi) et ipſi ϛ ſ lõgitudine incõmẽſurabilis. Et quoniã α β ipſi γ Δ incõmẽſurabile eſt, & æquũ eſt α β quidẽ ipſi ϛ ν, et γ Δ ipſi ϑ ι, incõmenſurabile igitur eſt & ϛ ν ipſi ϑ ι. Sicut autẽ (per 1 ſexti) ϛ ν ad θ ι, ſic eſt ϛ θ ad θ κ, incõmenſurabilis igitur eſt (per 11 decimi) ϛ θ ipſi ϑ κ lõgitudine. Ipſæ igitur ϛ ϑ, ϑ κ, rationales ſunt potẽtia tantũ cõmenſurabiles. Ipſa igitur ϛ λ, ex binis nominibus eſt. Ipſa autem ϛ ϑ ipſa ϑ κ aut maius poteſt eo qd' ex ſibi cõmenſurabili, aut eo qd' ex ſibi incõmenſurabili. Poßit prius maius eo quod ex ſibi incõmenſurabili lõgitudine, & neutra ipſarũ ϛ ϑ, ϑ κ, cõmenſurabilis eſt lõgitudine ipſi ϛ ſ expoſitæ rationali. Ipſa igitur ϛ κ (per 50 decimi) ex binis eſt tertia nominibus. Rationalis autẽ eſt ϛ ſ. Si uerò areola cõprehendatur ſub rationali & ex binis nominibus tertia, quæ areolã poteſt, ex binis eſt ſecũda mediȷs (per 56 decimi) Quæ areolam igitur ϛ ι, hoc eſt α Δ poteſt, ex binis eſt ſecunda mediȷs. Sed iã ϛ ϑ ipſa θ κ, maius poßit eo quod ex ſibi lõgitudine incõmẽſurabili. Et quoniã incõmẽſurabilis eſt utraq; ipſarũ ϛ θ, ϑ κ, ipſi ϛ ſ lõgitudine, ipſa igitur ϛ κ ex binis eſt ſexta nominibus (per 53 decimi.) Si uero ſub rationali & ex binis ſexta nominibus areola cõprehendatur, quæ areolã poteſt, bina potẽs eſt media (per 59 decimi) Quare & quæ α Δ poteſt areolam, bina potẽs eſt media. Similiter iã oſtendemus, qd' & ſi minor fuerit α β ipſa γ Δ, quæ ipſam α Δ areolã poteſt aut ex binis eſt ſecunda mediȷs, aut bina potẽs eſt media. Binis igitur mediȷs inuicẽ cõmenſurabilibus cõpoſitis, reliquæ irrationales fiunt ex binis ſecũda mediȷs & quæ bina potens eſt media: quod erat oſtendendum. *Eucl. ex Camp.* *Propoſitio 67.*

67 VM poſita fuerit linea binomialis cæteræq; irrationales ſequentes eam, non erit earum aliqua ſub termino alterius.

CAMP. Vult quod ſi linea aliqua ut a, fuerit aliqua ex ſex præhabitis lineis irrationalibus quæ ſunt binomiũ & eius quinq; comites, ipſa non erit aliqua aliarũ. Si enim quadrato ei⁹ æqualis ſuperficies adiũgatur ad lineã ratiõalẽ b c, quę ſit b d, ſi quidẽ a fuerit binomiũ, erit ex 54 linea c d binomiũ 1. Quæ ſi fuerit bimediale 1, erit c d ex 55 binomiũ ſecũdũ. Si autẽ bimediale ſecũdũ, erit c d ex 56 binomiũ tertiũ. Et ſi linea maior, erit c d ex 57 binomium quartum. At ſi potens in rationale & mediale, aut ſi potens in duo medialia, erit

ex 58 c d binomium quintum, aut ex 59 binomium ſextum. Et quia impoſſibile eſt c d eſſe ſimul ſub diuerſis ſpeciebus binomiorum a diffinitione, eſt impoſſibile a eſſe ſimul ſub diuerſis ſpeciebus ſex præhabitarum linearum irrationalium. De linea autem mediali conſtat quod ipſa quoq; non ſit aliqua ſex ſequentiũ, uidelicet neq; binomium, neq; aliqua ex ipſius comitibus. Cum enim ſuperficies æqualis quadrato lineæ medialis adiungitur ad lineam rationalem, latus eius ſecundum eſt rationale in potentia ex 20. Cum autem ſuperficies æqualis quadrato binomij, aut alicuius ſuarũ comitum, latus eius ſecundum, eſt binomium, aut primum, aut ſecundum, et ſic de cæteris per 54 quinq; eam ſequentes. Quare ipſum eſt irrationale & in longitudine & in potentia per 30. Cum igitur ſit impoſſibile eandem lineam eſſe rationalem in potentia, & irrationalem tam in longitudine quàm in potẽtia, nimirum impoſſibile lineam medialẽ eſſe binomialem aut aliquam ex quinq; ſuis comitibus.

THEON.

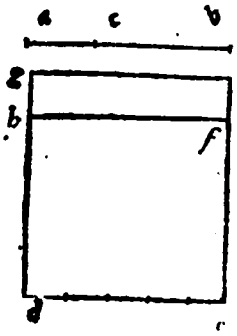
Quæ ex binis nominibus, & poſt ipſam irrationales, neq; mediæ neq; inuicẽ ſunt eædẽ. Quod enim ex media ad rationalem comparatum, latitudinẽ efficit rationalem & ei lõgitudine incommenſurabilẽ ad quam comparatur (per 22 decimi.) Quod ex ea quæ ex binis nominibus ad rationalem comparatũ, latitudinem efficit ex binis nominibus primam (per 60 decimi.) Quod ex ea uero quæ ex binis prima medijs ad rationalẽ comparatum, latitudinẽ efficit ex binis nominibus ſecundam (per 61 decimi.) Quod ex ea autem quæ ex binis ſecunda medijs ad rationalem comparatũ, latitudinem efficit ex binis nominibus tertiam (per 62 decimi.) Verùm quod ex minore ad rationalem comparatum, latitudinem efficit ex binis nominibus quartam (per 63 decimi.) Sed quod ex rationale ac medium potente ad rationalem comparatum, latitudinem efficit ex binis nominibus ſextam (per 65 decimi.) Quoniam prædictæ latitudines differunt & à prima & adinuicem, à prima quoniam rationalis eſt, adinuicem uerò quia in ordine non ſunt eædem, manifeſtum eſt quod & ipſæ irrationales adinuicem differunt.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 68.*

Si linea de linea abſcindatur, fuerintq; ambæ potẽtialiter tãtum rationales communicãtes, reliqua linea erit irrationalis, diceturq; reſiduum. 68

CAMPANVS. Sit linea b c, abſciſa ex a b, ſintq; ambæ rationales tantum potentia communicantes, quales docuit inuenire 17 & 18, & hæ ſunt quæ componunt binomium. Dico quòd a c reliqua eſt irrationalis & ipſa uocatur reſiduum. Conſtat enim ex 7 ſecundi, quod quadrata duarum linearum a b & b c pariter accepta, quæ componunt ſuperficiem rationalem ex hypotheſi & diffinitione rationalis ſuperficiei & 9 huius, tantum ſint quantum duplum ſuperficiei a b & b c cum quadrato a c. Cumq; ex 19 ſuperficies a b in b c ſit medialis, ideoq; & duplum eius mediale per 21, & ideo irrationale per 19, ſequitur ut ambo quadrata duarum linearum a b & b c pariter accepta ſint incõmenſurabile duplo ſuperficiei unius earum in alteram, quare per 9, & quadrato lineæ a c. Ex diffinitione igitur quadratum lineæ a c eſt irrationale, cum ipſum ſit incommẽſurabile rationali, uidelicet, duobus quadratis duarum linearum a b & b c pariter acceptis, itaq; etiã ex diffinitione linea a c eſt irrationalis, quod eſt propoſitum. Exemplariter in figura, eſto ſuperficies duobus quadratis duarum linearũ a b & b c pariter acceptis, eritq; rationalis, itemq; ſit ſuperficies d f æqualis duplo ſuperficiei unius in alteram, eritq; ex 19 medialis, & erit ex 7 ſecundi ſuperficies f g æqualis quadrato lineæ a c. Cũq; ſuperficies e g ſit incommenſurabilis ſuperficiei d f, eadem erit ex 9 incõmenſurabilis f g, quare f g irrationalis, & eius tetragonicum latus a c.

Incipiunt hexades per aphræſin, hoc eſt per abſciſionem.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 55.* *Propoſitio 73.*

Si rationali rationalis auferatur, potentia tantum commenſurabilis exiſtens toti, reliqua irrationalis eſt, uocatur autem apotome. 73

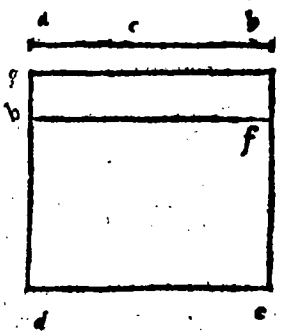
THEON *ex Zamb.* *A rationali nanq; α β, rationalis inferatur β γ, potentia tantum toti cõmenſurabilis exiſtens. Dico quòd reliqua α γ irrationalis eſt, apotome appellata. Quoniam α β ipſi β γ longitudine eſt incommenſurabilis, eſtq; (per lẽma 21 decimi) ſicut α β ad β γ, ſic quod ex α β ad id quod ſub α β, β γ, incommenſurabile igitur eſt (per 11 decimi) quod*

quod ex α β, ei quod ſub α β, γ. Sed ei quidem quod ex α β, incommenſurabilia ſunt quæ ex α γ, γ, quadrata, ei autem quod ſub α β, γ, commenſurabile eſt quod bis ſub α γ, β γ. Quæ igitur ex α β, β γ, incõmenſurabilia ſunt ei quod bis ſub α β, β γ, & reliquo igitur quod ex α γ, incommenſurabilia ſunt ei quæ ex α γ, γ, quoniã (per 5 ſecũdi) & quæ ex α β, γ, æqua ſunt ei quod bis ſub α β, β γ, unà cũ eo quod ex β α. Rationalia autẽ ſunt ea quæ ex α γ, γ, quadrata, irrationalis igitur eſt linea α γ, uocatur autẽ ipſa, apotome.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 69.*

69 SI fuerit linea de linea abſciſa, fuerintq; ambę mediales potentialiter tantum cõmunicantes, ſuperficiẽq; rationalẽ continentes, reliqua linea erit irrationalis, diceturq; reſiduum mediale primum.

CAMPANVS. Sit linea b c, abſciſa ex linea a b, ſitq; ambæ quales proponitur, quas ex 24 & 25 reperies, & hæ ſunt quæ coniungunt bimediale primum. Dico quòd reliqua linea a c erit irrationalis, & ipſa dicitur reſiduũ mediale primũ. Erunt etiam ambo earũ quadrata pariter accepta, mediale, duplũ uero ſuperficiei unius in alterã, rationale, itaq; ambo quadrata pariter accepta, incõmenſurabile ſunt duplo ſuperficiei unius in alterã. Quia itaque ambo quadrata pariter accepta componuntur ex duplo ſuperficiei unius in alteram & quadrato lineæ a c, ſequitur per 9 ut quadratum lineæ a c ſit incommenſurabile duplo ſuperficiei unius in alteram, quare tam ipſum quadratum quàm latus eius a c, eſt irrationale per diffinitionẽ, conſtat ergo propoſitum. Quod (quemadmodũ in præmiſſo) ſi libet potes declarare exemplariter in figura. Aliter idẽ ſic. Sit linea d e rationalis in longitudine, cui adiungatur ſuperficies d f æqualis duplo ſuperficiei unius in alteram, & ſuperficies g e, æqualis ambobus quadratis pariter acceptis, eritq; per 7 ſecũdi ſuperficies f g, æqualis quadrato lineæ a c. Cum itaq; per hypotheſin ſit ſuperficies e g, medialis erit per 20 linea d g rationalis in potentia tantum. Cũ uero ſit ſuperficies e h rationalis per hypotheſin, erit ex 16 linea d h rationalis in longitudine. Itaq; per 68, linea g h eſt reſiduum, & irrationalis: ideoq; per 16 à deſtructione cõſequentis ſuperficies f g eſt irrationalis, & eius latus tetragonicum quod eſt a c, eſt irrationale. Et ſic patet propoſitum. *Euclid. ex Zãb.* *Theorema 56.* *Propoſitio 74.*

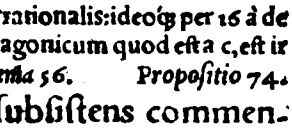
74 Si à media auferatur media potentia tãtum toti ſubſiſtens commenſurabilis, cum tota uerò rationale comprehendens, reliqua irrationalis eſt, uocaturò uer mediæ apotome prima.

THEON *ex Zãb.* *A media nanq; α β, media auferatur β γ potentia tantum cõmenſurabilis ſubſiſtens toti α β, & cum ipſa α β rationale cõprehendens quod ſub α β, β γ. Dico quod reliqua α γ irrationalis eſt, appellaturq; mediæ apotome prima. Quoniam enim α β, γ mediæ ſunt, media quoq; ſunt quæ ex α β, β γ. Rationale autem quod bis ſub α β, β γ, incõmenſurabilia igitur ſunt quæ ex α β, β γ, ei quod bis ſub α β, γ: & reliquo igitur ei quod ex α γ (per 16 decimi) incõmẽſurabile eſt quod bis ſub α α, β γ, quoniam & ſi tota uni earum incommenſurabilis fuerit, & quæ in principio magnitudines, incõmenſurabiles erunt (per 16 decimi.) Rationale autem eſt quod bis ſub α β, β γ, irrationale igitur quod ex α γ. Irrationalis igitur eſt α γ, uocatur ſanè mediæ apotome prima: quod fuerat oſtendendum.*

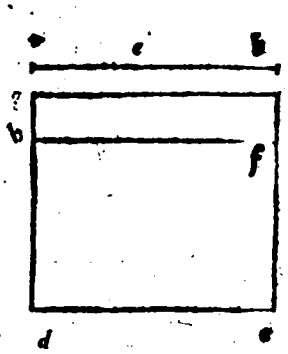
Eucl. ex Camp. *Propoſitio 70.*

70 SI linea de linea ſecetur, fuerintq; ambæ mediales potentialiter tantum cõmunicantes, continẽtesq; mediale, reliqua linea erit irrationalis, diceturq; reſiduum mediale ſecundum.

CAMPANVS. Sit hic quoq; linea b c, abſciſa ex linea a b, utraq; autem a b & b c, ſint ut ponitur, & ipſæ per 26 reperiũtur, & ſunt quæ cõponunt bimediale ſecũdũ. Dico quòd linea reliqua quæ eſt a c, eſt irrationalis, & ipſa dicitur reſiduũ mediale ſecundũ. Sunt enim ex hypotheſi & 21 ambo quadrata duarũ linearũ a b & b c pariter accepta mediale, ſimiliter quoq; duplũ ſuperficiei unius in alterã, eſt mediale. Cũ itaq; ex 23 mediale nõ differat à mediali niſi irrationali, erit quadratũ lineæ a c in quo per 7 ſecũdi duo quadrata a b & b c pariter accepta excedũt duplũ ſuperficiei unius in alterã irrationale, quare & linea a c, irrationalis. Figurali quoq; exẽplo patefieri poteſt iſtud ut prius. Si enim ſit e g æqualis ambobus quadratis a b & b c, ſimiliter & d f duplo ſuperficiei unius in alteram, erit f g per 7 ſecundi æqualis quadrato a c, quæ cum ſit differentia ſuperficiei unius medialis e g ad ſuperficiem medialem d f, ipſa eſt irrationalis per 22, & eius tetragonicum latus a c irrationale.

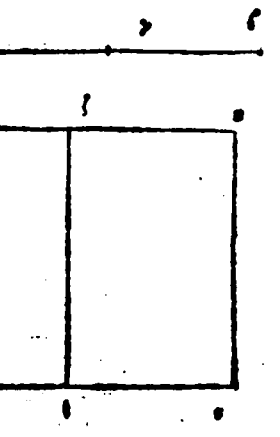
IDEM aliter. Sit linea d e rationalis, cui adiungatur ſuperficies d f æqualis duplo ſuperficiei unius in alteram, & e g æqualis ambobus quadratis pariter acceptis, erit per 7 ſecundi f g, æqualis quadrato a c. Quia uerò e g eſt medialis, erit ex 20 linea d g in potentia tantum rationalis. Similiter quoq; cum e h ſit medialis, erit ex eadem, linea d h rationalis ſimiliter in potentia tantũ. Et quoniam a b & b c ſunt incommenſurabiles in longitudine, ideoq; quadratum utriuſq; earum ſuperficiei unius in alteram, & propter hoc ambo quadrata pariter accepta (cum ipſa ex hypotheſi cõmunicent) ſunt quoq; incommenſurabilia duplo ſuperficiei unius in alteram, ſequitur ut e g ſit incommenſurabilis h c, quapropter linea d g, lineę d h, igitur ex 68, linea g h eſt reſiduum, & irrationalis: ideoq; per 16 à deſtructione conſequentis ſuperficies f g irrationalis, & eius latus tetragonicum a c irrationale.

Euclid. ex Zamb. *Problema 57.* *Propoſitio 75.*

Si à media media auferatur potentia tantum toti commenſurabilis ſubſiſtens, & cum tota medium comprehẽdens, reliqua irrationalis eſt, uocetur autem mediæ ſecunda apotome.

THEON *ex Zamb.* *A media nanq; α β, media auferatur γ β potentia tantum toti α β cõmenſurabilis ſubſiſtens, unaq; cum ipſa tota α β mediũ cõprehendens quod ſub α β, β γ. Dico q; reliqua α γ irrationalis eſt, appellatur autẽ mediæ ſecunda apotome. Exponatur enim rationalis Δ ι. Et ipſis quidẽ quæ ex α β, β γ, æquũ ad Δ ι cõparetur (per 44 primi) Δ ιβ, latitudinẽ efficiens Δ ιγ, ei uero quod bis ſub α β, β γ, æquũ ad ipſam Δ ι cõparetur (per 44 primi) Δ ιδ, latitudinẽ efficiens Δ ιε. Reliquũ igitur ε γ, æquum eſt ei quod ex α γ. Et quoniã ea quæ ex α β, β γ, media ſunt, mediũ igitur eſt & Δ ιγ, & ad ipſam rationalẽ Δ ι cõparatur, latitudinẽ efficiens Δ ιγ: rationalis igitur eſt (per 22 decimi) Δ ιγ, & ipſi Δ ι longitudine incõmenſurabilis. Rurſus quoniã quod ſub α β, β γ, mediũ eſt, & quod bis igitur ſub α β, β γ, mediũ eſt, & eſt æquale ipſi Δ ιδ. & ιδ igitur mediũ eſt, & ad ipſam Δ ι rationalẽ cõparatum eſt, latitudinem efficiens Δ ιε, rationalis igitur eſt Δ ιε, & ipſi Δ ι longitudine incõmenſurabilis. Eã quoniam α β, β γ, potentia tantum ſunt cõmenſurabiles, incommenſurabilis eſt igitur α β ipſi β γ longitudine. Incõmenſurabile igitur (per lemma 21 decimi & 11 decimi) & quod ex α β quadratũ, ei quod ſub α β, β γ. Sed ei quidem quod ex α ζ, commenſurabilia ſunt quæ ex α β, β γ, ei autem quod ſub α β, β γ, cõmenſurabile eſt quod bis ſub α ζ, β γ. Incommenſurabilia igitur ſunt quæ ex α β, β γ, ei quod bis ſub α ζ, ζ γ. Sed eis quidem quæ ex α ζ, β γ, æquũ eſt δ ι, ei autem quod bis ſub α β, β γ, æquum eſt Δ ιδ. Incõmenſurabile igitur eſt Δ ι, ipſi Δ ιδ. Sicut autem Δ ι ad Δ ιδ, ſic α Δ ad Δ ιε. Incommenſurabilis igitur eſt α Δ, ipſi Δ ιε longitudine. Et utræque rationales. Ipſæ igitur α Δ, Δ ιε (per 11 decimi) rationales ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles.* 74
Ipſa igitur ε α, apotome eſt. Rationalis autem Δ ι. Quod autem ſub rationali & irrationali comprehenſum, irrationale eſt (per lemma 20 decimi) & quæ illud poteſt irrationalis eſt. Ipſum autem ε α, poteſt ipſa α γ, ipſa igitur α γ irrationalis eſt, appellatur autẽ mediæ ſecũda apotome. *Eucl. ex Cãp.* *Prop. 72*

SI linea de linea detrahat, fuerintq; ambę potentialiter incõmenſurabiles, cõtinentesq; mediale, quadrataq; earũ ambo pariter accepta rationale, reliqua linea erit irrõnalis, uocabitq; minor.

CAMPANVS. Si ſint a b & b c quales proponitur, quæ per 27 reperiuntur & componunt lineam maiorem, erit linea a c irrationalis, & ipſa eſt quæ dicitur linea minor. Quod qui præmiſſa firmiter tenuerit, poſitionesq; diligenter attenderit, duplici, modo ut antecedentes facile probabit.

a c b

Euclid. ex Zamb. *Problema 68.* *Propoſitio 76.*

Si à recta linea recta linea auferatur potentia toti ſubſiſtens incõmenſurabilis, cum tota uerò efficiens quod ab eis ſimul rationale, quod uero ſub ipſis medium, reliqua irrationalis eſt, appellaturq; minor.

THEON *ex Zamb.* *A recta nanq; linea α β, auferatur recta linea β γ, potentia toti ſubſiſtens incommenſurabilis, efficiens cum tota quidem α ζ compoſitum ex ijs quæ ex α β, β γ, ſimul rationale, quod*

uero bis ſub ipſis α β, β γ, ſimul medium. Dico quòd reliqua α γ irra- a e c
tionalis eſt, appellata minor. Quoniam nanque compoſitum quidem
ex ijs quæ ex α β, β γ, quadratis rationale eſt, quod uero ſub ipſis α β, ε γ, medium, incommenſurabilia igi-
tur ſunt quæ ex α ε, β γ, ei quod bis ſub α β, β γ. Et conuertendo igitur (per correlarium 19 quinti) incom
menſurabilia ſunt quæ ex α β, β γ, ei quod ex α γ. Rationale autem eſt, conflatum ex ijs quæ ex α β, β γ, irra
tionale igitur quod ex α γ, ipſa igitur α γ irrationalis eſt, appellatur autem minor.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 72.

72 Si linea de linea dematur, fuerintq; ambę potentialiter incommenſurabiles, ſuperficiemq; rationalẽ continentes, quadrataq; earum ambo pariter accepta mediale, linea reliqua erit irrationalis, diceturq; iuncta cum rationali componens totum mediale.

CAMPANVS. Et hoc quoq; neſcire non poteſt qui priora a b c
nouerit, niſi à memoria exciderint: quin poſitis lineis a b & b c (quales proponitur, quæ & per 28 reperiuntur, & lineam potentem in rationale & mediale componunt) ſit a c reliqua, irrationalis, & ipſa dicitur quæ iuncta cum rationali componit totum mediale.

Euclid. ex Zamb. Theorema 59. Propoſitio 77.

77 Si à recta linea recta linea auferatur potentia toti ſubſiſtens incõmenſurabilis, & cum tota efficiens conflatum quidem ex ipſarum quadratis medium, quod uerò bis ſub ipſis rationale, reliqua irrationalis eſt, uocatur autem cum rationali medium totum efficiens.

THEON ex Zãb. A recta enim linea α β, recta linea auferatur a γ β
β γ, toti α β potentia ſubſiſtens incõmenſurabilis, efficiens conflatum
quidem ex ipſarũ α β, β ε, quadratis medium, quod uerò bis ſub ipſis rationale. Dico quòd reliqua α γ irra-
tionalis eſt, uocatur autem cum rationali medium totum efficiens. Quoniam enim conflatum ex ipſarum
α β, β γ, quadratis medium eſt, quòd uerò bis ſub ipſis α β, β γ, rationale, incõmenſurabilia igitur ſunt quæ
ex α β, β γ, quadrata ei quod bis ſub α β, β γ, & reliquũ igitur quod ex α γ, incommenſurabile eſt quod bis
ſub α β, β γ. Quod uerò bis ſub α β, ε γ, rationale eſt, quod igitur ex α γ, irrationale eſt. Irrationalis igitur
eſt ipſa α γ, uocatur autem cum rationali medium totum efficiens: quod erat oſtendendum.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 73.

73 Si linea à linea detrahatur, fuerintq; ambæ potentialiter incõmenſurabiles, ſuperficiemq; medialem continẽtes, quadrataq; earum ambo pariter accepta mediale duplo ſuperficiei alterius in alterũ incõmenſurabile, reliqua linea erit irrationalis, diceturq; iuncta cum mediali faciens totum mediale.

CAMPANVS. Sint etiam hic a b & b c quales proponitur, quæ per 29 re a c b
periuntur, & ipſæ ſunt quæ componunt lineam potentem in duo medialia, eritq; a c reliqua irrationalis dicta, quę iuncta cum mediali componit totum mediale. Quod ut facile (ſicut prçmiſſa) duplici argumentatione concludes, proceſſum 70 moneo diligenter attendas.

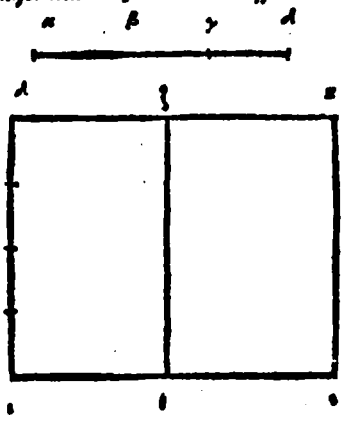
Euclid. ex Zamb. Theorema 60. Propoſitio 78.

68 Si à recta linea recta linea ſublata fuerit potẽtia toti ſubſiſtens incommenſurabilis, & cũ tota efficiens conflatũ ex ipſarũ quadratis medium, quod uerò bis ſub ipſis mediũ, inſuper ipſarũ quadrata incommenſurabilia ei quod bis ſub ipſis, reliqua irrationalis eſt, appellatur autẽ cum medio medium totum efficiens.

THEON ex Zamb. A recta nãq; linea α ε, recta linea auferatur β γ potẽtia a γ β
incõmenſurabilis ſubſiſtens toti, efficiens compoſitũ ex ipſarũ α β, β γ, quadratis
medium, quod uerò ſub ipſis α β, β ε, medium, inſuper ipſarũ α β, ε γ, quadrata incommenſurabilia ei quod
bis ſub α β, β γ. Dico quòd reliqua α γ irrationalis eſt, uocatur autem cum medio medium totum efficiens.

Exponatur

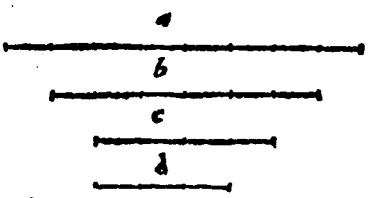
Exponatur rationalis ∂ ι, & eis quidem quæ ex α β, β γ, æquum ad ipſam ∂ ι comparetur (per 44 primi) ∂ ι, latitudinem efficiens ∂ α, ei autem quod bis ſub α β, β γ, æquum auferatur ∂ δ, latitudinem efficiens ∂ ſ, reliquũ igitur ſ ι, æquũ eſt ei quod ex α γ, quare α γ poteſt ipſum ſ ι. Et quoniam compoſitũ ex ipſarum α ζ, ζ γ, quadratus medium eſt, & ipſi ∂ ι eſt æquale, ipſum igitur ∂ ι medium eſt. Et ad ipſam ∂ ι rationalem comparatur, latitudinem efficiens ∂ α rationalis igitur eſt (per 21 decimi) ∂ α, & ipſi ∂ ι longitudine incommenſurabilis. Rurſus quoniam quod bis ſub α β, β γ, medium eſt & ipſi ∂ δ æquale, igitur ∂ ℓ medium eſt. Et ad ipſam ∂ ι rationalem comparatur, latitudinem efficiẽs ∂ ſ, rationalis igitur eſt ∂ ſ, & ipſi ∂ ι longitudine incommenſurabilis. Et quoniam incommenſurabilia ſunt quæ ex α β, β γ, ei quod bis ſub α β, β γ, incommenſurabile igitur eſt & ∂ ι ipſi ∂ δ. Sicut autem (per primam ſexti) ∂ ι ad ∂ ℓ, ſic eſt & ∂ α ad ∂ ſ. Incommenſurabilis igitur eſt α ∂ ipſi ∂ ſ, & utræq; ſunt rationales. Ipſæ igitur α ∂, ∂ ſ rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles. Apotome igitur eſt ſ α, rationalis autem eſt ſ ∂. Quod uero ſub rationali & apotome comprehenſum rectangulum, irrationale eſt & illud potens irrationalis eſt (per 73 decimi) Ipſum autem ſ ι, poteſt ipſa γ α. Igitur ipſa γ α irrationalis eſt, appellatur ſane cum medio medium totum efficiens: quod erat oſtendendum.

CAMPANVS. Eſt autem præmittendum hic antecedens neceſſarium ad demonſtrationes ſequentium.

Si fuerint quatuor quantitates, quarum differentia primæ ad ſecundam, ſit ſicut tertiæ ad quartam, erit permutatim differentia primæ ad tertiam ſicut ſecundæ ad quartam.

Intelligendum eſt hoc de quantitatibus eodem modo relatis, ut cum prima maior fuerit ſecunda, ſit quoq; tertia maior quarta, cum uero minor, et minor. Exempli gratia ſit differentia a ad b, ſicut c ad d, dico quòd erit a ad c ſic b ad d eſt enim (per hanc communem animi conceptionem differentia extremorum, compoſita eſt ex differentijs ipſorum ad media) differẽtia a, ad c, compoſita eſt ex ea quæ eſt a ad b, & ea quæ eſt b ad c. At ea quæ eſt b ad p, per eandem conceptionem componitur ex ea quæ eſt b ad c, & ea quæ eſt c ad d. Et quia ex hypotheſi differentia a ad b, ſicut c ad d, ea uero quæ eſt b ad c eſt communis, ſequitur per communem ſcientiam ut ſit a ad c, ſicut b ad d: quod eſt propoſitum.

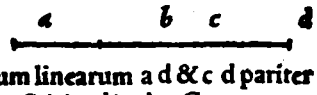

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 74.*

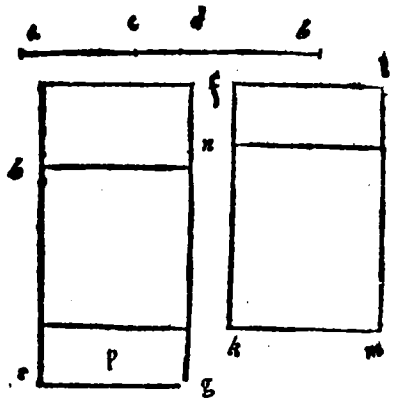
VIla linea niſi una tantum reſiduo cõiungi poteſt, ut ſint ambæ ſub termino earum quæ erant ante ſeparationem. 74

CAMPANVS. Sit linea a c reſiduum, quæ fuerit reliqua abſcita b c ex a b, eruntq; a b & b c, rationales tantum potentia communicrães ex 68. Dico quòd ipſa a c, nulli alij lineæ quàm b c poterit componi ſub hac diffinitione, neq; maiori b c, neque minori b c. Si autem poteſt, componatur cum c d, indifferenter maiori aut minori quàm b c, eruntq; ob hoc ambæ lineæ a d & d c, rationales in potentia tantum communicantes. Quare ergo ex 7 ſecundi quadrata ambarum linearum a b & b c pariter accepta excedũt duplum ſuperficiei unius earum in alteram in quadrato a c, ſimiliter quoque quadrata duarum linearum a d & d c pariter accepta, excedũt duplum ſuperficiei unius ipſarum in alteram in quadrato eiuſdem a c, ſequitur ex præmiſſo antecedente, ut differẽtia duorum quadratorum duarum linearum a b & b c pariter acceptorum ad duo quadrata duarum linearum a d & c d pariter accepta, ſit ſicut differẽtia dupli ſuperficiei a b in b c ad duplum ſuperficiei a d in d c. Cum autem ſint duo quadrata utriuſq; ſectionis pariter accepta rationale ex hypotheſi, duplum uero ſuperficiei unius in alteram portionum utriuſq; ſectionis mediale per hypotheſin, & 19, erit una & eadem differentia duarum ſuperficierum rationalium & duarum medialium, hoc autem eſt impoſſibile, rationales enim ſuperficies non differunt niſi in rationali ſuperficie, ut patet per diffinitionem rationalis ſuperficiei & per 9, medialis autem, non differt a mediali niſi irrationali ſuperficie

per

per 22. Hoc autem fit manifeſtus in figura, ſic. Sit enim ſuperficies e f, adiuncta, ad lineam e g, æqualis ambobus quadratis duarum ſuperficierum a b & b c pariter acceptis, at g h ſit æqualis duplo ſuperficiei unius in alteram. Eritq; f h, æqualis quadrato lineæ a c ex 7 ſecundi. Similiter quoq; ſit K l, adiuncta ad lineam K m, æqualis duobus quadratis duarum linearum a d & d c pariter acceptis, & m n, ſit æqualis duplo ſuperficiei unius in alteram, eritq; ex 7 ſecundi n l æqualis quadrato lineæ a c, ideoq; etiam æqualis h f. Eſt itaq; differentia e f ad g h, ſicut k l ad m n. Quare per antecedens præmiſſum, erit permutatim differentia e f ad K l (& ipſa ſit p) ſicut g h ad m n. Et quia utraq; duarum ſuperficierum e f & k l eſt rationalis, utraq; uero duarum ſuperficierum g h & m n medialis, ſequitur impoſſibile, uidelicet, ſuperficiem p eſſe rationalem & irrationalem.

Euclid. ex Zamb. Theorema 61. Propoſitio 79.

Apotome una tantum congruit recta linea rationalis, potentia tantum toti ſubſiſtens commenſurabilis.

79

THEON ex Zamb. *Sit apotome α δ, cõgruens autẽ ei ſit δ γ, ipſæ igitur α γ, γ β, potentia tantum ſunt cõmenſurabiles. Dico quòd ipſi α β, altera non congruit rationalis potentia tantũ ſubſiſtens toti commenſurabilis. Si enim poßibile, congruat, ſitq; β δ. Ipſæ igitur α δ, δ β, potentia tantũ ſunt cõmenſurabiles. Et quoniã (per 7 ſecundi) quo excedunt ea quæ ex α δ, δ β, id quod bis ſub α δ, δ β, hoc excedunt & quæ ex α γ, γ β, id quod bis ſub α γ, γ β, (eodem nanq; id eſt quod ex α β, utraq; excedunt) uicißim igitur (per 16 quinti) quo excedũt quæ ex α δ, δ β, ea quæ ex α γ, γ δ eo excedit, & id quod bis ſub α δ, δ β, id quod bis ſub α γ, γ β. Sed quæ ex α β, δ δ, ea quæ ex α γ, γ δ, excedunt rationali, utraq; nanq; rationalia ſunt, & quod bis igitur ſub α δ, δ β, id quod bis ſub α γ, γ β, rationali excedit, quod eſt impoßibile. Vtraq; nanq; media ſunt, & (per 22 decimi) medium non excedit rationali. Ipſi igitur α β, altera non cõgruit rationalis potẽtia tantũ cõmenſurabilis exiſtens toti. Vna igitur tantũ ipſi apotomæ congruit, rationalis potentia tantum toti ſubſiſtens commenſurabilis: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 75.

NVlla linea niſi una tantum reſiduo mediali primo coniungi poteſt, ut ſint ambæ ſub termino earum quæ erant ante ſeparationem.

75

CAMPANVS. Hæc quoque probabis ſimili modo. Sint enim in utraq; ſectione ambo quadrata pariter accepta, mediale duplum uero ſuperficiei unius in alteram rationale. Et quia ut prius eadem differentia quadratorum unius ſectionis ad quadratum alterius, quæ eſt dupli ſuperficiei unius ad duplũ ſuperficiei alterius, erit una & eadem ſuperficies differentia duarum medialium & duarum rationalium: quod eſt impoſſibile.

Euclid. ex Zãb. Theorema 62. Propoſitio 80.

Mediæ apotomæ primæ una tantum congruit recta linea media, potentia tantum toti ſubſiſtens commenſurabilis, & cum tota irrationale comprehendens.

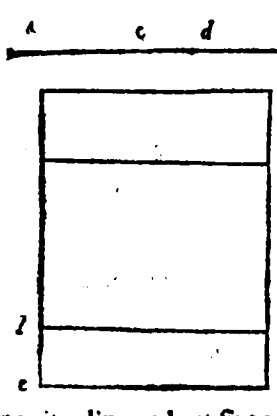
80

THEON ex Zamb. *Eſto nanq; media apotome prima α β, & ipſi α β, congruat β γ, ipſæ igitur α γ, γ β, mediæ ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles, rationale cõprehendentes duo quod ſub α r, γ β. Dico quòd ipſi α β, altera non congruit media, toti potentia tantum ſubſiſtẽs cõmenſurabilis, & cum tota rationale cõprehendens. Si enim poßibile, congruat & δ β, ipſæ igitur α δ, δ β, mediæ ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles, rationale cõprehendentes, quod ſub α δ, δ β. Et quoniã (p 7 ſecũdi) quo excedunt ea quæ ex α δ, δ β, id quod bis ſub α δ, δ β, hoc excedũt & quæ ex α γ, γ β, id quod bis ſub α γ, γ β, (eodẽ etenim rurſus excedunt, id eſt quod ex α β) uicißim igitur (per 16 quinti) quo excedũt quæ ex α δ, δ β, ea quæ ex α γ, γ β, eo excedit et id quod bis ſub α δ, δ β, id quod bis ſub α γ, γ δ. At quod bis ſub α δ, δ δ, id quod bis ſub α γ, γ r, excedit rationali, utraq; nẽpe rationalia. Et quæ ex α δ, δ δ, igitur quadrata, quæ ex α γ, γ β, excedunt rationali. Quod eſt impoßibile. Media etenim utraq; & (p 26 decimi) mediũ ſane mediũ nõ excedit rationali. Mediæ igitur apotomæ primæ una cõgruit recta linea media, potẽtia tantũ toti ſubſiſtẽs cõmẽſurabilis, & cũ tota ratiõale cõprehẽdẽs: qd' oport. demonſt.*

Eucl. ex Camp. *Propoſitio 76.*

VLla linea reſiduo mediali ſecundo cõiungibilis eſt, ut ſub termino earum fiãt, niſi tantũ quæ ab eâ ante ſeparata erat. 76

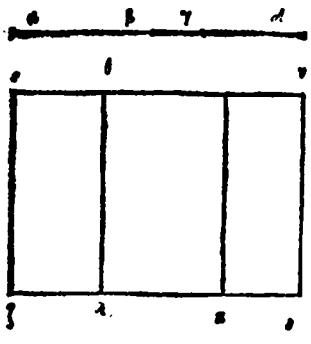
CAMPANVS. Sit enim a c reſiduũ mediale ſecundũ, quæ fuit reſidua, abſcíſa b c ex a b, eruntq; ex 70, duæ lineæ a b & b c, mediales potentia tantum communicantes mediale continentes. Dico quòd ipſa a c, nulli lineæ alij quàm c b, ſub hac diffinitione coniungi poteſt. Sin autẽ, cõiungatur lineæ c d. Sitq; linea e f rationalis in longitudine, ad quam coniungatur ſuperficies e h æqualis quadratis duarum linearum a b & b c pariter acceptis, & e k æqualis quadratis linearum a d & d c pariter acceptis, à qua abſcindatur e g, æqualis quadrato lineæ a c, eritq; per 7 ſecundi ſuperficies l h æqualis duplo ſuperficiei a b in b c, & l K per eãdem æqualis duplo ſuperficiei a d in d c. Quia ergo quadrata ambarum partium primæ ſectionis ſunt mediale, & duplũ etiam ſuperficiei mediale incommẽſurabile duobus quadratis pariter acceptis (quæ neſcire diligens Geometra non poterit, qui poſitiones diligẽter ſeruauerit) erit ſuperficies e h medialis, cum ipſa ſit æqualis duobus quadratis pariter acceptis, & ſuperficies l h medialis, cùm ipſa ſit æqualis duplo ſuperficiei unius in alteram, per 20 igitur eſt utraque duarum linearum f h & g h, rationalis in potentia tantum. Et quia una eſt incõmenſurabilis alij, eo quòd ſuperficies e h eſt incommenſurabilis ſuperficiei h l, ſicut duo quadrata duplo ſuperficiei, erit ex 68 linea f g reſiduum. Quare linea f g quę eſt reſiduũ cõponitur lineæ g h, ut ſint ambæ ſub termino earũ quæ erant ante ſeparationẽ. Similiter quoq; probabis eãdem f g cũ linea g k cõponi eadẽ conditione, mediantibus ſuperficiebus e k & K l, quarũ prima eſt æqualis quadratis duarũ linearũ a d & d c, pariter acceptis, & ſecunda duplo ſuperficiei unius in alterã: quod eſt impoſſibile per 74. Et hic modus demonſtrationis poteſt eſſe cõmunis 75 cæteris q; quatuor eam ſequentibus.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 62.* *Propoſitio 81.*

Mediæ apotomæ ſecundæ una tantum congruit recta linea media, potentia tantũ toti cõmenſurabilis & cum tota medium cõprehendẽs. 81

THEON *ex Zamb. Eſto media apotome ſecunda α β, & ipſi α β, congruens ſit β γ. Ipſæ igitur α γ, γ β, mediæ ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles, mediũ cõprehendentes quod ſub α γ, γ β. Dico quòd ipſi α β, alia non congruit recta linea media, potẽtia tantum toti ſubſiſtens cõmenſurabilis & cum tota medium cõprehendẽs. Si enim poßibile, cõueniat β δ, igitur α δ, & δ β, mediæ ſunt potẽtia tantũ cõmenſurabiles, mediũ cõprehendentes quod ſub α δ, δ ζ. Exponaturq; rationalis ι ſ. Et eis quidem quæ ex α γ, γ β, æquum ad ipſam ι comparetur (per 44 primi) ι ν, latitudinem efficiens ι μ, ei uerò quod ſub α γ, γ β, æquũ auferatur θ ι latitudinẽ efficiẽs δ μ. Reliquũ igitur ι λ, (per 7 ſecũdi) æquũ eſt ei quod ex α ζ. Quare α ζ ipſum poteſt ι λ. Rurſus iã eis quæ ex α δ δ β, æquum ad ipſam ι ſ comparetur (per 44 primi) ι ξ, latitudinẽ efficiẽs, ι ρ. Eſt autem & ι λ. æquum ei quod ex α β, quadrato, reliquũ igitur θ ν, (per 7 ſecundi) æquũ eſt ei quod bis ſub α δ, δ ζ. Et quoniam ipſæ α γ, γ ζ, mediæ ſunt, media igitur ſunt & quæ ex α γ, γ β. & æqualia ſunt ipſi ι ν, mediũ igitur (p 16 decimi & correlariũ 23) eſt ι ν. Et ad ipſam rationalẽ ι ſ apponitur, latitudinem efficiẽs ι μ: rationalis igitur eſt (per 22 decimi) ι μ, & ipſi ι ſ lõgitudine incõmenſurabilis. Rurſus quoniam quod ſub α γ, γ ζ, mediũ eſt, & quod bis ſub α γ, γ β, mediũ eſt (per correlariũ 23 decimi) & æquũ eſt ipſi δ ν, & δ ν, igitur mediũ eſt. Ad ipſamq; ι ſ rationalem apponitur, latitudinem efficiens δ μ, rationalis igitur eſt δ μ (per 22 decimi) & ipſi ι ſ, longitudine incõmenſurabilis. Et quoniam α γ, γ β, potentia tantũ ſunt cõmenſurabiles, incommẽſurabilis igitur eſt α γ, ipſi γ ζ, lõgitudine. Sicut autẽ α γ, ipſi γ β, ſic eſt (p lẽma 21 decimi) quod ex α γ, ad id quod ſub α γ, γ β. Incõmẽſurabile igitur eſt (per 11 decimi) quod ex α γ, ei quod ſub α γ, γ β. Sed ei qđ ex α γ, cõmẽſurabilia ſunt quæ ex α γ, γ β. Ei autẽ qđ ſub α γ, γ ζ, cõmẽſurabile eſt quod bis ſub α γ, γ β. Incõmẽſurabilia igitur ſunt quæ ex α γ, γ β, ei quod bis ſub α γ, γ ζ. Eis autẽ quæ ex α γ, γ β, æquũ eſt ι ν, ei uerò quod bis ſub α γ, γ ζ, æquũ eſt ι δ. Incõmẽſurabile igitur eſt ι ν, ipſi δ ν. Sicut autem ι ν, ad δ ν, ſic eſt ι μ, ad θ μ. Incommenſurabilis igitur eſt ι μ, ipſi θ μ longitudine. Et utræq; ſunt rationales. Ipſæ igitur ι μ, μ θ, rõales ſunt potẽtia tantũ cõmenſurabiles, apotome igitur eſt ι ſ, congruens autẽ ei eſt δ μ. Similiter oſtẽdemus quod et δ ν, ei cõgruit. Apotome igitur, alia & alia cõgruit recta linea, potẽtia tãtũ toti ſubſiſtẽs cõmenſurabilis, qđ (p 79 decimi) eſt impoßibile. Mediæ igitur apotomæ ſecũdæ una tãtũ cõgruit recta linea potẽtia tãtũ toti ſubſiſtẽs cõmẽſurabilis et cũ tota mediũ cõprehẽdẽs: qđ erat oſtẽdẽdũ.* *Eucl. ex Cãp. Prop. 77*

VLla linea minori cõiungibilis eſt, ut ſub termino ſuo fiant niſi tãtum quæ ante ſibi abſciſionem coniungebatur. 77

CAMP.

CAMPANVS. Intellige quid ſit linea minor: quod ſi oblitus es, conſule 21. & ſine obiectione cõcludes propoſitum, ſi (quemadmodũ in 74) proceſſeris, poteris q; ſi libuerit, quemadmodum in 76 procedere.

Euclid. ex Zamb. Theorema 64. Propoſitio 82.

82 Minori una tantum congruit recta linea potentia toti incommenſurabilis ſubſiſtens, efficiens cum tota compoſitum ex earum quadratis rationale, quod uerò bis ſub ipſis medium.

THEON ex Zamb. *Eſto minor α β, & ipſi α β congruens eſto γ δ, ipſæ igitur α γ, γ β, potentia ſunt incommenſurabiles, efficientes conflatũ quidẽ ipſarũ quadratis rationale, quod uero bis ſub ipſis, mediũ. Dico quòd ipſi α β, alia recta linea non congruit efficiens eadẽ. Si enim poſsibile, congruat β δ, & igitur α δ, δ γ, potentia ſunt incõmenſurabiles efficientes quæ ex α δ, δ β, quadrata ſimul rationale, quod autẽ bis ſub ipſis α δ, δ β, medium. Et quoniam quod excedunt quæ ex α δ, δ β, ea quæ ex α γ, γ β, eo excedit & id quod bis ſub α δ, δ β, quod bis ſub α γ, γ β, quæ autẽ ex α δ, δ β, quadrata,* α β γ δ *ea quadrata quæ ex α γ, γ β, rationali excedunt, utraq; enim rationalia, & quod bis igitur ſub α δ, δ β, id quod bis ſub α γ, γ β, rationali excedit, quod (per 26 decimi) eſt impoſsibile, utraq; nanq; media ſunt. Minori igitur una tantum congruit recta linea potentia toti ſubſiſtens incommenſurabilis, efficiens quæ ex ipſis quadratis ſimul rationale, quod uero bis ſub ipſis medium: quod oſtendere oportebat.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 78.

78 Linea quæ coniuncta cum rationali facit totam mediale, niſi uni tãtum componi non poteſt, ut ſub earũ termino fiant quæ erant ante ſeparationem.

CAMPANVS. Quid ſit linea quæ proponitur, ex 72 didiciſti. Cum ergo de ea uolueris quod per hanc 78 dicitur demonſtrare, à proceſſu 75, in quo quam non deuies, ſed ſicut in 76, ſi te delectauerit, ingenio duce poteris procedere.

Euclid. ex Zamb. Theorema 65. Propoſitio 83.

83 Efficienti cum rationali medium totum una tantum congruit recta linea potentia toti incommenſurabilis ſubſiſtens, & cum tota efficiens conflatum quidem ex ipſarum quadratis medium, quod uerò bis ſub ipſis rationale.

THEON ex Zamb. *Sit cũ rationali mediũ totum efficiens α β, & ipſi α β congruat γ δ. Ipſæ igitur α γ, γ β, potentia ſunt incommenſurabiles, efficientes conflatũ quidẽ ex ipſarũ α γ, γ β, quadratis medium, quod uerò bis ſub ipſis α γ, γ β, rationale. Dico quòd ipſi α δ, alia non congruit eadem efficiens. Si enim poſsibile, congruat β δ, & ipſæ igitur α δ, δ β, rectæ lineæ, potentia ſunt incõmenſurabiles, efficientes conflatum ex ipſarũ α δ, δ β, quadratis mediũ, quod uerò bis ſub ipſis α δ, δ β, rationale. Quoniam igitur quo excedũt quæ ex α δ, δ β, ea quæ ex α γ, γ β, eo excedit & quod bis ſub α δ, δ γ, id quod bis ſub α γ, γ β, excedit, & quod bis ſub α δ, δ β, id quod bis ſub α γ, γ β, conſequenter ut in præcedentibus, quod uerò bis ſub α δ, δ γ,* α β γ δ *id quod bis ſub α γ, γ β, excedit rationali, rationalia nanq; utraq; & quæ ex α δ, δ β, igitur ea quæ ex α γ, γ β, excedunt rationali, quod eſt (per 26 decimi) impoſsibile, utraq; enim media ſunt (per 77 decimi.) Ipſi igitur α β, alia non congruit recta linea potentia toti ſubſiſtens incommenſurabilis, & cum tota efficiens conflatum ex ipſarum quadratis medium, quod autem bis ſub ipſis rationale. Efficiẽti ergo cum rationali medium totum una tantum congruit recta linea, & quæ ſequuntur reliqua: quod erat demonſtrandum.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 79.

79 Lineæ quæ iuncta cum mediali facit totum mediale, niſi una linea tantum iungi nequit, ut ſub earum termino fiant quę erant ante ſeparationem.

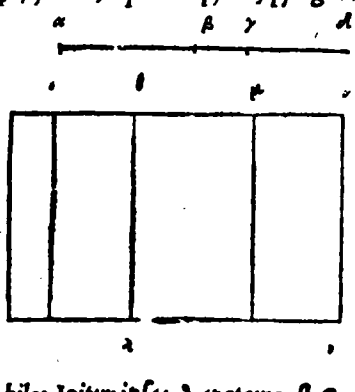
CAMPANVS. Huius lineæ quę iuncta cum mediali componit totum mediale, magiſtra eſt 73. De qua quod hæc 79 enunciat, concludere cogeris, ſicut de reſiduo mediali ſecundo (quod per 76 enuntiatum eſt) concluſiſti.

Euclid. ex Zamb. Theorema 66. Propoſitio 84.

84 Efficienti cum medio mediũ totum, una tantum cõgruit recta linea

potentia incõmenſurabilis toti ſubſiſtens,& cũ tota efficiens cõflatum ex ipſarũ quadratis medium,& quod bis ſub ipſis medium,& inſuper incommenſurabile conflatum ex ijs quæ ab ipſis,ei quod bis ſub ipſis.

THEON ex Zãb. *Eſto cũ medio mediũ totũ efficiẽs α β, congruẽs autẽ illi ſit β γ: ipſæ igitur α γ, γ β, potẽtia ſunt incõmenſurabiles, efficiẽtes conflatũ ex ipſarũ quadratis mediũ, & quod bis ſub ipſis α γ, γ β, mediũ, inſup et quæ ex α γ, γ ζ, quadrata, incõmẽſurabilia ei qd' bis ſub α γ, γ β. Dico q; alia ipſi α ζ, nõ cõgruit, cũ tota efficiẽs propoſita. Quod ſi poſſibile eſt, cõgruat ζ δ, ut et α δ, δ ζ, potẽtia ſint incõmẽſurabiles efficiẽtes quæ ex α δ, δ β, quadratis ſimul mediũ, et qd' bis ſub ipſis α δ, δ β, mediũ, & inſup quæ ex α δ, δ ζ, incõmẽſurabilia ei qd' bis ſub α δ, δ ζ. Exponatur q; ratiõalis ι ſ. Et eis quidẽ quæ ex α γ, γ β, æquũ ad ipſam ι ſ cõparetur (p 45 primi) ι ν, latitudinẽ efficiẽs ι μ, ei autẽ qd' bis ſub α γ, γ β, æquũ auferatur (p 44 primi) ὁ ν, latitudinẽ efficiẽs ὁ μ. Reliquũ igitur qd' ex α β, (p 7 ſecũdi) æquũ eſt ipſi ι ξ, ipſa igitur α ξ poteſt. Rurſus eis quæ ex α δ, δ β, æquũ ad ipſã ι ſ cõparetur (p 44 primi) ι ο, latitudinẽ efficiẽs ι ρ. Eſt autẽ quod ex α ζ, æquũ ipſi ι ξ. Reliquũ igitur qd' bis ſub α δ, δ β, æquũ eſt ipſi ὁ ι. Et quoniã cõflatũ ex ijs quæ ex α γ, γ β, mediũ eſt, ac ipſi ι ν, æquale, mediũ igitur eſt & ι ν. Et ad rationalẽ cõparatur ι ſ, latitudinẽ efficiẽs ι μ, rationalis igitur eſt (p 22 decimi) μ, & ipſi ι ſ, lõgitudine incõmẽſurabilis. Rurſus quoniã quod bis ſub α γ, γ β, mediũ eſt & ipſi ὁ ν æquale, mediũ igitur eſt ὁ ν. Et ad ipſam rationẽ ι ſ apponitur latitudinẽ efficiens ὁ μ, rationalis igitur eſt ὁ μ, & ipſi ι ſ lõgitudine incõmenſurabilis. Et quoniã incõmenſurabilia ſunt quæ ex α γ, γ β, ei quod bis ſub α γ, γ β, incõmenſurabile igitur eſt ι ν, ipſi ὁ ν, incommenſurabilis igitur eſt et ι μ, ipſi μ ὁ longitudine, & ambæ rationales ſunt. Ipſæ igitur ι μ, μ ὁ, potentia tantũ ſunt cõmenſurabiles. Igitur ipſa ι ὁ, apotome eſt. Congruẽs autẽ ei, eſt ὁ μ. Similiter iã oſtendemus quòd ι ὁ, rurſus apotome eſt: congruẽs autẽ ei eſt ὁ μ. A potome igitur ipſi alia & alia cõgruit potentia tantũ toti ſubſiſtens cõmenſurabilis, quod (per 69 decimi) impoßibile eſſe oſtendimus. Ipſi igitur α β, alia recta linea non congruit. Ipſi igitur α β, una recta linea tantum congruit, potentia tantũ toti ſubſiſtens incõmenſurabilis, & cum tota efficiẽs quæ ex ipſis quadratis ſimul medium, & quod bis ſub ipſis. Efficienti igitur cum medio mediũ totum, et quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendum.*

Ex Campano.

Reſiduorum diffinitiones.

1 Si fuerit idem totum poſitæ rationali lineæ in lõgitudine cõmenſurabile, quod poſitũ erat, dicetur reſiduum primum.

2 Si uerò linea adiuncta, poſitæ rationali communicet in lõgitudine, dicetur reſiduum ſecundũ. 3 Quòd ſi fuerit utraq; rationali poſitæ in longitudine incommenſurabilis, uocabitur reſiduum tertium. 4 Si eadem tota poſitæ rationali cõmunicet in lõgitudine, nũcupabitur reſiduũ quartum. 5 Si uerò linea adiuncta, poſitæ rationali, cõmunicet in lõgitudine, uocabitur reſiduum quintum. 6 Quòd ſi fuerit utraq; rationali poſitæ in longitudine incommenſurabilis, appellatur reſiduum ſextum.

Commune initium trium priorum diffinitionum.

Poſitis duabus lineis altera rationali, altera reſiduo, adiectaq; ipſi reſiduo ſecũdũ eius terminũ, ſi fuerit totũ compoſitum potẽtius linea adiecta, in quadrato lineæ ipſi toti communicantis in longitudine.

Commune initium trium poſteriorum diffinitionum.

Poſitis duabus lineis altera rationali, altera reſiduo, adiectaq; ipſi reſiduo ſecũdũ eius terminum, ſi fuerit totũ compoſitum potentius linea adiecta, in quadrato lineæ ipſi toti incõmenſurabilis in longitudine.

Ex Zamb.

Ex Zamberto. *Apothemarum Diffinitiones.*

1 Siquidem tota expoſitæ rationali longitudine cõmenſurabilis fuerit, appellatur apotome prima. 2 Si uerò congruens commenſurabilis fuerit, lõgitudine expoſitę rationali, ſecũda appellatur apotome. 3 Si autem neutra commenſurabilis fuerit expoſitæ rationali longitudine, tertia appellatur apotome. 4 Si quidem tota commenſurabilis fuerit expoſitæ rationali lõgitudine, appellat̃ apotome quarta. 5 Si uerò congruens, quinta. 6 Si autem neutra, ſexta.

Commune initium trium priorum diffinitionum.

Suppoſita rationali & apotomæ, ſiquidẽ tota, cõgruẽtẽ maius potuerit eo quod fit ex ſibi lõgitudine cõmẽſurabili.

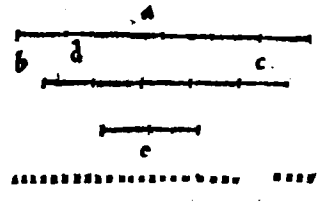
Commune initium trium poſteriorum diffinitionum.

Rurſus ſuppoſita rationali & apotomæ, ſi tota maius potuerit congruẽte eo quod fit ex ſibi longiore incommenſurabili.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 80.*

80 Reſiduum primum inueſtigare.

Campanvs. Ab inuentione omnium ſpecierum reſidui, facilè nos abſoluat inuentio per ordinem omnium ſpecierum binomij. Nam in qualibet ſpecie binomiorum ſi minor portio abſcindatur de maiori, linea reliqua erit reſiduum ſimilis ſpeciei ut patet ex diffinitionibus tam binomiorũ quàm reſiduorum. Propriis tamen inuentionibus reſiduorum inſiſtentes: ſic inquiramus primum. Sit linea a rationalis poſita, cui cõmenſurabilis in longitudine ſumatur b c, ſitq; e numerus quadratus diuiſus in f nõ quadratum & in quadratum g, ſitq; proportio quadrati lineæ b c ad quadratum lineæ c d, ſicut e ad f, eritq; per ultimã partẽ ſeptimę, c d, rationalis in potentia tantum. Cum itaq; ſit c b potentior c d in quadrato lineæ ſibi communicantis in lõgitudine, quod patet in explanatione binomij primi, conſtat ex diffinitione lineam b d eſſe reſiduum primum.

Euclid. ex Zãb. *Problema 19.* *Propoſitio 85.*

85 Inuenire primam apotomen.

THEON ex Zamb. *Exponatur rationalis α, & ipſi α longitudine commenſurabilis eſto β α, rationalis igitur eſt β α. Exponanturq; bini quadrati numeri δ ι, ι ſ, quorũ exceſſus δ ſ non ſit quadratus. Igitur (per correlarium 1 lemmatis 28 decimi) δ ad δ ſ, rationẽ non habet quam numerus quadratus ad quadratum numerum. Fiatq; (per correlariũ 6 decimi) ſicut δ ad δ ſ, ſic quod ex β α quadratũ ad id quod ex α γ quadratũ, cõmenſurabile igitur eſt quod ex β α, ei quod ex α γ. Rationale autem quod ex β α, rationale igitur & quod ex α γ. Rationalis igitur eſt (per diffinitionem) & α γ. Et quoniam δ ad δ ſ rationalem non habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum, neq; igitur quod ex β α, ad α γ rationem habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerum. Incommenſurabilis igitur eſt β α ipſi α γ longitudine, utræq; autem ſunt δ rationales. Ipſæ igitur β γ, α γ, (per 9 decimi) rationales ſunt potẽtia commenſurabiles. Igitur ipſa β γ, apotome eſt (per 73 decimi) Dico quòd & prima. Quo nãq; maius eſt quod ex β α, eo quod ex α γ, ſit quod ex δ. Et quoniam ſicut δ ad δ ſ, ſic eſt quod ex β α, ad id quod ex α γ, conuertendo igitur (per correlarium 18 quinti) ſicut δ ι, ad ι ſ, ſic quod ex α β ad id quod ex δ. At δ ι ad ι ſ, rationem habet, quam quadratus numerus ad quadratum numerum, uterq; enim quadratus eſt. Quod igitur ex α β, ad id quod ex δ, rationem habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum, commenſurabilis igitur eſt β α ipſi δ longitudine, & β α ipſa α γ maius poteſt, eo quod ex β, ipſa igitur β α ipſa α γ maius poteſt eo quod ex ſibi lõgitudine cõmenſurabile, eſtq; tota β α, ipſi α expoſitæ rationali cõmẽſurabilis. Igi-*

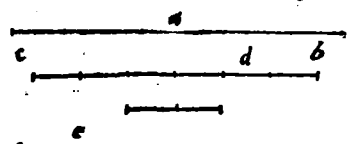
tur (per tertias diffinitiones.) β γ apotome est prima. Inuẽta igitur est prima apotome β γ: quod erat agendum.

Euclid. ex Camp. Propositio 81.

RESIDUUM secundum patefacere.

81

CAMPANVS. Ad habendum residuum secundum, sit a linea rationalis posita, eiq; communicans in longitudine c d, & sit quadratum c d ad quadratum b c, sicut f ad e, eritq; b d residuum secundum ex diffinitione. Si dubitas, aut positas non seruas hypotheses aut binomij secundi repetitione indiges.

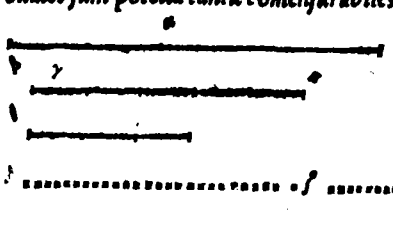

Euclid. ex Zamb. Problema 19. Propositio 86.

Inuenire ad secundam apotomen.

86

THEON ex Zamb. Exponatur rationalis α, & ipsi α longitudine cõmensurabilis esto α ε. Rationalis igitur est α γ. Et exponãtur bini numeri quadrati δ ζ, & ζ η, quorũ excessus δ η, nõ sit quadratus. Fiatq; (p correlariũ 1 lẽmatis 28 decimi) sicut δ η ad δ ζ, sic quadratũ qd̃ ex α γ, ad quadratũ qd̃ ex α β, cõmẽsurabile igitur est (p 11 decimi) qd̃ ex α γ quadratũ, ei qd̃ ex α β, quadrato. Ratiõale autẽ est qd̃ ex γ α, rõnale igitur est qd̃ ex α β. Rationalis igitur est α β. Et quoniã quod ex α γ quadratũ ad id qd̃ ex α β, rõnem nõ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, incõmẽsurabilis igitur est (p 19 decimi) γ α, ipsi α β lõgitudine, & ambæ sunt rõnales. Ipsæ igitur γ α, α β, rõnales sunt potẽtia tantũ cõmensurabiles. Igitur (p 73 decimi) β γ apotome est. Dico q; & secũda. Quo etenim maius est qd̃ ex β α, eo qd̃ ex α δ, esto quod ex ε. Quoniã igitur est (p correlariũ 6 decimi) sicut qd̃ ex ε α, ad id qd̃ ex α γ, sic est δ η numerus ad δ ζ, numerum, cõuertendo igitur (p correlariũ 19 quinti) est sicut qd̃ ex β α, ad id quod ex δ, sic est δ η, ad δ ζ, et uterq; ipsorũ δ η, ζ, quadratus est, quod igitur ex β α, ad id quod ex ε, (per 9 decimi) rationẽ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, cõmẽsurabilis igitur est ε α, ipsi δ, & β α, ipsa α γ, maius potest, eo quod ex δ. igitur β α, ipsa α γ, maius potest eo qd̃ ex sibi lõgitudine cõmẽsurabili. Et cõgruẽs est γ α, cõmensurabilis lõgitudine ipsi α expositæ rationali. Ipsa igitur ε γ (per tertias diffinitiones) secunda est apotome. Inuenta est igitur secunda apotome β γ: quod facere oportebat.

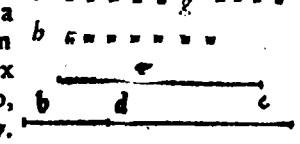

Euclid. ex Camp. Propositio 82.

RESIDUUM tertium perscrutari.

82

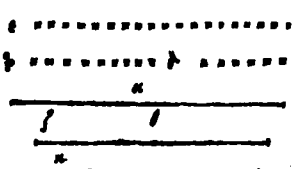
CAMPANVS. Residuum tertiũ sic habetur. Posita ut prius a rationali numeroq; e quadrato diuiso in f non quadratũ & g quadratũ assumptoq; h numero primo, sit quadratũ lineæ a ad quadratũ lineæ b c, sicut h ad e, sitq; quadratum lineæ b c ad quadratũ lineæ c d, sicut e ad f, eritq; ex diffinitione (de quo si hæsitas consule binomium tertium) linea d b, residuum tertium. Euclid. ex Zamb. Problema 20. Propositio 87.

Inuenire tertiam apotomen.

87

THEON ex Zamb. Exponatur rationalis α, explicentur tres numeri ζ, β λ, γ δ, rationẽ adinuicẽ nõ habentes quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Ipse autẽ β γ, ad γ δ rationẽ habeat, quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Fiatq; (p correlariũ 6 decimi) sicut ζ ad δ ε, sic qd̃ ex α quadratũ ad id quod ex ζ α, quadratũ, sicut uerò δ γ ad γ λ, sic qd̃ ex ζ α, quadratũ ad id quod ex α θ. Quoniã igitur est sicut ζ ad δ γ, sic qd̃ ex α, quadratũ ad id qd̃ ex ζ α quadratũ, qd̃ igitur ex α, quadratũ ei qd̃ ex ζ α quadrato est cõmẽsurabile. Quadratũ autẽ ex α, rõnale est: ratiõale igitur est & qd̃ ex ζ α, ratiõalis igitur est ζ α. Et quoniã ζ, ad β γ, rationẽ nõ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; igitur qd̃ ex α, quadratũ, ad id qd̃ ex ζ α, quadratũ rationẽ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incõmensurabilis igitur est (per 9 decimi) α, ipsi ζ α lõgitudine. Rursus quoniam est sicut β γ ad γ λ sic quod ex ζ α, quadratum ad id quod ex α θ, commensurabile igitur est quod ex ζ α, ei quod ex α θ. Rationale autem est quod ex ζ α. Rationale igitur quod ex α θ, rationalis igitur est α θ. Et quoniam β γ, ad γ λ, rationem non habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum, neque igitur quod ex ζ α, ad id quod ex α θ, rationem habet quam quadratus numerus ad quadratũ numerum. Incommensurabilis igitur est ζ α, ipsi α θ longitudine. Et utræq; sunt rõnales, ipsæ igitur ζ α, α θ, rationales sunt, potẽtia tantũ cõmensurabiles. Apotome igitur est ζ ε (per 73 decimi) Dico q; et tertia. Quoniã enim est sicut ζ ad δ γ, sic quod ex α quadratũ, ad id quod ex ζ α

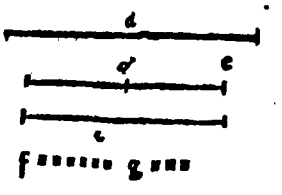

qua

quadratũ, ſicut autẽ β γ, ad γ δ, ſic quod ex ζ κ ad id quod ex κ ϑ, ex æquali igitur (per 22 quinti) ſicut ι ad γ δ, ſic quod ex α ad id quod ex ϑ κ. Sed ι ad γ δ rationẽ non habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Neq; igitur quod ex α ad id quod ex κ ϑ rationẽ habet quã quadratus numerus ad quadratum numerũ. Incommenſurabilis igitur eſt α ipſi κ ϑ longitudine. Neutra igitur ipſarũ ζ κ, κ ϑ, cõmenſurabilis eſt longitudine ipſi α expoſitæ rationali. Quo nempe maius eſt quòd ex ζ κ eo quod ex κ ϑ, eſto id quod ex λ. Quoniã igitur eſt ſicut ϛ ι, ad γ δ, ſic eſt quod ex ζ κ, ad id quod ex κ θ, conuertendo igitur (per correlariũ 19 quinti) eſt ſicut β γ ad γ δ, ſic eſt quod ex ζ κ, quadratũ ad id quod ex κ. At β γ, ad β δ rationem habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, & quod ex ζ κ, igitur ad id quod ex κ rationem habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, commenſurabilis igitur eſt ζ κ, ipſi κ longitudine. Et ζ κ, ipſa κ ϑ, maius poteſt, eo quod ex κ, ipſa igitur ζ κ, ipſa κ ϑ, maius poteſt, eo quod ex ſibi commenſurabili. Et neutra ipſarum ζ κ, κ ϑ, commenſurabilis eſt longitudine ipſi α expoſitæ rationali. Igitur (per 3 diffinitiones) ſi θ, apotome eſt tertia. Inuenta igitur eſt tertia apotome: quod erat agendum. Euclid. ex Camp. Propoſitio 83.

Reſiduum quartum inuenire.

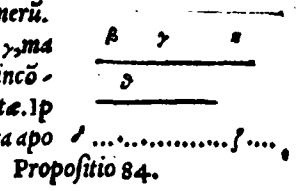
83 CAMP. Hic (ſicut in inuentione reſidui primi) ſit linea b c, communis lineæ a rationali poſitæ, numerus autem e quadratus, ſit diuiſus in f & g, quorũ ſit uterq; nõ quadratꝰ, ſitq; quadratũ lineæ b c, quadratũ lineæ d e, ſicut e ad f, & ſcies ex diffinitione, lineam d b eſſe reſiduum quartum, ſi eorum quę in inuentione binomij quarti didicerat, oblitus non fueris.

Euclid. ex Zamb. Problema 21. Propoſitio 88.

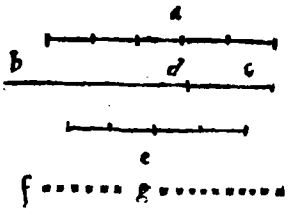
Inuenire quartam apotomen.

88 THEON ex Zãb. Exponatur rationalis α, & ei lõgitudine cõmenſurabilis eſto ϛ κ, rationalis igitur eſt & β κ. Exponãturq; (p lẽma ſecũdũ 18 decimi) bini numeri λ ζ, ζ ι, ut totus λ ι ad utrũq; ipſorũ λ ζ, ζ ι, rationẽ nõ habeat quã quadratus nũerus ad quadratũ numerũ. Fiatq; (p correlariũ 6) ſicut λ ι ad ι ζ ſic quod ex β κ, quadratũ cõmẽſurabile igitur eſt (per correlariũ 11 decimi) quod ex ϛ κ, ei quod ex κ γ. Rationale autẽ eſt id quod ex ϛ κ, rationale igitur & quod ex κ γ, rationalis igitur eſt (per 7 diffinitionẽ decimi) & κ ι. Et quoniã λ ι ad ι ζ, rationẽ nõ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; igitur quod ex β κ, ad id quod ex κ γ rationẽ habet quã quadratus nũerus ad quadratũ numerũ. Incõmẽſurabilis igitur eſt (per 9 decimi) β κ, ipſi κ γ lõgitudine. Et utræq; rationales. Ipſæ igitur β κ, κ γ, rationales ſunt potẽtia tãtũ cõmẽſurabiles. Apotome igitur eſt β γ. Dico q & quarta. Quo nẽpe maius eſt quod ex β κ, eo quod ex κ γ, eſto (per lẽma 13 decimi) quod ex δ. Quoniam igitur eſt ſicut λ ι, ad ι ζ, ſic eſt quod ex β κ, ad id quod ex κ γ, et cõuertendo igitur (per correlariũ 18 quinti) ſicut ι λ, ad λ ζ, ſic quod ex κ β, ad id quod ex δ. Sed ι λ, ad λ ζ, rationẽ nõ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; igitur quod ex κ β ad id quod ex δ, rationẽ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incõmẽſurabilis igitur eſt (per 9 decimi) β κ, ipſi δ lõgitudine, & κ β, ipſa κ γ, maius poteſt, eo quod ex δ, ipſa igitur β κ, ipſa κ γ maius poteſt, eo quod ex ſibi incõmenſurabili, eſtq; tota β κ, cõmenſurabilis lõgitudine ipſi α rationali expoſitæ. Ipſa igitur β γ (per 3 diffinitiones) apotome eſt quarta. Inuenta igitur eſt quarta apotome: quod faciendum erat. Euclid. ex Camp. Propoſitio 84.

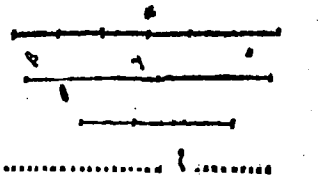
Reſiduum quintum demonſtrare.

84 CAMP. Cũ reſiduũ quintũ inuenire libuerit, erit linea c d cõmunicans lineæ a rationali poſitę in longitudine ſicut erat in inquiſitione ſecundi, & erit quadratus numerus e diuiſus in f & e, quorũ neuter quadratus ſicut in præmiſſa erit quadratũ lineæ c d ad quadratũ b c, ſicut f ad e, exquibus à diffinitione concludere licet (habita ſufficienti notitia binomij quinti) lineã d b eſſe reſiduũ quintũ. Eucl. ex Zã. The. 22. Prop. 89.

Inuenire quintam apotomen.

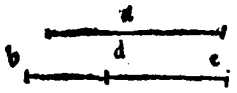
89 THEON ex Zamb. Exponatur rationalis α & ipſi α lõgitudine commenſurabilis eſto γ κ, rationalis igitur eſt γ κ. Exponaturq; (per ſecundum lemma 28 decimi) bini numeri λ ζ, ζ ι, ad utrunque ipſorum λ ζ, ζ ι, rationem rurſus non habeat quam quadratus numerus ad quadratum numerum. Fiatq; (per correlarium 6 decimi) ſicut ζ ι, ad ι λ, ſic quod ex κ γ ad id quod ex κ β, commenſurabile (per 11 decimi) igitur eſt quod ex γ κ, ei quod ex β κ. Rationale autem eſt quod ex γ κ, rationale & quod ex κ ϛ, rationalis igitur eſt β κ. Et quoniã eſt ſicut λ ι ad ι ζ, ſic eſt quòd ex ϛ κ ad id quod ex κ γ, at λ ι, ad ι ζ, rationem nõ habet numerus quadratus ad quadratum nu-

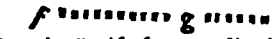
merũ, neq; igitur quod ex ζ ν ad id quod ex ν γ rationem habet quam quadratus numerus ad quadratum numerum, incommensurabilis igitur est (per 9 decimi) ζ ν ipsi ν γ longitudine. Et utræq; sunt rationales. Ipsæ igitur ζ ν, ν γ, rationales sunt potẽtia tantũ cõmẽsurabiles. Igitur ζ γ, apotome est (p 73 decimi) Dico quòd et quinta. Quo nãq; maius est id quod ex ζ ν, eo quod ex ν γ, esto id quod ex θ. Quoniã igitur est sicut quod ex ζ ν, ad id quod ex ν γ sic est Δ ad ζ, cõuertẽdo igitur (p correlariũ 18 quinti) est sicut Δ, ad Δ ζ, sic quod ex ζ ν, ad id q̃ ex θ. At Δ, ad Δ ζ, rationẽ nõ habet quàm quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; igitur quod ex ζ ν, ad id quod ex ν δ, rationẽ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incõmensurabilis igitur (p 9 decimi) ζ ν, ipsi θ, longitudine. Ipsaq; ν ζ, ipsa ν γ, maius potest eo quod ex δ. Ipsa igitur ν ζ ipsa ν γ maius potest, eo quod ex sibi lõgitudine incõmẽsurabili, & cõgruẽs est lõgitudine cõmensurabilis ipsi α expositæ rationali. Ipsa igitur ζ γ, apotome est quinta. Inuenta igitur est apotome quinta: quod ostendendum fuerat. Euclid. ex Camp. Propositio 85.

RESIDUUM sextum demum præsto sit reperire. 85

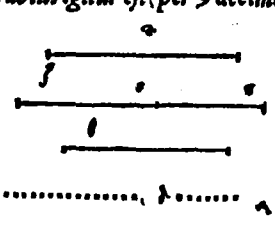
CAMP. Residuũ sextũ sic reperitur. Erit ut pri⁹ linea a rationalis posita, & c numerus quadratus diuisus in f & g nõ quadratos, et erit h numerus primus. Et quadratũ lineę a ad quadratũ lineę b c, sicut h ad e, at uerò quadratũ lineæ b c, quadratũ c d, ut e ad f, eritq; ex diffinitiõe linea d b, residuũ sextũ. Cui nõ plane animꝰ tuꝰ assenserit, exerceri te cõuenit in inuẽtione binomij sexti. Euc. ex Zãb. Prob. 23. Prop. 90.

Inuenire sextam apotomen. 90

THEON ex Zãb. Exponatur rationalis α, & tres numeri ut β, β ρ, γ Δ, rationẽ nõ habentes adinuicẽ quã quadratus numerus ad quadratũ. Insuperq; & ζ γ, ad ζ Δ rationẽ nõ habeat quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Fiatq; (per correlariũ 6 decimi) sicut ut ad β γ, sic quod ex α ad id quod ex ξ ν, sicut autẽ β γ ad γ Δ, sic quod ex ξ ν ad id quod ex ν δ. Quoniã igitur est sicut ut ad β γ, sic est quod ex α ad id quod ex ξ ν cõmẽsurabile igitur est (per 6 decimi) quod ex α ei quod ex ξ ν, rationale autẽ quod ex α rationale igitur est & id quod ex ξ ν, rationalis igitur est & ξ ν. Et quoniã ut ad β γ rationẽ non habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; igitur quod ex α ad id quod ex ξ ν, rationẽ nõ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incõmensurabilis igitur est (per 9 decimi) α ipsi ξ ν longitudine. Rursus quoniã est sicut β γ, ad γ Δ, sic quod ex ξ ν ad id quod ex ν δ, commensurabile igitur est (per 6 decimi) quod ex ξ ν, ei quod ex ν δ rationale autẽ est quod ex ξ ν, rationale igitur est, & quod ex ν δ, rationalis igitur & ν δ. Et quoniã β γ ad γ Δ rationẽ nõ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; igitur quod ex ξ ν, ad id quod ex ν θ, rationẽ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, incõmensurabilis igitur est (per 9 decimi) ξ ν, ipsi λ δ longitudine. Et utræq; rationales. Ipsæ igitur ξ ν, ν δ, rationales sunt potentia tantũ cõmensurabiles. Igitur ξ δ apotome est. Dico iã quod et sexta. Quoniã enim est sicut ut ad ζ γ sic quod ex α ad id quod ex ξ ν, sicutq; ζ γ ad γ Δ sic quod ex ξ ν ad id quod ex ν δ, ex æquali igitur (per 22 quinti) est sicut ut ad γ Δ, sic quod ex α ad id quod ex ν δ. At ut ad γ Δ rationẽ non habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Neq; igitur quod ex α, ad id quod ex θ ν, rationẽ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incõmẽsurabilis igitur est (per 9 decimi) α ipsi ν θ lõgitudine, & neutra ipsarũ ξ ν, ν δ, cõmensurabilis est longitudine ipsi α expositæ rationali. Quo nẽpe maius est quod ex ξ ν, eo quod ex ξ δ, esto quod ex ν. Quoniã enim est sicut β γ ad γ Δ, sic quod ex ξ ν ad id quod ex ν δ, cõuertẽdo igitur (per correlariũ 18 quinti) est sicut ζ γ, ad β Δ sic est quod ex ξ ν, ad id quod ex ν. At γ β, ad ζ Δ rationem nõ habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ, neq; igitur quod ex ξ ν, ad id quod ex ν rationem habet quã quadratus numerus ad quadratũ numerũ. Incommensurabilis igitur est ξ ν ipsi ν lõgitudine. Et ξ ν, ipsa ν δ maius potest, eo quod ex λ. Igitur ξ ν, ipsa ν δ maius potest eo quod est sibi lõgitudine incommensurabili, & utraq; ipsarũ ξ ν, ν δ, incõmensurabilis est lõgitudine ipsi α expositæ rationali. Ipsa igitur ξ θ, apotome est sexta. Inuenta igitur est apotome sexta ξ δ, quod erat agendũ. Sit prædictarũ sex apotomarũ inuẽtionis ostensio cõcisior. Deturq; ut inueniatur prima. Exponaturq; ex binis nominibus prima α γ, cuius maius nomen sit α β, & ab ipsa quidem α β, auferatur ipsi quidem β ρ, æqualis β Δ. Ipsæ igitur α β, ζ γ hoc est α β, β δ, rationales sunt potentia tantũ cõmensurabiles, & α β, ipsa β γ, hoc est ipsa β δ, maius potest, eo quod ex sibi incommensurabili, & α β cõmensurabilis est expositæ rationali lõgitudine. Igitur α δ prima est apotome. Similiter iam & reliquas apotomas inueniemus eas quæ ex binis nominibus ∗ in numeros exponentes. Euclid. ex Camp. Propositio 86.

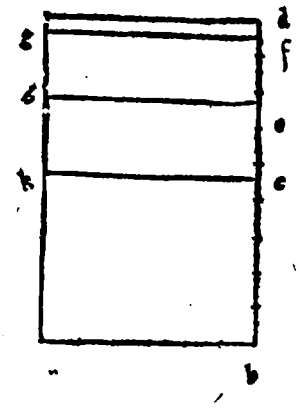

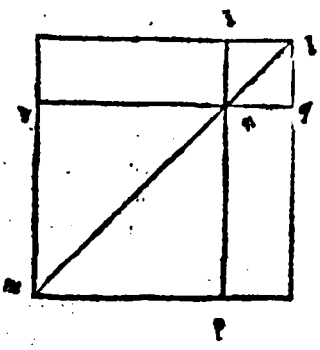
ἰσαρίθμους, pari numero, id est eiusdem ordinis.

SI fuerit superficies linea rationali residuo primo contenta, latus eius tetragonicum necesse est esse residuum. 86

Campa-

CAMPANVS. Sit ſuperficies a c contẽta linea rationali a b & reſiduo primo b c, dico latus tetragonicũ ſuperficiei a c, eſſe reſiduũ. Adiungatur enim ad lineã b c, linea c d, ſitq; illa cuius detractione b c fuit reſiduũ primũ. Eritq; ex diffinitione, b d rationalis ex longitudine, & c d in potentia tantum, b d quoq; erit potentior d c, in quadrato lineæ ſecũ cõmunicantis in longitudine. Diuidatur igitur d c per æqualia in e, & tota b d diuidatur ea conditione in f, quod inter b f & f d ſit e d medio loco proportionalis, eritq; ex ſecunda parte 13 b f cõmunicans in longitudine f d, per 9 igitur utraq; earũ cõmunicat cũ tota linea b d, quare per diffinitionẽ ambæ ſunt rationales in longitudine. Ducantur itaq; lineæ f g, e h, & c K, æquidiſtantes a b, eritq; per 15 utraq; duarũ ſuperficierũ a f & g d, rationalis. Sit quadratũ ergo l m, æquale ſuperficiei a f, eritq; rationale, & latus eius rationale in potẽtia. Intra illud quadratũ protracta diagonali linea l m, deſcribatur quadratum l n, æquale ſuperficiei g d, eritq; ipſum rationale & eius latus rationale in potentia, protrahantur autẽ duę lineę m p, q n, æquidiſtãter lateribus totalis quadrati. Dico ergo quadratũ p r eſſe æquale ſuperficiei a c, & eius latus quod eſt n p eſt reſiduũ. Cũ enim linea d e ſit ex hypotheſi medio loco proportionalis inter b f & f d, erit ex prima ſexti ſuperficies h d medio loco proportionalis inter duas ſuperficies a f & g d, ideoq; & inter duo quadrata l m & n l. Cumq; ex prima ſexti ſit ſuperficies l p medio loco proportionalis inter eadẽ duo quadrata, erit l p æqualis d h, & etiam h c. Et quia quadratũ l n eſt æquale g d, erit t r æquale g e, totus itaq; gnomo circũſcriptus quadrato m n, eſt æqualis c g. Et quia l m erat æquale a f, relinquitur m n æquale a c. Quòd autem n p latus quadrati m n ſit reſiduum, ſic colligę. Eſt enim utraque duarum p t & t n rationalis in potentia, eo quod utrũq; quadratum l m & n l eſt rationale, unaq; earũ eſt incommẽſurabilis alij per primam ſexti & 10 huius, eo quod quadratum l m eſt incommenſurabile l r ſuperficiei, ſicut ſuperficies a f ſuperficiei h d. De quibus manifeſtum eſt quòd ipſæ ſunt incommenſurabiles, eſt enim per primam ſexti una earũ ad alterã, ſicut linea b f quæ eſt rationalis in longitudine ad lineam d e quæ eſt rationalis in potentia tantũ, ex 68 igitur linea p n, quæ poteſt in ſuperficiem a c, eſt reſiduum: & hoc eſt quod intendimus.

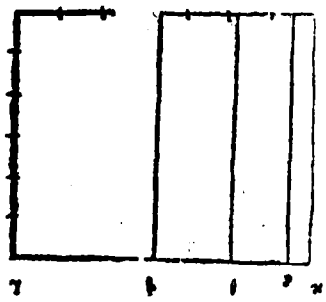

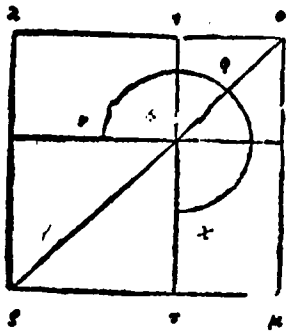
Euclid. ex Zamb. *Theorema 67.* *Propoſitio 91.*

91 Si areola cõprehẽdatur ſub rationali & apotome prima, quę areolam poteſt, apotome eſt.

THEON *ex Zãb.* *Comprehendatur enim areola α β, ſub rationali α γ, & apotome prima α δ. Dico quòd ipſam α ζ areolã potens, apotome eſt. Quoniã apotome eſt α δ, eſto eidem cõgruens (per 79 decimi) δ κ. Ipſæ igitur α κ δ κ, rationales ſunt potentia tantũ cõmẽſurabiles, & tota α κ (per 3 diffinitiones) cõmenſurabilis eſt ipſi α γ, expoſitæ rationali, & α κ, ipſa κ δ (per 73 decimi) maius poteſt eo quod ex ſibi longitudine cõmenſurabili. Si igitur (per 28 ſexti) quartæ parti eius quod ex δ κ æquum ad ipſam α κ comparetur deficiẽs forma quadrata, incõmẽſurabilia ipſam (per 17 decimi) diuiſerit. Secetur (per 10 primi) δ κ bifariàm in ι, & ei quod ex ι κ, æquũ ad ipſam α κ cõparetur (per 28 ſexti) deficiens forma quadrata, ſitq; quod ſub α λ, λ κ, cõmẽſurabilis igitur eſt α λ, ipſi λ κ. Et per λ κ, ſigna (p 31 primi) ipſi α γ paralleli excitẽtur ι ϑ λ μ, κ ν. Et quoniã cõmẽſurabilis eſt α κ ipſi λ κ, lõgitudine, et α κ igitur utriq; ipſarũ α λ, λ κ, cõmẽſurabilis eſt lõgitudine. Sed α κ cõmẽſurabilis eſt ipſi α γ, & utraq; igitur ipſarũ α λ, λ κ, cõmẽſurabilis eſt lõgitudine ipſi α γ, & rationalis eſt α γ, rationalis igitur eſt & utraq; ipſarum α λ, λ κ, quare & utrunq; ipſorum α ι, λ κ, rationale eſt. Et quoniam commenſurabilis eſt δ ι, ipſi ι κ (æquales nanque) quæ uerò æqualia commenſurabilia ſunt longitudine: & δ κ, igitur utrique ipſarum δ ι, ι κ, longitudine commenſurabilis eſt. Rationalis autem eſt δ κ, & ipſi α γ longitudine incommenſurabilis, rationalis igitur eſt & utraque ipſarum δ ι, ι κ, & ipſi α γ, longitudine incommẽſurabilis, utrũq; igitur ipſorum δ ϑ, ι κ, mediũ eſt. Apponatur iam ipſi qdẽ α ι, æquũ quadratũ λ μ, ipſi autẽ λ ζ, æquũ auferatur cõmunẽ ipſi λ μ, angulũ habẽs eũ q ſub λ ι, ι ρ fitq; μ ξ, circa eundẽ igitur dimetiẽtẽ ſunt (per 26 ſexti) ipſa λ μ, ρ ξ, quadrata, ſit eorũ dimetiẽs ι ϑ, ac deſcribatur figura. Quoniam certè rectangulum cõprehenſum ſub λ ϑ, ϑ ι, æquum eſt ei quod ex ι ϑ, quadrato:*

eſt igi

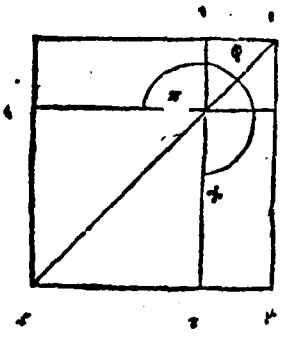
est igitur (per 17 sexti) sicut α ſ ad ι ν, sic ι ν ad ſ ν. Sed sicut quidē α ſ, ad ι ν, sic (per 1 sexti) α ι, ad α ι ν, sicut autem ι ν ad ſ ν, sic est ι ν, ad ſ. Ipsorū igitur α ι, & ſ, mediū proportionale est ι ν, est autem ipsorum λ μ, ν ξ, medium proportionale, ν μ, sicut in præcedentibus patuit (per lemma 53 decimi) & α ι, ipsi quidem λ μ quadrato æquum est, at & ſ ipsi ν ξ, & ι ν igitur, ipsi μ ν est æquale. Sed ι ν (per 36 primi) ipsi ∂ est æquale, & μ ν, ipsi λ ξ. Igitur ∂ ν, æquū est ipsi ν φ χ, gnomoni, & ipsi ν ξ. Est autē & α & æquū ipsis λ μ, ν ξ, quadratis. Reliquum igitur α β (per 45 primi) æquū est ipsi σ τ, hoc est ei quod ex λ ν quadrato. Quod igitur ex λ ν quadratū, ipsi α β, æquum est. Ipsa igitur λ ν ipsam α ζ areolam potest. Dico quòd & λ ν apotome est. Quoniam enim rationalia sunt α ι, & ν, & æqualia sunt ipsis λ μ, ν ξ, & utrūq; igitur ipsorū λ μ, ν ξ, rationale est, hoc est quod ex utraq; ipsarū λ ο, ο ν, & utraq; igitur ipsarum λ ο, ο ν, rationalis est. Rursus quoniā ∂ ν mediū est, & ipsi λ ξ, est æquale, mediū igitur est λ ξ. Et quoniam λ ξ medium est, & ν ξ rationale, incōmensurabile igitur est λ ξ, ipsi ν ξ. Sicut autem λ ξ ad ν ξ, sic est λ ο ad ο ν. Incōmensurabilis igitur est (per 11 decimi) λ ο, ipsi ο ν longitudine. Et utræq; rationales, ipsæ igitur λ ο, ο ν, rationales sunt potentia cōmensurabiles. Apotome igitur est (per 73 decimi) λ ν & ipsam α β areolam potest. Quæ igitur ipsam α ζ areolam potest, apotome est. Si areola igitur comprehendatur sub rationali & apotome prima, quæ areolam potest, apotome est: quod erat ostendendum.

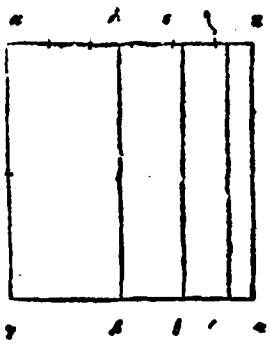
Euclid. ex Camp. Propositio 87.

SI superficies aliqua linea rationali resi duoq; secundo contineatur, linea in eandem potens erit residuum mediale primum. 87

CAMPANVS. In hac quoq; argue sicut in præmissa ex diffinitione residui secūdi & secunda parte 13 & nona & decimanona & 15 & 69.

Si areola comprehensa fuerit sub rationali & apotome secunda quæ areolam potest, mediæ apotome est prima. 92

THEON ex Zamb. Areola nāq; α ζ, cōprehendatur sub rationali α γ, & secūda apotome α ∂. Dico quòd quæ α β, areolam potest, mediæ apotome est prima. Esto enim (per 79 decimi) ipsi α ∂ congruens ∂ ν. Ipsæ igitur α ν, ν ∂, rationales sunt potētia tantū commēsurabiles (per 3 diffinitiones) & ipsa ∂ ν, cōgruēs commensurabilis est ipsi α γ, expositæ rationali, ipsa cōmensurabilis est ipsi α ι, expositæ rationali, ipsa uerò α ν tota ipsa cōgruente ν ∂ maius potest eo quod ex sibi cōmensurabili. Quoniam igitur ipsa α ν plus quā ν ∂ potest eo quod ex sibi incommensurabili longitudine. Si igitur quartæ parti eius quod ex ν ∂, æquum ad ipsam α ν, comparetur (per 28 sexti) forma deficiens quadrata, ipsam dirimet in cō mensurabilia (per 17 decimi) Secetur (per 10 primi) nēpe ∂ ν, bifariàm in ι, & ei quod ex ι ν, æquū ad ipsam α ν, comparetur forma deficiens à quadrata, sitq; quod sub α ſ, ſ ν, commensurabilis igitur est α ſ, ipsi ſ ν, longitudine. Et per ipsa ι ſ ν, signa (per 31 primi) ipsi α ι, paralleli excitentur ι ∂, ſ λ, ν κ. Et quoniam (per 15 decimi) α ſ ipsi ſ ν, longitudine cōmensurabilis est, & α ν igitur utriq; ipsarum α ſ, ſ ν, lōgitudine cōmen surabilis est. Rationalis autem est α ν, & ipsi α γ, longitudine incommensurabilis, & utraq; igitur ipsarū α ſ, ſ ν, rationalis est, & ipsi α γ longitudine incommensurabilis, utrunq; igitur ipsorum α ι, ſ λ, medium est. Rursus quoniā cōmēsurabilis est ∂ ι ipsi ι ν & ∂ γ, igitur (per 6 decimi, & per 15 decimi) utriq; ipsarū ∂ ι, ι ν, cōmensurabilis est. Sed ∂ γ, ipsi α γ longitudine commensurabilis est. Rationalis igitur est utraq; ipsa rum ∂ ι, ι ν, & ipsi α γ longitudine commensurabilis, igitur & utrunq; ipsorum ∂ ∂, ι ν (per 19 decimi) rationale est. Constituatur ergo (per 14 secundi) ipsi quidem α ι æquum quadratum λ μ, ipsi autem ſ ν æquum auferatur ν ξ, circa eundem existens angulum ipsi λ μ qui sub λ ο μ. Circa eundem igitur demetientem sunt ipsa λ μ, ν ξ, quadrata. Esto (per 26 sexti) ipsorum dimetiens ο ρ, & describatur figura. Quoniam nempe ip sa α ι, ſ ν, media sunt, & adinuicem commensurabilia, & eis quæ ex λ ο, ο ν, sunt æqualia, & quæ igitur ex λ ο, ο ν, media sunt, & ipsæ λ ο, ο ν, igitur mediæ sunt potentia tantum commensurabiles. Et quoniam quod sub α ſ, ſ ν, æquum est ei quod ex ι ν, est igitur sicut α ſ, ad ι ν, sic ι ν, ad ſ ν. Sed sicut quidem α ſ ad ι ν, sic α ι, ad ι ν

ad ⌜ λ, sicut autẽ ⌜ κ, ad ſ κ, ſic ⌜ κ, ad ſ κ. Ipſorum igitur α ι, ſ κ, mediũ proportionale eſt ⌜ κ. Sed ipſorum λ μ, ν ξ, quadratorũ, mediũ proportionale eſt (per lẽma 53 decimi) μ ν, & α ι, quidem æquum eſt ipſi λ μ, & ſ λ ipſi ν ξ. Igitur μ ν ipſi ⌜ κ, æquum eſt. Sed ipſi quidem ⌜ κ, æquũ eſt ὁ ϑ, at μ ν, ipſi λ ξ (per 36 primi) eſt æquale. Totũ igitur ὁ λ, æquum eſt ipſi ν φ χ, gnomoni & ipſi ν ξ. Quoniam ergo totum α κ, æquum eſt ipſis λ μ ν ξ, quorum ὁ κ æquum eſt ipſi ν φ χ gnomoni & ipſi ν ξ, reliquum igitur α β ipſi ο τ, eſt æquale. Hoc eſt, ei quod ex λ ν, quod igitur ex λ ν, ipſi α β, areolæ æquũ eſt, ipſam igitur α β areolã, ipſa λ ν poteſt. Dico quòd λ ν, mediæ apotomæ eſt prima. Quoniã enim ⌜ κ rationale eſt, & ipſi ν μ æquale, hoc eſt ipſi λ ξ, rationale igitur eſt λ ξ, hoc eſt id quod ſub λ ο, ο ν (per cõſtructionẽ) Oſtẽſum autẽ eſt, quòd ν ξ mediũ eſt. Igitur λ ξ, ipſi ν ξ, eſt incõmẽſurabile. Sicut autẽ λ ξ, ad ν ξ ſic λ ο, ad ο ν. Ipſæ igitur λ ο, ο ν lõgitudine ſunt incõmẽſurabiles. Ipſæ igitur λ ο, ο ν, mediæ ſunt potẽtia tantũ cõmẽſurabiles, rationale cõprehẽdentes. Ipſa igitur λ ν, mediæ apotomæ eſt prima (per 74 decimi) Et ipſam α β poteſt areolã. Igitur quæ ipſam α β areolã poteſt, mediæ apotomæ eſt prima. Si areola igitur cõprehenſa fuerit, et quæ ſequũtur reliqua: quod erat oſtẽdendũ.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 88.

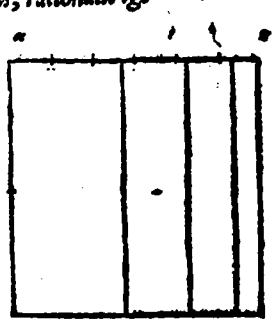
88

Si linea rationali reſiduoq; tertio ſuperficies cõtineatur, erit linea ſuper eam potens reſiduum mediale ſecundum.

CAMP. Priori demõſtrationi inſiſte, & facile cõcludes propoſitũ ex diffinitiõe reſidui tertij & ſecũda parte 13 & 9 & 19 & 70. Eucl. ex Zã. Theor. 69. Prop. 33.

93 Si areola cõprehẽdatur ſub rationali & apotome tertia, quæ areolam poteſt, mediæ apotomæ eſt ſecunda.

THEON ex Zamb. Areola enim α β, comprehendatur ſub rationali α γ, & apotome tertia α δ. Dico quòd quæ ipſam α β, areolã poteſt, mediæ apotomæ eſt ſecunda. Eſto enim (per 79 decimi) ipſi α δ congruens δ κ. Ipſæ igitur α κ, κ δ, rationales ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles, & neutra ipſarum α κ, κ δ, ipſi α γ, expoſitæ rationali cõmenſurabilis eſt longitudine. At (per 87 decimi) tota α κ, ipſa δ κ, cõgruente maius poteſt, eo quod ex ſibi cõmenſurabili. Si igitur quartæ parti eius quod ex δ κ, æquum ad ipſam α κ, apponatur forma deficiens quadrata, in incommenſurabilia (per 18 decimi) ipſam diuiſerit, ſecetur (per 10 primi) nempe δ κ bifariã in ε, & (per 18 ſexti) ei quod ex ⌜ κ, æquum ad ipſam α κ, comparetur forma deficiens quadrata, ſitq; quod ſub α ſ, ſ κ. Excitenturq; (per 31 primi) per ⌜ ſ κ, ſigna ipſi α γ, paralleli ⌜ ϑ ſ, ⌜ κ cõmenſurabiles igitur ſunt α ſ, ſ κ, cõmenſurabile igitur eſt & α ι ipſi ſ λ. Et quoniã α ſ, ſ κ, commẽſurabiles ſunt longitudine, & α κ, igitur (per parabolẽ) utriq; ipſarũ α ſ, ſ κ, cõmenſurabilis eſt longitudine. Rationalis autẽ eſt α κ, & ipſi α γ, longitudine incommenſurabilis, & utraq; igitur ipſarũ α ſ, ſ κ, rationalis eſt, & ipſi α γ, longitudine incõmenſurabilis, & utrunq; igitur ipſorum α ι, ſ κ (per 22 decimi) mediũ eſt. Rurſus quoniã cõmenſurabilis eſt δ κ, ipſi ⌜ κ, longitudine & δ κ, igitur utriq; ipſarũ δ ⌜, ⌜ κ, longitudine commenſurabilis eſt (per 16 decimi) Rationalis autẽ eſt γ δ, & ipſi α γ, lõgitudine incõmenſurabilis, rationalis igitur eſt & utraq; ipſarũ λ ⌜, ⌜ κ, & α γ, longitudine incõmenſurabilis. Vtrũq; igitur ipſorũ α θ, ⌜ κ (per 21 decimi) mediũ eſt. Et quoniam α κ, κ δ potentia tantũ ſunt cõmenſurabiles, incommenſurabilis igitur eſt longitudine α κ, ipſi κ δ. Sed α κ, ipſi quidẽ α ſ lõgitudine cõmẽſurabilis eſt: & δ κ, ipſi ⌜ κ, incõmenſurabilis igitur eſt α ſ ipſi ⌜ κ longitudine. Sicut autem α ſ, ad ⌜ κ, ſic α ι ad ⌜ λ, incommenſurabile igitur eſt α ι, ipſi ⌜ κ. Conſtituatur igitur (per 14 ſecundi) ipſi quidem α ι æquũ quadratũ λ μ, ipſi aũt ſ κ, æquũ auferatur ν ξ, circa eundem exiſtens angulũ cũ μ λ. Circa igitur eundem dimetientẽ, ſunt λ μ, & ν ξ, eſto (per 26 ſexti) ipſorum dimetiens ο ρ deſcribaturq; figura. Quoniam igitur quod ſub α ſ, ſ κ, æquum eſt ei quod ex ⌜ κ, eſt igitur (per 17 ſexti) ſicut α ſ, ad ⌜ ſic ⌜ κ ad ſ κ. Sed ſicut quidẽ α ſ ad ⌜ κ, ſic eſt α κ ad ſ κ, ſicut autẽ ⌜ κ ad ſ κ, ſic eſt ⌜ κ, ad ſ λ, & ſicut igitur α ι ad ⌜ κ, ita ⌜ κ ad ſ κ. Ipſorum igitur α ι, ⌜ κ, mediũ proportionale eſt ⌜ κ, eſt autem (per lemma 53 decimi) ipſorũ λ μ, ν ξ, quadratorũ medium proportionale μ ν, & α ι, æquum eſt ipſi λ μ, & ſ κ, ipſi γ ξ. Et ⌜ κ igitur æquum eſt ipſi μ ν. Sed μ ν ipſi λ ξ, eſt æquale, & ⌜ λ, ipſi ὁ λ æquum eſt (per 26 primi) & totũ igitur δ κ æquũ eſt ipſi ν φ χ, gnomoni & ipſi ν ξ. Eſt autẽ & α κ æquum ipſis λ μ, ν ξ, reliquũ igitur α β, æquũ eſt ipſi ο τ, hoc eſt ei quod ex λ ν quadrato. Igitur ipſa λ ν, ipſam α β, areolã poteſt. Dico iã quòd λ ν mediæ apotomæ eſt ſecunda. Quoniam enim oſtẽſum eſt quòd α ι, ſ κ, media ſunt & æqualia eis quæ ex λ ο, ο ν, mediũ igitur eſt (per correlariũ 23 decimi) & utrunq; ipſorũ quæ ex λ ο, ο ν, media igitur eſt utraq; ipſarum λ ο, ο ν. Et quoniã α ι ipſi ſ λ, cõmẽſurabile eſt, igitur quod ex λ ο, ei quod ex ο γ, cõmẽſurabile eſt. Rurſus quoniã oſtẽſum eſt quod α ι, ipſi ⌜ κ incõmẽſurabile eſt: incõmẽſurabile igitur eſt λ μ ipſi μ ν, hoc eſt quod ex λ ο, ei quod ex ſub λ ο, ο ν, quare & λ ο, incõmenſurabilis eſt lõgitudine ipſi ο γ. Ipſæ igitur λ ο, ο γ, mediæ ſunt potentia tãtũ cõmẽſurabiles. Dico iã q, & mediũ cõprehendũt. Quoniã patuit quòd ⌜ λ, mediũ eſt, & ei eſt æquale quod ſub λ ο, ο γ, medium igitur (p correlarium 23 decimi) eſt & quod ſub λ ο, ο γ. Quare ipſæ λ ο, λ ν, mediæ ſunt potentia tãtum cõmenſurabiles medium cõprehendentes. Ipſa igitur λ ν mediæ apotomæ eſt ſecunda (per 75 decimi) & ipſam ξ θ poteſt α β. Quæ igitur ipſam α β, areolam poteſt, mediæ apotomæ eſt ſecunda: quod oſtendere oportuit.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 89.

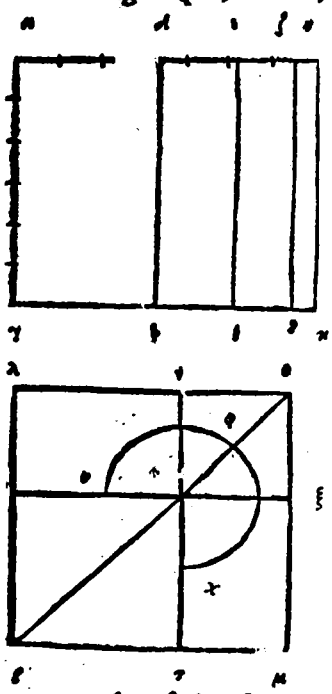
SI fuerit ſuperficies linea rationali reſiduoꝙ quarto cõtẽta, linea ſuper eam potens erit linea minor. 89

CAMPANVS. In hac quoꝙ non aliter procedas quàm prius, facile erit ibi propoſitũ cõcludere, ſi præmiſſam non deſpicis, ex diffinitione reſidui quarti & ſecũda parte 14. & 9 & 19 & 15 & 71, & ſic patebit propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 70. Propoſitio 94.

Si areola cõprehendatur ſub rationali & quarta apotome, quæ areolam poteſt, minor eſt. 94

THEON ex Zamb. *Areola nãq; α β, cõprehendatur ſub rationali α γ, & quarta apotome α δ. Dico quòd quæ α β areolã poteſt, minor eſt. Sit enim (per 80 decimi) ipſi α δ congruens δ ν, ipſæ igitur α ν, ν δ, rationales ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles, & α ν, ipſi α γ, expoſitæ rationali longitudine commenſurabilis eſt, & tota α ν, ipſa δ ν congruente maius poteſt eo quod ex ſibi lõgitudine incõmenſurabili. Quoniam igitur (per 52 decimi) α ν ipſa ν δ maius poteſt, eo quod ex ſibi longitudine incõmenſurabili, ſi igitur quartæ parti eius quod ex δ ν, æquum ad ipſam α ν, comparetur (per 28 ſexti) forma deficiens quadrata, in incõmenſurabili (per 18 decimi) ipſam diuiſerit. Secetur (per 10 primi) igitur δ ν, biſariàm in ι, & ei quod ex ι ν (per 28 ſexti) æquum ad ipſam α ν cõparetur forma deficiens quadrata, ſitq; quod ſub α ſ, ſ ν. Incommenſurabilis igitur eſt longitudine α ſ, ipſi ſ ν. Excitentur igitur (per 31 primi) per ι, ſ ν ſigna paralleli ipſis α γ, β δ, ſintq; ι θ, ſ ι, ν κ. Quoniam igitur rationalis eſt α ν, & ipſi α γ, longitudine cõmenſurabilis, rationale igitur eſt totum α κ. Rurſus quoniam cõmẽſurabilis eſt δ ν ipſi α γ longitudine, & utræq; ſunt rationales, mediũ igitur eſt δ κ (per 21 decimi) Rurſus quoniã incõmenſurabilis eſt α ſ, ipſi ſ ν longitudine, incõmenſurabile igitur eſt (per 9 decimi) & α ι ipſi ſ κ. Conſtituatur igitur (per 14 ſecundi) ipſi quidem α ι æquum quadratũ λ μ, ipſi autem ſ κ, æquum auferatur ν ξ. ad eundem exiſtens ipſi λ μ, angulũ qui ſub λ ι μ, circa igitur eundem dimetientem ſunt (per 26 ſexti) ipſa λ μ γ ξ quadrata. Sit ipſorum dimetiens ι ξ, deſcribaturq; figura. Quoniam igitur quod ſub α ſ, ſ ν, æquũ eſt ei quod ex ι ν, proportionaliter igitur eſt (per 17 ſexti) ſicut α ſ, ad ι ν, ſic ι ν, ad ſ ν. Sed ſicut quidem α ſ ad ι ν, ſic α ι ad ι ν, ſicut autem (per 1 ſexti) ι ſ ad ſ ν, ſic ι ν, ad ſ ν. Ipſorum igitur α ι, ſ λ, mediũ proportionale eſt ι λ. Ipſorum autẽ λ μ, ν ξ, quadratorum (per lẽma 53 decimi) medium proportionale eſt μ ν, & α ι, æquum eſt ipſi λ μ, & ſ λ, ipſi ν ξ, & ι ν, igitur ipſi μ ν eſt æquale. Sed ipſi quidẽ ι λ, æquum eſt δ θ, ipſi autem μ ν, æquum eſt λ ξ. Totũ igitur δ κ, æquum eſt ipſi ν φ χ, gnomoni, & ipſi ν ξ. Quoniam igitur α λ, totum æquum eſt ipſis λ μ, ν ξ, quadratis, quorũ δ λ, æquũ eſt ipſi ν φ χ, gnomoni & ipſi ν ξ quadrato, reliquum igitur α β (per 2 cõmunẽ ſententiã) æquum eſt ipſi σ τ, hoc eſt ei quod ex λ ν, quadrato. Igitur λ γ, ipſam α β, areolam poteſt. Dico quòd λ ν irrationalis eſt, appellata minor. Quoniam enim α κ rationale eſt, & eis eſt æquale quæ ex λ ο, ο ν, ſunt quadratis, conflatum igitur ex ijs quæ ex λ ο, ο γ, rationale eſt (per diffinitionem) Rurſus quoniam δ κ medium eſt, & δ ϑ, æquum eſt ei quod bis ſub λ ο, ο ν, quod igitur bis ſub λ ο, ο ν, medium eſt. Et quoniam patuit quod α ι, ipſi ſ κ, eſt incommenſurabile: incommenſurabile igitur eſt (per 11 decimi) quadratum quod ex λ ο, ei quod ex ο ν quadrato. Ipſæ igitur λ ο, ο ν (per 76 decimi (potentia ſunt incommenſurabiles, efficientes conflatum quidem earũ quadratis rationale, quod uerò bis ſub ipſis medium. Ipſa igitur λ ν, irrationalis eſt appellata minor, & ipſam areolam α β poteſt. Quæ igitur ipſam α β areolam poteſt, minor eſt: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 90.

SI fuerit linea rationali reſiduoꝙ quinto ſuperficies cõtẽta, latus eius tetragonicũ erit cũ rationali componẽs mediale. 90

CAMPANVS. Nitere præmiſſa argumentatione ex diffinitione reſidui quinti & ſecunda parte 14. & 9 & 19 & 15 & 72. quod propoſitum eſt concludere.

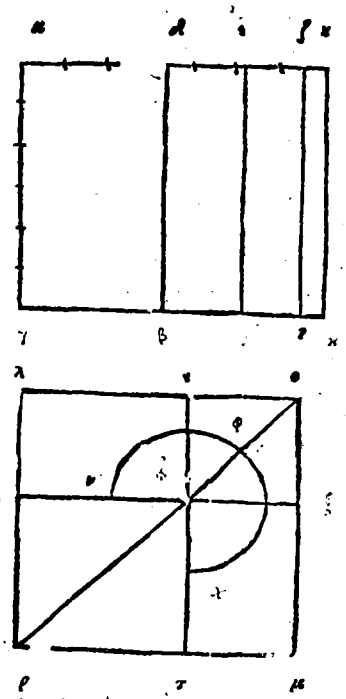
Euclid. ex Zamb. Theorema 71. Propoſitio 95.

Si areola cõprehendatur ſub rationale et quinta apotome, quę areolã poteſt, eſt quæ cum rationali medium totum conficit. 95

THEON ex Zãb. *Areola etenim α ζ, cõprehẽdatur ſub rationali α γ, & quinta apotome α δ. Dico quòd*

quæ

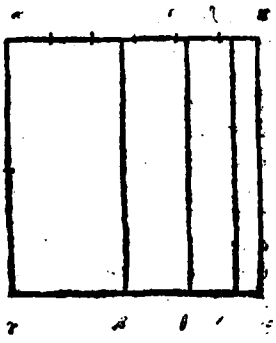
quæ ipſam areolã α ζ, poteſt, eſt quæ cũ rationali mediũ totum conficit. Sit nanq; (per 79 decimi) ipſi α δ congruens δ κ, ipſæ igitur α κ, κ δ (per 80 decimi) rationales ſunt potentia tantũ cõmẽſurabiles, & congruens κ δ, commenſurabilis eſt longitudine ipſi α γ, expoſitæ rationali. Et tota α κ congruens δ κ maius poteſt eo quod ex ſibi incõmẽſurabili. Si igitur (per 28 ſexti) quartæ parti eius quod ex δ κ, æquum ad ipſam α κ (per 27 decimi) comparetur deficiens forma quadrata, in incommẽſurabilia ipſam diuidet. Secetur igitur (per 10 primi) δ κ, bifariàm in ι ſigno, & ei quod ex ι κ (per 18 decimi) æquũ ad α κ cõparetur forma deficiens quadrata, ſitq; quod ſub α ζ, ζ ν. Incõmenſurabilis igitur eſt (per 9 & 34 decimi) α ζ, ipſi ζ κ longitudine. Excitenturq; (per 31 primi) per ι ζ ν, ſigna ipſi α γ parralleli ι ϑ, ζ ι, ν λ. Et quoniã α κ ipſi κ γ longitudine eſt incõmẽſurabilis, & utræq; ſunt rationales, medium igitur eſt α κ. Rurſus quoniam δ κ eſt rationalis et ipſi α γ longitudine cõmenſurabilis, rationale igitur eſt δ κ. Conſtituatur igitur (per 14 ſecundi) ipſi quidẽ α ι æquũ quadratũ λ μ, ipſi autẽ ζ λ, æquum quadratum auferatur ν ξ. Ad eundẽ angulum qui ſub λ ο μ ſunt ipſa λ μ, & ν ξ, ad eandem igitur diametrum ſunt λ μ, ν ξ quadrata. Sit (per 26 ſexti) ipſorũ dimetiens ο ρ deſcribaturq; figura. Similiter iam oſtendemus, quòd λ ν, poteſt ipſam α β areolam, dico quòd ipſa λ ν, eſt quæ cum rationali medium totũ conficit. Quoniã enim oſtẽſum quod α κ mediũ eſt, et ei ſunt æqua quæ ex λ ο, ο ν, conflatum, igitur ex eis quæ ex λ ο, ο λ, medium eſt (per correlariũ 23 decimi) Rurſus quoniam δ κ rationale eſt, & ei eſt æquum quod bis ſub λ ο, ο ν, & quod bis igitur ſub λ ο, ο γ, rationale eſt. Et quoniã incommenſurabile eſt α ι ipſi ζ λ, incommenſurabile igitur eſt quod ex λ ο, ei quod ex ο γ. Ipſæ igitur λ ο, ο ν, potentia incommenſurabiles efficientes conflatum ex ipſarum quadratis medium, quod autem bis ſub ipſis rationales, reliqua igitur λ γ (per 77 decimi) irrationalis eſt appellata cũ rationali medium totã efficiens. Et ipſam α ζ, areolam poteſt, quæ igitur ipſam α β, areolam poteſt, eſt quæ cum rationali medium totũ efficit: quod oportuit demonſtrare. Euclid. ex Camp. Propoſitio 91.

91 Si linea ratiõali reſiduoq; ſexto ſuperficies cõtineatur, latus tetragonicum quod ſuper eam poteſt cum mediali conſtituẽs, totũ mediale eſſe comprobatur.

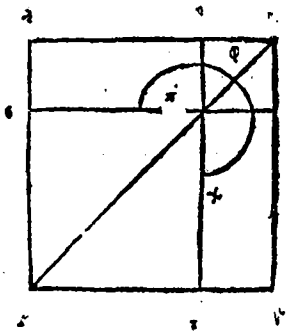
CAMPANVS. Nunc quoq; ultimo quod per hanc dicitur præmiſſo modo ſatage concludere ex diffinitione reſidui ſexti, & ſecũda parte 14 & 19 & 73. In his autem omnibus proceſſum tuũ nihil offendere poterit, ſi primã earũ et perfecte didiceris et memoriter tenueris, et quid quoque ſupponet ſoleriter attenderis. Quod ſi forſan de aliquo in quadrato 1 m te dubitare contigerit, ad ſuum æquale in ſuperficie ad tibi recurrendum erit, & patebunt tuo ingenio.

Euclid. ex Zamb. Theorema 62. Propoſitio 96.

96 Si areola cõprehẽdatur ſub rationali & apotome ſexta, quæ areolã poteſt, eſt quæ cum medio mediũ totum efficit.

THEON ex Zamb. Areola nanq; α β comprehendatur ſub rationali α γ & apotome ſexta α δ. Dico quòd quæ α β areolã poteſt, eſt quæ cũ medio mediũ totũ efficit. Eſto enim (per 79 decimi) ipſi α δ cõgruens δ κ, ipſæ igitur α κ, κ δ (per 90 decimi) rationales ſunt potentia tantũ commenſurabiles. Et neutra ipſarum α κ, κ δ (per 3 diffinitiones) cõmenſurabilis eſt ipſi α γ expoſitæ rationali longitudine, & tota α κ ipſa δ κ congrente maius poteſt eo quod ex longitudine incõmenſurabili. Quoniam igitur α κ ipſa κ δ, maius poteſt eo quod ex ſibi longitudine incõmẽſurabili, ſi igitur (per 28 ſexti) quartæ parti eius quod ex δ κ, æquũ ad ipſam α κ cõparetur forma deficiens quadrata in incõmenſurabilia ipſam (p 17 decimi) diuidet. Secetur igitur (p 10 primi)

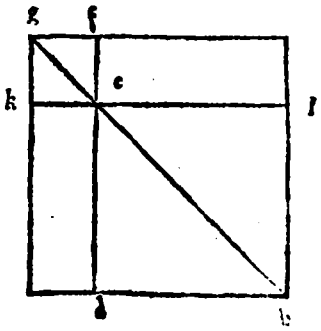

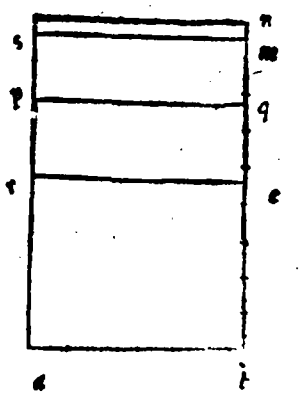
α ν, bifariàm in ſigno ι, & ei quod ex ι κ (per 28 ſexti) æquũ ad ipſam α κ, comparetur forma deficiens quadrata, ſitq; quod ſub α ſ, ſ κ. Incommenſurabilis igitur eſt (per 18 decimi) α ſ, ipſi ſ κ, longitudine. Sicut autem (per 1 ſexti) α ſ, ad ſ κ, ſic α ι ad ſ κ, incommenſurabile igitur eſt (per 9 decimi) α ι ipſi ſ κ. Et quoniã ipſæ α κ, α γ, rationales ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles, medium eſt α λ. Et quoniam ipſæ α γ, λ κ, rationales ſunt longitudine incõmenſurabiles, mediũ eſt & λ κ (per 21 decimi) Quoniam igitur ipſæ α ν, ν λ, potẽtia tantũ ſunt commenſurabiles, igitur α ν, ipſi λ ν longitudine eſt incõmenſurabilis. Sicut autem α ν ad ν λ ſic eſt α κ ad κ λ ſic eſt α κ, ad λ κ, incommenſurabile igitur eſt α κ, ipſi κ λ. Cõſtituatur igitur (per 14 ſecundi) ipſi α ι, æquũ quadratũ λ μ, ipſi autẽ ſ κ, æquũ auferatur ν ξ, ad eundẽ angulũ ipſi λ μ, circa eũdẽ dimetientẽ igitur (p 26 ſexti) ſunt ipſa λ μ, ν ξ, quadrata eſto ipſorũ dimetiẽs ο ſ, deſcribatur q; figura. Similiter iã ex præcedẽtibus oſtẽdemus, q λ ν, poteſt ipſam α β areolã. Dico q ipſa λ ν eſt quæ cũ medio mediũ totũ efficit. Quoniã nãq; patuit quod α κ mediũ eſt & eis eſt æquale quæ ex λ ο, ο ν: cõflatũ igitur ex ijs quæ ex λ ο, ο ν, mediũ eſt (p correlariũ 23 decimi) Rurſus quoniã patuit qd' λ κ mediũ eſt, et ei æquale qd' bis ſub λ ο, ο ν, & qd' igitur bis ſub λ ο, ο ν, mediũ eſt. Et quoniã patuit qd' α κ, ipſi λ λ eſt incõmẽſurabile, incõmẽſurabilia igitur ſunt et quæ ex λ ο, ο ν, ſunt quadrata ei quod bis ſub λ ο, ο ν. Et quoniã α ι, ipſi ſ κ, eſt incõmẽſurabile, incõmenſurabile eſt igitur & quod ex λ ο, ei quod ex ο ν. Ipſa λ ο, ο ν, igitur (per 78 decimi) potentia ſunt incommenſurabiles, efficientes conflatũ ex ipſarum quadratis medium, & quod bis ſub ipſis medium inſuper quæ ex ipſis quadrata incommenſurabilia ei, quod bis ſub ipſis. Ipſa igitur λ ο, irrationalis eſt, appellata cum medio medium totum efficiens: quod erat demonſtrandum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 92.*

Si ad lineã rationalẽ ſuperficies æqualis quadrato reſidui applicetur, alterum latus reſiduum primum eſſe neceſſe eſt. 92

CAMPANVS. Hæ ſex ſequentes, ſunt cõuerſæ ſex præcedentium per ordinem. Huius autem primæ hçc eſt intentio, quod ſi ſit ſuperficies a c adiuncta ad lineam rationalem a b, æqualis quadrato reſidui quod ſit d e, erit eius latus ſecundũ quod eſt b c neceſſario reſiduum primum. Adiiciatur enim lineæ d e quæ proponitur eſſe reſiduum, linea per cuius abſciſionem ipſa d e fuerit reſiduũ, ſitq; ei adiuncta e f, eritq; ex 68 utraq; duarum linearũ d f & f e, rationalis in potẽtia, & una earũ incõmẽſurabilis alij. Deſcribatur ergo quadratũ lineæ f e, quod ſit e g, & quadratũ d e quæ poſita eſt eſſe reſiduũ, quod ſit e h, & adiiciantur ſupplementa d k & f l, eritq; quadratum g h, tanquam quadratũ lineæ d f, et quadratũ e h erit ſicut ſuperficies a c. Erit etiam utrunq; quadratorũ g h & g e, rationale. Sit igitur ſuperficies a m adiuncta ad lineã a b, æqualis quadrato g h, eritq; ob hoc rationalis, quare per 16 linea m n eſt rationalis, in longitudine, ſuperficies uerò p n ſit æqualis quadrato e g, quæ propter hoc erit rationalis, & per 16 linea m n rationalis in longitudine, itaq; tota linea b n eſt ratiõalis per 9. Diuidatur autẽ c n per æqualia in q, & ducatur q r æquidiſtans a b, eritq; ex prima ſexti c r æqualis r n. Manifeſtũ uerò eſt quod cũ tota ſuperficies a n ſit æqualis duobus quadratis g h & e g pariter acceptis quæ ſunt quadrata duarũ linearũ d f & f e, & ſuperficies a c ſit æqualis quadrato lineæ d e quod eſt e h, erit per 7 ſecundi ſuperficies reſidua ex a n quæ eſt c ſæqualis duplo ſuperficiei ex d f in f e, quare & horũ dimidia quæ ſunt r n & d g, neceſſe eſt eſſe æqualia. Cũq; igitur ex prima ſexti ſit ſuperficies d g medio loco proportiõalis inter duo quadrata g h & g e, erit quoq; ſuperficies r n medio loco proportionalis inter duas ſuperficies a m & p n, ideoq; per primam ſexti erit etiam q n medio loco proportionalis inter duas lineas b m & m n. Cumq; ſit q n dimidium lineæ n c, et linea b n diuiſa per pũctum m in duo cõmunicantia inter quæ cadit q n medio loco proportionalis, ſequitur ex prima parte 13 quod linea b n ſit potẽtior linea n c in quadrato lineæ ſecum cõmunicantis in longitudine.

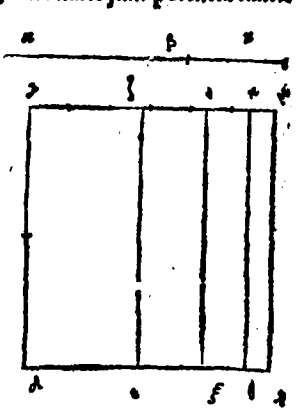
Quia ergo ſuperficies d g eſt medialis ex 19, ex hypotheſi autem ſuperficies c r ſibi æqualis medialis, & linea c q rationalis in potentia tantũ per 20, ideoq; etiã duplũ eius quod eſt linea n c eſt ratiõalis tantũ in potentia, quia ergo b n eſt rationalis in lõgitudine cõmunicantis lineæ a b poſitæ rationali, & potentior n c in quadrato lineæ ſibi incommunicantis in longitudine, ſequitur ex diffinitione lineam b c eſſe reſiduum primum: quod eſt propoſitum.

Euclid.

Euclid. ex Zamb. Theorema 73. Propoſitio 97.

97 Quod ex apotome ad rationalẽ comparatum latitudinem, primam efficit apotomen.

THEON ex Zamb. Sit apotome α β, rationalis autẽ ſit γ δ, & ei quod ex α β, æquũ ad ipſam γ δ, cõparetur γ ζ, latitudinem efficiens γ ſ. Dico q̃ γ ſ, eſt prima apotome. Eſto enim (per 79 decimi) ipſi α β congruens β κ, ipſæ igitur α κ, κ β (per 80 decimi) rationales ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles. Et ei quidem quod ex α κ (per 44 primi) æquũ, ad ipſam γ δ, cõparetur γ ϑ, ei autẽ quod ex β κ, comparetur κ λ. Totũ igitur γ λ, æquũ eſt eis quæ ex α κ, κ β, quorũ γ ζ æquũ eſt ei quod ex α β, reliquũ igitur ſ λ, æquũ eſt ei quod bis ſub α κ, κ β. Secetur (per 10 primi) ſ μ bifariã in ſigno γ, & excitetur (per 31 primi) per γ ipſi γ δ parallelus γ ξ. Vtrũq; igitur ipſorũ, ſ ξ, λ γ, æquum eſt ei quod ſub α κ, κ β. Et quoniã quæ ex α κ, κ β, rationalia ſunt, & eis quæ ex α κ, κ β, æquũ eſt δ μ, rationale igitur eſt (per diffinitionẽ decimi) δ μ. Et ad rationalẽ apponitur γ δ, latitudinem efficiens γ μ, rationalis igitur eſt γ μ (per 20 decimi) & ipſi γ δ longitudine cõmenſurabilis. Rurſus quoniã quod bis ſub α κ, κ β, medium eſt (per 21 decimi) & ei quod bis ſub α κ, κ β, æquum eſt ſ λ mediũ igitur eſt ſ λ. Et ad ipſam γ δ rationalem apponitur latitudinem efficiens ſ μ, rationalis igitur eſt ſ μ, & ipſi γ δ longitudine incõmenſurabilis. Et quoniam quæ ex α κ, κ β, rationalia ſunt, quod autẽ bis ſub α κ, κ β, medium eſt, incõmenſurabilia igitur ſunt quæ ex α κ, κ β, ei quod bis ſub α κ, κ β. Et eis quidem quæ ex α κ, κ β, æquum eſt γ λ, ei autẽ quod bis ſub α κ, κ β, æquum eſt ſ λ, incommenſurabile igitur eſt (per 9 decimi) δ μ ipſi ſ λ. Sicut autẽ (per 1 ſexti) δ μ, ad ſ λ, ſic eſt γ μ, ad ſ μ, incommenſurabilis igitur eſt (per 13 decimi) γ μ ipſi ſ μ, lõgitudine. Et utræq; ſunt rationales, igitur γ μ, μ ſ (per 11 decimi) rationales ſunt potentia tantũ commenſurabiles. Igitur γ ſ apotome eſt. Dico inſuper q̃ & prima. Quoniam nẽpe eorũ quæ ex α κ, κ β, medium proportionale eſt quod ſub α κ, κ β, & quod ex α κ, æquum eſt ipſi γ θ, ipſi autem quod ſub α κ, κ β, eſt ν λ, ei autem quod ex β κ, æquũ eſt κ λ, & ipſorum igitur γ ϑ, κ λ, medium proportionale eſt γ λ. Eſt igitur (per 1 ſexti) ſicut γ θ ad γ λ, ſic eſt ν λ, ad κ λ. Sed ſicut quidẽ γ ϑ ad ν λ, ſic eſt γ κ ad ν μ, ſicut autẽ ν λ ad κ λ, ſic eſt γ μ ad κ μ, & ſicut igitur (per 11 quinti) γ κ ad ν μ, ſic ν μ, ad κ μ. Quod igitur ſub γ κ, κ μ (per 17 decimi) æquum eſt ei quod ex ν μ, hoc eſt quartæ parti eius quod ex ſ μ. Et quoniam quod ex α κ, ei quod ex κ β eſt incommenſurabile, commenſurabile eſt γ ϑ ipſi κ λ. Sicut autem γ ϑ ad δ λ, ſic γ κ, ad κ μ, commenſurabilis eſt igitur (per 11 decimi) γ δ ipſi δ μ. Quoniam igitur binæ rectæ lineæ ſunt inæquales ſcilicet γ μ, μ ſ, & quartæ parti eius quod ex ſ μ æquũ ad ipſam γ μ apponitur forma deficiens quadrata quod ſcilicet ſub γ δ, δ μ, & γ κ ipſi κ μ commenſurabilis eſt, ipſa igitur μ γ, ipſa μ ſ maius poteſt eo quod ex ſibi longitudine commenſurabilis. Et γ μ, cõmenſurabilis eſt ipſi γ δ, expoſitæ rationali longitudine. Ipſa igitur γ ſ (per 85 decimi) apotome eſt prima. Quod igitur ex apotome ad rationalem comparatum latitudinem, efficit primã apotomẽ: quod erat oſtendendum. Euclid. ex Camp. Propoſitio 93.

93 Vm adiuncta fuerit ſuperficies æqualis quadrato reſidui medialis primi ad lineã rationalẽ, alterũ latus eius erit reſiduum ſecundum.

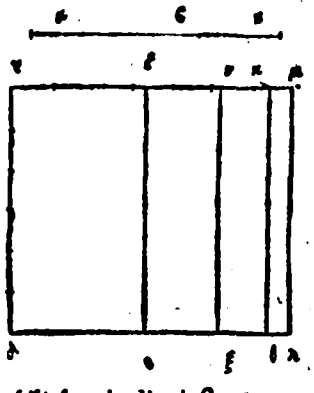
CAMP. Hic erit linea d e reſiduũ mediale primũ, & linea e f erit linea illa per cuius abſciſionẽ d e fuerat reſiduũ mediale primũ: Dico quod b c erit reſiduũ ſecundũ. Quod neſcire nõ poteris, ſi demonſtrationi præmiſſæ (quouſq; eam ſolido amplectaris habitu) inſtiteris, & quales lineas oporteat eſſe d f & f e uigilanter attenderis: de quo ſi dubitas, 69 requirenda erit.

Euclid. ex Zamb. Theorema 74. Propoſitio 98.

98 Quod ex mediæ apotomæ prima ad rationalem comparatũ latitudinem, ſecundam efficit apotomen.

THEON ex Zãb. Sit mediæ apotomæ prima α β, rationalis autẽ eſto γ δ, & ei quod ex α β (p 44 primi) æquum ad ipſam γ δ, apponatur γ ζ, latitudinẽ efficiens γ ſ. Dico q̃ γ ſ apotome eſt ſecunda, eſto nanq; ipſi α β congruens β κ, ipſæ igitur α κ, κ β, mediæ ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles, rationale comprehendentes. Et ei quidem quod ex α κ æquum ad ipſam γ δ comparetur (per 44 primi) γ ϑ, latitudinẽ efficiens γ κ, ei autem quod ex κ β, æquum ad ipſam λ θ comparetur κ λ latitudinẽ efficiens κ μ. Totum igitur γ λ, æquũ eſt eis quæ ex α κ, κ β, medium igitur eſt & ρ λ. Et ad ipſam γ δ rationalem comparatur, latitudinẽ efficiens γ μ, rationalis igitur eſt & γ μ, & ipſi γ δ in longitudine incõmenſurabilis (per 22 decimi) Et quoniam γ λ æquũ eſt eis quæ ex α κ, κ β quadratis, quorũ quod ex α β, æquum eſt ipſi γ ζ, reliquum igitur quod bis ſub α

α ν, ν δ, æquũ eſt ipſi ſ λ. Rationale autẽ eſt quod bis ſub α ν, ν β, cõprehenditur: rationale igitur et ſ λ. Et ad ſ λ rationalem comparatur, latitudinem efficiens ſ μ, rationalis igitur eſt (per 20 decimi) & ſ μ, & ipſi γ Δ lõgitudine cõmenſurabilis. Quoniam igitur quæ ex α ν, ν β, hoc eſt ipſum γ λ, medium eſt, quod autem bis ſub α ν, δ γ, hoc eſt ipſum ſ λ rationale, incommẽſurabile igitur eſt (per 9 decimi) γ λ ipſi ſ λ. Sicut autem γ λ, ad ſ λ ſic eſt γ μ, ad ſ μ, incommenſurabilis igitur γ μ, ipſi ſ μ lõgitudine, & utræq; ſunt rationales. Ipſæ igitur γ μ, μ ſ, rationales ſunt potentia tãtũ cõmenſurabiles, ipſa igitur γ ſ, apotome eſt (per 73 decimi) Dico etiã q; & ſecũda. Secetur nãq; (per 10 primi) ſ μ bifariàm in ν. Excitetur q; (per 31 primi) per ν, ipſi γ Δ, parallelus ν ξ, utrunq; igitur ipſorum ſ ξ, γ λ, æquũ eſt ei quod ſub α ν, ν β. Et quoniam (per lemma 53 decimi) ipſorum quæ ex α ν, ν β, quadratorum medium proportionale eſt quod ſub α ν, ν δ, & quod ex α ν, æquũ eſt ipſi ρ ϑ, quod uerò ſub α ν, ν δ, ipſi ν λ qd' autẽ ex β ν ipſi ν λ, & ipſorũ igitur γ ϑ, μ λ, medium proportionale eſt ν λ (per idem lẽma) Eſt igitur ſicut γ ϑ ad ν λ, ſic ν λ, ad ν λ, ſed ſicut quidẽ γ ϑ ad ν λ, ſic eſt γ ν ad ν μ, ſicut aũt ν λ ad ν λ, ſic eſt ν μ ad μ ν. Sicut igitur (p 11 quinti) γ ν ad ν μ, ſic eſt ν μ, ad ν μ. Igitur quod ſub γ ν, ν μ (per 17 decimi) ei eſt æquum quod ex ν μ, hoc eſt quartæ parti eius quod ex ſ μ. Et quoniã quod ex α ν, cõmenſurabile eſt ei quod ex β ν, cõmenſurabile eſt (per 1 ſexti & 11 decimi) & γ ϑ ipſi ν λ, hoc eſt γ ν, ipſi ν μ. Quoniã igitur binæ rectæ lineæ inæquales ſunt γ μ, & ν μ ſ, quartæ autem parti eius quod ex μ ſ (per 17 decimi) æquum ad maiorẽ γ μ apponitur deficiens forma quadrata, quod ſcilicet ſub γ ν, & μ, & ipſam in commenſurabilia diſpeſcit, ipſa igitur γ μ ipſa μ ſ (per eandem) maius poteſt eo quod ex ſibi incommenſurabili. Et congruens ſ μ (per 85 decimi) eſt commenſurabilis longitudine ipſi γ Δ expoſitæ rationali. Ipſa igitur γ ſ, apotome eſt ſecunda (per 3 diffinitiones) Quod igitur à mediæ apotomæ prima ad rationalem comparatum latitudinem, ſecundam efficit apotomen: quod erat oſtendendum.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 94.

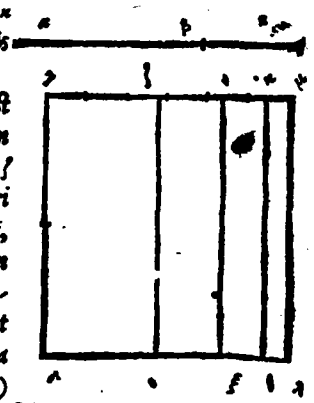
I ſuperficies æqualis quadrato reſidui medialis ſecũdi applicata fuerit ad lineam rationalẽ, alterum latus eius reſiduum tertium eſſe conueniet. 94

Campanvs. Hic etiam erit d e reſiduũ mediale ſecundũ, & ſequetur ut ſit c b reſiduum tertium. Quod ut facile concludas, primę demonſtrationi inſiſtas: & quales lineas conueniat eſſe d f & f e, ex 70 collige.

Euclid. ex Zamb. Theorema 75. Propoſitio 99.

Quod ex mediæ apotomæ ſecunda ad rationalem cõparatum latitudinem tertiam apotomen conficit. 99

THEON ex Zamb. Eſto mediæ apotomæ ſecunda α δ, rationalis autem eſto γ Δ, & ei quod ex α β (p 44 primi) æquum ad ipſam γ Δ apponatur γ ι, latitudinem efficiens γ ſ. Dico q; γ ſ eſt apotome tertia. Sit nãq; α β, congruens β ν, ipſæ igitur α ν, ν β (per 81 decimi) mediæ ſunt potentia tantum commenſurabiles medium cõprehendentes. Et ei quidem quod ex α ν (per 44 primi) æquum ad ipſam γ Δ, comparetur γ θ, latitudinem efficiens γ κ, ei autẽ quod ex β ν (per eandem) æquum ad ipſam κ ϑ comparetur κ λ, latitudinem efficiens κ μ. Totum igitur γ λ, æquũ eſt eis quæ ex α ν, ν β. Et ea quæ ex α ν, ν β, media ſunt, medium igitur eſt & ρ λ. Et ad ipſam γ Δ apponitur, latitudinem efficiens ρ μ. Rationalis igitur eſt γ μ, & ipſi γ Δ longitudine incommenſurabilis. Et quoniã totũ γ λ, æquum eſt eis quæ ex α ν, ν β, quorũ γ ι æquum eſt ei quod ex α β, reliquum igitur λ ſ (per 7 ſecundi) æquũ eſt ei quod bis ſub α ν, ν β. Secetur igitur (per 10 primi) ſ μ, bifariàm in ν, ſigno & ipſi γ Δ (p 31 primi) parallelus excitetur γ ξ, utrunq; igitur ipſorum ſ ξ, ν λ, æquũ eſt ei quod ſub α ν, ν β. Medium autem eſt quod ſub α ν, ν β, medium igitur eſt & λ ſ. Et ad ipſam ι ſ rationalem cõparetur, latitudinem efficiens ſ μ, rationalis igitur eſt (per 22 decimi) ſ μ, et ipſi γ Δ, longitudine incommenſurabilis. Et quoniam ipſæ α ν, ν δ, potentia tantum ſunt cõmmenſurabiles, incommenſurabilis igitur eſt (per 9 decimi) α ν, ipſi ν β longitudine. Incõmenſurabile igitur eſt & quod ex α ν, ei quod ſub α ν, ν β. Sed ei quidẽ quod ex α ν, cõmẽſurabilia ſunt quæ ex α ν, ν β, ei autem quod ſub α ν, ν δ, cõmenſurabile eſt quod bis ſub α ν, ν β. Incõmenſurabilia igitur ſunt quæ ex α ν, ν β, ei quod bis ſub α ν, ν β. Sed eis quidẽ quæ ex α ν, ν β, æquũ eſt γ λ ei autẽ quod bis ſub α ν, ν β, æquũ eſt ſ κ. Incõmenſurabile igitur eſt γ λ, ipſi ſ λ. Sicut autẽ γ λ ad ſ λ, ſic eſt

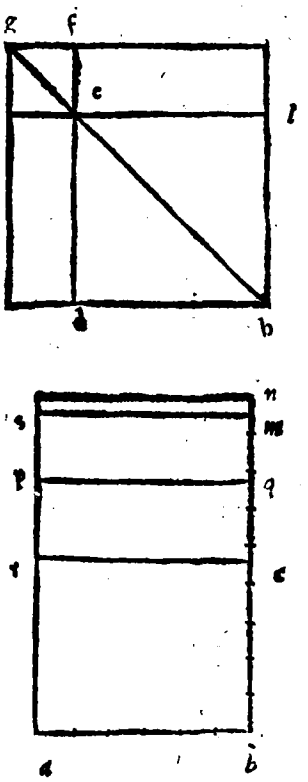
(per

(per 1 ſexti, & 11 decimi) γ μ ad ſ μ, incommenſurabilis igitur eſt γ μ, ipſi ſ μ longitudine. Et utræq; ſunt rationales. Ipſæ igitur γ μ, μ ſ, rationales ſunt potentia tantum cõmenſurabiles. Apotome igitur eſt γ ſ. Dico q; & tertia. Quoniam enim quod ex α ν commenſurabile eſt ei quod ex δ ν, commenſurabile igitur eſt γ δ ipſi ν λ, quare & γ ν, ipſi ν μ. Et quoniam eorum quæ ex α ν, ν δ (per lemma 53 decimi) mediũ proportionale eſt quod ſub α ν, ν β, & ei quidẽ quod ex α ν æquũ eſt γ θ, ei autem quod ex ν δ æquũ eſt ν λ ei: autẽ quod ſub α ν, ν δ, æquum eſt γ λ, & ipſorum r δ, ν λ, igitur (per lẽma 53 decimi) medium proportionale eſt γ λ. Eſt igitur ſicut γ δ ad μ λ, ſic eſt μ λ ad ν λ. Sed ſicut γ δ ad ν λ, ſic (per 1 ſexti) eſt γ ν ad μ μ, ſicut autem μ λ, ad λ λ, ſic eſt μ μ, ad λ μ. Sicut igitur γ ν, ad ν μ, ſic eſt ν μ ad ν μ: quod igitur ſub α ν, ν μ, æquũ eſt ei quod ex μ ν hoc eſt quartæ parti eius quod ex ſ μ. Quoniã igitur binæ rectæ lineæ inæquales ſunt γ μ, μ ſ, & quartæ parti eius quod ex ſ μ (per 17 decimi) æquũ ad ipſam γ μ apponitur forma deficiens quadrata, & incõmẽ ſurabilia ipſam diuidit, igitur γ μ ipſa μ ſ maius poteſt, eo quod ex ſibi cõmenſurabili. Et ipſarũ γ μ, μ ſ, neutra cõmenſurabilis eſt longitudine ipſi γ δ expoſitæ rationali. Ipſa igitur γ ſ (per 95 decimi) apotome eſt tertia. Quod igitur ex mediæ apotomæ ſecundæ ad rationalem comparatum latitudinem, efficit tertiã apotomen: quod erat oſtendendum. Euclid. ex Camp. Propoſitio 95.

95

Vm adiuncta fuerit lineę rationali ſuperficies ęqualis quadrato lineæ minoris, latus eius ſecundum, erit reſiduũ quartum.

Camp. Si fuerit d e linea minor, aſſerit hæc 95 quòd b c erit reſiduũ quartum. Eſt autẽ ſumẽdum ex 71 quales lineas eſſe neceſſe ſit d f & f e, cũ d e fuerit linea minor, & eſt aſtruendum propoſitum pręmiſſo modo, excepto quòd in hac & duabus ſequentibus neceſſe eſt lineã b n diuidi ad punctum m in duo incommẽſurabilia, quæ in tribꝰ præmiſſis diuidebatur neceſſariò duo cõmenſurabilia, nam in tribus præmiſſis fuerant duæ lineæ d f & f e communicãtes in potentia tantũ, & ideo earũ quadrata cõmunicantia, propter quod & ſuperficies a m & p n quadratis earum æquales communicãtes, quapropter etiam & duæ lineæ b m & m n, ideoq; fuit in tribus præmiſſis linea b n potentior linea n c, in quadrato lineę ſecum communicantis in longitudine ex prima parte 13. In hac autẽ & duabus ſequentibus ſunt duæ lineæ d f & f e incommenſurabiles in potentia, ut apparet ex 71 & 72 & 73, & ideo earum quadrata, propter quod & ſuperficies a m & p n incõmenſurabiles, propter quod & duæ lineę b m & m n incõmẽſurabiles: ideoq; per primã partẽ 14 tã in hac quàm in duabus ſequentibus neceſſe eſt lineã b n eſſe potentiorẽ linea n c, in quadrato lineæ ſibi incommenſurabilis in longitudine: cætera perquire ut prius.

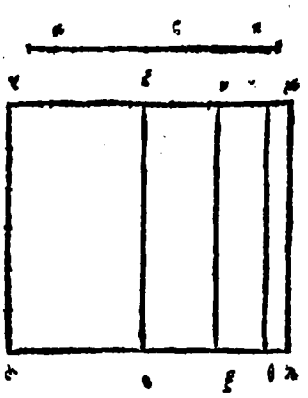

Euclid. ex Zamb. Theorema 76. Propoſitio 100.

Quod ex minori ad rationalem comparatũ latitudinem, efficit quartam apotomen.

100

Theon ex Zãb. Sit minor α δ, rationalis autẽ eſto γ ε, & ei qđ ex α β (per 44 primi) æquum ad ipſam γ ε cõparetur γ ν, latitudinẽ efficiens γ ſ. Dico q; γ ſ apotome eſt quarta. Sit (per 79 decimi) ipſi α δ, cõgruens β ν. Ipſæ igitur α ν, ν δ (per 80 decimi) potentia ſunt incõmẽſurabiles, efficiẽtes cõflatũ ex ijs quæ ex α ν, ν β, quadrata rationale, qđ autẽ bis ſub α ν, ν δ, mediũ. Et ei quidẽ quod ex α ν (per 28 ſexti), æquũ ad ipſam γ ε cõparetur γ θ, latitudinẽ efficiẽs γ κ, ei autẽ quod ex β ν æquũ ad ipſam κ θ cõparetur κ λ latitudinẽ efficiẽs κ μ. Totũ igitur γ λ, æquũ eſt eis quod ex α ν, ν β, & conflatũ ex ijs quæ ex α ν, ν δ, rationale eſt: rationale igitur eſt & γ λ, & ad rationalẽ γ ε comparatur, latitudinem efficiens γ μ, rationalis igitur eſt (per 20 decimi) γ μ, & ipſi γ ε longitudine commenſurabilis. Et quoniã totum γ λ æquum eſt eis quæ ex α ν, ν β, quorum γ ν, æquum eſt ei quod ex α β, reliquũ igitur ſ λ (per 7 ſecundi) æquũ eſt ei quod bis ſub α ν, ν δ. Secetur (per 10 primi) ſ μ, bifariàm in γ ſigno. Exciteturq; (per 31 primi) per γ ſignum, utriq; ipſarũ γ ε, μ λ, parallelus γ ξ: utrunq; igitur ipſorũ ſ ξ, γ λ, æquũ eſt ei quod ſub α ν, ν δ. Et quoniam quod bis ſub α ν, ν β, medium eſt & ipſi ſ λ æquale: medium igitur eſt &

ſ λ. Et ad ipſam ſ ι rationalẽ comparetur: latitudinem efficiens ſ μ, rationalis igitur eſt ſ μ, & ipſi γ δ, longitudine incõmenſurabilis. Et quoniã conflatũ quidem ex ijs quæ ex α ν, ν ζ, rationale eſt, quod aũt bis ſub α ν ν β, mediũ: incõmenſurabilia igitur ſunt quæ ex α ν, ν β, ei quod bis ſub α ν, ν β. At γ λ, æquum eſt eis quæ ex α ν, ν ζ, ei autẽ quod bis ſub α ν, ν ζ, æquũ eſt ſ λ. Incõmẽſurabile igitur eſt (per 9 decimi) ι λ, ipſi ſ λ. Sicut autẽ γ λ, ad ſ λ (per 1 ſexti & 11 decimi) ſic eſt γ μ, ad μ ſ. Incõmenſurabilis igitur eſt γ μ, ipſi ſ μ lõgitudine. Et utræq; ſunt rationales. Ipſæ igitur γ μ, μ ſ (per 73 decimi) rationales ſunt potẽtia tãtũ cõmẽſurabiles. Apotome igitur eſt γ ſ. Dico q; & quarta. Quoniã enim ipſæ α ν, ν ζ, potentia ſunt incõmenſurabiles, incõmenſurabile eſt igitur & quod ex α ν, ei quod ex ν ζ. Et ei quidẽ quod ex α ν, æquũ eſt γ θ, ei autem quod ex ν β, æquũ eſt & ν λ. Incõmenſurabile igitur eſt γ δ, ipſi ν λ. Sicut autẽ γ δ ad ν λ, ſic eſt γ ν ad ν μ, incõmenſurabilis igitur eſt (per 9 decimi) γ ν ipſi ν μ longitudine. Et quoniã ipſorum quæ ex α ν, ν β, mediũ proportionale eſt (per lẽma 53 decimi) quod ſub α ν, ν β, & id quod ex α ν, æquũ eſt ipſi γ δ, quod autẽ ex ν β, æquum eſt ipſi ν λ, quod uerò ſub α ν, ν β, æquũ eſt ipſi ν λ, ipſorũ igitur γ θ, ν λ, mediũ proportionale eſt (per idẽ lẽma ν λ) Eſt igitur ſicut γ δ ad ν λ, ſic eſt μ λ ad ν λ. Sed ſicut quidẽ γ θ ad ν λ, ſic (per 1 ſexti) eſt γ ν ad ν μ, ſicut autẽ ν λ ad μ λ, ſic eſt ν μ ad μ μ, & ſicut igitur (per 11 q̃nti) γ μ ad μ ν, ſic eſt μ ν ad ν μ. Quod igitur ſub γ ν, ν μ, æquũ eſt ei quod ex μ ν, hoc eſt quartæ parti eius quod ex ſ μ. Quoniã igitur binæ rectæ lineæ inæquales ſunt γ μ & μ ſ, & quartæ parti eius quod ex μ ſ (per 17 decimi) ad ipſam γ μ, apponitur forma deficiẽs quadrata, qd̃ ſcilicet ſub γ ν, ν μ, & in incõmẽſurabilia ipſam diuidit, ipſa igitur γ μ, ipſa μ ſ, maius poteſt eo quod ex ſibi incõmenſurabili, & tota γ μ, ipſi γ δ, expoſitæ rationali cõmẽſurabilis eſt lõgitudine. Ipſa igitur γ ſ apotome eſt quarta (per 85 decimi) quod ex minori ad rationalẽ igitur cõparatũ latitudinẽ, quartã efficit apotomẽ: quod erat oſtendendum. Euclid. ex Camp. Propoſitio 96.

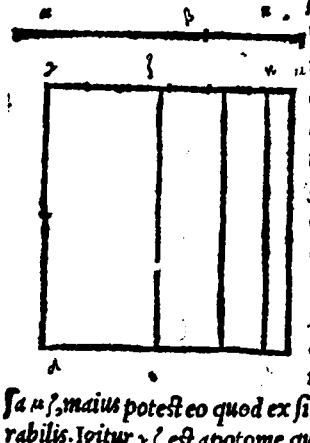
96 Sl ad lineã rõnalẽ quadrato lineę cũ rõnali cõſtituẽtis mediale æqualis ſupficies adiũgaṫ, latus eius ſecũdũ, erit reſiduũ qntũ

Camp. Pone ſimiliter hic lineã d e eſſe illam quæ iũcta cũ rationali cõponat totũ mediale, & attẽde ex 72 quales lineas oporteat eſſe d f & f e, & cõcludes ſine offendiculo, ſi prius habitæ demonſtrationi oportune inſtiteris, lineam b c eſſe reſiduum quintum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 77. Propoſitio 101.

Quod ex ea quæ cũ rationali medium totũ efficit, ad rationalẽ comparatum latitudinem, quintam efficit apotomen. 101

Theon ex Zãb. Sit cũ rationali mediũ totũ efficiẽs α β, rationalis autẽ eſto γ δ, & ei quod ex α β (per 44 primi) æquũ ad ipſam γ δ, cõparetur γ ι, latitudinẽ efficiẽs γ ſ. Dico q; ſ γ, apotome eſt quinta. Sit enim (per 77 decimi) ipſi α β, cõgruẽs β ν. Ipſæ igitur α ν, ν β, rectæ lineæ potentia tãtũ, ſunt incõmẽſurabiles, efficiẽtes conflatũ quidẽ ex ipſarũ quadratis medium, quod autẽ bis ſub ipſis rationale. Et ei quidẽ qd̃ ex α ν (per 44 primi) æquũ ad ipſam γ δ comparetur γ θ, ei autẽ quod ex ν β, æquũ eſto ν λ. Totũ igitur γ λ æquũ eſt eis quæ ex α ν, ν ζ. Quod autẽ conflatũ ex ijs quæ ex α ν, ν β, ſimul mediũ eſt, mediũ igitur eſt (per 22 decimi γ λ) Et ad ipſam rationalẽ γ δ, apponitur, latitudinẽ efficiens γ μ, rationalis igitur eſt γ μ, & ipſi γ δ, incõmenſurabilis. Et quoniã totũ γ λ, æquũ eſt ijs quæ ex α ν, ν β, quorũ γ ι, æquũ eſt ei quod ex α β, reliquũ igitur ſ λ, æquũ eſt ei quod bis ſub α ν, ν β. Secetur inquã (per 10 primi) ſ μ, bifariàm in ν, excitetur q; per ν (per 31 primi) utriq; ipſarum γ δ, μ λ, parallelus ν ξ. Vtrũq; igitur ipſorum ſ ξ, ν λ, æquum eſt ei quod

ſub α ν, ν β. Et quoniã quod bis ſub α ν, ν β, rationale eſt & ipſi ſ λ eſt æquale, ratiõale igitur eſt ſ λ. Et ad rationalẽ ι ſ, cõparatur latitudinem efficiens ſ μ, rationalis igitur eſt (per 20 decimi) ſ μ, & ipſi γ δ lõgitudine commenſurabilis. Et quoniã γ λ quidem medium eſt, at ſ λ rationale, igitur γ λ ipſi ſ λ eſt incommenſurabile. Sicut autem γ λ ad ſ λ, ſic γ μ, ad μ ſ, incommenſurabilis igitur eſt γ μ, ipſi μ ſ longitudine. Et utræq; ſunt rationales, ipſæ igitur γ μ, μ ſ (per 73 decimi) rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles. Igitur γ ſ, apotome eſt. Dico q; & quinta. Similiter nãq; oſtendemus quòd ſub γ ν, ν μ, æquum eſt ei quod ex ν μ, hoc eſt quartæ parti eius quod ex ſ μ. Et quoniã quod ex α ν ei quod ex ν β eſt incommenſurabile, quod uerò ex α ν æquum eſt ipſi γ θ, quod autem ex ν β ipſi ν λ, incõmenſurabile igitur eſt ι δ, ipſi ν λ. Sicut autem γ δ ad ν λ, ſic eſt γ ν, ad ν μ. Igitur γ ν, ipſi ι μ longitudine eſt incõmenſurabilis. Quoniã igitur binæ rectæ lineæ inæquales ſunt γ μ, μ ſ, & quartæ parti eius quod ex ſ μ (per 17 decimi) æquum ad ipſam γ μ apponitur forma deficiens quadrata, & in incõmenſurabilia ipſam diuidit, igitur (per 85 decimi) γ μ, ipſa μ ſ, maius poteſt eo quod ex ſibi lõgitudine incõmenſurabili. Et cõgruens ſ μ, ipſi γ δ rationali expoſitæ eſt cõmenſurabilis. Igitur γ ſ, eſt apotome quinta. Quod ex ea igitur quæ cum rationali medium totum, & reliqua quæ ſequuntur: quod fuerat oſtendendum. Euclid. ex Camp. Propoſitio 97.

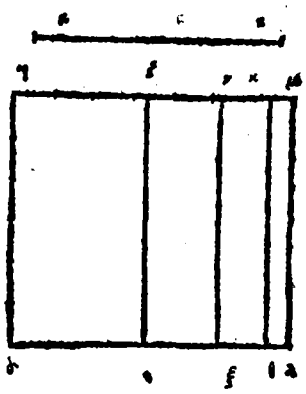
97 Sl ad lineã rationalẽ ſuperficies æqualis quadrato lineæ cũ mediali componẽtis mediale adiungatur, latus eius alterum erit reſiduum ſextum.

CAMPANVS. Nunc ultimò conuenit lineã d e esse illã, quæ iuncta cum mediali componit totũ mediale, cui adiũcta linea e f (quę uidelicet sit illa per cuius abscisionẽ linea d e fuerat quæ proponitur) si quales lineas d f & f e esse oporteat ex 73 didiceris, priorẽq; argumentationẽ firmã mẽte tenueris, sine obice quoquã lineam b c esse residuum sextum cõcludere poteris. Si autem forte assis in aliquo te hæsitare contigerit, quicquid illud fuerit de quadrato g h ad sibi æqualẽ superficiẽ a n conferendum erit: & sic patebit propositum nostrum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 78.* *Propositio 102.*

102 ## Quod ex ea quæ cum medio medium totum efficit, ad rationalẽ comparatum latitudinem, efficit sextam apotomen.

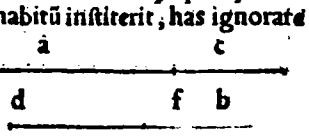
THEON *ex Zãb. Sit cũ medio medium totũ efficiẽs α β, rationalis autẽ esto γ δ, & ei quidem quod ex α ζ (per 44 primi) æquum ad ipsam γ δ, cõparetur γ ι, latitudinẽ efficiens γ ſ. Dico q; γ ſ sexta est apotome. Sit inquã (per 84 decimi) ipſi α β congruens β κ, ipsæ igitur α κ, κ β, potentia sunt incommensurabiles, efficientes conflatũ quidem ex ijs quæ ab ipsis sunt quadratis medium, & quod bis sub α κ, κ β medium, insuper incommẽsurabilia quæ ex α κ, κ β, ei quod bis sub α κ, κ ζ. Comparetur inquam ad ipsam γ δ, ei quidem quod ex α κ, æquum γ θ, latitudinem efficiens γ κ, ei autẽ quod ex β κ, sit κ λ. Totum igitur γ λ, æquum est eis quæ ex α κ, κ β. Igitur γ λ, medium est. Et ad rationalẽ γ δ, cõparatur, latitudinẽ efficiens γ μ: rationalis igitur est (per 22 decimi) γ μ, & ipſi γ δ lõgitudine incõmensurabilis. Quoniã igitur γ λ, æquũ est eis quæ ex α κ, κ β, quorũ γ ι æquum est ei quod ex α β, reliquũ igitur ſ λ æquũ est ei quod bis sub α κ, κ ζ. Et quod bis sub α κ, κ β, medium est et ſ λ igitur medium est. Et ad ipsam ſ ι, cõparatur, latitudinem efficiens ſ μ, rationalis igitur est (per 22 decimi) ſ μ, & ipſi γ δ longitudine incommensurabilis. Et quoniã quæ ex α κ, κ β, incõmensurabilia sunt ei quod bis sub α κ, κ β, & eis quidem quæ ex α κ, κ ζ, æquum est γ λ, ei uerò quod bis sub α κ, κ β, æquũ est ſ λ, incommensurabile igitur est γ λ ipſi ſ λ. Sicut autẽ γ λ ad ſ λ, sic est γ μ, ad ſ μ, incõmensurabilis igitur est (per 9 decimi) γ μ ipſi α ſ longitudine. Et utræq; sunt rationales, ipsæ igitur γ μ, α ſ, rationales sunt potentia tantũ cõmensurabiles. Apotome igitur est γ ſ (per 73 decimi) Dico q; & sexta. Quoniã ſ λ, æquum est ei quod bis sub α κ, κ ζ, secetur (per 10 primi) in ν ipsa ſ μ, bifariam, excitetur q; (per 31 primi) per ν ad ipsam γ δ, parallelus ν ξ. Vtrunq; igitur ipsorũ ſ ξ, ν λ, æquũ est ei quod bis sub α κ, κ ζ. Et quoniã ipsæ α κ, κ β, potẽtia sunt incommensurabiles, incommẽsurabile igitur est quod ex α κ, ei quod ex κ β. Sed ei quidẽ quod ex α κ, æquum est γ ο, ei autem quod ex κ β æquum est κ λ: incõmensurabile igitur est γ ο, ipſi κ λ. Sicut autem γ θ, ad κ λ, sic est γ κ ad κ μ: incõmensurabilis igitur est (per 9 decimi) γ κ, ipſi κ μ. Et quoniã eorũ quæ ex α κ, κ β, medium proportionale est (per lẽma 53 decimi) quod sub α κ, κ ζ, & quod ex α κ, æquum est ipſi γ ο, ei autem quod ex κ β, æquũ est κ λ, ei uerò quod sub α κ, κ β, æquũ est ν λ, ipſorum igitur γ θ, κ λ, medium est proportionale ν λ. Est igitur sicut γ θ ad ν λ, sic est ν λ, ad κ λ, & id propterea iam (per 85 decimi) γ μ, ipsa μ ſ maius potest, eo quod ex sibi incõmensurabili, & ipſarũ neutra ipſi γ δ, expositæ rationali est cõmensurabilis, ipsa igitur γ ſ, sexta est apotome. Quod ex ea igitur quæ cum medio, & quæ sequuntur reliqua: quod erat ostendendum.*

Euclid. ex Camp. *Propositio 98.*

98 ## Omnis linea residuo cõmensurabilis, ipsa quoq; in termino & ordine est idem residuum.

CAMPANVS. Quod 60 & quatuor eã sequentes de binomio eiusq; comitibus quinq; proposuerũt, hæc 98 & quatuor eã sequẽtes de residuo suisq; quinq; comitibus uerũ esse proponũt, quibus qui usq; ad solitũ habitũ institerit, has ignorare nõ poterit. Quidquid autẽ in illis de cõmunicãtia in lõgitudiné & potẽtia tãtũ dictũ est, in his quoq; idẽ oportet intelligi, nã omnis linea residuo cõmunicãs in longitudiné, siue in potentia tantũ, ipsa etiã est residuũ. Sed si cõmunicat in lõgitudine, non solũ est ipsa residuũ, sed etiã eiusdẽ speciei residuũ, uerbi gratia, linea cõmunicãs in lõgitudine residuo primo, est residuũ primũ, & secundo communicans est secundũ, sic quoq; in cæteris. Quod autẽ linea communicat residuo in potẽtia tantũ, ipsam quoq; necesse est esse residuũ, sed non eiusdẽ speciei: immo impossibile est, ut linea communicãs in potẽtia tãtũ residuo primo aut secũdo aut tertio aut quarto aut quinto cadat simul cũ eo sub eadẽ specie, sed necesse est ut ambo cadãt simul sub tribus primis speciebus, aut ambo simul sub tribus postremis. Sit itaq; exẽpli gratia, a residuum: cui

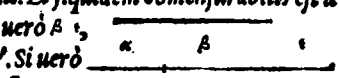

communicet b in longitudine, dico quòd b erit reſiduũ eiuſdem ſpeciei cum a. Adiungatur enim linea c ad lineam a, & c illa ſit per cuius abſciſionẽ a fuit reſiduum. Et ad b adiungatur alia quæ ſit d, ad quam ſic ſe habeat b ſicut a ad c, ſitq; compoſita ex a & c e: cõpoſita uero ex b & d, ſit f, eritq; ex permutata proportionalitate a ad b, ſicut c ad d, & per 13 quinti erit e ad f, ſicut a ad b, uel ſicut c ad d. Cum itaq; a communicet cum b, erit per 10 c communicans cum d, et e communicans cum f. Et quia etiam eſt neceſſariò ex permutata proportionalitate e ad c ſicut f ad d, ſequitur per 12 ut ſi fuerit e potentior c in quadrato lineæ ſibi cõmunicantis in longitudine, uel ſi forte incommenſurabilis, ſit ſimiliter f potentior d. At quoniam omnis linea communicans in longitudine lineæ rationali, eſt ſimiliter illi rationalis (ſimiliter dico, quia ambæ erunt rationales in longitudine, uel ambę in potentia tantum) ſequitur ex diffinitionibus reſiduorum ut b ſit reſiduũ eiuſdem ſpeciei cum a. Si autem b cõmunicat in potentia tantùm cum a, ipſa quoq; erit reſiduũ, non tamen eiuſdẽ ſpeciei neceſſariò, ſed quemadmodũ dictum eſt, cuius demonſtratio ex ijs quæ in 60 de binomijs dicta ſunt, colligenda eſt.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 79.* *Propoſitio 103.*

Quæ ipſi apotomæ longitudine eſt commenſurabilis, apotome eſt & in ordine eadem. 103

THEON *ex Zãb. Sit apotome α β, & ipſi α β, lõgitudine cõmenſurabilis eſto γ δ. Dico quòd et γ δ apotome eſt, & in ordine eadẽ. Quoniã enim α β apotome eſt, ſit ei cõgruẽs (per 75 decimi) β ι. Ipſæ igitur α ι, ι ζ, (per eandẽ) rationales ſunt potentia tantũ cõmẽſurabiles. Et ipſius α β ad γ δ, ratione eadẽ fiat ratio ipſius β ι, ad δ ſ. Et igitur ſicut (per 12 quinti) unum ad unũ, omnia ſunt ad omnia, eſt igitur & ſicut tota α ι, ad totam γ ſ, ſic eſt α ζ, ad γ δ. Commenſurabilis autẽ eſt α β, ipſi γ δ lõgitudine, cõmenſurabilis igitur eſt (per 11 decimi) & α ι, ipſi γ ſ, & β ι ipſi δ ſ. Et ipſæ α ι, ι ζ, rationales ſunt potentia tantũ commenſurabiles, & ipſæ igitur γ ſ, ſ δ, rationales ſunt potentia tantũ cõmenſurabiles. Apotome igitur eſt γ δ. Dico etiã q; in ordine eadẽ ipſi α β. Quoniã eſt ſicut α ι, ad ι ſ, ſic eſt ζ ι, ad δ ſ, uicißim igitur (per 16 quinti) eſt ſicut α ι, ad ι β, ſic eſt γ ſ, ad δ ſ. Iam ipſa α ι, ipſa ι β, aut maius poteſt eo quod ex ſibi cõmenſurabili, aut eo quod ex ſibi incõmenſurabili. Si quidem α ι, ipſa ι β maius poteſt eo quod ex ſibi cõmenſurabili, & γ ſ, ipſa ſ δ, (per 14 decimi) maius poterit eo quod ex ſibi commenſurabili. Et ſiquidem cõmenſurabilis eſt α β ipſi expoſitæ rationali longitudine, & (per 13 decimi) γ ſ, quoq;, ſi uerò β ι, & δ ſ etiam, ſi autem neutra ipſarum α ι, ι ζ, & neutra ipſarum γ ſ, ſ δ. Si uerò α ι, ipſa ι β, maius poterit eo quod ex ſibi incommenſurabili, & γ ſ, ipſa ſ δ ma-*

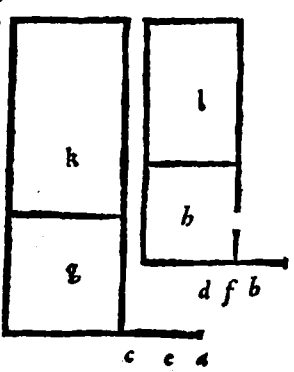
ius poterit eo quod ex ſibi incõmenſurabili. Et ipſi α ι, ipſi expoſitæ rationali commenſurabilis eſt longitudine, & γ ſ, (per 13 decimi) ſi autem β ι, & δ ſ etiam, ſi uero neutra ipſarum α ι, ι ζ, neutra etiam ipſarũ γ ſ, ſ δ. Igitur γ δ apotome eſt, & ipſi α β, in ordine eadem. Quæ ipſi igitur apotomæ, & reliqua quæ ſequuntur: quod erat oſtendendum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 99.*

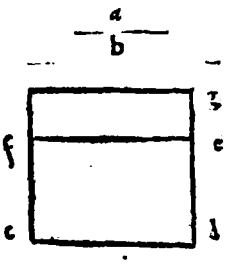
Omnis linea utrilibet reſiduo mediali communicans, eſt ſub ipſius termino & in ordine reſiduum mediale. 99

CAMPANVS. Verum eſt quod dicitur, ſiue communicet linea cum utrolibet reſiduo mediali in longitudine, ſiue in potentia. Sit enim a utrumlibet reſiduũ mediale, cui b communicet in longitudine uel potentia. Dico quòd b eſt etiam reſiduũ mediale, quale fuerit a. Adiungatur enim linea c ad lineam a, & ſit c per cuius abſciſionem a fuit reſiduum mediale. Et ad b adiungatur alia quæ ſit d, ſitq; b ad d, ſicut a ad c, totaq; compoſita ex a & c, ſit e: & ex b, d, ſit f. Deſcribãtur igitur quadrata c & d, quæ ſint g & h, & ſuperficies e in c, ſit k, & f in d, ſit l. Et quia eſt ut prius e ad f & c ad d ſicut a ad b, ſunt autẽ e & c mediales potentia tantũ communicantes ex 69 & 70, ſequitur ex 21 ut f & d eis cõmunicãtes ſint etiam mediales potentia tantũ cõmunicantes. Conſtat autem ex prima ſexti, quòd ſit K ad g ſicut e ad c, & l ad h ſicut f ad d. Et quia eſt e ad c ſicut f ad d, ſequitur ut ſit K ad g ſicut l ad h. Et permutatim K ad l, ſicut g ad h. Cũ ergo g communicet cum h, ſequitur ut k cõmunicet cum l. Si igitur k eſt rationale (quod eſt in reſiduo mediali primo) erit etiam per diffinitionem l rationalis, quare per 69 b etiam eſt reſiduum mediale primum. Si autem k ſit medialis (quod eſt in reſiduo mediali ſecundo) erit per 21 etiã l medialis, ideoq; b per 70 reſiduũ mediale ſecundũ: quare cõſtat propoſitũ.

IDEM

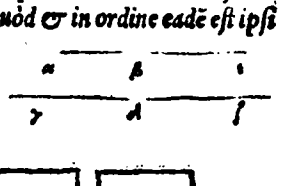
IDEM aliter. Si linea b communicat cum linea a (quæ est utrumlibet residuũ mediale) in longitudine uel in potentia, fit superficies c e adiũcta ad lineam rationalem c d, æqualis quadrato a, & f g æqualis quadrato b, eruntq; ob hoc c e & f g communicantes, quemadmodũ & quadrata linearum a & b eis æqualia, ideoq; per primam sexti & 10 huius, d e & e g sunt communicãtes in longitudine. Et quia si a est residuum mediale primum linea d e est residuum secundum per 93, & si a est residuum mediale secundum linea d e est residuum tertium per 94, at cum d e est residuum secundum, linea e g est etiam residuum secundum, & cum illa tertium similiter, & hæc est tertium per 98, sequitur itaq; ex 87 & 88 ut b sit residuum mediale primum aut secundum, prout fuerit a. Et sic patet quod intendimus.

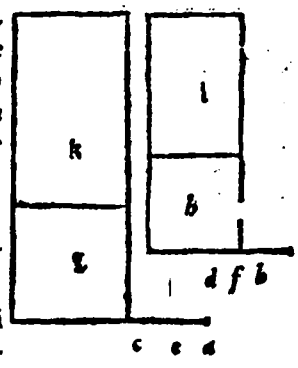

Euclid. ex Zamb. *Theorema 80.* *Propositio 104.*

104 Mediæ apotomæ commensurabilis, mediæ apotomæ est, & in ordine eadem.

THEON ex Zãb. Sit mediæ apotomæ α β, & ipsi α β cõmensurabilis esto γ δ. Dico q; & γ δ mediæ apotomæ est, & in ordine eadem ipsi α β. Quoniã enim mediæ apotomæ est α β, esto ei congruens (per 80 decimi) ipsa β ι, ipsæ igitur α ι, β, mediæ sunt potẽtia tantũ cõmensurabiles, fiatq; (per 12 sexti) sicut α ε, ad γ δ, sic ε ι, ad δ ζ: cõmensurabilis igitur est (per 6 decimi) & α ι, ipsi γ ζ, & β ι, ipsi δ ζ. Ipsæ autẽ α ι, β, mediæ sunt potentia tantum cõmensurabiles. Ipsæ igitur γ ζ, ζ δ, mediæ sunt in potentia tantũ cõmensurabiles, mediæ igitur apotome est (per 74 & 75 decimi) γ δ. Ostendendũ est quòd & in ordine eadẽ est ipsi α β. Quoniã enim est sicut α ι ad ι β, sic γ ζ, ad ζ δ, sed sicut quidẽ α ε, ad ι β, sic quod ex α ι, ad id quod sub α ι, ι β, sicut autem γ ζ, ad ζ δ, sic quod ex γ ζ, ad id quod sub γ ζ, ζ δ, est igitur (per 11 quinti) & sicut quod ex α ι, ad id quod sub α ι, ι ε, sic quod ex γ ζ, ad id quod sub γ ζ, ζ δ. Et uicissim (per 16 quinti) sicut quod ex γ δ ad id quod ex ζ γ, sic quod sub α ι, ι ε, ad id quod sub γ ζ, ζ δ. Cõmensurabile autẽ est quod ex α ι, ei quod ex γ ζ cõmensurabile igitur est & quod sub α ι, ι ε, ei quod sub γ ζ, ζ δ. Si quidẽ igitur quod sub α ι, ι β, rationale est, rationale est & quod sub γ ζ, ζ δ. Si autem medium est quod sub α ι, ι β, mediũ est & quod sub γ ζ, ζ δ, mediæ igitur apotomæ est γ δ. & ipsi α β, in ordine eadem: quod erat ostendendum.

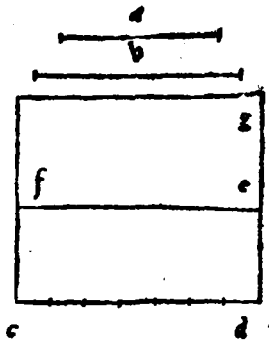

Eucl. ex Camp. *Propositio 100.*

100 Si linea aliqua lineæ minori communicet, ipsa quoq; erit linea minor.

CAMPANVS. Facile est hanc probare duplici modo sicut præmissam, siue cõmunicet linea aliqua cum linea minori in longitudine, siue in potentia. Hoc autem appositio, quantum ad primum modũ, quòd cum sit f ad d sicut e ad c, erit ex secunda parte 18 sexti quadratum f ad quadratum d, sicut quadratũ e ad quadratum c, & coniunctim quadrata duarũ linearũ f & d ad quadratum d, sicut quadrata duarum linearum e & c ad quadratum c, & permutatim quadrata duarum linearum f & d ad quadrata duarum linearum e & c, sicut quadratũ d ad quadratum c. Communicat autem quadratum d, cum quadrato c, ergo duo quadrata duarum linearum f & d pariter accepta, communicant cum duobus duarum linearum e & c pariter acceptis. Et quia ex 71 quadrata duarum linearum e & c pariter accepta sunt rationale: erit etiam per diffinitionem & duo duarum linearum f d & d pariter accepta rationale. Cumq; sit superficies K medialis, erit etiam l sibi communicans medialis, igitur ex 71 b est linea minor. Quantum autem ad secundum modum erit per 95 linea d e residuũ quartũ, ideoq; per 98 & linea e g erit etiam residuum quartum, ideoq; etiam per 89 linea b est linea minor.

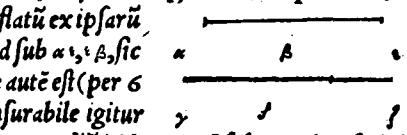

Euclid. ex Zamb. *Theorema 81.* *Propositio 105.*

105 Minori commensurabilis, minor est.

THEON ex Zãb. Sit minor α ζ, & ipsi α β, cõmẽsurabilis esto γ δ. Dico q; γ δ, minor est. Fiãt inquã suprædicta. Et quoniã ipsæ α ι, ζ, potentia sunt incommensurabiles, & ipsæ γ ζ, ζ δ, potentia sunt incõmensurabiles

ſurabiles. Quoniã igitur eſt ſicut α ad ε, ſic eſt γ ad ζ Δ, eſt igitur (per 22 ſexti) & ſicut quod ex α ad id quod ex β, ſic qd' ex γ ad id quod ex ζ Δ. Cõponendo igitur (per 18 quinti) eſt ſicut quod ex α, β, ad id qd' ex ε, ſic eſt quod ex γ, ζ Δ, ad id quod ex ζ Δ, & uiciſſim (per 16 quinti.) Cõmenſurabile autẽ eſt (p 6 decimi) quod ex β ei quod ex Δ ζ, cõmenſurabile igitur eſt & conflatũ ex ipſarũ α, ε, quadratis, conflato ex ipſarũ γ, ζ Δ, quadratis. Rationale autẽ eſt (per 22 decimi) conflatũ ex ipſarũ α, ε, quadratis, rationale igitur eſt (per correlariũ 25 decimi & 11 quinti) & cõflatũ ex ipſarũ γ, ζ Δ, quadratis. Rurſus quoniã eſt ſicut quod ex α ad id quod ſub α, β, ſic quod ex γ, ζ Δ, ad id qd' ſub γ, ζ Δ, et uiciſſim: cõmenſurabile autẽ eſt (per 6 decimi) quod ex α quadratũ ei quod ex γ, quadrato, cõmenſurabile igitur eſt quod ſub α, β, ei quod ſub γ, ζ Δ. Medium autem quod α, β, mediũ itidem quod ſub γ, ζ Δ. Ipſæ igitur γ, ζ Δ, (per 82 decimi) ſunt incommenſurabiles, ſunt efficientes quidem conflatum ex ipſarum quadratis rationale, quod uero bis ſub ipſis medium. Ipſa igitur γ Δ, minor eſt. Minori cõmenſurabilis igitur, & quæ ſequuntur: quod erat oſtendendum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 101.*

101 Omnis linea communicans lineæ cum rationali componẽti mediale, eſt cum rationali componens mediale.

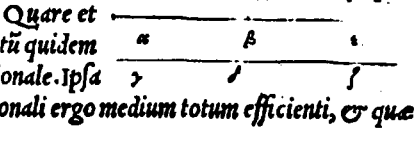
CAMPANVS. Hanc quoq; duplici prædicto modo non eſt difficile probare; ſiue de communicantia in lõgitudine ſiue de communicantia in potentia tantum intelligatur. Sed quantum ad primum modum, erunt duo quadrata duarũ linearum f & d pariter accepta mediale per 21, quemadmodum ſunt duo quadrata duarum linearum e & c pariter accepta ex 72, quibus ipſa communicant, ſuperficies l erit rationalis, per diffinitionem, quemadmodum eſt ſuperficies K ex 72 cui ipſa communicat. Igitur ex 72 b eſt cum rationali componens mediale. Quantum ad ſecundum modum, erit d e reſiduum quintum ex 69, ideoq; & e g ex 98. quare b eſt cum rationali componens mediale per 90.

Figura propoſitionis 100

Euclid. ex Zamb. *Theorema 82.* *Propoſitio 106.*

106 Cum rationali medium totum efficienti commenſurabilis, & eadem cum rationali medium totum efficiens eſt.

THEON *ex Zamb.* *Eſto cũ rationali mediũ totũ efficiẽs α β, et ipſi α β cõmenſurabilis eſto γ Δ. Dico q; γ Δ eſt cũ rationali mediũ totũ efficiẽs. Sit inquã (per 79 decimi) ipſi α ε cõgruens ε ζ. Ipſæ igitur α ζ, β (per 80 decimi) potẽtia ſunt incõmenſurabiles, efficiẽtes quidẽ ex ipſarũ quadratis mediũ, quod autẽ ſub ipſis rationale & eadẽ cõſtruãtur. Similiter iã oſtẽdemus ex præcedentibus, qd' ipſæ γ, ζ Δ, in eadẽ ſunt ratiõe ipſis α, β, & conflatũ quidem ex ipſarũ α, ζ, β, quadratis, cõmenſurabile eſt conflato ex ijs quæ ex γ, ζ Δ, quadratis, quod autem ſub α, ζ, β, ei quod ſub γ, ζ Δ. Quare et ipſæ γ, ζ Δ, potentia ſunt incõmenſurabiles, efficientes conflatũ quidem ex ipſarum γ, ζ Δ, quadratis mediũ, quod autem ſub ipſis rationale. Ipſa igitur γ Δ eſt cum rationali totum efficiens medium. Cum rationali ergo medium totum efficienti, & quæ ſequuntur reliqua: quod oſtendere oportebat.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 102.*

102 Omnis linea commenſurabilis lineæ cum mediali conſtituens mediale, eſt cum mediali conſtituens mediale.

CAMPANVS. Hic quoq; pone lineam aliquam communicare cum ea quæ cum mediali componit mediale, indifferẽter in longitudine uel potentia tantum prout uolueris, & duplici modo præmiſſo ſine difficultate concludes eam quoq; cum mediali componere mediale. Erit etiam quantum ad primum modum, ſuperficies l medialis quemadmodum & k, & duo quoq; quadrata duarum linearũ f d pariter accepta mediale, ſicut & duo quadrata duarum e & c. Et quia duo quoque duarum linearum e & c ad k ſicut duo duarum f & d ad l, cum duo prima non communicent cum duplo K ex 73, neque duo ſecunda communicabunt cum duplo l ex 10. Igitur ex ſeptuageſima tertia b eſt cum mediali componens mediale. Quantum autem ad ſecundum modum, erit d e reſiduum ſextum ex 97, ideoq; & e g ex 98. Quare b eſt cum mediali componens mediale ex 91.

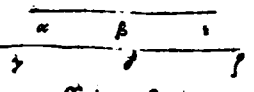
Figura eadem.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 83.* *Propoſitio 107.*

107 Cum medio medium totum efficienti commenſurabilis, & eadem cum medio medium totum efficiens eſt.

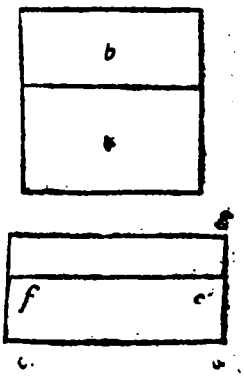
THEON

THEON ex Zãb. Esto cũ medio mediũ, totũ efficiẽs α β, & ipsi α β, cõmensurabilis esto γ δ. Dico q; γ δ cũ medio mediũ totũ efficiẽs est. Sit (p 78 decimi) ipsi α ζ, cõgruẽs β ι, et eadẽ cõstruãtur. Ipsæ igitur α ι, ι ζ, (per eãdem potentiã) sunt incõmensurabiles, efficientes conflatũ ex ipsarũ quadratis mediũ, & quod sub ipsis mediũ, & insuper incõmensurabile conflatũ quidẽ ex ipsarũ quadratis ei quod sub ipsis. Suntq; sicut ostensum est, ipsæ α ι, ι β, cõmensurabiles ipsis, ι λ, λ δ, conflatum ex ipsarũ, α ι, ι β, quadratis cõflato ex ijs quæ ex γ λ, λ δ, quod autem sub α ι, ι ζ ei quod sub γ λ, λ δ. Et ipsæ igitur γ λ, λ δ, potentia sunt incõmensurabiles, efficientes conflatũ ex ipsarũ quadratis mediũ, & quod sub ipsis mediũ, & insuper incõmensurabile conflatum ex ipsarum quadratis ei quod sub ipsis. Igitur γ δ, cum medio medium totum efficiens est. Cum medio medium totum igitur, & quæ sequuntur reliqua: quod erat ostendendum.

Euclid. ex Camp. Propositio 103.

103 SI de superficie rationali superficies medialis abscindatur, linea in reliquam superficiem potens, erit alterutra duarum irrationaliũ aut residuũ, aut linea minor.

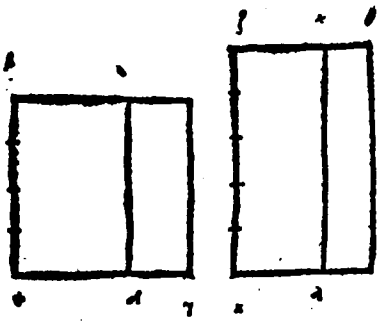

CAMPANVS. Sit enim tota superficies constans ex a & b, rationalis, a qua detrahatur b quæ sit medialis. Dico quòd linea potens in a reliquum, aut est residuum aut linea minor. Esto nanq; linea c d rationalis, superficiesq; c e sibi adiuncta fit tanquam a, & f g tanquam b, & tota c g sicut tota a b, eritq; c g rationalis, ideoq; per 16 linea d g rationalis, in longitudine, & f g medialis, ideoq; per 20 e g rationalis in potentia tantum, est igitur ex diffinitione linea d e, residuum primum aut quartum, ergo per 85 & 89 linea potens in superficiem c e, & ideo in superficiem a sibi æqualem est residuã aut linea minor. Quod est propositum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 84. Propositio 108.

108 A rationali, media ablata, reliquam areolam potẽs una duarum irrationaliũ est, uel apotome uel minor.

THEON ex Zamb. A rationali enim β γ, auferatur media β δ. Dico quòd quæ reliquam areolam ι γ potest, una duarum irrationalium est, uel apotome uel minor. Exponatur enim rationalis ζ κ, & ipsi (per 44 primi) æquum ad ipsam ζ κ, comparetur rectangulũ parallelogrammũ κ θ. Ipsi autem δ β, æquũ auferatur κ ν, reliquũ igitur ι γ, (per 3 communẽ sententiã) æquum est ipsi λ θ. Quoniam igitur β γ rationale est, mediũ autem β δ, æquum uero β γ ipsi κ ο, & β δ, ipsi κ ν, rationale igitur est κ ο, mediũ autem κ ν, & ad ipsam ζ κ comparetur, rationalis igitur est (per 20 decimi) ζ ο, & ipsi ζ κ, cõmensurabilis longitudine, rationalis autem (per 22 decimi) ζ μ, & incõmensurabilis longitudine ipsi ζ κ. Incõmensurabilis igitur est (per lẽma 22 decimi) ζ ο ipsi ζ κ longitudine. Et utræq; rationales, ipsæ igitur ζ ο, ζ κ, rationales sunt potentia tantum cõmensurabiles. Apotome igitur est ζ κ, congruẽs autem ei est κ θ. At ζ θ, ipsa κ ζ aut maius potest eo quod ex sibi commensurabili, aut eo quod ex sibi incommensurabili. Posßit prius eo quod ex sibi cõmensurabili, & tota ο ζ, commensurabilis est ipsi ζ κ, expositæ rationali lõgitudine, apotome igitur prima est κ ο, (per 3 diffinitiones & 95 decimi) Areolam autem sub rationali & apotome prima cõprehensam potens, apotome est (per 21 decimi) Quæ igitur λ ο, hoc est ι γ potest, apotome est. Si autem θ ζ, ipsa ζ κ maius potest eo quod ex sibi incommensurabili, & tota ζ ο cõmensurabilis est longitudine expositæ rationali ζ κ apotome quarta est κ ο. Areolã autem sub rationali & apotome quarta cõprehensam potens, minor est (per 94 decimi) A rationali media ablata igitur, reliquã, & quæ sequũtur reliqua: quod erat ostẽdẽdum.

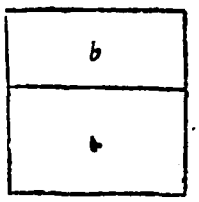

Eucl. ex Camp. Propositio 104.

104 SI de superficie mediali superficies rationalis detrahatur, linea in reliquam superficiem potẽs erit alterutra duarum irrationalium linearum, aut residuum mediale primum, aut cum rationali componens mediale.

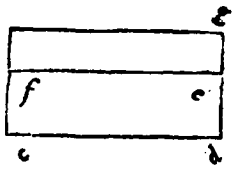
CAMP.

CAMPANVS. Hæc quoq; ſicut præmiſſa probatur. Erit enim tota a b medialis, b autem rationalis, & tunc dico quòd in a reliquum poteſt, aut eſt reſiduum mediale primum, aut cum rationali componens mediale. Cum enim c g æqualis ſit a b, erit per 20 linea d g rationalis in potentia tantum, & cum ſit f g æqualis b, erit per 16 linea e g rationalis in longitudine, ergo à diffinitione erit linea d e, reſiduum ſecundum aut quintum, quare per 87 & 90 latus tetragonicum ſuperficiei c e, & ideo ſuperficiei a, eſt reſiduum mediale primũ, aut cum rationali componẽs mediale: quod eſt propoſitum noſtrum.

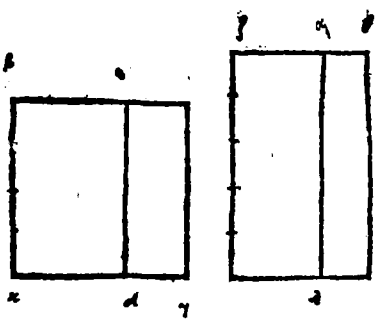

Euclid. ex Zamb. *Theorema 85.* *Propoſitio 109.*

A medio, rationali ſublato, aliæ duæ irrationales fiunt uel mediæ apotomæ prima, uel cum rationali medium totum efficens. 109

THEON ex Zãb. *A medio β γ, rationale auferatur β δ. Dico q, quæ reliquũ poteſt ι γ, una duarũ irrationaliũ eſt, aut mediæ apotomæ prima, aut cum rationali medium totum efficiens. Exponatur enim rationalis ζ κ, & comparentur ſimiliter æreolæ. Conſequenter eſt autem rationalis quidem ζ θ, & ipſi ζ κ longitudine incommenſurabilis. Rationalis autem eſt (per 22 decimi) κ ζ, & ipſi ζ κ, longitudine commenſurabilis. Ipſæ igitur ζ θ, ζ κ, (per 20 decimi) rationales ſunt potẽtia tantum commenſurabiles. Apotome igitur eſt ipſa κ θ. Congruẽs autẽ eſt ζ κ. At ζ θ, ipſa ζ κ, uel maius poteſt eo quod ex ſibi cõmenſurabili, uel ex eo quod ex incommenſurabili. Si quidem θ ζ, ipſa ζ κ, maius poteſt eo quod ex ſibi commenſurabili & eſt congruens (per 80 decimi) ζ κ commenſurabilis ipſi ζ κ expoſitæ rationali longitudine, ipſa κ θ apotome eſt ſecunda (per 3 diffinitiones) Rationalis autem eſt ζ κ. Quæ autem poteſt quod ſub rationali & apotome ſecunda, mediæ eſt prima (per 92 decimi.) Quare λ θ, hoc eſt γ ι, potẽs, mediæ apotomæ eſt prima. Si autem θ ζ, ipſa ζ κ maius poteſt eo quod ex ſibi incommenſurabili, & ζ κ congruens eſt commenſurabilis longitudine ipſi ζ κ, expoſitæ rationali, apotome quinta eſt λ θ. Quare ipſam ι γ potens, (per 95 decimi) cum rationali mediũ totum efficiens eſt. A medio igitur, rationali ſublato, & quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendum.*

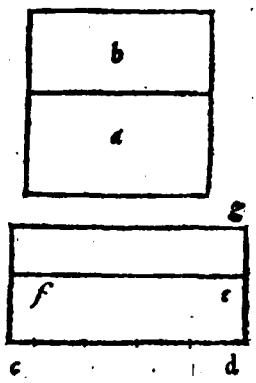

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 105.*

Si ſuperficies medialis de ſuperficie mediali detrahat, fueritq; reliqua toti incommẽſurabilis, quæ in ipſam reliquã poteſt alterutra erit duarum irrationaliũ, uidelicet aut reſiduũ mediale ſecundum, aut cum mediali componens mediale. 105

CAMPANVS. Si a duarum præmiſſarum demonſtratione non deuias, concludes ſine difficultate propoſitum. Sint enim tota a b & b mediales, & ſit a reliqua incommenſurabilis toti (aliter enim eſſet a medialis ex 21, & eius latus tetragonicum mediale ex 19) tunc dico quòd linea potens in a, eſt reſiduum mediale ſecundũ, aut cum mediali componens mediale. Nam cum ſit c g æqualis a b, erit per 20 linea d g rationalis in potentia tantum, per eandem quoq; cum ſit f g æqualis b, erit etiam e g rationalis in potentia tantum, & cum ſit a incommenſurabilis toti a b, erit etiam f g incõmenſurabilis c g, ideoq; per primam ſexti & 10 huius erit etiam e g incommenſurabilis d g, igitur à diffinitione linea d e, erit reſiduum tertium, aut ſextum, quare per 88 & 91 latus tetragonicum ſuperficiei c e, & ideo ſuperficiei a, eſt reſiduum mediale ſecundum, aut cum mediali componens mediale.

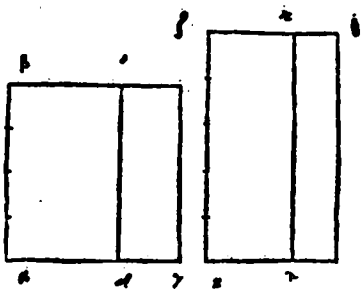

Euclid. ex Zamb. *Theorema 86.* *Propoſitio 110.*

A medio, medio ablato incõmenſurabili toti, reliquæ duæ irrationales fiunt, uel mediæ apotomæ ſecunda, uel cum medio mediũ efficiens. 110

THEON

THEON ex Zamb. *Auferatur enim ſicut in præcedentibus deſcriptionibus, à medio β γ, medium ζ δ, incommenſurabile toti. Dico quòd quæ ι γ poteſt, una eſt duarum irrationalium, aut mediæ apotomæ ſecundæ, uel cum medio medium totum efficiens. Quoniam enim medium eſt (per 22 decimi) utrunq; ipſo rum, ζ γ, β δ, & ζ γ, ipſi β δ, eſt incommenſurabile, erit per conſequens rationalis utraq; ipſarum ſ ϑ, ſ κ, & ipſi ſ κ longitudine incommenſurabilis. Et quoniam incommenſurabilis eſt β γ, ipſi ζ δ, hoc eſt κ ϑ ipſi κ λ, incommenſurabilis eſt (per 1 ſexti & 11 decimi) & ſ ζ, ipſi ſ λ, & ipſæ igitur ϑ ſ, ſ κ (per 73) rationales ſunt potentia tantum commenſurabiles. Apotome igitur eſt κ ζ, congruens autem eſt ſ λ. At ϑ ſ, ipſa ſ λ maius poteſt, aut eo quod ex ſibi commenſurabi li, aut eo quod ex ſibi incommenſurabili. Siquidem igitur ϑ ſ, ipſa ſ λ, maius poteſt eo quod ex ſibi commenſurabili: & neutra ipſa rum ϑ ſ, ſ κ commenſurabilis eſt ipſi ſ κ, expoſitæ rationali longi tudine, apotome tertia eſt ipſa λ ϑ. Rationalis autem λ ι. Quod autem ſub rationali & apotome tertia comprehenſum rectangu lum, irrationale eſt, & quæ illud poteſt irrationalis eſt, appella-*

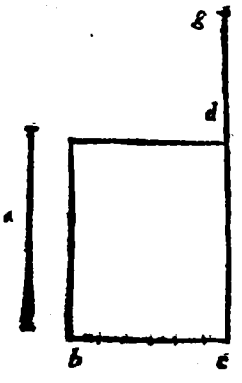
turq; mediæ apotomæ ſecundæ (per 93 decimi) quare ι ζ, hoc eſt ι γ, potens mediæ eſt apotomæ ſecundæ. Si autem ζ ſ, ſ λ, maius poteſt eo quod ex ſibi incommenſurabili longitudine, & neutra ipſarum ϑ ſ, ſ κ, ipſi ſ κ, longitudine eſt commenſurabilis, apotome ſexta eſt ϑ κ. Quæ autem poteſt id quod ſub rationali & apotome ſexta, eſt cum medio medium totum efficiens, quare quæ ipſum λ ϑ, hoc eſt ι ε poteſt, cum medio medium totum efficiens eſt (per 96 decimi) A medio igitur, medio ablato, & quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 106.*

106

Inearum irrationalium quæ ſunt reſiduum & poſt ipſam ſubſecutæ, ullam, alij termino & ordine ſubeſſe impoſsibi le eſt, reſiduo quoque, binomij terminũ uel ordinem con uenire, non eſt poſsibile.

CAMPANVS. Vult autem per hanc 106, quod reſiduum, & aliæ quinq; li neæ irrationales eam ſequentes differunt ſpecie & diffinitione adinuicem, & nulla linea una po teſt eſſe ſub duabus neq; ſub pluribus ſpeciebus harum ſex linearum irrationalium quæ ſunt reſiduum, & eius quinq; comites, & quod om nes ſpecies reſidui differunt ab omnibus ſpeciebus binomij, nec eſt poſsibile lineam unam ſimul eſſe reſiduum & binomium cuiuſcunq; ſpeciei reſidui uel binomij. Pars prima ſic conſtat, quoniã ſuperficies æquales quadratis reſidui & ſuarum quinq; comitum cum adiungun tur ad lineam rationalem, habent ſecunda latera neceſſariò diuerſa ab inuicem ex 92 & quinq; eam ſequentibus, ſunt autem ſecunda latera reſiduum primum & ſecundum & deinceps uſque ad ſextum. Secun-

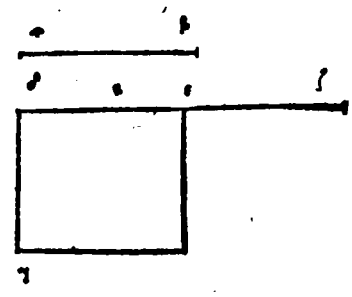

da pars conſtat hoc modo. Si eadem linea poteſt eſſe ſimul reſiduum & binomium ſit a, cuius quadrato ſuperficies æqualis adiungatur ad rationalẽ lineam b c, ſitq; b d, eritq; ex 54 linea c d binomiũ primum, & ex 92 reſiduum primum, inquantum ergo binomium primum, di uidatur in ſuas binomiales portiones ad punctum e, ſitq; maior por tio c e, quæ erat rationalis in longitudine per diffinitionem, inquantum autem eſt reſiduum pri mum, ei adiungatur d g, per cuius abſciſionem fuerat reſiduum primum, eritq; etiam ex diffini tione c g rationalis in longitudine. Cum itaq; ſit utraq; duarum linearum c g & c e rationalis in longitudine, erit etiam per 9 linea e g rationalis in longitudine. At quia linea d e eſt rationalis in potentia tantum, cum ipſa ſit per hypotheſin minor portio binomij primi, erit per 68 linea d g re ſiduum, & quia ipſa erat rationalis in potentia tantum, cum per eius abſciſionem eſſet linea c d reſiduum, ſequitur impoſsibile per 68. Quod ut clarius pateat, eſto ſuperficies b d adiuncta ad li neam rationalẽ b c, æqualis quadrato lineæ d g. Cùm itaq; linea d g ſit rationalis in potentia, erit per 16 linea c d rationalis in longitudine. At cum etiam linea d g ſit reſiduũ, erit ex 92 linea c d reſi duum primum, quod eſſe non poteſt, cum linea quæ dicitur reſiduum, ſit irrationalis per 68.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 87.* *Propoſitio 111.*

111 Apotome non eſt eadem ei quæ ex binis nominibus.

THEON ex Zamb. *Esto apotome α β. Dico quòd α β non est eadem ei quæ ex binis nominibus. Si enim possibile: esto, exponatur rationalis Δ γ. Et ei quod ex α ſ (per 44 primi) æquũ ad ipsam γ Δ, comparetur rectangulum γ ι, latitudinem efficiens Δ ι. Quoniam igitur apotome est α β, apotome igitur est (per 93 decimi) prima ipsa Δ ι. Esto ei (per 79 decimi) congruens ι ſ, ipsæ igitur Δ ſ, ſ ι, rationales sunt potentia tantum commensurabiles, & Δ ſ, ipsa ſ ι maius potest eo quod ex sibi incõmensurabili, & Δ ſ, commensurabilis est ipsi Δ γ expositæ rationali longitudine. Rursus quoniam ex binis nominibus est α β, ex binis igitur nominibus est prima (per 60 decimi) ipsa Δ ι. Diuidatur (per 42 decimi) in nomina in ν, sitq; maius nomen Δ ν, ipsæ igitur Δ ν, & ν ι, rationales sunt potentia tantum commensurabiles, & Δ ν, ipsa ν ι maius potest, eo quod ex sibi commensurabili, & Δ ν, commensurabilis est longitudine ipsi Δ γ expositæ rationali, & Δ ſ igitur ipsi Δ ν longitudine est commensurabilis. & reliquæ igitur ν ſ (per 12 decimi) commensurabilis est longitudine ipsa Δ ſ. Quoniam igitur Δ ſ, ipsi ν ſ est commensurabilis, rationalis autem est Δ ſ, rationalis igitur est & ν ſ. Quoniam igitur commensurabilis est Δ ſ ipsi ν ſ, incommensurabilis autem est Δ ſ, ipsi ſ ι, incommensurabilis igitur est longitudine ſ ν ipsi ſ ι, & sunt rationales. Ipsæ igitur ν ſ, ſ ι, rationales sunt, potentia tantum commensurabiles. Apotome igitur est (per 73 decimi) ι ν, sed & rationalis, quod est impossibile. Igitur apotome non est eadem ei quæ ex binis nominibus: quod erat ostendendum.*

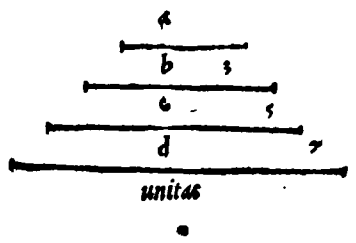
Euclid. ex Camp. Propositio 107.

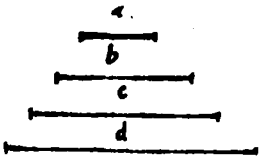
THEOREMA 107

Linea quæ residuum dicitur, ulla ũe irrationalium, quæ post eam sunt, nequit esse sub termino binomij, aut sub termino & ordine ullius cæterarum linearum irrationalium quæ binomium subsequuntur. Cùm autem possibile sit linearum irrationalium seriem in infinitum produci, non est possibile ullam earum cum ea quæ præcesserit in termino & ordine conuenire.

CAMPANVS. Vult per hanc ultimam libri decimi, quòd tredecim irrationales lineæ, de quibus in hoc decimo demonstratum est (& ipsæ sunt linea medialis, binomium & eius quinq; comites residuum & eius quinq; comites) sint abinuicem singulæ à singulis specie differentes, & quòd nulla linea una potest esse simul sub duabus aut pluribus speciebus earum, & quòd species linearum irrationalium possunt in infinitum produci, quarum nulla cum alia cõuenit in diffinitione & ordine. Quod autem hæ tredecim lineç, uidelicet medialis, binomiũ & eius quinq; comites, residuũ & eius quinq; comites, sint irrationales, demonstratũ esse superius memento: de mediali quidem, ex 19, de binomio autẽ & eius quinq; comitibus, ex 30 & quinq; eam sequentibus, at uerò de residuo suisq; quinq; comitibus, ex 68, & quinq; eam sequẽtibus. Nullam autem harũ tredecim linearum irrationaliũ posse conuenire in specie cum aliqua aliarũ, sic collige. Esto enim ut ad unã eandemq; lineã rationalem in longitudine adiungãtur superficies æquales quadratis prædictarũ tredecim linearũ irrationalium, secundũ quòd ordine se inuicẽ sequuntur, eritq; ex 20 secundum latus primæ istarum tredecim superficierum & quinq; eam sequẽtium, rationale in potentia tantum. Secunda autẽ latera secundç istarum tredecim superficierum & quinq; eam sequentium esse omnes species binomiorũ per ordinẽ, uidelicet binomium primum, secundũ, & deinceps usq; ad sextũ, ex 54 & quinq; eam sequentibus demonstratũ esse memineris. Secunda uerò latera octauæ superficiei & quinq; eam sequentiũ, sunt species residuorũ in ordine, uidelicet residuum primum & residuum secundũ, & deinceps usq; ad sextum, quod ex 92 & quinq; eam sequentibus didicisti. Cùm igitur ipsa linea rationalis in potentia tantum nõ conueniat cum aliqua specie binomiorũ aut cum aliqua residuorum, quoniam omne binomium per 30 et omne residuum per 68 est linea irrationalis & in longitudine & in potentia: & cùm nulla species residuorum conueniat cum aliqua specie binomiorum ex secunda parte penultimæ huius decimi, sequitur ut omnia secunda latera harũ tredecim superficierũ sint abinuicẽ diuersa, ideoq; per primã sexti & ipsæ tredecim superficies sunt diuersæ, cũ earũ omniũ altitudo sit una, quare etiã hæ tredecim lineç irrationales propositç, sunt singulç à singulis diuersç. Possunt aũt harũ tredecim linearũ irrationaliũ species, in infinitũ produci, infinitç enim sunt species linearũ medialiũ, infinitç quoq; binomiorũ, & sic de singulis. Quod hoc modo cõstat. Esto linea a medialis, sumaturq; unitas & quotlibet numeri primi ut 3 5, & 7,

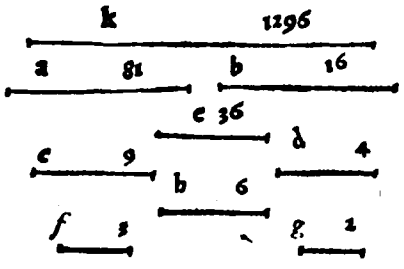
5,& 7,& ſint totidem lineæ b,c,d,quot ſunt ſumpti numeri primi, ſintq; quadrata iſtarum linearum b c d ad quadratum a,ſicut hi numeri primi ad unitatem, eruntq; lineæ b c d, mediales ex 21, quoniam ipſæ communicant in potentia cum linea a mediali. Omnes autem erunt diuerſæ in longitudine ab a, & a ſeinuicem per ultimam partem 7:quoniã nullius iſtorum numerorum ad unitatem,nec alicuius eorum ad alterum per 16 & 8 & correlarium ſecundæ octaui & præſentis hypotheſis eſt proportio ſicut numeri quadrati ad numerum quadratum, erit ergo a, & omnes ſibi communicantes in longitudine, ſub prima ſpecie linearum medialium, b uero & omnes ſibi communicãtes in longitudine, ſub ſecunda, c autem & omnes eidem communicantes uel commenſurabiles, ſub tertia,d quoq; & omnes ſibi communicantes in longitudine, ſub quarta. Et quia numeri primi ſunt infiniti ut ex 21 noni didiſtici, neceſſe eſt ſpecies linearũ medialium eſſe infinitas. Quod autem eſt dictum de linea mediali:intellige de binomio ſuisq; quinq; comitibus,&reſiduo ſuisq; quinq; comitibus,nam ſicut omnis linea communicans mediali eſt medialis,ſiue communicet ei in longitudine ſiue in potentia, ut probatum eſt in 21.ita etiam omnis linea communicans binomio aut alicui ſuarum quinq; comitum, uel etiam reſiduo aut alicui ſuarum quinq; comitum in lõgitudine uel in potentia,eſt ſecum ſub eadem ſpecie, ut probatum eſt in 60 & quatuor eam ſequentibus,& 98 & quatuor eam ſequentibus. Sunt igitur ſpecies harum tredecimi linearum irrationalium infinitę,quarum nulla conueniet cum prȩcedenti in ordine uel diffinitione. Conuenit quoq; aliter demonſtrare, ſpecies linearum irrationalium eſſe infinitas. Nam omne latus tetragonicum ſuperficiei dictæ à numero non quadrato,eſt irrationale per ultimam partem 7 & per diffinitionem. Cùm itaq; tales numeri ſint infiniti,erunt etiam ſpecies harum linearum irrationalium infinitæ. Tertio modo cõtingit ſecundam partem huius ultimæ concluſionis libri decimi ſic exponi,ut dicamus ab unaquaq; linea rationali in potentia tantum, infinitas linearum irrationalium ſpecies produci, quarum nullam cum aliqua earum quæ ipſam præceſſerint,poſſibile eſt in diffinitione & ordine conuenire. Verbi gratia,Sumatur aliqua ſuperficies rationalis dicta à numero non quadrato ut 5, eritq; latus eius tetragonicum irrationale in longitudine,quoniam ipſum eſt incommenſurabile lateri tetragonico ſuperficiei rationalis dictæ à numero quadrato ex ultima parte 7. Dico ergo quòd huius lateris latus,itemq; ſecundi lateris latus,& rurſus huius tertij lateris latus,& ſic in infinitum,ſunt lineæ irrationales tam in longitudine quàm in potentia,& quod nulla earum conuenit diffinitione uel ſpecie cum aliqua quę eam præceſſerit in ordine: eſtq; latus tetragonicum præmiſſæ ſuperficiei quæcunq; dicta fuerit à numero non quadrato earum omnium ſicut radix & principium,& quælibet ipſarum eſt principium omnium ipſam ſequentium,& quæcunq; ab aliquo tetragonico latere cuiuſq; talis ſuperficiei proficiſcuntur,diuerſæ ſunt in longitudine & potentia ab omnibus quæ à quoquam alio tetragonico lateris talis ſuperficiei generantur. Et hoc dico,cum ipſarum ſuperficierum non fuerit proportio ſicut numerorum quadratorum. Hæc autem ut poſſimus firma demonſtratione colligere,antecedens ad ipſa præmittere oportet. Sitq; iſtud,

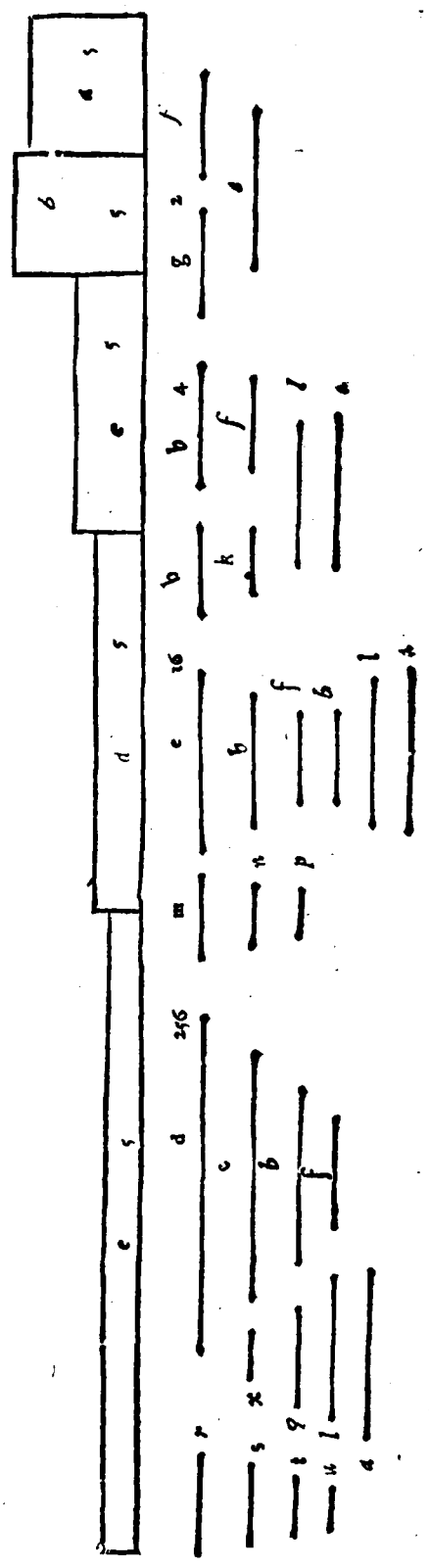

Quibuslibet duobus inuicem ductis ſi quid licet producatur, quota latera tetragonica duorum præcedentium inuicem duces, totum tetragonicum latus ipſius producti produces.

Verbi gratia. Sit ut ex a in b ſit k:at c d ſint latera tetragonica a & b:fiat autem e,ex c in d:ſintq; iterũ f & g latera tetragonica c & d, & fiat h ex f in g. Dico quòd h eſt latus tetragonicum e,& quod e rurſus eſt latus tetragonicũ k. Cùm enim ex f in ſe & in g fiant c & h,erit c ad h ſicut f ad g,ſed & ſit h ad d,ſicut f ad g,eo quod ex g in f & in ſe fiunt h & d, ſunt igitur c h d,continue proportionales. Itaq; ex h in ſe,quantũ ex c in d, quare h, eſt latus tetragonicum e. Eadem quoq; rõne cũ ex c in ſe ſit a,& in d ſit e,& ex d in ſe ſit b,erunt etiã a e b,continue proportionales in proportione c ad d. Cũ igitur ex a in b ſit k,ſequi

tur etiam ut ex e in ſe ſit k, quare e eſt latus tetragoni cum k. Conſtat itaq; quod dicitur, Reſtat itaq; demonſtrare quod propoſitum eſt. Sit igitur ſuperficies a, rationalis, dicta à numero non quadrato ut 5, ſitq; linea a, eius tetragonicum latus, & ſumantur quotlibet lineæ rationales in longitudine quæ ſint b c d e. Sintq; dictæ à numeris quorum quiſq; præcedens ſit tetragonicum latus proximo ſequentis, ut ſi b ſit 2, c 4, d 16, e uero 256, ad has autem lineas rationales in longitudine, adiungatur ſuperficies æqualis a, eruntq; ſecunda latera ſingularũ rationalia in longitudine per 16: ut ſecundum latus b, 2 & dimidium, ſecundum c, unum & quarta, ſecundum uerò d, una quarta & una 16, at uero ſuperficiei e ſecundũ latus, erit una 64 & una 256. Sit ergo f tetragonicum latus b: g uerò ſit tetragonicum latus ſecundi lateris ſuperficiei b, eritq; per præmiſſam antecedens ut ex f in g ſit a. Rurſus ſit h tetragonicum latus ſecundi lateris c, k quoq; ſit tetragonicum latus h, eritq; per prædictum antecedens ut ex b in h ſit a, & ex f in k ſit tetragonicum latus a, quòd ſit l. Sit iterum m tetragonicũ latus ſecundi lateris ſuperficiei d, ſed cum n ſit tetragonicum latus m, & p tetragonicũ n, eritq; per prædictum antecedẽs ut ex c in m fiat a, & ex b in n l, & ex f in p tetragonicum latus l quod ſit q. Amplius autem ſit r, tetragonicum latus lateris ſecundi ſuperficiei e, ſit quoq; s tetragonicum r & t s, ſit & u tetragonicum t, ſequiturq; per dictum antecedens, ut ex d in r fiat a, & ex c in f l, & ex b in t, ſit q, & etiã ex f in u, tetragonicũ latus q, quod ſit x, & ſic in infinitum. Dico ergo has lineas a l q x, quarum a eſt tanquã radicale principium, eſſe irrationales, a quidem in longitudine tantum, cæteræ uerò in longitudine & in potentia, & dico quòd nulla earum conuenit cum alia in diffinitione uel ordine. Cùm enim ex f in g & k fiãt a & l: erit a ad l, ſicut g ad k. Et quia ut patet ex dictis hypotheſibus g & k ſunt incommẽſurabiles in longitudine & in potentia, ſequitur etiã ut a & l ſint incõmenſurabiles in longitudine & in potentia. Eadẽ ratione a & q, eſt enim a ad q, ſicut g ad p. Et propter eandem cauſam etiam a & x, cum ſint ſicut g & u. Et hac uia quoq; neceſſe eſt, ut l & q ſint ſimpliciter incõmenſurabiles tam in lõgitudine quàm in potentia, cum enim ex f in k & p, fiant l & q, erit l ad q, ut k ad p. At k & p nec cõmenſurabiles ſunt in longitudine nec in potentia. Si enim ſint, erunt h & n commenſurabiles, ſed nõ ſunt, at uerò l & x oportet eſſe utroq; modo incõmenſurabiles, eſt enim l ad x: ſicut k ad u, eo quòd ex f in k & u fiunt l & x. Sunt autẽ k & u, utroq; modo incõmenſurabiles, ſin autẽ accidet d & h eſſe cõmenſurabiles, quòd eſt inconueniens, q uerò & x quod ſint quoq; incommenſurabiles, potentia & lõgitudine, ex eo patet, quòd eſt q ad x ſicut p ad q: conſtat autem quod p & u ſunt incommenſurabiles, nam ſi non, erunt n & c cõmenſurabiles, ideoq; m & s, ſed non ſunt. Manifeſtum eſt itaq; infinitas lineas irrationales in longitudine & in potentia incommẽſurabiles, & ideo diffinitione & ſpecie differentes, produci ex linea a rationali in potentia tantum. Reſtat autem nunc oſtendere quòd quæcunq; irrationales lineæ ab aliqua linea rationali in potẽtia tantum hac uia generãtur, diuerſæ ſunt ab omnibus tam in lõgitudine quàm

in

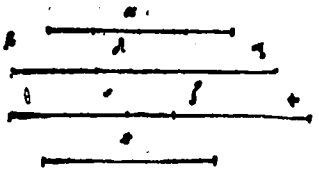
in potentia quæ à qualibet alia linea rationali in potentia tantum quadratũ, cuius ad quadratum prioris nõ ſit ſicut numeri quadrati ad numerum quadratũ, hac eadem uia egrediũtur: hoc quoq; ſic conſtat. Sint a & b rationales in potẽtia tantum ſiue tetragonica latera duarum ſuperficierum dictarum à numeris non quadratis: ſitq; ut illi numeri non ſint in proportione aliquorum numerorum quadratorum, lineæ quoq; quæ procedunt hac uia ab a, ſint c d e, & a b procedant f g h. Dico quòd nulla ex lineis c d e communicat in longitudine uel potentia cum aliqua ex lineis f g h, cum enim ſint c & f tetragonica latera a & b, at d & g tetragonica latera c & f, & e & h, tetragonica latera d & g, non eſt poſſibile ut aliqua ex c d e, communicet cum ſua compari ex f g h, uel longitudine uel potẽtia. Si enim alterutro modo communicet e cum h, ſequitur ut d communicet cum g, & c cum f, quare & a cum b etiam in longitudine, quod eſt contra hypotheſin. Vniuerſaliter autem uerum eſt dicere quamlibet harum eſſe utroq; modo incõmenſurabilem cuilibet. Dato nanq; quod d communicet cum h etiam in potentia tantum, ſequitur ut c quoq; communicet cum g, & a cum f, quod non eſt poſſibile. Attendere autem oportet, quòd cum dico latus lateris, nihil aliud intelligo quàm latus ſuperficiei denominatæ à latere priori, unde tetragonicum latus lineæ a, uocabo lineam illam quæ poteſt in ſuperficiem dictam a linea a, talis autem ſuperficies eſt quam continet linea a & linea rationalis in longitudine dicta ab uno. Si ergo libet inuenire tetragonicum latus cuiuslibet lineæ, ſit linea a, cuius tetragonicum latus uolo inuenire, b uerò ſit linea rationalis in longitudine dicta ab unitate, & ipſa eſt minima omnium linearum rationalium numeratarum ab integris, medio loco proportionalis inter eas ſit c, eſt igitur per 16 ſexti c tetragonicum latus a: idẽ enim fit ex a in b & ex c in ſe. At uero ex a in b fit ſuperficies dicta ab a. Quicquid enim à quolibet in unum ducto producitur, ab eo quod unum multiplicat, denominatur. Et nota quòd cum c fuerit latus tetragonicum lineæ a, indifferenter contingit lineam c eſſe maiorem linea a & minorem, prout b etiam fuerit maior aut minor.

THEON ex Zamb. *Apotome & quæ poſt eam irrationales, neq; mediæ, neq; adinuicem ſunt eædem. Quod ex media nanq; ad rationalem comparatum latitudinem efficit rationalem & ei ad quam apponitur longitudine incõmenſurabilem (per 22 decimi) Quod uerò ex apotome ad rationalem comparatũ latitudinem, primam efficit apotomen (per 97 decimi) Quod autem ex mediæ apotomæ prima ad rationalem appoſitũ latitudinem, ſecundã efficit apotomen (per 98 decimi) Quod ex mediæ ſecundæ apotomæ ad rationalem appoſitũ latitudinem, tertiã efficit apotomen (per 99 decimi) Quod ex minori ad rationalem appoſitũ latitudinem, quartã efficit apotomen (per 100 decimi) Quod ex efficiẽte cum rationali medium totum ad rationalem appoſitũ latitudinem, efficit quintã apotomen (per 101 decimi)*

Quod ex efficienti uerò cum medio medium totum ad rationalẽ comparatum latitudinẽ, ſextam efficit apotomen (per 102 decimi) Quoniã igitur prædictæ latitudines à prima & adinuicẽ differunt (à prima quidem quoniã rationalis eſt, adinuicẽ uerò quia in ordine nõ ſunt eædem) patet quòd & ipſæ irrationales differunt adinuicẽ. Et quoniam oſtenſum eſt (per 111 decimi) quòd apotome nõ eſt eadem ei quæ ex binis nominibus, ad rationalem autem appoſitæ latitudinẽ efficiant, quæ ſane poſt apotomen apotomas, conſequenter unaquæq; quæ in ordine circa eandem: quæ uerò poſt eas quæ ex binis nominibus, eas quæ ex binis nominibus, & eaſdem, ordine cõſequenter: aliæ igitur ſunt quæ poſt apotomen, & aliæ quæ poſt eam quæ ex binis nominibus, ut omnes irrationales ſint tredecim, hæ uidelicet:

1 *Media.* 2 *Ex binis nominibus.* 3 *Ex binis prima medijs.* 4 *Ex binis ſecunda medijs.* 5 *Maior.* 6 *Rationale mediumq; potens.* 7 *Bina potens media.* 8 *Apotome.* 9 *Mediæ prima apotome.* 10 *Mediæ ſecunda apotome.* 11 *Minor.* 12 *Cum rationali medium totũ efficiens.* 13 *Cum medio mediũ totum efficiens.* *Eucl. ex Zã. Theor. 88. Propoſ. 112.*

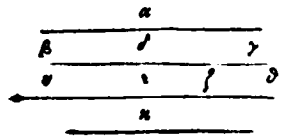
112 Quod ex rationali ad irrationalẽ, eã quæ ex binis nominib. appoſitũ latitudinẽ efficit apotomẽ, cuius noĩa cõmẽſurabilia ſunt noĩb. eius quę ex binis noĩb. eſt, & in eadẽ rõne, & inſuper apotome quæ gigniť, eundẽ habebit ordinẽ ei quæ ex binis noĩbus eſt.

THEON ex Zãb. *Sit rõnalis quidẽ α, ex binis nominibus ſit ϛ γ, cuius maius nomẽ eſto ϛ γ, et ei quod ex α æquũ eſto id quod ſub ϛ γ, ι ſ. Dico q; ipſa ι ſ apotome eſt, cuius noĩa cõmenſurabilia ſunt ipſis γ δ, δ β, & in eadẽ ratione, et inſuper ι ſ eundẽ ordinẽ habet ipſi ϛ γ. Sit enim rurſus ei quod ex α, æquũ id quod ſub ϛ δ κ. Quoniã igitur quod ſub ϛ γ, ι ſ, æquũ eſt ei quod ſub ϛ δ, δ κ, eſt igitur (p 14 qnti) ſicut γ β, & ϛ δ, ſic eſt κ ad ι ſ, maior aũt eſt ϛ δ, ipſa ϛ δ, maior igitur et κ ipſa ι ſ. Eſto ipſi κ æqualis ι ϑ. Eſt igitur (p 7 & 11 quinti) ſicut γ β ad ϛ δ, ſic eſt θ ſ ad ſ ι, diuidẽdo igitur eſt (p 17 qnti) quod ſicut ϛ δ, ad ϛ δ, ſic eſt θ ſ ad ſ ι. Fiat ſicut θ ſ ad ſ ι ſic ſ κ, ad κ ι, & tota igitur θ κ (per 12 quinti) ad totã κ ſ, eſt ſicut ſ κ ad κ ι. Sicut enim unũ antecedẽtium ad unũ cõſequentium, ſic omnia antecedẽtia ad omnia ſequentia. Sicut autem (per 12 quinti) ſ κ ad κ ι, ſic eſt γ δ*
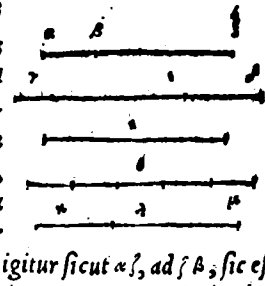
ad δ B, & ſicut igitur (per 11 quinti) δ κ, ad κ ſ, ſic γ Δ, ad Δ B, cõmenſurabile aũt eſt (per 11 decimi) quod ex γ Δ, ei quod ex B Δ, cõmenſurabile igitur eſt et quod ex θ κ, ei quod ex ſ κ. Et eſt ſicut (per 22 ſexti) quod ex θ κ, ad id quod ex κ ſ, ſic eſt δ κ, ad κ ι. Et quoniã ipſæ tres θ κ, ι ſ, κ ι, ſunt proportionales: cõmenſurabilis igitur eſt (per 11 decimi) δ κ, ipſi κ ſ lõgitudine, quare & θ ι, ipſi ι ι longitudine eſt cõmenſurabilis. Et quoniã (per corrclariũ 20 ſexti) quod ex α κ, quũ eſt ei quod ſub ι θ, B Δ, rõnale autẽ eſt id quod ex α, rõnale igitur eſt et id quod ſub ι θ, B Δ. Et ad ipſam θ Δ, rõnalem apponitur, rõnalis igitur eſt & ι θ, & ipſi B Δ lõgitudine cõmenſurabilis, quare & ei cõmenſurabilis ι ι, rõnalis eſt, & ipſi B Δ, longitudine cõmenſurabilis. Quoniã igitur eſt ſicut γ Δ, ad Δ ζ, ſic ſ ι ad ι ι, ipſe aũt γ Δ, Δ ζ, potentia tantũ cõmenſurabiles, & ipſæ igitur ſ ι, ι (p 11 decimi) potẽtia tantũ ſunt cõmenſurabiles. Rõnalis aũt eſt κ ι, & ipſi B Δ lõgitudine commẽſurabilis. Rõnalis igitur eſt & ſ κ, & ipſi γ Δ lõgitudine cõmenſurabilis. Ipſæ igitur ſ κ, κ ι, rõnales ſunt potẽtia tantũ cõmẽſurabiles (p 11 decimi) igitur ſ ι apotome eſt. Verũ γ Δ, ipſa Δ ζ, aut maius põt eo quod ex ſibi cõmenſurabili, aut quod ex ſibi incõmenſurabili. Si quidẽ γ Δ, ipſa Δ ζ, maius põt eo quod ex ſibi cõmẽſurabili, & ſ ι (p 13 decimi) ipſa κ ι maius põt eo quod ex ſibi cõmẽſurabili. Et ſi γ Δ, ipſi expoſitæ rõnali cõmenſurabilis eſt longitudine, & ſ κ, ſi aũt Δ ζ, & κ ι, ſi uero neutra ipſarũ γ Δ, Δ ζ, & neutra ipſarũ ſ κ, κ ι. Si aũt γ Δ, ipſa B Δ maius põt eo quod ex ſibi incõmenſurabili, & ſ κ, ipſa κ ι, maius põt eo quod ex ſibi incõmenſurabili. Et ſi quidẽ γ Δ cõmenſurabilis eſt ipſi expoſitæ rõnali lõgitudine, & ſ κ, ſi aũt B Δ, ei ι ι, ſi uero neutra ipſarũ γ Δ, Δ ζ, & neutra ipſarũ ſ κ, κ ι. Quare ipſa ſ ι apotome eſt, cuius nomina ſ κ, κ ι, cõmẽſurabilia ſunt eis noibus quæ ſunt ex ea quæ ex binis nominib. hoc eſt ipſis γ Δ, B Δ, & in eadẽ rõne, eũdẽ habet ordinẽ ipſi B γ. A rõnali igitur et reliqua: qd' erat oſtẽdẽdũ. Eucl. ex Zã. Theor. 89. Prop. 113

Quod ex rõnali ad apotomẽ cõparatũ latitudinẽ efficit eã quę ex binis noĩb. cuius noĩa cõmẽſurabilia ſunt ipſius apotomes noĩbus, et in eadẽ rõne, & ĩſuper q̃ gignit ex binis noĩb. ipſi apotomę eũdẽ obtĩet ordinẽ. 113

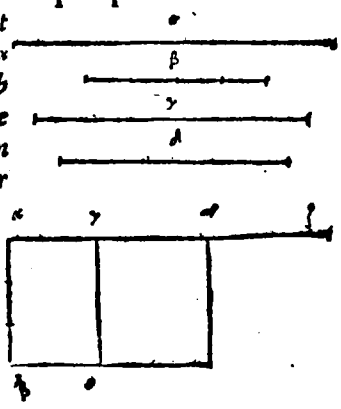
THEON ex Zã. *Eſto rõnalis quidẽ α, apotome aũt ſit B δ, & ei quidẽ quod ex α, æquum eſto quod ſub ζ δ, ι ζ, ut quod ex α rõnali ad ipſam B δ apotomen cõparatũ latitudinẽ efficiat ipſam κ ζ. Dico q̃ κ θ ex binis nominib. eſt, cuius noĩa cõmenſurabilia ſunt eis quæ ipſius B δ, ſunt nominibus, & in eadẽ rõne, & q̃ ipſa ι ζ, eundẽ habebit ordinẽ ipſi ζ Δ. Sit, inquã (p 80 decimi) ipſi ζ Δ cõgruens δ γ. Ipſæ igitur B γ, γ δ (p 80 decimi) rõnales ſunt potentia tantum cõmenſurabiles. Et ei qd' ex α, æquũ eſto id qd' ſub B γ κ, rõnale aũt eſt qd' ex α, rõnale igitur & qd' ſub B γ κ, & ad rationalẽ B γ comparatũ, rõnalis igitur eſt (p diffinitionẽ decimi) ipſi κ, & ipſi ζ γ lõgitudine cõmenſurabilis. Quoniã igitur (p 20 decimi) qd' ſub B γ κ, æquũ ei qd' ſub ζ Δ, κ θ, proportionaliter igitur eſt (p 16 ſexti) ſicut ζ γ, ad B Δ, ſic eſt κ θ ad κ, maior autẽ ζ ι, ipſa ζ δ, maior igitur eſt & κ ζ, q̃ ι. Ponatur (p 2 primi) ipſi κ, æqualis κ ι. Cõmenſurabilis (p 12 decimi) igitur eſt κ ι ipſi ζ ι, longitudine. Et quoniam eſt ſicut γ B ad B δ, ſic eſt ζ κ, ad ι ι, cõuertendo igitur eſt (p correlarium 18 qnti) ſicut B ι ad γ δ, ſic eſt ι θ ad θ ι. Fiat (per 12 quinti) ſicut ι ζ, ad θ ι, ſic θ ſ, ad ſ ι, & reliqua igitur κ ſ, ad θ ſ, eſt ſicut ι θ, ad ζ ι, hoc eſt ſicut B γ, ad γ Δ. Ipſæ autẽ B γ, γ Δ, potẽtia tãtum ſunt cõmenſurabiles, & ipſæ igitur κ ſ, ſ ζ (p 11 decimi) potentia tantum ſunt cõmenſurabiles. Et quoniã eſt ſicut κ ζ ad ζ ι, ſic κ ſ, ad ſ ζ, ſed ſicut κ θ, ad ζ ι, ſic ζ ſ, ſ ι, & ſicut igitur (p 11 quinti) κ ſ ad ſ θ, ſic ζ ſ ad ſ ι. Quare (p correlarium 19 ſexti) & ſicut prima ad tertiã, ſic qd' ex prima ad id qd' ex ſecunda, & ſicut igitur (p 11 qnti) κ ſ, ad ſ ι, ſic qd' ex κ ſ, ad id qd' ex ſ ζ, cõmenſurabile autẽ eſt (p 9 decimi) qd' ex κ ſ, ei quod ex ſ ζ. Ipſæ ι ſ, ſ ζ, potẽtia ſunt cõmenſurabiles: igitur eſt κ ſ, ipſi ſ ι, lõgitudine, quare & ι κ, ipſi ſ ι, lõgitudine cõmenſurabilis eſt. Rõnalis autẽ eſt κ ι, & ipſi B γ lõgitudine commenſurabilis: rõnalis igitur eſt (per 12 decimi) κ ſ, & ipſi B γ lõgitudine cõmenſurabilis. Et quoniã eſt ſicut B γ ad γ Δ ſic ι ſ, ad ſ θ, uicißim quoq; (per 16 qnti) & ſicut B γ ad κ ſ, ſic Δ γ, ad ſ ζ, cõmenſurabilis autẽ eſt B γ ipſi κ ſ: cõmenſurabilis igitur eſt & ſ ζ, ipſi γ Δ. Ipſæ autẽ B γ, γ Δ, rõnales ſunt potentia tãtum cõmenſurabiles, & ipſæ igitur κ ſ, ſ ζ, rationales ſunt potẽtia cõmenſurabiles. Ex binis igitur nominibus eſt κ θ. Siquidem igitur B γ, ipſa γ Δ, maius poteſt eo qd' ex ſibi cõmenſurabili, & κ ſ, ipſa ſ ζ, maius poteſt eo quod ex ſibi commenſurabili. Et ſi B γ, cõmenſurabilis eſt lõgitudine ipſi expoſitæ rõnali, et κ ſ quoq;. Si aũt ι Δ cõmenſurabilis eſt longitudine ipſi expoſitæ rationali, & ſ ζ quoq;: ſi aũt neutra ipſarũ B γ, γ Δ, & neutra ipſarum κ ſ, ſ ζ. Si uero B γ, ipſa γ Δ maius poteſt eo quod ex ſibi incommenſurabili, & ι ſ, ipſa ſ ζ maius poterit eo quod ex ſibi incommenſurabili. Et ſi ζ γ ipſi expoſitæ rationali commenſurabilis eſt longitudine, & κ ſ, ſi autem γ Δ, & ſ ζ, ſi uero neutra ipſarum B γ, γ Δ, & neutra ipſarum κ ſ, ſ ζ. Ex binis nominibus igitur eſt κ ζ, cuius nomina κ ſ, ſ ζ, cõmenſurabilia ſunt ipſis B γ, γ Δ nominibus ipſius apotomes & in eadem ratione, et inſuper ι θ, ipſi ζ γ eundẽ habebit ordinẽ: qd' erat oſtendendũ.* Euclid. ex Zãb. Theorema 90. Propoſitio 114.

Si areola comprehẽdatur ſub apotome & ea quæ ex binis nominibus cuius nomina cõmenſurabilia ſunt ipſius apotomes nominibus, & in eadem ratione quæ areolam poteſt, rationalis eſt. 114

THEON ex Zamb. Comprehendatur areola ſub apotome α β, & ea quæ ex binis nominibus γ δ, cuius maius nomen γ ε, ſintq; eius quæ ex binis nominibus nomina ζ ε, ε δ (per 113 decimi) commenſurabilia ipſius apotomes nominibus α ſ, ſ β, & in eadem ratione. Sitq; potens id quod ſub α β, γ δ, ipſa κ. Dico q; ipſa κ rationalis eſt. Exponatur enim rationalis θ, & ei quod ex θ, æquum ad ipſam γ δ comparetur, latitudinem efficiens κ λ, igitur ipſa κ λ, apotome eſt (per 113 decimi) cuius nomina ſint κ μ, μ λ, commenſurabilia nominibus eius quæ ex binis nominibus hoc eſt ipſis γ ε, ε δ, & in eadem ratione. Iam & ipſæ γ ε, ε δ (per 12 decimi) commenſurabiles ſunt ipſis α ſ, ſ β, & in eadem ratione, eſt igitur ſicut α ſ, ad ſ β, ſic eſt κ μ, ad μ λ, uicißim igitur (per 16 quinti) eſt ſicut α ſ, ad κ μ, ſic eſt β ſ ad λ μ, & reliqua igitur α β (per 12 quinti) ad reliquam κ λ eſt, ſicut α ſ, ad κ μ. Commenſurabilis autem eſt α ſ, ipſi κ μ, commenſurabilis igitur eſt (per 9 decimi) & α β ipſi κ λ. Eſtq; (per conſtructionem) ſicut α β ad κ λ, ſic eſt quod ſub γ δ, α β, ad id quod ſub γ δ, κ λ. Commenſurabile igitur eſt & quod ſub γ δ, α β, ei quod ſub γ δ, κ λ. Æquum autem eſt id quod ſub γ δ, κ λ, ei quod ex θ, commenſurabile igitur eſt quod ſub γ δ, α β, ei quod ex θ. Quod autem ſub γ δ, α β, æquum eſt ei quod ex κ, commenſurabile igitur eſt & quod κ, ei quod ex θ. Rationale autem eſt id quod ex θ, rationale igitur eſt & id quod ex κ. Rationalis igitur eſt (per diffinitionem decimi) κ, & ipſam poteſt areolam quæ ſub γ δ, κ β. Si areola igitur comprehendatur ſub apotome, & quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendũ. CORREL. Fitq; nobis & id propterea manifeſtum, qd' poſsibile eſt rationalẽ areolã ſub irrationalibus rectis lineis cõtineri. Euclid. ex Zãb. Theorema 91. Propoſitio 115.

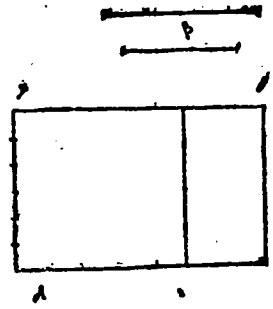
115 A media infinitæ irrationales fiunt, neq; ulla ulli earum quæ prius eſt eadem.

THEON ex Zamb. Eſto media α. Dico quòd ab α infinitæ irrationales fiunt neq; ulla ulli earum quæ prius eſt eadem. Exponatur rationalis β, et ei quod ſub ſ α (per 14 ſecundi) æquum eſto id quod ex γ. Igitur γ irrationalis eſt. Quod enim ſub irrationali, & rationali (per lemma 38 decimi) irrationale eſt, & nulli earum quæ prius eſt eadem. Nõ enim quòd ex ulla earum quæ prius ad rationalem appoſitum latitudinem efficit mediam. Rurſus iam ei quod ſub β γ, æquum eſto id quod ex δ. Ir rationale igitur eſt id quod ex δ, irrationalis igitur δ, & nulli earũ quæ prius eadem eſt. Non enim quod ex ulla earum quæ prius ad rationalem appoſitum latitudinem efficit γ. Similiter quoq; iam & huiuſmodi ordo ſequetur, ſi in infinitũ extendas, manifeſtum eſt igitur quòd à media infinitæ fiunt irrationales, neq; ulla ulli earum quæ prius eadem. ALITER. Eſto media α γ. Dico quòd ab α γ, infinitæ ſunt irrationales, neq; ulla ulli earum quæ prius eſt eadem. Excitetur (p 11 primi) ipſi α γ ad angulos rectos α β, ſit rationalis α β, compleaturq; β γ, irrationale igitur eſt (per 11 decimi) et ipſum potens irrationalis eſt. Poßit aũt (per lemma 38 decimi) ipſum γ δ, igitur γ δ eſt irrationalis & nulli earum quæ prius eadem eſt. Nõ enim quod ex ulla earum quæ prius ad rationalem appoſitũ latitudinem efficit mediã. Rurſus compleatur ε δ, irrationale igitur eſt ε δ, & ipſum potens irrationalis eſt, poßit autem ipſum δ ſ, irrationalis igitur eſt δ ſ, & nulli earum quæ prius eadem. Non enim quod ex ulla ipſarum quæ prius ad rationalem appoſitum latitudinem efficit ε δ, à media igitur infinitæ irrationales, & quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 92. Propoſitio 116.

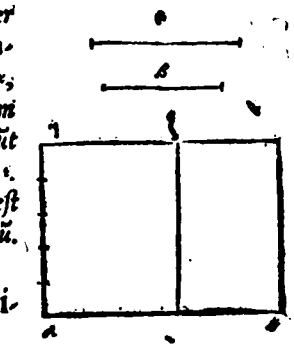
116 Minori commenſurabilis, minor eſt.

THEON ex Zãb. Eſto minor κ, & ipſi α cõmenſurabilis eſto (per 11 decimi) ſ. Dico q; β minor eſt. Exponatur ε δ rationalis, et ei q; ex α (per 44 primi) æquũ ad ipſam γ δ cõparetur γ ε, latitudinẽ efficiens γ ſ. Apotome igitur eſt quarta γ ſ. Ei autem qd' ex β (per eandem) æquũ ad ipſam ζ ε cõparetur ſ κ, latitudinẽ efficiens ſ δ. Quoniã igitur commenſurabilis eſt α ipſi β, cõmenſurabile igitur eſt & qd' ex α, ei qd' ex β. Sed ei quidẽ qd' ex α, æquũ γ ε: ei autem qd' ex β, æquũ eſt ſ κ, cõmenſurabile igitur eſt γ ε, ipſi ſ κ. Sicut autem δ ε, ipſi ſ κ, ſic eſt ε ſ, ad ſ δ. Cõmenſurabilis igitur eſt γ ſ, ipſi ſ δ longitudine. Apotome aũt quarta eſt (per 100 decimi) ipſa γ ſ. Igitur & ſ δ, quarta eſt apotome. Rõnalis aũt eſt ſ ε. Si uero areola cõprehendatur ſub rationali et quarta apotome, quæ areolã põt minor eſt (per 64 decimi) ipſam aũt ſ κ areolã, ipſa β poteſt, ergo α minor eſt: qd' erat oſtendendũ.

Euclid. ex Zamb. Theorema 93. Propoſitio 117.

117 Cum rationali medium totum efficienti commenſurabilis, cum rationali medium totum efficiens eſt.

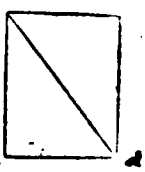

THEON ex Zã. Sit cũ rationali mediũ totum efficiens α, cõmenſurabilis autem eſto ſ. Dico q; β cũ rationali mediũ totum efficiẽs eſt. Exponatur rõnalis γ δ, & ei quidẽ qd' ex α æquum ad ipſam γ δ comparetur γ ε, latitudinẽ efficiẽs γ ſ.

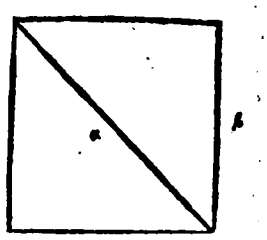
Apotome igitur eſt quinta ipſa γζ (per 102 decimi) Ei autem quod ex β (per 44 primi) æquum ad ipſam ζι cõparetur ζκ, latitudinẽ efficiens ζθ. Quoniam igitur cõmẽſurabilis eſt α ipſi β, commẽſurabile igitur eſt id quod ex α ei quod ex β. Sed ei quidem quod ex α, æquũ eſt ει, ei uerò quod ex β, æquũ eſt ζκ. Igitur γι, ipſi ζκ, eſt cõmẽſurabile. Cõmẽſurabilis igitur eſt γζ, ipſi ζθ, longitudine. Quinta autẽ apotome eſt ε ζ. Apotome igitur quinta eſt, & ζδ. Rationalis autẽ ζι. Si uero areola cõprehẽdatur ſub rationali & apotome quinta, quæ areolã poteſt cũ rationali mediũ totũ efficiẽs eſt (per 95 decimi.) Poteſt aũt ipſum ζκ, ipſa β. Igitur β, cũ rõnali mediũ totũ efficiẽs eſt. qd̃ erat oſtẽdẽdũ. Eucl. ex Zã. Theo. 94. Prop. 118

Propoſitũ nobis ſit oſtendere, quòd in quadratis figuris incõmenſurabilis eſt dimetiens lateri longitudine. 118

THEON ex Zamberto. Eſto quadratũ α ſ γ δ, dimetiẽs uerò illius ſit α, γ, Dico quòd α γ, ipſi α β, longitudine eſt incõmẽſurabilis. Si enim poſsibile, ſit cõmẽſurabilis. Dico qd̃ eueniet, quòd idem nũerus erit par & impar. Manifeſtũ quidẽ igitur (per 47 primi) quòd id quod ex α γ duplũ eſt eius quod ex α β. Et quoniã α γ ipſi α β cõmẽſurabilis eſt, igitur α γ, ad α ſ rõnem habet quã nũerus ad numerũ (per 5 decimi) habeat aũt quã ι ζ ad ν. Sintq; ι ζ minimi eandẽ rõnem habentium eis. Igitur ι ζ nõ eſt unitas. Si enim ι ζ, eſt unitas, & rõnem habet ad ν, quã α γ ad α β, & maior eſt α γ ipſa α β, maior igitur eſt ι ζ unitas ipſo ν nũero, quod eſt impoßibile. Igitur ζ ι, nõ eſt unitas, nũerus igitur. Et quoniã eſt ſicut α γ ad β, ſic eſt ι ζ ad ν, & ſicut igitur (per 15 quinti) quod ex γ α, ad id quod ex α β, ſic qui ex ι ζ. ad eũ qui ex ν. Duplũ aũt eſt quod ex γ α eius quod ex α β. Duplus igitur eſt & qui ex ι ζ, eius qui ex ν, par igitur eſt qui eſt ex ι ζ, quare & ipſe ι ζ par eſt. Si enim impar eſſet, & qui ex eo quadratus impar eſſet (per 29 noni) quippe quoniã ſi quilibet nũeri impares cõpoſiti fuerint, multitudoq; fuerit impar, totus impar eſt. Igitur ι ζ, par eſt. Secetur (p 10 primi) ι ζ, bifariã in θ. Et quoniã ipſi ι ζ, ν, numeri, minimi ſunt eandẽ eis habentiũ rõnem, primi ſunt adinuicẽ (per 24 ſeptimi) & ι ζ, par eſt. Impar igitur eſt ν. Si enim eſſet par, ipſos ι ζ, metiretur binarius (omnis etenim par, habet partẽ dimidiã) primos adinuicẽ exiſtẽtes, quod eſt impoßibile. Igitur ν non eſt par. Et quoniam ipſius ι θ, duplus eſt ι ζ, quadruplus igitur eius qui ex ι ζ, eius quod ex ι θ. Duplus autẽ qui ex ι ζ eius qui ex ν. duplus igitur qui ex ν, eius qui γ ex ι θ. Igitur qui ex ν par eſt, & par igitur eſt ν per ea quæ dicta ſunt, ſed & impar, quod eſt impoßibile. Igitur α γ, ipſi α ſ lõgitudine nõ eſt cõmenſurabilis, incõmenſurabilis igitur. Oſtendendũ & aliter, quod incõmenſurabilis eſt quadrati dimetiẽs lateri. Sit enim pro dimetiẽte, α pro-

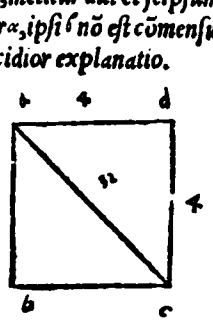
latere uero, ſit β. Dico q, α, ipſi β lõgitudine eſt incõmẽſurabilis. Si enim poſſibile, ſit cõmenſurabilis. Fiatq; ruruſus ſicut α ad β, ſic ι ζ, ad ν, ſintq; mini mi eandẽ eiſdẽ habentiũ rõnem, ipſi ι ζ ν. ι ζ igitur ipſi, primi ſunt adinuicẽ. Dico primũ q, ν nõ eſt unitas. Si enim poßibile, eſto unitas. Et quoniam eſt ſicut α ad β, ſic eſt ι ζ, ad ν, et ſicut igitur (per 11 et 15 quinti) quod ex α ad id quod ex β, ſic qui ex ι ζ, ad eũ qui ex ν. Duplum aũt eſt id quod ex α, eius quod ex β. Duplus igitur & qui ex ι ζ, eius qui ex ν. Et ν unitas eſt. Igitur ι ζ binarius eſt quadratus. Quod eſt impoßibile. Igitur ν nõ eſt unitas, numerus igitur. Et quoniã eſt ſicut quod ex α ad id quod ex β, ſic qui ex ι ζ, ad eũ qui

ex ν, et rurſus ſicut qd̃ ex β ad id qd̃ ex α, ſic q ex ν ad eũ q ex ι ζ, metitur aũt qd̃ ex ζ, id qd̃ ex α, metitur igitur & qui ex ν quadratus eũ qui ex ι ζ, quæ ſe & latus idẽ ν ipſum ι ζ metitur, metitur aũt et ſe ipſum ν, igitur ν ipſos ι ζ, metitur qui primi ſunt adinuicem, quod eſt impoßibile. Igitur α, ipſi ζ nõ eſt cõmenſurabilis: incõmẽſurabilis igitur, quod oſtendere oportuit. Priorum dilucidior explanatio.

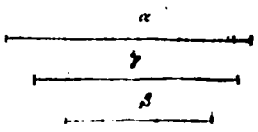
Græcus nõ habet.

Sit quadratum a b c d, dimetiens uerò ipſius ſit a c. Manifeſtũ eſt quod iſoceles eſt triangulũ c d a, æquũ habens d a ipſi d c, ſimiliterq; triangulum iſoceles eſt a b c. Sit igitur d a unitatũ 4 ſiue pedũ, ficq; & c d, quatuor, quare manifeſtũ eſt, quod ex d a quadratũ eſt unitatum ſiue pedũ 16. ſic etiam et qd̃ ex c d. 16 eſt unitatũ ſiue pedũ. At quoniã id quod ex a c æquũ eſt eis quæ ſunt ex d a, c d, quẽadmodũ ex 47 primi perſpicuũ eſt, manifeſtũ eſt quòd id quod ex a c eſt duplũ eius quod ex d a. At id quod ex d a, eſt unitatũ 16, id igitur quod ex dimetiente, 32 erit, in dupla quidem. At quoniã lon gitudine cõmẽſurabiles lineę ſunt quasaliqua magnitudo metitur, earũq; quadrata rõnem habẽt quã nũerus quadratus ad numerũ quadratũ, at efficiẽs 32 per latus aliqua magnitudo nõ metitur, neq; quę ex eis quadrata ſunt rõnẽ habẽt quã nũerus quadratus ad nũe rũ quadratũ (nullũ enim quadratũ alteri quadratũ duplũ eſt, incõmẽſurabilis igitur eſt lõgitudi nedimetiens lateri, efficieus enim 32 ſiue latus eſt unitatũ 5 & minutorũ 39, quę 5, 39, ac 4, nullam habẽt cõmunẽ mẽſurã, quare 32 ad 16 ſicut dictũ eſt: rõnẽ nõ habet qualẽ quadrat nũer ad quadratũ numerum.

Inuen-

Inuentis iam longitudine incommenſurabilibus rectis ut α, β, & plures aliæ magnitudines ex binis diuiſionibus comperiuntur (plana intelligo) adinuicem incommenſurabiles. Quoniam ſi ipſarum α, β, linearum rectarum mediam proportionalem ſuſceperimus γ, erit igitur ſicut α ad β, ſic quæ ex α ſpecies ad eam quæ ex γ ſimilem ſimiliterq; deſcriptam* ſpeciem, ſiue quadrata, ſiue aliæ rectilineæ ſimiles deſcriptæ fuerint, ſiue etiam circuli circa dimetientes α γ, quippe quoniam circuli adinuicem ſunt ſicut ea quæ ex dimetientibus ſunt quadrata. Inueniuntur igiuur & areolæ plenæ adinuicem incõmenſurabiles. Cum oſtenderimus quòd ex binis interuallis diuerſæ areolæ incommenſurabiles, oſtendemus eas quæ ex ſolidis ſpeculationes, qualiter ſunt ſolida commenſurabilia & incommenſurabilia adinuicem. Si enim in ijs quæ ex α, β, quadratis aut eis æqualibus rectilineis figuris conſtituamus altitudine æqualia ſolida parallelepipeda, uel pyramides, uel priſmata, erunt ipſa conſtituta adinuicem ſicut baſes & ſiquidem baſes ſint cõmenſurabiles, commenſurabilia erunt ipſa ſolida. Si*

uerò incommenſurabiles, incommenſurabilia. Sed & ſi duobus expoſitis circulis α β, ipſis conos uel cylindros altitudine æquales deſcribemus, erunt adinuicem ſicut baſes, hoc eſt, ſicut ipſi circuli. Et ipſi circuli ſunt commenſurabiles & ipſi coni & cylindri commenſurabiles erunt. Si uerò ipſi circuli erunt incommenſurabiles, ipſi coni & cylindri erũt incõmenſurabiles, Et nobis fit manifeſtum quòd nõ ſolũ in lineis & ſuperficiebus ſunt cõmenſurabiles & incõmẽſurabiles, ſed in ſolidis quoq; figuris hoc reperitur.

DECIMI LIBRI FINIS.

EVCLIDIS MEGARENSIS

GRAECI PHILOSOPHI, GEOMETRICORVM ELEmentorum, *Liber undecimus.*

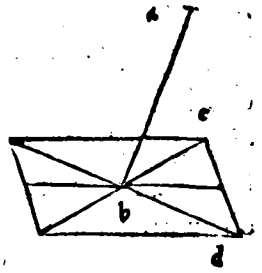
Ex Campano. Diffinitiones.

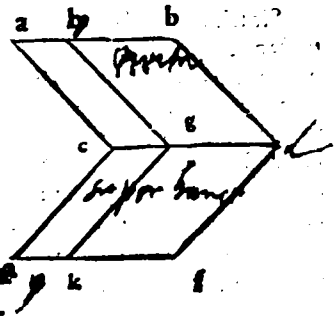
Orpus, eſt quod longitudinem & latitudinem, et altitudinẽ habet. Cuius termini, ſunt ſuperficies.

Linea erecta ſupra ſuperficiem, eſt quę cum ſingulis ſibi conterminalibus lineis in ea ſuperficie expaſſis angulos rectos facit. Linea autem hæc ſupra eam ſuperficiem perpendicularis eſſe, & ad eandem orthogonaliter inſiſtere dicitur.

Intelligatur enim linea a b exurgere ſupra planũ, ita quòd punctus a imaginetur in aëre, & b in plano, & à pũcto b ducãtur plures lineæ in eodẽ plano: ut b c, b d, & quotlibet aliæ. Si igitur ita fuerit quòd linea a b cũ linea b c, & cũ linea b d, & cũ qualibet alia linea protracta à pũcto b in plano illo angulũ rectũ cõtineat, ipſa dicetur eſſe perpendicularis ad illam ſuperficiẽ in qua protractæ ſunt hę lineę, uidelicet b c, & b d, & aliæ cum quibus ipſa ponitur continere angulum rectum.

Superficies aũt erecta ſuper ſuperficiẽ eſt, quoties puncto uno eodẽ lineæ quæ eſt cõmunis terminus illarũ ſuperficierũ duæ perpẽdiculares cõterminales ſuperſtant, quæ rectũ cõtinentes angulum in eiſdem ſuperficiebus ſitæ ſunt.

Verbi gratia imaginemur ſuperficiem a b c d exurgere, ſuperficiẽ uerò c d e f iacere, & intelligamꝰ lineã c d eſſe cõmunẽ terminũ ambarũ. In ea itaq; ſignetur pũctꝰ g à quo ad lineã c d extrahãtur duę lineę perpẽdiculares, una uidelicet in ſuperficie c d e f, quę ſit g k & alia in ſupficie a b c d quę ſit g h. Si igitur ãgulus conti-

quem continent hæ duæ lineæ perpendiculares, uidelicet g h & g k, erit rectus: ſuperficies a b c d dicitur orthogonaliter erecta ſuper ſuperficiem c d e f.

4 Superficies æquidiſtãtes ſunt, quæ in utramlibet partem protractæ non concurrent, etſi in infinitum producantur.

Intellectum eſt quod dicitur. Scire tamẽ debes, quòd omnes planæ ſuperficies, aut ſunt æquidiſtantes abinuicem, aut in omnem partem protractæ concurrent alicubi & ſuper rectam lineam ſe ſecabunt. Lineas autem rectas non eſt neceſſarium uel eſſe æquidiſtantes uel in utranque partem protractas concurrere, quippe quæ in eadem ſuperficie non ſunt nec æquidiſtant ab inuicem, nec tamen quantumlibet protractæ concurrent.

5 Æqua corpora ſunt atque ſimilia, quorum terminales ſuperficies numero ac quantitate æquales unius creationis ſint atque ſimiles.

6 Similia corpora, ſunt quæ ſimilibus ſuperficiebus numero æqualibus continentur.

Si has duas diffinitiones de corporibus æqualibus & ſimilibus, non intelligis, ad diffinitionem ſimilium ſuperficierum poſitam in principio ſexti recurre.

7 Corpus ſerratile dicitur, quod quinque ſuperficiebus, quarum tres parallelogrammæ ſunt, duæ uerò triangulæ, continentur.

Domui quatuor parietes æquidiſtantes habenti, tectum unico faſtigio ſupremis duorum parietum lateribus æquali & æquidiſtanti ſuperpoſitum, ſerratilis corporis expreſſam ſimilitudinem gerit.

8 Sphæra, eſt tranſitus arcus circunferentiæ dimidij circuli quoties ſumpto uel ſupremo ſemicirculo lineaq; diametri fixa donec ad locum ſuum redeat, arcus ipſe circunducitur.

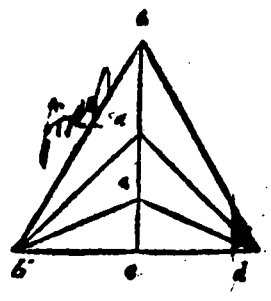
Super quamlibet lineam ſemicirculo deſcripto, ſi linea illa fixa ſemicirculus tota reuolutione circunducatur, corpus quod deſcribitur, ſphæra nominatur. Cujus centrum conſtat eſſe cẽtrum ſemicirculi circunducti.

9 Pyramis laterata, eſt figura corporea, quam continent ſuperficies à quarũ una reliquæ ſunt ad unum oppoſitũ punctum ſurſum erectæ.

In omni laterata pyramide cunctæ ſuperficies ipſam ambientes, ab ipſius baſi ad unum punctum ſubleuantur, qui conus pyramidis dicitur: ſuntq; omnes hæ laterales ſuperficies, triangulæ, baſis uerò frequenter non eſt triangula.

10 Pyramis rotunda, eſt figura ſolida, eſtq; tranſitus trianguli rectanguli alterutro ſuorum laterum rectum angulum continẽtium fixo, donec uſq; ad locum unde moueri cœpit, redeat, triangulo ipſo circunducto. Si igitur latus fixum lateri circunducto fuerit æquale, erit figura rectangula. Si autem longius, acutiangula. Si uerò breuius, obtuſi angula erit. Axis autem ipſius figuræ, eſt latus fixũ. Baſisq; ſua, circulus. Dicitur autem figura hæc, pyramis columnæ rotundæ.

Sit trigonus a b c, rectum angulum habens qui ſit b, figaturq; alterum duorum laterum ambientium rectum angulum b, ſitq; latus quod figitur a b, quo fixo, circũdatur trigonus quo uſq; ad locũ unde moueri cœperit redeat. Corporea ergo figura quæ huius trigoni motu deſcribitur, rotunda pyramis appellatur. Cuius tres ſunt differentiæ: Alia enim eſt rectangula, alia acutiangula, tertia obtuſiangula. Et prima quidem eſt, quando latus a b lateri b c fuerit æquale. Eſto enim ut linea b c, quũ rotatu trigoni peruenerit ad ſitum lineæ b d, ita quòd punctus c cadat ſuper punctum d, fiat linea una: hoc eſt, ut ipſa tunc cõiungatur

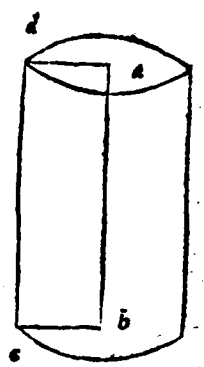

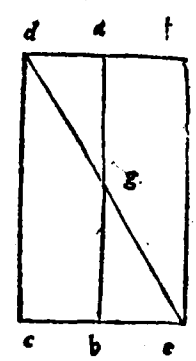
gatur ſitui à quo moueri cœpit ſecundũ rectitudinem, eritq; linea hæc, quaſi b c d. Et quia (ex 32 primi & 5 eiuſdem) angulus c a b eſt medietas recti, erit angulus c a d rectus, ideoq; pyramis hæc dicitur rectangula. Si autem latus a b ſit longius latere b c, erit acutiangula. Erit enim tunc (ex trigeſimaſecunda primi & 19) eiuſdem angulus c a b, minor medietate recti: ideoq; totus angulus c a d eſt minor recto & acutus, quare pyramis acutiangula. Quòd ſi latus a b fuerit breuius latere b c, erit angulus c a d maior medietate recti (ex 32 primi & 19 eiuſdem) & totus c a d, qui eſt duplus ad ipſum c a b, maior recto & obtuſus, igitur & pyramis conueniẽter tunc dicitur obtuſiangula. Axis autem huius pyramidis, dicitur linea a b. Baſis uerò eius, circulus quem deſcribit linea c b ſuper centrum b. Dicitur quoq; hæc pyramis columnæ rotundæ, illius uidelicet quam motu ſuo deſcriberet parallelogrammum proueniens ex a b & b c, latere a b manente fixo.

pyramis acutiangula

21 Figura corporea rotunda, cuius baſes ſunt circuli duo plani extremi tatibus, & craſſitudine, ideſt altitudine æquales, eſt tranſitus parallelogrammi rectanguli latere rectum angulũ continente fixo, ipſaq; ſuperficie donec ad locum ſuum redeat circunducta. Diciturq; hęc figura, columna rotunda. Columnæ itaq; rotundæ atq; ſphæræ circuliq;, unũ atque idem eſt centrum.

Sit parallelogrammum rectangulũ a b c d, figaturq; latus a b, & eo fixo totum parallelogrammum, quouſq; ad locũ ſuum cadat uel redeat, circundatur. Corporea ergo figura huius parallelogrammi motu deſcripta, rotunda columna nominatur, cuius baſes ſunt duo circuli, & eſt unus eorum, circulus quem deſcribit motu ſuo linea b c, cuius circuli centrum eſt punctus b, alter uerò eſt, quem motu ſuo deſignat linea d a, & eius centrum eſt punctus a. Axis autem huius columnæ, dicitur linea a b, quæ manet fixa in motu parallelogrammi. Quòd ſi imaginati fuerimus parallelogrãmum a b c d cũ perue nerit roratu ſuo ad ſitũ a b e f, coniũgi ſitui à quo moueri cœpit ſecũ dum continuitatem ſuperficiei planæ, ut ſcilicet totum ſit unum parallelogrammum d c, e f, & protraxerimus in eo diametrum d e, erit quoq; diameter d e diameter columnæ. Quod autem dicitur columnæ & ſphæræ & circuli idem eſſe centrum, intelligi debet cum horũ una eſt eademq; diameter. Verbi gratia, diximus enim quòd d e eſt diameter iſtius columnæ. Sphæram igitur atq; circulum quorũ diameter eſt linea d e, neceſſe eſt idem centrum habere cum centro propoſitæ columnæ. Sit enim ut linea d e ſecet lineam a b in puncto g, eritq; g centrũ columnę: diuidit enim axẽ colũnæ per æqualia, quod patet per 25. primi, nam & anguli qui ſunt ad g ſunt æquales ex 15. primi, & anguli qui ſunt ad a b, recti ex hypotheſi, linea quoq; a d, eſt æqualis lineæ b e, itaq; d g eſt æqualis e g, & a g æqualis g b. Cũq; anguli c & f ſint recti, ſi ſuper punctum g ſecundum ſpacium d g, ac ſuper lineam d e circulus deſcribatur, tranſibit ex cõuerſa primę partis 30 tertij per puncta c & f, itaq; punctum g eſt centrũ circuli, cuius diameter eſt diameter columnæ, ideoq; & ſphæræ. Quare & manifeſtum eſt omni parallelogrammo rectangulo circulum, omniq; columnæ rotundæ ſphæram eſſe circũſcriptibiles. Sicq; patet quod uoluit iſtud theorema.

22 Angulus corporeus ſiue ſolidus, eſt quem continent anguli plani plures quàm duo, qui haudquaquam in una ſuperficie ſiti ad unum punctum angularem conueniunt.

[illegible]uo anguli plani angulum ſolidum perficere nequeunt: ſicut nec duæ rectæ lineæ nequeũt ſ[illegible]ciem claudere. Angulos quoque planos ſolidum angulum continentes in eadem ſuperfi[illegible]on conuenit eſſe ſitos, ſed in diuerſis, quemadmodum duas rectas lineas planum perficientes angulum, non conuenit ſibi inuicem ſecundum ſitum rectitudinis applicari.

Similes

Similes ſunt figuræ corporeæ rotundæ, ſiue ſint colũnę, ſiue earum pyramides, quarũ axes diametris ſuarum baſium ſunt proportionales. 18

Propoſitis enim duabus pyramidibus rotundis, aut duabus columnis rotundis, ſi fuerit proportio axis unius earum ad diametrum ſuæ baſis ſicut alterius ad diametrum ſuæ baſis, illæ duæ columnæ aut pyramides ſimiles adinuicem eſſe dicuntur.

Ex translatione Zamberti *Diffinitiones.*

Olidum, eſt quod longitudinẽ, latitudinẽ, & craſſitudinẽ habet. Solidi uerò terminus, ſuperficies eſt. 2 Recta linea ad planum recta eſt, quãdo ad omnes cõtingentes ipſam rectas lineas & in ſubiecto plano exiſtẽtes, rectos efficit angulos. 3 Planum ad planũ rectum eſt, quando communi ſegmento ipſorum planorum ad angulos rectos ductæ rectæ lineæ in uno ipſorũ planorũ, reliquo plano ad angulos rectos fuerint. Rectæ lineæ ad planum inclinatio eſt. quãdo à termino ſublimi rectę lineæ in planum ducta perpendiculari, à ſigno facto & à termino lineæ in plano, recta cõiuncta fuerit, angulus acutus qui ſub ducta linea & ſtante continetur. 4 Plani ad planum inclinatio, eſt angulus acutus comprehenſus ſub ijs quæ ad angulos rectos cõmuni ſegmento ducunt ad idẽ ſignũ in utroq; ipſorũ planorũ. 5 Planum ad planum ſimiliter inclinari dicitur, & alterum ad alterum, quando prædicti inclinationũ anguli ſibi inuicem æquales fuerint. 6 Parallela plana, ſunt quæ contactum nõ admittunt. 7 Similes ſolidæ figuræ ſunt, quæ ſub ſimilibus planis, ęqualibus multitudine comprehẽdunt. 8 Similes ſolidæ figuræ & æquales, ſunt quæ ſub ſimilibus planis, multitudine & magnitudine æqualibus, cõprehẽdunt. 9 Angulus ſolidus, eſt ſub pluribus duabus lineis ſeſe ad inuicẽ tangentibus & nõ exiſtẽtibus in eadẽ ſuperficie ad oẽs lineas inclinatio. *Aliter*

Solidus angulus, eſt qui ſub pluribus duobus planis angulis cõprehenditur, non exiſtentibus in eodẽ plano ad unum ſignum conſtitutis. 10 Pyramis, eſt figura ſolida planis cõprehenſa ab uno plano ad unum ſignum cõſtituta. 11 Priſma, eſt figura ſolida planis comprehenſa, quorũ duo quæ ex oppoſito æqualia & ſimilia et parallela ſunt, reliqua uerò parallelogrãma. 12 Sphæra, eſt quãdo ſemicirculi manẽte dimetiẽte circũductus ſemicirculus in ſeipſum rurſus reuoluitur unde incepit, circũaſſumpta figura. 13 Axis ſphęræ, eſt manẽs recta linea quã circũ ſemicirculus uertitur, 14 Centrũ ſphæræ, eſt illud quod & ſemicirculi. 15 Dimetiens ſphæræ, eſt recta quædam linea per centrum actà & terminata ex utraq; parte ſub ipſius ſphæræ ſuperficie. 16 Conus, eſt quando rectãguli, trianguli manente uno eorũ quę circa rectum angulum latere, circumductum triangulum in idem rurſus unde cõpſerat exordium circumuoluitur, ea aſſumpta figura. Etſi manens

recta

recta linea æqua fuerit reliquæ quæ circum rectum circum ductæ, rectangulus erit conus. Si uerò minor, amblygonius. Si autem maior, oxygonius. 17 Axis coni est, manens quædam recta linea quam circum triangulũ uertitur. Basis autem est, circulus sub circũducta recta linea descriptus. 18 Cylindrus est, quando rectanguli parallelogrammi manente uno eorum quæ circum rectũ angulũ latere circumductũ parallelogrammũ in idẽ unde sumpsit exordium steterit, ea assumpta figura.

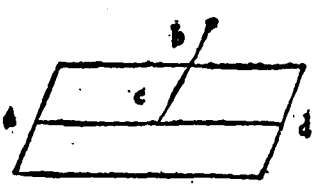
19 Axis cylindri, est manens quædam recta linea quam circũ parallelogrammũ uertitur. Basis autẽ circuli, qui sub ijs quæ ex opposito circũ ductis lateribus sunt descripti. 20 Similes coni & cylindri, sunt quorũ axes & dimetientes basium, sunt proportionales. 21 Cubus est, figura solida sub sex quadratis contenta lateribus. 22 Octaedrũ est, figura solida sub octo æqualibus & æquilateris contenta triangulis.

23 Dodecaedrum est, figura solida sub duodecim quinquangulis æqualibus & æquilateris & æquiangulis comprehensa. 24 Icosaedrum est, figura solida sub uiginti triangulis æqualibus & æquilateris comprehensum.

Euclid. ex Camp. *Propositio 1.*

2 LIneæ rectæ partem esse in plano & partem in sublimi, est impossibile.

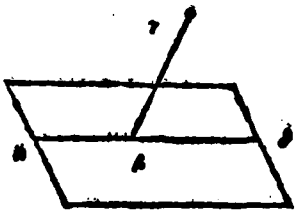
CAMPANVS. Sit linea a b recta. Dico quòd nõ est possibile, ut pars eius sit in plano, & pars sursum eleuata. Si enim est impossibile, sit pars eius quæ est a c sita in plano, & pars eius quę est c b in sublimi posita, & protrahatur directè à c in plano, in quo ipsa sita est, usque ad d, eritq; ut uni eidemq; lineæ quæ est linea a c, duæ lineæ penitus diuersæ quæ sunt lineæ c b & c d ex eadem parte directè adijciantur: quod est impossibile ex 13 primi.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 1.* *Propositio 1.*

2 Rectæ lineę partem in subiecto plano, partem uerò in sublimi esse, est impossibile.

THEON ex Zamb. *Si enim possibile, rectæ lineæ α β γ, pars quidẽ α β esto in plano, pars autẽ β γ esto in sublimi, erit iam quædam ipsi α β, continua recta linea in rectum in suppositò plano, sit δ ε. Igitur binis datis rectis lineis α δ, α ε. cõmune segmentum est α β, quod est impossibile. Recta linea nanq; cũ recta linea non concurrit in pluribus signis uno si adinuicem ipsæ rectæ lineæ congruentes non fuerint. Rectæ igitur lineæ partem in subiecto plano, partem autem in sublimi esse, est impossibile: quod fuerat ostendendum.*

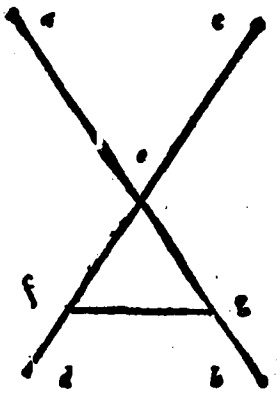

Euclid. ex Camp. *Propositio 2.*

2 OMnes lineæ duę quarũ altera alterã secat, in una superficie sitæ sunt, omnisq; triangulus, in unã superficie totus cõsistit.

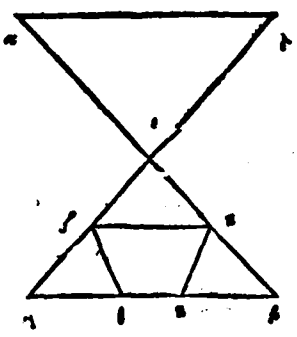
CAMPANVS. Sint duę lineæ rectæ a b & c d, se inuicẽ secantes in puncto c. Dico eas esse in superficie una, & omnem triangulũ dico esse in superficie una totũ. Signetur enim punctus f, in linea c d, & pũctus g, in linea a b, & ducatur linea f g.

Quia igitur impoſſibile eſt partē trianguli e f g eſſe in plano & partē in ſublimi, quinetiā ſuarū terminaliū linearū unius aut pluriū pars ſimiliter ſit in plano et pars ſimiliter in ſublimi, cū de lineis hoc ſit impoſſibile per prēmiſſam, erit quoq; impoſſibile de triangulo. Itaq; totus triangulus e f g, eſt in ſuperficie una. Ex hac igitur ſecūda parte & prēmiſſa, cōſtat pars huius ſecūdæ propoſitionis. *Euclid. ex Zamb.* *Theorema 3.* *Propoſitio 2.*

Si binę rectę lineę ſe adinuicē ſecuerint, in uno ſunt plano, & omne triāgulū in uno plano eſt.

THEON *ex Zamb.* *Binæ, inquā rectæ lineæ α β, γ δ, ſe adinuicem ſecent in ſigno ε. Dico quòd ipſæ α β, γ δ, in uno conſiſtunt plano & omne triangulū in uno eſt plano. Aſſumantur in ipſis ε γ, ε β, ſigna utcunq;, ſintq; ſ ζ, cōnectāturq; ζ γ, ſ ζ, extēdaturq; ſ ζ, in η, dico primū quod triāgulū ε ζ γ in uno eſt plano. Si ipſius nanq; triāguli ε γ β pars, aut ſ γ θ, aut ε β κ in ſubiecto plano eſt, reliquū uerò in alio, erit etiam unius ipſarū ε γ, ε β, rectarū linearū pars in ſubiecto plano, pars autē in alio. Si autē ipſius ε γ β triāguli, ſ γ β κ, pars fuerit in ſubiecto plano, reliquū uerò in alio, erit & ambarū ε γ, ε ζ, rectarū linearū pars quidē in ſubiecto plano, & pars in alio, quod (per 1 undecimi) impoßibile eſſe oſtēſum eſt. Igitur triangulū ζ γ ε in uno eſt plano. In quo enim eſt triangulū β γ ε, in eo eſt & utraq; ipſarū ε γ, ε ζ. In quo autē eſt utraq; ipſarū ε γ, ε ζ, in eodē ſunt & α β, γ δ (per eandem) Ipſæ igitur α β, γ δ, rectæ lineæ, in uno exiſtunt plano, & omne triangulum in uno eſt plano: quod erat oſtēdendū.*

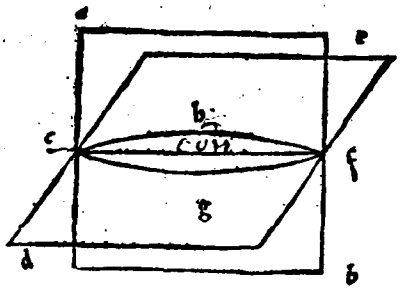

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 3.*

Mnium duarū ſuperficierū ſeinuicē ſecantiū, cōmunis ſectio eſt linea recta.

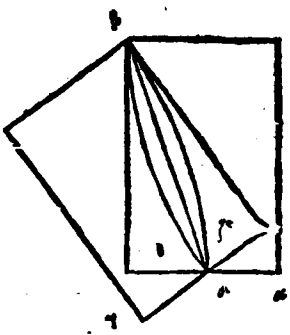
CAMPANVS. De planis ſuperficiebꝰ intellige, & uerū erit quod dicitur. Sint itaq; duæ ſuperficies planè a b & c d, ſeinuicē ſecātes. Dico quòd earū cōmunis ſectio, erit linea recta. Eſto enim duo pūcta c & f termini cōmunis ſectionis earū quæ cōtinētur per lineā rectā quæ ſit e f. Si igitur linea e f eſt in utraq; duarū ſuperficierū a b & c d, cōſtat propoſitū. At uerò ſi in neutra, aut ſi nō in altera, cū ambo pūcta e & f ſint in utraq; ſuperficierū a b & c d, in ea ſuperficie in qua ipſa nō fuerit, protrahatur linea recta quæ ſit e h f, erunt igitur duæ rectæ lineę e f & e h f, habētes duos terminos cōmunes. Quod eſt impoſſibile. Sic enim duæ rectæ lineæ includerent ſuperficiem, quod eſt contra petitionem ultimam primi libri.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 3.* *Propoſitio 3.*

Si bina plana ſe adinuicē ſecuerint, cōmunis eorū ſectio recta linea eſt.

THEON *ex Zāb.* *Bina etenim plana α ζ, ζ γ, ſe adinuicē diſpeſcant, cōmunis autē ſectio ſit linea δ ζ. Dico quòd δ ζ linea recta eſt. Si autē non, connectantur δ β ipſo α ζ plano, recta linea δ ε β, & in ipſo β γ plano, recta linea δ ζ γ, erunt nēpe duarū rectarū linearū δ ε β, δ ζ β, ijdem fines, & perinde areolā cōprehendent, quod (per ultimā cōmunē ſententiā) eſt impoßibile. Ipſæ igitur δ ε ζ, δ ζ β, rectæ lineæ non ſunt. Similiter quoq; oſtendemus, quòd neq; ulla alia ex δ in β ducta recta linea eſt, præter ipſam δ β cōmunē ſectionē ipſorū α ζ, ζ γ, planorū. Si bina igitur plana ſe adinuicē ſecuerint, ipſorū cōmunis ſectio recta linea eſt: quod erat oſtendendum.*

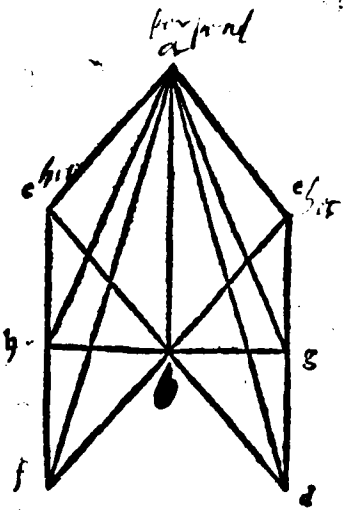
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 4.*

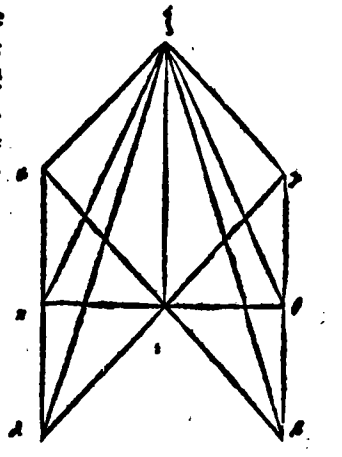
Si fuerit linea orthogonaliter ab inciſione duarū linearū erecta interſecantiū ſe, ipſa ad earundē ſuperficiem perpendicularis erit.

CAMPANVS. Sit linea a b orthogonaliter erecta ſuper inciſionē duarū linearū c d &

c d & e f ſecantium ſe in puncto b, de quibus cõſtat per ante præ miſſam quòd ipſæ ſunt ſitæ in una ſuperficie. Dico quòd linea a b, perpendicularis eſt ad ipſarum ſuperficiẽ. Sint enim c b & b d, æquales, at uerò f b & b e æquales, & protrahãtur lineæ e d & c f, quæ erunt æquales per 4 primi, & æquidiſtantes per 27 eiuſdem. Signato itaq; puncto aliquo in linea e d, qui ſit g, ducatur linea g b h, eritq; ex 26 primi e g, æqualis f h, igitur à pũcto a uel quouis pũcto lineæ a b, demittantur hypothenuſaliter lineæ a c, a d, a e, a f, a g, a h. Eritq; ex 4 primi a c, æqualis a d & a e æqualis a f. Itẽq; per 8 eiuſdẽ æqualis erit angulus a e d, æqualis angulo a f c, ergo per 4 ipſius erit a g æqualis a h, & ideo per 8 eiuſdem erit angulus a b g, æqualis angulo a b h, quare ex diffinitione uterq; eſt rectus, et linea a b perpẽdicularis ad lineã g h. Simili quo que modo probabis eandẽ eſſe perpendicularẽ ad omnes lineas protractas à pũcto b in ſuperficie duarũ linearũ c d & e f, igitur ex diffinitione cõſtat, lineã a b eſſe perpendicularẽ ad ſuperficiẽ in qua ſitæ ſunt duæ lineæ c d & e f ſeinuicẽ ſecãtes: quod eſt propoſitum. *Euclid. ex Zamb. Theorema 4.* *Propoſitio 4.*

Si recta linea duabus rectis lineis ſe adinuicẽ diſpeſcẽtibus in cõmuni
4 **ſectione ad rectos angulos ſteterit, & ad earũdẽ planũ ad angulos rectos erit.** THEON *ex Zãb.* *Recta enim linea quædam ſ, duabus rectis lineis α β, γ δ ſeinuicẽ diſpeſcẽtibus in ſigno, ex ad angulos rectos conſtituatur. Dico quòd ſ etiã ad ipſarũ α β γ δ planum ad angulos eſt rectos. Aſſumantur nãq; ipſæ α, ζ, γ, δ, ſibi inuicem æquales. Extendaturq; quædã recta linea per ut cunq; ſitq; η ϑ, cõnectãturq; ipſæ ſ α ſ η, ſ δ, ſ γ, ſ ζ, ſ β. Et quoniã binæ α, δ, duabus γ, β, ſunt æquales, & æquales cõprehendũt angulos (per 15 primi) igitur (per 4 primi) baſis α δ æqualis eſt baſi γ β, & triangulũ α δ ipſi γ β triãgulo æquum eſt, quare & angulus qui ſub δ α angulo qui ſub β γ eſt æqualis. Eſt autẽ & qui ſub α η angulus ei, qui ſub β ϑ æqualis: bina igitur ſunt triãgula (per 26 primi) α η, β ϑ, binos angulos binis angulis æqualia habentia alterũ alteri, & unũ latus uni lateri æquum ad æquos angulos, α ipſi β & reliqua igitur latera, reliquis lateribus æqualia habebũt: æqualis igitur eſt η ipſi ϑ, & α β ipſi β ϑ. Et quoniã æqualis eſt α ipſi β, cõmunis autem & ad angulos rectos ſ, baſis igitur ſ α (per 7 primi) baſi ſ β, eſt æqualis. Id propterea & ſ γ ipſi ſ δ eſt æqualis. Et quoniã æqualis eſt α δ ipſi γ β, eſt autem & ſ α ipſi ſ β æqualis, duæ igitur ſ α, α δ, duabus ſ β, γ ζ, æquales ſunt altera alteri, & baſis ſ δ, baſi ſ β eſt æqualis: & angulus igitur qui ſub ſ α δ, angulo qui ſub ſ β γ eſt æqualis. Et quoniam rurſus oſtenſum quod α η ipſæ β ϑ eſt æqualis, ſed ſ α ipſi ſ β eſt æqualis, binæ iã ſ α, α η, duabus ſ β, β ϑ, ſunt æquales, & angulus qui ſub ſ α η oſtenſus eſt æqualis ei quẽ ſub ſ γ ϑ, baſis igitur ſ η (per 4 primi) baſi ſ ϑ eſt æqualis. Et quoniã rurſus æqua eſt oſtenſa η ipſi ϑ, cõmunis autem ſ, duæ igitur η, ſ, duabus ϑ, ſ ſunt æquales & baſis ſ ϑ, baſi ſ η eſt æqualis: angulus igitur qui ſub η ſ, angulo qui ſub ϑ ſ eſt æqualis, uterq; igitur ipſorũ η ſ, ϑ ſ, anguloriũ rectus eſt. Ipſa igitur ſ, ad ipſam η ϑ contingenter per ſ ducta, recta eſt. Similiter iã demonſtrabimus, quod ſ ad omnes eam tangentes rectas lineas & in ſubiecto exiſtentes plano, rectos efficiet angulos. Recta enim linea ad planũ (per 2 diffinitionem 11) recta eis, quando ad omnes eam tangentes rectas lineas & in eodem exiſtentes plano, rectos efficit angulos. Igitur ipſa ſ, in ſubiecto plano, eſt ad angulos rectos. Subiectũ autem planũ, eſt quod ſit per ipſas α ζ, γ δ, rectas lineas. Ipſa igitur ſ, ad angulos rectos eſt ei quod per α β, γ δ, eſt plano. Si recta igitur linea duabus rectis lineis & quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendum.*

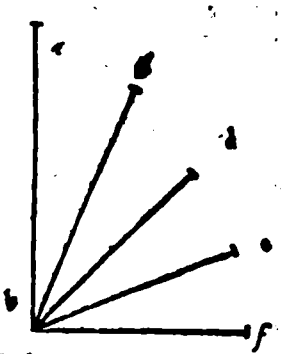
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 5.*

I ſuper tres lineas conterminales cõmuni earũ termino erecta linea quædam orthogonaliter inſiſtat, eædem tres lineæ
5 **in una ſuperficie ſitæ erunt.**

CAMPANVS. Sit linea a b orthogonaliter erecta ſuper communẽ terminum triũ linearum b c, b d, b e, angulariter ſe contingentium in puncto b, quarũ nulla alij directè applicetur, quod idẽ eſt ac ſi inuicem ſecent in puncto e, protractæ enim ſe ſecabunt. Dico quòd tres li-

neæ b c,b d,b e ſunt in una ſuperficie ſitæ. Conſtat autẽ de quibuſcũ earũ duabus quòd ipſæ ſunt in una ſuperficie ſitæ,per 2 huius uel per primã partẽ ſecũdę huius. Si igitur linea b d nõ fuerit in ſuperficie duarũ linearũ b c & b e,ſed illæ duæ in plano,hæc autẽ in ſublimi, erit ut hæc ſuperficies in qua ſitæ ſunt duæ lineæ a b & b d,ſi protrahatur & per illud quod notũ eſt ſuper quartã,ſecet illã in qua ſitæ ſunt b c & b e,eritq; per 3 huius cõmunis earũ ſectio linea recta,et ipſa ſit b f. Quia igitur ex præmiſſa,linea a b eſt perpẽdicularis ad ſuperficiẽ duarũ linearũ b c & b e,ſequitur ex diffinitione ut ipſa ſit perpẽdicularis ad lineã b f,quare angulus a b f,eſt rectus. Cũq; etiã angul⁹ a b d ſit rect⁹ ex hypotheſi,ſequitur impoſſibile: uidelicet partẽ ſuo toti eſſe ęqualẽ.

Euclid. ex Zamb. Theorema 5. Propoſitio 5.

Si recta linea tribus rectis lineis ſe adinuicẽ tangẽtibus,ad angulos rectos in cõmuni cõtactu extiterit,ipſę tres rectæ lineę in uno ſunt plano. 5

THEON *ex Zamb.* *Recta enim linea quædã α β,tribus rectis lineis β γ,β δ,β ι,ad rectos angulos eommuni contactu β cõſtituatur. Dico quòd ipſæ β γ,β δ,β ι,in uno ſunt plano. Nõ enim,ſed ſi poßibile eſt,ſint ipſæ quidem β δ,β ι,in ſubiecto plano ipſa autẽ β γ in ſublimi,protendatur q; per ipſas α β,β γ,planũ. Cõmunẽ ſectionẽ,inquã,faciet in ſubiecto plano,& rectã efficiet lineam (per 3 undecimi) β ζ. In uno igitur ſunt plano deducto per ipſas α β,β ζ,ipſæ tres rectæ lineæ α β,β γ,β ζ. Et quoniam α β recta eſt ad utranq; ipſarũ β δ,β ι,& ei igitur quod per β δ,β ι,plano recta eſt ipſa α β. Subiectũ autẽ planũ eſt quod per β δ,β ι. Ipſa igitur α β,recta eſt ad ſubiectum planũ,quare (per 1 diffinitionẽ undecimi) ad omnes eã tangẽtes rectas lineas & in ſubiecto plano exiſtẽtes,rectos efficit angulos ipſa α β. Tangit autẽ ipſam β ζ exiſtens in ſubiecto plano. Angulus igitur qui ſub α β ζ,rectus eſt. Supponitur autẽ qui ſub α β γ,rectus æqualis igitur eſt & qui ſub α β ζ, angulus ei qui ſub α β γ,& in uno ſunt plano. Quod eſt impoßibile. Ipſa igitur β γ recta linea in altiori plano nõ eſt. Tres igitur rectæ lineæ β γ,β δ,β ι,in uno ſunt plano (per 2 undecimi) Si recta linea igitur tribus rectis lineis ſeſe adinuicẽ tangentibus in contactu ad rectos angulos extiterit,ipſæ tres rectæ lineæ in uno ſunt plano quod erat oſtendendum.*

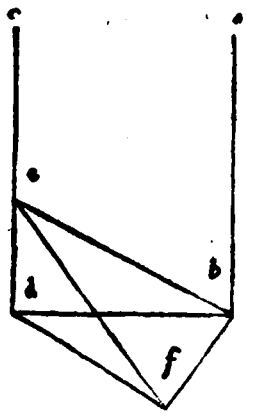

Euclid. ex Camp. Propoſitio 6.

Si fuerint duę lineę ſuper unam ſuperficiẽ perpendiculares,eas æquidiſtantes eſſe neceſſe eſt. 6

CAMPANVS. Sint duæ lineę a b & c d,perpendiculares ad unam ſuperficiem. Dico eas eſſe ęquidiſtantes. Protrahatur enim linea b d,erũtq; ex diffinitione,duo anguli a b d & c d b,recti. Si igitur duæ lineæ a b & c d ſint in ſuperficie una,ipſę ſunt æquidiſtãtes per ſecũdã partẽ 28 primi. Ipſas aũt eſſe in ſuperficie una ſic collige. A puncto b ſuper lineam b d,in plano cui perpẽdiculariter inſiſtũt a b & c d,protrahe orthogonaliter lineã b f, & ex linea c d, ſume d e æqualẽ b f,& protrahe lineas e b & e f. Erunt igitur duo latera e d & d b,trianguli e d b,æqualia duobus lateribus f b & d b,trianguli f b d,& angulus e d b æqualis angulo f b d, cũ uterq; ſit rectus,itaq; per 4 primi linea b e,eſt æqualis lineæ d f. Iemq; cũ duo latera e b & b f trianguli e b f ſint æqualia duobus lateribus f d & d e trianguli f d e, & baſis e f communis,erit (per 8 primi) angulus e b f æqualis angulo f d e. Quia igitur angulus f d e eſt rectus ex diffinitione,erit etiam angulus e b f rectus: itaq; linea f b,perpendiculariter eſt erecta ſuper cõmunem terminũ triũ linearũ b a,b d,b e,ſe cõtingentiũ angulariter in pũcto b,quare per præmiſſam ipſæ ſunt in ſuperficie una. Cũ igitur ex ſecunda parte ſecundæ huius linea c d ſit in eadẽ ſuperficie cũ utraq; linearũ e b & b d, ſequitur a b & c d eſſe in ſuperficie una: conſtat ergo propoſitũ.

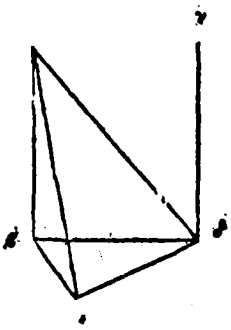
Euclid. ex Zamb. Theorema 6. Propoſitio 6.

Si binę rectæ lineæ in eodem plano ad angulos rectos fuerint,parallelæ erunt ipſæ rectæ lineæ. 6

THEON *ex Zamb.* *Binæ inquam,rectæ lineæ α β,γ δ,ſubiecto cuidam plano ſint ad angulos rectos. Dico quòd parallelus eſt α α,ipſi γ δ. Concurrant enim in ſignis ſubiecto plano β δ,connectanturq; β δ. Et (per 11 primi) ipſi β δ ad angulos rectos in ſubiecto plano excitetur δ ι,ponaturq; (per 2 primi) ipſi α ζ æqualis δ ι,cõnectanturq; ζ ι,α ι,α δ. Et quoniã recta α ζ linea eſt ad ſubiectũ planũ,& ad omnes igitur eam*

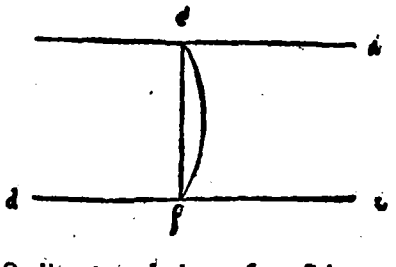
tangentes

tangentes rectus lineas (per 2 diffinitionē undecimi) & in ſubiecto plano exiſtentes, rectos efficiet angulos ipſa α δ. Tangit autē ipſam α β, utraq; ipſarū δ λ, δ ι, exiſtens in ſubiecto plano, rectus igitur eſt uterq; ipſorū angulorū α δ λ, α δ ι, id propterea etiā uterq; ipſorū γ λ β, γ λ ι, rectus eſt. Et quoniā α λ ipſi λ ι eſt æqualis, cōmunis autē β λ, duæ igitur α β, β λ, duabus ι λ, λ β, ſunt æquales, & rectos cōprehendunt angulos: baſis igitur α λ (per 4 primi) baſi δ ι eſt æqualis. Et quoniā æqualis eſt α β ipſi λ ι, ſed & α λ ipſi β ι, duæ igitur α β, δ ι, duabus ι λ, λ α, ſunt æquales, & ipſorū cōmunis baſis eſt α ι, angulus igitur qui ſub α δ ι (per 8 primi) angulo qui ſub ι λ α, eſt æqualis: rectus autē qui ſub α β ι, rectus igitur & qui ſub ι λ α. Igitur ι λ, ad ipſam λ α, recta eſt, eſt autē & ad utranq; ipſarū β λ, λ γ, recta. Igitur ι λ, tribus rectis lineis β λ, λ α, λ γ, ad angulos rectos in cōtactu ſtetit. Igitur ipſæ tres rectæ lineæ δ λ, λ α, λ γ (per 5 decimi) in uno ſunt plano, et in quo ſunt ipſæ β λ, λ α, in eodem & α δ: omne enim triangulū in uno eſt plano (per 2 undecimi) Ipſæ igitur α δ, δ λ, λ γ, rectæ lineæ, in uno ſunt plano. Et uterq; ipſorū α β λ, δ λ γ, angulorū, rectus eſt: parallelus igitur eſt α β, ipſi γ λ (p 28 primi) Si duæ igitur rectæ lineæ eidē plano ad ãgulos fuerint rectos, parallelæ erūt ipſæ rectæ lineæ: quod erat oſtendendum. Euclid. ex Camp.

Propoſitio 7.

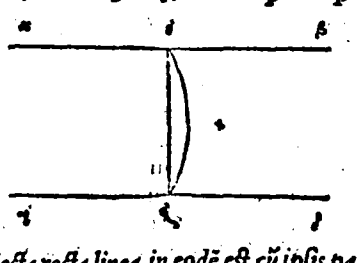
7 Si in duabus lineis æquidiſtantibus, duobus pūctis ſignatis, ab altero ad alterū recta linea ducatur, in qua ſuperficie illæ duæ lineæ ſitæ ſunt, eã quoq; in eandē ſitam eſſe neceſſariò comprobatur.

Campanvs. Sint duæ lineæ a b & c d æquidiſtantes, de quibus cōſtat per diffinitionē quòd ipſę ſunt in ſuperficie una, in eis autē ſignētur duo pūcta e et f, & producatur linea recta e f. Dico itaq; lineã e f, eſſe ſitã in ſuperficie linearū a b & c d. Sin autē ſit e f in alia ſuperficie ut in ſublimi. depēdēs quoq; ſuperficies ſi protrahatur, ſecabit neceſſariò ſuperficiē in qua ſitę ſunt duæ lineæ a b & c d, eritq; per 3 huius, communis ſectio earū, linea recta eiſdē punctis terminata. Quod eſt impoſſibile, ſic enim duæ rectæ lineæ concluderent ſuperficiem.

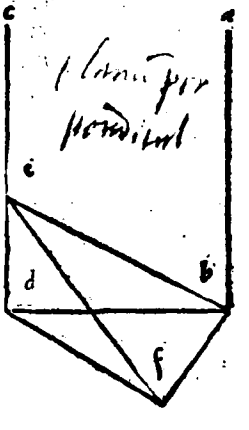
Euclid. ex Zamb. Theorema 6. Propoſitio 7.

Si fuerīt binę rectę lineę parallelæ, aſſumantq; in ipſarū utraq; cōtingẽtia ſigna, ad ipſa ſignacōnexa recta linea in eodē eſt plano cū ipſis parallelis. 7

Theon ex Zāb. Sint binæ rectæ lineæ parallelæ α ζ, γ λ, ſumāturq; in ipſarū utraq; utcūq; ſigna ι ſ. Dico q, ad ipſa ι ſ, ſigna * adiecta recta linea, in eodē eſt plano cū ipſis parallelis. Nō enim. ſed ſi poßibile eſto in ſublimiori ſicut ι κ ſ, * excitetur q; per ι κ ſ, planū, ſectionē iã faciet in ſuppoſito plano rectã lineã, efficiat (p 3 undecimi) ι ſ. Binæ igitur rectæ lineæ ι κ ſ, ι ſ, areolã cōprehendunt. Quod eſt impoßibile (per ultimã communē ſententiã) Igitur quæ ex ι in ſ adiecta recta linea, in ſublimiori plano nō eſt. In eo igitur (in quo & α β & γ λ parallelæ) eſt plano, quæ ex ι in ſ adiūcta eſt recta linea. Si fuerint igitur binæ rectæ lineæ parallelæ, aſſumāturq; in ipſarū utraq; utcūq; ſigna, ad ipſa ſigna adiecta recta linea, in eodē eſt cū ipſis parallelis plano: quod oſtendere oportebat. Euclid. ex Cāp. Propoſitio 8.

8 Si in idē planū duæ rectæ lineæ æquediſtāter erigãt, altera uerò earū orthogonaliter ſiſtat reliquã quoq; idem planum perpendiculare eſſe cōueniet.

Campanvs. Hæc eſt quaſi cōuerſa ſextæ. Sint enim duæ lineæ a b & c d æquidiſtantes, & ſit earū altera ut c d erecta perpēdiculariter ſuper ſuperficiē quālibet. Dico reliquã earū quæ eſt a b, eſſe perpēdicularē ad eādē ſuperficiē. Fiat enim prorſus eadē diſpoſitio quę in ſexta, eritq; ut ibi uterq; duorū angulorum f b e, & f d e, rectus: primus quidē, per poſitionē, ſecūdus autē, per 8 primi, quare per 4 huius, linea f b, eſt perpēdiculariter erecta ſuper ſuperficiē in qua ſunt duæ lineę b d & b e. Cūq; per præmiſſam duę lineę a b & c d ſint in eadē ſuperficie cū

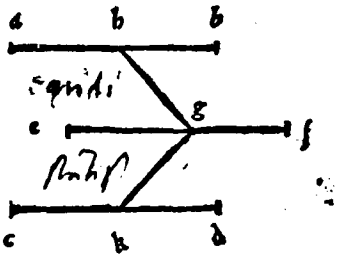
duabus lineis b d & b e, ſequitur lineã f b eſſe perpendiculariter erectã ſupra ſuperficiẽ in qua eſt linea b a. A diffinitione igitur erit angulus f b a, rectus. Et quia etiã angulus d b a eſt rectus per ultimã partẽ 29 primi, ſequitur ꝑ 4 huius, lineã a b eſſe perpẽdicularẽ ad ſuperficiẽ in qua ſitæ ſunt duæ lineæ b d & b f: quare cõſtat propoſitum. *Euclid. ex Zãb. Theorema 2. Propoſitio 8.*

Si fuerint binę rectę lineæ parallelæ, altera autẽ ipſarũ plano alicui ad angulos fuerit rectos, & reliqua eidem plano ad angulos rectos erit.

THEON ex Zãb. *Sint binæ rectæ lineæ parallelæ α ζ, γ δ, altera autẽ ipſarũ, hoc eſt α β, in ſubiecto plano ad angulos ſit rectos. Dico q; reliqua γ δ, eidem plano ad angulos rectos erit. Cõcurrãt enim ipſæ α ζ, γ δ, in ſubiecto plano in ſignis β δ, cõnectãturq; (per 1 poſtulatũ) β δ. Igitur ipſæ α β, γ δ, β δ, in uno ſunt plano. Excitenturq; (per 11 primi) ipſi ζ δ ad angulos rectos in ſubiecto plano δ ι, ponaturq; (per 2 primi) ipſi α ζ æqualis δ ι, cõnectanturq; β ι, α ι. Et quoniã α β recta eſt ad ſubiectũ planũ, & ad omnes igitur eã tãgẽtes rectas lineas & in ſubiecto plano exiſtẽtes (per 2 undecimi diffinitionẽ) recta eſt ipſa α β. Igitur uterq; ipſorũ α ζ δ, α ζ ι, angulorũ rectus eſt. Et quoniã in parallelos α β, γ δ, recta linea incidit β δ, igitur ipſi anguli α β δ, γ δ β, duobus rectis ſunt æquales (per 29 primi) rectus autẽ eſt qui ſub α β δ, rectus igitur & qui ſub γ δ ζ, igitur γ δ, ad β δ recta eſt. Et quoniã α ζ ipſi δ ι eſt æqualis, cõmunis autẽ ζ δ, duæ igitur α ζ, ζ δ, duabus ι δ, δ β, ſunt æquales, & angulus qui ſub α ζ δ, angulo qui ſub ι δ α eſt æqualis, rectus enim uterq;: baſis igitur α δ (per 4 primi) baſi β ι eſt æqualis. Et quoniã α ζ ipſi δ ι eſt æqualis, et ζ ι ipſi α δ, binæ igitur α β, β ι, ſunt æquales altera alteri, et cõmunis ipſarũ baſis α ι. Angulus igitur qui ſub α β ι, angulo qui ſub ι δ α eſt æqualis (per 8 primi) Rectus autẽ eſt qui ſub α β ι, rectus igitur & qui ſub ι δ α. Igitur ι δ, ad α δ recta eſt, ſed recta eſt etiã ad ipſam δ ζ, igitur ι δ, ad id quod per ζ δ, δ α, planũ recta eſt: & ad omnes igitur eã tãgentes rectas lineas & exiſtentes in eo quod per β δ, α β, plano rectos efficiet angulos ipſa ι δ (per 2 undecimi diffinitionẽ) In eo autẽ quod per β δ, δ α, plano eſt ipſa δ γ. Quoniã igitur in eo quod per β δ, δ α, plano ſunt ipſæ α β, β δ, in quo autẽ ipſæ α β, β δ, in eodẽ eſt & δ ι, igitur ι δ ipſi δ γ ad angulos eſt rectos. Quare & γ δ, ipſi δ ι ad rectos angulos eſt. Eſt autẽ et γ δ ipſi δ ζ ad angulos rectos. Igitur ipſa γ δ, duabus rectis lineis ſe adinuicẽ diſpeſcẽtibus δ ι, δ β, ab ipſa δ ſectione ad angulos rectos ſtetit. Quare ipſa γ δ, in eo quod per δ ι, δ ζ, plano ad angulos rectos eſt (per 4 undecimi) Subiectũ autẽ planũ eſt, quod per δ ι, δ β. Igitur ipſa γ δ in ſubiecto plano ad angulos eſt rectos. Si igitur fuerint duæ rectæ lineæ parallelæ, altera autẽ ipſarũ plano alicui ad angulos fuerit rectos, & reliqua eidẽ plano ad angulos rectos erit: quod oſtẽdiſſe oportuit. *Euclid. ex Camp. Propoſitio 9.*

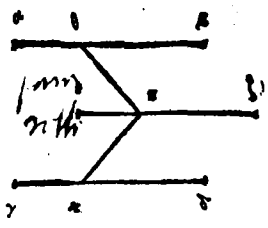

Si duæ lineæ uni nõ in una ſuperficie æquidiſtãt, eas quoq; ſibi inuicẽ æquidiſtare neceſſe eſt.

CAMP. Sit utraq; duarũ linearũ a b & c d ęquidiſtãs lineæ e f, nec ſint oẽs in ſuperficie una. Dico quòd eædẽ quoq; ſibi inuicẽ ſunt æquidiſtãtes. De ijs quidẽ quæ ſunt oẽs in ſuperficie una, probatũ eſt per 30 primi. At uerò de ijs quę in una ſuperficie nõ ſunt, ut eſt hic e f quæ intelligatur ſurſũ erecta in ſublimi, reſtat hoc loco probãdũ. Signetur itaq; in ea pũct⁹ g, à quo educãtur duę perpẽdiculares ad duas lineas a b et c d, quę ſint g h et g k, eritq; per 4 huius linea e f, perpẽdicularis ad ſuperficiẽ, uidelicet illã in qua ſunt ſitæ duæ lineæ g h & g k. Itaq; per præmiſſam bis aſſumptã utraq; illarum duarum linearũ a b & c d, perpẽdicularis eſt ad eandẽ ſuperficiẽ uidelicet ad illam in qua ſitæ ſunt dictæ duæ lineæ g h & g k, per 6 huius, igitur ipſæ ſunt ſibi inuicem æquidiſtantes: quod eſt propoſitum. *Euclid. ex Zamb. Theorema 9. Propoſitio 9.*

Quæ eidẽ rectæ lineę parallelæ nec eidẽ in eodẽ exiſtentes plano, adinuicẽ ſunt parallelæ.

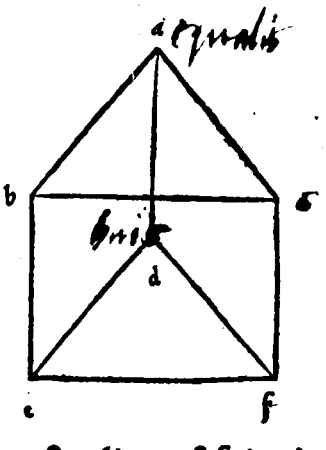

THEON ex Zãb. *Sit enim utraq; ipſarũ α β, γ δ, ipſi ι ξ parallelus nõ exiſtẽs eidẽ in eodẽ plano. Dico q; parallelus eſt α β ipſi γ δ. Sumatur enim in ipſa ι ξ, utcũq; ſignũ ν. Et ab ipſo ν, ipſi ι ξ, in eo quod per ι ξ, α ζ, plano ad angulos rectos excitetur ν ο (per 11 primi) in eo autẽ quod per ξ ι, γ δ, ipſi ι ξ rurſus ad angulos excitetur rectos ν κ. Et quoniã ι ξ ad utrãque ipſarũ ν ο, ν κ, recta eſt, igitur (per 4 undecimi) ι ξ, ad id quod per ν ο, ν κ, planũ ad angulos eſt rectos, et ι ξ ipſi α β parallelus eſt, & α β igitur ei quod per ν ο, ν κ, plano ad angulos eſt rectos. Et id propterea ipſa γ δ, ei quod*

δ,ei quod per ν ϐ,ν ν, plano ad angulos eſt rectos. Vtraq; igitur ipſarum α β,γ δ,ei quod per ν θ,ν ν, plano ad angulos eſt rectos. Si autẽ binæ rectæ lineæ eidẽ plano ad rectos fuerint angulos, parallelæ erunt ipſæ rectæ lineæ (per 6 undecimi) Parallelus igitur eſt α β,γ δ: quod erat oſtendendum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 10.*

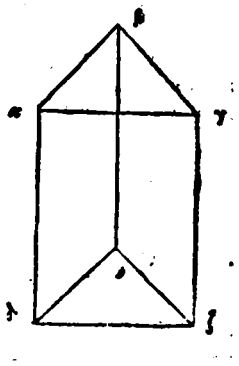
10 SI duæ lineæ ſe angulariter cõtingẽtes, duabus alijs ſe cõtingẽtibus eis oppoſitis æquidiſtãtes fuerint, nõ autem in ſuperficie una, qui ab eis fiũt duo anguli æqui ſibi inuicem eſſe comprobantur.

CAMPANVS. Sint duæ lineæ a b & a c, ſe angulariter cõtingẽtes in pũcto a, æquidiſtãtes alijs duabus quæ ſunt d e & d f, ſe quoq; angulariter cõtingentibus in pũcto d, nec ſint cũ eis in ſuperficie una. Dico angulũ a eſſe æqualem angulo d. Eſto enim linea d c æqualis lineæ a b, cui ipſa poſita eſt eſſe æquidiſtãs, & d f æqualis a c, cui etiã ipſa æquidiſtare ponitur, & ducantur lineę d a & e b & f c, eritq; ex 33 primi bis aſſumpta, utraq; duarum linearum b e & e f, æqualis & æquidiſtans lineę a d: per conceptionem igitur et pręmiſſam, eędem ſunt ęquales & ęquidiſtantes ſibi inuicẽ, et itaq; per 33 primi denuo repetitam duę lineæ b c & e f, ſunt etiam æquales & æquidiſtantes. Igitur per 8 primi conſtat propoſitum.

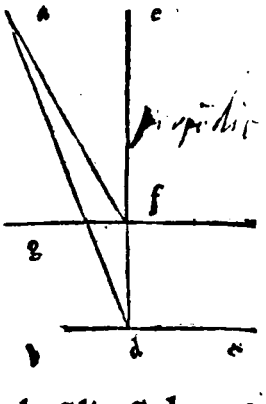
Euclid. ex Zamb. *Theorema 10.* *Propoſitio 10.*

20 Si binæ rectæ lineæ ſeſe inuicẽ tãgẽtes, ad binas rectas lineas ſeſe inuicẽ tãgẽtes parallelæ, in eodẽ nõ fuerint plano, æquales angulos cõprehẽdent. THEON *ex Zamb.* *Binæ, inquã, rectæ lineæ ſeſe inuicem tangentes α β, β γ, ad binas rectas lineas δ ι, ι ϛ, ſeſe inuicem tangentes parallelæ ſint non tamẽ in eodẽ plano. Dico q, angulus qui ſub α θ γ, æquus eſt angulo δ ι ϛ. ∗ Suſcipiantur enim ipſæ β α, β γ, ι δ, ι ϛ, ſibi inuicẽ æquales, cõnectãturq; α δ, γ ϛ, θ ι, α γ, δ ϛ. Et quoniam θ α ipſi ι δ æqualis & parallelus eſt, & α δ igitur ipſi θ ι, æqualis & parallelus eſt. Idq; propterea ipſa γ ϛ, ipſi β ι eſt æqualis & parallelus. Vtraq; igitur ipſarũ α δ, γ ϛ, ipſi ι β eſt æqualis & parallelus (per 33 primi) Quæ autẽ eidem rectæ lineæ parallelæ, & in eodẽ plano non exiſtentes, & adinuicẽ ſunt parallelæ (per 9 undecimi) parallelus igitur eſt α δ ipſi γ ϛ, & æquales eidem. Et ipſas connectunt, ipſæ α ι, δ ϛ. Igitur (per 33 primi) et α ι ipſi δ ϛ eſt æqualis, & parallelus. Et quoniã binæ α β, β γ, duabus δ ι, ι ϛ, ſunt æquales, & baſis etiã α ι baſi δ ϛ eſt æqualis, angulus igitur qui ſub α θ γ (per 8 primi) angulo qui ſub δ ι ϛ eſt æqualis. Si igitur duæ rectæ lineæ inuicẽ ſeſe tãgentes, fuerint ad binas rectas lineas inuicẽ ſeſe tangentes parallelæ, non in eodem plano, æquos angulos comprehendunt: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 11.*

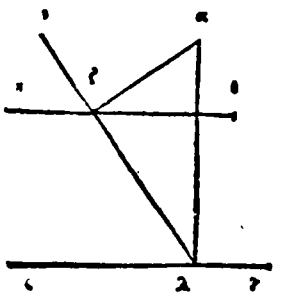
11 PVncto in aëre aſſignato, ab eo ad datã ſuperficiẽ perpẽdicularẽ ducere. CAMP. Sit pũctus a, ſurſum in aëre, à quo uolumꝰ ad ſuperficiẽ ſubiacẽtẽ, perpẽdicularẽ ducere. Ducatur igitur in plano illo linea b c utcũq; cõtigerit, ad quã ab ipſo puncto a ducatur perpẽdicularis a d, ſecũdũ doctrinã 12 primi. Rurſꝰq; à pũcto d, in plano illo ad quod ducenda eſt perpẽdicularis à puncto a, extrahatur linea d e quæ ſit perpendicularis ad lineã b c, ut docet 11 primi. Ad hanc quoq; lineã d e, ducatur alia linea perpẽdicularis à pũcto a, quæ ſit a f. Hanc dico eſſe eã quã intendimus. Sit enim linea f g æquidiſtãs lineę b c. Et quia uterq; duorũ angulorũ b d a & b d f, eſt rectus, erit ex 4 huius, linea b d perpendicularis ad ſuperficiẽ in qua eſt triangulus a d f, ideoq; etiã per 8 huius erit linea g f perpendicularis ad eãdem ſuperficiem. Igitur à diffinitione erit angulus g f a, rectus. Cũq; etiam angulus d f a, ſit rectus, ſequitur ex 4 huius, lineã a f eſſe perpendicularem ad ſuperficiem in qua ſunt duæ lineæ d f & f g: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Problema 1.* *Propoſitio 11.*

11 A dato ſigno in ſublimi, ad ſubiectũ planũ perpẽdicularẽ lineã ducere.

THEON ex Zamb. *Sit datum quidē ſignū in ſublimi α, datū autē planū ſuppoſitū. Oportet iam* διόρθω *ab ipſo α ſigno, in ſubiectū planū perpendicularē rectā lineā ducere. Extendatur enim quædam in ſubiecto plano recta linea utcunq; ſitq; δγ, excitetuŕq; (per 12 primi) ab ipſo α ſigno, in ipſam δγ, perpendicularis αε. Si igitur αε perpendicularis eſt ad ſubiectū planū factū iam eſt quod quæritur. Si autē non, excitetur (per 11 primi) ab ipſo ε ſigno ipſi δγ in γ in ſubiecto plano ad angulos rectos εζ. Excitetuŕq; (per 11 primi) ab ipſo α, in ipſam εζ, perpendicularis αη, & per η ſignū ipſi βγ paralellus excitetur (per 31 primi) ηθ. Et quoniā βγ utriq; ipſarum εα, αζ, ad angulos eſt rectos, igitur (per 4 undecimi) βγ ad id quod per ζε α planū ad angulos eſt rectos. Et ei paralellus eſt ηθ. Si autem fuerint binæ rectæ lineæ paralellæ, altera uerò ipſarū plano alicui ad angulos fuerit rectos, & reliqua ad idem planū ad angulos erit rectos (per 8 undecimi) linea igitur ηθ ei quod per ζε, α, plano ad angulos eſt rectos, & ad omnes rectas lineas eam tangentes, & in eo quod per ζε α, plano exiſtentes, ipſa ηθ recta eſt (per conuerſionē diffinitionis 2 undecimi.) Tangit autē ipſam, ipſa αη exiſtens in eo quod per ζε, ε α, plano. Igitur ηθ, ad ipſam η α recta eſt (per 2 undecimi.) Quare & η α, recta eſt ad ipſam ηθ. Eſt autē & α η ad ipſam εζ recta, igitur α η utrāq; ipſarum θη, εζ, recta eſt. Si autem recta linea (per 4 undecimi) duabus rectis lineis inuicem ſe tangentibus in cōtactu ad angulos rectos ſteterit, & ad id quod per ipſa planū ad angulos rectos erit. Igitur η α ad id quod ſub εζ, ηθ, planū ad angulos rectos eſt. Quod autē per εζ, ηθ, planū eſt ſubiectū. Ipſa igitur α η, ipſi ſubiecto plano ad angulos rectos eſt. A dato igitur ſigno in ſublimi α, in ſubiectum planum perpendicularis recta linea acta eſt: quod facere oportebat.* Euclid. ex Zamb. Propoſitio 12.

VPerficie propoſita, punctóq; in ea aſsignato, ab copūcto ad datam ſuperficiem, lineam orthogonaliter erigere. 12

CAMPANVS. Cum à pūcto quolibet in ſuperficie propoſita aſsignato, perpē diculārē educere libuerit, à quolibet puncto ſurſum in aēre ad libitū poſito, ad eā dē ſuperficiem perpēdiculārē (quemadmodū præmiſſa docuit) demitte, quæ ſi in aſsignatum punctum ceciderit, ipſa eſt quam quæris. Sin autem, ab ipſa aſsignato puncto ad demiſſam perpendicularem, æquidiſtantem ducito, eamq; per 8 huius probabis eſſe quam quæris. Euclid. ex Zamb. Problema 2. Propoſitio 12.

Ad datū planū, à dato in eo ſigno, ad angulos rectos rectā lineā conſtituere. 13

THEON ex Zamb. *Sit datū planū ſuppoſitū, ſignū autē in eo ſit α. Oportet ab ipſo α ſigno, ipſi ſuppoſito plano ad angulos rectos rectam lineam conſtituere. Intelligitur ſignū quoddā in ſublimi, ſitq; β, & ab ipſo ε (per 11 undecimi) ad ſubiectū planū perpendicularis excitetur βγ, excitetuŕq; (per 11 primi) ab ipſo α ſigno, ad angulos rectos αδ. Quoniā igitur binæ rectæ lineæ parallelæ ſunt αδ, εβ, altera autē ipſarū βγ ad ſubiectum planū ad rectos eſt angulos, reliqua igitur αδ ad ſubiectū ad angulos eſt rectos (per 8 undecimi:) ad datum igitur planum, à ſigno in eo dato α, ad rectos angulos conſtituta eſt αδ. Quod facere oportebat.* Euclid. ex Camp. Propoſitio 13.

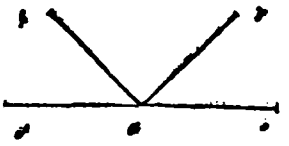
DVas lineas ſuper punctum unum ad ſuperficiem unam orthogonaliter inſiſtere, impoſsibile eſt. 13

CAMPANVS. Si enim poſsibile eſt ut duæ lineæ uni eidemq; ſuperficiei ſuper punctū unum perpendiculariter inſiſtant, ſuperficies in qua ipſæ perpendiculares ſitæ ſunt intelligatur produci quoſq; ſecet in ſuperficiē, cui dictæ lineæ perpendiculariter inſiſtunt, eritq; per 3 huius, communis earum ſectio linea recta. Et quia ex diffinitione utraq; illarū duarū perpendiculariū cum cōmuni ſectione continet angelum rectū, ſequitur ut angulus rectus ſit pars anguli recti. Quod eſt impoſsibile. Quemadmodum autē demōſtratum eſt, impoſsibile eſſe ab uno eodēq; puncto extra ſuperficiē duas lineas ſuper punctū unum ad eandē ſuperficiē eſſe perpendiculares, ita etiā demonſtrabimus impoſsibile eſſe duas lineas ab uno eodēq; puncto extra ſuperficiē ſignato ad eandē ſuperficiē protractas ad ipſam eſſe perpendiculares. Si enim hoc fuerit, ipſæ erunt æquidiſtantes ex 6 huius. Quod eſt impoſsibile ex diffinitione linearum æquidiſtantiū. Conſtat igitur ex hac, quòd ſi aliqua ſuperficies plana aliā planam ſuperficiem orthogonaliter ſecet, & ab aliquo puncto ſecantis ſuperficiei ad ſuperficiem ſectam perpendicularis ducatur, in communi earum ſectione eam cadere neceſſe eſt. Alioqui ab eodem puncto ſecātis ſuperficiei ad communem earum ſectionem perpendicularis protrahatur, docet 12 primi, & à puncto in quo incidit cum communi ſectione, alia perpendicularis ad eandem communem ſectionem in ſuperficie ſecta educatur ut docet 11 primi. Eritq; ex diffinitione ſuperficiei ſuper aliam ſuperficiem orthogonaliter erectæ angulus quem continēt hæ duæ lineæ perpendiculares, rectus: quare per 4 huius prima harum duarum perpendicularium,

etiam eſt perpendicularis ad ſuperficiem ſectã. Ergo ab uno pũcto protractæ ſunt duæ lineæ perpendiculares ad eandem ſuperficiem, quod eſt impoſſibile, relinquitur itaq; propoſitũ noſtrum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 11.* *Propoſitio 13.*

13 Ab eodem ſigno, ad idem planũ binę rectæ lineæ ad angulos rectos non conſtituentur ad eaſdem partes.

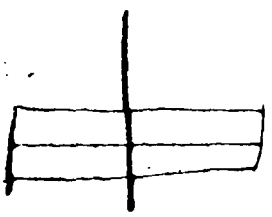

διάχυσις.

THEON *ex Zamb. Si enim poßibile, ac eodem ſigno α, ad idem planũ binæ rectæ lineæ α ζ, α γ, ad angulos rectos conſtituantur ad eaſdem partes.* ✱ *Extẽdatur q; per β α, α γ, planũ. Quod iam efficiet ſectionem per α in ſubiecto plano lineã rectã, efficiat lineã δ α ι. Ipſæ igitur α β, α γ, δ α, in uno ſunt plano (per 3 undecimi) Et quoniã γ α ad ſubiectũ planũ ad angulos rectos eſt, & ad omnes igitur rectas lineas eam tãgentes & in ſubiecto plano exiſtentes, rectos efficiet angulos (per 2 undecimi diffinitionem) Ipſam autem tangit δ α ι in ſubiecto exiſtens plano. Igitur angulus qui ſub γ α ι, rectus eſt, & id propterea angulus qui ſub ζ α ι, rectus eſt. Aequalis igitur eſt angulus qui ſub ζ α ι ei qui ſub β α ι, & in uno ſunt plano. Quod eſt impoßibile. Ab eodem igitur ſigno, ad idem planum binæ rectæ lineæ ad angulos rectos non conſtituentur ad eaſdem partes: quod oportuit demonſtraſſe.* *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 14.*

14 SI linea una ſuper duas ſuperficies aſſignatas orthogonaliter inſiſtat, illæ duæ ſuperficies ſi etiam in infinitum in quamcunq; partem protrahantur, nunquam concurrent.

Si linea ſuper duas

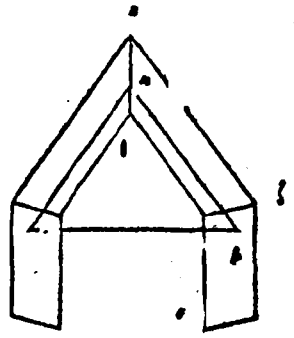
CAMPANVS. Poſita enim una linea duabus ſuperficiebus orthogonaliter inſiſtere, ſi impoſſibile eſt ſuperficies illas cõcurrere, in earum communi ſectione, quę per 3 huius erit linea recta, punctus quocũq; modo ſignetur, à quo duæ lineæ in illis duabus ſuperficiebus ad lineam illam quæ ipſis perpendiculariter ſuperſtat protrahatur, erit conſtitutus triangulorum ex his duabus lineis & perpendiculari. Huius itaq; trianguli uterq; duorum angulorum qui ſuper perpendicularẽ cõſiſtunt, eſt rectus, ut patet ex diffinitione lineę ſuper ſuperficiem perpendiculariter ſtantis, hoc autem eſt impoſſibile per 32 primi. Econuerſo quoq;, uidelicet,

Si ſuper duas ſuperficies æquidiſtãtes linea recta ceciderit, quæ ad alterã earũ perpẽdicularis ſit, ipſa quoq; perpẽdicularis erit ad reliquam.

Poſitis enim duabus ſuperficiebus æquidiſtantibus, intelligatur linea recta ambas penetrans quæ alteri earũ perpendiculariter ſuperſtat. Dico quòd eadẽ linea reliquæ ſuperficiei perpẽdiculariter ſuperſtat. Sit enim ſuperficies una ſecãs poſitas ſuperficies æquidiſtãtes, ſuper lineã eas penetrantẽ, eritq; cõmunis ſectio huius ſuperficiei ſecantis & alterius ſectarũ uidelicet illius cui linea penetrans ponitur perpendiculariter inſiſtere, conſiſtens angulũ rectũ cum ipſa linea penetrãte ex diffinitione lineæ perpendicularis ad ſuperficiẽ. Si igitur alia cõmunis ſectio ipſius ſuperficiei ſecãtis & reliquæ duarũ ſectarũ cũ eadem linea penetrãte non contineat angulũ rectũ, erit ex ultima petitione, primi, ut illæ duæ cõmunes ſectiones in alterutrã partẽ protractę neceſſariò concurrant, quare & ſuperficies quæ poſitæ ſunt æquidiſtãtes, neceſſariò cõcurrẽt. Et quia hoc eſt impoſſibile, erit ille angulus rectus. Eodẽq; modo erit de qualibet alia ſuperficie eaſdẽ ſuperficies æquidiſtãtes ſecãte ſuper eandẽ lineã, igitur ex quarta huius & ex iſta 14, cõſtat uerũ eſſe quod diximus.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 12.* *Propoſitio 14.*

14 Ad quæ plana eadem recta linea recta eſt, parallela ſunt ipſa plana.

παράλλη-λα.

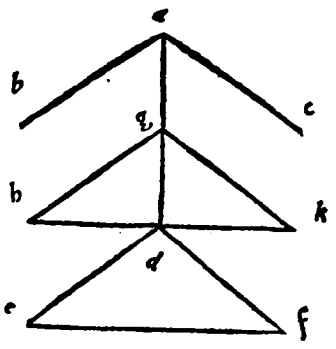
THEON *ex Zamb. Recta enim quædã linea α β, ad utrũq; γ δ, ι ſ, planorũ, eſto ad angulos rectos. Dico q parallela ſunt ipſa plana. Si aũt nõ, extẽſa cõcurrũt. Cõcurrãt. Efficiẽt iã cõmunẽ ſectionẽ lineã rectã, efficiãt κ ϑ (per 3 undecimi) aſſumatur q; in ipſa κ ϑ, utcũq; ſignũ κ, cõnectãtur q; α λ, β κ. Et quoniã α β recta eſt ad ipſum ι ſ planũ, & ad ipſam igitur β κ rectã lineam exiſtentẽ in ipſo ι ſ extenſo plano, recta eſt ipſa κ ζ. Igitur angulus qui ſub α β κ, rectus eſt. Et id propterea etiam angulus qui ſub β α κ, rectus eſt. Trianguli igitur α ζ λ, anguli qui ſub α β κ, β α κ, duobus rectis ſunt æquales. Quod eſt impoßibile (per 17 primi) Igitur ipſa γ δ, ι ſ, plana, extẽſa nõ cõcurrũt, parallela igitur ſunt ipſa γ δ, ι ſ, plana. Plana igitur ad quæ eadem recta linea recta eſt, parallela ſunt: quod oportebat oſtendere.*

Eucl. ex Camp. *Propoſitio 15.*

15 SI fuerint duæ lineæ ſe contingentes angulariter, æquidiſtãtes alijs duabus ſe contingentibus, non autẽ in ſuperficie una, ab

eiſdem lineis contentæ duæ ſuperficies in nulla parte quantumcunque producantur, poſſunt concurrere.

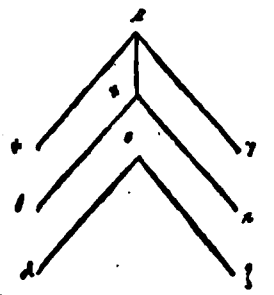
CAMPANVS. Sint duæ lineę a b & a c, ſe angulariter contingentes in puncto a, æquidiſtantes duabus lineis d e & d f, ſe angulariter contingentibus in puncto d, & non ſint in ſuperficie una, dico earum ſuperficies in quamcunq; partem & quantumcunq; protrahantur, nunquam concurrere. Protrahatur etenim à puncto d, prout docet 5 huius, perpendicularis ad ſuperficiem duarũ linearũ a b & a c, ſitq; d g, & à puncto g, ducatur g h æquidiſtãs a b, & g K, æquidiſtãs a c, eritq; ex diffinitione uterq; duorum angulorũ d g h, d g k, rectus, & per 9 erit linea d f æquidiſtans lineæ g K, & linea d e æquidiſtans lineæ g h, quare per ultimam partem 29 primi, uterq; duorum angulorũ e d g, f d g erit rectus, ideoq; per 4 huius linea d g, erit perpendicularis ad ſuperficiem duarum linearum d e & d f. Cumq; ipſa eadem ſit etiam ex hypotheſi perpendicularis ad ſuperficiem duarum linearum a b & a c, ex præmiſſa liquet quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 13.* *Propoſitio 15.*

Si binæ rectæ lineæ ſeinuicem tangentes ad binas rectas lineas ſeinuicem tangentes fuerint parallelæ, non tamen in eodem plano exiſtentes, parallela ſunt quæ per ipſas plana. 15

THEON ex Zamb. *Binæ, inquam, rectæ lineæ ſeſe inuicem tãgentes α ζ, β ε, ad binas rectas lineas ſeſe inuicẽ tangentes δ ι, ι ſ, ſint parallelæ, ſed non in eodem exiſtentes plano. Dico quòd *educta quæ per α β, ζ γ & δ ι, ι ſ, plana, non concurrunt adinuicẽ. Excitetur, inquam, (per 11 undecimi) ab ipſo β ſigno, in id quod per δ ι, ι ſ, planum perpendicularis β ν, & *extẽdatur in planũ per ν ſignũ. Et per ν, ipſi quidẽ ι δ parallelus excitetur (per 31 primi) ν ϑ, ipſi autẽ ι ſ, ipſa ν κ. Et quoniã ζ ν ad id quod p δ ι, ι ſ, planũ recta eſt, & ad omnes igitur eam tangentes rectas lineas (per 2 undecimi diffinitionẽ) & in eodem quod per δ ι, ι ſ, plano exiſtentes, rectos efficiet angulos. Tangit autẽ ipſam utraq; ipſarũ ν ϑ, ν κ, exiſtens in eo quod per δ ι, ι ſ, plano, rectus igitur eſt (per 4 undecimi) uterq; ipſorũ qui ſub β ν ϑ, β ν κ, angulorũ. Et quoniã parallelus eſt ζ α ipſi ν ι, ipſi igitur ſub ν β α, β ν γ, anguli (per 29 primi) duobus rectis ſunt æquales, ſed rectus eſt qui ſub β ν ϑ, rectus igitur eſt qui ſub ν β α, igitur ipſa ν β, ipſi β α, ad angulos rectos eſt. Id propterea etiã β ν, ipſi β γ ad angulos rectus eſt. Quoniã igitur recta linea ζ ν duab. rectis lineis β α, β γ, ſeſe inuicẽ tangentibus ad angulos rectos ſtetit, igitur (per 4 undecimi) ζ ν, & ad id quod per β α, β γ, planũ ad rectos angulos eſt. Eſt autem & ei quod per ν ι, ν κ, plano recta quod uero per ν ϑ, ν κ planũ, id eſt quod per δ ι, ι ſ, ipſa igitur β ν ei quod per δ ι, ι ſ, plano recta eſt. Igitur β ν ad utrũq; eorum quæ per α β γ, δ ι ſ, planorũ, recta eſt. Plana autem ad quæ eadẽ recta linea recta eſt, parallela ſunt (per 14. undecimi) Parallelum igitur eſt quod per α β, β γ, planum, ad id quod per δ ι, ι ſ. Si binæ igitur rectæ lineæ ſeſe inuicem tangentes, ad binas rectas lineas ſeſe inuicẽ tangentes fuerint parallelæ, ſed non in eodẽ plano parallela ſunt quæ per ipſas plana: quod erat oſtendendum.* *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 16.*

ἐκβαλλόμενα.

συμβαλλέτω.

SI duas ſuperficies æquidiſtantes una ſuperficies ſecet, cõmunes earum ſectiones æquidiſtantes erunt. 16

CAMP. Conſtat equi dẽ ex tertia, quod una ſuperficie quaſcũq; duas ſuperficies æquidiſtãtes ſecãte, cõmunes earũ ſectiones erũt duæ lineæ rectæ. Quę cũ ſint ambę ſitæ in ſuperficie ſecante, ſi ipſe non fuerint æquidiſtãtes, ponãtur ad quodlibet unũ punctũ concurrere, erit itaq; ut unus atq; idẽ punctus ſit in utraq; illarum duarũ ſectionũ communium. Cumq; una illarũ communium ſectionum ſit in una duarũ ſuperficierum ſectarum & reliqua in altera, ſequitur ſuperficies illas quæ poſitæ ſunt eſſe æquidiſtantes concurrere, hoc autem impoſſibile eſt. Erunt igitur communes earum ſectiones æquidiſtantes: quod eſt propoſitum.

CAMPANVS. Ex hac & præmiſſa potes elicere concluſionem unam ſimilem trigeſimæ primi, uidelicet iſtam ipſam. Si fuerint duæ ſuperficies uni æquidiſtantes, ipſæ quoq; erunt adinuicem æquidiſtantes. Poſitis enim tribus ſuperficiebus, quarum utraque duarum extremarum æquidiſtat mediæ, dico quòd neceſſe eſt ipſas extremas æquidiſtare adinuicem. Secentur omnes illæ tres ſuperficies duabus ſuperficiebus ſe quoque inuicem ſecantibus, eruntq;

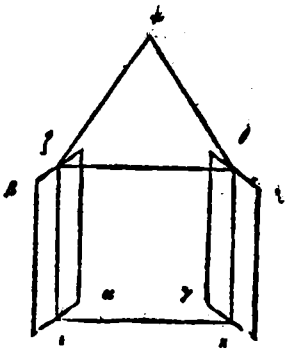
ex hac

ex hac 15 communes ſectiones duarum extremarũ ſuperficierum, æquidiſtantes ſectionibus mediæ. Quare ex 30 primi ipſæ etiam ſectiones duarum extremarum ſuperficierum, erunt æquidiſtantes adinuicem. Et quia ipſæ contingunt ſe in communi ſectione duarum ſuperficierum tres poſitas ſuperficies ſecantium, ex præmiſſa euidenter conſtat quod diximus.

Euclid. ex Zãb. *Theorema 14.* *Propoſitio 16.*

16 **Si bina plana parallela à plano aliquo diſſecta fuerint, communes ipſorum ſectiones parallelæ ſunt.**

THEON *ex Zãb. Bina, inquã, plana parallela α ζ, γ δ, à plano ε ζ η δ ſecentur, communes autẽ ipſorũ ſectiones, ſint ε ζ, η δ. Dico q; parallelus eſt ε ζ, ipſi η δ. Si autẽ nõ, producta ipſæ ε ζ, η θ, uel ad partes ζ θ, uel ad ε η concurrunt. Producantur primũ ad ζ δ partes, & coeurrant in κ. Et quoniã ε ζ κ eſt in plano α ζ, & omnia igitur quæ in ipſa ε ζ ſigna in ipſo α β ſunt plano (per 2 undecimi) Vnũ autẽ eorũ quæ in ε ζ κ recta linea ſignorũ, eſt λ: igitur κ, in ipſo eſt α β plano, & id propterea etiam κ, in ipſo γ δ, eſt plano. Igitur α ζ, γ δ, plana, producta concurrunt. Non concurrunt autem per hypotheſin, quoniam parallela ſupponuntur. Ipſæ ε ζ, η δ, rectæ lineæ productæ ad partes ζ θ, non concurrunt. Similiter quoq; oſtendemus, quod ipſæ ε ζ, η θ, rectæ lineæ neq; ad partes ε η productæ concurrunt. Quæ autem in nulla parte concurrunt (per ultimã diffinitionẽ primi) parallelæ ſunt: parallelus igitur eſt ε ζ, ipſi η δ. Si bina igitur plana, & quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtẽdendũ.* *Euclid. ex Cãp.* *Prop. 17.*

17 **Si ſuperficies tres uel plures æquidiſtãtes duas rectas lineas ſe inuicem contingentes uel æquidiſtantes ſecent, illarum linearum portiones proportionales eſſe probantur.**

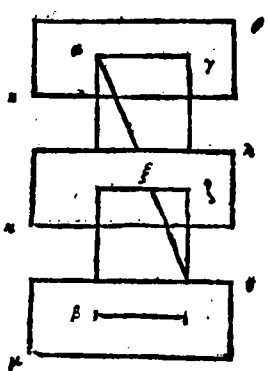
CAMPANVS. Intelligãtur enim duæ rectæ lineæ penetrantes qualitercunq; cõtigerit tres ſuperficies æquidiſtantes, aut etiã plures trib. dico itaq; duas portiones illarũ linearũ inter quaslibet duas ſuperficies interceptas, proportionales eſſe quibuſq; duabus inter alias duas ex illis æquidiſtantibus ſuperficiebus interceptis. Coniungantur enim duæ extremitates illarum duarũ linearũ, ducta inter eas linea una diagonaliter, eritq; hæc diagonalis, cũ utrãq; illarũ duarũ linearũ penetrantiũ ſuperficies poſitas, in ſuperficie una illas æquidiſtãtes ſuperficies poſitas ſecante. Si ergo harum ſuperficierum communes ſectiones, quæ per præmiſſam erunt æquidiſtantes, cogitatione protraxeris, ex prima parte ſecundæ ſexti conſtabit propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 15.* *Propoſitio 17.*

17 **Si binæ rectę lineę à planis parallelis ſecẽtur, in eaſdẽ ratiões ſecabũtur.**

THEON *ex Zamb. Binæ, inquam, rectæ lineæ α β, γ δ, à planis parallelis κ θ, κ λ, μ ν, ſecentur in α, ε, ζ, γ, ξ, δ, ſigna. Dico quòd eſt ſicut α ε recta linea ad ε β, ſic eſt γ ξ ad ξ δ. Connectantur α γ, β δ, α δ, & concurrat α δ ipſi κ λ plano in ξ ſigno, connectaturq; ε ξ, ξ ζ. Et quoniã bina plana parallela κ λ, μ ν, à plano ε β, ζ ξ, ſecantur, ipſorum communes ſectiones ε ξ, β δ, parallelæ ſunt (per 16 undecimi) Idq; propterea quoniã bina plana parallela κ θ, κ λ, à plano α ξ, ζ γ, ſecantur, communes ipſorum ſectiones α γ, ξ ζ, parallelæ ſunt (per 16 undecimi.) Et quoniam lateri ζ δ trianguli α ζ δ, recta linea parallelus ducta eſt ε ξ, proportionaliter igitur ſicut α ε ad ε β, ſic eſt α ξ ad ξ δ. Rurſus quoniam lateri α γ trianguli α δ γ, recta linea parallelus ducta eſt ξ ζ, proportionaliter igitur ſicut α ξ ad ξ δ, ſic γ ξ ad ξ δ, patuit autem & ſicut α ξ ad ξ δ, ſic α ε ad ε β, & ſicut igitur (per 11 quinti) α ε ad ε β, ſic γ ξ ad ξ δ. Si binæ igitur rectæ lineæ à planis parallelis ſecẽtur.*

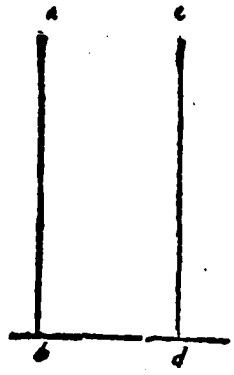
Eucl. ex Camp. *Propoſitio 18.*

18 **Si in ſuperficie aſſignata orthogonaliter ſteterit linea, omnis ſuperficies à linea illa quorſumlibet ducta, ad eandem aſſignatam ſuperficiem erit orthogonaliter erecta.**

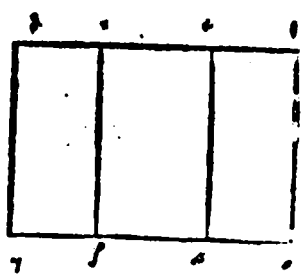
CAMPANVS. Sit enim linea a b erecta perpendiculariter ſuper aſſignatam ſuperficiẽ, & à linea a b producatur ſuperficies quorſum libuerit. Quam dico ſuper propoſitam ſuperficiem eſſe perpendiculariter erectam. Cum enim ipſa tecet ſuperficiem

ciem assignatã, erit earũ communis sectio linea recta ex 3 huius, sitq; b d. In hac ergo communi sectione signato puncto quolibet qui sit d, extraharur ab eo in superficie quæ producta est à linea a b, linea quædam perpendicularis ad lineam b d, quæ sit d c. Eritq; ex secnda parte 28 primi, linea c d, æquidistans lineæ a b, ideoq; ex 8 huius, linea c d, est etiam perpendicularis ad superficiem propositam. Quia ergo hoc modo quælibet linea protracta orthogonaliter à quolibet puncto lineæ b d, ad ipsam lineam b d, in ipsa superficie quæ producta est à linea a b, est perpendicularis ad propositam superficiem, ex diffinitione superficiei supra superficiem orthogonaliter erectæ: constat uerum esse quod propositum est.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 16.* *Propositio 18.*

Si recta linea plano alicui ad angulos fuerit rectos, & omnia quę per ipsam plana ad idem planum ad angulos rectos erunt. 18

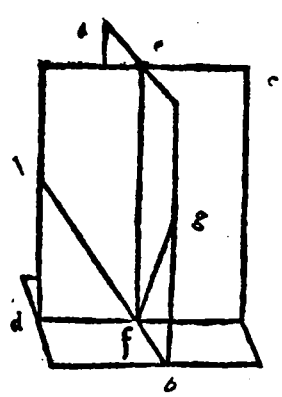

THEON *ex Zamb.* *Recta enim linea α β, subiecto plano ad angulos rectos esto. Dico quòd & omnia quæ per α β plana, ad subiectũ planum ad angulos rectos sunt. Extẽdatur, inquam, per α β, planum δ ι, sitq; (per 3 undecimi) communis sectio ipsius δ ι linea plani, & subiecti, γ ι, & sumatur in γ ι, contingens signũ ζ, & ab ipso ζ, (per 12 undecimi) ipsi γ ι ad angulos rectos excitetur in δ ι plano ipsa ζ η. Et quoniam α β ad subiectũ planum recta est, & ad omnes igitur ipsam tangentes rectas lineas & in subiecto plano existentes recta est ipsa α β (per 2 undecimi diffinitionem) quare & ad γ ι recta est. Igitur angulus qui sub α β ζ, rectus, est autem qui sub η ζ β, rectus, igitur (per 28 primi) α β, ipsi ζ η parallelus est. Ipsa autem α β, ad subiectum planũ ad angulos rectos est, & ζ η igitur ad subiectum planum ad angulos rectos est. Et quoniam (per 3 diffinitionem undecimi) planũ ad planũ rectum esi quando quæ cõmuni sectioni planorũ ad angulos rectos ductæ rectæ lineæ in uno planorum, ad reliquũ planum ad angulos fuerint rectos, & ipsi γ ι sectioni planorũ cõmuni, in uno planorum δ ι scilicet ad angulos rectos acta ζ η, ostensa est suppositio plano ad angulos rectos esse, igitur planum δ ι rectum est ad suppositum planum. Similiter iam ostendetur quod omnia quæ per α β plana, recta sunt ad subiectum planum. Si recta igitur linea plano alicui ad angulos fuerit rectos, & omnia quæ per ipsam plana ad idem planum ad angulos rectos erunt: quod oportuit demonstrasse.*

Euclid. ex Camp. *Propositio 19.*

Si duæ superficies seinuicem secantes, supra unam superficiem erectæ fuerint orthogonaliter, cõmunis earum sectio ad eandem superficiem perpendicularis erit. 19

CAMPANVS. Sint duæ superficies a b & c d seinuicem secantes, erectæ orthogonaliter super assignatam superficiẽ, sitq; cõmunis earũ sectio linea recta e f. Hanc dico esse perpendicularẽ ad assignatam superficiem. Alioqui à puncto f qui est communis terminus sectionum duarum superficierum secantium & tertiæ superficiei sectæ, producatur una linea recta quæ sit f g, in superficie a b, perpendicularis ad superficiem assignatam, itemq; ab eodem puncto ducatur alia perpendicularis ad eandem superficiem, quæ sita sit in superficie c d. & ipsa sit f h, eruntq; duæ lineæ f g & f h, orthogonaliter insistentes super punctum unum ad superficiẽ assignatã. Hoc autem, impossibile est per 13 huius. Tales autem lineas posse protrahi à puncto f in utraq; duarum superficierũ a b & c d, cum e f non fuerit perpendicularis ad assignatam superficiem, dubitare non conuenit. Intelligatur quidem linea f b cõmunis sectio superficiei a b & superficiei assignatæ, & linea f d, superficiei c d & superficici assignatæ. Si igitur linea e f fuerit perpendicularis ad utranq; duarũ linearum f b & f d, ipsa etiam erit perpendicularis ad superficiem assignatã ex quarta huius. Si autem ad neutram, sit f g perpẽdicularis ad f b, & f h perpẽdicularis ad f d. Deinde à puncto f protrahe in superficie assignata unam lineam perpẽdicularẽ ad lineam f b, quæ ex diffinitione superficiei super aliam superficiem orthogonaliter erectæ, cum linea f g

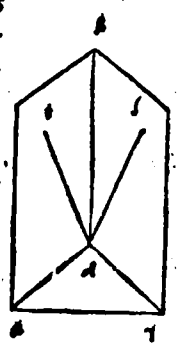
continebit

continebit angulum rectum: per quartam igitur huius erit linea f g, perpendicularis ad ſuperficiem aſsignatam. Eodem quoq; modo protracta alia linea à puncto f in ſuperficie aſsignata, quæ ſit perpendicularis ad lineam f d, ſequetur ex diffinitione prædicta & ex quarta huius, lineam f h eſſe perpendicularem ad ſuperficiem aſsignatam, quod eſt impoſsibile per 13 huius. Quod ſi confiteare lineam e f eſſe perpendicularem ad lineam f b, ſed non ad lineam f d, ſequetur modo conſimili duas lineas e f & f h eſſe perpendiculares ad ſuperficiem aſsignatã. Quod nihil minus eſt impoſsibile.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 17. *Propoſitio* 19

19 Si bina plana ſeſe inuicem diſpeſcentia, plano alicui ad angulos rectos fuerint, & ipſorum communis ſectio ad idem planum ad angulos rectos erit.

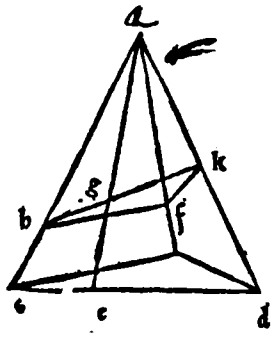
THEON *ex Zamber.* *Bina etenim plana α β, β γ, ſubiecto plano ad angulos ſint rectos, communis autem ipſorum ſectio ſit β δ. Dico quod ipſa β δ, ad ſubiectũ planum ad angulos eſt rectos. Non ſit. Et excitentur (per 12 undecimi) ab ipſo δ ſigno in plano quidem α β, ipſi α δ rectæ lineæ, ad angulos rectos ipſa δ ζ, in plano autem β γ, ipſi γ δ ad angulos rectos δ ſ. Et quoniam planum α β ad ſubiectum planum rectum eſt, & communi ipſorum ſectioni α δ ad angulos rectos, α δ in ipſo α β plano excitatur δ ζ, igitur δ ζ ad ſubiectum planum recta eſt. Similiter iam demonſtrabimus, quod & δ ſ ad ſubiectum planum recta eſt. Ab eodem igitur ſigno δ, ad ſubiectum planum binæ rectæ ad angulos rectos conſtitutæ ſunt ad eaſdẽ partes. Quod eſt impoßibile. Igitur ad ſubiectum planum, α ſigno γ ad angulos rectos non cõſtituetur alia, præter δ ζ communem ſectionem, ipſorum β α, ζ γ, planorum. Si bina igitur plana inuicem ſeſe diſpeſcentia ad planum aliquod ad angulos fuerint rectos, & communis ipſorum ſectio ad idem planum ad angulos rectos erit. Quod oſtendere oportebat.*

Eucl. ex Camp. *Propoſitio* 20.

20 Si tres anguli ſuperficiales ſolidum angulum contineant, illorum trium angulorum quiq; duo pariter accepti reliquo ſunt maiores.

CAMPANVS. Sint tres lineæ a b, a c, a d, pyramidaliter erectæ ſupra ſuperficiem b c d, continentes tres ſuperficiales angulos, ex quibus ſolidus perficitur angul⁹ in pũcto a. Dico quoslibet duos ex ipſis ſuperficialibus angulis ſolidum angulum in puncto a cõſtituentibus, pariter acceptos, tertio eſſe maiores. Si enim hi tres anguli ſuperficiales fuerint ſibi inuicem æquales, aut ſi duo tantum æquales exiſtente tertio minore utrolibet duorum æqualiũ, conſtat per cõmunem ſcientiam uerum eſſe quod dicitur. Quod ſi eorum unus utrolibet duorum reliquorum maior fuerit ſiue illi duo ponantur æquales ſiue non æquales, adhuc conſtat illum maiorem & utrumlibet duorum reliquorum pariter acceptos, tertio eſſe maiores. Sed & illos duos minores pariter acceptos hoc tertio qui maior utrolibet ponitur, eſſe maiores, ſic collige. Eſto enim trium propoſitorum angulorum ſuperficialium angulus a c d, maior utrolibet reliquorum duorum. Ex ipſo ergo abſcindam angulum e a d æqualem angulo b a d, protracta linea a e. Et ſumam ex hac linea a e, lineam a g, & ex linea a b, lineã a f, quas ponam eſſe æquales. Et protraham lineam à puncto g qualitercunq; contingat, in ſuperficie duarum linearum a c & a d, quouſq; ſecet a c in puncto h, & a d in puncto k, & ipſa ſit h g k. Et producam lineas f h & f k. Cum ſit igitur a f æqualis a g, poſita a k communi, erit per 4 primi f k æqualis k g. Et quia ex 20 primi duæ lineæ h f & f k ſunt maiores linea h k, erit per conceptionem h f maior h g. Ideoq; per 25 primi cum ſit linea a f æqualis lineæ a g, erit angulus f a l, maior angulo h a g. Per conceptionem igitur conſtat duos angulos h a f, f a k, pariter accepros, eſſe maiores angulo h a k. Quod erat demonſtrandum.

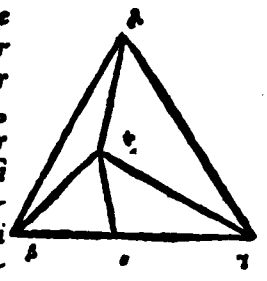

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 18. *Propoſitio* 20.

21 Si ſolidus angulus ſub tribus angulis plenis comprehendatur, quiuis duo reliquo maiores ſunt quomodocunq; ſuſcepti.

THEON *ex Zamb.* *Solidus angulus qui ad α, ſub tribus planis, hoc eſt β α γ, γ α δ, δ α ζ, comprehendatur. Dico quod bini quomodocunq; ſuſcepti, reliquo ſunt maiores. Si quidem ipſi qui ſub β α γ,*

γαδ, δαβ, anguli ſunt inuicem æquales, manifeſtum eſt quòd bini reliquo, quomodocunq; ſuſcepti ſunt maiores. Si autem non, ſit maior qui ſub ζαγ, conſtituaturq; (per 23 primi) ad αβ rectam lineam, & ad ſignum in ea α, angulo qui ſub δαβ, in eo quod per βαγ plano, æqualis angulus ζαι, ponaturq; (per 2 primi) ipſi αδ æqualis αι, & per ι ſignũ ducta βιγ linea, diſſecet ipſas αβ, αγ, rectas lineas in ſignis ζ, γ, connectanturq; δβ, δγ. Et quoniã δα ipſi αι eſt æqualis, cõmunis aũt αβ, duæ igitur δα, αβ duabus δα, αι, ſunt æquales, & angulus qui ſub δαβ, angulo qui ſub βαι eſt æqualis: baſis igitur δζ (per 4 primi) baſi βι eſt æqualis. Et quoniã duæ δζ, δγ, ipſa βγ ſunt maiores, quarum δβ ipſi βι oſtenſa eſt æqualis, reliqua igitur δγ, reliqua ιγ maior eſt. Et quoniam ipſa δα ipſi αι æqualis, cõmunis autẽ αγ, & baſis δι baſi ιγ maior eſt, angulus igitur qui ſub δαγ, angulo qui ſub ιαγ maior eſt. Oſtenſum autem eſt, quòd & qui ſub δαζ, eſt æqualis ei qui ſub βαι. Ipſi igitur qui ſub δαβ, δαγ, eo qui ſub βαγ ſunt maiores. Si ſolidus igitur angulus ſub tribus angulis planis comprehendatur, duo quomodocunq; aſſumpti ſunt maiores reliquo. Quod erat oſtendendum.

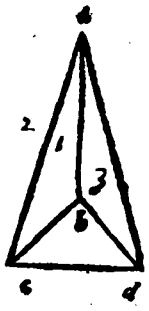

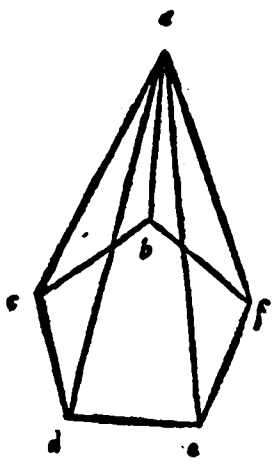
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 21.*

Omnis angulus ſolidus quatuor rectis angulis minor eſſe probatur.

CAMPANVS. Anguli ſolidi quantitas, ex angulorum ſuperficialium ipſum ſolidum continentium quantitate determinatur. Hac ergo 21 propoſitione id etiam proponitur, quoslibet ſuperficiales angulos ſolidum quemlibet continentes pariter acceptos, quatuor rectis angulis eſſe minores. Sit enim triangula pyramis a b c d, cuius ſupremus angulus cum poſsit eſſe quilibet ſuorum angulorum, hic tamen ſit a, de quo dico, quod tres ſuperficiales anguli ipſum a continentes, ſunt minores quatuor rectis. Conſtat enim ex 32 primi, nouem angulos trium triangulorum hanc pyramidem circumſtantium (& ipſi ſunt a b c, a c d, a d b) eſſe æquales ſex angulis rectis, de tribus autem angulis baſis eius quę eſt triangulus b c d, conſtat quoq; per eandem, quòd ipſi ſunt æquales duobus rectis. Cum igitur ſex anguli trium triangulorum prædictorũ hanc noſtram pyramidem (de cuius ſupremo angulo diſputamus) circundantium, qui inquam ſex anguli cum tribus angulis baſis reliquos tres angulos ſolidos pyramidis continent, ſint ex præmiſſa ter aſſumpta maiores tribus angulis baſis, ſequitur ipſos ſex angulos eſſe maiores duobus rectis, ex nouem igitur angulis trium triangulorum pyramidem circundantium his ſex angulis demptis erunt ex communi ſcientia reliqui tres (& ipſi ſunt qui conſtituunt ſolidum angulum a) minores 4 rectis. Si autem angulus a ſupremus in aſſumpta pyramide pluribus angulis ſuperficialibus quàm tribus contineatur, quod erit ſecundum multitudinem angulorum ſuæ baſis, cum igitur omnes anguli omnium triangulorum ipſam pyramidem circundantium pariter accepti ſint ex 32 primi, tot rectis angulis æquales quantus eſt numerus angulorum ſuæ baſis duplicatus, eo quòd tot neceſſe eſt eſſe triangulos pyramidem circundantes quot fuerint anguli ſuæ baſis, cumq; omnes anguli ſuæ baſis ſint tot rectis angulis æquales quantus eſt numerus angulorum ſuorũ duplicatus, demptis inde 4 ut in 32 primi demonſtratum eſt: cumq; igitur omnes anguli triangulorum pyramidem circundantium, qui ſuper latera baſis ipſius pyramidis cõſiſtunt pariter accepti ſint maiores omnibus angulis baſis pariter acceptis, ut euidenter conſtat ex præmiſſa toties quot angulos baſis habuerit repetita, adhuc neceſſariò ſequitur ex communi ſcientia, ſuperficiales angulos ſolidum angulum a continentes pariter acceptos eſſe minores quatuor rectis, eo inquam minores quo omnes anguli trigonorum pyramidem circundantium qui ſuper latera baſis ſtatutæ pyramidis conſiſtunt, excedunt omnes angulos baſis pariter acceptos.

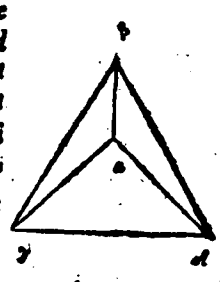

Euclid. ex Zamb. *Theorema 19.* *Propoſitio 21.*

Omnis ſolidus angulus, ſub paucioribus, quàm quatuor rectis angulis planis comprehenditur.

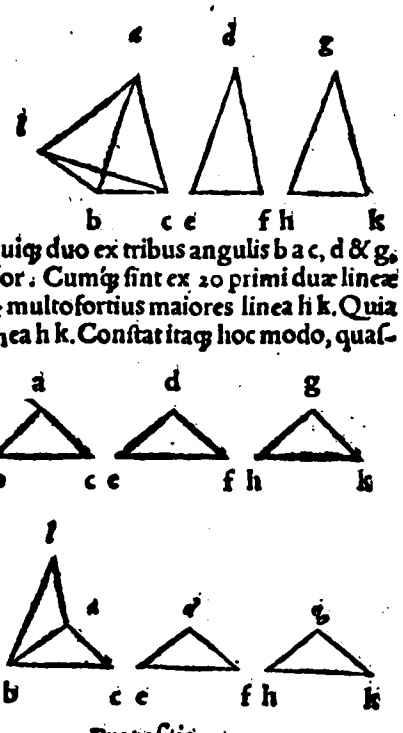
THEON *ex Zamb.* *Sit ſolidus angulus qui ad α, comprehenſus ſub planis angulis qui ſub αβγ, δαγ,*

δ α γ, δ α β. Dico quòd ipſi β α γ, δ α γ, δ α β, anguli, quatuor rectis ſunt minores. Aſſumatur, inquam, in unaquaq; ipſarũ α γ, α β, α δ, rectarũ linearũ ſigna ut cunq; ſint q; β, γ, δ, cõnectantur q; β γ, γ δ, δ β. Et quoniã ſolidus angulus eſt qui ad β, ſub tribus enim planis angulis cõprehenditur, hoc eſt, ſub iſs qui ſub γ β α, α δ, & r β δ (per 20 undecimi) bini utcunq; ſumpti, reliquo ſunt maiores. Igitur qui ſub γ β α, α β δ, eo qui ſub γ β δ ſunt maiores. Et id propterea qui ſub β γ α, α γ δ, eo qui ſub δ γ δ ſunt maiores, & inſuper qui ſub γ δ α, α δ β, eo qui ſub γ δ β ſunt maiores. Igitur ſex anguli γ β α, α β δ, β γ α, α γ δ, γ δ α, α δ δ, tribus, hoc eſt eis qui ſub γ β δ, β γ δ, γ δ β, ſunt maiores. Sed ipſi tres qui ſub γ β δ, β δ γ, β γ δ, duobus rectis ſunt æquales, igitur qui ſub γ δ α, α β δ, β r α, α γ δ, r δ α, α δ β, ſex anguli, duobus rectis ſunt maiores. Et quoniam uniuſcuiuſq; ipſorum α β γ, α β δ, α γ δ, triangulorum tres anguli duobus rectis ſunt æquales (per 32 primi,) trium igitur triangulorum anguli nouem qui ſub γ δ α, α γ β, β α γ, α γ δ, δ α γ, γ δ α, α δ β, δ δ α, β α δ, ſex rectis ſunt æquales. Quorũ qui ſub α δ γ, β γ α, α γ δ, γ δ α, α δ β, δ δ α, ſex anguli, duobus rectis ſunt maiores: reliqui igitur qui ſub δ α γ, γ α δ, δ α β, tres anguli, comprehendentes ſolidum angulum, quatuor rectis ſunt minores. Omnis igitur ſolidus angulus ſub minus quatuor rectis angulis planis comprehenditur: quod erat oſtendendum. Eucli. ex Camp. Propoſitio 22.

20 SI tres anguli ſuperficiales quorum quiq; duo pariter accepti tertio ſint maiores, cunctis ſibi inuicem æquis lineis cõtineantur, de tribus baſibus angulos illos ab ipſorum linearum æqualium terminis ſubtendentibus, triangulum ſubſtitui uel conſtitui poſsibile eſt.

CAMPANVS. Sint tres ſuperficiales anguli b a c, e d f, h g k, ut proponitur, tales uidelicet ut quiq; duo eorũ tertio ſint maiores, ſintq; ſex latera eos cõtinentia, æqualia, quæ ſunt a b, a c, d e, d f, g h, g k, & ſubtendantur eis tres baſes quæ ſint b c, e f, h k. Ex his ergo tribus baſibus, triangulũ aio conſtitui poſſe. Eſto enim angulus a b l æqualis angulo d, & linea a l lineæ d e, & protrahãtur l b, l c, erit q; ex 4 primi, linea l b, æqualis lineæ e f. Ex hypotheſi uerò conſtat, totalem angulũ a eſſe maiorem angulo g, erant enim quiq; duo ex tribus angulis b a c, d & g, tertio maiores. Igitur ex 24 primi linea l c, linea h k eſt maior. Cumq; ſint ex 20 primi duæ lineæ l b & b c maiores linea l c, ſequitur duas lineas l b & b c eſſe multo fortius maiores linea h k. Quia igitur l b eſt æqualis e f, erũt duæ lineæ b c & e f maiores linea h k. Conſtat itaq; hoc modo, quaſque duas lineas ex tribus lineis b c, e f, h k, eſſe lõgiores tertia. Igitur ex 22 primi conſtat uerum eſſe quod dicitur. Hoc dũtaxat addito, quod ſi duo anguli b a c & d pariter accepti ſint æquales duobus rectis, erunt duę lineæ l a & a c ex 14 primi linea una, quæ cũ ſit æqualis ex hypotheſi duabus lineis g h & g k quæ ex 20 primi longiores ſunt linea h k, cumq; ex eadem lineæ duæ l b & b c ſint longiores linea l c, ſequitur ut prius b c & e f pariter acceptas eſſe longiores h k. At uerò ſi duo prædicti anguli ſunt maiores duobus rectis, erunt ex 21 primi duæ lineæ a l & a c (ideoq; & duæ g h & g k) breuiores duab. quæ ſunt l b & b c. Quare ut prius, b c & e f pariter acceptæ ſunt longiores linea h k.

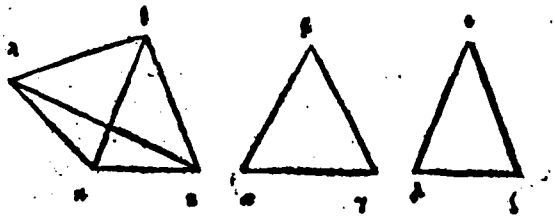

Euclid. ex Zamb. Theorema 20. Propoſitio 21.

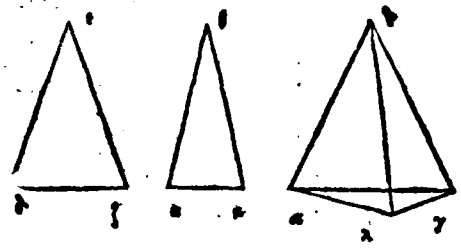
21 SI fuerint tres anguli plani, quorũ bini reliquo ſint maiores quomodocunq; aſſumpti, comprehendant autem ipſos æquales rectæ lineæ, ex cõnectentibus æquales rectas lineas triangulũ cõſtitui, eſt poſsibile.

THEON ex Zamb. Sint tres anguli plani qui ſub α β γ, δ ι ſ, & κ ϑ λ, quorũ bini reliquo ſint maiores quomodocunq; ſumpti, hoc eſt α δ γ, δ ι ſ, ipſo κ ϑ κ, ipſi autem qui ſub δ ι ſ, κ ϑ κ, ipſo α β r, & inſuper qui ſub κ ϑ κ, α β γ, eo qui ſub δ ι ſ, ſintq; æquales α β, δ γ, δ ν, ι ſ, κ θ, ϑ κ, rectæ lineæ, cõnectantur q; α γ, δ ſ, & κ κ. Dico quod ex æqualibus ipſis α γ, δ ſ, κ κ, triangulũ conſtituere eſt poſsibile, hoc eſt quod ipſarum α γ, δ ſ, κ κ, binæ quomodocũq; ſumptæ reliquæ ſunt maiores. Si quidem qui ſub α δ γ, δ ι ſ, κ ϑ λ, anguli inuicem ſunt æquales, manifeſtũ quod & ipſis α γ, δ ſ, κ κ, æqualibus adinuicẽ factis, eſt poſsibile ex æqualibus ipſis

α γ, δ ζ, ν ξ, triangulũ conſtrui. Si autẽ non, ſint inæquales. Conſtituaturq; (per 23 primi) ad ipſam θ k rectã lineã, & ad ſignũ in ea θ, angulo qui ſub α β γ, æqualis, angulus qui ſub ν θ λ, & ponatur (per 2 primi) uni ipſarũ α β, β γ, δ ι, ι ζ, ν ο, ο ξ, æqualis θ λ, cõnectanturq; ν λ, ν λ. Et quoniã binæ α β, β γ, duabus ν ο, θ λ, ſunt æquales, & angulus qui ad β angulo qui ſub ν θ λ eſt æqualis, baſis igitur α γ (per 4 primi) baſi ν λ eſt æqualis. Et quoniam qui ſub α β γ, ν θ ξ, eo qui ſub δ ι ζ ſunt maiores, æqualis autẽ qui ſub ν ο λ eis qui ſub α β γ, & ν ο ξ, qui igitur ſub ν θ λ eo qui ſub δ ι ζ maior eſt. Et quoniã duæ ν ο, θ λ, duab. δ ι, ι ζ ſunt æquales, & angulus qui ſub ν θ λ angulo qui ſub δ ι ζ maior eſt, baſis igitur ν λ (per 24 primi) baſi δ ζ maior eſt. Sed ipſæ ν ξ, ν λ, ipſa ν λ ſunt maiores, multomagis igitur ν ξ, ν λ, ipſa δ ζ ſunt maiores. Aequalis autem eſt ν λ, ipſi α γ: ipſæ igitur α γ, ν ξ, reliqua δ ζ ſunt maiores. Similiter iã oſtẽdemus, quòd & ipſæ quidẽ α ρ, δ ζ, ipſa ξ k ſunt maiores, & ν ξ, δ ζ, ipſa α γ. Poſſibile igitur eſt, ex æqualibus ipſis α γ, δ ζ, ν ξ, triangulũ cõſici: quod oſtẽdendũ erat.

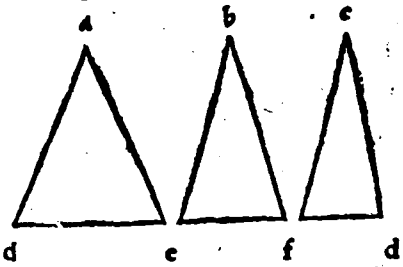
ALITER. Sint dati tres anguli plani qui ſub α β γ, δ ι ζ, ν ο ξ, quorũ duo reliquo ſint maiores quomodocũq; aſſumpti. Cõprehendant autẽ ipſos æquales rectæ lineæ α ι, ι β, γ ι, ι ζ, ν ο, ο ξ. Cõnectanturq; ipſæ α γ, δ ζ, ν ξ. Dico quòd ex æqualibus ipſis α γ, δ ζ, ν ξ, triangulũ cõſtrui eſt poßibile, hoc eſt rurſus quòd duæ reliquæ ſunt maiores quomodocũq; aſſumptæ. Si quidẽ rurſus qui ad ι, ι, ο, ſigna anguli ſunt æquales, erunt quoq; ipſæ α γ, δ ζ, ν ξ æquales, & duæ reliquæ erũt maiores. Si autẽ non, ſint inæquales qui ad ipſa β, ι, ο, ſigna anguli, ſitq; maior angulus qui ad β, utroq; ipſorum ι, θ: maior igitur eſt (per 24 primi) & α γ recta linea, utraq; ipſarũ δ ζ, ν ξ, & manifeſtũ, quod α γ cum utraq; ipſarũ δ ζ, ν ξ, reliqua maior eſt. Dico quòd & δ ζ, ν ξ, reliqua α γ ſunt maiores. Cõſtituatur (per 23 primi) ad α β rectã lineã ad ſignũq; in ea β, ei qui ſub ν ο ξ angulo æquus qui ſub α β λ, ponaturq; (per 2 primi) uni ipſarũ α β, β ρ, δ ι, ι ζ, ν ο, ο ξ, æqualis β λ: cõnectãturq; α λ, λ γ. Et quoniam duæ α β, β ρ, duabus ν ο, θ ξ, ſunt æquales altera alteri, & æquos angulos cõprehẽdũt: baſis igitur α λ (per 4 primi) baſi ν ξ eſt æqualis. Et quoniã qui ad ι, ο, ſigna anguli, eo qui ſub α β γ ſunt maiores, quorũ qui ſub ν θ ξ, eo qui ſub α β λ eſt æqualis, reliquus igitur qui ad ι angulus, eo qui ſub λ β γ maior eſt, & quoniã duæ λ β, β γ, duabus δ ι, ι ζ, ſunt æquales altera alteri, & angulus qui ſub δ ι ζ, angulo qui ſub λ β γ maior eſt, baſis igitur δ ζ (per 24 primi) baſi λ γ maior eſt. Oſtẽſum autẽ eſt quòd æqualis eſt ν ξ ipſi α λ. Ipſæ igitur δ ζ, ν ξ, ipſis α λ, λ γ, ſunt maiores. Sed ipſæ α λ, λ γ, ipſa α γ, ſunt maiores, multomagis igitur δ ζ & ν ξ, ipſa α γ ſunt maiores. Ipſarũ igitur α γ, δ ζ, ν ξ, rectarum linearum duæ reliquæ ſunt maiores, quõcunq; aſſumptæ. Poßibile igitur eſt, ex æqualibus ipſis α ρ, δ ζ, ν ξ, triangulũ conſici: quod oportuit oſtẽdere. Euclid. ex Camp. Propoſitio 23.

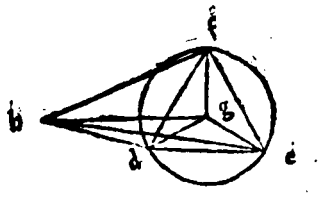
Ribus angulis ſuperficialibus propoſitis, quorum quiq; duo pariter accepti tertio ſunt maiores omnes, & tres ſimul quatuor rectis angulis minores, ex tribus illis æqualibus qualeſcunq; ſint, ſolidum angulum conſtituere.

CAMPANVS. Sint propoſiti tres anguli ſuperficiales qui ſunt a, b, c, de tribus illis æqualibus uolum⁹ unũ ſolidũ angulũ cõſtituere. Oportet igitur ex 10 huius, ut quiq; duo eorũ pariter accepti tertio ſint maiores, & ex 21 huius ut oẽs pariter accepti quatuor rectis angulis ſint minores. Ex ipſis itaq; ſint hæc poſita. Latera uerò eos continẽtia cũcta adinuicẽ ſint æqualia, eisq; ſubtẽdãtur tres baſes, & ipſæ ſint d e, e f, & f d, eritq; ex præmiſſa poſsibile, de tribus lineis his baſibus æqualibus triãgulũ cõſtitui. Sit igitur ex eis ſecũdũ doctrinã 22 primi, triãgulus d e f, cõſtitutus, cui ſicut docuit 5 quarti, circũſcribatur circulus d e f ſupra cẽtrũ g, & pertrahatur g d, g e, g f. Quæ cũ ſint adinuicẽ æquales ex diffinitiõe circuli, lateraq; tres propoſitos angulos ambiẽtia æqualia ex hypotheſi, neceſſe eſt ut earum quælibet quolibet illorũ laterũ ſit minor, æqualẽ aũt aut maiorẽ eſſe eſt impoſsibile. Si enim linea exiẽs à cẽtro g, circũferẽtiã circuli d e f eſſet æqualis alicui laterum a d, a e, b e, b f, c f, c d, ſequeretur propterea quæ poſita ſunt, annuẽte 8 primi, tres angulos a, b, c, propoſitos, eſſe æquales tribus angulis d g e, e g f, f g d. Cumq; hi tres ſint æquales quatuor rectis angulis, ut facile patet ex 13 primi,

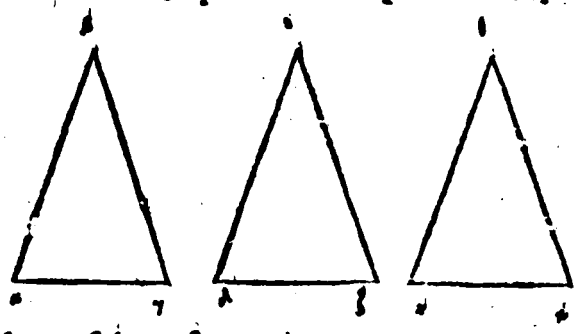
protracta

protracta pauliſper una linearũ exeuntium à centro ad circũferentiã in cõtinuũ & directũ, eſſent etiã tres anguli a,b,c,æquales etiã quatuor rectis. Quod eſt cõtra poſita. Quod ſi eſſet maior ſuperpoſitis tribus triangulis quorũ ſunt anguli a,b,c,tribus triangulis diuidentibus triangulũ d e f unoquoq; illi cũ quo cõmunicat in baſi,ita qd' baſes ſuperpo nantur baſibus æquales uidelicet æqualibus,& anguli a b c cadant ad partẽ puncti g,ſequeretur ex 21 primi tres angulos a,b, c,eſſe maiores tribus qui ſunt d g e,e f g,f g d. Eſſent itaq; maiores quatuor rectis. Quod eſt amplius contrariũ poſitis. Relinquitur itaq; unũquodq; ex ſex lateribus tres propoſitos angulos ambientibus,maius eſſe linea egrediente à centro g, ad circumferentiã d e f,ideoq; etiã potentius. Sit igitur potentius in li

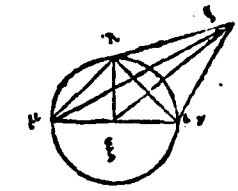
nea g h, quæ ſit ſecundũ 12 huius orthogonaliter erecta ſuper ſuperficiem anguli uel circuli d e f, demittanturq; tres hypotheuſæ h d,h e,h f,quas dico cõtinere angulos tres ſuperficiales æquales tribus propoſitis,cõſtituẽtes angulũ ſolidũ in puncto h. Cũ enim quadratũ lineæ a d ſit æquale duobus quadratis duarũ linearũ d g & g h ex hypotheſi, at quadratũ lineæ d h ſit æquale eiſdẽ ex penultima primi, neceſſe eſt lineã a d eſſe æqualẽ lineæ d h. Eodemq; modo & lineã a e, lineæ e h. Igitur ex 8 primi cum baſes etiã ſint æquales, erit angulus a æqualis angulo d h e. Simili quoq; modo erit angulus b æqualis angulo e h f, & angulus c æqualis angulo f h d. Quare conſtat factũ eſſe quod facere diſpoſuimus. *Euclid. ex Zamb.* *Theorema 3.* *Propoſitio 23.*

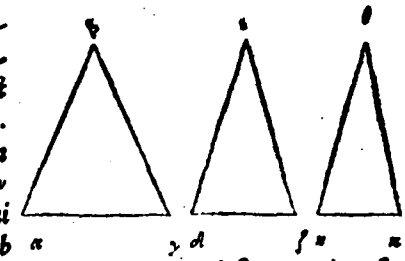
23 **Ex tribus angulis planis quorũ duo quomodocũq; ſumpti ſint reliquo maiores, ſolidum angulũ conficere, oportet uerò ipſos tres, quatuor rectis eſſe minores.**

THEON ex Zãb. *Sint dati tres anguli plani qui ſub α β γ, δ ε ζ, η θ κ, quorũ duo quomodocunq; aſſumpti reliquo ſint maiores, inſuperq; ipſi tres quatuor rectis minores, oportet iã ex æqualibus eis q ſub α β γ, δ ε ζ, η θ κ, ſolidũ cõſtituere angulũ. Aſſumãtur æquales α λ, γ μ, δ ν, ε ξ, η ο, θ π, κ ρ, cõnectanturq; α γ, δ ζ, η κ. Igitur (per 21 undecimi) ex æqualibus ipſis α γ, δ ζ, η κ, triangulũ cõſici eſt poſsibile. Cõſtruatur, ſitq; λ μ ν, ſic ut α γ æ qualis ſit ipſi λ μ, & δ ζ ipſi μ ν, & η κ ipſi λ ν. Circũſcribatur aũt (per 5 quarti) ipſi λ μ ν triangulo, circulus λ μ ν, ſumaturq; (per 1 tertij) ipſius centrũ, qd' quidẽ erit aut intra triagulũ λ μ ν, aut in uno laterũ ipſius, aut extra, ſit prius intra triangulũ, ſitq; ξ, cõnectanturq; λ ξ, μ ξ, ν ξ. Dico quod α β, ipſa λ ξ maior eſt. Si autẽ non, aut α β ipſi λ ξ eſt æqualis, aut ea minor. Sit primũ æqualis. Et quoniã α β ipſi λ ξ eſt æqualis, ſed α β ipſi β γ eſt æqualis, igitur λ ξ ipſi β γ eſt æqualis. Ipſa autẽ λ ξ ipſi ξ μ (per 15 diffinitionem primi.) Duæ iã α β, β γ, duabus λ ξ, ξ μ, ſunt æquales altera alteri, & baſis α β, baſi λ μ ſupponitur æqualis, angulus igitur qui ſub α β γ (per 8 primi) angulo qui ſub λ ξ μ eſt æqualis. Id propterea etiam & qui ſub δ ε ζ, ei qui ſub μ ξ ν eſt æqualis, & præterea qui ſub η θ κ, ipſi qui ſub ν ξ λ. Ipſi igitur qui ſub α γ, δ ε ζ, η θ κ, anguli, ipſis tribus qui ſub λ ξ μ, μ ξ ν, ν ξ λ, ſunt æquales. Sed tres qui ſub λ ξ μ, μ ξ ν, ν ξ λ, quatuor rectis ſunt æquales, & tres igitur qui ſub α β γ, δ ε ζ, η θ κ, quatuor rectis ſunt æquales. Supponũtur & quatuor rectis minores. Quod eſt impoßibile. Igitur α β ipſi λ ξ æqualis nõ eſt. Dico etiã quod nec minor eſt α λ, ipſa λ ξ. Si enim poßibile, eſto, ponaturq; (per 2 primi) ipſi α β æqualis ξ ο, ipſi aũt β γ æqualis ξ π, cõnectaturq; ο π. Et quoniam æqualis eſt α β ipſi β γ, æqualis eſt & ξ ο ipſi ξ π: quare & reliqua ο λ, reliquæ π μ eſt æqualis. Parallelus igitur eſt (per 2 ſexti) λ μ ipſi ο π, & æquiangulũ eſt λ μ ξ ipſi ο π ξ, quẽadmodum igitur ξ λ ad ipſam λ μ, ſic eſt ξ ο ad ο π: uiciſsim igitur (per 16 quinti) ſicut λ ξ ad ξ ο, ſic λ μ ad ο π. Maior aũt eſt λ ξ ipſa ξ ο, maior igitur eſt & λ μ, ipſa ο π. Sed ipſa λ μ, poſita eſt ipſi α γ æqualis, & α γ igitur, ipſa ο π maior eſt. Quoniã igitur binæ rectæ lineæ α β, γ δ, duabus ο ξ, ξ π, ſunt æquales, & baſis α δ baſi ο π maior eſt, angulus igitur qui ſub α β γ, angulo qui ſub ο ξ π maior eſt (per 25 primi.) Similiter iã oſtendemus, qd' & qui ſub δ ε ζ, eò qui ſub μ ξ ν maior eſt, & qui ſub η θ κ eò qui ſub ν ξ λ. Ipſi igitur tres anguli qui ſub α γ, δ ε ζ, η θ κ, tribus qui ſub λ ξ μ, μ ξ ν, ν ξ λ ſunt maiores. Sed qui ſub α γ, δ ε ζ, η θ κ, quatuor rectis ſupponuntur minores: multo igitur magis qui ſub λ ξ μ, μ ξ ν, ν ξ λ, quatuor rectis ſunt minores. Sed & æquales. Quod eſt impoßibile. Nõ igitur α β minor eſt quàm λ ξ. Oſtẽſum autẽ eſt, qd' neq; æqualis, maior igitur eſt α β quã λ ξ.*

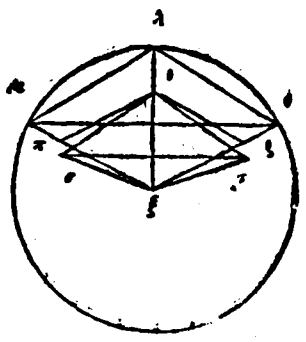
Conſtituatur iã à ſigno ξ ipſius λμν circuli plano ad angulos rectos ξρ (per 12 undecimi) Et quo maius eſt quadratũ qd̃ ex α δ, eo qd̃ ex λξ, ei æquũ eſto qd̃ ex ξρ, cõnectãturq; ρλ, ρμ, ρν. Et quoniã ρξ recta eſt & ad ipſius λμν circuli planũ, & ad unãquãq; igitur ipſarũ λξ, μξ, νξ, (per cõuerſionẽ 2 diffinitionis undecimi) recta eſt ipſa ρξ. Et quoniã æqualis eſt λξ ipſi ξμ, cõmunis autem & ad angulos rectos eſt ξρ, baſis igitur ρλ (per 4 primi) baſi ρμ eſt æqualis. Iã id propterea & ρν, utriq; ipſarũ ρλ, ρμ, eſt æqualis. Ipſæ igitur tres ρλ, ρμ, ρν, ſibi inuicẽ ſunt æquales. Et quoniã quo maius eſt qd̃ ex αβ eo qd̃ ex λξ, ei ſupponitur æquũ qd̃ ex ξρ, quod ex αβ igitur æquũ eſt eis quæ ex λξ, ξρ. Eis aũt quæ ex λξ, ξρ, æquũ eſt (per 47 primi) qd̃ ex λρ, rectus enim eſt qui ſub λξρ, Quod igitur ex αβ, æquũ eſt ei qd̃ ex ρλ. Aequalis igitur eſt αβ, ipſi ρλ. Sed ipſi quidẽ αβ, æqualis eſt unaquæq; ipſarũ βγ, δε, ζη, θκ, ipſi aũt ρλ, æqualis eſt utraq; ipſarũ ρμ, ρν. Vnaquæq; igitur ipſarũ αβ, δγ, εζ, ηθ, θκ, unicuiq; ipſarũ ρλ, ρμ, ρν, æqualis eſt. Et cùm duæ λρ, ρμ, duabus αδ, δε, ſunt æquales, & baſis λμ baſi αγ ſupponitur æqualis, angulus igitur ſub λρμ (p 8 primi) ei q ſub αβγ eſt æqualis. Id propterea & q ſub μρν, ei qui ſub ληε eſt æqualis, & qui ſub λρν, ei qui ſub κθκ. Ex tribus igitur angulis planis qui ſub λρμ, μρν, λρν, qui ſunt æquales tribus datis ſed licet eis qui ſub αβγ, δεζ, ηθκ, ſolidus angulus cõſtruitur qui ad ρ, cõprehenſus ſub λρμ, μρν, & λρν angulis: quod facere oportebat. Sed iã eſto centrũ circuli in uno laterum trianguli, ſitq; in μν, eſtoq; ξ. Connectaturq; λξ. Dico rurſus quod maior eſt αβ quã λξ. Si autẽ nõ, aut αβ eſt æqualis ipſi λξ, aut ea minor. Sit primũ æqualis. Duæ iã αβ, βγ, hoc eſt δε, ζη, duabus μξ, ξλ, hoc eſt ipſi μν ſunt æquales. Sed ipſa quidẽ μν, ipſi δη ſupponitur æqualis, & ipſæ igitur δε, ζη, ipſi δη ſunt æquales. Quod eſt impoßibile. Igitur αβ, ipſi λξ, æqualis nõ eſt. Similiter iã oſtẽdemus, qd̃ neq; minor, igitur ipſa αβ, maior eſt quã λξ. Et ſi ſimiliter quo maius eſt quod ex αβ eo qd̃ ex λξ, ei æquum & ad angulos rectos ad circuli planũ cõſtituemus ſicut quod ex ρξ, cõſtituetur problema. Sed iã eſto centrũ circuli extra triangulũ λμν, ſitq; ξ. Cõnectanturq; λξ, μξ, νξ. Dico quod & ſic maior eſt αβ quã λξ. Si aũt non, aut æqualis eſt aut minor. Sit prius æqualis. Duæ igitur αβ, βγ, duabus μξ, ξλ, ſunt æquales altera alteri, & baſis αγ baſi μλ eſt æqualis, angulus igitur qui ſub αδγ (per 8 primi) angulo qui ſub μξλ eſt æqualis. Idq; propterea etiã qui ſub κθκ, ei qui ſub λξν eſt æqualis. Totus igitur qui ſub μξν, duobus qui ſub αβγ, κθκ, eſt æqualis. Sed qui ſub αδγ, κθκ, ipſo qui ſub δεζ, ſunt maiores. Et qui ſub μξν igitur, eo qui ſub δεζ maior eſt. Et quoniam duæ δε, ζη, duabus μξ, νξ, ſunt æquales, & baſis δζ baſi μν eſt æqualis, angulus igitur qui ſub μξν (per 8 primi) ei qui ſub δεζ eſt æqualis. Patuit aũt quod & maior. Quod eſt abſurdũ. Igitur αβ ipſi λξ non eſt æqualis. Itidẽq; oſtẽdemus quod neq; minor. Igitur ipſa αβ, maior eſt quã λξ. Et ſi etiã angulos rectos in circuli plano rurſus cõſtituamus ipſam ξρ, & ipſi æqualẽ ponamus eã quæ poteſt id quo maius eſt quod ex αβ eo quod ex λξ, conſtituetur problema.

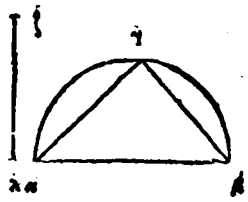

Dico inſuper quod αβ nõ eſt minor quã λξ. Si enim poßibile, eſto. ponaturq; (per 2 primi) ipſi quidẽ αβ æqualis ξο, ipſi aũt βγ æqualis ξπ. Connectaturq; οπ. Et cùm æqualis eſt αβ ipſi βγ, æqualis eſt ξο ipſi ξπ, quare & reliqua ολ, reliquæ μκ, eſt æqualis. Parallelus igitur eſt (per 2 ſexti) λμ ipſi πο, & æquiãgulũ eſt triãgulũ λξμ ipſi triãgulo πξο. Eſt igitur (per 6 ſexti) ſicut λξ ad λμ, ſic ξο ad πο, & uicißim (per 16 quinti) ſicut λξ ad ξο, ſic λμ ad οπ. Maior autẽ eſt λξ, quàm ξο, maior igitur eſt & λμ, quã οπ. Sed λμ, ipſi αγ eſt æqualis, igitur & αγ, quã οπ maior eſt (per 14 quinti.) Quoniã igitur duæ αβ, βγ, duabus οξ, ξπ, ſunt æquales altera alteri, & baſis αγ baſi οπ maior eſt, angulus igitur qui ſub αδγ (per 25 primi) angulo qui ſub οξπ maior eſt. Similiter iam & ſi ipſam ξρ æqualem utriq; ipſarum ξο, ξπ, aſſumamus, & connectamus ipſam οσ, oſtendemus quod & qui ſub κθκ angulus eo qui ο ξ ρ maior eſt. Conſtituatur iã (per 23 primi) ad ipſam λξ rectã lineam, ad ſignumq; in ea ξ, ei quidẽ qui ſub αδγ angulo æquus angulus qui ſub λξζ, ei autem qui ſub κθκ æqualis qui ſub λξτ, ponaturq; (per 2 primi) utraq; ipſarũ σξ, ξτ, ipſi οξ æqualis, & connectãtur οσ, στ, οτ. Et quoniã binæ αδ, δγ, binis οξ, ξσ, ſunt æquales, & angulus qui ſub αδγ angulo qui ſub οξσ eſt æqualis, baſis igitur αγ (per 4 primi) hoc eſt λμ, baſi οσ eſt æqualis. Idq; propterea etiam λν, ipſi στ eſt æqualis. Et quoniã duæ λμ, λν, duabus σο, στ, ſunt æquales, & angulus qui ſub μλν angulo qui ſub οστ maior eſt, baſis igitur μν (per 25 primi) baſi οτ maior eſt. Sed ipſa quidem μν, ipſi δζ eſt æqualis: & ipſa igitur δζ quã οτ maior eſt. Quoniam igitur duæ δε, εζ, duabus οξ, ξτ, ſunt æquales, & baſis δζ baſi οτ maior eſt, angulus igitur qui ſub δεζ (per 25 primi) angulo qui ſub οξτ maior eſt. Aequalis autẽ

*eſt qui ſub α ξ ν, eis qui ſub α β γ, ν ℓ κ. Igitur qui ſub λ ι ξ, eis qui ſub α ℓ ν, ν ℓ κ, maior eſt. Sed & minor. Quod eſt impoßibile. Quomodo autẽ id quod ex ι ξ, æquum ſumatur ei quo quod ex α β maius eſt eo quod ex λ ξ, ſic oſtendemus. Exponantur α β & λ ξ rectæ lineæ, ſitq; maior α ℓ, deſcribaturq; ſuper ipſa ſemicirculus α γ ℓ, & in ſemicirculo α ν ℓ * annectatur ipſi λ ξ rectæ lineæ æqualis ipſa α γ, connectãturq; γ β. Quoniã igitur in ſemicirculo α γ ℓ angulus eſt qui ſub α ν β, rectus igitur eſt qui ſub α β γ (per 31 tertij.) Quod igitur ex α β (per 47 primi) æquum eſt eis quæ ex α γ, γ ℓ, quare id quod ex α β, maius eſt eo quod ex α γ, eo quod ex γ β, æqualis autem eſt α γ ipſi λ ξ: quod igitur ex α β, maius eſt eo quod ex λ ξ, eo quod ex γ β. Si ipſi igitur γ β æqualem ξ ℓ aſſumamus, quod ex α β maius eſt quàm id quod ex λ ξ, eo quod ex ξ ℓ: quod facere propoſueramus.*

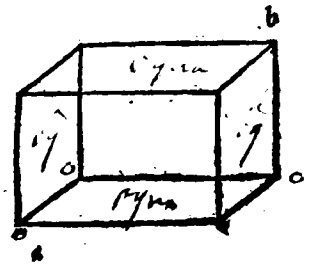

Euclid. ex Camp. Propoſitio 24.

24 SI ſuperficiebus æquidiſtantibus ſolidũ contineatur, eius oppoſitæ ſuperficies ſibi inuicem æquales ſunt & æquidiſtantium laterum.

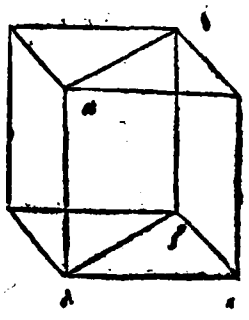
CAMPANVS. Quicquid dicant alij, ſolidum æquidiſtãtibus ſuperficiebus contentũ, ſuperficiebus paribus neceſſe eſt contineri, quæ ſicut eſſe non poſſunt pauciores ſex, ita poſſunt eſſe in omni numero pari ſenariũ excedente. Conſtat enim columnam hexagonã, poſſe octo ſuperficiebus quæ binæ & binæ oppoſitæ ſibi inuicẽ æquidiſtant, contineri. Sic quoq; octogonã 10, & decagonã 22, & ad iſtarum ſimilitudinem, in infinitum. Sed horum omniũ ſolidorũ æquidiſtantibus ſuperficiebus contentorũ, quæ infinita eſſe pronũtio, ſolũ illud dicitur parallelogrammũ, cuius omnes ſuperficies ipſum ambiẽtes parallelogrãmę ſunt, & iſtud ſex ſuperficiebus duntaxat neceſſe eſt ambiri. De tali itaq; quod ſex tantũ ſuperficiebus ambitur, dico debere intelligi quod hæc 24 proponit. Sit igitur tale ſolidũ, corpus a b, cuius omnino ſuperficies fac ut ſolido habitu mente cõprehendas, patebitq; tibi unãquãq; earum quatuor ex reliquis ſecare eius quatuor latera, cũ ſint communes ſectiones ipſius ſecãtis & quatuor ſectarũ. Sint autẽ illæ quatuor ſectæ binæ & binæ ſecundũ quod adinuicẽ opponuntur, æquidiſtantes ex hypotheſi, ſequitur ex 10 bis aſſumpta, ut quatuor latera huius ſuperficiei ſecantis & quatuor ſectarum ſint adinuicẽ bina & bina æquidiſtantia. Conſtat itaq; ſecundũ. At uero ex 34 primi manifeſtum eſt, omnia latera oppoſita iſtarũ ſex ſuperficierũ eſſe æqualia, erunt igitur bina latera angulum planũ continentia cuiuſq; earum, æqualia binis lateribus angulum planũ in ſuperficie ſibi oppoſita continẽtibus, anguli quoq; ab illis binis lateribus contenti, æquales per 10 huius. Igitur ex conuerſa penultimæ cõmunis ſcientiæ in primo libro poſitæ, neceſſe eſt quaſque duas ſuperficies in ſolido a b oppoſitas, eſſe ſibi inuicem æquales. Quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 21. Propoſitio 24.

24 SI ſolidum ſub parallelis planis comprehendatur, quæ ex oppoſito ipſius plana, æqualia & parallelogramma ſunt.

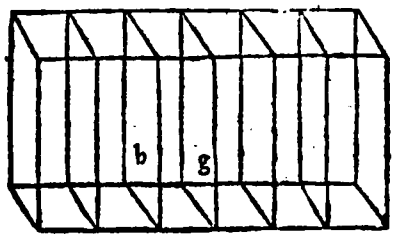
THEON ex Zamb. *Solidum, inquam, γ λ ℓ κ, ſub parallelis planis α γ, ν ξ, α δ, λ ξ, ξ β, κ ι, comprehendatur. Dico quod quæ ex oppoſito ipſius plana, æqualia & parallelogramma ſunt. Quoniam enim bina plana parallela, hoc eſt β κ, γ ι, à plano α γ ſecantur, communes ipſorum ſectiones parallelæ ſunt (per 16 undecimi.) parallelus igitur eſt α ℓ ipſi γ λ. Rurſus quoniã planũ α γ diſpeſcit plana bina parallela ℓ ξ, α ι, cões ipſorũ ſectiões parallelæ ſunt (per eãdẽ) parallelus igitur eſt α λ, ipſi β ι. Patuit aũt quod & α β ipſi λ γ eſt parallelus: parallelogrammũ igitur eſt α γ. Similiter iam oſtendemus quod & unumquodq; ipſorum λ ξ, ξ κ, ℓ β, ξ ι, parallelogrammum eſt. Connectantur α δ, λ ξ. Et quoniam parallelus eſt α β ipſi λ γ, & β δ, ipſi γ ξ, binæ iam α β, β ℓ, ſeſe inuicem tangentes, binis rectis lineis λ γ, γ ξ, ſeſe inuicem tangentibus parallelæ ſunt, non tamen in*

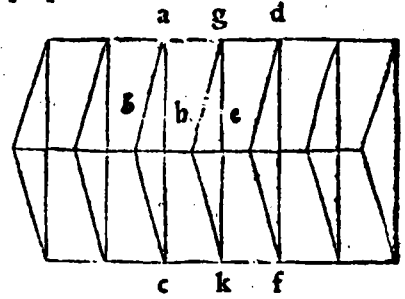
eodē plano, igitur æquales cōprehēdūt angulos (per 10 undecimi.) Angulus igitur qui ſub α β ϑ, angulo qui ſub δ γ ζ, eſt æqualis. Et quoniā binæ α β, β θ, duabus δ γ, γ ζ, ſunt æquales, & angulus qui ſub α β θ, angulo qui ſub δ γ ζ eſt æqualis, baſis igitur α ϑ (per 4 primi) baſi δ ζ, eſt æqualis, & triangulū α β θ triāgulo δ γ ζ eſt æquale. Et quoniā ipſius quidē α β θ, duplū (per 41 primi) eſt ϛ parallelogrāmū, ipſius uerò δ γ ζ duplū eſt ipſum γ parallelogrāmum, æquū igitur eſt parallelogrāmum β κ, parallelogrāmo γ. Similiter iam oſtēdemus, quod & α ι ipſi κ ζ eſt æquale, & α ι ipſi ϛ ζ. Si planum igitur ſub parallelis planis cō prehendatur, quæ expoſito eius plana, æqualia & parallelogramma ſunt: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 25.*

SI ſuperficies quædam ſecet ſolidū parallelogrammū æqui diſtāter duabus ipſius ſolidi ſuperficiebus oppoſitis, duo partialia corpora quæ ad illam ſecantē ſuperficiem uelut ad communem terminum copulantur, ſuis baſibus ſunt proportionalia. 25

CAMPANVS. Sit corpus a b, ſolidū parallelogrāmū, & ſecet ipſum ſuperficies c d æquidiſtāter duabus eius oppoſitis ſuperficiebus quæ ſunt a e & f b. Et ſit ſuperficies g b, baſis ipſius ſolidi a b, de qua conſtat per præmiſſam qd' ipſa ſit æquidiſtātiū laterū. Et ſit cōmunis ſectio duarū ſuperficierū c d & g b, linea h d, de qua cōſtat per 3 huius, qd' ipſa ſit linea recta, & per 16 huius, qd' ipſa ſit ęquidiſtās g e. Ideoq; ſunt duæ ſuperficies g d & h b æquidiſtātiū laterū, & ipſæ ſunt baſes duorum partialiū corporū in quæ ſuperficies c d diuidit ſolidū a b. Dico itaq; qd' proportio ſolidi a d ad ſolidū b c, eſt ſicut baſis g d ad baſin h b. Protrahātur enim utrinq; quantū libuerit, quatuor lineę penetrātes ſuperficiē c d ſuper eius angulos, & ipſæ ſunt a f & e b çū duabus reliquis ſibi æquidiſtātibus. Sumātur'q; ex eis omnibus portiones ex parte puncti b, quot libuerit, quæ ponātur ſingulæ æquales lineæ b d, & ex parte puncti e, aliæ ſimiliter quot libuerit, quę ponātur æquales lineę e d. Super quas utrinq; cōſtituātur ſolida parallelogrāma ſecūdū lōgitudinū exigentiā, ſintq; ex parte puncti b, ſolida f k & l m, & ex parte puncti e, ſolida a n & p q. Eritq; ex diffinitione corporum æqualiū atq; ſimiliū, unūquodq; ſolidorū f k & l m æquale ſolido c d, & unumquodq; a n & p q æquale a d. Fiat igitur argumentū quēadmodū in prima ſexti. Eſt enim ſolidū c m ita multiplex ſolidi b c, ſicut baſis h m, baſis h b, & ſolidū q c ita multiplex ſolidi a d, ſicut baſis q h, baſis g d. Et ſi baſis h m eſt æqualis baſi q h, ſolidū e m eſt æquale ſolido q c ex diffinitione corporū æqualium atq; ſimiliū, & ſi baſis eſt minor baſi, & ſolidū eſt minus ſolido, & ſi maior, maius, quod patet ex diffinitiōe eadē, reſecata maiori baſi ad æqualitatē minoris, & deſcripto ſuper eā ſolido parallelogrāmo. Itaq; ex diffinitione incōtinue proportionalitatis proportio ſolidi a d ad ſolidū c b, ſicut baſis g d ad baſin h b. Quod eſt propoſitum.

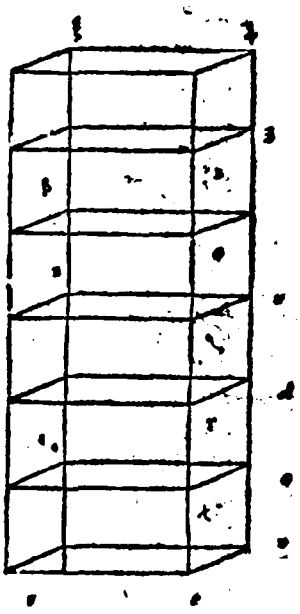
CAMPANVS. Quod ſi ſuperficies aliqua ſecet corpus ſerratile æquidiſtāter duobus eius triangularibus ſuperficiebus oppoſitis, duo partialia corpora quę ad illā ſecantē ſuperficiē, uelut ad cōmunē terminum copulantur, ſuis baſibus erūt proportionalia. Sit enim a f corpus ſerratile, cuius ſint duæ trigonæ ſuperficies a b c, d e f. Cōſtat igitur ex diffinitione ſerratilis, unam quāq; triū ſuperficierum quę ſunt a b d e, b c e f, a c d f, eſſe parallelogrammum. Secet igitur ſuperficies g h k, iſtud ſerratile æquidiſtanter duabus eius oppoſitis ſuperficiebus quæ ſunt a b c, d e f. Dico qd' proportio ſerratilis a k ad ſerratile g f, eſt ſicut baſis a k ad baſin g f. Quod ſicut de ſolidis parallelogrāmis probatur. Protractis enim in utrāq; partem lineis a d, b e, c f, factiſq; inter eas ex parte pūcti e ſerratilibus æqualibus ſerratili g f, & ex parte pūcti b aliis æqualibus ſerratili a k utrinq; quouis numero, ex diffinitione incontinuæ proportionalitatis (ſi cuncta uigili mente perluſtres) non erit tibi difficile concludere quod diximus.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 22.* *Propoſitio 25.*

Si ſolidum parallelepipedū plano ſecetur, parallelo exiſtente eis quæ ex oppoſito planis, erit ſicut baſis ad baſin, ſic ſolidum ad ſolidum. 25

THEON ex Zāb. *Solidū, inquā, parallelopipedū α β γ δ ſecetur à plano υ ι parallelo exiſtēte eis quæ ex oppoſito planis ſcilicet ipſis ρ α & σ θ. Dico qd' eſt ſicut α ι ζ baſis ad ϑ γ ζ baſin, ſic eſt α β ζ υ*

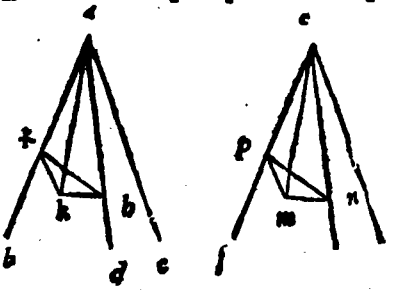
ſolidum

ſolidũ ad ι ν, d ſolidum. Extẽdatur enim α ∂ ex utraq; parte, ponãturq; ipſi quidẽ ι θ æquales quotcũq;, ∂ μ, μ ν, ipſi aũt α ι æquales, α ξ, ξ λ, cõpleanturq; λ ipſa λ ο, ξ φ, θ χ, μ σ, parallelogramma, & ipſa λ π, ξ ρ, θ μ, μ τ, ſolida. Et quoniã ipſæ λ ξ, ξ α, α ι, rectæ lineæ inuicẽ ſunt æquales, æqualia quoq; ſunt ipſa λ ο, ξ φ, α ρ, parallelogrãma ſibijnuicẽ (per 1 ſexti,) & ipſa quoq; α ξ, ξ β, α κ, ſibi inuicẽ (per eãdẽ) ſunt æqualia. Et ſimiliter ipſa λ ψ, ξ π, α ρ, ſibi inuicẽ (per 24 undecimi) ſunt æqualia, ex oppoſito enim. Idq; propterea etiã ipſa quidem ι γ, θ χ, μ σ, parallelogrãma adinuicẽ ſunt æqualia (per 1 ſexti,) ipſa quoq; θ π, θ ι, ι ν, ſibi inuicẽ (per eãdẽ) ſunt æqualia. Et inſuper ipſa ∂ θ, μ π, ν τ, (per 24 undecimi) ſunt æqualia (ex oppoſito enim.) Tria igitur plana ipſorũ λ π, ξ ρ, α, ν ſolidorũ, tribus reliquorũ planis ſunt æqualia (idq; propterea & ipſorũ ι ∂, ∂ μ, μ ν, ſolidorũ.) Sed tria, tribus quæ ex oppoſito (per 24 undecimi) ſunt æqua lia. Ipſa igitur tria ſolida λ π, ξ ρ, α ν, inuicẽ ſunt æqualia (per 8 undecimi diffi nitionẽ) id propterea etiã tria ſolida ι ∂, ∂ μ, μ τ, inuicẽ ſunt æqualia. Quotu plex igitur eſt λ ſ baſis, ipſius α ſ baſis, totuplex eſt & λ ν ſolidũ ipſius α ν ſoli di, & iã id propterea quotuplex eſt ν ſ baſis ipſius ſ θ baſis, totuplex eſt & ν ν ſolidũ ipſius θ ν ſolidi, & ſi æqualis eſt λ ſ baſis ipſi ν ſ baſi, æquum eſt & λ ν ſolidũ ipſi ν ν ſolido, & ſi excedit λ ſ baſis ipſam ν ſ baſin, excedit quoq; ipſum λ ν ſolidũ ipſum ν ν ſolidũ, & ſi deficit, deficit (per 1 & 14 quinti.) Quatuor iã exiſtẽtibus magnitudinibus, binis quidẽ baſibus α ſ, ſ ∂, duobus aũt ſolidis α ν, ν ∂, aſſumũtur æquè multi plicia, ipſius quidẽ α ſ baſis & α ν ſolidi, ipſa λ ſ baſis & α ν ſolidũ, ipſius aũt ∂ ſ baſis & ε ν ſolidi, ipſa ν ſ baſis & ipſum ν ν ſolidũ. Oſtẽſum q; eſt, quòd ſi λ ſ baſis excedit baſin ν ſ, excedit quoq; λ ν ſolidũ, ipſum ν ν ſolidum, & ſi æquale, æquale, & ſi deficit, deficit (per diffinitionẽ 6 quinti.) In eadem autẽ magnitudi nes eſſe dicũtur, & reliqua. Eſt igitur ſicut α ſ baſis ad ſ ∂ baſin, ſic eſt α ν ſolidum ad ∂ ν ſolidũ: quod erat oſtendendum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 26.*

96 VPer datũ pũctũ datæ lineæ, angulo ſolido propoſito æqua lem angulũ ſolidum cõſtituere.

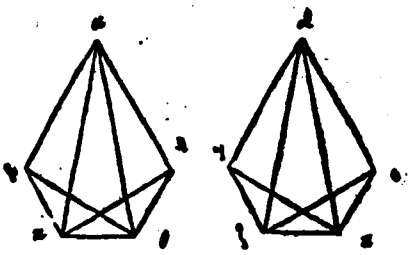

CAMPANVS. Solidus angulus propoſitus ſit a, qui cõtineatur tribus lineis a b, a c, a d, tres ſuperficiales angulos ipſum ſolidũ perficiẽtes cõtinentibus, cui ſuper punctũ e lineæ e f propoſitæ quę ad libitũ proponẽtis iaceat aut in ſublimi conſurgat, iu bemur æqualẽ angulũ ſolidũ cõſtituere. Qualiſcũq; ſit ſi tus lineæ e f, à pũcto g ubicũq; uolueris ſignaro, produci to lineã g e, eruntq; (ex 2 huius) duæ lineæ e f & g e, in ſu perficie una. In hac itaq; ſuperficie ſuper pũctũ e datum in aſſignata linea ſecũdũ cõſiliũ 23 primi cõſtitue angu lũ æqualẽ angulo b a c, & ipſæ ſit f e g, dehinc ex linea a d abſcinde lineã a h ſicut uolueris, & à pũ cto h producto perpẽdicularẽ h k ad ſuperficiẽ in qua ſunt duæ lineæ a b & a c. Quod qua iter faciendũ ſit, 11 huius docuit. Nec ſit igitur tibi cura de pũcto k. Nihil enim refert, utrum perpẽdi cularis h k occurrat ſuperficiei in qua ſunt duæ lineæ a b & a c, inter ipſas lineas, aut extra aut in earũ altera, ducito tamẽ lineã a k. Poſitoq; pũcto l in linea a b ubicũq; uolueris, protrahe lineas k l & l h, & pone angulũ f e m in ſuperficie linearũ e f & e g, æqualẽ angulo b a k, & lineã e m æqua lẽ lineæ a k, & ex linea e f, ſume lineã e p æqualẽ lineæ a l, & à pũcto m educ lineã m n perpendi cularẽ ad ſuperficiẽ in qua ſunt duæ lineæ e f & e g, & pone eã æqualẽ h k, & protrahe lineas e n, n p, & p m. Dico igitur tres lineas e f, e g, e n, cõtinere angulũ ſolidũ in puncto e, æqualẽ angulo a propoſito. Cũ ſint enim ex hypotheſi duo latera a k & k h, triãguli a k h, æqualia duobus lateri bus e m & m n triãguli e m n, & anguli qui ſunt ad k & ad m recti ex diffinitione lineæ perpendi culariter erectæ ſupra ſuperficiẽ, erũt ex 4 primi duæ lineæ a h & e n æquales, per eandem quoq; erũt duæ lineæ k l & m p, æquales: ideoq; etiã per eandẽ h l & n p æquales, cũ ſint h k & k l æqua les m n & m p, & anguli h k l & m n p, recti: per 8 igitur primi, erit angul⁹ n e p, æqualis angulo h a l. Simili quoq; mõ probabis, angulũ g e n eſſe æqualẽ angulo c a d. Cõſtat itaq; nos effeciſſe qd⁹ uolum⁹. Huic ſi ſtudioſus inſtiteris, quotcũq; lateribus, a ſolidus angulus propoſitus cõtineatur, quod à te petitur ſine offendiculo perficere poteris.

Euclid. ex Zamb. *Problema 4.* *Propoſitio 26.*

96 Ad datam rectam lineam, ad ſignumq; in ea, dato ſolido angulo æquum ſolidum angulum conſtituere.

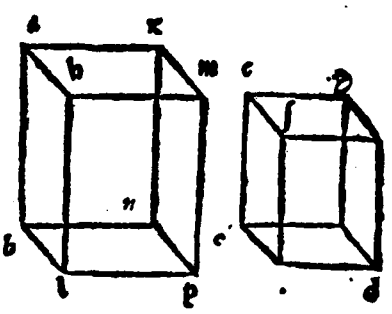
THEON

THEON ex Zamb. Sit quidem data recta linea α β, datũq; in ea signum sit α, datus angulus solidus sit qui ad Δ, comprehensus sub ι Δ γ, ι Δ ζ, ζ Δ γ, angulis planis. Oportet iam ad ipsam α β rectã lineã, & ad signũ in ea α, ei qui ad Δ solido angulo æquũ solidũ angulũ cõstituere. Sumatur in ipsa Δ ζ, contingẽs signũ ζ, excitenturq; (per 14 undecimi) ab ipso ζ, ad id quod per ι Δ, Δ γ, p'anũ perpẽdicularis ζ κ, & occurrat plano in κ, cõnectanturq; Δ κ, cõstituaturq; (per 23 primi) ad ipsam α β, & ad signũ in ea α, ei qui sub ι Δ γ angulo æqualis angulus qui sub β α λ, ei autem qui sub ι Δ κ, æqualis qui sub β α κ, ponaturq; (per 2 primi) ipsi Δ κ æqualis α ϐ, constituaturq; (per 19 undecimi) ab ipso κ signo, ei quod per β α λ plano ad angulos rectos ϐ ϑ, ponaturq; (per 2 primi) κ θ ipsi κ ζ æqualis, cõnectaturq; ϑ α. Dico quod angulus solidus qui ad α, cõprehensus sub β α λ, β α θ, θ α λ, angulus æquus est ei qui ad Δ solido angulo, cõprehenso sub ι Δ γ, ι Δ ζ, ζ Δ γ, angulis. Auferantur enim æquales α ϐ, Δ ι, cõnectantq; ϐ ϑ, κ ϑ, ζ ι, ι κ. Et quoniã ζ κ recta est ad subiectũ planũ, & (per 2 diffinitionẽ undecimi) ad omnes igitur tangẽtes eã rectas lineas & in subiecto existẽtes plano, rectos efficiet angulos. Rectus est igitur uterq; ipsorũ qui sub ζ κ Δ, ζ κ ι, angulorũ, & iã id propterea uterq; ipsorũ θ κ α, θ ϐ α, angulorũ, rectus est. Et quoniã binæ κ α, α β, duabus κ Δ, Δ ι, sunt æquales altera alteri, & æquales cõprehendunt angulos, basis igitur ϐ β (per 4 primi) basi ι κ est æqualis. Est autẽ & ϐ ϑ ipsi κ ζ æqualis, & rectos cõprehendunt angulos, æqualis igitur est & ϑ ϐ, ipsi ζ ι. Rursus quoniã duæ α ϐ, κ ϑ, duabus Δ κ, κ ζ, sunt æquales, & rectos angulos comprehendunt, basis igitur α θ (per 4 primi) ipsi Δ ζ est æqualis. Est autẽ & α ϐ, ipsi Δ ι æqualis, binæ igitur ϑ α, α β, duabus ζ Δ, Δ ι, sunt æquales, & basis θ β, ipsi ζ ι est æqualis. Angulus igitur qui sub ϐ α θ, (per 8 primi) angulo qui sub ι Δ ζ est æqualis. Iam id propterea & qui sub ϑ α λ ei qui sub ζ γ est æqualis. Quoniam si assumamus æquales α λ, Δ γ, cõnectamusq; ipsas ϐ λ, θ λ, κ γ, ζ γ, quoniã totus qui sub β α λ, toti qui sub ι Δ γ est æqualis, quorũ qui sub β α κ, ei qui sub ι Δ κ supponitur æqualis, reliquus igitur qui sub κ α λ, reliquo qui sub κ Δ γ est æqualis. Et quoniã binæ ϐ α, α λ, duabus κ Δ, Δ γ, sunt æquales, & rectos cõprehendunt angulos, basis igitur κ λ (per 4 primi) basi κ γ est æqualis. Est autẽ & κ θ, ipsi κ ζ æqualis, binæ iam λ κ, ϐ ϑ, binis γ κ, ζ, sunt æquales, & angulos rectos cõprehendunt: basis igitur ϑ λ (per 4 primi) basi ζ γ est æqualis. Et quoniã binæ ϑ α, α λ, duabus ζ Δ, Δ γ, sunt æquales, & basis θ λ basi ζ γ est æqualis, & angulus igitur qui sub θ α λ (per 8 primi) angulo qui sub ζ Δ γ est æqualis. Est autẽ & qui sub β α λ, ei qui sub ι Δ γ æqualis, ad datam igitur rectã lineam α ϐ, ad datumq; in ea signum α, dato angulo solido qui ad Δ æqualis angulus solidus constitutus est: quod erat agendum.

Euclid. ex Camp. Propositio 27.

SVper assignatã lineã, dato solido æquidistantiũ superficierũ, simile solidũ cõstituere. 27

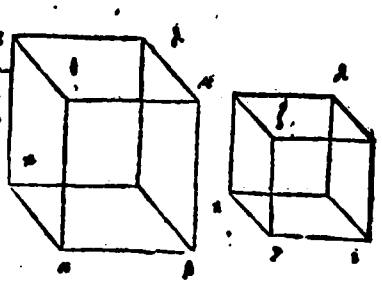

CAMPANVS. Sit assignata linea a b, d e, cuius situ utrũ in plano iaceat uel sursum exurgat, nil curetur, sitq; assignatum parallelogrammũ solidũ, corpus c d, cui super lineã a b, iubemur simile solidum fabricare. Sint igitur tres lineæ continentes superficiales angulos, ex quibus cõponitur solidus angulus c, inscriptæ literis c e, c f, c g. At secundũ præcepta præmissæ super punctũ a lineæ a b, cõstituatur angulus solidus æqualis c, quẽ contineant tres lineæ a b, a h, a k, & auxilio 10 sexti sit proportio c e ad a b, & e f ad a h, & g c ad a k, proportio una. Dehinc à tribus punctis b, h, k, protrahãtur sex lineæ h l æquidistãtes lineæ a b, & h m æquidistans lineæ a k, iterũ b l æquidistãs lineæ a h, & b n æquidistãs lineæ a k, rursus quoq; k n æquidistãs a b, & k m æquidistãs a h, amplius autẽ protrahãtur, m p æquidistãs h l, & p l æquidistãs h m, protrahatur quoq; & linea p n. Eritq; completũ solidũ parallelogrammũ a p, quod dico esse simile solido c d. Hoc autem ex diffinitione similium superficierum & diffinitione similium corporum si earum memineris, facile concludes. Euclid. ex Zamb. Problema 5. Propositio 72.

Ex data recta linea, dato solido parallelepipedo simile & similiter positũ solidũ parallelepipedũ describere. 27

THEON ex Zãb. Esto quidẽ data recta linea α β, datũ aũt solidũ parallelepipedũ esto γ Δ. Oportet iã ex data recta linea α β, ipsi γ Δ solido parallelepipedo dato simile similiterq; positũ solidũ parallelepipedũ describere. Cõstituatur enim (per 26 undecimi) ad ipsã α ϐ rectã lineã, ad signũq; in ea α, ei q ad ζ solido angulo æqualis q sub ϐ α θ, θ α κ, κ α ϐ, cõprehẽditur, ut æqualis sit q sub ϐ α θ ei q sub ι Δ ζ, q uerò sub ϐ α κ ei q sub ι ζ κ, insup q sub κ α ϐ ei q sub κ γ ζ. Fiatq; sicut ι ζ ad γ κ, sic β α ad α λ, sicut aũt ι ζ ad γ ζ, sic κ α ad α θ, & ex æquali igitur (per 22 quinti) sicut ι γ ad γ ζ, sic β α ad α ϑ,

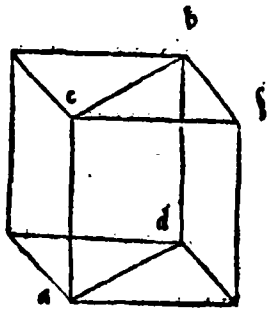
Compleatur q; ipſum δ β parallelogrammum, & ipſum α λ ſolidum. Et quoniam eſt ſicut ι γ ad γ κ, ſic β α ad α κ, & quæ circum æquos angulos qui ſub ι γ κ, β α μ, latera ſunt proportionalia, igitur parallelogrammũ κ ι ipſi μ β parallelogrammo eſt ſimile (per diffinitionem ſexti.) Idq; propterea & κ θ parallelogrammũ ipſi α ſ parallelogrammo eſt ſimile, & inſuper ipſum ſ ι ipſi θ ξ. Tria igitur parallelogramma ipſius γ δ ſolidi, tribus parallelogrâmis ipſius α λ ſolidi ſunt ſimilia. Sed tria, tribus quæ ex oppoſito æqualia & ſimilia ſunt. Totum igitur γ δ ſolidum, toti α λ ſolido ſimile eſt. A data igitur recta linea α β, dato ſolido parallelepipedo γ δ ſimile & ſimiliter poſitum deſcriptum eſt α λ: quod feciſſe oportuit.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 28.

28 SI ſuperficies aliqua ſolidum parallelogrammum ſuper duas quaslibet oppoſitas ſuperficies eius terminales & ſuper earum duas diametros ſecet, eandem ſuperficiem corpus illud per æqualia ſecare neceſſe eſt.

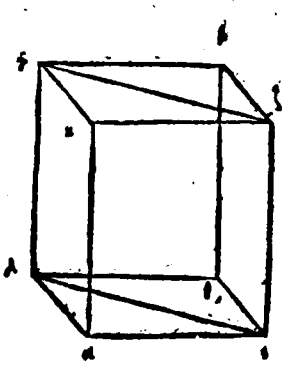
CAMPANVS. Sit corpus a b ſolidũ parallelogrammum, de quo fit poſitum quòd ſuperficies a b c d ſecet ipſum ſuper diametros duarum ſuperficierum oppoſitarum ipſum terminantium, quæ ſint a d & c b. Dico quòd ipſa diuidit iſtud ſolidum propoſitum, per æqualia. Conſtat enim quòd ipſa diuidit illud ſolidum in duo ſerratilia, quorum ſuperficies quadri lateras binas & binas adinuicem relatas, ſecũdum quòd ipſæ ſunt oppoſita latera ſolidi propoſiti, manifeſtum eſt ex 24 huius eſſe æquales, cum ſolidum de quo loquimur, poſitum ſit eſſe parallelogrammum. Eadem quoq; & 41 primi conſtat, trilateras ſuperficies dictorum ſerratilium eſſe æquales. Igitur à diffinitione ſolidorum æqualium, liquet quod propoſitum eſt.

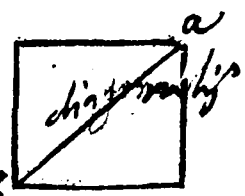
Euclid. ex Zamb. Theorema 23. Propoſitio 28.

29 SI ſolidum parallelepipedũ plano ſecetur per diagonios eorum quæ ex oppoſito planorum, ipſum ſolidum ſecabitur ab ipſo plano biſariàm.

THEON ex Zamb. *Solidum enim parallelepipedum α β, plano γ δ ι ſ ſecetur per diagonios eorum quæ ex oppoſito planorũ γ ſ, δ ι. Dico quòd ipſum α β ſolidũ, ab ipſo γ δ ι ſ plano biſariàm ſecabitur. Quoniam enim (per 34 primi) γ κ ſ triangulũ æquũ eſt triangulo ι β ſ, & triãgulum α δ ι ipſi δ ι θ, eſt autem γ α parallelogrammum ipſi ι θ æquale, ex oppoſito enim, ipſum autem κ ι ipſi γ θ, & (per 21 undecimi) priſma igitur comprehenſum ſub duobus triangulis γ κ ſ, α δ ι, & tribus parallelogrammis, hoc eſt κ ι, α γ, γ ι, æquum eſt priſmati comprehenſo ſub duobus triangulis γ ſ β, δ ι θ, & tribus parallelogrammis, hoc eſt γ θ, β ι, γ ι. Sub æqualibus enim planis & multitudine & magnitudine comprehenduntur (per diffinitionem undecimi.) Quare totum α ζ ſolidum biſariàm ſcinditur ab ipſo γ δ, ι ſ, plano: quod erat oſtendendum.*

ZAMBERTVS. *Diagonius, linea recta eſt quæ in figuris angularibus ab uno angulo inſurgit, & ſeſe in alium extendit angulum. Vt in hac figura patet.*

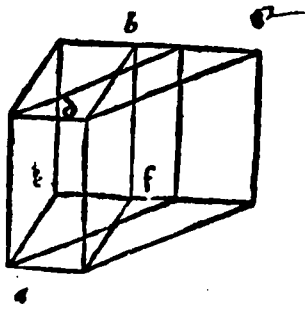

Euclid. ex Camp. Propoſitio 29.

29 VNcta ſolida æquidiſtantiũ ſuperficierũ æquè alta atq; in eadẽ baſi ſuper unam lineã conſtituta, probantur eſſe æqualia.

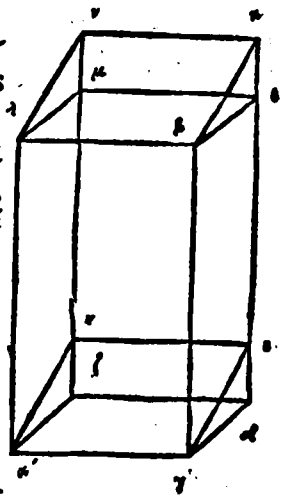
CAMPANVS. Verum eſt quòd ſolida æquidiſtantium laterum æquè alta, ſiue inter ſuperficies æquidiſtantes ſuper unam & eadem baſin conſtituta, ſunt adinuicem æqualia, ſicut de ſuperficibus æquidiſtantium laterum ſuper unam baſin, & inter lineas æquidiſtantes conſtitutis, in 35 primi demonſtratum eſt. Sed talium ſolidorum quædam dicuntur conſtitui ſuper lineam unam, & ſunt illa, quorum ſupremarum ſuperficierum duo oppoſita latera ſunt ſecundum rectitudinem protracta, linea una, & de talibus hæc 29 proponit demon-

demonſtrandum, ipſa omnia eſſe æqualia adinuicem. Sunt autẽ eorum alia quæ non dicuntur conſtituta ſuper lineam unam, & ſunt illa quorum ſupremarum ſuperficierum duo latera oppoſita quæcunq; ſumãtur ſecundum rectitudinem protracta, non ſunt linea una, & de talibus ſequens demonſtrandum proponet, ipſa quoq; omnia eſſe adinuicem æqualia. Sint itaq; duo ſolida parallelogrãma æquè alta ſiue inter ſuperficies æquidiſtãtes a b & a c, conſtituta ſuper unam baſin quæ ſit a d, quorum ſupremæ ſuperficies ſunt e b & b c, ſintq; harum ſupremarum ſuperficierum duo latera oppoſita, cum ſecundum rectitudinem protrahantur, linea una, & ipſa ſunt c f & b c. Dico itaq; quod ſolida a b & a c, ſunt æqualia. Hoc autem (ſi figura eius ſecũdum quod oportet, actu uel cogitatione fabricaueris, & quemadmodum in 35 primi proceſſeris, idem faciẽs hic de ſerratilibus quod ibi de triangulis) facile concludere poteris, occurruntq; tibi hic eædem diuerſitates in ſolidis, quæ ibi in ſuperficiebus occurriſſe nouiſti.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 24.* *Propoſitio 29.*

Super eadem baſi & ſub eadem altitudine ſolida parallelepipeda conſiſtentia, quorum ſtantes ſuper eiſdẽ ſunt rectis lineis, inuicem ſunt æqualia.

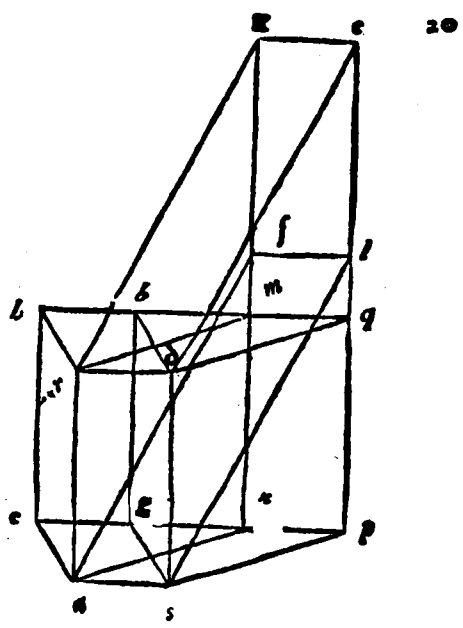

29

THEON *ex Zãb.* *Sint ſuper eadem baſi α δ, ſolida parallelepipeda γ μ, γ ν, ſub eadem altitudine, quorum ſtantes, hoc eſt α ſ, α π, λ μ, λ ν, γ σ, γ τ, δ θ, & β π, ſuper eiſdem ſint rectis lineis ipſi ſ ν ad π plano. Dico quod ſolidũ γ μ, æquũ eſt ipſi τ ν ſolido. Quoniam enim parallelogrammũ eſt utrunq; ipſorũ γ σ, γ π, æqualis eſt (per 34 primi) γ δ utriq; ipſarum σ σ, τ π. Quare & σ θ, ipſi τ π eſt æqualis. Communis auferatur τ σ, reliqua igitur σ τ, reliquæ σ π eſt æqualis. Quare & ipſum quidem σ γ τ triangulũ ipſi θ π β triangulo eſt æquale, & σ π parallelogrammum ipſi σ μ parallelogrammo, & id propterea triangulũ α π ſ, triangulo μ λ ν eſt æquale. Eſt autem & ipſum quidem γ ſ parallelogrammum, ipſi β μ parallelogrammo æquũ, & γ π, ipſi δ ν, ex oppoſito nanq;. Igitur & priſma cõprehenſum ſub duobus quidem triangulis ſ α π, σ γ τ, tribuſq; parallelogrammis α σ, σ π, γ π, æquum eſt priſmati comprehenſo ſub duobus quidem triangulis μ λ ν, σ β π, & tribus parallelogrammis, hoc eſt δ μ, μ θ, δ ν. Commune apponatur ſolidum, cuius baſis quidẽ ſit parallelogrammum α β, ex oppoſito autem π τ θ μ. Totum igitur γ μ ſolidum parallelepipedum, toti τ ν ſolido parallelepipedo eſt æquale. Super eadẽ igitur baſi exiſtentia ſolida parallelepipeda & ſub eadem altitudine, quorum ſtantes ſuper eiſdem ſunt rectis lineis, ſunt inuicẽ æqualia. Quod oportuit oſtendere.*

Eucl. ex Camp. *Propoſitio 30.*

Vncta ſolida æquidiſtantium ſuperficierum æquè alta, quæ in eadẽ baſi non autem ſuper unam lineã fuerint conſtituta, probantur eſſe æqualia.

30

CAMPANVS. Sint nunc duo ſolida parallelogramma æquè alta ſiue inter ſuperficies æquidiſtãtes, ſintq; ſuper unam & eandem baſin, ſed non ſuper lineam unam conſtituta. Dico iterum ea eſſe æqualia. Eſto enim duo ſolida parallelogramma a b & a c æquè alta ſiue inter ſuperficies æquidiſtãtes, conſtituta ſuper unam baſin quæ ſit a d, ſed non ſuper unam lineam, ſintq; eorum ſupremæ ſuperficies e b & f c, quarum oppoſita latera ſecundum rectitudinem protracta, non erunt linea una. Cumq; ipſa ex hypotheſi ſint in una ſuperficie eo qd' ſolida propoſita ſunt inter ſuperficies æquidiſtantes, neceſſe eſt ut duo latera unius earum protracta

ſecundum

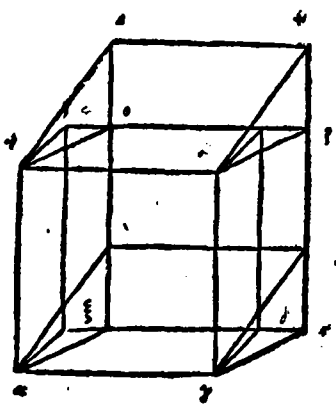
ſecundùm rectitudinẽ, ſecent duo alterius earum protracta ſecundùm rectitudinem. Protrahantur itaq; duo oppoſita latera ſuperficiei e b, quæ ſint e g & h b, & duo oppoſita ſuperficiei f c, quæ ſint k f & c l, & ſecent quatuor puncta m, n, p, q, eritq; ſuperficies m n p q, æquidiſtantiũ laterum, æqualis unicuiq; trium ſuperficierũ, quarum una eſt baſis propoſitis ſolidis cõmunis, & ipſa eſt a d, & duæ reliquæ ſunt ſupremæ ſuperficies eorundem ſolidorum, & ipſę ſunt e b & c f. Ductis itaq; lineis à quatuor punctis m, n, p, q, ad quatuor angulos baſis a d ſibi inuicem directam habitudinem relatos, quæ ſit n a, m r, p ſ, q d, perfectum erit ſolidum parallelogrammũ a q in eadem baſi cum utroq; duorum priorum, & æquè altum, & ſuper lineam unam cum utroq; ipſorum. Per præmiſſam igitur utrunlibet duorum ſolidorum propoſitorum quæ ſunt a b & a c, eſt æquale ſolido a q, per conceptionem ergo eſt ſolidum a b, æquale ſolido a c, quare conſtat propoſitũ.

CAMPANVS. Potes quoq; conuerſas huius & præmiſſæ probare ſi libet, ducendo ad impoſſibile. Pones enim quælibet duo ſolida parallelogramma eſſe æqualia & cõſtituta ſuper eandem baſin æquidiſtantia, & demonſtrabis ea eſſe æquè alta. Eruntq; hæc & promiſſa tuæ demonſtrationis mediũ. Impoſſibile autẽ ad quod duces, erit partẽ ſuo toti eſſe æqualem. Quod euidẽter patebit, ſi de illo ſolido (quod altius eſſe mentitur aduerſarius, cùm tamẽ ambo poſita ſint æqualia & ſuper eandem baſin conſtituta) unum ſolidum parallelogrammum ęquè altum demiſſiori abſcideris. Hoc autem abſciſſum æquale eſſe demiſſiori conuinces ex hac & præmiſſa, ideoq; & toti illi à quo ipſum abſcideris ex communi ſcientia.

30 *Euclid. ex Zamb. Theorema 25. Propoſitio 30.*

Super eadẽ baſi exiſtẽtia ſolida parallelepipeda & ſub eadẽ altitudine, quorũ ſtantes nõ ſunt ſuper eiſdẽ rectis lineis, inuicem ſunt ęqualia.

THEON ex Zamb. *Sint ſuper eadem baſi α ſolida parallelepipeda γ, ſub eadem altitudine, quorum ſtantes α, ν, λ, μ, γ, δ, ι, β, θ, β, κ, nõ ſint ſuper eiſdem rectis lineis. Dico quòd ſolidum γ, æquum eſt ipſi γ ſolido. Extendantur, inquam, ipſæ ν, ι, inſuper & ipſæ μ, θ, ſ, concurrantq; adinuicem in ο, ſ, π, ξ, ſignis, connectanturq; α, ξ, λ, ο, γ, π, β, ρ. Aequum iam eſt (per 29 undecimi) ipſum γ ſolidum, cuius baſis eſt α, γ, λ, parallelogrãmum, ex oppoſito uerò ſ, δ, μ, ipſi γ ο ſolido, cuius quidem baſis α, ρ, β, λ, parallelogrammum, ex oppoſito autem ξ, π, ſ, ο, ſuper eadem enim baſi ſunt α, γ, λ, quorũ ſtantes α, ſ, α, ξ, λ, μ, λ, ο, γ, δ, ſ, π, β, θ, β, ρ, ſuper eiſdem ſunt rectis lineis ſ, π, μ, ρ. Sed ſolidum γ, cuius baſis quidem eſt α, γ, λ, parallelogrammum, ex oppoſito autem ξ, π, ρ, ο, æquum eſt ipſi γ, μ ſolido, cuius baſis quidem α, γ, β, λ, parallelogrammum, ex oppoſito autem ν, ι, μ, ν, ſuper eadem enim ſunt baſi α, γ, β, λ, & ipſorũ ſtantes α, ν, α, ξ, γ, ι, π, γ, λ, μ, λ, ο, β, κ, β, ſ, ſuper eiſdem ſunt rectis lineis λ, ξ, π, κ. Quare & γ, μ ſolidum, æquum eſt ipſi γ, μ ſolido. Super æqualibus igitur baſibus exiſtentia ſolida parallelepipeda & ſub eadem altitudine, quorum ſtantes non ſunt ſuper eiſdem rectis lineis, ſunt inuicem æqualia: quod erat oſtendendum.*

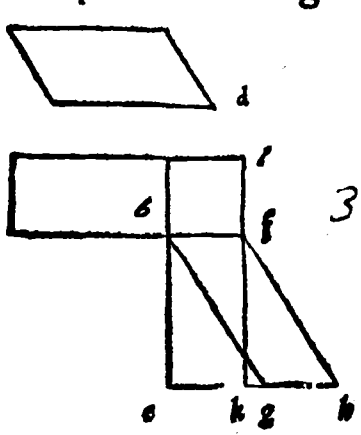

Eucl. ex Camp. Propoſitio 31.

31 Olida æqdiſtãtiũ ſupficierũ in baſibus æqs cõſtituta, ſi fuerint æquè alta, lineæq; eorũ angulares ſupra baſes orthogonaliter ſteterint, erunt æqualia.

CAMPANVS. Et hoc quoq; uerũ eſt qd' omnia ſolida parallelogramma in æquis baſibus atq; inter ſuperficies æquidiſtantes, ſiue æquè alta conſtituta ſunt ad inuicem æqualia, ſicut de ſuperficiebus æquidiſtantium laterum ſuper æquales baſes & inter lineas æquidiſtãtes conſtituris in 36 primi probatum eſt. At talium ſolidorum, alia quorum angulares lineæ ſuper ſuas baſes orthogonaliter eriguntur, de quibus hæc 31 proponit, demonſtrandum ea eſſe æqualia. Alia uerò ſunt quorum angulares lineæ ſuper ſuas baſes non ſunt orthogonaliter erectæ, de quibus ſequens demonſtrandum proponit ea eſſe æqualia Intelli-

ligantur itaque ſuper duas baſes a b & cd, quæ ſint æquales & æquidiſtantium laterum non tamen unius creationis, ſed ſit a b tetragonus lõgus et c d diſſimile helmuayn, duo ſolida æquidiſtãtium laterum conſtituta æquè alta, ſintq; lineæ erectæ ſuper angulos propoſitarum baſium, perpendiculares ad ipſas. Dico hæc duo ſolida adinuicem eſſe æqualia. Protrahantur itaq; duo latera baſis a b, et ſint illa quæ continent angulũ b, uſq; ad f & e, & fiat angulus f b g, qualis angulo c baſis c d & ſumantur duæ lineæ b f et b g, æquales duobus lateribus baſis c d, quę continent angulum c & perficiatur ſuperficies æquidiſtantium laterũ b h, quæ erit æqualis & ſimilis baſi c d. Dehinc protrahatur h e æquidiſtans b f, & fk æquidiſtans b e, eritq; quadrilatera ſuperficies b k æquidiſtantium laterum, æqualis b h ex 35 primi. Cumq; b h ſit æqualis c d, erit per conceptionẽ b k æqualis a b. Compleatur itaq; ſuperficies æquidiſtantium laterum b l, protracta linea k f quouſq; concurrat cum uno ex lateribus continentibus angulum a in puncto l. Age ergo ſuper tres ſuperficies æquidiſtantium laterum, quæ ſunt b h, b k, b l, conſtituantur æquè alta ſolida ſolido conſtituto ſuper baſin a b, ſintq; lincæ omnium ſolidorum iſtorum erectæ ſuper baſes perpendiculares ad ipſas & appellẽtur baſes, & ſolida ſuper eas conſtituta eiſdem nominibus. Manifeſtum eſt ergo ex diffinitione ſolidorum æqualium atq; ſimilium, quòd duo ſolida b h & c d, æqualia atq; ſimilia ſunt: de ſolidis autem b h & b k, cõſtat ex 29 quòd ipſa ſunt æqualia: ſunt enim æquè alta & conſtituta ſuper eandem baſin, & ipſa eſt ſuperficies erecta ſuper lineã b f et ſuper lineam unã, eſt autem per 25 proportio ſolidi a b ad ſolidum b l, ſicut baſis a b ad baſin b l, & per eandem ſolidi b k, ad ſolidum b l l, ſicut baſis b k ad baſin b l. Cũq; ſit utriuſq; duarum baſium a b & b k ad baſin b l una proportio ex prima parte 7 quinti, erit utriuſque duorum ſolidorum a b & b K ad ſolidũ b l proportio una, igitur ex prima parte 9 quinti erũt duo ſolida a b & b k æqualia. At quia ſolidum b k eſt æquale ſolido b h, ſolidumq; b h ſolido c d, ſequitur ex cõmuni ſcientia ſolidũ a b eſſe æquale ſolido c d: quod eſt propoſitum.

Eucl. ex Camp. *Propoſitio 32.*

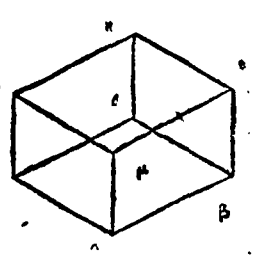
SI ſolida æquidiſtantium ſuperficierum in æquis baſibus cõſtituta æquè alta fuerint, lineæ autem angulares ſupra baſes orthogonaliter non ſteterint, ipſa eſſe æqualia neceſſe eſt. 32

CAMPANVS Fabricatis duobus corporibus, ut proponitur, uidelicet qui ſint æquidiſtantiũ terminorum & æquè alta & ſuper baſes æquas perpendiculariter, non autem ſuper baſes ſuas erecta, ſed ambo ſuper eas inclinata, ſi autem à quatuor angulis ſupremarum ſuperficierum ipſorum ad baſes ſuas perpendiculares ducantur, quæ ex ſexta erunt ſingulæ æquidiſtantes & etiã ex hypotheſi ſingulæ ſingulis æquales (ipſæ enim ſolidorum propoſitorum altitudinem diffiniunt) & ſi inter eas ſolida æquidiſtantium laterum perficiantur, conſtabit ex præmiſſa hæc duo ſolida ultimò conſtituta eſſe adinuicem æqualia. Cùmq; duorum priorum & duorũ poſteriorum ſint eædem baſes, uidelicet eorum ſuperficies ſupremæ, conſtat ex 29 uel 30 & hac communi ſcientia quæcunque æqualibus ſunt æqualia ſibi iunicem ſunt æqualia, uerum eſſe quod propoſitum eſt. Ex his potes conuerſas huius & præmiſſæ eiſdem mediantibus indirectę demonſtrare ſi libet, eodem modo & ad idem inconueniens ſicut in conuerſis duarum iſtas antecedentium deducẽdo: pones enim duo ſolida parallelogramma eſſe æqualia & ſuper æquales baſes, & conuinces ea eſſe æquè alta, uel pones ea eſſe ea æquè alta & æqualia, & conuinces ea eſſe ſuper baſes æquales.

Euclid. ex Zamb. *Theor. 26.* *Propoſitio 31.*

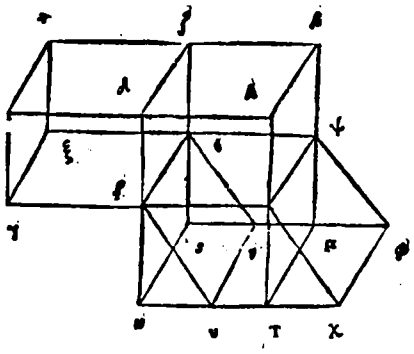
Super æqualibus baſibus ſolida parallelepipeda exiſtentia, & ſub eadem altitudine inuicem ſunt æqualia. 31

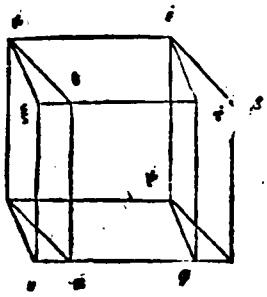
THEON ex Zamberto. *Sint ſuper æqualibus baſibus α β, γ δ, ſolida parallelepipeda α ι, & γ ϛ, ſub eodem faſtigio. Dico quòd ſolidũ α ι,*
Camp. 31 *æquum eſt ipſi γ ϛ ſolido. Sint primùm ſtantes ipſæ θ κ, β ι, α υ, λ μ, ρ π, δ ϛ, γ ξ, & σ, ϱ σ, ad angulos rectos ipſis α β γ δ baſibus, & angulus qui ſub α λ ϛ, æqualis non ſit angulo qui ſub γ ϱ δ. Extendatur q; in rectam lineam γ ϱ, ipſi ϱ τ. Conſtituatur q; (per 23 primi) ad ipſam ϱ τ rectam lineam, ad ſignumq; in ea ϱ, ipſi α λ β, angulo æqualis angulus qui ſub τ ϱ υ, ponaturq; (per 3 primi,) ipſi quidem α λ, æqualis ϱ τ. ipſi autem λ β æqualis ϱ υ (per 31 primi) ipſi ϱ τ parallelus excitetur χ υ compleaturq; baſis ϱ χ, & ſolidum ϕ υ. Et quoniã binæ τ ϱ, ϱ υ, binis α λ, λ ϛ, ſunt æquales, & æquos angulos comprehendunt, æquũ igitur eſt & ſimile ϱ χ, parallelogrammum ipſi α β, parallelogrammo. Et quoniam rurſus æqualis eſt α λ qui*

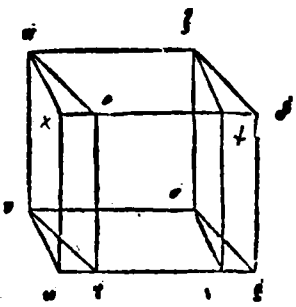

dem

dẽ ipſi ρ τ: λ μ uerò ipſi ρ σ, & angulos noſtros cõprehendunt, æquũ igitur & ſimile eſt ρ ψ parallelogrã mum ipſi α μ parallelogrammo. Iam idq; propterea & λ ι, ipſi σ υ, eſt æquale, & ſimile. Tria igitur parallelogramma ipſius α ι, ſolidi, tribus parallelogrammis ipſius ψ υ, ſolidi æqua ſunt & ſimilia. Sed tria, tribus ijs quæ ex oppoſito æqua ſunt & ſimilia. Totũ igitur ſolidum α ι parallelepipedum, toti ψ υ, ſolido parallelopipedo æquum eſt. Extendantur (per 2 poſtulatum) ipſæ δ ρ & χ υ, quæ ueniant in congreſſum in ω, & per τ (per 31 primi) ipſi ρ ω parallelus excitetur τ T, extendaturq; τ T & ο δ quæ ueniant in congreſſum in A, cõpleanturq; ipſa ω ψ, & ρ ι, ſolida. Aequũ iam eſt ψ ω ſolidum, cuius baſis quidem eſt ρ ψ, parallelogrammum, ex oppoſito uerò ω π, ipſi ψ υ ſolido, cuius quidem baſis eſt ρ ψ parallelogrammum, ex oppoſito uerò υ φ. In eadem ſiquidem ſunt baſi ρ ψ, ſub eodẽq; faſtigio, & ſtãtes ρ ω, ρ υ, τ T, τ χ, σ ε, σ υ, ψ π, & ψ φ, ſuper eiſdem ſunt rectis lineis ω χ, & ε φ. Sed ſolidum ψ φ, ipſi α ι, ſolido æquũ eſt, & ſolidum igitur ψ ω, ipſi α ι ſolido æquũ eſt. Quoniam autẽ ipſum ρ υ, χ τ, parallelogrãmum ipſi ω τ parallelogrãmo (per 35 primi) æquum eſt: æquũ eſt autem & α β, parallelogrammũ ipſi ρ χ, parallelogrammo, æquum igitur eſt & ω T ipſi α β. Aequum autẽ eſt & γ δ ipſi α β, æquũ igitur eſt & ω τ ipſi γ δ. Eſt autẽ aliud δ τ, eſt igitur (per 7 quinti,) ſicut γ δ, baſis ad δ τ baſin, ſic ω τ baſis ad δ τ baſin. Et quoniã parallelepipedũ γ ι, plano ρ ξ ſecatur, parallelo exiſtente eis quæ ex oppoſito planis, eſt igitur ſicut γ δ baſis ad δ τ baſin, ſic γ ζ, ſolidum ad ρ ι ſolidum. Idq; propterea iam quoniã ſolidum parallelepipedum ω ι, plano ρ ψ, ſecatur parallelo exiſtente eis quæ ex oppoſito planis: eſt igitur ſicut ω τ baſis ad δ τ, baſin, ſic ω ψ ſolidũ ad ρ ι ſolidum. Sed ſicut γ δ baſis ad δ τ baſin, ſic ω τ, ad τ δ: & ſicut igitur (per 11 quinti,) γ ζ, ſolidũ ad ρ ι ſolidum, ſic ω ψ ſolidũ ad ρ ι. Vtrũq; igitur ipſorum γ ζ, ω ψ, ſolidorũ, ad ρ ι ſolidum eandẽ habet rationẽ. Aequũ igitur eſt γ ζ ſolidũ, ipſi ω ψ ſolido. Sed oſtenſum eſt, quòd ω ψ, ipſi α ι, æquum eſt, & γ ζ. igitur ipſi α ι æquum eſt. Non ſint iam ſtantes α κ, ρ κ, β λ, μ γ, ν ρ, ο π, δ ζ, ρ σ, ad angulos rectos, ipſis α β, γ δ, baſis. Dico quòd rurſus ſolidũ α ι, æquum eſt ipſi γ ζ, ſolido. Excitẽtur (per 11 undecimi) ab ipſis κ ι, κ μ, π ζ, υ σ, ſignis, ad ſuppoſitum planũ, κ ξ, ι τ, κ υ, μ φ, π χ, ζ ψ, μ ω, σ ι, perpendiculares, & cõnectantur ξ τ, υ φ, ξ υ, τ φ, χ ψ, χ ω, ω ι, ψ. Aequũ iam eſt (per 31 undecimi) κ φ, ſolidum ipſi π ι ſolido, in æqualibus ſiquidẽ ſunt baſibus κ μ, π σ, & ſub eodẽ faſtigio quorũ ſtantes ad angulos rectos ſunt ipſis baſibus. Sed ipſum quidem κ φ ſolidum, ipſi α ι, ſolido (per 30 undecimi) eſt æquale, & π ι ipſi γ ζ, in eadem ſiquidẽ ſunt baſi & ſub eodem faſtigio, quorum ſtantes non ſunt in eiſdem rectis lineis. Et α ι ſolidum igitur, ipſi γ ζ ſolido æquum eſt. Super æqualibus igitur baſibus exiſtentia ſolida parallelepipeda & ſub eodem faſtigio, inuicem ſunt æqualia: quod demonſtrare oportebat.

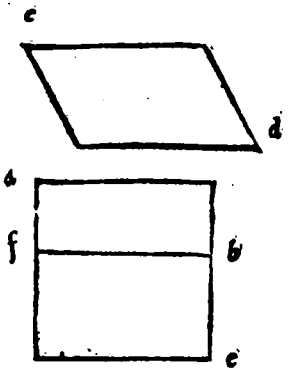

Eucl. ex Camp. Propoſitio 33.

33

Mnia ſolida æquidiſtantium ſuperficierum, æque alta ſuis baſibus ſunt proportionalia.

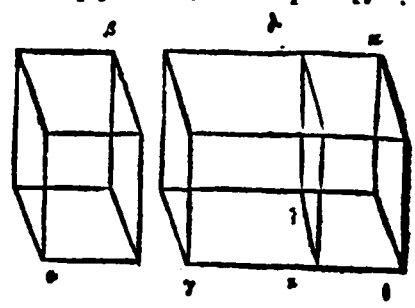
Campanvs. Sint duo ſolida æquidiſtantiũ ſuperficierum æque alta, conſtituta ſuper duas baſes a b & c d. Dico quòd proportio illorum duorum ſolidorum unius ad alterum eſt ſicut proportio ſuarum baſiũ quæ ſunt a b & c d, unius ad alterã. Conſtat quidem ex 24, utramq; harum duarum baſium eſſe æquidiſtantium laterum, duo igitur latera oppoſita & æquidiſtãtium, in ſuperficie a b protrahantur, & inter ea fiat ſuperficies æquidiſtantium laterum quæ ſit f e, æqualis c d. Dehinc ſupra ſuperficiem f e, compleatur ſolidum parallelogrammum æquè altum ei quod conſtitutum eſt ſuper baſin a b, ſitq; amborum communis terminis illa ſuperficies, quæ exurgit ſuper lineam b f, hæc autem ſolida & ſuæ baſes, eiſdem nuncupentur nominibus. Quia igitur baſis f e, eſt æqualis baſi c d, erit ex 31 uel 32 ſolidum f e æquale ſolido c d. At quia totale ſolidum a e ſecat ſuperficies, exurgens ſuper lineam b f æquidiſtanter duobus lateribus op-

positis, erit ex 25 proportio solidi f e ad solidum a b, sicut basis f e ad basin a b. Cumq; sint c d & f e tam bases quàm solida æqualia, bases quidem ex hypothesi, solida autem ex 31 uel 32, sequitur ex 7 quinti bis assumpta semel pro basibus & semel pro solidis, quòd solidorum a b & c d basi umq; a b & c d sit proportio una. Quod demonstrare uoluimus. Huius quoq; conuersam ipsa eadē median te demonstrare quemadmodum conuersas præcedentium, non est difficile. Pones enim duo solida parallelogrāma esse suis basibus proportionalia, & conuinces ea esse æquè alta. Abscisoq; ab eo quod altius mentietur aduersarius uno solido parallelogrammo æquè alto demissiori, erunt abscisum & demissius suis basibus proportionalia ex hypothesi & ex hac 33. Cumq; etiam essent totale altius à quo partiale abscidisti, & ipsum demissius eisdem basibus proportionalia ex hypothesi, sequitur (ex prima parte 9 quinti) totale quòd aduersarius dicit altius, & partiale quod ab eo abscidisti, esse æqualia.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 27.* *Propositio 32.*

Sub eadem altitudine existentia solida parallelepipeda, adinuicem sunt sicut bases. 32

THEON *ex Zamb. Sint sub eandē altitudine solida parallelepipeda, α β, γ δ. Dico quòd ipsa α β, γ δ, solida parallelepipeda adinuicē sunt sicut bases, hoc est quod sicut α ι basis, ad γ ζ, basin, sic est α β solidum ad γ δ solidum. Prætendatur enim (per 45 primi) ad ipsam ζ κ, ipsi α ι æquū ζ θ, & à basi quidem ζ θ, altitudine autem ipsius γ δ, solidum parallelepipedum compleatur κ κ. Aequū iam est (per 31 undecimi) α β solidum, ipsi κ κ solido, in æqualibus enim sunt basibus α ι, κ θ, & sub eadem altitudine. Et quoniam solidum parallelepipedū γ κ, à plano δ ν, secatur parallelo existenti eis quæ oppositò planis, est igitur (per 25 undecimi) sicut δ ζ, basis ad ζ γ, basin, sic est γ δ, ad ipsum κ δ, solidū. Aequalis uerò est ipsa quidem ζ δ, basis ipsi α ι basi, & κ κ solidum ipsi α β solido, est igitur & sicut α ι basis ad γ ζ, basin, sic α δ solidū ad γ δ solidum. Sub eadem igitur altitudine existentia solida parallelepipeda, & reliqua ut suprà, quod erat ostendendum.*

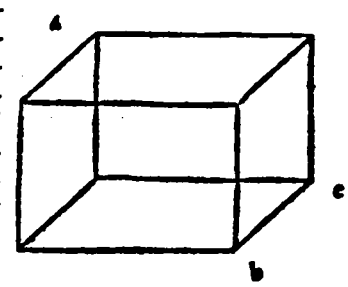

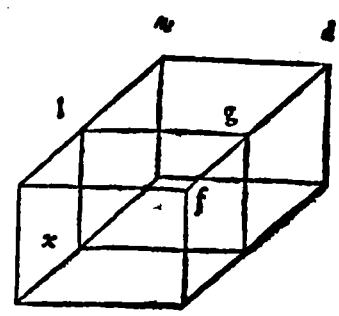
Euclid. ex Camp. *Propositio 34.*

I duo solida æquidistātium superficierum lineis altitudinum super bases orthogonaliter erectis fuerint æqualia, eorum bases eorūdem altitudinibus mutuas esse. Si uerò fuerint duæ bases suis altitudinibus mutuæ, ipsa solida sibi inuicem æqualia esse necesse est. 34

CAMPANVS. Quæcunque sint duo solida æquidistantium superficierum æqualia, eorum bases & altitudines necesse est esse mutekesias, & econuerso, quemadmodum de superficiebus æquidistantium laterum æquiangulis 13 sexti proposuit. Attamen hac 34 istud demonstrā dum proponitur de illis solidis parallelogrammis, in quibus lineę altitudinum suis basibus parallelogrammis orthogonaliter insistunt, ea uerò quæ sequitur, proponit idem de cæteris. Sint ergo nunc duo solida parallelogramma a b & c d æqualia, quorum bases sint a e & c f, lineæq; altitudinum ipsorum sint super has bases orthogonaliter erectæ, & sit altitudo solidi a b, linea e b, & solidi c d linea f d. Si igitur fuerint duæ lineæ e b & f d determinantes ipsorum solidorum altitudines, æquales adinuicem, cum ipsa quoque solida sint ex hypothesi æqualia, erunt ex conuersa 31 bases eorum quæ sunt a e & c f, æquales, ideoq; bases & altitudines erunt mutuæ, sicq; constabat propositi prima pars. Econuerso constabat secunda. Vt si altitudines & bases sint mutuæ, ponantur altitudines æquales, erunt quoq; bases æquales: ideoq; per 31 & solida æqualia: & sic constat secunda pars. At uerò si lineæ b & f d non fuerint æquales, sit f d maior, ex ea resecetur f g ad æqualitatē e b, tribusq; cæteris lineis quæ sunt altitudinis solidi c d ad eandem mensuram in punctis b, k l,

b,k,l,reſectis perficiatur ſolidum parallelogrammum c g æquè altum ſolido a b,eritq; ex premiſſa,a b c g,ſicut a e ad c f. Cum itaq; c d ſit æquale a b, erit (ex prima parte 7 quinti) c d ad c g,ſicut a e ad c f. Per præmiſſam autem eſt proportio c d ad c g,ſicut m f ad f l,quod patet,ſi una ex latera libus ſuperficiebus ſolidi c d(& ipſa ſit f m)intelligatur baſis ipſius. At(per primam ſexti)f m ad f l,ſicut d f ad f g,ideoq; per ſextã quinti ſicut d f ad b e. Igitur a e a d e f,ſicut d f ad b e. Cõſtat itaq; prima pars. Secundam partem cùm ſit conuerſa primæ,conuerſo modo probabis,ſit enim eadẽ diſpoſitione manente,proportio a e ad c f,ſicut d f ad e b. Dico tunc ſolida a b & c d eſſe æqualia. Erit enim ex 7 quinti d f ad f g, ſicut a e ad c f. Sed ex præmiſſa eſt a b ad c g,ſicut a e ad c f. Igitur eſt a b ad c g,ſicut d f ad f g,ex prima autem ſexti eſt d f ad f g,ſicut m f,ad f l,& ex præmiſſa,c d ad c g ſicut m f ad f l. Itaque c d ad g c,ſicut a b ad c g. Igitur ex 9 quinti a b & c d ſunt æqualia, quod eſt propoſitum.

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 35.*

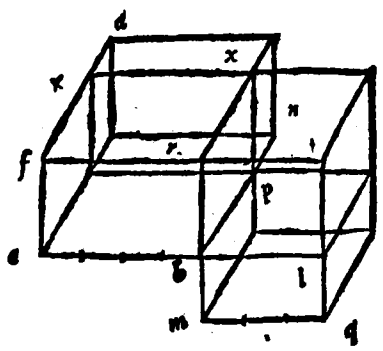
35 SI duo ſolida æquidiſtantium terminorum fuerint æqualia,eorum baſes eorundem altitudinibus erunt mutuæ. Si uerò baſes ſuæ altitudinibus ſuis mutuæ fuerint,quælibet duo corpora æquidiſtantium ſuperficierum probãtur eſſe æqualia.

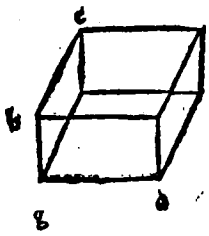
CAMPANVS. Quod præmia propoſuit de ſolidis parallelogrammis,quorum lineæ altitudinum ſuper baſes ſuas orthogonaliter exurgunt,hæc 35 proponit indiſtincte de omnibus. Demonſtrare autem conuenit hanc ex præmiſſa,quemadmodũ demonſtrauimus 32 & 33. Fabricatis enim duobus ſolidis æquidiſtantium laterum quibuſcunq;, ſi lineæ altitudinum ſuis baſibus orthogonaliter inſiſtunt,conſtat uerum eſſe quod dicitur ex præmiſſa. Si autem à quatuor angularibus punctis ſupremarum ſuperficierum in utroq; ſolido quaternæ lineæ demittantur perpendiculariter ad baſes,uel à punctis angularibus infimarum ſuperficierum quaternæ erigãtur, inter quas duo ſolida parallelogramma perficiantur æquè alta ſolidis prioribus,eruntq; ex 29 & 30 hæc duo ſolida duobus prioribus ſolidis æqualia. Cum igitur horum & eorum ſint eædem baſes & eædem altitudines, ſit autem ex præmiſſa de poſterioribus,uerum quod hæc 35 proponit, uerum erit idem etiam de prioribus.

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 36.*

36 SI duo ſolida æquidiſtantium ſuperficierum fuerint ſimilia,proportio erit utriuſq; ad alterum,tãquam cuiuslibet ſui lateris ad ſuum relatiuum latus alterius proportio triplicata.

CAMPANVS. Sint enim duo ſolida a b & c d parallelogrãma & ſimilia. Dico quòd proportio unius eorum ad alterum eſt ſicut unius lateris eius ad unum latus alterius quod ſibi refertur, proportio duplicata, quemadmodum duarum ſuperficierum ſimiliũ proportio eſt ſicut ſuorum relatiuorum laterũ proportio duplicata, ut in 18 ſexti demonſtratũ eſt. Nã ſi ſolida a b & c d fuerint æqualia, cũ ipſa ponantur ſimilia,erũt ex diffinitionibus ſimiliũ corporum & ſimilium ſuperficierum cuncta latera unius æqualia ſuis relatiuis lateribus alterius. Ideoq; cum duarum quantitatum æqualium proportio triplicata aut quotieslibet ſumpta non efficiat niſi æqualitatis proportionem, conſtat in hoc caſu uerum eſſe quod proponitur. Si autem inæqualia, ſit a b maius, cuius longitudo ſit b e, latitudo e f,altitudo f a,baſis e r,& ſuprema ſuperficies a n:ſolidi uerò c d,ſit longitudo d g,latitudo g h, altitudo h c. Conſtat itaq; ex diffinitionibus ſimilium corporum & ſimilium ſuperficierum & præſenti hypotheſi quod proportio a f ad c h, & f e ad h g, & e b,ad g d, ſit proportio una. Sumatur igitur ex linea a f quã manifeſtũ eſt eſſe maiorem c h,linea f k, æqualis h c, cæteraq; tres determinantes altitudinem ſolidi a b, reſecentur ad qualitatem eius,& inter eas compleatur ſolidum parallelogrammum k b æquè altum ſolido c d. Et protrahantur duæ lineæ baſis e b, uſq; ad l, & r b uſq; ad m, ſitq; b l

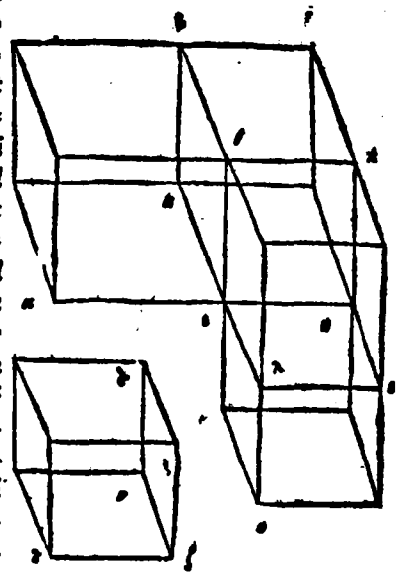
æqualis g d, & b m æqualis h g & perficiatur ſuperficies æquidiſtantiũ laterũ m l, quæ erit æqualis & ſimilis h d. Super eã igitur erigatur ſolidũ parallelogrãmũ p q ſecundũ altitudinẽ præſciſam ex altitudine ſolidi a b, eritq; p q æquale & ſimile ſolido c d. Rurſuſq; inter lineas r b & b l perficiatur ſuperficies æquidiſtantiũ laterũ b t, ſuper quã quoq; erigatur ſolidũ parallelogrãmũ x l æquè altũ utriq; duorũ ſolidorũ k b & p q, replẽdo alterutrũ duorũ angulorũ hiãtiũ inter e a. Cũ autẽ duo ſolida a b, p q, ſint ſimilia, eo quod ambo poſita ſint ſimilia ſolido c d, corpora uerò uni & eidẽ corpori ſimilia inter ſe ſunt ſimilia, ut patet ex diffinitione ſimilium corporũ & 20 ſexti, manifeſtũ eſt ex 25 ter aſſumpta quod inter duo ſolida a b & p q, ſecundũ continuam proportionalitatẽ cadunt duo ſolida k b & x l. Opportune ergo conſtituta uel cõſtructa figura hypotheſibusq; memoriæ firme cõmendatis, ex prima ſexti facile cõcludes propoſitũ. Excute torporẽ & diligẽter attẽde, ſciesq; ex 25 huius proportionẽ ſolidi a b ad ſolidũ k b eſſe ſicut ſuperficiei a r ad ſuperficiẽ K r, ideoq; ex prima ſexti ſicut lineæ a f ad lineã K f, & proportionẽ ſolidi k b ad ſolidũ x l ſicut ſuperficiei k r ad ſuperficiẽ x t, ideoq; ſicut lineæ f r ad lineam r t, & proportionẽ ſolidi x l ad ſolidũ p q, ſicut ſuperficiei r l ad ſuperficiem l m, ideoq; ſicut r b ad lineam b m. Ex hypotheſi uerò liquet, quòd proportio lineæ f r ad lineam r t, & lineæ r b ad lineam b m, eſt ſicut lineæ a f ad lineam k f. Itaq; ex diffinitione proportionis triplicatę poſita in proœmio quinti, conſtat quòd proportio ſolidi a b ad ſolidum p q, ideoq; etiam ad ſolidum c d, eſt ſicut lineæ a f ad lineam k f triplicata. Et quia linea k f poſita eſt æqualis lineæ c h, patet uerum eſſe quod dicitur.

CAMPANVS. Scire autem oportet quod quicquid per hanc 36 & per 7 eam continue præcedentes demonſtratũ eſt de ſolidis parallelogrammis, idẽ quoq; uerũ eſt de ſeratilibus, quorũ baſes cõmuniter ſunt trigonæ aut cõmuniter tetragonæ. Hoc autem, ex 28 & hac 36 & 7 eam continue præcedentibus cõſtabit ingenioſo inſpectori. Si enim fuerint ſeratilia quælibet æque alta ſuper eãdẽ baſin uel ſuper baſes ęquales, cõmuniter tamẽ trigonas aut cõmuniter tetragonas. Cũ ipſa ſint dimidia ſolidorũ parallelogrammorũ ſuarũ altitudinũ ex 22, ipſa erunt æqualia ex 29 & tribus eã ſequentibus, ex his enim conſtat, ſolida parallelogramma ipſis ſeratilibus dupla eſſe æqualia. Similiter quoq; ſi fuerint duo ſeratilia ſuper baſes cõmuniter trigonas aut communiter tetragonas æque alta, ipſa erunt ſuis baſibus proportionalia quemadmodũ de ſolidis parallelogrãmis ex 33 habetur. Ipſa enim ſunt ex 28 dimidia ſolidorum parallelogrammorũ ſuæ altitudinis, ſolidorũ autem parallelogrammorũ ſuæ altitudinis ſuarũq; baſium eſt una proportio ex 33. Cum itaq; ſit ſolidorũ parallelogrammorũ proportio ſicut ſeratilium (quia ſicut ſimplũ ad ſimplũ) ſic duplũ ad duplum ex 15 quinti, atq; baſium ſolidorum parallelogrammorum eſt proportio ſicut baſium ſeratilium (Aut enim eædẽ erunt baſes ſeratilium & ſolidorũ parallelogrammorũ, & hoc quidem erit cum baſes ſeratilium fuerint tetragonæ, tũc enim ex ſeratilibus ſuper eaſdem baſes erunt ſolida parallelogramma complenda. Aut baſes ſeratilium erunt ſubduplę ad baſes ſolidorum parallelogrammorum, & hoc quidem erit cũ baſes ſeratiliũ fuerint communiter trigonę, tunc enim erũt ex ſeratilibus ſolida parallelogrãma cõplenda adiũctis ad baſes ſeratiliũ ſuperficiebus trigonis, ut fiant baſes ſeratiliũ cũ trigonis adiunctis ſuperficiebus, ſuperficies æquidiſtantiũ laterũ) ſequitur ut ſit proportio ſeratiliũ ſicut ſuarũ baſiũ. Eodẽq; modo ſi ſeratilia fuerint æqualia, fuerintq; communiter ſuper baſes trigonas uel cõmuniter ſuper baſes tetragonas, baſes eorũ altitudinibus ipſorũ mutuę erunt. Quod ſi baſes eorũ ſuis altitudinibus fuerint mutuæ, ipſa ſeratilia erunt æqualia quemadmodum de ſolidis parallelogrammis 34 & 35 proponunt. Hoc autẽ facile patet ex ijs quę dicta ſunt in 35. Si uerò ſeratilia fuerint adinuicẽ ſimilia, erit proportio unius ad alterũ, ſicut proportio lateris unius ad ſuum reliquum latus alterius proportio triplicata, quemadmodum de ſolidis parallelogrammis 36 proponit. Quod ex eadem 36 facile tibi patebit, ſi ex illis ſeratilibus ſimilibus ſolidis parallelogrammis completis ſolida ipſa probaueris eſſe ſimilia. Quod ex diffinitione ſimiliũ corporũ & ſimiliũ ſuperficierũ, & hoc quod ſeratilia ponũtur adinuicẽ ſimilia, ex 34 primi leue eſt negociari. *Euclid. ex Zamb. Theorema 28. Propoſitio 33.*

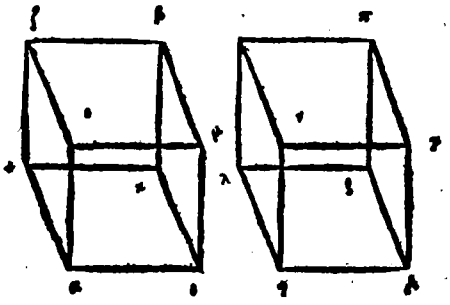
Similia ſolida parallelepipeda, adinuicem in triplici ratione ſunt eiuſdem rationis laterum. 33

THEON ex Zãb. *Sint ſimilia ſolida parallelepipeda α β, γ δ, ſimilis autẽ rationis eſto α ι ipſi γ ζ. Dico q, ſolidũ α ζ ad γ δ ſolidum triplicẽ habet rationẽ, quã α ι, ad γ ζ. Extendãtur enim in rectas lineas ipſis α ι, α κ, ι λ, ipſæ ι κ, ι λ, ι μ, ponanturq; (per 2 primi) ipſi quidem γ ζ æqualis ι κ, ipſi aũt ζ ν æqualis ι λ, & inſuper ipſi ζ ρ ipſa ι μ, & cõpleatur κ λ parallelogrãmũ, & κ ο ſolidũ. Et quoniam duæ ι κ, ι λ, duabus γ ζ, ζ ν ſunt æquales, ſed & angulus qui ſub ϰ ι λ. Ipſi qui ſub γ ζ ν, eſt æqualis, quoniã & qui ſub α ι ζ, ei qui ſub γ ζ ν, eſt æqualis propter ſimilitudinẽ ipſorũ α β, γ δ, ſolidorũ, æquũ igitur eſt & ſimile (per 24 ſexti) ipſum κ λ parallelogrãmum ipſi γ ν parallelogrãmo, & iã id propterea & κ μ parallelogrãmum æquũ eſt et ſimile ipſi γ ζ parallelogrãmo, et inſuper ο ι, ipſi ζ δ. Tria igitur parallelogrãma ipſius κ ο ſolidi tribus parallelogrãmis ipſius γ δ ſolidi ſimilia & æqualia ſunt, ſed ipſa quidẽ tria tribus ijs quæ ex oppoſito, ſunt æqualia & ſimilia, totum igitur κ ο ſolidũ, toti γ δ ſolido ſimile eſt & æquale (per diffinitionẽ 11) Cõpleatur κ π parallelogrãmum, & à baſibus quidem κ π, κ λ, parallelogrammis, altitudine aũt ipſius α β, ſolida compleantur ι ζ, λ π. Et quoniã propter ipſorum α β, γ δ, ſolidorum ſimilitudinẽ eſt ſicut α ι ad γ ζ ſic ι κ ad ζ ν, & ι δ,*

ad ſ ι, æqualis autem eſt γ ſ, ipſi ϛ κ, & ſ μ, ipſi ϛ λ, & ſ ι ipſi ϛ μ, eſt igitur (per cõuerſionẽ diffinitionis ſecundæ) ſicut α ϛ ad ϛ κ, ſic eſt ν ϛ, ad ϛ λ, & ϑ ϛ, ad ϛ μ. Sed ſicut quidem α ϛ, ad ϛ κ, ſic eſt α κ parallelogrãmum ad κ κ parallelogrãmum, ſicut autem κ ϛ ad ϛ λ, ſi ν κ, ad κ λ, ſicut uerò (per 1 ſexti) ϑ ϛ ad ϛ μ ſic π ϛ ad κ μ, & ſicut igitur (per 11 quinti) α κ, parallelogrãmum ad κ κ, parallelogrãmũ, ſic κ κ, ad κ λ, et π ϛ ad κ μ. Sed ſicut quidem α ϛ ad ϛ ι, ſic eſt α β ſolidum ad ϛ ξ ſolidũ, ſicut autẽ κ κ ad κ λ, ſic ξ ϛ, ſolidum ad π λ ſolidũ, ſicutq; π ϛ, ad ι μ ſicut π λ, ſolidum ad κ ο ſolidũ. Et ſicut igitur α β ſolidũ ad ϛ ξ, ſolidum ſic ϛ ξ, ad π λ, & π λ ad κ ο. Si uerò quatuor magnitudines continue fuerint proportionales, prima ad quartam (per 10 diffinitionẽ quinti) triplicẽ rationẽ habet quam ad ſecundã. Igitur α β ſolidũ ad κ ο ſolidũ triplicem rationẽ habet, quam α β ad ϛ ξ. Sed ſicut α ϛ ad ϛ ξ, ſic eſt α κ, parallelogrammũ ad κ κ, & α ϛ, recta linea ad ϛ κ, quare & α β ſolidũ ad κ ο, ſolidũ triplicẽ rationẽ habet, quã α ϛ ad ϛ κ. Aequũ autem eſt ipſum quidem ι ο ſolidũ ipſi γ ∆ ſolido, & ϛ κ recta linea ipſi γ ſ, & α β igitur ſolidum ad γ ∆ ſolidum triplicem rationem habet, quam ſimilis rationis latus hoc eſt α ϛ, ad ſimilis rationis latus hoc eſt ad γ ſ. Similia igitur ſolida parallelepipeda, in triplici ſunt ratione ſimilis rationis laterum: quod oſtendere oportebat.

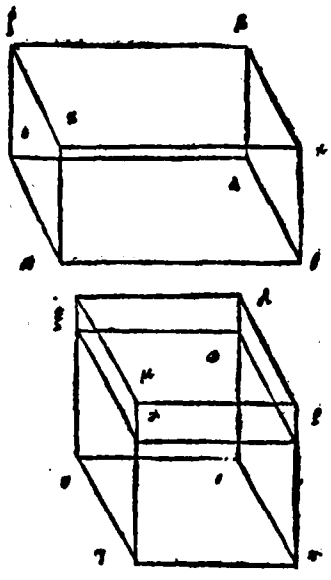

CORRELARIVM. *Ex hoc, inquã, manifeſtum eſt, q; ſi quatuor rectæ lineæ proportionales fuerint, erit ſicut prima ad quartam, ſic quod ex prima ſolidũ parallelepipedum ad id quod ex ſecũda ſimile ſimiliterq; deſcriptũ, quandoquidem prima ad quartam triplicem rationem habet, quàm ad ſecundam.*

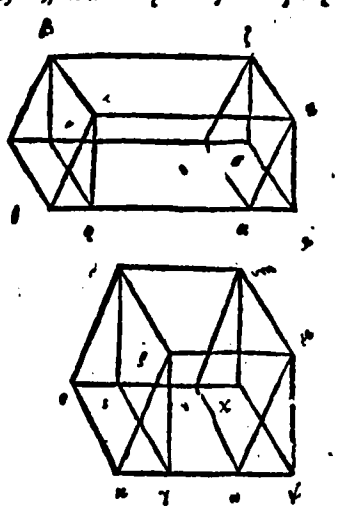
Euclid. ex Zamb. Theorema 29. Propoſitio 34.

34 Aequaliũ ſolidorũ parallelepipedorũ, reciprocæ ſunt baſes altitudinib. Et ſoli da parallelepipeda quorũ baſes altitudinibus ſunt reciprocæ, ſunt æqualia.

THEON ex Zãb. *Sint æqualia ſolida parallelepipeda, α β, γ ∆. Dico q; ipſorũ α ϛ, γ ∆, ſolidorũ parallelepipedorũ reciprocæ ſunt baſes altitudinib. eſtq; ſicut ϛ ι, baſis ad ν π baſin, ſic eſt ipſius γ ∆, ſolidi altitudo ad ipſius α ∆ ſolidi altitudinẽ. Sint enim primũ ſtantes α κ, ϛ ſ, λ ϛ, ϑ κ, γ μ, ν ξ, ο ∆, π ρ, in ipſis baſibus ad angulos rectos. Dico q, eſt ſicut ϛ ϑ baſis ad ν π baſin, ſic eſt γ μ ad α κ. Si quidẽ igitur æqualis eſt ϛ ϑ baſis ipſi ν π baſi, eſt aũt & α ϛ ſolidũ æquũ ipſi γ ∆ ſolido, & γ μ ipſi α κ eſt æquali. Si enim ipſis ϛ ϑ, ν π, baſibus æqualibus exiſtentibus, æquales nõ fuerint ipſæ α κ, γ μ, altitudines, neq; igitur ſolidũ α ϛ, æquũ erit ipſi γ ∆, ſupponitur aũt æquale. Igitur altitudo γ μ altitudini α κ inæqualis nõ eſt, æqualis igitur. Eritq; ſicut baſis ϛ ϑ ad baſin ν π, ſic γ μ ad α κ, & manifeſtũ quòd ipſorũ α β, γ ∆, ſolidorũ parallelepipedorũ reciprocæ ſunt baſes ipſis altitudinibus. Nõ ſit iã æqualis ϛ ϑ baſis ipſi ν π, baſi, ſed eſto maior ϛ ϑ. Eſt aũt ſolidum α β, ipſi γ ∆ ſolido æquum maior igitur eſt & γ μ, ipſa α κ. Si autẽ nõ, neq; igitur rurſus, ipſa α ϛ, γ ∆, ſolida ſũt æqualia, ſupponũtur aũt æqualia. Ponatur igitur (per 2 primi) ipſi α κ, æqualis γ τ, compleatur q; ex baſi quidẽ ν π, altitudine autẽ γ τ, ſolidum parallelepipedum γ φ. Et quoniã ſolidum α β æquum eſt ipſi γ ∆ ſolido, aliud autẽ eſt ipſum φ γ, ad idem aũt æqualia eãdem rationem habent (p 7 quinti) eſt igitur ſicut α β ſolidũ ad γ φ ſolidum, ſic eſt γ ∆ ſolidũ, ad γ φ ſolidum. Sed ſicut quidẽ ſolidum α ϛ ad ſolidum γ φ, ſic ϑ baſis ad ν π baſin (p 32 undecimi) ſub æquali enim ſunt altitudine, ipſa α ϛ, γ φ, ſolida. Sicut autẽ ſolidum γ ∆ ad ſolidum γ φ, ſic eſt μ π, baſis ad π τ baſin, & μ γ ad γ τ, & ſicut igitur (per 11 quinti) ϑ baſis ad ν π baſin, ſic μ γ ad γ τ. Aequalis autẽ eſt γ τ, ipſi α κ, &*

ſicut igitur (per 9 quinti) ὁ δ baſis ad ν π, baſin ſic μ γ ad α ν. Ipſorũ igitur α ζ, γ Δ, ſolidorũ parallelepipedorũ reciprocæ ſunt baſes altitudinibus. Rurſus ipſorũ α ζ, γ Δ, ſolidorũ parallelepipedorũ, reciprocæ ſint baſes altitudinib. ſit q; ſicut ὁ δ baſis ad ν π baſin, ſic ipſius γ Δ ſolidi altitudo ad ipſius α β ſolidi altitudinẽ: Dico q; ſolidũ α ζ æquũ eſt ipſi γ Δ ſolido. Sint enim rurſus ſtãtes, ad angulos rectos ipſis baſibus. Et ſi quidem æqualis eſt ὁ θ baſis ipſi ν π baſi, eſtq; ſicut ὁ θ baſis ad ν π baſin ſic ipſius γ Δ ſolidi altitudo ad ipſius α ζ ſolidi altitudinem, æqua igitur eſt ipſius γ Δ ſolidi altitudo, altitudini ipſius α β ſolidi. Super æqualibus autẽ baſibus exiſtentia ſolida parallelepipeda & ſub eadem altitudine, inuicẽ ſunt æqualia (per 31 undecimi) Igitur ſolidum α β, æquũ eſt ipſi γ Δ ſolido. Non ſit iã ὁ δ baſis ipſi ν π baſi æqualis, ſed eſto maior ὁ θ, maior igitur eſt & ipſius γ Δ, ſolidi altitudo, ipſius α ζ ſolidi altitudine, hoc eſt γ μ, maior quàm α ν. Ponatur (per 2 primi) ipſi α ν, rurſus æqualis γ τ, & cõpleatur γ τ ſolidũ. Quoniã eſt ſicut ὁ δ baſis ad ν π baſin, ſic μ γ ad α ν, æqualis autẽ eſt α ν ipſi γ τ, eſt igitur ſicut ὁ θ baſis ad ν π baſin, ſic γ μ ad τ γ, reciproca enim ſup ponuntur. Sed ſicut quidem ὁ δ baſis ad ν π baſin ſic (per 32 undecimi) α β ſolidũ ad γ φ ſolidum ſub æquali enim ſunt altitudine, ipſa α β, γ φ ſolida. Sicut autem γ μ ad γ τ, ſic (per 1 ſexti) μ π, baſis ad π τ baſin et (per 32 undecimi) γ Δ ſolidũ ad γ φ ſolidũ, & ſicut igitur (per 11 & 9 quinti) α ζ ſolidũ ad γ φ ſolidũ, ſic γ Δ ſolidũ ad γ φ ſolidũ. Vtrũq; igitur ipſorũ α ζ, γ Δ, ad ipſum γ φ eandẽ rationẽ habet. Aequũ igitur eſt (per conuerſionẽ 7 quinti) α β, ſolidũ ipſi γ Δ ſolido. Quod oportuit oſtendere. Non ſint autẽ ſtantes ſ ζ, ζ λ, κ α, ὁ κ, ν ξ, Δ ο, μ γ, ſ π, ad angulos rectos baſibus eorũ, excitenturq; (per 10 undecimi) ab ipſis ſ κ, β κ, ξ μ, Δ ſ, ſignis in ipſorũ ὁ θ, ν π, baſium planis, perpendiculares, concurrantq; planis ad ſigna σ τ υ, φ χ, ψ ω, ϛ, cõpleantur q; ipſa ſ φ, ξ ω, ſolida. Dico q; & ſic æqualibus exiſtentibus ipſis α β, ϛ Δ, ſolidis reciprocæ ſunt baſes ipſis altitudinibus, eſtq; ſicut ὁ δ, baſis ad ν π baſin, ſic eſt ipſius γ Δ ſolidi altitudo, ad ipſius α β, ſolidi altitudinẽ. Quoniã enim α ζ ſolidũ æquũ eſt ipſi γ Δ ſolido, ſed α β, quidem ipſi ζ τ (per 31 undecimi) eſt æquale (ſuper eadẽ) enim ſunt baſi ſ κ, & ſub eadẽ altitudine, quorũ ſtantes nõ ſunt ſuper eiſdem rectis lineis) at γ Δ ſolidũ (per 31 undecimi) ipſi Δ ψ ſolido eſt æquale (ſuper eadem namq; ſunt baſi ξ ſ, & ſub eadem altitudine, quorũ ſtantes nõ ſunt ſuper eiſdẽ rectis lineis) igitur ſolidũ β τ ipſi Δ ψ ſolido æquũ eſt. Aequaliũ autem ſolidorũ parallelepipedorum, quorũ altitudines ad angulos rectos ipſis eorũ baſibus ſunt, reciprocæ ſunt baſes ipſis altitudinib. Eſt igitur ſicut ſ κ baſis ad ξ ſ baſin, ſic ipſius Δ ψ ſolidi altitudo ad ipſius ϛ τ ſolidi altitudinẽ. Aequalis autẽ eſt ſ μ baſis ipſi ὁ δ baſi, & ξ ſ baſis ipſi ν π baſi, eſt igitur ſicut ὁ δ baſis ad ν π baſin, ſic eſt ipſius Δ ψ ſolidi altitudo ad ipſius β τ ſolidi altitudinem. Eædem uerò altitudines ſunt ipſorũ Δ ψ & β τ ſolidorũ & ipſorũ Δ γ & β α. Eſt igitur ſicut ὁ δ baſis ad ν π baſin, ſic ipſius γ Δ, ſolidi altitudo ad ipſius α ζ, ſolidi altitudinẽ. Ipſorum igitur α ζ, γ Δ, ſolidorum parallelepipedorũ, reciprocæ ſunt baſes altitudinibus. Rurſus iã ipſorũ α β, γ Δ, ſolidorum parallelepipedorũ, reciprocæ ſint baſes altitudinibus, ſitq; ſicut ὁ θ, baſis ad ν π baſin, ſic ipſius γ Δ ſolidi altitudo ad ipſius α β ſolidi altitudinẽ. Dico q; ſolidũ α ζ, æquum eſt ipſi γ Δ ſolido. Eiſdẽ nãq; diſpoſitis, quoniã eſt ſicut ὁ δ baſis ad ν π baſin, ſic ipſius γ Δ ſolidi altitudo ad ipſius α β, ſolidi altitudinem, æqualis autem eſt baſis ὁ θ, ipſi ſ κ & ν π, ipſi ξ ſ, eſt igitur ſicut ſ μ baſis ad ξ ſ baſin, ſic ipſius γ Δ ſolidi altitudo ad ipſius α β, ſolidi altitudinẽ. Eædem autem ipſorum α β, γ Δ, & β τ, Δ ψ, ſolidorum ſunt altitudines. Eſt igitur ſicut ſ κ baſis ad ξ ſ baſin, ſic ipſius Δ γ ſolidi altitudo ad ipſius ϛ τ ſolidi altitudinem. Ipſorum igitur β τ, Δ ψ, ſolidorum parallelepipedorum, reciprocæ ſunt baſes altitudinibus. Solida uerò parallelepipeda, quorũ altitudines ad angulos rectos ſunt baſibus eorum, & reciprocæ ſunt baſes altitudinibus, æqualia ſunt (per 21 undecimi) Igitur ſolidum β τ, æquum eſt ipſi Δ ψ ſolido. Sed ipſum quidẽ β τ, ipſi ζ α, æquum eſt (per 29 undecimi) ſuper eadẽ nãq; ſunt baſi ſ κ, et ſub eadẽ altitudine, quorum ſtãtes ſunt ſuper eiſdẽ rectis lineis. Solidum autẽ Δ ψ, ipſi Δ γ, ſolido æquum eſt, ſuper eadẽ nãq; ſunt baſi ξ ſ, & ſub eadẽ altitudine, quorum ſtãtes ſunt ſuper eiſdẽ rectis lineis. Igitur & α β ſolidum, ipſi γ Δ, ſolido æquum eſt: quod demonſtrare oportebat. Euclid. ex Camp. Propoſitio 37.

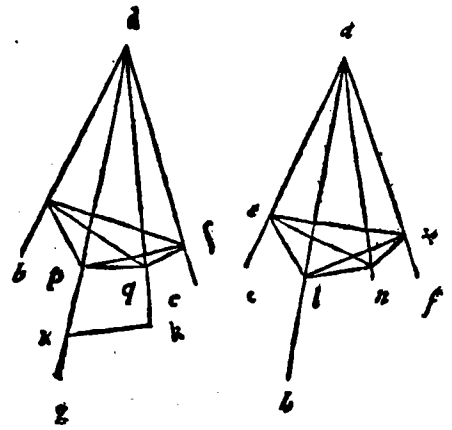

Si fuerint duo anguli plani æquales ſuper quos duæ hypothe 37
nuſæ in aëre ſtatuãt cũ lateribus angulorũ ſubiacẽtiũ ſingulos ſingulis æquos angulos cõtinẽtes, atq; in illis hypothenuſis duo pũcta ſignẽtur à quibus punctis duæ perpendiculares ad ſuperficies angulorũ propoſitorũ demittantur, à pũctis autem ſu

per

per quæ perpendiculares ceciderint ad eoſdē duos angulos planos duę rectæ lineæ ducantur, duo anguli qui ab illis duabus lineis atq; duabus hypothenuſis continentur, æqui ſibi inuicem eſſe probantur.

CAMPANVS. Sint duo anguli plani a & d æquales, contenti lineis a b & a c & d e & d f, & ſuper eos erigantur duæ lineæ hypothenuſaliter a g & d h, fitq; angulus g a c æqualis angulo h d f, & angulus g a b æqualis angulo h d e, atque in duabus hypothenuſis a g & d h, ſignentur quomodolibet duo puncta k & l, à quibus ſecundum prȩcepta 11 huius demittantur ad ſuperficies angulorum a & d, duæ perpendiculares quæ ſint k, m & l n, & protrahantur duæ lineæ a m & d n. Dico igitur angulum g a m, eſſe ęqualem angulo h d n. Si linea a k eſt ęqualis d l, bene quidem. Sin autem, ex linea a g ſumatur a p, æqualis d l, & à puncto p demittatur perpẽdicularis ad ſuperficiem anguli a, linea quę ſit p q. Manifeſtum eſt igitur quod punctum q eſt in linea a m, quod ex 6 huius & diffinitione linearum æquidiſtantiũ quas neceſſe eſſe in ſuperficie una, facilè conſtat ſtudioſè intuenti. Dehinc à pũcto q ducantur perpendiculares duæ, una ad lineam a b quę ſit q r, & alia ad lineam a c quæ ſit q ſ. Similiter quoq; à puncto n ducantur aliæ duæ perpendiculares, una ad lineam d e, quæ ſit n t, & alia ad lineam d e, quæ ſit n x, & protrahantur r ſ & t x. Iterumq; à punctis p & l, demittantur hypothenuſę p q, p r, p ſ, & l n, l t, l x. His itaq; poſitis, figuraq; prudenter diſpoſita, demonſtrationẽ propoſiti ſic collige. Conſtat ex penultima primi quòd quadratũ lineæ a p eſt æquale quadratis duarum linearum a q, & p q, ac ex eadem quòd quadratum a q eſt æquale quadratis duarum linearum a ſ, ſ q, itaq; quadratũ a p, eſt æquale quadratis trium linearum a ſ, ſ q, & q p. Sed ex eadem, quadratũ ſ p, eſt æquale quadratis duarum linearum ſ q & p q, ergo quadratum a p, eſt ęquale quadratis duarũ linearũ a ſ & ſ p, ideoq; ex ultima primi angul⁹ a ſ p eſt rect⁹. Similiq; modo, probabis, unũquęq; triũ angulorũ d x l, a r p, d t l, eſſe rectũ. Cũ igitur ex hypotheſi ſit angul⁹ ſa p ęqualis angulo x d l, & linea a p lineæ d l, erit ex 26 primi linea d x ęqualis a ſ, et x l æqualis ſ p. Eodẽ quoq; modo cũ ex hypotheſi ſit angulus r a p ęqualis ãgulo e d l, erit ex eadẽ linea a r ęqualis d t, & r p æqualis t l. Quare per 4 primi linea r ſ erit ęqualis lineæ t x & angul⁹ a r ſ ęqualis angulo d t x, & angulus a ſ r angulo d x t: eſt enim ex hypotheſi angulus a, æqualis angulo d. A cõceptiõe igitur erit angulus ſ r q æqualis angulo x t n, & angulus r ſ q angulo t x n, ſunt enim reſidui duorũ rectorũ, dẽptis æqualibus. Neceſſe eſt itaq; ex 26 primi, ut linea r q ſit æqualis t n, & q ſ ęqualis n x. Cũq; ex penultima primi quadratũ lineę r p ſit æquale quadratis duarũ linearũ r q & q p, & quadratũ lineę t l æquale quadratis duarum linearum t n & l n, ſint autem duæ lineæ r p & t l æquales, duæ quoque quæ ſunt r q & t n ęquales, ſequitur ex cõmuni ſcientia duas quæ ſunt p q & l n eſſe æquales. Eodem modo cum quadratum lineæ a p ſit æquale quadratis duarum linearum quæ ſunt a q & q p, ſimiliter quadratum lineæ d l quadratis duarum linearum quæ ſunt d n & n l, ſit autem a p æqualis d l, & p q æqualis l n, ſequitur ex cõmuni ſcientia a q eſſe æqualem d n. Ex octaua igitur primi concludo propoſitum, uidelicet angulum p a m eſſe æqualem angulo l n d.

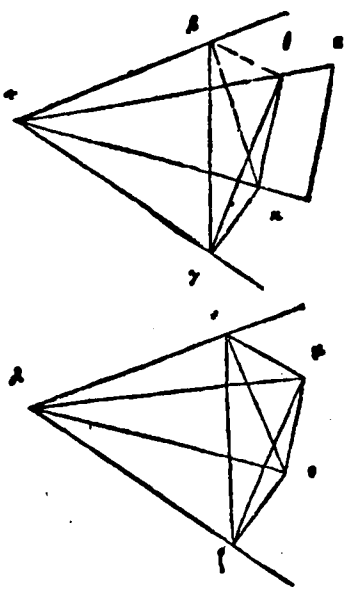
Euclid. ex Zamb. *Theorema 20.* *Propoſitio 55.*

35 Si fuerint bini anguli plani æquales, ſuper quorum uerticibus ſublimes rectæ lineæ ſteterint, ęquales angulos cõprehendentes cum ijs quę in principio rectis lineis, alterum alteri, in ſublimibus autem ſumpta fuerint contingentia ſigna, & ab eiſdẽ ad plana in quibus ſunt qui in principio anguli, perpendiculares actæ fuerint à ſignis autem quæ in planis à perpẽdicularibus fiunt, ad eos qui in principio angulos cõiunctæ fuerint rectæ lineæ, æquos angulos cum ſublimibus comprehendent.

THEON *ex Zãb. Sint bini anguli rectilinei æquales plani qui ſub* β α γ, δ α ζ, *à ſignis autem* α, δ, *ſublimes excitentur rectæ lineæ* α κ, δ μ, *æquos cõprehendentes angulos cum ijs quæ in principio rectis lineis alterum alteri, hoc eſt angulum* μ δ ι *angulo ei qui ſub* κ α β, *eũ aũt qui ſub* μ δ ζ, *ei qui ſub* κ α γ, *ſumanturq; in ipſis* α κ, δ μ, *cõtinẽtia ſigna* κ, μ, *excitẽturq; (per 11 undecimi) ab ipſis* κ, μ, *ſignis ad ea quæ per* δ α γ δ ι ζ, *plana perpendiculares* κ λ, μ ν, *coincidantq; ipſis planis in* ν λ, *connectanturq; ipſæ* λ α, ν δ. *Dico quòd*

angulus

angulus qui ſub ν α λ, æquus eſt angulo μ Δ ν, ponatur (per 23 primi) ipſi ϝ μ æqualis α ϑ, excitetur q; (per 31 primi) per ſignũ ϑ, ipſi ν λ parallelus ϑ κ. At ν λ, perpendicularis eſt ad id quod per β α γ planũ. Igitur & ϑ κ, perpendicularis eſt ad id quod per β α γ, planũ. Excitentur (per 12 primi) ab ipſis ν μ, ſignis ad ipſas α β α γ, Δ ϝ, Δ ι, rectus lineas perpendiculares ν γ, μ ϝ, κ β, μ ι, cõnectanturq; ipſæ ϑ γ, γ β, μ ϝ, ι. Et quoniã quod ex ϑ α (per 47 primi) æquũ eſt eis quæ ex ϑ κ, κ θ, ei autem quod ex κ α, æqualia ſunt quæ ex κ γ, γ α, igitur quod ex ϑ α æquũ eſt eis quæ ex ϑ ω, κ γ, γ α, eis uerò quæ ex ϑ κ, κ γ, æquũ eſt id quod ex ϑ γ, quod igitur ex ϑ α (per 47 primi) æquũ eſt eis quæ ex ϑ γ, γ α, rectus eſt igitur qui ſub ϑ γ α, angulus. Idq; propterea et qui ſub Δ ϝ μ angulus, rectus eſt: æqualis igitur eſt qui ſub ϑ γ α angulus, ei qui ſub Δ ϝ μ angulo. Eſt autẽ & qui ſub α γ ϑ, æqualis ei qui ſub Δ ϝ μ. Bina igitur triangula ſunt Δ ϝ μ & ϑ α γ, duos angulos duobus angulis æquos habẽtia alterũ alteri & unũ latus uni lateri æquũ, quod unum æqualiũ angulorũ ſubtendit, hoc eſt, ϑ α, ipſi ϝ μ, & reliqua igitur latera (per 26 primi) reliquis lateribus æqualia habebunt alterũ alteri, æqualis igitur eſt α γ ipſi Δ ϝ. Similiter oſtendemus, quòd & α ζ ipſi ϝ ι eſt æqualis. Connectantur θ β, & μ ι. Et quoniã quod ex α ζ (per 47 primi) æquũ eſt eis quæ ex α κ, κ ϑ, ei autẽ quod ex α κ (per eandẽ) æqua ſunt quæ ex α β, β ω, quæ igitur ex α ζ, ζ κ, κ ϑ, ſunt æqualia ei quod ex α θ. Sed eis quæ ex β ω, κ ϑ, æquũ eſt id quod ex ζ θ rectus enim eſt qui ſub ϑ κ β angulus, quoniam θ κ perpendicularis eſt ad ſubiectũ planũ, igitur quod ex α ϑ æquũ eſt eis quæ ex α β, β θ, rectus igitur eſt qui ſub α β ϑ angulus, & id propterea qui ſub ι Δ μ angulus, rectus eſt. Eſt antẽ & qui ſub β α θ, angulus, ei qui ſub ι Δ μ æqualis: ſupponitur nanq;, eſtq; ipſa α ϑ, ipſi Δ μ æqualis, æqualis igitur eſt (per 26 primi) ι ζ, ipſi Δ ι. Quoniã igitur æqualis eſt α γ, ipſi Δ ϝ, & α ζ, ipſi ϝ ι, binæ igitur γ α, α β, duabus ϝ ϝ, ϝ ι, ſunt æquales, ſed et angulus qui ſub γ α ζ, ei qui ſub ϝ Δ ι, eſt æqualis. Baſis igitur β γ (per 4 primi) baſi ι ϝ, eſt æqualis & triangulũ triãgulo & reliqui anguli reliquis angulis. Aequalis eſt igitur qui ſub α γ β angulus, et qui ſub Δ ϝ ι. Rectus autẽ & qui ſub α γ ω, recto qui ſub ϝ ϝ ν eſt æqualis, et reliquus igitur qui ſub β γ κ, reliquo qui ſub ι ϝ ν eſt æqualis. Et id propterea qui ſub γ ζ κ, ei qui ſub ϝ ι ν, eſt æqualis. Bina igitur triãgula ſunt (p 8 primi) β γ κ, ϝ ι ν, binos angulos duobus angulis æquos habentia alterũ alteri, & unũ latus uni lateri æquũ, quod ad æquos angulos, hoc eſt β γ ipſi ι ϝ et reliqua igitur latera, reliquis lateribus æqualia habebũt. Aequalis igitur eſt γ κ, ipſi ϝ ν: eſt autẽ & α γ, ipſi ϝ ϝ æqualis. Binæ igitur α γ, γ κ, duab. ϝ ϝ, ϝ ν, ſunt æquales, & æquos cõprehẽdũt angulos, baſis igitur α κ (p 4 primi) baſi ϝ ν eſt æqualis. Et quoniã æqualis eſt α θ, ipſi Δ μ, æquũ eſt qd' ex α θ ei qd' ex Δ μ. Sed ei qd' ex α θ γ (p 47 primi) æqualia ſunt quæ ex α κ, κ θ, rectus enim eſt ϙ ſub α κ ϑ. Ei autẽ quod ex ϝ μ, æqua ſunt quæ ex ϝ ν, ν μ, rectus enim eſt ϙ ſub ϝ ν μ. Igitur quæ ex α ω, κ θ, ſunt eis æqualia quæ ex Δ ν, ν μ, quorũ quod ex α κ, æquũ eſt ei quod ex Δ ν. Reliquum igitur quod ex κ ϑ, æquũ eſt ei quod ex ν μ. Aequalis igitur eſt ϑ κ, ipſi μ ν. Et quoniã binæ ϑ α κ, duabus μ ϝ, Δ ν, ſunt æquales altera alteri, & baſis θ κ, baſi μ γ eſt æqualis, angulus igitur qui ſub θ α ω (per 8 primi) angulo qui ſub μ Δ ν eſt æqualis. Si fuerint igitur bini anguli plani æquales, & quæ ſequũtur reliqua: quod oſtendere oportebat.

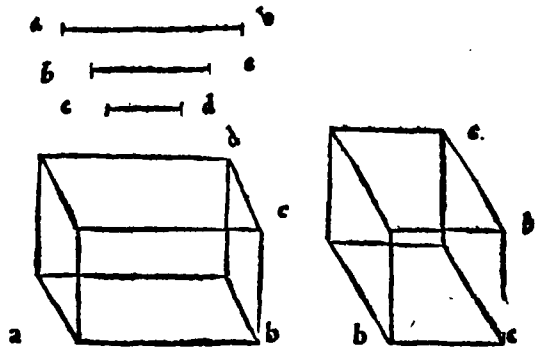

CORRELARIVM. Ex hoc nẽpe manifeſtũ, quòd ſi fuerint bini anguli plani rectilinei æquales, ſteterintq; ſuper ipſis ſublimes rectæ lineæ æquales æquos angulos cõprehendẽtes, unà cũ ijs quæ in principio rectis lineis alterum alteri, quæ ex ipſis perpendiculares ductæ ad plana in quibus ſunt qui principio anguli, inuicem ſunt æquales. Euclid. ex Camp. Propoſitio 38.

SOlidũ tribus lineis proportionalibus contentũ, æquũ erit ſolido quod à mediæ lineæ æquis lateribus cõtinetur, ſi anguli ſui amborum ſibi inuicem æquales fuerint. 38

CAMPANVS. De ſolidis parallelogrãmis intelligatur, de his enim qualiacũq; ſint dũ tamẽ æquiangula, uerũ eſt, quod contentũ à tribus lineis proportionalibus æquale eſt ei quod à media earũ continetur, quemadmodũ de ſuperficiebus rectangulis probatũ eſt in 16 ſexti, & de non rectãgulis elicitur euidenter ex ſecunda parte 13 eiuſdẽ. Sint igitur tres lineæ a b, b c, & c d, continue proportionales, fiatq; ex eis unus angulus ſolidus ad libitum, & perficiatur ſolidum æquidiſtantium laterum, cuius linea a b ſit longitudo, b c uerò altitudo, ſed c d latitudo, & ipſum ſolidum dicatur a d. Sumpta quoq; alia linea qualibet æquali b c quæ etiam uocetur b c, ſuper ipſius extremitatẽ quæ eſt b, con-

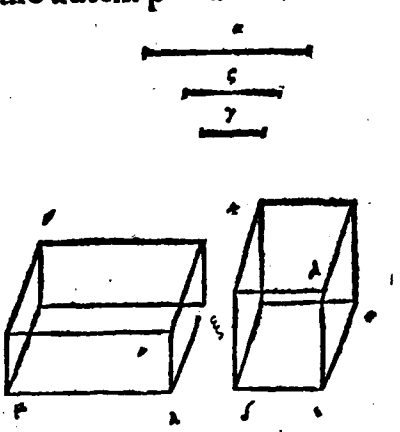
conſtituatur angulus ſolidus æqualis angulo ſolido a, ſecundum quod docet 26 lineæq; cæteræ ſolidum angulum b continentes reſecentur ad æqualitatẽ lineæ b c, & perficiatur ſolidum æquidiſtantium ſuperficierum, cuius longitudo, latitudo, & altitudo ſit linea b c, & ipſum appelletur b c. Dico itaq; duo ſolida a d & b c eſſe æqualia. Manifeſtum eſt enim, quòd cum ſuperficies unius ſunt æquiangulæ ſuis relatiuis ſuperficiebus alterius. Quod ex 34 primi patere poteſt, nam cũ ſolidus angulus b ponatur æqualis ſolido angulo a, neceſſe eſt ut unus angulus uniuſcuiuſq; ſuperficiei ſolidi a d ſit æqualis uni angulo ſuæ relatiuæ ſuperficiei in ſolido b c, itaq; per 34 primi eorũ oppoſiti, erũt æquales. At ga uniuſcuiuſq; ſuperficiei quadrilateræ omnes anguli ſunt æquales quatuor relictis ex 32 primi, neceſſe eſt duos reliquos unius eſſe æquales duobus reliquis ſuæ relatiuæ. Cumq; ipſi duo reliqui in qualibet ſint etiam adinuicem æquales, conuincitur neceſſariò ut unaquæq; ex ſuperficiebus ſolidi a d ſit æquiangula ſuæ relatiuæ in ſolido b c, quare ex ſecunda parte 13 ſexti baſes duorum ſolidum propoſitorum erunt æquales: ſunt enim æquiangulæ & laterum mutuorum. Si itaq; lineæ altitudinum ſuper baſes ipſorum orthogonaliter inſiſtunt, conſtat ex 31 ipſa eſſe æqualia, cum enim hæ lineæ ſint æquales & ipſæ determinent altitudinem ſolidorum, erunt ſolida æque alta. At ſi lineæ altitudinum ipſorum non inſiſtunt ſuis baſibus orthogonaliter, ab ipſarum ſummitatibus ad baſes perpẽdicularibus demiſsis, erunt ex præmiſſa hæ perpendiculares adinuicem æquales, ipſæ enim erunt, ſicut erant & in præmiſſæ demonſtrationis figura duæ lineæ p q & l n, quas demonſtrauimus oportere eſſe æquales. Quia igitur omnium ſolidorum altitudo ex perpendicularibus à ſummitatibus ipſorum ad ſuas baſes deſcendentibus diffinitur, erunt ex 32 duo ſolida a d & c b æqualia. Conuerſam quoq; huius poſſumus, ſi delectat, conuerſo modo probare. Vt ſi parallelogrammum corpus a d ſit æquale & æquiangulum corpori parallelogrammo b c, & corpus b c cõtineatur à media trium linearum continentium corpus a d, erunt tres lineæ continentes corpus a b continue proportionales. Cùm enim duo ſolida parallelogramma a d & c b ſint æqualia & æque alta, ex hypotheſi ipſa erunt ſuper baſes æquales per conuerſas 31 & 32. Et quia ipſæ baſes eorum ſunt æquiangulæ, ſequitur ex prima parte 13 ſexti, quòd ipſæ ſunt mutuorum laterum. Itaq; proportio a b ad b c, ſicut b c ad c d, quare conſtat propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 31.* *Propoſitio 36.*

36 **Si tres rectæ lineæ proportionales fuerint, ex ipſis tribus rectis lineis ſolidum parallelepipedum, æquum eſt ei quod ex media fit ſolido parallelepipedo, æquilatero quidem, æquiangulo autem prædicto.**

THEON *ex Zamb.* *Sint tres rectæ lineæ proportionales α β γ, ſicut α, ad ε, ſic ε ad γ. Dico quòd ex α β γ, ſolidum, æquum eſt ei quod ex β ſolido æquilatero quidẽ, æquiangulo autem prædicto. Exponatur (per 23 undecimi) ſolidus angulus qui ad ι, comprehenſus ſub tribus angulis planis hoc eſt λ ι μ, μ ι ξ, ξ ι λ, ponaturq; (per 2 primi) ipſi quidẽ ε, æqualis unaquæq; ipſarum λ ι μ, μ ι ξ, ξ ι λ, compleaturq; ipſum ι ν, ſolidum. Ipſi autẽ α, æqualis eſto (per eandem λ μ) conſtituaturq; (per 26 undecimi) ad ipſam λ μ rectam lineam ad ſignumq; in ea λ, ipſi qui ad ι ſolido angulo æquus comprehenſus ſub ν λ ξ, ξ λ μ, μ λ μ, ponaturq; (per 2 primi) ipſi quidem ε æqualis λ ξ, ipſi autem γ æqualis λ ν. Et quoniam eſt ſicut α ad ε, ſic eſt β ad γ, æqualis autem eſt α ipſi λ μ, & β unicuiq; ipſarum λ ξ, ξ ι, ι λ, & γ ipſi λ ν, eſt igitur λ μ ad ι ξ, ſic eſt λ ι ad λ μ, & circum æquos angulos qui ſub μ λ ν, λ ι ξ, latera ſunt reciproca. Igitur parallelogrammum μ ν, æquum eſt ipſi λ ξ, parallelogrãmo (per 14 ſexti) Et quoniã bini anguli plani rectilinei æquales ſunt, qui ſub λ ι ξ, μ λ μ, & ſuper ipſis ſublimes rectæ lineæ ſunt cõſtitutæ λ ξ, ι ν, inuicẽ æquales (per præcedentẽ) æquos angulos cõprehẽdentes*

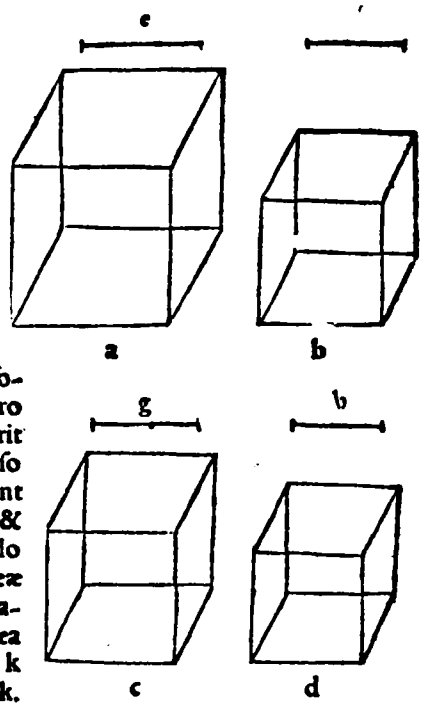

tes cum ijs quæ in principio rectis lineis alterum alteri: ipſæ igitur quæ ex κ f, ſignis perpendiculares ductæ ad ea quæ per ν λ μ, Δ ι f, plana (per correlarium præcedentis) inuicem ſunt æquales. Quare λ θ, ι κ, ſolida, ſub eadem ſunt altitudine. Super æqualibus autē baſibus & ſub eiſdem altitudinibus conſtituta ſolida parallelepipeda, inuicem ſunt æqualia (per 31 undecimi) Igitur ſolidum θ λ, ſolido ι κ eſt æquale. At λ θ, ſolidum, eſt ex ipſis κ β γ, & ι κ, ſolidum eſt ex β. Igitur quod ex κ β γ, ſolidum parallelepipedum, æquum eſt ei quod ex β ſolido æquilatero quidem, ſed æquiangulo prædicto: quod erat oſtendendum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 39.*

SI fuerint quotlibet lineæ proportionales, ſolida quoque ſua æquidiſtantium atq; ſimilium uniuſcuiuſq; creationis ſuperficierum, erunt proportionalia. Si uerò ſolida æquidiſtantium atque ſimilium uniuſcuiuſq; creationis ſuperficierum fuerint proportionalia, lineæ quoq; à quibus ipſa ſolida continentur, erunt proportionales. 39

CAMPANVS. Simile proponit uigeſima prima ſexti de ſuperficiebus. Sint itaq; quatuor lineæ a b, & c d, proportionales, & ſuper has fabricētur quatuor ſolida parallelogramma eiſdem nominibus dicta, quæ ſint expreſſe ſimilia, duobus enim ad libitū fabricatis ſuper duas lineas a & c, cætera ſecundū præcepta 27 conſtituenda erunt. Dico hæc 4 ſolida eſſe proportionalia. Et econuerſo. Subiungātur enim duabus lineis a & b, in cōtinua proportione duæ quę ſunt e & f, quemadmodum docet 10 ſexti, & duabus lineis c & d, aliæ duæ quæ ſint g & h. Conſtat igitur ex 36 & ex diffinitione proportionis triplicatæ, quæ poſita eſt in principio quinti, & ex hac hypotheſi quòd ſolida a & b ſibi inuicem, & ſolida c & d ſibi ad inuicem ſunt expreſſe ſimilia: quòd proportio ſolidi a ad ſolidum b eſt ſicut proportio lineæ a ad lineā f: ſolidi quoq; c ad ſolidum d, ſicut lineæ c ad lineā h. Et quia per 22 quinti proportio lineæ a ad lineā f eſt, ſicut lineæ c ad lineam h, erit ex 11 quinti ſolidum a ad ſolidum b, ſicut ſolidum c ad ſolidum d. Conſtat igitur prima pars. Secunda ſic, Sint duo ſolida a & b ſibi adinuicem, duoq; alia quæ ſint c & d, ſibi adinuicem expreſſe ſimilia, ſintq; cuncta parallelogramma, & ponantur proportionalia. Dico quòd lineæ a b, & c d, ſuper quas ſunt conſtituta, ſunt proportionales. Sit enim ex 10 ſexti ſicut linea a ad lineam b, ita linea c ad lineam k. Et fiat ſecundum 27 huius ſuper lineam k ſolidum expreſſe ſimile ſolido d, quod etiam dicatur k.

Eritq; ex diffinitionibus ſimilium corporum & ſimilium ſuperficierum, & 20 ſexti, corpus k expreſſe ſimile corpori c, ideoq; per primā partem huius 39 iam probatam erit proportio ſolidi a ad ſolidum b, ſicut ſolidi c ad ſolidū k. Et quia eadem erat ſolidi c ad ſolidum d, erit ex ſecunda parte nonæ quinti ſolidum k æquale ſolido d. Cumq; eſſet ſibi expreſſe ſimile, ſequitur lineam k eſſe æqualem lineæ d. Aequalitas enim non producitur ex aliqua proportione triplicata uel quotieslibet ſumpta, niſi ex æquali. Igitur ex ſecunda parte 7 quinti conſtat etiam huiuſmodi pars ſecunda. Deciperis autem ſi arbitraris oportere unumquodq; quatuor ſolidorum a b c d eſſe ſimile cuilibet aliorum. Neceſſe eſt enim duo ſolida a & b ſibi adinuicem, itemq; duo c & d ſibi adinuicem eſſe ſimilia, ſolida autem c & d ſolidis a & b eſſe ſimilia contingens eſt, neceſſarium autem non. Idem ex hac 39 de ſerratilibus facile poteris concludere.

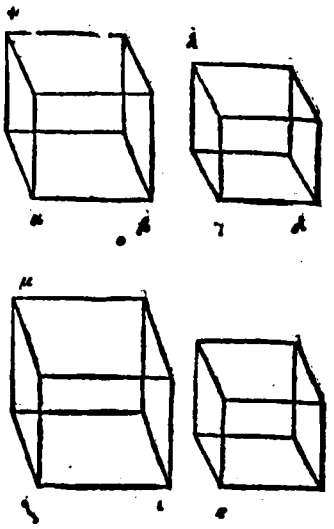
Euclid. ex Zamb. *Theorema 32.* *Propoſitio 37.*

Si quatuor rectæ lineæ ꝓportionales fuerint, & quæ ex ipſis ſolida parallelepipeda ſimilia ſimiliterq; deſcripta ꝓportionalia erūt. Et ſi quæ ex 37

ipſis

ipſis ſolida parallelepipeda ſimilia ſimiliterq; deſcripta proportionalia fuerint, & ipſæ quoq; rectæ lineæ proportionales erunt.

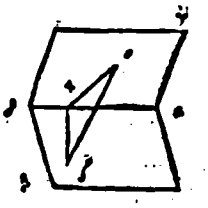
THEON ex Zãb. *Sint quatuor rectæ lineæ proportionales α β, γ δ, ſ, ν ο, ſicut α β ad γ δ, ſic ſ ad ν ο, & deſcribantur ab ipſis α β γ δ, ſ, ν ο, ſimilia ſimiliterq; iacentia ſolida parallelepipeda λ α, λ γ, μ ſ, μ ν. Dico q; eſt ſicut λ α ad λ γ, ſic eſt μ ſ ad μ ν. Quoniã enim ſolidum α α parallelepipedum ipſi λ γ ſimile eſt, igitur (per 33 undecimi) α α ad λ γ triplicem rationẽ habet quam α β ad γ δ, & id propterea μ ſ ad μ ν triplã habet rationem quã ſ ad ν ο. Et ſicut igitur (per 11 quinti) α λ ad λ γ, ſic μ ſ ad μ ν. Sed iam eſto ſicut α λ ſolidum ad λ γ ſolidum, ſic μ ſ ſolidum ad μ ν ſolidum. Dico quòd eſt ſicut α β recta linea ad ipſam γ δ, ſic eſt ſ ad ν ο. Quoniam enim rurſus α α ad λ γ triplam rationem habet quam α β ad γ δ, habet autem & μ ſ ad μ ν triplã rationem quã ſ ad ν ο, eſtq; ſicut α α ad λ γ, ſic μ ſ ad μ ν, & ſicut igitur α β ad γ δ, ſic ſ ad ν ο. Si quatuor igitur rectæ lineæ proportionales fuerint, & quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Zamb. Theorema 33. Propoſitio 38.

38 Si planũ ad planum rectũ fuerit, à ſigno autẽ in altero planorũ exiſtente, in alterũ planũ perpendicularis ducta fuerit, in cõmunẽ ipſorũ planorũ ſectionẽ cadit ipſa perpendicularis.

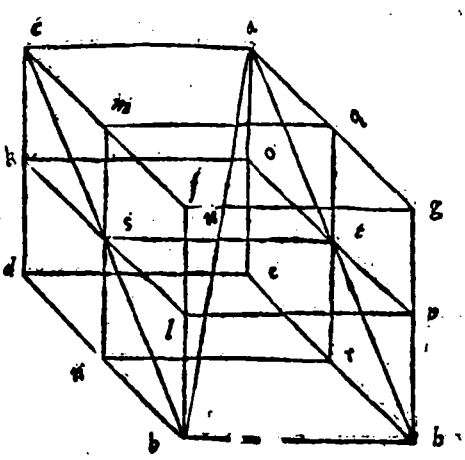
THEON ex Zamb. *Planum enim γ δ, ad planum α β, rectũ eſto, cõmunis autem ipſorum ſectio ſit δ α, ſumaturq; in ipſo γ δ plano, contingens ſignũ ſ. Dico q; ab ipſo ſ in α β planum perpẽdicularis ducta, in ipſam δ α cadit. Non enim, ſed ſi poſſibile eſt, cadat extra ſicut ſ, & concurrat ipſi α β plano in ſ ſigno, & ab ipſo ſ, in ipſam δ α, in plano α δ (per 11 undecimi) perpendicularis excitetur ſ ν, quæ & ipſi γ δ plano ad angulos rectos eſt. Connectanturq; ſ ν. Quoniam igitur ſ ν ipſi γ δ plano ad angulos rectos eſt, tangit autem ipſam ipſa ſ ν exiſtens in ipſo γ δ plano, igitur angulus qui ſub ſ ν ſ, rectus eſt. Sed & ν ſ, ipſi α δ plano ad angulos rectos: angulus igitur qui ſub ν ſ ſ, rectus eſt. Trianguli iã ipſius ν ſ ν bini anguli, duobus rectis ſunt æquales, quod (per 17 primi) eſt impoßibile. Igitur ab ſ in α β planum perpendicularis ducta, non cadit extra ipſam δ α, in ipſam igitur α δ cadit: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 40.

40 Si incíſa fuerint latera duarũ oppoſitarũ ſuperficierum cubi unũquodq; in duo media, exierintq; à punctis ſectionũ duæ ſuperficies ſe uiciſſim ſecantes et cubũ, cõmunẽ earum ſectionẽ diametrũ cubi per æqualia ſecare, & ab ipſa diametro uterſa uice per æqualia ſecari neceſſe eſt.

CAMPANVS. *Statue cubũ qui ſit a b, de quo conſtat per diffinitionẽ quòd oẽs lineæ ipſum cõtinentes ſint æquales, & eius ſuperficies rectangulæ, tale enim corpus, cubũ dicimus. Huiusigitur baſis ſit eius ſuperficies a c d e, ſuperficies uerò eius ſuprema b f g h, dextra uerò eius ſuperficies ſit a e g h, ſiniſtra autẽ ſuperficies b f c d, citerior quoq; ſit d e b h, ſed ulterior a c g f, eiusq; diameter ſit a b. Diuidãtur itaq; omnia latera duarũ quarũlibet ſuperficierũ oppoſitarũ eius per æqualia, & ſint nũc ſuperficies quarũ latera diuidãtur, dextra atq; ſiniſtra. Diuidãtur inquã, quatuor latera dextræ quidẽ ſuper quatuor pũcta quæ ſunt o p, q r, ſiniſtræ uerò ſuper quatuor quæ ſint k l m n, & cõiũgãtur pũcta in his ſuperficiebus oppoſita, ductis lineis o p & q r quę ſecẽt ſe in pũcto t, itẽq; k l & m n quæ ſecẽt ſe in pũcto ſ, & perficiãtur duæ*

ſuperficies ſecantes ſe inuicem & cubum, protractis item lineis o k & p l, q m & r n fitq; harũ duarum ſuperficierum communis ſectio lineas ſt. Dico igitur quòd linea ſt diuidit diametrũ a b, & diuiditur ab eadem diametro per æqualia. Quod patet, utraq; enim earum tranſit per centrum cubi.

ALITER uerò conuenit quod propoſitum eſt demonſtrare. Producantur enim duæ lineæ t a & t h, & item duæ ſc, ſb, eritq; ex 4 primi a t æqualis t h, & ſc æqualis ſb. Cõſtat autem ex prima parte 29 primi, quòd angulus p t q eſt æqualis angulo a q t, & ex 4 primi angulus h t p eſt æqualis angulo t a q. Itaq; ex 32 primi totus angulus h t q cum angulo q t a, ualet duos rectos, quare ex 14 primi linea a h erit linea una, ſimiliter quoq; linea a b erit linea una. At quia ex nona huius, linea a c eſt æquidiſtans lineæ b h (utraq; enim eſt æquidiſtans lineæ d e) cumq; ipſæ ſint æquales quia latera cubi, ſequitur ex 33 primi duas lineas a h & c b eſſe æquales & æquidiſtantes: ideoq; per cõceptionem, earum medietates quæ ſunt a t & b ſ, erunt æquales. Ex 7 autem huius manifeſtum eſt, quòd linea ſc eſt in ſuperficie duarum linearum a h & b c, & ex eadem linea a b quę eſt diameter cubi, eſt etiam diameter ſuperficiei parallelogrãmę a c b h. Itaq; linea ſt ſecat diametrũ a b. Secet ergo ipſam in puncto u. Dico ergo lineã ſu eſſe æqualẽ lineæ u t, & lineam etiam a u lineæ u b. Intelligantur duo trianguli a t u, b ſu, quorũ anguli qui ſunt ad t & ſ ſunt æquales adinuicẽ, ſimiliter anguli eorũdẽ qui ſunt ad a et b æquales adinuicẽ ex prima parte 29 primi, propter id qd' linea a t æquidiſtat lineæ ſb. Et quia etiam ipſæ ſunt adinuicem æquales, ſequitur ex 26 primi, quod propoſitum eſt.

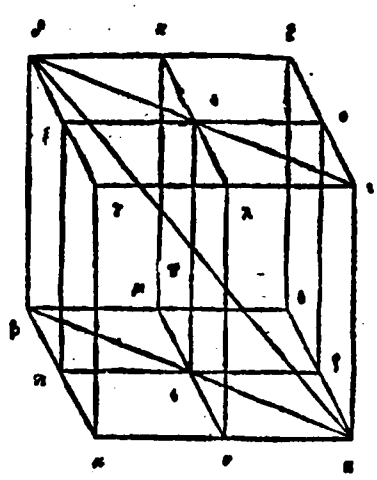
Idem quoq; eodem modo concluditur, & ſi ſolidum a b non ſit cubus, ſed ſolidum corpus parallelogrammum ſiue æqualibus lineis ſiue non æqualibus contentũ fuerit, ſiue quoq; ſuper baſin orthogonaliter erectum ſiue etiam & ſuper ipſam inclinatum. Vnde ampliatur in hac 40 figuratio cubi, ad omnes figuras parallelogrammas ſolidas.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 34.* *Propoſitio 39.*

Si ſolidi parallelepipedi eorũ quę ex oppoſito planorũ latera bifariàm ſecta fuerint, extẽſaq; fuerint p ſectiones plana, cõmunis ipſorũ planorũ ſectio, & ſolidi parallelepipedi dimetiens bifariàm ſe adinuicẽ diſpeſcẽt. 39

ALITER. Si cubi eorũ quæ ex oppoſito planorũ latera, & reliqua quæ ſequuntur, ut ſuprà.

THEON ex Zãb. *Solidi, inquam, parallelepipedi α ſ, eorum quæ ex oppoſito planorũ γ ſ, α δ, latera bifariàm diſpeſcãtur per κ λ μ ν, & ξ π ο ρ ſignũ, & per ſectiones protẽdãtur plana κ ν ξ ſ, cõmunis autem planorum ipſorũ ſectio eſto υ σ, ipſius autẽ α β, ſolidi parallelepipedi diagonius eſto δ ν. Dico iam q, & ipſæ υ σ, δ κ, ſeſe inuicem diſpeſcunt, hoc eſt quod υ τ ipſi τ σ eſt æqualis, & δ τ ipſi τ κ. Connectãtur enim δ υ, υ ι, ζ σ, σ κ. Et quoniam δ ξ parallelus eſt ĩpſi ο ι, anguli alternatim poſiti (per 29 primi) qui ſub δ ξ υ, υ ο ι inuicem ſunt æquales. Et quoniã æqualis eſt δ ξ ipſi ο ι, & ξ υ, ipſi υ ο, & æquos angulos comprehendunt, baſis igitur δ κ (per 4 primi) ipſi υ ι eſt æqualis, & triangulum δ ξ υ ipſi υ ο ι triangulo eſt æquale, & reliqui anguli reliquis angulis. Igitur angulus qui ſub ξ υ δ, æquus eſt ei qui ſub ο υ ι angulo, ac per hoc recta linea eſt ipſa δ υ ι, & per eadem etiam ζ σ κ recta linea eſt, eſt & æqualis β σ ipſi σ κ. Et quoniam γ α ipſi δ ζ eſt æqualis & eſt parallela, ſed ρ α ipſi κ ι eſt æqualis et parallela, et δ ζ igitur ipſi ι κ eſt æqualis & parallela (per primam communem ſententiam) & ipſius connectunt rectæ lineæ δ ι, β κ, parallelus igitur eſt (per 33 primi) δ ι, ipſi β κ, & ſuſcipiuntur in utriſq; cõtingẽtia ſigna, hoc eſt δ υ, κ σ, cõnectanturq; δ κ, χ σ. In uno igitur ſunt plano (per 17 undecimi) ipſæ δ κ, υ σ. Et quoniã parallela eſt δ ι ipſi β κ, æqualis igitur eſt (per 29 primi) qui ſub ι δ τ angulus ei qui ſub ζ κ τ angulo: uiciſſim enim & qui ſub δ τ υ ei qui ſub κ τ ſ. Bina iã triangula ſunt, hoc eſt δ τ υ & κ τ σ, duos angulos duobus angulis æquos habentia, & unũ latus uni lateri æquum, quod ſubtendit autem æqualium angulorum, hoc eſt δ υ ipſi κ σ, dimidiæ nanque ipſarum δ ι, β κ, & reliqua igitur latera reliquis lateribus æqualia habebunt. Aequalis igitur eſt δ τ ipſi τ κ, & υ τ ipſi τ σ. Si ſolidi igitur parallelepipedi eorum quæ ex oppoſito planorum latera bifariàm ſecta fuerint extenſaq; fuerint per ſectiones planas, cõmunis ipſorum planorum ſectio & ſolidi parallelepipedi dimetiens bifariàm ſe adinuicem diſpeſcent: quod erat oſtendendum.*

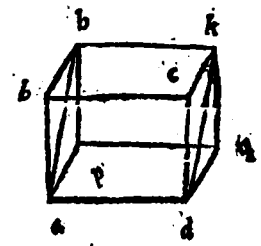

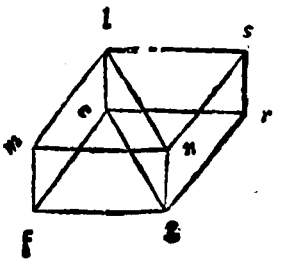
Euclid. ex

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 41.*

41 SI duo corpora ſeratilia quorũ alterũ baſin triangulã, alterũ uerò baſin habeat æquidiſtantiũ laterũ ipſi baſi triangulæ duplam, æque alta fuerint, illa duo corpora, neceſſe eſt eſſe æqualia.

CAMPANVS. Sit ſuperficies a b c æquidiſtantiũ laterum dupla trilateræ ſuperficiei e f g, & ſuper has duas ſuperficies fiãt duo corpora ſeratilia æquè alta. Sitq; ſeratile quod eſt ſupra baſin quadrangulam a b c d, a b h d c k, cuius baſis eſt ſuperficies æquidiſtantiũ laterum propoſita a b c d, alia eius ſuperficiei æquidiſtãtium laterum eſt a h d k, tertia uerò eſt b h c k, duæ autem eſt eius triangulares ſuperficies, ſunt altera quidem triangulus a b h, reliqua uerò triangulus d c k. Seratile autem quod eſt ſuper baſin triangulam e f g, ſit e f g l m n cuius altera duarum trilaterarũ ſuperficierũ eſt baſis prædicta, reliqua uerò triangulus l m n, triũ autẽ ſuperficierum eius æquidiſtantium laterum prima quidem eſt e f l m, ſecunda uerò e g l n, tertia uerò f g m n. Dico itaq; hæc duo ſeratilia propoſita, eſſe adinuicem æqualia. Perficiantur enim duo ſolida parallelogramma, adiungendo utriq; duorum propoſitorum ſeratiliũ aliud ſeratile ſibi æquale. Primò quidẽ ſeratili ſuper eandẽ baſin ſit adiunctũ ſeratile a p h d q k cuius duæ trilateræ ſuperficies ſint a p h, d q k, tres autẽ quadrilateræ, prima quidẽ a h d k quæ eſt terminus communis ſibi & ei cui adiungitur ſecunda uerò a d p q, tertia quoq; p q h K. Secundo autẽ ſeratili adiungatur aliud ſeratile ſibi æquale hoc modo. Adiungatur primo triangulo e f g alius triangulus æqualis qui e g r, ita quòd tota ſuperficies e f g r ſit æquidiſtantium laterum, & ſuper hunc triangulum fiat ſeratile e g l r I n ſ, quod cum illo cui adiungitur perficiat corpus parallelogrammum huius ſeratilis adiũcti, duæ trilateræ ſuperficies ſunt e g r, l n s, tres autem parallelogrãmæ ſunt, prima quidem c l r s, ſecunda e l g n quæ eſt communis terminus ſibi & ei cui adiungitur, tertia uerò g r n s, Manifeſtum igitur ex diffinitione ſolidorum æqualium atq; ſimilium, quòd duo ſeratilia parallelogrammum componentia ſolidum a k, ſibi inuicem, itemq; componẽtia ſolidum parallelogrammum e n, ſibi adinuicem ſunt æqualia. At uerò ex 31 uel ex 32 huius, duo ſolida a k & e n ſunt ſibi inuicem æqualia. Quia ergo horum ſolidorum mediętates ſunt ſeratilia propoſita, per communem ſcientiam conſtat ea eſſe æqualia, quæcũq; enim fuerint æqualia, eorum mediętates neceſſe eſt eſſe æquales. Liquet itaq; quod propoſitum eſt.

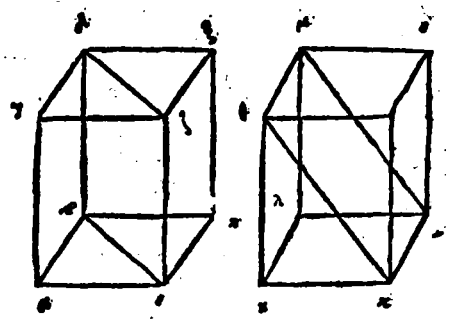

Euclid. ex Zamb. *Theorema 35.* *Propoſitio 40.*

40 Si fuerint bina priſmata ſub æquis altitudinibus, & alterũ quidẽ baſin parallelogrammum habuerit, alterũ autẽ triangulum, duplũ autem fuerit parallelogrammum ipſius trianguli, ipſa priſmata æqualia erunt.

THEON ex Zamb. *Sint bina priſmata α β γ δ ι ζ, η θ κ λ μ ν, & alterum quidem habeat baſin α ζ, parallelogrammum, alterum uerò η ∂ λ triangulum, duplum uerò ſit α ζ parallelogrammum, ipſius η θ κ trianguli. Dico quòd priſma α ε γ δ ι ζ, æquum eſt ipſi θ η κ λ μ ν priſmati. Cõpleantur inquam, ipſa α ξ, ν ο, ſolida. Et quoniã α ζ parallelogrammũ ipſius η θ κ triãguli duplum eſt, eſtq; ∂ κ parallelogrammũ (per 41 primi) duplum ipſius η ∂ λ trianguli, æquum igitur eſt α ζ parallelogrammum ipſi ∂ κ parallelogrãmo. Super æqualibus autem baſibus exiſtẽtia ſolida parallelepipeda & ſub eadem altitudine, inuicẽ ſunt æqualia (per 31 undecimi) Igitur ſolidum α ξ, æquũ eſt ipſi η ο ſolido & ipſius quidẽ α ξ ſolidi, dimidiũ eſt ipſum α β γ δ ι ζ priſma, ipſius autẽ η ο ſolidi, dimidiũ eſt ipſum η ∂ λ λ μ ν priſma. Igitur priſma α ε γ δ ι ζ, ipſi η ∂ κ λ μ ν priſmati eſt æquum. Si fuerint igitur bina priſmata ſub æquali altitudine, & alterum quidem habuerit baſin parallelogrammum, alterum autem triangulũ, duplum autem fuerit parallelogrammum ipſius trianguli, æqualia ſunt ipſa priſmata: quod erat oſtendendum.*

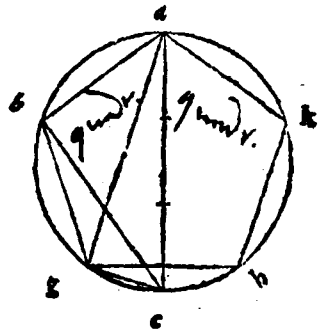
EVCLIDIS MEGARENSIS
GRAECI PHILOSOPHI, GEOMETRICORVM *elementorum, Liber duodecimus.*

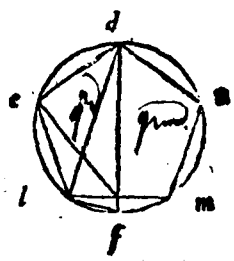
Ex Campano. Propoſitio 1.

MNium duarũ ſuperficierũ ſimiliũ multiangularũ inter duos circulos deſcriptarũ, eſt proportio alterius ad alterã, tãquam proportio quadratorũ quæ ex diametris circulorũ eas circunſcribentium proueniunt. 1

CAMPANVS. Sint duo circuli a b c, d e f, quibus inſcribantur duæ quælibet figuræ polygoniç, quæ ponantur adinuicem ſimiles, ſintç̃ nunc pentagonæ inſcriptæ, ut docet 11 quarti, & ipſæ ſint a b g h K, d e l m n, diametri quoç̃ circulorũ ſint a c & d f. Dico itaç̃ quòd proportio pentagoni a b g h K ad pentagonum d e l m n, eſt ſicut quadratum diametri a c ad quadratũ diametri d f. Prorrahantur enim in utroç̃ circulo duæ lineæ ab extremitate diametri, ad extremitatem unius lateris pentagoni diametro non conterminalis ſeinuicem cancellantes infra ipſum pentagonum: in hoc quidem, a g & c b, in illo autem d l & f e. Eritç̃ ex 6 ſexti triangulus a b g, æquiangulus triangulo d e l. Nam cũ pentagoni ponantur adinuicem ſimiles, erunt ex diffinitione ſimiliũ ſuperficierum angulus a b g æqualis angulo d e l, & latera ipſos continentia proportionalia, uidelicet proportio a b ad d e, ſicut b g ad e l. Cum ſint autem ex 20 tertij, duo anguli a c g & a g b ſibi inuicem æquales, itemç̃ duo alij d f e & d l e ſibi inuicẽ æquales, erũt duo qui ſunt c & f adinuicẽ æquales ex hac communi ſciẽtia, quæ çqualibus ſunt çqualia, ſibi quoç̃ çqua eſſe neceſſe eſt. Et quia ex prima parte 30 tertij, uterç̃ duorũ angulorum a b c, d e f, eſt rectus, ſequitur ex 32 primi duos triangulos a b c, d e f, eſſe æquiangulos. Quare per 4 ſexti proportio diametri a c ad diametrum d f, eſt ſicut laterisa b ad latus d e. Cum itaç̃ ex ſecũda parte 18 ſexti, proportio duorum pentagonorum eſt ſicut proportio lateris a b ad latus d e proportio duplicata, et per eandem proportio quadrati diametri a c ad quadratum diametri d f, ſit ſicut diametri a c ad diametrum d f duplicata: per hanc communem ſcientiam quorum dimidia ſunt æqualia, ipſa quoç̃ adinuicem eſſe æqualia, manifeſtum eſt: quod propoſitum eſt.

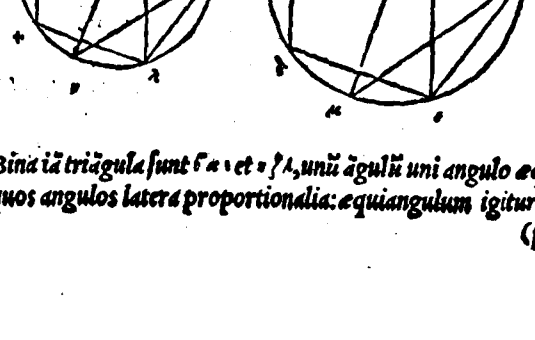
Euclid. ex Zamb. Theorema 1. Propoſitio 1.

VAE in circulis ſimiles multangulę figuræ, adinuicem ſe habent ſicut quæ ex dimetientibus quadrata. 2

THEON ex Zãb.

Sint circuli α β γ δ, ζ η θ κ, & in eis ſint ſimiles figuræ multãgulæ α β γ δ, ζ η θ κ, dimetientes autẽ circulorum ſint β μ, η ν. Dico quòd eſt ſicut quadratum quod ex β μ ad id quod ex η ν quadratum, ſic eſt multangulũ α β γ δ ad multangulũ ζ η θ κ. Cõnectatur enim β α, μ δ, η ζ, θ ν. Et quoniã multãgulũ α β γ δ ipſi ζ η θ κ multãgulo ſimile eſt, æquus eſt et q ſub β α δ ãgulus ei q ſub η ζ θ, eſtq; ſicut β α ad α δ, ſic η ζ ad ζ θ. Bina iã triãgula ſunt β α δ et η ζ θ, unũ ãgulũ uni angulo æquũ habẽtiã, q ſub β α δ ei qui ſub η ζ θ, circa aũt æquos angulos latera proportionalia: æquiangulum igitur eſt

(per

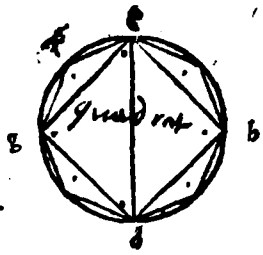
(per 1 diffinitionem ſexti) ∠ α λ triangulũ, ipſi ſ ν λ triangulo: æqualis igitur eſt angulus qui ſub ∠ α λ β, ei qui
a ſub ſ λ ν. Sed qui (per 21 tertij) ſub ∠ α λ β ei qui ſub ∠ α μ ζ eſt æqualis (in eandem nanq; circunferentiã ierunt)
qui autẽ ſub ſ λ ν ei qui ſub ſ ν μ, & qui ſub ∠ α μ β, igitur ei qui ſub ſ ν ν eſt æqualis. Eſt autẽ & rectus qui ſub
β ν μ, ei qui ſub ν ſ ν recto (per 4 poſtulatum) æqualis: reliquus igitur, reliquo eſt æqualis (per 3 communẽ
ſententiam) Aequiangulum igitur eſt triangulum ∠ α μ β, ipſi ſ ν ν triãgulo. Proportionaliter igitur eſt ſicut
β μ ad ν ν ſic β α ad ν ſ. Sed ipſius quidem β μ ad ν ν rationis, dupla eſt ea quæ ipſius ζ μ quadrati ad id quod
ex ν ν quadratum. Ipſius autem ζ α ad ν ſ, dupla eſt ipſius ∠ ζ γ δ λ multanguli ratio ad ipſum ſ ν ϑ κ λ mul-
tangulũ: & ſicut igitur (per 22 quinti) quod ex ζ μ quadratum, ad id quod ex κ ν quadratum, ſic eſt multan
gulum ∠ α β γ δ λ ad multangulum ſ κ ϑ κ λ. In circulis igitur ſimilia multangula, ſeſe adinuicem habent, ſicut
quæ ex dimetientibus quadrata: quod erat oſtendendum.

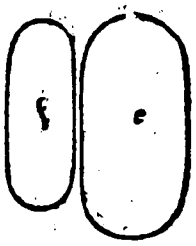
Euclid. ex Camp. Propoſitio 2.

2 OMniũ duorũ circulorũ eſt proportio alterius ad alterũ, tãq; ꝓportio quadrati ſuæ diametri ad q̃dratũ diametri alterius.

CAMPANVS: Sint duo circuli a b & c d, quorum diametri quoq; dicantur a b & c d. Dico itaq; quòd proportio circuli a b ad circulum c d, eſt ſicut quadrati diametri a b ad quadratum diametri c d. Manifeſtum enim eſt ex hac cõmuni ſcientia ſcilicet, quanta eſt quælibet magnitudo ad aliquam ſecundam, tantam neceſſe eſt eſſe quãlibet tertiam ad aliquam quartam, quod proportio quadrati diametri a b ad quadratũ diametri c d, eſt ſicut circuli a b ad ſuperficiem aliquã quæ ſit e, cuiuſcũq; figuræ aut formę ponatur. Hanc autem impoſſibile eſt maiorẽ eſſe aut minorẽ circulo c d. Si enim eſt poſſibile ipſam eſſe minorẽ circulo c d, ſit itaq; minor in ſuperficie f. Itaq; circulus c d, ſit æqualis duabus ſuperficiebus e & f pariter acceptis. Conſtat igitur ex 1 decimi, quod toties poſſit ex circulo c d, ſuiſq; reſiduis ſubtrahi maius dimidio, quouſque relinquatur quãtitas aliqua minor f. Inſcribatur ergo ſibi ut docet 6 quarti, quadratũ c d g h, de quo conſtat quòd ipſum ſit maius medietate circuli: quadratũ enim quod eſt duplũ ad ipſum, eſt circulũ circũſcribens, ut patet ex penultima primi & 7 quarti. Si igitur portiones circuli exiſtentes ſuper latera quadrati pariter acceptæ, fuerint minus ſuperficie f, ſufficit. Sint autẽ quatuor arcus exiſtentes ſuper dicta latera per æqualia diuidãtur, & pũcta ipſos arcus diuidentia cum extremitatibus laterũ continuẽtur per lineas rectas. Verbi gratia, arcus c g diuidatur per æqualia in puncto k, & protrahantur lineæ k e, K g, ſicq; de cæteris. Eritq; quilibet triangulorũ deſcriptorũ ſuper latera quadrati, maior medietate portionis in qua exiſtit, eo quod omnis triangulus iſoſceles eſt medietas parallelogrãmi ſuæ baſis per 41 primi, quod quidem parallelogrammum maius erit ſuperficie ipſo arcu chordaq; contenta. Sint itaq; portiones exiſtẽtes ſuper latera octogonĩ inſcripti pariter acceptæ, minus ſuperficie f. Si enim nondũ hoc eſſet, non ceſſarem diuidere arcus (quorum latera ultimę deſcriptę figuræ ſunt chordę) per æqualia, & inſcribere figuram æquilateram duplo pluriũ laterum primæ, ſemper ſubtrahẽdo ab ipſis circuli portionib. maius dimidio, quouſq; per 1 decimi, portiones ſuper latera alicuius talis figurę circulo inſcriptæ exiſtẽtes pariter acceptę, erũt minus ſuperficie f. Sint ergo nũc quæ dictæ ſunt, eritq; ex conceptione octogonũ c d, maius ſuperficie e. In circulo igitur a b eadẽ uia inſcribatur ſimile octogonum quod dicatur a b, ſitq; ex præmiſſa ꝓportio octogoni a b ad octogonum c d, ſicut quadrati diametri a b ad quadratũ diametri c d, ideoq; per 11 quinti ſicut proportio circuli a b ad ſuperficiem e, itaq; permutatim polygonĩ a b ad circulũ a b, ſicut polygonĩ c d ad ſuperficiẽ e. Cũq; ſit polygoniũ c d maius ſuperficie e, erit polygoniũ a b maior circulo a b, hoc autem impoſſibile. Nõ eſt ergo ſuperficies e, minor circulo c d. Sed nec maior. Eſto enim ſi poſſibile ſit. Cũ igitur ſit proportio quadrati diametri a b ad quadratũ diametri c d, ſicut circuli a b ad ſuperficiem e, erit econuerſo quadrati diametri c d ad quadratũ diametri a b, ſicut ſuperficiei e ad circulũ a b. Et conſtat ex cõmuni ſcientia in principio huius demõſtrationis poſita, quod eadẽ eſt circuli c d ad aliquã ſuperficiẽ quæ ſit f, eritq; ex 14 quinti ſuperficies f, minor circulo a b. Itaq; proportio quadrati diametri c d ad quadratũ diametri a b, erit ſicut circuli c d ad ſuperficiẽ f minorẽ circulo a b. Sed ex hoc demõſtrauimus paulò antè ſequi impoſſibile, uidelicet polygoniũ inſcriptũ circulo maiorẽ eſſe circulo. Sicut ergo ſuperficies e nõ poteſt eſſe minor circulo c d, ita nec maior, erit ergo neceſſariò æqualis. Quare per ſecundam partẽ 7 quinti, liquet quod propoſitum eſt.

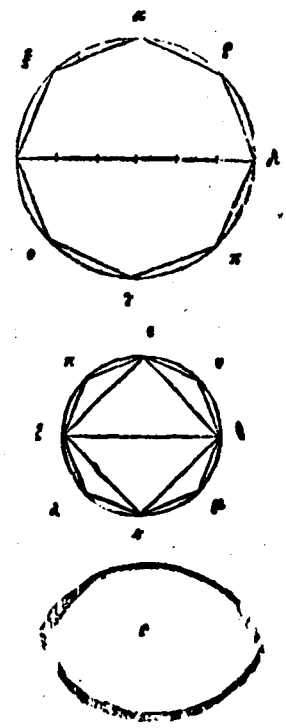

Euclid. ex Zamb. Theorema 2. Propoſitio 2.

Circuli ſeſe adinuicem habent, ſicut quæ ex dimetientibus quadrata.

THEON ex Zamb. *Sint circuli α β γ δ, ζ η θ ι, dimetiẽtes autẽ eorũ ſunt α δ, ζ ι. Dico q; eſt ſicut quod ex β δ quadratũ ad id quod ex ζ ι quadratũ, ſic eſt α β γ δ circulus ad ζ η θ ι circulum. Si enim non eſt ſicut qd ex β δ quadratũ ad id quod ex ζ ι quadratum, ſic α β γ δ circulus ad ζ η θ circulum, erit ſicut quod ex β δ ad id quod ex ζ θ, ſic α β γ δ circulus uel ad minorem ipſo ζ η θ circulo aream, uel ad maiorẽ. Sit prius ad minorẽ σ. Deſcribatur q; (per 6 quarti) in circulo ζ η θ, quadratũ ζ η ι. Iam deſcripti quadratũ, maius eſt quàm dimidiũ ipſius ζ η ι circuli, quoniã ſi per ſigna ζ η ι, tangentes circulũ rectas lineas ducamus, circum circulũ deſcripti quadrati dimidium eſt ζ η θ quadratũ, ipſo autẽ circũſcripto quadrato minor eſt circulus, quare ζ η ι inſcriptũ quadratũ, maius eſt quàm dimidium ipſius ζ η θ circuli. Secentur bifariàm ipſæ ζ ξ, ξ η, η θ, θ ι, circũferentiæ in ſignis κ λ, μ ν, connectanturq; ζ κ, κ ξ, ξ λ, λ η, η μ, μ ι, ι θ, θ ν, ζ. Et unũquodq; igitur ipſorũ ζ κ ξ, ξ λ η, η μ θ, θ ν ζ, triangulorũ, maius eſt quàm dimidium eius quod circum ipſum eſt circuli ſegmenti, quoniã ſi per κ λ, μ ν, ſigna circulum tangentes ducamus, & compleamus quæ in ζ ξ, ξ η, η θ, θ ζ, rectis lineis parallelogrãma, unumquodq; ipſorum ζ κ ξ, ξ λ η, η μ ι, ι θ ν ζ triangulorũ, dimidium eſt eius quod circum ipſum parallelogrammi, ſed circum ipſum ſegmentum, minus eſt parallelogrãmo, quare unumquodq; ipſorum ζ κ ξ, ξ λ η, η μ θ, θ ν ζ triangulorũ, maius eſt dimidio eius quod circũ ſeipſum ſegmenti circuli. Diſpeſcentes iam (per 30 tertij) reliquas circunferentias bifariàm, connectẽtes q; rectas lineas, & hoc ſemper efficiẽtes (per 1 decimi) relinquentes quædam circuli ſegmenta quæ minora erũt exceſſu quo excedit circulus ζ η ι aream σ. Oſtenſum etenim eſt in primo decimi uoluminis theoremate, quod binis magnitudinibus inæqualibus expoſitis, ſi à maiori auferatur maius quàm dimidium, et reliquæ maius quàm dimidium, hocq; ſemper fiat, quædam relinquetur magnitudo quæ minore magnitudine expoſita, minor erit. Relinquantur igitur, ſintq; quæ in ipſis ζ κ, κ ξ, ξ λ, λ η, η μ, μ θ, θ ν, ν ζ, ſegmenta ipſius ζ η θ circuli, minora exceſſu quo excedit circulus ζ η θ ipſam σ aream. Reliquum igitur ζ κ ξ λ η μ θ ν multangulũ, maius eſt ipſa area σ. Inſcribatur in circulum α β γ δ, ipſi ζ κ ξ λ η μ θ ν multangulo, ſimile multangulum α ξ, β ο, γ π, δ ρ. Eſt igitur (per præcedentem) ſicut quod ex β δ quadratũ ad id quod ex ζ θ quadratum, ſic eſt multangulum α ξ β ο γ π δ ρ ad ζ κ ξ λ η μ θ ν multangulum. Sed ſicut quod ex β δ quadratum ad id quod ex ζ θ quadratum, ſic circulus α β γ δ ad aream σ: & ſicut igitur (per 11 quinti) α β γ δ circulus ad σ aream, ſic multangulum α ξ β ο γ π δ ρ ad ipſum ζ κ ξ λ η μ θ ν multangulum. Vicißim igitur (per 16 quinti) ſicut circulus α β γ δ, ad id quod in ipſo multangulum, ſic σ area ad multangulũ ζ ξ λ η μ θ ν. Maior autem eſt α β γ δ circulus, eo quod in ſe eſt multangulo: maior igitur eſt & area σ, ipſo ζ κ ξ λ η μ θ ν multangulo, ſed & minor, quod eſt impoßibile. Non eſt igitur ſicut quod ex β δ quadratũ ad id quod ex ζ θ quadratum, ſic circulus α β γ δ ad aliquã areã ipſo ζ η θ circulo minorẽ. Similiter iã demõſtrabimus, quod neq; ſicut quod ex ζ θ ad id quod ex β δ, ſic circulus ζ η θ ad aliquã areã minorẽ ipſo α β γ δ circulo. Dico nẽpe q; neq; ſicut quod ex β δ ad id qd ex ζ θ, ſic circulus α β γ δ ad aliquam areã maiorem ipſo ζ η θ circulo. Si enim poßibile, ſit ad maiorem τ. Conuerſim igitur eſt ſicut quod ex ζ θ quadratum ad id quod ex β δ, ſic eſt τ area ad α β γ δ circulum. Sed ſicut σ area ad α β γ δ circulum, ſic eſt circulus ζ η θ ad aliquam aream minorem ipſo α β γ δ circulo, & ſicut igitur (per 11 quinti) quod ex ζ θ ad id quod ex β δ, ſic ζ θ circulus ad aliquam aream minorem ipſo α β γ δ circulo, quod impoßibile eſſe demonſtratum eſt. Non eſt igitur ſicut quod ex β δ quadratum ad id quod ex ζ θ, ſic circulus α β γ δ ad maiorem aliquam aream ipſo ζ η θ circulo. Oſtenſum autem eſt, quod neq; ad minorẽ. Eſt igitur ſicut quod ex β δ quadratum ad id quod ex ζ θ quadratũ, ſic circulus α β γ δ ad circulum ζ η θ. Circuli ergo adinuicem ſeſe habent, ſicut quæ ex dimetientibus quadrata. Quod erat oſtendendum. Dico iã q; σ area maiore ſubſiſtente ipſo ζ η θ circulo, eſt ſicut area σ ad α β γ δ circulum, ſic ζ η θ circulus ad aliquam areã minorem ipſo α β γ δ circulo. Fiat enim ſicut σ area ad α β γ δ circulum, ſic ζ η θ circulus ad aream τ. Dico q; area τ, minor eſt ipſo α β γ δ circulo. Quoniam enim eſt ſicut

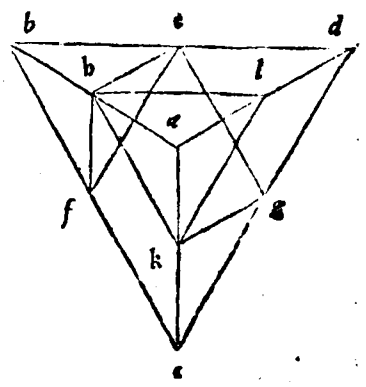

ſicut ▱ area ad ∝βγδ circulum, ſic eſt ⟨ſ⟩ θ circulus ad aream τ, uiciſſim (per 16 quinti) eſt ſicut ▱ area ad ⟨ſ⟩ ϑ circulum, ſic eſt ∝ζγλ circulus ad τ aream. Maior autem eſt ▱ area ipſo ⟨ſ⟩ ϑ circulo, maior igitur eſt & ∝βγλ circulus, ipſa area τ, quare eſt ſicut ▱ area ad ∝βγδ circulum, ſic eſt ⟨ſ⟩ ϑ circulus ad minorem aliquam aream ipſo ∝ζγλ circulo: quod oportuit demonſtraſſe.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 3.*

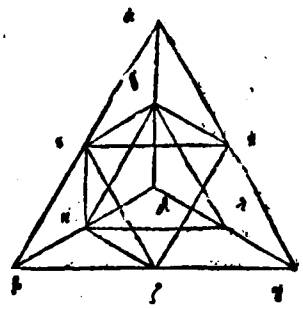
3 Omnis pyramis cuius baſis triangula, ſcindi poteſt in duas æquas pyramides ſibi inuicẽ totiq; pyramidi ſimiles, unaq; in duo ſeratilia quæ ambo pariter accepta dimidio totius pyramidis neceſſe eſt eſſe maiora.

CAMPANVS. Sit pyramis a b c d ſuper baſin triangulam b c d, eiusq; uertex ſolidus angulus a, à quo demittantur tres hypothenuſæ a b, a c, a d, tres angulos baſis, & diuidãtur omnia latera baſis per æqualia in tribus punctis e f g, tres quoq; hypothenuſæ per æqualia in tribus punctis h k l, & protrahantur in baſi duæ lineæ e f & e g. Eritq; baſis eius diuiſa in tres ſuperficies, quarum duæ ſunt duo trianguli b e f, e g d, quos ex ſecũda parte 2 ſexti, & diffinitione ſimiliũ ſuperficierũ cõſtat eſſe ſimiles ſibi inuicẽ & toti baſi, & æquales adinuicẽ ex 8 primi, tertia eſt tetragona parallelogrãma & ipſa eſt e f g c, quam conſtat eſſe duplã ad triangulum e g d ex 40 & 41 primi. Demittantur ergo rurſus à puncto h duæ hypothenuſę h e, h f, & à puncto K l hypothenuſa K g, & protrahantur lineæ h k, K l, & l h. Diuiſa eſt itaq; tota pyramis a b c d in duas pyramides quæ ſint h b e f & a h k l, & duo ſeratilia quorũ unum eſt e h f g k c & eſt ſuper baſin quadrangulã c f g e, & aliud eſt e g d h k l & eſt ſuper baſin triangulam e g d. De duabus autem pyramidibus h b e f, a h k l, quod ipſæ ſunt æquales adinuicẽ ſibiq; & toti pyramidi a b c d ſimiles, conſtat ex diffinitione corporũ æqualium & ſimilium & ex 10 undecimi & ex ſecunda parte 2 ſexti. De duobus autem ſeratilibus quod ipſa ſint æqualia, conſtat ex ultima undecimi. Quod uerò ambo ſeratilia pariter accepta ſint maius medietate totius pyramidis, ex hoc manifeſtũ eſt quod utrunq; illorum diuiſibile eſt in duas pyramides, quarum altera triãgula æqualis uni duarũ, in quas & ſeratilia totalis pyramis diuiditur: altera uerò quadrangula, quę dupla eſt ad reliquã: quare patet ambo ſeratilia pariter accepta tres quartas eſſe totalis pyramidis diuiſæ. Ac proportionem ſi ſcire deſideras, ſextam huius duodecimi conſule. Sed ſufficit tibi ſcire (quantum ad propoſitum) illa duo ſeratilia pariter accepta duas partiales pyramides in quas & ſeratilia totalis diuiditur pariter acceptas, quantalibet quantitate excedere.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 3.* *Propoſitio 3.*

3 Omnis pyramis triangularẽ baſin habens, diuiditur in binas pyramides æquas & ſimiles inuicem triangulares baſes habentes, & ſimiles toti, & in bina priſmata æqualia, & ipſa bina priſmata maiora ſunt quàm dimidium totius pyramidis.

THEON *ex Zãb. Sit pyramis cuius baſis quidem ſit triangulum ∝ζγ, faſtigium uerò ſit ſignum δ. Dico q; pyramis ∝ζγδ diuiditur in pyramides binas æquas adinuicem triangulares baſes habentes & toti ſimiles, et in bina priſmata æqualia, et bina priſmata maiora ſunt quã totius pyramidis dimidium. Secentur (per 10 primi) ∝β, βτ, γα, αδ, δζ, δγ, bifariàm in ſignis ⟨ſ⟩, ϑ, κ, λ, cõnectanturq; ⟨ϑ⟩ι, ⟨ι⟩θ, ϑκ, ⟨κ⟩λ, λθ, ⟨ι⟩κ, κ⟨ſ⟩, ⟨ſ⟩ι. Et quoniam ∝⟨ι⟩ eſt æqualis ipſi ⟨ι⟩β, & ∝θ ipſi δϑ, parallelus igitur eſt ⟨ι⟩θ ipſi δβ. Idq; propterea etiam θκ, ipſi ∝ζ parallelus eſt: parallelogrãmum igitur eſt θ⟨ι⟩ζ, æqualis igitur eſt ipſa ϑκ ipſi ⟨ι⟩β. Sed ⟨ι⟩β ipſi α⟨ι⟩ eſt æqualis, & α⟨ι⟩ igitur ipſi ϑκ eſt æqualis. Eſt autẽ et αϑ ipſi θδ æqualis. Duæ iã α⟨ι⟩, αθ, duabus λθ, θδ, ſunt æquales altera alteri, & angulus qui ſub ⟨α⟩ϑ (p 28 primi) ei qui ſub κϑδ, eſt æqualis: baſis igitur ⟨ϑ⟩ (p 4 primi) baſi κδ eſt æqualis. Igitur triãgulũ ⟨α⟩ϑ, æquũ & ſimile eſt ipſi θλδ triãgulo. Et id propterea etiã triãgulũ ∝θκ, ipſi ϑλδ triangulo æquũ & ſimile eſt. Et quoniã binæ rectæ tangẽtes ſe adinuicẽ ⟨θ⟩ϑκ, ad binas rectas lineas ſeſe inuicẽ tangẽtes λδ, δλ, ſunt non tamen in eodẽ plano exiſtẽtes, æquos angulos cõprehendũt: æqualis igitur eſt (p 10 undecimi) angulus qui ſub ⟨θ⟩κ, ei qui ſub κδλ, angulo. Et quoniam binæ* παρὰ δύο παραλλήλους.

rectæ lineæ ι θ, ϑ κ, duabus, κ δ, δ λ, ſunt æquales altera alteri, & angulus qui ſub ι ϑ κ (per 10 undecimi) angulo qui ſub κ δ, δ λ, eſt æqualis, baſis igitur ι κ (per 4 primi) baſi ϟ λ eſt æqualis. Triangulũ igitur ι θ κ, æquũ eſt ei triangulo quod ſub ϟ δ λ & ſimile, & id propterea triangulum α ι κ, ipſi ϑ κ λ triangulo æquũ & ſimile eſt. Pyramis igitur cuius baſis α ι κ triangulũ, faſtigium autem ϑ ſignũ, æqualis & ſimilis eſt pyramidi cuius baſis quidẽ eſt θ κ λ triangulum & uertex δ ſignũ. Et quoniã trianguli α δ ε (per 2 ſexti) ad unũ latus α ζ, excitata eſt ϑ ϟ, æquiangulũ eſt α δ ζ triangulũ ipſi δ ϟ ϑ triangulo, & latera habent proportionalia. Igitur triangulũ α δ β, ſimile eſt ipſi triangulo δ ϑ κ. Idq; propterea & triangulũ quidẽ δ ζ γ ſimile eſt ipſi triangulo δ κ λ, et α δ γ triangulum ipſi δ ϑ λ triangulo. Et quoniã (per 10 undecimi) binæ rectæ lineæ ſeſe inuicẽ tangentes ζ α, α γ * ad binas rectas lineas ſeſe inuicẽ tangentes κ ϑ, ϑ λ, ſunt non tamen in eodẽ plano, æquos cõprehendunt angulos. Angulus igitur qui ſub β α γ, æquus eſt ipſi angulo qui ſub κ θ λ. Eſtq; ſicut ζ α ad α γ, ſic κ ϑ ad ϑ λ. Triangulũ igitur α β γ, ipſi α κ λ triangulo ſimile eſt. Et pyramis igitur cuius baſis quidem eſt triangulũ α β γ, uertex autẽ δ ſignũ, ſimilis eſt pyramidi cuius baſis quidem eſt θ κ λ triangulum, uertex autem δ ſignũ. Sed pyramis cuius baſis eſt triangulũ ϑ κ λ, uertex autẽ δ ſignũ, oſtenſa eſt ſimilis pyramidi cuius baſis quidẽ eſt α ι κ triangulũ, uertex uerò ϑ ſignũ. Quare & pyramis cuius quidem baſis eſt triangulũ α β γ, uertex uerò δ ſignũ, ſimilis eſt pyramidi cuius baſis quidem eſt α ι κ triangulum, & uertex θ ſignum: utraq; igitur ipſarũ α ι κ ϑ, θ κ λ δ, pyramidũ, ſimilis eſt toti α β γ δ pyramidi. Et quoniam β ϟ æqualis eſt ipſi ϟ γ, parallelogrammũ ι ζ ϟ κ, ipſius κ ϟ γ trianguli duplũ eſt (per 41 primi) Et quoniam ſi fuerint bina priſmata æque alta, & alterũ quidẽ habuerit baſin parallelogrammũ, alterũ autem triangulũ, duplum autem fuerit parallelogrãmũ ipſius trianguli, ipſa priſmata ſunt æqualia (per 40 undecimi) priſma igitur cõprehenſum ſub binis triangulis ζ ϟ ϟ, ι ϑ κ, tribuſq; parallelogrãmis ι β ϟ κ, ι β κ θ, κ ϑ ϟ κ, priſmati cõprehenſo ſub binis triangulis κ ϟ γ, ϑ κ λ, tribuſq; parallelogrãmis κ ϟ γ λ, λ γ κ ϑ, θ ϟ κ, eſt æquale. Manifeſtũ autẽ quòd utrunq; ipſorũ priſmatũ cuius baſis ι β ϟ κ parallelogrãmũ, ex oppoſito autẽ ϑ κ recta linea, et cùius baſis κ ϟ γ triangulũ, ex oppoſito autẽ κ λ θ triangulũ, maius eſt utraq; ipſarũ pyramidũ, quarũ baſes quidẽ ſunt triangula α ι & ϑ κ λ, uertices autẽ ϑ δ ſigna. Quoniã ſi cõnectamus ι ϟ, ι κ, rectas lineas, priſma cuius baſis ι β ϟ κ parallelogrammũ, ex oppoſito autẽ κ ϑ recta linea, maius eſt pyramide cuius baſis ι β ϟ triangulũ, & uertex ϟ ſignũ. Sed pyramis cuius baſis ι β ϟ triangulũ, uertex autẽ eſt κ ſignũ, æqua eſt pyramidi cuius baſis eſt α ι κ triangulũ, & uertex eſt ϑ ſignũ: ſub æquis enim & ſimilibus planis cõprehenduntur. Quare & priſma cuius baſis quidem ι β ϟ κ parallelogrammũ, ex oppoſito autẽ ϑ κ recta linea, maius eſt pyramide cuius baſis α ι κ triangulũ, uertex autẽ ϑ ſignũ. Priſma uerò cuius baſis ι ζ ϟ κ parallelogrãmũ, ex oppoſito autẽ ϑ κ recta linea, æquũ eſt priſmati cuius baſis κ ϟ γ triãgulũ, ex oppoſito autẽ triangulũ θ κ λ. Pyramis autẽ cuius baſis quidẽ α ι κ triangulũ, uertex autẽ ſignũ θ, æqua eſt pyramidi cuius baſis ϑ κ λ triãgulũ, uertex autẽ eſt δ ſignũ. Prædicta igitur bina priſmata, maiora ſunt prædictis duabus pyramidibus quarũ baſes ſunt ipſa α ι κ, ϑ κ λ triãgula, uertices autẽ ſunt θ δ ſigna. Tota igitur pyramis cuius baſis eſt triãgulũ α β γ, uertex autẽ ſignũ δ, diuiditur in binas pyramides ſibi inuicẽ æquas & ſimiles toti, & in bina priſmata æqualia, et in bina priſmata maiora ſunt quã totius pyramidis dimidiũ: quod erat oſtẽdẽdũ.*

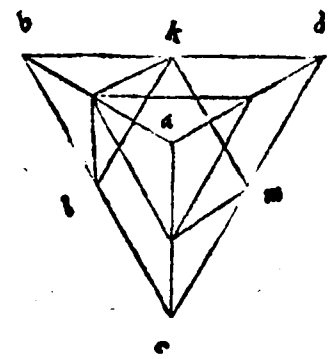
* ἀπὰ, id eſt æqdiſtãter

* παρὰ διὸ.

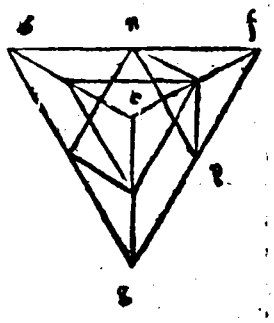
Eucl. ex Camp. Propoſitio 4.

SI duæ pyramides æquè altę, quarũ baſes triangulæ ſingulæ 4
in binas pyramides æq̃les ſibi inuicẽ ac toti ſimiles, binaq; ſeratilia æqualia diuidãt, erit proportio baſis unius ad baſin alterius tãq; proportio duorũ ſeratiliũ ſuorũ ad duo ſeratilia alterius. Eritq; palàm, omnia ſeratilia quæ fuerit in utralibet illarũ pyramidũ pariter accepta ad cũcta ſeratilia quæ in altera pyramide fuerint, eandẽ habere proportionem, quam baſis eius pyramidis ad baſin alterius pyramidis.

CAMPANVS. Sint duæ pyramides quarum baſes triangulæ, æque altę: hæc quidẽ a b c d, cuius conus punctus a, baſis triangulus b c d, hypothenuſę a b, a c, a d, illa uerò e f g h, cuius conus punctus e, baſis triangulus f g h, hypothenuſæ e f, e g, e h: hæ autẽ duæ pyramides diuidantur, ſicut in præmiſſa. Sintq; baſes earum diuiſæ. Hæc quidẽ, protractis lineis latera baſis ipſius per æqualia diuidentibus, quæ ſint k l & k m: illa uerò protractis lineis quæ ſint n p n q. Dico ergo quòd proportio baſis b c d ad baſin f g h, eſt ſicut duorum ſeratilium pyramidis a pariter acceptorũ ad duo ſeratilia pyramidis e pariter accepta. Manifeſtũ eſt autẽ ex 18 ſexti parte ſecũda, quòd proportio

portio trianguli b c d ad triangulum k m d, eſt ſicut lineæ b d ad lineam K d duplicata, per eãdem quoq; eſt proportio trianguli f g h ad triangulum n q h, ſicut lineæ f h ad lineã n h duplicata. Cũq; ſit linea b d ad lineam K d, ſicut linea f h ad lineam n h (utrobiq; enim eſt dupla proportio) erit triangulus b c d ad triangulum K m d, ſicut triangulus f g h ad triangulum n q h, & permutatim triangulus b c d ad triangulũ f g h, ſicut triangulus k m d ad triãgulum n q h. Triangulus autem K m d ad triangulum n q h, eſt ſicut ſeratile exiſtẽs ſuper, ipſum ad ſeratile exiſtẽs ſuper illum per 33 undecimi. Huius quoq; ſeratilis ad illud, eſt ſicut amborũ ſeratilium pyramidis a pariter acceptorum, ad ambo ſeratilia pyramidis e pariter accepta ex 15 quinti: neceſſe eſt enim ut ſit duplum ad duplum, quemadmodum ſimplum ad ſimplum. Itaq; concludetur ex 11 quinti, quod propoſitũ eſt. Dormitas autem ſi dubitas ſeratilia unius harum pyramidũ, æque alta eſſe ſeratilibus pyramidis alterius. Cum enim ſint pyramides æquę altę, ſit quo que utraq; earum diuiſa in duas pyramides æquales ſibi toti q; ſimiles & in duo ſeratilia æqualia, & ſint duę partiales pyramides æque altę, eo quod ſimiles & æquales (quod facile patebit demiſſis à uerticibus partialium pyramidum perpendicularibus ad baſes ipſarum, de quibus perpendicularibus ex 37 undecimi conſtat eſſe æquales) cumq; altitudines harum partialium pyramidum pariter acceptæ componũt altitudinẽ totalis pyramidis diuiſæ, ſintq; ambo ſeratilia æque alta uni partialium pyramidum ei, uidelicet quæ ſuper partialem triangulum baſis totalis pyramidis componitur, non eſt fas ambigere ſeratilia unius earũ pyramidũ eſſe æque alta ſeratilibus alterius earum. Correlarium uerò ex eo manifeſtum eſt, quod ſimiliter baſes partialium pyramidum ſic ſe habeant adinuicem, ſicut bina ſeratilia uniusad bina ſeratilia alterius. Et quia baſes partialium ſic ſe habent adinuicem, ſicut baſes totaliũ ex ſecunda parte 18 ſexti, & permutata proportione, conſtat ex 13 quinti, uerum eſſe quod correlarium proponit.

Euclid. ex Zamb. Theorema 4. Propoſitio 4.

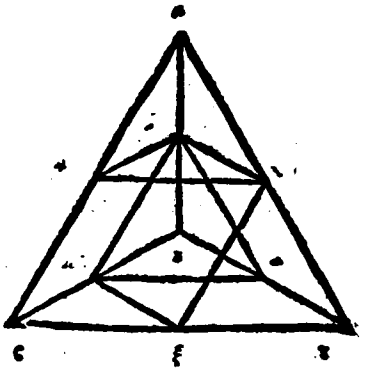
4 **Si fuerint binæ pyramides ſub eadẽ altitudine, triangulares baſes habentes, diuiſa uerò fuerit utraq; ipſarũ in binas pyramides adinuicẽ æquales & ſimiles toti & in bina priſmata æqualia, & in utraq; factarũ pyramidũ is modis ſemper ſeruetur, erit ſicut unius pyramidis baſis ad alterius pyramidis baſin, ſic quæ in una pyramide priſmata omnia ad ea quæ in altera pyramide priſmata * æque multiplicia.**

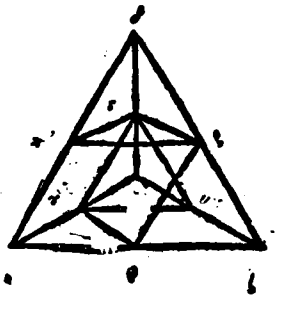
ἰσοπλήθη id eſt pari multitudine ſumpta.

THEON ex Zãb. *Sint binæ pyramides ſub eadem altitudine, triangulares baſes habentes, hoc eſt α β γ, δ ε ζ, & faſtigia η θ ſignia. Diuidatur q; ipſarum utraq;, in binas pyramides inuicem æquas & toti ſimiles & in bina priſmata æqualia. Ipſarumq; factarum pyramidum utraq;, itidẽ intelligatur diuiſa, & hoc ſemper fiat. Dico quòd eſt ſicut α β γ baſis ad δ ε ζ baſin, ſic ſunt omnia priſmata quæ in ipſa α β γ η pyramide ad ea quæ in δ ε ζ θ pyramide priſmata æque multiplicia. Quoniã enim β ξ ipſi ξ γ, & α λ ipſi λ γ eſt æqualis, parallelus igitur eſt ξ λ ipſi α β, & α β γ triangulum ipſi λ ξ γ triangulo ſimile eſt, et id propterea iã triãgulum δ ε ζ, ſimile eſt, ipſi ρ φ ſ triangulo. Et quoniam β γ ipſius γ ξ dupla eſt, & ε ζ ipſius ζ φ, eſt igitur ſicut β γ ad γ ξ, ſic eſt ε ζ ad ζ φ. Deſcriptæq; ſunt ab ipſis quidem β γ, γ ξ, ſimiles ſimiliterq; poſitæ rectilineæ figuræ α β γ, λ ξ γ, ab ipſis autem ε ζ, ζ φ, ſimiles ſimiliterq; poſitæ rectilineæ figuræ δ ε ζ, ρ φ ſ. Si autẽ quatuor rectæ lineæ proportionales fuerint, & quæ ab ipſis rectilineæ figuræ ſimiles ſimiliterq; poſitæ, proportionales erunt. Et igitur ſicut α β γ triangulum ad λ ξ γ triangulum, ſic eſt δ ε ζ triangulum ad ρ φ ſ triangulũ, uiciſſim igitur (per 16 quinti) eſt ſicut α β γ triangulum ad δ ε ζ triangulum, ſic eſt λ ξ γ triangulum ad ρ φ ſ triangulum. Sed ſicut λ ξ γ triangulum ad ρ φ ſ triangulum, ſic priſma, cuius baſis quidem eſt λ ξ γ triangulũ, ex oppoſito autẽ ο μ ν, ad priſma cuius baſis eſt quidẽ ρ φ ſ triãgulũ, ex oppoſito autẽ ſ τ υ, et ſicut igitur (per 12 quinti) α δ ε triãgulũ ad δ ε ζ triãgulũ, ſic eſt priſma cuius baſis qdẽ eſt λ ξ γ triãgulũ, ex oppoſito uerò ο μ ν ad priſma cuius baſis eſt ρ φ ſ triãgulũ, ex oppoſito autẽ σ τ υ. Et quoniã bina priſmata exiſtẽtia in ipſa α β γ η pyramide inuicẽ ſunt æqualia, & quia bina priſmata exiſtẽtia in ipſa δ ε ζ θ pyramide inuicẽ ſunt æqualia, eſt igitur ſicut priſma cuius baſis eſt β α λ ξ parallelogrãmũ, ex oppoſito uerò μ ο recta linea, ad priſma cuius baſis eſt λ ξ γ triãgulũ, ex oppoſito autẽ ο μ ν ſic priſma cuius baſis π ρ φ, ex oppoſito uerò σ τ ad priſma cuius baſis ρ φ ſ, ex oppoſito autẽ σ τ υ. Cõponẽdo igitur (per 18 quinti) eſt ſicut α β ξ λ μ ο, λ ξ γ μ ν ο priſmata, ad λ ξ γ μ ν ο priſma, ſic π ρ φ σ τ, ρ φ ſ σ τ υ, priſmata ad ρ φ ſ σ τ υ priſma: uiciſſim igitur (per 16 quinti) eſt ſicut α β ξ λ ο μ, λ ξ γ ο μ ν, ad ipſa π ρ φ σ τ, ρ φ ſ σ τ υ priſmata, ſic priſma λ ξ γ μ ν ο ad ρ φ ſ σ τ υ priſ*

ν υ prisma. Sicut autem λ ξ γ μ ν ο prisma ad ρ φ ſ σ τ υ prisma, ſic oſtẽſum eſt eſſe baſin λ ξ γ ad ipſam ρ φ ſ, & baſin α β γ ad baſin δ ι ſ, & ſicut igitur (per 11 quinti) triangulum α β γ ad triangulũ δ ι ſ, ſic bina priſmata quæ ſunt in α ſ γ κ pyramide ad ea bina priſmata quæ ſunt in δ ι ſ γ pyramide. Similiter uerò ſi et reliquæ pyramides eodẽ modo ✳ trahemus, uidelicet ο μ ν κ, σ τ υ ſ, erit ſicut baſis ο μ ν ad σ τ υ baſin, ſic bina priſmata exiſtẽtia in ipſa ο μ ν κ pyramide ad bina priſmata exiſtentia in σ τ υ ∂ pyramide. Sed ſicut ο μ ν baſis ad σ τ υ baſin, ſic α ſ γ baſis ad δ ι ſ baſin, & ſicut igitur (per 11 quinti) α β γ baſis ad δ ι ſ baſin ſic & bina priſmata exiſtentia in ipſa α ſ γ κ pyramide ad bina priſmata exiſtentia in δ ι ſ ∂ pyramide, & bina priſmata exiſtentia in ο μ ν κ pyramide ad bina priſmata exiſtẽtia in ipſa σ τ υ ∂ pyramide, & quatuor ad quatuor. Et eadem quoq; oſtendentur in priſmatibus factis ex ipſarum α κ λ ο & δ κ ρ ο pyramidum diuiſione, & omnium ſimpliciter æque multiplicium. Quod autem ſit ſicut λ ξ γ triangulum ad ρ φ ſ triãgulum, ſic priſma cuius baſis λ ξ γ triangulum, ex oppoſito autẽ ο μ ν, ad priſma cuius baſis quidem eſt ρ φ ſ triangulum, ex oppoſito σ τ υ, ſic oſtendendum eſt. In eadem enim deſcriptione intelligantur ab ipſis κ ∂ perpendiculares in ipſa α β γ, δ ι ſ, triangula plana, æquales autem ipſæ erunt, quoniam æquè ſublimes ipſæ ſupponuntur pyramides. Et quoniam binæ rectæ lineæ κ γ & quæ ex κ perpẽdicularis, à parallelis planis hoc eſt α β γ, ο μ ν, ſecantur, in eiſdem rationibus ſecabuntur (per 17 undecimi) & κ γ bifariam ſecatur à plano ο μ ν, in ſigno κ, & perpendicularis igitur quæ ex κ, in triangulũ α β γ planum bifariàm ſecatur à plano ο μ ν, & id propterea & perpendicularis quæ ex ∂ in δ ι ſ planum, bifariàm ſecabitur ab ipſo σ τ υ plano. Et ipſæ quæ ex κ ſ, perpẽdiculares in ipſa α β γ, δ ι ſ, plana ſunt æquales. Igitur & quæ ex ο μ ν, σ τ υ, triangulis in ipſa α ſ γ, δ ι ſ, plana perpendiculares, ſunt æquales. Priſmata igitur quorum baſes ſunt λ ξ γ & ρ φ ſ triangula, ex oppoſito autem ο μ ν, σ τ υ, æque ſunt alta. Quare & ſolida parallelepipeda quæ à prædictis priſmatibus deſcribuntur æque alta, ad inuicem ſunt ſicut baſes, & dimidia igitur erunt ſicut λ ξ γ baſis ad ρ φ ſ baſin, ſic prædicta priſmata adinuicem. Si binæ igitur pyramides ſub eadem fuerint altitudine, & quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendum.

δ ι λ υ μ ν di uiſerimus.

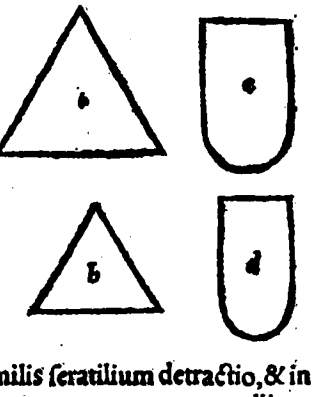

Euclid. ex Camp. Propoſitio 5.

OMnes duæ pyramides æque altæ quarum baſes triangulæ, ſuis baſibus ſunt proportionales. 5

CAMPANVS. Quod 33 undecimi propoſuit de ſolidis parallelogrammis & in fine 36 undecimi uerum eſſe demonſtrauimus de ſeratilibus, hæc 5 duodecimi proponit de pyramidibus triangulus. Intelligantur enim duæ pyramides æque altæ, quarũ baſes ſunt duo trigoni a & b, dico quòd proportio pyramidis a ad pyramidem b, eſt ſicut baſis a ad baſin b, quod eodem demonſtrationis uel argumentationis genere demõſtrandum eſt, quo ſecundam huius demonſtrauimus. Sit enim ut baſis a ad baſin b, ita pyramis a ad corpus c, de quo dico, quòd ipſum non erit minus neq; maius pyramide b. Nam ſi poſſibile eſt ut ſit minus, eſto minus in ſolido d, ut pyramis b ſit æqualis duobus corporibus c & d pariter acceptis. Diuiſa itaq; pyramide b ut proponit 3 huius, detrahantur ab ea duo ſeratilia, quæ ex præmiſſa ſunt maius medietate pyramidis ipſius, itemq; ex utraq; duarum partialium reſiduarũ pyramidum, duo earum prædicto modo diuiſarũ ſeratilia demantur, & fiat hoc toties, quouſq; ex pyramide b cogatur aduerſarius per primam decimi confiteri relinqui minus ſolido d, eruntq; ex cõmuni ſcientia, ſeratilia detracta, maius c. Fiat igitur à pyramide a, ſimilis ſeratilium detractio, & intelliga-

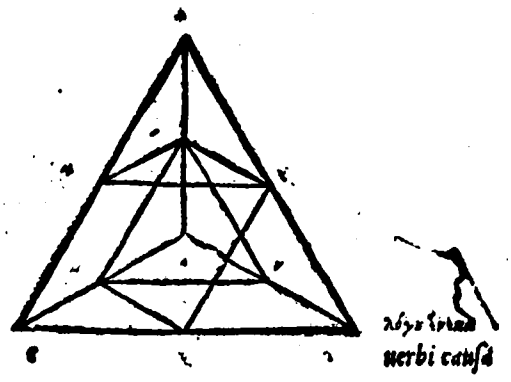

telligamus tot ſeratilia detracta eſſe ex pyramide a, quot detraximus ex pyramide b, eritq; ex cõmunis lario præmiſſæ ſicut baſis a ad baſin b, ita ſeratilia detracta à pyramide a ad ſeratilia detracta à pyramide b, ſed ſic erat pyramis a ad corpus c, itaq; ſeratilia pyramidis a ad ſeratilia pyramidis b, ſicut pyramis a ad corpus c, & permutatim ſeratilia pyramidis a ad pyramidem a, ſicut ſeratilia pyramidis b ad corpus c. Cumq; ſint ſeratilia pyramidis b, maius corpore c, erunt ſeratilia pyramidis a, maius pyramide a. Et quia hoc eſt impoſſibile, nõ erit corpus c, minus pyramide b. Sed nec maius. Hoc enim poſito, cùm ſit proportio baſis a ad baſin b, ſicut pyramidis a ad corpus c, erit è cõuerſõ baſis b ad baſin a, ſicut corporis c ad pyramidẽ a, eritq; eadẽ ex cõmuni ſcientia, pyramidis b ad aliquod corpus quod ſit d, ſequeturq; ex 14 quinti, quòd corpus d ſit minus pyramide a, eo quòd pyramis b ponitur minor corpore c. Erit igitur baſis b ad baſin a, ſicut pyramis b ad corpus minus pyramide a. Ex hoc autem demonſtratum eſt ſequi impoſſibile, uidelicet ſeratilia detracta ab aliqua pyramide, maius eſſe ea pyramide à qua detrahuntur. Ideoq; relinquitur corpus c eſſe æquale pyramidi b, cùm nec minus ea poſsit eſſe nec maius, & proportionẽ pyramidis a ad pyramidem b eſſe ſicut baſis c ad baſin b. Hoc autem erat demonſtrandum.

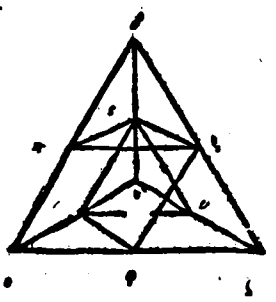
Euclid. ex Zamb. *Theorema 5.* *Propoſitio 5.*

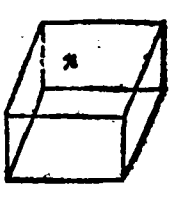
Sub eodem faſtigio pyramides ſubſiſtentes, triangulares ſq; baſes habentes, adinuicem ſeſe habent ſicut baſes.

THEON ex Zamb. *Sint ſub eadem altitudine pyramides, quarum baſes quidem ſint α β γ, δ ε ζ, triangula, faſtigia uerò η, θ, ſigna. Dico quòd eſt ſicut α β γ baſis ad δ ε ζ baſin, ſic eſt α β γ η pyramis ad δ ε ζ θ pyramida. Si autem non eſt ſicut α β γ baſis ad δ ε ζ baſin, ſic α β γ η pyramis ad δ ε ζ θ pyramida, erit ſicut α β γ baſis ad δ ε ζ baſin, ſic α β γ η pyramis uel ad ſolidum aliquod minus ipſa δ ε ζ θ pyramide, uel ad maius. Sitq; prius ad minus aliquod, ſitq; χ. Diuidatur q; (per 3 duodecimi) ipſa δ ε ζ θ pyramis, in binas pyramides æquas & toti ſimiles, & in bina priſmata æqualia: iam bina priſmata, maiora ſunt quàm totius pyramidis dimidium, & rurſus (per eandẽ) quæ fiũt ex diuiſione pyramidis, ſimiliter diuidantur, & hoc ſemper fiat, quo ad amplius non ſuperſint aliquæ pyramides ex ipſia δ ε ζ θ pyramide, qui ſint minores exceſſu quo excedit δ ε ζ θ pyramis ipſum χ ſolidũ. Accipiantur, ſintq; * rationis cauſa, ipſæ δ κ ρ σ et σ τ υ θ, reliqua igitur priſmata exiſtentia in ipſa δ ε ζ θ pyramide, maiora ſunt ipſo χ ſolido. Diuidatur q; (per præcedentem) ipſa α β γ η pyramis, ſimiliter & æquè multipliciter ipſi δ ε ζ θ pyramidi. Eſt igitur ſicut α β γ baſis ad δ ε ζ baſin, ſic (per præcedentem) quæ in α β γ η pyramide priſmata ad ea quæ in δ ε ζ θ pyramide priſmata. Sed & ſicut α β γ baſis ad δ ε ζ baſin, ſic α β γ η pyramis ad χ ſolidum. Et ſicut igitur (per 12 quinti) α β γ η pyramis ad χ ſolidum, ſic priſmata quæ in α β γ η pyramide ad ea priſmata quæ in δ ε ζ θ pyramide: uicißim igitur (per 16 quinti) ſicut α β γ η pyramis ad ea quæ in ipſa priſmata, ſic eſt χ ſolidum ad ea quæ in δ ε ζ θ pyramide priſmata. Maior autem eſt pyramis α β γ η, eis quæ in ſeipſa priſmatibus. Igitur & ſolidum χ, maius eſt pyramida δ ε ζ θ ſunt priſmatibus, ſed & minus. Quod eſt impoßibile. Igitur non eſt ſicut α β γ baſis ad δ ε ζ baſin, ſic α β γ η pyramis ad aliquod ipſa δ ε ζ θ pyramide ſolidum minus. Similiter iam oſtendetur, quòd neq; ſicut baſis δ ε ζ ad baſin α β γ, ſic δ ε ζ θ pyramis ad minus aliquod ſolidũ ipſa α β γ η pyramide. Dico iam, q neq; eſt ſicut α β γ baſis ad δ ε ζ baſin, ſic α β γ η pyramis ad maius aliquod ſolidum ipſa δ ε ζ θ pyramide. Si enim poßibile, eſto ad maius χ ſolidum. Conuerſim igitur eſt ſicut δ ε ζ baſis ad α β γ baſin, ſic χ ſolidum ad α β γ η pyramidẽ. Sed ſicut χ ſolidum ad α β γ η pyramidẽ, ſic δ ε ζ θ pyramis ad minus aliquod ipſa α β γ η pyramide, ſicut ante oſtenſum eſt. Et ſicut igitur (per 11 quinti) baſis δ ε ζ ad baſin α β γ, ſic δ ε ζ θ pyramis ad minus aliquod ipſa α β γ η pyramide, quod abſurdum eſſe patuit. Non eſt igitur ſicut α β γ baſis ad δ ε ζ baſin, ſic α β γ η pyramis ad maius aliquod ſolidum ipſa pyramide δ ε ζ θ. Patuit autem quòd neq; ad minus. Eſt igitur ſicut α β γ baſis ad δ ε ζ baſin, ſic α β γ η pyramis ad δ ε ζ θ pyramidem. Sub eodem igitur faſtigio, & quæ ſequuntur reliqua: quod oſtendere oportuit.*

λόγου τριῶν verbi cauſa

Euclides

Euclid. ex Zamb. Theorema 6. Propoſitio 6.

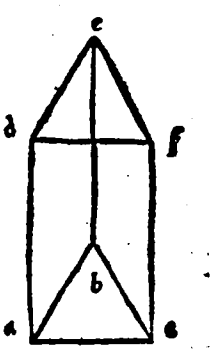
Sub eadem altitudine pyramides exiſtentes, multangulasq; baſes habentes, adinuicem ſeſe habent ſicut baſes. 6

THEON ex Zāb. *Sint ſub eadem altitudine pyramides multangulas baſes habentes, hoc eſt* α β γ δ, ϛ ν ϑ κ, *ſaſtigia uerò* μ, *ſigna. Dico quòd eſt ſicut* α β γ δ *baſis ad* ϛ ν ϑ λ κ *baſin, ſic eſt* α β γ δ μ, *pyramis ad* ϛ ν ϑ κ μ *pyramida. Diuidatur enim ipſa* α β γ δ *baſis in triangula* α β γ, α γ δ, α δ, *& ϛ κ ϑ κ in* ϛ κ θ, ϛ θ κ, ϛ κ λ *triangula. Intelligantur q; ab unoquoq; triangulo, pyramides æquè altæ eis quæ in principio pyramidibus. Et quoniam eſt ſicut* α β γ *triangulum ad* α γ δ *triangulum, ſic eſt* α β γ μ *pyramis ad* α γ δ μ *pyramida, & cōponendo (per 18 quinti) ſicut* α β γ δ *trapeziū ad* α γ δ *triangulum, ſic* α β γ δ μ *pyramis ad* α γ δ μ *pyramida, ſed et ſicut* α γ δ *triangulum ad* α δ, *triangulum, ſic* α γ δ μ *pyramis ad* α δ, μ *pyramida: ex æquali igitur (per 22 quinti) eſt ſicut* α β γ δ *baſis ad* α δ, *baſin, ſic* α β γ δ μ *pyramis ad ipſam* α δ, μ *pyramida: & componendo rurſus (per 18 quinti) ſicut* α β γ δ, *baſis ad ipſam* α δ, *ſic* α β γ, μ *pyramis ad* α δ, μ *pyramida. Idq; propterea etiam ſicut* ϛ ϑ κ λ *baſis ad* ϛ κ λ *baſin, ſic et* ϛ ϑ κ λ ν *pyramis ad* ϛ κ λ ν *pyramida. Et quoniā binæ pyramides ſunt* α δ, μ, ϛ κ λ ν, *triangulas habētes baſes ac ſub eadem altitudine, eſt igitur (per 5 duodecimi) ſicut* α δ, *baſis ad* ϛ κ λ *baſin, ſic* α δ, μ *pyramis ad ipſam* ϛ κ λ ν *pyramīda. Quoniā igitur ſicut* α β γ δ, *baſis ad* α δ, *baſin, ſic* α β γ δ μ *pyramis ad* α δ, μ *pyramida, ſicut autē* α δ, *baſis ad* ϛ κ λ *baſin, ſic* α δ, μ *pyramis ad* ϛ κ λ μ *pyramida, ex æquali igitur (per 22 quinti) & ſicut* α β γ δ *baſis ad* ϛ κ λ *baſin, ſic* α β γ δ μ *pyramis ad* ϛ κ λ ν *pyramida. Sed et ſicut* ϛ κ λ *baſis ad* ϛ ϑ λ *baſin, ſic erat &* ϛ κ λ ν *pyramis ad* ϛ ϑ κ λ ν *pyramida: & ex æquali rurſus (per 22 quinti) eſt ſicut* α β γ δ *baſis ad* ϛ ϑ κ λ *baſin, ſic* α β γ δ μ *pyramis ad* ϛ ϑ λ *pyramida. Sub eadem altitudine igitur & quæ ſequuntur reliqua: quod erat oſtendendum.* Euclid. ex Camp. Propoſitio 6.

Mne corpus ſeratile, in tres pyramides æquales baſesq; triā gulas habentes, eſt diuiſibile. 6

CAMPANVS. Sit ſeratile a b c d e f, ipſum dico eſſe diuiſibile in tres pyramides triangulas æquales, protrahatur enim in unaquaq; ſuarū triū ſuperficierū parallelogrāmarū linea diagonalis, ita quòd una earū diagonalium ſit cōterminalis reliquis duabus. Vt ſi protrahas lineas b d, b f, & f a, quas propter confuſionē protrahere contempſi, eritq; totū ſeratile in tres triangulas pyramides diuiſum, quas ex præmiſſa bis aſſumpta facile conſtat eſſe æquales.

CAMPANI additiones. Quoniam autē Euclides nihil demonſtrandū proponit de pyramidibus lateratis, exceptis ſolis quarū ſunt baſes triangulæ, ut omniū cognitionē ex elementis quæ ponit, ſufficiēter elicere poſſimus, quædā arbitramur nō inutile demōſtrationibus hic poſitis adiungere. Solis enim elemētis cōtentus Euclides, multa prętermiſit, quæ quāuis ex eis cōſequātur, non tamen ſine difficultate patent ſtudentibus. Horum primum eſt hoc:

Si duo ſolida (quorum alterum ſeratile, alterū uerò pyramis, cuius baſis triangula) ſuper eādem baſin, aut ſuper æquales trigonas, aut ſeratile ſuper quadrangulā, pyramis uerò ſuper trigonam quæ quadrangulę baſis ſeratilis ſit dimidiū, conſtituta fuerint æque alta, ſeratile pyramidi triplum eſſe conueniet. 7

Si ſeratile propoſitum fuerit ſuper baſin trigonam, tunc ex pyramide propoſita ſuper propriā baſin perficiatur ſeratile pyramidi propoſitæ æque altū. Si uerò ſeratile fuerit ſuper baſin quadrangulam, tunc baſi pyramidis adiiciatur triangulus, ex quo & baſi pyramidis perficiatur ſuperficies æquidiſtantium laterum, ſuper quam ex ipſa pyramide compleatur ſeratile pyramidi æque altum. Quia igitur iſtud ſeratile ſeratili priori eſt æque altum, & utrorumq; baſes ſunt æquales ex hypotheſi, ſequitur ipſa eſſe æqualia, hoc enim demonſtratum eſt in 36 undecimi. At quoniam ex 6 huius, ſeratile ſecundum triplum eſt ad pyramidem propoſitam, nam ipſa eſt una ex tribus pyramidibus in quas ipſum ſeratile diuiditur, erit quoq; per communem ſcientiā propoſitum ſeratile triplū ad propoſitam pyramidem.

Si quot-

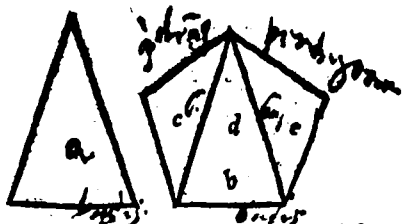
2 Si quotlibet pyramides quarum baſes triangulę, ſuper unam eandemq; baſin, ſiue ſuper æquales conſtitutę fuerint ęquè altæ, eas eſſe adinuicem æquales neceſſe eſt.

Fabricato enimuerò ſeratili, æquè alto pyramidibus propoſitis, ſuper baſin triangulã æqualem baſibus propoſitarum pyramidum, aut ſuper baſin quadrangulam duplam baſibus earundem, erit ipſum ſeratile triplum ad pyramides ſingulas: hoc enim conſtat ex præmiſſa addita, ſiue interpoſita. Igitur ex communi ſcientia cunctæ propoſitę pyramides ſunt, ut diximus, adinuicem æquales.

3 Omnes pyramides quarum baſes triangulæ æquè altæ, ſuis baſibus ſunt proportionales.

Fiant ſuper baſes propoſitarum pyramidum, aut ſuper alias trigonas æquales, aut ſuper parallelogrãmas duplas, ſeratilia ipſis pyramidibus æquè alta, erunt ob hoc ſeratilia ſibi adinuicem æquè alta. Et quia ipſa ſeratilia ſuis baſibus ſunt proportionalia, ut probatum eſt in 36 undecimi, 33 ipſius mediante: cumq; ex prima harum additarum manifeſtum ſit hæc ſeratilia tripla eſſe ad propoſitas pyramides, unumquodq; uidelicet, ad ſuam relatiuam, baſesq; ipſorum æquales, aut duplas eſſe baſibus ipſarum: ſicut autem ex 15 quinti, triplum ad triplũ, ita ſimplum ad ſimplum, erunt quoq; propoſitæ pyramides ſuis baſibus proportionales.

4 Si fuerint duæ quęlibet pyramides æquè altę, fueritq; alterius baſis trigona, reliquæ autem tetragona aut plurilatera, pyramides ipſas ſuis baſibus proportionales eſſe conueniet.

Exempli gratia: Intelligantur duę pyramides æquè altæ, ſuper duas baſes a & b, ſitq; baſis a triãgula, b uerò pentagona. Et dicantur hę pyramides, a & b. Itaq; dico proportionem pyramidum a & b, eſſe ſicut baſium a & b. Diſtinguatur quidem pentagonus b, in tres triãgulos c d e, eritq; tota pyramis b, diſtincta in tres pyramides æquè altas, quarum baſes ſunt trianguli c d e, quę etiam dicantur nominibus ſuarum baſiũ. Quia igitur ex præmiſſa interpoſita, proportio pyramidis c ad pyramidem a, eſt ſicut trigoni c ad trigonum a, & pyramidis d ad pyramidem a, ſicut trigoni d ad trigonum a, itemq; pyramis e ad pyramidem a, ſicut trigoni e ad trigonum a, ex 24 quinti bis aſſumpta, ſequitur quod ſit proportio aggregati ex omnibus pyramidibus c d e (& ipſum eſt pyramis b) ad pyramidem a, ſicut aggregati ex omnibus trigonis c d e (& ipſum eſt pentagonus b) ad trigonum a. Conſtat igitur quod uolumus.

5 Omnes lateratæ pyramides æquè altæ, ſuis baſibus proportionales eſſe probantur. Zamb. 6.

Si altera earum fuerit ſuper baſin trigonam, ex præmiſſa interpoſita conſtat quod dicitur. Si autem baſis utriuſq; fuerit polygonia, utralibet ipſarum baſium reſoluta in triangulos, & ipſa pyramidę in pyramides triangulas, erit ex præmiſſa interpoſita proportio uniuſcuiuſq; harum triangularum pyramidum, in quas altera propoſitarũ diuiditur, ad reliquam, ſicut ſuæ baſis ad baſin alterius. Itaq; per 24 quinti quotiens oportet aſſumptam, conſtat uerum eſſe quod diximus.

Euclid. ex Zamb. Theorema 7. Propoſitio 7.

6 Omne priſma triangularem baſin habens, diuiditur in tres pyramides ſibiinuicem æquas, triangulares baſes habentes.

THEON ex Zamb. *Sit priſma α β γ Δ ε ζ, cuius quidem baſis ſit α β γ triangulum, ex oppoſito autem Δ ε ζ. Dico quòd ipſum α ζ γ Δ ε ζ priſma, diuiditur in tres pyramides ſibi inuicem æquas, triãgulares baſes habentes. Connectantur enim β Δ, γ Δ. Et quoniam α β ε Δ parallelogrammum eſt, eius autem dimetiens eſt β Δ, triangulum igitur α β Δ ipſi ε Δ β triangulo æquum eſt, & pyramis igitur cuius baſis quidem eſt α β Δ triangulum, faſtigium autem γ ſignum, æqualis eſt pyramidi cuius baſis eſt triangulum ε Δ β, & uertex eſt ſignum γ. Sed pyramis cuius baſis quidem eſt ε Δ β triangulũ, uertex autem γ ſignum, eadem eſt ipſi pyramidi cuius baſis quidem eſt triangulum ε β γ, & uertex Δ ſignum, ab eiſdem enim planis com-*

prehenduntur. Et pyramis igitur cuius baſis quidem eſt triangulũ α β Δ, faſtigium autem ſignum γ, æqualis eſt ipſi pyramidi cuius baſis quidem eſt α β γ triangulum, faſtigium autem ζ ſignum. Rurſus quoniam ζ γ β ι parallelogrammum eſt, dimetiens uerò ipſius eſt ι γ, triangulum ι γ ζ æquum eſt ipſi γ β ι triangulo, & pyramis igitur cuius baſis quidem eſt triangulum β ι γ, faſtigium autem ζ ſignũ, eſt æqualis pyramidi cuius baſis quidem eſt triangulum ι γ ζ, uertex uerò Δ ſignum. Pyramis autem cuius baſis quidem eſt β ι γ triangulum, uertex autem ζ ſignum, oſtẽſa eſt æqualis pyramidi cuius baſis quidem eſt α β Δ triangulũ, uertex autem ſignum γ, & pyramis igitur cuius quidem baſis eſt γ ι ζ triangulum, uertex autem ζ ſignum æqua eſt pyramidi cuius baſis quidem eſt α β Δ triangulum, uertex autem γ ſignum. Igitur α β γ Δ ι ζ priſma, in tres pyramides æquas ſibijnuicem diuiſum eſt, triangulares baſes habentes. Et quoniam pyramis cuius baſis quidem eſt triãgulum α β Δ, faſtigium autem γ ſignum, eadem eſt ipſi pyramidi cuius baſis quidem eſt triangulũ γ α β, uertex autem ſignum Δ (ſub eiſdem nanq; planis comprehenduntur) pyramis autem cuius baſis eſt triangulum α β Δ, uertex autem ſignum γ, tertium eſſe priſmatis oſtenſum eſt, cuius baſis eſt triangulum α β γ, ex oppoſito autem Δ ι ζ, & pyramis igitur cuius baſis eſt α β γ triangulum, uertex autem Δ ſignum, tertium eſt priſmatis cuius baſis eſt triangulum α β γ, ex oppoſito autem ζ ι ζ. Omne igitur priſma, & quæ ſequuntur reliquæ quod oportebat demonſtrare.

CORRELARIVM.

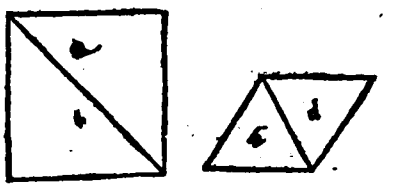
Ex hoc iam eſt manifeſtum, quòd omnis pyramis, tertia pars eſt priſmatis eandem eidem baſin habentis & altitudinem æquam. Quoniam ſi aliam quampiam figuram rectilineam habuerit baſis priſmatis & eandem ex oppoſito diuiditur in priſmata triangulares baſes habentia, & ea quæ ex oppoſito.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 7.

I duæ pyramides triãgularum baſium fuerint æquales, earum baſes earundem altitudinibus mutuæ erunt. Si uerò baſes & altitudines fuerint mutuæ, eaſdem pyramides ſibijnuicem eſſe æquales neceſſe eſt. 7

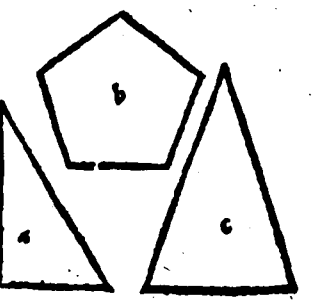
CAMPANVS. Quod 34 & 35 undecimi propoſuerunt de ſolidis parallelogrammis, & nos in 36 eiuſdem demonſtrauimus de ſeratilibus, hæc 7 duodecimi proponit de pyramidibus habentibus baſes triangulas. Intelligantur enim duæ pyramides æquales ſuper duos trigonos uel triangulos a & b, quæ dicantur a & b. Dico itaq; quòd proportio baſis a ad baſin b, eſt ſicut proportio altitudinis pyramidis b ad altitudinem pyramidis a. Et ſi hoc fuerit, dico pyramides a & b eſſe æquales. Adhibeãtur quidem duobus trigonis a & b, duo alij qui ſunt c & d ut fiant ambæ ſuperficies a c & b d æquidiſtantium laterum, & ex ipſis pyramidibus ſuper baſes a c & b d, compleantur ſolida parallelogramma pyramidibus propoſitis æquè alta quæ ſimiliter dicantur a c & b d. Manifeſtum igitur eſt ex ſexta huius 12, quòd pyramis a eſt ſexta pars ſolidi a c, & pyramis b ſexta ſolidi b d. Itaq; ex 35 undecimi argue ꝓpoſitũ, primã quidẽ partẽ ex prima, ſecundã aũt ex ſecundã.

CAMPANI additio.

Quòd ſi duæ quælibet pyramides lateratæ fuerint æquales, earum baſes earundem altitudinibus mutuæ erunt. Si uerò baſes earum altitudinibus ipſarum mutuæ fuerint, eadem pyramides æquales eſſe oportet.

Si baſes utrarunq; fuerint triãgulæ, demõſtratũ eſt uerũ eſſe qd̃ diximus. Si altera tãtũ, ſit igitur a, baſisq; alterius pyramidis ſit b, & ſumatur trigonus c ęqualis polygonio b, fiatq; ſuper c, pyramis ęquè alta pyramidi quæ eſt ſuper b, & ſint a b c, ęquiuocà nomina pyramidũ & baſiũ. Quia igitur ex hypotheſi duę pyramides a & b ſunt ęquales, & ex ultima interpoſitarũ ad ſextã huius duæ pyramides b & c ſunt ęquales, ideoq; ex cõmuni ſciẽtia duę pyramides a & c æquales, igitur baſes earum ſunt mutuæ ad altitudines earũ ex prima parte 7 huius. Cumq; baſes b & c ſint æquales, altitudi-

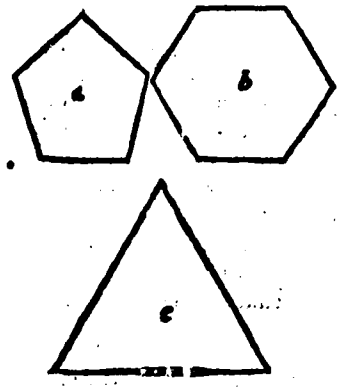

nes

nes quoq; pyramidum b & c æquales erunt, ex prima parte & ſecunda 7 quinti, baſes a & b mutuæ altitudinibus pyramidum a & b.

Secunda pars conuerſo modo probatur. Nam ſi fuerit baſis a ad baſin b, ut altitudo pyramidis b ad altitudinem pyramidis a, erit ex ſecunda parte & prima 7 quinti, baſis a ad baſin c, ſicut altitudo pyramidis b ad altitudinem pyramidis a, itaq; ex ſecunda parte huius 7 duæ pyramides a & c, ſunt æquales, quare per communem ſcientiam duæ quoq; pyramides a & b, ſunt æquales.

Si uerò neutra propoſitarum pyramidum fuerit trigona, ſed utraq; polygonia (uerbi gratia altera pentagona, altera hexagona) quæ adhuc dicantur a & b, ſumatur ſimiliter triangulus c æqualis hexagono b, ſuper quem fiat pyramis æquè alta pyramidi b, erũtq; duæ pyramides b & c æquales, ideoq; duæ quæ ſunt a & c etiam per conceptionem æquales, quare baſis a ad baſin c, ſicut altitudo pyramidis c ad altitudinem pyramidis a, hoc enim nuper demonſtratum eſt. Eſt ergo ex 7 quinti baſis a ad baſin b, ſicut altitudo pyramidis b ad altitudinem pyramidis a. Conuerſa conuerſo modo patet: Si enim baſis a ad baſin b fuerit, ut altitudo pyramidis b ad altitudinem pyramidis a, erit quoq; ex 7 quinti baſis a ad baſin c ut altitudo pyramidis c ad altitudinem pyramidis a, ideoq; (ut patet ex prioribus) erunt duæ pyramides a & c æquales, quare ex cõmuni ſcientia & duæ quæ ſunt a & b, erunt etiam æquales: & hoc eſt propoſitum.

Eucl. ex Camp. *Propoſitio 8.*

8 Omnium duarum pyramidum ſimilium quarum baſes triangulæ, eſt proportio alterius ad alterum, tanquam lateris ad latus eius relatiuum proportio triplicata.

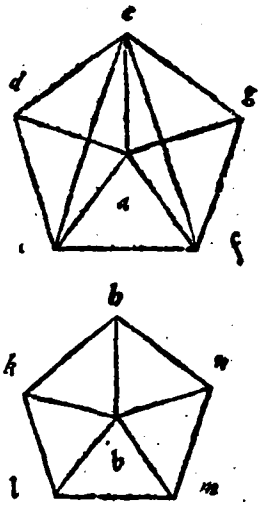
Campanvs. Propoſitis duabus pyramidibus ſimilibus baſes triangulas habentibus, ex ipſis perfice duo ſolida parallelogramma, quemadmodum dictum eſt in demonſtratione præmiſſæ, eruntq; hæc duo ſolida parallelogramma ſimilia, eo quòd pyramides ponuntur ſimiles adinuicem, nam duo ſolidi anguli qui ſunt communes pyramidibus & ſolidis parallelogrammis, ſuperficialibus angulis numero & quantitate æqualibus continentur, & latera quoq; illos angulos ſuperficiales continentia, ſunt proportionalia. Quare ex 34 primi tres ſuperficies ſolidorum parallelogrammorum communes angulos ſolidos conſtituentes, ſunt æquiangulæ & laterum proportionalium, ideoq; ſimiles ex diffinitione ſimilium ſuperficierum: quare ex 24 & 13 quinti cunctæ ſex ſuperficies horum duorum ſolidorum parallelogrammorũ, ſunt ſimiles adinuicem. Igitur à diffinitione corporum ſimilium, erunt ipſa ſolida ſimilia. Quare cum proportio ſolidorum & pyramidum ſit una ex 15 quinti (nam ſolida ſunt ſexcupla pyramidibus ex 6 huius) cumq; ſit proportio ſolidorum una ſicut ſuorum relatiuorum laterum triplicata ex 36 undecimi libri, ſunt autem latera ſolidorum eadem lateribus pyramidum, erit quoq; ex 11 quinti proportio propoſitarum pyramidum ſicut ſuorum relatiuorum laterum proportio triplicata: quod eſt propoſitum.

Campani additiones.

Quòd ſi fuerint duæ quælibet pyramides lateratæ ſimiles, erit proportio alterius ad alteram ſicut ſui lateris ad ſibi relatiuum latus alterius proportio triplicata.

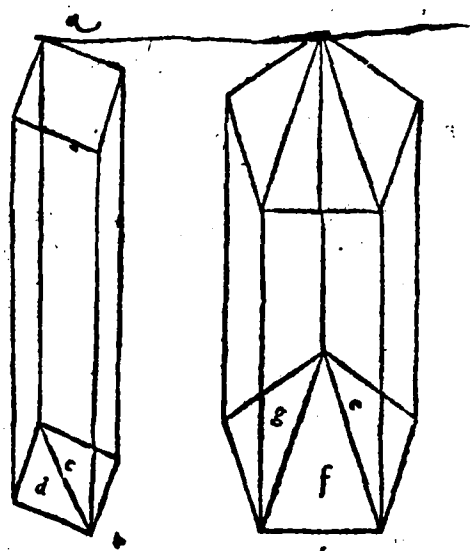
Sint duæ lateratæ pyramides, quarum coni a & b, ſimiles, ſintq; ſuper baſes pentagonas quæ ſunt c d e f g, h k l m n. Dico quòd proportio earum, eſt ſicut ſuorum relatiuorum laterum triplicata. Conſtat enim ex diffinitione ſimilium ſuperficierũ & corporum, quod pentagoni qui ſunt baſes propoſitarum pyramidum, ſibi adinuicem, cunctiq; relatiui trianguli ipſas ambientes ſibi inuicem, ſunt ſimiles. Diuidantur itaq; baſes ambarum in triangulos ſimiles & numero æquales prout 18 ſexti proponit eſſe poſsibile, protractis in hac quidem lineis c e & c f, in illa uerò h l & h m. Dico igitur iſtas pyramides eſſe diuiſas in pyramides triangulas ſimiles & numero æquales. Conferantur enim adinuicem duæ pyramides a c d e, b h k l, quarum coni ſunt a & b. Conſtat autem ex hypotheſi triangulum c a d eſſe ſimilem triangulo b h K, & triangulum d a e triangulo K

b l. Et quia etiam ex hypotheſi angulus d eſt æqualis angulo K, & latera c d & d e continentia angulum d ſunt proportionalia lateribus h k & k l continentibus angulum k, erunt ex 6 ſexti duo trianguli c d e & h K l æquianguli, ideoq; per 4 ſexti erit proportio c d ad h K, ſicut c e ad h l. Cumq; ex hypotheſi ſit proportio c a ad h b, & etiã a e ad b l, ſicut c d ad h K, erit ex 11 quinti c a ad h b, & a e ad b l, ſicut c e ad h l. Igitur ex 5 ſexti & diffinitione ſimilium ſuperficierum, triangulus c a e, erit ſimilis triangulo h b l. Manifeſtum eſt itaq; ex diffinitione ſimilium corporũ, quòd pyramis a c d e eſt ſimilis pyramidi b h k l, ſimiliter quoq; cõſtat pyramidem a c e f eſſe ſimilem pyramidi b h l m, & pyramidem a c f g, pyramidi b h m n. Quia ergo ex hac 8 proportio pyramidis a c d e ad pyramidem b h k l eſt ſicut lateris c d ad latus h k triplicata, etiam pyramidis a c e f ad pyramidem b h l m, ſicut e f ad l m triplicata, ac etiam pyramidis a c f g ad pyramidem b h m n, ſicut c g ad h n triplicata, cum ſit ex hypotheſi proportio e f ad l m, & c g ad h n, ſicut c d ad h k, ſequitur ex 13 quinti, ut proportio totaliũ pyramidum a & b ſit ſicut unius harum partialium ad aliam unam. Igitur ex hac 8 & 11 quinti conſtat uerum eſſe quod diximus.

Omnes columnæ lateratæ æquè altæ, ſuis baſibus ſunt proportionales.

Verum eſt quod dicitur, ſuper qualeſcunq; baſes polygonias ſint columnæ. Columnas autem lateratas, uocamus ſolida corpora lerata, quorum baſes & ſuperficies ſupremæ ſunt ſimiles & æquales, cunctæ uerò reliquæ ſuperficies ipſa ſolida circunſtantes ſunt æquidiſtantium laterum. Aliũ autem ſolidorum prima ſpecies eſt ſeratile, quando ſuper unam ſuarum trilaterarum ſuperficierum intelligitur eſſe ſtatutum. Secunda uerò ſpecies eſt columna, cuius baſis ſit quadrilatera quã ex duobus ſeratilibus neceſſe eſt eſſe compoſitam. & tertia eſt cuius baſis eſt pentagona, & ipſa ex tribus ſeratilibus perficitur. Simplicitet autem dico quòd omnis laterata columna in tot corpora ſeratilia poteſt diſtingui, in quot triangulos ſua baſis. Intelligantur itaq; duæ columnæ lateratæ a & b, cõſtitutæ ſuper duas baſes a & b, æquè altæ, dico quòd proportio columnarum a & b, eſt ſicut baſium a & b. Diſtinguantur nanq; hæ baſes in triangulos, & hæ columnæ in ſeratilia, baſis quidem a quæ ponatur eſſe quadrangula, in duos trigonos ſcilicet c & d, & columna a, in duo ſeratilia c & d, baſis uerò quæ ſit pentagona, diſtinguatur in tres trigonos e f g, & columna b in tria ſeratilia quæ ſimiliter uocentur e f g. Manifeſtum eſt igitur ex ijs quæ in 36 undecimi dicta ſunt, quòd proportio ſeratilis c ad ſeratile e, eſt ſicut baſis c ad baſin e, & iterum ſeratilis d ad ſeratile e, ſicut baſis d ad baſin e, quare per 24 quinti erit columnæ a ad ſeratile e, ſicut baſis a ad baſin e. Eadem ratione erit columna a ad ſeratile f, ſicut baſis a ad baſin f. At rurſus columnæ a ad ſeratile g, ſicut baſis a ad baſin g. Igitur ex 24 quinti, quoties neceſſe fuerit aſſumpta, facilè concludes propoſitum. Conſtat itaq; ex hoc, quòd omnes columnæ lateratæ ſuper eandem baſin uel ſuper æquales conſtitutæ ſi fuerint æquè altæ, erunt æquales. Cum enim (ut proximo probatum eſt) æquè altæ columnæ lateratæ ſint ſuis baſibus proportionales, ponãtur autem baſes eſſe aut eædem aut æquales, neceſſe eſt 24 quinti, ut etiam columnæ ſint æquales. Conſtat quoq; quòd ſi fuerint quælibet ſolida parallelogramma ſeratilia & lateratæ columnæ æquè altæ, ipſa quoq; ſuis baſibus proportionalia eſſe neceſſario comprobantur. Omnia enim hæc, ſpecies ſunt lateratarum columnarũ, de quibus paulo antè uniuerſaliter probatum eſt uerum eſſe quod dicitur.

Omnis laterata columna, tripla eſt ad ſuam pyramidem.

Diſtinguatur baſis columnæ in triangulos, & ſecundum numerum triangulorum illorum diſtinguatur columna in ſeratilia, & pyramis columnæ in pyramides habentes baſes triangulas quæ

quæ uidelicet ſunt baſes ſeratilium. Conſtat itaq; unumquodq; ſeratile ad eam pyramidem quæ ſuper eandem baſin cum ipſo ſeratili conſiſtit, triplum eſſe: hoc enim demõſtratum eſt in 6 huius duodecimi libri. Igitur ex 13 quinti omnia ſeratilia pariter accepta, ad omnes pyramides pariter acceptas neceſſe eſt eſſe triplum. Cumq; ex omnibus ſeratilibus pariter acceptis columna, & ex omnibus pyramidibus pariter acceptis pyramis columnæ perficiantur, conſtat ueram eſſe hanc noſtram propoſitionem.

Si fuerint duæ quælibet columnæ lateratæ æquales, earum baſes earundem altitudinibus mutuæ erunt; ſi uerò baſes earum & altitudines mutuæ fuerint, eaſdem columnas æquales eſſe neceſſe eſt.

Si enim columnæ ſint æquales, earum pyramides erunt æquales, eo quòd omnis laterata columna eſt tripla ad ſuam pyramidem. Si autem pyramides fuerint æquales, ſuæ baſes ſuis altitudinibus mutuæ erunt, quemadmodum demonſtratum eſt in 7 huius. Quia igitur columnarũ ſuarumq; pyramidum eædem ſunt baſes, & altitudines ſunt eædem, conſtat prima pars propoſiti.

Sint igitur & altitudines propoſitarum columnarum lateratarum mutuę. Dico quòd columnę erunt æquales. Cum enim eædem ſint baſes eædemq; altitudines columnarum ſuarum pyramidum, erunt baſes & altitudines pyramidum propoſitarum columnarum mutuæ. Si hoc ut poſitum eſt, uerum fuerit de columnis, erunt quoq; pyramides æquales, prout in 7 huius demonſtratum eſt, igitur & columnæ æquales, cum ipſæ triplæ ſint ad ſuas pyramides. Quare patet ſecunda pars eius quod propoſitum eſt.

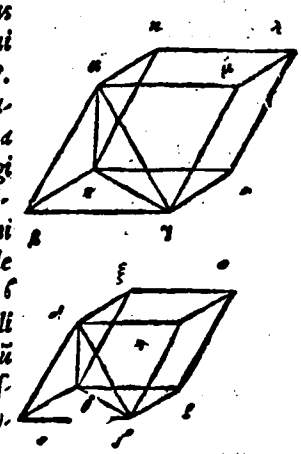
Omnium duarum columnarum lateratarum ſimilium eſt proportio alterius ad alteram, tanquam lateris ad ſuum relatiuum latus proportio triplicata.

Si columnæ fuerint ſimiles, erunt ex diffinitione ſimillium corporum, baſes earum cæteraq; ſuperficies eas ambientes ſimiles. Diuidantur itaq; baſes earum in triangulos ſimiles & numero æquales, quemadmodum 18 ſexti proponit eſſe poſsibile, & ipſæ columnæ diuidantur in ſeratilia ſuper hos triangulos exiſtentia. Stude igitur probare ſeratilia unius, ſuis relatiuis ſeratilibus alterius eſſe ſimilia, quod facilè probabis ex hypotheſi & 6 & 4 & 5 ſexti, & ex diffinitione ſimilium ſuperficierum & diffinitione ſimilium corporum. Hoc autem probato, erit ex 36 undecimi proportio uniuſcuiuſq; ſeratilis unius ad ſuum relatiuum ſeratile alterius, ſicut ſui lateris ad latus illius proportio triplicata. Et quia omnium laterum eſt proportio una, cum cuncta ſeratilia unius ſint ſimilia ſuis relatiuis ſeratilibus alterius, ſequitur ex 11 quinti, ut cunctorum ſeratilium unius ad ſua relatiua ſeratilia alterius ſit proportio una. Quare per 13 quinti, quæ eſt proportio unius ſeratilis ad ſuum ſeratile relatiuum alterius, eadem eſt omnium pariter acceptorum ad omnia pariter accepta. Et quia utrobiq; omnia ſeratilia pariter accepta componunt columnas, & relatiua latera ſeratilium ſunt relatiua latera columnarum, neceſſe ex 11 quinti, ut proportio columnarũ ſit ſicut ſuorum relatiuorum laterum proportio triplicata: quod eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 8. *Propoſitio* 8.

8 Similes pyramides, triangulares baſes habentes, in triplici ſunt ratione eiuſdem rationis laterum. *Camp.* 8.

THEON *ex Zamb.* *Sint ſimiles & ſimiliter poſitæ pyramides, quarum baſes quidem ſunt* α β γ, δ ε ζ, *triangula, faſtigia uerò ipſarum ſint* η θ *ſigna. Dico quòd* α β γ η *pyramis ad* δ ε ζ θ *pyramidem, triplam habet rationem, quàm* β γ *ad* ε ζ. *Compleãtur enim* δ η μ λ, ε θ ν ο, *ſolida parallelepipeda. Et quoniam pyramis* α β γ η *ſimilis eſt ipſi* δ ε ζ θ *pyramidi, æqualis igitur eſt angulus qui ſub* α β γ *ei qui ſub* δ ε ζ *angulo, & qui ſub* η β γ *ei qui ſub* θ ε ζ, *& qui ſub* α δ η *ei qui ſub* δ ε θ, *eſtq; ſicut* α β *ad* δ ε, *ſic eſt* δ γ *ad* ε ζ, *& β η ad ε θ. Et quoniam eſt ſicut* α β *ad* δ ε, *ſic* β γ *ad* ε ζ, *& circum æquos angulos latera ſunt proportionalia, igitur* δ μ *parallelogrammũ ipſi* ε π, *ſimile eſt parallelogrãmo: & id ꝓpterea & β ν ipſi ε ρ ſimile eſt, et* δ ξ *ipſi* ε ξ. *Tria igitur* δ μ, ξ δ, δ ν, *tribus* ε π, ε ξ, ε ρ, *ſunt ſimilia. Sed tria quidẽ* μ β, β ξ, β ν, *tribus quæ ex oppoſito æqualia ſunt ſimilia, & tria* ε π, ε ξ, ε ρ, *æqua & ſimilia ſunt tribus quæ ex oppoſito: ipſa igitur* β η μ λ, θ ε ο, *ſolida parallelepipeda, ſub ſimilibus planis æque multiplicibus cõprehenduntur. Igitur* δ η μ λ, *ipſi* ε θ ο *ſolido ſimile eſt. Similia aũt ſolida parallelepipeda, in triplici ſunt ratione eiuſdẽ rationis laterũ (p 33 undecimi) Igitur* β η μ λ *ſolidũ ad* ε θ ο *ſolidũ triplã habet rationẽ, quàm eiuſdẽ ratiõis latus* β γ *ad eiuſdẽ rationis latus* ε ζ. *Sicut autẽ* β η μ λ *ſolidũ ad* ε θ ο *ſolidũ, ſic* α δ γ η *py-*

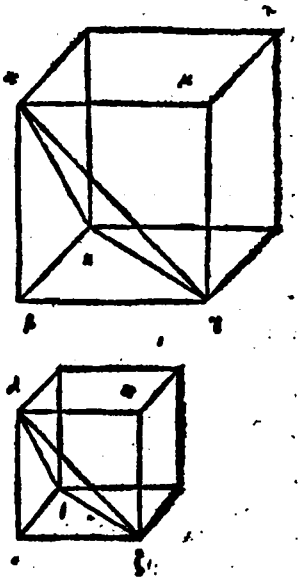

ramis ad Λ ſ θ pyramida, quoniam pyramis ſexta pars eſt ſolidi, eo quod & priſma dimidium exiſtens ſolidi parallelepipedi, triplum eſt ipſius pyramidis, & α β γ ν igitur pyramis ad δ ſ θ pyramida triplam rationem habet, q̃ β γ ad ſ: qd demonſtraſſe oportuit.

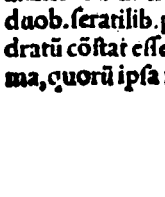
CORRELARIVM.

Ex hoc nempe eſt manifeſtum, quod & multangulas baſes habentes ſimiles pyramides, adinuicem in triplici ſunt rõne eiuſdem rationis laterũ. Diuiſis enim ipſis in ipſas pyramides, triangulares baſes habentes (quia ſimilia polygona baſiũ in ſimilia triãgula diuidũtur, & in æque multiplicia, & eiuſdẽ rõnis totis) erit ſicut in altera una pyramis triangularẽ habẽs baſin ad unam baſin triangularẽ habentẽ in altera pyramide, ſic & omnes pyramides in altera pyramide triangulares baſes habentes, ad pyramides exiſtentes in altera pyramide, & habentes triangulares baſes. Hoc eſt, Pyramis ipſa polygonam baſin habens ad pyramida baſin polygonam habentem. Pyramis autem triangularem baſin habens ad pyramida triangularem baſin habentem, in triplici eſt ratione eiuſdem rationis laterum. Et polygonam igitur baſin habẽs, ad ſimilẽ baſin habentẽ, triplã habet rationẽ q̃ latus ad latus. Eucl. ex Zã. Theor. 9. Propoſ. 9.

Aequalium pyramidũ & triangulares baſes habentiũ, reciprocæ ſunt baſes altitudinib. Et pyramides triãgulares baſes habẽtes, quarũ reciprocę ſunt baſes uerticib. ſunt æquales. 9

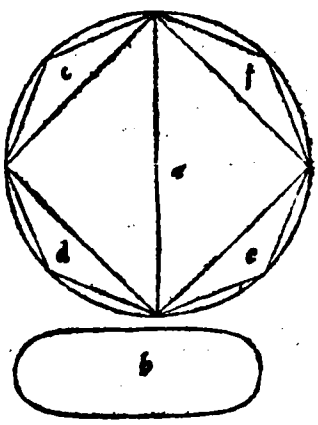
THEON ex Zãb. Sint enim æquè pyramides α β γ ν, Λ ſ θ, triangulares baſes habẽtes α β γ, Λ ſ, faſtigia uerò ν δ, ſigna. Dico q̃ ipſarũ α β γ ν, Λ ſ δ, pyramidũ reciprocæ ſunt baſes altitudinib. & eſt ſicut baſis α β γ ad baſin Λ ſ, ſic eſt ipſi⁹ Λ ſ δ pyramidis altitudo ad ipſi⁹ α β γ ν pyramidis altitudinẽ. Cõpleãtur aũt ipſa β ν μ λ, δ π ο, ſolida parallelepipeda. Et quoniã pyramis α β γ ν æqualis eſt ipſi Λ ſ θ pyramidi, eſtq̃ ipſius quidẽ ζ γ ν pyramidis ſexcuplũ ipſũ β ν μ λ ſolidũ, ipſi⁹ aũt Λ ſ θ ſolidũ ο δ π ſexcuplũ eſt, igitur ſolidũ ζ ν μ λ, ipſi ο θ π ſolido æquũ eſt. Aequaliũ aũt ſolidorũ parallelepipedorãreciprocæ ſunt baſes altitudinib. (p 34 undecimi) Eſt igitur ſicut ζ μ baſis ad ο π baſin, ſic eſt ipſi⁹ ο θ π ſolidi faſtigiũ ad ipſi⁹ ν μ λ faſtigiũ. Sed ſicut quidẽ ζ μ baſis ad ο π baſin, ſic α ζ γ triãgulũ ad Λ ſ triãgulũ. Et ſicut igitur (p 11 qnti) triãgulũ α ζ ad triãgulũ Λ ſ, ſic ipſi⁹ ο δ π ſolidi altitudo, ad ipſius β ν μ λ ſolidi altitudinẽ. Sed ipſi⁹ ο θ π ſolidi altitudo, eadẽ eſt ipſi ipſi⁹ Λ ſ δ pyramidis altitudini, & ipſius β ν μ λ ſolidi altitudo, eadem eſt ipſi ipſius α ζ γ ν pyramidis altitudini. Eſt igitur ſicut α ζ γ baſis ad Λ ſ baſin, ſic ipſius Λ ſ θ pyramidis altitudo ad ipſius α ζ ε ν pyramidis altitudinem. Ipſarum igitur α ζ γ ν, Λ ſ θ, pyramidũ, reciprocæ ſunt baſes altitudinibus. Sed iã ipſarũ α ζ γ ν, Λ ſ θ, pyramidũ reciprocæ ſint baſes altitudinib. eſtoq̃ ſicut α β γ baſis ad Λ ſ baſin, ſic ipſius Λ ſ δ pyramidis faſtigiũ ad ipſius α ζ γ ν pyramidis faſtigiũ. Dico q̃ pyramis α β γ ν, æqualis eſt ipſi Λ ſ θ pyramidi. Eiſdẽ nãq; diſpoſitis, quoniã eſt ſicut α β γ baſis ad Λ ſ baſin, ſic eſt ipſius Λ ſ θ pyramidis uertex ad ipſius α β γ ν pyramidis uerticẽ, ſed ſicut α ζ γ baſis ad ipſã Λ ſ baſin, ſic ζ μ parallelogrãmũ ad ο π parallelogrãmũ, & ſicut igitur (p 11 qnti) ζ μ parallelogrãmũ ad ο π parallelogrãmũ, ſic eſt ipſius Λ ſ θ pyramidis faſtigiũ ad ipſius α β γ ν pyramidis faſtigiũ. Sed ipſius qdem Λ ſ δ pyramidis uertex, eſt idẽ ipſius ο δ π ο parallelepipedi uertici, & faſtigiũ ipſius α ζ γ ν pyramidis, idẽ eſt ipſius β ν μ λ parallelepipedi altitudini: eſt igitur ſicut β μ baſis ad ο π baſin, ſic ipſius ο θ π ο parallelepipedi altitudo ad ipſius β ν μ λ parallelepipedi altitudinẽ. Solida uerò parallelepipeda quorũ reciprocæ ſunt baſes altitudinib. ſunt æqualia (p 34 undecimi) Igitur ſolidũ parallelepipedũ β ν μ λ, ipſi ο θ π ſolido parallelepipedo eſt æquale. Eſtq̃ ipſius quidẽ β ν μ λ parallelepipedi, pyramis α β γ ν ſexta pars, ipſius aũt ο θ π ο parallelepipedi, ſexta pars eſt pyramis Λ ſ δ. Igitur pyramis α β γ ν, ipſi Λ ſ δ pyramidi eſt æqualis. Aequalium igitur pyramidũ et triãgulares baſes habentiũ, reciprocæ ſunt baſes altitudinib. Et pyramides triãgulares baſes habẽtes quarũ baſes uerticibus ſunt reciprocæ, ſunt æquales: qd oſtendendũ fuerat. Eucl. ex Cãp. Propoſ. 9.

OMnis colũna rotũda, pyramidi ſuæ tripla eſſe cõprobat. 9

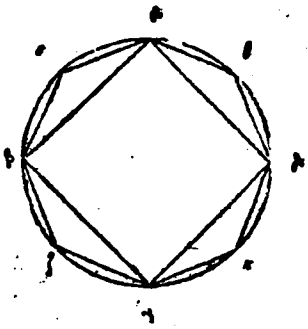
CAMP. Supra circulũ a, intelligãtur una colũna & una pyramis, ſecũdũ eãdẽ ſuã altitudinẽ erectę, dicãturq; æquiuoce ipſa pyramis & colũna & circul⁹, noie uno ſcd licet a. Dico itaq; qd' colũna a, eſt tripla ad pyramidẽ a: cuius, pbatio eſt. Quia neq; maior neq; minor poteſt eſſe, q̃ tripla. Sit enim primũ (ſi poſsibile eſt) maior q̃ tripla, quãtitate corporis b, ita qd' ſi b corp⁹ demat̃ de colũna a, erit reſiduũ ei⁹ triplũ ad pyramidẽ a. Inſcribatur ergo quadratũ circulo a, ſuper qd' erigãtur duo ſeratilia æquè alta colũnæ a, de quib. duob. ſeratilib. pariter acceptis cõſtat, qd' ipſa ſunt plus medietate colũnę a, quęadmodũ ipſũ quadratũ cõſtat eſſe plus medietate circuli a, ſi enim ex ipſis ſeratilib. perficiãtur ſolida parallelogrãma, quorũ ipſa ſunt medietates, erit ipſa columna pars ipſorũ duorũ ſolidorũ pariter acceptorũ.

Deinde ſuper latera quadrati inſcripti perficiam quatuor triangulos dutum æqualium laterum in portionibus circuli, quarum portionum latera quadrati ſunt chordæ, diuiſis arcubus illarum portionũ per æqualia, & ſint illi trianguli c d e f, ſuper quos etiam erige ſeratilia ad altitudinem columnæ a. Et manifeſtum eſt quod hæc ſeratilia ſunt maius medietate portionum colũnę ſuper portiones circuli conſiſtentium, quẽadmodum & ipſi trianguli ſunt maius medietate portionum circuli. Fiat autẽ hoc toties, quouſq; per primam 10 cogatur aduerſarius confiteri portiones columnæ pariter acceptas eſſe minus corpore b. Erit igitur columna laterata octogona quam componunt omnia ſeratilia pariter accepta, quorum baſes ſunt trianguli diuidentes polygonium inſcriptum circulo a, maius triplo pyramidis rotundæ a. Et quia ipſa laterata columna eſt tripla ad ſuam pyramidem, ſicut demonſtratum eſt in eis quæ præmiſſa ſunt, ſequitur ex ſecunda parte 10 quinti libri, ut rotunda pyramis a ſit minor laterata pyramide lateratæ columnę, cuius baſis eſt inſcriptum polygonium baſi rotundæ pyramidis a, quod eſt impoſſibile: eſt enim pyramis laterata, pars ipſius pyramidis rotundæ. Non eſt igitur pyramis a, minus tertia parte ſuæ columnę. ¶Sed nec plus tertia. Si enim poſſibile eſt, ſit pyramis a, plus tertia parte columnæ a, quantitate corporis b, ita quod detracto corpore b de pyramide a, ſit reſiduũ ipſius pyramidis tertia pars columnæ a. Igitur quẽadmodum prius ex pyramide a, intelligatur detrahi pyramis laterata ſibi æque alta cuius baſis ſit quadratum circulo a inſcriptum, quam lateratam pyramidẽ conſtat eſſe plus dimidio pyramidis rotundæ. Item de reſiduo pyramidis a, rurſus intelligantur detrahi pyramides æquè altæ, ſtatutæ ſuper triangulos c, d e f, qui ſunt in portionibus baſis, & hoc toties fiat, ut ex prima deinde relinquatur ex pyramide a, minus corpore b. Eritq; itaq; pyramis laterata inſcripto polygonio ſuperſtans, quam cõponũt lateratæ pyramides ex rotunda pyramide detractę, maiustertia parte rotundæ columnæ a. Et quia ut probatum eſt in præcedẽtibus, hæc pyramis laterata eſt tertia pars ſuæ columnæ lateratę a, ſequitur denuo ex ſecunda parte 10 quinti columnam rotundam a eſſe minorem columna laterata eiuſdem altitudinis, cuius baſis eſt polygoniũ baſi rotundæ pyramidis inſcriptũ. Hoc autem impoſſibile, nam hęc columna laterata, pars eſt colũnę rotũdę. Cũ igitur colũna rotũda nõ poſſit eſſe minus triplo ſuę pyramidis, neq; mai⁹, erit neceſſario tripla ad eã: qd' demõſtrare uolum⁹. Eucl. ex Zã. Theor. 10. Prop. 10.

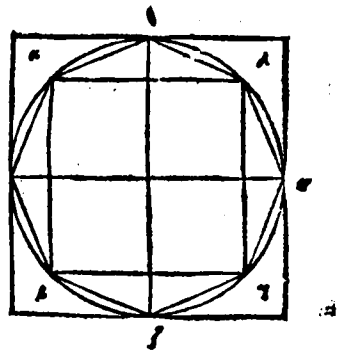
10 Omnis conus, cylindri tertia pars eſt eandem eidem baſin habentis & æquale faſtigium.

THEON ex Zamb. *Habeat enim conus, cylindro baſin eãdẽ, hoc eſt circulum α β γ δ, & æquale faſtigium. Dico q, conus cylindri tertia pars eſt, hoc eſt quod cylindrus, coni triplus eſt. Si autem cylindrus, coni non eſt triplus, erit cylindrus, cono aut maior quam triplus, aut minor. Sit prius maior quam triplus. Et deſcribatur (per 6 quarti) in circulo α β γ δ, quadratum α β γ δ. Iam quadratũ α β γ δ, maius eſt quam dimidium ipſius circuli α β γ δ. Conſtituatur ab ipſo α β γ δ quadrato, priſma æque altum ipſi cylindro. Iam conſtitutum priſma, maius eſt quã ipſius cylindri dimidiũ, quoniã & ſi ipſi circulo α β γ δ, quadratũ circunſcribamus, quadratũ in ipſo orbe α β γ δ deſcriptum, circunſcripti dimidiũ, eſt & ab ipſis cõſtituta ſunt, æquè alta ſolida parallelepipeda priſmata: priſmata igitur ipſa, adinuicẽ ſunt ſicut baſes. Et priſma igitur ſtans in ipſo α β γ δ quadrato, dimidium eſt eius priſmatis quod conſtituitur à quadrato ipſi circulo α β γ δ circũſcripto. Et cylindrus ipſo priſmate quod fit à quadrato circunſcripto ipſi circulo α β γ δ, minor eſt. Igitur priſma à quadrato α β γ δ cõſtitutum, ipſi cylindro æque altum, maius eſt dimidio ipſius cylindri. Secentur (per 30 tertij) ipſæ α β, β γ, γ δ, δ α, circunferentiæ bifariàm in ε ζ η θ ſignis, & connectantur ipſæ α ε, ε β, β ζ, ζ γ, γ η, η δ, δ θ, θ α, & unum quodq; igitur ipſorũ α ε β, β ζ γ, γ η δ, δ θ α triangulorum, maius eſt quam dimidiũ eius quod circũ ſeipſum ipſius α β γ δ circuli ſegmenti, ſicut ante oſtendimus. Conſtituantur ab unoquoq; ipſorũ α ε β, β ζ γ, γ η δ, δ θ α triãgulorũ, priſmata æque alta ipſi cylindro, et unũquodq; igitur ipſorũ cõſtitutorũ priſmatũ, maius eſt quã dimidia pars circũ ſeſe ipſius ſegmẽti circuli, quoniã ſi p ε ζ η θ, ſigna parallelos ipſis α ε, ε ζ, ζ γ, γ η, η δ, δ θ, α, ducam⁹, cõpleamuſq; q̃ in ipſis α β, ε ζ, γ η, δ θ, α, parallelogrãma, et ab ipſis cõſtituamus ſolida parallelepipeda ipſi cylindro æque alta, uniuſcuiuſq; cõſtitutorũ dimidia ſunt priſmata quæ in α ε, ε ζ, ζ γ, γ η, η δ, δ θ, α, triãgulis & ſunt ipſius cylindri ſegmẽta, minores ipſis ſolidis parallelepipedis cõſtitutis. Itaq; etiã quæ in β ε, ε ζ, ζ γ, γ η, η δ, δ θ, α triãgulis priſmata, maiora ſunt quã dimidiũ circũ ſeſe cylindri ſegmẽtorũ. Diſpeſcẽtes iã (p 30*

tertij)relictas circunferentias diuidue,& connectentes rectas lineas,excitātesq; ab unoquoq; ipsorū triā gulorum prismata æqualis fastigij ipsi cylindro,& hoc semper efficientes,relinquemus quasdam segmenta ipsius cylindri quæ erunt minores excessu quo excedit cylindrus triplū coni. Relinquantur,sintq; α ι ζ, β ſ ſ γ, γ κ, κ δ, δ θ, θ α. Reliquum igitur prisma cuius basis quidem est α ι β ſ γ κ δ θ multangulum,fastigium autem idem cum cylindro,maius est quam triplum coni. Sed prisma cuius basis quidem est α ι β ſ γ κ δ θ multangulum,fastigium autem idem cum cylindro,pyramidis triplum est cuius basis quidem est α ι β ſ γ κ δ θ multangulum , fastigium uerò idem quod & cono: & pyramis igitur cuius basis quidem est α ι ζ ſ γ κ δ θ multangulum,uertex autem idem qui cono,maior est cono habente basin circulum α β γ δ. Sed & minor, comprehenditur etenim ab ipso. Quod est impossibile. Non est igitur cylindrus , cono maior quā triplus.

Dico insuper quod neq; minor quam triplus est cylindrus cono. Si enim posßibile,sit minor quā triplus cylindrus cono. Conuersim igitur conus cylindri maior est quam tertia pars. Describatur iam (per 6 quarti)in circulo α ζ γ δ,quadratum α ζ γ δ. Igitur quadratum α β γ δ,maius est quam dimidiū ipsius α ζ γ δ circuli. Constituatur ab ipso α β γ δ quadrato pyramis,idem ipsi cono habens fastigium. Igitur pyramis constituta,maior est quam dimidium coni,quoniam(sicut ante ostendimus)quando ipsi circulo quadratū circunscribimus,quadratum α β γ δ,circunscripti dimidium est,& si à quadratis solida parallelepipeda constituamus æque alta ipsi cono,quæ & prismata appellantur,erit constitutum ab ipso α β γ δ quadrato,dimidium eius quod constituitur à circunscripto quadrato,adinuicem enim sunt ut bases . Quare & tertiæ partes. Et pyramis igitur cuius basis α β γ δ quadratum,dimidium est pyramidis constitutæ ad quadratum ipsi orbi circunscriptum,& pyramis constituta à circa circulum quadrato,cono quem comprehendit maior est. Pyramis igitur cuius basis α β γ δ quadratum,fastigium autem idem quod & cono , maior est quam coni dimidium. Secentur(per 30 tertij)α β, ζ γ, γ δ, δ α,circunferentiæ bifariàm in ι ſ, κ θ, signis , & connectantur α ι, ζ β, β ſ, ſ γ, γ κ, κ δ, δ θ, θ α. Vnumquodq; igitur ipsorum α ι β, ζ ſ γ, γ κ δ, δ θ α,triangulorum, maius est quam pars dimidia circumsese segmenti circuli α β γ δ. Constituantur nempe ab unoquoq; ipsorū α ι ζ, ζ ſ γ, γ κ δ, δ θ α,triangulorum,pyramides idem ipsi cono habentes fastigium: & unaquæq; igitur constitutarum pyramidum eodem modo,maior est quam dimidia pars circū sese segmenti ipsius coni. Secantes iam(per 20 tertij)relictas circunferentias diuidue,& connectentes rectas lineas,& excitātes ab unoquoq; triangulorum pyramida idem ipsi cono fastigium habētem & hoc semper efficientes,relinquemus quædā coni segmenta quæ erūt minora excessu quo excedit conus tertiā partem cylindri. Relinquantur & sint α ι, ζ β, β ſ, ſ γ, γ κ, κ δ, δ θ, θ α. Reliqua igitur pyramis cuius quidem basis est α ι ζ ſ γ κ δ θ multangulum,uertex autem idē qui cono,maior est quam tertia pars cylindri . Sed pyramis cuius basis quidem est α ι β ſ γ κ δ θ multangulum,uertex autem idem qui cono, tertia est pars prismatis cuius basis quidē est α ι β ſ γ κ δ θ multangulum,fastigium autem idem quod et cylindro. Igitur prisma cuius basis quidem est α ι β ſ γ κ δ θ multangulum,fastigium autem idem ipsi cylindro,maius est cylindro cuius quidem basis est α β γ δ. Sed & minus,comprehenditur nanq; ab eo,quod est impoßibile. Cylindrus igitur cono minor non est quam triplus. Patuit aūt quod neq; maior quam triplus: triplus igitur est cylindrus coni. Quare conus cylindri tertia pars est. Omnis igitur conus cylindri tertia pars est eandem eidem basin habentis & æquale fastigium: quod erat ostendendum.

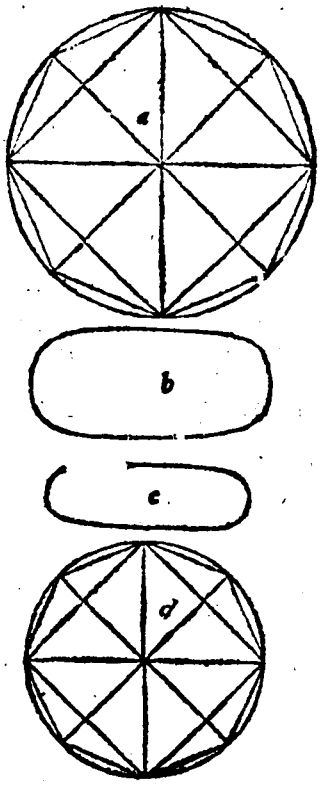

Eucl. ex Camp. Propositio 10.

OMniū duarū rotundarū pyramidū similiū, colūnarūue rotūdarū similiū est proportio alterius ad alterā, tāq; diametri suę basis ad diametrū basis alterius ꝓportio triplicata.

CAMPANVS. Sint duo circuli a & b, super quos constituantur duæ rotundæ pyramides similes, duæq; columnæ rotundæ similes, & dicantur circuli & pyramides & columnæ & diametri circulorū, his nominibus a & b æquiuoce. Dico itaq; quod proportio duarum pyramidum a & b, duarumq; columnarū a & b, est sicut duarū diametrorū a & b proportio triplicata. Hoc autē si de pyramidibus constiterit, de columnis quoq; constabit ex 13 quinti , cum omnis columna rotunda sit ex præmissa, tripla ad suam pyramidem. De pyramidibus autem constabit hac demonstratione ducente ad impossibile. Est enim per communem scientiam posita in principio secundæ demonstrationis huius 12 libri, quæ proportio diametri a ad diametrum b triplicata, eadem pyramidis a ad aliquod corpus. Illud igitur corpus sit c, de quo dico quod ipsum nō potest esse minus neq; maius pyramide b. Sit primo minus(si fuerit possibile)quātitate corporis d, ita quod duo corpora c & d pariter accepta sint quantum pyramis b. Itaq; quemadmodū in secunda parte præmissæ, ex

ſæ ex pyramide b detrahatur laterata pyramis ſibi æquè alta, cuius baſis ſit quadratum inſcriptum circulo b, & ex reſiduo eius detrahantur pyramides eiuſdem altitudinis conſiſtẽtes ſuper trigonos portionum circuli b, fiat itaq; hoc toties, quouſq; cogẽte prima 10, ſit reſiduum pyramidis b minus corpore d, eritq; ex communi ſcientia, laterata pyramis detracta, quam componunt partiales pyramides detractæ, maius corpore c. Inſcribatur itaq; circulo a, polygonium ſimile illi, quod eſt baſis lateratæ pyramidis detractę à pyramide b, & ad angulos huius polygonij inſcripti circulo a, demitte lineas à cono pyramidis a, perficiẽs ſuper illud polygonium, lateratam pyramidem æque altam rotundæ pyramidi a. Hanc igitur ſtudeas demonſtrare eſſe ſimilem lateratæ pyramidi detractæ à rotunda pyramide b, quod hoc modo facies. In utraq; pyramide eriges axem ipſius qui erit ex diffinitione linea contnuans uerticem pyramidis cum centro baſis, & erit perpendicularis ad baſim: de hinc à centris baſium, protrahas in utroq; circulo ſemidiametros, ad omnes angulos utriuſq; polygonij inſcripti. Cumq; ex diffinitione ſimilium pyramidum rotundarum ſit proportio axis unius ad axem alterius, ſicut diametri baſis unius ad diametrum baſis alterius, ideo etiã ex 15 quinti & æqua proportionalitate, ſicut ſemidiametri ad ſemidiametrum, ſint autem utrobiq; omnes anguli quos axes cum ſemidiametris continent recti, neceſſe eſt ex 6 propoſitione ſexti libri & 4 eiuſdem & diffinitione ſimilium ſuperficierum & ſimilium corporum diffinitiõe, ut laterata pyramis a ſit ſimilis lateratæ pyramidi b, quare per additam ad 8 huius, proportio lateratæ pyramidis a ad lateratã b, eſt ſicut lateris unius ad ſuum relatiuũ latus alterius proportio triplicata, ideoq; & ſicut diametri a, ad diametrum b triplicata: igitur quoq; ſicut rotundæ pyramidis a, ad corp⁹ c ex 11 quinti, quare permutatim proportio lateratæ pyramidis a ad rotũdam pyramidem a, ſicut lateratæ pyramidis b ad corpus c. Et quia laterata pyramis b, maior eſt corpore c, erit laterata pyramis a, maior rotunda pyramide a. Quod eſt impoſſibile, cum ſit pars eius. Non eſt ergo corpus c, minus rotunda pyramide b. Reſtat itaq; probandum, quod nec maius. Si enim aduerſarius dicat ipſum eſſe maius, tunc arguatur ex conuerſa proportionalitate proportionem diametri b ad diametrum a triplicatam eſſe, ſicut corporis c ad rotundam pyramidem a. Sed ex conceptione, eadem eſt rotundæ pyramidis b, ad aliquod corpus aliud quod ſit d. Et quia ex hypotheſi corpus c maius eſt rotunda pyramide b, ſequitur ex 14 quinti, quod rotunda pyramis a ſit maior corpore d. Itaq; proportio rotũdę pyramidis b ad corpus quod eſt minus rotũda pyramide a, uidelicet ad d, eſt ſicut ſuæ diametri b ad diametrum alterius proportio triplicata. Hoc autem eſt impoſſibile. Nam ex hoc demonſtrauimus ſequi, quod pars ſit maior ſuo toto. Cũ ergo corpus c non poſſit minus eſſe neq; maius rotunda pyramide b, erit neceſſario ſibi æquale, ideoq; ex ſecunda parte 7 quinti, conſtat propoſitum.

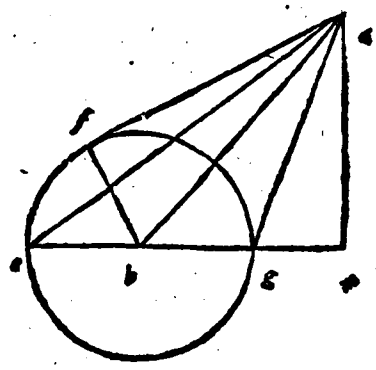

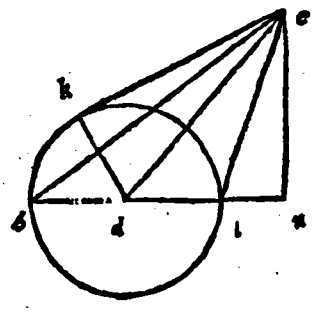
Campani annotatio. Non lateat autem nos, huius demonſtrationis proceſſum ad eas duntaxat colũnas & pyramides rotundas coartari, quarum axes ſuis baſibus perpendiculariter inſiſtunt, tales enim diffinitæ fuerunt in principio undecimi. Cũ tamen paſſio hic demonſtrata, cõmuniter conueniat omnibus colũnis rotundis ſimilibus pyramidibuſq; rotundis ſimilibus, ſiue earum axes ſuper baſes ſuas fuerint orthogonaliter erectæ, ſiue ſuper eas fuerint inclinatæ (& appellentur differentiæ cauſa hæ rotũdæ columnæ & pyramides, quarum baſibus axes orthogonaliter ſuperſtant erectę, reliquæ uerò dicãtur inclinatæ) & quia in principio 11 non ſunt diffinitæ columnæ aut pyramides rotundæ, niſi illæ tantum quas erectas uocamus, hæ quidem per motum parallelogrammi rectanguli, illæ uerò per motum trigoni rectanguli, ideo conueniens arbitramur diffinire columnas & pyramides rotundas diffinitionibus communiter & uniuoce conuenientibus, erectis & inclinatis columnis & pyramidibus rotundis.

Cùm igitur extra ſuperficiem alicuius circuli deſcripti, ſignatur punctus qui cum circunferentia ipſius circuli per lineam rectam continuatur, ſi linea ipſa ſignato puncto manente fixo deſcripto circulo, quouſque ad locum unde moueri incœperit, circumducatur: corpus, quod a curua ſuperficie, quam motu ſuo deſcribit hæc linea, & ab ipſo circulo, cui circumducitur,

continetur uoco pyramidem rotundam. Et circulum cui linea hæc circũducitur, uoco baſin ipſius pyramidis. Fixum autem punctum extra circuli ſuperficiem ſignatum, uococonum pyramidis. Lineamq; rectam continuantem centrum baſis cum cono pyramidis, appello axem ſeu ſagittam pyramidis. Cumq; hæc ſagitta fuerit perpendicularis ad baſin, dico pyramidem eſſe erectam. Cũ uerò inclinata, dico eſſe pyramidem inclinatam. Cum autem fuerint duo circuli æquales deſcripti in ſuperficiebus æquidiſtantibus, quos una plana ſuperficies per eorum centra tranſiens ſecuerit, fuerintq; continuatæ per lineam rectam duæ relatiuæ ſectiones duarum circunferentiarum ipſorum circulorum, ſi linea hæc in circunferentijs ipſorum circulorum æquidiſtanter ſitui à quo moueri incœperit quouſq; ad locum ſuum redeat, circũducatur, corpus quod à curua ſuperficie quam motu ſuo deſcribit hæc linea & à duobus propoſitis circulis continetur, uoco colũnam rotundã. Cum axis ſiue ſagitta, eſt linea recta, centra duorum circulorum continuans. Et hæc ſagitta fuerit perpendicularis ad ſuperficiem utriuſq; duorum circulorum, dico columnam eſſe erectam. Cum uerò fuerit ſuper baſin inclinatæ, dico columnam eſſe inclinatam. Cumq; fuerint duæ rotundæ pyramides aut columnæ (à quarum axibus egrediantur duæ ſuperficies ſuper baſes earum orthogonaliter erectę) fuerintq; anguli (quos axes & communes ſectiones harum ſuperficierũ & baſium continent) adinuicem æquales, & fuerit proportio axis unius ad axem alterius, ſicut ſemidiametri baſis unius ad ſemidiametrum baſis alterius, tunc illas duas pyramides adinuicem, aut illas duas columnas adinuicem, dico ſimiles eſſe. His diffinitionibus poſitis, demonſtrandum eſt, quod omniũ duarum rotundarum pyramidum ſimilium, columnarum'ue rotundarum ſimilium, ſiue erectæ ſiue inclinatæ fuerint, eſt proportio unius ad alteram, ſicut diametri baſis unius ad diametrum baſis alterius proportio triplicata. Quod de ſolis erectis demonſtratum eſt. Ad hoc autem præmittimus antecedens neceſſarium.

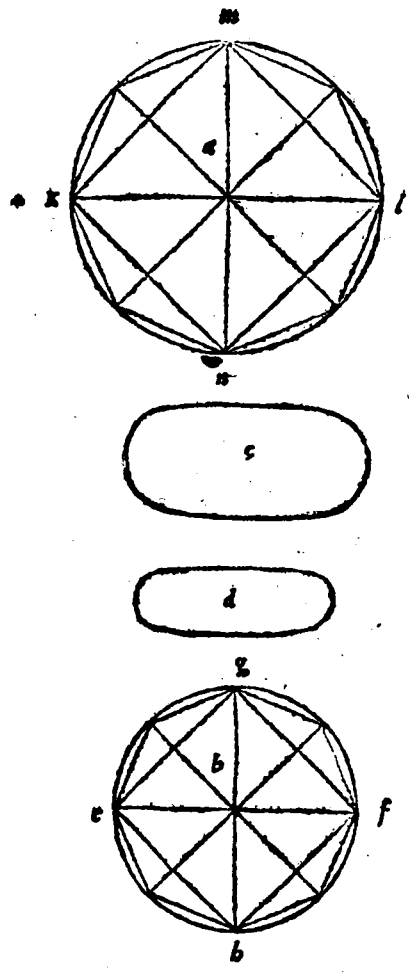
Si fuerint duę rotundę pyramides adinuicem ſimiles, quarũ utranque duæ planæ ſuperficies ſuper axem ſecẽt, fueritq; harum duarum ſuperficierum altera in utraq; pyramide ſuper baſin eius orthogonaliter erecta, & arcus baſium inter illas duas ſuperficies contenti, ſimiles erunt anguli quos axes & communes ſectiones baſium & earum ſuperficierum quę ſuper baſes non ponuntur orthogonaliter erectę continent, adinuicem æquales.

Sint duæ rotundæ pyramides a b & c d, quarũ baſes ſunt circuli e f g & h K l, & axes duæ lineæ a b & c d & diametri baſium e g & h l, centra baſium ſunt duo puncta b & d, coni pyramidum a & c, ſimiles adinuicẽ & ab earum conis ad ſuperficiem baſium protrahantur, ut docet 11 undecimi libri, duę perpẽdiculares quæ ſunt a m & c n, & continuentur pũcta m & n cum centris baſium, protractis lineis b m & d n, eritq; ex 18 undecimi ſuperficies a b m quæ egreditur ab axe a b, erecta ſuper baſin pyramidis a b orthogonaliter. Eodem modo ſuperficies c d n, quæ egreditur ab axe c d, erit erecta ſuper baſin pyramidis c d orthogonaliter. Sint itaq; duo arcus f g & K l, ſimiles & intelligantur duę ſuperficies a b f, c d K, egredi ab axibus, & ſecare pyramides a b & c d ſimiles. Dico igitur duos angulos a b f, c d K, eſſe adinuicem æquales. Protrahantur enim duæ lineæ f m & K n. Quia igitur duæ pyramides a b & c d, ſunt ſimiles, & duæ ſuperficies a b m, c d n, ſtãtes orthogonaliter ſuper baſes, egrediuntur ab earũ axibus, erit ex diffinitione ſimiliũ pyramidũ, angulus a b m æqualis angulo c d n. Et quia ex diffinitione lineæ ſupra ſuperficiem perpendiculariter erectæ, uterq; duorũ angulorum a m b, c n d, eſt rectus: erunt ex 32 primi & 4 ſexti, duo primi trianguli a b m & c d n, laterum proportionalium. Vt proportio lineæ a b ad lineam c d, ſicut b m ad d n, & ſicut a m ad c n. Et quia ex diffinitione ſimilium pyramidum, proportio axis a b ad axem c d eſt ſicut ſemidiametri b f ad ſemidiametrum d K, erit ex undecima quinti, proportio b f ad d k ſicut b m ad d n. Cumq; ſint duo anguli

anguli f b m & K d n æquales, eo quòd duo arcus f g & K l ſunt ſimiles ex hypotheſi, erit ex 6 & 4 ſexti, proportio f m ad K n, ſicut b m ad d n, ideoq; ſicut a m ad c n. Et quia iterum ex diffinitione lineæ ſuper ſuperficiem perpẽdiculariter erectæ uterq; duorum angulorum a m f, c n K, eſt rectus, erit ex 6 & 4 ſexti, proportio a f ad c K, ſicut a m ad c n, ideo per 11 quinti, ſicut a b ad c d, & ſicut b f ad d K. Igitur ex 5 ſexti, duo anguli a b f & c d K, ſunt adinuicem æquales. Quod eſt propoſitũ. Idẽ probabis leuiter de rotundis columnis ſimilibus. Hoc itaq; demonſtrato, dico quòd omnium duarum rotundarum pyramidum ſimilium quæcunque fuerint ſiue erectæ ſiue inclinatæ eſt proportio unius earum ad alteram, ſicut diametri ſuæ baſis ad diametrum alterius baſis proportio triplicata. Sint enim ut prius duæ rotundæ pyramides a & b, quarũ baſes ſunt circuli a & b, & horum circulorum diametri ſint etiam a & b, ſitq; proportio pyramidis a ad corpus c, ſicut diametri a ad diametrũ b proportio triplicata. Non erit igitur corpus c, minus neq; maius rotunda pyramide b. Sit enim primo (ſi poſſibile eſt) minus, quantitate corporis d, ita quòd duo corpora c et d pariter accepta ſint quãdam rotunda pyramis b. Ab axe igitur pyramidis b, prodeat ſuperficies quæ ſit orthogonaliter erecta, ſuper circulum b, ſitq; cõmunis ſectio huius ſuperficiei & circuli b, linea e f trãſiens per centrũ b, quæ erit diameter circuli b, linea e f tranſiens per centrũ b, quæ erit diameter circuli b. & protrahatur in circulo b, alia diameter ſecans hanc orthogonaliter, quæ ſit g h, ſicq; inſcribatur circulo b, quadratũ e g f h, & a rotũda pyramide b, intelligatur detrahi laterata pyramis, cuius baſis eſt quadratũ circulo b inſcriptum quæ (ut probatũ eſt ſuprà) maius erit dimidio rotundæ pyramidis, & ex reſiduo eius detrahantur pyramides eiuſdem altitudinis, cõſiſtentes ſuper trigonos portionũ circuli b, fiatq; hoc totiẽs quouſq; reſiduum rotundæ pyramidis b ſit minus corpore d ex 1 decimi. Eritq; ex conceptione laterata pyramis detracta quam componũt lateratæ partiales pyramides detractæ, maius corpore c. Tunc ergo prodeat ex axe pyramidis a, ſuperficies alia quæ ſit orthogonaliter erecta ſuper circulum a, & ſit communis ſectio huius ſuperficie & circuli a, linea k l, quæ ob hoc erit diameter circuli a, protrahatur autem in circulo a, alia diameter ſecans hanc orthogonaliter, quæ ſit m n, ſicq; inſcribatur in circulo a, quadratum K m l n, & diuidẽdo arcus portionum circuli a per æqualia, perficiatur in circulo a, polygoniũ ſimile illi quod eſt inſcriptũ circulo b, & ad ſingulos angulos huius polygonij demitte lineas rectas a cono pyramidis a, perficiens ſuper illud polygonium lateratã pyramidẽ æquè altam pyramidi a. Hanc autem lateratam pyramidem, probabis eſſe ſimilem lateratæ pyramidi detractæ à rotunda pyramide b, quod hoc modo facies. Duces axes cogitatione uel actu utriuſque in utriſque pyramidibus a & b, & à centris baſium protrahas lineas rectas ad omnes angulos inſcriptorum polygoniorum. Eruntq; ex præmiſſo antecedente omnes anguli quos continet axis pyramidis a, cum ſingulis lineis ductis a centro circuli a, ad angulos polygonij ſibi inſcripti, æquales ſuis relatiuis angulis quos continet axis pyramidis b, cum ſingulis lineis ductis à centro circuli b, ad angulos polygonij ſibi inſcripti. Et quia ex diffinitione rotundarum pyramidum ſimilium, proportio axis pyramidis a ad axem pyramidis b eſt ſicut ſemidiametri circuli a ad ſemidiametrum circuli b, ſequitur ex 6 & 4 ſexti & diffinitionibus ſimilium ſuperficierum & ſimilium corporum quòd duæ lateratæ pyramides a & b ſint ſimiles. Cætera argue ſicut prius in decima. Conſtat itaq; de omnibus rotundis pyramidibus ſimilibus quòd proportio earum ſit ſicut diametrorum ſuarum baſium triplicata. Et quia omnis colũna rotunda eſt tripla ad ſuam pyramidem (hoc enim ſufficienter eſt demonſtratum ſiue columnę & ſuę pyramides fuerint erectæ ſiue inclinatæ) ſequitur ex 15 quinti ut etiam quarumlibet columnarum rotundarum ſimilium ſit proportio ſicut ſuarum diametrorum triplicata.

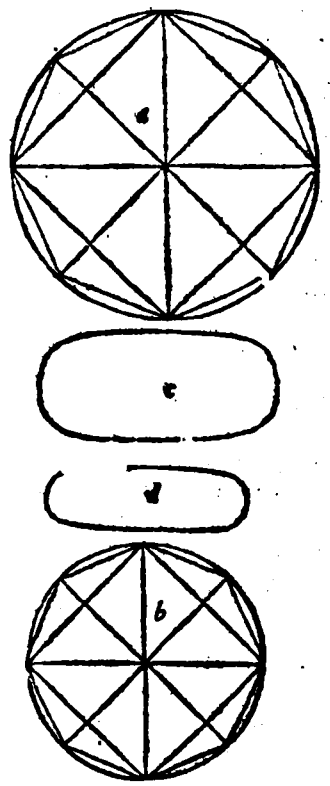

Euclid. ex

Omnes duas rotundas pyramides ſiue columnas æquè altas, ſuis baſibus proportionales eſſe neceſſe eſt. 11

CAMPANVS. Supra duos circulos a & b, ſtatuantur ut prius duæ rotundę pyramides æquè altæ quæ dicantur ſimiliter a & b, & duæ rotundæ columnæ æquè altæ eiſdem literis aſcriptæ a & b. Dico itaq; quòd proportio duarum pyramidum a & b, duarumq; columnarum a & b, eſt ſicut duorum circulorum a & b. Quod de columnis manifeſtum erit, ſi hoc prius de pyramidibus d f demonſtrabitur: omnis enim rotunda colũna, tripla eſt ad ſuam pyramidẽ. De pyramidibus autẽ conſtabit indirecta demonſtratione hoc modo. Eſt enim ex communi ſcientia, proportio rotundæ pyramidis a ad aliquod corpus, ſicut circuli a ad circulũ b, illud corpus ſit c. Dico itaq; quòd corpus c, non poteſt eſſe maius neq; minus rotunda pyramide b. Sit enim primò minus, quantitate corporis d. Igitur circulo b inſcribitur quadratum, & detrahatur a rotunda pyramide b, pyramis laterata, cuius ſit baſis quadratum circulo b inſcriptum, & ex portionibus pyramidalibus detrahantur pyramides ſuper trigonos portionum circuli conſiſtentes, fiatq; hoc toties, quouſq; ſit ex pyramide b, reſiduum minus corpore d, eritq; laterata pyramis detracta, quam componunt partiales pyramides detractæ, maior corpore c. Inſcribatur ergo circulo a, polygonium ſimile illo polygonio quod eſt baſis lateratæ pyramidis b, et perficiatur ſuper ipſum pyramis laterata ductis lineis à uertice pyramidis lateratæ a, ad angulos polygonij inſcripti. Eruntq; duę lateratę pyramides a & b, æquè altæ. Hoc enim eſt propoſitum de rotundis. Quare proportio lateratæ pyramidis a ad lateratam pyramidem b, eſt ſicut baſis eius ad baſin illius, uidelicet ſicut polygonij a ad polygonium b. Hoc enim demõſtratũ eſt, in ſexta huiꝰ. At uerò polygonij a ad polygonium b eſt ſicut circuli a ad circulum b, quod manifeſtũ eſt ex prima & ſecunda huius. Itaq; lateratę pyramidis a ad lateratam pyramidem b, ſicut rotundæ pyramidis a ad corpus c: quare permutatim lateratæ pyramidis a ad rotundam pyramidem a, ſicut lateratæ pyramidis b ad corpus c. Cumq; ſit laterata pyramis b maior corpore c, ſequitur lateratam pyramidem a eſſe maiorem rotunda pyramide a. Hoc autẽ impoſſibile, eſt enim pars eius. Non erit ergo corpus c, minus rotũda pyramide b. Si uerò ponat aduerſarius quod ſit maius, demonſtrabimus rurſum idem impoſſibile conſequi. Erit enim per conuerſam porportionalitatem proportio corporis c ad rotũdam pyramidem a, ſicut circuli b ad circulum a. Sit quoq; eadem rotundæ pyramidis b, ad aliquod corpus quod ſit d. Cũ igitur corpus c ſit maius rotũda pyramide b per hypotheſin, erit ex 14 quinti rotũda pyramis a maior corpore d. Itaq; proportio circuli b ad circulũ a, erit ſicut rotundæ pyramidis b ad quoddam corpus minus rotunda pyramide a. Sed hoc demõſtratũ eſt prius, eſſe impoſſibile: ſic enim ſequitur, quod pars ſit maior ſuo toto. Non eſt igitur corpus c, neq; minus neq; maius rotunda pyramide b, ſed tãtum æquale. Itaq; ex ſecunda parte 7 quinti, concludo propoſitum. Vt autẽ facilius inconcuſſiusq; demonſtraretur quod ſequitur, ad ipſam eſt antecedens utile præmittendum: quod eſt,

Zamb. 13

Si ſuperficies quædam rotũdam columnã æquidiſtanter baſi eius ſecuerit, erũt duo partialia corpora quæ ad illam ſecantẽ ſuperficiem terminantur, portionibus axis columnæ proportionalia.

Simile eſt hoc, ei quod propoſuit 25 undecimi libri de ſolidis parallelogrammis. Nec ſolum uerum eſt hoc de columnis rotundis, immo ſimpliciter de omnibus columnis ſiue lateratæ fuerint ſiue rotundæ. Quod qui argumentationem primæ ſexti, uel uigeſimam quintam undecimi firmiter tenuerit, facile demonſtrare poterit: hic enim non aliter quàm ibi ex diffini-

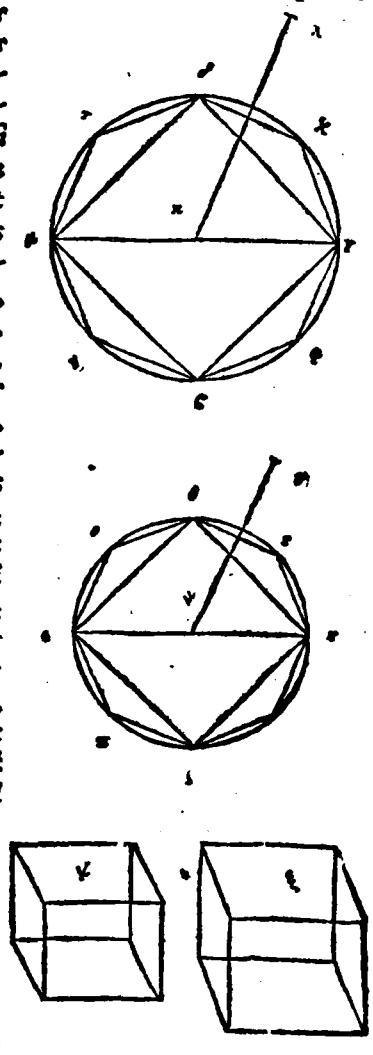
tione

tione incontinuæ proportionalitatis quæ posita est in procœmio quinti libri, arguendũ est propositum. Attendere autem oportet, quod quęcunq; superficies secat columnam ęquidistanter basi ipsius, secat etiam eam æquidistanter superficiei basis eius oppositæ, nã quæcunq; superficies uni superficiei sunt æquidistantes, ipsæ quoq; sunt æquidistantes adinuicem, ut ex ijs quæ dicta sunt ex 17 undecimi didicisti. Quare manifestum est, quod omnes rotundæ columnæ quarum sunt bases æquales, altitudinibus suis sunt proportionales. Idem quoq; de lateratis. Idem quoq; de pyramidibus rotundis & etiam de lateratis, quod de pyramidibus constabit, si prius de columnis probetur. Est enim omnis columna, tripla ad suam pyramidem: rotunda quidem, ex nona huius: laterata uerò ex ijs quæ suprà in octaua demonstrata sunt.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 11. *Propositio* 11.

11 Sub eodẽ fastigio existẽtes coni & cylindri, adinuicẽ sese hñt sicut bases. *Camp.* 11.

THEON *ex Zamb.* *Sint sub eadem altitudine coni & cylindri, quorũ bases quidẽ sunt* α β γ δ, *& circuli* ε ζ η θ, *axes autem sint* κ λ, μ ν, *dimetientes uerò basium sint* α γ, ε η. *Dico q; est sicut* α β γ δ *circulus ad* ε ζ η θ *circulũ, sic est* α λ, *conus ad conũ* ξ ν. *Si autem non est sicut* α β γ δ *circulus ad* ε ζ η θ *circulũ, sic* α λ *conus ad* ξ ν *conum, erit sicut* α β γ δ *circulus ad* ε ζ η θ *circulum, sic* α λ *conus ad aliquod solidum, minus ipso* ξ ν *cono uel ad maius. Sit prius ad minus, hoc est ad* φ. *Et quo minus est* φ *solidum ipso* ξ ν *cono, ei æquum esto* ψ *solidum, igitur conus* ξ ν, *æquus est ipsis* φ ψ, *solidis. Describatur (per 6 quarti) in circulo* ε ζ η θ, *quadratum* ε ζ η θ, *quadratum igitur maius est quàm dimidium circuli. Excitetur ab ipso* ε ζ η θ *quadrato, pyramis æque alta ipsi cono. Igitur ipsa pyramis excitata, maior est quàm dimidium ipsius coni, quoniã si circunscribamus ipsi orbi quadratum, & ab ipso excitemus pyramida cono æque altam inscripta pyramis dimidium est circunscriptæ, adinuicẽ enim sunt sicut bases. Conus autẽ minor est pyramide circunscripta. Pyramis igitur cuius basis est* ε ζ η θ *quadratum, uertex autem idem ipsi cono, maior quàm dimidiũ coni. Secentur (per 30 tertij)* ε ζ, ζ η, η θ, θ ε *circunferentiæ diuidué in signis* ο π, ρ σ, *connectanturq; ipsæ* θ ο, ο ε, ε π, π ζ, ζ ρ, ρ η, η σ, σ θ. *Vnumquodq; igitur ipsorũ* θ ο, ε π, ζ ρ, η σ θ, *triangulorũ, maius est quàm dimidium apud sese segmẽti ipsius circuli. Excitetur ab unoquoq; ipsorũ* θ ο, ε π, ζ ρ, η σ θ *triãgulorũ, pyramis æquè alta ipsi cono. Vnaquæq; igitur excitatarũ pyramidum, maior est quàm dimidia pars apud sese segmenti coni. Secãtes igitur (per 30 tertij) reliquas circũferẽtias diuidué, connectentesq; rectas lineas, & excitantes ab unoquoq; triangulorum pyramides ipsi æque altas cono, & hoc semper facientes, relinquentes quædã coni segmenta quæ erunt minora ipso* ψ *solido. Relinquãtur, sintq; quæ in* θ ο, ε π, ζ ρ, η σ θ. *Reliqua igitur pyramis cuius basis quidem est* θ ο ε π ζ ρ η σ, *multangulum, fastigium idẽ quod cono, maior est ipso* φ *solido. Inscribatur & in circulo* α β γ δ, *ipsi* θ ο ε π ζ ρ η σ, *multangulo simile & similiter positũ multangulũ* δ τ α υ β φ γ χ, *exciteturq; ab ipso pyramis æque alta ipsi* α λ *cono. Quoniã igitur est sicut quod ex* α γ *ad id quod ex* ξ ν *sic* δ τ α υ β φ γ χ *multangulum ad ipsum* θ ο ε π ζ ρ η σ *multangulũ, sicut autem quod ex* α γ *ad id quod ex* ξ ν, *sic* α β γ δ *orbis ad* ε ζ η θ *orbem, & sicut igitur (per 11 quinti)* α β, γ δ, *orbis ad* ε ζ η θ *orbẽ, sic* δ τ α υ β φ γ χ, *multangulũ ad* θ ο ε π ζ ρ η σ, *multãgulũ. Sicut autẽ* α β γ δ *orbis ad* ε ζ η θ *orbẽ, sic* α λ *conus ad* φ *solidũ. Sicut autem* δ τ α υ β φ γ χ, *multangulũ ad* θ ο ε π ζ ρ η σ *multangulum, sic pyramis cuius basis est* δ τ α υ β φ γ χ, *multãgulum, uertex autem* λ *signum, ad pyramida cuius basis quidem est* θ ο ε π ζ ρ η σ *multangulum, fastigium autem* ν *signum. Et sicut igitur (per 11 quinti)* α λ *conus ad* φ *solidum, sic pyramis cuius basis quidem* δ τ α υ β φ γ χ *multangulum, uertex autem* λ *signum, ad pyramida cuius basis quidem est* θ ο ε π ζ ρ η σ *multangulum, uertex autem* ν *signum. Vicißim igitur (per 16 quinti) est sicut* α λ *conus ad eã quæ in se ipso pyramida, sic* φ *solidũ ad eã quæ in* ξ ν *cono pyramida. Maior autẽ est* α λ *conus, ea quæ in se ipso pyramide, maius igitur est &* φ *solidum, ea quæ in* ξ ν, *cono pyramide, sed & minus, quod absurdũ est. Nõ igitur est sicut* α β γ δ *circulus ad* ε ζ η θ *circulũ, sic* α λ *conus ad aliquod solidũ minus ipso* ξ ν *cono. Similiter iã demõstrabimus, quod neq; sicut* ε ζ η θ, *orbis*

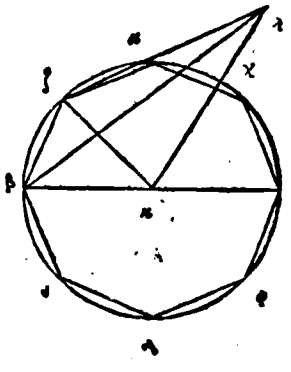

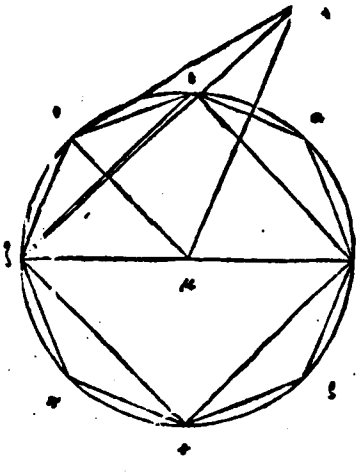
ad α ϛ γ δ orbem, ſic ι μ conus ad ſolidum aliquod maius ipſo α λ cono. Dico iam quod neq; eſt ſicut α ϛ γ δ orbis ad ι ſ ν θ orbem, ſic conus α λ ad aliquod ſolidũ maius ipſo ι μ cono. Si enim poſſibile, eſto ad maius ξ. Conuerſim igitur eſt ſicut ι ſ θ, orbis ad α ϛ γ δ orbẽ, ſic eſt ξ ſolidum ad α λ conum. Sed ſicut ξ ſolidum ad α λ conum, ſic eſt ι μ conus ad aliquod ſolidũ minus ipſo α λ cono. Et ſicut igitur (per 11 quinti) ι ſ ν θ circulus ad α β γ δ circulum, ſit conus ι μ, ad aliquod ſolidum minus ipſo α λ cono, quod abſurdum eſſe patuit. Nõ eſt igitur α β γ δ orbis ad ι ſ ν θ orbem, ſic α λ conus ad ſolidum aliquod maius ipſo ι μ cono. Patuit autẽ quod neq; ad minus. Eſt igitur ſicut α ϛ γ δ orbis ad ι ſ ν θ orbem, ſic α λ conus ad ι μ conũ. Sed ſicut conus ad conum, ſic cylindrus ad cylindrum, triplus enim eſt alter alterius. Et ſicut igitur (per 11 quinti) α β γ δ orbis ad ι ſ ν θ orbem, ſic qui in ipſis cylindri æque alti ad conos. Sub eodem igitur faſtigio ſubſiſtentes coni & cylindri, ſe adinuicem habent ſicut baſes: quod erat oſtendendum.

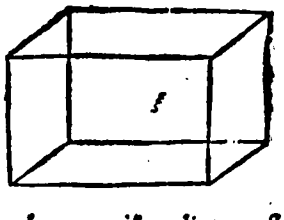
Euclid. ex Zamb. Theorema 12. Propoſitio 12.

Similes coni & cylindri, ad ſe inuicẽ in tripla ſunt ratione, ſicut dimetientium quæ in baſibus. 12

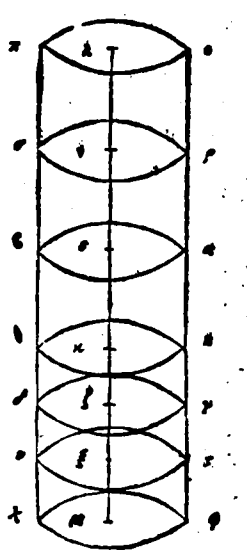
THEON ex Zãb. Sint ſimiles coni & cylindri, quorũ baſes quidẽ α β γ δ, ι ſ ν θ, orbes dimetiẽtes uerò baſiũ ſint ϛ δ ſ θ, & axes conorũ ſiue cylindrorũ ſint κ λ, μ ν. Dico q; conus cuius baſis quidem eſt α β γ δ circulus, faſtigium autem λ ſignum, ad conum cuius quidem baſis eſt ι ſ ν θ, uertex autem ν ſignũ triplam habet rationem quàm β δ ad ſ θ. Si autẽ α β γ δ λ conus ad ι ſ ν θ μ, conũ triplam rationem non habet quàm β δ ad ſ θ, habebit conus α ϛ γ δ λ, uel ad ſolidũ aliquod minus ipſo ι ſ ν θ μ, cono triplã rationem, uel ad maius. Habet prius ad minus ξ. Deſcribatur q; (per 6 quarti) in circulo ι ſ ν θ, quadratũ ι ſ ν θ. Igitur ι ſ ν θ quadratũ, maius eſt quàm dimidiũ circuli ι ſ ν θ. Excitetur ab ipſo ι ſ ν θ quadrato, pyramis æque alta ipſi cono. Igitur pyramis excitata, maior eſt quàm dimidia pars coni. Secentur iam (p 30 tertij) ipſæ ι ſ, ſ κ, κ θ, θ ι circũferentiæ diuiduè in ο π, ρ σ, ſignis cõnectantur q; ι ο, ο ſ, ſ π, π κ, κ ρ, ρ θ, θ σ, σ ι. Vnũquodq; igitur ipſorum ι ο ſ, ſ π κ, κ ρ θ, θ σ ι, triangulorũ, maius eſt quàm dimidia pars, quæ apud ſeſe ſegmenti circuli ι ſ ν θ. Conſtituatur ab uno quoq; ipſorum ι ο ſ, ſ π κ, κ ρ θ, θ σ ι, triangulorum, pyramis idẽ habẽt faſtigiũ ipſi cono, unaquæq; igitur ipſarum excitatarum pyramidũ, maior etſi quàm dimidiũ eius quod apud ſeſe ſegmẽti circuli. Secantes igitur (p 30 tertij) relictas circũferentias diuiduè, & connectentes rectas lineas, excitantes q; ab unoquoq; triangulorũ pyramides faſtigium ipſi cono habentes, idem & hoc ſemper efficientes, relinquemus quædã coni ſegmenta quæ erunt minores exceſſu quo excedit ι ſ ν θ μ, conus ipſum ξ ſolidum, relinquantur, & ſint in ι ο, ο ſ, ſ π, π κ, κ ρ, ρ θ, θ σ, σ ι, reliqua igitur pyramis cuius baſis quidẽ eſt ι ο ſ π κ ρ θ σ multangulũ, uertex autẽ ν ſignũ, maior eſt ipſo ξ ſolido. Deſcribatur in circulo α ϛ γ δ, ipſi ι ο ſ π κ ρ θ σ, multangulo ſimile ſimiliterq; poſitum multangulũ α τ ϛ υ γ φ δ χ, & excitetur ab ipſo pyramis, idem habens ipſi cono faſtigium. Et comprehendentium ipſam pyramida cuius baſis quidem eſt α τ ϛ υ γ φ δ χ multangulum, uertex autem λ ſignũ, unũ triangulum eſto λ β τ, comprehendentium autem pyramida cuius baſis quidẽ ι ο ſ π κ ρ θ σ multangulũ, faſtigiũ autem ν ſignũ unũ triãgulum eſto ν ſ ο, & connectantur κ τ, μ ο. Et quoniã α β γ δ λ conus ſimilis eſt ipſi ι ſ ν θ cono, eſt igitur (per 20 undecimi diffinitionem) ſicut β δ ad ſ θ, ſic κ λ axis ad μ ν axẽ. Sicut autẽ β δ ad ſ θ, ſic (per 15 quinti) β κ ad ſ μ. & ſicut igitur (p 11 quinti) ϛ κ ad ſ μ, ſic ϛ λ ad μ ν, et uiciſſim (p 16 quinti) ſicut ϛ κ ad κ λ, ſic ſ μ, ad μ ν. Et circũ æquos angulos ϛ κ λ, ſ μ ν latera ſunt proportionalia. Igitur (p 1 ſexti diffinitionẽ) triangulũ β ϛ λ, ſimile eſt ipſi ſ μ ν triãgulo. Rurſus quoniã eſt ſicut β κ, ad κ τ, ſic ſ μ, ad μ ο, et circũ æquos angulos ϛ κ τ, ſ μ ο, quoniã qualis pars eſt angulus ϛ κ τ eorũ qui ad ϛ centrũ quatuor rectorũ, talis pars eſt et angulus ſ μ ο, eorũ q ad μ cẽtrũ quatuor rectorũ, quoniã igitur circũ æquos angulos latera ſunt proportionalia, igitur triangulũ β κ ν ſimile eſt ipſi ſ μ ο triangulo. Rurſus quoniã patuit ſicut β ϛ ad κ λ, ſic ſ μ ad ν μ: æqualis autẽ eſt β κ ipſi κ τ, & ſ μ ipſi μ ο, eſt

μ ο, est igitur sicut τ κ ad λ ϟ, sic ο μ ad μ ν. Et circũ æquos angulos τ κ λ, ο μ ν, recta latera (recti enim) sunt proportionalia. Igitur λ κ τ, triangulũ, ipsi μ ν ο, triãgulo simile est. Et quoniã (p 6 sexti) et propter similitudinẽ ipsorũ λ κ ϐ, ν μ ϱ, triangulorũ est sicut ϟ β, ad β κ, sic ν ϱ, ad ϱ μ, & propter similitudinẽ ipsorũ ϐ λ τ, ϱ μ ο, triãgulorũ est sicut λ b ad β τ sic μ ϱ ad ϱ ο, ex æquali igitur (per 22 quinti) sicut λ ϐ ad β τ, sic ν ϱ ad ϱ ο. Rursus quoniã ob similitudinẽ ipsorũ ϟ τ κ, ν ο μ, triangulorũ est (per 6 sexti) sicut ϟ τ ad τ λ, sic ν ο, ad ο μ, propter autẽ similitudinẽ ipsorũ τ κ ϐ, ο μ ϱ, triãgulorũ est sicut κ τ ad τ β, sic μ ο, ad ο ϱ, ex æquali igitur (per 22 quinti) sicut ϟ τ ad τ β, sic ν ο ad ο ϱ. Patuit autem & sicut τ β ad ϐ λ, sic ο ϱ ad ϱ ν, ex æquali ergo (per 22 quinti) sicut τ ϟ ad λ ϐ, sic ο ν ad ν ϱ. Igitur ipsorũ λ τ β, ν ο ϱ, triangulorũ, proportionalia sunt latera. Ipsa igitur ϟ τ β, ν ο ϱ, triangula, æquiangula sunt, quare & similia (per 5 sexti) Et pyramis igitur cuius basis quidẽ est ϐ κ τ triangulũ, uertex aũt ϟ signũ, similis est pyramidi cuius basis quidẽ est ϱ μ ο triangulũ, uertex autem ν signũ, sub similibus enim planis æquè multiplicibus cõprehenduntur. Similes autẽ pyramides, triangulares bases habentes in triplici sunt ratione eiusdẽ rationis laterum (per 8 duodecimi) pyramis igitur ϐ κ τ ϟ, ad ϱ μ ο ν pyramida, triplã rationẽ habet, quàm ϐ κ ad ϱ μ. Similiter iam connectentes ab ipsis α χ, ϐ φ, γ υ, in κ rectas lineas, & ab ipsis ι σ, θ ρ, π ϖ, in μ, excitantes q; in triangulis pyrides eadẽ habentes fastigia ipsis conis, ostendemus quod & una quæq; ipsarũ eiusdẽ ordinis pyramidũ ad unamquanq; eiusdem ordinis pyramida, triplam habet rationẽ quàm ϐ κ eiusdẽ rationis latus ad ϱ μ eiusdẽ rationis latus, hoc est quàm β ϐ ad ϱ θ. Sed sicut unum antecedentiũ ad unũ sequentiũ, sic omnia antecedentia ad omnia sequentia. Est igitur & sicut β κ τ λ pyramis ad ϱ μ ρ ο pyramida, sic ẽst tota pyramis cuius basis α τ β υ γ φ ϐ χ multangulũ, uertex aũt λ signum, ad totã pyramidem cuius quidã basis est ι ο ϱ π ϖ ρ ϑ σ, multangulũ, uertex uerò ν signum. Quare & pyramis cuius basis quidem est α τ, ϐ υ, γ φ, ϐ χ multangulũ, fastigiũ aũt ϟ signũ, ad pyramida cuius quidem basis ι ο ϱ π ϖ ρ ϑ σ multangulũ, fastigiũ aũt ν signum, triplã habet rationẽ quàm β ϐ ad ϱ θ. Supponitur aũt & conus cuius basis quidẽ α ϐ γ ϐ orbis, fastigium aũt λ signũ, ad ξ solidũ, triplã rationem habens quàm β ϐ, ad ϱ θ, est igitur sicut conus cuius basis quidẽ α ϐ γ ϐ circulus, uertex autem ϟ signum ad ξ solidũ, sic pyramis cuius quidẽ basis est α τ β υ γ φ ϐ χ multangulũ, uertex aũt λ ad pyramida cuius basis quidem est ι ο ϱ π ϖ ρ θ σ, multangulum, uertex aũt ν signum. Viciſsim igitur (per 16 quinti) sicut conus cuius basis quidem est α β γ ϐ orbis, uertex aũt ϟ signum ad eã quæ in se pyramida cuius basis est α τ β υ γ φ ϐ χ multangulum, uertex aũt λ signum, sic solidum ξ ad pyramida cuius basis quidem est ι ο ϱ π ϖ ρ θ σ, multangulum uertex aũt ν signum. Maior aũt est prædictus conus ea quæ in se ipso pyramide, ipsam enim cõtinet. Igitur ξ solidum, maius est ipsa pyramide cuius basis quidem est ι ο ϱ π ϖ ρ ϑ σ multangulũ, uertex aũt ν signũ. Supponebatur aũt quod & minus, quod est absurdũ. Non igitur conus α β γ ϐ λ, ad aliquod corpus minus ipso ι ϱ π ϑ ν, cono triplã rationẽ habebit, quàm β ϐ ad ϱ ϖ. Similiter iã demõstrabimus, quod neq; ι ϱ ϖ ϑ conus ad solidũ aliquod minus ipso α β γ ϐ λ cono, triplã rationẽ habet, quàm ϱ θ ad β ϐ. Dico iã quod neq; α β γ ϐ λ, conus, ad aliquod solidũ maius ipso ι ϱ ϖ θ ν cono, triplã habet rationẽ, quàm β ϐ ad ϱ θ. Si enim poßibile, habeat ad maius ξ. Conuersim igitur ξ solidũ, ad α β γ ϐ λ conum, triplã habet rationem, quàm ϱ ϑ ad β ϐ. Sicut aũt ξ solidũ ad α β γ ϐ λ conũ, sic ι ϱ ϑ ν conus ad aliquod solidũ minus ipso α β γ ϐ λ cono, & ι ϱ ϖ ϑ ν igitur conus, ad solidũ aliquod minus ipso α ϐ γ ϐ λ, cono triplã rationem habet, quã ϱ θ ad β ϐ, quod impoßibile esse patuit. Igitur α ϐ γ ϐ λ conus, ad solidum aliquod maius ipso ι ϱ ϖ θ ν cono, triplã rõnẽ nõ habet, quàm β ϐ ad ϱ θ, patuit aũt quod neq; ad minus. Conus igitur α β γ ϐ λ, ad conum ι ϱ ϖ θ ν, triplã rationẽ habet, quàm β ϐ ad ϱ θ (per 15 quinti) sicut aũt conus ad conum, sic cylindrus ad cylindrũ: triplus enim est cylindrus, ipsius coni qui in eadẽ est basi & sub æquali fastigio ipsi cono. Ostensum est autẽ (in 10 duodecimi) quod omnis conus, cylindri tertia pars est eandem eidem basin habentis (per 10 duodecimi) & æquale fastigium. Et cylindrus igitur, ad cylindrum triplam habet rationem quàm ϐ ϐ ad ϱ θ. Similes igitur coni & cylindri adinuicẽ in triplici sunt rõne dimetiẽtiũ quæ in basib. quod ostendere oportuit.

Euclid. ex Zamb. Theorema 13. Propositio 13.

13 Si cylindrus plano secetur, parallelo existenti eis quæ ex opposito planis, erit sicut cylindrus ad cylindrum, sic axis ad axem.

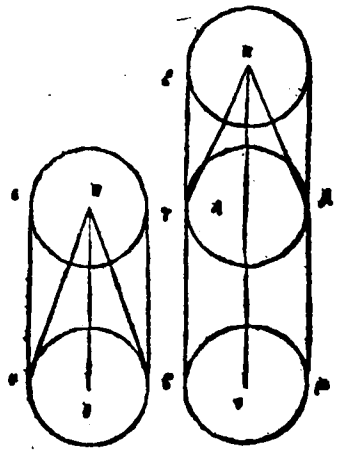
THEON ex Zamb. Cylindrus enim α ϐ, plano ν ϑ secetur, parallelo existente eis quæ ex opposito planis, hoc est ipsis α β ι ϐ. Dico q, est sicut β κ cylindrus ad κ ϐ cylindrum, sic est ι κ axis ad ι ϱ axem. Extendatur axis ι ϱ ex utraque parte, in λ μ signa, exponanturq; ipsi ι κ axi æquales quilibet utcunq; ι ν, ν λ, ipsi autem ϱ κ, quilibet utcunq; ϱ ξ, ξ μ, & extendantur per λ ν, ξ μ signa: plana parallela α β, γ ϐ, & intelligantur in ipsis per λ ν ξ μ, planis circũ centra λ ν ξ μ, circuli ο π, ρ ϖ, ν σ, φ ψ, æquales ipsis α ϐ, γ ϐ, & intelligantur cylindri π ρ, ρ ϐ, ϐ τ, τ χ.

Et quoniã ipſi λ ν, μ ϛ, ι κ, axes adinuicem ſunt æquales, ipſi igitur κ ρ, ρ ϛ, β κ, cylindri adinuicem ſunt ſicut baſes (per 11 duodecimi) Baſes autẽ ſunt æquales. Igitur & ipſi κ ρ, ρ β, β κ cylindri, ſunt æquales. Quoniã igitur ipſi λ ν, μ ϛ, ιδ, axes adinuicẽ ſunt æquales, ſunt aũt & ipſi κ ρ, ρ ϛ, ϛ κ, cylindri adinuicẽ æquales, & multitudo ipſorũ λ ν, μ ϛ, ι κ, æqualis eſt multitudini ipſorũ κ ρ, ρ β, β κ, quotuplex igitur eſt ι κ axis, ipſius ι κ axis, totuplex erit et κ ι cylindrus ipſius β κ cylindri. Et iã id ꝓpterea quotuplex eſt μ δ axis ipſius ι ſ axis, totuplex eſt et cylindrus χ κ ipſius κ δ cylindri. Et ſi κ λ axis æq̃lis eſt ipſi κ μ axi, æquus eſt et cylindrus κ ι ipſi κ χ cylindro. Si aũt axis κ λ maior eſt ipſo κ μ axe, maior erit & κ ι cylindrus ipſo κ χ cylindro. Etſi minor, minor (per 1 quinti) Quatuor iam exiſtentibus magnitudinibus, axibus quidem, ι κ, ι ſ, cylindris autem ϛ κ, ι δ accepta (per diffinitionem 6 quinti) ſunt æquemultiplicia ipſius quidẽ ι κ axis & β κ cylindri, ipſe axis κ λ, & κ ι cylindrus. Ipſius autẽ ι ſ axis, & κ δ cylindri, κ μ axis & κ χ cylindrus. Et patuit quòd ſi κ λ, axis excedit κ μ axem, & κ ι cylindrus ipſum excedit κ χ cylindrum, & ſi æqualis, æqualis, & ſi minor, minor. Eſt igitur (per 6 diffinitionem quinti) ſicut ι κ axis ad ι ſ axem, ſic β κ cylindrus ad ι δ cylindrum: quod oſtendere oportuit.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 14.* *Propoſitio 14.*

In æqualibus baſibus exiſtentes coni & cylindri, adinuicẽ ſeſe habent ſicut faſtigia. 14

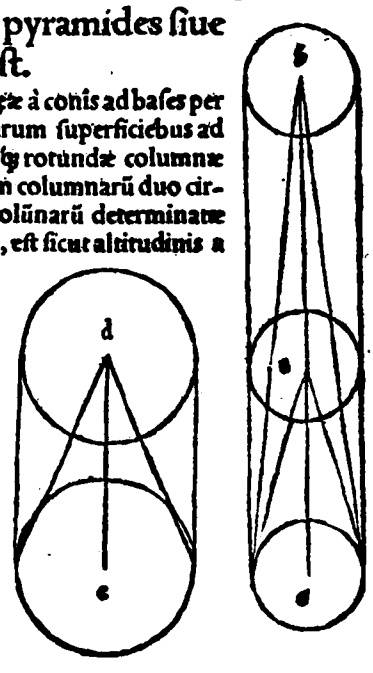
THEON *ex Zãb. Sint enim in æqualibus baſibus* α β, γ δ, *cylindri* ſ λ, ι ϛ. *Dico q̃ eſt ſicut cylindrus* ι β *ad cylindrum* ſ λ, *ſic eſt* ι θ *axis, ad* ι λ *axẽ, extendatur enim* ϛ λ *axis in* ν *ſignum, ponaturq̃; ipſi* ι δ *axi æqualis* λ ν, *& circum axem* λ ν, *intelligatur cylindrus* γ μ. *Quoniam igitur* ι β *cylindri, ſub eodem ſunt faſtigio, adinuicem ſunt ſicut baſes (per 11 duodecimi) Baſes autem inuicẽ ſunt æquales, igitur & cylindri* ι β, γ μ, *ſunt æquales. Et quoniam cylindrus* ſ μ, *plano quodam ſecatur* γ δ, *parallelo exiſtẽte eis quæ ex oppoſito planis, eſt igitur (per 13 duodecimi) ſicut* ρ μ *cylindrus ad* ſ δ *cylindrum, ſic eſt* λ ν *axis ad* ι λ *axem, æqualis autem eſt* γ μ *cylindrus ipſi* ι ϛ *cylindro, &* λ ν *axis ipſi* ι θ *axi. Eſt igitur ſicut* ι β *cylindrus ad* ſ δ *cylindrum, ſic eſt* ι δ *axis ad* ι λ *axem. Sicut autem* ι β *cylindrus ad* ſ δ *cylindrum, ſic* α ι β *conus ad* γ δ λ *conum, tripli enim ſunt cylindri ipſorum conorum (per 10 duodecimi) & ſicut igitur (per 11 quinti)* ι δ *axis ad* ι λ *axem, ſic* α ϛ ι, *conus ad* γ δ ι, *conum & ι β cylindrus ad* ſ δ *cylindrũ: quod erat oſtendendum.*

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 15.*

SI duæ pyramides rotundę ſiue columnę fuerint æquales, ſuæ baſes & altitudines erunt mutuæ. Si uerò ſuę baſes & altitudines mutuæ fuerint, ipſas pyramides ſiue columnas æquales eſſe neceſſe eſt. 15

CAMPANVS. Altitudinem pyramidum, determinant lineæ à conis ad baſes perpendiculariter deſcendentes, columnarũ autem, a ſupremis earum ſuperficiebus ad baſes. Sint itaq; duæ rotũdæ pyramides a b & c d æquales, duæq; rotundæ columnæ a b & c d æquales, ſintq; communes baſes tam pyramidũ quàm columnarũ duo circuli a & c, cõmunes quoq; altitudines tam pyramidũ quàm colũnarũ determinatæ per lineas a b & c d. Dico quòd proportio circuli c ad circulũ a, eſt ſicut altitudinis a b ad altitudinem c d, & econuerſo. Hoc aũt ſi de colũnis probatũ fuerit, de pyramidibus certũ erit, quoniã omnis colũna rotunda tripla eſt ad ſuã pyramidẽ. Si itaq; duæ altitudines a b & c d, fuerint æquales, ex præmiſſa conſtat propoſitũ. Si aũt inæquales, ſit a b maior, ſumaturq; a e æqualis a d, & ſecetur colũna a b, à ſuperficie e æquidiſtãter baſi eius a, eritq; ex præmiſſo antecedente, colũna a b ad colũnam a e, ſicut altitudo a b ad altitudinẽ a e, ideoq; ex prima parte 7 quinti colũnam c d ad colũnam a e ſicut altitudo a b ad altitudinem a e, quare per ſecũdã partẽ 7 quinti, ſicut altitudo a b ad altitudinẽ c d, x præmiſſa aũt eſt colũna c d ad colũnam a e, ſicut circulus c d circulũ a, itaq; per 11 quinti eſt altitudo a b ad altitudinem c d ſi-

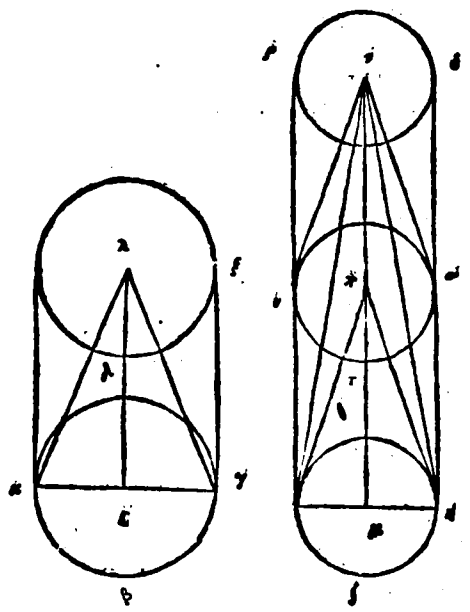

c d, ſicut baſis c ad baſin a. Conſtat igitur prima pars. Secunda conuerſo modo conſtabit, eadẽ diſpoſitione mãnente. Sit enim ut baſis c ad baſin a, ſic altitudo a b ad altitudinẽ c d. Dico quòd duę columnæ a b & c d ſunt æquales: erit enim ex ſecunda parte 7 quinti altitudo a b ad altitudinem a e, ſicut baſis c ad baſin a. Et quia ex præmiſſa, columna c d ad columnam a e eſt ſicut baſis c ad baſin a & ex præmiſſa antecedente columna a b ad columnam a e, ſicut altitudo a b ad altitudinem a e, ſequitur ex 11 quinti ut columna c d ad columnã a e ſit ſicut colũna a b ad eandem a e. Igitur ex prima parte 9 quinti duæ columnæ a b & c d, ſunt æquales. Quare conſtat etiam ſecunda pars.

Euclid. ex Zamb. Theorema 15. Propoſitio 15.

15 Aequaliũ conorũ & cylindrorũ, reciprocæ ſunt baſes uerticibus. Et coni & cylindri quorum reciprocæ ſunt baſes uerticibus, ſunt æquales.

THEON ex Zãb. *Sint æquales coni & cylindri, quorũ baſes quidẽ α β γ δ, ϛ ζ η θ orbes, dimetientes autem ipſorum α γ, ϛ η, axes autem λ λ, μ ν, qui & altitudines ſunt conorum & cylindrorũ. Et compleantur ipſi α ξ, ϛ ο, cylindri. Dico q; ipſorum α ξ, ϛ ο, cylindrorũ, reciprocæ ſunt baſes uerticibus, hoc eſt quod eſt ſicut α β γ δ baſis ad ϛ ζ η θ baſin, ſic eſt μ ν uertex ad η λ verticẽ. Faſtigium enim λ λ, ipſi μ ν, faſtigio aut eſt æquale, aut nõ. Sit prius æquale. Eſt autẽ & α ξ cylindrus, ipſi ϛ ο cylindro æqualis, ſub eodem autẽ faſtigio exiſtentes coni & cylindri, adinuicẽ ſunt ſicut baſes (p 11 duodecimi) Aequalis eſt igitur α β γ δ baſis, ipſi ϛ ζ η θ baſi. Quare & reciprocæ ſunt, ſicut α β γ δ baſis ad ϛ ζ η θ baſin, ſic μ ν faſtigium ad η λ faſtigium. Sed iam non ſit uertex λ λ ipſi μ ν æqualis, ſed eſto maior μ ν, et auferatur (per 3 primi) ab ipſa μ ν altitudine, ipſi η λ æqualis η μ, ponaturq; (per 2 primi) ipſi λ η uertici æqualis η μ, & per η ſignũ ſecetur (per 13 duodecimi) cylindrus ϛ ο, plano τ υ σ parallelo exiſtẽte eis quæ ex oppoſito planis, hoc eſt ϛ ζ η θ, ο ο, circulorũ. Et à baſi quidẽ ipſius ϛ ζ η θ circuli, faſtigio uerò η η, cylindrus intelligatur ϛ σ. Et quoniam α ξ cylindrus æquus eſt ipſi ϛ ο cylindro, alius autem ϛ σ cylindrus, eſt igitur (per 7 quinti) ſicut α ξ, cylindrus ad ϛ ζ cylindrũ, ſic eſt ϛ ο cylindrus ad ϛ σ cylindrũ. Sed ſicut qdẽ α ξ cylindrus ad ϛ σ cylindrũ, ſic eſt α β γ δ baſis ad ϛ ζ η θ baſin. Sub eadẽ enim ſunt altitudine, ipſi α σ, ξ ζ, cylindri. Sicut autem cylindrus ϛ ο ad cylindrum ϛ σ, ſic μ ν altitudo ad μ η altitudinem, cylindri namq; in æqualibus baſibus exiſtentes, ſe habent ſicut faſtigia. Eſt igitur ſicut α β γ δ baſis ad ϛ ζ η θ baſin, ſic eſt μ ν uertex ad μ η uerticẽ. Aequalis aũt eſt η μ uertex, ipſi η λ uertici. Eſt igitur ſicut α β γ δ baſis ad ϛ ζ η θ baſin, ſic eſt μ ν altitudo ad η λ altitudinem. Aequaliũ igitur α ξ, ϛ ο cylindrorum, reciprocæ ſunt baſes altitudinibus. Sed iam ipſorum α ξ ϛ ο cylindrorum reciprocæ ſint baſes altitudinibus, eſtoq; ſicut α β γ δ baſis ad ϛ ζ η θ baſin, ſic uertex μ ν ad uerticem λ λ. Dico q; α ξ cylindrus, æqualis eſt ipſi ϛ ο cylindro. Eiſdem namq; diſpoſitis, quoniã eſt ſicut α β γ δ baſis ad ϛ ζ η θ baſin, ſic μ ν faſtigium, ad η λ faſtigium, æqualis autem eſt η λ uertex ipſi η μ uertici, eſt igitur ſicut α β γ δ, baſis ad ϛ ζ γ δ baſin, ſic μ ν uertex ad η μ uerticem. Sed ſicut quidem α β γ δ, baſis ad ϛ ζ δ, baſin, ſic cylindrus α ξ ad ϛ cylindrũ: ſub eodem namq; eſt faſtigio. Sicut autem μ ν (per 14 duodecimi) uertex ad η μ uerticem, ſic ϛ ο cylindrus ad ϛ σ cylindrum. Eſt igitur ſicut α ξ cylindrus ad ϛ cylindrum, ſic eſt ϛ ο cylindrus ad ϛ σ, cylindrum. Aequalis igitur eſt α ξ cylindrus, ipſi ϛ ο cylindro. Sic etiam & in conis. Aequalium igitur conorum & cylindrorum, & quæ ſequuntur reliqua: quod oſtendere oportuit.*

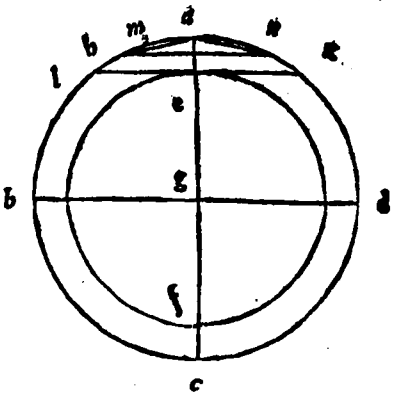
Euclid. ex Camp. Propoſitio 13.

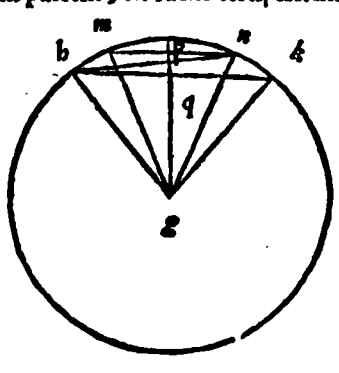
13

Vm propoſiti fuerint duo circuli ab uno cẽtro circunducti, ſuperficiẽ multiangulam æqualiũ laterum circulum minorẽ minime tangentium, intra circulum maiorem deſcribere.

CAMPANVS. Sint duo circuli a b c d & e f, ab uno communi centro quod ſit g circũducti, dico quòd intra maiorem qui ſit a b c d, poſſibile eſt unum polygonium quod ſit æqui laterum, deſcribi minorem circulum qui eſt e f, nullo ſuorum laterum tangens. Quadrentur enim id eſt in quadrantes diuidantur hi duo circuli duabus diametris ſuper centrum ipſorum orthogonaliter ſe inuicem ſecantibus, quæ ſint a c & b d, ſitq; e f diameter minoris, pars diametri a c quę eſt

diameter maioris. Sicq; igitur à puncto e, ducatur utrinq; uſq; ad circunferentiam maioris lineæ orthogonaliter ſuper diametrum e f, quæ occurrat circunferentiæ maioris, hinc quidē in puncto h, inde uerò in puncto K, eritq; ex correlario 15 tertij linea h e k, contingens circulum minorem. Poſtea uerò quadrantē a b maioris circuli diuide per æqualia in puncto l, ſecundum doctrinā 29 tertij, dehinc rurſus arcū a l, per æqualia ad pūctum m. Cumq; hoc pluries feceris, neceſſariò tandem deuenies ad arcum qui minor erit arcu a h, ſitq; hic a m. Hoc autem idcirco neceſſarium eſt, quia cum fuerint duæ quantitates inæquales, ſi à maiori earum dematur eius dimidium, itemq; à reſiduo dimidium, poſſibile eſt hoc toties fieri quouſq; tandē minor minore earum relinquetur, quemadmodum in 1 decimi demonſtratū eſt. Cū igitur ſic diuidendo, ad arcū quātulumcunq; minorem a h, fuerit deuentum, cuiuſmodi eſt hic arcus a m, ſumatur arcus a n, æqualis arcui a m, ducanturq; duæ lineæ a m & n m. Quia igitur arcus a K eſt æqualis arcui a h, quod ex ſecunda parte tertiæ tertij & quarta primi & 28 tertij manifeſtum eſt, & quia arcus a n eſt æqualis arcui a m, erit ex communi ſcientia, arcus n k æqualis arcui m h. Ergo duæ lineæ m n & k h, ſunt æquidiſtantes: ergo linea m n, non poterit tangere circulum e f, quare multo fortius neq; linea a m poteſt ipſum tangere. Quoniam igitur conſtat circulum a b c d diuiſibilem eſſe per arcus æquales arcui a m, ideoq; per 28 tertij ſimul conſtat intra ipſum circulum poſſe chordulas æquales chordulæ a m continuè coaptari circulum ipſum polygoniæ chordantes, manifeſtum eſt intra circulū maiorem poſſe unum polygonium æquilaterum, cuius unū latus eſt linea a m inſcribi. Et quia linea a m non contingit circulum minorem, patet ex prima parte 13 tertij & diffinitione linearū à centro circuli æqualiter æquidiſtantium, quod inſcriptum polygonium nullo laterum ſuorum tangit circulum minorem. Quod eſt propoſitum. At quid dubitas duas lineas m n & k h, eſſe æquidiſtantes, cum ſint duo arcus n k & m h æquales? Hoc autem inconcuſſam ueritatem ſortitum eſt, quod duæ lineæ circulum unum non autem ſe inuicem ſecantes, ſi ex circunferentia æquales arcus hinc inde lineis ipſis interſint, erunt æquidiſtantes. Duc quidem à centro g, lineam g p perpendicularē ad lineam m n, quæ ſecet lineam h K in puncto q, & protrahe lineas g m, g n, g k, g h, & duobus arcubus n K & m d, ſubtende duas chordas quæ etiam dicātur n K & m h, erūtq; ex 28 tertij hę chordæ æquales n k & m h, eo quòd arcus æquales, & per ſecūdam partem 3 eiuſdem tertij erit linea n p, æqualis lineæ m p. Cum igitur uterq; duorum angulorum qui ſunt ad p, ſit rectus ex diffinitione perpendicularis, erit ex 4 primi angulus n p g æqualis angulo p g m. At uerò per 8 primi angulus k g n eſt æqualis angulo h g m. Itaq; per communem ſcientiam (quæ eſt, ſi æqualibus æqualia addas, tota erunt æqualia) erit angulus K g q æqualis angulo q g h, ideoq; per 4 primi linea K q, erit æqualis lineę q h, quare per primam partem 3 tertij, linea g q erit perpendicularis ad lineā K h. Igitur ex prima parte 28 primi duę lineę n m & K h, ſunt æquidiſtātes. Et hoc eſt quod dubitare conqueſtus es. ¶ Hoc enim idem aliter demonſtrare eſt poſſibile. Ducatur enim linea n h, eritq; ex ultima ſexti angulus h n m, æqualis angulo n h k, eo quod arcus h m eſt æqualis arcui n k, ideo ex 27 primi linea m n erit æquidiſtās lineæ h K. Conuerſam quoq; ſi libuerit, conuerſo modo probabis. Si enim linea m n eſt æquidiſtans lineæ h k, erit arcus n K æqualis arcui m h. Erūt enim ex prima parte 29 primi, duo anguli h n m & n h K æquales. Ideoq; ex ultima ſexti duo arcus n k & m h, erunt etiam æquales.

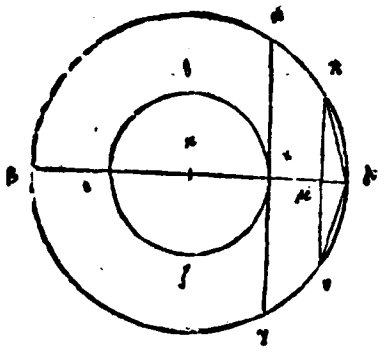
Euclid. ex Zamb. *Theorema* 1. *Propoſitio* 16.

Binis orbibus circū idē centrū exiſtentibus, in maiori orbe multangulū æquilaterū & parilaterū inſcribere, nō tāgens orbē minorē in ſuperficie. 16

THEON *ex Zamb.* *Sint bini orbes α β γ δ, ε ζ η θ, circum idem centrum κ. Oportet in maiori circulo α β γ δ, multangulum æquilaterum & parilaterum inſcribere, non tangens ipſum ε ζ η θ, circulum. Excitetur per 4 centrum, recta linea β δ, & à ſigno η ipſi δ ζ rectæ lineæ ad angulos rectos excitetur (per 12 primi) η κ, & extendatur in γ. Igitur α γ tangit ipſum ε ζ η θ orbem. Secantes iam (per 30 tertij) ipſam ζ α δ circunferentiam diuidue, & ipſius dimidium bifariam, & hoc ſemper efficientes (per 1 decimi) relinquemus*

quandam

quandam circunferentiam minorẽ ipſa α ϐ relinquatur, & eſto λ ϐ & ab ipſo λ in β ϐ, perpẽdicularis excitetur (per 12 primi) λ μ extendatur q; in ν, & connectantur ipſæ λ Δ, ϐ ν, λ ν. Igitur λ Δ, ipſi ϐ ν, eſt æqualis. Et quoniã parallelus eſt α γ ipſi λ ν, ſed α γ tangit ipſum ς ξ ϑ orbem: igitur λ μ non tangit ipſum orbẽ ς ξ ϑ, multo minus igitur ipſæ λ Δ, ϐ ν, tangunt ipſum ς ξ ϑ orbem. Si igitur ipſi λ ϐ, rectæ lineæ æquales in cõtinuum aptabimus in orbe α ζ γ Δ, deſcribetur in orbe α ζ γ ϐ, multãgulũ æquilaterum & parilaterum non tangens ipſum orbem ς ξ θ, minorem: quod facere oportuit.

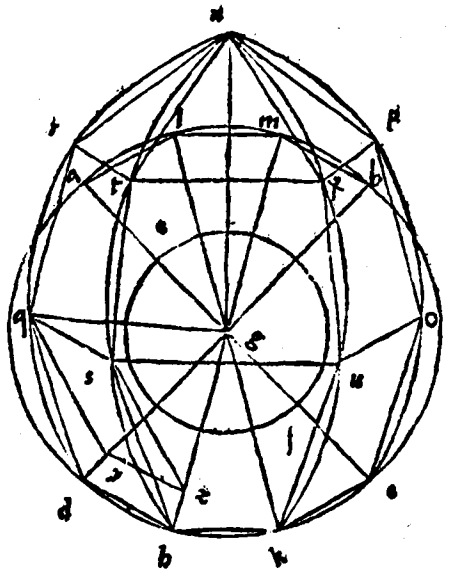
CORRELARIVM. *Et inde eſt manifeſtum, quòd perpendicularis quæ ex λ in ζ Δ, unum circulum non tangit.*

Euclid. ex Camp.

Propoſitio 14.

14 DVabus ſphæris unum centrum habẽtibus propoſitis, intra maiorẽ earum ſolidũ multarũ baſium ſuperficiem minoris ſphæræ minimè tangentium figuraliter conſtituere. Quo cõſtituto ſi in minori ſphęra, ſiue in qualibet alia ſphæra ſimile corpus intelligibiliter cõſtituatur, erit proportio corporis multarum baſium intra maiorem ſphęram cõſtituti ad corpus multarum baſium intra minorem ſphærã uel altam conſtitutũ, ſicut diametri maioris ſphęræ ad diametrum minoris uel alterius proportio triplicata.

CAMPANVS. Sint propoſitę duę ſphærę, a b c d & e f, unum atq; idem centrum quod ſit g habentes, & ſit maior earũ ſphęra a b c d, minor uerò ſphęra e f, uolumus autem intra maiorem earum unum corpus multarum baſium cõſtituere, de quibus nõ intendimus quòd ipſæ baſes ſint æquales aut ſimiles, ſed quòd nulla earum tangat ſuperficiem minoris ſphæræ. Cum igitur hoc uoluerimus facere, ſecabimus ſimul utranq; propoſitarum ſphęrarum una plana ſuperficie per commune cẽtrum earum tranſeunte, eruntq; ex diffinitione ſphæræ & diffinitione circuli, communes ſectiones huius ſecantis ſuperficiei & ſuperficierum ſphærarum propoſitarum, lineę continentes circulos. Sint itaq; duo circuli a b c d & e f, quorum cẽtrum eſt centrum ſphæræ, de quo propoſitum eſt quod ipſum ſit g. Quadrabimus igitur hos duos circulos duabus diametris ſe ſupra commune centrum eorum orthogonaliter ſecantibus, quæ ſint a c & d b, poſtea maiori circulo ſecundum præcepta præmiſſæ inſcribemus unum polygonium æquilaterum, nullo ſuorum laterum tangens minorem circulum. Et ſufficiat exẽpli cauſa inſcripſiſſe dodecagonum æquilaterũ, ita quod

in quadrante ipſius maioris circuli qui eſt c d, ſint tria latera huius dodecagoni quæ ſint chordæ d h, h k, & k c, quæ cum ſint æquales, erunt quoq; ex prima parte 27 tertij arcus earum æquales. Deinde à duobus punctis h & k quæ ſunt extremitates mediæ chordæ, producemus duas diametros quæ ſunt h m & k l, & ſuper centrum g erigemus lineam g n perpendicularem ad ſuperficiem circuli a b c d, quam producemus quouſq; obuiet ſuperficiei ſphæræ maioris ſuper punctum n. Deinde intelligam quatuor ſuperficies ſecantes ſphæras propoſitas, quarum unaquæq; ſecet eas ſuper lineam g n, ſcilicet prima earũ ſupra lineam g n & diametrũ d b, ſecunda ſuper lineam g n & diametrũ h m, tertia uerò ſuper lineã g n & diametrũ k l, quarta aũt ſuper lineam g n & diametrũ c a: eruntq; ex diffinitionibus ſphęrę & circuli, cões ſectiões harũ ſuperficierũ & ſuperficiei ſphęrę maioris, lineę cõtinẽtes circulos, & erũt portiones inſcriptę ut inter pũctũ n & q̃tuor pũcta quę ſunt d h k c, quadrãtes horũ circulorũ, qui quadrãtes ſunt d n, h n, K n, & c n. Hoc autẽ ideo euenit, qd' oẽs

anguli quos continet linea g n cum unaquaq; diametrorũ protractarũ in ſuperficie circuli a b c d, ſunt recti ex diffinitione lineæ perpendicularis ad ſuperficiẽ, recti uerò anguli in cẽtro, quartæ circunferentiæ ſubtendantur, quod ex ultima ſexti euidenter apparet. Ex diffinitione autem circulorum æqualium manifeſtum eſt, quòd unuſquiſq; horum quatuor circulorum eſt æqualis circulo a b c d, nã diameter omnium ipſorum, eſt diameter ſphæræ maioris. Igitur per 15 quinti quadrantes eorũ ſunt ęquales. Quare quinq; arcus qui ſunt d n, h n, K n, c n, & d c, ſunt ęquales. In unoquo que ergo quatuor quadrantium circulorum erectorum coaptentur hypothenuſales chordæ, quarum quælibet ſit æqualis chordę circuli proſtrati, quæ ſunt latera polygonij ſibi inſcripti & eſt una earum chorda d h, ſintq; in primo quidem d q, q r, & r n, in ſecundo uerò h ſ, ſ t, & t n, in tertio autem K u, u x, & x n, & in quarto ſint c o, o p, & p n. Et protrahantur corauſti coniungentes capita hypothenuſalium chordarum quæ ſint q ſ, ſ u, u o, & r t, t x, x p. Vides igitur quartæ parti ſuperioris hemiſphærij maioris ſphęræ quę quidem quarta pars eſt d n c, inſcriptum eſſe corpus 9 baſium quarum tres quæ coëunt in puncto n, ſunt triangulæ, cæteræ autem ſunt quadrangulæ, ſuntq; harum quadrangularum ſuperficierum hypothenuſalia latera æqualia, ſed non æquidiſtantia. Corauſti autem inter quoſq; duos circulos intercepti, ſunt æquidiſtantes adinuicem & chordæ circuli proſtrati, ſed non ſunt adinuicem æquales. Hoc autẽ ſcies, ſi perpendiculares à corauſtorum extremitatibus ad ſuperficiem circuli iacentis dimiſeris, de quibus conſtat quod ipſæ cadẽt ſuper diametros circulorum quos corauſti continuant, quod ex demonſtratis in 13 undecimi facile deprehendes. Verbi gratia. Sint à duobus terminis corauſti q ſ, demiſſæ duæ perpendiculares q y & ſ z, cadẽtes in diametris d b & h m, & protrahantur lineæ q g & y z, eruntq; ex quarta ſexti duo trianguli q y d & ſ z h ſimiles, quare proportio duarum perpendicularium q y & ſ z, erit ſicut duarum chordarum q d & ſ h. Cumq; ſint chordæ æquales, erunt etiam & perpendiculares æquales. At ipſæ ſunt æquidiſtantes ex 6 undecimi, ergo ex 33 primi, corauſtus q ſ eſt æqualis & æquidiſtans lineæ y z. Et quia ex ſecunda parte ſecundæ ſexti linea y z eſt ęquidiſtans chordæ d h, & ideo minor ea, ſequitur ex 9 undecimi, ut corauſtus q ſ, ſit etiam ęquidiſtans chordę d h, & minor ea ex conceptione. Cum itaq; chordæ quæ ſunt latera polygonij inſcripti in circulo iacẽti (& ipſæ ſunt omnes æquales chordæ d h) non tangant ſphæram minorem, neceſſe eſt ut nullum latus harum baſiũ corporis inſcripti ſiue quadrangulæ ſint ſiue trigonæ, tangãt eandem minorem ſphæram, cum omnia hæc latera ſint ipſis chordis ęqualia aut minora. Simpliciter autem dico quòd nulla etiam harum baſium, de quibus omnibus manifeſtũ eſt ex ſecũda parte 2 undecimi, quod ipſæ ſunt totę in ſuperficie una, poteſt aliquo ſui puncto contingere minorem ſphæram, eo quod omnis linea recta ducta ſuper quemlibet punctum cuiuſq; earum æquidiſtanter corauſto, minor eſt neceſſario chorda proſtrati circuli. Si igitur conuexitates aliarum quartarum maioris ſphæræ tã ſuperioris hemiſphærij quàm inferioris ad eius ſimilitudinẽ quadrilateris trilateriſq; ſuperficiebus ſubtexantur, erit maiori ſphęræ corpus 72 baſium ſuperficiem minoris ſphæræ minime tangentium, quemadmodum propoſitum fuerat inſcriptum. Dico inſuper quòd ſi in alia qualibet ſphæra ſimile corpus ſtatuatur, erit proportio unius ad alterum, ſicut diametri unius ſphæræ ad diametrum alterius triplicata. Erunt enim ex 72 baſes utriuſq; corporis, baſes totidem lateratarum pyramidum, quarum omnium uertices erunt in centris ipſarum ſphærarum. Has autem pyramides perficies, ſi à ſingulis angulis inſcriptorum corporũ quæ ſunt extremitates chordarum & corauſtorum lineas ad centra ſphærarũ produxeris. Stude itaq; ex diffinitione ſimilium corporũ probare cunctas pyramides unius, eſſe ſimiles ſuis relatiuis pyramidibus alterius. Quo probato erit ex 8 huius, proportio uniuſcuiuſq; earum unius ad ſuã relatiuã alterius. ſicut proportio ſemidiametrorum ſphęrarũ ipſarum triplicata: ſunt enim ſemidiametri ſphęrarũ, latera cunctarum pyramidum. At quia ſemidiametrorum eſt ex 15 quinti una proportio, ex 13 eiuſdem facile concludes propoſitum.

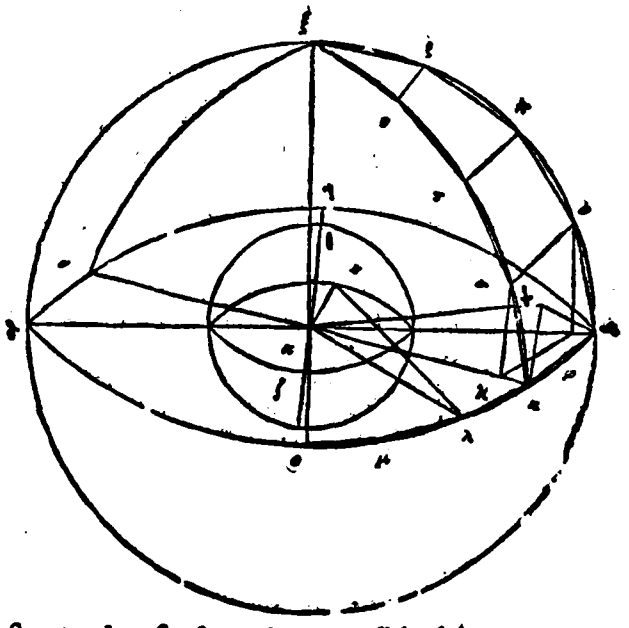
Euclid. ex Zamb. *Problema 2.* *Propoſitio 17.*

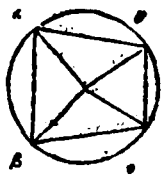
Binis ſphæris circũ idẽ centrũ exiſtentibus, in maiori ſphęra ſolidum polyhedrũ inſcribere, non tangens ſphæram minorem in ſuperficie. 17

THEON *ex Zamb.* *Intelligantur binæ ſphęræ circum idẽ centrũ α. Oportet iam in maiori ſphęra ſolidũ polyhedrũ inſcribere, non tangens ſphęrã minorẽ in ſuperficie. Secentur ſphęræ, plano aliquo per centrũ erunt igitur ſectiones circuli: quoniã (ex 12 diffinitione undecimi) manẽte diametro & circũducto ſemicirculo facta eſt ſphęra. Quare in qualicunq; poſitione intelligamus hemicyclium, quod per ipſum eductũ planũ, efficiet in ſuperficie ſphęræ circulũ, & manifeſtũ quod & maximũ, quoniã ſphęræ diameter quæ etiã eſt hemicycli diameter, & perinde circuli, maior eſt (per 15 tertij) omnibus in circulo uel ſphęra ductis rectis lineis. Eſto igitur in maiori quidem ſphęra circulus β γ δ ι, in minori autẽ circulus ſ ϱ θ, excitẽturq; ipſorũ diametri ad angulos rectos ſibi inuicem δ λ, γ ι, & binis orbibus circa idẽ centrũ exiſtentibus, hoc eſt β γ δ ι, ſ ϱ θ, in maiori circulo δ γ λ ι, multangulum æquilaterum & parilaterũ deſcribatur (per præcedentem) non tangens ſphęrã minorẽ ſ ϱ θ, cuius latera ſint in β ι quarta parte, β κ, κ λ, λ μ, μ ι, & connexa*

κ κ recta

λ ν recta linea, extẽdatur in ν, & excitetur (per 12 undecimi) ab ipſo α ſigno, ipſi ipſius β γ δ ◦ circuli plano ad angulos rectos α ξ, & incidat ipſi ſuperficiei ſphæræ in ξ & per α ξ, & per utranq; ipſarum β δ, λ ν, plana producãtur. Facient iam per prædicta in ipſius ſphæræ ſuperficie maximos orbes, efficiant, quorum hemicyclia ſint in β δ, κ ν, diametris, ipſa ζ ξ δ, κ ξ ν. Et quoniam ξ α recta eſt ad ipſius ζ γ δ ◦ planum, & omnia igitur quæ per ξ α, plana, recta ſunt ad ipſius α β γ δ ◦ circuli planum, quare & β ξ δ, κ ξ ν, hemicyclia, recta ſunt ad ipſius β γ δ ◦ circuli planum. Et quoniam hemicyclia β ◦ δ, β ξ δ, κ ξ ν, ſunt æqualia, inæqualibus nanq; ſunt diametris β δ, κ ν, & β ◦, β ξ, κ ξ, quartæ partes inter ſe ſunt æquales. Quot igitur latera multanguli ſunt in ζ ◦ quarta parte, tot quoq; ſunt in ipſis β ξ, κ ξ, quartis partibus ipſis κ β, κ λ, λ μ, μ ◦, rectis lineis æquales. Deſcribantur, & ſint ζ ο, ο π, π ρ, ρ ξ, κ σ, σ τ, τ υ, υ ξ, & connectantur ipſæ σ ο, τ π, υ ρ. Et ab ipſis ο σ, in ipſius β γ δ ◦, circuli planum perpẽdiculares excitentur. Cadunt, inquam, in communes ſectiones planorum β δ, λ ν, quoniam & ipſorum ζ ξ δ, κ ξ ν, plana recta ſunt ad ipſius β γ δ ◦, circuli planum, cadant, & ſint ο φ, σ χ, & connectantur φ χ. Et quoniam in æqualibus hemicyclijs β ξ δ, κ ξ ν, æquales rectæ lineæ ſunt β ο, λ σ, & ꝓpendiculares ductæ ſunt ο φ, σ χ, æqualis igitur eſt ο φ ipſi σ χ, & β φ, ipſi λ χ, eſt autem & tota β α, toti κ α æqualis, & reliqua igitur φ α, reliquæ χ α eſt æqualis. Eſt igitur ſicut β φ ad φ α, ſic eſt κ χ ad χ α, parallelus igitur eſt φ χ, ipſi κ β. Et quoniam utraque ipſarum ο φ, σ χ recta eſt ad ipſius β γ δ ◦ circuli planum, parallelus igitur eſt ο φ ipſi σ χ: patuit autem, quòd & ipſi æqualis, ipſæ χ φ, σ ο, igitur, æquales et paralleli ſunt. Et quoniã χ φ, ipſi σ ο parallelus eſt, ſed φ χ, ipſi κ ζ parallelus eſt, & σ ο igitur ipſi κ ζ parallelus eſt, & ipſas cõnectunt, ipſæ β ο, κ σ, igitur β ο, κ σ, quadrilaterũ, in uno eſt plano. Quoniã (ꝑ 7 undecimi) ſi fuerint binæ rectæ lineæ parallelæ, & in utraq; ipſarũ accipiãtur cõtingentia ſigna, & ad ipſa ſigna annexa recta linea, in eodẽ eſt cũ ipſis parallelis plano. Idq; ꝓpterea & unũquodq; ipſorũ ο σ π τ, τ π ρ υ, quadrilaterorũ, in uno eſt plano. Eſt aũt triangulũ υ ρ ξ, in uno plano. Si uerò intelligamus ab ipſis ο σ π τ, τ ρ υ, ſignis in α cõnexas rectas lineas, cõſtituetur quædã figura ſolida polyhedra inter ζ ξ, κ ξ, circũferẽtias, ex pyramidibus cõpoſita, quarũ baſes quidẽ ſunt λ ζ ο σ, σ ο π τ, τ π ρ υ, quadrilatera, & υ ρ ξ triãgulũ, uertex aũt α ſignũ. Si aũt & in unoquoq; ipſorũ κ λ, λ μ, μ ◦, laterũ, ſicut in ζ κ eadẽ cõſtruamus, et inſup in reliquis trib. quartis partib. & in reliquo hemiſphærio, cõſtituetur figura ſolida polyhedra deſcripta in ſphæra, cõtenta ex pyramidib. quarũ baſes ſunt prædicta quadrilatera & triãgulũ υ ρ ξ, et quæ in eodẽ ordine eis, uertex aũt α ſignũ. Dico q; prædicta polyhedra nõ tãget minorẽ ſphærã in ſuperficie, in qua eſt circulus ζ κ θ. Excitetur (ꝑ 11 undecimi) ab ipſo α ſigno in ipſius κ ζ ο σ quadrilateri planũ, perpẽdicularis α ψ, et incidat ipſi plano in ψ ſigno, & cõnectãtur ζ ψ, ψ κ. Et quoniã α ψ recta eſt ad ipſius ζ κ ο σ planũ, et ad oẽs igitur ipſã tãgẽtes rectas lineas & exiſtẽtes in ipſius quadrilateri plano recta eſt α ψ (per 2 diffinitionẽ undecimi) Igitur α ψ, recta eſt ad utrãq; ipſarũ ζ ψ, ψ κ. Et quoniã (per 15 diffinitionẽ primi) α ζ ipſi α κ eſt æqualis, æquũ eſt & qd' ex α ζ, ei qd' ex α κ. Et ipſi qdẽ qd' ex α ζ, æqualia ſunt (per 47 primi) ea quæ ex α ψ, ψ β, rectus enim, q; ad ψ. Ipſi aũt qd' ex α κ, æqualia ſunt quæ ex α ψ, ψ λ. Quæ igitur ex α ψ, ψ ζ, æqua ſunt ei quæ ex α ψ, ψ κ. Cõe auferatur qd' ex α ψ, reliquũ igitur qd' ex β ψ, reliquo qd' ex ψ κ eſt æquale, æqualis igitur eſt β ψ, ipſi ψ κ. Similiter iã demõſtrabimus qd' et quæ ab ψ ad ο cõnexæ rectæ lineæ, æquales ſunt utriq; ipſarũ ζ ψ, ψ κ. Cẽtro igitur ψ, et ſpacio altero ipſorũ ζ ψ, ψ κ, circulus deſcriptus, ibit etiã per ο σ, et quadrilaterũ λ ζ ο σ, erit in circulo. Et quoniã κ ζ maior eſt ipſa χ φ, æqualis aũt eſt χ φ ipſi ο σ, maior igitur eſt ζ λ ipſo ο σ. Aequalis aũt eſt κ ζ, utriq; ipſarũ κ σ, ζ ο, et utraq; igitur ipſarũ κ σ, ζ ο, ipſa ο σ maior eſt. Et quoniã in circulo quadrilaterũ eſt κ ζ ο σ, et ζ κ, ζ ο, κ σ, æquales et minor ο σ, et ex cẽtro circuli eſt ζ ψ, igitur qd' ex κ ζ, eo qd' ex ζ ψ maius eſt q; duplũ. Excitetur (ꝑ 12 primi) ab ipſo λ, in ζ φ ꝑpẽdicularis κ υ. Et quoniã ζ λ ipſa λ υ minor

eſt quàm

eſt quàm dupla, eſtq; ſicut β δ ad λ ω ſic quod ex δ β, β ω, ad id quod ſub δ ω, ω β, deſcripto autem ab ipſa ϛ ω quadrato, completoq; quod in parallelogrammo, & quod ſub δ β, β ω, minus eſt quàm duplum, & connexa κ β, quod ſub δ β, ϛ α, æquum eſt ei quod ex β κ, quod uerò ſub δ ω, ω β, æquum eſt ei quod ex κ ω. Igitur quod ex κ ϛ, eo quod ex κ ω minus quàm duplum. Sed quod ex κ β, eo quod ex β ψ maius eſt quàm duplum, maius igitur eſt quod ex κ ω, eo quod ex β ψ. Et quoniam (per 15 diffinitionem primi) ϛ α, ipſi κ α eſt æqualis, æquum eſt & quod ex β α ei quod ex κ α. Ei autem quod autẽ ex α ϛ (per 47 primi) æqualia ſunt quæ ex ϛ ψ, ψ α. Ei autem quod ex κ α (per 47 primi) æqua ſunt quæ ex ψ ω, ω α. Quæ igitur ex β ψ, ψ α, æqualia ſunt eis quæ ex κ ω, ω α, quorum quod eſt ψ ω maius eſt eo quod ex β ψ. Reliquum igitur quod ex ω α minus eſt eo quod ex ψ α. Maior igitur eſt α ψ, ipſa α ω, multò igitur maior eſt α ψ, ipſa α κ. Eſtq; ipſa α ψ in unam ipſius polyhedri baſin, & α κ in minoris ſphæræ ſuperficiem. Quare & polyhedrum nõ tangit ſphæram in ſuperficie: quod facere oportebat. Oſtendendum iam & aliter ac expeditius quod maior eſt α ψ, ipſa α κ. Excitetur (per 11 primi) ab ipſo κ ipſi α κ ad angulos rectos κ λ, & connectantur α λ. Secantes iam (per 30 tertij) ipſam γ β circunferentiam diuidue, & dimidium ipſius diuidue, & hoc ſemper facientes, relinquemus quandam circunferentiam quæ eſt minor quam circunferentia β γ δ circuli quæ ſubtendi tur ab æquali ipſi κ λ, relinquatur, & eſto κ β circunferentia. Minor igitur eſt & κ β recta linea, ipſa κ λ. Et quoniam in circulo eſt ϛ κ σ θ quadrilaterum, & æquales ſunt θ β, ϛ κ, ſ, & minor eſt θ σ, angulus igitur qui ſub β ψ κ obtuſus eſt, maior igitur eſt β κ, ipſa β ψ. Sed ipſa κ β maior, eſt quàm ipſa κ λ, multò maior igitur eſt κ λ, ipſa β ψ, maius igitur eſt & quod ex κ λ, eo quod ex ϛ ψ. Et quoniam (per 15 diffinitionem primi) α λ ipſi α β eſt æqualis, & quod ex α λ, igitur ei eſt æquum quod ex α β. Sed ei quod ex α λ, æqua ſunt quæ ex α κ, κ λ: ei uerò quod ex α β æqua ſunt quæ ex ϛ ψ, ψ α. Quæ igitur ex α κ, κ λ, æqualia ſunt eis quæ ex β ψ, ψ α. Quorũ quod ex ϛ ψ, minus eſt eo quod ex κ λ, & reliquũ igitur quod ex ψ α, maius eſt eo quod ex α κ. Maior igitur eſt α ψ, ipſa α κ. Binis igitur ſphæris circum idem centrũ exiſtentibus, in maiori ſphæra ſolidum polyhedrum deſcriptum eſt nõ tangens minorem ſphæram in ſnperficie: quod facere oportuit.

CORRELARIVM.

Si uerò & in altera ſphæra ei quod in β γ δ, ſphæra, ſolido polyhedro, ſimile ſolidum polyhedrum inſcribatur, in ipſa β γ δ, ſphæra ſolidum polyhedrum ad id quod in altera ſphæra ſolidum polyhedrum triplam habet rationem, quàm ipſius β ϛ δ, ſphæræ dimetiens ad ipſius alterius ſphæræ dimetientem. Diſtributis nanq; ſolidis in numero æquales & æqualis ordinis pyramidas, pyramides ſimiles erunt. Similes uerò pyramides (per 8 duodecimi) adinuicem in tripla ſunt ratione eiuſdem rationis laterum. Pyramis igitur cuius baſis quidem eſt κ β σ σ quadrilaterum, uertex autem α ſignum, ad eam quæ in altera ſphæra ſimilis ordinis pyramida triplam habet ratione, quàm ſimilis rationis latus ad ſimilis rationis latus, hoc eſt quàm α β quæ ex centro eius eſt ſphæræ quæ circum α centrum, ad eam quæ ex centro alterius ſphæræ. Si militer & unaquæq; pyramis quæ in ſphæra quæ circum centrum α, ad quamlibet pyramida eiuſdem ordinis in altera ſphæra triplam habebit rationem quàm α ϛ ad eam quæ ex centro alterius ſphæræ. Et ſicut unum antecedentium ad unum ſequentium, ſic omnia antecedentia ad omnia ſequentia. Quare totum ſolidum polyhedrum quod in ſphæra quæ circum centrum α, ad totum ſolidum polyhedrum quod in altera ſphæra triplam rationem habebit quàm α β ad eam quæ ex centro alterius ſphæræ, hoc eſt quàm β δ diameter ad alterius ſphæræ diametrum: quod oſtendere oportuit.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 15.

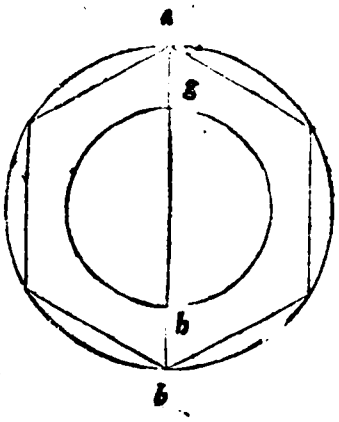
Campanus non ſatis hic explicat obſcure. Debuit quid ſit triplicata proportio

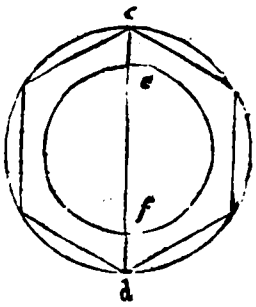
OMnium duarum ſphærarum eſt proportio alterius ad alteram, tanquam ſuę diametri ad diametrum alterius proportio triplicata. 15

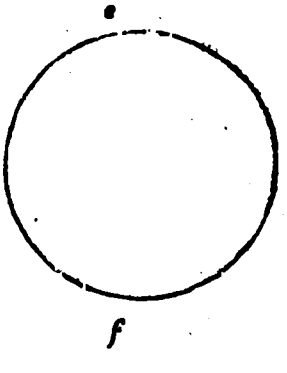
CAMPANVS. Sint duæ ſphæræ a b & c d, quarum diametri ſint a b & c d. Dico quòd proportio earum, eſt ſicut ſuarum diametrorum proportio triplicata. Cuius demonſtratio eſt. Quoniam neq; ad minorem ſphæram quàm ſit ſphæra c d neq; ad maiorem eſt proportio ſphæræ a b, ſicut diametri a b ad diametrum c d triplicata. Eſto quidem proportio ſphæræ a b ad ſphæram e f, ſicut diametri a b ſphæræ a b, ad diametrum c d triplicata. Demonſtrabo itaq;, quod ſphæra e f non poteſt eſſe minor neq; maior quàm ſphæra c d. Si enim affirmet aduerſarius eam eſſe minorem, imaginabor eam includi à ſphæra c d, & circunduci ab eodem centro, & inſcribam ſphæræ c d iuxta præcepta præmiſſæ, umũ corpus multarũ baſiũ nõ tangentiũ ſuperficiẽ ſphęræ e f, minoris, dicaturq; iſtud corpus nomine ſphęræ cui inſcribitur c d. Poſtea ſimile corpus multarũ baſiũ inſcribã ſphæræ a b, qd' etiã nomine ſuæ ſphęræ dicatur a b: cõſtat itaq; ex ſecũda parte prę-miſſę & undecimi quinti, qd' proportio ſphæræ a b ad ſphærã e f, eſt ſicut corporis multarũ baſiũ

quod

quod eſt a b, ad corpus multarum baſiũ quod eſt c d, utraq; enim eſt ſicut diameter a b ad diametrũ c d triplicata. Hæc autem, ex hypotheſi: illa uerò, ex ſecunda parte præmiſſæ. Quare permutatim proportio ſphęræ a b ad corpus multarũ baſium a b, eſt ſicut ſphæra e f ad corpus multarum baſium c d. Cũ igitur ſphæra a b ſit maior corpore multarum baſium a b, erit etiam ſphęra e f, maior corpore multarum baſium c d. Hoc autẽ eſt impoſſibile, nam ipſa eſt pars eius. Non eſt ergo ſphæra e f minor ſphæra c d. Si autẽ dicat aduerſarius eam eſſe maiorẽ, confutabimus ipſum hoc modo. Erit enim per cõuerſam proportionalitatem ſphæra e f ad ſphæram a b, ſicut diameter c d ad diametrum a b triplicata. Sit itaq; eadem ſphæræ c d, ad ſphæram g h, eritq; ex 14. quinti ſphęra g h, minor ſphęra a b, eo quod ſphęra c d poſita eſt minor ſphæra e f. Quare proportio ſphęrę c d ad aliquam ſphæram minorũ ſphæra a b, eſt ſicut diametri c d ad diametrũ a b triplicata. At hoc eſt impoſſibile, nam ex hoc ſequitur, quod pars ſit maior ſuo toto, ut demonſtratum eſt prius. Itaq; ſphæra e f, non eſt maior neq; minor quàm ſphęra c d. Igitur (ex 7 quinti) cõclude propoſitam concluſionem, quæ imponit finẽ libro duodecimo.

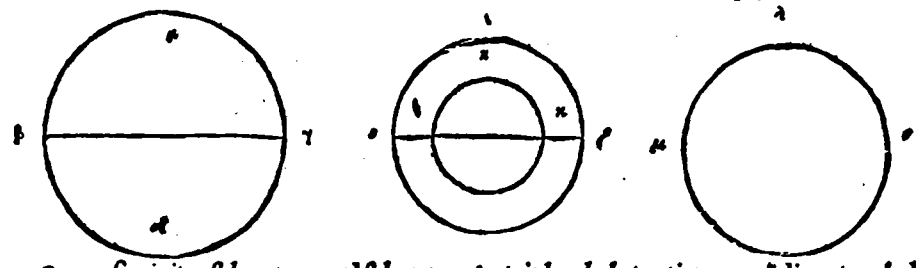

Euclid. ex Zamb. *Theorema 16.* *Propoſitio 18.*

18 Sphæræ adinuicẽ, in triplici ſunt ratione proprio rum dimetientium.

THEON ex Zamb. *Intelligantur ſphęræ α β γ, δ ζ, diametri uerò ipſarũ ſint β γ, ζ, dico q; ſphęræ α β γ ad ſphæram δ ζ, triplã habet rationẽ quàm β γ ad ζ. Si autem nõ, habebit igitur α β γ ſphæra ad minorẽ aliquã ipſa δ ζ, ſphæra triplam rationẽ, uel ad maiorẽ, quã β γ ad ζ. Habeat prius ad minorẽ κ θ λ, & intelligatur δ ζ ſphæra, ipſi κ θ κ, circum idẽ centrũ, deſcribatur q; (per præcedentẽ) in ſphæra maiori δ ζ, ſolidũ polyhedrũ non tangẽs minorẽ ſphærã κ θ κ in ſuperficie. Deſcribatur autẽ (per eãdem) & in α β γ ſphæra ei quod in δ ζ, ſolido polyhedro ſimile ſolidum polyhedrũ. Igitur p correlariũ eiuſdẽ, ſolidũ polyhedrũ, quod in ſphæra α β γ, ad id ſolidũ polyhedrũ quod in δ ζ, triplã habet rationem quam β γ ad ζ. Habet autẽ et α β γ ſphæra, ad κ θ κ ſphæram triplam rationem quàm β γ ad ζ, eſt igitur ſicut ſphæra α β γ ad ſphæram κ θ κ, ſic ſolidum polyhedrum quod in α β γ ſphæra, ad ſolidum polyhedrum quod in δ ζ, ſphæra. Vicißim igitur (per 16 quinti) ſicut α β γ ſphæra ad id quod in ipſa polyhedrũ, ſic κ θ κ, ſphæra ad id quod in δ ζ ſphæra ſolidũ polyhedrum. Maior autẽ eſt α β γ ſphæra ſolido quod in ſe polyhedro. Maior igitur & κ θ κ ſphæra, eo quod in δ ζ, ſphæra polyhedro. Sed et minor, ab ipſo nãq; cõprehenditur, quod eſt impoßibile. Sphæra igitur α β γ, ad minorem ipſa δ ζ ſphæram, triplam rationem non habet quam β γ, diameter ad δ ζ diametrũ. Similiter iam demonſtrabimus, quod neq; δ ζ ſphæra, ad minorem ipſa α β γ ſphæra, triplam habet rationẽ quàm ζ ad β γ. Dico iam quòd neq; ſphæra α β γ, ad maiorem aliquam ipſa δ ζ ſphæra triplã habet rationem quàm β γ ad ζ. Si enim poßibile habeat ad ma*

iorẽ λ μ ν. Conuerſim igitur ſphæra λ μ ν ad ſphæram α β γ triplam habet rationem quã diameter ζ ad diametrum β ε. Sicut autẽ λ μ ν ſphæra ad α β γ ſphæram, ſic δ ζ ſphæra ad minorem aliquam ipſa α β γ ſphæra: ſicut antea patuit, quoniam maior eſt λ μ ν ipſa δ ζ, & ſphæra δ ζ ad minorẽ ipſa α β γ, ſphæra triplã habet rationem quàm ζ ad β γ, quod eſt impoſſibile. Igitur ſphæra α β γ, ad maiorem ipſa δ ζ ſphæra, triplam rationem non habet quàm β ad ζ. Patuit autem quòd neq; ad minorem. Ipſa igitur α β γ ſphæra, ad δ ζ ſphæram, triplam habet rationem, quàm β γ ad ζ: quod oſtendendum fuerat.

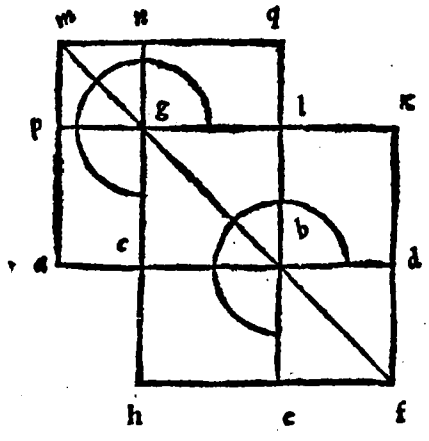
EVCLIDIS MEGARENSIS
GRAECI PHILOSOPHI, GEOMETRICORVM *elementorum, Liber tertiusdecimus.*

Ex Campano. Propoſitio 1.

VM diuiſa fuerit linea ſecundum proportionem habentẽ medium duoq; extrema, ſi maiori portioni linea in longũ addat̃ æqualis dimidio ipſius lineæ proportionaliter diuiſæ, quadratũ lineæ ex eis duabus cõpoſitæ, quadrati medietatis eiuſdẽ lineę diuiſæ quintuplum eſſe neceſſe eſt. 1

CAMPANVS. Sit linea a b diuiſa in puncto c, prout docet 29 ſexti, & ſit maior portio eius linea b c, cui b c directè adiungatur linea b d, quæ ſit æqualis medietati totius a b. Dico quòd quadratum lineæ c d, erit quintuplum ad quadratum lineæ b d. Quadrabo enim lineam b d, & ſit eius quadratum d e, & circumponam huic quadrato gnomonem ſecundum quantitatẽ lineæ b c, protracta diametro f b g, ſitq; circũpoſitus gnomo e g d, eritq; ex 22 ſexti ſuperficies inde compoſita, quæ ſit h k, tanquam quadratum lineæ c d. Dico igitur quadratum h k, quintuplum eſſe ad quadratum d e. Sit igitur c l quadratum circũpoſiti gnomonis, ſibiq; circũponatur alius gnomo ad quantitatẽ lineæ a c protracta diametro f b uſq; ad m, ſitq; hic gnomo c m l, & protrahantur lineæ c n & p l æquidiſtanter lateribus oppoſitis, ſecantes ſe ſuper diametrum f m in puncto g. Manifeſtum eſt autẽ ex 22 ſexti, quod compoſitum ex hoc ſecundo gnomone & quadrato c l (& ipſum quadratum ſit a q) eſt quadratũ lineæ a b, quod ex quarta ſecũdi neceſſe eſt eſſe quadruplũ ad quadratũ d e, eo quod linea b d eſt medietas lineæ a b. Cumq; ſit ex prima parte 16 ſexti ſuperficies a n, ideoq; per 43 primi ſuperficies m l æqualis quadrato c l (prouenit enim a n, ideoq; & m l, ex b a in a c, & c l prouenit ex c b in ſe) & cum ex prima ſexti ſit a l dupla ad l d, ideoq; æqualis l d & c e pariter acceptis ex 43 primi, erit ex hac cõmuni ſcientia (ſi æqualibus æqualia addas tota fient æqualia) quadratum a q æquale gnomoni e g d. Hic ergo gnomo quadruplus eſt ad quadratum d e, quemadmodum erat quadratũ a q. Itaq; totum quadratum h k, cum ipſum conſtet ex ſimplo & quadruplo, erit ex communi ſcientia quintuplum ad idem: quod eſt propoſitum.

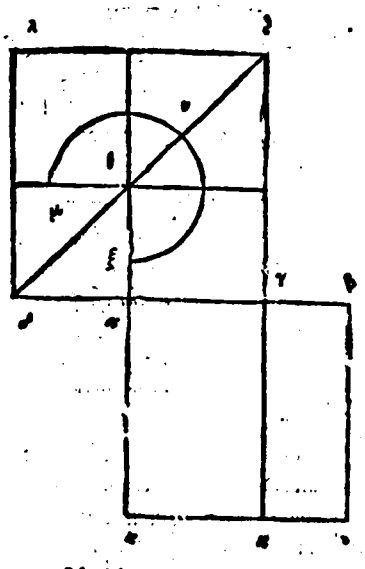
IDEM aliter. Ex quarta ſecundi conſtat, quod quadratum lineæ a b, eſt quadruplum ad quadratum lineæ b d. At per ſecundam eiuſdẽ quod fit ex a b in b c & in a c, eſt æquale quadrato a b, quod autem ex a b in b c, æquum eſt ei quod ex b d bis in b c, quod ex prima ſecũdi manifeſtum eſt, cum a b ſit cũdupla ad b d. At uerò quod ex a b in a c eſt ex prima parte 16 ſexti æquale quadrato b c. Itaq; per cõmunẽ ſcientiam quod fit ex b d, bis in b c, et quod ex b c in ſe, eſt æquale quadrato a b, & ideo eſt quadruplum ad quadratum b d. Quare ſuperaddito quadrato b d, erit totum aggregatũ, quintuplum, uidelicet illud quod fit ex b d bis in b c cum quadrato b c & quadrato b d. At quia ex quarta ſecundi hoc totum eſt æquale quadrato c d, conſtat uerum eſſe quod diximus.

Euclid. ex Zamb. *Theorema* 1. *Propoſitio* 1.

SI recta linea extrema & media ratione ſecetur, maius ſegmentũ admittẽs totius dimidiã, quintuplũ poteſt eius quod ex totius dimidia. 2

THEON

THEON ex Zãb. *Recta enim linea α β, extrema & media ratione ſecetur in γ ſigno, & ſit maius ſegmentum α γ, & extẽdatur in rectam lineam γ α, α δ: & ponatur ipſius α β, dimidia α δ. Dico q; quod ex γ δ, eius quod ex δ α, quincuplũ poteſt. Deſcribantur enim (per 46 primi) ab ipſis α β, δ γ, quadrata α ι, δ ζ, & in δ ζ deſcribatur figura, extendatur q; ζ γ in κ. Et quoniam α ϛ, extrema & media ratione diuiſa eſt in γ, igitur quod ſub α β, β γ, æquum eſt ei quod ex α γ. Eſt autem id quod ſub α β, β γ, ipſum γ ι, quod autem ex α γ, ipſum ζ ϑ. Igitur γ ι, ipſi ζ θ eſt æquale. Et quoniam β α ipſius α δ dupla eſt, æqualis autem eſt β α ipſi κ α, & α δ ipſi α ϑ, igitur & κ α, ipſius α ϑ dupla eſt. Sicut autem κ α ad α ϑ, ſic γ κ ad γ θ. Duplum igitur eſt γ κ, ipſius γ θ. Sunt autem & ipſa λ θ, θ γ, dupla ipſius γ ϑ (ſupplementa nanq; adinuicem ſunt æqualia per 43 primi) Igitur γ κ, ipſis λ ϑ, ϑ γ, eſt æquale, demõſtratum autem eſt, quod & γ ι, ipſi ζ θ eſt æquale, totum igitur α ν quadratum, æquum eſt ipſi μ ν ξ gnomoni. Et quoniam β α ipſius α δ dupla eſt, quadruplum eſt quod ex β α eius quod ex α δ, hoc eſt α ι ipſius δ θ. Eſt aũt α ι, ipſi μ ν ξ gnomoni æquale & μ ν ξ, igitur gnomon, quadruplus eſt ipſius δ θ. Totũ igitur δ ζ, quincuplũ eſt ipſius δ θ. Eſtq; δ ζ quod ex γ δ, & δ ϑ, quod ex δ α: quod ex γ δ igitur, quincuplum eſt eius quod ex δ α. Si recta igitur linea extrema & media ratione ſecetur, maius ſegmentum totius admittens dimidium, quincuplum eſt ſiue potens eius quod ex dimidia quadrati: quod erat oſtendendum.*

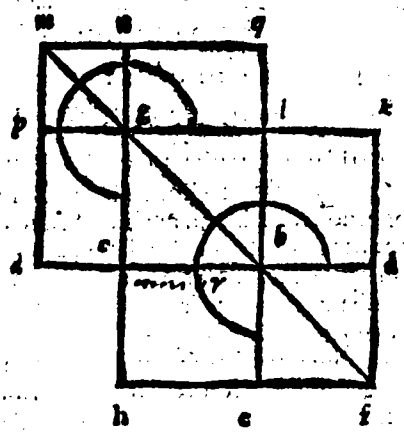

Euclid. ex Camp. Propoſitio 2.

2 Cuilibet lineæ bipartitæ cuius quadratũ quadrati alter utrius ſuarũ portionũ ſit quintuplũ, in lõgũ ſibi linea addatur, donec eidem portioni reliqua portio cum addita linea fiat duplex, eadem duplex linea ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema diuiſa erit, maiorq; portio eius erit linea media.

CAMPANVS. Hæc eſt conuerſa præmiſſæ, duplici quoq; modo ſicut illa demonſtrabitur uia retrograda, eadem prorſus manente diſpoſitione. Verbi gratia, ſit quadratum h K quintuplum ad quadratũ d e, & linea a b dupla ad lineã b d. Dico quod linea a b diuiſa eſt in puncto c ſecundum proportionem habentem medium & duo extrema, & maior portio eius eſt linea media ut eſt c b. Cõſtat autẽ ex 4 ſecundi, quod quadratum a q eſt quadruplum ad quadratum d e. Itaq; gnomo d g e, æqualis eſt quadrato a q. Cumq; duo ſupplementa l d & c e pariter accepta fiant quantum gnomo c m l, atq; eadem ſupplementa pariter accepta ſint ex 1 ſexti quantum a l, ideoq; quantum c q, ſequitur quod c q, ſit æqualis gnomoni c m l. Dempta igitur ab utroq;, ſuperficie l n, erit quadratum c l æquale ſuperficiei a n. Cũ igitur fiat ſuperficies a n ex a b in a c, ſit autem quadratũ c l quadratum lineæ c b, erit ex ſecunda parte 16 ſexti proportio a b ad b c, ſicut b c ad c a. Ex diffinitione ergo lineæ ſecundum proportionem habentem medium & duo extrema diuiſæ, poſitam in principio ſexti libri, concludo propoſitum.

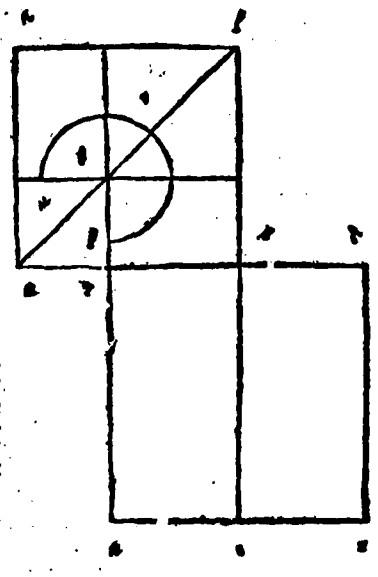

IDEM aliter. Cum quadratum c d ſit ex hypotheſi quintuplum ad quadratum b d, quadratum uero a b ſit ex quarta ſecundi quadruplum ad idem, at quadratum c d ſit ex eadem æquale quadrato c b & quadrato b d, & ei quod ſit ex b d bis in c b, ſequitur ut illud quod fit ex d bis in c b cũ quadrato c b, ſit æquale quadrato a b. Sed ex b d bis in c b, tantum eſt quantum quod ex a b in b c, eo quod a b dupla eſt ad b d. Ergo quod fit ex a b in b c cum quadrato b c, eſt æquale quadrato a b. Et quia ex ſecunda ſecundi quod fit ex a b in b c & a in a c eſt æquale quadrato a b, ſequitur ex cõmuni ſcientia ut quadratum lineæ b c ſit æquale ei quod fit ex a b in a c. Igitur ex ſecunda parte 16 ſexti & diffinitione: conſtat propoſitum.

Euclid. ex Zamb. Theorema 2. Propositio 2.

Si recta linea sui ipsius segmento quincuplũ potuerit, dupla prędicti segmenti extrema & media ratione dissecta, maius segmentũ reliqua est pars eius quæ in principio rectæ lineæ.

THEON ex Zãb. Recta enim linea α ζ, sui ipsius segmento α γ quincuplum posit, ipsius autẽ α γ dupla sit ι δ. Dico quòd ipsa γ δ extrema & media ratione diuisa, maius segmentũ est γ β. Describãtur enim ex utraq; ipsarum α ζ, ι δ, quadrata α ξ, γ κ, & describatur in ipso α ξ, figura & extendatur β ξ in ν. Et quoniam α ξ ipsius α δ quincuplum est, quadruplum igitur est μ ν ξ gnomon, ipsius α θ. Et quoniam δ γ ipsius γ α dupla est, quadruplum igitur est quod ex δ γ eius quod ex γ α, hoc est γ κ ipsius α θ. Patuit autem, quòd μ ν ξ, gnomõ ipsius α θ quadruplus est. Æquus igitur est μ ν ξ gnomon ipsi γ κ. Et quoniã δ γ ipsius γ α dupla est, æqualis autem est δ γ ipsi γ κ, & α γ ipsi γ δ, dupla igitur est & κ γ, ipsius γ δ, duplum igitur est & λ β, ipsius β δ. Sunt autem & λ ζ, θ β, dupla ipsius β ζ. Igitur α β, ipsis λ δ, θ ζ est æquale. Ostensum autem est quod & totus μ ν ξ gnomon toti γ κ est æqualis, & reliquum igitur θ ξ, ipsi ζ β κ, est æquale. Estq; ipsum ζ κ, id quod sub γ δ, δ β, æqualis enim est γ δ ipsi δ κ, & δ ξ ipsum quod ex γ β. Igitur quod sub γ δ, δ β, æquum est ei quod ex γ β. Est igitur sicut δ γ ad γ β, sic γ β ad ζ δ. Maior autẽ est δ γ, ipsa γ β, maior igitur est & γ β ipsa β δ. Igitur γ δ recta linea extrema & media ratione diuisa maius segmentum est γ β. Si recta igitur linea sui ipsius segmento quincuplum potuerit, dupla dicti segmenti extrema & media ratione dissecta, maius segmentum reliqua pars eius quæ in principio rectæ lineæ. Quod autem dupla ipsius α γ maior sit quam ipsa ζ γ, sic ostendendum est. Si autẽ nõ, esto (si possibile est) β γ dupla ipsius γ α, quadruplũ igitur est qd ex ζ γ, eius quod ex γ α, quæ igitur ex β γ, γ α, eius qd ex γ α, quincupla sunt. Supponitur autem & quod ex ζ α, quincuplum eius quod ex γ α. Quod ex β α igitur, æquum est eis quæ ex β γ, γ α, quod est impossibile. Igitur β γ, ipsius α γ dupla non est. Similiter iam ostendemus, quod neq; minor quàm ipsa β γ, est dupla ipsius α γ, multo enim absurdius. Ipsius igitur α γ, dupla maior est ipsa ζ γ: quod demonstrasse oportuit.

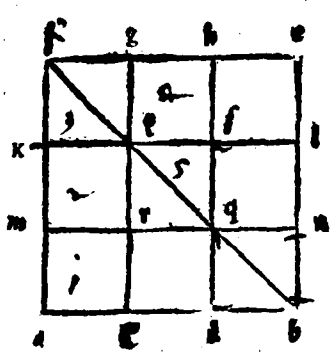

Euclid. ex Camp. Propositio 3.

Vm diuisa fuerit linea secundum proportionem habentem medium & duo extrema, si minori portioni tanquã dimidium maioris directè iungatur, erit ut quadratum lineæ inde compositę quintuplum sit quadrati quod ex ipsa maioris medietate portionis describitur.

CAMPANVS. Sit linea a b diuisa in puncto c, secundum proportionem habẽtem medium & duo extrema, sitq; eius maior portio linea c b, quæ diuidatur per æqualia in d. Dico quòd quadratum lineæ a d, est quintuplum ad quadratum lineæ c d. Describatur enim quadratũ a b, quod sit a e, in quo protrahantur diametер b f & lineæ g c & l h, itemq; K l & m n, æquidistanter lateribus oppositis, secantes se inuicem super diametrum in duobus punctis p & q, & extrà diametrum in duobus alijs locis r & s. Manifestum igitur est ex 22 sexti uel ex correlario 4 secundi, quod omnes superficies existentes in quadrato a e, quas diameter diuidit per medium, sunt quadratę. Quatuor autẽ superficies quæ sunt a r, m p, p h, & s e, constant ex 43 primi & prima sexti esse adinuicem æquales: nam duæ postremæ p h & s e, sunt adinuicem æquales ex 1 sexti. Quoniam igitur ex præsenti hypothesi & diffinitione lineę secundũ quod proponitur diuisę & prima parte 16 sexti quadratũ c l est æquale superficiei a g, ideoq; et gnomoni r f s propter id quod superficies a r est æqualis superficiei p h, & quoniã ex 4 secũdi quadratũ c l est quadruplũ ad quadratũ r s quod est tãquã quadratũ lineæ c d, sequitur ex cõmuni scientia

quod

quod quadratum m h fit quintuplum quadrati r ſ. Conſtat enim ex gnomone quadruplo, & r ſ ſimplo. Hoc autem eſt propoſitum.

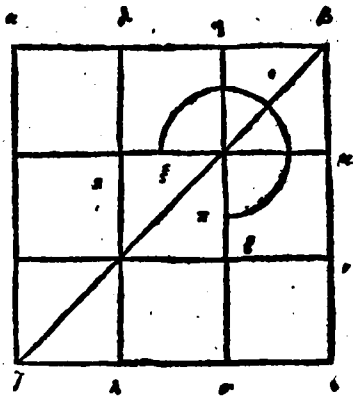
IDEM aliter. Cum ſit linea a b c diuiſa per æqualia in puncto d, & addita eſt ei linea a c, erit ex 6 ſecundi quod fit ex a b in a c, cum quadrato c d interiacentis, æquale quadrato a d. At quia quod fit ex a b in a c eſt æquale quadrato c b ex prima parte 16 ſexti, hoc autem eſt quadruplum ad quadratum c d, manifeſtè patet ueritas eius quod dicitur. ¶Potes quoq; ſi libet, duplici modo ex conſequente huius ſuum antecedens concludere proceſſu retrogrado. Sit enim (eadem diſpoſitione manente) quadratum m h quintuplũ ad quadratũ r f, eritq; gnomo r f ſ, æquale quadrato c l. Vtrunq; enim eſt quadruplum ad quadratum r ſ. At quia ſuperficies a g eſt æqualis gnomoni prædicto, neceſſe eſt ut ſuperficies eadem ſit æqualis quadrato prædicto. Quare ex ſecunda parte 16 ſexti & diffinitione linea a b eſt diuiſa in puncto c ſecundum proportionem habentem medium & duo extrema, & maior portio eius eſt linea c d.

IDEM aliter. Cum ſit ex hypotheſi quadratum lineę a d quintuplum ad quadratum lineę c d, & ex 6 ſecundi idem ipſum quadratum ſit æquale ei quod fit ex a b in a c cum quadrato c d, ſequitur ut id quod fit ex a b in a c cum quadrato c d, ſit quintuplum ad idem quadratum c d. Ideoq; eo dempto, erit reſiduum uidelicet quod fit ex a b in a c, quadruplum ad ipſum. Et quia etiam ex 4 ſecundi quadratum lineæ c b eſt quadruplum ad idem, neceſſe eſt ut quod fit ex a b in a c, ſit æquale quadrato c b. Quare iterũ ex ſecunda parte 16 ſexti & diffinitione, linea a b eſt diuiſa ſecundũ proportionem habentem medium & duo extrema, in puncto c, & maior portio eſt linea c b.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 3.* *Propoſitio 3.*

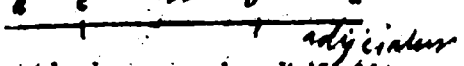
3 Si recta linea media & extrema ratione ſecetur, minus ſegmẽtũ ad mittens dimidiam maioris ſegmẽti, quincuplum poteſt eius quod à media maioris ſegmenti fit quadrati.

THEON ex Zãb. *Recta enim quædam linea α β, media & extrema ratione ſecetur in γ ſigno, ſitq; maius ſegmẽtum α γ, ſeceturq; (per 10 primi) α γ bifariam in δ. Dico q; quod ex β δ quincuplũ, poteſt eius quod δ γ. Deſcribatur (per 46 primi) ex α β, quadratum α ε, & deſcribatur figura. Et quoniam α γ, dupla eſt ipſius δ ζ, quadruplum igitur eſt quod ex α γ eius quod ex δ γ, hoc eſt ρ σ ipſius ſ α. Et quoniã quod ſub α β, β γ, æquũ eſt ei quod ex α γ, eſtq; quod ſub α δ, ſ γ, ipſum γ ε, & quod ex α γ, id quod ρ τ, igitur γ ε ipſi ρ σ eſt æquale. Quadruplum autem eſt ρ σ, ipſius ſ α, quadruplũ igitur eſt & γ ε ipſius ſ υ. Rurſus quoniam æqualis eſt α δ ipſi δ ε, æqualis eſt & δ κ, ipſi κ ſ, quare et κ ſ quadratum, æquum eſt ipſi δ λ quadrato, æqualis igitur eſt κ κ ipſi κ λ, hoc eſt μ ν ipſi ν ε, quare & μ ſ, ipſi ſ ε eſt æquale. Sed μ ſ, ipſi γ κ eſt æquale, & γ κ igitur, ipſi ſ ε eſt æquale. Commune apponatur γ ν. Igitur ξ ο π, gnomon, æquus eſt ipſi γ ε: ſed γ ε quadruplum oſtenſum eſt eſſe ipſius κ ſ, & ξ ο π, igitur gnomon ipſius κ ſ quadruplus eſt. Igitur quadratum δ ν, quincuplum eſt ipſius ſ κ quadrati, eſtq; δ ν id quod ex δ β, & κ ſ quod ex δ γ. Quod ex δ ſ igitur, quincuplum poteſt eius quod ex δ γ: quod oſtendere oportuit.*

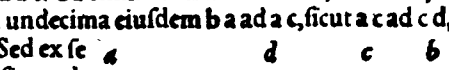
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 4.*

4
Si ſecundum proportionem habẽtem medium & duo extrema quælibet linea fuerit diuiſa, eiq; in longum directè tanquam maior ſectio adiiciatur, erit totam lineã inde compoſitam ſecundum proportionẽ habentem medium & duo extrema diuiſam eſſe, & erit eius maior portio linea prima.

CAMPANVS. Sit linea a b diuiſa quà ſupponitur proportione in puncto c, & ſit eius maior portio c b, totiq; a b adiiciatur directè linea b d quæ ſit æqualis c b. Dico quòd tota a d eadem proportione diuiſa eſt in puncto b, & maior eius portio eſt linea a b quæ eſt linea prima. Eſt enim ex diffinitione a b ad b c, ſicut b c ad c a. At quia ex 7 quinti a b ad b d, ſicut ad b c, igitur ex undecima eiuſdem à b ad b d, ſicut b c ad c a, quare per conuerſam proportionalitatem b d ad b a ſicut a c ad c b, & coniũctim d a

ad a b, ſicut a b ad b c. Cumq; ſit ex 7 quinti a b ad b c, ſicut ad b d, erit ex undecima eiuſdem d a ad a b, ſicut a b ad b d. Itaq; ex diffinitione linea a d diuiſa eſt in puncto b ſecundum proportionẽ habentem medium & duo extrema, & maior portio eius eſt linea a b. Quod eſt propoſitum. Eodem quoq; modo ſi ex maiori portione cuiuslibet lineæ ſecundũ prædictã proportionẽ diuiſæ tanquã minor portio detrahatur, erit maior ipſa portio ſecundũ eandem proportionem diuiſa, eritq; maior portio eius linea detracta. Verbi gratia. Sit linea a b ſicut proponitur in puncto c diuiſa, ſitq; maior portio a c, à qua detrahatur c d æqualis c b. Dico quòd a c eſt diuiſa ſecũdum proportionem eandẽ in puncto d, & quod maior portio eius eſt linea d c. Cũ enim ſit ex diffinitione, b a ad a c, ſicut a c ad c b, at ex 7 quinti a c ad c b ſicut ad c d, erit ex undecima eiuſdem b a ad a c, ſicut a c ad c d, ideoq; per 19 quinti ſicut c b reſiduũ ad d a reſiduum. Sed ex ſe

ptima eiuſdẽ, c b ad d a, ſicut c d ad d a, ìtaq; a c ad c d, ſicut c d, ad d a. Ex diffinitione ergo conſtat quod diximus. Nec igitur ea quam autor proponit additio, nec ea quam ex oppoſito proponimus detractio, quantumcunq; utralibet in prolixum tendat, à proprietate diuiſionis lineæ primitiuæ diſcordat.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 5.*

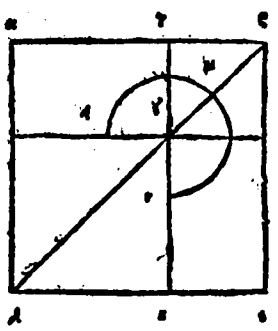
Zamb. 4. SI ſecundum proportionẽ habẽtem medium & duo extrema quelibet linea fuerit diuiſa, quod ex tota linea quodq; ex minori portione producitur ambo quadrata pariter accepta, triplũ ſunt eius quod ex maiore portione quadratum deſcribitur. 3

CAMPANVS. Sit linea a b diuiſa per ſæpe dictam proportionem in puncto c, ſitq; maior portio eius linea c b. Dico quòd quadrata duarum linearum a b & c a pariter accepta, triplum ſunt ad quadratum lineę c b. Hæc enim duo quadrata pariter accepta, ſunt ex 7 ſecundi quarum quadratum c b, & duplum eius quod fit ex a b in a c. Itẽq; quia quod fit ex a b in a c eſt æquale quadrato c b ex diffinitione & prima parte 16 ſexti, manifeſtum eſt propoſitum.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 4.* *Propoſitio 4.*

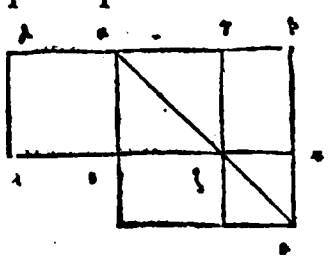
Camp. 5. Si recta linea extrema mediaq; ratione ſecetẽ, quod ex tota & quod ex minori ſegmento utraque quadrata, tripla ſunt eius quod à maiori ſegmento fit quadrato. 4

THEON ex Zãb. *Sit recta linea α ζ, ſecetuŕq; extrema & media ratione in γ, ſitq; maius ſegmentum α γ. Dico quòd quæ ex α ζ, ζ γ, tripla ſunt eius quod ex ipſa α γ. Deſcribatur (per 46 primi) ab ipſa α β quadratum α δ ε β, & deſcribatur figura. Quoniam igitur α ζ extrema & media ratione ſecta eſt in γ, & maius ſegmentũ eſt α γ, quod igitur ſub α β, β γ, æquum eſt ei quod ex α γ, eſtq; id quod ſub α β, β γ id quod α κ, quod autem ex α γ, id quod δ κ, æquum igitur eſt α κ ipſi θ κ. Sed α ξ, ipſi ξ ι, æquum eſt, apponatur commune γ λ, totum igitur α κ, toti γ ι eſt æquale. Igitur γ ι, α λ, ipſius α λ dupla ſunt. Sed α κ γ ι ſunt id quod λ μ ν gnomon, & γ κ quadratũ. Igitur λ μ ν gnomon & γ λ quadratum, dupla ſunt ipſius α λ. Sed quod α κ, ipſi δ κ ſit æquale, oſtenſum eſt. Igitur λ μ ν gnomon & γ κ quadratũ dupla ſunt ipſius δ κ, quare λ μ ν gnomẽ & γ κ, θ κ quadrata, tripla ſunt ipſius δ κ, quadrati. Et λ μ ν gnomõ & γ κ, θ κ, quadrata, ſunt totũ α ι, & γ κ, quæ ſunt ex α β, β γ quadrata, & κ δ ipſum qđ ex α γ quadratũ, quæ igitur ex α β, ζ γ quadrata, tripla ſunt eius quod ex α γ quadrati: quod oſtẽdere oportuit.*

Euclid. ex Zamb. *Theorema 5.* *Propoſitio 5.*

Camp. 4. Si recta linea extrema & media ratione ſecetur, apponatur quæ eidẽ æqualis maiori ſegmento, tota recta linea extrema & media ratione ſecatur, & maius ſegmentum eſt ea quæ in principio recta linea. 5

THEON ex Zamb. *Recta enim quædam linea α ζ extrema & media ratione ſecetur in γ ſigno, & ſit maius ſegmentum α γ, & ipſi α γ æqualis ponatur α δ. Dico q; δ β recta linea extrema et media ratione ſecatur in α, & maius ſegmentum eſt ipſa quæ in principio recta linea α ζ. Deſcribatur enim (per 46 primi) ex α β, quadratum, α ε & deſcribatur figura. Quoniam enim α β, extrema & media ratione ſecatur in γ, quod ſub α ζ, ζ γ, æquum eſt ei quod ex α γ, eſtq; quod ſub*

4 ſub α β, & γ, id quod γ ι, & id quod ex α γ, ipſum γ δ: æquum igitur eſt ε ι, ipſi γ θ, ſed ipſi quidē γ ι, æquū eſt θ ι: ipſi aūt γ θ, æquum eſt Δ δ: & Δ δ, igitur ipſi δ ι eſt æquale. Commune adijciatur θ Δ, totum igitur Δ κ, toti α ι eſt æquale, eſtq; Δ κ id qd' ſub β Δ, Δ α, æqualis enim eſt α Δ, ipſi Δ λ, et α ι, ei qd' ex α β: quod igitur ſub β Δ, Δ α, æquum eſt ei quod ex α β. Eſt igitur ſicut Δ β, ad β α, ſic β α ad α Δ. Maior autem eſt Δ ζ, ipſa β α, maior igitur et β α, ipſa α Δ, ipſa igitur ζ Δ extrema et media rōne ſecatur in α, & maius ſegmētū eſt: quod erat oſtendendum.

Quid ſit reſolutio.

RESOLVTIO, eſt aſſumptio quæſiti tāquā cōceſſi p ea quæ ſequūtur in uerū aliquod cōceſſum.

Quid ſit compoſitio.

COMPOSITIO uerò, eſt aſſumptio cōceſſi p ea quæ ſequūtur in quæſiti terminationē ſiue occupationē.

RESOLVTIO primi theorematis. Recta enim quædam linea α β, extrema & media ratione ſecetur 1 in γ, ſitq; maius ſegmētū α γ, et dimidiū ipſius α β, æqualis apponatur α Δ. Dico q, qd' ex γ Δ, eius qd' ex α Δ quincuplū eſt. Quoniā enim qd' ex γ Δ eius quod ex Δ α quincuplū eſt: at qd' ex γ Δ eſt, ea quæ ex γ α, α Δ, unà cū eo qd' bis ſit ſub γ α, α Δ, quæ igitur ex γ α, α Δ, unà cū eo qd' α γ β bis ſub γ α, α Δ, quincuplū eſt eius quod ex ε α, α Δ, diuidēdo igitur qd' ex ε α unà cū eo quod bis ſub γ α, α Δ, quadruplum eſt eius quod ex α Δ. Sed ei quod bis ſub γ α, α Δ, æquū eſt ei quod ſub γ α, α β, dupla enim eſt β α ipſius α Δ. Ei aūt quod ex α ε, æquū eſt quod ſub α ζ, β γ, ipſa enim α β, extrema & media ratione ſecatur: qd' igitur ſub ζ α, α γ, unà cū eo qd' ſub α ζ, ζ γ, quadruplū eſt eius qd' fit ex α Δ. Sed qd' ex α β, quadruplū eſt eius quod fit ex α Δ, ſed quod ſub β α, α γ, unà cū eo qd' ſub α ι, β γ, eſt id quod ex α β. Quod igitur ex α ζ, eius quod ex α Δ quadruplum eſt, eſt uerò: dupla enim eſt α β ipſius α Δ.

COMPOSITIO primi theorematis. Quoniā igitur quod ex ζ α eius qd' ex α Δ quadruplū eſt, ſed qd' ex β α, eſt id quod ſub ζ α, α γ, unà cū eo qd' ſub α ζ, β γ, quod igitur ſub β α, α γ, unà cum eo quod ſub α ζ, β γ quadruplū eſt eius quod ex α Δ. Sed quod ſub β α, α γ, æquū eſt ei qd' bis ſub Δ α, α γ, quod aūt ſub α ζ, ζ γ, ei eſt æquū qd' ex α γ, qd' igitur ex α γ unà cū eo qd' bis ſub Δ α, α ε, quadruplū eſt eius qd' ex Δ α. Quare qd' ex Δ α, α γ, unà cū eo qd' bis ſub Δ α, α γ, quincuplū eſt eius quod ex Δ α. Quæ aūt ex Δ α, α γ, unà cū eo quod bis ſub Δ α, α γ, eſt id quod ex γ Δ, quod igitur ex ε Δ, quincuplum eſt eius quod ex Δ α: qd' oſtēdere oportuit

RESOLVTIO ſecundi theorematis. Recta enim quæda li- 3 ζ Δ α γ β
nea γ Δ, ſui ipſius ſegmento Δ α, quincuplum poßit, ipſius autem Δ α, dupla ſit α β. Dico quòd α ζ extrema & media ratione ſecatur in γ ſigno, & maius ſegmētū eſt α γ quæ eſt reliqua pars eius quæ in principio rectæ lineæ. Quoniam enim α β extrema & media ratione ſecatur in γ, & maius ſegmentum eſt α γ, quod igitur ſub α β, β γ, æquum eſt ei quod ex α γ. Eſt autem & quod ſub β α, α γ, æquum eſt ei quod bis ſub Δ α, α γ, dupla enim eſt β α, ipſius α Δ. Quòd igitur ſub α β, ζ γ, unà cum eo quod ſub ζ α, α γ, quod eſt id quod ex α β, æquū eſt ei quod bis ſub Δ α, α γ, unà cū eo quod ex α γ. Quod autem ex α ζ, eius quod ex Δ α quadruplum eſt: quadruplum igitur eſt & quod bis ſub Δ α, α γ, unà cum eo quod ex α γ, eius quod ex α Δ. Quare quæ ex Δ α, α γ, unà cum eo quod bis ſub Δ α, α γ, quod eſt id quod ex γ Δ quincuplum ſunt eius quod ex Δ α: ſunt uerò, propter hypotheſin.

COMPOSITIO ſecundi theorematis. Quoniā igitur qd' ex γ Δ quincuplū eſt eius quod ex Δ α, quod aūt ex γ Δ eſt id quod ex Δ α, α γ, unà cū eo quod bis ſub Δ α, α γ, quæ igitur ex Δ α, α γ, unà cū eo qd' bis ſub Δ α, α γ quincupla ſunt eius quod ex Δ α: diuidendo igitur, quod bis ſub Δ α, α γ, unà cū eo quod ex γ α, quadruplū eſt eius quod ex α Δ, eſt uerò & quod ex α ζ quadruplū eius qd' ex α Δ, quod igitur bis ſub Δ α, α γ, qd' eſt id quod ſub β α, α γ, ſemel unà cū eo qd' ex α γ, æquū eſt ei quod ex α ζ. Sed quod ex α β, eſt id quod ſub α α, β γ, unà cum eo qd' ſub β α, α γ, qd' igitur ſub β α, α γ, unà cum eo quod ſub α ζ, ζ γ, æquum eſt ei qd' ſub β α, α γ, unà cū eo qd' ex α γ, & ſublato cōmuni, eo qd' ſub β α, α γ, reliquū igitur qd' ſub α β, β γ, æquū eſt ei qd' ex α γ. Eſt igitur ſicut β α ad α γ, ſic α γ ad γ β. Maior aūt eſt β α ipſa α γ, maior igitur eſt & α γ, ipſa γ β. Igitur α β extrema & media rōne ſecatur in γ, & maius ſegmentum eſt α γ: quod erat oſtendendum.

3 RESOLVTIO tertij theorematis. Recta enim quæda linea α β, extrema & media rōne ſecetur in γ ſi- gnio, ſitq; maius ſegmētū α γ & ipſius α γ, dimidia eſto γ Δ. Dico q, ex β Δ ipſius γ Δ quincuplū eſt. Quoniā enim quod ex β Δ, eius quod ex γ Δ quincuplum eſt quod aūt ex Δ β, eſt id α Δ γ β
quod ſub α ζ, β γ, unà cum eo quod ex Δ γ. quod igitur ſub α β, β γ, unà cum eo quod ex Δ γ, quincuplum eſt eius quod ex Δ γ, diuidēdo igitur qd' ſub α β, β γ, quadruplum eſt eius quod ex Δ γ. Ei autem quod ſub α β, β γ, æquum eſt id quod ex α γ: ipſa enim α β, extrema & media ratione ſecatur in γ, quod igitur ex α γ, quadruplum eſt eius quod ex Δ γ, eſt uerò, ipſa enim α γ eſt dupla ipſius Δ γ.

COMPOSITIO tertij theorematis. Quoniā igitur α γ ipſius Δ γ dupla eſt, quadruplum eſt quod ex α γ, eius quod ex Δ γ. Sed ei quod ex α γ, æquum eſt quod ſub α β, β γ, quod igitur ſub α β, β γ, eius quod ex Δ γ quadruplum eſt. Componendo igitur (per 18 quinti) quod ſub α β, ζ γ, unà cum eo quod ex Δ γ, quod eſt id quod ex Δ β, quincuplum eſt eius quod ex Δ γ: quod oſtendere oportuit.

RESOLVTIO *quarti theorematis. Recta enim linea α β, extrema ac media ratione ſecetur in γ, & ſit maius ſegmentum α γ. Dico quòd quæ ex α β, β γ, tripla ſunt eius quod ex α γ. Quoniam enim quæ ex α β, β γ, tripla ſunt eius qd' ex α γ, ſed quæ ex α β, β γ, ſunt id quod bis ſub α β, β γ, unà cũ eo quod ex α γ, quod igitur bis ſub α β, β γ, unà cũ eo qd' ex α γ, triplũ eſt eius quod ex α γ, diuidendo igitur quod bis ſub α ſ, β γ, eius quod ex α γ duplum eſt. Quare qd' ſemel ſub α β, β γ, æquũ eſt ei quod ex α γ: eſt uerò. Ipſa enim α β, extrema & media rõne ſecta eſt in γ.* 4

COMPOSITIO. *Quoniam igitur α β, extrema & media ratione in γ, ſecatur maiuſcq; ſegmentum eſt α γ, quod igitur ſub α β, β γ, ei eſt æquum quod ex α γ, quod bis igitur ſub α β, β γ, duplum eſt eius quod ex α γ. Componendo (per 18 quinti) quod igitur bis ſub α β, ſ γ, unà cum eo quod ex α γ, triplum eſt eius quod ex α γ. Sed quod bis ſub α β, β γ, unà cum eo quod ex α γ, eſt ea quæ ex α ſ, β γ, ſunt quadrata. Quæ igitur ex α ſ, ſ γ, quadrata, tripla ſunt eius quod ex α γ: quod oſtendere oportuit.*

RESOLVTIO *quinti theorematis. Recta enim quædã linea α β, extrema & media ratione ſecatur in γ ſitq; maius ſegmentũ α γ, & ipſi α γ æqualis ponatur α δ. Dico q; δ β, extrema & media ratione ſecatur in α & maius ſegmentũ eſt α β. Quoniam enim δ ſ extrema & media ratione ſecatur in α, & maius ſegmentum eſt α β, eſt igitur ſicut δ β ad β α, ſic β α ad α δ. Aequalis aũt eſt α δ, ipſi α γ. Eſt igitur ſicut δ β ad β α, ſic eſt β α, ad α γ. Conuertendo igitur ſicut ſ δ ad δ α, ſic α ſ, ad ſ γ, diuidendo igitur & ſicut β α ad α δ, ſic α γ ad γ β. Aequalis aũt eſt α δ, ipſi α γ, eſt igitur ſicut ſ α ad α γ, ſic α γ ad γ β, eſt uerò: ipſa enim α ſ, extrema & media ratione ſecta eſt in γ.* 5

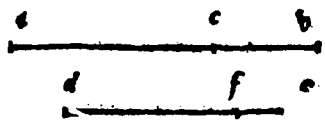
COMPOSITIO *Quoniã α β, extrema & media ratione in γ ſecatur, eſt igitur ſicut β α ad α ſ, ſit α γ, ad γ β. Aequalis aũt eſt α γ, ipſi α δ, eſt igitur ſicut β α ad α δ, ſic α ſ, ad γ β, cõponẽdo (p 18 quinti) ſicut β δ ad δ α, ſic α β ad ſ γ. Cõuertẽdo ſicut δ β ad β α, ſic β α ad α γ. Aequalis aũt eſt α γ, ipſi α δ, eſt igitur ſicut δ β ad β α, ſic β α, ad α δ. Ipſa igitur δ ſ, extrema & media ratione ſecatur in α, & maius ſegmẽtũ eſt α β: qd' oſtendere oportuit.*

Euclid. ex Camp. Propoſitio 6.

6 OMnis rõnalis lineę ſecũdũ pportionẽ habẽtẽ mediũ et duo extrema diuiſæ, utrãq; portionẽ reſiduum eſſe neceſſe eſt.

CAMPANVS. *Sit linea a b ſecũdũ ſolitã proportionẽ diuiſa in pũcto c, rationalis dico quòd utraq; portio eius eſt reſiduũ. Sit enim maior eius portio a c, cui directè adiũciatur a d æqualis dimidio totius a b, eritq; etiã d a rationalis ex 6 decimi libri, & diffinitione. Cõſtat aũt ex prima huius, quod quadratũ lineæ d c, quintuplũ eſt ad quadratũ lineæ d a. Igitur linea d c, eſt cõmunicãs lineæ d a in potẽtia ex diffinitione, ſed nõ in lõgitudine ex ultima parte 7 decimi, quare per 68 decimi linea a c, eſt reſiduũ, cũ duæ lineæ c d & d a ſint ambę rationales potentia liter tantũ cõmunicantes. Et quia iterũ ſi ad lineã rationalẽ a b adiũgatur ſuperficies æqualis quadrato lineę a c quæ eſt reſiduũ, erit latus eius ſecundũ linea c b ex prima parte 16 ſexti, neceſſe eſt ex 92 decimi ut linea c b ſit reſiduũ primũ, quare conſtat propoſitũ. ¶ Amplius aũt ſi lineæ ſic diuiſæ ut proponitur maior portio fuerit rationalis, erit minor reſiduũ. Verbi gratia, ſit ut prius a b diuiſa in c ſecundũ dictã proportionẽ, & maior eius portio quæ eſt a c, ſit rationalis, quæ diuidatur per æqualia in d, eritq; ex tertia huiꝰ quadratũ d b, quintuplũ ad quadratũ d c. At quia d c eſt rationalis cũ ipſa ſit dimidiũ a c, ſequitur ut duę lineæ d b, & b c ſint rationales potẽtialiter tãtũ cõmunicantes. Quare ut prius, linea & b eſt reſiduũ. ¶ At uerò ſi linea rationalis in potẽtia tantũ ſecũdũ proportionẽ habẽtẽ mediũ & duo extrema diuidatur, adhuc neceſſe eſt ut utraq; portio eius ſit reſiduum. Sit enim a b rationalis in potentia tantũ, diuiſa ſicut proponitur in puncto c, & ſumatur aliqua rationalis in lõgitudine quæ ſit d e, quæ etiã diuidatur in f ſecundũ prædictam proportionẽ, manifeſtũ eſt igitur ex 2 quartidecimi quæ ſine adminiculo alicuius eorũ quæ ſequũtur, incõcuſſa demõſtratione roboratur quod proportio a b ad d e, eſt ſicut a c ad d f, & ſicut c b ad f e. Cũ ergo a b communicet cũ d e in potẽtia, ſequitur ex prima parte 10 decimi quòd a c cõmunicet cũ d f, & c b cum f e, in potentia. Et quia utraq; portio lineæ d e eſt reſiduũ, ut patet ex prædictis, ſequitur ex 98 decimi ut utraq; portiõ lineæ a b ſit etiam reſiduũ, ſed nõ eiuſdẽ ſpeciei, ut ibidẽ demõſtratum eſt. Quare conſtat, quòd omnis lineæ rationalis in lõgitudine uel in potentia tantum, ſecundum proportionem habẽtem medium & duo extrema diuiſæ utraq; portio eſt reſiduum.*

CAMPANI annotatio. *Et nota, quod prima pars præſentis demõſtrationis qua demõſtratur qdꝰ maior portio lineæ diuiſæ ſecũdũ pportionẽ habẽtẽ mediũ & duo extrema ſit reſiduũ, ſi tota linea ſit rationalis, procedit ex ſufficiẽtibus ſiue tota linea ponatur rationalis in lõgitudine, ſiue in potẽtia tãtũ. Secũda uerò pars qua demõſtratur hoc de minori portiõe quod ipſa quoq; ſit reſiduũ ſi tota eſt rõnalis, nõ procedit ex ſufficiẽtibꝰ, niſi tota ſit rationalis in lõgitudine. Tertia aũt pars qua*

proba

probatur quod minor portio est residuum, sufficienter procedit, siue maior portio sit rationalis in longitudine siue in potentia tantum. Ad concludendum igitur de maiori portione lineæ prędicto modo diuisæ quod ipsa sit residuum, sufficit ponere totam lineam diuisam esse rationalem in potentia tantum, sed ad concludendum quoq; hoc de minori portione mediante maiore, sufficit ponere portionem maiorem similiter rationalem in potentia tantum: ad concludendū autem hoc de minori portione mediante tota, necesse est ponere totam lineam esse rationalem in longitudine, aut utendum est 2 quartidecimi, quemadmodum dictum est.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 6.* *Propositio 6.*

6 Si recta linea rationalis, extrema & media ratione secta fuerit, utruncq; segmentorum irrationalis est ea quæ appellatur apotome.

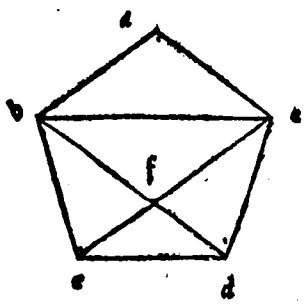
THEON ex Zāb. *Sit recta linea rationalis α β, secetuŕq; extrema & media ratione in γ, sitq; maius segmentū α γ. Dico q; utraq; ipsarū α γ, γ β, irrōnalis est ea quæ appellatur apotome. Extēdatur enim α β, & ponatur ipsius β α, dimidia α δ. Quoniā igitur recta linea α β, extrema & media rōne secatur in γ, maioriq; segmento α γ apponitur α δ dimidia existens ipsius α β, quod igitur ex γ δ, eius qd' ex δ α quincuplū est (p 1 decimitertij) Quod ex γ δ igitur, ad id qd' ex δ α, rōnem habet quā numerus ad numerū. Quod igitur ex γ δ, ei qd' ex δ α, cōmensurabile est. Quod aūt ex δ α, rō-*

nale est, ipsa enim δ α, rōnalis est, dimidiū existēs ipsius α β rōnalis existētis. Rōnale igitur est & qd' ex γ δ, rōnalis igitur γ δ. Et quoniā qd' ad id qd' ex δ α rōnem nō habet quā quadratus numerus ad quadratū numerū, incōmēsurabilis igitur est γ δ ipsi δ α lōgitudine. Ipsæ igitur γ δ, δ α, rōnales sunt potētia tantū cōmensurabiles. Igitur α γ, apotome est. Rursus quoniā α β extrema & media rōne secatur, & manus segmentū est α γ, igitur qd' sub α β, β γ ei qd' ex α γ æquū est. Igitur ex α apotome ad α β rōnalē cōparatū latitudinē primā efficit β γ, qd' ex apotome uerò ad rōnalē cōparatū latitudinē primā efficit apotomē. Igitur γ β, prima est apotome (p 97 decimi) Ostēsum aūt est, qd' & α γ apotome est. Si recta igitur linea, & quæ sequuntur reliqua: quod oportuit ostendere.

Euclid. ex Camp. *Propositio 7.*

7 SI quis pētagonus tres æquos angulos habēs, fuerit æquilaterus, æquiāgulus quoq; idē pentagonus esse probat.

CAMPANVS. *Sit pētagonus a b c d e, æquilaterus, sintq; quilibet tres eius anguli, siue cōtinuè sumātur, adinuicē ęquales, & sint primi incōtinuè sumpti, sintq; anguli a c d, illi tres qui ponūtur adinuicē æquales. Dico totū pentagonū esse æquiangulū. His angulis subtendātur chordę b e, b d & e c, & totus pentagonus, diuidatur in trigonū, & quadrilaterū cuius duæ diagonales sint chordæ duorū proximorū æqualiū angulorū secantes se intra quadrilaterū ipsum in pūcto f, eritq; per 4 primi basis b e ęqualis basi b d, & angulus a e b æqualis angulo c d b. Cūq; per 5 primi angulus b e d sit æqualis angulo b d e, eo quod duo latera b e & b d sunt æqualia, erit ex cōi sciētia totalis angulus e æqualis totali angulo d. Similiter probabis, totalē angulū b esse æqualē angulo totali c, est enim per 4 primi basis b e ęqualis basi c e, & angulus a b e ęqualis angulo d c e, per quintā aūt eiusdē scilicet primi est angulus e b c ęqualis angulo e c b, igitur ex cōi sciētia totalis angulus b, est æqualis totali angulo c. Sint itaq; tres anguli b c d, cōtinuè sumpti, æquales: & sic quoq; erit pētagonus æquiāgulus. Erit enim ex 4 primi basis b d æqualis basi c e, & angulus c b d angulo d e c, & angulus b d c angulo e c d, quare per 5 primi duæ lineę c f & f d erūt ęquales, cū duo anguli triāguli f c d qui sunt ad basin c d, sint ęquales, igitur ex cōi scientia erit linea f b, æqualis lineę f e, erat enim tota b d, æqualis toti c e, ideoq; per 5 primi erit angulus f b e ęqualis angulo f e b. Per eandē autē est angulus a b e, æqualis angulo a e b. Itaq; per cōmunē scientiā angulus b totalis, est ęqualis angulo e totali, tres enim partiales anguli cōponentes unū, sunt æquales tribus partialibus cōponentib. aliū, unusquisq; suo relatiuo. Manifestū est igitur, quod tres anguli e b c, nō cōtinuè sumpti in proposito pētagono sunt ęquales. Cū autem sic: demōstratū est totū pētagonū esse ęquiangulum, utrolibet ergo modo constat propositum.*

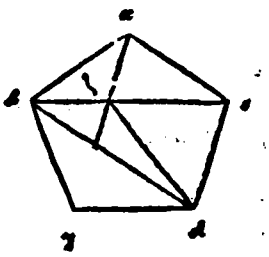

Euclid. ex Zamb. *Theorema 7.* *Propositio 7.*

7 Si quinquanguli æquilateri tres anguli ordinatim, aut non ordinatim, æquales fuerint, æquiangulum erit ipsum quinquangulum.

THEON ex Zā. *Quinquāguli æquilateri α β γ δ ε, tres anguli prius ordinatim qui ad α β γ, signa, inuicē sint æquales. Dico q; qnquāgulū α β γ δ ε, æqāgulū est. Cōnectātur enim α γ, β ε, et ζ δ. Et quoniā binæ γ β, β α duab. β α, α ε, sunt æquales alteræ alteri, & angulus q sub γ β α ei q sub β α ε est æqualis, basis igitur α γ (p 4*

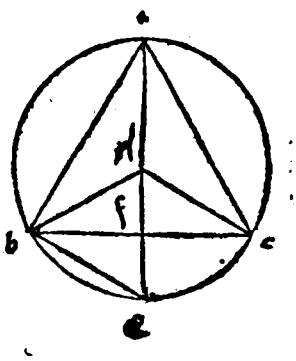
primi) baſi β ε eſt æqualis, & triangulum α β γ, triangulo α β ε, eſt æquale, & reliqui anguli reliquis angulis æquales erunt ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur, qui ſub β γ α ei qui ſub β ε α, qui autem ſub α β ε ei qui ſub γ α β. Quare & latus α ζ, ipſi β ζ lateri eſt æquale, patuit autem quod & tota α γ, toti β ε eſt æqualis, & reliqua igitur ζ γ, reliquæ ζ ε eſt æqualis. Eſt autem & γ δ, ipſi δ ε æqualis. Binæ iam ζ γ, γ δ, duabus ζ ε, ε δ, ſunt æquales, & communis ipſorum baſis, eſt ζ δ. Angulus igitur qui ſub ζ γ δ, angulo qui ſub ζ ε δ eſt æqualis. Patuit autem quod & qui ſub β γ α, ei qui ſub α ε β, eſt æqualis, totus igitur qui ſub β γ δ, toti qui ſub α ε δ eſt æqualis. Sed qui ſub β ε δ, æqualis ſupponitur eis qui ad α β, & qui ſub α ε δ, igitur eis qui ad α β, angulis eſt æqualis. Similiter iam oſtendemus, quod & qui ſub γ δ ε angulus, eis eſt æquus qui ad α β, angulis. Aequiangulum igitur eſt, α β γ δ ε quinquagulum. Sed iam non ſint æquales ordinatim ipſi anguli, ſed ſint æquales qui ad α γ δ, ſigna. Dico quòd & ſic quinquangulum α β γ δ ε æquilãgulum eſt. Cõnectantur enim β δ. Et quoniam binæ β α, α ε, duabus β γ, γ δ, ſunt æquales, & æquos comprehendunt angulos, baſis igitur β ε (per 4 primi) baſi β δ, eſt æqualis, & triangulum α β ε, triangulo β δ γ, eſt æquale, & reliqui anguli reliquis angulis erunt æquales, ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur. Aequalis igitur eſt angulus qui ſub α ε β, ei qui ſub γ δ β. Eſt autem & qui ſub β ε δ angulus, ei qui ſub β δ ε æqualis, quoniam & latus β ε lateri ε δ eſt æquale. Totus igitur qui ſub α ε δ angulus, toti qui ſub γ δ ε eſt æqualis. Sed qui ſub γ δ ε, eis qui ad α γ, angulis ſupponitur æquus, & angulus igitur qui ſub α ε δ, eis eſt æquus qui ad α γ. Iam id propterea & qui ſub α ε γ, æqualis eis qui ad α γ δ, angulis. Aequiangulum igitur eſt, & ipſum α β γ δ ε quinquangulum: quod oſtendere oportuit.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 8.

Zamb. 12. Omnis trianguli æquilateri quod à latere ſuo quadratum, deſcribitur, triplum eſt quadrato dimidiæ diametri circuli à quo triangulus ipſe circunſcribitur.

CAMPANVS. Sit triangulus a b c æquilaterus, cui circunſcribatur circulus a b c ſupra centrum d, quemadmodum docet 5 quarti, & protracta tur in eo diameter a d e. Dico ergo quod quadratum lineæ a b, triplum eſt ad quadratũ ſemidiametri a d. Ducantur enim duæ lineæ b d & d c, & arcui b e, ſubtendatur chorda b e, eritq; ex 8 primi angulus b a d, æqualis angulo c a d, quare per ultimam ſexti arcus b e, eſt æqualis arcui e c. Et quia ex 27 tertij tres arcus a b, b c, & c a, ſunt adinuicem æquales, eo quod eorum chordæ quæ ſunt latera trigoni, ſunt æquales ex hypotheſi, erit arcus b e ſexta pars circunferentiæ, ideoq; chorda b e, erit latus hexagoni æquilateri ipſi circulo inſcripti, quare per correlarium 15 quarti, linea b e, eſt æqualis ſemidiametro a d. Manifeſtum eſt autem ex prima parte 30 tertij, quòd angulus a b e eſt rectus, ideoq; quadratum lineæ a e, eſt æquale quadratis duarum linearũ a b & b e pariter acceptis, ex penultima primi. At uerò quadratũ a e, quadruplũ eſt ad quadratũ b e ex 4 ſecundi cum linea a e ſit dupla b e, relinquitur ergo quadratũ a b triplũ eſſe ad quadratũ a b, & ideo ad quadratũ a d: qd' eſt ꝓpoſitũ.

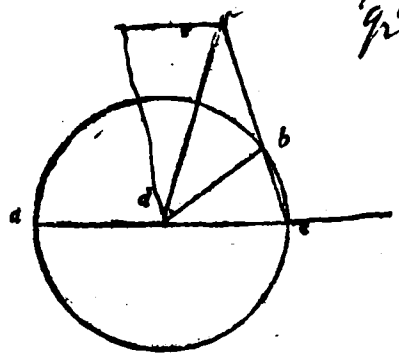
Non lateat autem nos, quòd linea b c, quæ eſt latus trigoni, diuidat ſemidiametrum d e, per ęqualia. Eſto quidem punctus diuiſionis f. Cõſtat igitur ex 4 primi, quod b f eſt æqualis f c, ideoq; per primam partem 3 tertij, omnes anguli qui ſunt ad f, ſunt recti, quare ex penultima primi quadratum b d, eſt æquale quadratis duarum linearum, d f & f b: quadratum uerò b e, æquale quadratis duarum linearum, quæ ſunt b f & f e. Et quia b d, eſt æqualis b e, erunt ex communi ſcientia, duo quadrata duarum linearum b f & f d pariter accepta, æqualia duobus quadratis duarum linearum b f & f e pariter acceptis. Dempto igitur utrinque quadrato b f, erit ex communi ſcientia quadratum f d reſiduum, æquale quadrato f e reſiduo, quare & linea f d, lineæ f e, ex hac communi ſcientia, quarum quadratum ſunt æqualia eas lineas eſſe æquales. Ex hoc itaq; manifeſtum eſt, quòd perpendicularis ducta à centro circuli ad latus trigoni æquilateri ſibi inſcripti, æqualis eſt dimidio lineæ ductæ à centro eiuſdem circuli ad ipſius circunferentiam.

Euclid. ex Camp. Propoſitio 9.

Zamb. 9. Si latus hexagoni æquilateri, latusq; decagoni æquilateri, quos ambos unus idemq; circulus circunſcribit, ſibi inuicem in longum directumqúe coniungantur, tota linea

linea ex eis compoſita, ſecundum proportionem habentem medium, & duo extrema diuiſa erit, maiorque eius portio latus hexagoni.

CAMPANVS. Sit circulus a b c, cuius centrum d, & diameter a d c, ſitq; arcus c b quinta pars arcus ſemicirculi a b c, cui ſubtendatur chorda c b, quam conſtat eſſe latus decagoni æquilateri, propoſito circulo inſcripti, adiungaturq; lineæ c b in continuum & directum linea b e, quæ ponatur eſſe æqualis lateri hexagoni æquilateri prædicto circulo inſcripti. Dico totam lineam c e, diuiſam eſſe in puncto b, ſecundum proportionem habentem medium & duo extrema, & maiorem eius portionem dico eſſe lineam b e, quæ eſt latus hexagoni. Ducantur enim in centrum, duæ lineæ e d & d b, eritq; angulus e æqualis angulo b d e ex 5 primi, propter hoc quod linea e b eſt æqualis lineæ b d, ex correlario 15 quarti, angulus quoq; d b c eſt æqualis angulo c ex 5 primi, quare ex 32 primi angulus a d b erit duplus ad angulum d b c. Et quia per eandem angulus d b c eſt duplus ad angulum e, ſequitur ut angulus a d b ſit quadruplus ad angulũ e: eſt enim ex communi ſcientia quadruplum, quicquid fuerit duplum dupli. Cumq; ſit etiam idem angulus a d b quadruplus ad angulum b d c ex ultima ſexti, eo quod arcus a b eſt quadruplus ad arcum b c, neceſſe eſt ex communi ſcientia, ut angulus e ſit æqualis angulo b d c. Si igitur intelligantur duo trianguli d e c totalis, & b d c partialis, cum angulus e totalis trianguli ſit æqualis angulo b d c partialis, & angulus c ſit communis utriuſq;, neceſſe eſt ex 32 primi ut ipſi ſint æquiãguli, quare per 4 ſexti proportio duorum laterum e c & c d continentiũ angulum c in totali triangulo, eſt ſicut duorum laterum d c & c b continentium eundem angulum in partiali triangulo. Quia ergo proportio e c ad c d eſt ſicut ad e b ex ſecunda parte 7 quinti, & d c ad c b eſt ſicut e b ad eandem ex prima parte eiuſdem, ſequitur ex 11 quinti ut ſit proportio c e ad e b, ſicut e b ad b c. Igitur à diffinitione cõclude propoſitum, lineam e c eſſe diuiſam ſecundum proportionem habẽtem medium & duo extrema, & maiorem portionem eius eſſe latus hexagoni: quod oportuit nos demonſtrare.

CAMPANVS. Conuerſam quoq; demonſtrare conuenit, quod facilè fiet, uia retrogada, eam enim aſſumit Ptolemæus capitulo 9 primæ dictionis Almageſti, ad demonſtrandum quantitatem chordarũ arcuũ circuli. Dico itaq; quòd ſi linea quælibet ſecundũ ꝓportionẽ habentem medium & duo extrema diuidatur, cuius circuli maior portio fuerit latus hexagoni, eiuſdem minor erit latus decagoni: at uerò cuius minor erit latus decagoni, eiuſdẽ maior erit latus hexagoni. Sit enim (priori diſpoſitiõe manẽte) linea e c diuiſa in pũcto b ſecũdũ prędictã ꝓportionẽ, & maior eius portio ſit e b, dico quòd cuiuſcũq; circuli linea e b eſt latꝰ hexagoni, eiuſdẽ eſt linea b c latꝰ decagoni, & cuiuſcũq; circuli linea b c eſt latus decagoni, eiuſdem eſt linea e b latus hexagoni. Intelligo autem hoc de hexagonis & decagonis æquilateris. Si enim ſit e b latus hexagoni circulo a b c inſcripti, erit per correlariũ 15 quarti e b æqualis d c. Et quia ꝓportio c e ad e b eſt ſicut e b ad b c ex hypotheſi, erit ex 7 quinti c e ad d c, ſicut d c ad c b. Igitur ex 6 ſexti duo triãguli e d c & d c b, ſunt æquiãguli: angulus ergo e, eſt æqualis angulo b d c, ipſos enim latera ꝓportionalia reſpiciũt. Cũq; ſit angulus a d b quadruplꝰ ad angulũ e ex 32 primi bis aſſumpta, & quinta eiuſdẽ bis, ſequitur ut etiã idẽ angulus a d b ſit quadruplꝰ ad angulũ b d c. Ideoq; ex ultima ſexti, arcus a b, quadruplus eſt ad arcũ b c. Linea igitur b c, eſt latus decagoni circulo a b c inſcripti. Quod ſi linea b c fuerit latus decagoni circuli a b c, erit e b latus hexagoni eiuſdẽ. Sit enim e b latus hexagoni circuli f, eritq; ex prædictis b c, latus decagoni eiuſdẽ. Intelligantur igitur inſcripti eſſe decagoni æquilateri duobus circuli a b c & f, quorũ omnia latera erũt æqualia lineæ b c. Et ꝙa omnis figura æquilatera circulo inſcripta eſt æquiãgula ut ꝓbatũ eſt in 15 quarti libri, ſequitur utroſq; decagonos eſſe æquiãgulos. Cũq; oẽs anguli unius pariter accepti ſint æquales omnib. angulis alterius pariter acceptis, ſicut euidenter apparet ex demõſtratis in 32 primi, neceſſe eſt ex hac cõi ſcięntia (quorũlibet æqualiũ decimas aut quotaslibet partes eiuſdẽ denominatiõis, eſſe æquales) ut unus horũ decagonorũ ſit æquiãgulus alij, ideoq; ſimilis ex diffinitiõe ſimiliũ ſuperficierũ. Et ꝙa ſi duę figuræ ſimiles duob. circulis inſcribãtur, erit ꝓportio duorũ relatiuorũ laterũ illarũ figurarũ ſicut duarũ diametrorũ illorũ circulorũ, ut apparet ex correlario 18 ſexti libri & 1 duodecimi, cũ latera decagonorũ ſimilium inſcriptorum duobus circulis a b c & f, ſint æqualia, ſequitur ut diametri

tri eorum sint æquales, ideoq; & semidiametri etiam æquales. Sunt autem semidiametri & latus hexagoni, æqualia ex correlario 15 quarti. Erit ergo linea e b, latus hexagoni circulo a b c inscripti, sicut ipsa est latus hexagoni circuli f sibi æqualis. Hoc autem est, quod demonstrare uoluimus.

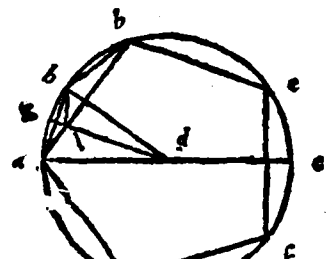
Ex hac autem nona huius decimitertij noueris exortam esse 10 quarti libri, quæ duum æqualiũ laterum proponit trigonum describẽdum, cuius uterq; duorum angulorum quos basis obtinet, ad tertium duplus existat, talis enim est uterq; triangulorũ e d c & d c b, & simpliciter omnis, cuius duo latera sunt æqualia maiori portioni alicuius lineæ diuisę secundum proportionẽ habentem medium duoq; extrema, & tertium quod est basis est æquale minori portioni lineæ eiusdem, uel cuius duo latera sunt æqualia lateri hexagoni æquilateri alicui circulo inscripti, basis uerò est æqualis lateri decagoni æquilateri eidem circulo inscripti: quod est propositum.

Eucl. ex Camp. *Propositio* 10.

Zambert. 10.

OMne latus pentagoni æquilateri tanto potentius est latere hexagoni æquilateri, quantum potest latus decagoni æquilateri, si sint in eodem circulo ambo inscripti. 10

CAMPANVS. Sit circulus a b c, cuius centrum d, & diameter a d c, inscribaturq; ei pẽtagonus æquilaterus, qui sit a b e f g, & à centro d protrahatur perpendicularis ad latus a b, quæ producatur usquequo obuiet circunferentiæ in puncto h, sitq; d h, & protrahantur duę chordæ a h & h b, quæ erunt æquales adinuicem ex secunda parte 3 tertij & 4 primi, ideoq; etiam duo arcus a h & h b, æquales adinuicem ex 27 tertij. Est igitur utraq; duarum chordarum a h & h b, latus decagoni æquilateri proposito circulo inscripti. Dico itaq; quòd quadratum lineæ a b quæ est latus pentagoni, est æquale duobus quadratis duarum linearum b d & a h pariter acceptis, quarum prima est æqualis lateri hexagoni ex correlario 15 quarti, & secunda est latus decagoni,

protrahatur enim à centro d, perpendicularis à linea a h quæ est latus decagoni, quæ producatur usq; ad circunferentiam, sitq; d K, quæ secet lineam a b quæ est latus pentagoni in puncto l, & protrahatur linea h l. Constat autem ex secunda parte 3 tertij & 4 primi & 27 tertij, quod linea d K quæ est perpendicularis ad chordam a h, simul diuidit per æqualia chordam & arcum, ideoq; arcus a K est æqualis arcui K h, quare ex ultima sexti angulus a d l, est æqualis angulo l d h, ideoq; ex 4 primi basis a l, basi l h, igitur ex 5 primi angulus l a h, æqualis est angulo l h a. Cumq; etiam sit ex eadem angulus h a b æqualis angulo h b a, sequitur ut angulus l h a sit æqualis angulo h b a, ergo ex trigesimasecunda primi duo trianguli b a h & a h l, sunt æquianguli: est enim angulus b, maioris, æqualis angulo h, minoris, & angulus a, communis est utrique. Itaque per quartam sexti proportio b a ad a h, est sicut a h ad l a: quare ex prima partè decimæsextæ sexti, quod prouenit ex b a in a l, est æquale quadrato lineæ a h, quæ est latus decagoni. Cum sit autem semicirculus a e c æqualis semicirculo a f e, & arcus a e arcui a f, erit arcus e c residuus æqualis arcui f residuo, quare arcus e c, est medietas arcus e f, ideoq; æqualis arcui a h, & duplus ad arcum h K. Et quia arcus e b est duplus ad arcum b h, erit ex 13 quinti totus arcus c e b duplus ad totum arcum b h K, ideoq; ex ultima sexti angulus c d b, est duplus ad angulum b d l. Cumq; etiam angulus c d b duplus sit ad angulum b a d, ex 32 & 5 primi, sunt enim duo latera d a & d b æqualia, erit angulus b d l æqualis angulo b a d. Itaque per 32 primi erit triangulus b d l, æquiangulus triangulo b a d, est enim angulus d, minoris, æqualis angulo a, maioris, & angulus b est communis utrique, ergo per 4 sexti proportio a b ad b d, est sicut b d ad l b, quare per primam partem 16 sexti, quod prouenit ex a b in b l, est æquale quadrato d b. At uerò probatum est prius, quòd illud quod prouenit ex a b in l a est æquale quadrato a h. Itaque quod prouenit ex a b in a l & in l b, est æquale duobus quadratis duarum linearum a h & b d. Et quia ex secunda secundi quod prouenit ex

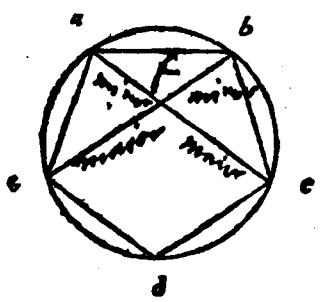
a b in

a b in l a & in l b eſt æquale quadrato lineæ a b: eſt autem linea a b latus pentagoni æquilateri propoſito circulo inſcripti, linea uerò a h eſt latus decagoni æquilateri, & linea b d eſt (ex correlario 15 quarti) æqualis hexagoni æquilateri propoſito circulo inſcriptorum, inconcuſſa demonſtratione aſtruitur hoc quod dicitur.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 11.*

1 SI duobus propinquis angulis pentagoni æquilateri intra circulum deſcripti, à terminis ſuorum laterum duæ rectæ lineæ ſubtendãtur, utraque alteram ſecundum proportionem habentem medium, duoq; extrema ſecabit, maiorq; ipſius portio lateri ipſius pentagoni æqualis erit. *Zamb. 8.*

CAMPANVS. Sit pentagonus æquilaterus a b c d e, inſcriptus circulo eiſdem literis ſignato, & duobus eius propinquis angulis qui ſunt a & b, ſubtendãtur duæ rectæ lineæ a c & c b e, ſecantes ſe inuicem in puncto f. Dico itaq; utranq; harum eſſe diuiſam in puncto f, ſecundum proportionem habentem medium, duoq; extrema, & quòd maior portio utriuſq; eſt æqualis lateri pentagoni. Manifeſtum eſt enim ex 27 tertij, quòd quinq; arcus circuli pentagonum propoſitum circunſcribentis, quorum latera ipſius pentagoni ſunt chordæ, ſunt adinuicem æquales, ideoq; ex ultima 6 quatuor anguli a e b, a b e, b a c, & b c a, ſunt adinuicem æquales, nam arcus a b, a e, & b c, ſunt adinuicem æquales. Cumq; ſit arcus c d e duplus ad arcum b c, erit quoq; ex ultima ſexti angulus c a e duplus ad angulum c a b. At uerò ex 27 primi angulus a f e, duplus eſt ad angulum c a b. At uerò ex 27 primi angulus a f e, duplus eſt ad angulum f a b. Igitur angulus a f e, eſt æqualis angulo f a e, quare per 6 primi linea a e, eſt æqualis lineæ f e. Sunt autem duo trianguli a b e & a f b, æquianguli, per ea quæ dicta ſunt & per 32 primi, eſt enim angulus e, maioris, æqualis angulo a minoris, & angulus b, cõmunis utrique, igitur per 4 ſexti proportio e b ad b a, ſicut b a ad f b. Cumq; ſit e f, æqualis a b, eo qd' ipſa (ut probatũ eſt) eſt æqualis a e, ſequitur ex 7 quinti, ut ſit proportio b e ad e f, ſicut e f ad f b. Quare per diffinitionem linea e b eſt diuiſa ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, & eius maior portio eſt æqualis lateri ipſius pentagoni. Si autem hoc eſt uerum de linea e b, erit quoq; ex 7 quinti & quinta eiuſdem & diffinitione, idem uerum de linea a c: nam tota b e eſt æqualis toti a c ex 4 primi, & portiones portionibus ex 6 primi & communi ſcientia, portiones enim a f & b f, ſunt æquales ex 6 primi, ideoq; f e & f c reſiduæ, erunt adinuicem æquales ex conceptione. Vel potes ſi libet & facilius, de linea a c demonſtrare propoſitum, negociando circa ipſum, ut prius circa lineam e b.

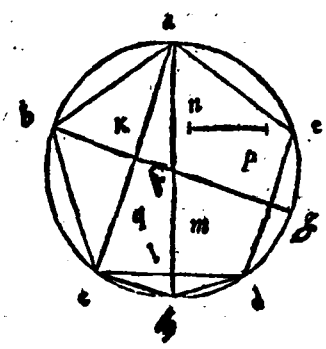
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 12.*

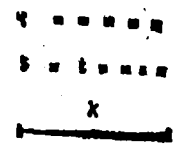
12 SI circuli pentagonum æquilaterum circunſcribẽtis, diameter fuerit rationalis, eius latus pẽtagoni erit linea irrationalis, ea ſcilicet quæ dicitur minor. *Zamb. 11.*

CAMPANVS. Sit pentagonus æquilaterus a b c d e inſcriptus circulo eiſdẽ literis aſcripto, cuius centrũ f, & duæ diametri b g & a h, ſitq; utraq; harum diametrorũ linea rationalis in lõgitudine. Dico tunc quòd latus pentagoni inſcripti, erit linea irrationalis, illa uidelicet quæ dicitur minor. Protrahatur enim linea a c, quæ ſecet diametrũ b g, in puncto k, eritq; ex ultima ſexti & 4 primi linea a c, diuiſa à diametro b g orthogonaliter & per æqualia in puncto k, quia cum ſemicirculus b a g ſit æqualis ſemicirculo b e g, & arcus b a arcui b c, ſicut conſtat ex 27 tertij, erit arcus a g reſiduus, æqualis arcui c g reſiduo, ideoq; ex ultima ſexti angulus a b g, æqualis etiam angulo c b g.

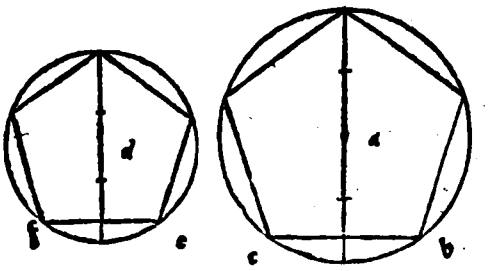
Cum

Cùm itaq; duo latera a b & b K trianguli a b K ſint æqualia duobus lateribus c b & b k trianguli c b k, & angulus b unius angulo b alterius, erit ex 4 primi baſis a k æqualis baſi k c, & omnes anguli qui ſunt ad k, ſunt recti ex prima parte 3 tertij. Diameter autem a h, ſecet latus pẽtagoni c d, in puncto l. Eritq; linea c d diuiſa à diametro a h orthogonaliter, & per æqualia in puncto l. Cùm enim ſint duo arcus a d h & a c h æquales, & arcus a c, ſit æqualis arcui a d, erunt duo reſidui ſemi circulorum qui ſunt c h & d h, æquales, quibus ſi ſubtendantur duæ chordæ quæ ſunt c h & d h, ipſæ quoq; ex 28 tertij erunt æquales. Et quia arcus a c eſt æqualis arcui a d, erit ex ultima ſexti angulus c h l æqualis angulo d h l, ideoq; per 4 primi baſis c l eſt æqualis baſi d l, & omnes anguli qui ſunt ad l, recti ex prima parte 3 tertij, itaq; duo trianguli a c l & a f k ſunt æquianguli ex 32 primi. Eſt enim angulus l, maioris, æqualis angulo k, minoris, eo quod uterq; eſt rectus, & angulus a eſt cõmunis utriq;, quare ex 4 ſexti, portio l c ad c a, eſt ſicut k f ad f a. Sumatur igitur ex diametro b g, linea f m æqualis quartæ parti ſemidiametri, eritq; per æquam proportionalitatem proportio c l ad quartam partem lineæ a c quæ ſit c q, ſicut k f ad quartam partem lineę f a quę eſt f m. Et quia per 15 quinti proportio c d ad c k eſt ſicut c l ad c q (ſic enim eſt duplum ad duplum ſicut ſimplum ad ſimplum) erit per 11 quinti d c ad c K, ſicut k f ad f m, & coniunctim lineę conſtãtis ex d c & c k, ad k c, ſicut k m ad m f, & ideo per primam partem 21 ſexti proportio quadrati lineæ compoſitæ ex d c & c k, ad quadratum lineæ c k, ſicut quadrati lineæ k m ad quadratũ lineæ m f. Conſtat autem ex præmiſſa, quòd ſi linea a c diuidatur ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, maior portio eius erit æqualis lineæ d c, igitur linea conſtans ex d c & c k, componitur ex maiori portione diuiſæ ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, & ex medietate totius lineæ ſic diuiſæ, eſt enim c k, medietas a c. Itaq; per primam iſtius 13 libri quadratum lineæ compoſitæ ex d c, & c k, quintuplum quoq; eſt ad quadratum lineę c k, ideoq; quadratum lineæ k m, quintuplum quoq; eſt ad quadratum lineæ m f, cum ſit horum quadratorum & illorũ una proportio. Eſt autem linea b m, quintupla ad lineam m f: erat enim m f, quarta pars ſemidiametri propoſiti circuli. Ergo quadratum lineæ k m ad quadratum lineę m f, eſt ſicut linea b m ad lineam m f. Et quia ex ſecunda parte 18 ſexti quadratum lineæ k m ad quadratum lineæ m f, eſt ſicut lineæ k m ad lineam m f duplicata, erit ex 11 quinti linea b m ad lineã m f, ſicut linea k m ad lineam m f duplicata. Igitur linea k m, eſt medio loco proportionalis inter duas lineas b m & m f. Quod ſic conſtat. Sit enim linea n p medio loco proportionalis inter eas, ſumpta ſecundum doctrinam 9 ſexti: eritq; ex diffinitione proportionis duplicatæ, quæ poſita eſt in principio quinti, proportio b m ad m f, ſicut b m ad n p duplicata. Et quia b m ad n p, ſicut n p ad m f, erit etiam ex 11 quinti proportio b m ad m f, ſicut n p ad m f duplicata: igitur ex prima parte 9 quinti, duæ lineę k m & n p, ſunt æquales, ideoq; ex prima parte 7 quinti, & ex ſecunda parte eiuſdẽ, linea k m, eſt medio loco proportionalis inter b m & m f. Quare ex correlario 5 ſexti, proportio quadrati lineæ b m ad quadratũ lineæ m k, eſt ſicut lineæ b m ad lineam m f. Et quia linea b m eſt quintupla ad lineam m f, erit quadratum lineæ b m, quintuplum ad quadratum lineæ m k. Linea autem b m, eſt rationalis in longitudine, ergo per ultimam partem 7 decimi, linea m K eſt rationalis in potentia tantum. Et quia linea b m eſt potentior linea m k, in quadrato lineæ ſibi incommenſurabilis in longitudine, ut in continuo probabitur, erit linea b k reſiduum quartum ex diffinitione reſidui quarti. Quod autem probandum aſſumpſimus, ſic patet: Sit numerus r quintuplus ad numerum s, ſintq; t & s quantũ r, ac ſi eſſet r quinq;, s unum, t quatuor, & ſit linea b m, potentior linea m k in quadrato lineæ x. Cùm igitur ſit quadratum lineæ b m ad quadratum lineæ m k ſicut numerus r ad numerum s, erit per euerſam proportionalitatem quadratum lineæ b m ad quadratũ lineæ x, ſicut numerus r ad numerum t, quare per ultimam partem 7 decimi, linea eſt incommenſurabilis lineæ b m in longitudine, non eſt ergo dubium, quin b k ſit reſiduum quartum. Manifeſtũ uerò eſt ex 34 tertij, quòd illud quod fit ex b k in k g, eſt æquale ei quod fit ex a k in k c, ideoq; etiam ipſum idẽ eſt æquale quadrato K c, eo qd' a K eſt æqualis K c, ergo quadrato b K addito utriq;, erit ex penultima primi quod fit ex b k in ſe & in k g, æquale quadrato b c. Et quia ex prima ſecundi quod fit ex b K in ſe, & in k g, eſt æquale ei quod fit ex b K in g b, erit linea b c latus tetragonicum ſuperficiei contentæ à duabus lineis g b & K b. Et quia linea g b eſt rationalis, linea uerò b K eſt reſiduum quartum, & quia linea potẽs in ſuperficiem linea rationali reſiduoq; quarto contentã eſt linea minor ut cõſtat ex 89 decimi libri, neceſſe eſt lineam b c, quæ eſt latus pentagoni æquilateri propoſito circulo inſcripti, eſſe lineã minorem quod

quod erat ex principio demonſtrandum. Hoc ergo modo ſequitur, quod latus pentagoni æquilateri circulo inſcripti ſit linea minor, ſi diameter circuli cui inſcribatur, fuerit rationalis in longitudine. ¶At uerò ſi diameter circuli fuerit rationalis in potentia tantum, adhuc neceſſe eſt ut latus pẽtagoni æquilateri ſibi inſcripti ſit linea minor. Eſto enim linea a, rationalis in potentia tantum, ſupra quam deſcribatur circulus, eiq; deſcripto inſcribatur pentagonus æquilaterus, cuius unum latus ſit b c, dicanturq; pentagonus & circulus a. Dico quòd linea b c eſt linea minor. Sumatur enim aliqua linea rationalis in longitudine, quæ ſit d, & ſuper eam lineetur circulus cui inſcribatur pentagonus æquilaterus, & ſit unum latus ipſius linea e f, dicanturq; pentagonus & circulus d. Conſtat igitur ex hac 12, quod è f eſt linea minor, cum diameter d, ſit rationalis in longitudine. Quoniã uerò proportio pentagoni a ad pentagonum d eſt ſicut quadrati lineæ b c ad quadratum lineæ e f (utraq; enim eſt ex ſecunda parte 18 ſexti, ſicut lineæ b c ad lineam e f duplicata) pentagoni autem a ad pentagonum d, eſt ſicut quadrati diametri a ad quadratum diametri d ex prima 12, erit ex 11 quinti quadratum lineæ c b ad quadratum lineę e f, ſicut quadratum diametri a ad quadratum diametri d. Cumq; quadrata duarum diametrorum a & d ſint communicãtia, quia ambo ſunt rationalia ex hypotheſi, erũt quoq; ex prima parte 10 decimi quadrata duarum linearum b c & e f, communicantia: ergo linea b c communicat in potentia cum linea e f. Et quia linea e f eſt minor, ſequitur ex 10 decimi, quod etiam b c ſit linea minor, quod eſt propoſitũ. Siue ergo diameter alicuius circuli ſit rõnalis in lõgitudine, ſiue in potẽtia tãtũ, neceſſe eſt ut lat⁹ pẽtagoni ęqlateri ſibi inſcripti, ſit linea minor.

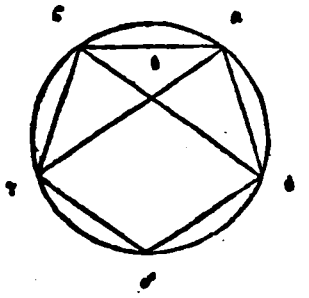

Euclid. ex Zamb. *Theorema 8.* *Propoſitio 8.*

8 Si quinquãguli ęquilateri & ęquiãguli binos ordinatĩ angulos rectæ lineæ*explicĩut extrema & media rõne ſeſe inuicẽ diſpeſcunt, & maiora earum ſegmenta ipſius quinquanguli lateri ſunt æqualia.

Camp. 11. ὑποτείνουσαι ſubtendant

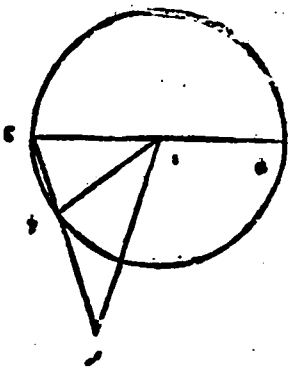
THEON ex Zãb. *Quinquanguli enim æquilateri & æquianguli α β γ δ ε, binos ordinatim angulos qui ad α β, rectæ lineæ α γ δ ε, * explicẽt, ſeſe inuicẽ in θ ſigno diſpeſcẽtes. Dico q, ipſarũ utraq; extremæ & media ratione ſecatur in δ ſigno, & earũ maiora ſegmenta ſunt æqualia ipſius quinquanguli lateri. Circũſcribatur (per 14 quarti) ipſi quinquangulo α β γ δ ε, circulus α β γ δ ε. Et quoniã binæ rectæ lineæ ε α, α β, duabus α β, β γ, ſunt æquales, & angulos æquales cõprehẽdũt, baſes igitur β ε (p 4 primi) baſi α γ eſt æqualis, & triangulũ α β ε ipſi triangulo α β γ eſt æquale, & reliqui anguli reliquis angulis erũt æquales alter alteri ſub quibus æqualia latera ſubtẽdẽtur. Angulus igitur qui ſub β α γ, ei qui ſub α ε eſt æqualis. Duplus igitur eſt qui ſub α δ, eius qui ſub β α δ anguli: extra enim eſt ipſum α β δ triãgulũ. Eſt aũt & ą ſub β α γ, duplus, eius ą ſub ε α γ quoniã & circũferentia ε δ γ, ipſius γ β circũferentiæ eſt dupla. Angulus igitur qui ſub ε α ε, ei qui ſub α δ ε eſt æqualis. Quare et δ ε recta linea, ipſi ε α, hoc eſt ipſi α β eſt æqualis. Et quoniam β α recta linea ipſi α ε eſt æqualis, æqualis eſt & angulus qui ſub α ε ε, ei qui ſub α ε β. Sed qui ſub α ε ε, ei qui ſub ε α ε, patuit quod æqualis: qui igitur ſub β ε α, ei qui ſub β α δ eſt æqualis. Et ipſorum duorum triangulorum α β ε, & α β ε, communis eſt angulus qui ſub α β ε, reliquus igitur qui ſub ε α ε angulus, reliquo qui ſub α ε β eſt æqualis. Triangulum igitur α β ε, ipſi α β δ triangulo æquiãgulũ eſt: proportionaliter igitur eſt ſicut ε β ad β α, ſic α ε ad β ε. Aequalis aũt eſt β α, ipſi ε ε. Sicut igitur ε ε ad ε δ, ſic ε δ ad ε ε, maior autem eſt β ε, ipſa β α, maior igitur eſt ε δ, ipſa δ β. Ipſa igitur β ε, extrema et media ratione in ε ſecatur, & maius ſegmentum δ ε æquum eſt ipſius quinquanguli lateri. Similiter iam oſtendemus, quod α γ extrema & media ratione in ε ſecatur, & ipſius maius ſegmentum γ ε ipſius quinquanguli lateri eſt æquale: quod oſtendere oportuit.*

ὑποτείνουσαι ſubtendant

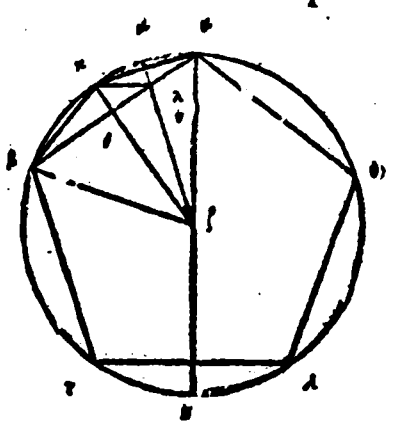
Euclid. ex Zamb. *Theorema 9.* *Propoſitio 9.*

9 Si ſexanguli & decagoni latus in eodem circulo deſcriptorũ componãtur, tota recta linea extrema & media ratione ſecatur, & maius ſegmentum eſt ipſius ſexanguli latus.

THEON ex Zãb. *Sit circulus α β γ, & in ipso circulo α δ γ, describptarũ figurarũ decagoni quidẽ latus esto β γ, & sexanguli γ Δ, & sint in rectas lineas. Dico q tota β Δ, extrema & media ratione secatur in γ, & maius ipsius segmentũ est γ Δ. Assumatur enim (per 1 tertij) cẽtrũ circuli signũ ι, & cõnectantur ι δ, ι γ, ι Δ, & extẽdatur δ ι in α. Et quoniã decagoni æquilateri latus est β γ, quincupla igitur est α γ β circunferẽtia ipsius α δ circũferẽtiæ. Quadrupla igitur est α γ circũferẽtia, ipsius γ β. Sicut aũt α γ circũferentia ad γ β, sic angulus qui sub α ι γ ad angulũ qui sub γ ι β: quadruplus igitur est qui sub α ι γ, eius qui sub γ ι δ. Et quoniã qui sub ι β γ angulus ei qui sub ι γ β angulo est æqualis, qui igitur sub α ι γ angulus, duplus est eius qui sub ι γ β. Et quoniã ι γ recta linea æqualis est ipsi γ Δ, utraq; enim ipsarũ æqualis est ipsius sexanguli lateri in α β γ circulo descripti, & angulus qui sub γ ι Δ, angulo qui sub γ Δ ι est æqualis, igitur angulus qui sub ι γ β, duplus est eius qui sub ι Δ γ. Sed eius qui sub ι γ δ, duplũ esse demõstratũ est eũ qui sub α ι γ. Igitur qui sub α ι γ, quadruplus est eius qui sub ι Δ γ. Ostensum est autẽ quod & eius qui sub β ι γ, quadruplus est qui sub α ι γ, æqualis igitur est q sub ι Δ γ, ei q sub δ ι γ. Cõmunis aũt ipsorũ binorũ triãgulorũ, hoc est β ι γ et β ι Δ, est angulus qui sub ι δ Δ, & reliquus igitur qui sub δ ι Δ, ei q sub ι γ δ est æqualis. Aequiãgulũ igitur est triãgulũ ι β Δ, ipsi ι δ γ triãgulo: proportionaliter igitur est sicut β Δ ad β ι, sic ι β ad β γ. Aequalis aũt est ι β, ipsi γ Δ. Est igitur sicut δ Δ ad Δ γ, sic Δ γ ad γ β. Maior aũt est β Δ, ipsa Δ γ, maior igitur est & Δ γ, ipsa γ δ. Igitur ipsa δ Δ, recta linea extrema & media rõne secatur in γ signo, & maius segmẽtum est Δ γ: quod ostendere oportuit.** Euclid. ex Zamb. Theorema 10. Propositio 10.

Si in circulo quinquãgulũ æqlaterũ descriptũ fuerit, ipsius qnquãguli latus põt & sexãguli et decagoni latus in eodẽ circulo descriptorũ.

THEON ex Zãb. *Sit circulus α β γ Δ ε, & in ipso α δ γ Δ ε (p 11 q̃rti) quinquãgulũ describatur α δ γ Δ ε. Dico q ipsius α β γ Δ ε quinquãguli latus, potest & sexãguli et decagoni latus in ipso α β γ Δ ε circulo descriptorũ. Assumatur (p 1 tertij) cẽtrũ circuli, & sit ζ, & cõnexa α ζ, extẽdatur in ν signũ & cõnectatur ζ β, & ab ipso ζ in α β ppẽdicularis excitetur (p 12 primi) ζ θ, et extẽdatur in ν, et cõnectãtur α ν, ν δ; et rursus ab ipso ζ, in α ν excitetur (p 12 primi) perpẽdicularis ζ λ, & extẽdatur in μ, & cõnectatur ν μ. Et quoniã circũferẽtia α β γ ν ipsi α ι Δ ν circũferẽtiæ est æqualis, quarũ α δ γ ipsi α ι Δ est æqualis, reliqua igitur γ ν circũferẽtia reliquæ Δ ν circũferẽtiæ est æqualis. Quinquãguli aũt γ Δ, & decagoni igitur γ ν. Et quoniã ζ α ipsi ζ β (p 15 diffinitionẽ primi) est æqualis & perpẽdicularis est ζ θ, igitur angulus q sub α ζ ν, ei q sub ν ζ β est æqualis: quare & circũferẽtia α ν, ipsi ν β est æqualis. Dupla igitur est α δ circũferẽtia, ipsius β ν circũferentiæ, decagoni latus igitur, est recta linea α ν, & id propterea & α ν, ipsius ν μ est dupla. Et quoniã dupla est circũferẽtia α β ipsius circũferẽtiæ β ν, æqualis aũt est γ Δ circũferẽtia ipsi α β circũferẽtiæ, dupla igitur est γ Δ circũferẽtia ipsius β δ circũferẽtiæ. Est aũt γ Δ circũferẽtia, ipsius γ ν dupla: igitur circũferentia γ ν, ipsi β δ circũferẽtiæ est æqualis. Sed β ν ipsius ν μ dupla est, quoniã & ν α, et γ ν igitur ipsius ν μ est dupla. Sed & γ β circũferẽtia, ipsius β ν circunferẽtiæ dupla est: æqualis enim est γ β circũferẽtiæ, ipsi δ α & tota igitur ν β circũferẽtia, totius β μ est dupla. Quare & angulus qui sub ν ζ δ, anguli qui sub β ζ μ duplus est. Est aũt qui sub ν ζ β, eius qui sub ζ α β duplus. Aequalis enim est qui sub ζ α β, ei qui sub α β ζ. Qui sub δ ζ ν igitur, ei est æquus qui sub ζ α β. Binorũ aũt triangulorũ α β ζ & β ζ ν, cõis angulus est qui sub α δ ζ. Reliquus igitur qui sub α ζ β, reliquo qui sub β ν ζ est æqualis. Triãgulũ igitur α δ ζ, ipsi β ζ ν triãgulo æquiãgulũ est, proportionaliter igitur est sicut α δ recta linea ad β ζ, sic ζ β ad β ν, qd' igitur sub α δ, δ ν, ei quod ex δ ζ est æquale. Rursus quoniã æqualis est α λ ipsi λ ν, cõmunis aũt & ad angulos rectos λ ν, basis igitur α ν (p 4 primi) basi α ν est æqualis, & angulus igitur qui sub λ α ν, ei qui sub λ ν α est æqualis. Sed qui sub λ α ν ei qui sub μ β ν, est æqualis, & qui sub λ ν α igitur, ei qui sub α β ν est æqualis, & ipsorũ triãgulorũ binorũ α ν β & α ν ν, cõe est qd' sub ν α ν. Reliquũ igitur qd' sub α ν β, reliquo qd' sub α ν α est æquale. Aequiãgulũ igitur est triãgulũ μ β α, ipsi μ ν α triãgulo: proportionaliter igitur est sicut β α recta linea ad α ν, sic ν α ad α ν. Quod igitur sub β α, α ν, æquũ est ei qd' ex α ν. Ostensum est aũt q qd' sub α β, δ ν, æquũ est ei qd' ex β ζ. Quod igitur sub α δ, α ν, unà cũ eo quòd sub δ α, α ν, qd' est id qd' ex δ α, ei est æquũ qd' ex β ζ unà cũ eo**

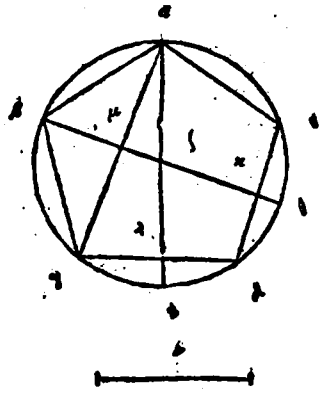
quod

quod ex α λ, & β α quidē est latus ipsius quinquāguli, & β ſ sexāguli, & α λ decagoni. Quinquāguli ergo latus potest & sexanguli & decagoni latus in eodem circulo descriptorum: quod ostendere oportuit.

Euclid. ex Zamb. Theorema 11. Propositio 11.

21 Si in circulo rōnalē habēte diametrū, quinquāgulū æquilaterū in scribaſ, quinquāguli latus irrationalis est ea quæ appellatur minor. Camp. 12.

THEON ex Zāb. In circulo enim α δ γ ι, rōnalē habēte diametrū, quinquāgulū inscribatur α β γ δ ι. Dico q ipsi α β γ δ ι quinquanguli latus α β irrationalis est ea quæ appellatur minor. Assumatur enim (p 1 tertij) circuli cētrū ſ signū, & cōnectantur α ſ, ſ β & extēdātur in ν δ, signa & cōnectatur α γ, ponaturq; ipsius α ſ, quarta pars ſ κ. Rationalis aūt α ſ, rationalis igitur & ſ κ. Est aūt & β ſ rationalis. Tota igitur β κ rationalis est. Et quoniā circūferētia α γ ν ipsi α δ λ circūferētiæ est æqualis, quarū α δ γ æqualis est et ipsi α ι δ, reliqua igitur γ ν reliquæ ν δ est æqualis. Et si cōnectamus ν δ ducuntur recti q ad λ anguli, & dupla est γ δ ipsius γ λ, & id propterea & qui ad μ recti sunt, & dupla est α γ ipsius γ μ. Quoniā igitur angulus q ſub α λ γ ei est æquus q ſub α μ ſ, cōis aūt ipsorū triangulorū binorū α λ γ, α μ ſ, est qui ſub λ α γ, reliquus igitur qui ſub α γ λ ei est æqualis qui ſub μ ſ α, æquiangulū igitur est triāgulū α γ λ, ipsi α μ ſ triangulo, proportionaliter igitur est sicut λ γ ad γ α, sic μ ſ ad ſ α, & antecedētiū duplicia. Sicut igitur dupla ipsius λ γ ad γ α, sic ipsius μ ſ dupla ad ſ α. Sed sicut ipsius μ ſ dupla ad ſ α, sic μ ſ ad ipsius ſ α dimidiā. Sicut igitur ipsius λ γ dupla, ad γ α, sic est μ ſ ad dimidiā ipsius ſ α, & sequētiū dimidia. Sicut igitur ipsius λ γ dupla ad ipsius γ α, dimidiā, sic μ ſ ad quartā partē ipsius ſ α et ipsius λ γ dupla est δ γ, ipsius uerò γ α, dimidia est γ μ ipsius aūt ſ α, q̄rta pars est ſ κ. Est igitur sicut δ γ ad γ μ, sic μ ſ ad ſ λ. Cōponēdo (p 18 quinti) & sicut utraq; δ γ μ ad γ μ, sic μ γ ad ſ ν: & sicut (p 12 quinti) qd' ex utraq; ipsarū δ γ μ, ad id qd' ex γ μ, sic qd' ex μ κ ad id qd' ex κ ſ. Et quoniā (p 8 decimitertij) ea quæ sub duobus lateribus pētagoni subtēſa ut α γ, extrema & media rōne secta, maius segmentū est æquale ipsius pentagoni lateri, hoc est ipsi δ γ, maius aūt segmentū totius admittēs dimidiū quincuplū potest eo quod ex totius dimidia (per 1 decimitertij) & totius α γ dimidia est γ μ, quod igitur ex δ γ μ tāquā ex una, quincuplū est eius qd' ex γ μ. Sicut aūt qd' ex δ γ μ sicut una, ad id qd' ex γ μ, sic ostensum est esse id qd' ex μ λ ad id quod ex κ ſ, quincuplū igitur est quod ex μ κ, eius quod ex κ ſ, rōnale aūt quod ex λ ſ, rationalis enim est diameter. Rationale igitur est & quod ex μ κ. Rōnalis igitur est μ κ, rationē enim habet quā numerus ad numerū quod ex μ λ, ad id quod ex κ ſ. Et quoniā quadrupla est δ ſ ipsius ſ κ, quincupla igitur est δ κ ipsius κ ſ. Vigintiquincuplex igitur est quod ex δ κ, eius quod ex κ ſ. Quincuplū aūt est id quod ex μ κ, eius quod ex κ ſ, quincuplū igitur est quod ex β λ, eius quod ex κ μ: Quod igitur ex δ κ, ad id quod ex κ μ rōnē nō habet quā quadratus numerus ad quadratū numerū. Incōmensurabilis igitur est (per 9 decimi) β κ ipsi κ μ in lōgitudine, & ipsarū utraq; rationalis est. Ipsæ igitur β κ, κ μ, rationales sunt potētia tātū cōmēsurabiles. Si aūt à rationali rōnalis auferatur potētia tantū cōmēsurabilis ſubſiſtens toti, reliqua irrationalis est, uocatur aūt apotome (per 63 decimi) igitur μ δ apotome est. Cōgruens autē ei est μ κ. Dico q, & quarta. Quo enim maius est id quod ex β κ eo qd' ex κ μ, ei æquū esto quod ex ν. Igitur ipsa β κ, ipsa κ μ maius potest ipso ν. Et quoniā (per 16 decimi) cōmēsurabilis est κ ſ ipsi ſ δ & cōponēdo (per 18 quinti) cōmensurabilis est κ β ipsi β ſ, ſed β ſ ipsi β ϑ lōgitudine est cōmēsurabilis, & β κ igitur ipsi δ ϑ cōmensurabilis est. Et quoniā quod ex δ κ eius quod κ μ quincuplū est, qd' igitur ex δ κ ad id quod ex κ μ rōnē habet quā quinq; ad unū. Cōuertēdo igitur (p correlariū 18 quinti) qd' ex β κ ad id quod ex ν, rōnē habet quā quinq; ad quatuor, nō quā quadratus numerus ad quadratum numerum. Incōmēſurabilis igitur est δ κ, ipsi ν. Igitur β λ, ipsi κ μ maius potest, eo quod ex ſibi incōmēſurabili. Quoniā igitur tota β κ, ipsa λ μ cōgruētc maius potest eo quod ex ſibi incōmēſurabili, & tota β κ, ipsi β ϑ rationali expositæ cōmēsurabilis est. Apotome igitur quarta est ipsa μ β. Quod autē ſub rationali & apotome quarta cōore bēſum rectāgulū, irrōnale est & ipsum potēs irrationalis est, minorq; appellatur (per 94 decimi) Pōt aūt qd' ſub ϑ β, β μ, ipsa α β, quoniā ꝓpter cōnexionē ipsius α ϑ, triāgulū α δ ϑ æquiāgulū fit ipsi α β μ. Et est sicut β ϑ ad β α, sic est α β ad β μ, ipsa igitur α β quinquāguli latus, irrōnalis est minor appellata: qd' erat ostendendum.

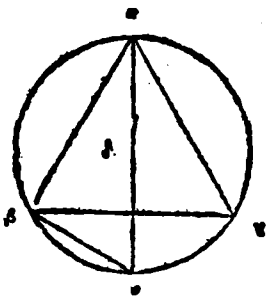

Euclid. ex Zamb. Theorema 12. Propositio 12.

22 Si in circulo triāgulū æquilaterū descriptum fuerit, ipsius trianguli latus potentia triplum est eius quæ ex centro circuli. Camp. 8.

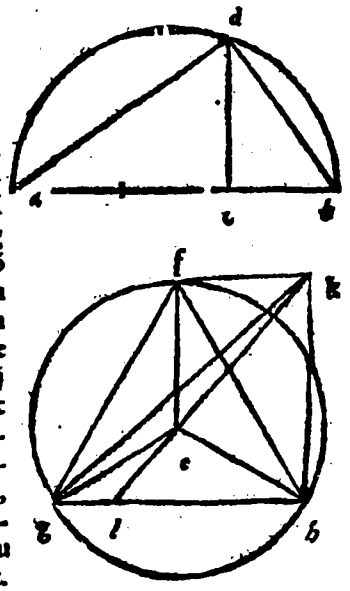
THEON ex Zamb. Sit circulus α β γ, & in eo triangulum æquilaterū describatur α β γ. Dico q ipsius α β γ trianguli latus potentia triplū est eius quæ ex centro ipsius circuli α δ γ. Assumatur enim (per 1

tertij) centrum ipſius circuli δ, & connexa α δ extẽdatur in ε, & cõnectatur β ε. Et quoniã triãgulũ α β γ æquilaterum eſt, igitur β ε γ, circunferentia tertia pars eſt ipſius circuli α ζ circũferentiæ: igitur β ε circunferentia, ſexta pars eſt circũferentiæ ipſius circuli, hexagoni igitur latus eſt ipſa β ε recta linea, æqualis igitur eſt ei qui ex centro hoc eſt ipſi δ ε. Et quoniam α γ ipſius δ ε dupla eſt, quadruplũ eſt quod ex α ε eius quod ex δ ε, hoc eſt eius quod ex β ε. Aequũ autẽ eſt id quod ex α ε, eis quæ ex α β, ζ β ε, quæ igitur ex α ζ, β ε, quadrupla ſunt eius quæ ex β ε, diuidendo igitur quòd quod ex α β, triplum eſt eius quod ex β ε. Aequalis autem eſt β ε, ipſi δ ε, quod ex α β igitur triplum eſt eius quod ex δ ε. Trianguli ergo latus potentia triplum eſt eius quæ ex centro circuli: quod oſtendere oportuit. Eucl. ex Cãp. Prop. 13.

PYramidem quatuor baſium triangulariũ & æquilaterũ ab aſſignata ſphæra circunſcriptibilẽ fabricare. Huius ergo ſphæræ diametros, ad latus ipſius pyramidis ſeſquialteram proportionem potentialiter habere probatur. 13

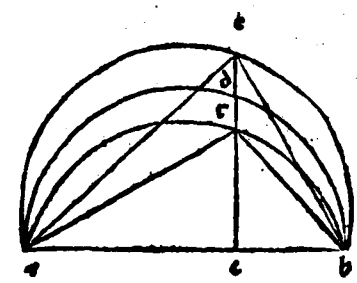
CAMPANVS. Sit linea a b diameter aſſignatæ ſphæræ, quæ diuidatur pũcto c, ita quod a c ſit dupla ad b c, & lineetur ſuper eã ſemicirculus a d b, & producatur linea c d orthogonaliter ſuper lineã a b, & producantur lineæ b d & d a. Poſtea fiat circulus f g h ſuper centrũ e, cuius ſemidiameter ſit æqualis lineæ c d, cui ex 2 quarti libri inſcribatur triãgulus æquilaterus qui ſit f g h, ad cuius angulos protrahantur à cẽtro, lineæ e f, e g, e h, deinde ſuper centrũ e, erigatur (ſecũdũ quod docet 12 undecimi) linea e K quæ ponatur æqualis a c, perpendicularis ad ſuperficiẽ circuli f g h, & demittantur à puncto K hypothenuſæ K f, k g, k h, eritq; cõpleta pyramis quatuor baſiũ triãgulariũ & æquilaterarũ, quam dico eſſe ab aſſignata ſphæra circũſcriptibilẽ, & dico quadratum diametri propoſitæ ſphæræ, ſeſquialterum eſſe ad quadratũ lateris fabricatæ pyramidis. Conſtat enim ex prima parte correlarij 8 ſexti, quod linea c d eſt medio loco proportionalis inter a c & c b, quare ex correlario 16 eiuſdem, quadratũ lineæ a c ad quadratum lineæ c d, eſt ſicut linea a c ad c b, ergo coniunctim quadratum a c & quadratũ c d, ad quadratum c d, ſicut linea a b ad b c, ideoq; ex penultima primi quadratum a d ad quadratum d c, ſicut a b ad b c. Cum ergo linea a b ſit tripla ad b c, erat enim a c dupla ad eam, erit quoq; quadratũ a d triplum ad quadratum d c. Eſt autem ex 8 huius, quadratum f g triplum ad quadratum e f, quare cum ex hypotheſi d c ſit æqualis e f, erit ex communi ſcientia a d æqualis f g. Et quia ex diffinitione lineæ perpendicularis ad ſuperficiem, linea e K continet cum ſingulis lineis e f, e g, e h, angulos rectos, quarum quælibet eſt æqualis lineæ c d, & quia ipſa eadem eſt æqualis lineæ a c, & angulus c eſt rectus, erit per 4 primi unaquæq; trium linearum K f, K g, K h, æqualis lineæ a d. Manifeſtum eſt igitur fabricatam pyramidem eſſe quatuor baſium triangulariũ æquilaterarum.

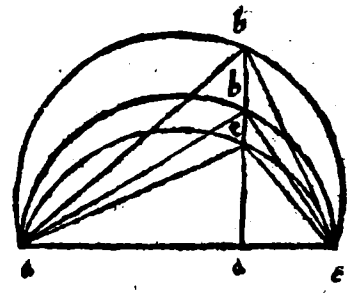
¶ Ipſam autem eſſe circunſcriptibilem ab aſſignata ſphæra, ſic habebo. Lineæ e K intelligatur adiici ſecundum rectitudinem lineæ e l æqualis lineæ c b, ut tota K l ſit æqualis a b, quæ eſt diameter aſſignatæ ſphæræ. Hanc autem lineam inquam, e l imagineris eſſe ſub circulo f g h, perpendicularem quoque ad ipſius ſuperficiem ex parte inferiori, ſicut eſt e K ex parte ſuperiori, eritq; unaquæque trium linearum e f, e g, e h, & ſimpliciter quælibet ſemidiameter circuli f g h, medio loco proportionalis inter K e & e l, quemadmodum eſt d c inter a c & c b, nam hæ ſunt æquales illis, unaquæque ſuæ relatiuæ. Si igitur ſuper lineam l K deſcribatur ſemicirculus, circumducatur q; quouſque ad locum unde moueri cœperat, redeat, erit ex diffinitione ſphærarum æqualium, ſphæra deſcripta motu huius ſemicirculi, æqualis ſphæræ aſſignatæ: ſunt enim ſphæræ æquales, quarum ſunt æquales diametri, quemadmodum de circulis in principio tertij dictum eſt. Hunc uerò ſemicirculũ neceſſe eſt tranſire per tria puncta f g h, quæ ſunt anguli ſolidæ pyramidis fabricatæ. Similiter autem dico quòd ſemicirculus hic, quoniam ſuper lineam K l fuerit deſcriptus, ſi circunducatur quouſque ad locum redeat unde moueri cœperat, continget circulum f g h, ſuper omnia puncta circunferentiæ ipſius. Quod ex hac uetuſta ueritate probatur. Si linea recta ſuper lineam rectam perpendiculariter ſteterit, quæ inter partes eius cui ſuperſtat uel circunſtat medio loco proportionalis ponatur, fueritq; ſuper eam lineam cui perpendicularis ſuperſtat ſemi-

ſemicirculus deſcriptus, circũferẽtia ipſius per extremitatẽ lineæ medio loco proportionalis poſitę perpẽdicularitèr neceſſario tranſibit. Cũ igitur cũctæ ſemidiametri circuli f g h ſint perpendiculares ad lineam K l, & medio loco proportionales inter partes ipſius quæ ſunt K e & e l, ſequitur ut ſemicirculus deſcriptus ſuper K l, ſi circũducatur, trãſeat per omnia pũcta circũferentiæ f g h, & per omnes ſolidos angulos pyramidis fabricatę. Itaq; à diffinitione eius quod eſt figuram inſcribi figuræ, pyramis fabricata eſt inſcriptibilis illi ſphæræ quã ſemicirculus per lineã K l linearus motu ſuo deſcribit. Et quia hęc ſphæra deſcripta, eſt aſſignatæ ſphæræ æqualis per diffinitionem æqualium ſphærarum, ſequitur ex communi ſcientia ut hæc pyramis fabricata, ſit ab aſſignata ſphæra circunſcriptibilis: quod eſt propoſitum.

CORRELARIVM autem patet ſic. Cum enim a b ſit tripla ad b c, per euerſam proportionalitatẽ erit a b ſeſquialtera ad à c, ideoq; ex ſecũda parte correlarij 8 ſexti & correlario 17 eiuſdẽ, quadratũ lineæ a b erit etiã ſeſquialterũ ad quadratũ lineæ a d. Et quia linea a d eſt æqualis lateri fabricatæ pyramidis, at uerò a b eſt diameter ſphærę, conſtat uerũ eſſe quod per correlarium dicitur. ¶ Ne autẽ quicquã de ueruſta ueritate propoſita hæſitare contingat, eã uolumus hoc modo demonſtratione firmare. Sit igitur ſuper lineã a b linea c d perpendicularis, quę ponatur medio loco proportionalis inter partes lineæ a b, quæ ſint à c & c b, ita quod ſit proportio a c ad c d, ſicut c d ad c b. Et ſuper lineam a b, deſcribãtur ſemicirculus a e b. Dico quòd huius ſemicirculi circunferẽtia tranſibit per punctũ d, qui eſt extremitas perpendicularis. Sin aũt aut ſecabit lineã c d, aut ſupertranſibit eam totã ipſam tranſiens & includens & non contingens. Secet ergo primò eam in puncto e, & ducantur lineæ e b & e a, eritq; ex primu parte 30 tertij totalis angulus a e b rectus, itaq; ex prima parte correlarij 8 ſexti proportio eſt a c ad c e, ſicut c e ad c b, aut uerò ex ſecũda parte 8 quinti proportio a c ad c e, eſt maior quã a c ad c d, eo quod c e eſt minor quàm c d. Cũ igitur ſit c e ad c b, ſicut a c ad c e, & c d ad c b, ſicut a c ad c d, erit per 12 quinti e c ad c b, maior quã c d ad c b: ideoq; per primã partẽ 10 quinti e c eſt maior quã d c, pars uidelicet, quàm ſuũ totũ, quod eſt impoſſibile. Nõ ergo ſecabit circunferẽtia ſemicirculi lineã c d. Supertrãſeat igitur & producatur c d uſq; ad circunferentiã, ſitq; tota c e, & protrahantur lineæ e b & e a, ſequeturq; ut prius lineam c d eſſe maiorem quàm ſit linea c e, quod eſt etiam impoſſibile. Conſtat ergo propoſitum.

Similiter aũt dicimus, quòd ſi fuerit aliquis angulus rectus, cui baſis ſubtendatur ſuper quã ſemicirculus lineetur, ipſius circunferentiam per angulum rectũ tranſire neceſſe eſt. Conuerſam huius proponit prima pars 30 tertij. Quod aũt dicimus, ſic conſtat. Sit enim angulus a b c rectus, cui ſubtendatur baſis a c, & ſuper eam lineetur ſemicirculus, dico quòd ipſius circunferẽtia tranſibit per pũctũ b, in quo coeũt lineæ continẽtes angulũ rectũ. Cuius demonſtratio eſt, quod neq; tranſibit ſupra neq; infra. Sin aũt tranſeat primò infra, ſitq; a e c, & ab angulo b producatur linea b d perpendicularis ad baſin a c, quæ ſecet circũferentiam ſemicirculi in puncto e, & protrahantur lineæ e a & e c, eritq; angulus a e c, rectus ex prima parte 30 tertij, at ipſe eſt maior angulo a b c per 21 primi, hoc autẽ eſt impoſſibile ex tertia petitione, cum uterq; ſit rectus, hic quidẽ ex hypotheſi, ille uerò ex prima parte 30 tertij. Nõ ergo trãſibit circũferentia ſemicirculi infra angulũ b. Tranſeat itaq; ſupra, & ſit a f c, producatur aũt perpendicularis d b, quouſq; obuiet circunferentiæ ſemicirculi a f e in puncto f, & producantur lineæ f a, f c, eritq; ex prima parte 30 tertij angulus a f c rectus. Cumq; etiam eſſet ex hypotheſi angulus a b c rectus, ſequitur impoſſibile per 21 primi, ſicut in principio. Relinquitur ergo quod diximus. Hoc autem neceſſarium eſt ad cognitionem eorum quæ ſequuntur.

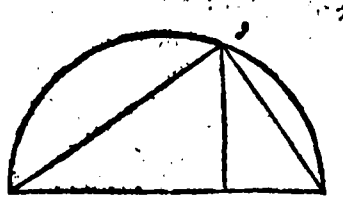

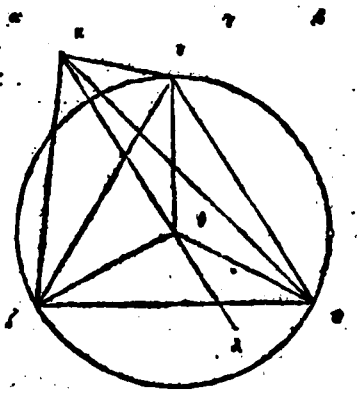
Euclid. ex Zamb. *Problema 1* *Propoſitio 13.*

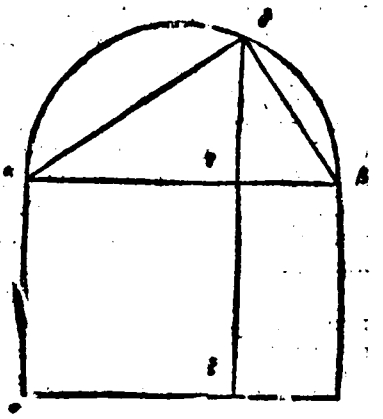
13 Pyramidẽ cõſtituere, & data ſphęra cõprehẽdere, & demõſtrare q; ipſius ſphęrę dimetiẽs potẽtia ſeſqualter eſt lateris ipſius pyramidis.

THEON *ex Zamb.* *Exponatur data ſphæræ dimetiẽs α β, ſeceturq; in γ ſigno, ut α γ ipſius β γ dupla ſit. Deſcribaturq; ſuper α δ, ſemicirculus α λ δ, excitenturq; (per 11 primi) ab ipſo γ ſigno ad angulos rectos γ λ, & connectatur λ α, exponaturq; circulus ι ſ κ, æquam habens eam quæ ex cẽtro ipſi λ r, deſcribaturq; in ipſo ι ſ κ circulo triangulũ æquilaterũ ι ſ κ, & accipiatur (per 1 tertij) cãtrum circuli, ſitq; θ ſignum, & connectantur ι θ, θ ſ, & θ κ. Et conſtituatur (per 11 undecimi) ab ipſo ſigno ipſius ι ſ κ circuli plano ad angulos rectos recta θ ν, & ponatur ipſa θ ν ipſi α γ rectæ lineæ æqualis, & connectantur ν ι, ν ſ, ν κ. Et quoniã ν θ recta eſt ad ipſius ι ſ κ circuli planum, & ad omnes igitur ipſam tãgentes rectas lineas, & in eodẽ ipſius*

ſ ꝛ circuli plano exiſtentes rectos efficit angulos (per 2 undecimi diffinitionē) Tāgit aūt ipſam unaquæq; ipſarū ∂ ι, ∂ ſ, θ ꝛ. Igitur θ ꝛ, ad unāquāq; ipſarū θ ι, θ ſ, ∂ ꝛ recta eſt. Et quoniā æqualis eſt α ρ ipſi θ λ & γ δ ipſi θ ι, & rectos cōprehēdūt angulos, baſis igitur δ α (p 4 primi) baſi ꝛ ι eſt æqualis, & id propterea & utraq; ipſarū θ ſ, ꝛ ꝛ, ipſi δ α eſt æqualis. Tres igitur ꝛ ι, ꝛ ſ, ꝛ ꝛ, inuicē ſunt æquales. Et quoniā duplа eſt α γ ipſius γ ζ, tripla igitur eſt α β ipſius ζ γ. Sicut aūt α β ad β γ ſic qd' ex α δ ad id qd' ex δ γ ſicut oſtēdetur. Quoniā enim eſt ſicut ζ α ad α γ, ſic qd' ex δ α ad id qd' ex α γ, cōuertēdo (p correlariū 19 quinti) ſicut α β ad β γ, ſic qd' ex α δ ad id qd' ex α γ. Sicut demōſtrabitur. Triplū igitur eſt qd' ex α δ, eius qd' ex δ γ. Eſt aūt & qd' ex ſ ι, eius qd' ex ι ∂ triplū, & æqualis eſt δ γ ipſi ι θ, æqualis igitur eſt δ α ipſi ι ſ. Sed δ α unicuiq; ipſarū ꝛ ι, ꝛ ſ, ꝛ ι, oſtēſa eſt æqualis. Vnaquæq; igitur ipſarū ι ſ, ſ ꝛ, ꝛ ι, unicuiq; ipſarū ꝛ ι, ι ſ, ꝛ ꝛ eſt æqualis, æquilatera igitur ſunt ipſa quatuor triāgula, hoc eſt ι ſ ꝛ, ι ſ ꝛ, ι ſ ꝛ, ꝛ ꝛ θ. Pyramis igitur cōſtructa eſt ex quatuor triāgulis æqualib. et æquilateris cuius baſis eſt ι ſ ꝛ triāgulū, faſtigiū uerò eſt ſignū ꝛ. Oportet iā ipſam data ſphæra cōprehēdere, oſtēdereq; qd' ipſius ſphæræ diameter potētia lateris ipſius pyramidis ſeſqualtera eſt. Extēdatur enim in rectus lineæ ipſi ι θ, recta linea θ λ & ipſi ζ ρ æqualis ponatur θ λ. Et quoniā eſt ſicut ꝛ γ ad γ δ, ſic ρ δ ad γ β, æqualis aūt eſt ipſa quidē α γ ipſi ꝛ ∂, & γ δ ipſi θ ι, & γ β ipſi ∂ λ, eſt igitur ſicut ι ∂ ad ∂ ι, ſic ι ∂ ad ∂ λ: qd' igitur ſub ipſis ι ∂, θ λ, æquū eſt ei qd' ex ι θ. Et rectus eſt uterq; ipſorū ꝛ ∂ ι, ∂ λ angulorū. Igitur ſemicirculus deſcriptus ſuper ꝛ λ ueniet et per ι, quoniā ſi cōnectamus ι λ, rectus fit qui ſub λ ι ι angulus, eo quia triāgulū ι λ ι utriq; ipſorū ι λ θ, ∂ ꝛ, triāgulorū æquiāgulū fit. Si iā manēte ꝛ λ circūducatur ſemicirculus, & in idē unde duci incœpit rurſus ſteterit, ueniet et per ſigna ſ ꝛ, cōnexis ipſis ſ λ ꝛ, et rectis ſimiliter factis ijs qui ad ſ ꝛ, angulis pyramis data ſphæra cōprehēſa erit, ipſa enim ꝛ λ ſphæræ dimetiēs, æqualis eſt ipſi α β datæ ſphæræ diametro, quoniā ipſi qdē α γ æqualis ponitur ꝛ ∂, ipſi aūt γ ζ ipſa θ λ. Dico iā q; ipſius ſphæræ dimetiēs, lateris ipſius pyramidis potētia ſeſqualter eſt. Quoniā etenim dupla eſt α ρ ipſius γ β, tripla igitur eſt α β ipſius β γ. Cōuertēdo igitur (p correlariū 18 quinti) ſeſqualtera eſt α β ipſius α γ. Sicut aūt ζ α ad α γ, ſic qd' ex β α ad id qd' ex α δ, quoniā cōnexa ipſa β δ, eſt ſicut β δ ad α δ, ſic δ α ad α γ, propter ipſorū δ α β, δ α γ, triāgulorū ſimilitudinē, & eo quia eſt ſicut prima ad tertiā ſic qd' ex prima ad id qd' ex ſecūda. Seſqualterū igitur eſt qd' ex ζ α, eius qd' ex α δ. Et β α quidē eſt ipſius datæ ſphæræ diameter, et α δ æqualis eſt lateri ipſius pyramidis, ipſius igitur ſphæræ diameter, ipſius pyramidis lateris ſeſqualtera eſt. Quod erat oſtēdēdū. Oſtēdēdū iā q; eſt ſicut α ζ ad ζ γ, ſic qd' ex α δ ad id qd' ex δ γ. Exponatur ipſius ſemicirculi deſcriptio, & ab ipſa ꝛ γ deſcribatur (p 46 primi) quadratū ι γ, & cōpleatur ſ ι parallelogrāmū. Quoniā igitur triāgulū δ α β ipſi δ α γ triāgulo æquiāgulū eſt, eſt ſicut ζ α ad α δ, ſic eſt δ α ad α γ. Igitur qd' ſub β α, α γ, æquū eſt ei qd' ex α δ. Et quoniā eſt ſicut α ζ ad β γ, ſic eſt ι β ad ζ, et eſt qdē ipſum ι β id qd' ſub β α, α γ (æqualis enim eſt ι α ipſi α γ, & β ſ, i. qd' ſub α γ, γ β) ſicut igitur α ζ ad ζ γ, ſic qd' ſub ipſis β α, α γ, ad id qd' ſub ipſis α γ, γ β. Et qd' ſub β α, α γ, æquū eſt ei qd' ex α δ, qd' autē ſub α γ, γ β, æquū eſt ei qd' ex δ ρ, ipſa enim δ γ perpēdicularis, baſis ſegmētorū α ρ, γ β, media eſt ꝓportiōalis, quoniā q ſub α δ ζ rectus eſt. Sicut igitur α β ad β ρ, ſic qd' ex α δ ad id qd' ex δ γ: qd' oſtēdere oportuit. Euc. ex Cā. Prop. 14.

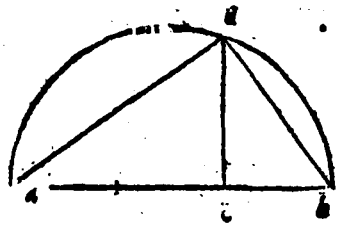

Zamb. 15

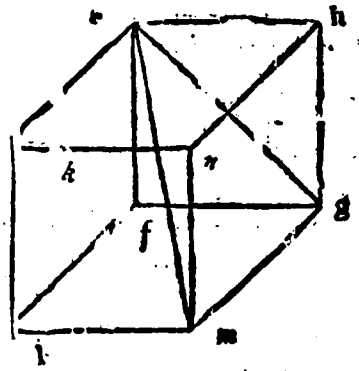
B aſſignata ſphæra circūſcriptibilē cubū cōſtituere. Eiuſdē aūt ſphæræ diametrū lateri ipſius cubi potentialiter triplicem eſſe manifeſtum erit. 14

Gamp. Aſſignatæ ſphæræ diameter ſit a b, ſuper quā lineetur ſemicircul⁹ a d b, diuidaturq; diameter in pūcto c, prorſ⁹ ſecūdū cōditionē prēmiſſę, uidelicet ut linea a c ſit dupla ad lineā c b, et prōducatur c d perpēdicularis ad a b, et protrahantūr d b & d a. Poſtea fiat unū quadratū cui⁹ omnia latera ſint æqualia b d, ſitq; e f g h, ſuper cui⁹ quatuor ăgulos erigātur, ut do

cet 12

cet 12 undecimi, quatuor lineæ perpẽdiculares ad ſuperficiẽ ip
ſius quadrati, quarũ quælibet ponatur etiã æqualis lineæ b d,
ſintq; e k, f l, g m, h n, eruntq; hæ quatuor perpẽdiculares, ſin-
gulæ ſingulis æquidiſtãtes ex 6 undecimi, & anguli quos con
tinent cũ lateribus quadrati, recti ex diffinitione lineæ perpẽdi
cularis ad ſuperficiẽ. Deinde cõiungantur extremitates iſtarũ
perpẽdicularium, ꝓtractis lineis K l, l m, m n, n K, eritq; cõpletus
cubus, ſex ſuperficieb⁹ quadratis cõtentus, cõſtat ex 34 primi,
quòd quatuor ſuperficies ipſum ambiẽtes (& ipſæ ſunt quarũ
oppoſita latera ſunt 4 ꝓpẽdiculares) ſunt oẽs quadratę, de baſi
aũt, hoc poſitũ eſt, at uerò de ſuprema eius ſuperficie quæ eſt k
l m n, quòd ipſa quoq; ſit quadrata, cõſtat ex 34 primi & 10 un
decimi, ideoq; ex 4 undecimi manifeſtũ eſt, ſingula latera eiuſ
dẽ cubi duab⁹ ipſius oppoſitis ſuperficieb. orthogonaliter inſi
ſtere. Vt aũt cubũ hũc ab aſsignata ſphæra circũſcriptibilẽ eſſe demõſtremus, in una ſuarũ ſuper
ficierũ ꝓtrahatur diagonalis, uerbi gratiã in baſi eius, ſitq; e g, & ab huius diagonalis altera extre
mitate, ꝓtrahatur diameter cubi e m, eritq; ex penult. primi quadratũ e g, duplũ ad quadratũ f g,
ideoq; & ad quadratũ g m, eo quòd g m eſt æqualis f g, ſunt enim omnia latera cubi ad inuicẽ æ-
qualia. Et qa rurſus ex penult. primi, quadratũ e m eſt æquale quadratis duarũ linearũ e g & g m,
propter hoc quòd angulus c g m eſt rectus ex diffinitione lineæ perpẽdicularis ad ſuperficiẽ, erit
quadratũ e m triplũ ad quadratũ m g, cõſtat enim ex duplo & ſimplo. Cũq; ex ſecũda parte corre
larij 8 ſexti & ex correlario 17 eiuſdẽ quadratũ quoq; a b ſit triplũ ad quadratũ b d, eo quòd linea
a b tripla eſt ad lineã b c, ſit aũt b d æqualis f g, ſequitur ex cõi ſcientia, ut c m quæ eſt diameter cubi
ſit æqualis a b quę eſt diameter ſphęrę. Itaq; ſi ſuper e m lineetur ſemicirculus circũducaturq; quo
uſq; ad locũ unde fuit initiũ motus, redeat: ſphæra deſcripta, erit ex diffinitione ſphærarũ æqualiũ
æqualis ſphæræ aſsignatæ. At uerò quia hic ſemicirculus tranſitũ facier per punctũ g, eo quòd an
gulus e g m eſt rectus, eadẽq; ratione per cæteros ſingulos rectos angulos cubi, qd' ex antecedẽte
ante hãc 14 immediatè pręmiſſo manifeſtũ ẽſt, cõſtat cõſtitutũ cubũ ab aſsignata ſphęra (eo quòd
à ſua æquali) circũſcriptibilẽ eſſe: qd' demõſtrare oportebat. Correlarij uerò demõſtratio in iſtius
demõſtrationis proceſſu præpatuit. *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 15.*

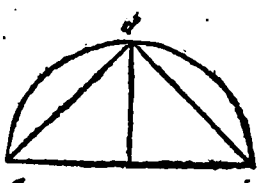
Cubus cõſtitutus
ſit ſuper ſuperficiẽ
quadratã.

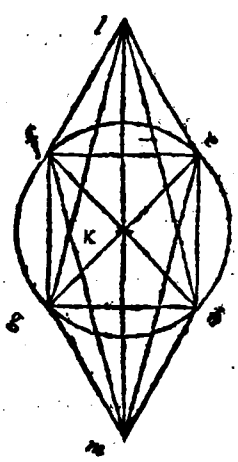
Cubi cõſtitutio
ſequitur

Octohedri
Zamb. 15.

Corpus octo baſiũ triangulariũ & æquilaterarũ à ſphęra propoſita circunſcriptibile, cõponere: eritq; palàm eiuſdẽ ſphæræ diametrũ lateri ipſius corporis duplicẽ eſſe potentialiter.

CAMPANVS. Diameter ſphæræ ꝓpoſitæ ſit a b, quæ diuidatur per æqualia in pũcto c, & ſuper
eã lineetur ſemicirculus a d b, & ꝓducatur c d perpẽdicularis ad a b, & iũgatur pũctus d cũ a & cũ
b, deſcribaturq; unum quadratũ cuius ſingula latera ſint æqualia li
neæ b d, ſitq; quadratũ hoc e f g h, in quo ꝓtrahãtur diametri duę e
g & f h, ſecãtes ſeinuicẽ in pũcto k. Cõſtat igitur ex 4 primi, quòd
utraq; iſtarũ diametrorũ ſit æqualis lineæ a b quæ eſt diameter ſphę
ræ, cũ angulus d ſit rectus ex prima parte 30 tertij, & ſinguli quoq;
anguli e f g h, recti ex diffinitione quadrati. Cõſtat rurſus, quòd eæ
dẽ diametri e g & f h diuidũt ſeinuicẽ per æqualia in pũcto K. Hoc
aũt ex 5 primi & 32 & 6 eiuſdẽ facilè eſt elicere. Erigatur itaq; ſuper
punctũ K, linea K l perpendicularis ad ſuperficiẽ quadrati, quæ po
natur æqualis medietati diametri e g uel f h, & demittãtur hypothenuſæ
l e, l f, l g, l h, erũtq; ex his quæ poſita ſunt, & penult. primi, quoties opor-
tuerit repetita, ſingulæ liarũ hypothenuſarũ æquales ſibiſinuicẽ & æqua
les lateribus quadrati. Habes ergo pyramidẽ quatuor æquilaterarũ triã-
gulariũq; baſiũ, ſuper quadratũ conſtitutã. Huic itaq; ſub ipſo quadrato
ſimilẽ pyramidẽ, hoc modo appone. Lineã l K producas, perforãdo qua
dratũ, uſq; ad m, ita quòd k m exiſtẽs ſub quadrato, ſit æqualis l k exiſtẽ-
ti ſupra, & iunge punctũ m cũ ſingulis angulis quadrati, producendo 4
alias hypothenuſas quæ ſunt m e, m f, m g, m h, de quibus quoq; manife
ſtũ eſt ex penult. primi, quẽadmodũ de aliꝭ quæ ſunt in ſuperiori parte,
qd' ipſæ ſint æquales adinuicẽ & laterib. quadrati. Cõpleuim⁹ igitur cor
p⁹ 8 baſiũ triãgulariũ & ęqlaterarũ. Hoc aũt ab aſsignata ſphęra circũſcri
ptibile eſſe, ſic habeto. Cõſtat enim qd' linea l m eſt æqualis diametro aſsi
gnatæ ſphæræ, nã utraq; earũ eſt æqualis diametro quadrati. Igitur ſi ſu-
ꝑ l m lineetur ſemicircul⁹ qui circũuoluatur quouſq; ad locũ ſuũ redeat,
ſphæra quã motu ſuo deſcribet, erit æqualis aſsignatæ ſphæræ, ut ex diſ-
finitione æqualiũ ſphærarũ colligitur. Hic uerò ſemicirculus trãſibit per

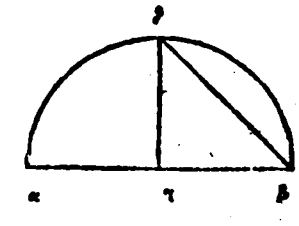

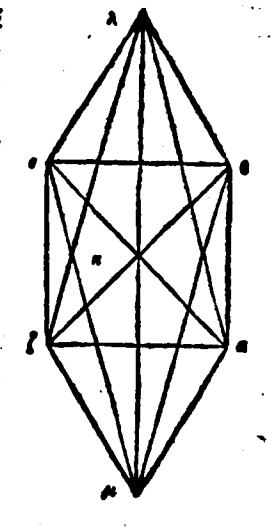

quatuor angulos quadrati, & ſimpliciter per omnia puncta circunferentiæ circuli circunſcribẽtis quadratum, eo quòd ſemidiameter quadrati, ut linea f k, & portiones lineæ l m, quæ ſunt l k & K m, ſunt adinuicẽ æquales, quare ex diffinitione eius quod eſt figuram unam alij figuræ inſcribi, fabricatum corpus inſcriptibile eſt ſphæræ motu huius ſemicirculi deſcriptæ. Itaq; & ſphæræ aſsignatæ ex conceptione, cum ipſæ ſint adinuicem æquales ex diffinitione. Correlarium uerò manifeſtè conſtat, ſunt enim duæ lineæ d b & d a æquales ex quartam primi: ideoq; quadratum lineæ b d, duplum eſt ad quadratum lineæ b d, ex penultima primi, latus autem fabricati corporis, eſt æquale lineæ b d: uerum eſt ergo correlariũ. Eucl. ex Zãb. Problema 2. Propoſitio 14.

Octahedrum conſtruere, & data ſphæra comprehendere ea qua pyramidem, oſtendereq; quòd ipſius ſphæræ dimetiens potentia lateris ipſius octahedri duplus eſt. 14

THEON ex Zãb. *Exponatur datæ ſphæræ diameter α ζ, ſecetúrq; (per 10 primi) diuidue in γ, et deſcribatur ſuper α β ſemicirculus α δ β. Exciteturq; (per 10 primi) ab ipſo γ ipſi α ζ ad rectos angulos γ δ, & connectatur δ β. Exponaturq; quadratum ι ſ κ ϑ, æquum habens unumquodq; latus ipſi ζ δ, & connectantur ſ θ, ι κ. Exciteturq; (per 12 undecimi) ab ipſo κ ſigno ad ipſius ι ſ κ θ quadrati planum ad angulos rectos recta linea κ λ, & extendatur in alteram partem plani λ μ ut ipſa ζ μ, auferaturq; ab utraq; ipſarum κ λ, κ μ, uni ipſarum κ ι, κ ſ, κ ν, θ, æqualis utraq; ipſarum κ λ, κ μ, & connectantur λ ι, λ ſ, λ ν, λ ϑ, μ ι, μ ſ, μ κ, μ ϑ. Et quoniam ζ ι ipſi κ θ eſt æqualis, & angulus qui ſub ι ζ ϑ rectus eſt, igitur quod ex ϑ ι duplũ eſt eius quod ex ι κ. Rurſus quoniam λ κ ipſi κ ι eſt æqualis, & angulus qui ſub λ κ ι rectus eſt, quod igitur ex ι λ, duplum eſt eius quod ex ι ζ. Oſtenſum autẽ eſt quòd & quod ex ϑ ι, duplum eſt eius quod ex ι κ. Igitur quod ex λ ι, ei quod ex ι ϑ eſt æquale. Ipſa igitur λ ι ipſi ι θ eſt æqualis. Idq; propterea iam & λ θ, ipſi θ ι eſt æqualis. Idq; propterea iam & λ ϑ, ipſi θ ι eſt æqualis. Triangulum igitur λ ι ϑ æquilaterum eſt. Similiter iam demonſtrabimus qđ unumquodq; reliquorum triangulorum, quorum baſes quidem ſunt ipſa ι ſ κ θ quadrati latera, faſtigia uerò λ μ, ſigna, æquilaterum eſt. Octahedrum igitur conſtitutum eſt, ſub octo triangulis æqualia habentibus latera comprehenſum. Oportet iam & illud ſphæra data comprehendere, oſtendereq; quòd ipſius ſphæræ dimetiens potentia duplus eſt lateris ipſius octahedri. Quoniam enim ipſæ tres λ κ, κ μ, κ ι, inuicem ſunt æquales, ſuper λ μ igitur deſcriptus ſemicirculus ueniet & per ι, & id propterea ſi manente λ μ, circunducatur ſemicirculus, & in idem unde circunduci cœpit ſteterit, ueniet & per ſ κ θ ſigna, & octahedrum ſphæræ erit comprehenſum. Dico q, & data. Quoniam nanq; æqualis eſt λ κ ipſi κ μ, communis autem κ ι, & angulos rectos comprehendunt, baſis igitur λ ι (per 4 primi) baſi ι μ eſt æqualis. Et quoniã angulus qui ſub λ ι μ rectus eſt, in ſemicirculo enim, quod igitur ex λ μ, duplũ eſt eius qđ ex λ ι. Rurſus quoniã α γ ipſi γ ζ eſt æqualis, duplа eſt α ζ ipſius β γ. Sicut aũt α ζ ad ζ γ, ſic qđ ex α β ad id qđ ex ζ δ. Duplũ igitur eſt quod ex α β eius qđ ex β δ. Oſtenſum eſt autẽ q, & qđ ex λ μ duplum eſt eius qđ ex λ ι, & qđ ex ζ δ, ei eſt æquum quod ex λ ι, æqualis enim ponitur ι θ, ipſi δ ſ. Quod igitur ex α ζ, ei qđ ex λ μ eſt æquale, ipſa igitur α ζ ipſi λ μ eſt æqualis, eſtq; α ζ datæ ſphæræ dimetiens, ipſa igitur λ μ, æqualis eſt datæ ſphæræ diametro. Cõprehenſum eſt igitur octahedrũ data ſphæra, & ſimul oſtenſum eſt quod ipſius ſphæræ diameter potentia dupla eſt ipſius octahedri lateris: quod facere & oſtendere oportebat.*

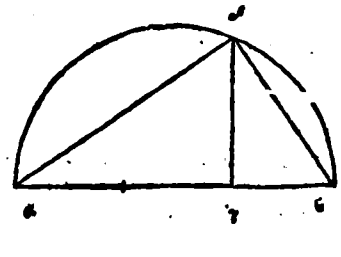

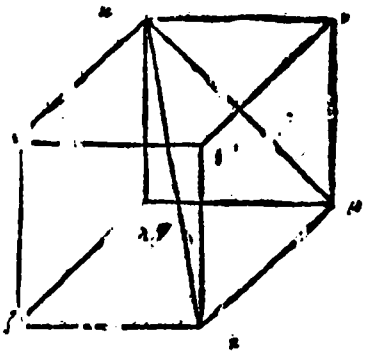
Euclid. ex Zamb. Problema 3. Propoſitio 15.

Cubũ cõſtruere & data ſphæra cõprehẽdere ea, qua priora, oſtẽdereq; & ipſius ſphęræ dimetiens potẽtia triplus eſt lateris ipſius cubi. 15

THEON ex Zamb. *Exponatur datæ ſphæræ diameter α β, ſecetúrq; in γ, ut α γ dupla ſit ipſius γ β. Deſcribatúrq; ſuper α β, ſemicirculus α δ β, & ab ipſo γ ipſi α β (per 11 primi) ad angulos rectos excitetur γ δ, & connectatur δ ζ. Exponaturq; quadratum ι ſ κ θ, æquum habens unumquodq; latus ipſi δ ζ, & ab ipſis ι ſ κ ϑ, ſignis, ad ipſius ι ſ κ ϑ quadrati planum ad angulos rectos excitẽtur (per 12 undecimi) ι κ, ſ λ, κ μ, θ ν, & auferatur ab unaquaque ipſarũ ι κ, ſ λ, κ μ, ϑ ν, uni ipſarũ ι ſ, κ ϑ, ϑ ι, æqualis unaquæq; ipſarum ι*

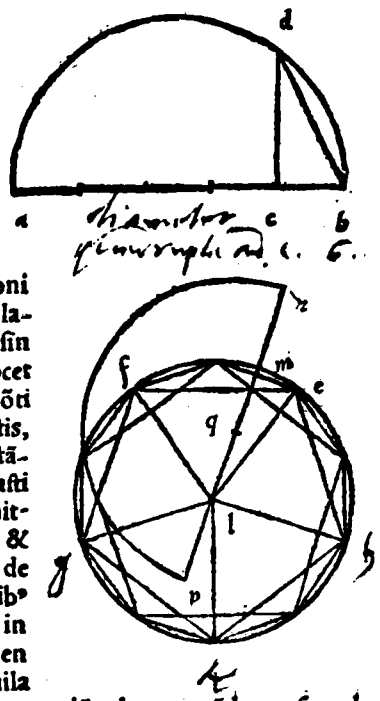
rum ι ν, ξ λ, ν μ, ο ν, connectanturq; ipſæ ν λ, λ μ, μ ν, ν ν: cubus igitur ξ ν, conſtructus eſt ſub ſex quadratis æqualibus comprehenſus. Oportet iam ſphæra data comprehendere, & oſtendere quòd ipſius ſphæræ dimetiens potentia triplex eſt ipſius cubi lateris. Connectantur enim ipſæ ν ν, ι ν. Et quoniam angulus qui ſub ∠ ι ν rectus eſt, eo quia ∠ recta eſt ad planum ι ν, ui delicet & ad rectam lineam ι ν, igitur ſuper ν ν deſcriptus ſemicirculus ueniet & per ι ν ſigna. Rurſus quoniam ξ ν recta eſt ad utranq; ipſarum ξ λ, ξ ι, & ad ξ ν: igitur planum recta eſt ipſa ξ ν. Quare & ſi connectamus ipſam ξ ν, ipſa ν ξ recta erit ad ipſam ξ ν, ac per hoc rurſus ſuper ν ν deſcriptus ſemicirculus, trã ſiet & per ξ, ſimiliter & per reliqua ſigna ipſius cubi ueniet. Si iam manente ipſa ν ν, circunductus ſemicirculus in idem ſteterit unde circunduci cœpit, cubus ſphæra comprehenſus erit.

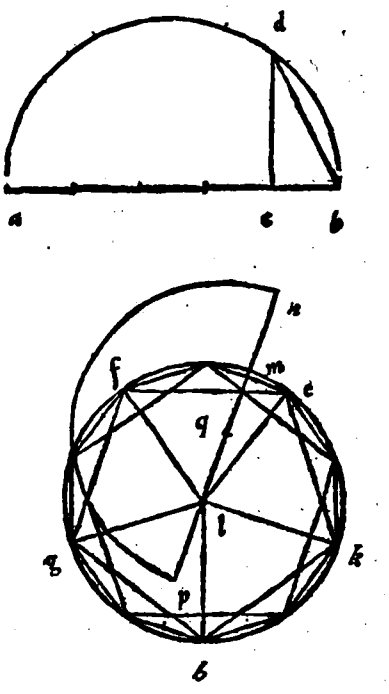
Dico iam quòd & data. Quoniam enim æqualis eſt ν ξ ipſi ξ ι, & angulus qui ad ξ rectus eſt, quod igitur ex ι ν, duplum eſt eius quod ex ι ξ. Aequalis autem eſt ι ξ ipſi ι ν, quod igitur ex ι ν, duplum eſt eius quod ex ι ξ. Quare quod ex ν ι, ∠ triplum eſt eius quod ex ι ν. Et quoniam α β ipſius β γ triplex eſt, ſicut autem α ζ ad β γ, ſic quod ex α β ad id quod ex β δ, triplũ igitur eſt quod ex α β, eius quod ex β δ, patuit autem quòd & quod ex ν ν, triplum eſt eius quod ex ι ν, & æqualis poſita eſt ν ι, ipſi β δ, æqualis igitur eſt & ν ν, ipſi α ζ. Et α ζ eſt datæ ſphæræ dimetiẽs, & ∠ ν igitur æqualis eſt ipſi datæ ſphæræ diametro. Data igitur ſphæra comprehenditur cubus, & unà oſtenditur quòd ſphæræ diameter potentia tripla eſt ipſius cubi lateris quod facere & oſtendere oportebat. Euclid. ex Camp. Propoſitio 16.

16 Orpus uiginti baſium triangulariũ atq; æquilaterarum à data ſphęra diametrum rationalem habente circunſcriptibile, fabricare: eritq; palàm, latus eiuſdẽ corporis eſſe lineam irrationalem, eam ſcilicet quæ dicitur minor.

Campanvs. Sit hic quoq; diameter aſsignatæ ſphæræ a b, quæ ponatur eſſe rationalis ſiue in longitudine ſiue in potẽtia tantum, & diuidatur in puncto c, ita quòd a c ſit quadrupla ad c b, & lineetur ſuper eam ſemicirculus a d b, & producatur c d perpendicularis ad a b, & protrahatur linea d b, deinde ſecundũ quantitatẽ lineæ d b lineetur circulus e f g h k ſupra centrum l, cui inſcribatur pentagonus æquilaterus eiſdem literis annotatus, ad cuius angulos à centro l ducãtur lineæ l e, l f, l g, l h, l k. Rurſus in eodẽ circulo inſcribatur decagonꝰ æquilaterꝰ, diuidãtur enim cũcti arcus quorũ chordæ ſunt latera pẽtagoni per æqualia, & à pũctis mediis ad extremitates cunctorũ laterũ inſcripti pẽtagoni lineæ rectæ dirigãtur. Itẽq; ſuper ſingulos angulos pẽtagoni erigatur cathetus, ſecũdũ qd' docet 12 undecimi, quorũ quilibet ſit etiã æqualis lineæ b d & cõtinuentur extremitates horũ qnq; cathetorũ, quinq; corauſtis, erũtq; ex 6 undecimi quinq; catheti erecti, adinuicẽ æq diſtãtes, cũq; ipſi ſint æquales, erũt quoq; ex 33 primi qnq; corauſti eorũ extremitates iũgẽtes æquales lateribꝰ pẽtagoni. Demitte igitur à ſũmitatibꝰ ſingulis ſingulorũ cathetorũ, binas & binas hypothenuſas ad duos circũſtãtes angulos inſcripti decagoni, & harũ decẽ hypothenuſarũ à quinq; extremitatibꝰ cathetorũ ad quinq; pũcta quæ ſunt ſinguli anguli mediꝭ inſcripti decagoni, deſcendentiũ extremitates cõtinua aliũ pentagonũ rurſus ipſi circulo inſcribendo, qui quoq; erit æquilaterꝰ ex 23 tertij. Cũ hoc itaq; feceris, uidebis te perfeciſſe decem triãgulos, quorũ latera ſunt decem hypothenuſæ & quinq; corauſti & quinq; latera huius ſecundi pentagoni inſcripti. Hos ergo decem triangulos, æquilateros eſſe, ſic collige. Cùm enim tam ſemidiameter deſcripti circuli quàm quilibet erectorum cathetorum ſit æqualis lineæ b d ex hypotheſi, erit ex correlario 15 quarti, quilibet cathetorum æqualis lateri hexagoni æquilateri circulo cuius ſemidiameter eſt æqualis lineæ b d in-

b d inſcripti. Quia uerò ex penultima primi unaquæq; decem hypothenuſarum tanto eſt potentior catheto quantum poteſt latus decagoni: at uerò ex 10 huius, latus quoq; pentagoni eſt tanto potentius eodem quantum poteſt idem latus decagoni, erit ex communi ſcientia unaquæque harum hypothenuſarum æqualis lateri pentagoni. De corauſtis autem iam patuit, quòd ipſi ſint æquales lateribus pentagoni. Itaq; cuncta latera horum decem triangulorum, aut ſunt latera pentagoni æquilateri ſecunda uice circulo inſcripti, aut illis æqualia, ſunt igitur æquilateri trianguli. Amplius ſit ſuper centrũ circuli quod eſt punctum l, erige alium cathetum æqualem prioribus qui ſit l m, eiuſq; ſuperiorem extremitatem quæ eſt m, iunge cum ſingulis extremitatibus priorũ, per quinq; corauſtos, eritq; ex 6 undecimi, hic centralis cathetus, ſingulis cathetorum angularium æquidiſtans, ideoq; ex 33 primi, hi quinq; corauſti erunt ſemidiametro circuli æquales, & ex correlario 5 quarti, quælibet eorum tanquã latus hexagoni. Centrali ergo catheto ex utraq; parte adijciatur linea una æqualis lateri decagoni, ſupra quidem adijciatur ei m n, deorſum autem ſub circulo adijciatur ſibi à centro circuli p, poſtea demittantur à puncto n, 5 hypothenuſæ ad 5 ſuperiores angulos decem triangulorum, qui ſunt in circuitu, & à puncto p, aliæ 5 ad alios 5 inferiores. Erunt hæ decem hypothenuſæ æquales adinuicem lateribus inſcripti pentagoni ex penultima primi & 10 huius, quemadmodum de alijs decem prius demonſtratum eſt. Habes ergo corpus 20 baſium triangularium atq; æquilaterarũ cuius cuncta latera ſunt æqualia lateribus pentagoni, eius uerò diameter eſt linea n p, horum autem 20 triangulorũ decem conſiſtunt in circuitu ſupra circulum, quinq; autem conſurgunt ſurſum ad punctum n cõcurrentes, atq; quinq; reliqui deorſum emergunt ſuper punctum p coëuntes. ¶ Hoc autem icoſedron corpus à data ſphæra circũſcriptibile eſſe, ſic erit manifeſtum. Cum linea l m ſit æqualis lateri hexagoni, & m n lateri decagoni æquilaterorũ quos circulus e f g circunſcribit, tota l n erit ex 9 huius diuiſa ſecundum proportionem habentem medium & duo extrema in puncto m, & maior portio eius erit linea l m. Diuidatur itaq; l m per æqualia in q, eritq; ex communi ſcientia p q, æqualis q n, nam p l poſita eſt æqualis lateri decagoni, quemadmodum m n, quare q n eſt medietas n p, quemadmodum eſt q m medietas m l. Cùm ergo quadratum n q, ſi ex 3 huius quintuplum ad quadratum q m, erit quoq; ex 15 quinti quadratum p n quintuplum ad quadratum l m, eſt enim ex 4 ſecundi quadratum p m, quadruplum ad quadratum q n, quadratum quoq; l m, quadruplum ad quadratum q m ex eadem, quadruplum autem ad quadruplum, eſt ut ſimplum ad ſimplum, teſte 15 quinti, at uerò quadratum a b, quintuplum eſt ad quadratum b d ex ſecunda parte correlarij 8 ſexti & ex correlario 17 eiuſdem, eſt etiam a b, quintupla ad b c, eo quòd a c fuit ad eandem quadrupla. Quia ergo l m ex hypotheſi æqualis b d, erit ex cõmuni ſcientia a b æqualis n p. Itaq; ſi ſuper lineam n p ſemicirculus deſcribatur, qui tandiu quòd locum primum repetat circunuoluatur, ſphæra ipſius motu deſcripta, erit à diffinitione ſphæratum æqualium, æqualis ſphæræ propoſitæ. Et quoniam linea l m eſt medio loco proportionalis inter l n & n m, ideoq; inter l n & p l, erit quoq; quælibet ſemidiameter circuli, medio loco proportionalis inter l n & l p. Et cum l m ſit æqualis ſemidiametro circuli, itaq; ſemicirculus ſuper p n deſcriptus tranſibit per omnia puncta circũferentiæ circuli e f g, ideoq; & per ſingulos angulos ſolidi fabricati, in illa circunferentia conſiſtentes. Et quia eadem ratione ſinguli corauſti continuantes extremitates angularium catheterum cum extremitate centralis, ſunt medio loco proportionales inter p m & m n, eo quòd quilibet eorum eſt æqualis l m, ſequitur ut idem ſemicirculus trãſeat etiam per reliquos angulos figuræ icoſedræ ſtatutæ. Eſt igitur corpus hoc inſcriptibile ſphæræ cuius diameter p n, ideoq; & ſphæræ cuius diameter a b. ¶ Latus autem huius ſolidæ figuræ dico eſſe lineam minorẽ. Conſtat enim quòd linea b d eſt rationalis in potentia, cum eius quadratum ſit ſub quincuplum ad quadratum lineæ a b quæ poſita eſt rationalis ſiue in longitudine ſiue in potentia tantũ. Itaq; ſemidiameter atq; diameter circuli e f g eſt etiam rationalis in potentia, nam eius ſemidiameter eſt æqualis b d. Igitur ex 12 huius latus pentagoni æquilateri huic circulo inſcripti eſt linea minor: at uerò (ſicut in huius demonſtrationis proceſſu patuit) latus huius figuræ eſt quantum latus

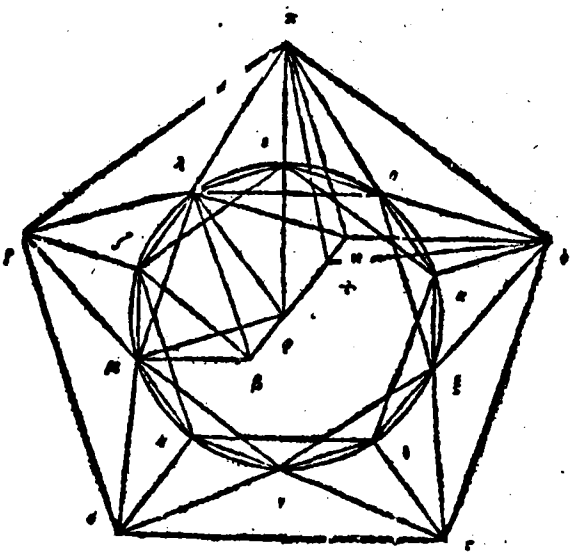
pentagoni,

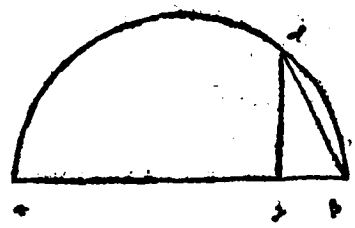
pentagoni, ergo latus huius figuræ 20 alchaidarum, id est basium, est linea minor: quemadmodum proponitur.

Euclid. ex Zamb. *Problema 4.* *Propositio 16.*

16 Icosahedrum construere, & data sphæra comprehendere, qua & dictas figuras, ostendere; quòd ipsius icosahedri latus irrationalis est ea quæ appellatur minor.

THEON *ex Zamb.* *Exponatur datæ sphæræ diameter* α ζ, *secetur*; *in* γ, *ut* α γ *quadrupla sit ipsius* γ ζ, *& describatur super* α β *semicirculus* α δ β, *& excitetur (per 12 primi) ab ipso* γ, *ipsi* α β *ad angulos rectos recta linea* γ δ; *connectatur*; δ ζ, *ponaturq; circulus* ϛ ε θ κ, *cuius quæ ex centro, æqualis esto ipsi* δ β, *& in ipso* ϛ ε θ κ *circulo describatur (per 11 quarti) quinquangulum æquilaterum & æquiangulum* ϛ ε θ λ. *Et secentur* ϛ ε, ε θ, θ κ, κ ϛ, *circunferentiæ bifariàm in signis* λ μ ν ξ ο, *connectanturq;* λ μ, μ ν, ν ξ, ξ ο, ο λ, ϛ ο, *æquilaterum igitur est quinquangulum* λ μ ν ξ ο, *et decagoni latus est* ϛ ο *recta linea. Constituantur (per 12 undecimi) ab ipsis* ϛ ε θ κ, *signis ad ipsum circuli planum ad rectos angulos rectæ lineæ* ϛ π, ε ρ, ο σ, θ τ, κ υ, *æquales existentes ei quæ ex centro ipsius* ϛ ε θ λ *circuli, & connectantur ipsæ* π ρ, ρ σ, σ τ, τ υ, υ π, π λ, λ ρ, ρ μ, μ σ, σ φ, φ τ, τ ξ, ξ υ, υ ο, ο π. *Et quoniam utraq; ipsarum* ϛ π, κ υ, *eidem plano ad angulos est rectos, parallelus igitur est (per 6 undecimi)* ϛ π *ipsi* κ υ, *est autem & ei æqualis, æquales autem & parallelos connectentes ad easdem partes rectæ lineæ, æquales & paralleli (per 33 primi) sunt. Igitur* π υ *ipsi* ϛ π *æqualis & parallelus est, pentagoni autem æquilateri latus est ipsa* ϛ π, *pentagoni ergo æquilateri est & π υ, in* ϛ ε θ κ *circulo descripti, & iam id propterea, & unaquæq; ipsarum* π ρ, ρ σ, σ τ, τ υ, *pentagoni est æquilateri in circulo* ϛ ε θ κ *descripti, pentagonum igitur* π ρ σ τ υ *æquilaterum est. Et quoniam* π ϛ *hexagoni est, decagoni autem* ϛ ο, *& angulus qui sub* π ϛ ο *rectus est, pentagoni igitur est* π ο, *pentagoni enim latus potest & hexagoni & decagoni in eodẽ circulo descriptorũ latus (per 10 decimitertij) Iam id propterea & ο υ pentagoni latus est, est etiam* π υ *pentagoni latus. Aequilaterũ igitur est* π ο υ *triangulum. Iam id propterea & unumquodq; ipsorum* π λ, ρ μ, σ ν, τ ξ, υ, *æquilaterũ est. Et quoniam ostensum est utranq; & π λ & π ο pentagoni esse, est autem & λ ο pentagoni, æquilaterum igitur est* π λ ο *triangulum. Iam id propterea & unumquodq; ipsorum* λ ρ μ, μ σ ν, ν τ ξ, ξ π ο *triangulorum, æquilaterum est. Assumatur (per 1 tertij) centrum circuli* ϛ ε θ κ, *& sit* φ *signum, & ab ipso* φ *ad ipsius circuli planum ad rectos angulos (per 12 undecimi) excitetur* φ ψ, *extendaturq; ex utraq; parte ut* φ ψ, *& auferatur ipsius quidem hexagoni* φ χ, *decagoni autem utrunq; ipsorum* φ ψ, χ ω, *& connectantur* π ω, π χ, ρ ω, ρ χ, σ φ, λ φ, λ ψ, ψ μ. *Et quoniam utraq; ipsarum* φ χ, π ϛ, *ad circuli planum ad rectos angulos est, parallelus igitur est* φ χ *ipsi* π ϛ. *Sunt autem æquales & ipsæ igitur* ϛ φ, π χ, *æquales & parallelæ sunt. Hexagoni autem est* ϛ φ, *hexagoni ergo & π χ. Et quoniam hexagoni quidem est* π χ, *decagoni uerò* χ ω, *& rectus est qui sub* π χ ω *angulus, pentagoni igitur est* π ω, *iam id propterea & υ ω, pentagoni est. Quoniam si connectamus ipsas* φ ω, χ υ, *æquales, æquales & ex opposito erunt. Est autem ipsa* φ ω *ex centro existẽs, hexagoni: hexagoni igitur est & ipsa* χ υ. *Decagoni autem & χ ω, & qui sub* υ χ ω *rectus est, pentagoni igitur est ipsa* υ ω. *Est autem & π υ, pentagoni. Igitur triangulum* π υ ω *æquilaterum est. Iam id propterea & unumquodq; reliquorum triangulorum quorum bases sunt* π ρ, ρ σ, σ τ, τ υ, *rectæ lineæ, fastigium uerò* ω *signum, æquilaterum est. Rursus quòniam hexagoni quidem est ipsa* φ λ, *decagoni autem ipsa* φ ψ, *& rectus est qui sub* λ φ ψ *angulus, pentagoni igitur est* λ ψ. *Iam id propterea si connectamus ipsam* ω φ, *quæ est hexagoni,*

ducetur;

συνάγεται colligitur.

ducetur q; ipſa μ ψ pentagoni, eſt autem & λ μ pentagoni, triangulum igitur λ μ ψ æquilaterum eſt. Similiter iam oſtendetur quod unumquodq; reliquorum triangulorum quorum baſes ſunt μ ν, ν ξ, ξ ο, ο λ, faſtigium autem ψ ſignum, æquilaterum eſt. Conſtructum igitur eſt icoſahedrum, ſub uiginti triangulis æqualia latera habentibus comprehenſum. Oportet iam illud quoq; data ſphæra comprehendere, ac demonſtrare quod latus icoſahedri eſt irrationalis ea quæ appellatur minor. Quoniam enim hexagoni eſt ipſa φ χ, decagoni autem ipſa χ ω, ipſa igitur φ ω extrema & media ratione ſecatur in χ, & ipſius maius ſegmentum eſt φ χ. Eſt igitur ſicut ω φ ad φ χ, ſic φ χ ad χ ω: æqualis autem eſt & φ χ ipſi λ, & χ ω ipſi φ ψ, eſt igitur ſicut ω φ ad φ λ, ſic φ λ ad φ ψ, & recti ſunt anguli, qui ſub ω φ λ, λ φ ψ. Si connectamus igitur ipſam λ ω rectam lineam, rectus erit angulus qui ſub ψ λ ω, propter ipſorum ψ λ ω, φ λ ω, triangulorum ſimilitudinem. Semicirculus igitur ſuper ψ ω deſcriptus, ueniet & per λ iam id propterea quoniam eſt ſicut ω φ ad φ χ, ſic φ χ ad χ ϖ, æqualis autem ipſa quidem ω φ ipſi ψ χ, & φ χ ipſi χ π, eſt igitur ſicut ψ χ ad χ π, ſic π χ ad χ ϖ. Ac per hoc rurſus ſi connectamus ipſam π ψ, rectus erit qui ad π angulus. Igitur ſuper χ ω deſcriptus ſemicirculus, ueniet & per π, & ſi manente ψ ω, circunductus ſemicirculus in illud idem unde circunduci cœpit ſteterit, ueniet & per π, & per reliqua ipſius icoſahedri ſigna, & ſphæra comprehenſum erit ipſum icoſahedrum. Dico quòd & data. Secetur (per 10 primi) φ χ diuidue in α. Et quoniam recta linea φ ω extrema & media ratione ſecatur in χ, & minus ſegmentum illius eſt ω χ, ipſa igitur ω χ admittens dimidium maioris ſegmenti χ α, quincuplum poteſt eius quod ex dimidia maioris ſegmenti (per 3 huius) Quincuplum igitur eſt quod ex ω α, eius quod ex α χ. Ipſius autem ω α, dupla eſt ω ψ, ipſius autem α χ, dupla eſt χ φ. Quod igitur ex ω ψ, quincuplum eſt eius quod ex φ χ. Et quoniã α γ ipſius γ β eſt quadrupla, quincupla igitur eſt α β ipſius β γ. Sicut autem α β ad β γ, ſic quod ex α β ad id quod ex β δ, quincuplum igitur eſt quod ex α β, eius quod ex β δ. Patuit autem quòd quod ex ω ψ, quincuplũ eſt eius quod ex φ χ. Et δ ζ æqualis eſt ipſi φ χ, utraq; enim ipſarum, æqualis eſt ei quæ ex centro ipſius ſ ω ϑ κ circuli, æqualis igitur eſt & α β ipſi ψ ω. Et α β eſt ipſius datæ ſphæræ diameter, & ψ ω igitur datæ ſphæræ diametro eſt æqualis. Data igitur ſphæra, icoſahedrũ comprebẽſum eſt. Dico iam quòd ipſius icoſahedri latus irrationalis eſt ea quæ appellatur minor. Quoniam enim rationalis eſt ipſius ſphæræ diameter, & potentia quincuplum eſt eius quæ ex centro circuli ſ ω ϑ, rationalis igitur eſt & ea quæ ex centro circuli ſ ω ϑ. Quare & diameter illius, rationalis eſt. Si uerò in circulo rationalem habente diametrũ, quinquangulum æquilaterum deſcriptum fuerit, latus pentagoni irrationalis eſt ea quæ appellatur minor (per 11 huius) Latus autem ipſius ſ ω ϑ α pentagoni, eſt quod & icoſahedri. Icoſahedri ergo latus, irrationale eſt, minor appellatum: quod facere & oſtendere oportebat.

CORRELARIVM.

Ex hoc igitur eſt manifeſtum, quod ſphæræ diameter potentia quincuplum eſt eius quæ ex centro circuli à quo icoſahedrum deſcribitur, & quod ſphæræ diameter componitur & ex ſexanguli & ex binis decagoni in eodem circulo deſcriptorum lateribus.

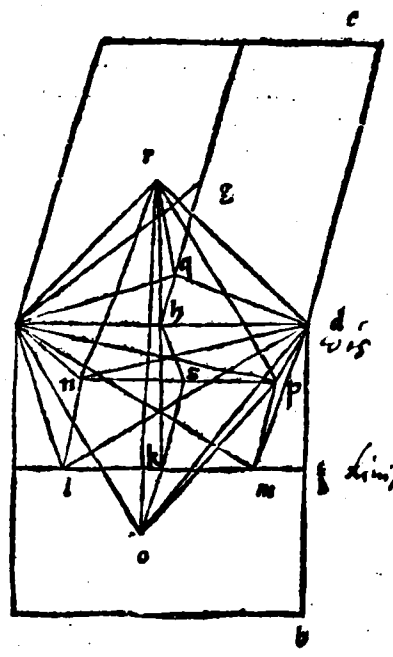
Euclid. ex Camp. Propoſitio 17.

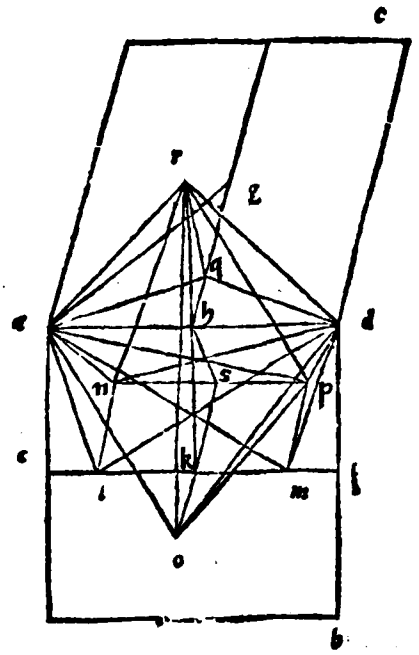
Orpus duodecim baſium pentagonarũ æquilaterarum atq; æquiangularium ab aſsignata ſphæra circunſcripti bile, conſtituere: eritq; palàm latus eiuſdem corporis, irrationale eſſe id quod reſiduum dicitur. 17

CAMPANVS. Fiat cubus ſecundum quod docet 14 huius, circunſcriptibilis ab aſsignata ſphæra, ſintq; huius cubi duæ ſuperficies a b & a c, imaginemur autem nunc, quod a b ſit ſuprema ſuperficies cubi, & a c ſit una ex lateralibus, ſitq; linea a d, communis iſtis duabus ſuperficiebus. Diuidãtur itaq; in ſuperficie a b duo oppoſita latera per æqualia, uidelicet d b & latus ei oppoſitũ, & puncta diuiſionis continuentur per lineã e f, latus quoq; a d, & illud quod ſibi opponitur in ſuperficie a c, diuidãtur per æqualia, & pũcta diuiſionis cõtinuentur linea recta cuius medietas ſit g h, ſitq; pũctus h, medius pũctus lineæ a d, ſimiliter linea e f diuidatur per æqualia in k, & ꝓtrahatur h K. Quãlibet igitur triũ linearũ e K, K f, & g h, diuide ſecundũ ꝓportionẽ habẽtem mediũ & duo extrema in trib⁹ pũctis l m q, ſintq; maiores portiões earũ, l K, K m, & g q, quas manifeſtũ eſt eſſe æquales, cũ totæ lineæ diuiſæ ſint æquales, uidelicet quælibet earũ medietati lateris cubi. Deinde à duob. pũctis l & m, erige ꝓpẽdiculares, ut docet 12 undecimi, ad ſupficiẽ a b, quarũ utrãq; ponas æqualẽ lineæ k l, ſintq; l n & m p, ſimiliter à pũcto q, erige ꝓpẽdiculariter q r ad ſupficiem a c,

ciema c, quam ponas æqualem g q, protrahe itaq; lineas a l, a n, a m, a p, d m, d p, d l, d n, a r, a q, d r, d q. Manifestum est igitur ex quinta huius, quod duæ lineæ k e & e l potentialiter sunt triplum ad lineam k l, ideoq; etiam ad lineam l n, cum k l & n l sint æquales. At uerò k e, est æqualis e a, igitur duæ lineę a & e, & e l, sunt potẽtia triplum ad lineam l n. Quare ex penultima primi a l, est potentia tripla ad l n, ideoq; per eandem, a n est potentia quadrupla a e l n. Cumq; omnis linea sit potentia quadrupla ad medietatem sui, sequitur ex communi scientia quòd a n sit dupla in lõgitudine ad l n. Et quia l m dupla est ad l k: at k l, & l n, sunt æquales, erit a n æqualis l m: sunt enim earum dimidia, æqualia. Et quia ex 33 primi, l m est æqualis n p, erit a n, æqualis n p. Eodem modo probabis, tres lineas p d, d r, & r a esse æquales sibi inuicem & duabus prædictis. Habemus itaq; ex his 5 lineis, pentagonum æquilaterum qui est a n p d r. Sed fortasse dices ipsum non esse pentagonum, quia nec forsan est totus in superficie una, quod esset necessariũ ad hoc ut esset pentagonus. Quod ergo sit totus in superficie una, sic habeto. Prodeat equidem à puncto k lineæ k s. perpendicularis ad superficiem a b, quæ sit æqualis l k, eritq; ob hoc æqualis utriq; duarum l n & m p. Cumq; ipsa sit æquidistans utriq; earum ex sexta undecimi, ideoq; cum ambabus in eadem superficie ex definitione linearum æquidistantium, necesse est ut punctus s sit in linea n p, & quod diuidat eam per duo æqualia. Protrahantur igitur duæ lineæ r h & h s, sunt itaque duo trianguli k s h & q r h super unum angulum, uidelicet k h q constituti, & est proportio k h, ad q r, sicut k s ad q h, nam ut g h ad q r, sic k h ad q r ex 7 quinti, & ut r q ad q h, sic k s ad q h ex eadem, sed g h ad q r, ut q r ad q h, eo quòd q r est æqualis g q, ergo per 30 sexti linea r h s, est linea una. Quare ex secunda undecimi, totus pentagonus de quo disputamus, est in superficie una. Ipsum quoq; dico esse æquiangulum. Cum enim e k sit diuisa secundum proportionem habentem medium duoq; extrema, & k m sit æqualis maiori portioni eius, erit quoq; ex 4 punctis tota e m diuisa secundum proportionem habentem medium duoq; extrema, maior quoq; portio eius linea e k, ideoq; (per 5) duæ lineæ e m & m k (ideoq; duæ e m, & m p, nam m p est æqualis m k) sunt potentia triplum ad lineam a e, nam a e est æqualis e k. Itaque tres lineæ a e, e m, & m p, sunt potentia quadruplum ad lineam a e. Constat autem per penultimam primi bis assumptam, quòd linea a p est potentia æqualis tribus lineis a e, e m, & m p, itaq; a p, est potentia quadrupla ad lineam a e. Latus uerò cubi cum sit duplum ad lineam a e, est potentia quoq; quadruplum ad ipsam ex 4 secundi, igitur ex communi scientia a p, est lateri cubi æqualis. Cumq; a d sit unum ex lateribus cubi, erit a p æqualis a d. Ideoq; ex 8 primi angulus a r d, est æqualis angulo a n p. Eodem modo probabis angulum d p n esse æqualem angulo d r a, quia probabis lineam d n esse potentialiter quadruplum ad medietatem lateris cubi. Cum igitur ex his pentagonus sit æquilaterus, & habeat tres angulos æquales, ipse erit æquiangulus ex septima præsentis libri. ¶ Si itaq; hac uia rationeq; consimili, & super unumquodq; reliquorum laterum cubi pentagonum æquilaterum & æquiangulum fabricemus, perficietur solidum 12 superficiebus pentagonis æquilateris & æquiangulis cõtentum, cubus enim habet 12 latera. Reliquum autem est demonstrare, solidum hoc esse à data sphæra circunscriptibile. Protrahantur igitur à linea s k duæ superficies secantes cubum, quarum una secet ipsum super lineam h k, & aliam super lineam e f, eritq; ex 40 undecimi, ut communis sectio harum duarum superficierum secet diametrum cubi, & secetur uiceuersa ab ipsa diametro per æqualia. Sit ergo communis sectio earum usq; ad diametrum cubi linea k o, ita quòd o sit centrum cubi, & ducantur lineæ o a, o n, o p, o d, o r. Constat autem, quòd utraque duarum linearum o a & o d est semidiameter cubi, ideoq; æquales, de linea autem o k, constat ex 40 undecimi, quòd ipsa est æqualis e k, uidelicet medietati lateris cubi. Et quia k s est æqualis k m, erit o s diuisa in puncto k, secundum proportionem habentem medium duoq; extrema, & maior portio eius erit linea o k quæ est æqualis e k. Itaque per 5 huius erunt duæ lineæ o s & s k (ideoq; o s & s p, eo quod s p, ad quos hæc demonstratio non extenditur, est æqualis k s) triplum in potentia ad lineam o k, & ideo ad medietatem lateris cubi. Quare per penultimam primi linea o p, est potentia tripla ad medietatem lateris cubi. Ex correlario autem 14 huius constat, quòd semidiameter sphæræ tripla est in potentia ad medietatem lateris cubi, quem circunscribit eadem sphæra. Itaque o p, est quanta semidiameter sphæræ circunscribentis cubum propositum. Eadem ratione, cunctæ lineæ ductæ à

puncto o, angulos singulos pentagonorũ omniũ super latera cubi descriptorum ad singulos, inquã, qui propriꝭ sunt pentagonis, non autem communes eis & superficiebus cubi, quales sunt in pentagono statuto tres anguli n, p r, de iis autem lineis quæ ueniunt à puncto o ad angulos singulos pentagonorum qui sunt communes pentagonis & superficiebus cubi, quales sunt in pentagono præsenti duo anguli a & d, constat quòd ipsæ sunt æquales semidiametro sphæræ circunscribentis cubum, ipsæ enim sunt semidiametri cubi ex 40 undecimi, at uerò semidiameter cubi est tanquam semidiameter sphæræ ipsum circunscribentis quemadmodum ex ratione 14 apparet. Igitur omnes aliæ ductæ à puncto o ad singulos angulos dodecedri, sunt æquales adinuicem & semidiametro sphæræ. Semicirculus itaq; super totam diametrũ sphæræ uel cubi lineatus, sic circunducatur, transibit per omnes angulos eius. Quare per diffinitionem ipsum est ab assignata sphæra circunscriptibile. Dico iterum quod latus huius figuræ est linea irrationalis, ista uidelicet quæ residuum dicitur, si diameter sphæræ ipsum circunscribentis fuerit rationalis in longitudine uel in potentia. Cum enim diameter sphæræ sit ex 14 huius tripla in potentia ad latus cubi, erit latus cubi rationale in potentia, si diameter sphæræ fuerit rationalis in longitudine uel in potentia. Constat autem ex 11, quod linea r p diuidit lineam a d quæ est latus cubi, secũdum proportionem habentem mediũ duoq; extrema, & quod portio eius maior æqualis est lateri pentagoni. Et quia maior eius portio est residuum, ex sexta huius, manifestum est latus figuræ duodecim basium, esse residuũ: quod demonstrare uoluimus.

Cur non plura quinq; angulorum

Campanus. Fabricata sunt igitur per 13 & quatuor eam sequentes, quinque corpora æquilatera atque æquiangula, quorum unumquodque est circunscriptibile ab assignata sphæra. Sunt autem hæc solida primum quidem quatuor basium triangularium, & dicitur tetrahedron. Secundum est sex basium quadratarum & dicitur cubus siue hexaedron. Tertium octo basium triangularium, & dicitur octoedron. Quartum autem est solidum icosedron, & est uiginti basiũ triangularium. Quintum uerò ex 12 basibus pentagonis consistit, dicitur; dodecedron. Hæc autem quinq; solida, regularia dicuntur, quoniam ipsa æquiangula sunt atq; æquilatera, & à sphæra atq; adinuicem circunscriptibilia, plura uerò his quinq; æquilatera quæ sunt, æquiangula esse est impossibile. Ad constitutionẽ cuiuslibet anguli solidi, necesse est ad minus tres superficiales angulos concurrere. Ex duobus enim solis superficialibus, nequit solidus angulus compleri. Quia ergo tres anguli cuiuslibet hexagoni æquilateri & æquianguli sunt æquales quatuor angulis rectis, at uero heptagoni & cuiuslibet plurium laterum figuræ æquilateræ atq; æquiangulæ tres anguli sunt maiores quatuor angulis rectis, quemadmodum ex 32 primi euidenter dicitur, omnis autem angulus solidus quatuor rectis angulis minor est, teste 21 undecimi, impossibile est tres anguli hexagoni atque heptagoni & simpliciter omnis plurilateræ figuræ æquilateræ tamẽ atque æquiangulæ, solidum angulum constituere. Ideo nulla solida figura æquilatera atque æquiangula, potest ex superficiebus hexagonalibus aut plurium laterum constitui. Si enim tres anguli hexagoni æquilateri atq; æquianguli quenq; solidum angulum excedunt quatuor, & plures multo fortius eundem excedunt. Tres autem angulos pẽtagoni æquilateri atq; æquianguli minores esse quatuor rectis angulis manifestum est, & quatuor esse maiores quare ex tribus angulis pentagoni æquilateri atq; æquianguli possibile est solidum angulum constitui, ex quatuor autem aut ex pluribus impossibile, ideoq; unum duntaxat solidum ex pentagonis æquilateris atque æquiangulis constitutum est illud, uidelicet quod dodecedron dicitur, in quo anguli pentagonorum trini & trini solidos angulos perficiunt. Eadem quoque est ratio in quadrilateris figuris æquilateris & æquiangulis, quæ in pentagonis, omnis enim quadrilatera figura si æquilatera æquiangulaque fuerit, ipsa erit quadrata à diffinitione, nam oẽs eius anguli erunt recti per 52 primi. Ex tribus igitur angulis talis superficialis figuræ, possibile est solidũ angulũ constitui, ex quatuor aũt aut ex pluribus impossibile est: propterea quòd ex talibus figuris superficialibus (quæ cum quadrilateræ sint ipsæ æquilateræ atque æquiangulæ) unicum solidum quod cubum dicimus, fabricatum est. Triangulorum autem æquilaterorum sex anguli, sunt æquales quatuor rectis ex 32 primi,

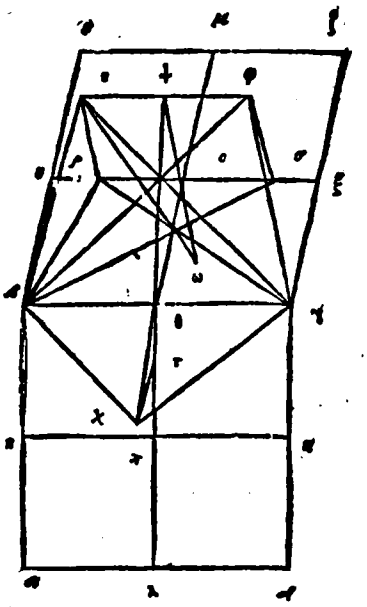
Sola duodecim ẽ angulis solidis ex pentagonis cõstant

primi. Ex tribus igitur angulis talis ſuperficialis figuræ, poſsibile eſt ſolidum angulum conſtitui, ex quatuor autem aut ex pluribus impoſsibile eſt: propterea quòd ex talibus figuris ſuperficialibus (quæ cum quadrilateræ ſint ipſæ æquilateræ atq; æquiangulę) unicum ſolidum quod cubum dicimus, fabricatum eſt. Triangulorum autem æquilaterorum ſex anguli, ſunt æquales quatuor rectis ex 32 primi, pauciores ergo minores, & plures, maiores, igitur ex ſex angulis talium trigonorum aut ex pluribus, impoſsibile eſt angulum ſolidum fieri, ex quinque & ex quatuor & ex tribus poſsibile. Cum itaq; tres anguli trigoni æquilateri efficiunt angulum ſolidum, perficitur ex triangulis æquilateris corpus quatuor baſium triangularium atque æquilaterarum. Cum uerò quatuor conſurgunt: corpus octo baſium, quod octoedron diximus. At uerò ſi quinque triangulorum æquilaterorum anguli, ſolidum angulum contineant, fiet corpus icoſedron uiginti baſiũ triangularium & æquilaterarum. Quare ergo tot & talia ſunt ſolida regularia, & quare plura his non ſint, dictum eſt.

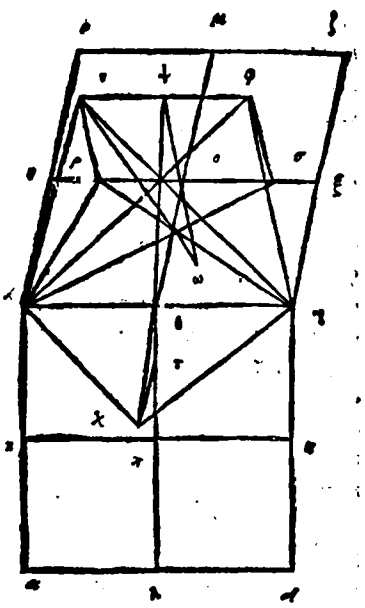
Euclid. ex Zamb. *Problema 5.* *Propoſitio 17.*

17 **Dodecahedrum conſtruere & data ſphæra comprehendere, qua & prædictas figuras, oſtendereq; quòd dodecahedri latus irrationalis eſt ea quæ appellatur apotome.**

THEON ex Zamb. *Exponatur prædicti cui bina plana inuicem ad angulos rectos, α ζ, δ, σ β, ſecenturq; (per 11 primi) unumquodq; ipſorum laterum α ζ, β γ, δ, δ α, ζ, ζ β, γ, diuidue in κ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, & connectantur ipſæ κ κ, θ λ, ſeſe ſecantes in ſigno ο & μ δ, ν ξ ſe inuicem ſecantes in ſigno π, ſecenturq; unaquæq; ipſarum ν ο, ο ξ, θ π, extrema & media ratione in τ, τ, σ ſignis, ſintq; ipſarum maiora ſegmenta ρ ο, ο σ, τ, π, & conſtituantur (per 12 undecimi) ab ipſis ξ, σ, τ, ſignis ad ipſius cubi plana ad angulos rectos ad exteriores partes ipſius cubi ipſæ ξ υ, σ φ, τ χ, exponanturq; æquales ipſis ρ ο, ο σ, τ π, connectanturq; ipſæ υ β, β χ, χ γ, φ υ. Dico quod υ ζ χ γ φ pentagonum, æquilaterum eſt, & in uno plano, & inſuper æquiangulum. Connectantur enim ξ β, σ β, φ β. Et quoniam recta linea ν ο extrema & media ratione ſecatur in ξ, & maius ſegmentũ eſt ρ ο, quæ igitur ex ν ο, ν ξ, tripla ſunt eius quod ex ξ ο. Aequalis aũt eſt ο ν, ipſi ν β, & ο ρ ipſi ρ υ. Quæ igitur ex β ν, ξ ν, tripla ſunt eius quod ex ξ υ. Eis autem quæ ex β ν, ν ξ æquum eſt quod ex ζ ξ, quod igitur ex β ξ, triplum eſt eius quod ex ξ υ, quare quæ ex β ξ, ξ υ, quadruplum ſunt eius quod ex ξ υ. Eis uerò quæ ex ζ ξ, ξ υ, æquum eſt id quod ex β υ, quod igitur ex β υ, quadruplum eſt eius qd ex υ ξ. Dupla igitur eſt β υ, ipſius ξ υ. Eſt autẽ & φ υ dupla ipſius υ ξ, quoniam & φ υ dupla ipſius υ ξ, quoniam & σ ξ, ipſius ο ξ, hoc eſt ipſius ξ υ dupla eſt. Aequalis igitur eſt ζ υ, ipſi υ φ. Similiter iam oſtendetur, quòd & unaquæq; ipſarum β χ, χ γ, γ φ, utrique ipſarum β υ, υ φ, eſt æqualis, quinquangulum igitur β υ φ γ χ, æquilaterum eſt. Dico quod & in uno eſt plano. Excitetur enim (per 31 primi) ab ipſo ο, utriq; ipſarum ξ υ, σ φ, parallelus ad exteriores partes cubi, ο ψ, & connectantur ψ θ, δ χ. Dico quod ipſa ψ θ χ recta linea eſt. Quoniam enim δ π, extrema & media ratione ſecatur in τ & maius ſegmentum eſt π τ, eſt igitur ſicut δ π, ad π τ, ſic π τ ad τ θ, æqualis autem eſt θ π ipſi δ ο, & π τ utriq; ipſarum τ χ, ο ψ, eſt igitur ſicut δ ο, ad υ ψ, ſic χ τ, ad τ δ, & eſt parallelus quidem θ ο ipſi τ χ, utraq; enim ipſi β ∠ plano ad angulos rectos eſt, & ipſa τ δ parallelus eſt ipſi ο ψ, utraque enim ipſarum plano ad angulos rectos eſt. Quando autem bina triãgula compoſita fuerint ad unum angulum (ut ſunt ipſa ψ ο δ & θ τ χ,) bina latera binis proportionalia habentia, ut ipſorum eiuſdem rationis latera ſint parallela, reliquæ rectæ lineæ in rectas lineas erunt (per 32 ſexti.) Igitur ψ θ, ipſi δ χ in rectam lineam eſt. Omnis autem recta linea, in uno eſt plano. In uno igitur plano eſt ipſum υ β χ γ φ, quinquangulum. Dico iam quod & æquiangulum eſt. Quoniam enim recta linea ν ο extrema & media ratione ſecatur in ρ, & maius ſegmentum eſt ο ξ, eſt igitur ſicut utraque ν ο, ο ξ, ſimul ad ο ν, ſic ο ν ad ο ξ. Aequalis autem eſt ο ρ, ipſi ο σ. Eſt igitur ſicut σ ν ad ν ο, ſic ν ο ad ο σ. Ipſa igitur σ ν, extrema & media ratione ſecatur in ο, & maius ſegmentum eſt ν ο, quæ igitur ex ν σ, σ ο, tripla ſunt eius quod ex ν ο. Aequalis autem eſt ν ο, ipſi ν ζ, & σ ο ipſi σ φ, quæ igitur ex ν σ, σ φ, quadrata tripla ſunt eius quod ex ν β, quare quæ ex φ σ, σ ν, ν β, quadrupla ſunt eius quod ex ν β. Eis autem quæ ex σ ν, ν ζ, æquale eſt (per 47 primi) id quod ex σ ζ, quæ igitur ex β σ, σ φ, hoc eſt quòd ex β φ (rectus enim eſt qui ſub φ σ β,*

angulus) quadruplũ eſt eius quod ex ν β, dupla igitur eſt β φ, ipſius ζ ν. Eſt autẽ & β ι, ipſius β ν dupla, æqualis igitur eſt ζ φ, ipſi β γ. Et quoniam binæ β υ, ν φ, duabus β χ, χ γ, ſunt æquales, & baſis ζ φ baſi ζ γ eſt æqualis, angulus igitur qui ſub β υ φ angulo qui ſub ζ χ γ (per 8 primi) eſt æqualis. Similiter iam demõſtrabimus, quod & angulus qui ſub ν φ γ, æqualis eſt ei qui ſub β χ γ. Tres igitur anguli qui ſub β χ γ, ζ υ φ, ν φ γ, inuicẽ ſunt æquales. Si autem quinquanguli æquilateri tres anguli æquales inuicem fuerint, æquiangulũ erit (per 7 decimi tertij) quinquangulum. Quinquangulum igitur β υ φ χ γ, æquiangulum eſt. Patuit autem, quod & æquilaterum. Igitur pentagonum β υ φ γ φ æquilaterum et æquiangulum eſt, eſtq; ſuper ζ γ uno cubi latere. Si igitur ab unoquoq; ipſius cubi duodecim laterum eadem conſtruamus, conſtituetur figura quædam ſolida comprehenſa ſub duodecim quinquangulis æqualia habentibus latera & angulos æquos. Oportet iam ipſum ſphæra data comprehendere, & demonſtrare quod dodecahedri latus irrationalis eſt ea quæ appellatur apotome. Extendatur ψ ο, & ſit ψ ω, coincidit igitur ψ ω, ipſi cubi diametro & bifariàm ſe inuicẽ diſpeſcunt, hoc enim patuit in penultimo undecimi theoremate, ſecentur in ω. Igitur ω centrum eſt ſphæræ cubum comprehendentis, & dimidia eſt ψ ω lateris cubi. Connectantur autem ν ω. Et quoniam recta linea ν ο extrema & media ratione ſecatur in σ, & maius illius ſegmentũ eſt ν σ, quæ igitur ex ν σ, σ ο, tripla ſunt eius quod ex ν σ. Æqualis autem eſt ν σ, ipſi ψ ω, quoniam & ipſa ν σ, ipſi σ ω eſt æqualis, & ψ ο, ipſi σ ς, ſed ο σ ipſi ψ ν, quoniam & ρ ο, quæ igitur ex ω ψ, ψ ν, tripla ſunt eius quod ex ν ο. Eis autem quæ ex ω ψ, ψ ν, æquum eſt (per 47 primi) quod ex ν ω. Quod igitur ex ν ω, triplum eſt eius quod ex ν ο. Eſt autem & quæ ex centro ſphæræ cubum ipſum comprehendentis potentia triplex dimidij ipſius cubi lateris, antea enim oſtẽſum eſt cubum conſtruere, ac ſphæra comprehendere, ac demonſtrare quod ſphæræ dimetiens potentia triplex eſt lateris cubi (in 15 decimi tertij) Si autem tota totius, & dimidia dimidiæ. Et ν ο, dimidia eſt lateris cubi. Ipſa igitur ν ω æqualis eſt ei quæ ex centro ſphæræ cubum comprehendentis. Sphæræ autem cubũ cõprehendentis cẽtrum eſt ω. Igitur ν ſignum, ad ſuperficiem eſt ipſius ſphæræ. Similiter iam oſtendemus, quod & unuſquiſq; reliquorum ipſius dodecahedri angulorum, eſt ad ipſius ſphæræ ſuperficiem. Igitur dodecahedrum, data ſphæra comprehẽſum eſt. Dico iam quòd ipſius dodecahedri latus irratiõalis eſt ea quæ appellatur apotome. Quoniam enim ipſa ν ο extrema & media ratione diuiſa maius ſegmentum eſt ρ ο, ipſa autem ο ξ, extrema & media ratione diuiſa maius ſegmentum eſt ο σ, tota igitur ν ξ extrema & media ratione diuiſa, maius ſegmentum eſt ρ ς. Et quoniam eſt ſicut ο ν ad ο ρ, & ο ρ ad ν ρ & duplicia (partes enim æquè multiplicium eandem habent rationem) ſicut igitur ν ξ, ad ρ σ, ſic ρ σ, ad utranq; ipſarum ν ρ, ρ ξ, ſimul. Maior autem eſt ν ξ, ipſa ρ σ, utraq; ipſarum ν ρ, ρ ξ, ſimul. Igitur ν ξ, extrema & media ratione diuiditur, & maius ſegmẽtum eſt ρ σ. Æqualis autẽ eſt ρ σ, ipſi ν φ. Ipſa igitur ν ξ, extrema & media ratione diuiſa, maius ſegmentum eſt ν φ. Et quoniam rationalis eſt ipſius ſphæræ diameter, potentiaq; triplex eſt ipſius cubi lateris, rationalis igitur eſt ν ξ, latus cubi exiſtens. Si aũt rationalis linea extrema & media ratione ſecta fuerit, utrũque ſegmentorum, irrationalis eſt ea quæ appellatur apotome (per 6 decimi tertij. Igitur ν φ, latus exiſtens dodecahedri, irrationalis eſt ea quæ apotome appellatur: quod oſtendere oportuit, & fieri poſtulabatur.

CORRELARIVM. Ex hoc inquam, eſt manifeſtum quod cubi latere extrema & media ratione diuiſo, maius ſegmentum eſt dodecahedri latus: quod erat oſtendendum.

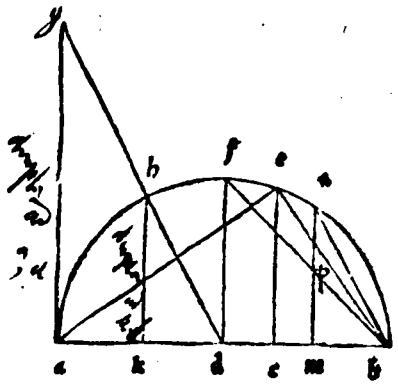
Euclid. ex Camp. Propoſitio 18.

Atera quinq; corporũ præmiſſorũ ab eadẽ ſphęra circũ ſcriptibiliũ, cuius ſphęrę ſola diametros nobis propoſita fuerit, per ipſam propoſitam diametrum inuenire. 18

CAMPANVS. Sit a b diameter alicuius ſphæræ, nobis propoſita, ex quâ iubemur latera quinq; præmiſſorum corporum elicere. Diuidamus igitur hãc diametrum in c, ita quod a c ſit dupla ad c b, & per æqualia in d, & lineamus ſuper eam ſemicirculum a f b, ad cuius circunferentiam protrahantur duæ lineæ perpendiculares ad lineam a b, quæ ſint c e & d f, & iungamus e cum a & cum b & f cum b. Manifeſtum ergo eſt ex demonſtratione 13 quod a e eſt latus figuræ quatuor baſium triangularium & æquilaterarũ, & ex demõſtratione 24, quod e b eſt latus cubi & ex demonſtratione 15, quod f b eſt latus figuræ octo baſium triangularium & æqui-

æquilaterarum. Prodeat itaq; à puncto a, linea a g perpendicularis ad a b, & æqualis eidem a b, & iungatur g cum d, ſitq; h punctus in quo g d ſecat circunferentiam ſemicirculi, & ducatur h K perpẽdicularis ad a b. Et quia g a eſt dupla ad a d, erit ex quarta ſexti h K dupla ad K d: ſunt enim duo trianguli g a d & h K d, æquianguli ex 32 primi, eo quod angulus a, maioris eſt æqualis angulo K minoris, nam uterq; rectus, & angulus d, eſt communis utriq;: igitur ex 4 ſecundi, b K eſt potentia quadrupla ad K d, ergo ex penultima primi h d, eſt potentia quincupla ad K d. Cumq; d b ſit æqualis h d eſt enim d centrum ſemicirculi, erit quoq; d b potentia quincupla ad K d. At uerò cum tota a b ſit dupla ad totam b d, quemadmodũ a c detracta ex prima a b eſt dupla ad c b detractam ex ſecũda b d, erit ex 19 quinti b c reſidua primæ, dupla ad c d reſiduam ſecundæ, ideoq; tota b d, eſt tripla ad d c. Igitur quadratum b d eſt noncuplum ad quadratum d c. Et quia ipſum erat quincuplũ tantum ad quadratum K d, erit ex ſecunda parte decimæquinti, quadratum d c minus quadrato K d, ideoq; d c minor K d. Sit g d m æqualis K d, & prodeat m n uſq; ad circunferentiam, quæ ſit perpendicularis ad a b & iungatur n cum b. Cũ igitur d K & d m ſunt æquales, erunt (ex diffinitione eius quod eſt aliquas lineas a cẽtro æquidiſtare) duæ lineæ h K & m n æqualiter diſtãtes a cẽtro, ideoq; æquales adinuicem ex ſecunda parte 13 tertij & ex ſecunda parte tertiæ eiuſdem. Itaq; m n eſt ęqualis m K, nam h K erat æqualis ei. At quia a b dupla eſt ad b d, & K m dupla eſt ad d K, & quadratũ b d quincuplum ad quadratum d k, erit ex 15 quinti quadratũ a b ſimiliter quincuplum ad quadratũ K m, eſt enim quadratum dupli ad quadratum dupli, ſicut quadratum ſimpli ad quadratum ſimpli. Ex demonſtratione autem 16 manifeſtum eſt, quod diameter ſphæræ eſt potentialiter quincupla ad latus hexagoni circuli figuræ 20 baſium, ergo K m eſt ęqualis lateri hexagoni circuli figuræ 20 baſium, nã diameter ſphæræ quæ eſt a b, eſt potentialiter quincupla tam ad latus hexagoni circuli illius figuræ, quã ad K m. Rurſus quoq; ex demonſtratione eiuſdem manifeſtũ eſt, quod diameter ſphæræ conſtat ex latere hexagoni & duplici lateri decagoni circuli figuræ 20 baſium. Cum ergo K m ſit tanquam latus hexagoni, at uerò a K ſit ęqualis m b, nam ipſa ſunt reſidua æqualium demptis æqualibus, erit m b tanquam latus decagoni. Quia igitur m n eſt tanquam latus hexagoni, nam ipſi eſt æqualis K m, erit ex penultima primi & 10 huius, n b tanquã latus pentagoni figuræ circuli 20 baſium. Et quia ex demonſtratione 16 apparet quod latus pentagoni circuli figuræ 30 baſium eſt latus eiuſdem figuræ 20 baſium. Conſtat lineam n b eſſe latus iſtius figuræ. Diuidatur itaq; e b quæ eſt latus cubi, ab aſſignata ſphęra circumſcriptibilis, ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema in puncto d, ſitq; maior portio eius p b. Conſtat igitur ex demonſtratione præmiſſæ, quod p b eſt latus figuræ 12 baſium. Inuenta ergo ſunt latera 5 præmiſſorum corporum ex diametro ſphærę nobis propoſita: eſt enim a e latus pyramidis 4 baſium e b latus cubi f b, latus octoedri, at uerò n b, latus icoſedri, linea aut p b latus dodecedri. Quæ autẽ horũ laterũ ſint maiora aliis, ſic habetur: cõſtat enim, quod a eſt maior f b: nã arcus a e, eſt maior arcu f b. Itẽ f b, eſt maior e b, & e b maior quã n b, at uerò n b, dico etiã e ſſe maiorẽ quàm p b. Cũ enim ſit a c dupla ad c b, erit ex 4 ſecundi quadratum a c quadruplũ ad quadratũ c b. Conſtat autẽ ex ſecunda parte correlarij 8 ſexti & ex correlario 17 eiuſdem, quod quadratum a b triplum eſt ad quadratum b c. Sed per 21 ſexti quadratum a b ad quadratum b c, eſt ſicut quadratum b e ad quadratum c b, ex eo quod proportio a b ad b e, eſt ſicut b e ad b c ex ſecunda parte correlarij 8 ſexti. Itaq; per 1 quinti quadratum b e triplum eſt ad quadratum c b. Et quia quadratum a c quadruplum eſt ad idem quadratũ, ut oſtenſum eſt, ut ex prima parte 10 quinti quadratum a c minus quadrato b e, ideoq; linea a c maior eſt linea b e, ideoq; a m, multo maior b e. Manifeſtum uerò ex 9 huius, quod ſi linea a m diuiſa fuerit ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, erit maior portio eius linea K m quę eſt æqualis m n. At uerò cum b diuiditur ſecundum eandem portionem uidelicet habentem medium duoq; extrema, maior eius portio eſt linea p b. Cum itaq; a m tota ſit maior tota b e, erit m n quæ eſt æqualis maiori portioni a m, maior quàm p b quæ eſt maior portio b e. Hoc autem manifeſtum eſt ex 2 decimiquarti, quæ ſine auxilio alicuius earum quæ ſequuntur firma demonſtratione ſolidatur: ergo per 19 primi à fortiori n b, maior eſt quam p b. Quare patet latera horum 5 corporum præmiſſorum fere eo ordine quo corpora ſeinuicem ſequuntur, ſeinuicem excedere. In cubo enim duntaxat & octoedro habet hic inſtãtias, nam latus octoedri excedit latus cubi, quamuis cubus antecedat octoedron. Cubum autẽ præmittunt idcirco octoedro, quia eadem diuiſione diametri, aſſignatæ ſphæræ, latus pyramidis 4 baſes triangulas habentis, & latus cubi inuenitur. Eſt

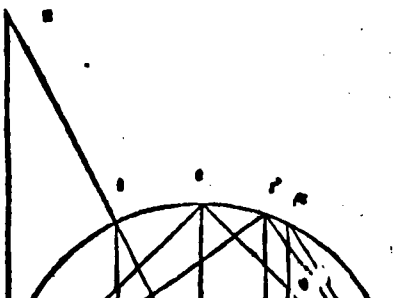

igitur a e latus pyramidis, maius lateribus cæterorũ corporũ, poſt ipſum aũt eſt f b latus octoedri maius ſequentium corporũ lateribus. Tertio ordine ſequitur in magnitudine e b, latus cubi. Quarto uerò loco eſt n b latus icoſedri. Minimum autem eſt omnium p b, latus dodecedri.

Euclid. ex Zamb. Problema 6. Propoſitio 18.

Latera quinq; figurarum exponere, & adinuicem comparare.

THEON ex Zamb. Exponatur datæ ſphæræ diameter α β, ſecetuŕq; in γ, ut α γ ipſi γ β, ſit æqualis, & in δ, ut α δ ipſius δ β dupla ſit, & ſuper α ε deſcribatur ſemicirculus α ζ β, & ab ipſis γ δ, ipſi α β (per 11 primi) ad angulos rectos excitentur γ ζ, δ ζ, & connectantur α ζ, ζ β, β ζ. Et quoniã dupla eſt α δ ipſius δ ε, tripla igitur eſt α β ipſius δ ε: conuertendo igitur (per correlarium 28 quinti) ſeſquialtera eſt β α ipſius α δ. Sicut autem β α, ad α δ, ſic quod ex ε α ad id quod ex α ζ, æquiangulum enim eſt α ζ β triangulum, ipſi α ζ δ triangulo, ſeſquialterum igitur eſt quod ex β α, eius quod ex α ζ. Eſt autem & ipſius ſphæræ diameter, potentia ſeſquialtera lateris pyramidis, & α β, ipſius ſphæræ diameter eſt. Igitur α ζ æqualis eſt lateri ipſius pyramidis. Rurſus quoniam dupla eſt α δ ipſius δ β, tripla igitur eſt α ε, ipſius β δ. Sicut autem α β, ad β δ, ſic quod ex α β ad id quod ex ζ β, triplum igitur eſt quod ex α β, eius quod ex ζ β. Eſt autem et ipſius ſphæræ diameter, potentia tripla lateris ipſius cubi (per 15 decimitertij) & ſphæræ diameter eſt α ε, igitur β ζ, cubi eſt latus. Et quoniam æqualis eſt α γ ipſi γ β, dupla igitur eſt α ε ipſius γ ε. Sicut autem α β ad γ ε, ſic quod ex α β, ad id quod ex β ζ. Duplum igitur eſt quod ex α β, eius quod ex β ζ. Eſt autem & ipſius ſphæræ diameter, potentia dupla lateris ipſius octahedri, & α β datæ ſphæræ diameter eſt. Igitur β ζ, octahedri eſt latus. Excitetur iam (per 11 primi) ab ipſo α ſigno ipſi α ε rectæ lineæ ad angulos rectos, α κ. Ponatuŕq; ipſa α κ æqualis ipſi α β, & connectatur κ γ, ſecet́q; κ ι circunferentiam ſemicirculi in ſigno θ, & ab ipſo δ, in ipſam α ε (per 12 primi) perpẽdicularis excitetur δ λ. Et quoniã dupla eſt κ α, ipſius α γ (æqualis enim eſt κ α ipſi α β) ſicut autem κ α ad α γ ſic δ κ, ad λ γ, dupla igitur eſt & θ κ ipſius κ γ. Quadruplũ igitur eſt quod ex δ λ, eius quod ex κ γ. Quæ igitur ex δ κ, κ γ, quæ idem ſunt ei quod ex θ γ, quincuplum eſt eius quod ex κ γ. Æqualis autem eſt δ γ ipſi γ ζ, quincuplum igitur eſt quod ex β γ, eius quod ex γ κ. Et quoniam dupla eſt α β ipſius ε γ, quarum α δ ipſius δ β dupla eſt, reliqua igitur β δ, reliquæ δ γ eſt dupla. Tripla igitur eſt β γ, ipſius γ δ, nonicuplum igitur eſt quod ex β ι, eius quod ex γ δ, quincuplum autem eſt quod ε γ, eius quod ex γ κ, maius igitur eſt quod ex γ κ, eo quod ex γ δ maior igitur eſt γ κ, ipſa γ δ, ponatur (per 2 primi) ipſi γ κ æqualis γ λ, & ab ipſo λ ipſi α β ad angulos rectos excitetur λ μ, & connectatur μ β. Et quoniã quod ex ι β eius quod ex γ κ quincuplum eſt, & ipſius β γ dupla eſt α ε, ipſius autem γ κ dupla eſt κ λ, quincuplum igitur eſt quod ex α β eius quod ex κ λ. Eſt autem ſphæræ diameter potẽtia quincupla, eius quæ ex cẽtro ipſius circuli à quo icoſahedrum deſcribitur, eſt́q; α β, ipſius ſphæræ diameter, ipſa igitur ζ λ ex centro eſt circuli à quo icoſahedrum deſcribitur. Ipſa igitur κ λ, hexagoni eſt latus dicti circuli. Et quoniam ſphæræ diameter componitur ex hexagoni & binis decagoni in dicto circulo deſcriptorum lateribus (per correlariũ 16 decimitertij) eſt́q; ipſa quidem α β, ipſius ſphæræ diameter, & κ λ hexagoni latus, & æqualis eſt α κ ipſi λ β, utraq; igitur ipſarum α κ, λ β, decagoni latus eſt deſcripti in circulo à quo icoſahedrum deſcribitur. Et quoniam decagoni quidem λ β, hexagoni autem μ λ (æqualis enim eſt ipſi ζ λ, quoniam & ipſi κ δ, æqualiter enim diſtant à cẽtro) & utraq; ipſarũ δ κ, κ λ, dupla eſt ipſius ζ γ, quinquãguli igitur eſt μ β. Quod aũt pẽtagoni eſt, & icoſahedri. Icoſahedri ergo eſt μ ε.

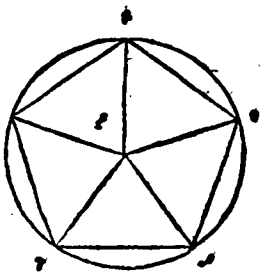

Et quoniã ζ β eſt latus cubi, ſecetur extrema & media ratione in ν, ſit́q; maius ſegmentũ ν β. Igitur ν ε, dodecahedri eſt latus. Et quoniã oſtenſum eſt quòd ipſius ſphæræ diameter potentia eſt ſeſquialtera ipſius α ζ lateris pyramidis, ipſius autem β ι lateris octahedri potẽtia dupla, ipſius aũt ζ ε, cubi potẽtia tripla: qualiũ igitur ſphæræ diameter potentia ſextalium ipſius quidem pyramidis latus quatuor, octahedri uerò latus triũ, cubi uerò duorũ. Latus igitur ipſius pyramidis, lateris octahedri potentia eſt epitritũ. Cubi autẽ lateris, potẽtia eſt duplũ. Octahedri aũt latus lateris, cubi potẽtia eſt hemioliũ. Ipſa quidẽ igitur prædicta triũ figurarũ latera, hoc eſt pyramidis & octahedri & cubi adinuicẽ, in rõnibus rõnalib. ſubſiſtũt. Reliqua uerò duo et icoſahedri et dodecahedri, neq; adinuicẽ, neq; ad prædicta in rõnib. rõnalibus exiſtũt, irratiõalia ſunt etenim, hoc eſt minor & apotome. Quod aũt maius eſt icoſahedri latus μ β, dodecahedri latere ν ε ſic oſtẽdemus. Quoniã triãgulũ ζ δ β, ipſi triãgulo ζ α ε æquiãgulũ eſt, proportionaliter eſt ſicut β δ, ad β ζ, ſic α ζ ad β α. Et quoniam tres rectæ lineæ proportionales ſunt, eſt igitur ſicut prima ad tertiam, ſic quod ex prima ad id quod ex ſecunda. Eſt igitur ſicut δ β ad β α, ſic qd' ex δ ε ad id qd' ex ε ζ. Cõuerſim igitur ſicut α β ad

Latus pyramidis.
Latus cubi
Latus octahedri.
Latus icoſahedri.
Latus dodecahedri.
Cõparatio 5 laterum.

α β ad β δ, sic qd' ex ζ β ad id quod ex β δ. Tripla autem est α β, ipsius β δ, triplum igitur qd' ex ζ β, eius qd' ex ζ δ. Est aũt & qd' ex α δ, eius qd' ex δ β, quadruplum, dupla enim est α δ, ipsius δ ζ. Maius igitur est qd' ex α δ, eo qd' ex ζ ζ, & maior igitur est α δ, ipsa ζ β, multò igitur maior est α λ, ipsa ζ β. Et ipsa quidem α λ, extrema & media rõne diuisa, maius segmentũ est α β, quoniã ipsa quidẽ λ μ hexagoni est, & α α decagoni, ipsa aũt ζ β extrema et media rõne diuisa maius segmentũ est ν β. Maior igitur est α λ, ipsa ν ζ. Aequalis aũt est μ λ, ipsi λ μ, maior igitur est λ μ, ipsa ν β. Ipsa aũt λ μ, maior est μ β: multò igitur maior est μ β latus existens icosahedri, ipsa ν ζ latere existente ipsius dodecahedri: quod facere & ostendere oportuit.

Aliter, quod maior est μ β ipsa ν β. Quoniã enim dupla est α δ ipsius δ β, tripla igitur est α β ipsius δ ζ. Sicut aũt α β ad β δ, sic qd' ex α ζ ad id qd' ex β ζ, quoniã triangulũ ζ α β ipsi ζ δ β triãgulo æquiangulũ est, qd' igitur ex α β, eius qd' ex ζ ζ triplũ est. Patuit autẽ qd' ex α ζ eius quod est ex α λ, quincuplũ. Quinq; igitur quæ ex α λ, tribus quæ ex ζ β, sunt æqualia. Sed tria quàm ex ζ β, sex quæ ex ν ζ, sunt maiora, & qnq; igitur quæ ex α λ sex quæ ex ν β sunt maiora. Quare & unũ qd' ex α λ, uno qd' ex ν β maius est, maior igitur est α λ, ipsa ν β, æqualis aũt est α λ, ipsi λ μ, maior igitur est & λ μ, ipsa ν β, multò igitur maior μ ζ, ipsa ν β: qd' ostendere oportuit. Quod aũt tria quæ ex ζ β, sex quæ ex ν β sunt maiora, sic ostẽdemus. Quoniã enim maior est ζ ν ipsa ν ζ, qd' igitur sub β ζ, ζ ν maius est eo qd' ex ζ ζ, ζ ν, qd' igitur sub ζ ζ, ζ ν, unà cũ eo qd' sub β ζ, ζ ν, maius est quàm duplũ eius qd' sub β ζ, ζ ν. Sed qd' sub β ζ, ζ ν, unà cũ eo qd' sub β ζ, ζ ν, id est, qd' ex β ζ, qd' uerò sub β ζ, ζ ν, æquũ est ei qd' ex ν β, extrema nãq; & media rõne secatur ipsa β ζ in ν, & quod sub extremis æquũ est ei qd' à media (p 17 sexti) Quod igitur ex ζ β, eo qd' ex β ν maius est quàm duplũ, unũ igitur qd' ex ζ β, duobus quæ ex β ν maius est, quare & tria quæ ζ β, sex quæ ex β ν, sunt maiora: quod ostẽdere oportuit. Dico iam q; præter prædictas quinq; figuras, non cõstruetur alia figura cõprehensa sub æquilateris & æquiangulis inuicẽ æqualibus. Sub binis nanq; triãgulis, neq; sub duobus alijs planis, solidus angulus nõ constituitur. Sub tribus triãgulis, quæ pyramis, sub quatuor, quæ octahedri, sub quinq; quæ icosahedri. Sub sex triãgulis æquilateris & æquianguls ad unũ signũ cõstitutis, nõ erit solidus angulus, existẽte nanq; æquilateri triãguli angulo duarũ partiũ recti, crũt sex quatuor rectis æquales: quod est impoßibile. Omnis nãq; solidus angulus, sub paucioribus quàm quatuor rectis cõprehenditur (p 21 undecimi) ita id propterea, neq; sub pluribus quàm sex planis angulis solidus cõstruitur angulus. Sub quadratis tribus, cubi angulus cõprehenditur. Sub quatuor est impoßibile, erunt enim rursus quatuor recti. Sub pentagonis æquilateris & æquiangulis tribus, dodecahedri. At sub quatuor, impoßibile, existẽte nanq; quinquanguli æquilateri anguli angulo recto & quinto, erunt quatuor anguli quatuor rectis maiores: quod est impoßibile. Neq; sub polygonis alijs figuris cõprehendetur solidus angulus, quoniã absurdũ esset. Igitur præter prædictas qnq; figuras alia figura solida nõ constructur sub æquilateris & æquiangulis cõprehensa: quod erat ostendendum. Quod autem æquilateri & æquianguli quinquanguli angulus rectus est & quintũ: sit ostendendum. Sit enim quinquangulũ æquilaterũ & æquiangulũ α β γ δ ε, & circunscribatur (p 14 quartidecimi) ei circulus α β γ δ ε, & accipiatur (p 1 tertij) illius centrũ, sitq; ζ, cõnectanturq; ζ α, ζ β, ζ γ, ζ δ, ζ ε. Bifariã igitur secant ipsius pentagoni angulos ad ipsam α β γ δ ε, signa. Et quoniã quinq; anguli qui ad ζ, quatuor rectis sunt æquales, & sunt æquales, igitur unus ipsorũ (sicut qui sub α ζ β) unius recti est, † quasi quintũ reliqui igitur qui sub ζ α β, α β ζ, unius sunt recti & quintum. Aequalis autem est qui sub ζ α β, ei qui sub ζ β γ, totus igitur q; sub α β γ pẽtagoni angulus, unius recti est & quintũ: qd' ostendere oportuit. FINIS.

† παρὰ πέμπτον præter quintum, id est quinta parte minor recto.

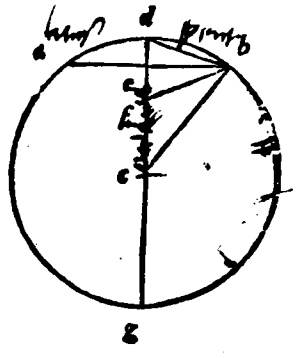
EVCLIDI MEGARENSI CLARISSIMO PHILOSOPHO MATHEMATICORVMQVE FACILÈ principi, deputatus liber De regularium corporũ proportione Campano cõmentatore, qui in ordine est decimusquartus.

Euclid. ex Camp. Propositio 1.

OMnis perpẽdicularis à cẽtro circuli ducta ad latus pẽtagoni ĩtra circulũ ipsũ descripti dimidiũ, lateris decagoni atq; dimidio lateris hexagoni ĩtra circulũ eũdẽ, descriptorũ ambobus dimidijs in longũ directũq; cõiũctis æqualis esse probat. Patet igitur q; perpẽdicula-

ris ducta à centro circuli ad latus pentagoni, eſt ęqualis perpendicu lari ductæ à centro ad latus trianguli dimidioq; lateris decagoni intra eundem circulum deſcripti directè coniunctis.

CAMPANVS. Sit linea a b latus pentagoni æquilateri inſcripti circulo cuius centrum c, & ducatur à centro c, perpendicularis ad lineam a b, quæ per ſecundam partem tertiæ tertij diuidet ipſam per æqualia, & arcum eius etiam per æqualia ex 4 primi & 27 tertij, ſitq; hæc perpendicularis linea c d, ſecans a b in puncto e, & arcũ eius in puncto d. Eſt igitur ut diximus linea a e, æqualis lineæ e b, & arcus a d, arcui d b, protrahaturq; linea d b, de qua conſtat quòd ipſa eſt latus decagoni æquilateri propoſito circulo inſcripti, cum ipſa ſubtendatur medietati quinti totius circunferentiæ. Dico itaq; quòd linea e c, eſt æqualis medietati lineæ c d & medietati lineæ d b, in longum directumq; coniunctis. Compleatur quidem diameter d c, ſitq; d c g, & ſit e f æqualis e d, & protrahatur b f, eritq; ex 4 primi b f æqualis b d, ideoq; per 5 primi angulus b d f erit æqualis angulo b f d. Conſtat autem ex ultima ſexti, quod angulus g c b, quadruplus eſt ad angulũ b c d, eo quod arcus g b quadruplus eſt ad arcum b d: at uerò angulus g c b per 32 primi duplus eſt ad angulum b d c, nam ipſe eſt extrinſecus duobus qui ſunt b d c & d b c, at ipſi ſunt æquales ex 5 primi: igitur angulus b d c, duplus eſt ad angulum b c d, quare angulus quoq; b f d, duplus eſt ad angulum b c f. Sed angulus b f d, duplus eſt ad angulũ b c f. Sed angulus b f d, eſt ęqualis duobus intrinſecis, qui ſunt b c f & c b per 32 primi. Itaque duo anguli b c f & c b f, ſunt æquales, ideoq; per 6 primi c f eſt æqualis b f, ideoq; etiam c f, eſt æqualis b d, & nam b d & b f, ſunt æquales adinuicem. Quare dimidium c d cum dimidio b d, eſt quantum dimidium c d cum dimidio c f, at uerò dimidium c d cum dimidio c f, eſt quantum dimidium c f bis cum dimidio f d, dimidium autem c f bis, eſt quantum c f, & dimidium f d, eſt quantum e f. Itaq; e c, eſt quantum dimidium c d cum dimidio c b & d b: quod eſt propoſitum.

Correlarium autem ſic conſtat. Manifeſtum eſt enim ex 8 tredecimi libri quod perpendicularis ducta à centro circuli ad latus trianguli ſibi inſcripti, eſt æqualis dimidio lineæ ductæ à centro ad circunferentiam. Hoc quidem ibi demonſtratũ eſt, & quaſi correlarium concluſum. Cùm igitur ex hac prima iſtius 14 libri pateat quod perpendicularis ducta à centro circuli ad latus pentagoni ſit æqualis dimidio lineæ ductę à centro ad circunferentiam & dimidio lateris decagoni, ſequitur quòd perpendicularis ducta à centro circuli ad latus pentagoni ſit æqualis perpendiculari ductæ à centro ad latus trianguli dimidioq; lateris decagoni intra eundem circulum deſcripti. Et hoc eſt quod ex correlario proponitur.

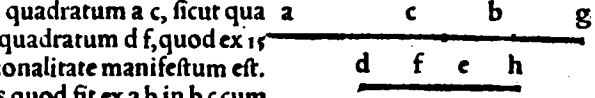
CAMPANI annotatio. Nunc ergo explicandum eſt quod ait Ariſtæus in libro intitulato, Expoſitio ſcientiæ quinq; corporum: necnon & Apollonius in dono ſecundo in proportionalitate figuræ 12 baſium ad figuram 20 baſium, dicens quod proportio ſuperficierum figuræ habentis 12 baſes ad ſuperficies figuræ habentis 20 baſes, eſt tanquam proportio corporis 12 baſium ad corpus 20 baſium, linea etenim ducta à centro circuli pentagoni figuræ 12 baſium dodecedri ad circunferentiam eius eſt quaſi linea prodiens à centro circuli trianguli figuræ uiginti baſium icoſedri ad circunferentiam eius. Hæc ſunt ipſius magni Apollonij uerba. Intelligenda autem ſunt de figura 12 & 20 baſium ab una eademq; ſphæra circunſcriptibilium. Eſt enim proportio corporis dodecedri ad corpus icoſedron, cum ambo una eademq; ſphæra circunſcribit ſicut proportio omnium ſuperficierum dodecedri pariter acceptarum, ad omnes ſuperficiẽs icoſedri pariter acceptas, quemadmodum Apollonius præmiſſorum uerborum prima parte commemorat, quod & 10 huius decimiquarti libri ſolida demonſtratione ſtabilitur. Et eſt circulus circunſcribens pentagonum dodecedri æqualis circulo circunſcribenti trigonum icoſedri cum dodecedron & icoſedron eadem ſphæra circunſcribit, quemadmodum ipſe Apollonius ſecunda parte præmiſſorum uerborum commemorat, quod etiam 5 huius libri demonſtratione firmatur. Præmittenda ſunt igitur antecedentia, ad rantorum uirorum eloquia, inconcuſſa ueritate corroboranda.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 2.*

QVicquid accidit uni lineę diuiſę ſecundũ proportionem habentem medium & duo extrema, omni lineæ ſimiliter diuiſæ probatur accidere.

Campanus.

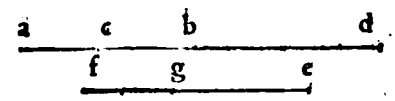
CAMPANVS. Sit utraq; duarum linearum a b & d e diuiſa ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, hæc quidem in c, illa uerò in f, ſintq; maiores portiones huius quidem a c, illius autem d f. Dico itaq; quòd ambarum ad ſui maiores portiones eſt una proportio, itemq; ambarum ad ſui minores portiones eſt proportio una, at quoq; maiorum portionum ad maiores una, & econtrariò & permutatim & coniunctim & diſiunctim & euerſim, nihil enim aliud eſt, quicquid uni earum accidit idem quoq; alij accidere, conſtat enim ex diffinitione lineæ ſecundum proportionem medium duoq; extrema diuiſæ & ea parte 16 ſexti quod illud quod fit ex a b in b c, eſt æquale quadrato a c, eodemq; modo quod fit ex d e in e f, eſt æquale quadrato d f ideoq; proportio eius quod fit ex a b in b c, ad quadratũ a c eſt ſicut eius quod fit ex d e in e f ad quadratũ d f, utraq; enim eſt proportio æqualitatis. Igitur quadruplum eius quod fit ex a b in b c ad quadratum a c, ſicut quadruplum eius quod fit ex d e in e f ad quadratum d f, quod ex 15 quinti & permutata & ęqua proportionalitate manifeſtum eſt. Quare coniunctim quadruplum eius quod fit ex a b in b c cum quadrato a c, ad quadratum a c, ſicut quadruplum eius quod fit ex d e, in e f cum quadrato d f, ad quadratum d f. Adiungatur autem ſecundum rectitudinem ad lineam a b, una linea quæ ſit æqualis b c, quæ dicatur b g, & ad d e adiungantur æqualis e f, quæ dicatur e h. Manifeſtum eſt igitur ex octaua ſecundi, quod quadruplum eius quod fit ex a b in b g cum quadrato a e, eſt ęquale quadrato lineæ a g. At uerò ſimiliter quadruplum eius quod fit ex d e in e h cum quadrato d f, eſt æquale quadrato d h. At uerò ex communi ſcientia quadruplum eius quod fit ex a b in b c æquũ eſt quadruplo eius quod fit ex a b in b g, eo quod b c & b g ſunt æquales, ſimiliter quoq; quadruplum eius quod fit ex d e in e f, æquum eſt quadruplo eius quod fit ex d e in e h, eo quod e f & e h ſunt etiam æquales. Igitur ex prima parte 7 quinti & ex 11 quinti quadratum a g ad quadratum a c, ſicut quadratum d h ad quadratũ d f. Quare ex ſecunda parte 21 ſexti, proportio lineæ a g ad lineam a c eſt ſicut lineæ d h ad lineam d f, & coniunctim a g & a c ad a c, ſicut d h & d f ad d f. At uerò a g cum a c, ſunt tanquam, duplum a b, & d cum d f, tanquam duplum d e. Quare dupla a b ad a c, ſicut duplum d e ad d f & permutatim duplum a b ad duplum d e ſicut a c ad d f. Sed duplum a b ad duplũ d e, ſicut a b ad d e ex 15 quinti. Igitur a b ad d e, ſicut a c ad d f. Itaq; permutatim & euerſim & conuerſim & diſiunctim & coniunctim: quod oportebat oſtendere.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 3.*

3 DIuiſo latere hexagoni ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, maior eius portio erit latus decagoni circũſcripti à circulo ipſum hexagonum circunſcribente.

CAMPANVS. Sit linea a b latus hexagoni alicuius circuli diuiſa ſecundum proportionem habente medium duoq; extrema in pũcto c, ſitq; maior proportio eius b c. Dico quòd cuiuſcunq; circuli a b eſt latus hexagoni, eiuſdem b c erit latus decagoni. Adiungatur enim ad lineã a b, linea d b, quæ ſit latus decagoni illius circuli cuius a b eſt latus hexagoni, eritq; ex 9 tredecimi, linea a d diuiſa ſecundum proportionem habẽtem medium duoq; extrema & maior portio eius erit linea b. Cùm igitur utraq; duarum linearum a b & a d ſit diuiſa ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, igitur erit per præmiſſam ambarum ipſarum ad ſui maioris portiones una proportio. Itaq; d a ad a b quæ eſt eius maior portio, ſicut a b ad b c, quæ eſt etiam eius maior portio, ſed d a ad a b, ſicut a b ad b d ex diffinitione lineæ diuiſæ ſecũdum proportionem habentẽ medium duoq; extrema, & maior portio eius igitur ex undecima quinti a b ad b c. Quare per ſecundam partem 9 quinti b d & b c, ſunt æquales. Cùm ergo d b ſit latus decagoni, erit quoq; ex communi ſcientia b c latus decagoni.

Vel aliter. Ad lineam a b adiungatur b d æqualis b c, eritq; ex quartam tredecimi tota a d diuiſa ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, & maior portio eius linea a b. Itaque per conuerſam nonam tredecimi quam continuè poſt ipſam demonſtrauimus, cuius circuli linea a b eſt latus hexagoni, eiuſdem linea b d (ideoq; linea b c ſibi æqualis) eſt latus decagoni. Poſſumus iterum idem alia uia (ſi libet) demonſtrare. Sit enim e f æqualis a b, quæ etiam diuidatur in g ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, & ſit maior

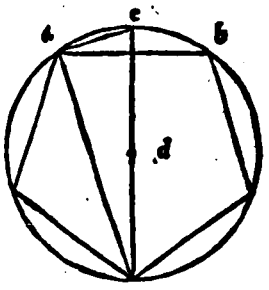
maior portio, eius linea f g. Conſtat igitur ex præmiſſa quòd quemadmodum a b eſt æqualis e f, ſic a c, eſt æqualis e g, & c b, æqualis g f. Cumq; fuerit b d adiuncta ad a b, latus decagoni illius circuli, cuius a b eſt latus hexagoni, erit (ſicut prius dictum eſt) ex 9 tredecimi tota a d, diuiſa ſecundum proportionem habentem mediũ duoq; extrema, & maior eius portio erit linea a b. Itaq; per præmiſſam a b ad b d, ſicut f g ad g e, quare per primam partem 15 ſexti quod fit ex a b in g e, æquum eſt ei quod fit ex b d in f g. Cumq; a b ſit æqualis e f, & erit quod fit ex e f in g e, æquum ei quod fit ex b d in f g. Sed quod nt ex e f in g e, æquum eſt quadrato f, ex diffinitione lineę diuiſæ ſecundum proportionem habẽtem medium duoq; extrema, & ex prima parte 16 ſexti, igitur quòd fit ex b p in f g, eſt æquale quadrato f g, ideoq; ex prima ſexti linea b d, æqualis f g. Et quia f g eſt æqualis c b, erit quoq; c b æqualis b d, & latus decagoni: quod oportebat oſtendere.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 4.*

Quadratum lateris pentagoni intra circulum deſcripti, quadratumq; lineæ quæ illius pentagoni angulo ſubtenditur, ambo hæc quadrata pariter accepta, quadrati medietatis diametri eiuſdem circuli quincuplum eſſe pronuntio. 4

CAMPANVS. Sit in circulo a b c, cuius centrum d, inſcriptus unus pentagonus æquilaterus, cuius unum latus ſit a b, & probatur diameter c d e, diuidens lineam a b, & eius arcum per ęqualia. Eſt igitur arcus a e, medietas quintæ partis circunferentiæ illius circuli, quare arcus a c eſt duæ quintæ totius circunferentiæ. Protrahantur itaq; duæ lineæ a e & a c, eritq; a e, latus decagoni æquilateri, eo quod eius arcus eſt medietas quintæ partis circunferentiæ, linea uerò a c, erit quæ ſubtenditur uni ex angulis pẽtagoni prædicti, eo quod arcus a c, eſt duæ quintæ partes circunferentiæ circuli. Dico itaq; quod quadrata duarum linearum a b & a c, pariter accepta, quincuplum ſunt ad quadratum lineæ d e. Eſt enim ex 4 ſecundi quadratum lineæ c e, quadruplum ad quadratum lineæ d e. Cum autem angulus c a e, ſit rectus ex prima parte 30 tertij, eruntq; ex penultima primi quadrata duarum linearum c b & a e, quadruplum ad quadratum d e, igitur quadrata trium linearum c a & a e & d e, quincuplum ſunt ad quadratum lineæ d e. Et quia ex 10 tredecimi quadratum a b, eſt æquale quadratis duarũ linearum a e & d e, ſequitur ut quadrata duarum linearum a b & e a, ſint quincuplum ad quadratum d e: quod eſt propoſitum.

CORRELARIVM.

Manifeſtum eſt ergo quòd quadratum duarum lateris cubi atq; quadratum lateris figuræ duodecim baſium, cum cubum & figuram duodecim baſium eadem ſphæra circunſcribit, ambo quadrata pariter accepta quincuplum ſunt quadrati medietatis diametri circuli, qui circunſcribit pentagonum eiuſdem figuræ duodecim baſium.

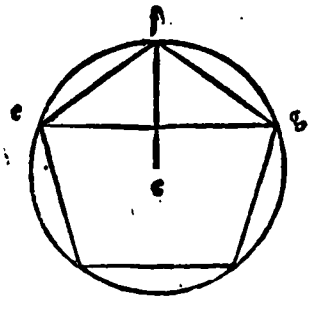
Iſtud correlarium uere manifeſtum eſt, conſtat enim ex demonſtratione 17 tredecimi, quod latus cubi ſubtenditur angulo pentagoni dodecedri, cũ cubum & dodecedron una eademq; ſphæra circunſcribit, itaq; per hanc 4 ſine obice conſtat correlarium.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 5.*

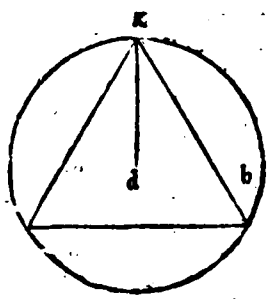

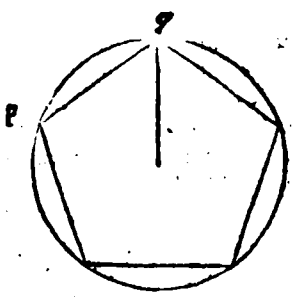
Pentagonus figuræ duodecim baſium, triangulusq; figuræ uiginti baſium, quos eadem ſphæra circunſcribit, uno eodemq; circulo circunſcribuntur. 5

CAMPANVS. Sit ſphæra cuius diameter a b, circunſcribens duas ſolidas figuras, uidelicet dodecedron cuius unus ex duodecim pentagonis ſit c, & icoſedron cuius unus ex 20 triangulis ſit d, pentagono autem c, & trigono d, ſuper duo centra d & c, circunſcribantur duo circuli, huic quidem f c ex 14 quarti, illi uerò f d, ex 5 eiuſdem. Dico itaque quòd hi duo circuli ſphæræ propoſitæ, quorum alter circunſcribit pentagonum c, alter uerò trigonum d, ſunt æquales. Signentur enim duo latera pentagoni c, unum ex ſuis angulis continentia, literis e f & f g, & protrahantur linea e g, quæ ſubtẽdat angulum f, & ſemidiameter circuli quæ ſit c f. Vnum quoque ex lateribus trigoni d, ſignetur

gnetur literis k h,& protrahatur ſemidiameter ſui circuli quæ ſit d k. Deinde ſumatur linea l m, ad quam ſit linea a b quæ eſt diameter ſphæræ aſſignatæ, quincupla in potentia, quæ quidem l m diuidatur in n ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, ſitq; maior portio eius linea l n,& ſecundum quantitatem totius l m lineetur circulus p q. Itaq; ſemidiameter circuli p q, erit æqualis lineæ l m, eritq; ex correlario 15 quarti, linea l m, tanquam latus hexagoni æquilateri circulo p q inſcripti, ideoq; per tertiam huius, linea l n, erit tanquam latus decagoni æquilateri eidem circulo inſcripti. Igitur ex 11 quarti, inſcribatur pentagonus æquilaterus circulo p q, cuius unum latus ſit p q, eritq; ex 10 tredecimi libri quadratum lineæ p q, æquale quadratis duarum linearum l m & l n pariter acceptis. Conſtat autem ex demonſtratione 18 tredecimi, quod h k eſt æqualis p q, ergo quadratum h k, eſt æquale quadratis duarum linearum l m & l n pariter acceptis. At uerò ex demonſtratione 17 tredecimi, manifeſtum eſt quòd e g latus cubi ab eadem ſphæra cir cumſcriptibilis, quare per correlarium 14 tredecimi a b quæ eſt diameter ſphæræ, potentialiter eſt tripla a d e g quæ eſt latus cubi. Si autem e g diuidatur ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, patet ex demonſtratione tredecimi quod e f eſt tanquam maior portio eius, igitur ex ſecunda huius, e g ad l m, ſicut e f ad l n, nam ut tota ad totam, ſic maior portio ad maiorem. Itaq; per 21 ſexti quadratum e g ad quadratũ l m ſicut quadratum e f ad quadratum l n: quare per 13 quinti, quadrata duarum linearum e g & e f pariter accepta, ad quadrata duarũ linearum l m & l n, pariter accepta, ſicut quadratum e g ad quadratum l m. Ergo per 15 quinti & permutatã proportionalitatem, & æquam, triplum duorum quadratorũ duarũ linearum e g & e f pariter acceptorum ad quadrata duarum linearum l m & l n, pariter accepta, ſicut triplum quadrati e g ad quadratum l m. Triplũ autem quadrati e g, eſt tanquam quadratum a b ex correlario 14 tredecimi, at quadratum a b, eſt per hypotheſin quincuplum ad quadratum l m, ergo triplum quadrati e g, quincuplum quoq; eſt quadrati l m. Quare etiam triplum quadratorum duarum linearum e g & e f pariter acceptorum, eſt quincuplum ad quadrata duarum linearum l m & l n, pariter accepta. Et quia probatum eſt quod quadratum h k eſt æquale e quadratis duarum linearum l m & l n, pariter acceptis, ſequitur ex communi ſcientia ut triplum quadratorum e g & e f, ſit quincuplum ad quadratũ h k. Conſtat autem ex 8 tredecimi, quod quincuplũ quadrati h k eſt quindecuplũ ad quadratũ d K, nam ſimplũ eſt triplum. Et ex quarta huius cõſtat, quod triplum quadratorum e g & f, eſt quindecuplum quadrati e f, nam ſimplum eſt quincuplum. Itaq; quindecuplum quadrati c f eſt æquale quindecuplo quadrati d k, ideoq; per 15 quinti quadratum c f, eſt æquale quadrato d k, quare etiam linea c f, eſt æqualis lineæ d K. Ergo ex diffinitione circulorum æqualium, circulus circunſcribens pentagonum c, eſt æqualis circulo circunſcribenti trigonum, nam ſemidiametri horum circulorũ ſunt æquales, uidelicet c f & d K: quod erat ex principio demonſtrandum.

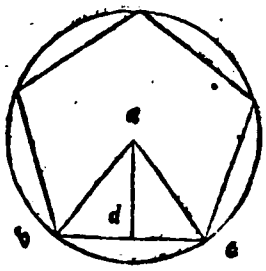

* *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio 6.*

QVadratum quoq; quod eſt triangulum alias trigincuplum tetragoni, qui ſub perpendiculari ducta à centro circuli circunſcribentis pẽtagonum figuræ duodecim baſium ad latus pentagoni, atq; ſub latere ipſius pentagoni continetur, omnibus ſuperficiebus corporis duodecim baſium pariter acceptis eſſe æquale, ex neceſsitate conuincitur.

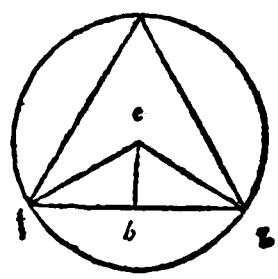
CAMPANVS. Sit pentagonus a una ex 12 baſibus figuræ dodecedri, & unũ ex eius lateribus ſit b c, ſibiq; ex 14 quarti circunſcribatur circulus ſupra centrum a, & protrahantur lineæ a b & a c & b d, perpẽdicularis ad b c. Dico ergo quòd trigincuplum eius quòd ſit ex a d in b c, eſt æquale omnibus ſuperficiebus dodecedri pariter acceptis. Conſtat enim pentagonũ d, eſſe diuiſibilẽ in quinq; triangulos æquales triangulo

triangulo a b c ex 8 primi. Itaq; omnes 12 pentagoni dodecedri (cum omnes ſint æquales & ſimiles pentagono a) diuiſibiles ſunt in 60 triangulos, quorum quiſq; per 8 primi eſt æqualis triangulo a b c. Quod aũt fit ex a d in b c, eſt duplum per 41 primi, ad triangulum a b c. Ergo trigincuplum eius quod fit ex a d in b c, eſt ſexagincuplum ad triangulum a b c, nam ut ſimplũ ad ſimplũ ſic duplũ ad duplum. Cũ itaque omnes dodecedri ſuperficies pariter acceptæ ſint etiã, ſexagincuplum ad triãgulum a b c, ſequitur ut trigincuplum eius quod fit ex a d in b c, ſit æquale omnibus ſuperficiebus dodecedri pariter acceptis. Quod eſt propoſitum.

Eucli. ex Camp. *Propoſitio 7.*

QVadratum quoq; quod eſt triangulum, alias trigincuplum tetragoni, qui ſub perpendiculari ducta à centro circuli ad latus ſibi inſcripti trianguli figuræ uiginti baſium, atque ſub ipſo latere trianguli continetur, æquale eſt omnibus ſuperficiebus figuræ uiginti baſium pariter acceptis. 7

CAMPANVS. Eſto enim hic trigonus e, una ex 20 baſibus figuræ icoſedri, & unum ex eius lateribus ſit f g, ſibiq; ex 5 quarti circunſcribatur circulus ſuper centrum e, & protrahantur lineæ e f, e g, & e h perpendicularis ad f g. Dico igitur qd' trigincuplũ eius, qd' fit ex e h in f g, eſt æquale omnibus ſuperficiebus icoſedri pariter acceptis. Cõſtat enim trigonũ eſſe diuiſibilem in tres trigonos, quorũ quilibet per octauã primi, eſt æqualis trigono e f g. Itaque omnes 20 trigoni icoſedri pariter accepti, (cũ cuncti ſint æquales & ſimiles trigono e) ſunt tanquam ſexagincuplum trigoni e f g. Et quia per 41 primi, quòd fit ex e h in f g eſt duplum trigoni e f g, ideoq; trigincuplum huius eſt æquale ſexagincuplo illius, ſequitur ut trigincuplũ e h in e f ſit æquale omnibus ſuperficiebus icoſedri pariter acceptis: quod erat demonſtrandum.

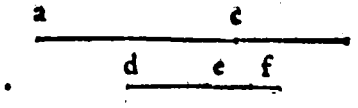
CORRELARIVM. Manifeſtum igitur eſt, quòd proportio ſuperficierum figuræ duodecim baſium in aliqua ſphæra contentæ ad ſuperficies figuræ uiginti baſium in eadem ſphæra cõcluſæ, eſt tanquam proportio tetragoni contenti ſub latere pentagoni ipſius figuræ duodecim baſium & ſub perpendiculari ducta à centro ſui circuli ad ipſum latus pentagoni, ad tetragonum contentum ſub latere trianguli ipſius figuræ uiginti baſium & perpendiculari ducta à centro ſui circuli ad ipſum latus trianguli corporis uiginti alchaidarum. Quod per illud correlarium concluditur uerum eſſe, ſiue figura duodecim baſium & figura uiginti baſium ſint ab eadem ſphæra circunſcriptibiles ut proponitur, ſiue etiam fuerint circunſcriptibiles à diuerſis ſphæris, proponitur autem prout hæ figuræ ſunt circunſcriptibiles ab eadem ſphæra, quoniam hoc modo ualet & ſufficit ad propoſitum. Eius ergo cõis ueritas ſic patet. Cũſtat enim ex 6 huius, quòd trigincuplũ a d in b c, ęqũum eſt omnibus ſuperficiebus dodecedri pariter acceptis cuius, pẽtagonus, a eſt una ex 12 ſuperficiebus. Et ex hac 7 conſtat ſimiliter, quòd trigincuplum e h in f g, æquum eſt omnibus ſũperficiebus icoſedri pariter acceptis, cuius trigonus e eſt una ex 20 baſibus, ſiue illud dodecedron & iſtud icoſedron eadem ſphæra circunſcribat, ſiue diuerſe, itaque proportio trigincupli a d in b c ad omnes ſuperficies illius dodecedri pariter acceptas, eſt ſicut trigincupli e h in f g ad omnes ſuperficies icoſedri pariter acceptas, utrobiq; enim eſt proportio æqualitatis. Quare permutatim trigincuplum a d in b c ad trigincuplum e h in f g, ſicut omnes ſuperficiebus illius dodecedri ad omnes ſuperficies huius icoſedri, & per 15 quinti trigincupli ad trigincuplum, eſt ſicut ſimpli ad ſimplũ. Conſtat igitur per 11 quinti quòd proportio omnium ſuperficierum illius dodecedri ad omnes ſuperficies huius icoſedri, eſt eius quod fit ex a d in b c, ad id quod fit ex e h in f g. Et hoc eſt quod ex correlario proponitur.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 8.*

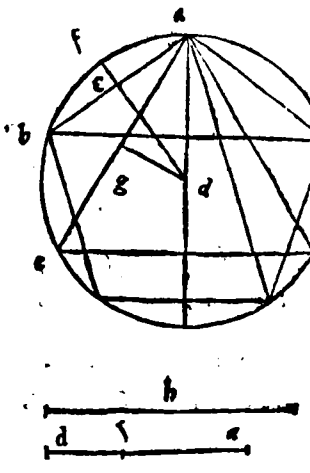
DRoportio cunctarum ſuperficierum corporis duodecim baſium pariter acceptarum ad cunctas ſuperficies corporis uiginti baſium pariter acceptas, quæ ab una ſphæra ambo circunſcribuntur, eſt tanquam proportio lateris cubi quem circunſcribit eadem ſphæra, ad latus trianguli ipſius corporis uiginti baſium. 8

CAMP-

CAMPANVS. Vt ab huius octauæ demonſtrationis 14. libri proceſſu ambiguitas omnis abſcedat, iſtud præſcire oportet. Quòd ſi aliqua linea ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema fuerit diuiſa, & ex medietate eius tanquam dimidium ſuæ maioris portionis detrahatur, ipſa quoq; medietas ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema diuiſa erit, & eius maior portio eſt tanquam dimidium maioris ſuæ duplæ. Verbi gratia, Sit a b diuiſa ſecundum proportionẽ habentem medium duoq; extrema, in c, & maior eius portio ſit a c, & ſit d e tãquam dimidium a b, & d f tanquam dimidium a c. Dico ergo quòd d e diuiſa eſt in f ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, & maior portio eius eſt d f, conſtat enim ex 15 quinti qd' ꝓportio a b ad a c, eſt ſicut d e ad d f, uidelicet duplum ad duplũ, tanquã ſimplũ ad ſimplũ. Quare permutatim a b ad d e, ſicut a c ad d f, igitur per 19 quinti c b ad f e, ſicut a b ad d e. Eſtq; c b, dupla ad f e, ſic enim eſt a b ad d e. Cùm igitur tota a b ſit dupla ad totam d e, & ſingulæ partes a b ad ſingulas partes d e, erit ex 15 quinti & prima eiuſdem & diffinitione lineæ diuiſæ ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, linea diuiſa in f, quemadmodum proponitur.

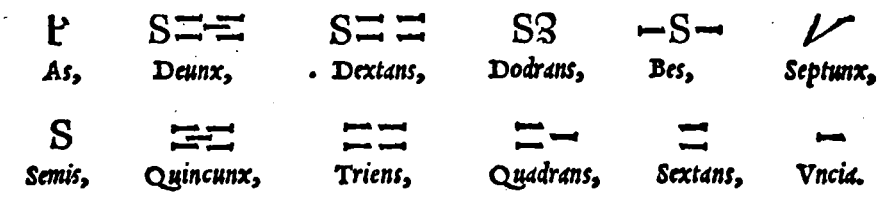

Nunc igitur demonſtrationi eius quod propoſitũ eſt inſiſtamus. Ad cuius exemplum ſit a b c circulus cuius centrum d, circunſcribens pentagonũ dodecedri & trigonum icoſedri, quæ ambo pariter eadem ſphæra circunſcribit & concludit, nam ex 5 huius manifeſtum eſt, quòd idem circulus huius pentagonum & illius trigonũ circunſcribit. Sit autem linea a b, latus pentagoni, & linea a c, trigoni, ſitq; linea h, tanquam latus cubi ab eadem ſphæra circũſcripti. Dico itaq; quòd proportio omnium ſuperficierum dodecedri pariter acceptarum ad omnes ſuperficies icoſedri pariter acceptas, eſt ſicut linea h ad lineam a c, producatur quidem à centro d, perpendicularis ad a b, quæ tranſeat uſq; ad circunferentiam, ſecans a b in puncto e, & arcum eius in puncto f, hanc autem perpendicularem conſtat diuidere per æqualia tam lineam a b quàm eius arcum, chordam quidem a b per ſecundam partem 3 tertij, arcum uerò eius per 4 primi & 27 tertij. Eſt igitur arcus f a decima pars circunferentiæ. Subtendatur itaq; ſibi chorda a f, quæ erit latus decagoni æquilateri eiuſdem circuli, erit igitur ex 9 tredecimi linea conſtans ex d f, f a, diuiſa ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, & maior portio eius erit linea d f. At uerò ex prima huius d e, eſt æqualis dimidio f, dimidioq; f a in longũ directũq; cõiunctis. Sit igitur d g per pẽdicularis ad a c, eritq; ex correlario 8 tredecimi g d, tanquã dimidium d f. Itaq; ſi à linea d e quæ eſt tanquam dimidium d f a, cum d f & f a ſit linea una, detrahatur æqualis d g quæ eſt tanquam dimidium d f, erit per illud quod antè hoc probatum eſt, linea d e diuiſa ſecũdum proportionem habentem medium duoq; extrema, & maior portio erit tanquam g d. Ex demonſtratione autem 17 tredecimi conſtat, quòd ſi linea h, quæ eſt latus cubi diuidatur ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, maior portio eius erit tanquam a b, quæ eſt latus pentagoni figuræ 12 baſium. Itaq; per 2 huius, proportio h ad a b, eſt ſicut d e ad g d, quare per primã partem 15 ſexti, quod prouenit ex h in g d, æquum eſt ei quod fit ex a b in d e. Ex correlario autem præmiſſæ manifeſtum eſt, quod proportio omnium ſuperficierum dodecedri cuius latus a b pariter acceptarum ad omnes ſuperficies icoſedri, cuius latus a c, pariter acceptas, eſt ſicut eius quod fit ex a b in d e, ad illud quod fit ex a c in g d. Igitur ex primã parte 7 quinti & 11 eiuſdẽ, proportio eius quod prouenit ex h in g d, ad illud quod prouenit ex a c in g d, eſt ſicut omnium ſuperficierũ illius dodecedri ad omnes huius icoſedri. At uerò eius qd' prouenit ex h in g d, ad illud qd' prouenit ex a c in g d, eſt per 1 ſexti, ſicut h ad a c. Itaq; per 11 quinti proportio omnium ſuperficierum illius dodecedri ad omnes huius icoſedri, eſt ſicut h ad a c: quod eſt propoſitum. Hoc ipſum aliter probare poterimus, ſi ad ipſum huius antecedens neceſſarium præmiſerimus, quod eſt.

Si circulo cuilibet pentagonus æquilaterus inſcribatur, rectangulum quod ſub dodrante diametri ipſius circuli & ſub dextãte ipſius lineæ angulum ipſius pentagoni ſubtendentis continetur, eidem pentagono æquum eſſe ex neceſsitate oportet.

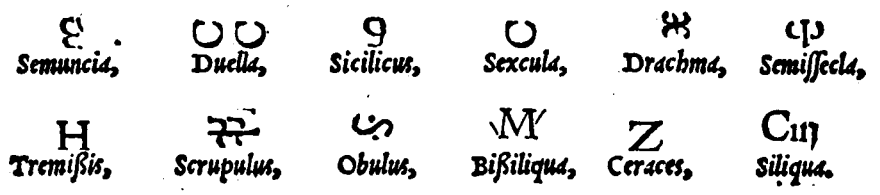
Maiores noſtri unumquodque integrum in duodecim parteis æquales intellectu & ratione diuiſerunt: omnesq; eas ſimul, hoc eſt ipſum totum, Aſſem uocauerunt: undecim uerò earum, dixerunt Deuncem: decem autem, Dextantem: nouem, Dodrantem: octo uerò Beſſem: at ſeptem, Septantem uel Septuncem: ſex autem, Semiſſem: quinque, Quincuncem: quatuor, Trientem: tres autem, Quadrantem: duas uerò, Sextantem: unam autem, appellauerunt Vnciam. Easq; per ornem talibus deſignauere figuris, quæ ſæpiſsimè inueniuntur in antiquis libris,

As, Deunx, Dextans, Dodrans, Bes, Septunx,

Semis, Quincunx, Triens, Quadrans, Sextans, Vncia.

Vnciam quoq;, quam duodecimam partem Aſsis fore diximus, in alias duodecim fractiones, ſed alia uia diuiſerunt. Nam medietatem Vnciæ, dixerunt Semunciam: tertiam uerò, Duellam: quartam, Sicilicum: ſextam, Sexculam: octauam, Drachmam: duodecimam, Semiſſeclam: decimamoctauam, Tremiſſem: uigeſimamquartam, Scrupulum: quadrageſimamoctauam, Obulum: ſeptuageſimamſecundàm, Biſsiliquam: nonageſimamſextam, Ceracem: ultimam uerò quę eſt centeſima quadrageſimaquarta pars ipſius Vnciæ, Siliquam nominauerunt. His autem duodecim fractionibus Vnciæ, poſteriores adiunxere Chalcum: eſt autem Chalcus, centeſima nonageſimaſecunda pars Vnciæ. Cuius additionis cauſa fuit, ut uſque ad minimum extremum diateſſeron & diapente ſymphoniarum tonorum ſemitonorumq; interuallis diſtinctarum, harum fractionum denominatio conſcenderet uel contenderet: & ipſas omnes ſecundùm ordinem talibus annotauere figuris,

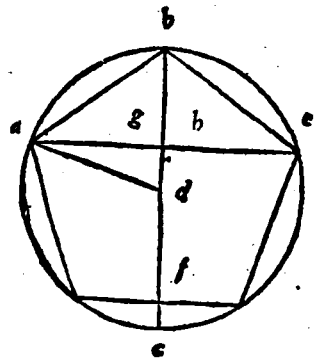
Semuncia, Duella, Sicilicus, Sexcula, Drachma, Semiſſecla,

Tremiſſis, Scrupulus, Obulus, Biſsiliqua, Ceraces, Siliqua.

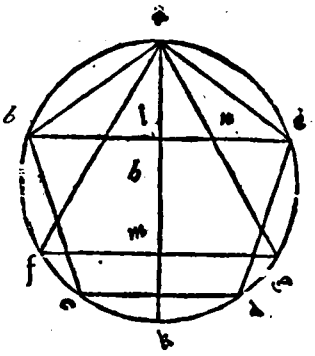
Chalcus.

Eius ergo quod dicitur, ſenſus eſt: Quòd ſi in aliquo circulo pentagonus æquilaterus inſcribatur, illud quod fit ex tribus quartis diametri circuli in quinq; ſextas lineas ſubtendentis unum ex angulis inſcripti pentagoni, æquale eſt pentagono. Verbi gratia: Sit circulus a b c, ſicut centrum d, eiq; ex undecima quarti, inſcribatur pentagonus æquilaterus, cuius duo latera unum ex ſuis angulis continentia ſint a b & b c, & angulo b ſubtendatur linea a c, & protrahatur diameter b d e ſecans lineam a c per æqualia in puncto g, ſitq; d f medietas d e, & g h dupla ad h c, eritq; b f dodrans diametri: eſt enim tres quartę ipſius, & a h erit dextans uel ſextans a c: eſt enim quinta ſextę eius, protrahatur autem linea a d: dico quòd illud quod prouenit ex b f in a h, eſt æquale pentagono inſcripto circulo. Cùm enim a g ſit perpendicularis ad b d, erit ex quadrageſimaprima primi, & illud quod prouenit ex b d in a g, duplum ad triangulum a b d, ideoq; quod prouenit ex b f in a g, triplum erit ad eundem triangulum, & quod prouenit ex b f in h g duplum, & ex b f in totam a h quincuplum. Cùm itaque totus pentagonus quintuplus ſit ad eundem triangulum, conſtat quòd iſtud quod fit ex b f in a h, eſt æquale pentagono. Et illud erat demonſtrandum.

Quod igitur ex principio propoſitum eſt, nunc alia uia (ſicut promiſimus) demonſtremus. Sint itaq; circulo, cuius centrum h inſcripti, pentagonus figurę duodecim baſium, & trigonus figuræ uiginti baſium, quas eadem ſphæra circunſcribit. Conſtat enim ex quinta huius, quòd huius dodecedri pentagonus, & illius icoſedri trigonus, ab eodem circulo circunducentur, ſitq; pentagonus a b c d e, & trigonus a f g, & angulo a pentagoni ſubtendatur linea

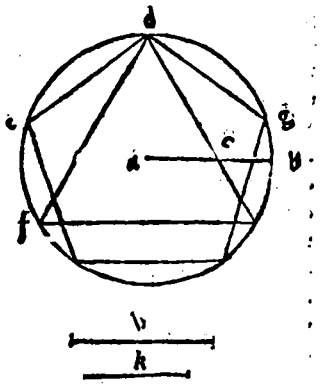
tur linea b e, quæ ex demonſtratione 17 tredecimi erit latus cubi quem eadem ſphæra concludit, protrahatur itaq; diameter a h k, ſecans orthogonaliter & per æqualia utranq; duarum linearum b e & f g, hanc quidem in puncto l, illam uerò in puncto m. Dico ergo quòd proportio omnium ſuperficierum dodecedri ad omnes icoſedri, quorum pentagonus & trigonus propoſito circulo ſunt inſcripti, eſt ſicut lineæ b e, quæ eſt latus cubi ab eadē ſphæra cōcluſi, ad lineā f g quę eſt latus trigoni icoſedri. Conſtat enim ex correlario 8 tredecimi, quòd linea h m eſt dimidium lineæ a h; ideoq; a n erit dodrans diametri a k, eſt enim eius tres quartæ. Sit ergo l n dupla ad n e, eritq; b n dextans b e, eſt enim quinq; eius ſextę. Ita quòd per præmiſſum antecedens, quod prouenit ex a m in b n, erit æquale pentagono a b c d é, quod autem prouenit ex a m in m f, eſt æquale triangulo a f g. Igitur ex 1 ſexti, proportio pentagoni ad trigonum, eſt ſicut b n ad m f, quare duo decupli illius pentagoni ad uigincuplum iſtius trigoni, ſicut duodecupli lineæ b n ad uigincuplum lineæ m f, quod ex 15 quinti & æqua proportionalitate manifeſtum eſt. Duodecuplum autem b n, eſt tanquam decuplum b é, nam 12 dextantes, coæquant 10 aſſes, hoc eſt 10 tota: uigincuplum uerò m f, eſt tanquam decuplum f g, nam f g eſt dupla ad m f. Igitur duodecupli iſtius pentagoni ad uigincuplum iſtius trigoni, eſt ſicut decupli b e ad decuplum f g. Et quia duodecuplū illius pentagoni eſt omnes ſuperficies dodecedri, uigincuplum autem huius trigoni eſt omnes ſuperficies icoſedri, & quia per 15 quinti decupli b e ad decuplum f g, ſicut b é ſimplæ ad f g ſimplam, erit per 11 quinti, proportio omnium ſuperficierum dodecedri pariter acceptarum ad omnes ſuperficies icoſedri pariter acceptas, ſicut b e ad f g: & hoc eſt quod oportuit nos demonſtrare.

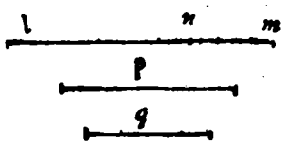
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 9.*

9 Diuiſa qualibet linea ſecundum proportionem habētem medium duoq; extrema, erit proportio lineæ potentis ſupra totam lineam, eiusq; maiorē portionem ad lineā potētem ſupra totam eiuſdemq; minorem portionem, tanquam proportio lateris cubi ad latus trianguli corporis uiginti baſium unà cum cubo ipſo in eadem ſphæra contenti.

Campanus: Sit linea a b diuiſa ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, & maior portio ſit linea a c, & ſuper centrum a ſecundum quantitatem lineæ a b deſcribatur circulus d b e, eiq; inſcribatur ex 11 quarti pentagonus æquilaterus cuius unum latus ſit d é, & ex ſecunda eiuſdem triangulus æquilaterus cuius unum latus ſit d f, & uni ex angulis pētagoni qui ſit d, ſubtendatur linea e g. Conſtat igitur ex 5 huius, quòd ſphæra circunſcribens dodecedron cuius pentagoni latus eſt d e, circunſcribit ſimul icoſedron cuius trianguli latus eſt d f, & ex demonſtratione 17 tredecimi manifeſtum eſt, quòd eadem ſphæra circunſcribit cubum cuius latus eſt e g. Sumatur ergo linea h potēs ſuper totam a b & eius maiorem portionem a c, & ſumatur K potens ſuper totam a b & minorem eius portionē b c. Dico itaq; quòd proportio e g ad d f, hoc eſt lateris cubi ad latus trianguli icoſedri unà cum ipſo cubo ab ipſa ſphæra contenti, eſt ſicut h ad k. Cōſtat quidem quod ex correlario 15 quarti, quòd a b eſt tanquam latus hexagoni æquilateri circulo b d e inſcripti. Igitur ex 3 huius, a c eſt tanquam latus decagoni eiuſdem circuli. Itaq; per 10 tredecimi, d e potens eſt ſuper totam a b & eius maiorem portionem a c, quare d e eſt æqualis h, nam quadratum utriuſq; earum, tantum eſt quātum quadrata duarum linearum a b & a c pariter accepta. Patet autem ex 8 tredecimi, quòd d f eſt tripla potentialiter ad a b, at uerò ex 5 eiuſdem patet, quòd K quoq; tripla eſt potentialiter ad a c. Ergo ex ſecunda parte 21 ſexti, proportio d f ad a b, eſt ſicut k ad a c, quare permutatim d f ad K, ſicut a b ad a c. Et quia ex demonſtratione 17 tredecimi, manifeſtum eſt quòd ſi e g diuidatur ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema, maior portio eius erit tāquam d e, erit per ſecunda, huius proportio e g ad d é, ſicut a b ad a c, quare per 11 quinti erit quoq; e g ad d é, ſicut d f ad k, & permutatim e g ad d f, ſicut d e ad K. Et quia per primā partem 7 quinti, d e ad K, ſicut h ad K, eò quòd d e & h ſunt æquales, erit per 11 quinti e g ad d f, ſicut

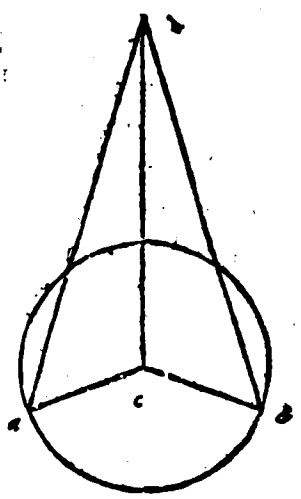

h ad K: quod eſt propoſitum. Non ſolum autem eſt proportio e g lateris cubi ad d latus triangu li icoſedri ſicut h ad k, immò ſimpliciter ſicut quarumlibet duarum linearum unius ad alteram, quarum altera poteſt ſuper totam quamlibet lineam diuiſam ſecundum proportionẽ habentem medium duo extrema & ſuper eius maiorem portionem, altera uerò ſuper totam & eius mino rem portionem, nam ſingularum linearum talium eſt proportio una. Verbi gratia, maneant prio res hypotheſes circa lineas a b, h & k, & ſumatur quoq; quælibet alia linea quæ ſit l m, diuiſa ſecundum proportionem habentem medium duo extrema in n, & portio maior ſit l n, ſitq; linea p potens ſuper totam l m & eius maiorem portionem l n, & linea q ſit potens ſuper totam l n & eius minorem portionem m n. Dico ergo quòd proportio p ad q, eſt ſicut h ad k. Conſtat enim ex 2 huius, quòd b a ad a c, eſt ſicut l m ad l n, ergo per primam partem 21 ſexti, quadrati b a ad quadratum a c, eſt ſicut quadrati m l ad quadratum n l, quare coniunctim quadrati h ad quadratũ a c, ſicut quadrati p ad quadratum l n, & permutatim quadrati h ad quadratum p, ſicut quadrati a c ad quadratũ l n. Eodem argumentationis genere ſequitur quòd pro portio quadrati k ad quadratum q, eſt ſicut quadrati c b ad quadratum n m. Et quia ex 2 huius & prima parte 21 ſexti, quadratum a c ad quadratum l n, ſicut quadratum c b ad quadratum m n, erit ex 11 quinti quadratum h ad quadratum p, ſicut quadratum K ad quadratum q, quare per ſecundam partem 21 ſexti h ad p, ſicut K ad q. Et permutatim h ad K, ſicut p ad q: quod erat demõſtrandum. Et ne quiſquam dubitationis locus ea quæ demonſtranda reſtant obfuſcet, præmittenda adhuc duximus quædam, quibus ſequẽtia firmo demõſtrationis robore incõcuſſa permaneant.

Si aliqua plana ſuperficies ſphæram quamlibet ſecet, communis ſectio planæ ſuperficiei ſecantis & curuæ ſuperficiei ſphæræ erit circunferentia continens circulum.

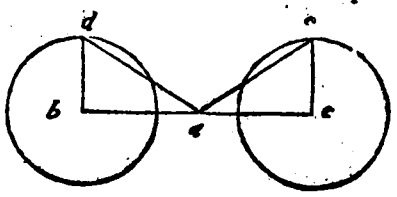
Sit igitur aliqua plana ſuperficies ſecans ſphæram, & ſit linea a b communis ſectio ſuperficiei ſecantis & ſuperficiei ſphæræ, dico quòd linea a b eſt circunferentia circuli. Aut enim centrum ſphæræ eſt in plana ſuperficie ſecante, aut extra. Quòd ſi fuerit in ea, ponatur ubicunq; contigerit, & ſit c. Quia ergo tota linea a b eſt in ſuperficie ſphæræ, & quia omnes lineæ ductæ à centro ſphæræ ad ipſius circunferentiam ſunt æquales, quemadmodum conſtat ex diffinitione ſphæræ, ſequitur ut omnes lineæ ductæ à puncto c ad lineam a b ſint æquales. Eſt igitur ex diffinitione circuli ſuperficies quam continet linea a b circulus, & eius centrum eſt c, uidelicet idem quòd centrum ſphæræ. Si autem centrum ſphæræ fuerit extra ſuperficiem ſecantem, ponatur ergo ubilibet quòd ſit d, à quo ſecundum doctrinã 11 undecimi, ducatur linea d c perpendicularis ad ſuperficiem ſecantem, & protrahantur ab eodem centro d, duæ lineæ rectę quomodocunq; contingat ad lineam a b, quæ ſint d a & d b, & iungatur c cum a & cum b, eruntq; duæ lineæ d a & d b æquales, eo quòd ipſæ ſunt à centro ſphæræ ad ſuperficiem eius. Ex diffinitione autem lineæ perpendicularis ad ſuperficiem manifeſtũ eſt, quòd anguli d c a ad d c b ſunt recti, ideoq; ex penultima primi, & iſta cõmuni ſcientia (quę æqualibus ſunt æqualia inter ſe ſunt æqualia) erunt quadrata duarum linearum c d & c a pariter accepta, æqualia quadratis duarum linearum d c & c b pariter acceptis, dempto itaq; utrinq; quadrato d c, erit quadratum c a æquale quadrato c b, quare & linea c a, lineæ c b. Eodem argumẽtationis genere neceſſe eſt omnes lineas ductas à puncto c ad lineam a b, eſſe æquales. Ergo ex diffinitione circuli, ſuperficies quam continet linea a b, eſt circulus, & eius centrum eſt c, quod eſt propoſitum. Ex hoc itaq; manifeſtũ eſt, quòd cùm ſuperficies ſecat ſphæram ſuper centrum eius, ſector proueniens in ſuperficie ſphæræ eſt linea continens circulum, cuius centrum eſt centrũ ſphæræ. Cùm autem ſuperficies ſecat ſphæram non ſuper centrum eius, ſector quoq; proueniens in ſuperficie ſphæræ, eſt linea continens circulum cuius centrum eſt punctus ille in quo incidit perpendicularis ducta à centro ſphæræ ad ſuperficiem ſecantem. Amplius autem dico,

Si in ſphæra aliqua fuerint circuli æquales, perpendiculares ductę à centro ſphęrę ad ſuperficies illorum circulorum erunt adinuicem æquales.

Sint in ſphæra cuius centrum a, ſignati duo circuli b & c æquales, quorum ſuperficies protra-

protrahantur à centro ſphæræ, uidelicet à puncto a, perpendiculares, ſecundũ quòd docet 11 undecimi, ad hunc quidem a b, ad illum autem a c. Dico quòd duæ lineæ a b & a c ſunt æquales. Protrahantur enim à punctis b & c ſingulæ lineæ rectæ ad circunferentias illorum circulorum prout libuerit, in hoc quidem b d, in illo autem c e, & iungatur à cum d & cum e, eritq; ex diffinitione lineæ ſupra ſuperficiem perpendiculariter ſtantis, uterq; duorum angulorũ a b d, a c e rectus. At uerò ex ſecunda parte præmiſſi correlarij manifeſtum eſt, quòd duo puncta b & c ſunt centra circulorum b c, ideoq; duæ lineæ b d & c e ſunt ſemidiametri eorum, qui circuli cum ponantur æquales, ſequitur ex diffinitione æqualium circulorum has ſemidiametros eſſe æquales. Et quia duæ lineæ a d & a e ſunt æquales, quia ſunt ductæ à centro ſphæræ ad eius ſuperficiem, erunt ex penult. primi duæ perpendiculares a b & a c æquales: quod oportebat demonſtrare. Nunc igitur ad propoſitum redeamus.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 10.

10 ROportio corporis dodecedri ad corpus icoſedri, quę ambo una eademq; ſphæra includit, eſt ſicut omnium ſuperficierum eius pariter acceptarum ad omnes ſuperficies illius pariter acceptas.

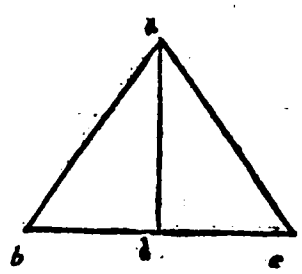
CAMPANVS. Hoc eſt quod ſuperius poſt demonſtrationem 1 huius, autoritate Ariſtæi & Apollonij commemorauimus, cuius demonſtratio ex ijs quæ præmiſſa ſunt, euidenter elicitur. Ex 5 quidem huius manifeſtum eſt, quòd circuli quorum alter circunſcribit pẽtagonum dodecedri, reliquus uerò trigonum icoſedri, quæ ambo corpora ſphæra una coërcet, ſunt adinuicẽ æquales. Itaq; erunt perpendiculares à centro ſphæræ ad ſuperficies omnium circulorũ circunſcribentium pentagonos huius dodecedri & trigonos illius icoſedri in eorum centra cadentes, adinuicem æquales, ſicut ex præmiſsis manifeſtum eſt, nam omnes hi circuli, teſte 5 huius ſicut dictum eſt, æquales ſunt ſibi adinuicem. Pyramides igitur quarum ſunt baſes pentagoni dodecedri, & coni earum ſimiliter centrum ſphæræ, ac pyramides quarum baſes ſunt trigoni icoſedri & coni earum ſimiliter centrum ſphæræ, ſunt æquè altæ. Cunctarum quidem pyramidum altitudinem, menſurant uel determinant à conis ad baſes perpẽdiculares cadentes. Pyramides autem æquè altas, ſuis baſibus proportionales eſſe oportet, quemadmodum in 6 duodecimi probatum eſt. Itaq; proportio pyramidis cuius pentagonus dodecedri, ad pyramidem cuius baſis trigonus icoſedri, eſt ſicut iſtius pentagoni ad hunc trigonum, ideoq; per 24 quinti, proportio duodecupli illius pyramidis cuius baſis pentagonus dodecedri ad pyramidem cuius baſis trigonus icoſedri, ſicut duodecupli illius pentagoni ad hunc trigonum, hæ autem 12 pyramides quarum ſunt baſes 12 pentagoni dodecedri, ſunt tanquam totum corpus ipſius dodecedri, at 12 pentagoni tanquam omnes ſuperficies eius, itaq; proportio corporis dodecedri ad pyramidem cuius baſis eſt trigonus icoſedri, eſt ſicut proportio omnium ſuperficierum dodecedri ad trigonum icoſedri. Quare rurſus ex 24 quinti, proportio corporis dodecedri ad uigincuplũ illius pyramidis cuius baſis eſt trigonus icoſedri, eſt ſicut omnium ſuperficierum dodecedri ad uigincuplum trigoni icoſedri. Cùm igitur uigincuplum huius pyramidis ſit tanquam totum corpus icoſedri, at uigincuplum iſtius trigoni tanquã omnes ſuperficies ipſius icoſedri, erit proportio corporis dodecedri ad corpus icoſedri, quæ ambo una eademq; ſphæra concludit, ſicut proportio omnium ſuperficierum corporis dodecedri pariter acceptarum ad omnes ſuperficies corporis icoſedri pariter acceptas. Hoc autem eſt prædictorum philoſophorum de proportione horum duorum corporum ſententia, fixa ſolidaq; demon-
a7 ſtratione roborata. Cui quoq; adijciendum eſt hoc, nam cum proportio lateris cubi ad latus trianguli corporis icoſedri unà cum ipſo cubo ab eadem ſphæra concluſi, ſit ſicut proportio omnium ſuperficierum corporis dodecedri pariter acceptarum ad omnes ſuperficies ipſius icoſedri in eadem ſphæra concluſi, ſicut ex 8 huius demonſtratum eſt, erit ex 11 quinti proportio corporis dodecedri ad corpus icoſedri quæ ambo ſphæra una circumuoluit, tanquam proportio lateris cubi eidemq; ſphæræ inſcriptibilis ad latus ipſius trigoni icoſedri. Amplius autem quia diuiſa qualibet linea ſecundum proportionem habentem medium duoq; extrema eſt proportio lineę potentis ſuper totam & eius maiorem portionẽ, ſicut lateris cubi alicui ſphæræ inſcripti ad latus trigoni corporis icoſedri ab eadem ſphæra circunducti, ſicut ex 9 huius demonſtratũ eſt, erit etiam ex 11 quinti, ut diuiſa qualibet linea ſecundum proportionẽ habentem medium duoq; extrema ſit proportio lineæ potentis ſuper totam & eius maiorem portionem ad lineam potentem ſuper totam & eius minorem portionẽ, ueluti proportio corporis dodecedri ad corpus icoſedri quæ ambo unà atq; eadem ſphæra circũſcribit. Ex dictis igitur manifeſtum eſt quòd proportio lateris cubi alicui

ſphæræ inſcripti ad latus trigoni icoſedri ab eadem ſphæra circunſcripti, item proportio cunctarũ ſuperficierum dodecedri ad cunctas ſuperficies icoſedri, quæ ambo eadem ſphæra circunſcribit, & rurſus proportio lineæ potentis ſuper quamlibet lineam diuiſam ſecundum proportionẽ habentem medium duoq; extrema, & ſuper eius maiorem portionem ad lineam potentẽ ſuper eandem & ſuper eius minorem portionem, itaq; iterũ proportio corporis dodecedri ad corpus icoſedron quæ ambo una eademq; ſphæra coërcet, eſt proportio una. Mirabilis itaq; eſt potentia lineæ ſecundum proportionem habentem mediũ duoq; extrema diuiſæ. Cui cum plurima philoſophantium admiratione digna conueniant, hoc principium uel præcipuũ ex ſuperiorum principiorum inuariabili procedit natura, ut tam diuerſa ſolida tum magnitudine tum baſium numero tum etiam figura, irrationali quadam ſymphonia rationabiliter conciliet. Quippe demonſtratum eſt quòd proportio dodecedri corporis ad icoſedron corpus quæ ambo ſphæra una coambit, eſt qua ſi proportio lineæ potentis ſuper quamlibet lineam ſecundum prefatam proportionem diuiſam & ſuper eius maiorem partem, ad quamlibet lineam potentem ſuper eandem & eius minorem partem. Quoniam uerò de tribus cæteris corporibus regularibus nihil adhuc diximus, ſtudeamus de ipſis aliquid dicere. *Euclid. ex Camp.* *Propoſitio* 11.

IN omni triangulo æquilatero ſi ab uno angulorũ eius perpendicularis ad baſin ducatur, latus eiuſdem trianguli ad ipſam perpendicularem potentialiter ſeſquitertium eſſe conueniet. 11

CAMPANVS. Sit enim triangulus æquilaterus a b c, ducaturq; ab angulo a, linea a d, perpẽdicularis ad baſin: Dico quòd a b eſt potẽtialiter ſeſquitertium ad a d. Sunt quidem ex 5 primi, duo anguli b & c æquales. Et quia anguli ad d ſunt recti, erit per 26 primi, linea b c diuiſa per æqualia in punctο d. Itaq; ex 4 ſecũdi quadratum b c, quadruplum ad quadratũ b d, ideoq; etiam quadratum a b, quadruplum eſt ad quadratum b d, eſt enim triangulus æquilaterus. Quare per penult. primi, quadrata duarũ linearum a d & b d pariter acceptà, quadruplũ ſunt ad quadratũ b d. Itaq; quadratũ a d, triplũ eſt ad quadratũ b d: conſtat ergo propoſitũ.

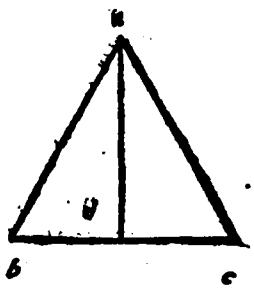

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 12.

OMnis trigonus æquilaterus cuius eſt latus rationale, ſuperficies medialis eſſe probatur. 12

CAMPANVS. Sit ut prius, triangulus a b æquilaterus, & ſit latus eius a b rationale ſiue in longitudine ſiue in potentia tantũ. Dico itaq; quòd ipſe triãgulus eſt ſuperficies medialis. Ducatur enim perpẽdicularis ad a b, angulo a ad baſin, eritq; ex prœmiſſa & ex 6 decimi, & diffinitione ſuperficiei rationalis, quadratũ lineę a d ratiõale, & linea a d rationalis in potentia. Ipſa autem ex ultima parte decimæ mediante præmiſſa, erit incõmenſurabilis lineæ a b, ideoq; & linea b d, quæ eſt tanquã eius dimidium. Sunt itaq; duæ lineæ a d & b d rationales, potẽtialiter tantum cõmunicantes, igitur ex 19 decimi, ſuperficies unius earum in alteram eſt medialis. Cumq; ſuperficies unius earũ in alterã ſit æqualis trigono a b c, cõſtat uerũ eſſe qd' diximus.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio* 13.

VNctę ſuperficies utriuslibet duorũ ſolidorũ, quorum alterum eſt pyramis quatuor baſium triangularium & ęquilaterarum, reliquum uerò eſt corpus octo baſium triangulariũ & ęquilateraru̇ pariter acceptę, ſi diameter ſphęrę ea circũſcribẽtis rõnalis fuerit, cõponunt ſuperficiẽ medialẽ. 13

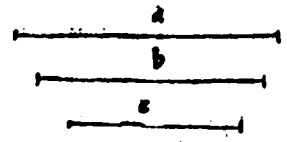
CAMPANVS. Nam ſi diameter ſphæræ alterũ duorum propoſitorũ corporũ circũſcribentis fuerit rõnalis ſiue in lõgitudine ſiue in potẽtia tantum, erit ex correlario 13 tredecimi, lat⁹ pyramidis rõnale in potẽtia, et ex correlario eiuſdẽ 35, latus quoq; corporis octo baſiũ rõnale in potẽtia, quare per præmiſſam, triãguli qui ſunt baſes utriuslibet corporis, erunt ſuperficies mediales. Et quia triãguli utriuslibet eorũ ſibi ad inuicẽ ſunt æquales, erunt ex 21 decimi, omnes ſuperficies utriuſlibet eorum pariter acceptæ componentes ſuperficiem medialem, quemadmodum proponitur.

Euclid. ex

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 14.*

14 SI tetrachedron & octoedrō una eademq; ſphæra circunſcribat, erit una ex baſibus tetrachedri ſeſquitertia ad unam ex baſibus octoedri. Omnes autē baſes octoedri pariter acceptas, ad omnes baſes tetrachedri pariter acceptas, ſeſquialteram proportionem habere neceſſe eſt.

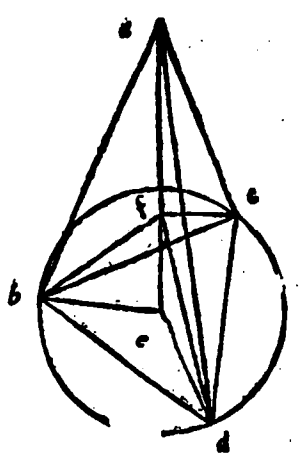
CAMPANVS. Sit aliqua ſphæra cuius diameter a, circunſcribens pyramidem cuius latus b, & octoedron cuius latus c. Dico itaq; quòd triangulus æquilaterus cuius latus b, ſeſquitertius eſt ad triangulum æquilaterum cuius latus c, & quod ſuperficies quam componūt octō trianguli æquilateri cuiuſq; quorū eſt latus c, ſeſquialtera eſt ad ſuperficiem quam componunt quatuor trianguli æquilateri cuiuſq; quorum eſt latus b. Conſtat enim ex correlario 13 tredecimi, quòd quadratum a ad quadratum b, eſt ſicut 6 ad 4, igitur econuerſo quadratum b ad quadratum a, ſicut 4 ad 6. Ex correlario uerò 15 eiuſdem manifeſtum eſt, quòd quadratum a ad quadratū c, ſicut 6 ad 3. Itaq; per æquam proportionalitatem quadratum b ad quadratum c, ſicut 4 ad 3. Quadratum autem b ad quadratum c, eſt ſicut trigonus æquilaterus cuius latus b, ad trigonum æquilaterum cuius latus c, utrobiq; enim eſt ſicut b ad c proportio duplicata ex ſecunda parte 18 ſexti, igitur trigonus æquilaterus cuius latus b, ad trigonum æquilaterum cuius latus c, ſicut 4 ad 3. Quare conſtat prima pars propoſiti. Ex quo euidenter elicitur ſecunda. Erit enim per conuerſam proportionalitatem trigonus æquilaterus cuius latus c, ad trigonum æquilaterum cuius latus b, ſicut tria ad quatuor, ideoq; octuplum trigoni æquilateri cuius latus c, ad quadruplum trigoni æquilateri cuius latus b, eſt ſicut octuplum ternarij ad quadruplum quaternarij, hoc autem ſicut 24 ad 16. Et quia octuplum trigoni æquilateri cuius latus c, eſt omnes baſes octoedri cuius latus c, & quadruplum trigoni æquilateri cuius latus b, eſt omnes baſes pyramidis cuius latus b, & quia proportio 24 ad 16 eſt ſeſquialtera, ſequitur ut ſuperficies quam componunt omnes baſes octoedri cuius latus c, ad ſuperficiem quam componunt omnes baſes pyramidis cuius latus b, ſeſquialtera (ſicut diximus) in proportione reſpiciat.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 15.*

15 PYramide quatuor baſium triangularium atque æquilaterarum intra ſphæram quamlibet collocata, ſi à quolibet angulorum, eius per centrum ſphæræ recta linea ad baſin ducatur, in centrum circuli baſin circunſcribētis eam cadere, atque eidem baſin perpēdiculariter inſiſtere neceſſariò comprobatur.

CAMPANVS. Sit pyramis a b c d, quatuor baſium triangularium atq; æquilaterarum, intra ſphæram aliquam cuius centrum ſit f, collocata, & cum quilibet quatuor angulorum iſtius pyramidis poſſit eſſe conus eius, & quilibet quatuor triangulorum eſſe baſis, imaginemur nunc eius ſolidum angulum a eſſe conum, & triangulum b c d imaginemur eſſe baſin, atq; huic baſi intelligamus circunſcriptum eſſe circulum b c d, dehinc à puncto a, quem imaginati ſumus conū pyramidis, ducamus ad baſin b c d, lineam rectam tranſeuntem per punctum f, qui eſt centrum ſphæræ circunſcribentis pyramidem de qua diſputamus, & occurrat hęc linea ſuperficiei b c d quam imaginati ſumus baſis pyramidis, ſuper punctum e. Dico igitur quòd punctum e eſt centrum circuli b c d, & quòd linea a fe eſt perpendicularis ad ſuperficiem b c d. Producam enim lineas fb, fc, fd. Et quia quatuor puncta a b c d, ſunt in ſuperficie ſphæræ cuius centrum f, propter hoc quod illam ſphæram poſitum eſt circunſcribere hanc pyramidem, erunt omnes quatuor lineæ fa, fb, fd, adinuicem æquales, ſunt enim ductæ à centro ſphæræ ad eius ſuperficiem. Ergo quia duo latera a f, & fb, trianguli a fb,

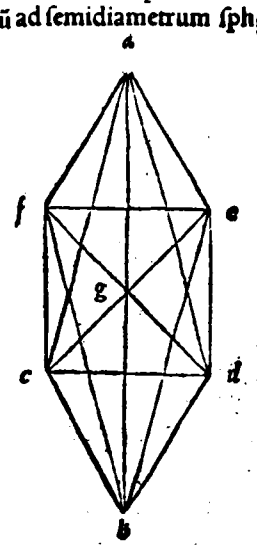

ſunt æqualia duobus lateribus a f & f c trianguli a f c, & baſis a b baſi a e, nam pyramis poſita eſt æquilatera, erit ex 8 primi angulus a f b æqualis angulo a f c, ideoq; per 13 primi, angulus quoq; b f e, erit æqualis angulo c f e. Eodem modo probabis angulum d f e eſſe æqualem angulo c f e, neceſſe eſt enim ex 8 primi, ut angulus a f d ſit æqualis angulo a f c. Quare per 13 primi angulus quoq; c f e, erit æqualis angulo d f e. Sunt igitur tres anguli c f e, d f e, adinuicem æquales. Protractis igitur lineis e b, e c, & e d, ſequitur ex 4 primi bis aſſumpta eas eſſe adinuicem æquales, ideoq; per 9 tertij punctus e, eſt centrum circuli b c d. Et quia perpendicularis ducta à centro ſphæræ ad ſuperficiem cuiuslibet circuli eam ſecantis, cadit ſuper centrum eiuſdē circuli, ſicut ex iis quæ præmiſſa ſunt, uidelicet ex iis quæ 10 huius immediatè præcedunt didiciſti, conuincitur lineam a f eſſe perpendicularem ad ſuperficiem circuli a b c, quemadmodum proponitur. Sin aūt, erunt eiuſdem circuli duo centra, quod natura tanquam impoſſibile exhorruit.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 16.*

SOlidū octo baſiū triangulariū atq; æquilaterarū quod ab aliqua ſphæra circūſcribitur, diuiſibile eſt in duas pyramides æquè altas quarum altitudo æqualis eſt ſemidiametro ſphęrę, baſis autem utriuſq; quadratum quod eſt ſubduplum quadrato diametri ſphæræ. 16

CAMPANVS. Eſto corpus octo baſium triangularium atq; æquilaterarū cuius ſexanguli ſint a b c d e f, circunſcripta à ſphæra cuius centrum g. Conſtat itaq; quod ſex puncta a b c d e f, ſunt in ſuperficie ſphæræ cuius centrum g. Si igitur centrum g iungatur cum quolibet horum ſex punctorum, erunt duæ lineæ iungentes ipſum eis adinuicem æquales, cū ipſæ ſint à centro ſphærę ad ſuperficiem. Cum autem ex correlario 15 tredecimi, ſit diameter ſphæræ potentialiter dupla ad latus huius corporis, erit ex 4 ſecundi latus huius corporis potentialiter duplū ad ſemidiametrum ſphęræ. Quadratum ergo e f, duplum eſt ad quadratū ipſius c e, ideoq; æquale duobus quadratis duarum linearum e g & g f. Itaq; per penultimam primi angulus c g f, eſt rectus, eadem ratione quiſq; angulorum f g d, d g e, et e g c, eſt rectus, quare per 14 primi, & c g d, et f g e eſt linea una, igitur ex 2 undecimi quinq; puncta c f d e g, ſunt in ſuperficie una. Manifeſtum eſt autem ex 5 primi & 32 eiuſdem quòd quilibet quatuor angulorum c e, d e, f, eſt rectus, igitur ex diffinitione quadrati, ſuperficies c e d f, eſt quadrata. Et quia latus eius eſt latus propoſiti corporis, conſtat ex correlario 15 tredecimi, iſtud quadratum eſſe ſubduplum quadrato diametri ſphæræ. Conſimili quoq; ratiocinatione cōſtat utranq; duarum linearum a g & g b, cum qualibet quatuor linearum c g, f g, d g, e g, continere angulum rectum, ideoq; ex 4 undecimi utranq; earum eſſe perpendicularem ad ſuperficiem c e d f, & ambas ſcilicet a g & g b per 14 primi componere lineam unam. Diuiſum eſt igitur propoſitum corpus in pyramidem a c f d e, cuius baſis quadratum c e d f, quod eſt ſubduplum quadrato diametri ſphęrę, & etiam altitudo linea a g quę eſt ſemidiameter ſphęræ, & in pyramidem b c f d e, cuius baſis eſt prędictum quadratū, & eius altitudo linea g b quæ eſt ſemidiameter ſphęræ. Et hoc eſt quod oportebat oſtendere.

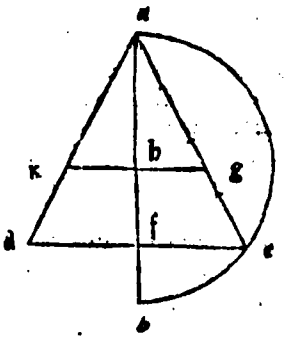
Euclid. ex Camp. *Propoſitio 17.*

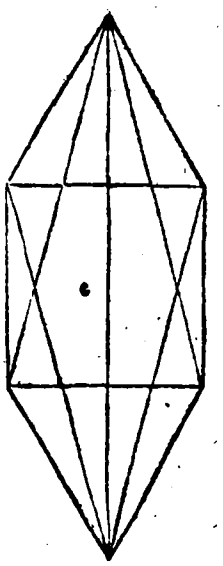
PYramidem quatuor baſium triangularium atq; æquilaterarum ſphæra aliqua circunſcribēte, erit proportio tetragoni qui ſub linea potentialiter ſubſeſquitertia ad dodrantem lateris ipſius pyramidis & ſub linea ſuperquincupartiente uigeſimaſeptimas eius dodrantis continetur, ad quadratum diametri ſphærę, ſicut corporis ipſius pyramidis ad corpus octo baſium triangularium atque æquilaterarum, quę ambo eadem ſphęra circumducantur. 17

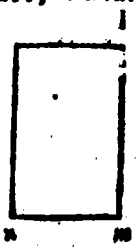
CAMPANVS. Sit ſphæra cuius diameter a b & centrum h, circunſcribens pyramidē quatuor baſium triangularium atq; æquilaterarum a c d, & corpus octo baſium triangularium atq; æquilaterarum quod ſit e, ſitq; linea l m potentialiter ſubſeſquitertia ad dodrantem lineæ a c quę eſt latus

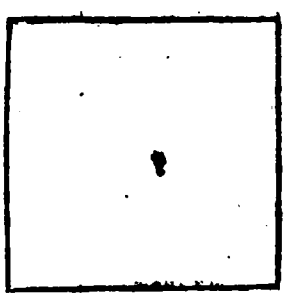
pyra-

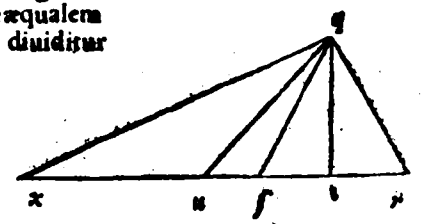
pyramides, & linea m n contineat dodrantem prædictum & eius quinq; uigesimasseptimas, sit p quadratum diametri a b. Dico itaq; quòd proportio pyramidis a c d ad octoedron e, est sicut superficiei l m in m n, ad quadratũ p. Imaginemur enim solidum angulum a esse conum pyramidis, & basin pyramidis cuius unum latus est d c, secare diametrum sphæræ in puncto f, eritq; (quemadmodum ex ratiocinatione 13 tredecimi manifestum est) a f dupla ad f b. Cumq; etiam a b sit dupla ad b h, erit ex 19 quinti b f dupla ad h f, ideoq; a f, quadrupla ad f h. Imaginemur igitur superficiem secantem pyramidem a c d, super cẽtrum sphæræ æquidistanter basi ipsius, sitq; linea g K communis sectio huius superficiei & trianguli a c d, eritq; ex 17 undecimi proportio c a ad a g, sicut f a ad a h, igitur c a ad a g, sicut 4 ad 3, sic enim est ex euersa proportionalitate f a ad a h. Constat etiam ex secũda parte 29 primi, & 16 undecimi, & 10 eiusdem, & prima parte 2 sexti, & diffinitione similium superficierum & similium corporum, quòd pyramis a g K est similis pyramidi a c d, ideoq; ex 8 duodecimi proportio pyramidis a c d ad pyramidem a g k, est sicut c a ad a g triplicata, quare sicut 4 ad 3 triplicata. Constat autem ex 2 octaui, quod proportio 4 ad 3 triplicata, est sicut 64 ad 27. Itaq; proportio pyramidis a c d ad pyramidẽ a g K, est sicut 64 ad 27. Fiat ergo triangulus æquilaterus q r s ex linea æquali a g, quam constat esse dodrantem lineæ a c, & producatur linea q t perpendicularis ad r s, erit ex 11 huius linea q t potentialiter subtriquitertia ad lineam q r, ideoq; æqualis l m. Adijciatur quoq; lineæ r s linea s x, ita quod proportio r x ad r s, sit sicut 64 ad 27, diuidaturq; r x per æqualia in u, ut sit r u 32 de partibus illis de quibus r s est 27, aut r x 64, eritq; r u æqualis m n. Et ducantur lineæ q u & q x, eritq; ex 1 sexti, proportio trianguli q r x ad triangulum q r s, sicut 64 ad 27. Cumq; per eandem triangulus q r x sit duplus ad triangulum q r u, at ex 41 primi quod fit ex q t in r u, duplũ quoq; sit ad triangulũ q r u, erit quod fit ex q t in r u (& ipsum est æquale superficiei l n) æquale triangulo q r x, quare proportio superficiei l n ad triangulum q r s, est sicut 64 ad 27: ideoq; sicut pyramidis a c d ad pyramidem a g K. Manifestum est autem ex 15 huius, quod linea a f est perpendicularis ad basin pyramidis a c d, ideoq; per 19 undecimi linea a h est etiam perpẽdicularis ad basin pyramidis a g k. Igitur altitudo a g K pyramidis, est semidiameter sphæræ. Diuidatur itaq; octoedrõ e, quemadmodum proponit præmissa, erit itaq; utraq; duarum pyramidum in quas ipsum e diuiditur, æquè alta pyramidi a g K, nã singularum altitudo, est semidiameter sphæræ. Quia igitur omnes lateratæ pyramides æquè altę, suis basibus sunt proportionales, ut in 6 duodecimi demonstratum est, erit proportio pyramidis a g K ad utranq; earum in quas diuiditur octoedron e, sicut basis eius ad bases earum. Quare per 24 quinti proportio pyramidis a g K ad totum octoedron e, est sicut suæ basis quam constat esse æqualem triangulo q r s, ad bases ambarum pyramidum, in quas diuiditur e pariter accepras, quas cõstat esse æquales quadrato diametri sphæræ per præmissam, uidelicet p. Quoniam ergo proportio pyramidis a c d ad pyramidem a g K, est sicut ipsius tetragoni l n ad trigonũ q r s, uidelicet 64 ad 27, & pyramidis a g K ad octoedron e, sicut trigoni q r s ad quadratũ p, erit per æquã proportionalitatẽ proportio pyramidis a c d ad octoedron e, sicut tetragoni l n ad quadratũ p. Et hoc erat demonstrandum.

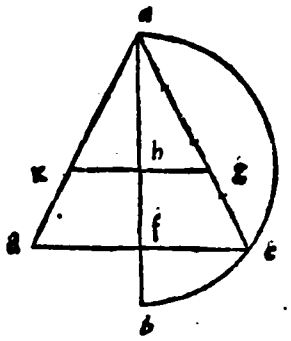

CORRELARIVM.

Ex præmissis igitur manifestum est, quòd perpendicularis ueniẽs à centro sphærę ad pyramidem quatuor basium triangularium atq; æquilaterarum circunscribẽtis ad quamlibet basin ipsius pyramidis, æqualis est sextę parti diametri sphęrę.

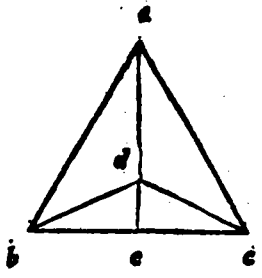
Cum

Cum enim cuncti trianguli pyramidem ambientes ſint ſimiles & æquales, erunt quoq; circuli ipſos circunſcribentes æquales, ideoq; perpendiculares à centro ſphæræ ad eoſdem circulos in eorum centra, erũt etiam æquales, perpẽdiculares aũt cadentes ad circulos ſunt perpendiculares ad baſes pyramidis, itaq; perpendiculares ad baſes, ſunt adinuicem æquales. Linea autem h f, eſt perpendicularis ad baſin pyramidis à c d, quam h f quia conſtat ex prædictis eſſe ſextam partem diametri a b, relinquitur ergo eſſe uerum quod per correlarium concluditur. ¶Idẽ aliter demonſtrare contingit, ſi prius hoc antecedens fuerit ſtabili ratione firmatum.

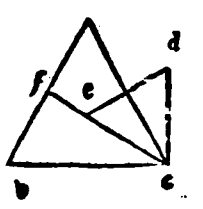
In omni triangulo æquilatero linea deſcẽdens ab uno angulorũ eius orthogonaliter ſupra baſin, tripla eſt ad perpendicularem quę à centro circuli trigonum ipſum circunſcribẽtis ad quodlibet latus eius protrahitur.

Sit enim triangulus a b c, æquilaterus, ſitq; d centrũ circuli ipſum circũſcribentis, à quo ducãtur lineę ad ſingulos angulos, quas manifeſtum eſt eſſe æquales, cum ſint à centro circuli ad circunferẽtiam. Sint enim tria puncta a b c, in circunferentia circuli ipſum trigonum circunſcribentis, protrahatur autem a d in continuum & directum, quouſq; obuiet lateri b c ſuper punctum e. Conſtat igitur ex 8 primi, quod angulus a d b eſt æqualis angulo a d c, ideoq; ex 13 primi angulus b d e, eſt æqualis angulo c d e. Quare per 4 primi, b e eſt æqualis e c, & anguli qui ſunt ad e recti. Itaq; d e perpendicularis eſt ad b c, ueniens à centro circuli circunſcribentis trigonum a b c, & a e perpendicularis eſt etiam ad b c, ueniens ab uno angulorum prædicti trigoni. Dico ergo quòd a e tripla eſt ad e d. Conſtat enim quòd tetragonus qui fit ex d e in e b, æqualis eſt trigono b d c, tetragonus quoq; qui fit ex a e in e b, æqualis eſt trigono a b c. At quia trigonus a b c triplus eſt ad trigonum d b c, eritq; tetragonus qui fit ex a e in e b, triplus ad eum qui fit ex d e in e b. Cum igitur ex 1 ſexti ſit proportio tetragoni a e in e b ad trigonum d e in e b, ſicut a e ad e d, erit a e tripla ad e d. Quemadmodum proponitur.

Neceſſe eſt ergo ut perpẽdicularis cadẽs ab aliquo angulo alicuius trigoni æquilateri ſuper latus oppoſitum, tranſeat per centrũ circuli trigonum ipſum circunſcribentis.

Nunc itaq; quod promiſimus abſoluamus. Ad hoc autem imaginemur pyramidem quatuor baſium triangularium atq; æquilaterarum, cuius una ex quatuor baſibus eius ſit trigonus a b c, circunſcriptam eſſe à ſphæra cuius centrum d & protrahatur linea d e perpẽdicularis ad ſuperficiem trianguli a b c, quam conſtat cadere in centrum circuli dictum trigonum circunſcribentis. Dico igitur lineam d e, eſſe ſextam partem diametri ſphæræ propoſitam pyramidem circunſcribentis: producam enim lineam d c, & lineam c f perpendicularem ad lineam a b, quam c f ex proximo corte lario conſtat tranſire per punctum e, & ex præmiſſo antecedente triplam eſſe ad e f. Cõſtat autem ex 4 ſecundi quòd ſecundum quadratum diametri ſphæræ cuius centrum d, eſt 36 & quadratum ſemidiametri d c, 9 ex correlario autem 13 tredecimi eſt quadratum b c, 24 & per 11 huius quadratũ c f, 18 & per præmiſſam antecedens, quadratum c e, 8. Quia igitur ex penultima primi quadratum d c eſt æquale quadratis duarum linearum d e & e c, eſt autem quadratum d c 9, & quadratum c e, 8; prout quadratum diametri ſphæræ 36, relinquitur quadratum d e unum, prout quadratum diametri ſphæræ eſt 36: itaq; linea e d eſt unũ, prout diameter ſphæræ eſt 6, quod oportebat probare. Eodem demonſtrationis genere demonſtrabitur nobis quòd ſemidiameter ſphæræ circunſcribentis corpus 8 baſium triangularium atq; æquilaterarũ tripla eſt in potẽtia ad perpẽdicularẽ à cẽtro ſphæræ circunſcribẽtis ipſum, ad quãlibet ſuarũ baſium deſcendentẽ. Conſtat quidẽ quẽad modũ dictũ eſt prius, quòd cum omnes baſes huius corporis ſint æquales & ſimiles, erunt circuli ipſas circunſcribẽtes æquales, ideoq; perpẽdiculares à cẽtro ſphæræ in ipſorum circulorũ centra cadentes, erunt adinuicem æquales. Cumq;

Cumq; perpendiculares ad circulos baſium, ſint quoq; perpendiculares ad baſes, ſequitur ut perpendiculares à centro ſphæræ ad ſingulas baſes, adinuicem ſint æquales. Si ergo quod dicimus, de perpendiculari ad unam ſuarum baſium probetur, relinquetur uerum eſſe quod proponitur. Sit itaq; ut prius triangulus a b c, una ex baſibus octoedri circunſcripti, à ſphæra cuius centrum d, & cætera quoq; fiant ut prius. Cùm igitur ex correlario decimæquintæ tredecimi, diameter ſphæræ ſit potentialiter dupla ad latus octoedri, ſequitur ut latus octoedri ſit potentialiter duplum ad ſemidiametrum ſphæræ, ideoq; cùm quadratum lineæ b c eſt duodecim, quadratum lineæ d c, quæ eſt ſemidiameter ſphæræ ſex: ex undecima autem huius, cùm quadratum b c eſt duodecim, quadratum c f eſt nouem. Et ex præmiſſo antecedente, quadratum c e eſt quatuor. Itaque cùm quadratum d c, quæ eſt ſemidiameter ſphæræ eſt ſex, quadratum c e eſt quatuor, Et quia ex penultima primi, quadratum d c eſt æquale quadratis duarum linearum c e & e d, ſequitur ut quadratum e d ſit duo, prout quadratum d e eſt ſex. Conſtat ergo quod diximus.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 18.*

18 DVplum quadrati quod ex diametro ſphæræ cubum circunſcribentis deſcribitur, æquum eſt omnibus ſuperficiebus ipſius cubi pariter acceptis. Perpendicularis quoque quæ à centro ſphæræ ad quamlibet ex ſuperficiebus cubi producitur, medietati lateris cubi eiuſdem æqualis eſſe ex neceſsitate conuincitur.

CAMPANVS. Manifeſtum eſt enim ex correlario decimæquartæ tredecimi, quòd diameter ſphæræ cubum includentis, tripla eſt in potentia ad latus cubi. Cùm igitur quadratum diametri ſphæræ triplum ſit ad quadratũ lateris cubi, duplum quadrati diametri ſphæræ æquum erit ſexcuplo quadrati lateris cubi. Sunt autem omnes ſuperficies cubi, ſex quadrata quæ ex latere cubi in ſe producuntur, itaq; duplum quadrati diametri ſphæræ, æquum eſt omnibus ſuperficiebus cubi. Conſtat igitur prima pars. Secundam autem partem, ex decimaoctaua, decimanona & quadrageſima undecimi libri facilè probabis.

CORRELARIVM.

Ex his ergo euenire neceſſe eſt, ut ex medietate lateris cubi in beſſe quadrati producti, ex diametro ſphæræ ipſum cubum ambientis, cubi ſoliditas producatur.

EVCLIDIS MEGARENSIS GRAECI PHILOSOPHI GEOMETRICORVM ELEMENTORVM deputatus liber De regularium corporum proportione, traditore Hypſicle Alexandrino, ac Bartholomæo Zamberto Veneto interprete, qui in ordine eſt decimuſquartus.

PROOEMIVM.

BASILIDES Tyrius Protarche, cùm Alexandriã petiſſet, patriq; noſtro ob Mathematicas diſciplinas familiaris ſubſtitiſſet, cum eo, ipſo peſtilentiæ tempore diu uerſatus eſt. Et quandoque diſcutiendo, id quod ab Apollonio ſcriptum eſt de dodecahedri & icoſahedri in eadem ſphæra deſcriptorum comparatione, & quam inter ſe figuræ huiuſmodi habeant rationem: uidebatur nanque Apollonius hæc rectè minimè conſcripſiſſe, ipſi uerò enucleantes (quemadmodum pater meus dicebat) perſcripſerant. Ego uerò poſterius alium comperi librum ab Apollonio conſcriptum, qui rectè complectebatur eius quod obiiciebatur demonſtrationẽ: gauiſi ſunt, inquam, illi ualdè, in problematis indagatione. Ab Apollonio nanq; editum uidetur cõmuniter conſiderare, nam ſic

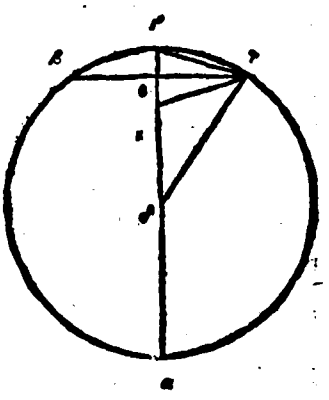
circum-

circumfertur. Quod uerò à nobis rursus laborioſe cõſcriptum uiſum eſt, ea quæ ex commentatione deprehendi, tibi diſcutienda eſſe cenſui, propter eam quæ
προσφωνῆσαι dedicare. in omnibus diſciplinis, & in Geometria præcipuè promotionem adhibetur: ut quę dicentur poſſis iudicare, tum propter beneuolentiam erga patrem, tum ob prompte ea amorẽ erga nos. Benigne igitur audies ea quæ tibi trademus. Sed tẽpus iam eſto procœmio ſupereſſedere, & conſtructionem exordiri.

Euclid. ex Zamb. *Theorema 1.* *Propoſitio 1.*

Camp. 1. Quę ex cẽtro alicuius circuli in pẽtagoni latus in eodẽ circulo deſcripti perpendicularis acta, dimidia eſt ſimul utriuſq; & eius quæ ex centro, & eius quæ decagoni in eodem circulo deſcripti. 1

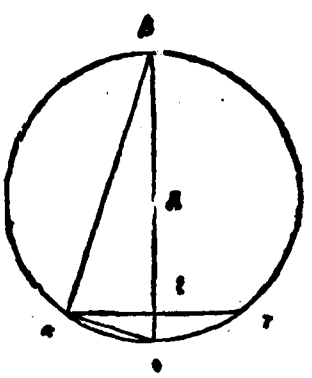
HYPSICLES ex Zãb. *Sit circulus α β γ, & in ipſo α β γ circulo latus pentagoni æquilateri ſit β γ, aſſumanturq; (per 1 tertij) centrũ ipſius circuli, ſitq; δ, & in ipſam δ γ (per 12 primi) perpendicularis excitetur δ ε, extendaturq; in rectas lineas ipſius δ ε recta linea δ ζ. Dico q, ipſa δ ε dimidia eſt & hexagoni & decagoni laterum in eodem circulo deſcriptorum. Connectantur enim δ γ, γ ζ, & ponatur ipſi ε ζ æqualis η ε, & ab ipſo η in γ connectatur η γ. Quoniam quincupla eſt totius circuli circunferentia ipſius ε ζ γ circunferentiæ, & totius quidem circunferentiæ circuli dimidia eſt circunferentia α γ ζ, ipſius autem β γ ζ dimidia eſt ζ γ, igitur & circunferentia α γ ζ ipſius ζ γ circũferentiæ quincupla eſt. Quadrupla igitur eſt α γ ipſius ζ γ. Sicut aũt α γ ad ζ γ, ſic qui ſub α δ γ angulus ad eum qui ſub ζ δ γ angulũ: quadruplus igitur eſt qui ſub α δ γ, eius qui ſub ζ δ γ. Duplus autem qui ſub α δ γ, eius qui ſub ε ζ γ, duplus igitur eſt qui ſub ε ζ γ, eius qui ſub η δ ε. Eſt autem qui ſub ε ζ γ ei æquus qui ſub ε η γ, duplus eſt igitur is qui ſub ε η γ, eius qui ſub η δ ε, æqualis igitur eſt δ η, ipſi η γ. Sed η γ ipſi ζ γ eſt æqualis: æqualis igitur eſt δ η ipſi ζ γ. Eſt autẽ η ε ipſi ε ζ æqualis: æqualis igitur eſt & ipſa δ ε, ſimul utriq; ε ζ γ. Cõmunis aũt apponatur & ipſa δ ε. Vtraq; igitur ſimul δ ζ γ, dupla eſt ipſius δ ε. Eſt autem δ ζ, æqualis quidem ipſius hexagoni lateri. At ζ γ æqualis ei quod decagoni. Igitur δ ε dimidia eſt & eius quod hexagoni & eius quod decagoni, in eodem circulo deſcriptorum. Manifeſtum nempe eſt ex ijs quæ in tertiodecimo libro theorematibus, quod ex cẽtro circuli in latus trianguli æquilateri perpẽdicularis acta, dimidia eſt eius quæ ex centro circuli.*

Euclid. ex Zamb. *Theorema 2.* *Propoſitio 2.*

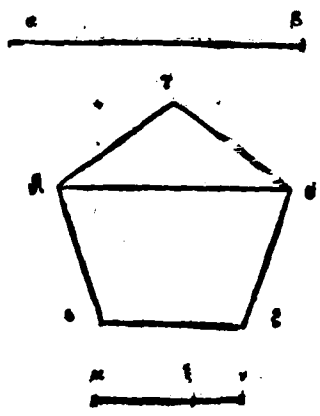
Idem circulus cõprehendit & dodecahedri quinquangulũ, & icoſahedri triangulum in eadem ſphæra deſcriptorum. 2

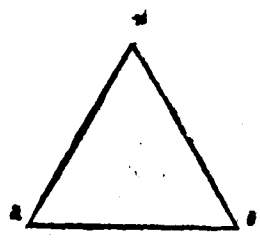
HYPSICLES ex Zãb. *Hoc inquam, ab Ariſtæo deſcribitur in eo libro cuius index eſt quinq; figurarum comparatio, ab Apollonio autem in ſecũda * traditione comparationis dodecahedri ad icoſahedrum, quod eſt ſicut dodecahedri ſuperficies ad icoſahedri ſuperficiem, ſic & ipſum dodecahedrum ad ipſum icoſahedrum, quoniam ex centro ſphæræ in dodecahedri pentagonum & in icoſahedri triãgulũ perpendicularis acta eadẽ eſt. Deſcribẽdũ quoq; à nobis eſt, qd idẽ circulus cõprehẽdit & dodecahedri pẽtagonũ et icoſahedri triangulũ in eadẽ ſphæra deſcriptorũ. Hoc * deſcripto, ſi in circulo quinquangulum æquilaterum deſcriptum fuerit, quod ex latere pentagoni & quod ab ea quæ ſub binis pentagoni lateribus ſubtenſa eſt recta linea, quincuplum erit eius quod fit ex ea quæ ex centro circuli. Sit circulus α β γ, & in ipſo α β γ circulo ſit latus pentagoni α γ, aſſumaturq; (per 1 tertij) ipſius circuli centrum & ſit δ, & in ipſam α γ (per 12 primi) perpendicularis excitetur δ ζ: & extendatur in ε, & connectatur α ε. Dico quòd quæ ex β α, α γ quadrata, quincupla ſunt eius quod ex δ ε quadrati. Connectatur α ε, igitur α ε decagoni eſt. Et quoniam ε ζ, ipſius δ ε dupla eſt,*

quadruplum

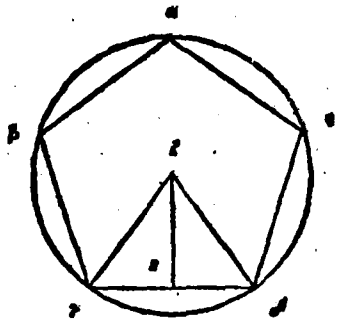
quadruplũ igitur eſt quod ex β ι, eius quod ex Δ ι. Ei aũt quod ex β ι, æqua ſunt quæ ex β α, α ι: quadrupla igitur ſunt quæ ex β α, eius quod ex Δ ι: quincupla igitur ſunt quæ ex α β, α ι, & Δ ι, eius quod ex Δ ι: quæ autẽ ex Δ ι, ι α, æqualia ei quod ex α γ: quincupla igitur ſunt quæ ex β α, α γ, quod ex Δ ι. Hoc oſtenſo demonſtrandum eſt quòd circulus idem cõprehendit & dodecahedri pentagonum, & icoſahedri triangulum, in eadem ſphæra deſcriptorum. Exponatur ipſius ſphæræ diameter α β, & in eadem ſphæra deſcribatur dodecahedrũ & icoſahedrũ, & ſit quidẽ unum dodecahedri pentagonum, γ Δ ι ſ κ, icoſahedri uerò triãgulum eſto λ μ ν. Dico q; quæ ex cẽtris circulorũ qui circum ipſa, ſunt æquales, hoc eſt quod idẽ circulus cõprehendit & quinquãgulum γ Δ ι ſ κ, & ipſum κ λ θ triãgulum. Connectatur Δ κ. Cubi igitur latus eſt Δ κ (per 17 decimitertij & eius correlariũ) Exponatur autẽ quædã recta linea μ ν, ut quincuplũ ſit quod ex α ϛ, eius quod ex μ ν. Eſt autẽ & ipſius ſphæræ diameter, potẽtia quincupla eius quæ ex centro circuli, à quo icoſahedrum deſcribitur: eſt igitur μ ν, ea quæ ex cẽtro circuli, à quo icoſahedrũ deſcribitur. Secetur (per 30 ſexti) μ ν extrema & media rõne in ξ, ſitq; maius ſegmẽtum μ ξ. deccgoni igitur ipſius circuli eſt ipſa μ ξ (per 9 decimitertij) Et quoniã quod ex α β, eius quod ex μ ν quincuplum eſt, triplum autẽ qd' ex β α, eius qd' ex Δ κ (per correlariũ 15 decimitertij) tria igitur quæ ex Δ κ æqua ſunt quinq; quæ ex μ ν. Sicut aũt tria quæ ex Δ κ ad quinq; quæ ex μ ν, ſic tria quæ ex γ κ, ad quinq; quæ ex μ ξ: tria igitur quæ ex γ κ, quinq; quæ ex μ ξ ſunt æqualia. Quinq; autẽ quæ ex κ λ, quinq; quæ ex μ ν & quinq; quæ ex μ ξ, ſunt æqualia (per 10 decimitertij) Quinq; igitur quæ ex κ λ, æqua ſunt trib. quæ ex Δ κ, & tribus quæ ex γ κ. Sed tria quidẽ quæ ex Δ κ, & tria quæ ex γ κ, ſunt æqualia decẽ & quinq; eis quæ ex ea quæ ex cẽtro circuli ipſi γ Δ ι ſ κ pẽtagono circunſcripti: patuit nãq; qd' ex Δ κ, unà cum eo qd' ex γ κ, quincuplum eſt eius quod ex ea quæ ex cẽtro circũſcripti ipſi γ Δ ι ſ κ pẽtagono. Quinq; autẽ quæ ex κ λ, æqualia ſunt decẽ & quinq; eis quæ ex ea quæ ex cẽtro circuli ipſi κ ϑ λ triãgulo circunſcripti, patuit equidẽ (per 12 decimitertij) q; quod ex κ λ, triplum eſt eius quod ex ea quæ ex centro circuli ipſi κ λ θ triãgulo circũſcripti. Quindecim igitur quæ ex ea quæ ex centro, æqua ſunt eis 15 quæ ex ea quæ ex centro: unum igitur qd' ex ea quæ ex cẽtro, æquum eſt uni eorũ qd' ex ea quæ ex cẽtro, dimetiens igitur ipſi diametro eſt æqualis. Idẽ igitur circulus cõprehẽdit & ipſius dodecahedri quinquãgulum, & ipſius icoſahedri triãgulum in eadem ſphæra deſcriptorum. Eucl. ex Zãb. Theor. 3. Prop. 3.

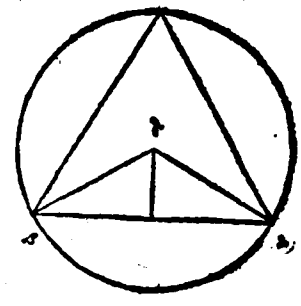

3 Si fuerit pentagonũ æquilaterũ & equiangulũ, & circũ ipſum circulus, & ex centro perpẽdicularis in unũ latus acta fuerit, qd' trigeſies ſub uno laterũ & ppẽdiculari, equũ eſt ipſius dodecahedri ſuperficiei.

HYPSICLES ex Zãb. Eſto pẽtagonum æquilaterũ & æquiãgulum α β, Δ ι, & circũ quinquãgulum ſit (per 14. quarti circulus) & capiatur (per 1 tertij centrum) ſitq; ſ, & ab ipſo ſ in γ Δ perpẽdicularis agatur (per 12 primi) ſ ν. Dico q; quod ſub γ Δ, ν ſ trigeſies, æquum eſt 12 pentagonis quæ α β Δ ι. Cõnectãtur γ ſ, ſ Δ. Quoniã quod ſub γ Δ, ν ſ, duplum eſt ipſius triãguli γ Δ ſ: qd' igitur quinquies ſub γ Δ, ſ ν, decẽ triãgula ſunt æqualia. Decẽ uerò triãgula, bina ſunt quinquangula, & omnia ſexies: qd' igitur trigeſies ſub γ Δ, ν ſ, decem quinquãgulis æquum eſt. Duodecim aũt quinquãgula ſunt ipſius dodecahedri ſuperficies. Quod igitur trigeſies ſub γ Δ, ſ ν, æquum eſt ipſius dodecahedri ſuperficiei. Similiter quoq; de mõſtrabimus q & ſi fuerit triãgulum æquilaterũ ſicut α β γ, & circum ipſum circulus, & cẽtrum circuli Δ, perpẽdicularis uerò Δ ι, quod trigeſies ſub β γ Δ ι, æquum eſt ipſius icoſahedri ſuperficiei. Quoniã enim rurſus quod ſub Δ ι, β γ, duplum eſt ipſius Δ β ι, bina igitur triãgula æqua ſunt ei quod ſub Δ ι, β γ, & omnia ter. Sex igitur triãgula Δ β γ, æqua ſunt tribus eis quæ ſub Δ ι, β ι. Sex autẽ triãgula Δ β γ, æqua ſunt binis α β γ. Tria igitur quæ ſub Δ ι, β γ, æqualia ſunt duobus α β γ. Et omnia decies. Quod igitur trigeſies ſub Δ ι, β γ,

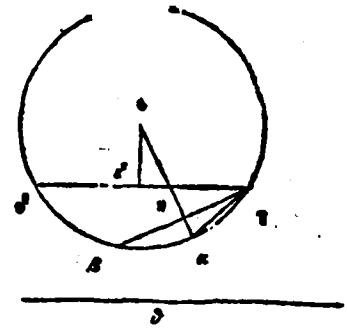
æquum eſt uiginti triangulis α β γ, hoc eſt ipſius icoſahedri ſuperficiei. Quare erit ſicut dodecahedri ſuperficies ad icoſahedri ſuperficiem, ſic quod ſub γ δ, ſ ι, ad id quod ſub β γ, δ ι.

Correlarium. Ex hoc nempe manifeſtum eſt, quòd ſicut ipſius dodecahedri ſuperficies ad ipſius icoſahedri ſuperficiẽ, ſic quod ſub latere pentagoni & ſub ea quæ ex centro circa quinquãgulum circuli, in ipſam perpendiculari acta, ad id quod ſub latere icoſahedri, & ſub ea quæ ex centro circa triangulum circuli, in ipſam perpendicu lari acta, in eadẽ ſphæra deſcriptorum icoſahedri & dodecahedri.

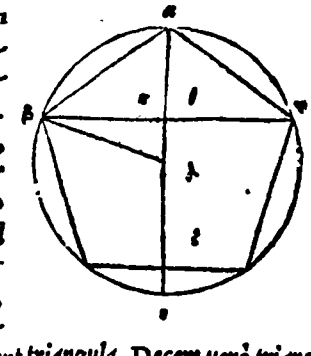
Eucl. ex Zamb. Theorema 4. Propoſitio 4.

Camp. 8. Hoc demonſtrato oſtendendum eſt, q̃ erit ut dodecahedri ſuperficies ad icoſahedri ſuperficiem, ſic cubi latus ad icoſahedri latus.

HYPS. ex Zamb. Exponatur (per 2 theorema) circulus comprehendens & dodecahedri quinquãgulum & icoſahedri triangulum in eadem ſphæra deſcriptorum, ſitq; δ β γ, & in ipſo δ β γ deſcribatur trianguli æquilateri latus γ δ, quinquãguli uerò α γ, & aſſumatur (per 1 tertij) centrum circuli, & ſit ι, & ab ipſo ι in ipſas δ γ, γ α, perpendiculares excitentur ι ſ, ι ν, & extendatur in rectas lineas ipſi ι ν recta linea ν β, & connectatur β γ, ponaturq; cubi latus ν ϑ. Dico quòd eſt ſicut dodecahedri ſuperficies ad icoſahedri ſuperficiẽ, ſic eſt ϑ ad γ δ. Quoniã enim utraq; ſimul ι β γ extrema & media ratione diuiſa, maius ſegmẽtum eſt β ι (per 9 decimitertij) & eſt quidẽ utriuſq; ſimul ι ϑ γ dimidia ι ν (per 1 decimiquarti) ipſius autẽ β ι dimidia eſt ι ſ, & ipſa igitur ι ν extrema & media ratione diuiſa, maius ſegmẽtum eſt ι ſ. Eſt autẽ & ipſius θ extrema & media ratione diuiſæ maius ſegmentum γ α, ſicut in dodecahedro oſtẽſum eſt: ſicut igitur ϑ ad γ α, ſic ι ν ad ι ſ: æquum igitur eſt quod ſub ϑ ſ ι, ei qđ ſub γ α, ι ν. Et quoniã eſt ſicut ϑ ν ad γ δ, ſic quod ſub ϑ ι ſ, ad id quod ſub γ δ ſ ι, ei autem quod ſub ϑ ι ſ, æquum eſt quod ſub γ α ι ν; & ſicut igitur (per 11 quinti) θ ν ad γ δ, ſic quod ſub γ α ι ν, & ad id quod ſub γ δ ſ ι, hoc eſt ſicut dodecahedri ſuperficies ad icoſahedri ſuperficiem, ſic ϑ ν ad γ δ.

Camp. 8. Aliter oſtendere, quòd eſt ſicut dodecahedri ſuperficies ad icoſahedri ſuperficiem, ſic eſt cubi latus ad icoſahedri latus ſic deſcripti.

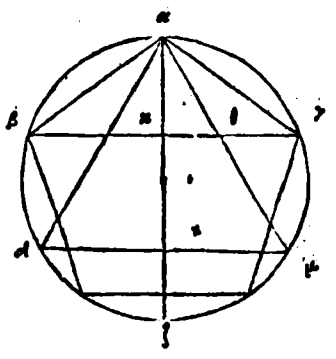

Eſto circulus α β γ, & in ipſo circulo α β γ, deſcribantur quinquanguli æquilateri latera α β, α γ, & connectatur β γ, aſſumaturq; (per 1 tertij) centrum ipſius circuli, & ſit δ, & ab ipſo α in δ connectatur recta linea α δ, & extendatur in rectas lineas ipſi α δ recta linea δ ι, ponaturq; ipſius α δ, rectæ lineæ dimidia δ ſ, & ν γ, ipſius ι ϑ, eſto tripla. Dico quòd ſub α ſ, β ϑ, æquum eſt ipſi quinquangulo. Ab ipſo enim β, in δ connectatur β δ. Quoniam dupla eſt α δ, ipſius δ ſ, hemiolia igitur eſt α ſ ipſius α δ. Rurſus quoniam tripla eſt ν γ ipſius γ ϑ, dupla eſt ν θ ipſius ϑ γ, hemiolia igitur eſt ν γ, ipſius ϑ ν. Sicut igitur ſ α ad α δ, ſic γ ν ad ν ϑ, æquum igitur eſt quod ſub α ſ, ϑ ν, ei quod ſub δ α, γ ν. Ipſa autem ι ν, ipſi β ν eſt æqualis, quod igitur ſub α δ, β ν, æquum eſt ei quod ſub α ſ, θ ν. Quod autem ſub α δ, β ν, bina ſunt triangula ſicut α β δ, & quod igitur ſub α ſ, ν θ, bina ſunt α β δ, quinq; igitur quæ ſub α ſ, ν θ, decem ſunt triangula. Decem uerò triangula, bina ſunt pentagona: quinq; igitur quæ ſub α ſ, ν θ, binis pentagonis ſunt æqualia. Et quoniam dupla eſt ν θ ipſius θ γ, quod ſub α ſ ν θ, duplum eſt eius quod ſub α ſ, θ γ. Duo igitur quæ ſub α ſ, γ θ, æqua ſunt uni quod ſub α ſ, ϑ ν. Et omnia quinquies, decem igitur quæ ſub α ſ θ γ, æqualia ſunt quinq; quæ ſub α ſ, ν θ, hoc eſt binis pentagonis, quare quinq; quæ ſub α ſ, θ γ, æqua ſunt uni quinquãgulo. Quinquies autem quæ ſub α ſ, θ γ, æqua ſunt ei quod ſub α ſ, θ β, quoniam quincupla eſt ϑ β ipſius ϑ γ, & commune faſtigium eſt α ſ, quod ſub α ſ, β ϑ, igitur æquum eſt uni pentagono.

Camp. 8. Hoc demõſtrato, nũc exponat circulus cõprehẽdens & dodecagoni pentagonũ & icoſahedri triãgulum, in eadẽ ſphæra deſcriptorũ.

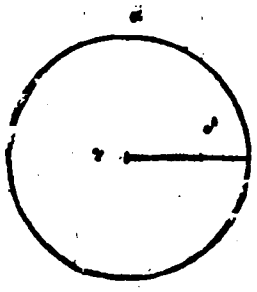
Deſcribãtur in ipſo circulo α β γ põtagoni æquilateri latera α β, α γ, & connectatur β γ, & aſſumatur centrum

centrum circuli, & sit ι, & ab ipso α in ι connectatur α ι, & extendatur α ι in ſ: & sit α ι ipsius ι ϰ dupla: tripla autem ϰ γ ipsius γ δ. Et ab ipso ϰ, ipsi α ſ ad angulos rectos excitetur (per 11 primi) ϰ μ, & extendatur in rectas lineas ϰ λ ipsi ϰ μ, trianguli ergo æquilateri est λ μ. Connectãtur ipsæ α λ, α μ: æquilaterũ igitur est ipsum α λ μ triangulum. Et quoniam quod sub α ϰ, δ β, æquum est ipsi quinquangulo: quod autem sub α ϰ λ, æquum est ipsi α λ μ triangulo: est igitur sicut quod sub α ϰ, δ β, ad id quod sub λ δ α, sic quinquangulum ad triangulum. Sicut autem quod sub β δ α, ad id quod sub λ ϰ α, sic β θ ad λ ϰ. Et sicut igitur (per 11 quinti) duodecim β θ, ad uiginti λ ϰ, sic 12 quinquãgula ad 20 triangula, hoc est dodecahedri superficies ad icosahedri superficiem. Et 12 quidem β θ, sunt 10 β γ: nam ipsa β δ, ipsius α γ quincupla est, & ι ipsius γ θ sexcupla est. Sex igitur β θ, sunt æquales 5 β γ & duplicia, 20 uerò λ ϰ, 10 sunt λ μ: dupla nãq; est λ μ, ipsius λ ϰ. Sicut igitur 10 β γ ad 10 λ μ, hoc est sicut β ι ad λ μ, sic dodecahedri superficies ad icosahedri superficiẽ, & β γ quidem cubi est latus λ μ ipsius icosahedri: & sicut igitur (per 11 quinti) dodecahedri superficies ad icosahedri superficiem, sic β γ ad λ μ, hoc est cubi latus ad icosahedri latus.

Oſtendendum iam, quòd (recta linea ſecta, extrema & media ratione) qualem rationem habet potens quod à tota & quod à maiori ſegmento, ad potentẽ quod à tota & minori ſegmento, talem habet rationẽ cubi latus ad icoſahedri latus. Comp. 9.

Eſto circulus α β comprehẽdens & dodecahedri pentagonum & icoſahedri triãgulum in eadem ſphæra deſcriptorũ, capiaturq; (per 1 tertij) centrum circuli, et ſit γ, & extẽdatur quædã ab ipſo γ utcũq; recta linea β γ, ſeceturq; (per 30 ſexti) extrema & media ratione in δ, & maius ſegmentum ſit γ δ. Decagoni igitur eſt latus ipſa γ δ, in eodem circulo deſcripti. Exponatur icoſahedri latus et ſit ι, dodecahedri uerò & ſit ſ, cubi autem & ſit ϰ. Igitur ι triãguli latus eſt æquilateri, & ſ pentagoni in eodem circulo deſcripti, & ſ ipſius ϰ, extrema & media ratione diuiſæ, maius eſt ſegmentum. Et quoniã ι æqualis eſt ipſi æquilateri triãguli lateri, triãguli aũt æquilateri latus (per 12 decimitertij) potẽtia ipſius β γ triplum eſt: triplum igitur eſt quod ex ι, eius quod ex β γ. Sunt autem & quæ ex β γ, ι δ, eius quod ex γ δ tripla. Sicut igitur quod ex ι, ad id quod ex γ β, ſic ſunt quæ ex γ ι, β δ, ad id quod ex γ δ, & uiciſſim (per 16 quinti) ſicut igitur quod ex ι ad ea quæ ex γ β, β δ, ſic quod ex γ β, ad id quod ex ι δ. Sicut autẽ quod ex β γ, ad id quod ex γ δ, ſic eſt quod ex ϰ, ad id quod ex ſ: maius nanq; eſt ſegmẽtum ſ, ipſius ϰ. Et ſicut igitur (per 11 quinti) quod ex ι, ad ea quæ ex γ β, β δ: ſic quod ex ϰ, ad id quod ex ſ, & uiciſſim (per 16 quinti) Ac conuerſim, ſicut igitur quod ex ϰ, ad id quod ex ι: ſic quod ex ſ, ad ea quæ ex γ ι, ι δ. Et autem quod ex ſ, æqua ſunt quæ ex ι γ δ, quinquãguli nãq; latus (per 10 decimitertij) poteſt & hexagoni & decagoni latus. Sicut igitur quod ex ϰ, ad id quod ex ι: ſic quæ ex β γ, γ δ, ad ea quæ ex γ δ β. Sicut autẽ quæ ex β γ δ, ad ea quæ ex γ δ β, ſic (recta linea extrema & media ratione diuiſa quacunq;) potens quod ex tota & ex maiori ſegmento, ad potentẽ quod ex tota & ex minori ſegmento: & ſicut igitur (per 11 quinti) quod ex ϰ, ad id quod ex ι, ſic (recta linea quacunq; extrema & media ratione diuiſa) potens id quod ex tota, & ex maiori ſegmento, ad potẽtem id quod ex tota & minori ſegmento. Eſt autem ϰ latus cubi, & ι icoſahedri. Si recta igitur linea extrema & media ratione ſecta fuerit, erit ſicut potens totam & maius ſegmentum ad potentẽ totam & minus ſegmentum, ſic cubi latus ad icoſahedri latus in eadem ſphæra deſcriptorum.

ι cubi latus
ſ dodecahedri
ϰ icoſahedri

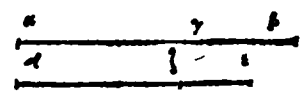
Oſtendendum iam nunc eſt, quòd ſicut cubi latus ad icoſahedri latus, ſic dodecahedri ſolidum ad icoſahedri ſolidum. Comp. 10.

Quoniam enim æquales circuli comprehendunt & dodecahedri quinquangulum & icoſahedri triangulum in eadem ſphæra deſcriptorum, in ſphæris autem æquales circuli æqualiter diſtant à centro (à centro nanq; ſphæræ ad circulorum plana perpendiculares ductæ æquales ſunt, & in centra circulorum cadunt) quare à centro ſphæræ in centrum circuli comprehendentis & icoſahedri triangulum & dodecahedri pentagonum æquales ſunt, perpendiculares inquam: ∗æqualiter igitur faſtigiatæ ſunt pyramides, ∗ uel ſit id eſt æquè altæ.

habentes baſes dodecahedri pentagona, & baſes habentes icoſahedri triangula. Aequalis autem faſtigij pyramides, adinuicem ſunt ſicut baſes (per 5 duodecimi) Sicut igitur quinquangulum ad triangulum, ſic pyramis, cuius baſis quidem eſt dodecahedri pentagonum, uertex autem centrum ſphæræ, ad pyramida baſin quidem habentem triangulum, uerticem autem centrum ſphæræ. Et ſicut igitur (per 11 duodecimi) pentagona ad 20 triangula, ſic 12 pyramides pentagona baſes habentes, ad 20 pyramides triangula baſes habentes. Et 12 pentagona, ſunt dodecahedri ſuperficies, & 20 triãgula, icoſahedri ſunt ſuperficies. Eſt igitur ſicut dodecahedri ſuperficies ad icoſahedri ſuperficiem, ſic 12 pyramides pentagona baſes habentes, ad 20 pyramides triangula baſes habentes. Suntq; 12 quidem pyramides pentagona baſes habentes, ſolidum ipſius dodecahedri, 20 autem pyramides triangula baſes habentes, ſolidum ſunt icoſahedri. Et ſicut igitur (per 11 quinti) dodecahedri ſuperficies ad icoſahedri ſuperficiem, ſic ſolidum dodecahedri, ad ſolidum icoſahedri. Sicut autem ſuperficies dodecahedri ad ſolidum icoſahedri, ſic patuit eſſe cubi latus ad icoſahedri latus. Et ſicut igitur (per 11 quinti) cubi latus ad icoſahedri latus, ſic ſolidum dodecahedri ad ſolidum icoſahedri, & quæ ſequuntur.

Camp. 11. ## Quòd ſi binæ rectæ lineæ extrema & media ratione ſectæ fuerint, in proportione ſunt ſubiecta, ſic oſtendemus.

Secetur enim (per 30 ſexti) α β, recta extrema & media ratione in γ, maius autem ſegmentum eius ſit α γ, ſimiliter quoq; & δ ε (per 30 ſexti) extrema & media ratione ſecetur in ζ, & maius ſegmentũ eius eſt δ ζ. Dico quòd eſt ſicut tota α β, ad maius ſegmentum ipſius α γ, ſic tota δ ε ad maius ſegmentum ipſius δ ζ. Quoniam etenim quod ſub α β γ æquum eſt ei quod ex α γ: quod autem ſub δ ε ζ, æquum eſt ei quod ex δ ζ: eſt igitur ſicut quod ſub α β, β γ, ad id quod ex α γ, ſic quod ſub δ ε, ε ζ, ad id quod ex δ ζ. Et ſicut quòd quater igitur ſub α β γ, ad id quod ex α γ: ſic quòd quater ſub δ ε ζ, ad id quod ex δ ζ. Et componendo (per 18 quinti) ſicut quòd quater ſub α β γ, unà cum eo quod ex α γ, ad id quod ex α γ: ſic quòd quater ſub δ ε ζ, unà cum eo quod ex δ ζ, ad id quod ex δ ζ. Quare & ſicut quod ex utraque ipſius δ ε ζ, ſimul ad id quod ex δ ζ, & longitudine, ſicut utraq; ſimul α β γ ad α γ, ſic utraq; ſimul δ ε ζ ad δ ζ. Componendo (per 18 quinti) ſicut utraq; α β γ, unà cum α γ ad α β, ſic utraq; δ ε ζ, unà cum δ ζ ad ipſam δ ζ, hoc eſt binæ δ ε ad δ ζ, & antecedentium dimidia, hoc eſt ſicut α β ad α γ, ſic δ ε ad δ ζ. In antiquiſſimo codice ſic: *Quare & ſicut quod ex utraq; ſimul α β γ, ad id quod ex α γ, ſic quod ex utraq; ſimul δ ε ζ, ad id quod ex δ ζ, & longitudine ſicut utraq; ſimul α β γ, unà cum α γ, hoc eſt binæ α β ad α γ, ſic utraq; ſimul δ ε ζ, unà cum δ ζ, hoc eſt binæ δ ε ad δ ζ, & dimidia, ſicut α β ad α γ, ſic δ ε ad δ ζ.* Hoc demonſtrato, quòd (recta linea quacunq; extrema & media ratione diuiſa) qualem rationem habet potens quod ex tota & ex maiore ſegmento, ad potentem quod ex tota & ex minori ſegmento, talem habet rationem cubi latus ad icoſahedri latus: hoc etiam demonſtrato, quòd ſicut cubi latus ad icoſahedri latus, ſic dodecahedri ſuperficies ad iſocahedri ſuperficiem in eadem ſphæra deſcriptorũ, & hoc quoq; percepto, quòd ſicut dodecahedri ſuperficies ad icoſahedri ſuperficiem, ſic ipſum dodecahedrum ad icoſahedrum, eo quia ab eodem circulo comprehẽduntur & ipſius dodecahedri pentagonum & icoſahedri triangulum, manifeſtum eſt quòd ſi in eadem ſphæra dodecahedrum & icoſahedrum fuerint deſcripta rationem habebunt (recta linea quacunq; extrema & media ratione diuiſa) ſicut potens, quod ex tota & quod ex maiori ſegmento, ad potentem quod ex tota & minori ſegmento. His omnibus nobis notis, patet quòd ſi in eadem ſphæra dodecahedrum & icoſahedrum inſcripta fuerint, rationem habebunt, ſicut (recta linea diuiſa extrema & media ratione) potens totam & maius ſegmentum, ad potentem totam & minus ſegmentum. Quoniam enim eſt ſicut dodecahedrum ad icoſahedrum, ſic dodecahedri ſuperficies ad icoſahedri ſuperficiem, hoc eſt cubi latus ad icoſahedri latus, ſicut autem cubi latus ad icoſahedri latus, ſic (recta linea quacũq; extrema & media ratione diuiſa) potens totam & maius ſegmentum, ad potentem totam & minus ſegmẽtum: ſicut igitur dodecahedrum ad icoſahedrum in eadem ſphæra deſcriptum, ſic (recta linea quacunq; extrema & media ratione diuiſa) potens totam & maius ſegmentum ad potentem totam & minus ſegmentum.*

LIBRI XIIII

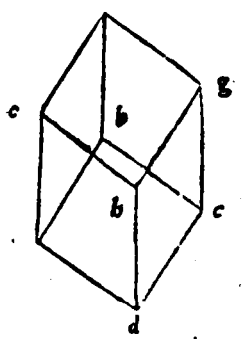
FINIS.

EVCLIDIS MEGARENSIS CLARISSIMI PHILOSOPHI MATHEMATICORVMQVE FACLÈ principis, ex traditione Campani, Geometricorum elementorum Liber decimus quintus.

Euclid.ex Camp. *Propoſitio 1.*

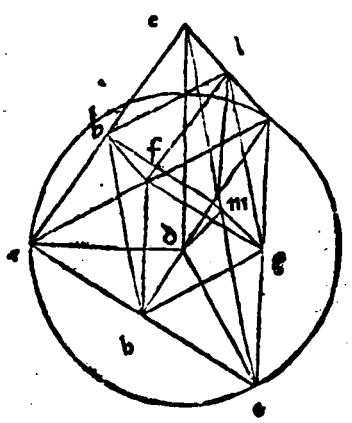
INtra propoſitum cubum, corpus habens quatuor baſes triangulas æqualium laterum deſignare.

CAMPANVS. Sit cubus cuius baſis eſt quadratum a b c d, ſuprema uerò eius ſuperficies quadratum e f g h. Ipſum autem hac arte fabricare conueniet. Quadrato baſis ſecundum quamlibet lineam ex quadrageſimaquinta primi deſcripto, ſuper ſingulos angulos eius ex duodecima undecimi catheti, ſecundum menſuram lateris ipſius quadrati erigantur, quos ex ſexta undecimi conſtat eſſe ęquidiſtantes. Quinque ergo eorum bini & bini, corauſto eis impoſito æquidiſtanter lateribus quadrati continuentur. Conſtat igitur eſſe compoſitum cubum, nam quatuor eius laterales ſuperficies ſunt quadratæ, ex trigeſima tertia primi, & ex trigeſimaquarta eiuſdem & diffinitione quadrati: de ſuprema autem ſuperficie manifeſtum eſt quoq; quòd ipſa eſt quadrata ex uigeſima, immo uigeſimaquarta undecimi, & hac communi ſcientia, quæ æqualibus ſunt æqualia ſibi quoq; ſunt æqualia, & ex diffinitione quadrati. Si itaq; huic cubo libeat corpus quatuor baſium triangularium & æquilaterarũ inſcribere, in baſi & eius ſuperficie ſuprema protrahantur duæ diametri, quarum una continuet duas extremitates infimas duorum cathetorum, & alia continuet ſupremas aliorum duorum, quas animo intelliges eſſe a c & h f, dehinc à duobus punctis h & f terminantibus diametrum ſuperficiei ſupremæ, demitte hypothenuſaliter binas & binas diametros, quæ quatuor laterales ſuperficies diuidant, quas imaginaberis eſſe a b h quidem a h & h c, at uerò a b f a & f c. Has autem diametros in hac plana figura protrahere contempſi, ne multitudo linearum confunderet intellectum. Si igitur figuram hanc ut oportet, actu uel animo compleueris, uidebis ex ſex diagonalibus lineis ſex ſuperficies ipſius cubi diuidentibus, pyramidem quatuor baſium triangularium eſſe perfectam, quam cubo propoſito ex diffinitione conſtat eſſe inſcriptam, huius autem pyramidis baſes æquilateras eſſe conſtat: eo quod ex quarta primi, omnes iſtæ ſex diagonales ſunt adinuicem æquales.

Eucl.ex Camp. *Propoſitio 2.*

INtra datum corpus habẽs quatuor baſes triangulas atq; æquilateras, corpus octo baſium triangularium æqualium laterum diſtinguere.

CAMPANVS. Si intra pyramidem quatuor baſium triangularium & ęquilaterarum, octoedron libeat inſcribere, prius conuenit pyramidem ipſam fabricare, quę ratione certa hoc modo componitur. Statuatur ſecundum cuiuslibet lineę quantitatem trigonus ęquilaterus, qui ſit a b c, cui circunſcribatur circulus ſupra centrum d, & exeat d e perpendicularis ad ſuperficiem ipſius trigoni, ex duodecima undecimi, quę ponatur dupla eſſe in potentia ad ſemidiametrum circuli circunſcribentis trigonum a b c, & à puncto cadant tres hypothenuſę ſuper tria puncta a b c. Eſt itaque completa pyramis quatuor baſium trilaterarum & ęquilaterarum: protrahãtur enim

d a, d b, d c. Cùm igitur anguli quos continet linea e d, cum ſingulis lineis d a, d b, d c, ſint recti ex diffinitione perpendicularis ad ſuperficiem, cumq; quadratum lineę e d ſit ex hypotheſi duplum ad quadratum ſemidiametri circuli a b c, erit ex penultima primi quadratum uniuſcuiuſq; trium hypothenuſarum linearum e a, e b, e c, triplum ad quadratum ſemidiametri circuli a b c. Sed ex octaua tredecimi, quadratum quoq; cuiuſq; trium laterum trianguli a b c, triplum eſt ad quadratum ſemidiametri eiuſdem circuli, igitur omnia latera ſtatutæ pyramidis ſunt adinuicem æqualia, quare ipſa eſt æquilaterarum baſium. Cùm itaq; ſibi octoedron includere uoluerimus, diuidemus unumquodq; ſex laterum eius in duo medio ęqualia, & continuabimus medium punctum cuiuſq; laterum medijs punctis cunctorum reliquorum laterum, cum quibus ipſum continet & angulum ſuperficialem: uerbi gratia, diuidam latera baſis in punctis f, g, h, & hypothenuſas cadentes ab e, in punctis k, l, m, & continuabo punctum f, cum puncto g & cum h & cum k & cum l, punctumq; m, cum eiſdem h & l. Ecce itaq; perfectum eſt corpus octo baſium triangularium ijs duodecim lineis media puncta laterum fabricatę pyramidis iungentibus contentum. Has autem octo baſes ex quarta primi, quoties oportet repetita ęquilateras eſſe manifeſtum eſt, ipſum quoq; corpus ſtatutę pyramidi ex diffinitione inſcriptum, quemadmodum iuſſi eramus, efficere.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 3.*

INtra cubum aſſignatũ figuram octo baſium triangularium æqualium laterum conſtituere. 3

CAMPANVS. Cubo intendimus inſcribere octoedron. Qualiter autem cubum componere oporteat, in prima huius ſufficienter dictum eſt. Igitur fabricato cubo pyramis quatuor baſium triangularium & ęqualium laterum in eo ex prima huius deſignetur, ac intra ipſam pyramidem ex prędmiſſa octoedron diſtinguatur: quo facto, ſimul etiam factum erit quod uoluimus. Conſtat enim ex ratiocinatione primę, latera cuncta ipſius inſcriptę pyramidis eſſe diagonos baſium cubi, & ex ratiocinatione prædmiſſæ liquet cunctos angulos octoedri in hac pyramide diſtincti eſſe in lateribus ipſius pyramidis: quare manifeſtum eſt, omnia angularia puncta huius octoedri eſſe in baſibus aſſignati cubi. Igitur ex diffinitione habemus propoſitum. ¶ Aliter idem. Centris cunctarum baſium cubi, quemadmodũ in nona quarti fit, repertis, à centro ſupremæ ſuperficiei eius ad centra quatuor lateralium ſuperficierum quatuor hypothenuſas demitte, & à centro infinitæ, & ad earundem lateralium ſuperficierum centra quatuor alias hypothenuſas eleua, centra quoq; quatuor lateralium quatuor rectis lineis continua: ita uidelicet quòd centra earum tantum quæ inuicem ſecant, continues. Verbi gratia, iunges centrum anteriorum cum centro dextræ & cum centro ſiniſtræ, centrum quoq; ultimæ iunges cum eiſdem, hoc eſt cum centro dextræ & cum centro ſiniſtræ. Habes itaque corpus octo baſium triangularium, ijs duodecim lineis, quæ centra ſuperficierum cubi continuant, complexum. Si igitur has baſes æquilateras eſſe, probare uolueris, à centris baſium cubi ad cuncta perpendiculares protrahe, quas neceſſarium eſt omnia latera ipſius cubi per æqualia diuidere, ex ſecunda parte tertiæ tertij. Quod planum erit, ſi unicuiq; baſium cubi circulum circunſcripſeris, atque ideo binas & binas ſuper idem punctum in lateribus baſium cubi conſtat, concurre: easq; ex ſecunda parte 28 primi, ideoq; etiam ſingulas eſſe æquales dimidio lateris cubi. Igitur ex 10 undecimi, manifeſtum eſt binas & binas earum ſuper idem latus cubi in medio eius puncto concurrentes rectum angulum continere, eo quòd omnes ſuperficies cubi ſunt quadratæ. Quia igitur illæ duodecim lineæ centra ſuperficierum cubi continuantes, quę & angulis quos hęc lineæ ſuper media puncta laterum cubi concurrentes binæ & binæ continent, ſubtenduntur, ipſæ erunt ex quarta primi, uel etiam (ſi mauis) ex penultima primi, adinuicem æquales. Ergo eſt in propoſito cubo deſignatum corpus octo baſium triangularium & æquilaterarũ: quod oportebat facere.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 4.*

INtra datum corpus octo baſium triangularium atq; æquilateratum cubum figurare. 4

CAMPANVS. Non dubites, quin corpus octo baſium triangularium atq; æquilaterarum certo dogmate fabricabis hoc modo. Qualibet rectæ linea ſuper aliquod planum ſurſum orthogonaliter erecta, eam per æqualia diuide, & à puncto eius medio duas lineas hincinde perpendiculares extrahe, quæ componant lineam unam, eruntq; hæ duæ lineæ ſeinuicem ſecantes, uidelicet prima, quæ ſuper poſitum planum eſt orthogonaliter erecta, & alia quæ ipſam ſuper eius mediũ punctum orthogonaliter ſecat in eadem ſuperficie ſitæ ſunt, per primã partem 2 undecimi. Ad ſuperficiem igitur in qua ipſæ

ſitæ

ſitæ ſunt ſuper cõmunem punctum ſectionis earum (ut 12 docet undecimi) perpendicularem eri ge, quam facias eandem ſuperficiem in utranque partem penetrare, & pone cunctas ſex portiones harum trium linearum à puncto in quo ſeinuicem ſecant æquales: ſic enim quælibet quamlibet per æqualia & orthogonaliter diuidet, ita quòd cùm ſint tres quæque duæ earum, ſalutiferæ crucis uenerandum ſignum ad angulos rectos continebunt. A ſupremo igitur erectæ lineæ ſuper poſitum planum puncto quatuor hypothenuſas ad extremitates duarum linearũ ipſam ſecantium demitte: deinde ab infimo eiuſdem erectæ puncto, quatuor alias hypothenuſas ad eaſdem duarum ſecantium linearum extremitates eleua: poſtremò quoq; harum hypothenuſarum extremitates quatuor rectis lineis quadratum continentibus continua. Erunt enim hæ duodecim lineæ, uidelicet quatuor hypothenuſæ à ſupremo puncto erectæ perpendicularis deſcendentes, quatuorq; poſtremæ ab eius infimo puncto ſurſum eleuatæ, & reliquę quatuor lineæ harum hypothenuſarum extremitates continuantes, ex penultima primi ſine nugationis peccato pluries repetita adinuicem æquales, quare conſtat corpus ab eiſdem terminatum, octo baſibus triangularibus æquilateriſq; contineri. Si igitur huic corpori cubum inſcribere delectat, centra octo triangulorum ipſum ambientium inuenire ex quinta quarti labora, eaq; reperta duodecim lineis rectis hac lege continua, ut centrum cuiuſque horum triangulorum cum centro cuiuſque trium ad ipſius latera terminatorum, per rectam lineam copuletur. Non eſt autem huius rei idoneum figuram in plano depingere: ideoq; reſtat, ut quod dicitur mente concipias, ipſumq; (ſi placet) actu & opere compleas. Videbis enim duodecim lineas horum triangulorum centra, poſita lege continuantes cubum continere, quem reſtat ut æquilateris rectangulisq; ſuperficiebus demonſtres eſſe concluſum, non enim erit cubus, niſi omnes eius ſuperficies ſint quadratæ. Ducto ergo à quolibet angulo trigonarum ſuperficierum octoedri, perpendicularem ad latus illi angulo oppoſitum, has autem perpendiculares ex prima quartidecimi, conſtat adinuicem æquales, & diuidere latera quibus perpendiculariter inſiſtunt, per æqualia, ideoq; binas & binas ſuper idem punctum lateris, cui ſuperſtant conuenire. Eaſdemq; conſtat ex his quæ in decimaſeptima quartidecimi demonſtrata ſunt, tranſire per centra triangulorum, ideoq; per extremitates laterum incluſi corporis trãſire, ac eorum portiones quæ intra centra trigonorum & latera ipſorum intercipiuntur, ex iis etiam quæ in eadem demonſtrata ſuut, conſtat eſſe æquales, angulos quoq; ab iis perpendicularibus binis coeuntibus contentos, ex octaua primi patet eſſe æquales. Et quia hæ perpendiculares, ſuæq; portiones inter centra & latera interceptæ eoſdem angulos ambiunt: erunt quoq; anguli, quos lineæ à centris trigonorum ad latera perpendiculariter cadentes binæ & binæ continent adinuicem æquales. Cumq; latera illius corporis, de quo diſputamus, hos angulos ſubtendunt: ſequitur ex quarta primi frequenter ſumpta, corpus incluſum eſſe æquilaterum: at quoq; rectangulum. Protrahantur enim diagoni in ſingulis ſuperficiebus, hos diagonos ex quarta primi, omnes adinuicem æquales eſſe conuinces, mediantibus angulis à duabus perpendicularibus per ipſarum diagonorum extremitates tranſeuntibus contentis, ſi prius hos angulos, ex octaua primi, æquales ſibi inuicem eſſe probaueris. Cùm igitur diameter tetragonarum baſium corporis huius ſint adinuicem æquales: latera quoq; earundem baſium æqualia, neceſſe eſt ex octaua primi multoties repetita, ipſas tetragonas baſes eſſe æquiangulas. At quia ex duodecima primi, omnes anguli cuiuſque earum ſunt æquales quatuor rectis, ſequitur eas eſſe rectangulas: itaque ex diffinitione quadrati, ipſæ ſunt quadratæ. Igitur inſcriptum corpus manifeſtum eſſe cubum, ſicut intendimus.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 5.*

5 PYramidem quatuor baſium triangularium atque æquilaterarum, aſsignato corpori octo baſium triãgularium quoq; atque æquilaterarum inſcribere.

CAMPANVS. Aſsignato corpori octo baſium inſcribe, ſecundum præcepta præmiſſæ cubum, cuboq; inſcripto inſcribe (ut docet prima huius) pyramidem qualis proponitur. Cùm igitur huius pyramidis anguli ſint etiam anguli cubi, quemadmodum ex demonſtratione primæ, manifeſtum eſt: cuncti autem anguli cubi ſint ex præmiſſa in ſuperficiebus aſsignati octoedri: erunt quoq; cuncti anguli pyramidis huius in ſuperficiebus corporis octo baſium, cui eam iubemur inſcribere: quare ex diffinitione manifeſtũ eſt, nos feciſſe quod quæritur.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 6.*

6 INtra datum corpus uiginti baſium & æqualiũ laterum, corpus duodecim baſium pentagonaliũ æqualium laterum atq; æqualium angulorum figuraliter componere.

CAMPANVS. Corpus uiginti baſium non docemus hic fabricare, quoniam ex 16 tredecimi, qua cõuenit arte, hoc fieri, ſatis euidens eſt. Eo igitur ut ibi docetur cõpoſito, ut ſibi

corpus duodecim baſium pentagonarum atque æquilaterarum includere delectat, hac uia procedendum eſt. Manifeſtum eſt enim uiginti triangulos, ſexaginta ſuperficiales angulos habere, & quia ad conſtitutionem uniuſcuiuſque ſolidi anguli corporis icoſedri quinque ſuperficiales conueniunt, ſicut ex demonſtratione decimaſexta tredecimi colligitur, conſtat illud corpus duodecim ſolidis angulis compleri. Inuentis igitur, ut in antè præmiſſa, centris cunctorum triangulorum totum icoſedron terminantium, ea triginta rectis lineis continua, ita quòd cuiuſque centrum centris omnium circumiacentium, cum quibus communicat in latere per rectas lineas iungas. Cùm ergo hoc feceris, uidebis ex illis triginta in eis duodecim pentagonos conſtitui duodecim angulis ſolidis dati icoſedri oppoſitos: hos itaque pentagonos, quemadmodum in antè præmiſſa feciſti, de baſibus cubi, æquilateros eſſe probabis. Neceſſe eſt enim, ut quorumlibet triangulorum duorum idem latus habentium, centra eodem ſpatio diſtent: reſtat ergo, ut eos etiam æquiangulos eſſe ſyllogizes. Manifeſtum eſt autem ex ratiocinatione decimaſexta tredecimi, datum corpus uiginti baſium ab eadem ſphæra, cuius diameter eſt, tanquam diameter huius corporis, uidelicet linea quæ duos eius angulos oppoſitos continuat, eſſe circunſcriptibile. Si igitur hæc diameter per medium ſecetur, punctus ſectionis erit centrum ſphæræ circunſcribentis. Ab eo itaque ad ſuperficies cunctorum pentagonorum perpendiculares, ex undecima undecimi ducito, & à puncto in quo ſingulis pentagonis obuiauerint, ad ſingulos eorum angulos rectas lineas dirigito, deinde centrum ſphæræ cum ſingulis angulis ipſorum pentagonorum continuato. Age ergo, eos proba eſſe æquiangulos hoc modo. Cùm enim omnes circuli circumſcribentes trigonos icoſedri ſunt æquales, erunt omnes perpendiculares à centro ſphæræ ad ipſos uenientes & in eorum centra cadentes, æquales: omnes ergo lineæ à centro ſphæræ ad angulos cuiuslibet pentagoni uenientes, ſunt æquales: nam anguli pentagonorum ſunt centra circulorum trigonos ipſos icoſedri circunſcribentium ex hypotheſi. Igitur ex penultima primi, eodem argumentationis genere, quo ſuperius in decimoquarto ſyllogizauimus, ſectorem prouenientem in ſuperficie ſphæræ, cùm aliqua plana ſuperficies ſphæram ſecat non ſuper centrum eius, eſſe circunferentiam continentem circulum, neceſſe eſt quinque lineas uenientes à concurſu perpendicularis ductæ à centro ſphæræ ad ſuperficies omnium pentagonorum ad quinque angulos cuiuſcunque pentagoni, eſſe adinuicem æquales: itaque omnibus duodecim pentagonis eſt circulus circunſcriptibilis. Cùm igitur ipſi ſint æquilateri, conuincitur eos eſſe etiam æquiangulos: quod oportebat oſtendere.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 7.*

INtra datum corpus duodecim baſium pentagonarum æquilaterarum atque æquiangularum, corpus uiginti baſium triangularium, atque æquilaterarum fabricare. 7

CAMPANVS. Qualiter corpus duodecim baſium pentagonarum æquilaterarum atque æquiangularium componere oporteat, ex decimaſeptima tredecimi require. Sed qualiter corpus uiginti baſium triangularium æquilaterarum ſibi conueniat inſcribi, hic addiſce. Suorum pentagonorum centris (ut in decimaquarta quarti fit) repertis, ea adinuicem triginta lineis hac lege continua, ut uniuſcuiuſque pentagoni centro, cuiuſque pentagoni ſecum in latere communicantis iungatur: ita uidelicet quòd uniuſcuiuſque pentagoni centrum, centris quinq; pentagonorum terminantium uel circumiacentium continuetur. Cùm igitur hoc feceris, obuient tibi uiginti trianguli ab iis triginta lineis centra pentagonorum continuantibus contenti, eruntq; ij uiginti trianguli uiginti ſolidis angulis ipſius dodecedri oppoſiti, amplectentes corpus uiginti baſium triangularium, quas æquilateras eſſe demonſtrabimus, & erunt duodecim ſolidi anguli huius corporis uiginti baſium in centris duodecim pentagonorum corpus dati dodecedri terminantium. Hos itaque uiginti triangulos æquilateros eſſe, ſic proba. A centris pentagonorum ducito perpendiculares ad latera, eruntq; omnes perpendiculares æquales. Binas ergo & binas probabis ex octaua primi, æquos angulos continere. Et quia lineæ continuantes centra pentagonorum his angulis à binis & binis perpendicularibus contentis ſubtenduntur, cùm omnes perpendiculares ſint æquales, erunt ex quarta primi omnes lineæ continuantes centra pentagonorum æquales: quod eſt propoſitum.

Perpendiculares autem binas & binas æquales angulos continere, & omnes eas adinuicem eſſe æquales, ſic collige. Ex quinta primi & uigeſimaſeptima eiuſdem, conſtat ſingulas earum diuidere latera pentagonorum ſuper quæ cadunt, per æqualia, eaſq; eſſe adinuicem æquales ductis lineis à centris pentagonorum ad ſingulos angulos eorum. Quare binæ & binæ ſuper idem latus cadentes in eodem ipſius lateris puncto coibunt, eo quod utraque diuidit illud latus duobus

duobus pentagonis, à quorum centris ueniunt commune per æqualia. Has igitur perpendiculares binas & binas usque ad angulos, quibus commune latus in quo coeunt, oppositum per centra pentagonorum producito, & eisdem angulis duas lineas subtendito, quas ex demonstratione decimaseptima tredecimi, manifestum est esse tanquam latus cubi ab eadem sphæra, cum proposito dodecedro circunscriptibili: ideoq; patet eas esse æquales, eo quòd omnia latera cubi sint æqualia, easdemq; liquet ex nona undecimi, esse æquidistantes: propter hoc quòd ambæ æquidistant communi lateri, in quo binæ & binæ perpendiculares conueniunt. At uerò ipsas easdem constat ex his perpendicularibus per æqualia diuidi. Itaque per trigesimātertiam primi, cum ductæ lineæ continuantes puncta, in quibus binæ & binæ perpendiculares super has lineas, quas tanquam cubi latera fore diximus, concurrunt, sunt adinuicem æquales: nam omnes sunt, tanquam latus cubi. Igitur ex octaua primi, anguli contenti à binis & binis perpendicularibus, sunt æquales. Quare per quartam eiusdem, lineæ quoq; continuantes centra pentagonorum sunt sibiinuicem æquales: inscriptum ergo est proposito dodecedro corpus uiginti basium triangularium & æqualium laterum, sicut iussi eramus.

Eucl. ex Camp. *Propositio 8.*

8 SOlido duodecim basium pentagonarum atque æquilaterarum proposito, intra ipsum cubum distinguere.

CAMPANVS. Cùm dodecedron super cubi latera fabricetur, ut constat ex decimaseptima tredecimi, nimirum eo fabricato sibi conuenit cubum inscribi: nam cùm duodecim sint pentagoni, si unius cuiusque eorum uni angulo (prout cubi figuram uidebis exigere) chordam unam subtenderis, ex iis duodecim chordis sex æquilateras rectangulasq; superficies cubi & corpus amplectentes superficies. Aequilateras quidem eas esse, constat ex quarta primi: rectangulas autem, eodem argumētationis genere, quo in sexta huius bases dodecedri, dato icosedro inscripti, demonstrauimus esse æquiangulas, constat quidem ex decimaseptima tredecimi, propositum dodecedron sphæræ esse inscriptibile. Ergo à centro illius sphæræ, ad omnes has quadrilateras superficies, perpendiculares, ut docet undecima undecimi, protrahe, & à puncto concursus ad singulos angulos illarum quadrilaterarum superficierum rectas lineas dirige, ac eosdem angulos quadrilaterarum superficierum cum centro sphæræ iunge: eruntq; hæ lineæ centrum sphæræ cum angulis quadrilaterarum superficierum continuantes, semidiametri sphæræ, de quarum quadratis (quia dempto quadrato perpendicularis, remanent ex penultima primi quadrata linearum continuantium punctum concursus perpendicularium cum angulis quadrilaterarum superficierum) necesse est omnibus his quadrilateris superficiebus circulos esse circunscriptibiles, ideoq; necesse est eas esse æquiangulas, quum sint æquilateræ. Et quia ex trigesimasecunda primi, anguli cuiusque earum pariter accepti sunt æquales quatuor rectis angulis, sequitur eas esse rectangulas: nihil ergo deest inscripto corpori de ratione cubi.

Eucl. ex Camp. *Propositio 9.*

9 DAto dodecedro, sibi demum octohedron includere.

CAMPANVS. Composito dodecedro, ut in decimaseptima tertiidecimi, sex latera suarum superficierum, ea uidelicet quæ cathetos super sex lineas oppositas latera superficierum cubi per æqualia secantes erectos, tāquam eorum corausti iungunt, per æqualia diuide, eaq; bina & bina adinuicem composita, continua per tres lineas, quæ seinuicem super medium punctum diametri cubi, ex quadragesimaoctaua undecimi, per æqualia secabunt: eritq;, ut quæque duæ earum trium seinuicem quoq; ad angulos rectos diuidant. Si igitur harum trium linearum extremitates per duodecim lineas rectas continuaueris, proueniet tibi corpus octo basium triangularium & æquilaterarum, ex quarta primi, uel (si mauis) ex penultima primi: quod oportebat ostendere.

Euclid. ex Camp. *Propositio 10.*

10 INtra assignatum dodecedron, pyramidem quatuor basium triangularium atque æquilaterarum adhuc restat distinguere.

CAMPANVS. Assignato dodecedro inscribe cubum, ex octaua huius, cuboq; pyramidem ex prima. Cùm igitur anguli pyramidis sint in angulis cubi, ut patet ex ratiocinatione primæ, & anguli cubi in angulis dodecedri ex ratiocinatione octauæ, erunt quoque anguli pyramidis in angulis dodecedri, itaque constat quod uolumus.

Euclid.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 11.*

PRopoſito icoſedro, in eodem cubum figurare. 11

CAMPANVS. Icoſedro inſcribe dodecedron ex ſexta, ac dodecedro cubum ex octaua. Conſtat autem ex demõſtratione ſextæ, quòd omnes anguli dodecedri cadunt ſuper centrum baſium icoſedri, & anguli cubi ſunt in angulis dodecedri: itaque anguli cubi ſunt in centris baſium icoſedri. Habemus ergo propoſitum.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 12.*

ICoſedron datum, pyramidem quatuor baſium triangu 12
larium atque æquilaterarum ſibi poſtulat inſcribi.

CAMPANVS. Si in dato icoſedro ex præmiſſa cubum inſcripſeris, cubo'q; ex prima pyramidem incluſeris, quin poſtulationi icoſedri ſatisfeceris, hæſitandum non erit. Scire autem oportet, quòd cùm ſint quinq; regularia corpora, de quorum mutua abinuicem inſcriptione in hoc 15 libro determinetur, ſi unumquodq; eorum cuilibet cæterorum eſſet inſcriptibile, 20 eorundem inſcriptiones acciderent. Quippe cuilibet eorum quinq;, eſſent cætera quatuor inſcriptibilia, ideoq; quater quinq; inſcriptiones, quod eſt 20, neceſſariò prouenirent. At uerò pyramidi ſolùm octohedron conueniens eſt inſcribi, non enim ſunt in pyramide baſes aut anguli aut latera, in quibus anguli cubi aut icoſedri aut etiam dodecedri poſsint extrema ipſius pyramidis contingere. Cubus quoq; ſolius pyramidis & octoedri, & octoedron ſolius pyramidis & cubi, receptioni ſunt apta: qualiter enim in eorum alterutro 12 angulos icoſedri, aut 20 angulos dodecedri, ita ut ſinguli in eorũ ſingulis cadant collocabis? Icoſedron autem cum cætera conuenienti ambitione poſsit complecti, ſolius octoedri nequit eſſe receptaculum: nam octohedri ſex anguli ſemidiametrali ſeinuicem bini & bini oppoſitione reſpiciunt, lineæq; eos continuantes ſeſe per æqualia orthogonaliter diuidunt, ita quòd illud glorioſum ſignum ad cuius intuitum conſternantur dæmones, ſub rectis angulis triplicatum reddant. hos itaq; triangulos neq; baſes, neq; anguli, neq; latera icoſedri poſſunt ſub ſuo ſitu recipere, neq; enim in eo reperies ſex baſes, aut ſex angulos, aut ſex latera, hac diametrali orthogonaliq; oppoſitione ſe contuentes. Dodecedron autem nulli cæterorum ſuæ ambitionis denegauit hoſpitium, immo cunctorum receptorium exiſtit. Vnde non inconuenienter dodecedri figuram antiqui Platonis diſcipuli aſcripſere cœlo, quemadmodum pyramidis formam tribuerunt igni, eo quòd ſurſum ſub pyramidali figura euolet. At octoedri, aeri: quippe ſicut aer ignem motus paruitate ſequitur: ſic octoedri forma, pyramidis formam ad motum habilitate comitatur. Viginti uerò baſium figuram aquæ dictauerunt: nam cum ipſa baſium pluralitate plus cęteris circuletur in ſphæram, fluentis rei motui magis quàm ſcandentis conuenire uiſa eſt. Cubum uerò figuram quidam dedere terræ: quid enim in figuris maiori ad motum uiolentia indiget quàm teſſera? at in elementis quid fixius conſtantiusq; reperitur terra? Si igitur ex 20 inſcriptionibus, tres quas pyramis non ſuſtinet, binasq; à quibus natura cubi & octoedri aliena eſt, rurſusq; unam cui repugnat icoſedri figura, reieceris, erunt reliquæ tantum 12 inſcriptiones, pyramidis quidem, ſola, cubi uerò octoedriq; binæ, icoſedri autem tres, dodecedri autem quatuor, de quibus omnibus (ut arbitror) ſufficienter alliàs diſputatum eſt.

Euclid. ex Camp. *Propoſitio 13.*

FAbricato quouis quinque regularium corporum, ſibi 13
ſphæram inſcribere.

CAMPANVS. Ex 13 libro itaq; manifeſtum eſt, unumquodq; quinq; horum corporum eſſe ſphæræ inſcriptibile. Nunc itaq; cõſtabit uiceuerſa ſphæram unicuiq; ipſorum eſſe inſcriptibilem. A circunſcribentis enim ſphæræ centro ad baſes uniuerſas cuiuslibet eorum perpendiculares exeant, quas intra centra circulorum baſes ipſas circunſcribentium cadere, neceſſe eſt. Cumq; omnes circuli eas circunſcribentes ſint æquales, erunt'q; hæc perpendiculares æquales. Itaq; ſi ſecundum quantitatem unius earum circulum ſuper centrum circunſcribentis ſphæræ deſcripſeris, eiusq; ſemicirculum quouſque ad locum unde moueri cœperit, redeat, circunduxeris: quia ipſum per extremitates cunctarum perpendicularium, neceſſe eſt tranſire, conuinces ex correlario 15 tertij, ſphæram iſtius ſemicirculi motu deſcriptam uniuerſas baſes aſsignati corporis in concurſibus perpẽdicularium contingere. Non enim plus poteſt, ſphæra de baſibus corporis contingere, quàm circunductus ſemicirculus (dum mouebatur) contingit. Quare aſsignato corpori conſtat nos ſphæram, quemadmodum propoſitũ erat, inſcripſiſſe.

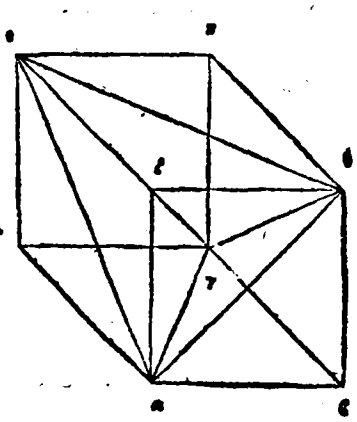
FINIS.

EVCLIDIS MEGARENSIS CLARISSIMI PHILOSOPHI MATHEMATICORVMQVE FACILÈ principis, ex Hypſicles Alexãdrini, Græci philoſophi traditione: Geometricorum elementorum Liber decimus quintus.

Euclid. ex Zamb. Problema 1. Propoſitio 1.

IN dato cubo pyramida deſcribere.

HYPSICLES ex Zamb. Eſto datus cubus α β γ δ ε ζ θ ι, in quo oportet pyramida inſcribere: connectantur α γ, γ ι, ι α, α δ, ι δ, β γ. Manifeſtum iam, quòd ipſa α ι γ, α β ι, α δ ι, ε γ ι, triãgula æquilatera ſunt: quadratorum enim diametri ſunt latera. Pyramis igitur eſt ipſa α ι γ δ, & deſcribitur in dato cubo: quod facere oportebat.

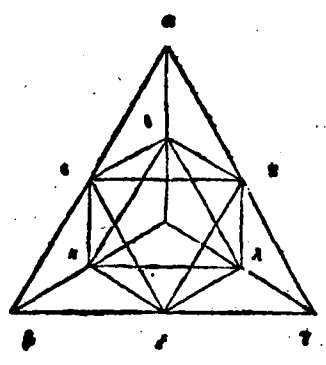

Camp. 1.

Euclid. ex Zamb. Problema 2. Propoſitio 2.

In data pyramide octaedrũ deſcribere.

HYPS. ex Zãb. Eſto data pyramis α β γ δ, ſecenturq; bifariã ipſis ε ζ θ κ λ ſignis, & cõnectãtur ipſæ θ κ, δ λ, ζ ξ, ξ κ, et reliquæ. Et quoniã α β dupla eſt utriuſq; ipſarum δ κ, κ ξ: æqualis igitur eſt δ κ ipſi κ ξ & parallelus, ſimiliter & θ κ ipſi ξ κ eſt æqualis & parallelus: æquilaterum igitur eſt δ κ ξ. Dico quòd & rectãgulum. Si enim ab ipſa κ λ perpẽdiculares agãtur ad plana ε ζ β κ, ε ζ γ, ε ζ κ δ θ κ ξ, ſimiliter oſtẽdemus quæ in ipſius θ κ ξ, quadrati æquilatera: quod facere oportebat.

Camp. 2.

Eucl. ex Zamb. Problema 3. Propoſitio 3.

In dato cubo octahedrum deſcribere.

HYPS. ex Zamb. Eſto datus cubus α β γ δ ε ζ, & capiãtur cẽtra *inſidentium quadratorum κ λ μ ν. Dico quòd κ λ μ ν quadratum eſt. Excitentur per ipſa κ λ paralleli (per 31 primi) ξ ο, π ρ. Quoniã igitur dupla eſt π ο ipſius ο λ, & ξ ο ipſius ο λ, id propterea quod ex ο κ: igitur ei eſt æquum quod ex λ ο, & per hoc & ο κ ipſi ο λ eſt æqualis. Quod igitur ex κ λ duplum eſt eius quod ex ο λ. Ac per hoc & quod ex μ λ, duplũ eſt eius qd' ex λ ξ: qd' igitur ex κ λ, æquũ eſt ei quod ex μ λ: æquilaterũ igitur eſt ι λ μ ν, manifeſtum eſt quòd & rectangulum. Aſſumãtur ipſi β δ ι ν bina quadrata, & centra ρ σ, & cõnectantur ρ λ, ρ μ, ρ ν, σ κ, σ λ, σ ν, σ μ, manifeſtum eſt quòd triangula efficiẽtia octahedrum æquilatera ſunt, eadem nanq; oſtendemus ratione.

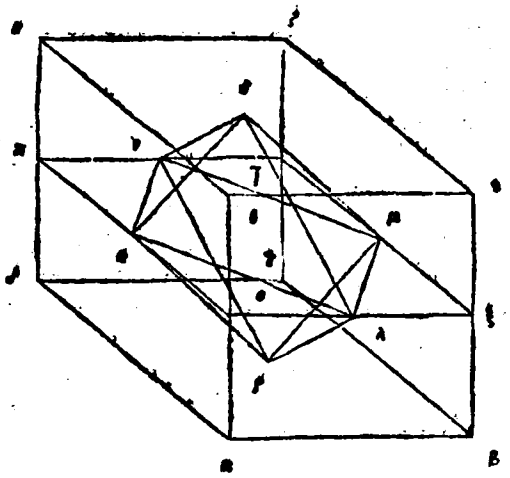
Camp. 3.

*ἐφεστώτων, ſtantium.

Eucl. ex Zãb. Problema 4. Prop. 4.

In dato octahedro, cubum deſcribere.

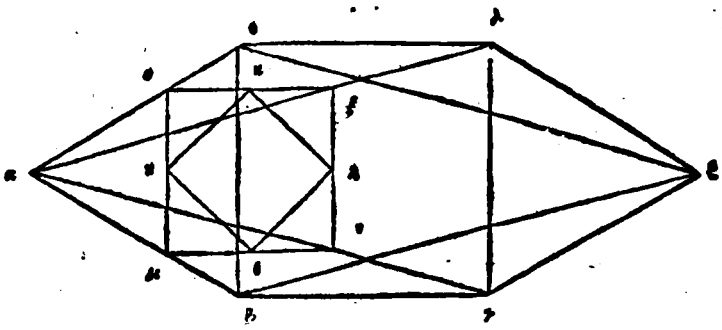
HYPS. ex Zãb. Capiãtur (per primã tertij) eorum qui circum α β γ, α γ δ, α β ι, α δ ι trianguła, circulorum centra κ δ, κ λ, & connectantur κ δ, κ π, κ λ, λ δ. Dico quòd κ δ κ λ eſt quadratum. Excitentur (per 31 primi) per ipſa κ δ κ λ ipſis β γ, β ι, γ δ, δ ι, paralleli μ ν, μ ο, ν ξ, ξ ο. Quoniam igitur æquilaterum eſt α β γ triangulum, quæ ex α in δ centrum, eius qui circum α β γ triangulum circuli, bifariàm diſpeſcit eum, qui ad α ipſius α β γ trianguli: æqualis igitur eſt & ρ ι ipſi ι π. Ac per hoc iam & μ ν, ipſi ι ν: & ι π, ipſi π ν eſt æqualis. Quoniam autem ipſa μ ν, ipſi

Camp. 4.

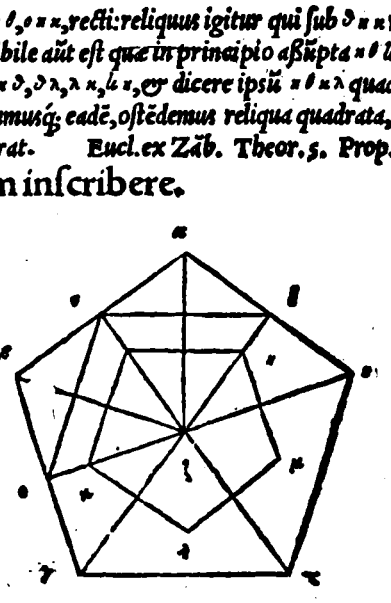
π ν, &

μ ο, & μ ο, ipſi ο ξ eſt æqualis: æqualis igitur & ν θ ipſi μ π, & θ μ ipſi π ο, & μ π ipſi ο ο, qui aũt ſub θ μ π & π π ο recti, ex quo manifeſtũ eſt q; π θ æqualis eſt ipſi π π. Ei id ꝓpterea iã & reliquæ. Quoniã igitur π θ π λ parallelogrãmũ eſt, in uno eſt plano. Et quoniã dimidiũ eſt uterq; ipſorũ qui ſub μ π θ, ο π π, recti: reliquus igitur qui ſub ϑ π π rectus eſt. Similiter et reliqui. Quadratũ igitur eſt π ϑ π λ, poſsibile aũt eſt quæ in principio aſsũpta π θ lr λ, cẽtra & parallelos cõficiẽtia μ ν, ν ξ, ξ ο, ο μ, cõnectere ipſas π ϑ, ϑ λ, λ π, π μ, & dicere ipsũ π θ π λ quadratũ. Si uerò aſſumamus & reliquorũ triãgulorũ cẽtra, cõnectamusq; eadẽ, oſtẽdemus reliqua quadrata, habebimusq; in dato octahedro cubũ deſcriptũ, quod agẽdũ fuerat. Eucl. ex Zãb. Theor. 5. Prop. 5.

Comp. 6. In dato icoſahedro dodecahedrum inſcribere. 5

HYPSICLES ex Zãb. Exponatur quinquãgulũ ipſius icoſahedri α β r δ ε, & cẽtra circulorũ qui circũ α ſ ζ, α ſ ζ, β ſ η, ſ r δ, δ ſ ε triãgula, ſintq; π θ π λ μ, cõnectãturq; π ϑ, ϑ π, π λ, λ π, μ π. Et rurſus cõnexæ ſ π, ſ ϑ, ſ π, extẽdãtur in ξ ν ο bifariã, nẽpe ipſæ ε α, α β, β γ ſecabũtur in ipſis ξ ν ο ſignis. Et ſicut ν ξ ad ν ο, ſic π ϑ ad ϑ π, æqualis igitur eſt θ ν ipſi π ο. Similiter iã & reliqua ipſius π ϑ π λ μ pẽtagoni latera, æqualia demõſtrabũtur. Dico q; & æquiãgula. Quoniã enim duæ ν ξ, ν ο *ad binas π ϑ, θ π, æquos cõprehẽdunt ãgulos, et reliqua manifeſta ſunt. Intelligatur ab ipſo ſ ad ipſius α ζ γ δ ε pẽtagoni planũ perpẽdicularis acta quæ cadit in cẽtrũ eius qui circũ pẽtagonũ circuli. Si uerò ab ipſo ν in ſignũ in qđ cõcurrit quæ ex ſ perpẽdicularis cõnectamus, ac per θ parallelũ agemus ad eã, manifeſtũ qđ cõcurrit ei quæ ex ſ perpẽdiculari, et quæ ab ipſo ε parallelus rectũ cõprehendit angulũ, unà cũ ea quæ ex ſ perpẽdiculari. Rurſus ſi cõnectamus ab ipſis ſ ν in cẽtrũ eius qui circũ α β γ δ ε pẽtagonũ circuli, & in ſignũ in qđ cõcurrit quæ ex ϑ, ei quæ ex π cõnexa recta, quo cũ eadẽ cõprehẽdet. Ex quo manifeſtũ eſt q; quinquãgulũ π ϑ π λ μ in uno eſt plano. Nos uerò ſcire oportet, q; ſi quis nos interroget quot latera habet icoſahedrũ, ſic dicemus: Manifeſtũ q; icoſahedrũ ſub 20 triãgulis cõprehẽditur, & q; unũquodq; triãgulum tribus rectis lineis cõſtat. Oportet igitur nos multiplicare 20 triãgula in ipſa triãguli latera, fiunt 60. quorũ medietas ſunt 30. Similiterq; & in dodecahedro. Rurſus quoniã 12 quinquãgula dodecahedrũ cõficiũt, & unũquodq; quinquãgulũ quinq; cõtinet rectas lineas, efficiemus duodecies quinq;, & fiunt 60. rurſus eorũ medietas ſunt 30. Cur aũt dimidiũ efficiamus? Quia quodlibet latus etiã ſi fuerit triãgulũ ſiue quinquãgulũ ſiue quadratũ ut in cubo, *ex ſe cũdo capitur. Itidẽ eadẽ diſciplina in cubo & in pyramide: & in octahedro eadẽ efficiẽs latera cõperies. Si uerò uelis rurſus uniuſcuiuſq; figurarũ angulorũ numerũ inuenire, rurſus eadẽ efficiẽs diuide per plana cõprehẽdentia unũ angulũ ſolidi. *Et quoniã icoſahedri angulũ quinq; triãgula cõprehẽdunt, diuide per quinq;, fiũt 12 icoſahedri anguli. In dodecahedro, tria pẽtagona angulũ cõprehẽdũt, diuide per tria & uiginti, habebis dodecchedri angulos. Similiter aũt & in reliquis angulos inuenies. Quæſitũ eſt quomodo ab unaquaq; quinq; ſolidarũ figurarũ uno plano cõprehẽdentiũ quomodocũq; dato, inuenitur & inclinatio, in quã adinuicẽ inclinãtur cõprehẽdẽtia plana unãquãq; figurarũ. Inuẽtio aũt (ſicut Iſidorus noſter magnus magiſter enarrabat) hũc habet modũ. Quod quidẽ in cubo per rectũ angulũ diſpeſcũt ipſũ cõprehẽdentia plana adinuicẽ, manifeſtũ. In pyramide uerò expoſito uno triãgulo, cẽtris terminis unius lateris, ſpacia uerò à uertice in baſin perpẽdiculari acta, ambitiones deſcriptæ inuicẽ ſe ſecẽt, & ab ipſa ſectione ad cẽtra cõnexæ rectæ lineæ cõprehẽdent inclinationẽ planorũ pyramidem cõprehendentium. In octahedro uerò à latere trianguli deſcripto quadrato, centris terminis diagonij, interuallo autem itidem trianguli perpendiculari, deſcribantur circunferentiæ, & rurſus à communi ſectione ad centra connexæ rectæ lineæ *cõprehendent deſinẽtem in binas rectas quæſitæ inclinationis. In icoſahedro porrò, à latere trianguli deſcripto pẽtagono connectatur ſub binis lateribus ſubtenſa recta linea, & centris terminis eiuſdem, interuallo aũt ipſius trianguli perpendiculari deſcriptis circũferentijs, quæ ex communi ſectione

παρὰ δύο, id eſt, paralleli.

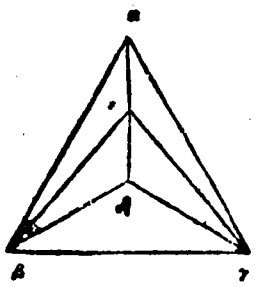
ἐν ἀνθυφαιρέσει, id eſt, repetitus.

εἶδος, ut.

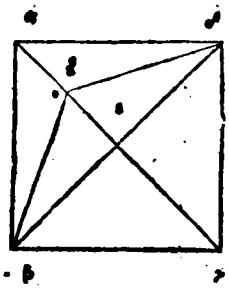
στερεοῦ γωνία περιέχεται ὑπὸ πλειόνων ἢ δύο ἐπιπέδων ἀπὸ ἑνὸς σημείου, id eſt, comprehendent eũ quo quæſita inclinatio à duob. rectis deficit

ctione ad centra connexæ, cõprehendent desinentẽ similiter in binas rectas inclinationis icosahedri planorum. In dodecahedro uerò expositio uno quinquangulo, connexa similiter sub binis lateribus subtensa recta linea, centris terminis eiusdẽ, interuallo autẽ acta perpẽdiculari à bifaria sectione ipsius in parallelum ei latus pentagoni, describantur circunferentiæ & quæ à signo in quod inuicẽ concurrunt ad centra connexæ, similiter cõprehẽdent * desinentẽ in binas rectas inclinationis planorũ dodecahedri. Sic quidẽ clarissimus ille uir de prædictis disseruit, clarã putans in quouis demonstrationẽ. Sed ut manifesta fiat illorum demonstratio, uisum est uerba ipsius declarare, primumq; in pyramide. Intelligatur pyramis sub quatuor æquilateris triangulis comprehensa α β γ δ, basi α β γ, fastigio uerò δ, & secto ipso α δ latere (per 10 primi) bifariàm in ε, connectatur ζ ε γ. Et quoniã α δ ζ, α δ γ, triangula æquilatera sunt, & α δ bifariàm secatur, ipsæ igitur β ε γ, perpẽdiculares sunt in ipsam α δ. Dico quòd angulus qui sub β ε γ, est acutus. Quoniã enim dupla est α γ ipsius α ε, quadruplũ est quod ex α γ eius quod ex α ε. Sed quod ex α γ, æquũ est eis quæ ex α ε, ε γ, (per 47 primi) quorũ quod ex α γ ad id quod ex γ ε rationẽ habet quam 4 ad 3, & est æqualis γ ε ipsi ε β: quod igitur ex ζ γ, minus est eis quæ ex β ε, ε γ: acutus igitur est qui sub β ε γ. Quoniã igitur binorũ planorũ α ζ δ, α δ γ, communis sectio est α δ, & cõmuni sectioni ad angulos rectos sunt rectæ lineæ in utroq; ipsorũ planorũ actæ β ε, ε γ, & acutũ angulũ comprehẽdũt: angulus igitur qui sub β ε γ inclinatio est planorũ, & est datus, data enim β γ latus existens trianguli, & utraq; ipsarũ ζ ε, ε γ, perpendicularis, subsistẽs æquilateri trianguli, centris nimirum β, γ, hoc est terminis unius lateris, interuallo uerò trianguli perpendiculari descripti * ambitus, sese inuicẽ in ε signo dispescunt. Et quæ ab ipso in ipsa β γ connexæ rectæ lineæ, comprehendunt planorũ inclinationẽ: id autẽ erat dictũ. Et quod cẽtris quidem β γ, interuallo autem trianguli perpendiculari, descripti circuli adinuicem se secent, perspicuum est, utraq; enim ipsarum β ε, ε γ, maior est dimidia ipsius β γ, centris autem β γ, interuallo autem dimidia ipsius β γ descripti circuli, sese inuicem tangunt. Si uerò minor fuerit, neq; se tangũt, neq; dispescunt: si uerò maior, omnino secant: & sic in pyramide hæc cõsequens apertè apparet ratio. Intelligatur rursus in quadrato α β γ δ, pyramis uerticem habens ε, & ipsam comprehẽdentia * bifariàm basis triangula æquilatera, erit autẽ α ζ γ δ ε pyramis: dimidiũ octahedri, secetur (per 10 primi) unum latus unius trianguli α ε bifariàm in ζ, & connectatur ζ ζ, δ ζ, æquales igitur sunt β ζ, δ ζ, & perpendiculares in α ε. Dico quòd angulus qui sub β ζ δ, obtusus est, connectatur enim β δ. Et quoniã quadratũ est α γ, dimetiẽs autem β δ, quod ex ζ δ, duplum est eius quod ex δ α. Quod autẽ ex δ α, ad id quod ex δ ζ rationem habet (sicut in præcedenti dictũ est) quam 4 ad 3, & quod ex δ β igitur ad id quod δ ζ, rationem habet quam octo ad tria, æqualis autem est δ ζ, ipsi ζ β. Quod igitur ex δ β, eis quæ ex β ζ, ζ δ, maius est. Obtusus igitur est qui sub β ζ δ. Et quoniã binis planis se inuicem secantibus, hoc est α β ε, α δ ε, communis sectio est α ε, & ad rectos angulos ei in utroq; ipsorũ planorũ actæ sunt, ipsæ autẽ β ζ, δ ζ, obtusum cõprehendentes, qui igitur sub β ζ δ, angulus * desint in binas rectas inclinatiões ipsorũ α β ε, α δ ε planorũ. Si datus fuerit igitur qui sub β ζ δ, datur quoq; dicta inclinatio. Quoniã igitur datur triangulũ octahedri & unũ latus octahedri est α δ, & ab ipsa quadratũ describitur α γ, datáq; β δ, dimetiens existens ipsius quadrati. Sed & β ζ, ζ δ, ipsius trianguli perpendiculares. Quare & qui sub β ζ δ angulus datur. Descripto igitur quadrato ex latere trianguli sicut α γ, & connexa diametro sicut β δ, si centris β δ, interuallo autem trianguli perpẽdiculari circulos describamus, se inuicem in ζ dispescent. Et quæ ex ζ in centra connexæ rectæ lineæ, comprehendunt inclinationẽ eam quæ sub ζ ζ δ, * quæ desinit in binas rectas (sicut dictum est) ipsorũ planorũ inclinationis. Et hic perspicuũ est quidem sicut utraq; ipsarũ ζ ζ, ζ δ, est dimidia ipsius β δ maior, ac per hoc in organica cõstructione circulos sese inuicẽ dispescere necesse est. Et ex demonstratione manifestum sit sicut β δ ad δ ζ, potentia rationẽ habet quam octo ad tria, dimidiæ uerò ipsius β δ potentia quadrupla est, & proinde maior est utraq; ipsarum ζ ζ, ζ δ, dimidia ipsius β δ, & hæc quidem de octahedro. In icosahedro autem intelligatur pentagonum æquilaterum α γ δ ε, & in eo pyramis uerticẽ habens ζ, ut triangula ipsam comprehendentia æquilatera sint, erit iam ipsa α ζ γ δ ε pyramis pars icosahedræ figuræ. Secetur unum latus unius trianguli ζ γ

ut suprà.

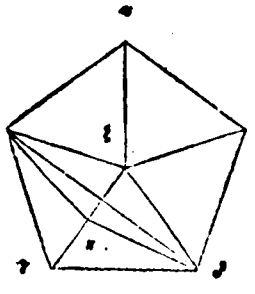
πυφίγωνος.

δίχα τῆς ἐφεστώσης, præter basim.

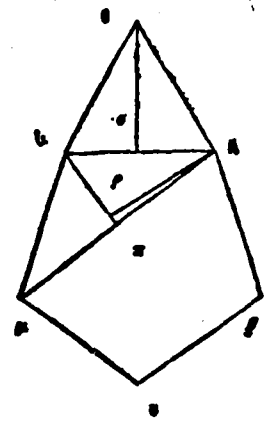
Est quo deficit à duobus rectis inclinatio.

ut suprà.

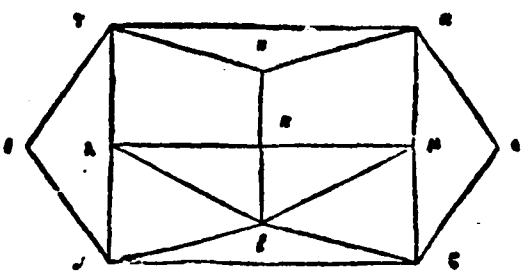

bifariàm in κ, & connectàtur ζκ, κδ, æquales existentes & perpẽdiculares factæ in ipsum ζγ. Dico quòd qui sub ζ κ δ angulus obtusus est, & ibidem manifestum est, nam connexa recta linea βδ, obtusum quidem explicat eum qui sub βγδ ipsius pentagoni angulum, hoc autem maior qui sub β κ δ, ipsæ nanq; β κ, κ δ, ipsis βγ, γδ, sunt minores: similiter iã ut in præcedenti, quod qui sub β κ δ angulus* desinit in binas incli-

subtendit. nationes ipsorum βζγ, ζδ, triangulorum, hoc dato, data erit & inclinatio ipsius icosahedri planorum. A latere nanq; trianguli icosahedri descripto quinquangulo connexa sub binis lateribus subtensa pentagoni, sicut in ipsa descriptione ζδ data, similiter autem & ipsis β κ, κ δ perpendicularibus triangulorum, datur & qui sub β κ δ. Si enim centris limitibus eius quæ sub binis lateribus subtensa pentagoni, sicut βδ, interuallo autem ipsius trianguli perpendiculari circuli describantur, secabunt se inuicem sicut in κ, & quæ ex κ ad ipsa βδ connexæ rectæ lineæ, comprehendent desinentem sub binis rectis ipsorum planorum inclinationis, & hic quidem ex descriptione manifestum est, quòd utraq; ipsarum β κ, κ δ maior est dimidia ipsius βδ. Instrumentali quoq; fabrica est ostendere. Intelligatur

separatim æquilaterum quidem triangulum δ κ λ, ab ipso autem κ λ quinquangulum describatur κ μ ν ξ λ, & connectatur μ λ, excitetur q; (per 12 primi) perpendicularis ipsius θ ι λ trianguli, δ ο. Dico quòd ipsa δ ο maior est dimidia ipsius μ λ subtendentis inclinationem planorum. Acta ab ipso κ in ipsam μ λ, perpendiculari ipsa κ π, quoniam qui sub κ λ π maior est tertio recti, hoc est eo qui sub κ δ ο, constituatur ei qui sub κ θ ο æquus qui sub π λ ρ, ipsa igitur π λ, perpendicularis est æquilateri trianguli cuius est latus ρ λ, quare quod est ex ρ λ, ad id quod ex λ π, rationem habet quàm 4. ad 3, maior autem est κ λ, ipsa λ ρ. Quod igitur ex κ λ, ad id quod ex λ π, maiorem rationem habet quàm 4. ad 3, habet autem et ad id quod ex θ ο, quam 4. ad 3. Ipsa igitur κ λ, ad λ π maiorem rationẽ habet quàm ad θ ο, maior igitur est θ ο ipsa λ κ. In dodecahedro sic intelligatur unum quadratũ cubi à quo dodecahedrũ describitur, & sit αζγδ, & bina plana dodecahedri, hoc est α ι ζ ξ κ, κ δ ο γ ξ. Dico iam & hic datam esse, binorum quinquangulorum inclinationem. Secetur (per 10 primi) ξ κ bifariàm in κ, & ab ipso κ ipsi ξ κ (per 11 primi) ad angulos rectos excitentur in utroq; planorũ κ λ, κ μ, & connectatur μ λ. Aio primum quòd qui sub μ κ λ angulus obtusus est. Ostensum autẽ est in decimotertio Elemẽtorum uolumine, siue statu dodecahedri, quod quæ ex κ perpendicularis acta in α ζγδ, quadratum dimidia est lateris pentagoni, quare minor est dimidia ipsius μ λ

& id propterea qui sub μ ι λ angulus obtusus est. Simulq; ostẽsum est in eodem theoremate quòd & quod quidẽ ex κ λ, æquũ est ei quod ex dimidio lateris cubi & ei quod ex dimidio lateris pentagoni, quare quoniã eadẽ κ λ & κ μ sunt æquales, & maiores sunt dimidia ipsius μ λ: dato igitur angulo sub μ λ κ, desinẽs in binas rectas inclinatio erit planorum, uidelicet data. Quoniam igitur latus αβγδ, quadrati subsistens est bina latera pentagoni, daturq; & pentagonum, datur ergo & μ λ. Datur autem & utraq; ipsarum μ κ, κ λ, perpendiculares etenim sunt à bifaria sectione αβ sub binis subtensa lateribus in parallelũ eidem latus pentagoni ut ξ κ. Datur igitur qui sub λ κ μ desinens (sicut dictum est) in binas rectas quæsitæ inclinationis. Bene igitur in instrumentali fabrica dixit quòd oportet dato pentagono, connectere subtensam sub binis lateribus quæ æqualis fit ipsius cubi lateri, & centris limitibus ipsius, interuallo uerò ab ipsa bifaria sectione acta perpendiculari in parallelum eidem pentagoni latus, sicut in descriptione κ λ, κ μ, descriptæ circunferentiæ, & ab ipso commissuræ circunferentiarum signo ad centra connectere rectas lineas comprehendentes desinentem in binas rectas inclinationis ipsorum planorum, quod enim ipsa κ λ, perpendicularis maior est dimidia ipsius μ λ: dictum est, sicut in Elementis simul etiam est ostensum.

DECIMIQVINTI LIBRI FINIS.

BARTHOLOMAEVS ZAMBERTVS VENETVS

CLARISSIMO VIRO PAVLO PIsano, patritio Veneto, equiti lurato, grauiſſimoq; Senatori, felicitatem perpetuam.

ICET Mathematicæ diſciplinæ, quæ primum certitudinis faſtigium uno omnium philoſophantium iudicio obtinent. Paule Piſane uir grauiſſime, à priſcis illis philoſophantibus ſemper excultæ fuerint, tamen Aſtrologiã cæteris longè præſtare cenſuerim, et hoc ſanè binis adductus rationibus: nã longè clariora et excellentiora ſunt, quæ ab aſtrologis in cœleſtium globorum conuerſione, aſtrorumq; reuolutione, traduntur: hac ſiquidem diſciplina cœleſtia, quæ his inferioribus longè ſunt præſtantiora homines intuentur, aſtra fixa errantiaq; pariter, diſtantias, ſoliſq; & lunæ defectus coniectant, quæ Deus opt. max. mira ſapientia cõſtruxit. Illud quoq; accedit quòd hæc diſciplina reliquas tres in ſeſe continet: nam cùm in Aſtrologicis theorematibus ſpectantur circuli, anguli, quadrata, quæ ex cœleſtium globorum conuerſione fiunt, tunc Geometria eſt opus, cùm uerò numeri adhibentur, ut ſupputationes accommodatius fieri poſſint, tam minutorum, quàm ſecundorum et reliquarum particularum (ſicut in magna conſtructione Mathematica Claudius tradit Ptolomæus, quam imperiti Almageſtũ, neſcio quo boluoſo nomine appellãt) tunc auxiliatur Arithmetica, ſi autem globorum motus alios celeriores, at alios tardiores inuenis, ubi eos ſimul comparaueris, proportionalibus ſeſe mutuò correſpõdere cõperies, quas Muſica diſciplina oſtẽdit. Pythagoreus nanq; Nicomachus in globorum cœleſtium reuolutionibus Harmoniam ſonoſq; gigni in Muſicis tradit. Cuius diſciplinæ primordia quæ Phænomena ſunt, hoc eſt apparentia, cùm Euclides Megarenſis clariſſimus mathematicus mira indagatione conſcripſerit, opuſculum illud ijs, qui Aſtrologiæ diſciplinam ſibi uendicare contendunt, utile et ſcitu iucundum, cùm fortaſſe hiſce diebus ad noſtras manus peruenijſſet, ne tanta utilitate ſtudẽtes carerent, illud Latinum fecimus. Quod opus quoniã Latinis hucuſq; ignotum extitit, uoluimus ut ſub tuo nomine è Græcia in Italiam mi-

graret, ſeſeq; Latinis præberet legendum (ut licèt ex ſeſe auctoritatem uel maximam habeat: nam non rectè ſentiunt, qui Euclidi plurimum non tribuunt) tua auctoritate, maior exiſtimatio & auctoritas ei accederet. Tum ut licèt te pater meus, nosq; omnes ſemper excoluerimus, tuaq; uetuſtiſſima fuerimus mancipia, hanc obſeruationem noſtram nullam eſſe cenſerẽ, niſi ea tibi hoc munere certior fieret. Quod opus tibi abs te comprobatum fuiſſe cognoſcam, communi utilitati conſulens, conabor ut aliorum præclariſſima mathematicorum opera in lucem ueniant. Tu uerò uale in æternũ, noſtrisq; uotis da facilem curſum. In ædibus patrijs xij. Kal. Octobris, in XI. IIVI. & XIX. Elemento à reconciliata diuinitate.

EVCLIDIS MEGARENSIS CLARISSIMI philoſophi Platonici mathematiciq; præſtantiſſimi Phænomena, ex traditione Theonis, Bartholomæo Zamberto Veneto interprete.

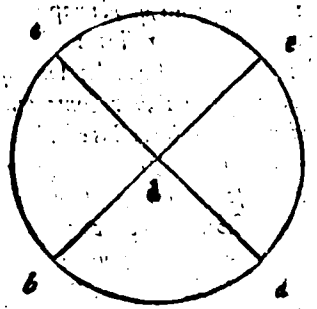
QVONIAM *aſtra non errantia ex eodem oriri loco, in eundemq; locum occidere ſpectantur, quæq; ſimul oriuntur ſimul ſemper oriri, et quæ ſimul occidunt ſemper ſimul occidere. Ab ortuq; in occaſum uergentia eiſdem inuicem interuallis diſtare, ueluti Orionis, id quod obtigit à cingulo ad pedes uſq; idem ſemper eſt interuallum. Id, in quam, ſit in ijs ſolis quæ in gyrum feruntur, quoniam uiſus omnino à circunferẽtia æquè diſtat, quemadmodũ in Opticis oſtenditur. Receptum ſiquidem eſſe oportet aſtra circuloſe ferri, in unoq; corpore reuinciri ſuſunq; à circunferentijs æquè diſtare: ſpectatur ſiquidem ſtella aliqua inter ſublimes loco, locũ ex loco non permutans, ſed in qua eſt regione in eadem reuoluta. Quandoquidem ita ad circulorum circunferentias in quibus reliqua aſtra feruntur, ubiq; æquè diſtare uidetur. Admittendum eſt ſanè circulos omnes parallelos eſſe, & id propterea aſtra non errantia per parallelos ferri polum habentes iam dictã ſtellam. Horum autẽ nonnulla neq; orientia neq; occidentia ſpectantur, eo quia in ſublimioribus circulis ferũtur, quos ſemper apparentes appellant. Hæc ſiquidẽ ſunt aſtra quæ polũ apparentẽ ſequũtur uſq; ad circulum arcticũ, & quæ polo propinquiora minimo circulo ferũtur, maximo uerò quæ longius abſunt. At quæ in arctico circulo exiſtunt, horizontẽ radere uidẽtur. Quæ uerò ad meridiẽ omnia & oriri & occidere ſpectantur, eo quia eorũ circuli non ſunt toti ſupra terrã, ſed eorũ pars ſupra, at reliqua ſub terra. Eorũ uerò ſegmentorũ quæ ſupra terrã unũquodq; quo propius ad ſemper apparentiũ circulũ maximũ acceſſerit, magis apparet, eorũ uerò quæ ſub terra quo propius ad dictũ circulum accedit, minus ſpectatur. Eo quia aſtra in ſegmento orbis, quod ſub terra exiſtunt inuehuntur tẽpore minimo, quæ uerò in eo quod ſupra terrã maiori feruntur. Quæ uerò ab ijs longius abſunt ſemper ſupra terrã tempus obtinent minus: quæ uerò ſub terra maius, minimũ uerò tẽpus habebũt quæ ſupra terrã ferũtur ea quæ in meridiẽ uergunt, quæ uerò infra terrã maius, qui uerò inter hos medij ſunt æquale tempus habent ei quæ ſub terra eſt parti. Quare orbẽ huiuſmodi æquinoctialem appellamus. Qui uerò ab æquinoctiali circulo æqualiter diſtent, æquali tẽpore, & ſegmentis uicißim æqualibus inuehuntur, ſicut quæ ſupra terrã in ſeptentrionẽ uergunt eis quæ ſub terra in meridiẽ tendunt. Quæ uerò ſupra terrã in meridiem tendunt, eis quæ infra terrã ad ſeptentrionẽ cõmeãt, utriuſq; enim circuli & eius qui ſupra terram, & qui ſub terra in continuũ tendit idẽ tẽpus apparet præterea lacteus circulus et zodiacus in parallelos obliqui exiſtentes circulos, ſeſeq; inuicẽ in circũuectione diſpeſcentes ſemper hemicyclia ſuper terram habere uidẽtur. Iã ex his omnibus quæ dicta ſunt mundus ſphæricæ ſpeciei eſſe ſupponitur. Si enim cylindroides aut conoides eſſet. Quæ in obliquis circulis æquinoctialeq; biſariã ſecantibus ſtellæ cõprehenſæ in ambitu, neutiquã ſemper in æqualibus ſemicirculis prouehi appareret, ſed quãdoq; in maiori ſemicirculi ſegmento, & quandoq; in minori. Si enim conus aut cylindrus plano ſecetur, non autẽ ad baſim*

basim, sectio sit oxygoni coni quæ clypeo similis est. Manifestum igitur quòd huiusmodi figura in medium secta & in longum & in latum dissimilia segmẽta efficiet. Manifestum autem quòd & si obliquè per mediũ secta fuerit, & sic dissimilia efficiet segmenta. Quod in mundo nequaquam fieri deprehenditur, hijs igitur omnibus mundus est sphæricus, æqualiterq; circa axem uoluitur. Cuius unus quidẽ est polus supra terram apparens, alter uerò infra terram occultus. Horizon uerò uocetur per planum no strum procidens in mundo circulus finiensq; supra terram spectatũ hemisphæriũ, si sphæra nanq; plano secta fuerit sectio circulus est. Meridianus porrò circulus appelletur, qui per sphæræ polos & rectè ad horizontem prouenit. Tropici uerò sunt quòs per medium zodiacus orbis tangit, qui eosdem cum sphæra polos habent, sed qui per medium currit zodiacus circulus & æquinoctialis maximi sunt, bifariàm enim inuicem sese dispescunt in principio arietis & libræ, sunt nanq; in diametro, & in æquinoctiali existentes, coniugatè oriuntur & occidunt, inter ipsos habentes 12 signorũ sex signa, æquinoctialis uerò circuli binos semicirculos, quandoquidẽ utrunq; principiũ in æquinoctiali orbe existens in eodem feratur tẽpore, & quæ supra & quæ infra terrã est pars. Si enim sphæra circa suũ æqualiter axem euoluta fuerit, omnia in ipsius sphæræ circunferentia cõsistentia signa in æquali tẽpore similes circumferentias circulorũ per quos feruntur transibunt, similes igitur æquinoctialis circuli circunferentias transibunt, eam scilicet quæ supra terram, & eam quæ infra: circunferentiæ igitur sunt æquales, semicirculus & enim utraq; est. Nam ab oriente in ortum, siue ab occidente in occasum totus circulus est. Id propterea animalium circulus & æquinoctialis inuicẽ sese bifariàm dispescunt. Si uerò in sphæra bini circuli sese inuicẽ bifariàm secuerint, uterq; secantiũ maximus est. Igitur zodaicus orbis, & æquinoctialis maximi sunt, & horizon quoq; maximus est, zodaicũ & enim & æquinoctialẽ orbem maximos existentes semper bifariã dispescit. Duodecim uerò animaliũ sex semper supra terrã, & æquinoctialis circuli semper supernè semicirculũ habent: quæq; in eo sunt astra simul & orientia & occidentia in eodem tẽpore adueniunt, alterũ siquidẽ ab ortu in occasum, alterũ uerò ab occasu in ortum. Ex his igitur ostensis manifestũ est quòd æquinoctialis circuli semicirculus in horizõte est. Si uerò in sphæra manens circulus bifariàm maximorum aliquem secuerit semper delatum, & secans quoq; maximus est, horizon igitur maximus est.

Theorema 1. Apparens 1.

TErra in medio mundo est, centriq; ordinem obtinet ad mũdum.

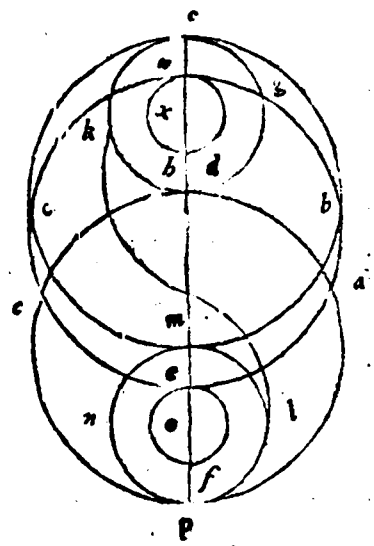
Sit in mundo horizon a b, terra autem sit nisus noster qui sit ad d, sintq; orientales partes c, occiduæ uerò sint a, spectetурq; per dioptram iacentem ad d, signũ cancer oriens in c signo, spectabitur igitur eadem dioptra capricornus occiduus, spectetur per a signum & quoniam signa a d c, per dioptram spectantur, recta igitur est linea quæ per a d c esto a d c, manifestum iam est quòd a d c dimetiens est non errantium sphæræ & zodiaci, quãdoquidẽ zodiaci super horizontem sex animalia discindit. Rursus iam moto zodiaco & dioptra spectetur leo oriens in b signo: spectabit igitur eadem dioptra aquarius occidẽs, spectetur in e signo, & quoniam e d b signa per dioptram spectantur, recta est linea quæ per e d b, sit e d. Igitur ipsa e d b diametros est, & non errantium sphæræ & zodiaci circuli, patuit autem quod & a d c. Igitur d signum centrũ est, non errantium sphæræ, estq; ad terram, similiter iam ostendemus quòd si illud signum, in terra assumatur centrum est mundi, terra igitur in medio mundo est, centriq; ordinem ad mundum obtinet.

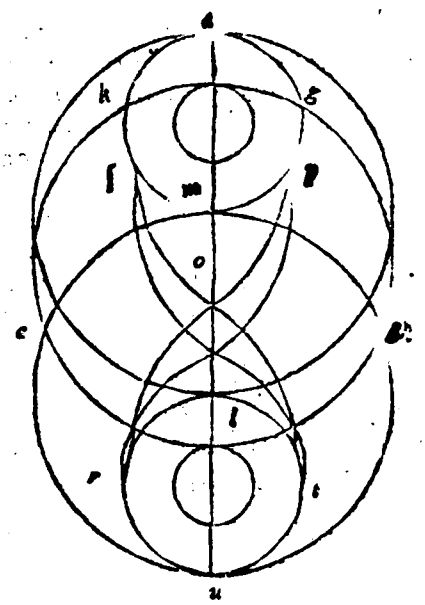

Theorema 2. Apparens 2.

IN uno mũdi ambitu, qui per polos sphæræ circulus bis erit rectus ad horizontem, zodiacus uerò circulus ad meridianum bis erit rectus, ad horizontem uerò minimè quando polus horizõtis fuerit inter æstiuum tropicum circulum, si uerò in aliquo tropicorũ fuerit polus horizontis, zodiacus circulus omnino ad horizontem rectus erit, quando autem polus horizontis inter tropicos circulos fuerit, zodiacus circulus ad horizontem bis erit rectus.

Eſto horizon circulus b e c, & maximus ſemper apparentium circulorum eſto a d, maximus uerò ſemper non apparentium eſto e f, æſtiuus uerò tropicus ſit g h K, hybernus autem tropicus ſit l m n, zodiacus porrò circulus poſitionem habeat ſicut k l, poli autem ſphæræ ſint x o, ſigna, deſcribaturq; per x maximus circulus a x e o. Dico quòd in uno ſphæræ ambitu, qui per polos ſphæræ circulus bis erit rectus ad horizontem, zodiacus autem circulus ad meridianum bis erit rectus, ad horizontem uerò minime quando polus horizontis inter g h k, & a d, fuerit, quod quidē qui per polos ſphæræ ad b e c, horizontem bis eſt rectus oſtēditur. Dico iam quòd k l, ad a o, meridianum bis erit rectus. Quoniam enim in ſphæra bini circuli, a b c, g h K, ſeſe inuicem diſpeſcunt, perq; polos eorum deſcribitur circulus maximus a h o, æqualis igitur eſt circunferentia k h, ipſi h K, & l p, ipſi p n, eſtq; æqualis circunferentia g h k, ipſi circunferētiæ l p n, æqualis igitur eſt l p, circunferentia ipſi K h circunferentiæ. In quo igitur tempore k ſignum ab ipſo exordiens K, ipſam K h, percurrens circunferentiam in h, peruenit in eo & l ſignum ambitum l p, percurrens in ipſum ſtabit, et zodiacus circulus poſitionem habebit ſicut h b, p c. Nam quoniam in ſphæra bini orbes a g h K, b h p c, ſeſe inuicem tangunt, ac per unius polum & contactum maximus deſcribitur circulus x h o b. Igitur ipſe x h o q, orbis ueniet & per ipſius h b p c, orbis polos, ad eumq; rectus erit, quare & h b p c, orbis ad ipſum x h o p, orbem rectus eſt. Rurſus quoniam ad circunferentiā ipſi m n, cirunferentiæ ſimilis eſt, in quo igitur tempore a ad d, peruenit in eodem & n ad m, & zodiacus circulus poſitionem habebit ſicut a b m c, nam quoniam in ſphæra bini orbes a b m c, a h ſeſe inuicem tangunt, perq; unius polum & contactum maximus deſcribitur circulus a x o h, rectus igitur eſt, a x h o ad a b m c, orbem, quare & a b m c, orbis ad a x h o, orbem rectus eſt. Rurſus quoniam a k circunferētia ipſi l m, circunferentiæ ſimilis eſt, in quo igitur tempore a, peruenit ad k, in eodem & m ad l uenit, zodiacusq; circulus poſitionem habebit ſicut k l: in quo igitur tempore k incipiens a k, ipſamq; k h, percurrens circunferentiam ad h, peruenit, quod temporis interuallum eſt unius ſphæræ ambitus, ipſe k l, orbis ad b e c, orbem, bis erit ad angulos rectos. Eiſdem expoſitis ſit polus ipſius b e c k, inter ſigna d x. Dico quòd k l, circulus zodiacus ad b e c K, horizontem neutiquam erit erectus. Si enim orbis k l rectus eſt ad orbem b e c k, ipſum per polos diſpeſcit, tranſiétq; per polum exiſtentem inter d x, ſecabit quoq; ipſum g h k, tropicum quod eſt impoſſibile, idq; propterea k l zodiacus non erit rectus ad b e c k, horizontem. Sit autem horizontis polus in l m n, in m ſigno. Dico quòd omnino orbis K l, ad horizontem rectus erit. Nam quoniam k m circunferentia, ipſi l n circunferentiæ, eſt æqualis. In quo igitur tempore k, ipſam k m, percurrens circunferentiam ad m, peruenit, in eodem l in n, erit & zodiacus circulus poſitionem habebit ſicut b k c. Quoniā igitur b m, ipſum n b c, horizōtē per polos ſecat ipſumq; bifariā ſecat & ad angulos rectos. Rectus igitur eſt zodiacus circulus ad horizontem. Eſto autē polus horizontis inter tropicos, ſitq; o ſignū. Dico q; k l circulus ad horizontē bis erit rectus, deſcribātur per polum o maximi orbes ſ o t, p o r, tangentes ipſum a g m k, tanget iam & ipſum t n r, & quoniā orbis p o r, ipſum g e k, per polos ſecat bifariàm & ad angulos rectos ipſum ſecat, rectus ergo eſt circulus p o r, ad g e k. Idq; propterea iā orbis ſ o t, ad g k e, rectus eſt. Et quoniā qui ex k ſemicirculus ſicut ad k l partes cōtactū nō admittit ipſi ſ ſemirculo, ſicut ad ſ t, partes. Similis & k ſ, circūferen

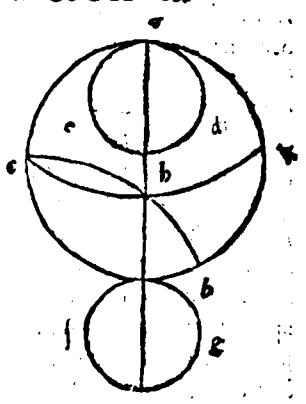
tia

tia ipſi l t, circunferẽtiæ: in quo igitur tẽpore k in s puenit, in eodẽ & l in t, & k l, circulus cohæret in ipſo s t, circulo a t, s t, circulus ad g e k rectus eſt: & k l, igitur ad e k, rectus eſt. Rurſus quoniam s m p, circunferentia ipſi t n r, eſt ſimilis: in quo igitur tempore s in p, in eodem quoq; & t in r uenit, & circulus zodiacus conuenit in circulo p o r, & p r, ad g e k, rectus eſt, & zodiacus circulus rectus eſt ad g e k, horizontem, bis igitur zodiacus circulus ad horizontem rectus eſt.

Theorema 3. *Apparens 3.*

ASTRORUM non errantium, ortus occaſuſq; efficientium, unumquodq; iuxta eadem horizontis ſigna oritur & occidit.

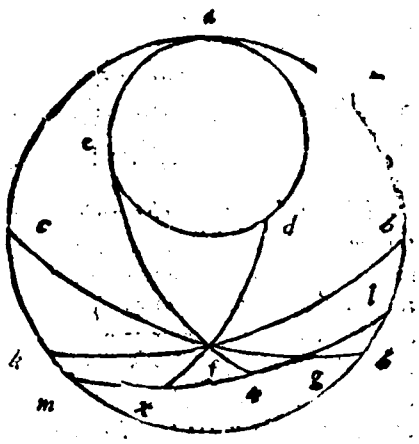
Sit in mundo horizon a b c, maximus autem ſemper apparentium eſto circulus a d e, non apparentium uerò maximus eſto b g s, aſſumanturq; ſignum h ortus & occaſus facientium. ſintq; orientales partes c, occiduæ uerò ſint k. Dico quòd h ſignum ſemper iuxta eadem horizontis ſigna oritur, & occidit euoluta ſphæra, ſit orbis per quem ſignum h conuertitur, ſitq; k h c, igitur orbis k h c, ipſum horizontem ſecat, eſtq; rectus ad ipſius ſphæræ axem. Ipſi autem axi ad angulos rectos exiſtentes circuli, horizontemq; diſpeſcentes, ortus et occaſus per eadem horizõtis ſigna efficiunt, orbis igitur k h c, per c ſignũ oritur, & per k occidit, fertur autem h ſignum in circunferentia ipſius k h c circuli, & h igitur ſignum per ſignum c oritur, & per K occidit.

Theorema 4. *Apparens 4.*

ASTRORUM in maximi circuli ambitu exiſtentiũ, maximumq; ſemper apparentium non tangentis, neq; ſecantis, quæ prius oriuntur, prius & occidunt: & qui prius occidunt, prius oriuntur.

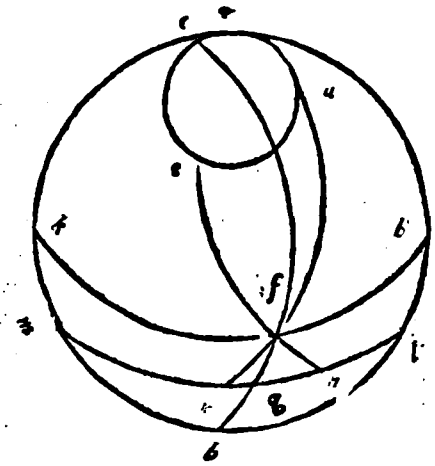
Sit in mundo horizon a b c, maximus autem ſemper apparentium ſit, ad e alius autem maximus orbis eſto e f b, non ſecans circulum a d e, neq; ipſum tangens. Aſſumãturq; in ipſius c f b, circuli circunferẽtia bina cõtingentia ſigna ſintq; f g. Dico quòd ipſorum f g ſignorum, quod prius oritur prius & occidit, & prius occidens, prius oritur. Sint autem orientales partes c, occiduæ uerò ſint b, ſintq; paralleli circuli per quos ſigna f g, inuehuntur h K, l m & per f maximus deſcribatur circulus n f e, ipſum a d e, circulum tangens, ut tamen non tangat ſemicirculum qui ex e ſicut ad partes e f n, ei qui ex a ſemicirculo ad a c: partes ſimilis igitur eſt K f, circunferentia, ipſi m n, circunferentiæ, reliqua igitur f b, circunferentia & continua ei ſub terram uſq; ad K, ſignum ſimilis eſt ipſi n l, circunferentiæ & ei continuæ ſub terram uſq; ad m ſignum. In æquali igitur tempore f n ſigna, ipſas f h, n l, & eis continuas uſq; ad K m, ſigna circunferentias pertranſeunt. Ipſa igitur f n ſigna, ſimul oriũtur, & g ipſo n prius oritur, & g igitur ipſo f, prius oritur. Dico quòd & prius occidit, deſcribatur per f ſignum maximus circulus x f d, ipſum a d e, circulum tangens, ut a b d, ſemicirculus ad partes d f x, ipſi a, ſemicirculo ad partes a h, non concurrat, ſimilis igitur eſt f h, circunferentia ipſi x l. In æquali igitur tempore f ſignum, ipſam f h circunferentiam tranſit, & x ſignum ipſam n l circunferentiam. Igitur f ſigno in h ducto, & x, in l, ſtabit. Ipſa igitur f x, ſigna ſimul occidunt: & g, ipſo x, prius occidit, & g ipſo igitur f, prius occidit: ſimiliter iam demonſtrabimus quòd & prius occidens prius & oritur.

Theorema 5. Apparens 5.

ASTrorum in maximi orbis ambitu qui maximum ſemper apparentium ſecat, exiſtentium, quę in ſeptentrione ſunt prius oriuntur, poſterius uerò occidunt.

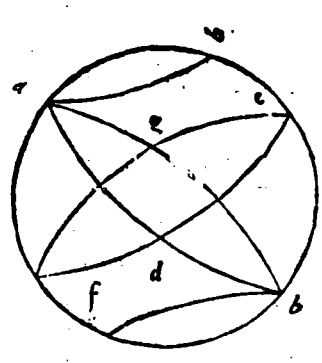
Eſto in mundo horizon a b c, maximus autem ſemper apparentium ſit a d e, alius autem maximus circulus eſto c f b, ipſum a d e, circulum diſpeſcens. Aſſumanturq; in ipſius c f b, orbis ambitu bina contingentia ſigna, ſitq; f ſignum ad ſeptentrionem. Dico quòd f, ſignum ipſo g prius quidem oritur, poſterius autem occidit. Sint orientales quidem partes c, occiduæ uerò ſint b, ſintq; circuli paralleli per quos f g, ſigna inuehuntur h k, l m, deſcribaturq; per f ſignum maximus circulus n f e, ipſum a d e, circulum tangens, ut non tangat eum qui ex a, ſemicirculũ ad partes f g, ei qui ex a ſemicirculo, ſicut ad a c k, partes. Similis ergo eſt f k, circunferẽtia ipſi n m circunferentiæ. Reliqua igitur b f, circunferentia & continua ei ſub terram uſq; ad k ſignum ſimilis erit ipſi n l, circunferentiæ & ei continuæ ſub terram uſq; ad m ſignum. In æquali igitur tempore ipſa f n, ſigna ipſas f h, n l, circunferentias, & eis continuas uſq; ad k m, ſigna percurrent. Igitur ipſa f n, ſigna ſimul oriuntur. Ipſum autem n ipſo f prius oritur, & f ipſo g igitur prius oritur. Dico quòd & poſterius occidit, deſcribatur per x ſignum maximus circulus f d, ipſum a d e, circulum tangens, ut non tangat eum qui ex d, ſemicirculum ſicut ad partes d f, ei qui ex a ſemicirculo, ſicut ad a h partes. Similis igitur eſt f h, ambitus ipſi x l, ambitui. In æquali igitur tempore f, ipſum f h, ambitum, & x ipſum x l, perficit. Ipſo igitur f in h ſigno exiſtente, & x in l ſtabit, ipſa igitur x f, ſigna ſimul occidunt. Ipſum autem g prius ipſo x occidit. Igitur & g ipſo f prius occidit, quare & x ipſo g poſterius occidit, patuit autem quod & prius oritur. Igitur ipſum f ipſo g prius oritur, poſterius autem occidit.

Theorema 6. Apparens 6.

IN zodiaco circulo aſtra conſiſtentia in diametro coniugatè oriuntur & occidunt, ſimiliter & qui in æquinoctiali.

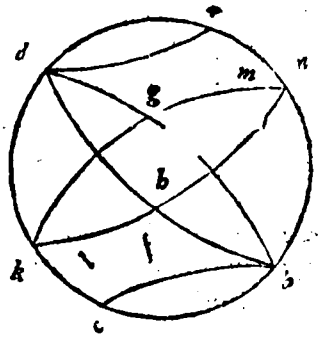
Sit in mundo horizon a b c, zodiacus autem circulus poſitionem habeat a d b, æquinoctialis autem eſto e f d, ſintq; ipſorum quidem ſegmenta ſuper terram a g b, e g f, in diametro igitur eſt a, ſignum ipſi b ſigno, & e ipſi f. Dico quòd ipſa a b & e f, ſigna coniugatè oriuntur & occidunt. Sint orientes partes a, occiduæ uerò b, & ſint paralleli circuli per quos ſigna a b inuehuntur a h, b c, ſitq; ſegmentum a h ſuper terram, at b c infra terram. Quoniam a ipſi b & e, ipſi f eſt in diametro, æqualis igitur eſt circunferentia, e b ipſi a f, circunferẽtiæ. Sed e b, ipſi f c, eſt æqualis, & a f igitur ipſi f c, eſt æqualis, eſtq; maximus parallelorum e f d, æquus igitur eſt orbis a h ipſi b c orbi, ſuntq; ipſorum ſegmenta quæ uicißim a h, b c, æqualis igitur eſt a h, circunferentia ipſi b c circunferentiæ, in æquali igitur tempore a ſignum ipſum a h, ambitũ tranſiens in h ueniet, & b ipſam b c, circunferentiã perficiens ueniet in c. Sed a ipſam a h, percurrens in h proueniens occidit, at b ipſam b c, currens in c, quod proueniens oritur. Ipſo igitur a occidente, ipſum b oritur, ſimiliter demonſtrabimus quòd & a oriente b occidit. Rurſus quoniam uterque ipſorum e g f, f d e, ſemicirculus eſt, æqualis eſt ambitus f g e, ipſi f d e ambitui, in æquali igitur

tur tempore f, ſignum ipſam f g e, circunferentiam efficiens in e, ueniet & e ipſum efficiens ambitum e d f in f ueniet. Sed f quidem per f g e, circunferentiam ductus in e, quod proueniens occidit. At e, per e d f, ambitum inuectus in f, quod perueniens oritur. Ipſo igitur f occidente e, oritur, ſimiliter iam demonſtrabimus quòd f ipſo oriente ipſum e occidit. Similiter autẽ & omnia in zodiaco et æquinoctiali aſtra conſiſtentia in diametro coniugatè oriuntur & occidunt.

¶ *Aliter ex impoßibili.*

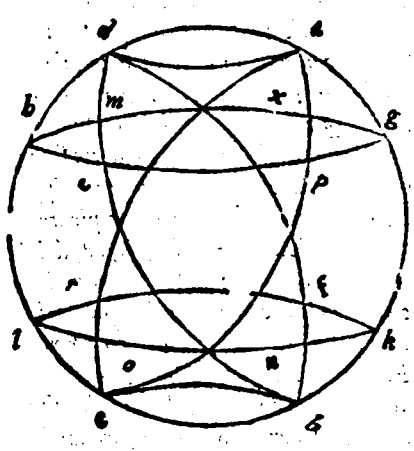
Sit horizon circulus a b c d, æſtiuus autem tropicus ſit a d, hybernus uerò b c, zodiacus porrò poſitionem habeat ſicut d g b f, ſintq; in d g b f in diametro ſigna f g. Dico quòd ipſo f oriente, ipſum g occidit. Si autem eſt poſsibile, non occidat, ſed eſto h, occidens & per f h, paralleli deſcribantur circuli n h, f k, quare f ſigno oriente per k, ipſum h occidet per n, & zodiacus circulus poſitionẽ habebit ſicut m n l k, & quoniam unuſquiſq; ipſorum a b c d, m n, l k, maximus eſt: in diametro igitur eſt k ipſi n, ſed & k ipſi f, eſt idem, & n ipſi h, igitur f ipſi h, eſt in diametro. ſed & g, quod eſt impoßibile. Igitur oriente ipſo f, ipſum g occidit.

Theorema 7. *Apparens 7.*

ZOdiacus circulus per omnem horizontis locum inter circulos tropicos oritur & occidit quando maximus ſemper apparentium maior fuerit circulo tropico, conuerſionesq; contrarias fecerit tranſmutatus, quãdo enim ortus ad meridiem cum ipſo ad ſeptentrionem occaſu immutatus fuerit, tranſmutatus apparet, quando uerò ortus ſeptentrionalis cum ortu meridiano immutatus fuerit: tranſmutatus apparet, & quandoq; aliter ſupra nos ſtabit.

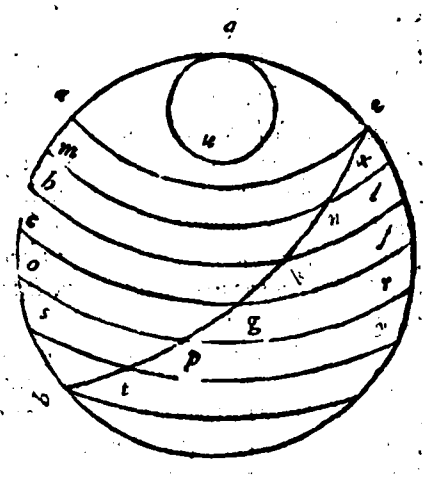
Sit in mundo horizon a b c d, æſtiuus quidem tropicus ſit a d, hybernus uerò tropicus b c, zodiacus circulus poſitionem habeat d e b, ſitq; d e b, ſegmentum infra terram, at d f b ſupra terram. Dico quòd zodiacus circulus per omnem horizõtis locum inter tropicos oritur & occidit, conuerſionesq; efficit oppoſitè tranſmutatus: quando enim ortu meridiano eo qui ad ſeptentrionem immutatus fuerit, tranſmutatus apparet, & quandoq; aliter ſupra nos ſtabit. Sint quidem partes orientales d c, occiduæ uerò a b, quod igitur zodiacus quidem circulus per omnem horizontis inter tropicos locum oritur & occidit, manifeſtum eſt, quandoquidem maximos tangit orbes, fuerit autem unus eorum quem tangit horizon. Dico autem quòd & conuerſiones oppoſitæ immutatus efficit, aſſumantur æquales & ex oppoſito circunferentiæ, d e, b f. Deſcribanturq; paralleli circuli per quos ſigna e f, inuehuntur g e h, k f l. Quoniam circunferentia d e ipſi b f, circunferentiæ eſt æqualis, communis apponatur e b, tota igitur d e b, toti e b f, eſt æqualis, ſemicirculus autem eſt d e b, ſemicirculus igitur eſt & e b f: in diametro igitur eſt per præcedentem e ſignum ipſi f ſigno, & quoniam circunferentia e d, ipſi d m, circunferentiæ eſt æqualis, & b f ipſi b n. Sed d e ipſi b f eſt æqualis, & d m igitur ipſi b n eſt æqualis. Communis apponatur m b, tota igitur d m b toti m b n eſt æqualis, ſemicirculus autem eſt d m b, ſemicirculus igitur eſt m b n, igitur per præcedentem in diametro eſt m ſignum ipſi n ſigno, & quoniam per præcedentem zodiaci circuli in diametro ſigna exiſtentia coniugatè oriuntur & occidunt. Ipſo igitur d ſigno oriente per ſignum d ipſum b, quod ei eſt in diametro ſignum occidit, & ipſo igitur e, oriente per b ſignum f, quod

f, quod ei eſt in diametro occidit per k ſignum, & ipſo n ſigno oriente per l ſignum, ipſum m, quod ei eſt in diametro ſignum, per g ſignum occidit, & inſuper ipſo b ſigno per c oriente, ipſum d, quod ei eſt in diametro per a occidit. Quando igitur zodiacus circulus ortu meridiano cum occaſu ſeptentrionali immutatus fuerit, tranſmutatus apparet. Dico quòd & quando ortu qui ad ſeptentrionem, occaſu eo qui ad meridiem permutatus fuerit, immutatus apparet. Oriente ſiquidem d e b ſemicirculo, zodiacus circulus poſitionem habebit a x c. Similiterq; oſtendemus quòd in diametro eſt ipſum quidem x ſignum ipſi o ſigno & r ipſi p. Et quoniam ſigno c oriente per c, quod in diametro ipſi c, eſt a, ſignum occidit per a. Ipſo autem o, per l ſignum, oriente ipſum x, quod eſt ei in diametro per g ſignum occidit. Ipſo autem p ſigno per h, oriente ipſum r, quod ei eſt in diametro per k occidit. Et inſuper ipſo a ſigno, per d oriente, ipſum c, quod ei eſt in diametro per b occidit. Quando igitur zodiacus circulus ortu ſeptentrionali eo qui ad meridiem immutatus fuerit, permutatus apparet, patuit autem quòd & quando ortu meridiano occaſu ſeptentrionali immutatus fuerit, permutatus apparet, & manifeſtum quòd quandoq; aliter ſupra nos ſtabit. Quando enim zodiaci circuli contactus fuerit in bifaria ſectione ſegmenti, quod ſupra terram tropici æſtiui ad nos erit rectus: quando uerò in bifaria ſectione ſegmenti, quod infra terram æſtiui tropici humilior ad nos erit, ſemperq; longius factus à bifaria ſectione ſegmenti circuli, quod ſupra terram æſtiui tropici ualde erit proclinatus, ſimiliter autem erit inclinatus æquè diſtãs ab utraq; bifaria ſectione.

Theorema 8. *Apparens 8.*

SIgna in inæqualibus horizontis ſegmentis oriuntur, & occidunt, & in maximis quæ ad æquinoctialẽ, in minoribus autem quæ hęc ſequuntur, in minimis uerò quæ ad tropicos, in æqualibus quæ ab æquinoctiali circulo æquè diſtant.

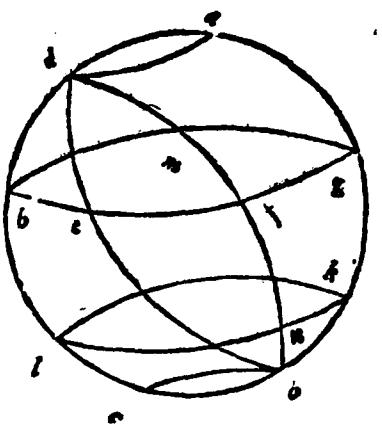
Sit horizon circulus a b c d, tropici autem a c, b d, maximus uerò ſemper apparentium ſit q u, zodiacus porrò circulus poſitionem habeat c b, æquinoctialis circulus ſit e f. Seceturq; utraq; ipſarum c g, g b, in tria æqualia per n k, p t, ſigna. Dico quòd ipſæ c n, n k, k g, g p, p t, t b, circũferẽtiæ in æqualibus horizontis ſegmẽtis oriũtur et occidũt. In maximis ipſæ k g, g p, in minoribus autem k n, p t, in minimis uerò c n, b t, in æqualib. k g, ipſi g p, & k g ipſi p t, & n c, ipſi t b. Sint per quos inuebũtur ipſæ n k, p t, ſigna paralleli circuli m x, b l, o r, s y. Quoniam ipſæ g k, k n, n c, ſunt adinuicem æquales: ipſæ igitur f l, l x, x c, adinuicem ſunt maiores, incipientes à maxima f l. Idq; propterea ipſæ quidem e b, b m, m a, inuicem ſunt maiores, intipientes à maxima e b, & inſuper ipſæ quidem f r, r y, y d, ab ipſa f r, maxima incipientes inuicem ſunt maiores, & inſuper ipſæ e o, o s, s b, ab ipſa e o, maxima incipientes inuicem ſunt maiores, & quoniam ipſæ c n, n k, k g, g p, p t, t b, oriuntur quidem per c x, x l, l f, f r, r y, y d circunferentias, occidunt autem per a m, m h, h e, e o, o s, s b, quare in inæqualibus horizontis ſegmentis oriuntur & occidunt. Et quoniam in ſphæra, paralleli circuli h l, o r, maximi alicuius circuli circunferentias ipſius c b, hoc eſt p g, g k æquas auferunt ad maximum parallelorum e f, æqualis igitur eſt circulus h l, ipſi o r circulo. Quoniam igitur in ſphæra æquales & paralleli circuli h l, o r maximi alicuius circuli circunferentias ipſius a b c d, ipſæ l f, f r, auferunt ad maximum parallelorum e f, æqualis eſt circunferentia l f ipſi f r circunferentiæ. Similiter autem oſtendemus, quòd circunferentia f x ipſi f y, circunferentiæ eſt æqualis. Reliquæ igitur x l, reliquæ r x, per tertiam communem ſententiam eſt æqualis. Iam id propterea & c x, ipſi y d. Signa igitur in inæqualibus horizontis ſegmentis oriuntur & occidunt: in maximis quidem quæ ad æquinoctialem, in minori quæ ea ſequuntur, in minimis uerò quæ ad tropicos, in æqualibus porrò quæ ab æquinoctiali circulo æqualiter diſtant.

Theorema

Theorema 9. Apparens 9.

SIgnorum circuli ſemicirculi, qui exordium in eodem parallelo non habuerint inæquali tempore oriuntur toti, & in pluri qui cum cancro, in minori autem qui ſubſequuntur, in minimis uerò qui cum capricorno: quicunq; autem exordium in eodem habuerint, parallelo in æqualibus temporibus oriuntur.

Sit in mundo horizon a b e d, æſtiuus autem tropicus ſit b c, zodiacus uerò circulus poſitionem habeat, d e b f, ſintq; orientales partes quidem c d, occiduæ uerò a b & d e b: ſit qui poſt cancrum ſemicirculus, at b f d ſit, qui poſt capricornum. Dico quòd ipſius zodiaci circuli ſemicirculi qui exordium in eodem non habent parallelo, inæquali tempore oriuntur, & in pluri quidem qui cum ipſo cancro d e b, in minore qui hunc ſubſequuntur, in minimo autem qui cum capricorno b f d, quicunq; uerò exordium in eodem parallelo habuerint æquali tempore oriuntur, auferantur æquales circunferentiæ d e, b f. Deſcribanturq; paralleli circuli g e h m, k f l n, per quos inuehuntur ipſa, e f ſigna. Sintq; eorum quæ ſupra terram ſegmenta g m h, k f l. Similiter iam oſtendemus, ſicut in præcedentibus quòd in diametro eſt e ſignum ipſi f ſigno, & m ipſi n. Et quoniam ipſa a d circunferentia, ipſa m h circunferentia eſt maior aut ei ſimilis. Ipſa autem g m h, ipſa k f l, & inſuper k f l, ipſa b c. In maiori igitur tempore d ſignum, incipiens a d, ipſam d a circunferentiam ambit: quam e incipiens ab h, ipſam h m g circunferentiã ambit. Et e ab ipſo h incipiens in maiori tempore ipſam h m ambit, quàm n incipiens ab l ipſam l f k, ambit circunferentiam, & n ab ipſo l incipiens in maiori tempore ipſam f k ambit quàm b ab ipſo c incipiens ipſam c b ambit circunferentiam. Sed in quo quidem tempore d ſignum ipſam d a, ambit circunferentiam, in eo & ei exiſtens in diametro b ſignum, ipſam b c ambit circunferentiam, & ſemicirculus d e b oritur. In quo autem tempore e incipiens ab ipſo h ipſam h m g ambit circunferentiam in eo f, ei in diametro exiſtens incipiens a k, ipſam k n l, ambit circunferentiam, & ſemicirculus e b f oritur. In quo uerò tempore n incipiens ab ipſo l, ipſam l f k ambit circunferentiã, in eo m & in diametro exiſtens incipiens ab ipſo g, ipſam g e h ambit, & ſemicirculus n b m oritur. In quo uerò tempore b incipiens ab ipſo c, ipſam e b ambit, in eo ipſum d ei exiſtens in diametro incipiens ab a, ipſam a d ambit: & ſemicirculus b f d, oritur. In maiori igitur tempore ſemicirculus qui cum cancro oritur, hoc eſt ipſe d e b, minore uerò eo quod in d e b ipſe e b f, & inſuper ipſe n b m, in minori ipſo e b f, in minimo demum qui capricorno. Dico inſuper quòd quæcunque, exordium in eodem parallelo humerini æquali tempore oriuntur, habeant enim ipſi m d n, e b f, ſemicirculi exordium in eodem parallelo, dico quòd æquali tempore ipſi m d n, e b f, ſemicirculo oriuntur: quoniã in æquali tempore m ſignũ incipiens ab h, ipſam h m g, ambit circunferentiam, & e incipiens ab h, ipſam h m g ambit circunferentiam, ſed in quo tempore m ſignum incipiens ab h ipſam h m g ambit, in eodem quod ei eſt in diametro n incipiens a k, ipſam k n l ambit circunferẽtiam, & ſemicirculus m d n oritur. In quo autem tempore e ſignum incipiens ab h ſigno, ipſam h m g ambit circunferentiam, in eodem quod ei eſt in diametro f incipiens ab ipſo k ipſam k n l, ambit circunferentiam, & ſemicirculus e b f, oritur. In æquali igitur tempore ipſi m d n, e b f, ſemicirculi oriuntur.

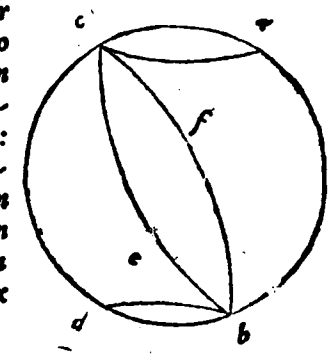

Theorema 10. Apparens 10.

SI zodiaci circuli bini ſemicirculi communem quandam habentes circunferentiam inæquali tempore orti fuerint, & ex oppoſito circunferentiæ inæquali tempore oriuntur, & eædem erunt differentiæ tempore,

tẽpore, in quibus ſemicirculi & circunferentia quæ ex oppoſito oriuntur, & ſi zodiaci circuli bini ſemicirculi æquali tempore communem quandam habentes circunferentiam orti fuerint, & quæ ex oppoſito circunferentiæ æqualibus temporibus orientur.

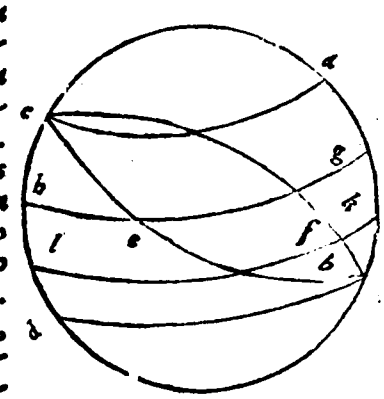
Sit horizon circulus a b c d, tropicus uerò æſtiuus ſit a c, hybernus autem ſit b d, zodiacus porrò ſit b c. Aſſumanturq; æquales circunferentiæ c e, b f, ipſi igitur ſemicirculi c e b, e b f, inæquali tempore oriuntur. Dico quòd & ipſæ c e, b f, circũferentiæ in æquali tempore oriuntur. Nam quoniam c e b, ipſo e b f, in maiori oritur tempore communis auferatur ipſius e f, circunferentiæ ortus tempus: ipſa enim a b, circunferentia eadẽ ſed in æquali oritur. Reliqua igitur c e, ipſa b f in maiori tempore oritur, & manifeſtũ quòd eodem ſunt differentiæ tempore, in quibus ipſi c e b, e b f, ſemicirculi oriuntur, & quæ ex oppoſito circunferentiæ c e, b f. Manifeſtum autem quòd ſi ſemicirculi aliqui æquali tempore orti fuerint, & quæ ex oppoſito circunferentiæ æquali tempore orientur.

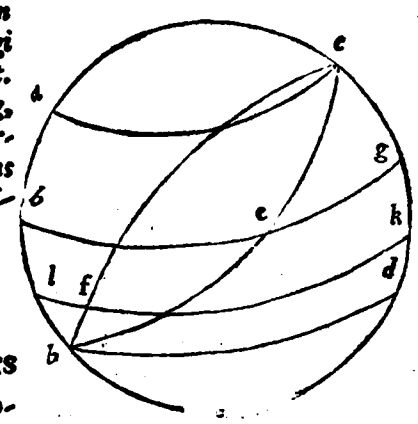

Theorema 11. Apparens 11.

ZOdiaci circuli æqualium & ex oppoſito circunferentiarum, in quo tempore altera oritur, & altera occidit, & in quo altera occidit, altera oritur.

Sit horizon circulus a b c d, tropicus autem æſtiuus ſit a e, hybernus autem b d, zodiacus ſit c b, aſſumãturq; in ipſo æquales circunferentiæ ex oppoſito c e, b f. Dico quòd in quo tempore c e oritur, b f occidit. Sint per quos inuehuntur e f, ſigna paralleli circuli g h k l, & quoniam aſtra in zodiaco in diametro exiſtentia per 6 theorema coniugatè oriuntur & occidunt. Ipſo igitur e oriente f occidit. In quo igitur tempore e, incipiẽs a b e, ipſam e b, ambiens circunferentiam uenit in b, in eodem & f a b ipſo f incipiens f k ambiens ad k uenit. Sed quando e ipſam e b ambiens ad h uenit, circunferentia e c, oritur: quando uerò f ipſam f k ambiens ad k uenit, occidit b f circunferentia. In quo igitur tempore c e, circunferentia oritur in eodem f b, circunferentia occidit. Dico quòd & in quo tempore b f oritur, occidit ipſa c e. Immutetur enim in b a, caſu zodiacus circulus, habeatq; poſitionem ſicut c e b. Dico quòd in quo tempore b f oritur, ipſa c e occidit. Quoniam f ipſi e ſigno in diametro eſt, ipſo igitur f oriẽte, ipſum e, occidit. In quo igitur tempore f ipſam f l, ambiens circunferẽtiam ad l uenit. In eodem & e ipſam e g, circunferentiam percurrens ad g, uenit. Sed quando f ipſam f l, circunferentiam ambiens peruenit ad l, ipſa b f oritur. Quãdo uerò e ipſam e g ambiens ad g uenit, ipſa c e occidit. In quo igitur tempore b f, ambitus oritur, in eodem & c e, ambitus occidit.

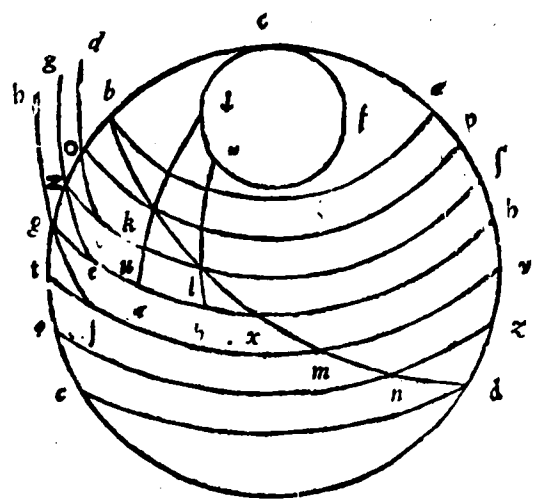

Theorema 12. Apparens 12.

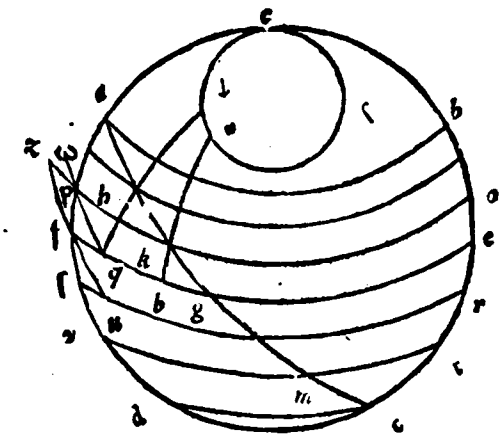
SEmicirculi qui cum cancro æquales circunferentiæ inæqualibus temporibus occidunt, & in maiori quæ ſunt ad

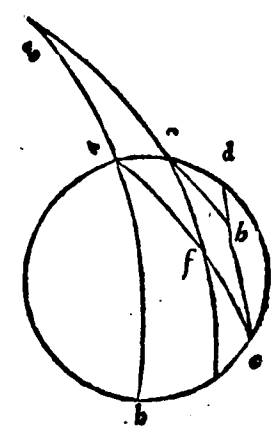
ad tropicorum contactus, in minori autem quæ has ſubſequũtur, in minimis uerò quæ ad æquinoctialẽ, æqualibus porrò qui æqualiter diſtant ab æquinoctiali circulo & occidunt & oriuntur.

Eſto horizon circulus a b c d, maximus autem ſemper apparentium ſit e f, tropicus uerò æſtiuus ſit a b, hybernus ſit c d, ſit porrò cum cancro ſemicirculus qui ſuper terram b d, æquinoctialis circulus ſit h g. Seceturq; utraq; ipſarum b x, d x, in tria æqualia per ſigna k l, m n. Dico quòd ipſæ b k, k l, l x, x m, m n, n d, in æqualibus temporibus occidunt, & in maiori quidem ipſæ b k, n d, in minoribus ipſæ k l, m n, in minimis uerò ipſæ l x, x m, in æqualibus porrò ipſa quidem l x, ipſi x m, ipſa k l, ipſi m n, & b k ipſi n d. Sint per quos inuehuntur ipſa k l, m n, ſigna paralleli circuli p o, ſ r, y t, z φ. Deſcribantur per k l, maximi orbes ☿ a, ω b, ipſum tangentes circulum e f. Quoniam ipſæ b k, k l, l x, adinuicẽ ſunt æquales, ipſæ igitur g a, a b, b x, ſunt adinuicem maiores incipiẽtes ab ipſa g a maxima. Quoniam igitur g a ipſa a b maior eſt, ſed g a ipſi o k eſt ſimilis, & a b ipſi u l & o k, igitur ipſa u l maior eſt uel ei ſimilis. Ipſa autem l r maior fuerit uel ſimilis o k. Sit ipſi o k ſimilis l c. In quo igitur tempore k, ſignum incipiens ab ipſo k, ipſam k o, ambiens circunferentiam ad ipſum uſq; peruenit o. In eodem & l, incipiẽs ab ipſo l, ipſam l c ambiẽs perueniet ad c, & zodiacus circulus poſitionem habebit ſicut c o d. Quoniam igitur o k circunferentia ipſi l c ſimilis eſt, ſed o k ipſi r u eſt ſimilis, & r u igitur ipſi l c eſt ſimilis, ſuntq; eiuſdem circuli. Aequalis igitur eſt r u ipſi c l, communis auferatur c u. Reliqua igitur r c ipſi u l eſt æqualis, & o k ipſa u l eſt maior aut ei ſimilis, & o k igitur ipſa r c maior eſt aut ſimilis ei, in pluri ergo tempore k ipſam k o circunferentiam ambiens peruenit ad o quàm c, incipiens a c ipſam c r ambiens circunferentiam ueniat ad r. Sed in quo quidem tempore k ipſam k o ambiens circunferentiam, uenit ad o, ipſa b k circunferentiam occidit: in quo autem tempore c ipſam c r ambiens circunferentiam, peruenit ad r, occidit circunferentia k l. In maiori igitur tempore occidit b k quàm k l. Rurſus quoniam minor eſt a b ipſa b x, ſed a b ipſi u l eſt ſimilis, & ipſa igitur u l ipſa b x, maior eſt uel ei ſimilis, multò igitur maior eſt r l ipſa b x, uel ei ſimilis. Ipſa autem g x minor, uel ei ſimilis, ſit ipſi r l ſimilis x e. In quo igitur tempore x ipſam x e, circunferentiam ambiens ad e, uenit in eodem & l ipſam l r, circunferentiam ambiens ad r, uenit & zodiacus circulus poſitionem habebit ſicut e r g. Quoniam igitur circunferentia r l ipſi e x ſimilis eſt, ſed r l ipſi g b eſt ſimilis, & g b igitur ipſi e x eſt ſimilis, & ſunt eiuſdem circuli, æqualis igitur eſt g b ipſi e x circunferentiæ, communis auferatur e b: reliqua igitur g e, reliquæ b x eſt æqualis. Et quoniam u l ipſa b x, maior eſt aut ſimilis ei, æqualis autem eſt ipſa quidem u l ipſi r c, & b x ipſi g e, & r c igitur ipſa g e, maior eſt aut ei ſimilis. In maiori igitur tempore c ipſam c r, circunferentiam ambiens ad r uenit quàm e, ipſam e g percurrens ad g ueniat. Sed in quo tempore c ipſam c r, circunferentiam ambiens ad r uenit, ipſa c o circunferentia occidit, hoc eſt ipſa k l circunferẽtia occidit. In quo igitur tempore e ipſam e g, circunferentiam ambiens ad g peruenit, ipſa e r, hoc eſt l x circunferentiam occidit. In pluri ergo tempore k l occidit quàm l x. Rurſus quoniam t m ipſa n x, maior eſt aut ei ſimilis ſit ipſi g x, ſimilis m x. In quo igitur tempore x, incipiẽs ab ipſo x ipſam x g, ambiens circunferentiã ad g peruenit. In eodem & m ipſam m x, ambiens circunferentiam perueniet ad x, & zodiacus circulus poſitionem habebit ſicut x g h. Et quoniam in ſphæra paralleli circuli t y, r l, maximi cuiuſdam circuli ambitus ipſius b d, ipſos l x, x m, æquos auferunt ad maximum parallelorũ orbem g h, æquus eſt r s ipſi t y. Quoniã igitur in ſphæra æqualis & paralleli circuli r s, y t, maximi cuiuſdã circuli ambitus a b c d, ad

maximum parallelorũ g h auferunt, æqualis eſt t g ipſi g r, eſt autem & x n ipſi g h æqualis. Quoniam l x ipſi x m eſt æqualis: æqualis igitur eſt & quæ ab h in r ei quæ ab t in f. Eſtq; orbis r s ipſi t y orbi æqualis, æqualis igitur eſt circunferentia h r ipſi t f, circunferentiæ. Sed ipſa quidem h r ipſi g e, ambitui eſt ſimilis, & ipſa g e igitur ipſi t f eſt ſimilis. In quo igitur tempore e, incipiens ab ipſo e ipſam e g, circunferentiam ambiens ad g peruenit. In eodem & f, ipſam f t ambiens ad t peruenit. Sed in quo quidem tempore e ad g peruenit, occidit g r ambitus, hoc eſt l x circunferentia. In quo autem tẽpore f ad t peruenit, occidit f g ambitus, hoc eſt x m. Igitur l x ambitus ipſi x m, circunferentiæ in æquali tempore occidit. Similiter iam oſtendemus quòd & k x ipſi x n, in æquali occidit tempore, quarum l x ipſi x m, in æquali tempore occidit. Reliqua igitur k l ipſi m n, in æquali occidit tempore. Similiter iam oſtendemus quòd & b k ipſi n d, in æquali occidit tempore. Et quoniam in pluri tempore b k occidit quàm k l, & k l quàm l x. Sed in quo tempore b k occidit in eodem & d n. In quo igitur tempore k l in eodem & m n. In quo autem l x in eodem x m, & ipſa quidem d n, igitur ipſa n m in maiori occidit tempore, & n m ipſa m x. Dico quòd & ipſa l x ipſa x m, in æquali tempore oritur, & k l ipſa m n, & b k ipſa n d, inſpiciantúrq; ea quæ in ſecunda deſcriptione dicta ſunt, ſitq; cum cancro ſemicirculus qui ſub a c, diuidatúrq; utraq; ipſarum a g, g c, in tria æqualia per h k l m, ſigna paralleli autem circuli ſint n x, o p, s r, t y, quoniam f g ipſa k p, maior eſt uel ei ſimilis. Sit ipſi k p ſimilis g q. In quo igitur tempore k, incipiens ab ipſo k ipſam k p, ambiens ad p, peruenit in eodem & g, incipiens ab ipſo g, ambiens ipſam g q, circunferẽtiam erit in q. Et zodiacus circulus poſitiõnem habebit, ſicut q p z. Rurſus quoniam l s ipſa g f, maior eſt aut ei ſimilis. Sit ipſi g f ſimilis l u. In quo igitur tempore g ipſam g f, ambiens peruenit ad f. In eodem & l ipſam l u, ambiens peruenit ad f. In eodem & l ipſam l u, ambiens peruenit ad u, & zodiacus circulus poſitionem habebit, ſicut u f ω. Et quoniã in ſphæra paralleli circuli o p, r s, maximi cuiuſdam orbis circunferentias ipſius, at ipſas l n, g k, æquas auferunt ad maximum parallelorum e f, æqualis eſt o p ipſi r s. Quoniam igitur in ſphæra æquales & paralleli circuli o p, r s, maximi cuiuſdam orbis circunferentias ipſius a b c d, auferunt ipſas s f, f p, ad maximum parallelorum e f, æqualis eſt s f ipſi f p, eſt autem & u f ipſi f ω æqualis, æqualis igitur eſt & quæ ex p in ω, ei quæ ex u in s, eſtq; orbis o p ipſi r s orbi æqualis, æqualis igitur eſt ipſa p ω ipſi u s circunferentiæ. Quoniam autem ſemicirculus z, non coincidit ſicut ad partes z p ipſi ω ſemicirculo, ſicut ad partes ω f, ſimilis eſt circunferentia p ω ipſi q f circunferentiæ. Sed p ω ipſi u s, eſt æqualis ipſis circulis æqualibus exiſtentibus. Similis eſt & q f, ipſi igitur u s. In quo igitur tempore q ipſam q f, ambiens circunferẽtiam ad f, peruenit in eodem, & u ipſam u s percurrens, ad s perueniet. Sed quando u ad f peruenit, oritur p q circunferentia, hoc eſt k g circunferentia, quando uerò u ad s uenit, oritur u f circunferentia, hoc eſt l g & k g, igitur ipſi l g, in æquali tempore oritur, & a h ipſi m c, in æquali tempore oritur, cum cancro igitur ſemicirculi æquales circunferentiæ in æquali tempore occidunt, & in pluri quidem quæ ad tropicorũ contactus, in minori autem quæ ſubſequuntur, in minimis porrò quæ ad æquinoctialem, in æqualibus quæ æqualiter ab æquinoctiali circulo diſtant & occidunt & oriuntur.

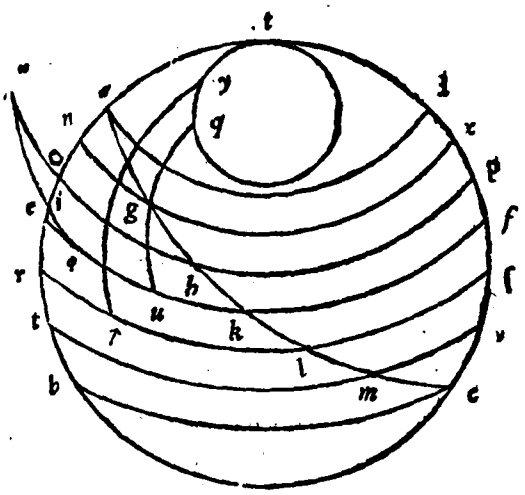

ALITER *idem.* Eadem manente deſcriptione. Dico quòd

quòd ipſa a b ipſi a t, in æquali occidit tempore, nam quoniam c d ipſa b e maior eſt, uel ei ſimilis ponatur ipſi b e, ſimilis c f, & zodiacus circulus poſitionem habeat f e g. Et quoniam æqualis eſt a b ipſi b c, æqualis eſt circulus a h ipſi c d circulo, æqualis igitur eſt a e ipſi e d, eſt autem & f e ipſi e g æqualis. Et quoniam c b ipſi b a eſt æqualis, eſt autem & quæ ex g in a, ei quæ ex d in f: æqualis igitur eſt & a g, circunferentia ipſi d f circunferentiæ. Sed ipſa a g ipſi e b eſt ſimilis, & e b igitur ipſi d f eſt ſimilis. In quo igitur tempore b, incipiens ab ipſo b, ipſam b e ambiens circũferentiam peruenit ad e in eodem, & f, incipiens ab f, ipſamq; f d ambiens circunferentiam, peruenit ad d. Sed quando ipſum b ad e peruenit, occidit b a, quando autem f peruenit ad d, occidit f e, hoc eſt c b. Igitur ipſa a b ipſi c b, in æquali occidit tempore.

¶ Aliter xij. eadem & manifeſtior.

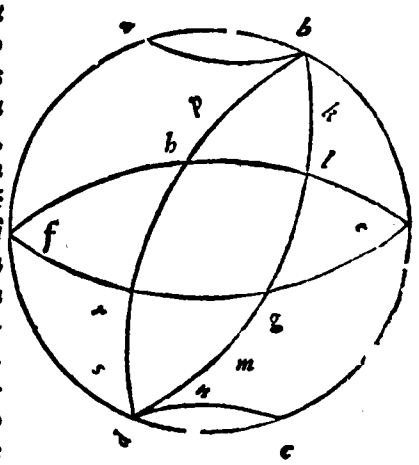
Semicirculi qui cum cancro æquales circunferentiæ inæquali tempore occidunt, & in pluri quidem quæ ad tropicorum contactus, in minori autem quæ ſubſequuntur hũc, in minimis uerò quæ ad æquinoctialem, in æqualibus porrò quæ æqualiter ab æquinoctiali circulo diſtant & occidunt & oriuntur. Sit in mundo horizon a b c d, æſtiuus uerò tropicus ſit a d, hybernus autem tropicus ſit b c, zodiaci porrò ſemicirculus qui cum cãcro ſit ſupra terram a e, ſintq; partes orientales d c, occiduæ uerò a b, æquinoctialis circulus autem ſit e f. Secetur q; a c ſemicirculus in ea quæ in ipſo ſigna per g h k l m, ſigna, deſcribanturq; paralleli circuli n g x, o h p, r l s, & t m y, per quos inuehũtur ipſa g h l m ſigna. Dico quòd in pluri tempore ipſæ a g, m è, circunferentiæ occidunt, in minori autem ipſæ g h, l m, in minimo porrò ipſæ h k, l k, in æquali autẽ quæ ab æquinoctiali æquè diſtant. Sit maximus ſemper apparentium t y q. Deſcribãturq; per g h, maximi circuli y ϕ, q g u ipſum orbem t y q tangentes, ut non coincidant ſemicirculi qui ab ipſis y q, ſicut ad partes u & ϕ ϕ, ei qui ex t a ſemicirculo, ſicut ad partes t a. Similis igitur eſt g n, circũferentia utriq; ipſarũ ω o, u e, a r, h ω, ipſi u z. In æquali igitur tẽpore g ipſam g n, ambit circũferentiam, & ω ipſam ω o. Sed tẽpus in quo g ipſam n g, circũferentiam ambit, id eſt in quo circũferentia g a occidit, & tẽpus igitur in quo ω ipſam ω o, ambit, id eſt tempori in quo ipſa g a, circũferentia occidit. Rurſus quoniam tempus in quo h ipſam h o ambit, id eſt in quo ipſa h a occidit. A quibus auferatur tẽpus, in quo ω ipſam ω o ambit, idem exiſtẽs tempori in quo ipſa h a occidit circũferentia. Reliquum igitur tempus in quo h ipſam h ω ambit, idem eſt tempori in quo ipſa g h occidit circunferentia. Similis autem eſt ipſa quidem o ω ipſi u e, & ω h ipſi u ϕ, & tempus igitur in quo u ipſam u e ambit, id eſt in quo ipſa g a occidit circunferentia, tempus autem in quo ϕ ipſam ϕ u ambit, id eſt in quo ipſa h g circũferentia occidit. Atq; id propterea iam & tempus in quo ipſum k ipſam k ϕ tranſit, id eſt in quo ipſa k h circunferentia occidit. Et quoniam in ſphæra maximus orbis a b c, quendam tangit circulum parallelum t y q, & ipſum a b c maximi orbes ſecant e f, a c, quorum e f maximus eſt parallelorum, & a c obliquus ad parallelos, & aſſumptæ ſunt circũferentiæ a g, g h, h k, in obliqui circuli circunferentia, æquales conſequenter dd eaſdem partes maximi parallelorum, & per g h ſigna deſcripti ſunt maximi orbes y ϕ, q g u, ipſum orbem t y q tangẽtes, maior eſt ẽpſa quidem e u circunferentia, ipſa u ϕ circunferentia, & u ϕ ipſa ϕ k, in pluri igitur tempore u, ipſam e tranſit, q̃ ϕ ipſam ϕ u, & u ϕ ipſam ϕ u, pluri tempore ambit q̃ k ipſam k ϕ. Sed tempus in quo u ipſam u e tranſit, id eſt in quo g ipſam g n, circunferentiã perficit, hoc eſt in quo ipſa a g occidit circunferentia, tempus autem autem in quo ϕ ipſam ϕ u ambit, id eſt in quo h ipſam h ω perficit, hoc eſt id in quo ẽpſa g h circunfrentia occidit, tempus autem in quo k ipſam k u tranſit, id eſt in quo k h circunferentia occidit. In pluri ergo tempore ipſa a g circunferentia occidit, ipſa g h circunferentia, & g h ipſa h k. Dico iam quòd in æqualibus temporibus, quæ æquè diſtant ab æquinoctiali occidunt. Exiſtente iam h

ſigno in e, zodiacus orbis poſitionem habeat ω i φ, & quoniã æqualis eſt ω e, circunferentia ipſi e φ circunferentiæ, parallelorum autem maximus eſt e f: æquus igitur eſt h p, orbis ipſi r l s, orbi: æqualis igitur eſt o e, circunferentia ipſi e r, circunferentiæ: eſt autem & ω e ipſi e t, æqualis igitur eſt & quæ ex ω in o, ei quæ ex r in l, ſuntq; æquales circuli ipſi ω h p, r l s, ſimilis igitur eſt ω o, circunferentia ipſi r φ circunferentiæ. In æquali ergo tempore r ſignũ, ipſam φ r perficit, & o ipſum o ω. Sed tempus quidem in quo φ ipſam φ r perficit, id eſt in quo ipſa r e circunferentia occidit, tempus uerò in quo o ipſam o ω perficit, ei eſt æquum tempori in quo e ω circunferentia occidit. In æquali ergo tempore ipſæ φ e, e ω, circunferentiæ occidunt, æqualis autem eſt φ e ipſi l k, & e ω ipſi k h. Ipſæ igitur l k, k h, in æquali tempore occidunt. Similiter autem demonſtrabimus quòd & ipſæ m k, k g, in æquali tempore occidunt, quarum ipſæ l k, k h, in æquali tempore occidunt. Reliqua igitur m l, h k in æquali tempore occidunt. Similiter iam oſtendemus quòd & ipſæ m c, a g, circunferentiæ tempori æquali occidunt. Et quoniam in pluri tempore a g, circunferentia occidit quàm g h, & g h quàm h k, in pluri ergo tempore occidit c m, circunferentia quàm m l, & m l, quàm l k. In pluri igitur tẽpore ipſæ a g, m c, circunferentiæ occidunt, in minori autem ipſæ g h, l m, in minimo uerò h k, k l, in æquali autem quæ æqualiter ab æquinoctiali diſtant occidunt & oriuntur, eadem enim manente deſcriptione, ſi conuertamus zodiacum, efficiamus a c ſemicirculum zodiaci infra terram, eadem demonſtratio eueniet, demonſtrabiturq; æque reſtantes ab æquinoctiali æquali tempore oriri & occidere.

Theorema 13. Apparens 13.

SEmicirculi qui cum capricorno æquales circunferentiæ temporibus inæqualibus oriuntur, in maiori quidem quæ ad tropicorum contactus, in minori autem quæ has ſubſequuntur, in minimis uerò quæ ad æquinoctialem, in æquali porrò quæ ab æquinoctiali circulo diſtant, oriuntur & occidunt.

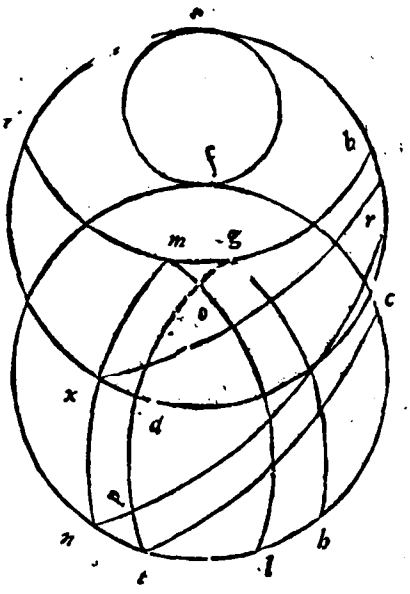
Sit horizon circulus a b c d, æſtiuus uerò tropicus ſit a b, hybernus autem tropicus ſit c d, ſitq; cum capricorno ſemicirculus qui ſub terra d g, æquinoctialis uerò circulus ſit e h f g. Diuidantur utraq; ipſarum b g, g d, in tria æqualia per k l, m n, ſigna. Dico quòd ipſæ b k, k l, l g, g m, m n, n d, temporibus inæqualibus oriuntur, & in pluri quidem ipſæ b k, n d, in minori autem ipſæ k l, m n, in minimis autẽ ipſæ l g, g m, in æquali porrò ipſa b k, ipſi n d, & k l, ipſi m n, & l g, ipſi n m oritur. Sit enim cum cancro ſemicirculus ſuper terram b h d, ſecetur q; utraq; ipſarum b h, h d, in tria æqualia in p r s. Quoniam in pluri tempore b o occidit, quàm o p, ſed in quo tẽpore b o occidit, ipſa d g oritur. In quo autem tempore o p occidit, n m oritur. In pluri ergo tempore ipſa n d oritur quàm n m. Rurſus quoniam o p in maiori tempore occidit quàm p h. Sed in quo tempore o p occidit, oritur ipſa n m̄. In quo autem tempore p h occidit, oritur n m. In pluri igitur tempore n m oritur quàm m g. Iam id propterea & ipſa quidem b k, ipſa k l, in maiori tempore oritur, & k l ipſa l g, & quoniam in quo tempore p h occidit, in eodem & h r. Sed in quo p h occidit, ipſa m g oritur. In quo autem tempore h r occidit, & g l oritur, & m g igitur ipſa g l, in æquali tempore oritur. Iamq; id propterea & ipſa quidem k l, ipſi m g, in æquali tempore oritur, & b k ipſi d n. Rurſus quoniã in quo tempore p h oritur, in eodem h r. Sed in quo tempore p h oritur, occidit m g, in quo autem tempore h r oritur, ipſa g l occidit. Igitur l g ipſi g m, æquali tempore occidit. Iam id propterea, & ipſa quidem k l, ipſi m n, in æquali tempore occidit, & b k ipſi g d.

Theorema 14. Apparens 14.

ZOdiaci circuli æquales circunferentię inæqualibus temporibus permutant apparens hemiſphærium, ſed in pluri tempore quæ propè contactum æſtiui tropici ea quæ longius diſtat, quando polus horizontis inter arcticum circulum & æſtiuum tropicum fuerit.

Sit

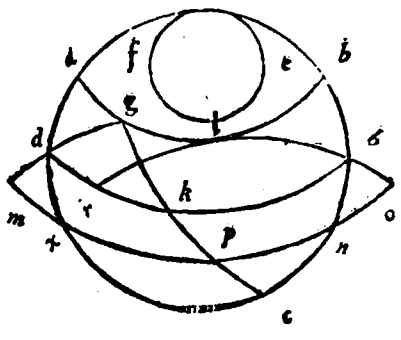
Sit horizon circulus a b c d, maximus autem ſemper apparentium ſit e f, æſtiuus uerò tropicus ſit b a, ſitq; ipſius a b c d, polus inter e f, b a, zodiacus autem circulus quandoq; poſitionem habeat ſicut b g k, quandoq; uerò ſicut l m n, aſſumaturq; n k m, maior ſemicirculo. Deſcribaturq; per k ſignum circulus maximus k n f, tangens e f. Quoniam in ſphæra maximus orbis a b c d, quendam orbem e f, tangit alium uerò huic parallelum ſecat a b, eſtq; ipſius a b c d, orbis polus inter a b & e f, deſcriptiq; ſunt maximi orbes b g k, l m n, ipſum b a tangentes, maior eſt m x circunferentia, ipſa o d circunferentia. Rurſus quoniam in ſphæra maximus orbis a b c d, circulum quendam e f tangit, alium autem huic parallelum b a ſecat, eſtq; ipſius a b c d, circuli polus inter b a, e f. Deſcribiturq; maximus orbis f n k, ipſum e f tangens, & ipſius f n k, igitur circuli polus eſt inter b a & e f. Alius igitur polus ipſius eſt inter æquos & parallelos ipſis e f & b a, maior igitur eſt ipſa k o, ipſa o m, quorum x m o ipſa o d maior eſt. Reliqua igitur d k, ipſa x n, maior eſt, ponatur ipſi n x æqualis d p. Sintq; per quos inuehuntur ipſa n p ſigna paralleli circuli n r, c p s. Quoniam non coincidit ei qui ex e ſemicirculo, ſicut ad partes e r, ei qui ex f ſemicirculo, ſicut ad partes f n. Similis eſt r n circunferentia, ipſi c s circunferentiæ. Igitur n r, ipſa c p maior eſt uel ſimilis ei. In pluri ergo tempore n, incipiens ab n, ipſam n r perficiens circunferẽtiam, peruenit ad r quàm p, incipiens ab ipſo p, ipſam p c ambiens circunferentiam, peruenit ad c. Sed in quo tempore n ipſam n r, circunferentiam ambiens, ad r uenit. Ipſa n x, permutat hemiſphærium apparens. In quo autem tempore p incipiẽs à p, ipſamq; p c ambit circunferentiam, & peruenit ad c. Ipſa p d permutat apparens hemiſphæriũ. In pluri ergo tempore ipſa x n, permutat apparens hemiſphærium quàm d p. Dico quòd & propior eſt ipſa x n, contactui æſtiui tropici quàm p d. Deſcribatur per x parallelus x y, æqualis igitur eſt x m, circunferẽtia ipſi d k, maior igitur eſt d g ipſa m x, & x n igitur propior eſt cõtactui tropici æſtiui q̃ ipſa p d.

Theorema 15. Apparens 15.

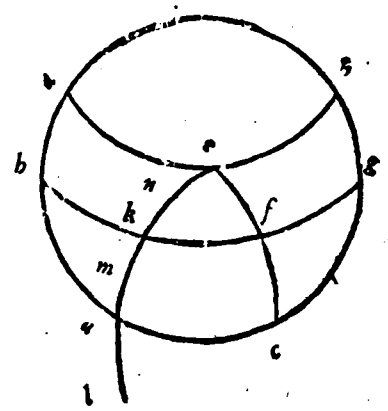
SImiliter autem & in altero ſemicirculo, æquales circunferentiæ in inæqualibus temporibus permutant apparens hemiſphęrium, & in pluri quidem quæ propiores ſunt contactui æſtiui tropici, ea quæ longius diſtat, in æquali uerò quæ æqualiter diſtant ab æſtiuo tropico in utroq; ſemicirculo.

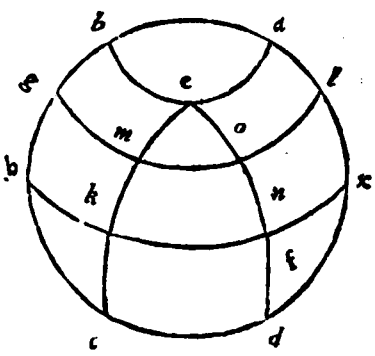
Sit horizon circulus a b c d, maximus autem ſemper apparentiũ e f, æſtiuus uerò tropicus ſit b g a, zodiacus autem circulus poſitionẽ habeat c g d. Dico q, in altero ſemicirculo qui ad g c partes, æquales circunferentiæ nõ permutant æquali tẽpore apparens hemiſphæriũ, ſed in pluri quæ propiores cõtactui æſtiui tropici ea quæ lõgius diſtat, in æquali uerò quæ æquè ab æſtiuo tropico diſtãt in utroq; ſemicirculo. Deſcribatur per aſſumptionẽ parallelus circulus d h, æqualis igitur eſt k g ipſi g d permuteturq; zodiacus circulus, habeatq; poſitionẽ ſicut h l r. Quoniã k g, g d, à contactu æſtiui tropici æquè diſtant, in quo igitur tẽpore d g oritur, in eodẽ k g occidit, hoc eſt k l. Sed tempus quidẽ in quo d g oritur, id eſt in quo g incipiens ab ipſo a, ipſam a g, ambiens circunferentiã ad ipſum g uenit. Tempus autẽ in quo h occidit, id eſt in quo l incipiens ab ipſo l, ipſam l b ambiens circunferentiã ad ipſum uenit b. In quo igitur tẽpore g, ipſam a g ambiens, ad g peruenit. In eodẽ & l ipſam l b circunferentiã ambiens, ad ipſum uenit b. Cõmune apponatur tẽpus in quo d, incipiens ab ipſo d, ipſam d k h ambiens circunferentiã, peruenit ad h, tempus igitur in quo g, incipiens ab ipſo a, ipſam a g ambiens circunferentiã, ad ipſum g uenit, cum tempore in quo d

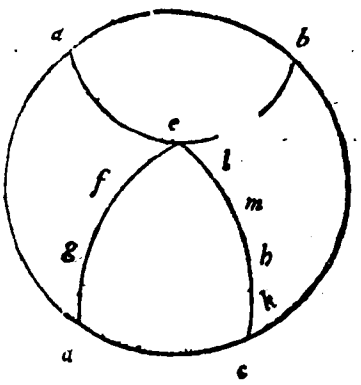
incipiens ab ipſo d, ipſam d h ambiens circunferentiã, ad ipſum uenit h, æquale eſt tempori in quo l, incipiens ab ipſo l, ipſam l b ambiens circunferentiã, ad b uenit cum tempore in quo h, incipiens ab ipſo d, ipſam d k b, ambiens circunferentiã in h uenit. Sed tempus quidem in quo g incipiens ab a, ipſam a g ambiens circunferentiã ad g uenit, cum tẽpore in quo d, incipiens ab ipſo d, ipſam d h, ambiens circunferentiã ad h uenit. Idem eſt in quo g d, circunferentia apparẽs hemiſphærium permutat. Tempus uerò in quo l, incipiens ab ipſo l, ipſam l b, circunferentiã ambiens ad ipſum uenit b, cum tẽpore in quo h incipiẽs ab ipſo d, ipſam d r h, ambiẽs circunferentiã ad h uenit, id eſt in quo ipſa l h apparens hemiſphærium permutat, hoc eſt ipſa K g. In quo igitur tempore k g, circunferentia apparens hemiſphæriũ permutat, in eodẽ & g d. Aſſumatur iam quoddã ſignum m, ut g d ipſi d m ſit æqualis. Sitq; per quem inuehatur m, ſignum parallelus circulus m x n o. Aequalis igitur eſt d m ipſi K p. Et ipſæ d m, K p, à contactu æſtiui tropici æquè diſtant. In quo igitur tempore d m circunferentia oritur, in eodem ipſa p k occidit, hoc eſt ipſa h o occidit. Sed tempus quidẽ in quo d m oritur, idem eſt in quo m incipiens ab ipſo m ipſam m x, ambiens circunferentiã ad x uenit. Tempus autẽ in quo h o occidit, id eſt in quo o, incipiẽs ab n, ipſam n o, ambiens circunferentiã ad o uenit. Tempus igitur in quo m incipiẽs ab ipſo m, ipſam m x, ambiens circunferentiã ad x uenit, idem eſt tempori in quo ipſum n, incipiens ab n ipſam n o ambiens circunferentiã ad ipſum peruenit o. Cõmune apponatur tempus in quo x incipiens ab x ipſam x n, circunferentiã ambiens ad ipſum n peruenit. Tempus igitur in quo m, incipiens ab ipſo m ipſam m n, circunferentiã ambiens ad ipſum n uenit, æquũ eſt tempori in quo o incipiens ab ipſo x, ipſam x o ambiens circunferentiã ad ipſum peuenit o. Sed tempus quidem in quo m, incipiens ab ipſo m ipſam m n, ambiẽs circunferentiã ad n uenit, id eſt in quo ipſa d m, circunferẽtia pmutat apparens hemiſphæriũ. At tẽpus in quo ipſum o incipiẽs ab ipſo x, ipſam x o ambiẽs circunferentiã ad o uenit, id eſt in quo ipſa o h, hoc eſt ipſa k p, pmutat apparens hemiſphæriũ. In quo igitur tẽpore d m, permutat apparẽs hemiſphæriũ, in eodẽ & k p, & in maiori tẽpore ipſa g d, pmutat apparẽs hemiſphæriũ quàm d m. Sed in quo quidẽ tempore g d, permutat apparens hemiſphæriũ. In eodem & g K, permutat apparens hemiſphæriũ. In quo autẽ d m, in eodem & K p. In pluri ergo tempore g K, permutat apparens hemiſphæriũ quàm k p.

ALITER idem. Eiſdẽ expoſitis aſſumatur e f, non maior exiſtens quarta parte, eſtoq; per quẽ fertur f ſignũ, ipſi f k h orbis, æqualis igitur eſt e f, ipſi e k, ponatur ipſi e k, æqualis k l, tota igitur f e k toti e l eſt æqualis. Dico q, ſi quarta pars eſt e f, ipſæ f e k, e k l, æquali tẽpore pmutant apparens hemiſphæriũ. Si autẽ minor eſt quarta parte ipſa e f. In pluri tẽpore f e k, pmutat apparẽs hemiſphæriũ, quàm ipſa e l. Eſto prius quarta pars e f & e k, ipſa quarta pars eſt, æquoctialis igitur eſt g f h, & quoniã ipſæ e K, K l, æqualiter diſtãt ab æquoctiali, in quo igitur tẽpore ipſa e k occidit, in eodẽ et K l. In quo autem tẽpore ipſa e K occidit, in eodẽ e f oritur, & in quo igitur tẽpore e f oritur, ipſa K l occidit, cõmune apponatur tẽpus in quo ipſa e k, pmutat apparẽs hemiſphæriũ: tempus igitur in quo k l occidit, cũ tempore in quo ipſa e k, pmutat apparens hemiſphæriũ, æquũ eſt tẽpori in quo e f oritur, & ipſa e k pmutat apparens hemiſphæriũ, æquũ eſt tẽpori in quo e f oritur, & ipſa e k pmutat apparens hemiſphæriũ. Sed tẽpus quidẽ in quo k l occidit, & ipſa k e pmutat apparens hemiſphæriũ, tẽpus eſt in quo ipſa e l, permutat apparens hemiſphæriũ. Tẽpus uerò in quo e f oritur, cũ tẽpore in quo e k, permutat apparẽs hemiſphæriũ, tẽpus eſt in quo f e k, permutat apparẽs hemiſphæriũ. Igitur ipſæ f e & k l, in æquali tẽpore apparẽs hemiſphæriũ pmutãt. Sed eſto e f cũferẽtia minor quarta parte, & ipſa e k igitur quarta parte minor eſt, ponatur quarta pars e m, ponaturq; ipſi m k æqualis k n. Reliqua igitur e n reliquæ m l eſt æqualis, & e n ipſius æſtiui tropici cõtactu ꝓpior quàm m l, in pluri ergo tẽpore ipſa e n occidit, quàm m l. Idq; ꝓpterea et n k, in pluri tẽpore occidit quàm k m, et ipſa igitur e k, ipſa k l pluri tẽpore occidit. In quo aũt tẽpore e k occidit, ipſa e f oritur: in pluri ergo tpe ipſa e f oritur, quàm k l occidit. Cõmune apponatur tps in quo e k, pmutat apparens hemiſphæriũ, in pluri ergo tẽpore f e k, permutat apparẽs hemiſphæriũ

ipſa e l. Eiſdem ſuppoſitis aſſumatur e f, nõn maior 4 parte, aſſumaturq; cõtingens ſignum n, ſitq; per quẽ inuebatur n, ſignũ parallelus circulus h k, n l, ponaturq; ipſi f n, æqualis k m, æqualis igitur eſt et k e n ipſi m e f. Dico q, in pluri tẽpore ipſa k e n circunferẽtia permutat apparẽs hemiſphæriũ, quã ipſa m e f. Sit per quem fertur ſignũ parallelus circulus g m x, æqualis igitur eſt k m ipſi o n, & quoniã o n contactui æſtiui tropici propinquior eſt quàm n f, in pluri igitur tempore o n occidit quàm n f. In quo autẽ tempore o n occidit, ipſa m Koritur. In pluri igitur tẽpore m g oritur quàm n f occidit. Cõmune apponatur tẽpus in quo ipſa e n, permutat apparens hemiſphærium. In pluri ergo tempore ipſa k e n permutat apparens hemiſphærium quam ipſa m e f.

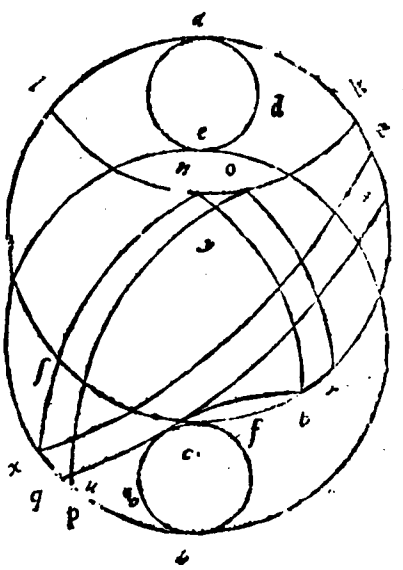

Eiſdem expoſitis aſſumantur æquales, & ex oppoſito circunferentiæ f g, h k, ſitq; f g propior contactui ipſius æſtiui tropici quam h k. Dico quòd in pluri tempore f g permutat apparens hemiſphærium, quam h k. Quoniam enim f g, propior eſt contactui ipſius æſtiui tropici, quam h k, maior eſt h e ipſa e f, ponatur ipſi quidem f e, æqualis e l, ipſi autem f g æqualis l m. Quoniam igitur ipſæ l m, f g æquè diſtant à contactu æſtiui tropici l, in quo tẽpore l m permutat apparens hemiſphærium in eodem & f g, in pluri autem tempore l m, permutat apparens hemiſphæriũ, quam h K, in pluri ergo tempore & f g permutat apparens hemiſphærium, quam h k.

Altera traditio ſuper 14 propoſitionem.

ZOdiaci circuli æquales circunferentiæ tempore in æquali permutant apparens hemiſphærium, in pluri quæ propius contactui æſtiui tropici, ea quæ longius diſtat, quando polus horizontis inter arcticum circulum & æſtiuum tropicum fuerit.

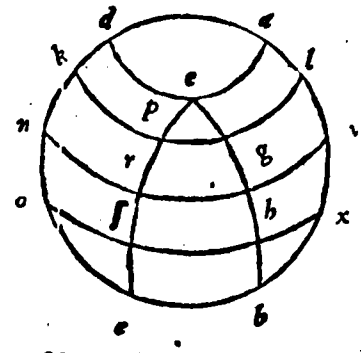
Sit in mundo horizon a b c, & maximus ſemper apparentium ſit a d e, maximus autem ſemper non apparentium f g h, tropicus autem æſtiuus ſit k l, hybernus uerò tropicus ſit b c. Sitq; ipſius a b c circuli polus inter a d e, et k l circulos. Sintq; partes orientales l, occiduæ uerò b, zodiaci uerò poſitiones ſint ſemicirculi qui cum cancro n x, o p. Aſſumaturq; o p circunferentia non minor exiſtens ſemicirculo, deſcribaturq; per p maximus circulus tangens ipſum a d e, tanget igitur & ipſum f g h. Iam aut per o ſignum, ſiue ſupra o ſignum cadit, deſcribatur: ſitq; e h p, ut non coincidat qui ex h ſemicirculus, ſicut ad partes ex p, ei qui ex a ſemicirculo ſicut ad partes a k r. Compleãturq; ipſi x n b, p o r, circuli. Quoniã in ſphæra maximus circulus eſt a b e, et bini maximi circuli ſeſe inuicẽ diſpeſcunt ipſi b n ſ, r o t p & ipſius a b c, circuli polus eſt inter a d e & k l circunferentias: maior igitur eſt ſ n y, circunferẽtia y t circunferentia. Ipſa igitur t y, circunferentia ipſa y n ſ minor eſt. Et quoniã in ſphæra bini maximi circuli a b c, e h p, eũdẽ circulũ a d e tãgũt, & ipſi a d e, ipſum k l paralle lũ exiſtentẽ ſecant, & ipſius a b c, polus eſt inter ipſos a d e, & k l circulos, & ipſius e h p, igitur polus eſt inter ipſos a d e, & k l orbes. Alter igitur eius polus eſt inter ipſos f g h et b c circulos. Quoniã igitur in ſphæra maximus orbis eſt e h p & ipſum e h p ſecãt bini maximi circuli r o p, b n x, et ipſius e h p, polus eſt inter ipſos b c & f g h, orbes, maior eſt p y, circũferẽtia ipſa y n x, circũferẽtia. Quarũ y t, ipſa y n ſ, minor eſt, reliqua igitur t p, ipſa ſ x maior eſt ponatur ipſi ſ x, circũferẽtiæ æqualis circũferẽtia t u. Deſcribãturq; paralleli circuli p quos inuehuntur ipſa u x, ſigna, ipſi x z, q φ. Similis igitur eſt x z, circunferẽtia ipſi q φ, circunferentiæ. Ipſa igitur x z, ipſa u φ, maior eſt uel ei ſimilis. In pluri ergo tẽpore x, ſignũ, ipſam x z, circunferentiam tranſit, quàm u, ipſam u φ. Sed tempus in quo x ſignum, ipſam x z, circunferentiam ambit, id eſt in quo ſ x, circunferentia permutat apparens hemiſphærium.

Tempus autem in quo u ſignum ipſam u q circunferentiam perficit, id eſt in quo ipſa t u permutat apparens hemiſphærium. In pluri ergo tempore ipſa ſ x, permutat apparens hemiſphærium quàm t u, & eſt ipſa ſ x, propior ipſi æſtiuo tropico quàm t u. In pluri ergo tempore permutat apparens hemiſphærium propinquior æſtiuo tropico, ea quæ longius diſtat.

Alia traditio in 15. Theorema.

SImiliter autẽ & in eo qui cum capricorno ſemicirculo æquales circunferentiæ inęqualibus temporibus permutant apparens hemiſphæriũ, & in pluri quæ tropico æſtiuo propinquior ea quæ longius diſtat, in æquali autem quæ æquè diſtant ab utroq; contactu.

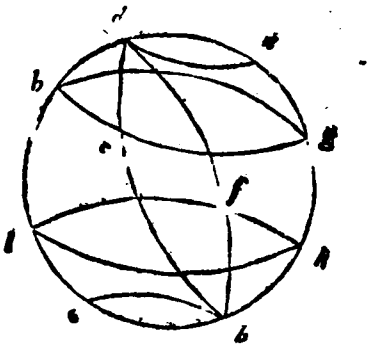
Sit in mundo horizon a b c d, tropicus uerò æſtiuus ſit a d, zodiacus circulus autem poſitionem habeat b e c. Sitq; ipſa quidem b e circunferentia in ſemicirculo, qui cum capricorno, & e c ſit in eo qui cum cancro. Sintq; orientales partes d, occiduæ uerò b. Aſſumanturq; æquales circunferentiæ f g, g h. Dico quòd f g in pluri tẽpore permutat apparens hemiſphæriũ quam g h. Deſcribantur parallèli circuli k l, m n, x o, per quos inuehantur ipſa f g h ſigna, æqualis igitur eſt f g, circunferentia ipſi p r, circunferentiæ, & g h ipſi r ſ. Sed f g ipſi g h eſt æqualis, & p r igitur ipſi r ſ eſt æqualis. Et quoniam in quo tempore p r occidit, ipſa f g oritur. Commune apponatur tempus in quo p ſignum ipſam K l, circunferentiam perficit, æquum exiſtens tempori. In quo f ſignũ ipſam K l circunferentiam tranſit. Tempus igitur in quo p ſignum ipſam K l, ambit circunferentiã, & p r occidit, æquum eſt tempori in quo f g circunferentia oritur, & f ſignum ipſam k l, circunferentiam perficit. Sed tempus quidem in quo p ſignum ipſam K l, circunferentiam ambit, & p r occidit, id eſt in quo ipſa p r, permutat apparens hemiſphærium. Tempus autem in quo f g oritur, & f ſignum ipſam k l, ambit circunferentiam, id eſt in quo f g, permutat apparens hemiſphærium. Ipſæ igitur f g, p r, in æquali tempore apparens hemiſphærium permutant. Similiter iam oſtendemus quòd ipſæ g h, r ſ, in æquali tempore permutant apparens hemiſphærium, & p r ipſa r ſ, pluri tempore permutat apparens hemiſphæriũ, & oſtenſæ ſunt ipſæ f g, p r, æquali tempore apparens hemiſphærium permutare, & f g igitur in pluri tempore permutat apparens hemiſphærium quàm g h: zodiaci ergo circuli æquales circunferentiæ, inæquali tempore permutat apparens hemiſphærium. Sed in pluri quæ propinquior æſtiuo tropico ea quæ longius diſtat, & ſimul oſtenſum eſt quòd æquè diſtantes æquali tempore permutat.

Aduerte. Vniuerſaliter ſcire oportet, quod præcedẽtibus ſignis ſuper horizonte exiſtentibus circunferentia neq; oritur neq; occidit, ſubſequentibus autem ſignis ſuper horizonte exiſtẽtibus, tota oritur & tota occidit, præcedentia nanq; ſigna prius oriuntur & prius occidunt per 5 theorema. Ipſius igitur p r circunferentiæ ſignum præcedens eſt p, ipſius autem g f præcedens eſt g: accipiens igitur ipſam p r occidentem, ipſam uerò g f orientem, neceſſariò permutationes earum quærens, eas in ſemper apparenti hemiſphærio accepit. Ipſius autem p r occaſum, ipſius uerò g f ortum, quando enim p ad ipſum l uenit, ipſa p r nequaquam occidit, ſed adhuc ſuper terram eſt, quare accepit eius occaſum, ipſum enim p r, per K in oriente exiſtẽte, tota p r ſub terra eſt, motaq; ſphæra tota ſuperfertur. Quare in quo p ab ipſo K ad l, uenit cũ occaſu ipſius p r, id eſt tempus in quo p r permutat apparens hemiſphærium. Rurſus ipſo f per K, in oriente exiſtente, ipſa g f tota prius oritur. Quare accepit eius ortũ. Facto autem f per l, tota g f occidit. Quare in quo f ab ipſo K in l, uenit cum ortu ipſius g f, tempus eſt in quo g f permutat apparens hemiſphærium. Si autem ſicut habetur in alia traditione ipſius quidem p r ortum ipſius g occaſum, nequaquam accipient ipſa p f ſigna, ſed ipſa r g, & tempus in quo ipſum r ipſam r g, & n ipſam n m, perficit.

Theorema 16. *Apparens 16.*

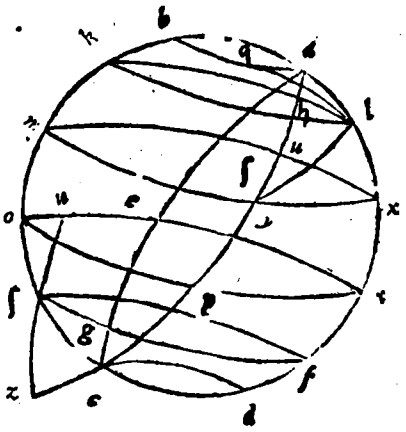
ZOdiaci circuli ęqualium & exoppoſito circunferentiarũ, in quo tempore permutat altera apparens hemiſphæriũ, altera non apparens, & in quo tempore altera non apparens, altera apparens.

Sit in

Sit in mundo horizon a b c d, æſtiuus quidem tropicus ſit a d, hybernus uerò tropicus ſit b c, zodiacus porrò circulus poſitionem habeat d e b f, ſitq; d e b ſemicirculus qui cum cancro ſub terra, at b f d ſit qui cum capricorno ſuper terram. Sintq; orientales partes d, occiduæ uerò ſint b, aſſumanturq; binæ æquales & ex oppoſito circunferentiæ d e, b f. Dico quòd in quo tempore d e permutat apparens hemiſphærium, in eodem f b non apparens, & in quo tempore d e non apparens, b f apparens. Deſcribantur paralleli circuli g e h, K f l, per quos inuehuntur ipſa e f ſigna. Et quoniam in zodiaco circulo aſtra in diametro exiſtentia coniugate oriuntur & occidunt. Ipſo igitur e ſigno occidente per g ſignũ, ipſum f quod ei eſt in diametro oritur per l ſignum. Sed ipſum quidem e, ipſam e h perficiens occidit, ipſum autem f, ipſam f K l ambiens oritur. In quo igitur tempore e, ipſam e h g ambit circunferentiam, & f ipſam f K l. Sed tempus quidem in quo e ipſam e h g tranſit, id eſt in quo d e permutat apparens hemiſphærium. At tempus in quo e ipſam f k l tranſit, id eſt in quo ipſa f b, permutat non apparens hemiſphærium. In æquali igitur tempore d e permutat apparens hemiſphærium, & f b non apparens, ſimiliter oſtendemus quòd & in quo tempore ipſa d e permutat non apparens hemiſphærium ipſa f b apparens.

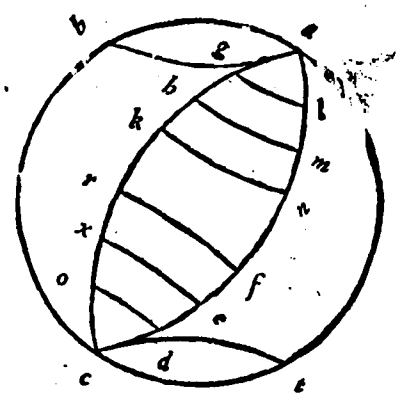
ALITER *idem. Sit horizon circulus a b c d, æſtiuus autem tropicus ſit b a, hybernus uerò ſit c d, zodiacus circulus poſitionem habeat ſicut a e, c f. Aſſumanturq; æquales & ex oppoſito circunferentiæ e g, f h. Dico quòd in quo tempore f h, permutat apparens hemiſphærium ipſa e g non apparẽs. Sint per quos inuehuntur ipſa f h, e g, ſigna paralleli circuli k h l. m n x f, e o p r, ſ g t, permuteturq; zodiacus circulus, & hic habeat poſitionem y l q, at alius ipſam u ſ z. Et quoniam ipſæ f h, e g, circunferẽtiæ æquales ſunt, & ex oppoſito æquales ſunt & ipſi m n x, o p r, circuli, æqualium autem & parallelorum circulorum ſectiones, quæ per uices adinuicẽ ſunt æquales. Ipſius igitur m n x f, circuli ſegmentum m n x ſupra terram, æquum eſt ei quod ſub terra ipſius o e p r, circuli o p r. Rurſus quoniam ipſæ f h, e g, æquales ſunt & ex oppoſito in quo tempore f h oritur, in eodem e g occidit. Sed tempus in quo h f oritur, hoc eſt ipſa y l, tempus eſt in quo y ſignum incipiens ab ipſo y ipſam y x, ambiẽs circunferentiã ad ipſum x, uenit tẽpus autẽ in quo e g occidit, hoc eſt ipſa u ſ, tẽpus eſt in quo u incipiens ab ipſo u ipſam u o, ambiens circũferentiã ad o uenit: tẽpus autẽ in quo y incipiẽs ab ipſo y, ipſam y x, ambiẽs circunferentiã ad x uenit, æquũ eſt tẽpori in quo u incipiẽs ab ipſo u, ipſam u o ambiẽs circunferentiã ad o uenit. Cõmune apponatur tẽpus in quo y incipiẽs ab ipſo x, ipſam x n m, circũferentiã ambiẽs ad ipſum m, uenit æquũ exiſtẽs tẽpori, in quo u incipiẽs ab ipſo u, ipſam u o, circũferentiam ambiens ad r uenit. Tempus igitur in quo y incipiẽs ab ipſo y, ipſam y x n m, circũferentiã ambiẽs ad m uenit, æquũ eſt tẽpori in quo u, incipiẽs ab ipſo u ipſam u o p r, ambiens circunferentiã ad r uenit. Sed tẽpus quidẽ in quo y, incipiens ab ipſo y, ipſam y x n m, ambiens circũferentiam ad ipſum m uenit, id eſt in quo y l permutat apparens hemiſphæriũ, hoc eſt h f. Tẽpus autem in quo u, incipiens ab ipſo u, ipſam u o, p r, circunferentiã ambiens ad r uenit, tẽpus eſt in quo u ſ, permutat non apparens hemiſphærium, hoc eſt ipſa e g. In quo igitur tempore h f, permutat apparens hemiſphærium, in eodem ipſa e g non apparens.*

Theorema 17. Apparens 17.

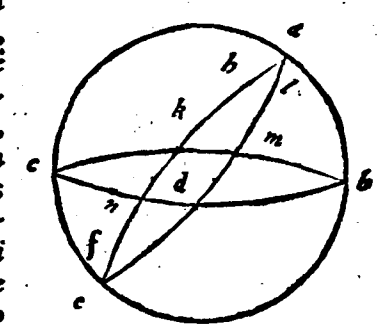
ZOdiaci circuli æquales circunferentiæ æquali tempore non permutant non apparẽs hemiſphærium, ſed in pluri tempore quæ propinquior eſt tropico ea quæ longius diſtat, in æquali uerò quæ ab utroq; contactu æquè diſtant.

Sit in

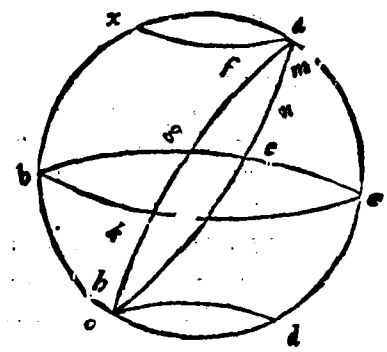
Sit in mundo horizon a b c, æstiuus quidem tropicus sit a b, hybernus uerò sit c t, zodiacus uerò circulus positionem habeat a c e, assumanturq; æquales circũferentiæ d e, e f. Dico quòd ipsæ d e, e f, æquali tempore non permutant non apparens hæmisphærium. Sed in pluri tempore ipsa d e quàm e f. Assumantur ipsis d e, e f, circunferentijs æquales, & ex oppositio circunferentiæ g h, h k. Ipsæ igitur g h, h k, circunferentiæ æquali tempore non permutant apparens hemisphærium. Sed in pluri g h quàm b K. Sed in quo tempore g h permutat apparens hemisphærium, permutat ipsa f e non apparens. Ipsæ igitur d e, e f, circunferentiæ, æquali tempore non permutant non apparens hemisphærium. Sed in pluri d e, ipsa e f. Dico quòd & in æquali tẽpore quæ æquè distant ab utroq; contactu tropicorum, sint n per quos inuehantur ipsa d e f g h K, signa circuli paralleli d o, e x, f r, l g, h m, n K. Ipsæ h K, l m, igitur circunferentiæ in æquali tempore permutant apparens hemisphæriũ. Sed in quo tẽpore h K apparens hemisphæriũ permutat, ipsa d e non apparens permutat. In quo autem l m apparens, hemisphæriũ permutat, ipsa x o non apparens permutat. Ipsæ igitur e d, o x, circũferentiæ æquali tẽpore non permutant, non apparens hemisphæriũ. Theorema 18. Apparens 18.

EArum quæ in utraq; parte æquinoctialis circunferentiarũ æqualium, & ab æquinoctiali æqualiter distantiũ, in quo tempore altera permutat apparens hemisphæriũ, altera non apparens, & in quo tempore altera permutat non apparens hemisphæriũ, altera apparẽs.

Sit in mũdo horizon a b c, æquinoctialis autem circulus sit b d c, zodiacus autem circulus positionem habeat sicut a e b, & ipsius b c d, æquinoctialis ex utraq; parte æquales & æquè distantes circunferentiæ sint h k, f n. Dico quòd in quo tempore h k permutat apparens hemisphærium, ipsa f non apparẽs, ponatur enim ipsi f n, æqualis & ex oppositio m l circunferentia. Ipsæ igitur m l, h K, circunferentiæ permutant apparens hemisphærium. Sed in quo tempore l m apparens hemisphærium permutat, ipsa f n non apparens permutat, & in quo igitur tempore h k, circunferentia permutat apparens hemisphærium, ipsa n f circunferentia non apparens permutat. Idq; propterea iam & in quo tẽpore h k, circunferentia permutat non apparens hemisphærium, ipsa f n non apparens permutat. Theorema 19. Apparens 19.

INsemicirculo assumpto sub æquinoctiali ad æstiuum tropicum æqualiũ circunferentiarũ existẽtium, in pluri tempore altera earum permutat apparens hemisphærium quàm reliqua non apparens, & contingens contingente.

Esto in mundo horizon a b c, æstiuus quidem tropicus esto a x, hybernus uerò sit d o, æquinoctialis autem circulus sit b e c, zodaicus porrò circulus positionem habeat a e o, & in ipso a o, semicirculo æquales circunferentiæ sint f g, h k. Si autem propinquior æstiuo tropico f g. Dico quòd in pluri tempore g f, permutat apparens hemisphærium quàm h K, non apparens & contingens ipso contingente ponatur n ipsi h k, circunferentiæ æqualis, & ex oppositio circunferentia m n, propinquior igitur est f g, æstiuo tropico quàm m n, in pluri igitur tempore f g, permutat apparens hemisphærium quàm m n, non apparens. Sed in quo tempore m n, circunferentia permutat apparens hemisphærium, ipsa h K non apparens. Similiter iam demonstrabimus quòd &

contingens contingente, in pluri tempore permutat apparens hemisphærium quàm reliqua non apparens. Similiter autem & earum quæ in altero semicirculo assumpto, sub æquinoctiali ad hybernum tropicum æqualium circunferentiarum in pluri tempore altera permutat, non apparens hemisphærium quàm reliqua apparens, & contingens contingente.

PHAENOMENA FINIVNT.

BARTHOLOMAEVS ZAMBERTVS VENETVS

LODOVICO MOCENICO PATRITIO Veneto equiti iurato, Senatorij ordinis, ac Oratori facundissimo, gaudere & bene rem gerere.

VIRTVS, doctrina, morumq; singularium tuorum claritudo Lodouice uir integerrime, quibus in homine splẽdidius aut rutilantius nihil esse sapiẽtissimi Græcorum dicere consueuerũt, ea semper in te extitit, ut omnes de te nil nisi clarũ aliquid, nil nisi perspicuum, nil nisi omni ex parte glorioſum ſemper conciperẽt, aut sperarent. Idq; propterea ego quoq; quem tibi destinatum tu te scis semper habuisse mãcipium præclaras animi tui dotes, probitatemq; singularem coniectans animoq; perpendens, nil de te inquam aliud mihi persuadere solebam, nisi quòd tibi tuæq; familiæ præclarissimæ immortalem gloriam & laudem afferre posset. Quod, inquam, ut assequaris iam tibi uirtute, quæ sola ex omnibus possessionibus, Isocratica sentẽtia mortalitati minime obnoxia est adytus comparasti. Factum est enim ut huiusce inclytæ Reipub. Senatores ingenij tui peracuti uires, facundiamq; singularem (habes enim ut ingrati mancipij suspicionẽ fugiam in orando nescio quid uiuæ uocis, ac latentis energiæ tibi naturæ benignitate concessæ) uel magni æstimantes, te oratorẽ Maximiliano Cæsari, Germaniæq; principibus destinauerint. Quam legationẽ ita egisti, ita tractasti, ut Senatorem optimum par est facere, & adeo ut Regi gratus, sed huic grauissimo Senatui gratissimus extiteris. Illud, inquam, munera equestria tibi à rege donata, hoc ucrò Senatorius ordo quem tibi comitia contulerunt exactissimè comprobant. Neq; id mirum, quippe quoniam omnia adsunt bona, quem penes est uirtus (ut eo utar Plauti familiaris nostri) hac etenim ductrice tibi nec legationes, nec præturæ nec cæteri magistratus deerunt, modo Dei opt. max. munere tibi uita superstes. Verùm quid illud fuerit quòd eam fidem, eam obseruantiam quam erga te (licet exilis seruus) semper maximam habui, idq; gaudij, quod ex dignitatibus tibi collatis concepi hucusque: si scire cupis, tibi non aperuerim, illud, inquam, fuit quod hoc à me fieri oportere censebam aliquo argumento, & eo sanè quo tibi hæc fieri possent explicatiora. Cumq; id propterea sapientium Græcorũ uolumina reuoluerem, sese Catoptrica Euclidis Megarensis præstantissimi mathematici obtulerunt opusculum certè arduum, rarissimũ, & Latinis hucusq; aut ex toto, aut magna ex parte ignotum, speculari nanq; & indagare uoluit sapientissimus philosophus quæ in speculis imagines, quas mirabili quadã disciplina patefacit, dum humanum uisum, & oculi potentiam accommodat. Quod opus sic reliqua Euclidis opuscula excellit, sicut cæteros humanos sensus uisus, qui rationi & intellectui in eo quod sub sensu cadit obsequitur, exuperare cognoscitur. Taceo de Elementis, nã ex opere illo quod non minoribus uigilijs quàm laboribus, quos per multos dies ei accõmodauimus, unà cũ Theonis acutissimi mathematici traditione Latinum fecimus, nec minus Euclidi qui illa compegit, quemadmodum Proclus (inquit) Diadochus, quam eorum inuentoribus tribuo, licet uetus sit adagium, Inuentis addere facillimum esse. Sed quibus aut inuentoribus, aut ipsi Euclidi, siue etiam interpretibus magis tribuendum sit, bonam hominum partem ignorare crediderim. Id igitur opusculi quod Catoptrica nuncupatur, à me Latinum faciendum esse censui, tuoq; nomini destinandum, ut ex eo tanquam ex planis, conuexis, cauisq; speculis Bartholomæi Zamberti tui, & quidem ueterrimi mancipij, fidem inspicias, obseruan

obſeruantiam ſpectes, amoris erga te ſui magnitudinem uideas, & demum beneuolentiam in te maximam intuearis. At fortaſſe diceres quid ſic id uis mathematicis huiuſmodi diſciplinis aperire? Ne id propterea mireris uelim, ob id ſcias Lodouice *uir grauiſſime, à me id conſultò factum fuiſſe. Nam cùm mihi ſit compertum te diſciplinas ſemper amaſſe & coluiſſe, earumq; amatorem extitiſſe, facilè propterea mihi perſuaſerim te eas in primis diligere, & colere quæ primum certitudinis omnium philoſophantium decreto gradum obtineant. Hæc, inquam, ſunt mathematicæ diſciplinæ, quæ uno eodemq; modo ſemper ſeſe habent, quemadmodum* Ammonius interpres Ariſtotelicus, *philoſophiæ diffinitionē Ariſtotelicam interpretans nos docuit. Has certè diſciplinas naturales ſequuntur, ſicut* Auerrois Peripateticus Ariſtotelem nobis aperiens *ſenſiſſe uidetur.* Quas qui ignorant (*ſicut* Euclidis interpres, Proclus Lycius, *inquit*) *ieiunas uoluptates capiunt. Hoc igitur argumento amorem erga te meum tibi eſſe explicadum ſum arbitratus. In qua interpretatione licet Flaccus noſter* Horatius *dixerit,* Nec uerbum uerbo curabis reddere fidus interpres: *nihil tamen ex noſtra officina adiunximus, ac etiam nihil ſubſecuimus, ſed ſicut lectio ſeſe habet Græca, ſic ueritatem colentes, nuda, pura, ſyncera, & fideli ſumus interpretatione interpretari. Noluimus enim eos imitari, qui ex auctoribus aliqua decerpunt, aliqua omittunt & aliqua permutant, & ſic hinc & inde ſumpta conglutinant, ut nec pes nec caput uni reddatur formæ, & perinde cùm ſic auctorum illorum ueterum, quos uetuſtas ueritatis indagatrix mira quadam religione coluit, famæ & fidei plurimum detraxerint, falſam & furto comparatam ſibi gloriam uendicare ſtudeant. Sed hij tandem ſunt quos unuſquiſq; poſſit deridere. Nam ſi forte ſuus repetitum uenerit olim* Grex *auium plumas, moueat cornicula riſum,* Furtiuis nudata coloribus. *Stulti ſunt qui aliena pluma ſeſe obtegere quærunt. Accipias igitur uir clariſſime opuſculum huiuſmodi iam in nulla ſede receptum, ut tuo nomine in lucem prodeat: quod obſecro legere uelis, ubi quid tibi ocij ſuperfuerit: uidebis etenim quanto fuerit ingenio præditus is philoſophus, cuius ſi id opuſculi tibi placuiſſe cognoſcam, ſunt in manibus illius & alia opera:* Phænomena quidem, Optica & Data, *quæ quandoq; me interprete è Græcia in Italiam uenient, & ſic ſe* Latinis legenda tradent, *& is auctor priſcam auctoritatem penè amiſſam, philoſophātium ſcholas petens ſibi comparabit. Verùm ne pluribus quàm par eſt, uerbis tecum agere uidear, ſupereſt iam ut ipſum audias* Euclidem De ſpeculorum imaginibus, *ſic per nos* Latinè loquentem. *Vale æternum noſtri memor, equeſtris ordinis rariſſimum ornamentum, & hijs audacibus annue cœptis. Venetijs* XI *Calendas Octobris, in* IXII. IIIVII. & XIX. *Elemento, reconciliatæ diuinitatis.*

EVCLIDIS MEGARENSIS CLARISSIMI philoſophi Platonici mathematicíq; præſtantiſſimi Specularia, Barptolomæo Zamberto Veneto interprete.

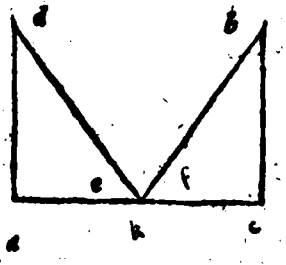
VISVM lineam rectam eſſe, qua media cuncta extremis correſpondẽt, quæcq; uidentur per rectam ſpectari lineam, planum ac receptum eſſe oportet. Speculo in plano collocato, inſpectoq; aliquo ſublimi, quod & ipſi plano ad angulos rectos exiſtat, fiant proportionalia, ut inter ſpeculum & ſpectantem recta linea ad eam quæ inter ſpeculum & id quod ad angulos rectos faſtigium, ſic aſpecti faſtigij ad id quod ad angulos rectos in plano faſtigium obiectum eſt. In planis nanque ſpeculis loco aſſumpto, in quem ab inſpecto perpendicularis cadit, non amplius ſpectatur uiſibile. In cõuexis uerò ſpeculis aſſumpto loco per quem ab inſpecto in centrum ſphæræ ducitur, uiſibile non amplius ſpectatur, id quoque in cauis euenit. Si in uas enim quidpiam proiectum ſit, acceperitq; interuallum ut minime uideatur, eodem exiſtente interuallo ſi aqua infundatur, iniectum ſpectabitur.

Theorema

Theorema primum.

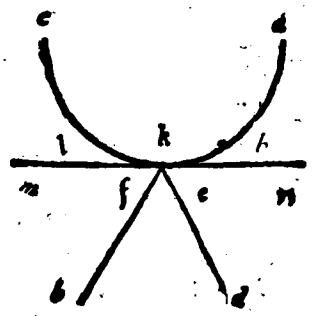
APlanis, conuexis, cauisq; ſpeculis uiſus inæqualibus angulis refringuntur.

Sit oculus b ſpeculum autem planum ſit a c, uiſus uerò feratur b K & refringatur in d. Dico q; angulus e ipſi angulo f eſt æqualis. Excitentur per 12 primi elementorum perpendiculares in ſpeculum b c d a: eſt igitur ſicut b c ad c K, ſic eſt d a ad a k, hoc inquam, in diſſinitionibus patuit. Simile igitur eſt triangulum b c K triangulo d a K, per diffinitionem primam 6 elementorum. Igitur angulus e angulo e angulo f eſt æqualis, nam quæ ſimilia æquiangula ſunt.

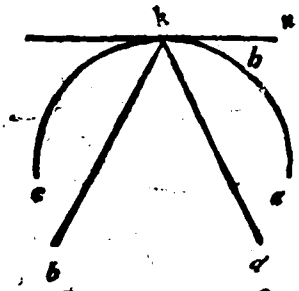

In conuexis.

Sit iam conuexum ſpeculum a K c, uiſus uerò ſit b K, refractus in d. Dico quòd angulus e h, æqualis eſt angulo f l, appoſui planum ſpeculum n m, æqualis eſt angulus e angulo f per præcedentem. Sed & h ipſi l, connectitur nanq; m K, totus igitur e h, toti l f eſt æqualis.

In cauis.

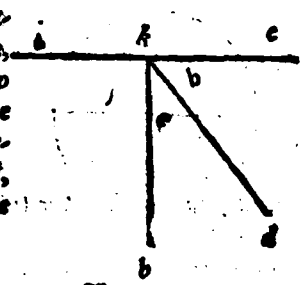

Sit rurſus cauum ſpeculum a K c, uiſus autem b K refractus in d. Dico quòd angulus e, æquus eſt angulo f, collato enim plano ſpeculo m n æqualis eſt per primam angulus h e angulo f l. Aequalis autẽ eſt h ipſi l: reliquus igitur e reliquo f eſt æqualis.

Theorema ſecundum.

INqualiacunq; ſpecula inciderit uiſus æquos efficiens angulos, ipſe per ſeſe refringetur.

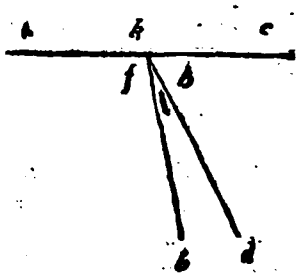
Sit planum ſpeculum a K c, oculus autem ſit b, uiſus uerò ſit b k, cadatq; æquos efficiens angulos f h. Dico quòd b k refractus in ſeipſum, hoc eſt in b reuertetur. Non enim ſed ſi poſsibile eſt agatur in d, & quoniam per primam uiſus in æqualibus angulis refringuntur, angulus e æquus eſt ipſi angulo h, oſtenſum quoq; eſt quòd e f angulus ipſi h eſt æqualis, & angulus igitur e f, ipſi e angulo erit æquus maior minori, quod eſt impoſsibile. Igitur b k in ſe ipſum refringetur, eadem quoque demonſtratio in conuexis, & in cauis ſpeculis conueniet.

Theorema tertium.

INqualecunq; ſpeculum procidens uiſus æquales efficiens angulos, in ſe ipſum non refringetur, neq; in minori etiam angulo.

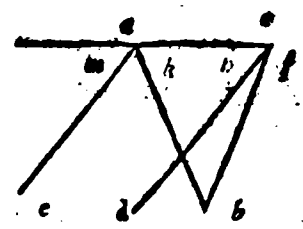
Sit planum ſpeculum a h c, uiſus autem b k procidat maiorem efficiens angulum f ipſo h l. Dico quòd b k, refractus, non refringetur in ſeſe, neq; in angulo h l, ſi enim ueniet in b k angulus f, ipſi h l eſt æqualis, quod eſt impoſsibile, maior enim ſupponitur. Igitur b k in maiori refringetur angulo f: a maiori nanq; minori æquale abſcindi eſt poſsibile per 3 primi elementorum, eademq; demonſtratio eſt & in conuexis, & in cauis.

Theorema quartum.

VIſus in planis ſpeculis, & conuexis refracti, neq; concurrunt adinuicem, neq; ſunt paralleli.

Sit planum ſpeculum a c, oculus ſit b, uiſus uerò refracti ſint. b c d, b a e. Dico quòd c d, & a e, neque paralleli ſunt, neque concurrunt in d e. Nam quoniam angulus f æqualis eſt angulo h & k ipſi m, maior autem eſt per 16 primi elemen. f ipſo k, quoniam eſt extra ipſum triangulum b k c, maior autem fuerit h quàm m. Igitur c d ipſi a e, parallelus non eſt, neq; in e d, concurrunt.

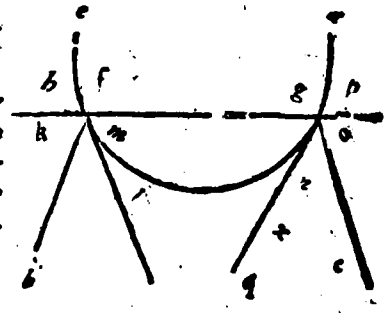

In conuexis.

Sit rurſus conuexum ſpeculum a g f c, occultus uerò ſit b, aſpectus autem refractus ſint b f d b g e. Dico quòd ipſi f d, g e, neq; in e d concurrunt, neq; ſunt paralleli, & connectatur enim g f, recta linea, extendaturq; ex utraq; parte, quoniam æqualis eſt k h, ipſi l, eo quia in æquis angulis refringitur, maior fuerit quoq; l m ipſo k & k ipſo n x eſt maior, ſed n x ipſo p o maior eſt. Rurſus x, æqualis eſt ipſi o p, maior igitur eſt l m ipſo o p, multo igitur maior eſt l m ipſo o: non concurrunt igitur ipſæ f d, g e, rectæ lineæ, neque ſunt paralleli.

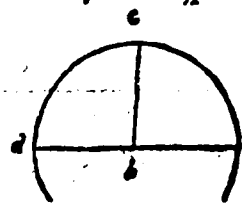
Theorema quintum.

IN cauis ſpeculis ſi ad centrum, ſiue ad circunferentiam, ſiue extra circunferẽtiam oculus extiterit, hoc eſt inter centrum & circũferentiam, uiſus refracti concurrent.

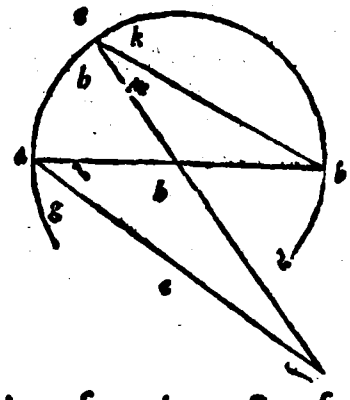

Sit cauum ſpeculum a c d, centrum autẽ ſphæræ ſit b, ponaturq; oculus in b & procidãt ex b uiſus in circũferentiã b a, b c, b d, æquales igitur ſunt qui ad ſigna a c d, ſunt anguli, ſemicirculi enim ſunt per 27 tertij elemen. uiſus igitur refracti per ſeipſos refringentur b a, b c, b d, hoc autẽ patet quod in b concurrunt.

Oculus in circunferentia.

Sit rurſus cauum ſpeculum a b c, oculus autem ſito b, ponaturq; in eius circunferẽtia, & ab ipſo b, incidant uiſus b e, b a, refracti in d e ſignis. Quoniam maius eſt a c b ſegmentum ipſo b c, ſegmento, maior eſt angulus f, angulo h per 31 tertij elementorum & g per a igitur ipſo k, maior. Ipſi igitur f k, ipſis h k, ſunt maiores. Reliquus igitur l reliquo m minor, multo magis igitur: quæ enim concurrunt igitur ipſæ c d a e, in f ſimiliter oſtendetur, & ſi extra circunferentiam ceciderit oculus, ſicut in ſequenti theoremate.

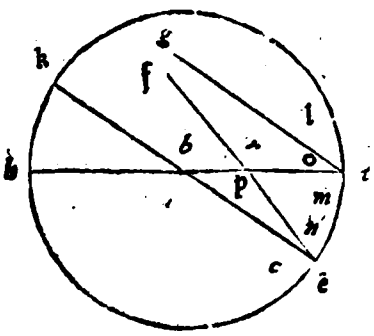
Theorema ſextum.

IN cauis ſpeculis, ſi ad medium centri & circunferentiæ poſitus fuerit oculus, quandoq; uiſus refracti concurrent, & quandoque non concurrent.

Sit ſpeculum cauum a c, centrum autem ſit d, oculus uerò ponitur b, intra centri medium & circunferentiæ, uiſus autem b a, b c, refringantur in g f, extendanturq; uiſus uſq; ad ſpeculum a h, c k. Ipſa a h, iam ipſa c K, aut maior eſt, aut ei æqualis, aut ea minor. Siquidem uiſus, a h æqualis eſt ipſi c k, æqualis eſt & a c h, circunferentia ipſi c h K, circũferentiæ. Quare & m angulus ipſi x angulo, æqualium circunferentiarum anguli inuicem ſunt æquales per 27 tertij elementorum, & anguli m l, igitur ipſis n x, ſunt æquales per refractionem per primum theorema, & reliquus igitur angulus o angulo p eſt æqualis: maior igitur eſt angulus r ipſo angulo o. Quoniã enim per 16 primi elementorũ angulus r, ipſo

p maior

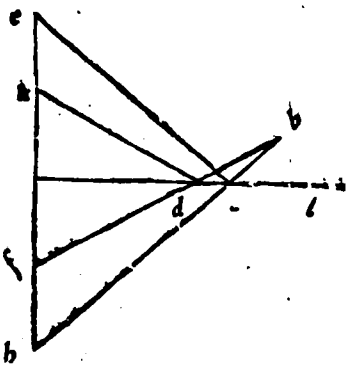
p maior eſt, quia exterior eſt. Et angulus p ipſi o, angulum eſt æqualis. Igitur angulus r, ipſo angulo o maior eſt, communis apponatur qui ſub o r f, igitur ipſæ c f, a g, concurrunt ſicut ad g f. Idem quoq; erit & ſi maior ſit uiſus a h, ipſo c k, maiores enim erunt ipſi l m anguli ipſis n x, & angulus p angulo o maior eſt, & r ipſo o. Si uerò a h recta linea minor fuerit ipſa c K, id propterea maior erit angulus o angulo p: eſt autem & angulus r ipſo p maior. Nihil enim prohibet angulum r ipſi o eſſe æqualem uel ipſo o minorem, & non concurrere à g ipſi f. Manifeſtum eſt autẽ quòd & ſi maior fuerit a h, circunferentia ipſa c K. Sitq; æqualis coincidentia refractionum, neq; in circuli circunferentia, neque extra utiq; fiet, ſed intus tantum.

Theorema ſeptimum.

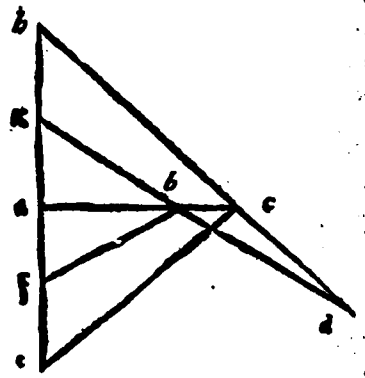
CElſitudines & craſſitudines à planis ſpeculis conuerſæ uidentur.

Sit faſtigium quidem a e, ſpeculum autem planum ſit a l, oculus uerò ſit b, uiſus porrò ſint b c, b d, refracti, in e K. Igitur oportet deductis uiſibus in rectam lineam e, quidẽ ſupra eſſe, ipſo h infra exiſtente, & K infra exiſtens in f, quod ſupra eſt, ac perinde conuerſa ſunt in phantaſia.

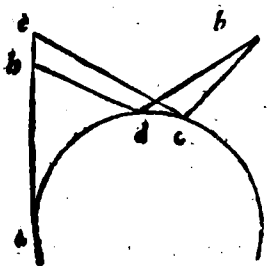
In craſſitudinibus.

Sit rurſus craſſitudo quidem e a, ſpeculum autem planũ ſit a c, oculus uerò ſit d, uiſus porrò ſint d c, d b refracti in e f, ſimiliter eductis uiſibus ad h K, apparet quidẽ e infra exiſtens ſuper h ſuperius exiſtente, & f, ſupra exiſtens ſuper K infra exiſtente.

Theorema octauum.

FAſtigia & craſſitudines à conuexis ſpeculis conuerſa uidentur.

Sit celſitudo a e, ſpeculum autem conuexum ſit a d c, uiſus uerò ſint b d, b c, refracti in e b: patet quòd non cõcurrunt, reliqua uerò ſicut & in planis.

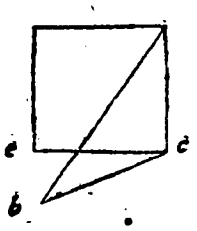
In craſſitudinibus.

Sit rurſus craſſitudo a e, ſpeculum uerò conuexum ſit a d c, oculus autem ſit b uiſus autem refracti in e b, ſint b c e, b d b, reliqua uerò ſicut & in planis.

Theorema nonum.

OBliquæ lõgitudines à planis ſpeculis ſicut ſe habent, ſic & uidentur.

Sit oculus b longitudo autem obliqua ſit d e, ſpeculum uerò ſit a c, igitur refractis uiſibus uidentur quidem d in a & e, ſuper c ſicq; ſe habet in phantaſia, ſicut uerò ſe habet, propius propius, & remotius remotius.

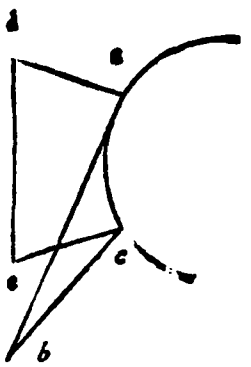
Theorema decimum.

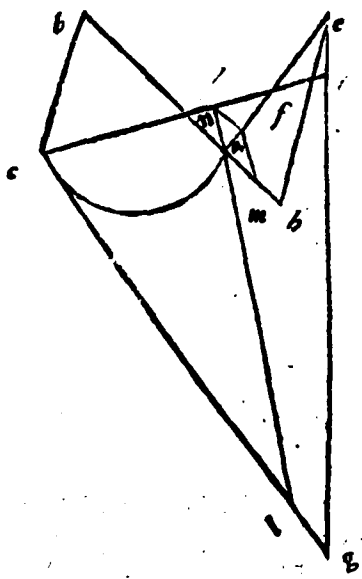
OBliquæ longitudines à conuexis ſpeculis ſicut ſunt uerè, ſic ſpectantur.

Sit longitudo e d, oculus autem b, ſpeculum uerò conuexum a c, aſpectus porrò refracti in e d, ſint b a, b c, reliqua uerò eadem.

Theorema undecimum.

CElſitudines & craſſitudines à cauis ſpeculis quęcunq; ſunt intra coincidentiam uiſuum, conuerſa uidentur: quemadmodum in planis & conuexis ſpeculis, quæcunq; autẽ extra coinciden tiam ſicut ſunt, ſic & ſpectantur.

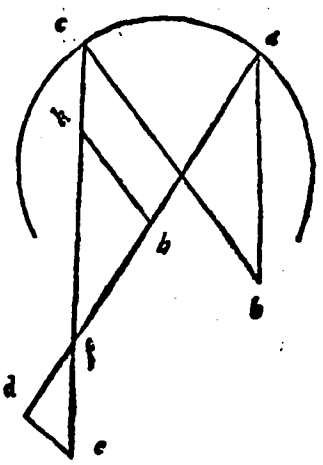

Sit cauum ſpeculum a c, oculus aut ſit b, uiſus uerò refracti ſint b a, b c eorum coincidentia: porrò ſit f celſitudo ſit d e, & k n, & k n quidem intra f coincidentiam ſit a t, d e ſit extra coincidentiam: igitur productis uiſibus ſicut in planis & conuexis ſpeculis apparet K ſuper m, & n ſuper l: quare cõuerſæ uidentur, rurſus ſuper exteriorem coincidentiam celſitudinis apparet quidem d ſuper g, & e ſuper b, ſicut ſe habet, ſic ſpectatur.

In craßitudinibus.

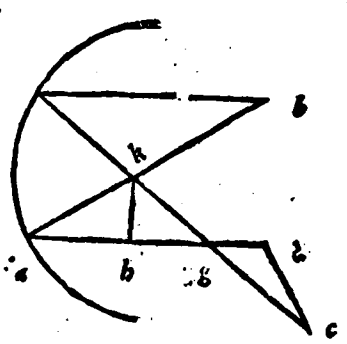
Rurſus craßitudo quidem ſit d e, & k h, cauum autem ſpeculum ſit a c, oculus uerò ſit b, uiſus autẽ refracti ſint & concurrentes in f b a, b c, igitur productis uiſibus ſimiliter K h, conuerſæ appa ẽt, K quidem per c & h per a. Sicut eſt in planis & conuexis ſpeculis ad d e, ſicut ipſum quidem e, infra per a & d ſuper c.

Theorema duodecimum.

OBliquæ longitudines à cauis ſpeculis, quæcunq; intra coincidentiam uiſuum iacent, ut ſunt, ſic ſpectantur, quæcunq; uerò extra, conuerſæ.

Sint inquam, longitudines obliquæ e d, h k, cauum uerò ſpeculum ſit a c, oculus autem ſit b, uiſus refracti & concurrentes in g ſint b a d, b c e, & ipſa quidem h K, obliqua longitudo ſit intra. Igitur h K iuxta naturam apparet, ſicut & in planis & conuexis ſpeculis. Sed e d, conuerſa, nam ipſum quidem d, ſuper a apparet, & e ſuper c.

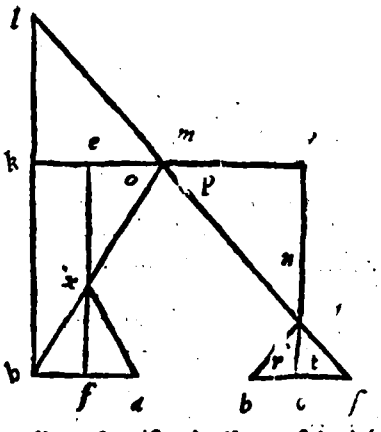
Theorema decimumtertium.

IDem ſpectare pluribus planis ſpeculis, eſt poſſibile.

Sit quod uidendũ eſt a, oculus uerò ſit b, ſpecula autem tria ſint c d, d e: e f, excitetur per 12 primi elementorum perpendicularis ab ipſo h in c d ſpeculum b c, æqualis autem ſit b c, ipſi c f, & rurſus

per

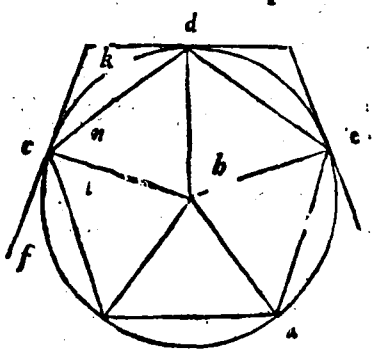
per eandē ab ipſo a in e f, perpēdicularis excitetur a f & ipſi a f æqualis eſto f h, & per eādē ab ipſo h, in ſpeculum d e, perpendicularis excitetur h k, ſitq; ipſi h k, æqualis k l, & ab ipſo l in ſ connectantur l m x ſ, ab ipſo autem m in b connectatur m r b. Connectantur autem & a r & b x. Quoniam igitur æqualis eſt b c ipſi c ſ et qui ad c anguli recti ſunt: binæ igitur b c, c q, ipſis binis ſ c, c q, ſunt altera alteri æquales, & angulus qui ſub b c q, rectus exiſtens, angulo qui ſub ſ c q, recto exiſtenti eſt æqualis per 4. poſtulatum, & reliqui anguli reliquis angulis erunt æquales ſub quibus æqualia latera ſubtenduntur per quartam primi elementorum. Angulus quidem qui ad b angulo qui ad ſ, & angulus x angulo t. Sed t ipſi n eſt æqualis per 15 primi elementorum ad uerticem enim. Quare & angulus n angulo x. Igitur uiſus b x in m refringitur. Rurſus quoniam æqualis eſt h k, ipſi K l, & qui ad k recti ſunt, angulus o æqualis eſt ipſi p. Refringitur ergo idem uiſus b x m in r, & id propterea iam & in a, quia æqualis eſt qui ſub f r a, angulus ei qui ſub e r m, ſimiliter & in reliquis demõſtrationibus. Inſpice igitur ab ipſo b oculo uiſus a, per tria ſpecula plana exiſtentia d, d e, e f.

Theorema decimumquartum.

ESt autem & in quibuslibet ſiquis conſtituat ſpeculis idem inſpicere, oportet autem iuxta ſpeculorum numerum polygonũ æquilaterum & æquiangulũ conſtituere binis lateribus excedens ſpecula.

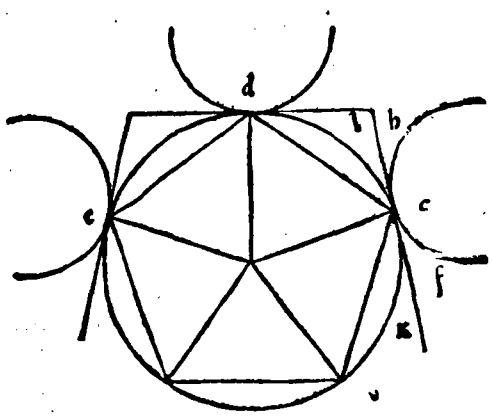
Eſto enim quòd ſpectari debeat a, oculus autem ſit b & connectatur a b & ab ipſo a b, deſcribatur polygonum æquilaterum, & æquiangulum binis lateribus excedens ipſa ſpecula, & ſit a b d polygonum, & ſumatur per primam tertij elementorum centrum circuli ipſi polygono circunſcripti, & ſit h, & ab ipſo connectantur, h c, h e, h d, h b, h a, in angulis, & proponantur ſpecula plana ad angulos rectos ipſis conuexis. Quoniam igitur per quartum poſtulatum æqualis eſt f l, angulus ipſi n K angulo: uterq; enim rectus eſt, quorum n ipſi l eſt æqualis, reliquus igitur f, ipſi K eſt æqualis. Quare refractio ipſius b uiſus erit in d, per æquos enim angulos refractiones fiũt per primum theorema. Similiter iam oſtendetur quòd qui ad d e ſigna ad omnia ſpecula uenient in a.

Theorema decimumquintum.

ILlud idem quoq; & in conuexis & in cauis ſpeculis uideri poteſt.

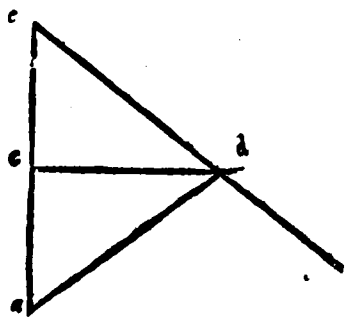
Si nanq; ſpectare oportet a, oculus uerò ſit b, & ſimiliter deſcribatur polygonum æquilaterum & æquiangulum a b c d e, & ad ſigna c d e, ſint ſpecula plana à quibus ſpectatur a, ſicut oſtenſum eſt, adijciantur his ſpecula aut caua aut conuexa ad uiſuum contactus. Igitur æqualis eſt f ipſi b, et k ipſi l, totus igitur k f, æqualis eſt ipſi l h refringetur ergo uiſus à ſpeculo conuexo e

c in d, & ab ipso d in e, & ab ipso e in a: manifestum igitur est quòd conuexis aut cauis existentibus omnibus & mixtis, illud idem uideri potest.

Theorema decimumsextum.

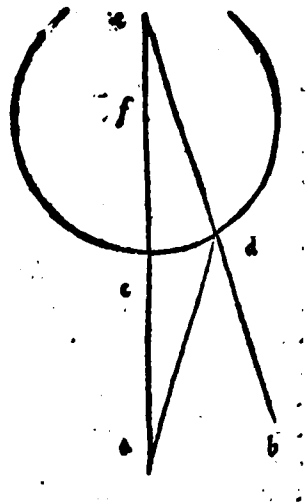
IN planis speculis unūquodq; eorū quæ sub aspectum cadūt, per illius quod sub aspectum cadit perpendicularē uidetur.

Sit speculum planum c d, oculus autem sit b, res uerò uisa sit a, sq; perpendicularis k, re uisa in speculū a c: igitur quoniā supponitur in Phænomenis quòd assumpto loco c, ipsū a non uidetur, ergo a uidebitur in linea recta a e. Sed & in rectas lineas ipsi b d, uisus per e igitur: positum nanq; est no bis rectum, cuius medium extremis correspondet. Quare a e & b e recta linea erit.

Theorema decimumseptimum.

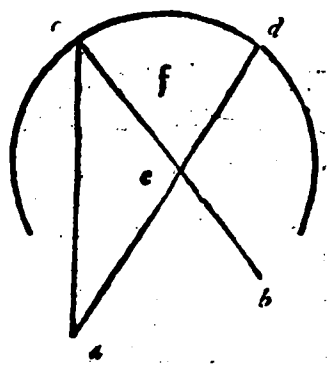
IN speculis conuexis, unumquodq; eorum quæ sub aspectum cadunt, per eam quæ à re uisa in sphæræ centrū deducitur, rectam li neam spectatur.

Esto conuexum speculum c d, oculus autem sit b, uisus uerò sit b d, refractus in a, aspiciatúrq; a, centrum autem sphæræ sit f, & connectatur a f extendaturq; b d in e: igitur quoniam supponitur in, Phænomenis quod assumpto c ipsum a non uidetur, uidebitur igitur in rectam lineam a c, per id quod euenit ex b d uisu, & ab ipso a c in e, sicut & in planis.

Theorema decimumoctauum.

IN cauis speculis unūquodq; eorum quæ sub aspectum cadunt, per eam quæ à re uisa in centrum sphærę ducitur, rectam lineam spectatur.

Sit cauum speculum c d, aspectus autem refractus sit b c, in a uisum, centrum autem sphæræ sit e, cōnectatur recta linea, & extendatur igitur, quoniam in Phænomenis deprehenditur quòd assumpto loco d, ipsum a non uidetur: quare agetur in rectam lineam a e, aspicietur ergo per congressum ipsius a d rectæ lineæ & b c uisus per f.

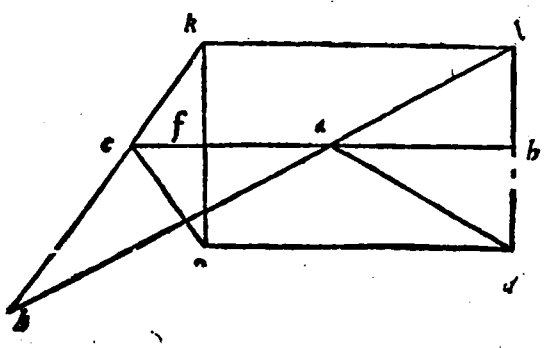
Theorema decimumnonum.

IN planis speculis quæ dextra sunt, sinistra apparent, & quæ sinistra dextra, & simula crum æquum est rei uisæ, & distantia à specu lo æqualis est.

Sit planum speculum a c, oculus autē b, uisus uerò sint b a, b c, refracti in d e: quod autē spectatur sit: d e, & ab ipsis e d, per 12 primi elementorū in speculū perpendiculares excitētur e f, d b & extēdantur. Extēdanturq; & b c, b a, uisus & cōcurrant parallelis in k l, & cōnectatur l k. Igitur e ap

pare.

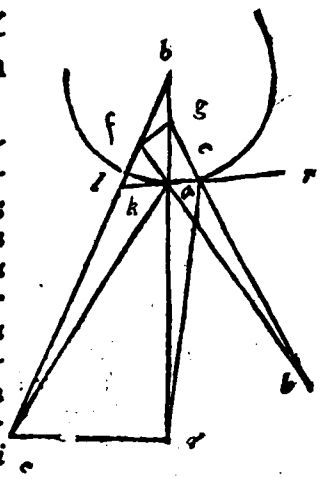
paret ſuper k, & d ſuper l: hoc enim prius oſtenſum eſt, ergo ſiniſtra dextra apparẽt, & dextra ſiniſtra: & quoniam æqualis eſt qui ſub k c f, angulus ei qui ſub f c e angulo, & recti ſunt qui ad f, æqua igitur etiam fuerit f k ipſi f e. Idq; propterea & d h, ipſi h l, æquum eſt igitur interuallum quod abeſt à ſpeculo e d, ipſi a abeſt ſimulacrum k l & æquum eſt uiſum e d ſimulacro k l, quoniam æqualis eſt e f ipſi f k, & d h ipſi h l, communis autem & ad rectos angulos ipſa h f.

Theorema uigeſimum.

IN conuexis ſpeculis ſiniſtra dextra, & dextra ſiniſtra ſpectantur, et interuallum à ſpeculo ſimulacro minus abeſt.

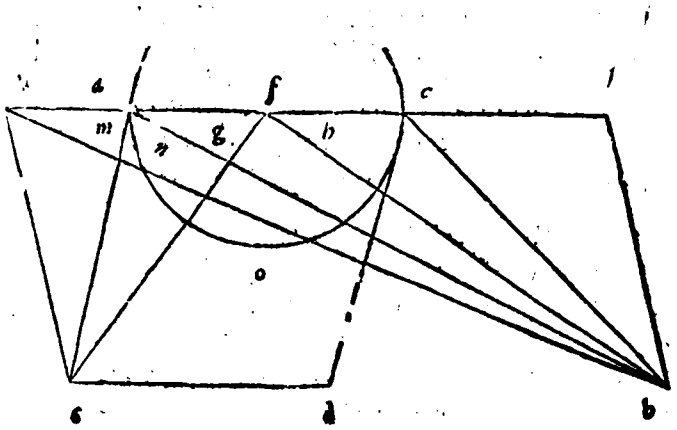
Sit ſpeculum conuexũ a c, centrum autem ſphæræ ſit h, oculus porrò ſit b, uiſus autem ſint b a, b c, refracti in d e, quod ſpectatur ſit d e, & ab ipſo h centro excitentur in d e ipſæ h d, h e; & extendantur uiſus ad f g, & connectatur f g ſimulacrum Igitur ipſum quidem d apparet ſuper g, & e ſuper f, dextra igitur ſiniſtra, & ſiniſtra dextra ſpectantur. Dico quòd maior eſt e l ipſa l f, excitetur per a ipſam tangens circunferentiam r a k, quoniam igitur b a, a e, ad ipſam circunferentiam æquos efficiunt angulos, propter refractionem tangit ipſa k a r, bifariàm fuerit ſectus qui ſub e a f angulus, & obtuſus eſt angulus k, maior igitur eſt e k, ipſa k f, multò maior igitur e l ipſa l f: minus igitur abeſt ſimulacrum f g à ſpeculo: magis autem quod ſpectatur e d, ſicut in ſequenti patet.

Theorema uigeſimum primum.

IN conuexis ſpeculis ſimulacrum ſpectatis minus eſt.

Sit ſpeculum conuexum a o c, oculus autem ſit b, uiſus uerò refracti ſint b a, b c, in d e, igitur à conuexo ſpeculo aſpicitur e d in angulo qui ſub a c b, apponatur iã ſpeculũ planũ a c tangens, uiſus in a c. Igitur uiſus uiſurus e à plano ſpeculo non eſt b a e, non enim æquos efficit angulos ad planum ſpeculum, neq; refringetur intra a c, refringatur ſi poßibile eſt, & eſto b f, uiſus: æqualis igitur eſt angulus g angulo h propter refractionem, & h maior eſt ipſo n et m ipſo g: quare et m ipſo n maior eſt, quod eſt impoßibile. Ipſe nãq; n ipſo m maior eſt. Ae qualis enim eſt totus ei q ad circũferẽtiã: extra igitur ip ſum m a refringatur, refringatur eſto b k e. Similiter aũt

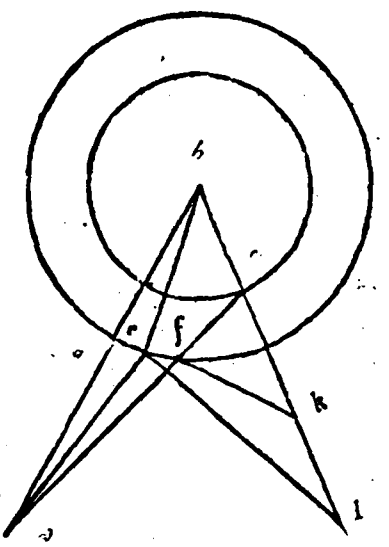

& b c d, extra cadit. Igitur e d in maiori angulo ſpectatur à ſpeculo plano comprehenſo ſub k b l, quàm à conuexo, æquum autem patuit apparens in plano, manifeſtum igitur quod à conuexo ſpeculo ſimulacrum minus apparet re uiſa.

Theorema uigeſimum ſecundum.

IN conuexis ſpeculis, à minoribus ſpeculis minora ſimulacra ſpectantur.

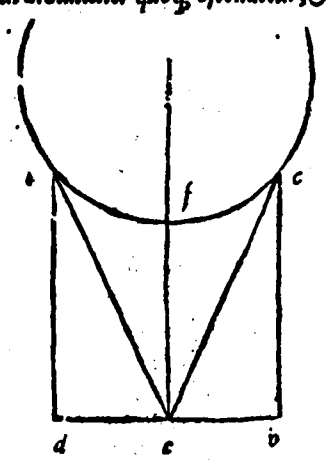
Sit ſphæra maior a c, minor uerò e l, circa idem centrum h, oculus uerò ſit b & connectatur b a h, & ab ipſa ſphæra refringatur uiſus b c d, dico q; uiſus refractus à minori ſphæra in d, neq; p c, neq; extra ipſum c cadit. Cadat enim prius ſi poßibile eſt per c & refringatur à minori ſphæra in d, & ſit b e d, & cõnectatur ab h in c & refringatur in k. Igitur b c k, bifariàm ſecat eũ qui ſub b c d, angulũ: quoniam ipſos b c d angulos æquos ad circunferentiam propter refractionem efficit. Idq; propterea iam quæ ab h in e connexa recta linea & extenſa angulum ſub b e d bifariàm ſecat. Secet ſitq; h e f. Quoniam angulus comprehenſus ſub b c d, angulo comprehenſo ſub b e d, maior eſt, & dimidius dimidio maior eſt qui ſub b c k, eo qui ſub b e f: eſt autem & minor, quod eſt impoßibile: uiſus ergo à minori ſphæra refractus per ipſum c minimè ueniet. Supponãtur rurſus eadem, & à minori ſphæra refractus uiſus b e d, extra ipſum c cadat, & b e ſecet maiorem ſphæram in f. Viſus iam ab ipſo f, refractus in b f k, non coincidet ipſis c d, hoc, inquam, patet. Ipſi igitur e d, coincidat in k. Igitur b f k, uiſus refractus à maiori ſpeculo ipſum aſpicit k & ipſe b e k: refractus à maiori ſpeculo ipſum aſpicit k, hoc, inquam, ſuperius impoßibile patuit. Intra igitur c a, cadit uiſus refractus à maiori ſpeculo in d. Similiter quoq; oſtendetur, & quæ ab altera parte idem efficiens. Sub minori igitur angulo ſpectatur eo qui ad b facto à minori ſpeculo quàm à maiori, minus igitur apparet ſimul acrum à minori ſpeculo.

Theorema uigeſimum tertium.

IN curuis ſpeculis ſimulacra conuexa ſpectantur.

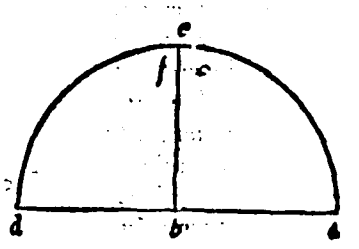
Sit curuum ſpeculum a c, oculus autem ſit e, uiſus uerò refracti e a, e c, in d b, at f e, ſit in ſeipſum refractus, hoc eſt in e. Igitur uiſus iam maiores ſunt qui longiores: minimi uerò qui circa medium, hoc eſt f e: ſpectatur igitur propius à ſpeculo magis e, longius uerò b, & d, quare totum curuum ſpectatur.

Theorema uigeſimum quartum.

IN cauis ſpeculis ſi in centro oculus poſitus fuerit, ipſe tantum oculus ſpectatur.

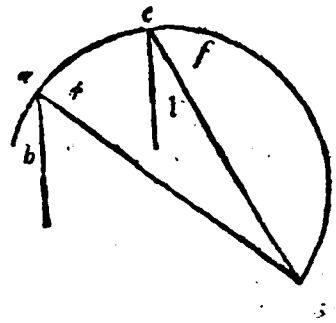
Eſto cauum ſpeculum a c d, centrum autem ipſius ſit b, uiſus uerò ſint b a, b c, b d. Igitur angulus e æqualis eſt ipſi f, igitur uiſus b c refractus ueniet in b: ſimiliter quoq; & reliqui, ipſum igitur tantum b, ſpectatur.

Theorema

Theorema uigeſimum quintum.

IN cauis ſpeculis ſi in circunferentia aut extra circunferentiã oculus poſitus fuerit, oculus non ſpectatur.

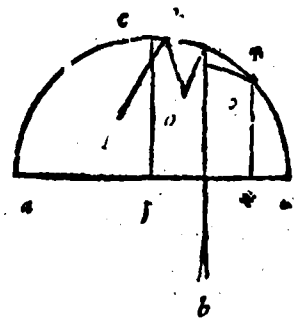

Eſto cauum ſpeculum a c b, & oculus ponatur in circunferentia ipſius, & ſit b, aſpectus autẽ procidant b a, b c, & refringantur: igitur angulus m b angulo k maior eſt, et e l ipſo f. Quare non refringuntur b a, b c uiſus in b oculum. Si in oculum refringuntur, anguli æqui ad ipſa a c, ſigna. Oſtẽdetur autem & quòd ſi extra circunferentiam ſit oculus, idem eueniet: ſcilicet quòd non ſpectabitur oculus, quippe quoniam in ipſum non fiunt refractiones.

Theorema uigeſimum ſextum.

IN cauis ſpeculis ſi extendatur dimetiens ſphæræ, ex centroq; ad angulos rectos ducatur, & in altera parte poſitus fuerit oculus, nihil eorum quæ inſunt parte in aqua oculus ſpectabitur: hoc eſt neq; eorum quæ ad diametrum, neq; eorum quæ extra diametrum, neq; eorum quæ in diametro.

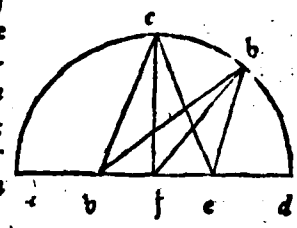
Sit cauũ ſpeculũ a c d, dimetiẽs autẽ eſto ipſius ſphæræ a d & ipſi a d ad angulos excitetur rectos ab ipſo f ipſa f c circulus, aut c m eſto b extra ipſum diametrum, uiſus autem ſit b e. Igitur uiſus b e, refractus non ueniet in b, neq; in f. In æqualibus nanque angulis refringitur. Veniet igitur ſicut e h. Similiter quoq; & ſi introrſum cadat oculus ſicut h, ſiue in diametro, ſicut m, refracti autem uiſus ſicut h k, m n, ueniẽt enim ſicut k l, n x. Igitur eorum quæ in ea ſunt parte in qua oculus ſpectatur nihil, neq; eorum quæ in diametro, neq; eorum quæ extra diametrum, neq; eorum quæ introrſum.

Theorema uigeſimum ſeptimum.

IN cauis ſpeculis ſi in dimetiente ponantur oculi æqualiter diſtantes à centro, nullus ipſorum oculorum ſpectabitur.

Sit cauum ſpeculum a c d, dimetiens uerò ſit a d, centrum autem ſit f, ad rectos angulos ſit f c, oculi porrò ſint b e à centro æqualiter diſtãtes, uiſus autem b c, igitur refractus ueniet in e: in æqualibus enim angulis refringitur, alius autem nullus ibit ut b h. Connectantur h e, h f, igitur angulus qui ſub b h e biſariàm ſecabitur ab ipſa f h, & proportionale erit ſicut b h ad h e, ſic b f ad f e, quod eſt impoßibile. Nam b h, ipſo h e, maior eſt, & b f, ipſi f e eſt æqualis, nullus igitur refractus ueniet ex b in e, unus igitur uiſus refringetur in utroq; oculorum, & ipſe non ſpectabitur. Nam b c, extenſa ipſi b d, non concurrit ad partes c d, apparebat autem unumquodq; propter ſpectatorum congreſſum, neq; e c, ipſi e a ad partes c a, concurrit. In cauis neq; ſpeculis unumquodq; ſpectatorum per ex ſpectato in centrum ſphæræ ductam rectam lineam ſpectatur.

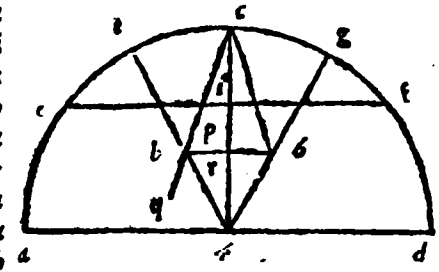

Theorema uigeſimum octauum.

IN cauis ſpeculis ſi eam quæ ex centro biſariàm ſecãs, & ad angulos rectos educens quis ponat oculos æquè diſtantes in ea quæ ex centro, ponatur autem uel per medium diametri & eius quę ad rectos angulos, uel in ipſa quæ ad rectos angulos, ipſorum oculorum nullus ſpectabitur.

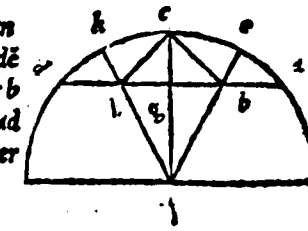
Eſto

Eſto cauum ſpeculum a c d, dimetiens autem ſit a d centrum ſit k, & quæ ad rectos angulos k c, ſecetur per 10 primi elementorum bifariàm in p, ſuper e a uerò ad angulos rectos eſto e p f, & oculi intra diametrum a d & e f, ſint b h, in parallelis e f, b h, æquè diſtãtes ipſi k c, uiſus uerò eſto b c refractus in h: æquos igitur efficit angulos ad circunferentiam, quippe quoniam f e, ipſi b h parallelus eſt, & b n ipſi n h, eſt æqualis, & connexæ k h, k h, extendantur, extendatur autem & c b in q, & quoniam b c maior eſt ipſa b k maior eſt angulus r angulo i. Quare & qui ſub c b h, maior eſt eo qui ſub h b k, hoc eſt eo qui ſub h b k, igitur b c, ipſi k h, non concurrit. Igitur ipſe h non ſpectabitur: propter congreſſum nanq; ipſorum b c, k h, ſpectatur.

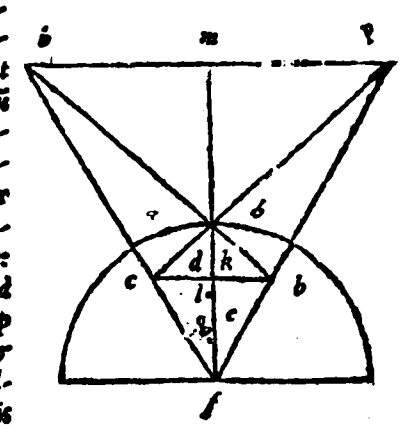
Aliter.

Sint rurſus eadem qui ſupra, ſed b h oculi ſint in bifaria, & ad angulos rectos ſecta ea quæ ex centro a d: quoniam igitur æquales quidẽ eſt b c, ipſi b f & e b ipſi f h, parallelus igitur eſt b c, ipſi f h. Igitur b c, uiſus non cõcurrit ei quæ ex centro in ſpectatum, hoc eſt ipſi f h ad partes, b c: quare oculus h non ſpectatur, ſpectabitur nanque propter ipſorum b c f h, congreſſum.

Aliter.

Sunto rurſus eadem, in ſuperiori uerò ipſius bifariæ ſectionis ponãtur oculi b c, æquè diſtantes ab ea quæ ex centro hoc eſt f a. Dico iam b c, ipſos ſpectari, & ea quæ ſunt dextra ſiniſtra, & quæ ſunt ſiniſtra dextra, & ſimulachrũ maius ore & interuallum à ſpeculo maius habens ſimulacrum: eſto enim b a, uiſus refractus & connectantur à centro f ad b c ipſæ f b, f c, & extendatur b a. Quoniam igitur bifaria ſectio eſt g maior eſt b f ipſa b a, & angulus k angulo e: æqualis autem eſt K ipſi d: maior igitur eſt & d ipſo e: coincidunt igitur ipſæ f b, c a, extenſæ coincidant in p. Quapropterea iam b a, f c concurrunt in h, ſpectabitur igitur ipſe quidem c, in h, & b in p & dextra quidem ſiniſtra, & ſiniſtra dextra apparent. Sed maior eſto h p ipſa b c, parallelli enim ſunt: ſimulacrum igitur maius apparet, & magis à ſpeculo diſtans, maior eſt enim m a ipſa a l.

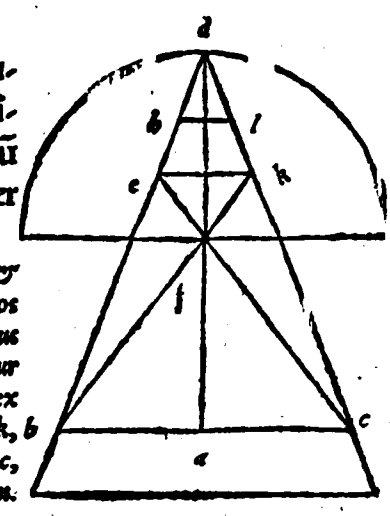

Theorema uigeſimum nonum.

SI uerò extra diametrum ponantur oculi, ea quæ dextra ſunt dextra, & quæ ſiniſtra ſunt, ſiniſtra ſpectãtur, & ſimulacrũ minus ſpectato, & in eo quòd mediũ inter ſpectatum & ſpeculum.

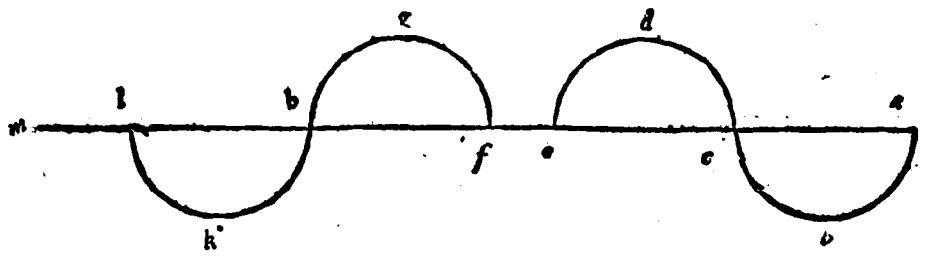
Eſto, inquam, oculi b c, centrum autem ſit f, ipſius ſpeculi: & ipſi diametro ad angulos rectos eſto a f d, & huic ad angulos rectos b c & ipſi b a, æqualis eſto a c, & uiſus ſit b d, refractus in c, & per centrum ipſæ b f k, c f e, & ab ipſis e k, connectatur e K, igitur b in K apparet & c in e. Igitur quæ dextra ſunt dextra, & quæ ſiniſtra ſunt ſiniſtra ſpectantur, & ſimulacrum e k, b minus eſt ipſo b c, ſpectato, parallelus nanque eſt e k ipſi b c, & circa medium ſpeculi, & ſpectate apparet ſimulacrum.

Deducto autem ſpectato, & eo minus apparet ſimulacrum

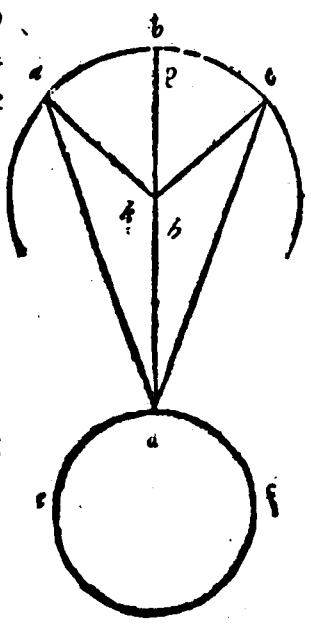
erum ſepoſitum ab ipſo b e, poſitum, ſimiliter igitur ab ipſo m in f, centrum connexa & extenſa ſuperius cadit in k ſicut l, quæ uerò ab n in f ſuperius in e, uſq; h. Igitur m n ſpectatur ſicut h l & minus eſt h l, ipſo e k & ſpeculo propinquius.

Theorema trigeſimum.

SPeculum conſtruere eſt poſsibile, ut in ipſo ſpectẽtur plures facies, & maiores, & minores, & aliquæ propius, & aliquæ lõgius, & alię dexteræ, & aliæ ſiniſtræ.

Sit enim planum a m, igitur in hoc fieri poſſunt conuexa ſpecula ſicut a b c, h k l. Caua autem qualia ſunt c d e, f g h, plana porrò qualia ſunt e f, l m, poſita uerò facie ſicut g ſpectantur à planis æqualia ſimulacra æquè diſtantia, à conuexis uerò minora & minus diſtantia, à cauis porrò omnino ſicut manifeſtum eſt.

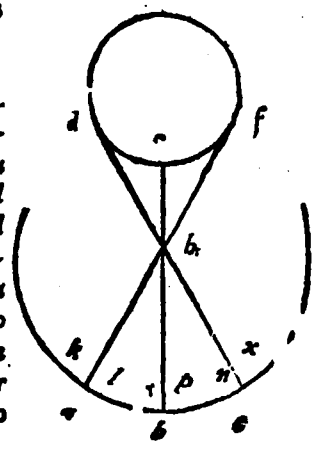
Theorema trigeſimum primum.

EX cauis ſpeculis ad ſolem poſitis ignis accenditur.

Eſto cauum ſpeculum a b c, ſol autem ſit e f, centrum autem ſpeculi ſit h, & à quodam ſigno d connexa quidem in h centrum d h, extendatur in b. Incidat autem d c acta & refracta in k, refringetur autem ſuper h centrum. Angulus enim qui ad p, circunferentiam minor eſt eo qui ad circunferentiam ſub b c d, & ſit a b circunferentia æqualis ipſi b c, & ab ipſo d alia acta cadat d a, manifeſtum igitur quod refracta a d acta cadit in k, quippe quoniam circunferentia a b æqualis eſt ipſi b c, ſimiliter autem oſtendetur quòd omnes ab ipſo d incidentes in ſpeculum & æquos ſuſcipientes in idem coincidunt ipſi b k ſuper ipſo b.

Aliter.

Eſto rurſus cauum ſpeculũ a b c, ſol autem ſit d e f & à ſigno quoddam e per h centrum ſit e h b & a b d f, ſint d h c, f h a. Igitur demonſtraui quidem quòd quæ ex e actæ concurrunt in ſe ipſas per p r, angulos æquos exiſtentes, diametri enim ſunt. Quæ uerò a b f in h a, per k l angulos. Quæ uerò a b d in h c, quoniã n x anguli ſunt æquales, quod autem omnes in ſe ipſas refringuntur, manifeſtum ex centro nanq; exiſtentes ſemicirculos faciunt, qui uerò in ſemicirculis anguli ſunt æquales, per 27 tertij elementorum, per æquos enim angulos fiunt refractiones, in ſe ipſos igitur refringuntur, omnes igitur coincidunt quæ ab omnibus ſignis in eas quæ per centrum & in centro aguntur, hijs igitur actis, calefactisq; circa centrum ignis colligitur, quare ibi ſtupa appoſita accendetur.

Catoptrices, hoc eſt de imaginibus quæ in ſpeculis

FINIS.

BARTHO-

BARTHOLOMAEVS ZAMBERTVS VENETVS

IOANNI ZAMBERTO VENETO
Fratri humaniſsimo ſalutem
perpetuam.

QVVM me iam pluribus annis hiſce mathematicis diſciplinis mirum in modum delectari tibi exploratiſsimum eſſet Ioannes frater chariſsimè, cumq; ſæpius, me quaſi ad pugnã prouocans aliqua abs te mechanico artificio ſtructa oſtenderes, quæ optices, hoc eſt perſpectiuæ ſpeculationibus compacta pluribus lineis ſeſe inuicem diſpeſcentibus, multiplicibusq; angulis, mirandam ingenij tui ſolertiam altamq; indaginem præ ſe ferrent: efficere non poteram quin etiam theoremata maximè non comprobarem: quandoquidem niteris lineis & angulis efficere, ut ea quæ plana ſunt quandoq; conuexa, at quandoq; ſeſe in intima penetralia extendere, aliquãdo uerò ſolida & tribus dimenſionibus conſtare uideantur. Cuius quidem diſciplinæ rationem quandoq; cùm apud Socraticum Euclidem in uetuſtiſsimis & tineis ac carie cõtritis Græcis codicibus legerem, quodam ſtupore perfuſus, hominis ingenium arduum & ſublimè inde dijudicans, opus illud mira ſolertia, ſed maximo ſtudio non legi, ſed relegi tranſcripſiq; pariter, ut tãta doctrina quoq; inter noſtros codices ſumma ueneratione ſeruata repereri poſſet. Quod quidem opuſculum cùm quandoq; tibi demonſtraſſem, auidiſsimè, ut qui hiantibus faucibus ſitibundi fontis frigidam aquam æſtiuis ardoribus ingurgitant, petijſti, ut illud tibi Latinum efficerem, exiſtimans eſſe aliquid cæteros homines quos diuerſa inutilia oblectamenta iuuant diſciplinis excellere. Quod ſanè ut tuis uotis frater chariſsimè ſatisfactum eſſet: quaſi ocio deditus ex Euclidea interpretatione illa laboris plena, ſedulò curaui opusq; ipſum ſublimi, & mirando iudicio ab Euclide ipſo exquiſitum Latinum feci, ut tibi ſatisfaciẽdo, communi quoq; ſtudentiũ utilitati conſulerem. Quod ſanè opuſculum tibi id propterea deſtino, ut tibi neceſsitudinis noſtræ amoriſq; & beneuolentiæ ſit exploratiſsimũ pignus, tum quia hiſce ſtudijs & ſpeculationibus delectaris: idq; propterea iure quodam tibi id opus deſtinari debet, quandoquidẽ ea illis ſunt dedẽda, qui eorum peritiam tenent. Sub tuo igitur nomine Perſpectiua Euclidis in lucẽ ueniet, ex Græcorũ illis diſciplinarũ ingeniorũ & doctrinæ mũdæ & caſtigatæ plenis ſcrinijs eruta. Cæterùm tu frater chariſsimè hęc leges, uidebisq; quantũ fuerit Euclidis iudicium, quantum ingeniũ, quanta doctrina, ut hæc optica theoremata eo examine ſtruxerit, ut eorum nullũ rectè ſentientes negare poſsimus, in quibus ſi quid fortaſſe comperies minus obuium & tibi notum, teſtatim ad elementorũ ſpecularia & apparentium Euclidis doctrinam conferes, inde nanque omnia tibi plana fient, & luce meridiana clariora, uerùm ne me criſpini ſcrinia lippi compilaſſe putes, uerbum non amplius addam. Vale XLIV. XIX. elemento conciliatę diuinitatis. Venetijs VI. Calend. Octobr.

EVCLIDIS MEGARENSIS CLARISSIMI philosophi Platonici, insignisq; mathematici, incipiunt optica, ex traditione Theonis: Bartholomæo Zamberto Veneto interprete.

OSTENDENS ea quæ per uisum consolationis gratia nonnullos induxerunt, ratiocinatus est, quòd omne lumen in rectas lineas protenditur, reiq; huiusmodi argumentum uel maximum esse ex corporibus umbras educas, deq; foraminibus & aspectibus lucem delatam. Horum & enim unumquodq; neutiquã fieret sicut & nunc factum spectatur, nisi à sole delati radij in rectas lineas extenderentur. Itidem quoq; ex ignibus nostris emissam, inquit, lucem causam esse, qua corporum adiacẽtium aliqua illustrantur, indeq; umbræ educuntur, aliquæ quidem subiectis æquales corporibus. Aliæ uerò maiores: aliæ porrò suppositis corporibus minores. Æquales quidè emittũt umbras quæcunq; lucentibus illustrantibusq; ignibus sunt æqualia, extremi nanq; radij in bijs in parallelis conueniunt, fitq; ut umbræ neq; concurrentes imminuant, neque hijs umbræ crescant, sed sicut se habet offensio corporis, talem quoq; umbræ commẽsurationem obtineat. Minores uerò corporibus umbræ sunt, quando illustrantes ignes maiores fuerint: extremi nanque radij in ipsis concurrunt, id que propterea umbras imminuunt. Maiores porrò corporibus umbræ sunt, quando illuminantes ignes minores fuerint: extremos nanque radios in his rotundi contingit, inumbratam que maiorem partem perficere. Id minimè fieret, nisi ab igne delati radij in rectas lineas protenderentur. Clarius quoque hoc & alijs effectibus deprehendi contingit. Lucerna & enim utcunque iacente si apposita fuerit portula subtilem habens rimulam ut ferè, proueniatq; rimula ex opposito lucernæ. Ipsi autem portulæ in alteram partem propior apponatur portula, in quam, per rimulam lux delata procidat, omnino procidentem lucem in ipsam portulam rectis contentam lineis inueniemus, connectentemq; interuallum medium inter rimulam portulamq; in eandem rectam lineam existere. Cùm igitur manifestum sit quòd omne lumen in rectam lineam protenditur, & omnibus constat in recti aspectum euenire ab ipso erumpentes radios, eiusdem esse rationis, hoc est per rectus protendi lineas, hosq; in interuallis, idq; propterea ea quæ spectantur, simul tota aspici non posse, præceptionem attulit huiusmodi. Acu siquidem siue alio huiusmodi corpusculo sæpius in pauimentũ delapso aliquibusq; accuratius inquirentibus, locumq; ipsum sæpius nullo corpusculum quæsitum prohibente tangentibus, deinde rursus uisum proijcientibus ad locum in quo erat corpusculum, acum perspexerunt. Manifestum nempe quòd id quod inuentum est, neq; etiam locus in quo erat uidebatur, proinde quæsito sub aspectum exposito, loci partes omnes non spectantur. Si enim uideretur, & quæsitũ quoq; aspiceretur, non aspicitur autem. Itidem quoq; eos qui libris accuratè assistunt neq; omnes literas in margine existentes intueri posse dixit. Sæpius nanque coactos ostendere rarò descriptas literas, minimè ipsas ostendere posse, eo quia ad omnes literas uisus non efferuntur, sed per interualla ipsos existere, ac perinde ordine expositarum literarum plures percipi non possunt: proinde manifestum est quòd neq; totus marginis locus aspicitur, itidem quoq; in alijs spectaculis euenit, quare quæcunq; spectantur simul tota non spectantur, uidentur tamen aspici ob nimiam uisuum celeritatem, nihilq; relinquentium, hoc est in continuum delatorum, minimeq; salientium. Sub uisum nanq; cadit spectatæ rei imago, ut inde motus uisus rem uisam pcipiat, causasq; has attulit. In quæsito nãq; corpore, & in eo q accuratè libro studet, dubium sumitur ut dicatur. Si imaginibus procidentibus passio uisiua gignitur, & si ab omni corpore continuè imagines profluunt quæ nostros sensus cõmouent, qua de causa fit ut quærens acum, itidemq; librum accuratè legens omnes literas non perspicit. Eo quia quandoq; intellectu eleuantur nihil minus ratiocinantes quærunt, sed omnino non inueniunt: sæpius autem cum alijs ratiocinantes, intellectuq; attrahentes, celerius inueniunt. Sed non omnes imagines per aspectum iudicantur, & qui nam causa iudicata permanent, dixerunt, inquam naturam esse iuxta animalia. Eorum uerò quæ sensus habent aliqua ad receptaculum recta linea sunt cõstructa, aliqua uerò non, auditum & enim & gustum & olfactum conuexa constituit intrinsecus, ut extrinsecus procidentia corpora eisdem sensus huiusmodi mouerẽt,

auditui ſiquidem uox procidens locum aptum inuenire debet ut permaneat, ac ne ut obtigerit ē uestigio tranſiliat, ſed ſenſum immobilem ſeruet, ac delatam uocem confundat. Similiter quoq; & olfactum, ac de guſtu aliquid dicere oportet, & maximè quomodo ipſi ſenſus conuexi & in ſpeluncæ ſimilitudinem ſint conſtructi, ad hoc ut procidentia corpora plurimo tempore permaneant, & in uiſu quoq; igitur ſi extrinſecus eidem ceciderint ipſum corpora mouentia, & non ab ipſo in eadem aliquid ſit emiſſum, illius conſtructionem conuexam beneq; compoſitam, ad receptaculum corporum præcedentium eſſe oportuit: nunc autem ſpectatur hoc non ſic ſeſe habens, ſed potius ſphæricus uiſus apparet, fidemq; huiuſmodi efficiunt in præſentia radij effuſi paſſionemq; uiſuam mouentes. At de huiuſmodi ſatis dictum uidetur. Cur autem uiſui in eodem exiſtenti plano ſuperficies iacētes in rectam lineam appareant, hæc aſſeruit: quippe quoniam in eodem plano exiſtens uiſus rei uiſæ idem eſt, neq; ſublimior, neq; humilior, eo quia in eodem ſitus eſt plano, ſi igitur neq; ſublimior, neq; humilior eſt uiſus in eodem exiſtente plano circunferentia. In partes aliquas ſublimiores, & in partes aliquas humiliores radios minimè tranſfundit. Sed omnibus circunferentiæ partibus æquos per planum delatos radios tranſmittit. Quare hac de cauſa fit ut planum rectas per phantaſiam lineas relinquat, et in plano deſcriptam circunferentiam: planum etenim in rectus uiſui lineas iacens, inuiſibile ſiquidem eſt eo quia in illud nullus ab uiſu emiſſorum radiorum cadit, at illius finis ſpectatur, quæ linea eſt. Inquit enim quòd eo quia in uiſu linea manet, quæ reliquis plani partibus adiecta inuiſibile planum efficit. Eadem quoq; cauſa aſſeritur de plano in rectas lineas poſito ad oculum, efficit nanq; rectas lineas relinquere phantaſiam, circunferentiarumq; in eodem plano ad oculum expoſitarū apparere, ut maior pars appareat quando plures uiſus emittuntur, æqualis uerò quando æquales, minor autem quando minores, fiunt uiſibus ſicut anguli quidem ad oculum.

Suppoſitio prima.

Supponatur ab oculo uiſus emiſſos in rectas lineas ferri, interuallumq; quoddam inuicem efficientes, & ſub uiſibus figuram comprehenſam eſſe conum uerticem habentem ad oculum, baſim uerò ad fines rerum uiſarum.

Suppoſitio ſecunda.

Ea uidentur ad quæ uiſus perueniunt.

Suppoſitio tertia.

Ad quæ uiſus non perueniunt, ea non ſpectantur.

Suppoſitio quarta.

Sub maiori angulo ſpectata, maiora apparent.

Suppoſito quinta.

Sub minori angulo, minora uidentur.

Suppoſitio ſexta.

Aequalia uerò uidentur, quæ æqualibus angulis ſpectantur.

Suppoſitio ſeptima.

Quæ ſub ſublimioribus radijs ſpectantur, ſublimiora apparent.

Suppoſitio octaua.

Quæ uerò ſub humilioribus radijs uidentur, humiliora apparent.

Suppoſitio nona.

Et ſimiliter quæ ſub dexterioribus ſpectantur radijs, dexteriora apparent.

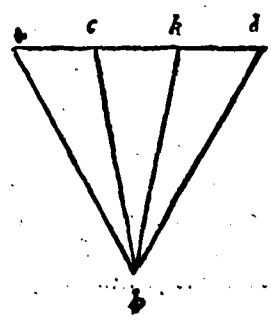
Suppoſitio decima.

Quæ uerò ſub ſiniſterioribus radijs ſpectantur, ſiniſteriora uidentur.

Suppoſitio undecima.

Quæ ſub pluribus angulis ſpectantur, expeditius uidentur.

Theorema primum.

EOrum quæ ſub aſpectum cadunt, quicquam ſimul totum aſpici minimè poteſt.

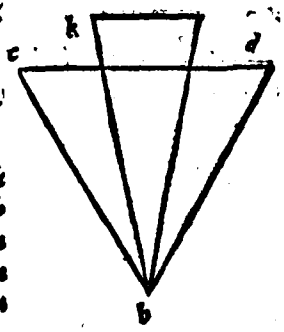
Sit nanq; uiſile quoduis a d, oculus uerò ſit b, à quo procidant uiſus b a, b c, b k, b d. Igitur quoniam in interuallo feruntur procidentes uiſus nō prociderent cōtinui ad a d, quare fient quoq; & ad a d, interualla, ad quæ uiſus nō ueniunt, ea nō ſpectātur per 3 ſuppoſitionē: totū igitur a d, ſimul minimè ſpectabitur, uidetur autem ſimul ſpectari uiſibus celerrimè delatis.

Theorema

Theorema ſecundum.

AEqualibus magnitudinibus interuallo poſitis, propius poſitæ euidentius ſpectantur.

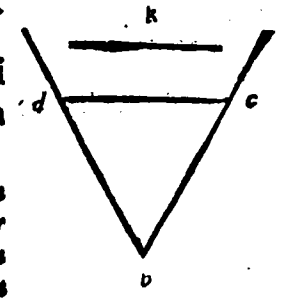
Sit oculus b, quod autem ſpectatur ſit c d, & k l: oportet, inquam, ipſa æqualia & parallela eſſe, propius uerò ſit c d, procidantq; uiſus b c, b d, b k, & b l, non utiq; dixerimus quòd ab ipſo b, oculo ad ipſam k l procidentes uiſus ueniant per c d, ſigna, fuerit nanq; trianguli, b k l, & b c d, ipſum k l, maius quàm ipſum c d, atqui poſitum eſt quòd et æquale, igitur ſub pluribus uiſibus ſpectatur c d, quàm k l, euidentius igitur apparebit c d, q̃ k l.

Theorema tertium.

EOrum quæ ſpectantur unumquodque longitudinem interualli habet aliquam, qua aduentante, non amplius ſpectatur.

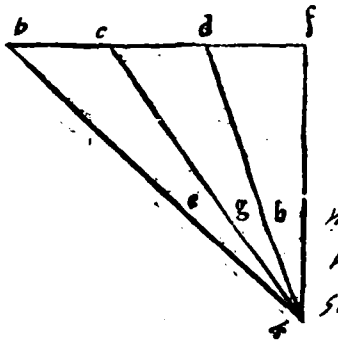
Sit, inquam, oculus n, ſpectatum uerò c d, ſitq; in aliqua diſtantia, non amplius ſpectabitur, fiat nanq; c d, inter uiſuum interuallũ in quo k, igitur ad k nullus ab ipſo b uiſus procidet, id uerò ad quod uiſus nõ addunt non ſpectatur. Eorum igitur quæ ſpectantur, unumquodq; longitudinem diſtantiæ habet non aliquam, qua aduentante, amplius ſpectatur.

Theorema quartum.

AEqualibus interuallis, in eadem recta linea exiſtentibus, quę ex pluri diſtantia ſpectantur, minora apparent.

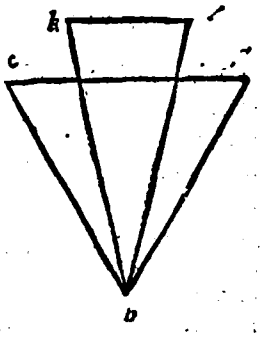
Sint, inquam, æqualia b c, c d, d f, oculus uerò ſit k, ex quo procidant uiſus k b, k c, k d, & k f, & k b, ad rectos ſubſiſtat angulos ipſi b f: quoniam igitur in rectangulo k b f, æquales ſunt b c, c d, d f, maior eſt quidem angulus e angulo g, & g angulus ipſo angulo h: maius igitur apparet b c ipſo c d, & c d, ipſo d f.

Theorema quintum.

AEquales magnitudines inęqualiter expoſitę, inæquales apparent, & maior ſemper ea quę propius oculum adiacet.

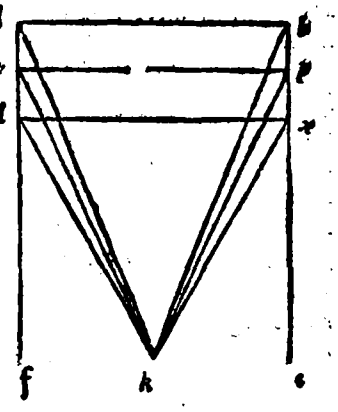
Sit æqualis c d ipſi K l, oculus uerò ſit b a, quo procidant uiſus b c, b k, b l, & b d, igitur d c, ſub maiori ſpectatur angulo quàm ipſa k l: maior igitur apparet c p ipſa k l.

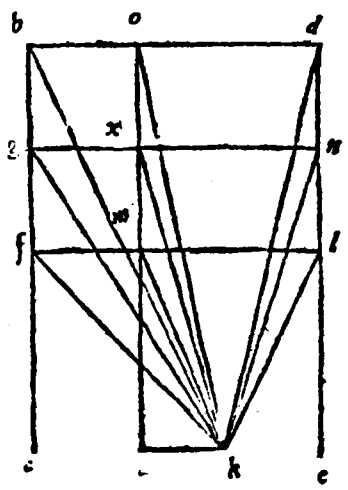
Theorema ſextum.

PArallela interuallo in diſtantia ſpectata inęqualis latitudinis apparent.

Sit, inquam, b c ipſi d f parallelum interuallum, oculus uerò ſit K. Dico quòd b c, & d f inæquali latitudine apparet, & maius, inquam, propius interuallum remotiore, procidant nempe radij k x, k p, k b, k d, k n, & k l, & connectantur rectæ lineæ x l, p n, & p d. Quoniam igitur angulus qui ſub x k l, maior eſt eo angulo qui ſub p K n, maius igitur apparet ipſum x l ipſo p n, atq; id propterea n p, recta linea maior apparet ipſa b d, recta linea non amplius ſpectabuntur parallela interualla, ſed minora, & inæqualis latitudinis: parallela igitur interuallorũ ex diſtantia ſi ſpectẽtur, inæqualis latitudinis apparent. Sic nempe in eodem plano ſpectato fuerit oculus ſic, eſto enim k, & excitentur per undecimam undecimi elementorum, ab ipſo K ad ſubie-

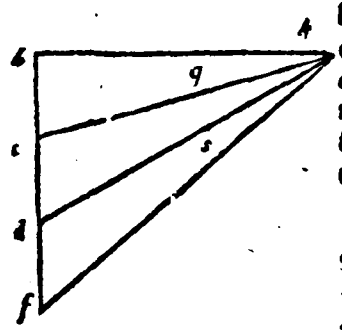

ctum planum perpendicularis k a: ab ipſo autem a in f l, ipſa a m, per duodecimam primi elementorũ: & extendatur per ſecundum poſtulatum in o, procidantq; radij k b, k g, k f, k d, k n, & k l, & connectantur per primum poſtulatum k m, k x, & k o. Quoniam igitur ab ipſo k, ſublimi in ipſum m annectitur k m, perpendicularis igitur eſt in ipſam m l, per duodecimam primi elementorum: ſimiliter iam & k x, in ipſa g n, & ipſa k o, in ipſa b d. Igitur triangula k m l, k x n: k o d, rectangula ſunt, & æqualis eſt ipſa quidem x n ipſi m l, parallelogrammum, inquam, eſt ipſum m n, utraq; ipſarum x k, k n, maior eſt utraq; ipſarum m k, k l, maior igitur eſt & angulus qui ſub m k l, eo qui ſub x k n. Quare & tota f l, tota g n maior apparet, idq; propterea & l s, ipſa b d, inæqualis igitur latitudinis ipſæ magnitudines apparent.

Theorema ſeptimum.

IN eadem recta linea æquales magnitudines remotius inuicem poſitæ, inæquales apparent.

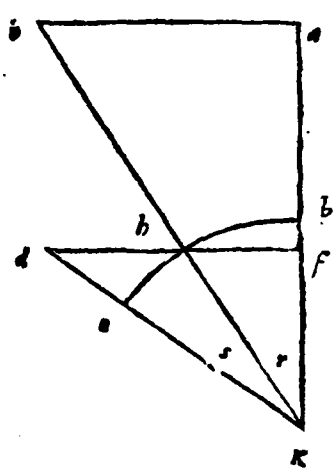

Sint æquè magnitudines b c, et d f oculus uerò ſit k, & ab ipſo k, oculo procidant uiſus k b, k c, k d, k f, rectus uerò ſit angulus qui ſub k f b, igitur angulus s angulo q maior eſt, quare & d f ipſa c b, maior apparet. Igitur ipſæ d f & b c magnitudines inæquales apparent.

Theorema octauum.

AEquales magnitudines inæqualiter expoſitæ interuallis, proportionaliter minimè ſpectantur.

Eſto enim b c ipſi d f, æqualis, & ei parallelus apponatur, κ oculus, & ab ipſo procidant radij, κ f c, κ h b, κ f, & κ e d. Quorum κ c, ipſi b c, eſto ad angulos rectos. Dico iam quòd ipſæ b c, & d f magnitudines ipſis c k, & k f, interuallis proportionaliter minimè apparent. Quoniam enim angulus qui ſub d f κ, rectus eſt, acutus igitur eſt angulus qui ſub f k h, quare & ipſa h k ipſa k f maior eſt, cẽtro igitur k, interuallo uerò k h, per tertiũ poſtulatum circulus deſcriptus extra ipſam k f cadit, deſcribatur & eſto e h g: & quoniam h d k, triangulum maiorem habet rationem ad h k e, ſectorem, quàm f h k, triangulum ad g h k, ſectorem: uicißim igitur h d k, triangulum ad f h k, triangulum maiorem habet rationem, quàm e h k, ſector, ad g h k ſectorem. Componẽdo igitur per decimamoctauam quinti elementorum triangulum f d k, triangulum f h k, maiorem habet rationem, quàm e g k ſector, ad g h κ, ſectorem, ſed ſicut f d k triangulum, ad f h k triangulum, ſic d f ad f k: ſicut autem g e k, ſector ad g h k, ſectorẽ, ſic qui ſub d κ f angulus, ad eum qui ſub h k f angulum. In maiori ergo ratione eſt d f ad f h, quàm s r angulus ad r angulum. Sicut autem d f ad f h, ſic c k, ad κ f, & k c, igitur ad k f, in maiori eſt ratione quàm s r angulus ad r angulum, at ex angulo s r, ſpectatur d f: ex r uerò angulo ſpectantur b c. Igitur magnitudines interuallis proportionaliter minimè ſpectantur.

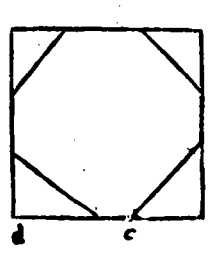

Theorema

Theorema nonum.

REctangulę magnitudines ex interuallo ſpectatæ, circunductę apparent.

Sit rectangula magnitudo b c ex interuallo ſpectata, igitur eorum quæ ſpectantur unumquodq; longitudinem habet aliquam interualli, qua aduentante non amplius ſpectatur, ſicut per 3 theorema apparet, igitur angulus c non ſpectatur. At ſigna d f, ſolum apparēt. Similiter etiam & in unoquoq; reliquorum angulorum hoc eueniet, quare totum circunductū apparebit.

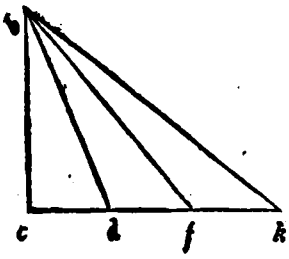

Alia cauſa

Theorema decimum.

SVb oculo poſitorum planorum, quæ remotiora, ſublimiora apparent.

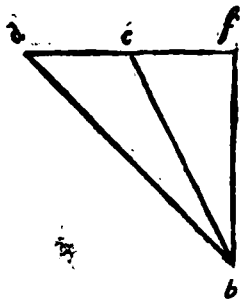
Sit, inquam, oculus b ſuper ipſo c k plano; à quo oculo procidant radij, b c, b d, b f, & b k: perpendicularis autem eſto per 11 undecimi elementorum b k ad ſubiectum planum. Dico quòd c d ipſo d f ſublimius apparet. Igitur ipſo quidem c d, ipſo d f, ſublimius apparet, & f d ipſo f k, quæ uerò ſub ſublimioribus radijs ſpectantur, ſublimiora uidentur, ſicut per ſuppoſitionem ſeptimam perſpectiuæ apparet.

Theorema undecimum.

PLanorum ſuper oculo poſitorum, quæ remotiora, humiliora apparent.

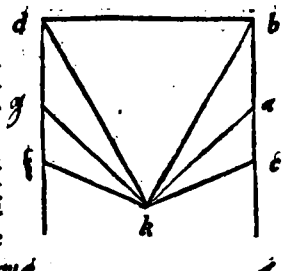
Sit oculus b ſub ipſo d f plano poſitus, à quo exeuntes radij procidāt ut b c, b d: & b f humilima omnium quæ ex b ad ipſum d f produnt, planum eſt ipſa b d, & b c etiam ipſo b f humilior eſt. Sed per b d, & b c, radios ſpectatur ipſum d c, & per b c & b f, ſpectatur ipſum c f, ipſum igitur d c humilius ipſo c f ſpectatur.

Theorema duodecimum.

QVæ obijciuntur longitudinem habentium quæ ſunt in dextris, in ſiniſtra procedere uidentur: quæ uerò in ſiniſtris, in dextra.

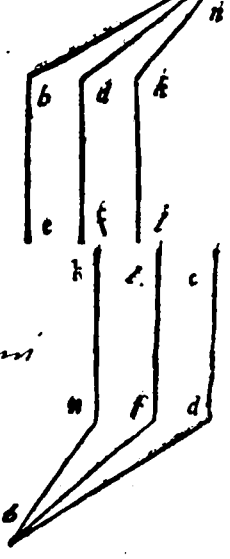
Sint enim ſpectata b c, d f, oculus uerò ſit k: à quo procidant uiſus K c, k d, k b, k f, k g, & k d. Igitur ipſum d in ſiniſtram magis quàm g, ſimiliter quoq; b dextrorſum magis quàm a uidetur procedere. Quare quæ obijciuntur longitudinem habentium quæ in dextris ſiniſtrorſum & quæ in ſiniſtris dextrorſum uidentur procedere.

Theorema decimumtertium.

AEqualium magnitudinum ſub oculum poſitorum, quæ longè poſitæ ſunt, ſublimiores apparent.

Sint enim æquæ magnitudines b c, d f, K l, ſub oculum n poſitæ, & ab ipſo n oculo procident radij n b, n d, n K, igitur ſublimior eſt n b, reliquis radijs, quare & b ſignum. Igitur b c ipſa d f, ſublimior apparet, & d f ipſa K l: æqualium igitur magnitudinum ſub oculum poſitorum, quæ longè poſitæ ſunt, ſublimiores apparent.

Theorema decimumquartum.

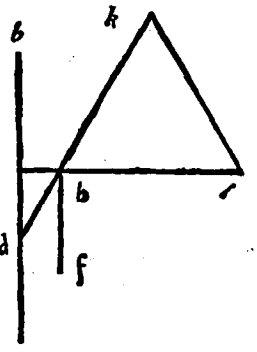
AEqualium magnitudinum ſupra oculum poſitorum, quæ longè poſitæ ſunt, humiliores apparent.

Sint æquæ magnitudines k n, l f, c d, ſuper oculum poſitæ, qui ſit & ab

ipſo b oculo procidant radij b n, b f & b d. Igitur humilima eſt b d, quare & d ſignum. Ac per hoc c d, humilior apparet ipſa l f, & l f, ipſa k n.

Theorema decimum quintum.

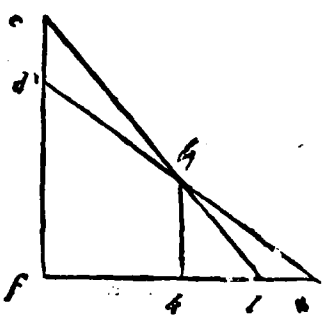
EOrum quæ ſub oculum poſita ſunt, quæ ſeſe inuicem excedunt adhærente oculo maiore ſupra ſpectatum maius apparet, recedente uerò minore minus.

Sit nempe maius b c ipſo h f, ponaturq; ut oculus ſit k, ſuper ipſa b c, & h f, procidatq; radius per h, ſitq; k d, igitur b c ipſo h f maius apparet ipſo b d, æquum enim apparebat h f ipſi d c, quoniam iam ſub eodem oculo k & radio k d aſpiciebatur. Rurſus iam permutetur oculus k, ſitq; oculus in l & p h, procidat radius l n, igitur rurſus b c ipſo h f maius apparet ipſo b n minore, igitur ipſum b c, ipſum h f, uidetur excedere abeunte oculoq; adhærente.

Theorema decimum ſextum.

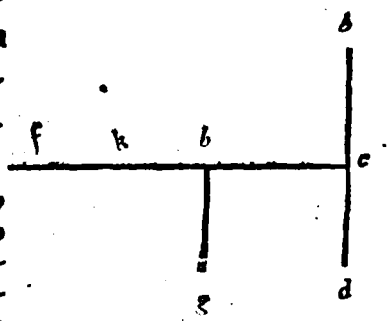
QVæ ſeſe inuicem excedunt inferius oculo poſito, adhærente oculo minore minus ſuper ſpectatum apparet, recedente uerò maius maiore.

Eſto, inquam, maius b f ipſo h k, & oculo l inferius poſito cadat radius l c: per h, igitur b f ipſo h k maius apparet ipſo c b. Immutetur iam l oculus, ſitq; oculus n, cadatq; radius n d, per h igitur rurſus b f ipſo h k maius ipſo b d apparet. Adhærente igitur oculo minore maius, & recedente maiore ipſum b f, ipſum h k uidetur excedere.

Theorema decimum ſeptimum.

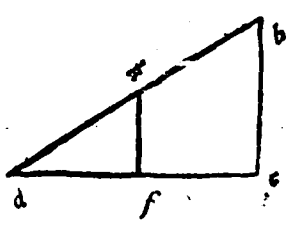
QVæcunq; ſeſe inuicē excedunt, oculo poſito in recta linea minori magnitudine exiſtente, adhærente & recedēte oculi æquali ſemper ſuperius ſpectatum minus uidebitur excedere.

Excedat, inquam, b d ipſum h g ipſo b c & connexa c h per 2 poſtulatum extendatur, ſitq; oculus in f. Igitur ab ipſo f radius procidens per f c, annectetur. Rurſus iam permutetur oculus in k, igitur per hoc ab ipſo k oculo radius procidens per k c annectetur, eodem igitur excedet b d, ipſum h g & adhærente & recedente oculo.

Theorema decimum octauum.

DAtam altitudinem cognoſcere quanta ſit.

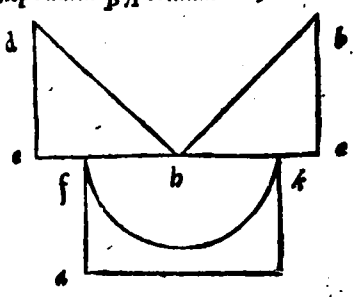

Sit, inquam, quam oportet cognoſcere, quanta ſit data altitudo b c, cadatq; radius ſolis ab ipſo b ut b d, igitur umbra erit ut c d, capiemagnitudinem quampiam notam, ſitq; k f, annectasq; per trigeſimam primam primi elementorū ſub angulo d, parallelum b c. Igitur eſt ſicut d c ad c b, ſic d f, ad f K, & nota eſt ratio ipſius d f, ad ipſam f K, nota igitur eſt ipſius d c ad c b ratio. Sed d c umbra non eſt ipſa, igitur c b altitudo nota eſt.

Theorema decimum nonum.

SOle non apparente datam altitudinem, quanta ſit cognoſcere.

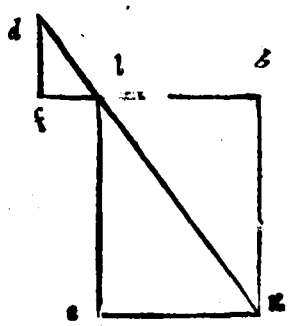
Sit quam cognoſcere conuenit quanta ſit data altitudo b c, exponaturq; ſpeculum k a, oculus uerò ſit d & ab ipſo procidat radius d h, refringaturq; ut h b, ſiniens, & ab ipſo d oculo perpendicularis d f agatur per duo decimam primi elementorum. Igitur anguli qui ad h ſunt æquales adinuicem, hoc enim oſtenſum eſt per primum theorema ſpeculariæ, ſed angulus ad c, eo qui ad f, eſt æqualis per 4 poſtulatum, rectus enim eſt eorum uterq;. Reliquus igitur angulus qui ad b, reliquo qui ad d eſt æqualis. Quare triangulum b c h, ipſi d h f, triangulo ſimile eſt per primam diffinitionem 61 elementorum. Eſt igitur ſicut h c ad c b ſic h f ad f d. Ipſius autem f h, ad f d ratio nota eſt, & ipſius igitur h c ad c b, ratio nota eſt: at nota eſt c h, nota igitur & c b altitudo.

Theorema uigeſimum.

DAtam profunditatem quanta ſit cognoſcere.

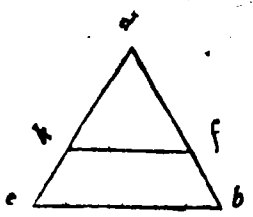
Eſto, inquam, profunditas quàm oportet quanta ſit cognoſcere b k, ponaturq; oculus d, procidatq; radius d l k in deiectum, excitenturq; per 31 primi elementorum ab ipſo d ad ipſam b K ipſa d f, quoniam parallelus eſt b K ipſi d f, procidit q; d k, angulos igitur per uigeſimamnonam primi elementorum b K l, & l d f, inuicē efficit æquales: ſunt autem qui ad l ad uerticē inuicem æquales per decimamquintam primi elementorum, reliquus igitur angulus reliquo angulo eſt æqualis, æquiangulum igitur eſt b k l triangulum ipſi l d f, triangulo, eſt igitur ſicut l f, ad f d, ſic l b ad b k. Data autem eſt ratio ipſius l f ad f d. Data igitur eſt ratio & ipſius l b ad b k. Data autem eſt l b. Data quoq; eſt ipſa b K.

Theorema uigeſimumprimum.

DAtam longitudinem quanta ſit cognoſcere.

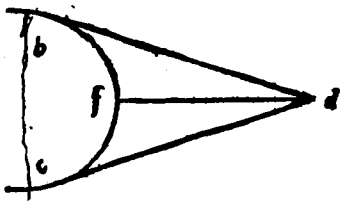
Eſto enim quam quanta ſit cognoſcere oportet data longitudo b c, ponatur oculus d, à quo procidant radij d b, d c, & ab ipſo f, excitetur per trigeſimamprimam primi elementorum ad ipſam b c, ipſa f k: igitur eſt ſicut f K, ad k d, ſic b c ad c d, nota autem eſt ratio ipſius f k ad k d: nota igitur & ipſius b c ad c d ratio, & nota eſt c d, nota igitur eſt & c b.

Theorema uigeſimumſecundum.

SI in eodem plano, in quo & oculus, circuli ambitus poſitus fuerit, recta linea ipſius circuli ambitus apparebit.

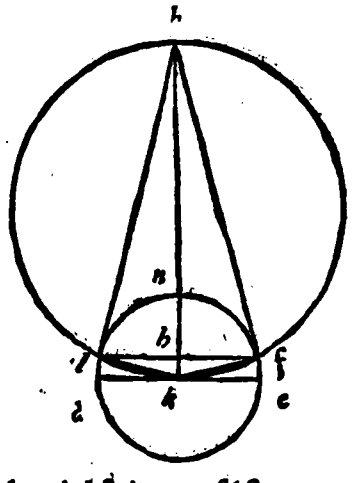
Eſto, inquam, ambitus b c, oculus uerò ſit d. In eodē exiſtens plano ipſi b c à quo procidant radij d b, d f & d c. Igitur quoniam per primum theorema eorum ſub proſpectum cadunt nihil ſimul ſpectatur, nequaquam apparebit f b, ambitus ipſa igitur f b, ſigna in rectam eſſe lineam uidebūtur, ſimiliter quoq; & f c, tota igitur b c circunferentia recta linea uidebitur.

Theorema uigeſimumtertium.

SPhæra utcunq; inſpecta ab uno oculo minus ſemper hemiſphærio cernetur, ipſum uerò ſpectatum ſub ſphæræ circulo comprehenſum apparet.

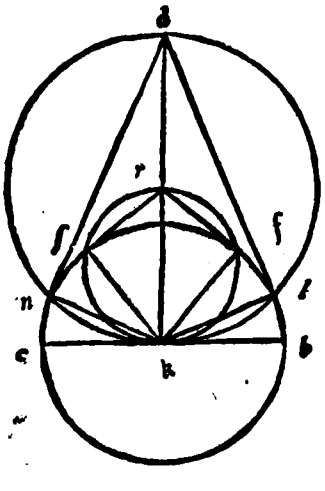
Sit enim ſphæra cuius cẽtrum ſit k, oculus autem ſit b, & connectatur per primum poſtulatum b k, & per 11 primi elementorum ei ad angulos excitetur rectos per k ipſa c k d & extendatur per b k, planum c k d, efficiet, in quã, in ſphæra circulum, efficiat iam ipſum c d l n ſ, circum uerò k b dimetientem circulus deſcribatur, & per primum poſtulatum connectantur k f, ſ b, b l, l k, & l ſ, igitur quoniam per 31 tertij elementorum, anguli qui ſub k f b, b l K, recti ſunt, quoniam in ſemicirculis ſunt, & ex centro k f & k l in unõ ſigno tangunt b l, b f, ipſam ſphæram. Igitur ab ipſo b oculo procidentes radij in ipſas b f, b l, procidunt. Et quoniam uterq; qui ad h, ſunt angulorum rectus eſt eo quia c d, ipſi f l, parallelus eſt, & f h, ipſi h l, eſt æqualis per tertium tertij elementorum, ſi iam manente ipſa h b ipſum h f b, triangulum circunducatur in idem, rurſus reuoluetur unde cœperat circunduci. At b f, circum acta in uno ſigno ſphæræ ambitum tangit per correlarium 16 tertij elementorum, hoc eſt in f, & circulus erit deſcriptus per f l ſigna, quare ſub circulo id ſphæræ quod ſpectatur contentum, uidetur & minus hemiſphærio: ipſum nanq; f in l, minus eſt hæmiſphærio. Quare & ab oculo ſpectatum minus eſt hemiſphærio.

Theorema uigeſimumquartum.

OCulo ad ſphæram propius accedente, ſpectatum minus eſt, putabitur autem maius uideri.

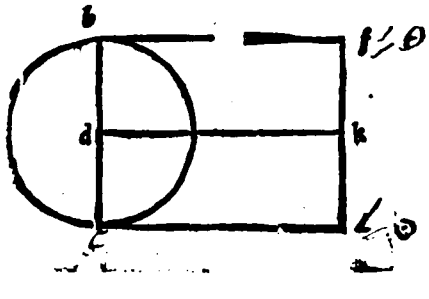
Eſto enim ſphæra cuius centrum ſit k, & ab oculo d in centrum connectatur d k, & per k, per 11 primi elementorum excitetur b c, circum uerò d K circulus deſcribatur, per 3 poſtulatum, & per ſecundum poſtulatum connectãtur d n, n k, d l, l K, igitur recti ſunt qui ad l n, anguli: quoniam l n ſemicirculus ſunt per 31 tertij elementorum. In unum igitur contactum tangunt ipſæ d l, d n, ipſam ſphæram per correlarium 16 tertij elemẽtorum. Ipſi igitur ab ipſo d, oculo procidentes radij per d l & d n cadunt. Rurſus remoueatur oculus, & ſit in r & circum ipſum r, per 3 poſtulatũ circulus deſcribatur, & per ſecundũ poſtulatũ connectãtur r f, f k, r ſ, ſ k: igitur ipſo r f, r ſ, in uno ſigno ipſam tangunt ſphæram per correlarium 16 tertij elementorum, & ab ipſo r oculo procidentes radij ut r ſ, r ſ cadunt. Quare ſub angulo r ipſum f ſ, & ſub angulo d ipſum n f ſ l, ſpectatur, ſed f n ſ l, ipſo f ſ, maius eſt: apparet autem minus, angulus enim qui ad r maior eſt: eo qui ad d eſt angulo per 20 tertij elementorum, quæ uerò ſub maiori ſpectãtur angulo per 4. ſuppoſitionem optices maiora uidentur, maius ergo apparet f ſ, ipſo n f ſ l, eſt autem minus.

Theorema uigeſimumquintum.

SPhæra binis ſpectata oculis, ſi dimetiens ſphæræ æquus fuerit rectæ lineæ diſtanti ab oculis, ipſius hemiſphærium ſpectabitur.

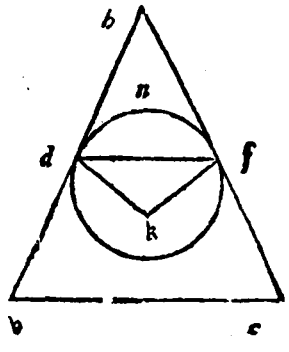
Sit ſphæra cuius dimetiẽs ſit b c, & ab ipſo b c per 11 primi elementorum excitentur ad angulos rectos b f, c l, & ab ipſo f ad ipſam b c, per 31 primi elementorum excitetur f l, & ponatur oculus unus in f, alter uerò in l, ab ipſo uerò centro d per 31 primi elementorum ad ipſam b f parallelus d K, igitur ſi manente d K ipſum b k parallelogrammum, circumagatur in idem rurſus

ſus unde cœpit agi conſiſtet, & circunſcripta ab ipſa b d, figura circulus erit, qui per centrum erit ipſius ſphæræ. Quare hemiſphærium tantum ipſius ſphæræ ſpectabitur ſub f l oculis.

Theorema uigemumſextum.

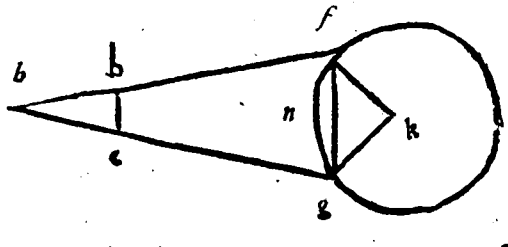
CVm oculorum diſtantia ſphæræ diametro maior fuerit hemiſphærio, maius id quod ipſius ſphæræ ſpectabitur apparebit.

Eſto enim ſphæra cuius centrum ſit K, oculorum uerò interuallum maius eſto ipſius ſphæræ diametro, & per K & b c, extendatur planum, efficiatq; in ſphæra circulũ d f n, procidantq; radij b d, c f, in uno ſigno tangentes, igitur producti inuicem congrediuntur. Quoniam b c ipſius ſphæræ diametro maior eſt, congrediantur iam in h, ſignum. Igitur quoniam ab ipſo ſigno h ipſæ h f, h d, per unum ſignum tangentes cadunt, minor eſt ipſe f n d, ambitus ſemicirculo per uigeſimumtertium theorema, anguli enim h f k, h d k, ſunt rectæ. Ipſius uerò ſphæræ reliquum ſphæræ hemiſphærio maius ſpectatur ſub b d c f.

Theorema uigeſimumſeptimum.

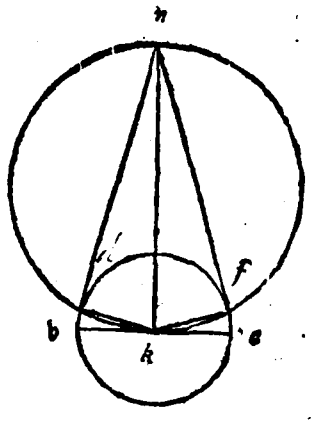
SI oculorum interuallum minus fuerit ſphæræ diametro, id ſphæræ quod ſpectatur, hemiſphærio minus ſpectabitur.

Eſto, inquam, ſphæra cuius centrum ſit k oculorum interuallum ſit b c minus exiſtens ipſius ſphæræ diametro: & per K & b c, extendatur planum, efficiatq; in ſphæra circulum f g n, excitentur autem per decimamſeptimam tertij elementorũ ab ipſis b c oculis in uno ſigno tangentes b f, & c g, quæ in h inuicem congrediantur. Quoniam b c, & ipſius ſphæræ diameter ſunt inæquales. Igitur ab ipſo h ſigno procidẽtes in ipſam ſphæram minorem hemiſphærio ambitum capient, per uigeſimumtertium theorema. Igitur ambitus f g n, hemiſphærio minor eſt. Quare ſub b c oculis ſpectatum, hemiſphærio minus erit.

Theorema uigeſimumoctauum.

CYlindro utcunque inſpecto ab oculo uno, minus hemicylindro ſpectabit.

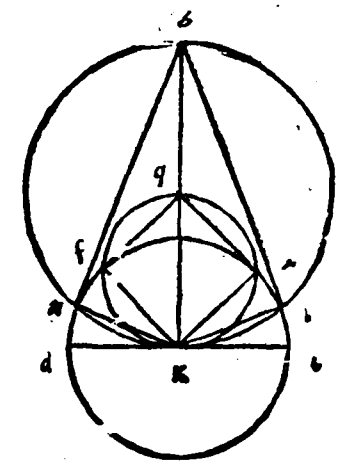
Eſto nanq; cylindri circa baſim circuli centrum K, ab ipſo n, oculo excitetur ad k ipſa n k, per primum poſtulatum, et per k: per ſecundam primi elementorum excitetur b c, & circum k n, deſcribatur circulus, connectanturq; n f, f K, n d, d K. Igitur qui ad f d, recti ſunt. In uno igitur ſigno f n, n d, tangunt per correlarium decimamſextam tertij elementorum. Ipſi igitur ab ipſo n oculo educti radij per n f, n d procidunt, quare ipſi ambitus f l d, tantum ſpectabitur: ſed f l d, minor eſt ipſo c l b, ſemicirculo. Igitur f l d, ſemicirculo minor uidebitur, hoc eſt cylindrus. Similiter enim baſi per omnem ſuperficiem cylindri demõſtrabimus, quare totius cylindri dimidio minus ſpectabitur.

Theorema uigeſimumnonum.

OCulo propius ad cylindrũ poſito, minus quidem erit aſſumptum cylindri ſub ipſis aſpectibus, uidebitur autẽ maius aſpici.

Eſto

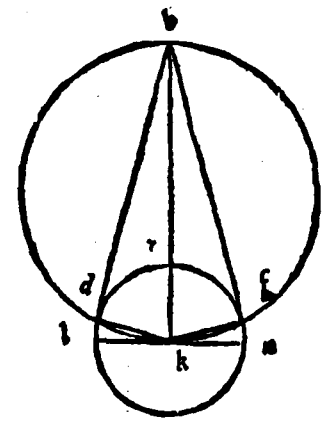
Esto enim cylindri circa basim circuli centrum k, & ab ipso k oculo in k centrũ per 1 postulatum connectatur b k, & per k, per 11 primi elementorum ad angulos excitetur rectos c d, et circum k b circulus describatur, per 3 postulatum & connectantur b n, n k, b l, l k: iam per ea quæ prædicta sunt l f n, minus est semicirculo, & similiter basi cylindri minus est, & dimidium spectabitur. Sed proprius excitetur oculus, sitq; q & circum f k, per 3 postulatum circulus describatur, connectanturq; q r, r K, k f, & f q. Igitur qui ab ipso q radij procidentes per q r, & q f, cadunt, qui uerò ab ipso b scatent, cadunt per b l, b n, maior igitur ambitus n f l, ambitu r f, uidetur aut minor r f f, ipso n f l, maior enim est angulus q, angulo b, per 20 tertij elementorum, quare cylindri minor pars spectabitur, uidetur autem maior aspici.

Theorema trigesimum.

CONo circulum basim habẽte sub uno oculo perspecto, minus hemiconio spectabitur.

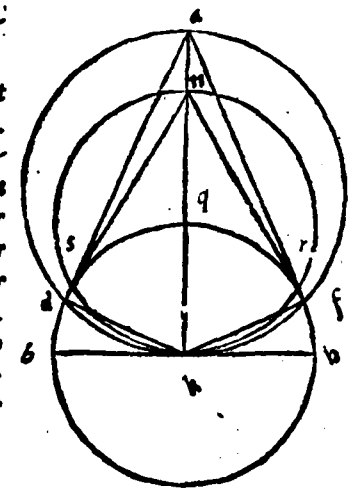
Esto enim coni basis circulus cuius centrum sit k, & ab ipso b oculo excitetur in centrum per primum postulatum b K, & per K, per 11 primi elementorum, ad angulos rectos ipsi k b excitetur n l, circum uerò k b, per 3 postulatum describatur circulus. Connectanturq; per 2 postulatum b f, f k b d, d k. Igitur anguli qui ad f d, recti sunt per 31 tertij elementorum. Igitur ipsæ b d, b f in uno signo tangunt per correlariũ 6 tertij elementorũ, & radij qui ex b per b d, b f, procidunt, igitur ambitus f r d, perspectus minor existens ipso n r l. At n r l, semicirculus est. Igitur ambitus f r d semicirculo minor est. Quare & coni quod spectatur minus est hemiconio: similiter enim & in reliquorum circulorum ipsius coni superficie ostendemus.

Theorema trigesimumprimum.

OCulo propius posito in eodem plano minor, inquã, erit uisibus assumpta pars, at maior perspiciꝫ uidebitur.

Esto coni basis circulus cuius centrum sit K, oculus uerò sit a & ab ipso a per primum postulatum in K connectatur a k. Et per undecimam primi elementorum, ad angulos rectos excitetur per k ipsa b b. Describaturq; per tertium postulatum circum a k circulus, & per primum postulatum connectantur a f, f k, ad d k, permuteturq; oculus a in n, & circum K n, per tertium postulatum circulus describatur, connectanturq; n r, r K, n f, f k. Igitur qui ex a oculo radij scatent, per a d, a f, cadũt. Quare ambitus f q d apparet. Idq; propterea & qui ab ipso n, oculo radij scatent per n r, n f cadunt, spectabitur igitur ambitus r q f. Sed maior f q d ipso r q f. At minor apparet, maior enim est angulus n eo qui ad a est angulo.

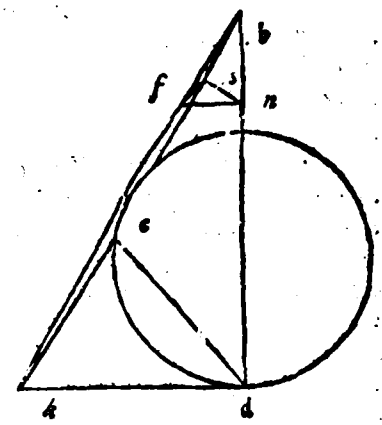

Theorema trigesimumsecundum.

CONo circulũ basim habente, si à contactibus qui ab oculo in coni basim procidẽtibus radijs rectæ lineæ deducãtur per superficiẽ

coni

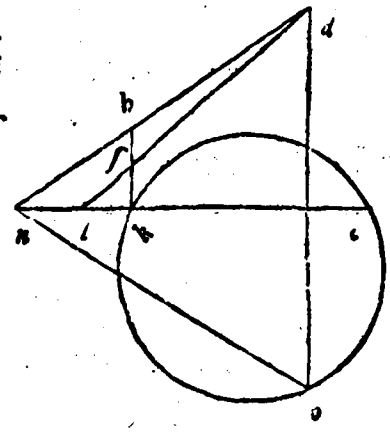
coni ad uerticẽ eius perq; deductas, & eis quæ ab oculo in basin coni procidentibus plana educta fuerint, in communiq; planorũ sectione oculus positus fuerit, id quod spectatur coni, omnifariàm æquum spectabitur uisu in plano proposito existenti.

Sit conus cuius basis quidem sit circulus c d, uertex autem sit b signum, oculus uerò sit K à quo procidant radij k d, K f, tangentes in c d, connectaturq; ab ipsis d c, signis in uerticem coni d b, & c b, & per c b, & c K, quidem planum extẽdatur quod ex ipsorum d b, d K. Similiterq; alterum protenditur planum, igitur ipsi plani ueniunt in congressum, nam ipsæ c d b, concurrunt, & c K, d k concurrunt, ueniant in congressum igitur ipsa plana, & sit eorum communis sectio b K. Dico quòd ubi in b k, positus fuerit oculus, quo spectatur coni, æquum est, ponatur in b K oculus, sitq; f, excitenturq; per 31 primi elementorum per f ad ipsam quidem K d, ipsa f n, ad ipsam autem c k ipsa f f, igitur ipsæ f n, f f, coni superficiem in signis f f, tangunt. In ipsa enim coni super æqui distantium circulorum segmenta sunt similia. Igitur in ipsa b d c, coni superficie interualla spectata æqualia apparent. Quoniam æqualis est quẽ ipsæ f f, f n comprehendunt, angulus ei qui sub k c, c d, comprehenditur angulo, æquum apparuerit igitur, f n, interuallum ipsi d c interuallo. Quare quando oculus in K b, recta linea positus fuerit, æquum semper spectatum apparet.

Theorema trigesimumtertium.

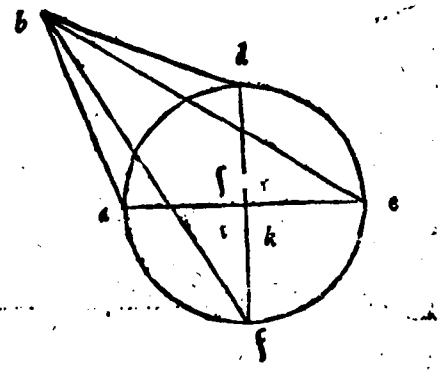
AEqualiter autẽ semp oculo à cono distãte, sublimius quidẽ oculo posito minus apparet coni spectatum, humilius uerò maius.

Esto coni uertex quidem ad d signum, basis autem circulus, excitenturq; per 31 primi elementorum k h, ipsi b d, ponaturq; oculus in h. Dico iam quòd id quod spectatur coni oculo posito in h minus spectabitur quàm in f. Connectantur, inquam, per primum postulatum ab ipso d signo in h f signa ipsæ h d, d f, & per secundum postulatum extẽdantur in n l, igitur in n & l, signo posito oculo spectata coni æqualia apparebunt, & minus quidem apparebit quod ad n, maius autem id quod ad l, æquũ uerò id quod ad n, ei quod ad h. Id autem quod ad l ei quod ad f, sicut in præcedenti patuit: oculo igitur in h, signo existente spectatum coni minus apparet quàm in signo.

Theorema trigesimumquartum.

IN circulo si à centro ad angulos rectos quædam agatur recta linea ipsius circuli plano, & in ipsa apponatur oculus circuli dimetientes æquales apparent.

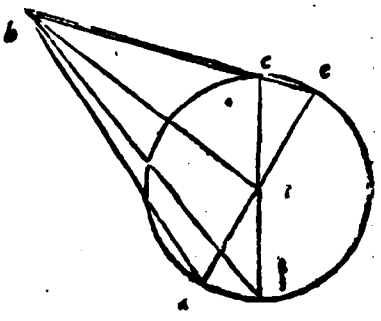

Esto enim circulus cuius centrum sit K, & ab ipso K, per 12 undecimi ele. ad angulos rectos excitetur ipsi plano circuli ipsa K b, oculus uerò sit in b: excitenturq; diametri c a, & d f. Dico iam ipsum a c ipsi d f, æqualem apparere: connectantur enim ipsæ b a, b f, b c, b d, per primum postulatum. Igitur binæ b k, k f, binis b K, k c, sunt alterutra alteri

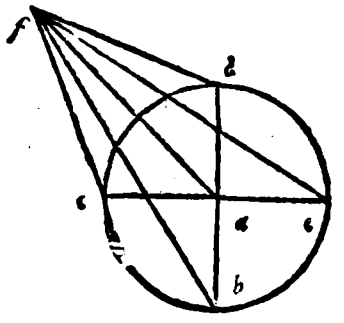
teri æquales, est autem & angulus r angulo ſ æqualis, æqualis igitur est per 4. primi elementorum baſis b f, baſi b c. Idq; propterea iam & b d ipſi b a est æqualis, binæ iam d b, b f, binis c b, b a, ſunt æquales, est autem & d f ipſi c a, æqualis: angulus igitur qui ſub d b f, angulo qui ſub c b a, est æqualis. Sed ea quæ ſub æqualibus ſpectantur angulis æqualia apparent: æqualis igitur per ſuppoſitionem ſextam c a, ipſi d f apparet.

Theorema trigeſimumquintum.

ET ſi quæ ex centro excitatur non fuerit ad angulos rectos ipſi plano, æqualis autem fuerit ei quæ ex centro, dimetientes ipſi æquales apparent.

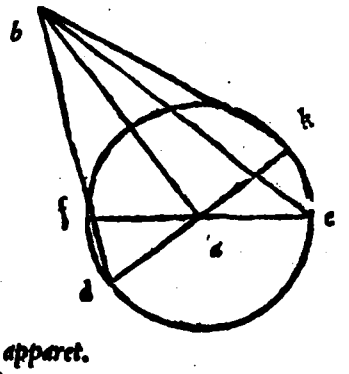

Sit circulus cuius centrum K, & ab ipſo K, excitetur non ad angulos rectos ipſi plano ipſa K b, æqualis autem eſto ei quæ ex centro circuli, & per primum poſtulatum connectantur ab ipſo b ſigno eæ, quæ prius: quoniam igitur ipſæ d k, K b, k f, inuicem ſunt æquales, rectus est angulus contentus ſub f b d. Idq; propterea iam & qui ſub a b c, angulus rectus est, æquales igitur ſunt ipſi adinuicem per quartum poſtulatum. Sed quæ ſ b æqualibus ſpectantur angulis æqualia apparent per ſuppoſitionem 6. æqualis igitur apparet d f ipſi a c. Sed iam a f, neque ſit æqualis ei quæ ex centro, neque ſit ad angulos rectos ipſi circuli plano, æquales uerò efficiat angulos ſub d a f, f a c, & e a f & f a b. Dico quòd & ſic dimetientes ipſi æquales apparent. Quoniam enim æqualis est d a, ipſi a c, per decimamquintam diffinitionem primi elementorum: communis autem a f, & æquos comprehendunt angulos. Baſis igitur d f, per quartam primi elementorũ baſi c f, est æqualis, & angulus d f a angulo a f c, est æqualis. Similiter iã oſtendemus quòd & angulus e f a, angulo a f b est æqualis, totus angulus igitur qui ſub d f b, toti angulo ſub e f c, est æqualis quare per ſuppoſitionem 6 perſpectiuæ ipſæ diametri æquales aparebunt.

Theorema trigeſimumſextum.

SI uerò quę ab oculo ad centrum procidens circuli, neq; ad angulos fuerit rectos ipſius circulo plano, neq; etiam eiq; ex centro fuerit æqualis, neq; æquos cum hijs quæ ex centro comprehendet angulos, ſed aut maior aut minor ea quæ ex centro fuerit, diametri ipſæ inæquales apparebunt.

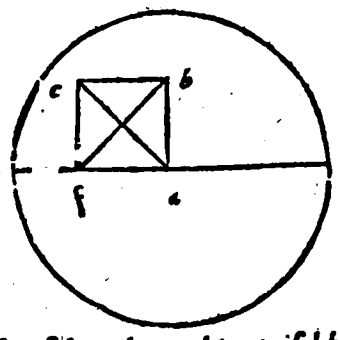

Sit enim circulus cuius centrũ ſit a, & ab ipſo b oculo in centrum circuli excitetur recta linea b a, ſit autem neq; ad angulos rectos ipſi plano, neq; ei quæ ex circuli cẽtro æqualis, neq; etiam cum his quæ ex centro æquos comprehendat angulos. Dico quòd ipſæ diametri circuli inæquales apparebunt, excitetur, inquam, c f, dimetiens ad angulos ſubſiſtens rectos ipſi a b. Et d k inæquales efficiens angulos ipſi a b, & per primum poſtulatum connectantur b c, b d, b f, & b k. Sit, inquam, prius b a ipſa a k maior: igitur maior est angulus comprehenſus ſub c b f, eo qui comprehenſus est ſub k b d, ſicut in theorematibus oſtenſum est. Quæ uerò ſub maiori angulo ſpectantur maiora apparent. Igitur c f ipſa d k maior apparet.

Theorema trigeſimumſeptimum.

SI autem b a, ipſa a K, minor fuerit, maior apparet d K ipſa c f.

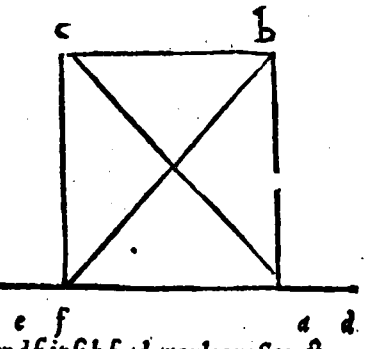
Eſto circulus cuius centrum ſit a, oculus uerò ſit b, à quo in circulum perpendicularis acta non cadat in a, ſed extrà, ſitq; b c, connectaturq; per primum poſtulatum ex c in a, ipſi c a, inſuper ab a in b, ipſa a b per idem poſtulatum. Dico q, omnium per a actarum rectarum linearum, ad ipſamq; b a angulos efficientium minimus eſt qui ſub c a b, excitetur enim recta linea d a, & ab ipſo c per xi. xi. elemen. in d e perpendicularis agatur ipſi plano c f, connectaturq; b f, per primum poſtulatũ: igitur ipſa b f, ſuper d e perpendicularis eſt. Quoniam igitur angulus e f a rectus eſt, qui ſub a c f, igitur minor eſt recto, maius igitur eſt per 18 primi elemen. latus a c, latere a f. Igitur b a, ad ipſam a f, maiorem habet rationem, quàm ad a e, ſed angulus a c b, & qui ſub b f a recti ſunt, & c a, & a f, ſunt inæquales, & reliquus igitur qui ſub f a b, eo qui ſub c a b maior eſt, ſimiliter autem oſtendetur quòd & omnium per a, actarum rectarum linearum ad ipſam a b, rectam lineam angulum efficientium minimus eſt qui ſub c a b.

Theorema trigeſimumoctauum.

SEd quod f b ipſi d e ad angulos rectos exiſtat, ſic oſtendemus.

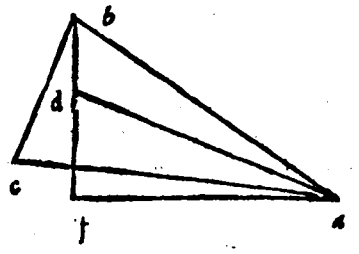
Quoniam b c, ipſi circuli plano ad angulos eſt rectos, & omnia igitur per b c, plana producta ipſi circuli plano per 3 diffinitionẽ 11 elemen. ad angulos rectos exiſtunt. Vnum autem eorum quæ per b c extenduntur planorum eſt ipſum b e f, triangulum. Igitur triangulũ b c f, ipſius circuli plano ad angulos rectos exiſtit. Quoniam igitur bina plana, hoc eſt & id quod ipſius e d, circuli, & id quod ipſius b c f, trianguli adinuicem ſeſe diſpeſcunt, & ipſi e f, quæ ipſorum communis eſt ſectio ad angulos rectos eſt ipſa f d, in ipſius circuli plano: perpendicularis nanq; agitur c f, in e d, & f d igitur ipſius b c f, trianguli plano ad angulos rectos eſt. Quare per 2 diffinitionẽ 11 element. ad omnes ipſum tangentes rectas lineas, & in ipſo trianguli e f b, plano exiſtentes ad angulos rectos ſubſiſtit. Igitur d f, ipſi b f, ad angulos rectos eſt.

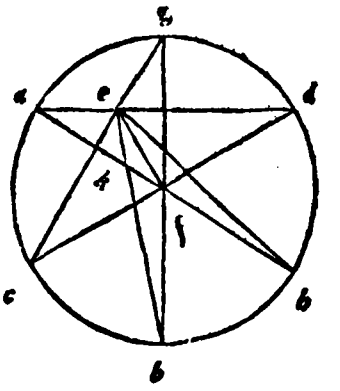
Theorema trigeſimumnonum.

RVrſus igitur b f ipſi e f d, dimetienti ad angulos rectos eſt.

Eſto bina triangula b c a, & b f a, rectos habentia eos qui ad c f, angulos, & b a, ad f a, maiorem habeat rationem quàm ad c a. Dico quòd angulus f a b, eo qui ſub c a b eſt, angulo maior eſt. Quoniam enim b a, ad a f, maiorem habet rationẽ quàm ad c a: & rurſus igitur f a ad a b, minorem habet rationem quàm c a, ad a b, quare c a, ad a b, maiorem habet rationem quàm f a, ad a b. Fiat igitur ſicut c a, ad a b, ſic f a, ad maiorem ipſa a b, hoc eſt ad ipſam a d, æquiangula igitur ſunt triangula b c a, & d f a, quare angulus c a b, angulo f a d, eſt æqualis. Igitur angulus f a b, angulo c a b, maior eſt. Eſto circulus a b, c d, excitenturq; binæ diametri a b, c d, ſeſe inuicem ad angulos rectos diſpeſcentes, oculus uerò eſto e, à quo in centrum connexa e f, ad angulos quidem rectos eſto ipſi c d, ad ipſam autem a b, contingentem angulum comprehendat, eſtoq; e f, utraq; ipſarum quæ ex centro maior. Quoniam igitur c d, utriq; ipſarum a b & e f, ad angulos eſt rectos, & omnia igitur plana per c d, proiecta ei quod per e f & a b, plano ad angulos rectos ſubſiſtunt. Excitetur perpendicularis igitur ab ipſo e, ſigno ad ſubiectum planum per 11 undecimi elementorum: in communem igitur planorum ſectionem a b cadit. Cadat igitur & ſit e k, extendaturq; dimetiens g h, ponaturq; ipſi dimetienti circuli æqualis l m, ſecenturq; per 10 primi element. bifariam in n, & ab ipſo n, ipſi l m, per 11 eiuſdem excitetur ad angulos rectos in ſublimi recta linea n x, ſitq; ipſa n x, ipſi e f æqualis. Segmentum igitur circum l m, deſcriptum, tranſiensq; per 10 ſemicirculo maius erit. Quoniã n x, maior eſt utraq; ipſarum l n, n m, ſit ipſum l x m. Connectanturq; ipſæ x l, & x m, angulus igitur qui ad x cõprehenſus ſub l x m, ei eſt æqum qui ad e, ſignum, comprehenſo ſub continen

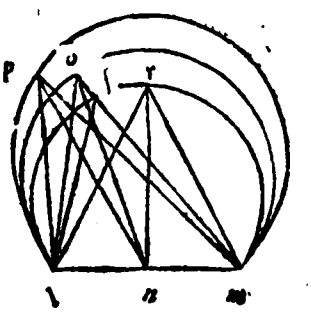
tibus ipſum e, & c d, ſigna. Inſuper ponatur ei qui ſub e f, & f g, æquus qui ſub l n, n o, auferaturq; ipſa e f, æqualis ipſi n o, connectanturq; ipſæ l o, m o, deſcribaturq; circum l o m, triangulum ſegmentum circuli comprehenſum ſub l o, o m, hoc eſt ipſum l o m. Erit iam qui ad o, ſignum angulus comprehenſus ſub l o m æquus ei qui ſub g e b. Inſuper ponatur ei qui ſub e f g, æqualis qui ſub l p n, auferaturq; e f, æqualis ipſi n p, cõnectanturq; ipſæ l p, p m, deſcribaturq; circum ipſum triangulum ſegmentum circuli, erit iam angulus qui ad p, ſignum angulo cõprehenſo ſub a e, & e b, æqualis. Quoniam igitur angulus x, angulo o, maior eſt, ſed angulus x, angulo ſ, eſt æqualis, & qui ad ſ, per 32 primi element. maior eſt eo qui ad o, extra enim triangulũ eſt l ſ o, & qui ad x igitur eo qui ad o maior eſt, & qui ad x, ei eſt æqualis qui ſub c e d, & qui ad o, ei qui ſub g e h, igitur per 4 ſuppoſitionem perſpectiuæ c d, ipſa g h, maior apparebit. Rurſus angulus ſ, angulo g e h, eſt æqualis, & qui ad p, ei qui ſub a e b: maior autem eſt angulus o, angulo p, maior igitur apparebit per ſuppoſitionem 4 perſpectiuæ g h, ipſa a b recta linea.

Theorema quadrageſimum.

NOn ſit autem maior quæ ab oculo in cẽtrum annexa eſt ea quæ ex centro, ſed minor, erit iam circa diametros contrarium: nam ipſorum dimetientium maior, minor, & minor, maior, apparebit.

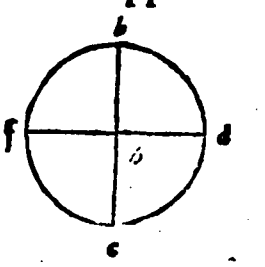
Eſto circulus a b c d, extendãturq; bini dimetiẽtes a b, c d, ſeſe inuicem ad rectos angulos ſecantes, altera uerò quæpiam extendatur n h, oculus uerò ſit e, à quo in centrum f, connexa eſto e f, minor exiſtens utraq; earum quæ ex centro, ad angulos uerò rectos eſto e f, ipſi c d, ponaturq; circuli diametro æqualis l m, quæ per 10 primi element. ſecetur bifariàm in n, excitenturq; per 11 eiuſdẽ ad angulos rectos ipſi l m, ipſa n x. Deſcribaturq; circum l x m, ſegmentum circuli, ſitq; l x m. Erit iam minus ſemicirculo, quoniam n x, minor eſt ea quæ ex centro, eſto, inquam, l x m, connectanturq; per primum poſtulatum ipſæ x l, x m, igitur angulus qui ad x, comprehenſus ſub l x, x m, æquus eſt ei qui ad e, comprehenſo ſub c e, & e d. Inſuper ponatur ei qui ſub e f, f g, æqualis qui ſub l n, l o, angulus, auferaturq; e f, ipſi n o, æqualis, connectanturq; l o, m o. Deſcribaturq; circa l o m, triangulum ſegmentum circuli l o m. Iam angulus qui ad o, ſignum comprehenſus ſub l o, o n, rectis lineis æqualis erit ei qui ad e, comprehenſo ſub h e n. Inſuper ponatur ei qui ſub a f, f e, æquus qui ſub l p, p n, auferaturq; n p, ipſi e f, æqualis connectanturq; l p, p m, deſcribaturq; circum l p m, triangulum ſegmentum circuli, ſitq; l p m, erit iam angulus qui ad p, ſignum comprehenſus ſub l p, p m, æqualis ei qui ad e, angulo comprehenſo ſub a e & e b. Quoniam igitur angulus qui ad x, eo qui ad o, minor eſt, æqualis autem eſt angulus qui ad o, ei qui ad e, comprehenſo ſub h e, e n, & qui ad x, ei qui ad e, comprehenſo ſub c e d, minor igitur apparebit e d, ipſa n h. Rurſus quoniam angulus qui ad e, cõprehenſus ſub h e n, minor eſt eo qui comprehenſus eſt ſub l e b, minor igitur per ſuppoſitionem 5 ſpeculariæ apparebit & n h, ipſa a b.

Theorema quadrageſimumprimum.

CVruũ rotæ quandoq; circulares, & quãdoq; cõtractæ apparent.

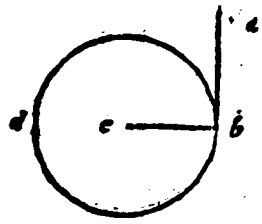
Eſto enim rota cuius dimetientes ſint d f, & b c. Igitur quandoq; ab oculo in centrum agitur, ad angulos fuerit rectos, ipſi plano uel æqua fuerit ei quæ ex centro, æquales diametri apparẽt, ſicut in præcedenti theoremate oſtenſum eſt. Quare rota currus bijs exiſtentibus circulares apparẽt, producto uerò curru & eo qui ab oculo in centrum actus eſt, ad rectos angulos non ſubſiſtente radio ipſius rotæ plano, neq; æquali ei quæ ex ipſius centro, dimetientes inæquales apparent, quod ſimiliter in præcedenti oſtenſum eſt, quare rota contracta apparebit.

Theorema

Theorema quadrageſimumſecundum.

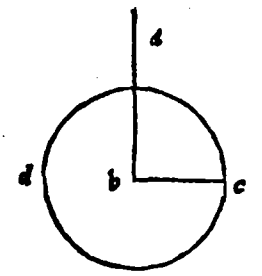
SI magnitudo quæpiam ſublimis ad ſubiectum planum ad angulos rectos extiterit, poſitusq; fuerit oculus in aliquo ſigno ipſius plani, & permutatum fuerit uiſile in circuli circunferentia, uiſile ſemper æqualiter ſpectabitur.

Eſto, inquã, ſpectata aliqua magnitudo a b, ſublimior plano, oculus autẽ eſto c, cõnectaturq; b c, & centro c, ſpacio uerò c b, per 3 poſtulatum circulus deſcribatur b d. Dico quòd ſi in circuli circunferentia permutabitur ipſa a b, ab ipſo c, oculo æqualiter ſpectabitur. Quoniam enim a b, recta eſt et ad ipſam b c, angulum efficit rectum: omnes igitur quæ ex centro c, ad ipſam a b, magnitudinem procidentes inuicem æquos efficiunt angulos, per ſecundam diffinitionem 11 elemen. æqualiter igitur uiſile ſpectabitur, ſimiliter quoq; & ſi à centro c, ſublimis excitetur recta linea, & in ipſa poſitus fuerit oculus in parallelum exiſtens ſpectatæ magnitudini, commotaq; fuerit magnitudo, ſpectatum æqualiter ſemper apparet.

Theorema quadrageſimumtertium.

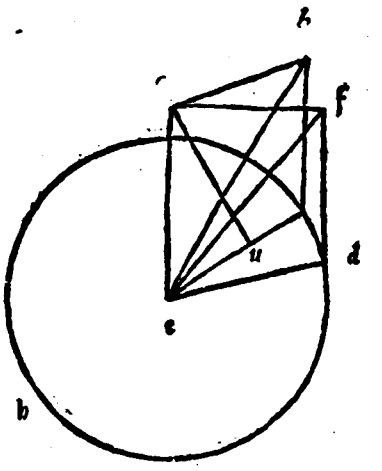
SI uerò uiſile ad ſubiectum planum ad angulos fuerit rectos, permutatus autem fuerit oculus in circuli circunferentia, centrum habente ſignum circum quod conuertitur magnitudo ipſi plano, uiſile ſemper æqualiter apparebit.

Sit, inquam, ſpectata magnitudo a b, ſublimis & ad angulos rectos exiſtens ad ſubiectum planum, oculus uerò ſit c, & centro quidem b, ſpacio uerò b c, per 3 poſtulatum circulus deſcribatur c d. Dico quòd ſi c, permutetur, in circuli circunferentia ipſa a b, magnitudo æqualiter ſemper apparebit, hoc, inquam, eſt manifeſtum, omnes enim ab ipſo c ſigno ad a b, cadentes radij ad æquos angulos procidunt. Quoniam angulus qui ad b rectus eſt. Aequaliter igitur ſpectata magnitudo apparebit.

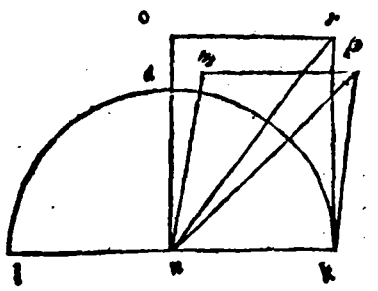
Theorema quadrageſimumquartum.

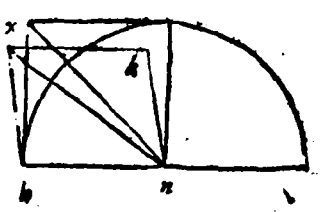
SI autem ſpectata, à magnitudo ad ſubiectum planum neutiquam ad angulos rectos fuerit, mutatumq; fuerit uiſile in circuli circunferentia, inæqualiter ſemper ſpectabitur.

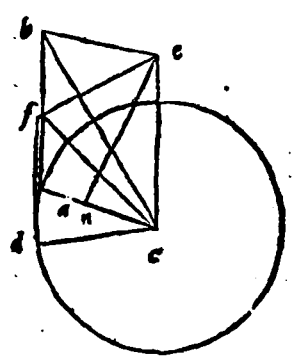

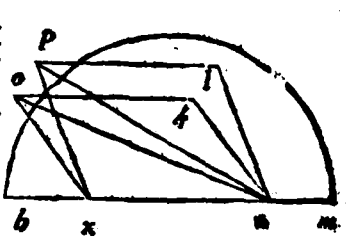
Eſto circulus a b, & ſuſcipiatur in ipſius circũferentia ſignum, ſitq; illud d, & conſtituatur non ad rectos angulos ipſi circulo ipſa d f, oculus uerò ſit e. Dico quòd ipſa d f, ſi in ipſius circuli circunferentia permutabitur quandoq; maior, & quandoq; minor apparebit. Iam ipſa d f, uel eſt maior ea quæ ex centro, uel ei æqualis, uel minor: ſit in primis maior, excitetur q; per 31 primi element. per e, centrum ipſi d f, parallelus e c, ſitq; æqualis d f, ipſi c e. Excitetur q; per 11 undecimi element. ab ipſo c, ſignum ad ſubiectum planum perpendicularis c n, & cadat ipſi plano, in n, ſignum, & connexa e n, per 1 poſtulatũ extendatur & procidat in circuli circunferentia in a, & per a, per 31 primi element. ipſi c e, parallelus excitetur a b, ipſi d f, æqualis: dico quòd a b, omnibus in circuli circunferentia ſtantibus rectis lineis minor apparebit. Connectantur enim per primum poſtulatum c f, e f, b c, & e b: habuimus autem in præterito 36 theoremate, quod omnium per e, ſignum ductarum rectarum linearum, efficientiumq; a d, e c, angulum, minimus eſt qui ſub

c e a. Quoniã igitur c e, ipſi a b, parallelus eſt, ſed & æqualis, & ea igitur ipſi c b, æqualis eſt & parallelus: parallelogrammũ igitur eſt b e, idq; propterea iã & f e, parallelogrammũ eſt. Et quoniã oportet oſtendere quod minor apparet a b, ipſa d f, manifeſtum eſt quod prius oſtendere oportet quod angulus qui ſub b e a, minor eſt angulo qui ſub f e d. Quoniam igitur oſtenſum eſt quod omnium per e, ſignum æqualium rectarum linearum ad c e, angulosq; efficientium minimus eſt qui ſub c e a, minor igitur eſt & ipſo c e d, is qui ſub c e a. Exponatur circuli ſemicirculo, æquum ſegmentum k a l, accipiaturq; illius centrum & ſit n, ponaturq; ei angulo qui ſub c e a, æqualis angulus qui ſub k n m, ei autem qui ſub c e d, æqualis qui ſub k n o, ponaturq; ipſi d f, utraque ipſarum o n, m n, æqualis per 2 primi elementorum, & per m ipſi k n, æqualis & parallelus excitetur m p, per 31 primi element. Connectaturq; per primum poſtulatum p k, parallelogrammum igitur eſt n p, & æquum & ſimile ipſi b e. Rurſus per o ipſi k n, per trigeſimam primam primi ele. excitetur o r, & cõnectatur r k. Igitur r n, parallelogrammum æquum eſt & ſimile ipſi f e. Connectanturq; diagonij r n, p n. Quare angulus qui ſub k n p, eo qui ſub k n r, minor eſt. Eſtq; qui ſub k n p, ei æqualis qui ſub a e b, & qui ſub k n r, ei eſt æqualis qui ſub d e f, minor igitur eſt qui ſub a e b, angulus eo qui ſub d e f. Quare & magnitudo a b, magnitudine d f, minor apparebit. Similiter iam oſtendemus quod b a, ipſa f d, minor eſt ipſa f d, minore exiſtente & æquali ei quæ ex centro. Sed iã eſto d e, ei quæ ex centro æqualis, cõſtruãturq; omnia eadem quæ ſuper, ponatur circuli ſemicirculo æqualis ſemicirculus h d l, accipiaturq; illius centrum, & ſit n: & quoniam d o, æqualis ſup ponitur ei quæ ex centro, æqualis igitur eſt d o, ipſi h n: ponatur, inquam, ei qui ſub c e a, angulo, æqualis angulus qui ſub h n k, excitenturq; ipſi h n, parallelogrammum n x, & ipſi h n, auferatur æqualis k x, connectaturq; x h, ei autem qui ſub c e d, æqualis ponatur qui ſub h n d, & ipſi h n, parallelus per 31 primi element. excitetur d o, ipſiq; h n, æqualis auferatur d o, connectaturq; o h: parallelogrammum igitur eſt utrunq; ipſorum h d, h K, & ſunt æqualia & ſimilia ipſis e f, e b, quare & qui ſub m d, angulus ei eſt æqualis qui ſub c e d, & qui ſub h n k, eſt æqualis ei qui ſub c e a, minor autem eſt qui ſub c e a, eo qui ſub c e d, minor igitur eſt & qui ſub h n k, eo qui ſub h n d, connectanturq; diagonij x n, o n, minor igitur eſt & qui ſub h n x, eo qui ſub h n o, æqualis autem eſt qui ſub h n x, ei qui ſub a e b, ipſo d e f, minor igitur & qui ſub a e b, eo qui ſub d e f, minor igitur ſpectabitur a b, magnitudo, ipſa d f, magnitudine, quod oſtendere oportebat. Sed iam eſto d f, minor ea quæ ex centro circuli, conſtruanturq; eadẽ quæ ſupra, ponaturq; circuli ſemicirculo æqualis ſemicirculus, ſitq; h m, accipiaturq; centrum illius, ſitq; n, auferaturq; ab ipſa h n, ipſi d f æqualis n x, ponaturq; ei angulo qui ſub c e a, æqualis angulus qui ſub h n k, ei autem qui ſub c e d, æqualis qui ſub h n l. Sit autem utraq; ipſarũ n K, n l, æqualis et ipſi d f, excitenturq; p K, ipſi n x, per 31 primi ele. æqualis parallelus K o, cõnectãturq; o x, & per l, ipſi x n, per eandẽ parallelus excitetur l p, connectaturq; p x, parallelogrammũ igitur eſt utrunq; ipſorũ k x, x l, & eſt quidẽ ipſum k x, ipſi e b, ſimile & æquale & x l, ipſi e f. Quare & angulus qui ſub h n k, æquus eſt ei qui ſub c e a, & qui ſub h n l, ei qui ſub c e d, maior autem eſt angulus qui ſub c e d, eo qui ſub c e a, maior igitur eſt angulus qui ſub h n l, eo qui ſub h n k, cõnectãtur n o, n p. Angulus igitur qui ſub x n o, eo q ſub x n p, minor eſt, æqualis aũt eſt q ſub x n o, ei q ſub a e b, & q ſub x n p, ei qui ſub d e f, minor igitur eſt qui ſub a e b, ãgulus eo qui ſub d e f, ꝓſpicitur autẽ ſub a e b, magnitudo

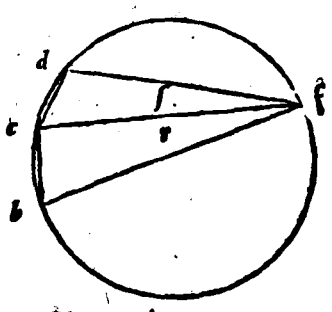

gnitudo a b, at ſub angulo d e f, magnitudo d f: minor igitur ſpectabitur magnitudo a b, magnitudine d f, quod oportebat oſtendere.

Theorema quadrageſimumquintum.

EStaliquis locus in quo oculo manente uiſile, quæ permutato æquum ſemper uiſile apparet.

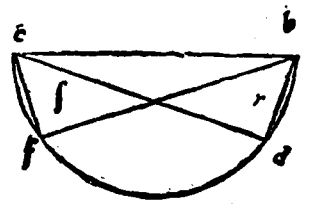
Sit, inquam, ſpectata magnitudo b c, oculus autem ſit f, à quo procidant radij f b, f c, ſuſcipiaturq; triangulum f b c, in circulo d b f. Dico quòd b c, magnitudo permutata in deſcripti circuli circunferentia æqualiter ſemper apparebit, permutetur enim b c, in c d, connectaturq; d f, igitur circunferentia b c, æqua circunferentiæ c d, igitur per 27 tertij elemẽtorum, æqualis eſt angulus r, angulo ſ, quæ uerò ſub æqualibus ſpectãtur angulis per 6 ſuppoſitionem optices, æqualia apparent, æqualis igitur apparet b c, ipſi c d.

Theorema quadrageſimumſextũ conuerſum præcedentis.

EStaliquis locus in quo oculo permutato, uiſile uerò manente, æqualiter ſemper uiſile apparet.

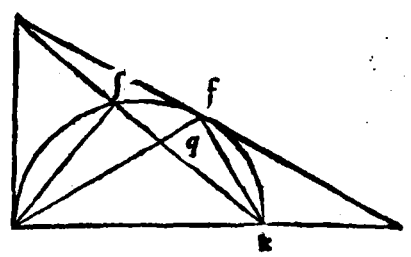
Eſto, inquam, quod ſpectatur b c, oculus autem ſit f, à quo procidant radij f b, f c, & accipiatur b f c, triangulum in ipſius circuli b f c, ſegmento, permuteturq; oculus f, ſitq; in d, procidatq; radij d b, d c. Igitur per 21 tertij angulus r, angulo ſ, eſt æqualis: in eodem enim ſunt circuli ſegmento, quæ uerò ſpectantur ſub æqualibus angulis æqualia apparent, æqualiter igitur ſemper b c, apparet: permutato oculo in b d c, circunferentia.

Theorema quadrageſimumſeptimum.

EStaliquis locus in quo oculo permutato & uiſile permanẽte, inæqualiter uiſile apparet.

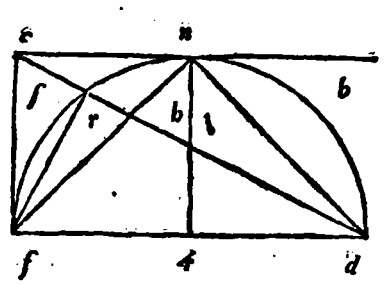
Sit, inquam, uiſile k d, recta autẽ linea b c, in ipſam k d, procidens, accipiaturq; per 13 ſexti elemen. ipſius d c, & c K, media proportionalis c f, & connectatur f k, & f d. Super autem k d, ſegmentum deſcribatur, acutum habens angulum q, tangit autem rectam lineam b c. Quoniam eſt ſicut d c, ad c f, ſic c f, ad c K, ponatur igitur oculus in b, ſigno, protendaturq; d b, b k, connectatur ſ d, igitur angulus q, æqualis eſt per 21 tertij elementorum, angulo ſ, in eodem nanq; eſt ſegmento, & angulus ſ, angulo b, maior eſt, & angulus q, igitur angulo b, maior eſt, oculo igitur in f, exiſtente, maior apparet K d, quàm ſi oculus in b poſitus fuerit.

Theorema quadrageſimumoctauum.

IDem continget & ſi parallelus fuerit linea ipſi ſpectatæ magnitudini, in qua oculus permutatur.

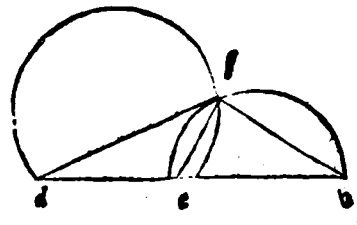
Eſto enim parallelus b c, ipſi ſpectato d f, ſecetur q; per 10 primi element. d f, bifariàm in K, excitetur q; per 11 eiuſdem ad angulos rectos k n, ponatur igitur oculus in n, connectaturq; n d, n f, & circum d f, deſcribatur ſegmentum quod ſuſcipiet angulum q l. Quoniã igitur dimetiẽs eſt k n, & ad rectos angulos ab extremitate excitatur k n, ipſi b c. Igitur per correlarium 16. 3. element. b c, ipſum d n f, ſegmẽtum tangit, permutetur autem oculus in c, extendaturq; c f, c d, cõnecturq; r f. Igitur angulus q l, ipſi angulo r, eſt æqualis. Sed angulus r, angulo c, maior eſt: igitur & angulus q l, angulo ſ, maior eſt. At

quæ ſub maiori ſpectantur angulo maiora apparent. Igitur magnitudo d f, maior apparet oculo in n exiſtente quàm in c, oculo igitur in b e permutato parallelo exiſtenti ipſi d f, ſpectatum inæquale apparet.

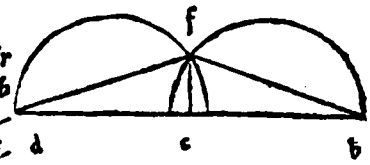
Theorema quadrageſimumnonum.

ESt aliquis locus in quo æquales magnitudines inæqualesapparent.

Sit n ang; æqualis b c ipſi c d, & circum quidem b c, ſemicirculus deſcribatur b f c, circum uerò d, deſcribatur ſegmentum maius ſemicirculo. Connectatur f b, f c, f d, igitur angulus qui in ſemicirculo per 31 tertij element. maior eſt eo qui eſt in maiori ſegmento, at quæ ſub maiori ſpectantur angulo per 4 ſuppoſitionẽ opticæ maiora apparent, oculo uerò poſito in f, maior igitur apparet b c, ipſa c d, erat autẽ & æqualis: eſt igitur communis locus in quo æquales inæquales apparent magnitudines. *Theorema quinquageſimum conuerſum præcedentis.*

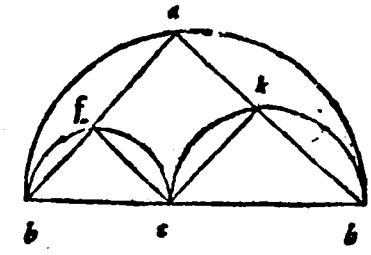
ESt aliquis locus cõmunis à quo inæquales magnitudines æquales apparent.

Eſto, inquam, maior b c, ipſa c d, & ſuper b c, maius ſemicirculo ſegmentum deſcribatur, & ſuper c d, ſimile ei quod ſuper b c, hoc eſt ſuſcipiens angulum æqualem ei qui in b f c, connectantur autem f b, f c, f d: igitur quoniã p 27 tertij element. in ſimilibus ſegmentis anguli conſtituti inuicem ſunt æquales, æquales quoq; ſunt & in b f c, c f d, ſegmentis anguli ſibi inuicem. Quæ uerò ſub æquis ſpectantur angulis æqualia apparent, per 6 ſuppoſitionem opticæ, oculo igitur poſito in f ſigno, æqualis apparet, b c ipſi c d, eſt autem maior. Eſt igitur locus quidam communis ex quo inæquales magnitudines æquales apparent.

Theorema quinquageſimum primum.

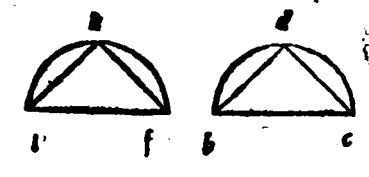
ALiqui ſunt loci in quibus binæ magnitudines inæquales in idẽ compoſitæ, utriq; inæqualium æquales apparent.

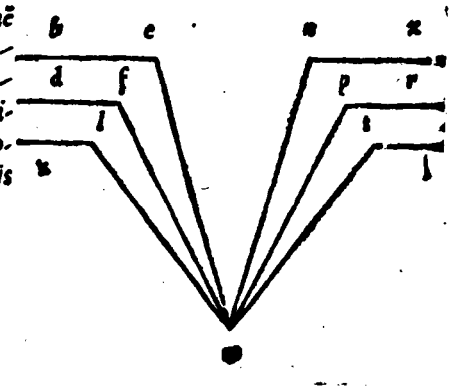
Eſto nempe maior b c, ipſa c d, & ſuper ipſis b c & c d, ſemicirculi deſcribãtur, ſuperq; tota b d. Igitur per 31 tertij element. angulus qui in ſemicirculo b a d, æqualis eſt ei qui in b K c, uterq; enim ipſorũ rectus eſt. Igitur b c ipſii b d, æqualis apparet, itidẽ quoq; et b d ipſi c d, oculis in b a d, b K c, c f d, ſemicirculis poſitis. Sunt igitur aliqui loci in quibus binæ inæquales magnitudines in idem compoſitæ æquales utrique inæqualium apparent.

Problema primum. *Propoſitio 52.*

LOcos inuenire à quibus æqualis magnitudo dimidiũ apparet, ſiue quarta pars, & uniuerſaliter in data ratione, in qua & angulus ſecatur.

Sit enim recta linea l f, & ſuper l f, deſcribatur ſegmẽtum contingens, & inſcribatur in eo angulus K. Ipſi autem l f, æqualis eſto b c, & ſuper b c, deſcribatur ſegmentum quod ſuſcipiet angulum ipſius K, anguli dimidiũ, igitur angulus k, ipſius d, anguli duplus eſt, dupla igitur apparet l f, ipſius b c, oculis in l K f, & b d c, circunferentijs iacentibus. *Theorema 52.* *Propoſitio 53.*

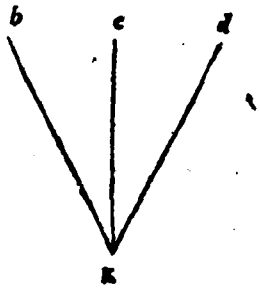
AEquali celeritate delatorum, in eademq; recta linea exiſtentiũ, propinquũ oculo poſtremum præire

prẽire putabitur, permutatis autẽ prẽcedens ſubſequi, & ſubſequens præcedere putabitur.

Deferãtur æquiceleriter b c, d f, k l, & ab oculo m, procidant radij m c, m f, & m l, igitur ſublimior & dexterior omnium ab m, oculo radiorum erumpentiũ eſt ipſe m c. Igitur b c, præcedere putabitur, permutatis autem b c, d f, & k l, in n x, p r, s t, quæ poſitis procidant radij m n, m p, & m s, omnium igitur ab m, oculo radiorum erumpentium dexterior eſt ipſe m s. Siniſterior uerò m n, quare & s t præcedere putabitur, ſubſequi uerò n x. Igitur b c præcedens in n x, poſitum ſubſequi & l k, ſubſequens in s t, poſitum præcedere putabitur.

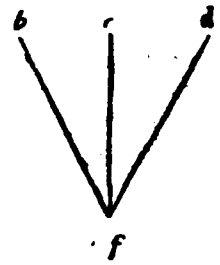
Theorema 53. Propoſitio 54.

SI aliquibus delatis, & pluribus celeritate inæquali, conferatur uerò ad eadem & oculus, oculo quidem æquiceleriter delata ſtare: quæ uerò tardius, in contrarium ferri: quæ autem celerius, præcedere exiſtimabuntur.

Ferantur inæquali celeritate b e d, tardius uerò feratur b, ſed c æquiceleriter oculo k & d, celerius ipſo: cab oculo uerò k, procidant radij k b, k c, k d, igitur oculo ipſos b c d, inſequente. Semper c per c delatum ſtare putabitur. At b derelictum in contrarium ferri, & d celerius ipſo c uidebitur præcedere, plus nanq; ab ipſo c diſtat.

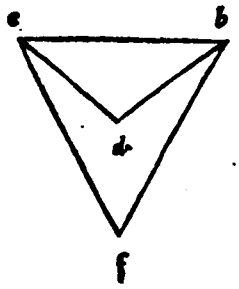
Theorema 54. Propoſitio 55.

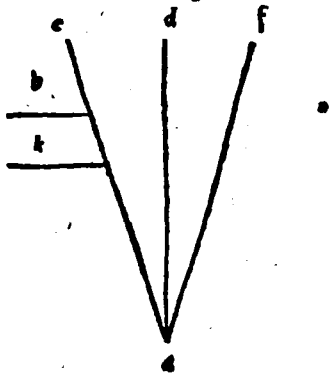
SI aliquibus delatis differat, quippiam aliquid non delatum, non delatum in contrarium ferri putabitur.

Ferantur nanq; b d, maneat autem c, & ab oculo f, procidant radij f b, f e, f d. Igitur b quidem delatum propius, eritq; c. At d diſcedere longius, proinde c in contrarium ferri putabitur.

Theorema 55. Propoſitio 56.

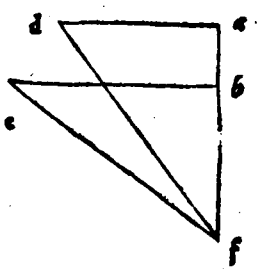
OCulo propè ſpectatum accedente, ſpectatum augeri putabitur.

Spectetur, inquã, b c, oculo in f, poſito ſub f b, f c, radijs, permuteturq; oculus ut propius ſit ipſi b c, ſitq; in d, ſpecteturq; idem ſub d b, & d c radijs. Igitur angulus d, angulo f, maior eſt. Sed quæ ſub maioribus angulis ſpectantur per ſuppoſitionem 4. opticæ maiora apparent. Igitur b c, oculo exiſtente in d, augeri putabitur potius quàm in f.

Theorema 56. Propoſitio 57.

AEquali celeritate delatorum, quæ longius diſtant, tardius ferri uidentur.

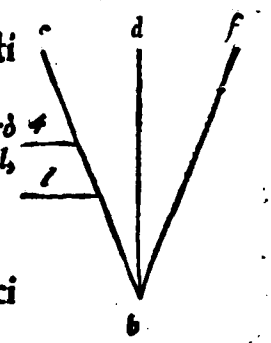
Ferantur enim æquiceleriter b K, ſicut ad partes f, & ab oculo a, radij excitẽtur a c, a d, a f. Igitur k minores habet ab ipſo oculo radios productos, q̃ b, minus igitur tranſibit interuallũ, & prius permutans a f, uiſum celerius ferri putabitur. Aliter.

Ferãtur bina ſigna a b, in parallelos rectas lineas ad b e, æqualiter æquè citò & æquali tempore procedent, ſint igitur æquales a d, b e, procidantq; radij ab f, oculo f a, f d, f e. Quoniã angulus qui ſub d f b, minor eſt eo qui ſub b f e: minus igitur a d, interuallum, uidebitur quàm b e. Quare a tardius quàm b ferri putabitur.

Theorema 57. Propoſitio 58.

OCulo translato quæ longius ſpectantur, deſti tui uidentur.

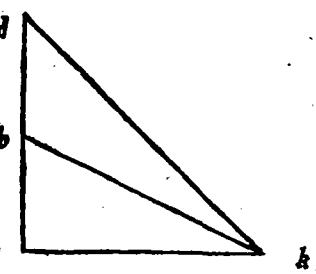
Sit, inquam, oculus b, à quo excitentur radij b c, b d, b f, ſpectentur uerò k & l, igitur oculo translato ad partes c, celerius tranſibunt uiſus k quàm l, putabitur igitur k, deſtitui, & l, in contrarium ferri, hoc eſt ad partes f.

Theorema 58. Propoſitio 59.

AVctæ magnitudines, propius oculo produci putantur.

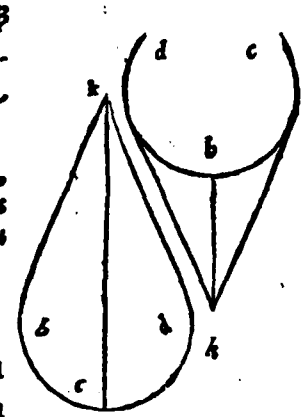
Sit ſpectatum b c, ſub k b, k c, radijs augeaturq; b c, ipſa b d, & ab ipſo k, oculo procidat radius k d. Igitur angulus qui ſub d k c, maior eſt angulo qui ſub b k c, qui uerò ſub maiori ſpectantur angulo, per 4. ſuppoſitionem opticæ maiora apparent, maior igitur apparet c d, ipſo c b, & ea quæ oculo putantur maiora, augeri putantur, & auctæ igitur magnitudines ad oculum prouehi putantur.

Theorema 59. Propoſitio 60.

QVæcunq; in eodem non iacent interuallo, neq; parallela in extremis poſita, neq; inuicẽ poſita medijs, neq; in rectas exiſtentia lineas totam figuram quandoq; manentem conuexam, quandoq; uerò curuam efficiunt.

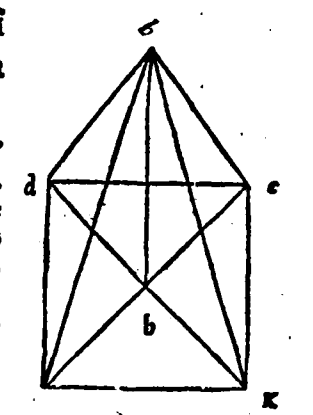
Spectẽtur nanq; b c d, oculo in k poſito, procidantq; radij k b, k c, k d, igitur tota figura conuexa eſſe putabitur, permutetur iam rurſus ſpectatum, ponaturq; propius ad oculum. Igitur d b c, curuum eſſe putabitur.

Theorema 60. Propoſitio 61.

QVadrato exiſtente, ſi à contactu dimetientium ad angulos rectos quędam excitata fuerit ad ipſius quadrati planum, in ipſaq; poſitus fuerit oculus, latera & dimetiẽtes ipſius quadrati æquales apparent.

Eſto, inquam, quadratum c f, excitenturq; dimetientes c f, K d, & a b h, ad angulos rectos, excitetur per 12 undecimi elementorum h b, oculus uerò ponatur in b, procidãtq; radij b k, b d, b c, b f: igitur duæ f h, h b, duabus c h, h b, ſunt æquales, & æquales ſunt anguli qui ſub ipſis cõprehenduntur, hoc eſt anguli qui ad h. Aequalis igitur eſt per 4 primi elementorum f b, baſis ipſi b c, baſi. Idq; propterea & k b, ipſi b d, eſt æqualis. Binæ iam f b, b c, binis k b, b d, ſunt altera alteri æquales. Et diametri ſunt æquales, quare & anguli qui ad b, erunt æquales. Quæ uerò ſub æqualibus angulis ſpectãtur æqualia apparẽt. Diametri igitur & altera quadrati æqualia apparent, ea uerò quæ ab oculis in dimetientium contactum ad angulos rectos ipſi plano exiſtente, neq; æquali utriq; eorum quæ à contactu ad angulos quadrati ductæ ſunt, neq; angulos comprehendente æquos cum ipſis, diametri inæquales apparent, ſimiliter enim oſtendemus contingentiam, quemadmodum & in circulis.

BARTHO-

BARTHOLOMAEVS ZAMBERTVS VENETVS

DOCTISSIMO PHYSIOLOGO ANTONIO Abiosio Rauennati, artium ac Medicinæ doctori eximio socero patriq; humanissimo, fœlicitatem perpetuam.

PHILOSOPHANTES illi ueteres Antoni uir clarissime, eorũ opera, aut magnis, aut doctissimis uiris destinare consueuerunt, aut quia inde eorum operibus maximam inuehi posse autoritatem censebant, aut quoniam eis eorum obseruantiam explicatiorem fieri posse arbitrabantur, aut quòd ab illis aliquid assequi posse expeditius existimabant. Idq; propterea nos qui cùm aliquid ocij supereſt, illud omne Græcorum operibus sapientium studendis accommodauimus, & maximè hijs mathematicis, quæ tute scis qualém nam gradum certitudinis obtineant, ex hijsq; studijs pinguibus & multiplici disciplina scatentibus, nostris laboribus (ut scis) eduximus illius Megarensis Euclidis mathematici prestantissimi elementa, optica, phænomena, catoptrica, & data. Quæ opera eo sunt iudicio & arte ab insigni illo Socratico philosopho structa & compacta, ut studentes eis miro quodam stupore detineant. Scalam enim quandam uenerãdus ille uir compegit, qua ad omnes mathematicas disciplinas percipiendas ascẽdere possimus, qua sine ad eas non sit accessus: quæ opera cùm à me nõnullis emancipata fuerint, ueterem, sinceram ac puram illam beneuolentiã tuam, qua patrem meũ nostramq; familiam iam pluribus annis complexus es, & quam postea inuicem sanximus conciliauimusq; cùm Luciam filiam tuam mihi dicaueris, fraudem facillimè perpeti posse censerem, nisi aliquo nostrorũ studiorũ munere amoris nostri mutui ac beneuolentiæ defecatæ fructum reportaret. Quam cùm tibi uellem fieri explicatiorem, cumq; nollem Euclidis opera in lucem uenire, nisi tuum quoq; nomen aliquam eius partem sibi uendicaret, cumq; ad manus nostras fortasse ex bibliotheca senatoria Marini philosophi ac dialectici præstantissimi Protheoria in data Euclidis constructa peruenisset, eam à me Latinam esse censui faciendam, tibiq; dedendam: non ut abs te aliquid mihi id propterea dari uelim (nam tute scis te & nos iam unũ esse) sed ut eam tua autoritate studentes cumulatius existiment, & tu obseruantiã amoremq; nostrum singularẽ perpendas, ac ut beneuolentiæ tuæ erga nos pari lance correspondeam. Futurum etenim scias, quòd si hos labores nostros tibi placuisse, gratosq; fuisse perspexerimus, conabimur efficere, ut nostris uigilijs aliqua in intimis Græcorum penetralibus recõdita, scitu iucunda & utilia Latinam uestem induere nõ aspernentur: nam quid possum agere melius, cùm ocium supereſt, quàm illud omne ad linguã Latinam illustrandã conuertere, & inde curare ut uiui post mortẽ nostræ posimus interesse posteritati? Sed iã ipsius Marini Protheoriam doctissimè inspicito. Philosophè æternumq; ualeas, in XI. IV. XIX. elemento salutis, nonis Octobribus.

IN LIBRVM DATORVM EVCLIDIS PHI-
loſophi Platonici, ac præſtantiſsimi mathematici, protheo-
riæ ex uoce Marini philoſophi, Bartholomæo
Zamberto Veneto interprete,

Caput primum.

IN primis quid ſit Datum, ponere oportet, poſtmodũ quæ nam huius ex tractatu utilitas dicendũ eſt, tertium uerò ad quam diſciplinam deducitur. Diffiniunt nempe datum multipliciter aliter quidem antiquiores, & aliter iuniores: idq; propterea obtigit, ut eius uera aſsignatio difficilis ſit. Nonnulli ſiquidem nullam ipſius diffinitionem tradunt, propriam nanq; dati inuentionem tentauerunt. Alij uerò quæ ab illis iamdiu dicta ſunt complicantes, ipſum diffinire auſi ſunt, neq; hij cum illis congrue. Videntur ſiquidem omnes ex una eademq; ſententia ac perceptione excitati, de eo aliquid dicere: aſsumptum enim quid datum eſſe perceperũt, ac per hoc ſimpliciori, ac una quadam differentia datum deſcribere proponentibus illis, hij quidem ordinatum ut Apollonius in libro Inclinationum, & in uniuerſali tractatu. Notum ſicut Diodorus, ſic etenim rectas lineas & angulos dari inquit, & quicquid, & ſi rationale minimè fuerit, in cognitionem aliquam uenit. Nonnulli uerò ipſum rationale eſſe dixerunt, quemadmodum uidetur Ptolemæus, data illa appellans, quorum menſura nota eſt ad certitudinem uel prope. In ſuppoſitione autem à proponente propoſitum, datum nonnulli eſſe contenderunt. Inquiunt autem, & alio modo in primis elemẽtarijs datum, & datam rectam lineam, hoc eſt qualem quis diffiniat, detq; rectam lineam. Omnia uerò huiuſmodi perceptionem quandam ſignificare uolunt, unde maximè illæ diffinitiones comprobantur, quæ à nobis aſsumptum manifeſtè oſtendunt. In præſentia uerò ipſius dati naturam non ſolum tenui, & uno aliquo aſsignantium, qualem uerò diffinitionem efficientium, differentias exponemus id capitulatim, cùm horum modi bene enumerati ſint. Alij nanq; ordinatum & porimon datum eſſe diffiniunt. Alij uerò ordinatum ſimul & notum. Nonnulli porrò ordinatum ſimul & porimon. Hij ſiquidem omnes apprehenſionem, ſiue perceptionem & inuentionem ipſius dati reſpicere uidentur, ac perinde prædicto modo diffinire. Vt autem eorum huiuſmodi ſententiam oſtendamus, inſuperq; ut ueram propoſitæ diffinitionis ex multis propoſitis comprehendamus inquirendum prius eſt ſimplicis uniuſcuiuſq;, & ei oppoſitum ſignificatũ, inordinati quidem dico, ignoti, & apori, & irrationalis. Extenduntur ſiquidem hæc ad præſentaneam geometricam materiam, necnon & ad res naturales, ac ad alias mathematicas diſciplinas. Deſcribunt ſiquidem ordinatum, quod idem obſeruat, per quod ordinari dicitur, aut per magnitudinem, uel ſpeciem, ſiue aliud quidpiam huiuſmodi. Vel aliter, quod aliter fieri non comprehenditur, ſed tantummodo in diffinito aliquo eſt loco, ut ſi dicatur, per bina ſigna exiſtentia deſcripta recta linea ordinari dicitur, eo quia aliter & inordinatè minimè fit. Inordinatus eſt qui per bina angulus, multipliciter ſiquidem & inordinatè deſcribitur maioris, ſcilicet, & minoris circuli infinities deſcriptorũ per bina ſigna. Rurſus ordinatus eſt qui per tria ſigna angulus. Sunt autem & hæc ordinata, ſicut ſuper data recta linea triangulum æquilaterum conſtituere, ſed ex utraq; rectæ lineæ parte tantummodo, & præter coincidentiã. Et datam rectam lineam in datam rationem diſpeſcere, tantummodo ſiquidem hoc fieret, in utraq; bifaria ſectione. Inordinata ſunt quæ hijs contrariò ſeſe habent, ſicut ſcalenum conſtituere, & rectam lineam infinities ſecare: adiacet autem diffinitioni id ex quo ordinatur, quãdoquidem unum quid & idem exiſtens quandoq; ordinatum, aliter autem inordinatum eſſe poteſt, ſicut æquilaterum triangulum, ſiquidem æquilaterũ eſt, ordinatur: magnitudine uerò non omnino diffinitur. Notum autem eſt quòd cognitum eſt, ſicut nobis manifeſtum & perceptum, ignotum uerò quod neutiquam notum, neq; à nobis perceptum eſt, ſicut quadrati longitudo nota eſſe dicitur, quæ percipitur quótnam ſit ſtadiorum, & quòd trianguli tres anguli binis ſunt rectis æquales, & quòd quæ ex binis nominibus irrationalis eſt, inſuperq; & talia nota dicuntur, ut unam tãtum eſſe ab exterius dato ſigno curuam tangentem ad utraſq; partes: ſi enim & alia fuerit, binæ rectæ lineæ areolam comprehendent, quod abſurdum eſt. Ignota uerò irrationalia non ſunt, ſed quæ non ſunt nota, neq; à nobis percepta. Porimon autem eſt

tem eſt quod neq; efficere, neq; conſtruere, hoc eſt in opinionem ducere non poſſumus. Alter uerò rurſus porimon diffiniunt, uel quòd per demonſtrationem exhibetur, uel quando quidpiam abſq; demonſtratione manifeſtum fuerit, ſicut centro & interuallo circulum deſcribere, & triangulum conſtituere non ſolum æquilaterum, ſed & ſcalenum, & eam quæ ex binis nominibus inuenire, & rectas lineas rationales potentia tantum commenſurabiles indagare, & alia quæ infinities fiunt porimata ſunt, ſicut per bina ſigna circulum deſcribere. Aporon uerò eſt quod porimo ipſi ſeſe contrario habet, ſicut circuli tetragoniſmus: nondum enim in uia eſt, & ſi illum exhiberi poſſe putent: at ſcire eum poſſumus, eius ſiquidem eſt diſciplina, nondum tamen percepta. In præſentia uerò iam de eo quod in uia eſt ratio aßignatur, quare & proprie porimon id appellant, quod nondum in diſciplinæ uia eſt, quod autem perceptum exhiberi poteſt, poriſton proprie appellant. Aporon autem, ut dictũ eſt, quod ipſi porimo contrarium eſt, hoc eſt cuius inquiſitio dijudicata non eſt. Rationale eſt, de quo dicendum eſt, magnitudo, uel ſpecies, ſiue poſitio, ſed diffinitio huiuſmodi quidem communior eſt, proprie uerò & ex ſeipſo rationale eſt, quod per aliquam dimenſionem poſitione cognoſcimus, aut palæſta ſiue cubito, aut digito. Hijs ſic diffinitis, quod reliquum ſupereſt facilè eſt, eorum quæ dicta ſunt communicantiam, & differentiam coniectare. In primisq; quomodo ordinatum ad notum, & hijs oppoſita ſeſe inuicem habent. Eorum quæ connectuntur eadem non ſunt, neq; eorum in quibus alterum altero plus eſt. Et ſi eis plura communia exiſtant, ſicut per bina ſigna rectam lineam ſcribere, ac per tres circulos triangulum æquilaterum conſtruere. Sed circulum quadrare ordinatum quidem, ignotum uerò eſt, & quod una tantum recta linea curuaturam ab uno ſigno tangit. Ordinatorum & minimè perceptorũ aliter ſe habere eſt, ſiquidem & illius demonſtratio & conſtructio cognoſcitur. Rurſus quæ in infinitum fit ſectio, & ſcaleni conſtructio cognoſcitur quidem, ſed nondum ordinatur. Quare manifeſtum eſt, quod ipſius ordinati, aliud quidem notum, aliud uerò ignotum, & rurſus ipſius noti: aliud ordinatum, at aliud inordinatum eſt, & ſic ſe hæc habent adinuicem ſicut rationale, & quod incedit neq; huiuſmodi coæquant ſeſe, neq; alterum alterum excedit. Similiter ordinatum, & inordinatũ ſeſe habet, ac porimon & aporon. Communicant ſiquidem hæc plurimum, differuntq; ut dictum eſt. Curuatura ſiquidem ordinatur, ſed hijs qui Archimedem præceſſerunt in uia erat, & alia quæ infinities fiunt, & inordinatè, porima quidem ſunt, ſi quis eorum conſtructionem, ac conſtitutionem intelligat, non tamen etiam ordinata, ut ſcalenum triangulum intelligere, in ipſiusq; conſtructionem intelligentiam ducere ab æquilatero, nec difficilè id eſt, ſed in promptu & quicquid inordinatum & infinitum. Sic autem ad rationale & irrationale, ordinatum & inordinatum ſeſe habet: communicant ſiquidem inuicem admodum, differuntq; modo prædicto: hæc autem inuicem minimè ſunt æqualia, neq; alterum altero percipitur, nam quæ ex binis nominibus, & ſic aſſumptæ irrationales, ordinatæ quidem ſunt, ſed neutiquam rationales, & quæ dimetientis ad coſtam quadrati eſt ratio. Rationalium quidem plura inordinata ſunt, ſicut quæ multipliciter, indeterminateq; fiunt: poſſumus enim & ſcalenum triangulum menſura diffinita rationali propoſita metiri, & ſiquidem inordinatum fuerit, noti autem ad porimon ſimilitudinem omnino inſpicere facilè eſt, differentiam uerò elicere difficilè: natura nanq; propè ſunt adinuicem, quare ſeſe inuicem coæquare uidentur, tamen hæc certè intuentibus quædam ineſſe uidebitur differentia. Quod quidem una ſit inflexionem ab uno ſigno tangens, manifeſtum ac notum eſt. Non tamen id propterea iam id problema porimon eſt, nondum enim perceptum, quare omne notum non omnino porimon eſt: porimon ſiquidem omne notum eſt. Maius igitur eſt notum ipſo porimo. Rurſus notum porimon & rationale quandoq; communicant, at quandoq; inuicem differunt modo iam dicto. Nam quæ irrationales dicuntur notæ ſunt, non tamen rationales, numerus enim omnis rationalis quidem eſt, non tamen omnis notus eſt. Et rationale ex ſuijpſius more ſimiliter rationale eſt, nec ſic rationalis erit longitudo, in idem ſiquidem deducunt dimenſionẽ, nota ſiquidem eſt longitudo, at quandoq; minimè, & ſi in eadem fuerint conſuetudine. Fortaſſe autem & inuenire difficile eſt. Rationali quidem, at ignotum, uidetur ſiquidem & rationali notum eſſe aliquid plus. Quod autem porimon & aporon, à rationali & irrationali differunt, ex hijs eſt manifeſtum: porima enim eſſe poſſunt & irrationaliũ aliqua. At rationalium irrationale nullum, affinitas autem horum ſicut & aliorum omnino manifeſta, hæc adinuicem ſic ſe habent, quare porimon rationali plus eſſe uidetur, operæ etiam precium eſt & prædictorũ differentiam coniectare. Rationale quidem & irrationale per dimenſionis relationem, dicuntur ad cognitionẽ noſtram minimè uenientis, poteſt enim quidpiam rationale exiſtens nobis minimè notum eſſe, quatenus rationale eſt, neq; percipi quod rationale ſit. Ordinatum uerò & inordinatum, non per idem, & iuxta propriam ſpeculati naturam eſt, & ſi à nobis minime percipiatur, plura igitur ordinata natura poſterius Archimedes ex Serini ſermonibus, quod ordinantur demonſtrauit. Notum autem & ignotum, quo ad noſtram relationem

tionem dicitur, quare prædicta inuicem differũt. Siquidem hoc ad nos habet relationem, illud uerò quo ad naturam, hoc autem ad dimensionem. Cum iam præpositorum societas & differentia diffinita sit, reliquum superfuerit, quid nam sit datum indagare. Quicunq; in præsentia à proponente quid per hypothesim datum, id datum esse putant, à quæsito aberrant, elementa nanq; datorum omnia simul ordinantur, & non de eo quod per hypothesim, sicuti ex hijs quæ in eorum tractatu sunt licet intueri. Quare perceptionem huiusmodi nos negligentes, aliter diffinientium rationes ordinare oportet. Erit autem quod per hypothesim datum, id quod post principia speculatur, diffiniunt iam nominatiuis diffinitionibus utentes, uno aliquo dictorum illud charactere pingẽtes. Sicut in principio dictum est, omnes autem fermè ut communem sentẽtiam de dato retinere uideantur, perceptũ enim quid illud esse assumpserunt, quemadmodum & ipsius dati nomen ostendit, & in primis illi qui per hypothesim datum describunt. Nonnulli uerò cõcessionem respexerunt. Nos autem quoq; utentes prædicta tanquam canone & foro, ipsius dati perfectam diffinitionem inuenire poterimus. Manifestum autem quod coæquatione aut conuersione ipsum indiget ad diffinitum, & hoc subsistere oportet eis quæ rectè datæ sunt diffinitionibus, est & propositi hæc in illis diffinitionibus quæ simplicius dictæ sunt, quæ porimon diffiniet, in complicatis autem notum simul & porimon: reliquæ uerò omnes imperfectæ sunt, neq; enim ordinatum diffiniens euestigio ad dati comprehensionem extenditur, eo quia neq; in totum, neq; solum ordinatum perceptum est, sed inordinatorum nonnulla sicut ostensum est. Neq; illa idonea est quæ notum ipsum diffinit, neq; enim hoc totum perceptum est, & si tantum ignotum enim nequaquam fuerit perceptum, neque ipsum rationale diffiniens diffinitio, perfecta erit, nam hoc solum perceptum non est, quoniam & irrationalium aliqua forsitan autem neque omne rationale perceptum est, sicut & hoc diffinitum est prius. Deficit iam in nominatiuè assignatis porimon, quare uidetur maximè perceptionem ostendere, nam omne porimon percipi potest & solum, huiusmodi autem diffinitione usus est Euclides species omnes dati describens. Compositarum diffinitionum perfecta est quæ notum simul & porimon datum esse diffinit, genere quidem proportionale habens ipsum notum, differentia uerò porimon. Ordinatum autem simul & porimon dicens imperfecta est, nam non solum huiusmodi data sunt & qui datum, & rationale similiter defectiuè datum comprehendit. Quæ uerò notum simul & ordinatum, eo quia propositum excedit, neq; sana est, neq; enim omne huiusmodi datum est. Soli iam reliquum dati sententiæ attingere uidentur, qui illum notum esse dixerunt, nam tale omne percipi potest & solum, bina autem hæc subsistere oportet in disciplinaribus diffinitionibus datis. Hijs autem propè sunt compositæ & sic. Datum est cui exhibere possumus æquum per ea quæ à nobis in primis prioribusq; suppositionibus dicta sunt, prædictis autem Euclides ubiq; in exhibendo utens, notum prætermittit, tanquam porimon iuxta sequens. Accusaret autem quispiam ipsum rationabiliter, tanquam prius communiter datum minimè diffinientem, sed immediatè unamquanq; ipsius speciem. At qui in geometria elemẽtari prius simplicem lineam quàm lineæ species, & alia huiusmodi diffiniuisse uidetur.

¶ Quænam utilitas ex datorum tractatu, Caput secundum.

Cum forsitan quoad præsentaneum usum ipsum datum dijudicatum sit, subsequens fuerit ipsius tractatus utilitatem præbere: est siquidem hoc ad aliud habentium reductionem, ad locum enim qui resolutus dicitur, necessaria est admodum huius cognitio. Quantam nanq; potentiam habeant in mathematicis disciplinis, & alijs eiusdem generis, sicut perspectiua & canonica locus resolutus in alijs diffinitum est, & quòd demonstrationis est inuentio ipsa resolutio, & quòd ad inuentionem demonstrationis similium nobis confert. Et quòd maius est resolutiuam potentiam obtinere, quàm plures particulares demonstrationes habere.

¶ Ad quam disciplinam reducatur datorum tractatus, Caput tertium.

Ad omnes siquidem huiusmodi disciplinas, cum datorum speculatio utilis sit, quandoquidem ad resolutionem plurimum confert, opportunum neutiquam fuerit ipsam reduci ad aliquam unam disciplinam dicere. Sed ad eam quæ in uniuersali mathematica dicitur, ea siquidem est quæ sese habet circa multitudines, tempora, & celeritates, huiusmodiq; omnia, inquantum iam circa rationes proportiones, & ubiq; medietates negociatur. Huiusmodi ergo datorum disciplinari perceptione utilima existente, datorum uolumen Euclides elaborauit, quem proprie & elementarem appellauerunt. Totius enim fermè mathematicæ disciplinæ elementa, & tanquam introductoria ordinauit, sicut geometriæ quidem totius in tredecim uoluminibus, & astronomiæ in phænomenis, musicesq; & perspectiuæ similiter elementa præbuit. At dati tractatus in proposito libro elementarem resolutiuã fecit. Geometricus enim existens ipse uir diuisim communes ipsius dati rationes propriè cõglutinauit. Sicut in uniuersalibus rationibus fecit, ut in magnitudinibus eas proprie operatus in quinto de plano uolumine. Cõmuniter quidem quid-

sit datum

ſit datum dictũ eſt, & ad quam diſciplinã reducatur, ac quòd eius ſpeculatio utiliſſima eſt, hijs iam quæ dicta ſunt, adijciatur quoq; ipſius deſcriptio diſciplinæ: erit ea ſiquidem, ſicuti ex prædictis eſt manifeſtum, datorũ perceptio iuxta omnem locum, & eorum quæ eis eueniunt: proprie uerò & ſicut ex propoſito uolumine dicatur eſſe methodus totius datorum diſciplinæ elementa cõprehendens, habebit autem & ipſa conſequenter utilitatem & alia iuxta relationem ad ipſum datum. Diuiditur autem ipſum uolumen in dati ſpecies: & in primis, primum ſegmentum ea quæ ratione data ſunt comprehendit, ſecundum autem ea quæ poſitione, & demum ea quæ ſpecie. Simplex enim erat quæ de magnitudine datis: diſſeminauit autem & hæc particulatim in alijs, & maxime in hijs quæ ſpecie data ſunt. Orſus autem eſt ab hijs quæ ratione & poſitione data ſunt: quandoquidem ex hijs quæ ſpecie dantur conſtant. Aliter facta etiam ipſius libri diuiſio, in uniuerſales magnitudines, in lineas & plana, & cyclica theoremata: ſimili nanq; ordine & in diffinitionibus ſiue uoluminis ſuppoſitionibus uſus eſt. Secutus autem eſt modum doctrinæ non per compoſitionem, ſed per reſolutionem, quemadmodum & Pappus ſatis in libri huius commentationibus demonſtrauit.

FINIS.

BARTHOLOMAEVS ZAMBERTVS VENETVS

CLARISSIMO VIRO MARINO GEORgio, patritio Veneto, artium ac ſacræ Theologiæ doctori eximio, Brixienſiumq; præfecto deſignato, S. D.

LVRES *hominum maxima tenet admiratio Marine Georgi philoſophe doctiſſime, quòd in humanis ita ſit comparatum homines abſq; diſſidijs, cõtumelijs, iurgijs, tumultibus, belliſq; atrocibus quaſi uiuere neſciant. At ſi eorum miſera conditio ſieret, ſi amore paceq; mutua ſibi inuicem correſt õderent. Idq; magis mirum uideri ſolet, cum hij qui ab humanitate nomen ſibi uendicarunt, non niſi inhumaniter uitam agere curẽt. Quod quidem uir clariſſime nobis enucleatiſſimè conſtat: nam ſi uelimus ueterum memorias altius recenſere, quam ætatem bellorum uacuam comperiemus? nullam. Sed ne à memoria noſtra longè diſtantia repetamus, quid de noſtra ætate, quam uidimus, nec apud autores legimus, in qua ea obtigerunt, quæ ſi à nobis ſic ſicut uiſa ſunt legerentur, proculdubio ſomnia & phantaſtica machinamenta eſſe putarentur. Nam decem autem aut undecim annorum interuallo quot, quantaq; ac qualia euerſa, immutata, ſubuoluta, radicitusq; conuulſa noſtris oculis conſpeximus? Tu optime noſti qui ob ſingularem doctrinam tuam, erga patriamq; uel maximam fidem, à ſenatu legatus miſſus hos turbines uidiſti, & ingenij tui libramine ponderaſti. Teſtis heu teſtis eſt* Neapolitana *ciuitas, quæ plures ſtrages perpeſſa, uno anno, rem nullis ſeculis auditam regale ſceptrum quinquies commutauit. Teſtis heu teſtis eſt illa* Roma, *quæ cùm alias ſubacta* Italia: *ferociſſimas infrenes q; nationes domuerit, longe lateq; fines imperij propagauerit, ſæpius in præſentia non in* Italia, *ſed apud urbis muros: non apud muros urbis, ſed in ipſa urbe: non hominum tumultus, ſed enſes euaginatos: non enſes euaginatos, ſed multas cædes, & funera paſſa eſt. Teſtes heu teſtes ſunt* Fluentinorum, Felſinenſiumq; *agri toties à militibus diſſipati. Teſtis demum tota* Italia *tranſpadana toties bellis atrocibus, cædibus miſerandis, ignibus maximis conquaſſata. Sed quid de illa quæ citra* Padum *eſt* Italiæ *regione dicemus? nil niſi laborioſum, nil niſi flebile, nil niſi illachrymabile, & quod potius ſilẽtio tranſeundum ſit, quàm ea quæ obtigerunt connumerare. Nam ſi* Tarrbenſes *agri uocem attollere poſſent, ſe hominum cæde uel maxima contabuiſſe, humaniq; ſanguinis copia affatim effuſi inundaſſe quererẽtur.*

Si tota Italia loqui poſſet, eam ad funeſtum deplorabilemq; ſtatum peruenisſe intelligeremus. Sed hæc in præſentia miſſa faciamus: quandoquidem in præſentia hiſtoriam non conſcribimus, & quæ apud poſteros, non paruam, ſed nullam fidem ob rei magnitudinem ſit habitatura. Quæ omnia licet quodam nictu oculi obtigerint, non eſt tamen quòd perinde nos mirari oporteat: nam ſi à cauſis exordiri atque ad huiuſmodi effectus nos ipſos deuoluere uelimus, ſiue etiam ab his effectibus incipientes cauſas altius repetere uoluerimus, bella huiuſmodi ex contrarijs gigni uoluntatibus comperiemus, quæ ab appetitu diuerſo oriuntur, quem diuerſa hominum ſortita eſt qualitas, quam illi quatuor humores efficiũt, qui cum ab illis elementis toties celebratis ſcateant, iuxta temporum qualitatem, ſtellarumq; in humana huiuſmodi uires ſuas transfundentium motum & influxus, augentur, attolluntur, imminuuntur ac deprimi ſolent. Fitq; nimirum ut uniuſcuiuſq; loci & regionis exigit diſpoſitio, quemadmodum in Aphoriſmis medicorum princeps nos docet Hippocrates. Alij nanq; ſunt influxus in ſeptentrionalem plagam uergentibus, at alij hijs qui auſtralem inhabitant, itidemq; alij orientalem regionem colentibus. At alijs aliter ſeſe habet, & ſic ſicut regio ſepoſita fuerit. Quare cum ea quæ inuicem non conueniunt, non ſint æqualia ſed diſſideant, ſicut in elementis præſtantiſſimus ille mathematicus nos docet Euclides: at aduerſæ hominum uoluntates cum inuicem non conueniant, ſed mira quadam diſcrepantia diſſideant, ſupereſt igitur ut contrariæ remaneant. Quòd cùm ita ſeſe habeat ſi priſcis illis temporibus ſacrorũ uatum monumenta multa bella, & funera facta fuiſſe commemorant: ſi Aſſyriorum, Perſarum, ac aliarum nationum horrendos tumultus Dionyſius Halicarnaſſæus, Diodorusq; Siculus, ac Iuſtinus narrãt: ſi Thucydides Athenienſium: ſi T. Liuius Romanorum illa denicq; miranda facinora & nõ ſine magna copia ſanguinis, & non niſi totius mundi trementibus quaſi cardinibus, explanant: ſi Quintus Curtius Alexandri Macedonis in Perſarum Darium delicatiſſimum regem expeditionem terribilem, expugnationemq; ac uictoriam ſubactis Perſis explicat: ſi ille quoq; dicat quòd fraterno primi maduerunt ſanguine muri: ſi demum quoq; noſtra tempeſtate priſcis illis temporibus exorta bella, ac nõ extincta, ſed uſq; in id tẽporis propagata in præſentia horrendis tumultibus, magnis cædibus, ardentibusq; occulte odijs ferueant: non eſt id propterea clariſſime philoſophe, quod mirari debeamus. Dolendum potius eſt ingemiſcendumq; plurimum, quandoquidem bella quæ inter eos qui ſub Chriſti glorioſi uexillo uiuunt, tam atrociter fiunt, non externa ſed ciuilia ſunt, ac ſi in præcordijs, in inteſtinis ac in intimis cordis penetralibus gererentur. Illud, inquam, uir doctiſſime poſſumus dicere: Quis furor ô ciues, quæ tanta licentia ferri, Gentibus inuiſis Latium præbere cruorem. Cumq; ſuperba foret Babylon ſpolianda trophæis Aſſonijs, umbraq; errarit Craſſus inulta, Bella geri placuit nullos habitura triumphos. Heu quantum terræ potuit pelagiq; parari. Hoc quem ciuiles auxerunt ſanguine dextræ, Vnde uenit titan & nox ubi ſidera condit, Quaq; dies medius flagrantibus æſtuat horis, Et quia bruma rigens ac neſcia uere remitti, Aſtringit ſcythicum glaciali frigore pontum. Subiuga iam Seres, iam Barbarus iſſet Araxes, Et gens ſi qua manet naſcenti conſcia Nilo. Tum illud accedit, quòd hijs bellis noui emergunt ritus, noui mores: nam nunc prætextatos referunt Artaxata mores, & ſi quid uſpiam eſt bonarum literarum illud interit. Nam adſunt adhuc in Italia illa fœdiſſima Vandalorum Gothorumq; ueſtigia, qui poſtea quàm Italiam flamma, ferro, cæde, rapinis, & alijs huiuſmodi ſæuientium beluarum peruerſis moribus fœdarunt, maximas bonis literis tenebras obiecerunt, & adeò ut ipſæ contremiſcentes pluribus annis inuiſæ, ritu ferino uiuentibus deliteſcerent. Quibus beluis in uniuerſum ſæuientibus multa priſcorum illorum ueterum præclara opera interierũt, multa obcæcata & ſubuerſa, multa fœdiſſima barbariẽ obſita in lucem exierunt. Petijt, inquam, tunc perijt illa priſca mathematice diſerendi conſuetudo, & adeò ut quæ priſcis illis temporibus adoleſcentulis plana & facillima ac in promptu erant, in præſentia uelut alta caligine demerſa, difficillima nimisq; recondita eruditiſſimis uiris etiam eſſe uideantur, neq; id mirum. Euclides nanq; Megarẽſis mathematicus præclariſſimus, qui omnium mathematicarum diſciplinarũ unus eſt qui nobis fores reſerat, in primis nimis peruerſe interpretatus ſtudentium animos pluribus annis ambiguos tenuit. Nam cum illud quòd illius eſſe aſſeritur uolumen ſtudẽtes legerent, miris laruis, ſomnijs, & phantaſmatibus quibus ille interpres barbariſſimus illud referſit: offenſi, neq; autori fidẽ adhibebãt, neq; illi detrahere audebant. Quare cùm nos hijs diſciplinis operam per plures annos accommodauerimus, uolentesq; noſtris laboribus ſtudentiũ communi utilitati conſulere, ipſius Euclidis elementorum uolumina tredecim ex Theonis traditione non minoribus uigilijs quàm laboribus quibus per ſeptennium inſudauimus, ex Græcia in Italiam deduximus: quibus laboribus tandem uoto ſuperatis, decreueramus, ut qui ex fluctuanti procelloſoq; mari, portum quietum cupit, nos alicui amœno ſtudio emancipare, animumq; hijs ſtudijs feſſum ad humaniora conuertere. Cupiebamus etenim illam ſublimis Homeri poẽſim uidere, nim Demoſthenis ſuſpicere, ſuauitatem Iſocratis mira quadam ſanctitudine mixtam

guſtare,

guſtare, Pyndaricos fontes libare. Tum illa ruſticana Theocriti in præſentia in aliqua grata umbra æſtuanti corpori relegere. Quandoquidem ut optimè noſti in præſentia ſol domum eſt leoninam ingreſſus, radijſq; ad rectos angulos procidunt, idq; propterea inferiora hæc uehementius incendunt. Tamen habitus qui aut nunquam, aut difficulter à ſubiecto conuelli poteſt, diſpoſitionem huiuſmodi diffauit, factum nanq; eſt ut cum me accingerem, ut ipſius Euclidis opera ſeponerē, ecce ut euenire ſolet, ad manus ipſius Euclidis data peruenerunt, opus ſanè præter id quod iucundum, ſtudentibus etiam neceſſarium, quandoquidem ex eò facillimè datur intelligi, quòd toties Euclides ipſe in elementis datum appellat. Quod opus quoniam pulchrum, utile, neceſſarium, ſcitu iucundum, & quia ex hijs laqueis mathematicis me eximere, neſcio, tum quoniam hucuſq; Latinis ignotum extitit, Latinum id à me propterea faciendum eſſe cenſui, tuoq; nomini humaniſſime philoſophe deſtinandum. Eo ſanè argumēto ut meam erga te obſeruantiam, amoremq; ſingularem inde cognoſceres. Tum quoniam cum hiſce diebus triumuiratum Reipublicæ patrocinatorium ageres, magiſtratum ſanè in ciuitate grauiſſimum, à quo ſicut uirtutes benigniſſimè fouentur, ſic uitia & ſcelera ſeueriſſimè uindicātur, quem cum per pauculos dies mira integritate, ſed miranda te adeuntium ſatisfactione exercueris, & adeo ut Brixienſium præfectus omnium penè comitiorum ſuffragijs deſignatus extiteris, tu te meo patri neſcio qua liberalitate te me uel libenter cognoſcere uelle dixiſti. Cognoſces igitur me, & quid tui uetuſtiſſimum mancipium, quale uerò quis neſcit, ineruditum, indoctum, incultum, philoſophum tamen, & eum qui diuini Platonis decreta auidiſſimè ſequi cupiat, ita tamē ut quandoq; uelut transfuga & explorator caſtra philoſophantium petat. Sed quoniam ſi uelis binas longè inæquales magnitudines componere: id, inquam, haud facilè factu tibi fuerit, niſi medius quidam ſit propoſitus limes quo analogico medio extrema conueniant, coaleſcāt, ſeq; mutuo pulſent. Nam ſi ſexdecim ad quaternarium comparare uolueris, quippe quoniam longe diſtant, medio indigent: octonario ſanè, ad quem eam ſexdecim habent, quam ipſe ad quatuor habitudinem, duplam quidem. Sed quoniam bini dupli quaternarium conficiunt, ex ea igitur analogia ipſorum ſexdecim, ad octo, & octo ad quatuor, ea ſcatet ratio quadrupla qua & ſexdecim, & quatuor reuinciuntur. Quod cùm ita ſeſe habeat, cum mea paruitas tuæ magnitudini nulla ex parte cohæreat, fuit igitur medium adhibendum, quo tibi uir clariſſime fuiſſet ſatisfactum, & id ſanè quòd tuæ illi rariſſimæ doctrinæ correſponderent. Data igitur ipſius Euclidis ea erunt quibus me cognoſces, quibus meam erga te fidem, & obſeruantiæ magnitudinem intueberis. Quæ cum in præſentia Græca ueſtere poſita, Latina induta ſint, te petunt, te adeunt, te uir doctiſſime uidere geſtiunt, tuoq; ſublimi iudicio comprobata, ſub tuo nomine in manus ſtudētium uenire cupiunt. Tantum igitur hoſpitem philoſophe præſtantiſſime, hilari fronte ſereno q; uultu accipies, & eo ſanè quo uiros doctos aſpicere, & tibi beneuolentia deuincire ſoles. Verùm quoniam priſcorum fuit conſuetudo, ut maximos uiros abſq; munere adire nulli liceret, id propterea, tibi non orientaliū gemmas, non Arabum munera uulgo precioſa, non id quod plures hominum præclariſſimum bonum exiſtimāt, aurum ſcilicet, non id demum quod paruo temporis interuallo exiguo nutu fortunæ euaneſcit afferimus. Id quoniam tibi tradere conamur quod rariſſimum ſit, idq; propterea omni theſauro fœliciſq; Arabiæ ditiſſimis muneribus longè precioſius, longeq; præclarius, hæc igitur noſtra tibi erunt tradita munera, quæ ſi talia fuerint, quæ tua excellens doctrina amplexetur, tuum illud ferax ingenium benignè foueat. Curabimus noſtris laboribus, præclaris illorum ueterū operibus, & huic noſtræ ætati ignotis nomē tuum illuſtrare, ut tu multis annis etiam poſt mortem uiuere poſſis. Sed hoc iam ſatis eſt, hoc libello, iam peruenimus uſque ad umbilicum, longaq; nimis ac inculta oratione, quæ ne quàm par eſt, prolixior euadat, iam te ad ſublimem datorum doctrinam, philoſophe doctiſſime tranſmittam. Valeas æternum philoſophantium exemplar rariſſimum.

Venetijs. M. D. V. VIII.
Idib. Sextilis.

EVCLIDIS MEGARENSIS

PHILOSOPHI PLATONICI MATHEMAticiq; præſtantiſsimi incipit liber Datorum, ex traditione Pappi, Bartholomæo Zamberto Veneto interprete.

Diffinitio prima.

DATA magnitudine dicuntur areæ lineæ, & anguli quibus æqualia poſſumus exhibere.

Diffinitio ſecunda.

Ratio dati dicitur, cui eandem poſſumus exhibere.

Diffinitio tertia.

Rectilineæ figuræ ſpecie dari dicuntur, quarum anguli dati ſunt ad unum, & laterum rationes adinuicem datæ.

Diffinitio quarta.

Poſitione dari dicũtur ſigna, lineæ, & anguli, quæ eundem ſemper locum obtinent.

Diffinitio quinta.

Circulus magnitudine dari dicitur, cuius quæ ex centro magnitudine datur.

Diffinitio ſexta.

Poſitione magnitudineq; circulus dari dicitur, cuius centrum poſitione datur, ea quæque ex centro magnitudine.

Diffinitio ſeptima.

Segmenta circuli magnitudine dari dicuntur, in quibus anguli dati ſunt, & ſegmentorum baſes magnitudine.

Diffinitio octaua.

Poſitio & magnitudine ſegmenta dari dicuntur, in quibus & anguli dati ſunt magnitudine, & baſes ſegmentorum poſitione & magnitudine.

Diffinitio nona.

Magnitudo magnitudine dato maior eſt, quando ſublato dato, reliquum eidem æquum fuerit.

Diffinitio decima.

Magnitudo magnitudine dato minor eſt, quando adiecto dato, totum eidem æquum fuerit.

Diffinitio undecima.

Magnitudo magnitudine dato maior eſt quàm in ratione, quando ablato dato reliquum ad idem rationem datam habuerit.

Diffinitio duodecima.

Magnitudo magnitudine dato minor eſt quàm in ratione, quando appoſito dato reliquum ad idem rationem habuerit datam.

Diffinitio decimatertia.

Producta eſt quæ à dato ſigno in poſitione rectam lineam acta recta linea in datum angulum, uel in datum ſignum.

Diffinitio decimaquarta.

Reducta quæ à dato ſigno ad poſitionem rectam lineam, recta linea in angulo dato acta eſt.

Diffinitio decimaquinta.

Appoſitione eſt quæ per datum ſignum poſitione rectæ lineæ parallelus acta eſt.

Interpres.

¶ Quoniam in eo uolumine ex quo Data huiuſmodi tranſcripſimus, in Latinumq; conuertimus, quod ſane uetuſtiſsimum eſt, nonnullas adiectiones comperimus, quæ licèt breues & conciſæ ſint, quoniam ad datorum intelligentiam plurimum conferunt, ut ſeſe habent ſic eas ſumus interpretati, ſtudentes uerò iudicabunt. Apud Græcos id obſeruatum, inquam, inuenimus, ut non omnes interpretationes autorum

autorum ſcribant aut conficiant, ſed hij tantum qui inter autores nominari poſſint, ut fuerunt Homerici & Pyndarici interpretes, & alij plures uiri ſanè grauiſſimi in diſciplinis humanioribus. Itidem quoq; in phyſiologicis ut ſunt interpretes Ariſtotelici, Ammonius, Alexander, Ioannes grammaticus, Themiſtius, & Platonici, ſic etiã in mathematicis, ut Theon, Hypſicles, Pappus, Heron Alexandrinus, Proclus Lycius qui in Euclidem ſcripſerunt, factumq; eſt id propterea ut apud Græcos non uideamus iſta immẽſa nugarum uolumina, quorum nos Latini pleni ſumus. Videmus enim unumquenq; autorem tribus & quatuor commentationibus eſſe non interpretatum, ſed laceratum, & adeò ut crebro ſtudentes neſciant ubi nam ſit incipiendum, quippe quoniam ſunt adeò nugis & laruis neſcio quibus obſiti, ut cæcutientes in tenebris ambulent: illud, inquam, Horatianum ſi unquam nunc mirum in modum uerum eſt, nam ſcribimus indocti doctiq; poemata paſſim: nolim tamen detrahere famæ & autoritati Seruij, Acronis, Porphyrij, Donati, Lactantij grauiſſimorum autorum, qui linguam Latinam illuſtrarũt, de illis uerò alijs quid dicendum ſuperſit, ignoramus. Ecce etiam plurima uideas opuſcula in grammaticis compoſita quæ in eum creuerunt numerum ut ſtudentes ſuperauerint. Miramur plurimum quòd in hac noſtra ætate tanta ſit audacia, ut quaſi Priſcianus, Diomedes, Agretius, Phocas, Donatus, & alij autores grauiſſimi non ſatis exquiſite ea quæ in grammaticis erant dicenda conſcripſerint, neſcio qui inſurrexerint conantes ut ſuæ nugæ neglectis autoribus bonis legantur, & hijs aſſueſcant adoleſcẽtes, qui hijs nugis cura præceptorum iudicio carentium ſtudentes ſcholis ignorãtiſſimi exeunt, ſed hos iam miſſos faciamus cum cuilibet audẽdi ſemper æqua fuerit poteſtas, redeamuſq; ad rem noſtrã. Vbicunq; igitur in datorũ theorematibus lector humaniſſime, uidebis aliqua dicta p Scholiũ, ea ola ex Græcis ad iectiõibus ſumpta eſſe cẽſeto. Ea enim à Græcis Scholia nũcupãtur, quæ à nobis Latinè poſtilla dicũtur.

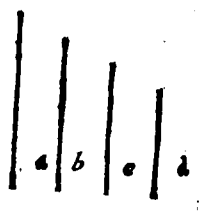
Scholium.

Datorum aliqua poſitione, at alia magnitudine data ſunt. Datum ſiquidem quadrupliciter dicetur, aut enim magnitudine, aut ſpecie, aut ratione, aut poſitione dari dicitur: quid uerò horũ unumquodq; ſignificet, ipſe Euclides docet. Cõmuniter autem dicitur datum, cui idem inuenire & exhibere eſt poſſibile. Datorum uerò traditionem in plano uno poſitam accipimus, ſicut in ſex prioribus libris elementorum. Data ſunt definita, hoc eſt quorum finis datur aut intellectu aut ſenſu, hijs enim æqua poſſumus exhibere, ſimiliter autem ſiue intelligentia, ſiue ſenſu, poteſt autem rationale & irrationale datum eſſe, ut inquit Pappus in principio eorum quæ in Euclidem ſcripſit, rationale nanq; datum eſt: ſed non omnino datum rationale eſt, ſed has tres diffinitiones ultimas de magnitudinibus aiunt eſſe Apollonij.

Theorema 1. Propoſitio 1.

DAtarum magnitudinũ ratio adinuicem datur.

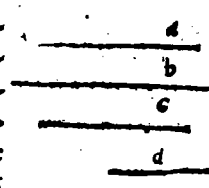
Sint datæ magnitudines a b, dico quòd ipſius a ad b, ratio data eſt. Quoniam enim datur a, poſſibile eſt per primam diffinitionem ei æquam exhibere, exhibeatur & eſto c. Rurſus quoniam data eſt b, poſſibile eſt per eandem eidem æquam, exhibere: exhibeatur & eſto d: quoniam igitur a eſt æqualis ipſi c, & b ipſi d: eſt igitur ſicut a ad b, ſic c ad d. Ipſius igitur a ad b ratio data eſt, eadem nanq; eidem exhibetur ipſius c ad ipſam d.

Theorema 2. Propoſitio 2.

SI magnitudo data ad aliam aliquam magnitudinem rationem data habuerit, & eadem magnitudine datur.

Data, inquam, magnitudo a ad quampiam aliam magnitudinem b rationem habeat datam. Dico quòd ipſa b magnitudine datur. Quoniam enim datur a, poſſibile eſt eidem per primam diffinitionem eandem exhibere: exhibeatur at eſto c. Et quoniam ratio ipſius a ad b datur, ſic enim ſupponitur, & ei æqualem per 2 diffinitionem exhibere eſt poſſibile: exhibeatur, eſtoq; ipſius c ad ipſam d ratio, & quoniã eſt ſicut a ad b, ſic eſt c ad d: uicißim igitur per 16 quinti elementi eſt ſicut a ad c, ſic b ad d: æqualis autem eſt a ipſi c: æqualis igitur eſt & b, ipſi d. Datur igitur per primam diffinitionem ipſa b magnitudo, æqualis ſiquidem ei exhibetur d.

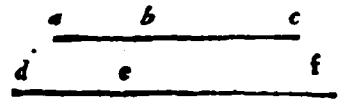

Scholium.

Hoc præcedentis conuerſum eſt quodammodo, ſed non uniuerſaliter id eſſe conuerſum dicendũ eſt: eſſet enim uniuerſaliter id præcedentis conuerſum, ſi magnitudines inuicem rationem haberent datam. dantur magnitudine, nonnulli autem aggrediuntur ut oſtendant eſſe conuerſum præcedẽtis, inquiuntq; quòd ſi magnitudines aliquæ rationem adinuicem datam habuerint, dantur magnitudine.

Theorema 3. Propoſitio 3.

SI datæ magnitudines quęcunq; compoſitæ fuerint, & ex ipſis compoſitum datum erit.

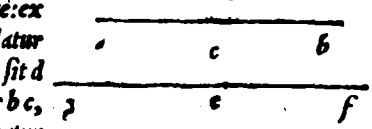

Componantur enim quælibet datæ magnitudines a b, b c. Dico quòd & quod ex a b, b c hoc eſt ipſum a c conflatũ datum eſt. Quoniam enim datur a b, poßibile eſt per primam diffinitionem æqualem eidem exhibere: exhibeatur per eandem, ſitq; d e. Rurſus quoniam datur b c, poßibileq; eſt eidem eandem exhibere: exhibeatur per eandem & ſit e f. Quoniam igitur æqualis quidem eſt a b, ipſi d e & b c, ipſi e f. Tota igitur a c toti d f, eſt æqualis, per 2 communem ſententiã. Datur igitur ipſa a c: eidem ſiquidem in eadẽ exhibeatur d f.

Theorema 4. Propoſitio 4.

SI à data magnitudine, data magnitudo auferatur, reliqua data erit.

A data ſiquidem magnitudine a b, data auferatur magnitudo a c. Dico quòd reliqua c b, data eſt. Quoniam enim datur a b, poßibile eſt eidem æqualem exhibere: exhibeatur per primam diffinitionem & ſit d f. Rurſus quoniam datur a c, poßibile eſt ei æquam exhibere: exhibeatur per eandem & ſit d e. Quoniam æqualis eſt a b ipſi d f, & a c ipſi d e, reliqua igitur b c, reliquæ e f, eſt æqualis per tertiam communem ſententiam. Datur igitur b c, æqualis enim eidem exhibetur e f.

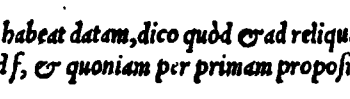

Scholium.

Et id theorema præcedentis quod minime eſt conuerſum, proprie ſiquidem eſſet conuerſum, ſi data magnitudo in quaſcunq; diuiſa fuerit, & unaquæq; earum in quas diuiditur data eſt, quæ eidem eædem & adinuicẽ ſunt eædem, hoc, inquã, patet in 11 quinti elementorũ. Theorema 5. Propoſitio 5.

SI magnitudo ad ſui partem aliquam rationem habuerit datam, & ad reliquam rationem habebit datam.

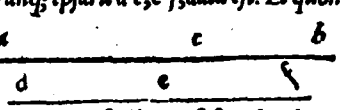
Magnitudo ſiquidem a b ad aliquã ſui partem a c, rationem habeat datam, dico quòd & ad reliquam b c, rationem habet datam, ponatur ſiquidem data magnitudo d f, & quoniam per primam propoſitionem ipſius b a ad a c, ratio data eſt, eadem eidem per 2 definitionem exhibeatur, ut ipſius d e ad d f, poßibile enim eſt tribus datis magnitudinibus quartam proportionalem inuenire per 12 ſexti elementorũ. Ipſius igitur f d, ratio data eſt, data igitur eſt & f d. Igitur & d e, data eſt, & reliqua igitur e f, data eſt. Eſt autem & d f data. Ratio igitur ipſius d f, ad f e, data eſt. Et quoniam eſt ſicut d f ad d e ſic a b ad a c. Conuertendo igitur per corel. 8. quinti element. eſt ſicut d f ad f e, ſic a b ad b c. Ratio autem ipſius d f ad f e, data eſt ut patuit. Ratio igitur & ipſius d f ad f e, data eſt ut patuit. Ratio igitur & ipſius a b ad b c, data eſt.

Theorema 6. Propoſitio 6.

SI binæ magnitudines compoſitæ fuerint adinuicem rationem habẽtes datam, & tota ad ipſarum utranq; rationem habebit datam.

Componantur enim binæ magnitudines a c, c b adinuicem datam rationem habentes. Dico quòd tota a b ad utranq; ipſarum a c, c b rationem datam habet, exponatur enim data magnitudo d e, & quoniam per primam propoſitionem ipſius a c, ad c b data eſt, eadem fiat quæ ipſius d e ad e f ratio: data eſt autem utraq; ipſarum d e, e f data. Ratio igitur ipſius d e ad utranq; ipſarũ d e, e f, data eſt. Et quoniam eſt ſicut a c ad c b ſic eſt d e ad e f. Componendo igitur per 18 quinti elementorum ſicut a b ad b c, ſic d f, ad f e, & conuertendo igitur per correlarium, decimæoctauæ quinti elementorũ ſicut b a ad a c, ſic d f, ad d e, & quoniam ſicut d f, ad utranq; ipſarũ d e, e f, ſic a b, ad utranq; ipſarũ a c, c b. Ratio igitur & ipſius a b ad utranq; ipſarũ a c, c b data eſt.

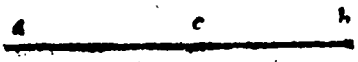
Scholium.

Datarũ ſiquidem magnitudinũ ratio inuicem datur, æquã enim ipſius d f, ad f e, exhibemus rationẽ.

Theorema 7. Propoſitio 7.

SI data magnitudo ĩ datã rõnẽ diuiſa fuerit, utrũq; ſegmẽtũ datũ eſt

Data enim magnitudo a b, in datam rationem ipſius a c ad c b, diuidatur. Dico q; utrunq; ſegmentũ & a c & c b datum eſt: quoniã enim ratio ipſius a c ad c b data eſt, ratio

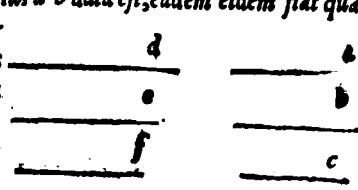

tio igitur ipſius a b ad utrãq; ipſarum a c, c b data eſt. Data eſt a b, data igitur utraq; ipſarum a c, c b.

Theorema 8. Propoſitio 8.

EAndem ad idem rationem datam habentia, & adinuicem rationem datam habebunt.

Habeat ſiquidem utraq; ipſarum a, c ad b rationem datam. Dico quòd & a ad c, rationem habebit datam. Sit, inquam, data magnitudo d, & quoniam ratio ipſius a b data eſt, eadem eidem fiat quæ ipſius d ad e. Data, inquam, eſt d, data igitur & e. Rurſus quoniam ratio ipſius b ad c data eſt, eadem eidem fiat quæ ipſius e ad f, data eſt e, data igitur eſt & f. Eſt autem & d, data. Ratio igitur ipſius d ad f, eſt data. Et quoniam eſt ſicut d ad e, ſic a ad b, & ſicut b ad c, ſic eſt e ad f, ſed ratio ipſius d ad f, data eſt, ratio igitur & ipſius a ad c data eſt.

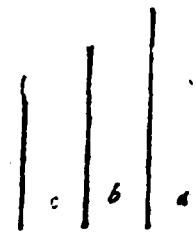
Scholium.

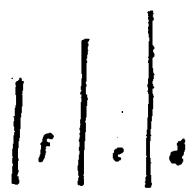
Aequa eſt ratio ſicut in 17 diffinitione & 22 propoſitione 5 elementorum, patet.

Propoſitio 9. Theorema 9.

SI binæ aut plures magnitudines inuicem rationem habuerint datam, habuerint autem eædem magnitudines inuicẽ ad alias quaſdam magnitudines rationes datas, neq; eaſdem, & ipſæ magnitudines inuicem rationes datam habebunt.

Binæ, inquam, ſiue plures magnitudines a, b, c adinuicem rationem habeant datam, habeant aũt ipſæ a, b, c magnitudines ad alias quaſdam magnitudines d, e, f, datas rationes, non autem eaſdem. Dico quòd & ipſæ d, e, f magnitudines ad inuicem rationem datam habebunt. Quoniam ipſius a ad b, ratio eſt data, & ipſius a ad d, ratio eſt data, & ipſius igitur d ad b ratio eſt data. Sed ipſius b ad e ratio eſt data, & ipſius igitur d ad e, ratio eſt data. Rurſus quoniam ipſius b ad c ratio eſt data, ipſius autem b ad e, ratio eſt data, & ipſius igitur e ad c ratio data eſt. Ipſius autem c ad f ratio eſt data, & ipſius igitur e ad f ratio eſt data, ipſæ igitur d, e, f, adinuicem rationem datam habent.

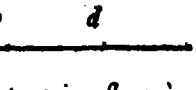
Scholium.

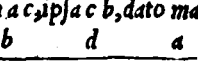
Si enim de ſubſtantia ſe habet oſtenſio quando hoc fuit eadem, uel ratio propoſitarum ad aliquas contingentes magnitudines eadem, uel quod contingentes rationem habebunt datam, in hoc exercetur problema.

Theorema 10. Propoſitio 10.

SI magnitudo magnitudine dato maior fuerit quàm in ratione, & utraq; eadem dato maior erit quàm in ratione, & ſi utraq; eadẽ dato maior fuerit quàm in ratione, & reliqua eadem uel dato maior eſt quàm in ratione, uel reliqua cum conſequenti ad quã altera rationem habet datam, data eſt.

Magnitudo, inquã, a b, magnitudine b c dato maior eſto quàm in ratione, dico quòd & utraq; a c, eadem c b, dato maior eſt quàm in ratione. Quoniam enim a b, ipſa b c, dato maior eſt quàm in ratione auferatur data magnitudo a d. Reliquæ igitur d b, ad b c, per 4 propoſitionem ratio eſt data, & componendo per 18 quinti ele. & 3 datorum ipſius d c ad b c, ratio data eſt, & eſt data a d, igitur ipſa d a ipſa c d dato maior eſt quàm in ratione. Rurſus iam a c, ipſa c b, dato maior eſto quàm in ratione. Dico quòd & reliqua a b, eadem b c, aut dato maior erit quæ in ratione, uel ipſa a b cum conſequenti ad eam ad quam ipſa b c, rationem datam habet, data eſt. Quoniã enim a c, ipſa c b, dato maior eſt quam in ratione, auferatur data magnitudo. Data iam aut ipſa a b, minor, aut maior eſt. Sit prius minor, ſitq; a d, reliquæ igitur d c ad c b, ratio per 4 propoſitionem data eſt. Diſtribuendo igitur quòd ipſius d b ad b c, ratio data eſt, per 7 propoſitionem eſtq; data ipſa a d. Igitur a b ipſa b c dato maior eſt quàm in ratione. Sed iam data maior eſto ipſa a b, ponaturq; per diffinitionem primam Datorum eidem æqualis a e. Ratio

igitur reliquæ e ad c b data eſt. Quare & econtra ipſius b c, ad e c, ratio data eſt, & conuertendo per correlarium 18 quinti elementorum ipſius b c ad b e, ratio data eſt, & eſt c b, cum ipſa b a, data. Tota enim a e, data eſt. Igitur b a, cum conſequenti ad quam b, rationem datam habet, data eſt.

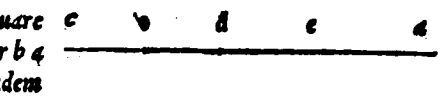
Scholium.

Hoc eſt componendo maior eſt quàm in ratione, ſicut magnitudo 10 & altera magnitudo 23 data autem ſit 3 & utraq; 33, & ipſa 10 in ipſa c d, eſt data quàm in ratione. Auferantur ſicut à data cap. 10 ad 20 data ſicut nunc in ſecunda ratione & ſicut in diffinitionibus dictum eſt, ſicut magnitudo a b, per hypotheſim 23 magnitudine b c, exiſtente per hypotheſim 10 dato maior eſto quàm in ratione. Sitq; data ad 33, ſi igitur ab ipſa a b, abſcindis datum a d, hoc eſt 3 reliqua d c 20 ad b c 10 rationem habet datum, patuit autem in diffinitionibus, dato enim maior eſt quàm in ratione hoc patet, & manifeſtum quod & reliqua eſt, & tota a c, maior eſt dato quàm in ratione. Si enim æqualis extiterit data a b reliqua b c ad eandem b c, rurſus datam habet rationem: poſſum ſiquidem eandem eidem exhibere, ſicut in diffinitionibus. Datur ſiquidem e c, per 4 theorema, & quoniam datur utraq; ipſarum c a, a e, & ipſarum adinuicem ratio datur, per primum theorema & ipſius a c ad c e. Sed ipſius a c, ad c b, ſic ipſius b c ad c e. Quoniam enim eſt ſicut a d ad d e, ſic c d ad d b, & uiciſſim, per 16 quinti elementorum ſicut a d ad d c, ſic e d ad d b. Et componendo igitur, 18 quinti elementorum, ſicut a c ad c d, ſic e b, ad d b, & uiciſſim per 16 quinti elementorum, ſicut a c ad e b, ſic, c d ad d b: datur autem ipſius a d, ad d b, ratio. Datur igitur & ipſius a c ad e b, ratio. Sed potius conciſius dicendum eſt, ſicut unum antecedentium ad unum ſequentium, hoc eſt ſicut c d ad d b, ſic omnia antecedentia, ad omnia ſequentia, hoc eſt a c ad e b.

Theorema 11. *Propoſitio 11.*

SI magnitudo magnitudine dato maior fuerit quàm in ratione eadem, & utraq; dato maior erit quàm in ratione, & ſi eadē & utraque dato maior fuerit quàm in ratione eadem, & reliqua dato maior igitur erit quàm in ratione.

Magnitudo enim a b ipſa b c dato maior ſit quàm in ratione. Dico quòd & ipſa a c, dato maior eſt quàm in ratione. Quoniam enim a b ipſa b c, dato maior eſt quàm in ratione, auferatur data magnitudo a d. Reliquæ igitur d b ad d c, ratio eſt data, & econtra, & componendo per 18 quinti elementorum & 4 datorum. Eadem eidem fiat ipſius a d ad d e. Ratio igitur ipſius a d ad d e data eſt. Data eſt a d, data igitur & d e. Quare per quartam propoſitionem reliqua e a data eſt. Eſt autem totius a c ad totam ratio, quare & ipſius e b ad a c, ratio eſt data & a e, data eſt. Igitur b a ipſa a c, dato maior eſt quàm in ratione. Dico quòd eadem a b reliqua b c, dato maior eſt igitur quàm in ratione. Quoniam enim ab ipſa a c dato maior eſt quàm ratione, auferatur data magnitudo a e, reliquæ igitur e b ad a c, ratio data eſt. Quare & ipſius a c hoc eſt econtra a d, e b, ratio eſt data. Eadem eidem fiat, ipſius a d ad d e d, & ipſius d a igitur ad e d, ratio eſt data. Et conuertendo per correlarium 18 quinti elementorum, ipſius d a ad a e ratio eſt data, & econtra ipſius e a ad a d ratio eſt data & data eſt a e, data igitur & tota a d. Et quoniam tota a c ad totam e b, ratio data eſt, quarum ipſius a d ad d e, ratio data eſt, erit & per 19 quinti elementorum reliquæ c d ad reliquam d b ratio data. Et diſtribuendo per 7 propoſitionem ipſius c b ad b d, ratio eſt data. Quare & ipſius d b, ad b c, ratio eſt data. Ipſa enim d a data eſt, igitur a b ipſa b c maior eſt dato, quàm minor.

Scholium.

Quoniam enim eſt ſicut a c ad e b, ſic ablata a b ad ablatam d e, & reliqua igitur c d ad ad reliquam d b, eſt ſicut a c ad e b, per 19 quinti elementorum: data autem eſt ipſius a c ad e b, ratio data igitur et ipſius c d ad d b.

Theorema 12. *Propoſitio 12.*

SI fuerint tres magnitudines, & prima cum ſecunda data fuerit, fuerit autem & ſecunda cum tertia data, prima tertiæ aut eſt æqualis uel altera dato maior eſt.

Sint tres magnitudines a b, b c, c d, et a b cum b c, data ſit ut a c. At b cum c d, data ſit ut d b. Dico q, a b ipſi

a b ipſi c d, aut eſt æqualis, uel altera altera dato maior eſt. Quoniam enim data eſt utraq; ipſarum a c, b d. Data iam aut ſunt æqualia aut inæqualia. Sint primum æqualia, æqualis igitur eſt a c ipſi b d, communis auferatur e b, reliqua igitur a b reliquæ c d eſt æqualis. Non ſint autem æqualia, ſed eſto maior a c, ipſa b d & ipſi b d, exhibeatur æqualis c e, per 2 primi elemen.

Ipſa b d, data eſt, data igitur eſt & c e, eſt autem & tota a c, data, & reliqua a c, data eſt. Et quoniam æqualis eſt e c ipſi b d, communis auferatur b c: reliqua igitur b e, reliquæ c d eſt æqualis. Eſt autem data a e. Igitur a b ipſa c d, dato maior eſt.

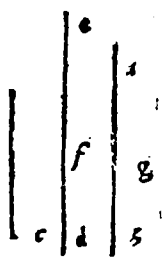
Scholium.

Si autem maior fuerit b d ipſa a c dato a c, æquum autem quod ex b & eadem efficientes demonſtrabimus, quòd c d ipſa a b dato maior eſt, hoc enim patuit in prima, uel altera, altera dato maior eſt.

Theorema 13. *Propoſitio 13.*

SI fuerint tres magnitudines, & prima ad ſecundam rationẽ habuerit datam, ſecunda uerò tertia dato maior fuerit quàm in ratione, & prima tertia dato maior erit quæ in ratione.

Sint tres magnitudines a b, c d e, & ipſa quidem a b, ad c b, rationem habeat datam, at c d ipſa e dato maior ſit quàm in ratione. Dico quòd & a b ipſa e dato maior eſt quàm in ratione. Nam quoniam c d ipſa e dato maior eſt quàm in ratione: auferatur data magnitudo c f. Reliquæ igitur d f, ad e ratio data eſt, & quoniam ipſius a b ad c d, ratio data eſt, eadem eidem fiat quæ ipſius a g ad c f, data. Data eſt c f, data igitur, & a g & reliquæ g b ad reliquam f d, ratio data eſt, et ipſius d f ad e, ratio data, & ipſius g b ad e igitur ratio data eſt. Eſt autem data a g. Igitur ipſa e dato maior eſt quàm in ratione.

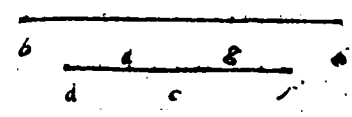
Scholium.

Si enim fuerit ſicut totum ad totum, ſic ablatum ad ablatum, & reliquum ad reliquum erit ſicut totum ad totum, ſicut patet per 19 quinti elemen. & in diffinitionibus, componitur enim dato quòd maior ſit quàm in ratione.

Theorema 14. *Propoſitio 14.*

SI binę magnitudines adinuicem rationem datam habuerint, appoſitaq; fuerit earum utriq; data magnitudo, totæ adinuicem aut rationem datam habebunt, aut altera altera maior eſt quàm in ratione.

Binæ ſiquidem magnitudines a b, c d, adinuicem rationem habeant datam, & apponatur earum utriq; data magnitudo hoc eſt a e, & c f. Dico quòd totæ e b, f d: adinuicem aut rationem habent datam uel altera altera, dato maior eſt quàm in ratione. Nã quoniam data eſt utraq; ipſarum e a, c f. Ratio igitur ipſius e a ad c f, data eſt, & ſiquidem eadem quæ ipſius a b ad c d, igitur & totius e b ad totam f d, ratio eſt data. Non autẽ ſit eadem. Fiatq;

ſicut a b ad c d, ſic g a ad c f. Ratio igitur & ipſius g a ad c f, data eſt. Data autem eſt f e, data igitur & g a & ipſius f c ad g a, ratio data eſt. Et reliqua igitur e g, data eſt. Eſtq; ſicut a b, ad c d, ſic g a ad f c. Ratio igitur ipſius g a ad f c eſt data. Data autẽ & f c. Data igitur eſt & g a. Eſt autem & ea data, & reliqua igitur e g, data eſt. Et quoniam ſicut a b ad c d, ſic g a ad f c, ratio igitur ipſius g b ad f d, data eſt. Eſt autem data & e g. Igitur e b ipſa f d, maior eſt dato quàm in ratione.

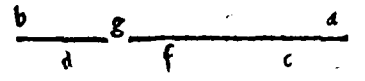
Scholium.

Si uerò efficiemus ſicut a b ad c d, ſic a e, ad id quod ex c, ſicut in 7 inuenietur f d ipſa e b, dato maior quàm in ratione.

Theorema 15. *Propoſitio 15.*

SI binæ magnitudines adinuicem rationem datam habuerint, & auferatur ab earũ utraq; data magnitudo, reliquæ adinuicem aut rationem

rationem datum habebunt, uel altera altera dato maior erit quàm in ratione.

Binæ nanq; magnitudines a b, c d, adinuicem rationem habeant datam, auferaturq; ab earum utraq; data magnitudo: ab ipsa, inquam, a b ipsa a e, ab ipsa uerò c d ipsa c f. Dico quòd & reliquæ e b, f d, adinuicem aut rationem habebunt datam, uel altera, altera dato maior est quàm in ratione. Nam quoniam utraq; a e, c f, data est, ratio igitur ipsius a e ad c f, data est, per primam propositionem. Et siquidem eadem est ei quæ ipsius a b ad c d, erit & reliquæ e b, ad reliquam f d, ratio data. Non sit autem eadem fiatq; sicut a b ad c d, sic a g ad c f. Ratio autẽ ipsius a b, ad c d, data est. Ratio ipsius igitur a g, ad c f data est. Data igitur est & a g. Est autem & a e, data. Et reliqua igitur e g data est. Et quoniam est sicut a b ad c d, sic est a g, ad c f. Reliquæ igitur g b, ad reliquam f d, ratio data est. Est autem data e g. Igitur e b, ipsa f c, dato maior est quàm in ratione.

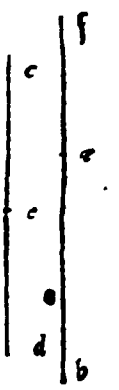
Scholium.

Hoc conuersum est quodammodo præcedẽtis, ostendens, quod si appositæ fuerint datæ magnitudines, eis datam habent rationem, nunc uerò auferatur eadem ab eisdem idem ostendit.

Theorema 16. *Propositio 16.*

SIbinæ magnitudines inuicem rationem habuerint datam, & sub una earum data magnitudo auferatur, alteri uerò earum data magnitudo apposita fuerit, tota dato maior est quàm in ratione.

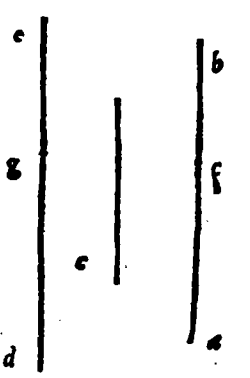
Binæ siquidem magnitudines a b, c d, rationem habeant datam, & ab ipsa c d, data auferatur magnitudo, ipsi uerò a b data apponatur magnitudo f a. Dico quòd tota f b tota e d, dato maior est quàm in ratione. Nam quoniam ipsius a b ad c d, ratio data est, eadem eidem fiat hoc est ipsius a g ad c e. Igitur ipsius a b ad c e ratio data est. Data autem est c e, data igitur & a g. Est autem & a f data. Tota igitur f g, data est per 3 propositionẽ. Et quoniam est ficut a b ad c d, sic est a g ad c e, & reliquæ g b, ad reliquam e d, ratio est data per 19 quinti elemen. Et g f data est. Igitur f b ipsa e d dato maior est quàm in ratione.

Theorema 17. *Propositio 17.*

SIfuerint tres magnitudines, & prima secunda dato maior fuerint quàm in ratione, fuerit autem & tertia eadem dato maior quàm in ratione, prima ad tertiã aut datam rationem habebit, uel altera altera dato maior erit quàm in ratione.

Sint tres magnitudines a b, c d e, & utraq; ipsarum a b, d e, ipsa c dato maior esto quàm in ratione. Dico quòd ipsæ a b, d e, aut adinuicem datam habent rationem, uel altera altera dato maior est quàm in ratione. Auferatur data magnitudo d g. Reliquæ igitur g e ad c, ratio est data. Id propterea iam & ipsius f b ad c, ratio est data, & ipsius f b ad g e, igitur ratio est data, & eis apponuntur datæ magnitudines a f, d g. Totæ igitur a b, d e, adinuicem uel rationem habent datam, uel altera altera dato maior est quàm in ratione.

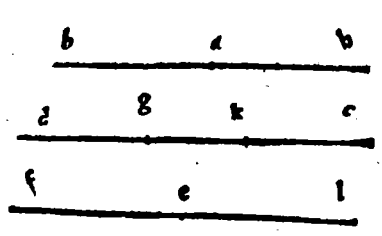
Theorema 18. *Propositio 18.*

SIfuerint tres magnitudines, una autem earum utraq; reliquarum dato maior fuerit quàm in ratione, binæ reliquæ adinuicem aut rationem datam habebunt, uel altera altera dato maior erit quàm in ratione.

Sint tres magnitudines a b, c d, e f, earum uerò una c d, utraq; reliquarum a b, e f, dato maior sit

quàm

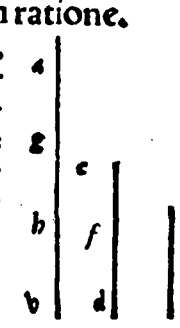
quàm in ratione. Dico quòd ipſa a b, ad e f, aut rationem habet datam, uel altera altera dato maior eſt quàm in ratione. Nam quoniam c d ipſa a b, dato maior eſt, quàm in ratione, auferatur data magnitudo c g. Reliquæ igitur g d ad a b, ratio eſt data, eadem eidem fiat quæ ipſius c g ad a h. Ratio igitur ipſius c g ad a h data eſt. Data autem eſt c g: data igitur, & a h & totius c d ad totam h b, ratio eſt data. Rurſus quoniam c d ipſa e f, dato maior eſt quàm in ratione, auferatur data magnitudo c k. Reliquæ igitur K d ad e f ratio data eſt, eadem eidem exhibeatur quæ ipſius c K ad l e. Ratio igitur & ipſius c k, ad l e, data eſt. Data autem c K, data igitur & l e, & totius c d ad totum l f ratio eſt data. Ipſius autem c d ad h b, ratio eſt data. Et ipſius h b, igitur ad l f, ratio eſt data. Et ab ipſis datæ auferuntur magnitudines h a, l e. Ipſæ igitur a b, e f, aut adinuicem rationem habebunt datam, aut altera altera dato maior erit quàm in ratione.

Theorema 19. Propoſitio 19.

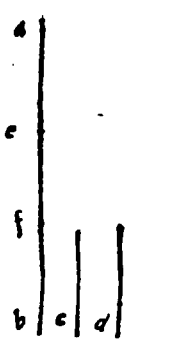
SI fuerint tres magnitudines, & prima ſecunda dato maior fuerit quàm in ratione, fuerit autem & ſecunda tertia dato maior quàm in ratione, & prima tertia dato maior igitur erit quàm in ratione.

Si tres magnitudines a b, c d e, & a b ipſa c d, dato maior eſto quàm in ratione, & c d, ipſa e dato maior eſto quàm in ratione. Dico quòd & a b ipſa e dato maior eſt quàm in ratione: nam quoniam c d, ipſa e, dato maior eſt quàm in ratione, auferatur data magnitudo c f. Reliquæ igitur f d ad e, ratio eſt data. Rurſus quoniam a b ipſa c d, dato maior eſt quàm in ratione, auferatur data magnitudo a g. Reliquæ igitur g b, ad c d, ratio eſt data, eadem eidem fiat quæ ipſius g b ad c f. Ratio igitur ipſius g b ad c f data eſt. Data autem eſt c f, data igitur eſt & g h, eſt autem & g h data, & tota igitur h a, data eſt. Et quoniam eſt ſicut g b ad c d, ſic eſt g h, ad c f, & reliquæ h b ad reliquam f d ratio data eſt. Ipſius autem f d, ad e, ratio eſt data, & ipſius h b, igitur ad e, ratio eſt data, & data eſt h a. Igitur b a ipſa e, dato maior eſt quàm in ratione.

Aliter.

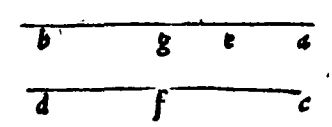
Sint tres magnitudines a b, c d, & a b ipſa c dato maior ſit quàm in ratione, & c ipſa d, dato maior ſit quam in ratione. Dico quòd & a b ipſa d, dato maior eſt quam in ratione. Quoniam a b ipſa c dato maior eſt quam in ratione, auferatur data magnitudo a e. Reliquæ igitur e b ad c ratio eſt data per 4 propoſitionem. At c ipſa d, dato maior eſt quam in ratione, & e b igitur ipſa d, dato maior eſt quàm in ratione. Auferatur igitur data magnitudo e f. Reliquæ igitur f b ad d, ratio eſt data per eandem. At a f, data eſt, & a b igitur ipſa d, dato maior eſt quàm in ratione.

Theorema 20. Propoſitio 20.

SI fuerint binæ magnitudines datæ, ab eiſdemq; ablatæ fuerint magnitudines adinuicem rationem datam habentes, reliquæ adinuicem aut datam rationem habebunt, uel altera altera dato maior erit quàm in ratione.

Sint binæ magnitudines datæ a b, c d, & ab ipſis a b, c d auferatur magnitudines a e, c f, rationem adinuicem habentes datam, dico quòd ipſæ e b, f d, adinuicem rationem datam habent, uel altera altera dato maior eſt quam in ratione. Nam quoniam utraq; ipſarum a b, c d, data eſt. Ratio igitur ipſius a b ad c d, data eſt, & ſiquidem eadem eſt ei quæ ipſius a e, ad c f, erit & reliquæ e b ad reliquã f d, ratio data. Non ſit iam eadem, fiatq; ſicut e a, ad c f, ſic a g, ad c d. Ratio autem ipſius a e ad c f, eſt data. Ratio igitur ipſius a g ad c d, data eſt. Data autem c d, data igitur & a g. Eſt autem & a b recta linea data, & reliqua igi-

tur

tur g b. data eſt, & quoniam eſt ſicut a e ad c f, ſic eſt a g ad c d, & reliquæ g e, ad reliquam f d ratio eſt data. Data autem eſt g b, igitur e b, ipſa f d, dato maior eſt quàm in ratione.

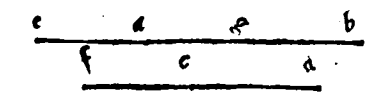
Scholium.

Quoniam enim eſt ſicut a e ad c f, ſic eſt a g, ad c d, manifeſtum quòd & reliquæ e g ad reliquam, f d, ratio data per 19 quinti elementorũ, & in alijs eiuſmodi per ſcholium maximè decimi theorematis.

Theorema 21. *Propoſitio 21.*

SI fuerint binæ magnitudines datæ, eiſdemq; appoſitæ fuerint magnitudines adinuicem rationem datam habentes, totæ adinuicem aut rationem datam habebunt, aut altera dato maior erit quàm in ratione.

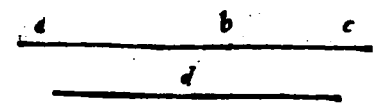
Sint binæ magnitudines datæ a b, c d, apponanturq; eiſdem magnitudines, e a, c f, rationem habentes datam adinuicem. Dico quòd & totæ e b, f d, adinuicem rationem habebunt datam: uel altera dato maior eſt quàm in ratione. Quoniam enim data eſt utraq; ipſarum a b, c d. Ratio igitur ipſius a b ad c d, per primam propoſitionem data eſt, & ſiquidem eadem eſt ei quæ ipſius a e ad c f erit, & totius e b ad totam f d ratio data eſt. Si autẽ non fiat ſicut a e, ad c f, ſic g a ad c d. Ratio igitur ipſius g a, ad c d, data eſt. Data autem eſt c d, data igitur eſt & g a. Eſt autem & a b data, & reliqua igitur g b data eſt. Et quoniam eſt ſicut e a, ad c f, ſic eſt a g, ad c d, & totius e g, ad totam f d, ratio eſt data, & data eſt g b, igitur e b, ipſa f d, dato maior eſt quàm in ratione.

Theorema 22. *Propoſitio 22.*

SI binæ magnitudines ad aliquam magnitudinem rationem datam habuerint, & utraq; ad eandem rationem habebit datum.

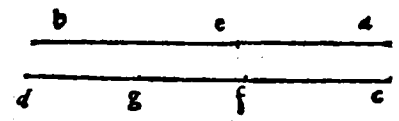
Binæ ſiquidem magnitudines a b, b c, ad aliquam magnitudinem d rationem habeant datam. Dico quòd & utraq; a c ad eandem d rationem habet datam. Quoniam utraq; ipſarum a b, b c, ad d, rationem habet datam: ratio igitur & ipſius a b ad b c data eſt. Et componendo per 17 quinti elementorum ipſius a c ad c b, ratio eſt data: ipſius autem b c ad d ratio eſt data, & ipſius a c, igitur ad d ratio data eſt.

Theorema 23. *Propoſitio 23.*

SI totum ad totum rationem habuerit datam, habuerint autem partes ad partes rationes datas, non autem eaſdem, & omnia ad omnia rationes datas habebunt.

Habeat enim totum a b ad totum c d, datam rationẽ, habeãt autẽ & a e, e b, partes ad c f, f d, partes datas rationes, non autem eaſdem. Dico quòd & omnia ad omnia rationes habebunt datas. Quoniam enim ipſius, a e, ad c f, ratio data eſt, eadem eidem fiat ipſius a b ad c g. Ratio igitur & ipſius rectæ lineæ a b, ad c g, rectam lineam data eſt. Erit & reliquæ e b, ad reliquam f g, ratio data. Ipſius autem e b ad f d, ratio data eſt. Et ipſius f d ad f g, ratio data eſt per 18 quinti elementorum, & conuertendo per correlarium eiuſdem ipſius f d, ad d g, ratio data eſt. Et quoniam ratio ipſius b a ad utrunq; ipſorũ d c, c g, data eſt, & ipſius d c, igitur ad c g, ratio eſt data, & conuertendo per idem correlarium & ipſius c d, ad d g, ratio eſt data. Sed ipſius d c ad d f, ratio eſt data, & ipſius c d, igitur ad d f, ratio eſt data: quare & ipſius c f, ad f d, ratio eſt data. Sed ipſius quidem c f, ad a e, ratio eſt data, ipſius autem f d, ad b e ratio eſt data. Quare omnium ad omnia ratio data eſt.

Scholium.

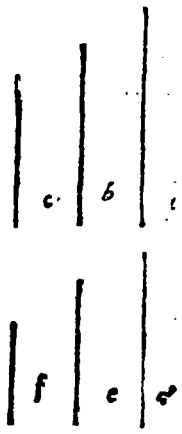
Receptum ſiquidem eſt, quòd ipſius c f ad f d, ratio data eſt, ponitur autem & ipſius e b ad f d:

ad f d, ratio data, & ipsius igitur c f, ad e b, ratio est data per 8 propositionem. Rursus quoniam ipsius a e, ad e b, ratio data demonstratur, ponitur autem & ipsius e b, ad f d, ratio data, & ipsius igitur e a, ad f d, ratio est data, per 8 propositionem, & quoniam a e e b, adinuicem rationem habent datam, & totum a b, ad utrunq; ipsorum a e, e b, rationem habet datam. Quare & similiter & c, ad utranq; ipsarum e f, f d, rationem habet datam. Et quoniam a b, ad c d, rationem habet datam: habet autem & c d, ad utranq; ipsarum c f, f d, rationem datam & a b, igitur ad utranq; ipsarum c f, c d, rationem habet datam. Quare omnia ad omnia rationes habent datas.

Theorema 24. Propositio 24.

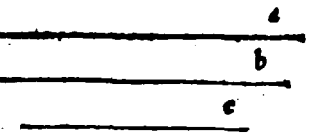
Si tres rectæ lineæ proportionales fuerint, prima uerò ad tertiam rationem habuerit datam, & ad secundã rationem habebit datam.

Sint tres rectæ lineæ proportionales a b c, sicut a ad b, sic b ad c. At a ad c, rationem datam habeat. Dico quòd & ad b, rationem habebit datam, extendatur enim data recta linea d, & quoniam ratio ipsius a ad c, data est. Eadem eidem fiat ipsius d ad f. Igitur ipsius d ad f, ratio data est. Data autẽ est d, data igitur est & f, accipiatur per 13 sexti elementorum ipsorum d f, media proportionalis e. Igitur per 17. eiusdem quod sub d f, æquum est ei quod ex e. Sed quod sub d f, datum est, utraq; enim earũ data est. Datum igitur & quod ex e. Est autem & d data. Ratio igitur ipsius d ad e, data est. Et quoniã est sicut a ad c, sic est d ad f. Sed sicut a ad c, sic quod ex a ad id quod sub a c, sicut autem d ad f, sic quod ex d ad id quod sub d f. Sicut igitur quod ex a, ad id quod sub a c, sic quod ex d, ad id quod sub d f. Sed ei quidem quod sub a c, æquum est id quod ex b per 17 sexti element. ipsæ a b c, sunt proportionales. Ei autem quod sub d f, æquum est id quod ex e, per eãdem. Sicut igitur id quod ex a, ad id quod ex b, sic quod ex d, ad id quod ex e, & sicut igitur a ad b, sic d ad e. Ratio autem ipsius d ad e data est. Ratio igitur ipsius a ad b data est.

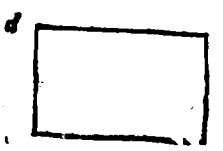
Aliter idem.

Quoniam ratio ipsius a ad c data est, sicut autem a ad c, sic quod ex a ad id quod sub a c. Ratio igitur ipsius a ad id qd' sub a c data est. Ei autem quod sub a c æquum est id quod ex b. Ratio igitur eius quod ex a, ad id quod ex b data est. Quare & ipsius a ad b, ratio data est: utriq; siquidem ipsarum a b, æquas exhibuimus in proprio cuilibet quadrato.

Scholium.

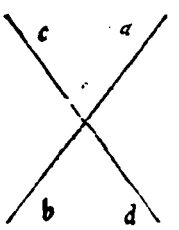
Quoniam didicimus in diffinitionibus, rectilineas figuras specie dari, quarum anguli dati sunt, & laterum rationes adinuicem sunt datæ, si efficimus parallelogrammum a b c d, rectangulum æquum habens d, ipsis a b, habemus siquidem angulorum unumquenq; datum, quoniam recti sunt, omnis enim rectus angulus datur, rectus siquidem à recto non differt, sicut patet per quartũ postulatum, & manifestum quod rationes laterum sunt datæ. Ratio siquidem ipsius a b, ad b c, datur. Quoniam & ipsius d ad f, ratio datur, ac per hoc quod sub d f, datur.

Theorema 25. Propositio 25.

Si binæ rectæ lineæ positione datæ sese inuicem secuerint, signum in quo sese inuicem dispescunt positione datur.

Binæ, inquam, lineæ positione datæ a b, c d, sese inuicem secent in e, dico quòd datum est e, signum. Si autem non intercidet e signum: intercedet igitur & unius ipsarum a b, c d, positio, non intercidit autem. Datum igitur est, signum e.

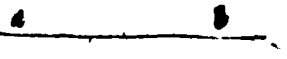

Theorema 26. Propositio 26.

Si rectæ lineæ fines fuerint dati positione, datur ipsa recta linea positione & magnitudine.

Rectæ siquidem lineæ a b fines a b dati sint positione. Dico quòd ipsa a b positione & magnitudine datur. Si enim manente a intercidet ipsius a b rectæ lineæ aut positio, aut ma-

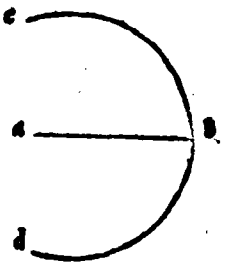
gnitudo. Intercidet & b ſignum, non intercidit autem. Datur igitur a b, recta linea poſitione & magnitudine.

Theorema 27. Propoſitio 27.

Si rectæ lineæ poſitione & magnitudine datæ unum extremum datum fuerit, & alterum dabitur.

Rectæ ſiquidem lineæ a b poſitione & magnitudine datæ, unum extremum a datum ſit. Dico quòd & b datum eſt. Si enim manente a ſigno intercidit ſignum b, incidit igitur & ipſius a b rectæ lineæ aut poſitio aut magnitudo, non intercidit autem. Datum igitur eſt b ſignum, & centro a, interuallo uerò a b, per tertium poſtulatum circũferentia deſcribatur c b d: poſitione igitur eſt ipſa c b d, poſitione autem & ipſa a b, recta linea. Datum igitur eſt & b ſignum.

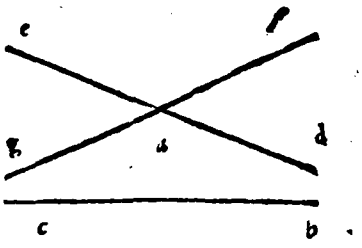
Scholium.

Siquidem enim b ſignum aut introrſum aut exterius intercidit, igitur recta linea magnitudine data non eſt, ſi autem intercidit, aut ſupra aut infra, nec poſitione data eſt igitur.

Theorema 28. Propoſitio 28.

Si per datum ſignum ad poſitionẽ datam rectam lineam, linea acta fuerit, datur quæ acta eſt poſitione.

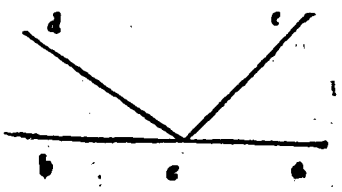
Per ſiquidem datum ſignum a ad poſitione datam rectam lineam b c, recta linea agatur d a e. Dico quòd ipſa d a e, poſitione datur, ſi autem non manente ſigno a intercidit ipſius d a e, poſitio permanẽte b c parallelo. Intercidat, & eſto f a g, parallelus igitur eſt c b, ipſi a f g, ſed b c ipſi d a e, eſt parallelus, & d a e igitur ipſi f a g parallelus eſt. Sed eſt coincidens, quod eſt abſurdum. Ipſius igitur d a e, poſitio non intercidit, poſitione igitur eſt ipſa d a e.

Theorema 29. Propoſitio 29.

Si additione data recta linea fuerit, ad ſignumq; in ea datum rectalinea acta fuerit, datum efficiens angulum, acta poſitione datur.

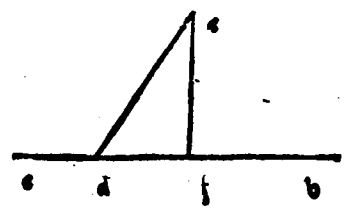
Additione ſiquidem recta linea a b, et ad ſignum ad eam datum c, recta excitetur linea c d angulum datum efficiens eum qui ſub b c d. Dico quòd ipſa c d, eſt poſitione data. Si autem non manente ſigno c intercidit ipſius c d poſitio, ſeruans ipſius b c d, anguli magnitudinem. Intercidat & ſit c e, æquus igitur eſt angulus qui ſub d c b, ei qui ſub e c b, minor maiori, quod eſt abſurdum. Non intercidit ergo ipſius d c, poſitio, poſitione igitur eſt ipſa c d.

Theorema 30. Propoſitio 30.

Si à dato ſigno in poſitione datam rectam lineã, linea acta fuerit, datum efficiens angulum, acta poſitione datur.

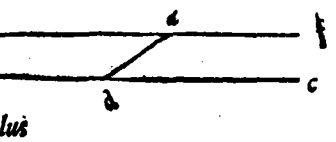
A dato enim ſigno a in poſitione datam rectam lineam b c, recta agatur linea a d, datum efficiens angulum ſub a d c. Dico quòd poſitione eſt ipſa a d. Si autem non, manente a ſigno intercidit ipſius a d, poſitio, ſeruans ipſius a d c anguli magnitudinem, intercidat & eſto a f. Aequus igitur eſt qui ſub a d c, angulus ei qui ſub a f c, maior minori, quod eſt alienum. Non intercidit igitur ipſius a d, poſitio, poſitione igitur eſt ipſa a d.

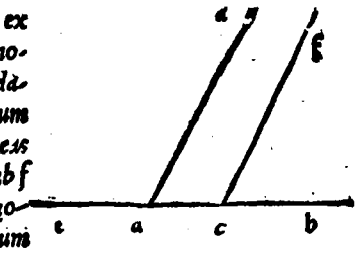

Excite-

Aliter idem.

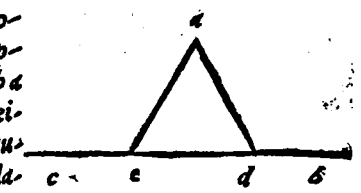
Excitetur per 31 primi element. ab a ſigno ipſi b d e, rectæ lineæ parallelus e a f. Quoniam igitur per datum ſignum a ad poſitione datam rectam lineam b d c, recta linea acta eſt è a f, igitur per 28 propoſitionem ipſa e a f, poſitione datur, & quoniam parallelus eſt e a f, poſitione datur, & quoniam parallelus eſt e a f, ipſi b d c, et in eas incidit d a: æqualis igitur eſt per 29 primi elementorum angulus e ad angulo a d c. Datus igitur eſt & qui ſub e a d. Quoniam igitur additione data recta linea e a f, & ad ſignum in ea datum à recta excitatur linea a d, datum efficiens angulum, igitur per uigeſimamnonam propoſitionem poſitione eſt ipſa à d. Aſſumatur in ipſa b c, datum ſignum e & per e ſignum ipſi a d, per 31 primi elementorum parallelus excitetur e f, quoniam parallelus eſt f e, ipſi a d, & in eas incidit b e d. Aequus igitur eſt per 29 primi elementorum qui ſub f e d, angulus ei qui ſub a d c. Datus igitur eſt & qui ſub f e c. Quoniam igitur additione data recta linea b c & ad datum in ea ſignum e linea excitata eſt e f, datum efficiens angulum f e c, igitur per 29 propoſitionem poſitione data eſt ipſa e f. Quoniam per datum ſignum a ad poſitione datam rectam lineam d c linea excitatur a d: igitur per 28 propoſitionem poſitione eſt ipſa a d.

Aliter.

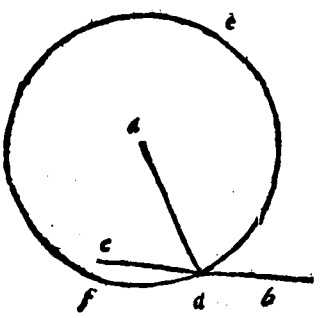
Aſſumatur in b c, contingens ſignum e, connectaturq; e a, quoniam a ſignum: datum eſt igitur per 26 propoſitionem ipſa a e poſitione data eſt, poſitione autem & b c. Quoniam enim utraq; ipſarum a e, b c, rectarum linearum poſitione datur. Datur qui ſub a e d, angulus magnitudine, ſicut in diffinitionibus, poſſumus enim eidem æquum exhibere. Datus igitur eſt qui ſub a e d angulus, eſt autem & qui ſub a d e angulus datus, & reliquus igitur qui e a d, datus eſt. Quoniã igitur additione data recta linea e a & ad ſignũ in ea a, recta excitatur linea a d datam efficiens angulum eum qui ſub a è d, poſitione igitur eſt per 29 propoſitionem ipſa a d.

Theorema 31. Propoſitio 31.

SI à dato ſigno in poſitione datam rectam lineam, recta linea proiecta fuerit data magnitudine, datur etiam poſitione.

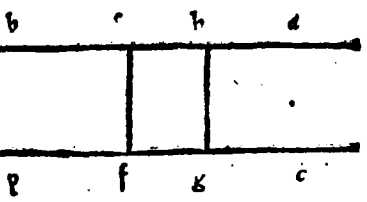
A dato enim ſigno a in poſitione datam rectam lineam b c recta excitetur linea d a, data magnitudine. Dico quòd etiam poſitione datur. Centro ſiquidem a interuallo uerò a d, per 3 poſtulatum circulus deſcribatur e d f, poſitione igitur eſt, per 6 diffinitionẽ ipſe circulus d f. Datur ſiquidem a centrum poſitione, & quæ ex centro a d magnitudine, poſitione autem & b c, recta linea. Si uerò binæ lineæ poſitione datæ ſeſe inuicem ſecuerint, datur per 25 propoſitionem ſignum, in quo ſe diſpeſcunt poſitione. Eſt autem et a datum, igitur per 26 propoſitionem poſitione datur ipſa a d.

Theorema 32. Propoſitio 32.

SI in parallelas poſitione datas rectas lineas recta linea acta fuerit, datos efficiens angulos, acta magnitudine datur.

In parallelas enim poſitione datas rectas lineas a b c d, recta agatur linea e f, datos efficiens angulos ſub b e f, & e f d. Dico quòd ipſa e f, magnitudine datur. Aſſumatur enim in c d, datum ſignum g, & per g ipſi e f, per 31 primi element. parallelus excitetur g h. Quoniã igitur parallelus eſt g h ipſi f e, & in eas recta cecidit linea c d, æquus eſt igitur per 29 primi elementorum

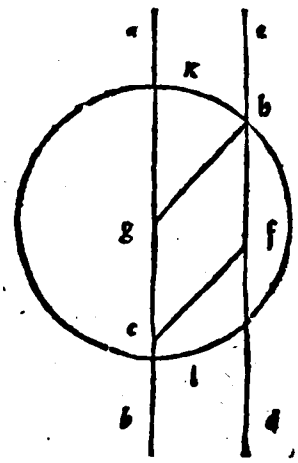

angulus e f d, angulo h g d. Datus autem est qui sub e f d, datus igitur est & qui sub h g d. Quoniam igitur additione data recta linea c d, & ad in ea datum signum g recta linea excitatur g b datum efficiens angulum h g f. Igitur per 29 propositionem, ipsa g h positione datur, positione autem & a b. Datum igitur est h signum, est autem & g. Data igitur est g h, magnitudine per 26 propositionem, & ipsi e f est æqualis. Data igitur est e f magnitudine.

Theorema 33. Propositio 33.

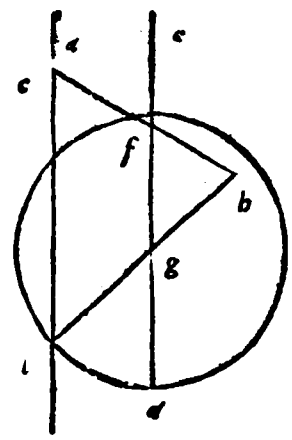
SI in parallelos positiõe datas rectas lineas recta linea acta fuerit, magnitudine data, angulos efficiet datos.

Si in parallelos enim positione datas rectas lineas a b, c d, recta linea excitetur e f magnitudine data. Dico quòd angulos datos efficiet sub b e f, e f d, assumatur enim in ipsa a b datum signum g & per g ipsi e f, per 32 primi element. parallelus excitetur g h, æqualis igitur est e f ipsi g h. Data autem est e f magnitudine. Data igitur est & g h. Estq; g datum. Centro igitur g, interuallo uerò g h, circulus descriptus erit positione. Describatur, sitq; K h l, positione igitur est circulus k h l, positione autem & c d, datũ igitur et h signum, est autem & g datum positione, igitur est ipsa g h, per 26 propositionem, positione autem & c d. Datus igitur est qui sub g h d angulus & et est æquus qui sub e f d. Datus igitur est & qui sub e f d, & reliquus igitur qui sub f e b, datus est.

Aliter.

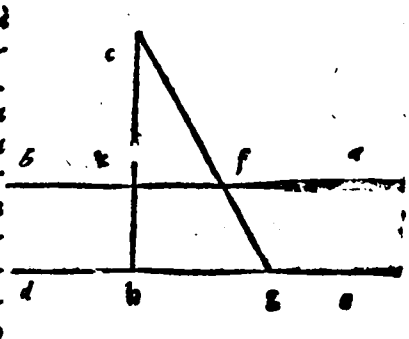
Assumatur in c d datum signũ g, ponaturq; per 2 primi element. ipsi e f, æqualis g d, & centro quidem g spacio uerò g d, per 3 postulatum circulus describatur d b, positione igitur est ipse b d circulus. Datur siquidem eius centrum positione & quæ ex centro magnitudine, positione autem & a b. Datum igitur est b signum, est autem & g datum: positione igitur est ipsa b g, per 26 propositionem, positione autem & c d. Datus igitur est qui sub b g d angulus. Et siquidem parallelus est e f, ipsi g b erit, & qui sub e f g, angulus datus: quare & reliquus qui sub f e b angulus datus est. Si autem non concurrunt ipsæ e f, b g in h. Quoniam æqualis est e f ipsi d g, hoc est ipsi g b, & parallelus est e b ipsi f g, æqualis igitur est f h ipsi h g. Quare & angulus qui sub h g f, ei qui sub h f g est æqualis. Datus autẽ qui sub h g f. Datus igitur & qui sub g f h, quare & consequens qui sub g f e, datus est, & reliquus qui sub f e b, datus est.

Theorema 34. Propositio 34.

SI in parallelos positione datas rectas lineas à dato signo recta linea acta fuerit, in datam rationem secabitur.

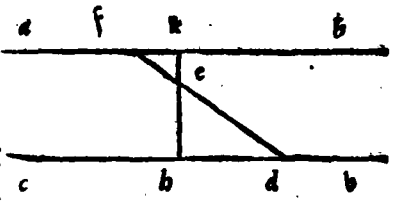
In parallelos enim positione datas rectas lineas a b, c d, à dato signo e, recta excitetur linea e f g. Dico quòd ratio ipsius e f ad f g, data est, excitetur enim per 12 primi element. ab ipso e signo in c d perpendicularis e K h. Quoniam à dato signo e in positione datam rectam lineam c d, recta linea excitata est e h, datum efficiẽs angulum sub e h g. Igitur per 30 propositionem ipsa e h positione datur, positione autem & utraq; ipsarum a b, c d. Datum igitur est utrunque ipsorum K h. Est autem & e datum. Data igitur est utraq; ipsarum e k, K h. Ratio igitur ipsius e k ad k h, per primam propositionem data est. Estq; sicut e K ad k h sic e f ad f g. Ratio igitur ipsius e f ad f g data est.

In paralle-

Aliter.

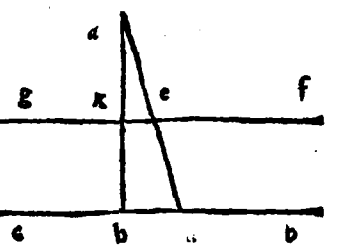
In parallelos ſiquidem poſitione datas a b, c d, à dato ſigno e, recta linea agatur f e g. Dico quòd ipſius g e ad e f ratio data eſt: excitetur ſiquidem ab e ſigno per duodecimam primi elementorum in ipſam c d, perpendicularis e h, & extendatur in k. Quoniam à dato ſigno e, in poſitione datam rectam lineam c d, recta linea excitatur e h, datum efficiens angulum qui ſub e h g, poſitione igitur eſt ipſe h e a, poſitione autem & utraq; ipſarum a b, c d. Datum igitur eſt utrunque ipſorum h k, ſignorum, eſt autem & e datum. Data igitur eſt utraq; ipſarum h e, e k. Ratio igitur ipſius h e ad e K data: ſicut autem h e, ad e K, ſic g e, ad e f. Ratio igitur & ipſius g e ad e f data eſt.

Theorema 35. Propoſitio 35.

SI à dato ſigno in poſitione datam rectam lineam, recta linea acta fuerit & ſecta fuerit in datam rationem, & per ſectionem ad poſitionem datam rectam lineam recta linea acta fuerit, datur acta poſitione.

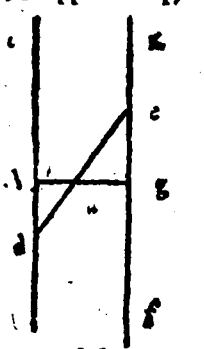
A dato ſiquidem ſigno a in poſitione datam rectam lineam c b, recta linea agatur a d, ſecteturq; per præcedentem in datam rationem ipſius d e, e a. Excitetur q; per trigeſimamprimam primi element. per c ſignum ipſi b c parallelus f e g. Dico quòd poſitione eſt ipſa f e g. Excitetur enim per duodecimam primi element. ab ipſo a in ipſam b c, perpendicularis a h, quoniam à dato ſigno a in poſitione datam rectam lineam b c, recta excitatur linea a h, datum efficiens angulum qui ſub a h d, poſitione igitur eſt per trigeſimamprimam propoſitionem ipſa a h, poſitione autem & b c. Datum igitur h ſignum. Eſt autem & a datum. Data igitur eſt per uigeſimamſextam propoſitionem & a h. Et quoniam ratio ipſius d e ad e a, data eſt: ſicut autem d e ad e a, ſic b k ad k a. Ratio igitur & ipſius b k ad k a, data eſt. Componendo igitur per decimamoctauam quinti elementorum: ratio ipſius b a ad a K, data eſt: data autem ipſa h a, data igitur & a K. Sed & poſitione, eſtq; a datum, datum igitur & K. Quoniam igitur per datum ſignum K, ad poſitione datam rectam lineam b c, recta linea excitatur f g, poſitione igitur eſt & f g.

Theorema 36. Propoſitio 36.

SI à dato ſigno in poſitione datam rectam lineã recta linea acta fuerit, proiectaq; fuerit eidem aliqua recta linea rationẽ habens ad eandem datam, ac per proiectæ finem ad poſitione datam rectam lineam linea acta fuerit, datur acta poſitione.

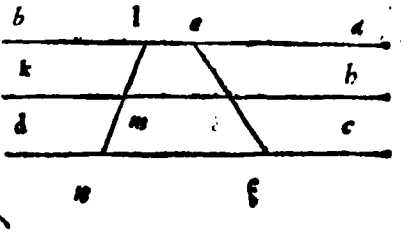
A dato enim ſigno a in poſitione datam rectam lineam b c, recta agatur linea a d, & apponatur ipſi a d, ipſa a e, rationẽ habens ad a d datam, ac per e, per 31 primi elemen. ipſi b c parallelus excitetur f k. Dico quòd poſitione eſt ipſa f k, excitetur per duodecimam primi elementorum ab ipſo a in b c, perpendicularis a h, extendaturq; in g. Quoniam à dato ſigno a in poſitione datam rectam lineam b c, recta excitata eſt linea a h, datum efficiens angulum a h c, poſitione igitur datur per 31 propoſitionem h a g, poſitione autem & b c. Datum igitur eſt h ſignum, eſt autem & a datum. Data igitur eſt ipſa a h per 26 propoſitionem. Et quoniam ratio ipſius d a ad a e, data eſt, ſicut autem d a e, ſic h a, ad a g. Ratio igitur & ipſius h a ad g, data eſt, data autem h a. Data igitur & a g, ſed & poſitione, eſtq; a datum, datum igitur & g. Quoniã igitur per datum ſignum g ad poſitione datam rectam lineam b c, recta excitatur linea f g k, poſitione igitur eſt per 28 propoſitionem ipſa f g k.

Theorema 37. Propoſitio 37.

SI in parallelos poſitione datas rectas lineas recta linea acta fuerit, ſectaq; fuerit in ratione data, ac per ſectionem ad poſitione datas rectas lineas recta linea acta fuerit, datur acta poſitione.

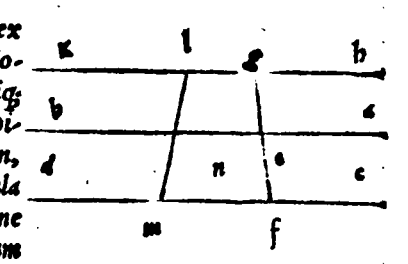
In parallelos enim poſitione datas rectas lineas a b, c d, recta excitetur linea e f, & ſecetur per 34 propoſitionẽ in datam rationẽ ipſius f g ad g e. Excitetur per 31 primi element. per g utriq; ipſarũ a b, c d parallelus h K. Dico q; poſitione eſt ipſa h K. Aſſumatur enim in ipſa a b, datum ſignũ l & per 12 primi elemen. ab ipſo l excitetur in c d perpendicularis l n. Quoniã à dato ſigno l in poſitione datam rectam lineã c d, recta linea excitatur l n, datum efficiens angulum l n d, poſitione igitur per 28 propoſitionẽ eſt ipſa l n, poſitione autẽ et c d. Datum igitur n ſignum. Eſt autem & l datum. Data igitur eſt ipſa l n, per 26 propoſitionẽ. Et quoniam ratio ipſius f g ad g e data eſt: ſicut autem f g ad g e, ſic n m ad m l. Ratio igitur ipſius n m ad m l data eſt. Quare & ipſius n l ad m l componendo per 18 quinti ele. ratio data eſt. Data autem n l, data igitur & l m, ſed & poſitione, eſtq; l datum. Datum igitur & m. Quoniam igitur per datum ſignum m ad poſitione datam rectam lineam c d, recta linea acta eſt h K, poſitione igitur eſt h k, per 28 propoſitionem.

Theorema 38. Propoſitio 38.

SI in parallelos poſitione datas rectas lineas recta linea acta fuerit, proiectaq; fuerit aliqua eidem recta linea rationem habens ad eandem datam. Ac per extremum ad poſitione datas parallelus recta linea acta fuerit, acta poſitione datur.

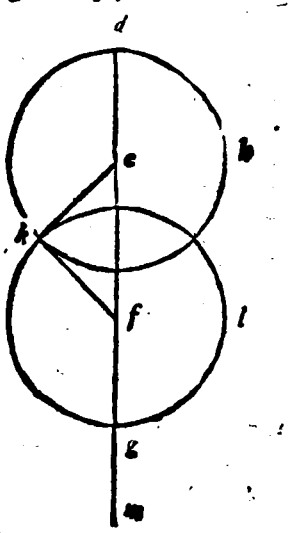
In parallelos poſitione datas, inquam, lineas a b, c d recta excitetur linea e f, apponaturq; eidem aliqua recta linea e g rationem habens ad e f, datam a c per g per 31 primi elemen. utriq; ipſarum a b, c d, rectarum linearum recta agatur linea h K. Dico quòd poſitione eſt h k, aſſumatur enim in a b datũ ſignum n, excitetúrq; per 12 primi elemen. ab ipſo n, in c d perpendicularis n m extendaturq; in l. Quoniam à dato ſigno n in poſitione datam rectã lineam c d, recta linea c d, recta acta eſt n m, datum efficiens angulum n m d. Igitur per 30 propoſitionem poſitione data eſt ipſa l m, poſitione autem & c d. Datum igitur eſt m ſignum, eſt autem & n datum. Igitur per 26 propoſitionem poſitione datur n m. Et quoniam ratio ipſius f e ad e g, data eſt. Sicut autem f e ad e g, ſic m n ad n l. Ratio igitur & ipſius m n ad n l data eſt. Data autem & n m, data igitur et n l. Sed & poſitione datum eſt n, datum igitur eſt & l. Quoniam igitur per datum ſignũ l ad poſitione datam rectam lineam a b recta linea acta eſt h k poſitione eſt ipſa h K.

Theorema 39. Propoſitio 39.

SI trianguli unumquodq; latus datum magnitudine fuerit, datur triangulum ſpecie.

Trianguli enim a b c unumquodq; latus eſto magnitudine datum. Dico quòd & triangulum a b c, ſpecie datur, exponatur recta linea poſitione data d m, terminata quidem in d, infinita verò in reliquum, ponaturq; per ſecundam primi elementorum, ipſi quidem a b æqualis d e. Data autem a b, data igitur eſt & d e. Sed & poſitione, eſtq; datum ipſum d, datum igitur & e. Ipſi autem b c æqualis e f data eſt b c, data igitur & e f, ſed & poſitione, datum eſt e, datũ igitur eſt & f, ipſi autẽ a c æqualis f g. Data eſt a c. Data igitur & f g, ſed & poſitione. Eſt autẽ datũ f, datũ igitur & g & centro quidẽ e, interuallo autem e d, per 3 poſtulatum circulus deſcribitur d k h, poſitione igitur eſt ipſe d k h, circulus per 6 diffinitionem

nem datorum. Rursus centro quidem f interuallo uerò f g, per idem postulatum circulus describatur g K l, positione igitur est ipse g K l circulus per eandem diffinitionem, positione autem & circulus d k h. Datum igitur est & K signum est autem & utrunq; ipsorum e f datum. Data igitur est unaquæq; ipsarum K e, e f, f K positione & magnitudine. Datur igitur K e f triangulum specie, & æquum ac simile est ipsi a b c. Datur igitur a b c triangulum specie.

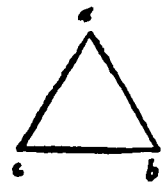
Scholium.

Quoniam igitur datæ sunt ipsæ K e, e f earum adinuicem ratio data est per primum theorema datorum, similiter autem & ipsarum e f, f k ratio data est, estq; ipsarum f k, k e ratio data. Rursus quoniam ipsæ k e, e f, datæ sunt positione, eundem igitur semper locum obtinent, ac per hoc qui sub k e f magnitudine datur, similiter autem & qui sub e f k, datur magnitudine, & insuper qui sub f k e, datur magnitudine.

Theorema 40. Propositio 40.

SI trianguli unusquisque angulus datus fuerit magnitudine, datur triangulum specie.

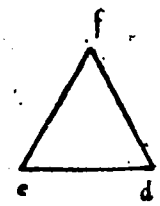
Trianguli enim a b c unusquisq; angulus datus sit magnitudine. Dico quòd a b c triangulum specie datur, exponatur enim positione & magnitudine data recta linea d e, & cõstruatur ad d e, ad signaq; in ea d e, per uigesimamtertiam primi element. ei qui sub c b a, angulo æquus rectilineus angulus qui sub e d f, ei autem qui sub b c a, æquus qui sub d e f. Reliquus igitur qui sub b a c, reliquo ei qui sub d f e, est æqualis. Datus autem unusquisque eorum qui ad a b c signa. Datus igitur & unusquisq; eorum qui ad d e f. Quoniam igitur additione data recta linea d e, & ad signum in ea datum d recta excitatur linea d f, datum efficiens angulum d. Igitur per 29 propositionem d f positione est, idq; propterea iam & e, f positione est. Datum igitur est f signum, est autem & utrunq; ipsorum d e datum. Data igitur est unaquæq; ipsarum d f, d e, e f, positione & magnitudine, datum igitur d f e triangulum specie, & simile est ipsi a b c triangulo. Datur igitur & a b c triangulum specie.

Scholium.

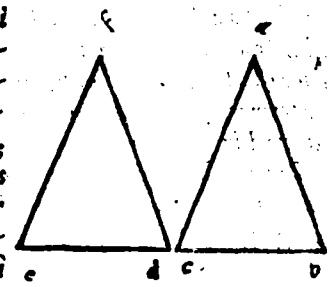
Quoniam igitur datur utraq; ipsarum d e, e f, datur & earum adinuicem ratio per primum theorema. Similiter iam & ipsarum e f, f d, ratio datur, & insuper ipsorum f d, d e, datur. Insuper & unusquisq; ipsorum d e f angulorum datus est magnitudine. Datur igitur d e f triangulum specie, sicut in diffinitionibus.

Theorema 41. Propositio 41.

SI triangulum unum angulum datum habuerit, circum uerò datum angulum latera adinuicem rationem habuerint datam, datur triangulum specie.

Habeat enim triangulum a b c, unum angulum datum eum qui sub b a c, circum uerò b a c, latera b a, a c, adinuicem rationem habeant datam. Dico quòd a b c, triangulum specie datur. Exponatur enim in positione data recta linea d f, constituaturq; per uigesimamtertiam primi element. ad ipsam d f, rectã lineam, ad signumq; in ea f, ei qui sub b a c angulo æqualis angulus qui sub d f e. Datus autem qui sub b a c, datus igitur & qui sub d f e. Quoniam igitur additione data recta linea d f, & ad signum datum in ea f, recta linea acta est f e, datum efficiens angulum d f e. Igitur per 29 propositionem ipsa f e, positione est. Et quoniam ratio ipsius b a ad a c data est, eadem eidem fiat, quæ ipsius d f ad f e, & connectantur d e. Ratio igitur & ipsius d f ad f e data est. Data autem d f, data igitur & f e. Sed & positione, & f datum est, datum igitur & e, est autem & utrunque ipsorum d f, datum. Data igitur est unaquæque ipsarum d f, f e, d e, positione &

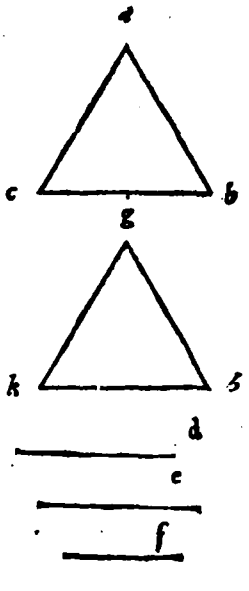

magnitudine, datur igitur d f e triangulum ſpecie. Et quoniam bina triangula a b c d e f, unum angulum uni angulo æquum habent eum ſcilicet qui ſub b a c, ei qui ſub d f e, ea uerò quæ circum eos qui ſub b a c, d f e, angulos latera proportionalia, ſimile igitur eſt & æquale per primam diffinitionem & 6 propoſitionem ſexti elementorum triangulum a b c ipſi d e f triangulo. Datur autem d f e, ſpecie, datur igitur & a b c triangulum ſpecie.

Theorema 42. Propoſitio 42.

SI trianguli latera adinuicem rationem habuerint datam, datur triangulum ſpecie.

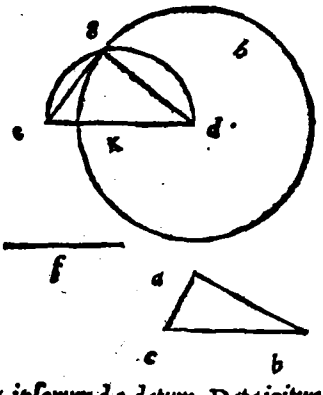
Trianguli enim a b c, latera adinuicem rationem habeant datam. Dico quòd ipſum a b c, triangulum datur ſpecie: exponatur ènim data magnitudine recta linea d, & quoniã ratio ipſius a b, ad b c data eſt. Eadem eidem fiat ipſius d ad e. Data autem d. Data igitur & e. Rurſus quoniam ratio ipſius b c, ad a b data eſt, eadem eidem fiat ipſius e ad f. Data autem e data igitur & f, & ex tribus rectis lineis quæ æquales ſunt tribus datis d e f, quarum binæ reliqua quomodocunq; aſſumptæ ſunt maiores; per 22 primi elementorum triangulum conſtituatur g h k. Quoniam æqualis eſt d ipſi g h, & e ipſi h k & f ipſi g k. Data autem unaquæq; ipſarũ d e f. Data igitur & unaquæq; ipſarum g h, h k, k g magnitudine. Datur igitur triangulum g h k, ſpecie, & quoniam eſt ſicut a b ad b c, ſic eſt d ad e. Aequalis autem eſt d ipſi g h, & e ipſi h k: eſt igitur ſicut a b ad b c, ſic g h ad h k. Rurſus quoniam eſt ſicut b c ad c a, ſic e ad f. Aequalis autem eſt e ipſi h k: & f ipſi g k. Eſt igitur ſicut b c ad c a, ſic h k ad k g. Oſtenſum autem eſt ſicut a b ad b c, ſic g h ad h k, ex æquali igitur per 22 quinti elementorum, ſicut b a ad a c, ſic g b ad g k. Simile igitur eſt per primam diffinitionem 6 elementorum a b c triangulum ipſi g h k triangulo. Datur autem g h k triangulum ſpecie. Datur igitur & a b c triangulum ſpecie.

Theorema 43. Propoſitio 43.

SI trianguli rectanguli, circa unum acutorum angulorum latera adinuicem rationem habuerint datam, datur triangulum ſpecie.

Trianguli enim rectanguli a b c, rectum habentis eum qui ſub a b c, angulum, circa unum acutorum eiuſdem angulorum qui ſub a b c latera c b, b a, adinuicem rationem habeant datam. Dico quòd ipſum a b c, triangulum datur ſpecie. Exponatur enim poſitione & magnitudine data recta linea d e. Deſcribatur q; ſuper d e ſemicirculus d g e, poſitione igitur eſt d g e ſemicirculus, & quoniam ratio ipſius c b ad b a, data eſt, eadem eidem fiat ipſius d e ad f. Ratio igitur ipſius d e ad f data eſt. Data autem d e, data igitur & f, & quoniam maior eſt q; b ipſa b a, maior igitur eſt & e d, ipſa f. Congruat ipſi f per primam quarti elementorum, d g, connectatur q; g e & centro quidem d, interuallo autem d g, per tertium poſtulatum circulus deſcribatur h g k, poſitione igitur eſt circulus h g k. Datur enim ipſius centrum poſitione, & quæ ex centro magnitudine, poſitione autem & d g e ſemicirculus, datum igitur eſt & g ſignum, eſt autem utrunq; ipſorum d e, datum. Data igitur eſt, per uigeſimamſextam propoſitionem unaquæq; ipſarum g d, d e, e g, poſitione & magnitudine. Datur igitur triangulum g d e ſpecie. Quoniam igitur bina triangula ſunt a b c, d e g unum angulum uni angulo æquum habentia, eum ſcilicet qui ſub b a c, ei qui ſub d g e. Circum uerò alios angulos qui ſub c b a, e d g, latera proportionalia. Reliquorum autem qui ſub b c a, d e g, utrunque ſimul minorem recto. Simile igitur eſt per ſeptimam ſexti elementorum triangulum a b c ipſi d e g, triangu-

lo

10. Datur autem d e g, triangulum ſpecie, datur igitur & a b c, triangulum ſpecie.

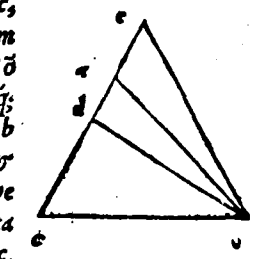
Scholium.

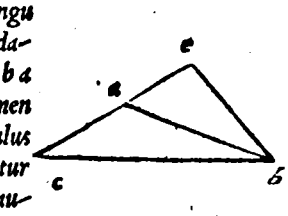
Quoniam enim ponitur d e, poſitione & magnitudine data, manifeſtum quòd ſi circulus bifariam ſecetur, eſt centrum circuli poſitione. Dimidia uerò, hoc eſt quæ ex centro datur poſitione & magnitudine ſicut & circulus, per diffinitionem.

Theorema 44. Propoſitio 44.

SI triangulum unum habuerit angulũ datum, circum autem alium angulum latera adinuicem rationem habuerint datam, datur triangulum ſpecie.

Sit triangulum a b c, unum habens angulum datum eum qui ſub b a c, circum autem alium angulũ eum qui ſub a b c latera a b, b c, rationem habeant adinuicem datam. Dico quòd triangulum a b c, ſpecie datur. Nõ ſit autem qui ſub b a c, angulus rectus. Sed ſit prius acutus. Exciteturq; per 12 primi elementorum ab ipſo b ſigno in ipſam a c perpendicularis b d. Quoniam angulus b d a, datus eſt, eſt autem & qui ſub b a d, datus, & reliquus igitur qui ſub a b d, datus eſt. Datur igitur triangulum a b d, ſpecie. Ratio igitur ipſius b a ad b d data eſt, ſed ipſius a b ad b c, ratio data eſt, & ipſius b d igitur a d b c, ratio data eſt. Rectus autẽ eſt qui ſub b d c. Datur igitur triangulum b d c, ſpecie. Datus igitur eſt qui ſub b c d angulus. Eſt autem & qui ſub b a c, datus, & reliquus igitur qui ſub a b c, datus eſt. Datur igitur & a b c, triangulum ſpecie. Sed iam eſto qui ſub b a c angulus obtuſus, extendaturq; c a in e. Exciteturq; per 12 primi elementorum ab ipſo b ſigno in ipſam a e perpendicularis b e. Quoniam angulus b a c datus eſt, & conſequens igitur qui ſub b a e, datus eſt. Datur igitur triangulum e b a, ſpecie. Ratio igitur ipſius e b ad b a, data eſt, ipſius autem a b ad b c, ratio data eſt, & ipſius igitur e b ad b c ratio eſt data. Et qui ſub b e c, rectus eſt angulus. Datur igitur triangulum e b c ſpecie. Datus igitur eſt qui ſub b c e, eſt autem & qui ſub b a c, angulus datus, & reliquus igitur qui ſub a b c angulus datus eſt. Datur igitur triangulum a b c, ſpecie.

Theorema 45. Propoſitio 45.

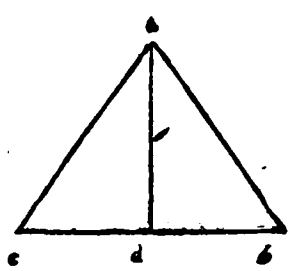
SI triangulum unum habuerint angulum datum, circum uerò datum angulum latera utraq;, ſicut unum ad reliquum rationem habuerint datam, datur triangulum ſpecie.

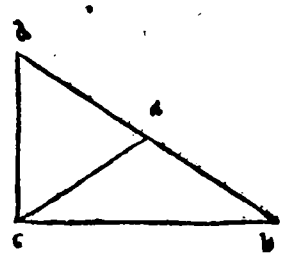
Eſto triangulum a b c, unum habens angulum datum qui ſub b a c, at quæ circum b a c, angulum latera utraq; hoc eſt b a c tanquam unum ad c b rationem habeant datam. Dico quòd a b c, triangulum ſpecie datur. Secetur p tertiam primi elementorũ angulus b a c, bifariam à recta linea a d. Datus igitur eſt qui ſub b a d, angulus, & quoniam eſt ſicut b a ad a c, ſic b d ad d c, uiciſſim etiam per 16 quinti elementorum, ſicut a b ad b d, ſic a c ad c d. Ratio utriuſq; b a c ad b c, data eſt. Ratio igitur ipſius b a ad b d, data eſt. Eſtq; datus qui ſub b a d angulus. Datur igitur a b d triangulum ſpecie. Datus igitur eſt qui ſub a b d, angulus, eſt autem & qui ſub b a c, angulus datus, et reliquus igitur qui ſub a c b datus eſt. Datur igitur triangulum a b c ſpecie.

Scholium.

Sicut enim unum antecedentium ad unum ſequentium, ſic omnia antecedentia ad omnia ſequentia, per 12 quinti elementorum.

ALITER. Extendatur b a in rectũ lineam in d, & ipſi a c, ponatur æqualis a d & connectatur d c. Etenim ipſius b d ad b c, ratio data eſt. Et qui ſub a d c, datus eſt, dimidius ſiquidem eius qui ſub b a c. Datur igitur triangulum b c d ſpecie. Da-

tum

tus igitur eſt qui ſub a b c, angulus eſt autem qui ſub b a c, datus & reliquus qui ſub a c b datus eſt. Datur igitur a b c, triangulum ſpecie.

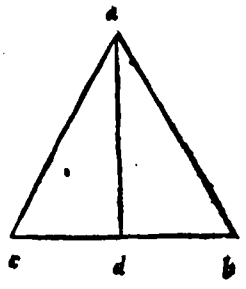
Scholium.

Quoniam enim angulus qui ad a datus eſt, & qui ad a eis qui ad d c, angulis exterior binis interioribus eſt æqualis, & oppoſitio per 32 primi element. & anguli d h, quare & anguli a c, dati ſunt.

Theorema 46. Propoſitio 46.

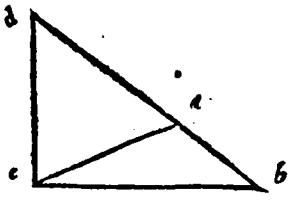
SI triangulũ unum habuerit angulum datum, circum uerò alium angulum latera utraq; ſicut unum ad reliquum rationẽ datam habuerint, datur triangulum ſpecie.

Eſto triangulum a b c, unum habens angulum datum qui ſub a b c, circulum uerò alium angulum b a c, latera utraq; hoc eſt b a c ad b c, rationem habeant datam. Dico quòd ipſum a b c, triangulum ſpecie datur. Secetur enim per 9 primi element. angulus b a c, bifariàm à recta linea a d. Eſt igitur utrunq; b a c ad c b, ſicut a b ad b d. Ratio autem utriuſq; b a c ad c b data eſt. Ratio igitur & ipſius a b ad b d, data eſt. Eſtq; datus qui ſub a b d, angulus. Datur igitur triangulum ſpecie. Datus igitur eſt qui ſub a b d, angulus, eſt autẽ duplus eius qui ſub b a c. Datus igitur eſt & qui ſub b a c. Eſt autẽ & qui ſub a b c, datus, & reliquus igitur qui ſub a c b datus eſt. Datur igitur a b c triangulum ſpecie.

Aliter.

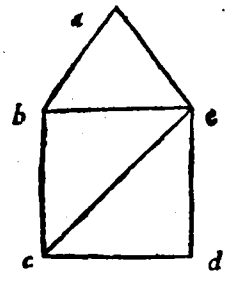
Ponatur ipſi c a, æqualis d a, & connectatur d c. Quoniam ratio utriuſq; b a c ad c b data eſt. Aequalis autem eſt c a ipſi a d. Ratio igitur & ipſius d b ad b c data eſt. Et qui ſub d b c angulus datus eſt. Datur igitur triangulum d b c ſpecie. Datus igitur eſt qui ſub b d c angulus. Et eius eſt duplus qui ſub b a c. Qui ſub b a c, angulus igitur datus eſt. Datur igitur a b c triangulum ſpecie.

Theorema 47. Propoſitio 47.

DAta rectilinea ſpecie, in data triangula ſpecie diuiduntur.

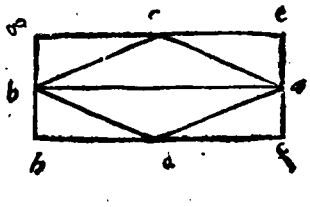
Eſto datum rectilineum ſpecie a b c d e. Dico quòd ipſum a b c d e, rectilineum in data triangula ſpecie diuiditur. Connectantur enim a e, e c. Quoniam rectilineum a b c d e, ſpecie datur. Igitur angulus qui ſub b a e, datus eſt, & ratio data eſt. Quoniam igitur angulus b a e, datus eſt, & ratio data eſt. Quoniam igitur angulus b a e, datus eſt, & ratio ipſius b a ad e a, data eſt. Datur igitur triangulum b a e ſpecie. Datus igitur eſt qui ſub a b e, angulus. Eſt autem & totus qui ſub a b c, angulus datus, & reliquus igitur qui ſub e b c datus eſt. Eſtq; ratio ipſius a b ad b e data, ipſius autem a b ad b c, ratio data eſt, & ipſius igitur e b ad b c, ratio data eſt, & datus eſt qui ſub c b e angulus. Datur igitur b c e triangulum ſpecie. Ac per hoc iam & c d e, triangulum ſpecie datur. Data igitur rectilinea ſpecie in data triangula ſpecie diuiduntur.

Theorema 48. Propoſitio 48.

SI ab eadem recta linea deſcripta fuerint triangula, ſpecie data, adinuicem rationem habebunt datam.

Ab eadem enim recta linea a b bina triangula ſpecie data deſcribantur a b c, & a b d. Dico quòd ratio ipſius a b c ad a b d, data eſt. Excitentur per undecimam primi elementorum ab ipſis a b ſignis, ipſi a b, rectæ lineæ ad angulos rectos a e, b g. Extendanturq; in f h, ac per c d ſigna per 31 primi elementorum ipſi a b paralleli excitentur e c, d h. Quoniam datur a b c, triãgulum ſpecie. Ratio ipſius a c ad

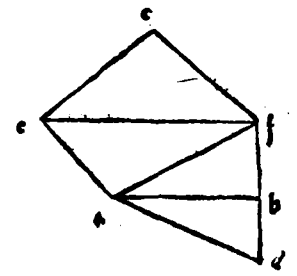

b d, data est. Quonia igitur angulus qui sub c a b, datus est, est autem & qui sub e a b, datus. Reliquus igitur qui sub e a c, datus est, datur igitur triangulum a e c specie. Ratio igitur ipsius e a ad a c, data est, ipsius autem c a ad a b, ratio est data, & ipsius e a ad a c igitur ratio data est. Idq; propterea & ipsius f a, ad a b ratio est data, estq; sicut a e, ad a f, sic b g ad b h. Quare & ipsius b g ad b h ratio est data. Est quæ ipsius quidem a g, dimidium triangulum a b c, per 41 primi element. Ipsius autem a h, per eandem dimidium est triangulum a b d, & ipsius igitur a b c ad a d b, ratio est data.

Theorema 49. Propositio 49.

SI ab eadem recta linea, bina rectilinea utcunq; data specie descripta fuerint, adinuicem rationem datam habebunt.

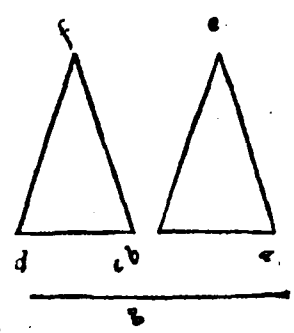
Ab eadem enim recta linea a b, bina rectilinea utcunq; specie data describantur a e c f b & a d b. Dico quòd ratio ipsius a e c f b, ad a d b, est data. Connectantur a f, f e. Datur igitur unum quodq; ipsorum e c f, e f a, f a b, triangulorum specie. Et quoniam ab eadem recta linea e f, bina triangula specie data e f c, & e f a, describuntur. Ratio igitur ipsius c f e ad f e a, data est per præcedentem, & componendo igitur per 18 quinti elementorũ ratio ipsius c e a f data est. Ipsius autem f e a ad f a b, ratio est data. Quoniam ab eadem recta linea a f, describitur. Et ipsius f c e, e a f, igitur et a f b, ratio est data, & componendo igitur per 18 quinti element. ipsius c e a b f ad b f a, ratio est data. Ipsius autem f b a, ad a d b, ratio est data, & ipsius igitur c e a b f, ad a d b, ratio est data.

Theorema 50. Propositio 50.

SI binæ rectæ lineæ adinuicem rationem habuerint datam, & ab ipsis rectilinea similia, similiterq; descripta adinuicem rationem datam habebunt.

Binæ siquidem rectæ lineæ a b, c d, adinuicem rationem habeant datam, describanturq; ab ipsis a b, c d, similia similiterq; posita rectilinea e f. Dico quòd earum ratio data est. Assumatur enim ipsis a b, c d, per 11 sexti element. tertia proportionalis g. Est igitur sicut a b ad c d, sic c d ad g. Ratio autem ipsius a b ad c d data, ratio igitur & ipsius c d ad g data. Quare & ipsius a b ad g ratio est data. Sicut autẽ a b ad g, sic e ad f. Ratio igitur ipsius e ad f data est.

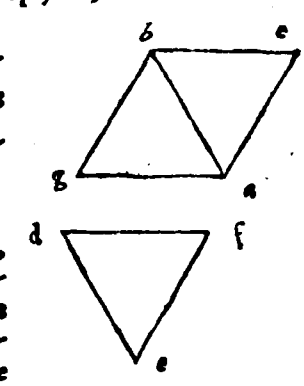

Scholium.

Quoniam enim ipsius a b ad c d, ratio est data, est autem & ipsius c d ad g, ratio data, manifestum est quod & composita ex binis datis rationibus ratio data est, uel & per octauum theorema, quod & melius est.

Theorema 51. Propositio 51.

SI binæ rectæ lineæ adinuicem rationem habuerint datam, et ab ipsis rectilinea utcunq; descripta, specie data rationem adinuicem datam habebunt.

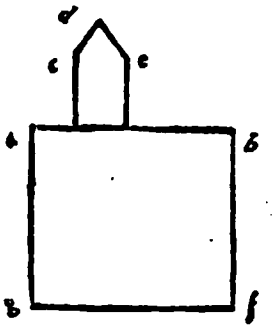
Binæ enim rectæ lineæ a b, c d, adinuicem rationem habeant datã, describanturq; ab ipsis a b, b c, rectilinea utcunq; specie data e f. Dicoq;, & ipsius e ad f ratio est data. Describatur enim per uigesimam quintã sexti element. ab ipsa a b ipsi f, simile similiterq; positũ rectilineũ a g b. Datur aũt f specie, datur igitur & a g b specie. Sed & e, specie

cie datur & ab eadem deſcribitur recta linea a b. Ratio igitur ipſius e ad a g b, data eſt. Et quoniam ratio ipſius a b ad c d, data eſt. Deſcribunturq; ab ipſis a b, c d, ſimilia ſimiliterq; poſita a b f g, ratio igitur ipſius a g b, ad f data eſt. Ipſius autẽ a g b, ad e, ratio eſt data. Et ipſius igitur e ad f, ratio eſt data.

Theorema 52. Propoſitio 52.

Si à data recta linea magnitudine data ſpecie ſpecies deſcripta fuerit, datur quæ deſcripta eſt magnitudine.

A data enim recta linea magnitudine a b data ſpecie ſpecies deſcribatur a c d e b, dico quòd a c, d e b, datur magnitudine. Deſcribatur enim ab ipſa a b, per 46 primi element. quadratum a f. Datur igitur a f, ſpecie & magnitudine, & quoniam ab eadem recta linea a b, bina rectilinea deſcribuntur ſpecie data a c d e b, & a f, igitur per 49 propoſitionem ipſius a c d e b ad a f, ratio data eſt. Datur igitur & ipſum a c d e b, magnitudine.

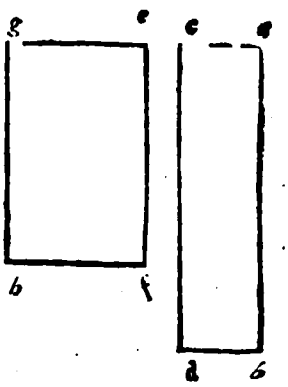
Scholium.

Omne enim quadratum datum eſt ſpecie quandoquidem ipſius anguli dantur, omnes enim ſunt recti, & rationes quoq; laterum, omnia enim ſunt æqualia, & enim non ſolum inæqualium eſt ratio, ſed & æqualium. Et quoniam exponitur quadratum: deſcribitur enim poſſum & eidem exhibere idem, ac per hoc datur & magnitudine idem quadratum & eius unumquodq; latus.

Theorema 53. Propoſitio 53.

Si binæ ſpecies ſpecie datæ fuerint, & unum latus unius ad unum latus alterius rationem datam habuerit, & reliqua latera ad reliqua latera rationem datam habebunt.

Sint binæ ſpecies ſpecie datæ, a d, e h, ratio autem ipſius b d ad f h, eſto data. Dico quòd & reliquorum laterum ad reliqua latera ratio eſt data. Nam quoniam ipſius d b ad f h, ratio eſt data, ipſius autẽ d b ad b a, ratio eſt data, et ipſius igitur d b ad f h, ratio data eſt, ipſius autem f h, ad f e, ratio eſt data, & ipſius a b, igitur ad e f, ratio eſt data. Idq; propterea iam & reliquorum laterum ad reliqua latera ratio eſt data.

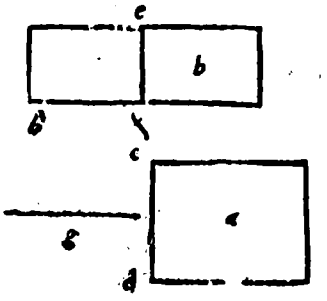
Scholium.

Oſtenſum eſt in ſcholio 20 propoſitionis quòd ſi a ad b, rationem habet datam: fuerit autem & c, datũ, & fiat ſicut a ad b, ſic c ad aliud quid, ut puta d, non tamen & uicißim rationẽ habebunt datam, quoniam & hic non per uices eſt eorum rationem datam inuenire, ſed aliter ſicut nunc.

Theorema 54. Propoſitio 54.

Si binæ ſpecies ſpecie datæ adinuicem rationem datam habuerint, & eorum latera adinuicem rationem habebunt datam.

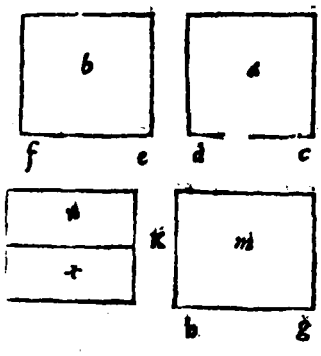
Binæ, inquã, ſpecies ſpecie datæ a b, adinuicem rationem habeant datam. Dico quòd & eorum latera adinuicem rationem habent datã. Ipſum enim a ipſi b aut eſt ſimile, aut non, ſit prius ſimile. Accipiaturq; per 11 quinti element. ipſorum c d, e f, tertia proportionalis g: eſt igitur ſicut c d ad g, ſic eſt a ad b. Ipſius autẽ a ad b ratio data eſt. Ratio quoq; igitur c d ad g data eſt, et ſunt c d, e f, g proportionales, & ipſius c d igitur ad e f, ratio eſt data. Simileq; eſt a ipſi b, & reliqua igitur latera ad reliqua latera per præcedẽtem rationem datam habebunt. Non ſit autem ſimile a ipſi b, & deſcribatur a b, e f, per 25 ſexti element. ipſi a, ſimile ſimiliterq; poſitũ e h, datur igitur & e h, ſpecie.

ſpecie. Datur autem & b. Ratio igitur ipſius b ad e h, data eſt, ipſius autem b ad a, ratio eſt data & ipſius a ad e h. Igitur ratio eſt data, & ſimile eſt a ipſi e h. Ratio igitur ipſius c d ad e f, data eſt. Idq; propterea iam & reliquorum laterum ad reliqua latera, per præcedentem ratio eſt data.

Aliter.

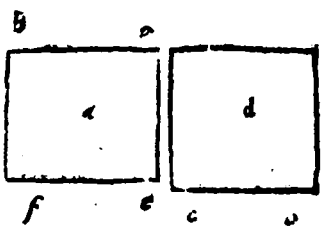
Exponatur recta linea g h iam d ipſi b, aut eſt ſimile, aut non. Sit prius ſimile, fiatq; ſicut c d ad e f, ſic g h ad k l. Deſcribanturq; per 25 ſexti element. ab ipſis g h, k l ipſis a b, ſimiles ſimiliterq; poſitæ m n, ſpecies. Et quoniam eſt ſicut c d ad e f, ſic eſt g h ad k l. Deſcribunturq; ab ipſis c d, e f, g h, k l, ſimilia ſimiliterq; poſita rectilinea a b m n, eſt igitur ſicut a ad b, ſic m ad n. Ratio autem ipſius a ad b data eſt. Ratio igitur ipſius m ad n data. Datum autem m per 25 propoſitionem, à data ſiquidē magnitudine rectilinea deſcribitur ſpecies. Datum igitur eſt & n. Deſcribatur iam per 46 primi element. ex ipſa k l quadratū x. Datur igitur ipſum x ſpecie. Ratio igitur ipſius n ad x data, datum autem ipſum n, datum igitur & x. Data igitur eſt k l, eſt autem & g h data. Ratio igitur ipſius g h ad k l data eſt, eſtq; ſicut g h ad k l, ſic c d ad è f. Ratio igitur ipſius c d ad e f, data eſt. Simile eſtq; a ipſi b & latera quoq; reliqua ad reliqua latera per præcedētem rationem habebunt datam, non ſit autem ſimile, conſequenter iam priori oſtenditur demonſtratione.

Theorema 55. Propoſitio 55.

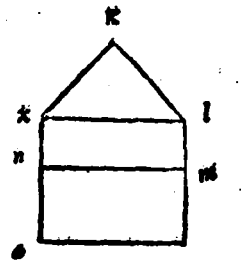
Si areola ſpecie & magnitudine data fuerit, & eius latera magnitudine data erunt.

Sit areola ſpecie & magnitudine data a. Dico quòd & ipſius latera magnitudine data recta ſunt, exponatur ſiquidem poſitione & magnitudine data recta linea b c deſcribaturq; per 25 ſexti element. ex ipſa b c ipſi a ſimile ſimiliterq; poſitū d. Datur iā ipſum d ſpecie, datur igitur & d magnitudine. Datur autem & a, ratio igitur ipſius a ad d, data. Simileq; eſt a ipſi d, ratio igitur ipſius e f ad b c data. Data autem & b c data, igitur & e f. Et ipſius f e ad e g data eſt ratio, data eſt ratio, data igitur e g. Idq; propterea iam & unumquodq; ipſorum magnitudine datur.

Aliter.

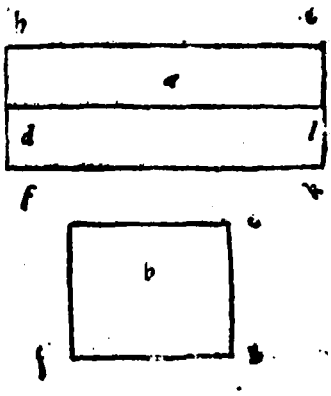
Eſto areola k l m n x, ſpecie data & magnitudine, dico quòd & latera eius data ſunt ſpecie. Deſcribatur per 46 primi elementorum, ex m n, quadratum m o. Datur igitur ſpecie. Sed & l n. Ratio igitur ipſius l n ad m o data eſt. Data autem l n magnitudine. Data igitur & m o, magnitudine, eſtq; quadratum ex m n. Datum igitur eſt quod ex m n. Data igitur eſt m n magnitudine. Idq; propterea iam & unumquodq; ipſorum m l, l k, k x, x n, data eſt magnitudine.

Theorema 56. Propoſitio 56.

Si bina æquiangula parallelogramma, adinuicem rationem habuerint datam, erit ſicut primi latus ad ſecundi latus, ſic reliquum ſecundi latus ad quod alterum primi rationem habet datam, quam parallelogrammum ad parallelogrammum.

Bina enim æquiangula parallelogrāma a b, adinuicem rationem habeāt datam. Dico quòd eſt ſicut c d ad e f, ſic eſt e g ad id quod ipſa c h rationē habet datam, quā parallelogrammū a ad parallelogrāmū b, extēdatur in rectas lineas ipſi c h, ipſa c k, fiatq; ſicut c d ad e

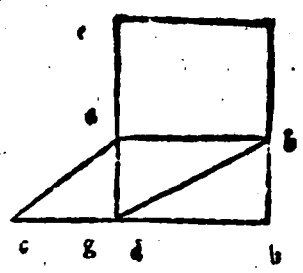

f, ſic e g ad c k. Cõpleatur q; c l parallelogrammũ. Quoniã igitur eſt ſicut c d ad e f, ſic e g, ad c k, æqualis autem eſt c d ipſi k l. Eſt igitur ſicut k l ad e f, ſic e g ad c k, circũ æquales angulos qui ſunt ſub c k l, g e f, latera ſunt reciproca, æquum igitur eſt per 14. ſexti element. k d ipſi g f. Et quoniam ratio ipſius a ad b eſt data, eſt autem æquale b ipſi c l. Ratio igitur ipſius h d ad c l data eſt. At ſicut h d ad c l, ſic h e ad c k. Et ipſius igitur h c ad c k ratio eſt data: & quoniam eſt ſicut c d ad e f, ſic e g ad c k, at ipſa c h ad c k rationẽ habet datam, quam area a ad ipſam b: eſt igitur ſicut c d ad e f: ſic eſt e g ad quod h c, rationem habet quam areola a ad areolam b.

Theorema 57. Propoſitio 57.

SI datum ad datam comparatum fuerit in angulo dato, datur latitudo exceſſus.

Datum enim a g ad datam b a, proiectum ſit in angulo dato qui ſub c a b. Dico quòd ipſa c a data eſt. Deſcribatur per 46 primi element. ex a b quadratum e b. Datum igitur eſt e b, excitentur e a, f b, c g ad ipſa d h: & quoniam utrunq; ipſorum e b, a g datum eſt. Ratio igitur ipſius e b ad a g data eſt, æquum autem eſt e b ipſi a h. Ratio igitur & ipſius e b ad a h, data eſt. Quare & ipſius e a ad a d ratio eſt data, æqualis autem eſt e a ipſi a b. Ratio igitur ipſius b a ad a d, data eſt, & quoniam qui ſub c a b datus eſt, & qui ſub d a b datus eſt. Reliquus igitur qui ſub a c d datus eſt. Datur igitur triangulum a c d ſpecie. Ratio igitur ipſius c a ad a d data eſt, ipſius autem d a ad a b ratio eſt data, & ipſius c a ad a b, igitur ratio eſt data, eſtq; data ipſa b a. Data igitur & a c, & latitudo ipſius comparationis.

Scholium.

Quoniam binæ ſpecies e a, a d ſpecie datæ ſunt, adinuicem rationem habent datam & ipſarum latera adinuicem rationem datam habebunt.

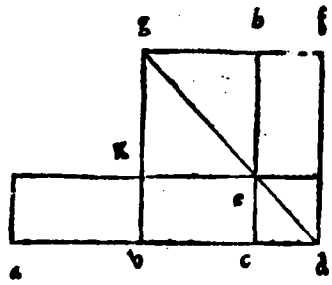
Scholium.

Ipſius, inquam, a g b latitudo parallelus eſt, & a b ad rectam exiſtens ipſi a b, ipſius autem a c g b comparationis, ut in quatuor rectis lineis a b b g, g c, c a, longitudine exiſtente ipſa a b latitudo erit ipſa a c: in quatuor ſiquidem propoſitis rectis lineis latitudinem quærit, nõ autem uerè areæ latitudo alia eſt præter quatuor, ſicut a c.

Theorema 58. Propoſitio 58.

SI datum ad datam proiectum fuerit ſpecie deficiens à dato ſpecie, dantur latitudines defectus.

Datum enim a c ad datam a d proiectum ſit ſpecie deficiens à dato d c. Dico quòd utraq; ipſarum b c, b d data eſt. Secetur enim per decimam primi element. ipſa a d bifariàm in e ſigno: data igitur eſt e d. Deſcribatur ab ipſa e d per 25 ſexti element. ipſi c d ſimile, ſimiliterq; poſitum rectilineum e f. Deſcribaturq; e f. Datur igitur e f ſpecie. Et quoniã à data recta linea e d data ſpecie ſpecies deſcribitur e f, datur igitur ipſum e k magnitudine, & æquum eſt ipſis a c k h. Datur igitur, ipſa a c k h magnitudine, eſt autem a c datum magnitudine, ſupponitur enim. Reliquum igitur k h, datum eſt magnitudine, eſt autem & ſpecie datum ſimile, ſiquidem eſt ipſi c d. Ipſius h k, ergo latera data ſunt, datum igitur k c, & eſt æquum ipſi e b. Ipſa igitur e b data eſt. Eſt autem & e d, data, & reliqua igitur b d data eſt, & ratio ipſius b d ad b c data eſt. Data igitur eſt & b c.

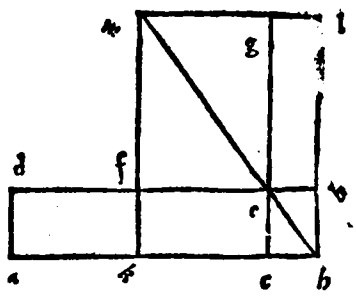

Theorema 59. Propoſitio 59.

SI datum ad datam proiectum fuerit excedens ſpecie dato ſpecie, dantur latitudines exceſſus.

Datum

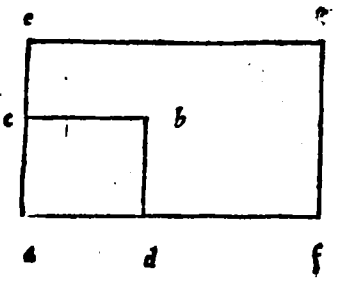
Datum ſiquidem a b ad datam a c proiectum ſit excedens ſpecie data c b, dico quòd utraq; ipſarum b c, c e data eſt. Secetur enim per 10 primi element. ipſa d e bifariã in f ſigno. Deſcribaturq; per 25 ſexti element. ex e f ipſi c b ſimile ſimiliterq; poſitum f g. Circa igitur eundem dimetientem eſt f g ipſi c b, excitentur per 26 ſexti element. eorũ dimetiens h e m, deſcribaturq; figura. Et quoniã c b ipſi f g eſt ſimile. Datur autem c b ſpecie. Datur igitur & f g ſpecie, & deſcribitur à data recta linea f e. Data igitur ſunt a b, f g & ipſi k a, ſunt æqualia. Datum igitur eſt b c. Ipſius ergo k a latera ſunt data, data igitur eſt k h, & k c data eſt, & ipſi e f æqualis, reliqua igitur c b, data eſt, & ad h b rationem habet datam. Data igitur eſt & h b.

Theorema 60. Propoſitio 60.

SI parallelogrammum ſpecie & magnitudine datum dato gnomone auctum aut imminutũ fuerit, dantur latitudines gnomonis.

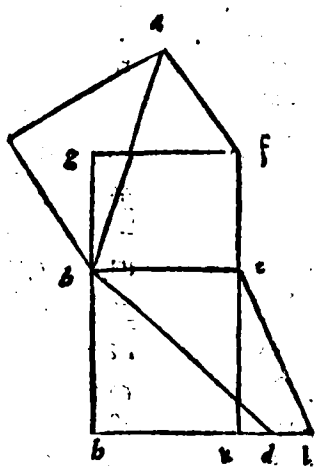
Parallelogrammum enim a b datum ſpecie & magnitudine augeatur prius dato gnomone e c b d f g. Dico quòd datæ ſunt utræq; ipſarũ c e, d f. Nam quoniam a b datum eſt, eſt autem d f g gnomon datus, & totum igitur a g datum eſt. Sed & ſpecie, ſimile enim eſt ipſi a b. Igitur ipſius a g latera data ſunt. Data igitur eſt utraq; ipſarum a e, a f, eſt autem utraq; ipſarum c a, a d data, reliquæ igitur utraq; ipſarum c e, d f data eſt. Rurſus iam parallelogrammum a g, datum ſpecie & magnitudine minuatur dato gnomone e c b d f g. Dico quòd utraq; ipſarum c e, d f, data eſt. Quoniam igitur datum eſt a g cuius gnomon e c b d f g, datus eſt. Reliquum igitur a b datum eſt. Sed & ſpecie. Ipſius igitur a b latera data ſunt. Data igitur eſt utraq; ipſarum c a, a d, eſt autem & utraq; ipſarum e a, a f, data. Et reliqua utraq; igitur ipſarum e c, d f data eſt.

Theorema 61. Propoſitio 61.

SI data ſpecie ſpecie, ad unum latus parallelogramma area proiecta fuerit in dato angulo, habeat autem ſpecies ad parallelogrammũ rationem datam, datur parallelogrammum ſpecie.

Data enim ſpecie ſpecie a f c b, ad unum latus c b parallelogramma areola proiecta ſit c d in dato angulo l c b. Ratio autem ſit ipſius a c ſpeciei ad c d parallelogrammũ data. Dico quòd datur c d ſpecie, excitetur enim ſiquidẽ per 31 primi element. ipſi f c parallelus b g, & per f ipſi b c, parallelus f g, extendanturq; f c g h, in h k ſigna. Quoniam datus eſt qui ſub f c b angulus. Et ipſius f c ad c b ratio data eſt. Datum eſt igitur ipſum f p parallelogrammum ſpecie. Datur autem ſpecie a f c b ſpecies, & deſcribitur eadem recta linea c b. Ipſius igitur a b ſpeciei ad f b, parallelogrammũ per 49 propoſitionem ratio data eſt. Ipſius autem f b ad c d, ratio eſt data, quoniam iam ipſius a b, a d ſupponitur. Aequum autem eſt c d ipſi k b, per 35 primi element. ratio igitur ipſius k b ad c g, eſt data. Quare & ipſius f c ad c k, ratio eſt data, ipſius autem f g ad c b, ratio eſt data, ipſius igitur b c ratio data eſt. Et quoniam angulus qui ſub b c k datus eſt & qui ſub b c l datus eſt, & reliquus igitur qui ſub l c k datus eſt. Eſt autem & qui ſub l k c, datus angulus, æquus ei qui ſub k c b. Reliquus igitur qui ſub c l k datus eſt. Datur igitur l c k triangulum ſpecie. Ratio ipſius igitur l c ad c k data eſt. Ipſius autem c k ad b c ratio eſt data. Et ipſius igitur l c ad c b ratio eſt data, & qui ſub l c b angulus datus eſt. Datur igitur c d, parallelogrammum ſpecie.

Scholium.

Datur f b, parallelogrammum manifeſtè, quoniam angulus f c b datur. Datur igitur & c f g

angulus, in parallelos enim f g, c b recta cecidit linea c f, efficiens interiores & ad easdem partes binis rectis æquales. Quorum qui sub f c b, datur: & reliquus qui sub c f g datur. Quare & reliqui dati sunt: & quoniam datur ratio c f ad c b, æqualis autem ipsa g b ipsi c f & c b ipsi f g, quare & laterum ratio dicatur.

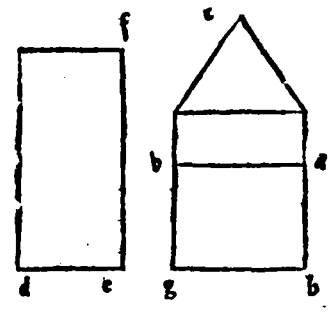
Scholium.

Quoniam enim ipsius f b parallelogrammi ad a f c b, speciem ratio est data, ipsius autem a f c b, speciei ad c d, ratio est data, & ex æquali per 22 quinti element. ipsius b f ad c d, ratio est data.

Theorema 62. Propositio 62.

SI binæ rectæ lineæ adinuicem rationem habuerint datam, descriptaq; fuerit ab una quidem data specie species, altera uerò area parallelogramma in angulo dato, habuerit autem species ad parallelogrammum rationem datam, datur parallelogrammum specie.

Binæ enim rectæ lineæ a b, c d, adinuicem rationem habeant datam, & describatur ab ipsa quidem a b, data specie species a e b & ab ipsa c d, parallelogrammum f d in dato angulo f c d. Ratio autem sit ipsius a e b speciei ad f d parallelogrammũ data. Dico quòd datur d f, parallelogrammum specie. Describatur enim ab ipsa a b ipsi d f, per 25 sexti element. simile similiterq; positum a g. Quoniam ratio ipsius a b ad c d data est. Describanturq; ab ipsis a b c d similia similiterq; posita rectilinea a g, f l. Ratio igitur ipsius a g ad f d, data est. Ipsius autem f d ad l e b ratio est data, & ipsius e b igitur ad a g, ratio data est, & angulus qui sub b a h, datus est, æquales enim ei qui sub f c d.

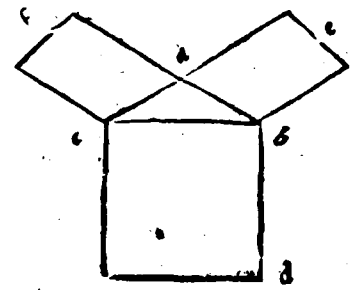

Quoniam igitur data specie: specie e b ad unum latus a b proiectum est a g in dato angulo h a b, & ratio ipsius e b speciei ad a g, parallelogrammum data est. Datur igitur a g specie, estq; similis ipsi f d, datur igitur f d specie.

Theorema 63. Propositio 63.

SI triangulũ specie datum fuerit, quod ex unoquoq; latere ipsius, quadratum ad triangulum rationem datam habebit.

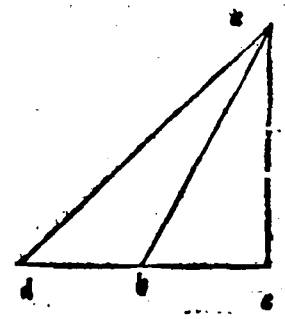
Esto triangulum specie datum a b c. Describaturq; ex unoquoq; ipsius latere quadratum e b, c d, c f. Dico quòd unumquodq; ipsorum e b, c d, c f, ad a b c, triangulum rationem datam habebit. Nam quoniam ab eadem recta linea b c, rectilinea data specie describuntur utcunq; a b c d. Igitur per 49 propositionem, ratio ipsius a b c ad c d data est. Idq; propterea iam, & utriusq; ipsorum e b & c f ad a b c, triangulum ratio est data.

Theorema 64. Propositio 64.

SI triangulũ obtusum habuerit angulum datum, qua maius quod obtusum angulum subtendit latus, area lateribus obtusum angulum comprehendẽtibus ad triangulum, rationem datam habebit.

Sit triangulũ obtusum habens angulũ eum qui sub a b c datũ, extendaturq; in rectum linea ipsius b c, recta linea b d, excitenturq; per 12 primi element. ab ipso a in c d, ppendicularis a d. Dico q; quo maius est quod ex a c eis quæ ex a b, b c, hoc est qd' bis sub d b, b c, area ad a b c, triangulũ datã rationẽ habebit. Quoniã nanq; angulus q sub a b c, p hypothesim datus est, & q sub a b d, datus est, est aũt & q sub a d, d b, datus.

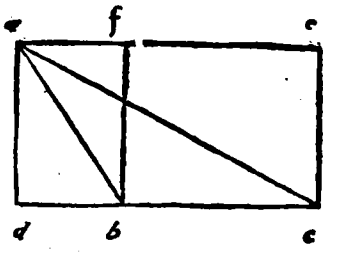

Reliquus

Reliquum igitur qui ſub d a b, datus eſt. Datur igitur d a b triangulũ ſpecie. Ratio igitur ipſius a d ad d b, data eſt, eſtq; ſicut a d ad d b, ſic quod ſub a d, b c, ad id quod d b, b c, quare & ipſius d a, b c, ad id qđ ſub d b, b c, ratio data eſt. Et eius quod bis ſub d b, b c, igitur ad id quod ſub a d, b c, ratio data eſt. Sed eius quod ſub d a, b c, ad a c b triangulum ratio eſt data, & eius igitur quod bis ſub d b, b c ad a b c, triangulum ratio eſt data, eſtq; quod bis ſub d b, b c, quo maius eſt quod a c, eis quæ ex a b, b c, ipſa igitur area ad a b c, triangulum rationem datam habet.

Scholium.

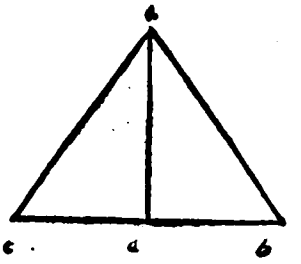
Excitetur ad angulos rectos ab ipſo b ſigno ipſi a d per 31 primi element. æqua & parallelus b f, & ab ipſo a ſigno ipſi d c, per eandem æqua & parallelus excitetur d c, & connectatur e c, & quoniam per 31 primi element. parallelogrammum b e ipſius b a c trianguli duplum eſt, ſuper nanq; eadem baſi, & in eiſdem eſt parallelis, comprehenditurq; parallelogrammum ſub f e, e c, æqualis autem eſt e c, ipſi a d & fe ipſi b c. Quoniam parallelogrammum ad triangulum rationem habet, quare & parallelogrammum ad triangulum ratio eſt etiam dupla. Quod uerò bis ſub a d, c b, rationem habet datam, ad triangulum quadruplam, eſt enim ſub d c, c b ſicut in 2 elementorum.

Theorema 65. *Propoſitio 65.*

SI triangulum acutum habuerit angulum datum, qua minus poteſt angulum acutum ſubtendens latus comprehẽdentibus lateribus acutum angulum, illa areola ad triangulum rationem habebit datam.

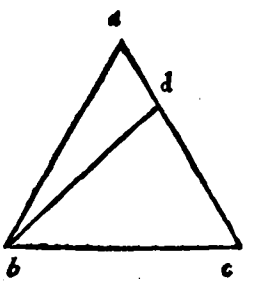
Eſto triangulum acutum habens angulum a b c. Excitetuŕq; ab ipſo a per 12 primi element. perpẽdicularis a d. Dico quòd qua minus eſt quod ex d c, eis quæ ex a b, b c, hoc eſt quod bis ſub c b, b d ad a b c triangulum rationem habet datam. Nam quoniam angulus a b d datus eſt, & qui ſub a d b datus eſt. Reliquus igitur qui ſub b a d datus eſt. Datur igitur a b d, triangulum ſpecie. Ratio igitur ipſius b d ad d a data eſt. Quare & eius qui ſub c b d, ad id quod ſub c b, ratio data eſt, & eius quod bis ſub c b, b d igitur. Sed eius quod ſub c b, b d ad ea quæ ex a b, b c, quo igitur minus eſt quod ex a c eis quæ ex a b, b e, ea area ad a b c, triangulũ rationẽ habet datam.

Theorema 66. *Propoſitio 66.*

SI triangulum datum habuerit angulum, rectangulũ ſub datum angulum comprehendentibus rectis lineis ad triangulũ rationem habebit datam.

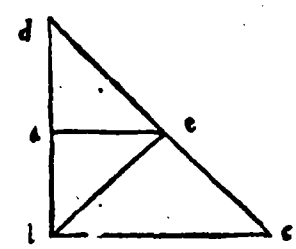
Eſto triangulum a b c, datum habens angulum eum qui ad a. Dico quòd quod ſub b a c ad a b c, triangulum rationem habet datam, excitetur enim per 12 primi element. ab ipſo b in ipſam a c perpendicularis b d. Quoniam igitur angulus b a c, datus eſt. Eſt autem & qui ſub a d b, angulus datus. Et reliquus igitur qui ſub a b d angulus datur. Datur igitur a b d, triangulum ſpecie. Ratio igitur ipſius a b ad b d data eſt. Sicut autem a b ad b d, ſic quod ſub b a c ad id quod ſub b d a c. Quare & eius qui ſub b a c, ad id quod ſub b d a c ratio eſt data. Eius autem quod ſub a c, b d, ad a b c triangulum ratio eſt data. Et eius qui ſub b a c, igitur ad a b c, trianguli ratio eſt data.

Theorema 67. Propoſitio 67.

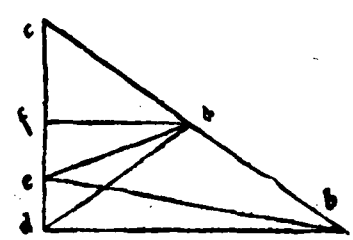
SI triangulum datum habuerit angulum, qua maius poſsint datum angulum comprehendentia latera ut unum, ea quæ ex reliquo, area ad triangulum rationem habebit datam.

Eſto triangulum a b c, datum habens angulum b a c. Dico quòd quo maius eſt quod ex utraq; b a c, eo quod b c, ea area ad a b c, triangulum rationem habet datam. Extendatur enim rectas lineas ipſius a b ipſa a d, ponaturq; ipſa a c æqualis ipſi a d per 2 primi elementorum & connexa recta linea d c extendatur in e, exciteturq; per 31 primi elementorum ab ipſo b ipſi a c parallelus b e. Et quoniã æqualis eſt a d ipſi a c æqualis igitur eſt & d b ipſi b e, extenditurq; quædam b c. Quod igitur ſub d c e, unà cum eo quod ex b c, æquum eſt ei quod ex b d, æqualis autem eſt d a ipſi a c. Quod igitur ex utroq; b a c, æquum eſt ei quod ſub d c e, unà cum eo quod ex b c. Quare quod ex utroq; b a c, eo quod ex b c maius eſt eo quod ſub d c e. Dico iam quòd eius quod ſub d c e ad a b c triangulum ratio eſt data. Quoniam enim eius angulus b a c, datus eſt, & conſequens igitur qui ſub d a c, datus eſt, eſt autem & uterq; ipſorum a b c, d e a datus. Dimidia nanq; ſunt eius qui ſub b a c. Datur enim qui ſub b a c, datur igitur triãgulum d a c ſpecie. Ratio igitur ipſius d a ad d c, data eſt. Quare & eius quod ex a d ad id quod ex d c ratio data eſt. Et quoniam eſt ſicut b a ad a d, ſic eſt e c ad c d, ſed ſicut quidem b a ad a d, ſic quod ſub b a ad id quod ex a d. Sicut autem e c ad c d, ſic quod ſub e c, c d ad id quod ex c d, & ſicut igitur per undecimam quinti elemẽtorum, quod ſub b a ad id quod ex d a, ſic quod ſub e c d, ad id quod ex c d. Et uiciſſim igitur per decimamſextam quinti elemẽtorum quod ſub b a d ad id quod ſub e c d, ſic quod ex a d id quod ex d c. Ratio autem eius quod ex a d ad id quod ex d c data eſt. Ratio igitur & eius quod ſub b a d ad id quod ſub e c d data eſt. Aequalis autem eſt d a ipſi a c. Ratio igitur eius quod ſub b a c, ad id quod ſub e c d, data eſt, eius autem quod ſub b a c, trianguli ratio eſt data, eo quia angulus qui ſub b a c datus eſt. Et eius qui ſub d c e, igitur ad a b c ratio eſt data. Eſtq; quod ſub d c e, eo maius quod eſt ex utraq; b a c, eo quod ex b c. Quo uerò maius eſt quod ex utroq; b a c, eo quod ex b c ea area ad triangulum rationem datam habebit.

Aliter.

Conſtruantur enim eadem quæ prius, exciteturq; per duodecimam primi elementorum ab ipſo a in e c perpendicularis a f, connectaturq; a d, & quoniam datus eſt angulus b a c & eius dimidium eſt angulus a c f, eſt autem & angulus a f c, datus. Datur igitur triangulum a f c ſpecie. Ratio igitur ipſius a f ad f c, data eſt, ipſius autem f c ad c e, ratio data eſt. Dupla ſiquidem eius eſt, & ipſius igitur e c, ad a f ratio data eſt. Quare & eius qui ſub e c d ad eum qui ſub a f c d ratio data eſt. Quare & eius qui ſub e c d, ad eum qui ſub a f c d, ratio data eſt. Duplum ſiquidem illius eſt & eius qui ſub e c d, igitur ad eum qui ſub a c d, ratio data eſt, æquum autem eſt a c d, triangulum ipſi a b c triangulo per trigeſimamſeptimam primi elementorum, in eadem ſiquidem baſi a c, & in eiſdem ſunt parallelis a c, b d, & eius qui ſub e c d, igitur ad a b c, triãgulum ratio eſt data, eſtq; quæ ſub e c d, qua maius eſt quod ex utroq; b a c, ea quæ ex b c, qua maius eſt quod ex utroq; b a, a c, ea quæ ex c b area ad triangulum rationem habet datam.

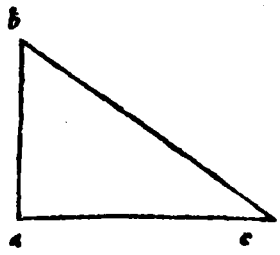

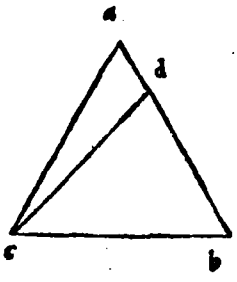
Aliter.

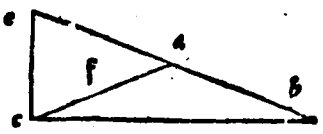
Angulus a aut eſt rectus, aut acutus, aut obtuſus, ſit prius rectus, quod igitur ab utroq; b a c id quod ex b c excedit, eo quod bis ſub b a c & eius quod bis ſub b a c ad a b c triangulum ratio data. Eſto autem acutus qui ſub b a c, exciteturq; per duodecimam primi elementorum ab ipſo c in ipſam a b perpendicularis c d, quoniam triangulum a b c, oxygonium eſt, & excitatur perpendicularis c d. Quæ igitur ex b a c, æqua ſunt & ei quod ex b c, & eis quod bis ſub b a d. Commune adiungatur quod bis ſub b a c. Quæ igitur ex b a c, unà cũ eo quod bis ſub b a c, quod eſt ex utroq; b a c, æqua ſunt ei quod

ex b e

ex b e & ei quod bis ſub b a d, & inſuper ei quod bis ſub b a c, hoc eſt ei quod bis ſub utroq; e c d et a b. Quare quod ex utroq; b a c maius eſt eo quod ex b c, eo quod bis ſub utroq; c a d, & a b. Quare quod ab utroque b a c maius eſt eo quod ex b c, eo quod bis ſub utroque d a c, & b a, & quoniam angulus b a c datus eſt, & qui ſub a d c quoque datus eſt. Et reliquus igitur qui ſub d c a datus eſt. Datur igitur triangulum a d c, ſpecie. Ratio igitur ipſius a d, ad a c data eſt, quare & utriuſque d a c ad a c, ratio eſt data. Et eius igitur quod ſub utroq; d a c & a b, ad id quod ſub b a c, ratio eſt data. Et eius quod bis ſub utroque d a c & a b ad id quod ſub b a c ratio eſt data. Eo quia qui ſub b a c, angulus datus eſt, & eius quod bis ſub utroque d a c, & a b igitur ad a b c, triangulũ ratio data eſt. Sed iam eſto angulus qui ſub b a c obtuſus, & producta b a in eam per duodecimã primi elementorum perpendicularis agatur c e, & ponatur per ſecundam primi elementorum ipſi a e æqualis a f. Quoniam igitur angulus b a c, eſt obtuſus excitaturq; perpẽdicularis c e, quæ igitur ex b a, a c, unà cum eo quod bis ſub b a e, hoc eſt bis ſub b a f, æqua ſunt ei quod ex b c. Commune proiectum ſit quod bis ſub b a c. Quæ igitur ex b a, a c unà cum eo quod bis ſub b a c, hoc eſt, ex utroq; b a c, unà cũ eo quod bis ſub b a f, æqua ſunt ei quod ex b c, una cum eo quod bis ſub b a c. Commune auferatur quod bis ſub b a f, quod igitur ab utroque b a c, æquum eſt ei quod ex b c, et ei quod bis ſub b a c f. Quare quæ ex utroq; b a c, id quod ex b c, excedit eo quod bis ſub b a e f, & quoniam angulus b a c, datus eſt, et qui ſub e a c, igitur datus eſt. Sed et qui ſub c e a, datus eſt: & reliquus igitur qui ſub a c e, datus eſt. Datur igitur a e c triangulum ſpecie. Ratio igitur ipſius c a ad a e, data eſt, hoc eſt ad a f. Quare & ipſius a c ad c f, ratio eſt data. Ipſius autem a c ad c e ratio eſt data, & ipſius e c ad c f igitur ratio eſt data. Quare & eius quod ſub e c, a b, ad id quod ſub c f a b ratio eſt data. Ipſius autẽ qd ex a b, c e ad a b c, triangulum ratio eſt data: quare & eius quod ſub c f, b a ad b c, triangulum ratio eſt data, eſtq; quod bis ſub f c b a, quo maius eſt quod ex b c: eo igitur maius eſt quod ex utroq; b a c eo quod ex b c, ea area ad triangulum rationem habet datam.

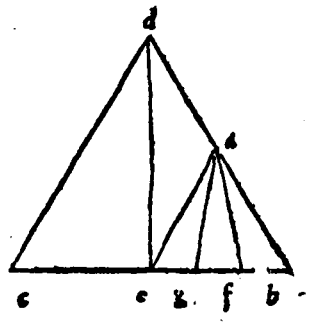

Aliter.

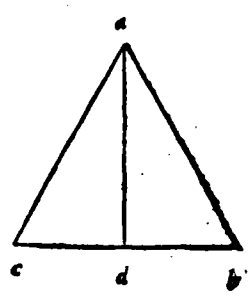
Excitetur b a et ipſi a e æqualis ponatur d a, connectaturq; d c. Quoniam igitur angulus a b c datus eſt, & eius uterq; qui ſub a d c, a c d, dimidium eſt. Datur ergo uterq; eorum qui ſub a d c, a c d, & reliquus igitur qui ſub d a c, datus eſt. Datur ergo triangulum a c d ſpecie. Ratio igitur ipſius a c ad c d, data eſt. Et quoniam qui ſub a d c, datus eſt, excitetur eidem æquus uterq; eorum qui ſub d e c, a f c, per uigeſimam ſecundam primi elementorum. Et quoniam angulus b d c, ipſi d e c æquus eſt. Communis autem qui ſub a b c, ipſius d b e trianguli exiſtens, & ipſius d b c. Reliquus igitur angulus d b e, reliquo angulo b c d eſt æqualis, æquiangulum igitur eſt b d e, triangulum ipſi d b c triangulo. Eſt igitur ſicut e b ad b d, ſic eſt d b ad c b. Quod igitur ſub e b, b c, hoc eſt quod ſub e c b, unà cum eo quod ex c b ei æquũ eſt quod ex b d, hoc eſt ei quod ex utroq; b a c, æqualis enim eſt d a ipſi a c. Quod igitur ſub e c b, unà cum eo quod ex c b, æquum eſt ei quod ex utroque b a c. Quod igitur ex utroque b a c, id quod ex b c excedit, eo quòd ſub b c e. Dico igitur quòd ratio ipſius qui ſub b c e ad a b c, triangulum data eſt. Quoniam æqualis eſt angulus b d e, angulo b c d, quorum qui ſub a d c, ei qui ſub a c d, eſt æqualis. Reliquus ergo qui ſub c d e, reliquo qui ſub a c b eſt æqualis. Eſt autem & qui ſub d e c, ei qui ſub a f c, æqualis: reliquus ergo qui ſub c a f, reliquo qui ſub d c e, eſt æqualis, æquiangulum igitur eſt triangulum a e f, triangulo d e c. Eſt igitur ſicut c a ad a f, ſic d c ad c e: & uicißim igitur per decimam ſextam quinti

elementorum ſicut c a ad d c, ſic a f ad c e. Ratio autem ipſius a c ad c d, data eſt. Ratio igitur ipſius a f ad c e, data. Excitetur per duodecimam primi elementorum, ab ipſo a in b c perpendicularis a g, & quoniam angulus a f c datus eſt, eſt autem & qui ſub a g f, datus, & reliquus ergo qui ſub g a f, datus eſt. Datur ergo a g f triangulum ſpecie. Ratio igitur ipſius f a ad a g, data eſt, ipſius autem f a, a c, c e ratio data eſt. Quare & quod ſub a g b c ad id quod ſub b c, c e, ratio data eſt. Eius autem quod ſub a g, b c, ad id quod ſub a c b, triangulũ ratio eſt data, & eius quod ſub b c, c e, ad a b c ratio eſt data. Eſt autẽ quod ſub b c, c e, qua maius eſt quod ex utroq; b a c, eo quod ex b c. Qua igitur maius eſt quod ex utroque b a c, eo quod ex d c, ea area ad triangulum rationem habet datam.

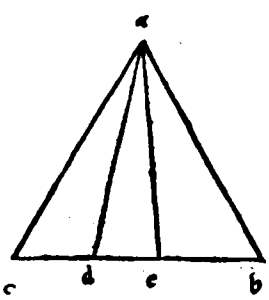
Scholium ſuper prima demonſtratione 63 propoſitionis.

Si in triangulo iſoſcele acta fuerit aliqua recta linea utcunque in baſim, quod ex acta unà cum eo quod ſub baſis ſegmentis, æquum eſt ei quod ex uno laterum æqualium gignitur. Sit nempe iſoſceles triangulũ a b c, æquum habens latus ab lateri a c, & ab ipſo a in b c agatur quædam recta linea utcũq; a d. Dico quòd quod ex a d unà cum eo quod ſub b d c, æquum eſt ei quod ex a c. Ipſa a d in b c, aut perpendicularis eſt, aut non. Sit prius perpendicularis, & quoniam recta linea aliqua b c ſecatur biſariam in d. Quod igitur ſub c d b, æquum eſt ei quod ex b d, commune apponatur quod ex a d, quod igitur ſub c d b, unà cum eo quod ex a d, æquũ ei eſt quod ex a d, d b. At eis quæ ex a d, d b æquũ eſt quod ex a b. Quod uerò ſub d b unà cum eo quod ex a d, æquum eſt ei quod ex a b. Sed iam non ſit perpendicularis a d, excitetur q; ab ipſo a, in b c perpendicularis a e. Et quoniã recta quædam linea ſecatur in æqualia in e, & in inæqualia in d. Igitur per nonam ſecundi elementorum quod ſub c d b, unà cum eo quod ex d e, ei eſt æquum quod ex b e commune apponatur quod ex a e, igitur quod ſub c d b unà cum eo quod ſub a e, e d, æquum eſt ei quod ex a e, e b, æquum eſt autem eis quæ ex a e, e d, id quod ex a d. Quod igitur ſub c d b, unà cum eo quod ex a d, eis eſt æquum quod ex a d b, & eis quæ ex a d b, id quod ex a b, eſt æquum, quod autem ſub c d b, unà cum eo quod ex a d, ei quod ex a b.

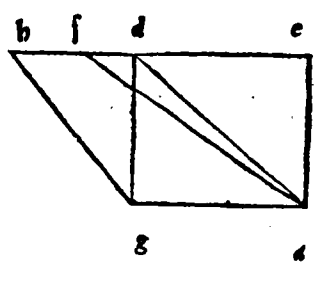
Scholium in ſecundam demonſtrationem.

Quoniam autem quod ſub a f c d, trianguli duplum ſit, ſic demonſtrabimus, excitetur per a ipſi c d, parallelus per trigeſimam primi elementorum, ipſa a g, & per eandem ipſi a f, per g parallelus excitetur g h. Bina igitur ſunt parallelogramma ipſa a h, a d, ſupponitur autem a c ipſi d g parallelus ſuper eadem baſi a g exiſtentes & in eiſdem parallelis a g, c h, parallelogrammum igitur a h per trigeſimamquintam primi elementorum, ipſi a d parallelogrammo æquum eſt, & quoniã quod ſub a f, a g, eſt ipſum a h, æqualis autem eſt a g ipſi c d, & quod igitur ſub a f, c f d, eſt quod a h. Duplum autem eſt a h ipſius a c d trianguli per 41 primi elementorum: quoniam & a d. Quod igitur ſub a f, c d, duplum eſt ipſius a c d trianguli.

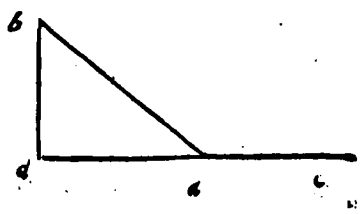
Item ſcholium.

Si enim efficiemus in rectas lineas d a ipſi a c, ſicut d a c, & per d ipſi d c, per undecimam primi elementorum ad angulos rectos excitemus d b. Manifeſtum quòd manente quidem æquali d a ipſi d c, ipſa autem d c ipſi a c, ipſa uerò b a ipſi d a, manifeſtũ erit quod dictum eſt. Quoniam enim ſicut ſe habent baſes, ſic & parallelogramma ſub eodem faſtigio exiſtentia.

Super tertia demonſtratione ſcholium.

Eſto recta linea d e, & ipſi quidem d e, ponatur d a, ipſi autem a c, ipſa a c, & ab ipſo a ipſi d c per 11 primi element. ad angulos excitetur rectos a b, & ipſi a b æ-

qualis

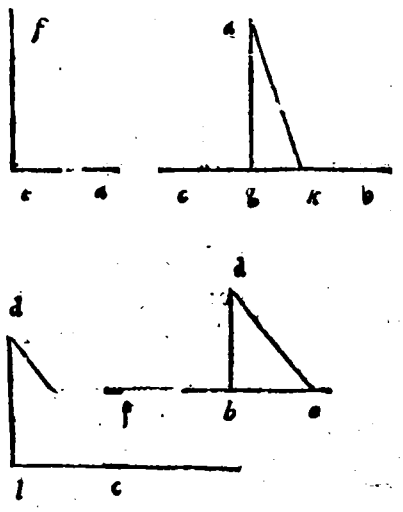
qualis esto d c. Quoniam igitur ipsius d a c ad c a, ratio data est, sicut autem d a c, ad c a, sic quod sub d a c, a b, ad id quod sub c a, a b, & eius quod sub d a c, a b, ad id quod sub c a, a b, igitur ratio est data: est autem & eius quod sub c a, a b ad a b c, triangulum ratio data per 66. theorema, & quod sub d a c, a b: igitur ad id quod ex a b c triangulum ratio est data per 8 theorema.

Super eadem ubi agitur de angulo obtuso.

Si enim per c ipsi e b, per 31 primi elementorum agamus parallelos, & per eandem per a b ipsi e c, agamus parallelos, manifestum enim quòd quod sub e c, a b est ipsum a b & a g ipsius a b c, trianguli duplum est, ac per hoc & a b c, triangulum rationem datam habet: si enim per c ipsi e b, et per a b ipsi e c, per eandem parallelos agamus, manifestum igitur, quæ enim ex a ipsi e c, est æqualis, sicut in superiori scholio habetur.

Super quarta demonstratione 67.

Quoniam autem ipsam d e c, ipsi a d c, æqualem constituere possimus: seorsum ab Apollonio sic demonstrabimus, quoniam enim angulus a c d æquus est angulo a d c, maior est qui sub b c d, eo qui sub a d c: ponatur, inquam, ipsi b c d, æquus angulus qui sub b d e, & extendatur b c, est autem angulus qui a d b, communis & ipsius d b c, & ipsius d b e, trianguli. Reliquus ergo qui sub b d c, reliquo qui sub d e c est æqualis. Quoniam autem uniuersaliter sit possibile à dato signo sicut a, in datam rectam lineam b c, deducere rectam lineam æquum efficientem angulum dato angulo d e f, sic ostendemus. Angulus enim d e f, aut est rectus, aut acutus, aut obtusus. Siquidem igitur rectus est, manifestum, ago enim ab ipso a perpendicularem a g, æquus igitur est angulus e ipsi g. Sed iam esto angulus d e f, acutus, excitetur q; per duodecimam primi elementorum ab ipso d in e f, perpendicularis d h, ab ipso autem a in b c ipsa a g, constituatur q; ad ipsam a g rectam lineam, ad signum q; in ea a ipsi e d h, per 23 primi elementorum, æquus angulus g a K. Reliquus igitur qui sub d e f, ei est æquus qui sub a k g. Sed iam esto obtusus angulus qui sub d e f, extensa igitur d e, in l: acutus igitur qui sub f e l, perpendicularis excitetur per duodecimam primi elementorum d l, & ipsi l d e, æqualis ponatur g a K. Sic igitur qui sub d e l, ei est æquus qui sub a k g. Quare & ex consequenti qui sub d e f, ei qui sub a k b, est æqualis.

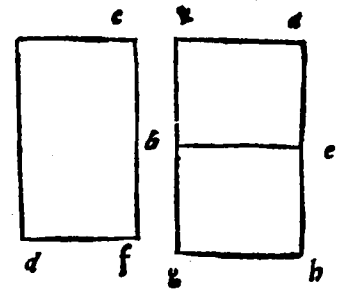
Theorema 68. Propositio 68.

SI bina æquiangula parallelogramma adinuicem rationem datam habuerint, unum latus ad unum latus rationem habuerit datam, & reliquum latus ad reliquum latus rationem habebit datam.

Bina siquidem parallelogramma a b, c d adinuicem rationem habeant datam, habeat autem & unum latus ad unum latus rationem datam, sit autem ipsius b e ad f d, ratio data. Dico quòd & ipsius a e ad f c, ratio est data: comparetur enim ad ipsam e b, parallelogrammum æquum ipsi c d, sitq; per uigesimamquintam sexti elementorum e g, ponaturq; ut a e ipsi e h, sit in rectas lineas, in rectas igitur lineas est k b ipsi b g. Quoniã igitur ipsius a b ad c d, ratio est data, æquũ est autem c d ipsi e g. Ratio igitur ipsius a b ad e g, est data: quare & ipsius a e ad e h, ratio est data. Et quoniã æquũ est e g.

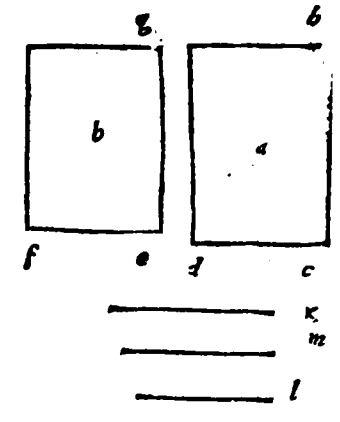
ipsi

ipſi c d, eſt autem & æquiangulum. Igitur per 14 ſexti elementorum latera quæ circum æquos angulos ſunt reciproca, eſt igitur ſicut e b ad f d, ſic eſt c f ad e h. Ratio autem ipſius e b ad f d data, & ipſius igitur c f ad e h, ratio eſt data, ipſius autem e h ad a e, ratio eſt data, & ipſius igitur a e ad c f, ratio eſt data.

Aliter.

Exponatur data recta linea k, & quoniam ratio ipſius a ad b data eſt, eadem eidem fiat quæ ipſius k ad l. Ratio autem ipſius a ad b data, & ipſius igitur k ad l ratio eſt data. Data autem eſt k, data igitur & l per conuerſionem primæ diffinitionis. Rurſus quoniam ipſius c d ad e f, ratio eſt data, eadem eidem fiat quæ ipſius K ad m. Igitur ratio ipſius k ad m data eſt. Data autē & k, data igitur & m, eſt autem & l data. Ratio igitur & ipſius l ad m data eſt, & quoniam æquiangulum eſt a ipſi b, igitur a ad b rationem habet ex lateribus compoſitam, per 23 ſexti element. hoc eſt ex ea ratione quam habet c d ad e f, & h c ad e g. Sed & K ad l rationem habet compoſitam ex ea quam habet k ad m, & m ad l. Ratio igitur compoſita ex ea quam habet c d ad e f, & h c ad g e eadem eſt compoſitæ rationi ex ea quam habet k ad m, & m ad l. Quartum ipſius c ad e f, ratio eadem eſt ei quæ eſt ipſius k ad m rationi, reliqua ergo quæ ipſius h c ad g e, ratio eadem eſt ei quæ eſt ipſius m ad l, ipſius autem m ad l ratio eſt data. Igitur & ipſius h c ad e g, ratio eſt data.

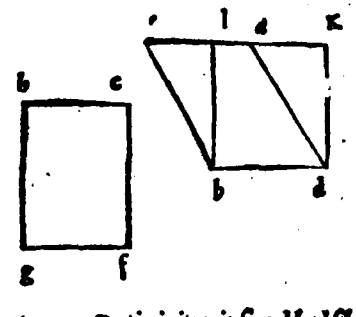
Scholium.

Si fuerint binæ rectæ lineæ, aſſumaturq; quædam una recta linea, una priorum ad alteram rationem habet compoſitam ex ea quam habet prima ad extrinſecus utcunq; ſumptam, & quam aſſumpta ad alteram.

Theorema 69. Propoſitio 69.

SI bina parallelogramma datos angulos habuerint, habuerint autem & ad inuicem rationem datam, unumq; latus uni lateri rationem habuerit datam, & reliquum latus ad reliquum latus rationem datam habebit.

Bina ſiquidem parallelogramma a b, g e, datos habentia angulos, eos qui ad d f, adinuicem rationem datam habeant. Ipſius autem d b ad f g, ratio ſit data. Dico quod & ipſius a d ad e f, ratio data eſt. Siquidem igitur æquiangulum eſt a b parallelogrammum ipſi d g parallelogrammo, manifeſtum eſt. Si autem non. Conſtituatur per 25 primi element. ad ipſam d b, ad ſignumq; in ea d ei qui ſub e f g, æqualis angulus b d k. Compleaturq; d l, parallelogrammum. Quoniam uterq; ipſorum d a e, a k d, angulorum datus eſt, & reliquus igitur qui ſub a d k, datus eſt. Datur igitur triangulum a d k ſpecie. Igitur ipſius a d ad d k, ratio data eſt. Et quoniam ipſius d c ad f h ratio eſt data, ſupponitur enim & eſt æquum d c ipſi d l, per 35 primi elementorum. Ratio igitur ipſius d l ad f h data eſt. Et æquiangulum eſt d l ipſi f h, & ratio ipſius d l ad f b, data eſt. Eſtq; ipſius d l ad e g, ratio data, & inſuper ipſius d b ad f g id enim eſt receptū. Ratio igitur & ipſius d k ad e f data eſt, & ipſius d k ad d a ratio eſt data, & ipſius igitur a d ad e f, ratio eſt data.

Scholium.

In uniuerſum enim ſi parallelogrammi unus angulus datus fuerit, & reliqui dati erunt, uno enim dato neceſſario & conſequentes dabuntur, quare & econuerſo.

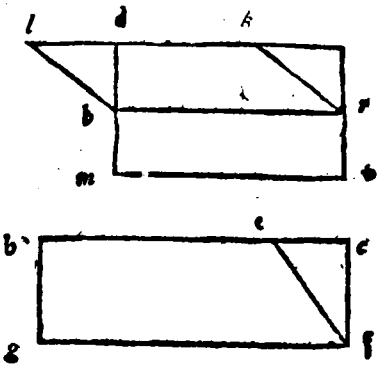
Theorema 70. Propoſitio 70.

SI binorum parallelogrammorum quæ circum æquales angulos

uel

uel inæquales datos, tamen latera adinuicem rationem datam habuerint, & ipsa parallelogramma adinuicem rationem datam habebunt.

Binorum siquidem parallelogrammorum a b, e g, quæ circum angulos qui ad f c, aut æquos aut inæquales, datos tamen latera adinuicem rationem habeāt datam, hoc est sit ratio ipsius quidem a c ad e f data itidemq; ipsius b c ad f g. Dico quòd & ipsius c d ad f h, ratio est data, esto enim æquiangulum c d ipsi f h. Comparetur q; per uigesimam quintam sexti elemen. ad c b, rectam lineam ipsi f h. parallelogrammo æquum parallelogrammum c m, ponaturq; ut a c ipsi c n, sit in rectam lineam. Igitur & d b ipsi b m, erit in rectam lineam. Et æquum est b n ipsi f h, est autem & æquiangulum. Igitur per decimamquartam sexti elemen torum ipsorum b n, h f, latera quæ circum æquos angulos sunt reciproca. Est igitur c b ad f g, sic f e ad c n. Ratio autem ipsius e b ad f g data est. Ratio igitur & ipsius e f ad c n data est, ipsius autem e f ad a c ratio est data: & ipsius igitur a c ad c n ratio est data. Quare & ipsius c d ad c m, ratio est data: est autem c m ipsi f h, æquale. Ratio igitur & ipsius c d ad e g, data. Non sit iam æquiangulum a b ipsi f h. Construaturq; per 23 primi elementorum ad ipsam b c, rectam lineam, ad signum in ea c ei qui

sub e f g angulo æqualis angulus b c k, compleatur q; parallelogrammum c l. Et quoniam angulus a c b datus est, & reliquus igitur qui sub a k c, datus est, est autem & qui sub c a k datus, & reliquus igitur qui sub a k c datus est. Datur ergo triangulum a c k specie. Ratio igitur ipsius a c ad e k est data, ipsius autem a c ad e f, ratio est data, ipsius autem a c ad e f, ratio est data, & ipsius c K, igitur ad e f, ratio est data, est autem & ipsius c b ad f g, ratio data, æquum autem est c l ipsi c d. Ratio ipsi c d. Ratio igitur ipsius c d ad f h, data est.

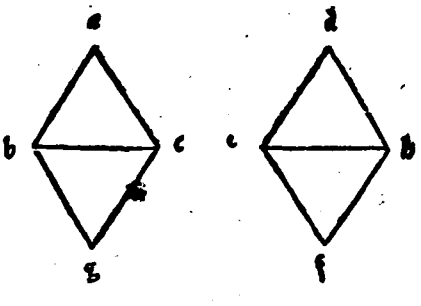
Scholium.

Nam quoniam æquiangulum est a b ipsi e g, æqualis est qui sub a c b ei qui ad g & qui ad f exterior interiori, & alius igitur ad g ei qui ad f est æqualis, similiter quoq; & alij a c b, in rectum igitur est d b ipsi b m. Quoniam enim parallelus est a g ipsi d m anguli qui sub d b c, b c n, inuicē sunt æquales. Rursus quoniam parallelus est m b ipsi a c, qui sub m b c, a c b sunt inuicem æquales, qui sub a c b, b c n, eis qui sub d b c, c b l sunt æquales. Recti enim duo, qui sub a c b, b c n, & qui sub d b c, c b m. Si autem ad rectam lineam & ad signum, & quæ sequuntur, ut in 23 primi elementorum.

Theorema 71. *Propositio 71.*

Si binorum triangulorū quæ circum æquos angulos, uel inæquales, datos tamen, latera rationem habuerint datam, & eadem triangula adinuicem rationem datam habebunt.

Duorum, inquam, triangulorū a b c, & d e h, quæ circum æquos angulos, aut inæquales datos tamen, latera adinuicem rationem habeant datam. Sitq; ipsius b a ad d e, ratio data, & ipsius a c ad d h. Dico quod & ipsius a b c trianguli ad d e h triangulum ratio est data. Compleantur enim a g, d f, parallelogrāma: quoniam igitur binorum parallelogrammorum a g, d f, quæ circum æquos angulos, uel inæquales datos tamen, eos qui ad a d latera adinuicem rationem habent datam, & parallelogramma per præcedentem rationem datam habebunt. Ratio igitur ipsius a g ad d f data est, ipsius autem a g dimidium est per conuersionem

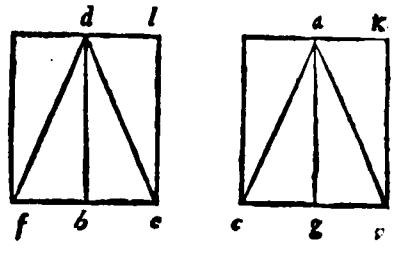
quadragesimamprimam primi elementorum, triangulum a b c, ipsius autē d f, per eandem ipsum d e h. Ratio igitur a b c trianguli ad d e h triangulum data est.

Theorema

Theorema 72. *Propoſitio 72.*

SI duorum triangulorum baſes in data ratione fuerint, & quæ in ipſas ductæ ab angulis aut æquos aut inæquales angulos efficientes, datos tamen, eos qui ad baſim, adinuicẽ rationem habuerint datam, & eadem triangula adinuicem rationem habebunt.

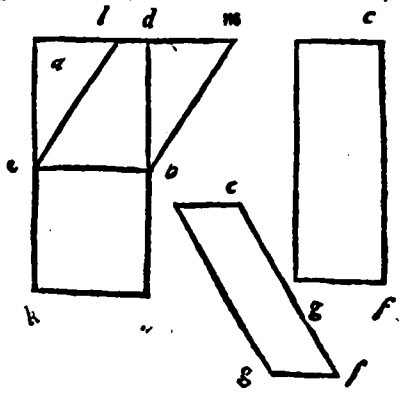
Sint bina triangula a b c, d e f, excitenturq; a g, d h, aut æquos angulos efficientes a g c, d h f, uel inæquales: datos tamen. Eſtoq; ratio ipſius quidem b c ad e f data ipſius autem a g, ad d h, itidem data. Dico quòd & ipſius a b c trianguli ad d e f, triangulum ratio data eſt. Cõpleantur enim ipſa K c, l f, parallelogramma, & quoniam anguli a g c, d h f, aut æquales, aut inæquales ſunt, dati tamen, æqualis autem eſt angulus a g c, angulo K b c, & qui d h f, ei qui ſub l e f. Et qui ad b e, igitur anguli aut æquales aut inæquales ſunt, tamẽ dati: Et quoniã ratio ipſius a g ad d h data eſt, æqualis autem eſt a g ipſi K b & d h, ipſi l e. Ratio igitur ipſius K b ad l e, data eſt: eſt autem & ipſius b c ad e f, ratio data, & qui ad b e, ſigna anguli aut æquales, aut inæquales ſunt, dati tamen. Et ipſius igitur c K, parallelogrammi ad l f, parallelogrammum ratio eſt data. Quare & ipſius a b c trianguli ad d e f, triangulum ratio eſt data.

Theorema 73. *Propoſitio 73.*

SI binorum parallelogrammorũ quę circum æquos aut inæquales angulos, datos tamen, latera ſic ſe habuerint ſicut latus ad aliquid aliud, habuerit autem & reliquum primi latus ad idem rationem datam, & ipſa parallelogramma adinuicem rationem datam habebunt.

Binorum, inquam, parallelogrammorum a b, e g, quæ circum æquales aut inæquales angulos, datos tamen, eos qui ad c f, latera ſic adinuicem ſe habeant, ut ſit ſicut c b ad f g, ſic e f ad c k. Ipſius autem a c ad c K ratio eſto data. Dico quòd & ipſius c d, parallelogrammi a e g parallelogrammum ratio eſt data. Sit enim prius a b ipſi e g, æquiangulũ, cõpareturq; per 25 ſexti elementorum ad ipſam c b, rectam lineam ipſi e g parallelogrammo æquum c h, ponaturq; ut a c ipſi c k, ſit in rectam lineam. In rectam igitur eſt lineam & d b: ipſi b h, & quoniam c h, ipſi e g eſt æquale, eſt autem & æquiangulum c h ipſi e g. Ipſorum igitur c h e g, latera quæ circũ æquales angulos per 14 ſexti elementorum ſunt reciproca: eſt igitur ſicut b c ad f g, ſic eſt f e ad c k. Sicut autem c b ad f g, ſic e f, ad quam a c, rationem habet datam. At a c uerbi gratia ad d aut quãpiam aliam rationem habet datam. Ratio igitur ipſius a c ad c k eſt data. Quare & ipſius a b ad c h, hoc eſt e g, ratio data eſt. Non ſit autem æquiangulum. Conſtituaturq; per 23 primi elementorum ad ipſam c b rectam lineam, ad ſignaq; ad ipſam c ei qui ſub e f g, angulo, æquus angulus qui ſub b c l, compleaturq; c m parallelogrammum. Quoniam uterque qui ſub a c b, l c b angulorum datus eſt, & reliquus igitur qui ſub a c l eſt datus. Datur autem & qui ſub c a l, & reliquus ergo qui ſub c l a datur. Quare triangulum a c l ſpecie datur. Ratio igitur ipſius a c ad c l data eſt. Et quoniam eſt ſicut b c ad f g, ſic eſt e f, ad quam ipſa a c, rationem habet datam. Ipſius autẽ a c ad c l, ratio eſt data: eſt igitur ſicut c b ad f g, ſic f e ad c l. Eſtq; æqualis angulus l c m, angulo e f g. Ratio igitur ipſius c m parallelogrammi ad e g, parallelogrammum data eſt. Æquum autem eſt c m ipſi c d. Ratio igitur ipſius c d ad h g data eſt.

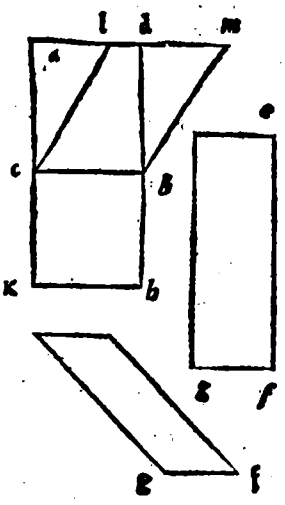
Theorema 74. *Propoſitio 74.*

SI bina parallelogramma rationem adinuicem datam habuerint, aut in angulis æqualibus, aut inæqualibus datis, tamen erit ſicut

primi

primi latus ad ſecundi latus, ſic alterum ſecundi latus ad quod reli quum primi rationem habet datam.

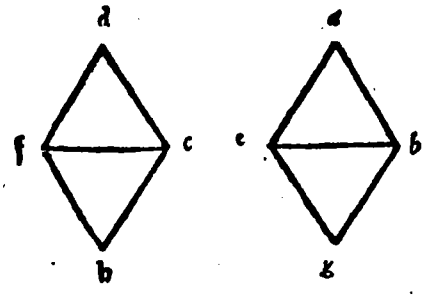
Bina ſiquidem parallelogramma a b, e g, adinuicē rationē habeant datā, aut in æqualibus, aut in inæqualibus angulis datis tamē, eis qui ad c f. Dico q; eſt ſicut c b ad f g, ſic eſt e f ad quod a c, rationem habet datā. Ipſum inquam, a b, ipſi e g, aut eſt æquiangulū, aut non. Sit prius æquiangulum, compareturq; ad rectam lineam c b ipſi e g, parallelogrammo per 25 ſexti elemētorum æquum parallelogrammum c h, po naturq; ut a c ipſi c k, ſit in rectam lineam. In rectam igitur eſt lineam d b ipſi b h, & quoniam ipſius a b ad e g, ratio eſt data, æquum autem eſt e g ipſi c h, ratio igitur ipſius a b ad c h, data eſt, quare & ipſius a c ad c k ratio eſt data. Et quoniam æquum eſt c h, ipſi e g, eſt autem et æquiangulum. Ipſorum igitur c h, e g, per 14 ſexti elementorum, latera quæ circum æquos angulos ſunt reciproca. Eſt igitur ſicut c b ad f g, ſic e f, ad quod a c, rationem datam habet. Non ſit autem æquiangulum, conſtituaturq; per 25 primi element· ad ipſam c b rectam lineam ad ſignumq; in ea c ei qui ſub e f g, angulo æqualis angulus l c b. Compleaturq; c m parallelogrammū. Quoniam igitur ipſius c m ad e g, ratio eſt data, æquum eſt autem c d ipſi c m. Ratio igitur ipſius c m ad e g, data eſt, eſt autem angulus l c b, angulo e f g, æqualis eſt igitur ſicut b c ad f g, ſic e f ad quod c l rationem habet datam, ipſius autem c a ad c l, ratio eſt data, eſt igitur ſicut e b ad f g, ſic e f ad quod a c, rationem habet datam.

Theorema 75. Propoſitio 75.

SI bina triangula adinuicem rationē habuerint datā, aut in æqualibus angulis aut in inæqualibus, datis tamen, erit ſicut primi latus ad ſecūdi latus, ſic alterum ſecūdi latus ad quod reliquū primi rationem habet datam.

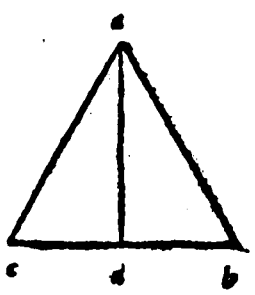
Sint bina triangula a b c, d e f, adinuicem rationem datam habentia, ſintq; anguli qui ad a d, aut æquales aut inæquales, dati tamen: Dico q; eſt ſicut a b ad d e, ſic eſt d f, ad quod a c ratio nē habet datā. Compleantur enim a g d h, parallelogrāma, & quoniā trianguli a b c ad d e f, triangulum ratio eſt data. Ratio igitur & ipſius a g, parallelogrāmi a d, d h parallelogrāmū data eſt. Quoniā igitur bina parallelogrāma a g d h, adinuicē ratio nē habēt datā aut in æqualibus, aut in inæqualibus angulis, datis tamen. Eſt igitur per præcedentē ſicut a b ad d e, ſic d f ad quod a c rōnē habet datā.

Theorema 76. Propoſitio 76.

SI à uertice trianguli ſpecie dati in baſin perpendicularis acta fuerit, acta ad baſim rationem habet datam.

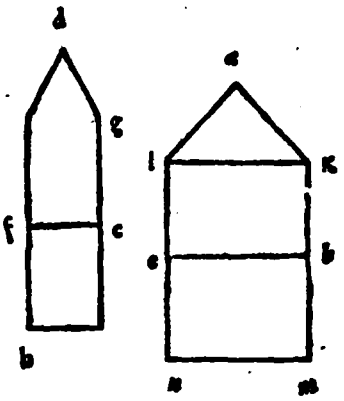
Sit ſpecie datum triangulū a b c, excitetur q; ab ipſo a in b c, perpēdicularis a d. Dico quòd ratio ipſius a d ad b c data eſt. Quoniā enim triangulum a b c datum eſt ſpecie, datus igitur eſt & qui ſub a b d, angulus eſt autem & qui ſub b d a, datus: & reliquus igitur qui ſub b a d, datus eſt: datur ergo triangulum a b d ſpecie. Ratio igitur ipſius a b ad b c data eſt, & ipſius igitur a d ad c b ratio eſt data.

Theorema 77. Propoſitio 77.

SI binæ ſpecies ſpecie datæ adinuicem ra-

tionem datam habuerint,& unumquoduis unius latus ſpeciei ad quoduis alterius rationem datã habebit.

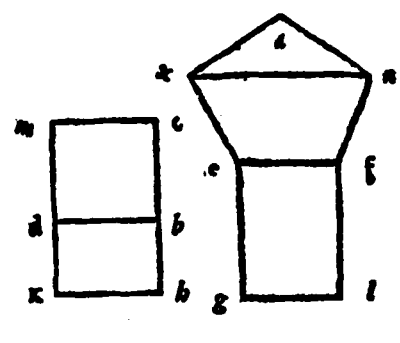

Binæ,inquam,ſpecies a b c, d e f, ſpecie datæ adinuicem rationem habeant datam. Dico quòd & unumquoduis latus ipſius a b a, ad unumquoduis latus ipſius d e f,rationem habet datam. Deſcribantur per 46 primi elementorum ex b c, e f, quadrata b n,e b. Quoniam ab eadẽ recta linea b c,binæ ſpecies deſcribuntur, quæ utcunq; ſpecie ſunt datæ, ſcilicet a b c,& b n. Igitur per 49 propoſitionem ratio ipſius a b c ad b n, data eſt. Idq; propterea iam rurſus & ipſius d e f, ad e g, ratio eſt data. Quoniam igitur ipſius a b c ad d e f,ratio eſt data, ſed ipſius quidem a b c ad b n,ratio eſt data: quare & ipſius b c ad e f, ratio eſt data.

Theorema 78. Propoſitio 78.

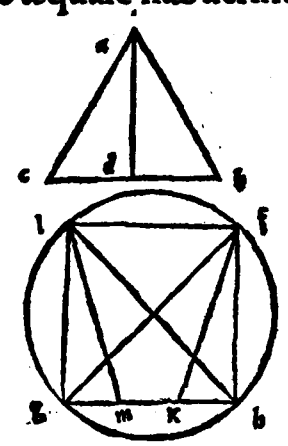
SI data ſpecies ad rectangulum aliquod rationem habuerit datã, & unum latus ad unum latus rationem habuerit datam, datur rectangulum ſpecie.

Data enim ſpecies a f b ad rectangulum c d,rationem habeat datam,ſitq; ipſius f b ad c d, ratio data. Dico quòd c d ſpecie datur. Deſcribatur per 46 primi elemẽt. ex f b, quadratum f g. Comparetur q; per 25 ſexti element. ad ipſam c d,ipſi f g,æquum parallelogrammum c k,ponaturq; ut c e ipſi e b,ſit in rectam lineam,in rectam igitur lineam eſt & m d, ipſi d k. Et quoniam ab eadem recta linea f b binæ rectilineæ quæ utcũq; ſpecie datæ ſunt deſcribũtur a f b, f g. Ratio igitur ipſius a f b, ad f g per 49 propoſitionem data eſt. Ipſius autem a f b ad c d ratio eſt data, & ipſius ergo f g ad c d, ratio eſt data. Sed f b ipſi e k eſt æquale, & ipſius c d ergo ad e k ratio eſt data. Quare & ipſius c e ad e b ratio eſt data. Et quoniam f g ipſi e k, æquum & æquiangulum eſt, eſt autem & rectangulum. Igitur per 14 ſexti elem. ipſorũ latera reciproca ſunt, eſtq; ſicut f b ad e d, ſic e b ad f l. Ratio autem ipſius f b ad e d ſupponitur data. Ratio igitur & ipſius e b ad f l data eſt. Ipſius autem e b ad c e, ratio eſt data, & ipſius ergo c e ad f l ratio eſt data, æqualis autem eſt f l ipſi f b, quadrati enim. Ipſius ergo l f ad e d, ratio eſt data, componatur enim, & ipſius igitur c e ad e d, ratio eſt data, & angulus qui ad e rectus eſt. Datur ergo c d ſpecie.

Theorema 79. Propoſitio 79.

SI bina triangula unum angulum uni angulo æqualẽ habuerint, & ab æqualibus angulis in baſes perpẽdiculares rectæ lineæ actæ fuerint, fuerit autẽ ſicut primi trianguli baſis ad perpendicularem, ſic alterius trianguli baſes ad perpendicularẽ, æquiangula erũt ipſa triangula.

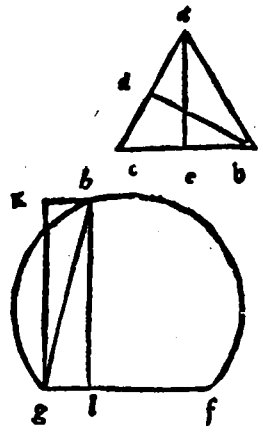
Sint bina triangula a b c, h f g, æquos habentia angulos qui ad f b, excitenturq; per 12 primi element. ab ipſis f b, perpendiculares b d, f k, ſit autem ſicut a c ad b d, ſic g h ad f k. Dico q; æquiangulum eſt b c triangulum ipſi h f g triangulo. Deſcribatur per 5 quarti element, circum triangulum f g h circulus, cuius ſegmẽtum ſit h f g. Conſtituatur q; per 23 primi element. ad ipſam

ipſam h g rectam lineam ad ſignumq; in ea h ei qui ſub b a c angulo æquus angulus qui ſub g h l. Connectanturq; ipſæ f l, l g, excitenturq; per 12 primi element. perpendicularis l m. Et quoniam angulus b a d angulo l h g eſt æqualis, & qui ſub h l g ei qui ſub a b c, & reliquus igitur qui ſub b c a reliquo qui ſub h g l, eſt æqualis. Simile igitur eſt triangulum b c a ipſi h l g triangulo & perpendiculares ductæ ſunt b d, l m, eſt igitur ſicut a c ad b d, ſic h g ad l m, per 76 propoſitionem. Erat autem ſicut a c ad b d, ſic h g ad f K, ſupponitur enim. Et ſicut igitur per 11 quinti element. h g ad m l: ſic h g ad f K, æqualis igitur eſt f k ipſi l m, eſt autem & parallelus & f l ipſi h g, eſt æqualis & parallelus. Aequalis igitur eſt angulus f l h ipſi l h g angulo. Sed qui ſub l h g ipſi b a c eſt æqualis, qui uerò ſub f l h ipſi f g h eſt æqualis. Et qui ſub b a c igitur ei qui ſub f g h eſt æqualis, eſt autem & qui ſub a b c ei qui ſub f h g, æqualis. Reliquus igitur qui ſub b c a, reliquo qui ſub f h g, eſt æqualis, æquiangulum igitur eſt a b c triangulum ipſi f h g triangulo.

Theorema 80. Propoſitio 80.

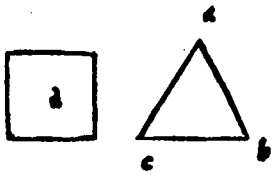
SI triangulum unum habuerit angulum datum, & quod ſub datum angulum cõprehendentibus rectis lineis, ad id quod ex reliquo latere quadratum rationem habuerit datam, datur triangulum ſpecie.

Eſto triangulum a b c datum habens angulum qui ad a, & quod ſub b a c ad id quod ex b c rationem habeat datam. Dico quòd ipſum a b c triangulum ſpecie datur, excitentur enim per 12 primi elementorum, ab ipſis a b in ipſas b c, c a, perpendicularis b d, a e. Quoniam igitur angulus b a d, datus eſt, eſt autem & qui ſub a d b datus. Datur ergo triãgulum a d b ſpecie, ratio igitur ipſius a b ad b d, data eſt, quare & eius quod ſub a c b d, ratio eſt data. Ei autem quod ſub a c, b d, æquũ eſt id quod ſub b c a e, utrũq; enim eorum ipſius a b c trianguli duplum eſt. Ratio igitur & eius quod ſub b a c, ad id quod ſub b c a e data eſt. Eius autem quod ſub b a c ad id quod ex b c ratio eſt data, et eius quod ſub b c, a e, igitur ad id quod ex b c ratio eſt data, & ipſius b c ad a e, ratio eſt data, exponatur poſitione, & magnitudine data recta linea f g. Deſcribaturq; ſuper ipſa f g ſegmentum f h g per 33 tertij, element. datum habens angulũ æquum ipſi b a c. Datus autem eſt qui ſub b a c angulus, datus igitur & qui in f h g, ſegmento angulus, poſitione igitur eſt ſegmentum f h g, excitetur per 11 primi elem. ab ipſo g ipſi f g ad angulos rectos g k: poſitiõe igitur eſt g k, fiatq; ſicut b c ad a e, ſic f g ad g k. Ratio autem ipſius b c ad a e data eſt. Ratio igitur & ipſius f g ad g k data eſt. Data autem eſt f g, data igitur & g k, ſed & poſitione, eſtq; datum ipſum g, datum igitur & k excitetur per 31 primi elemẽt. per ipſum k ipſi f g, parallelus k h, poſitione igitur eſt K h, poſitione autem ipſum f h g. Datum igitur eſt ſignum h. Connectatur f h, h g, excitenturq; per 12 primi element. perpendicularis h l. Data igitur eſt h l, eſt autem & h ſignum datum. Et utrunq; ipſorum f g. Datur igitur unaquæq; ipſarum h f, f g, g h, poſitione & magnitudine: datur ergo f h g, triangulum ſpecie. Et quoniam eſt ſicut b c ad a e, ſic f g, ad g k, æqualis autẽ eſt g k, ipſi h l, eſt igitur ſicut b c ad a e, ſic f g ad h l, eſtq; æqualis angulus b a c angulo f h g, æquiangulum igitur eſt per præcedentem a b c, triangulum ipſi h f g triangulo. Datur autem h f g triangulum ſpecie, datur igitur & a b c triangulum ſpecie.

Aliter.

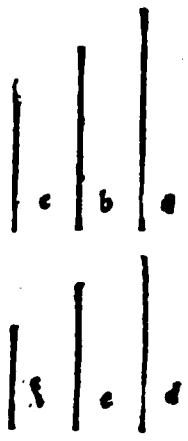
Sit triangulum a b c, datum habens angulum qui ad a, ſit autem eius quod ſub b a, a c, ad id quod ex c b ratio eſt data. Dico quòd triangulum a b c ſpecie datur. Nam quoniam angulus b a c, datus eſt, qua igitur maius eſt quod ex utroq; ipſius b a c, eo quod ex b c, ea area ad b a c triangulum rationem habet datam, qua autẽ eſt maius quod ex utroq; ipſius b a c, eo quod ex b c ſit area d. Ratio igitur ipſius d areæ ad a b c, triangulum data eſt. Ipſius autem a b c ad id quod ſub b a c ratio eſt data, eo quia angulus qui ſub b a c, datus eſt. Et ipſius igitur d, areæ ad id quod ſub b a c ad id quod ex b c, ratio eſt data, & ipſius igitur d ad id quod ex b c ratio eſt data, & componendo igitur per 18 quinti element. ipſius d areæ unà cum ea quod ex b c, ad id quod ex b c, ratio eſt

data. Sed area d unà cum ea quæ ex b c eſt id quod ex utraq; b a c. Ratio enim eius quod ex utraque b a c ad id quod ex b c data eſt, quare & utriuſque b a c ad b c ratio data eſt, eſtq; angulus qui ſub b a c, datus: datur igitur triangulum a b c ſpecie.

Theorema 81. *Propoſitio 81.*

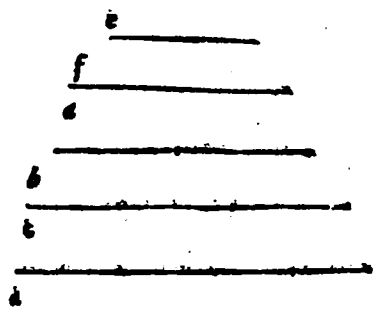
SI tres rectæ lineæ proportionales, exiſtentes tribus rectis lineis proportionalibus exiſtentibus, extremas in ratione data habuerint, medias in data ratione habebunt, & ſi extrema ad extremã rationem datam habuerit, & media ad mediam, reliqua ad reliquam extremam rationem datam habebit.

Tres, inquam, rectæ lineæ proportionales exiſtentes a b c, tribus rectis lineis proportionalibus exiſtentibus d e f, extremas in data ratione habeant, ſitq; ipſius quidem a ad d ratio data, ipſius autem c ad f, ratio quoq; data. Dico quòd ipſius b ad e, ratio eſt data, nam quoniam ipſius a ad d ratio quidem data eſt, ipſius autem c ad f, ratio quoq; eſt data. Ratio igitur eius quod ſub a c ad id quod ſub d f, data eſt. Sed ei quidem quod ſub a c, æquum eſt id quòd ex b, per 17 ſexti element. ei autem quod ſub d f per eandẽ: æquũ eſt id quod ex e, ratio igitur eius quod ex b ad id quod ex e data eſt, quare & ipſius b ad e, ratio data eſt. Eſto iam rurſus ipſius quidem a ad d ratio data, ipſiusq; b ad e, ratio eſt data. Dico quòd & ipſius c ad f ratio eſt data. Nam quoniam ratio ipſius a ad d eſt data, ipſius autem b ad e, ratio eſt data: ratio quoque eius quod ex b ad id quod ex e data. Sed ei quidem quod ex b æquũ eſt id quod ex a c per 17 ſexti elem. Ei autem quod ex e, per eandem æquum eſt id quod ex d f: ratio igitur eius quod ſub a c ad id quod ſub d f eſt data, & unius lateris a ad unum latus d ratio eſt data, & reliqui igitur c ad reliquũ f ratio eſt data.

Theorema 82. *Propoſitio 82.*

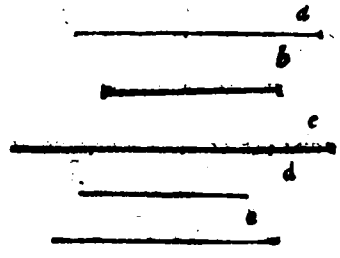
SI quatuor rectę lineę proportionales fuerint, erit ſicut prima ad quam ſecunda rationem habet datam, ſic tertia ad quam quarta rationem habet datam.

Sint quatuor rectæ lineæ proportionales a b, c d, ſicut a ad b, ſic c ad d. Dico quòd eſt ſicut a ad quam b rationem habet datam. Sic c ad quam d rationem habet datam: eſto enim ad quam b rationem habet datã e, fiatq; ſicut b ad e, ſic d ad f. Ratio autem ipſius b ad e data, ratio igitur ipſius d ad f data. Et quoniam eſt ſicut a ad b, ſic c ad d. Eſt autem & ſicut b ad e, ſic d ad f, ex æquali igitur per uigeſimãſecundã quinti element. ſicut a ad e, ſic c ad f. Eſtq; e ad quam b rationem habet datam, & f ad quam d: eſt igitur ſicut a ad quam b rationem habet datam, ſic c ad quam d rationem habet datam.

Theorema 83. *Propoſitio 83.*

SI quatuor rectæ lineæ ſic ſe adinuicem habuerint, ſicut tribus aſſumptis ex ipſis quomodocunq;, & quarta eiuſdem proportionali aſſumpta ad quam reliqua earũ quę in principio quatuor linearum rectarum rationem habet datam, proportionales gigni ipſas quatuor rectas lineas, erit ſicut quarta ad tertiam, ſic ſecũda ad quam prima rationem habet datam.

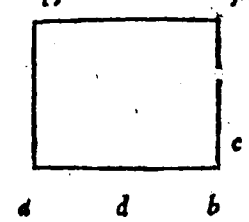
Sint quatuor rectæ lineæ a b, c d, ſic ſe habentes adinuicem, ut tribus ex ipſis quomodocũq; aſſumptis, et quarta eiſdẽ hoc eſt e ad quam d rationem habet datã proportionales fieri ipſas a b c e, rectas lineas. Dico q; eſt ſicut d ad e, ſic b ad

ſic b ad quam a rationem habet datam. Nam quoniam eſt ſicut a ad b, ſic c ad e. Quod igitur ſub a e, ei eſt æquum quod ſub b e, per 16 ſexti element. Et quoniam ratio ipſius e ad d, data eſt. Ratio igitur ipſius quod ſub a d ad id quod ſub a e data eſt. Quod autem ſub a e, ei eſt æquum quod ſub b c. Ratio igitur eius quod ſub a d ad id quod ſub b c data eſt, igitur ſicut d ad c, ſic b ad quam a rationẽ habet datam.

Theorema 84. Propoſitio 84.

SI binę rectę lineæ datam areolam comprehenderint in dato angulo, & altera altera data maior fuerit, & ipſarum utraque data erit.

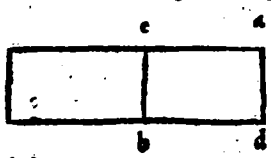
Binæ inquam, rectæ lineæ a b, b c, areolam comprehendant a c in angulo ſub a b c. At c b ipſa b a dato maior ſit. Dico quòd utraq; ipſarum a b, b c, data eſt. Nã quoniam c b ipſa b a dato maior eſt. Sit data d c. Reliqua igitur d b ipſi a b, eſt æqualis. Cõpleatur a c. Et quoniam æqualis eſt a b ipſi b d, ratio igitur ipſius a b ad b d data eſt. Datus autem eſt angulus a b d. Datur igitur a d ſpecie. Quoniam igitur a c data eſt, ad datam d c adiungitur excedens ſpecie dato a d. Datur igitur exceſſus per 59 datorũ. Data igitur eſt b d. Sed & d c. Igitur tota b c data eſt, eſt autem & a b data: utraq; igitur a b, b c data eſt.

Theorema 85. Propoſitio 85.

SI binæ rectę lineę datã areolam comprehenderint in dato angulo, fuerit autem & utraq; ſimul data, & ipſarum utraq; data erit.

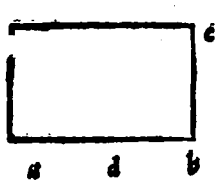
Binæ, inquam, rectæ lineæ a b, b c, datam areolam comprehendant a c in dato angulo a b c, data. Dico quòd & utraq; ipſarum a b, b c, data erit. Extendatur c b in d, ponaturq; per 2 primi element. ipſi a b æqualis b d, & per 31 primi element. per d ipſi b a parallelus excitetur d e. Compleaturq; a d, & quoniam æqualis eſt d b ipſi d a. Et angulus a b c datus eſt, quoniam & qui ex utraq; parte datus eſt, datur igitur e b ſpecie. Et quoniã a b c, ſimul data eſt, æqualis aũt eſt & a b ipſi d b. Data igitur eſt d c. Quoniã igitur a c data eſt, ad datam d c cõparatur deficiens ſpecie dato e b, igitur per 58 datorum dantur latitudines defectus. Datæ igitur ſunt ipſæ a b b d. Sed & utraq; ſimul a b c, data eſt. Data igitur eſt utraque ipſarum a b, b c.

Theorema 86. Propoſitio 86.

SI binæ rectæ lineæ datam areolam comprehenderint in dato angulo, potuerit autẽ utraq; utraq; dato maius, quàm in ratione, & ipſarum utraq; data erit.

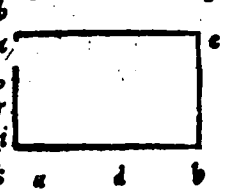
Binæ inquam, rectæ lineæ a b, b c datam aream comprehẽdant a c, in dato angulo a b c, quod autem ex b c eo quod ex a b dato maius ſit quàm in ratione. Dico quòd & utraque ipſarum a b, b c, data eſt. nam quoniam quod ex c b eo quod ex b a dato maius eſt quàm in ratione. Auferatur datum, ſitq; quod ſub c b, b d. Reliqui igitur quod ſub c d, c b, ad id quod ex a b ratio data eſt. Et quoniam quod ſub a b, b c, datum eſt, eſt autem quod ſub c b, b d datum. Ratio igitur eius quod ſub a b, b c, ad id quod ſub c b, b d data eſt. Sicut autem quod ſub a b, b c, ad id quod ſub c b, b d. Sic a b ad b d. Quare & ipſius a b ad b d, ratio eſt data. Quare & eius quod ex a b, ad id quod ex b d ratio eſt data. Eius autem quod ex a b, ad id quod ſub b c, c d ratio eſt data, & eius quod ſub b c, c d, igitur ad id quod ex d b ratio eſt data. Quare et eius quod quater ſub b c, c d, ad id quod ex b d ratio eſt data. Et eius igitur quod quater ſub b c, c d, unà cũ eo quod ex b d ad id quod ex b d ratio eſt data. Sed id quod quater ſub b c, c d, unà cum eo quod ex b d, id eſt quod ex utroq; ſimul eſt ipſius b c, c d. Ratio igitur utriuſq; ſimul quod ex b c, c d, ad id quod ex b d data eſt. Quare & utriuſq; b c, c d, ad b d, ratio eſt data. Et componendo igitur per 18 quinti element. binarium b c ad b d, ratio eſt data. Quare unius c b ad b d ratio eſt data. Sicut aũt c b ad b d, ſic quod ſub c b, b d, ad id quod ex b d. Et eius quod ſub c b, b d, igitur ad id qd̃ ex b d ratio eſt data. Datum autẽ quod ſub c b d, datũ igitur & quod

ex b d. Data igitur est b d, quare & b c, data est, ipsius enim c b ad b d ratio est data: et datur b d. Datus igitur & b c, est autem & a c, datum, & angulus a b c datus. Data igitur est a b, utraq; igitur ipsarum a b, b c, data est. Theorema 87. Propositio 87.

SI binæ rectę lineæ areolam comprehenderint datam in dato angulo, quod à maiori uerò minore dato maius fuerit, & ipsarum utraq; data erit.

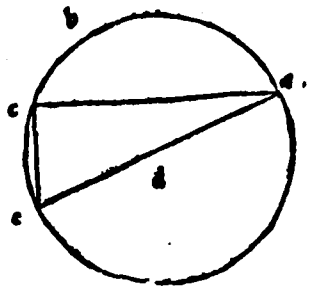
Binæ, inquam, rectæ lineæ a b, b c datam aream cõprehendant a c in dato angulo a b c, quod autem ex a b dato maius esto, eo quòd ex b c, dico quòd utraq; ipsarũ a b, b c data est. Nam quoniam quod ex a b, eo quod ex b, dato maius est. Auferatur datum sitq; quod sub a b, b d. Reliquum igitur quod sub b a, a d, æquum est ei quod ex b c. Et quoniam quod sub a b, b c, datum est, est autem & quod sub a b, b d, datum. Ratio igitur eius quod sub a b, b d, ad id quod sub a b, b c data est. Estq; sicut quod sub a b, b d ad id quod sub a b, b c, sic d b ad b c. Ratio igitur ipsius d b ad b c, data est. Ratio igitur & eius quod ex d b, ad id quod ex b c data est. Ei autem quod ex b c, æquum est id quod sub b a, a d. Ratio igitur eius quod sub b a, a d, ad id quod ex d b, data est. Et eius igitur quod quater sub b a, a d, unà cum eo quod ex d b, ad id quod ex d b ratio est data. Sed quod quater sub b a, a d, unà cum eo quod ex b d, id est quod ex utraq; simul ipsarum b a, a d. Ratio igitur & eius quod ex utraq; simul b a, a d, ad id quod ex d b data est. Ratio igitur & utriusq; simul b a ad d b data est. Et componendo igitur per 18 quinti element. utriusq; simul b a, a d, unà cum ipsa d b, hoc est binarum a b ad b d, ratio est data, & unius igitur a b ad d b, ratio est data. Ipsius autem d b ad b c, ratio est data. Et ipsius igitur a b ad b c, ratio est data. Et quoniã ipsius a b ad b d ratio est data, estq; sicut a b ad b d, sic quod ex a b ad id quod sub a b, b d. Ratio igitur & eius quod ex a b, ad id quod sub a b, b d data est. Datũ autem est quod sub a b, b d. Sic enim datum auferetur. Datũ igitur est & qd' ex a b. Data igitur est a b, estq; ratio ipsius a b ad b d data. Data igitur est et b c.

Theorema 88. Propositio 88.

SI in circulo magnitudine dato, recta linea acta fuerit assumens segmentum capiens angulum datum, datur acta magnitudine.

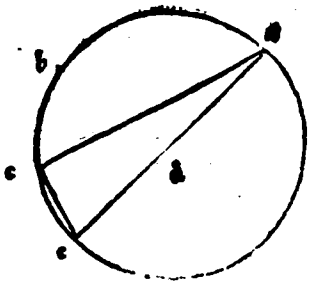
In circulo enim a b c magnitudine dato, excitetur a c assumens segmentum a e c, accipiens angulum datum. Dico quòd a c datur magnitudine. Assumatur enim per 1 tertij element. centrũ circuli, sitq; illud d, & connexa a d & extendatur in e & connectatur c e. Datus igitur est qui sub a c e, rectus enim est, est autem & qui sub a e c datus, & reliquus igitur qui sub c a e, datus est, datur igitur triangulum a e c specie. Ratio igitur est ipsius a e ad a c data, data autẽ est ea magnitudine, quoniam & circulus datur magnitudine. Data igitur est a c magnitudine.

Theorema 89. Propositio 89.

SI in circulo magnitudine dato, recta linea acta fuerit data magnitudine, relinquetur segmentum capiens angulum datum.

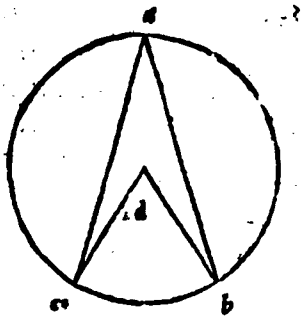
In circulo enim magnitudine dato a b c, recta linea excitetur a c data magnitudine. Dico quòd relinquetur segmentum capiens angulum datum. Accipiatur enim per 1 tertij element. centrum circuli, sitq; illud d, & connexa a d extendatur in e, & quoniam utraq; ipsarũ e a, a c est data. Ratio igitur ipsius e a ad a c, data est. Et angulus qui sub a c e, rectus est. Datur igitur a c e triangulum specie. Datus igitur est angulus a e c. Theor. 90. Prop. 90.

SI in circuli positione dati circunferentia assumptum fuerit signum datũ, ab hoc autem ad circuli circunferentiam infringat aliqua recta linea datũ angulũ efficiens, datur alter finis refractæ.

Circuli enim positione dati a b c in circunferentia accipiatur datum signum b, ab ipso autem b, refringatur recta linea b a c, datum efficiens angulum b a c. Dico quòd c signum datur. Assumatur per

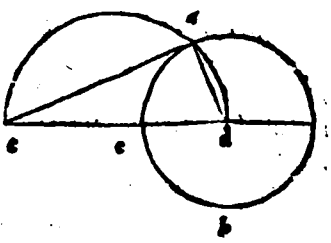
tur per 1 tertij elementorum, ipsius circuli centrum d & connectantur b d, d c. Et quoniam utrunq; ipsorũ b d datum est, positione igitur est ipsa b d. Et quoniam angulus b a c, datus est. Datus igitur est angulus b d c. Quoniam igitur ad positione rectam lineam b d, ad signumq; d recta linea excitatur d c, datum efficiens angulum b d c. Data igitur ipsa d c positione, datus est autem & circulus a b c. Datum igitur est c signum.

Theorema 91. Propositio 91.

SI à dato signo, positione datum circulũ tãgẽs recta linea acta fuerit, datã acta positione & magnitudine.

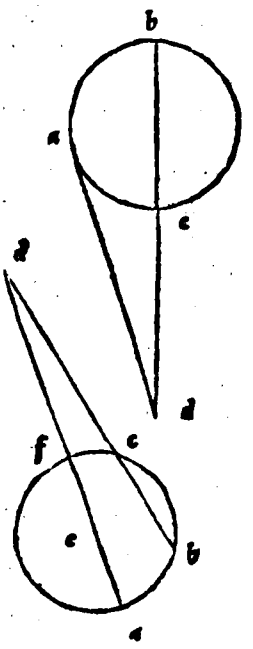
A dato enim signo c positione datum circulum a b tangens recta linea excitetur c a. Dico quòd c a recta linea datur positione & magnitudine. Accipiatur enim per 1 tertij element. ipsius circuli centrum d, & connectatur d a, & quoniã datum est utrunq; ipsorum d c, data est igitur d c, estq; angulus d a c, datus igitur super c d, descriptus semicirculus ueniet per a: ueniat, sitq; d a c, positione igitur est d a c, positione autem est a b circulus. Igitur a datum est. Sed & c datum est. Data igitur est a c positione & magnitudine.

Theorema 92. Propositio 92.

SI extra circulum positione datum assumptũ fuerit aliquod datum signum, ab ipso autem signo in circulum acta fuerit aliqua recta linea, quod sub acta & ea quæ inter ipsum signum & curuam circunferentiam comprehensum rectangulum datum.

Extra enim circulum positione datum a b c assumatur signum aliquod d, ab ipso autem d signo extendatur recta linea d b secans circulum. Dico quòd quod sub b d, d c datum est, excitetur enim ab ipso d signo ipsum a b c circulum tangens, recta linea d a per 17 tertij element. Data igitur est d a, positione & magnitudine. Quoniam igitur data est a d, datum igitur est & quod ex a d, et est æquale ei quod sub b d, d c, per 36 tertij element. Datum igitur est quod sub b d, d c.

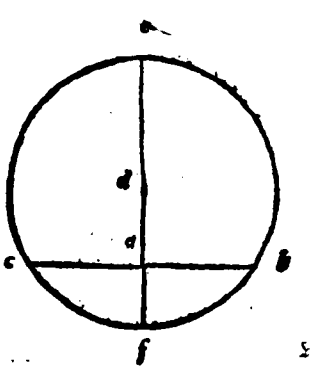
Aliter.

Assumatur per 1 tertij element. ipsius circuli centrum e, & connectatur d e, extẽdatur in a, & quoniam datum est utrunq; ipsorum e d. Data igitur est e d positione. Datur autem & a b f circulus, datum igitur est utrunq; ipsorum a f, est autem ipsum d datum. Data igitur est utraq; ipsarum a f, f d. Datum igitur est quod sub a d, d f, & ei est æquum quod sub b d, d c, ei quod sub a d, d f. Datum igitur est quod sub b d, d c.

Theorema 93. Propositio 93.

SI in circulo positione dato, assumptum fuerit aliquod datum, ac per signum illud acta fuerit aliqua recta linea in ipso circulo, quod sub actæ sectionibus comprehensum rectangulum datum est.

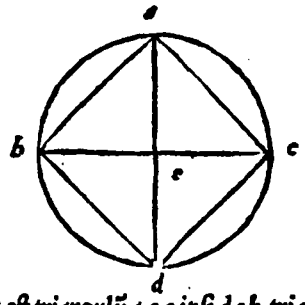
In circulo enim dato positione b c accipiatur signũ aliquod datũ a, ac p a excitetur quædã recta linea b c. Dico q; quod sub b a, a c datũ est. Assumatur enim p 1 tertij element. ipsius circuli centrũ, sitq; d, & cõnexa a d extendatur ad f e. Quoniã igitur utrunq; ipsorũ d a, datũ est, positione igitur est d a, positione autẽ & c b f circulus. Datũ igitur est utrunq; ipsorũ f e, est autem & a datũ. Data igitur est utraq; ipsarum f a, a e. Datum igitur quod sub f a, a e, & ei est æquum quod sub b a, a c, datum igitur est quod sub b a, b c.

Theorema 94. Propoſitio 94.

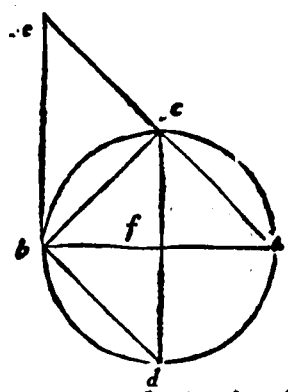
SI in circulo magnitudine dato recta linea acta fuerit, aſſumens ſegmentum capiens angulum datum, & qui in ſegmento angulus bifariàm ſectus fuerit, utraq; ſimul angulum datum cõprehendens ad ſecantem angulum bifariàm rationem habebit datam, & quod ſub utraq; ſimul angulum datum comprehendente recta linea, & infra aſſumpta ab ea quę angulum bifariàm ad circunferentiam diſpeſcit, datum erit.

In circulo enim magnitudine dato a b c recta excitetur linea b c aſſumens ſegmentum, capiens angulum datum qui ſub b a c, ſeceturq; ipſe b a c per 9 primi element. bifariàm recta linea a d. Dico quòd ratio utriuſq; ſimul b a c ad a d, data eſt: & etiam quod datum eſt id ſub utraq; ſimul b a c, & e d. Connectatur b d & quoniam in circulo magnitudine dato d a c, excitatur b c aſſumens ſegmentum b a c, capiens angulum datum b a c. Data igitur eſt b c magnitudine. Idq; propterea iam & b d, data eſt magnitudine. Ratio igitur ipſius b c ad b d data eſt. Et quoniam angulus b a c, bifariàm ſecatur à linea recta a d, eſt igitur ſicut b a ad a c, ſic b e ad e c, uicißim igitur per 16 quinti element. ſicut a b ad b e, ſic a c ad c e, & ſicut utraq; ſimul b a c ad b c, ſic a c ad c e. Et quoniam angulus b a e angulo e a c, eſt æqualis, eſt autem & qui ſub a c e, ei qui ſub b d e æqualis. Reliquus igitur qui ſub a e c, reliquo qui ſub a b d, eſt æqualis, æquiangulum igitur eſt a e c triangulum ipſi n b d triãgulo. Eſt igitur ſicut a c ad c e. Sic a d ad b d. Sed ſicut a c ad c e, ſic utraq; ſimul b a c ad b c, & ſicut igitur per 11 quinti element. utraq; ſimul b a c ad b c, ſic a d ad d b, uicißim igitur per 16 quinti element. ſicut utraq; ſimul b a c ad a d, ſic b c ad b d. Ratio autem ipſius b c ad b d data eſt. Ratio igitur & utriuſq; ſimul b a c ad a d data eſt. Dico quòd & quod ſub utraq; ſimul b a c, & d e datum eſt: nam quoniam æquiangulum eſt triangulũ a e c ipſi d e b, triangulo, eſt igitur ſicut b d ad d e, ſic a c ad c e. Sicut autem a c ad c e, ſic eſt utraq; ſimul b a c ad b c, & ſicut igitur per 11 quinti element. utraq; ſimul b a c ad b c, ſic eſt b d ad b e. Igitur quod ſub utraq; ſimul b a c & d e æquum eſt ei quod ſub c b & b d. Datum eſt quod ſub c b, & b d, datum igitur & quod ſub utraq; ſimul b a c, & e d.

Aliter idem.

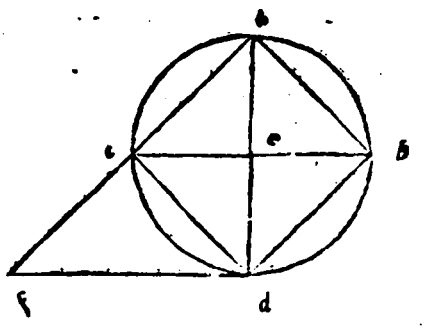
Extendatur a c in e, ponaturq; ipſi c b æqualis c e, connectanturq; e b, b d. Et quoniam qui ſub a c b duplus eſt utriuſq; ipſorum a c d, c e b, æqualis igitur eſt qui ſub c b e angulus ei qui ſub a c d; hoc eſt ei qui ſub a b d. Communis ponatur qui ſub a b c. Totus igitur qui ſub d b c, toti qui ſub f b e, eſt æqualis, eſt autem & qui ſub c a b, ei qui ſub c d b, æqualis. Reliquus igitur angulus qui ſub c e b, reliquo angulo qui ſub d c b eſt æqualis, æquiangulum igitur eſt e a b triangulum ipſi c d b triangulo. Eſt igitur ſicut e a ad a b, ſic c d ad d b. Ipſa autem utraq; d e eſt ipſa a c b, & ſicut igitur utraq; ipſarum ſimul a c b ad a b, ſic c d ad b d. Et uicißim igitur per 16 quinti element. ſicut utraq; ſimul a c b ad c d, ſic a b ad b d. Ratio autem eſt ipſius a b ad d b data: utraq; enim ipſarum data eſt. Ratio igitur & utriuſq; ſimul a c b ad c d data eſt. Et quoniam æquiangulum eſt triangulum e a b triangulo f b d: eſt igitur ſicut e a ad a b, ſic b d ad d f. Ipſa autem e a, utraq; eſt a c b, & ſicut igitur utraq; a c b ad a b, ſic b d ad d f. Igitur quod ſub utraq; ſimul a c b & f d æquum eſt ei quod ſub a b, b d. Datum eſt autem quòd ſub a b, b d. Data igitur ipſarum utraq;. Datum igitur eſt & quod ſub utraq; ſimul a c b & f d.

Aliter idem.

Extendatur a c, in f, ponaturq; ipſi b a æqualis c f. Connectanturq; b d, d c, d f, & quoniam æqualis eſt b a ipſi c f, & d b ipſi d c. Binæ iam a b, b d binis f c, c d, ſunt æquales altera alteri, & angulus qui ſub a b d, angulo qui ſub d c f, eſt æqualis, quandoquidem a b c d, quadratum eſt, baſis igitur a d per 4 primi elementorum baſi d f, eſt æqualis, & triangulum a b d, triangulo c d f, eſt æquale, & reliqui

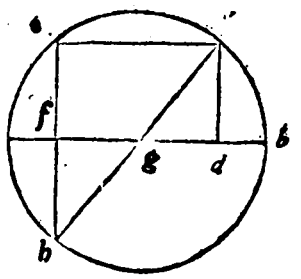
liqui anguli reliquis angulis æquales erunt, quos æqualia latera ſubtendunt. Igitur angulus b a d, angulo d f c eſt æqualis: datus autem angulus b a d, datus igitur eſt & qui ſub d f c angulus: eſt autem & qui ſub d a f, angulus datus. Datur igitur triangulum a d f ſpecie: Ratio igitur ipſius f a ad a d, data eſt. At a f, utraq; eſt ſimul b a c, eo quia æqualis eſt c f, ipſi b a. Ratio igitur utriuſque ſimul b a c ad a d, data eſt, & ſimiliter ſicut prius demõſtrabimus quòd id quod ſub utraq; b a c, & e d datũ eſt.

Theorema 95. Propoſitio 95.

SI in circuli poſitione dati diametro datum ſignum aſſumptum fuerit, ab ipſo autem ſigno ad ipſum circulum proiecta fuerit aliqua recta linea, & à ſectione ad rectos angulos acta fuerit ipſi excitatę, à ſigno autem in quod concurrit quę ad rectos angulos ipſi circuli circunferentia parallelus acta fuerit excitatę. Datum eſt ſignum quod concurrit parallelus diametro, & quod ſub parallelis comprehenſum rectangulum datum erit.

In circuli enim a b c, poſitione dati diametro b c aſſumptum ſit datum ſignum d ac per ipſum d ad circulum producatur quædam utcunq; recta linea d a, ab ipſo autem a ipſi d a angulus excitetur rectus a e, ac per e ipſi a d, per 31 primi element. parallelus excitetur e f. Dico quòd f datum eſt, & quod ea quæ ſub a d, e f, area data eſt extendatur e f in h, & connectatur a h. Quoniam angulus h e a, rectus eſt, & h a dimetiens eſt circuli a b c, eſt autem & b c dimetiens. Igitur g cẽtrum eſt circuli a b c. Datum igitur eſt ſignum g, eſt autem & d datum. Data igitur eſt d g, magnitudine: & quoniam a d ipſi e h, parallelus eſt. Et æqualis eſt h g ipſi g a, per 15 diffinitionem primi element. & d g ipſi g f, & a d, f h. Data igitur d g. Data igitur eſt & f g. Sed & poſitione. Vtraq; igitur ipſarum g f, g d data eſt, & g datum eſt. Datum igitur & f, & quoniam in circulo a b c poſitione dato, aſſumitur ſignum f datum, & extenditur e f h. Datum igitur eſt per 93 datorũ, qd' ſub e f, f h, æqualis aũt eſt h f ipſi d a. Datũ igitur eſt qd' ſub a d, e f. Finis Datorum.

EVCLIDIS DE LEVI ET PONDEROSO FRAGMENTVM.

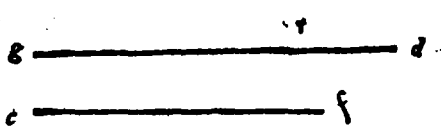
1 Æqua magnitudine corpora ſunt, quæ loca replent æqua. 2 Diuerſa magnitudine corpora ſunt, quę loca replent nõ ęqua. 3 Grandiora magnitudine dicunt corpora, quæ loco ſunt ampliore. 4 Æqua potentia corpora ſunt, quorum & tempore & aëre aqua úe media æqualibus & per æqualia interualla æquales ſunt motus. 5 Diuerſa potẽtia corpora ſunt, quorum tempore diuerſo motus ſunt ęquales. 6 Diuerſorum potentia corporũ, maius id potentia dicitur, quod mouendo temporis inſumpſit minus: minus autem potẽtia, quod temporis amplius. 7 Generis eiuſdem corpora ſunt, quę cum ęqua magnitudine ſint, etiam ſunt potentia. 8 Diuerſa genere corpora ſunt, quę cum ęqua magnitudine ſint, potentia nõ ſunt, per idem licet medium moueantur. 9 Diuerſorũ genere corporũ, potẽtius id dicit, quod eſt ſolidius.

Theorema primum.

DIuerſorum potẽtia corporũ, quod ſpatiũ amplius mouet, habet amplius potentiæ.

Sint

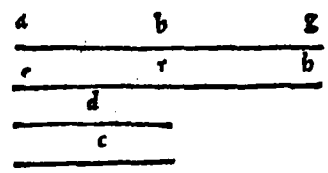
Sint a & b corpora duo, ſint g d & e f, ſpatia duo, g d maius per quod a, e f minus per quod b mouetur, reſecabo à ſpatio g d, g r ſpatiũ, ſic ut ſit e f ſpatio ſpatium g r æquale. Cætera ſponte patent.

Theorema *ſecundum.*

EOrundem genere corporum ſi ipſa inter ſe erunt multiplicia, erunt æquè ipſorum potentiæ multiplices.

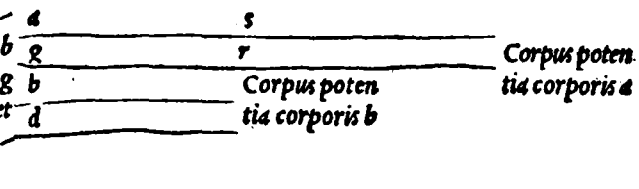
Sit corpus a g, eodem genere corpori d duplũ, dico etiam potentia duplum eſſe. Sit enim a g, quidem corporis potentia e h, d uerò & a g iuxta multiplicis exceſſum in a b & b g diuidatur, ſicut utriuſq; potentia, ipſius d corporis potentiæ quæ erat c æqualis, fiat rurſus ut a g corpus in partes a b, b g corpori d æquas diuiſimus, ſic e h, potentiam in partes e r & r h, æquas c potentia diuidamus. Liquidum eſt e h potentiam duplum potentiæ c euadere.

Theorema *tertium.*

EOrundem genere corporum, proportio & magnitudine & potentia eſt eadem.

Sit à corpus corporis eodem genere b duplum, dico ut a corpus ad b corpus eſt, ſic corporis a potentia g ad corporis b potentiam d eſſe. Patet ſi ut corpora ſic potentias æquè utrinq; multipliciter diuidamus.

Theorema *quartum.*

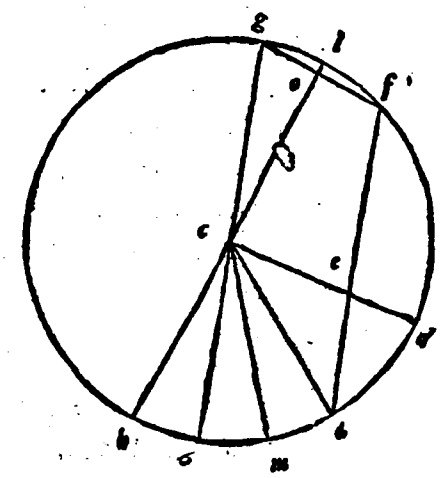
QVæ corpora, æqua potentia eiuſdem generis corpori ſunt, eiuſdem ſunt inter ſe generis, ablatis enim æqualibus illi tertiò, erunt ipſorum uirtutes æquales, quia potentiæ tertij æquales.

Quorum corporum & magnitudo & potentia proportio una eſt, ipſa generis eiuſdem erunt. Sit ut a corpus ad corpus b, ſic corporis a potentia ad corporis b potentiam d, dico a b, corpora generis eiuſdem eſſe. Statuamus enim a corpus, æquale corpori cuius potentia ſic r. Erunt igitur ut b ad a, ſic r ad potentiam ipſius a quæ eſt g. Reliqua patent.

Ad finem quarti libri hæc à Campano adiecta ſunt.

DAtum triangulum in tria æqualia diuidere.

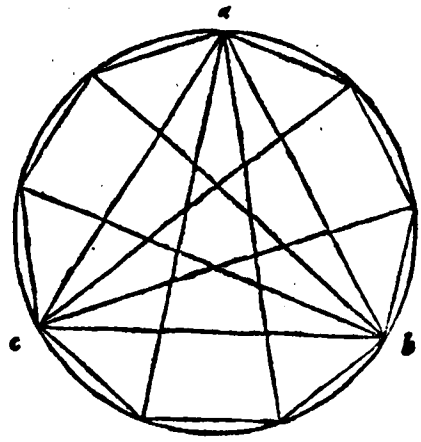
Sit angulus datus c, uolo ipſum diuidere in tres æquales angulos, quod ſic facio. Pono primo c, centrum circuli deſcribendo circulum uſq; quo ſecent circunferentiam in punctis a & b, tum a puncto c quod eſt centrum circuli, duco lineam c d perpendiculariter ad lineam c b & in linea c d aſſignabo punctum e, à quo duco lineam ad æqualitatem c b uſque quo ſecet circunferentiam circuli in puncto f, & produco uſq; ad a, deinde protraho lineam g h æquidiſtantem f a, quæ ſcilicet g h tranſeat per centrum, & duco lineam f g æquidiſtantem lineæ e c, & protraho lineam c b in continuum & directum uſq; ad l quæ ſecat lineam f g orthogonaliter in puncto o & per æqualia, dico ergo quòd arcus l g eſt æqualis arcui h b, propter hoc quod angulus l c g eſt æqualis angulo h c b

c b cum ſint contra ſe poſiti. Cùm igitur arcus f g ſit duplus arcui l g erit duplus arcui h b, ſed arcus f g eſt æqualis arcui h a cum ſint inter duas æquidiſtantes lineas quæ ſunt f a & g b, ergo arcus h a eſt duplus arcui h b, ergo & angulus a c h eſt duplus angulo h c b, diuidam ergo angulũ c h per æqualia per lineam c, ut patet propoſitum.

INtra datum circulum nõ angulum æquilaterum atq; æquiangulum deſignare.

Quod ſic fieri poteſt, iuxta doctrinam ſecundæ huius, inſcribo circulo aſſignato triangulum æquilaterum atq; æquianguliũ qui ſit a b c, & unumquenq; angulum eius diuidam per tria æqualia, & protraham lineas diuidentes angulos uſq; ad circunferentiam: & tunc quia nouem anguli locati in circulo ſunt æquales, de neceſſitate arcus ſuppoſiti ipſis angulis ſunt æquales, protrahã enim cordas ſubtractas ſingulis arcubus, & habebo intentum.

BIBLIOTECA NAZIONALE

REGESTVM.

† a b c d e f g h i k l m n o p q r s t u x y z.
Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Kk Ll Mm
Nn Oo Pp Qq Rr Ss Tt Vu Xx Yy Zz,
AA BB CC. *Omnes ſunt terniones, præter* † *qui eſt duernio.*

PARISIIS PER IOHANNEM
ROIGNY ANNO
M. D. XLVI.
MENSE AV-
GVSTO.

